Digitized by Google

2. Gr.
81.-1

Aethiopes

Digitized by Google

<36700075900019

<36700075900019

Bayer. Staatsbibliothek

Digitized by Google

Digitized by Google

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

VOL. I.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS

Graecae Linguae

AB H. STEPHANO

CONSTRUCTUS.

EDITIO NOVA AUCTIOR ET EMENDATIOR.

VOL. I.

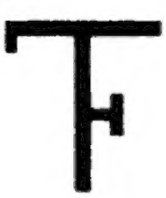

Londini:

IN ÆDIBUS VALPIANIS.

PROSTAT ETIAM APUD BIBLIOPOLAS LONDINENSES, OXONIENSES, CANTABRIGIENSES, EDINENSES, ET DUBLINIENSES.

1816—1818.

Digitized by Google

Bayerische
Staatsbibliothek
München

Digitized by Google

GULIELMO WYNDHAM GRENVILLE,

BARONI DE GRENVILLE,

QUI SUAS ATHENAS,

ALUMNUS,

MORIBUS, INGENIO, DOCTRINA,

CANCELLARIUS,

FIDE, GRAVITATE, BENEFICIIS,

ORNAVIT;

QUI, DUM RERUM BRITANNICARUM SUMMAM

ADMINISTRABAT,

REGIS HONOREM ET DIGNITATEM,

PATRIÆ SALUTEM ET DECUS

VINDICAVIT ET CONFIRMAVIT;

ET, QUANTUM IN IPSO FUIT,

CONCORDIAM INTER CIVES, ET ÆQUABILIA JURA,

CONCILIAVIT;

HOC OPUS,

ILLIUS CONSILIO SUSCEPTUM,

LIBERALITATE ADJUTUM, PATROCINIO PERFECTUM,

TANTORUM MERITORUM,

TANTÆ LAUDIS, VIRTUTISQUE, RITE MEMOR,

SUMMA OBSERVANTIA

D. D. D.

A. J. VALPY.

LONDINI, ID. NOV. 1828.

Digitized by Google

Digitized by Google

LECTORI HUJUS THESAURI.

JAMQUE opus exegimus, magnum sane atque haud scimus an ex humanis operibus longe maximum. Per quindecim saltem annos, grande mortalis ævi spatium, onus Ætna gravius nobis videmur sustinuisse, exemtis e media vita tot annis, quibus adolescentes ad juventutem venimus. Hic profecto dies lætissimus nobis illuxit; diu servitutem perpessi sumus; recuperatam libertatem nobis gratulamur. Haud male cecinit doctorum quondam doctissimus, Josephus Scaliger:

Si quem dura manet sententia judicis olim,
Damnatum ærumnis suppliciisque caput:
Hunc neque fabrili lassent ergastula massa,
Nec rigidas vexent fossa metalla manus:
Lexica contexat; nam cetera quid moror? omnes
Pœnarum facies hic labor unus habet.

In uno nimirum Indice conficiendo tres anni elapsi sunt. Nihil enim laboriosius molestiusque ista provincia fingi aut excogitari potest, in qua oculus et manus potius quam mens atque animus, diligentia et industria potius quam ingenium et doctrina postulantur; ad quam suscipiendam scriba potius quam scriptor exigendus est. Qui igitur ad vastissimum Indicem conficiendum se accinxerit, ille mare profundum et immensum se transire sciat, in portum aliquando non nisi ex longissima navigatione perventurum. Horæ quidem cedunt, et dies, et menses, et anni, at interea usque agitur ratis; magna spes eum tenet, at de spe conatuque depellitur; iterum atque sæpius sperat et bono animo est, dum spes ipsa eum deserat, et incertus tanquam in obscura caligine et nocte perpetua feratur.

J. F. Boissonadius Parisiensis, Professor Græcæ Linguæ celeberrimus, eminet inter eos, qui opem auxiliumque nobis tulerunt. Vir ille elegantissimo ingenio præditus, in omnibus humanitatis ac literarum studiis versatus, Græcis ac Latinis doctrinis pereruditus, ex Patribus Ecclesiasticis, ex Grammaticorum opusculis, atque omnino ex auctoribus, qui vel nondum impressi latent in Bibliotheca Regia, vel quanquam editi sunt, tamen propter raritatem atque adeo caritatem in manibus eruditorum non sunt, multa millia vocabulorum voluntate benignissima summaque diligentia jampridem eruerat ad Thesaurum Stephanianum augendum.

Magnas quoque gratias et agimus et habemus J. B. Gailio, Parisiensi Professori, viro humanissimo, tum in aliis literis, tum in grammaticis exercitato, pro quorundam vocabulorum interpretationibus, de quibus minus recte statuerant Henricus noster Stephanus et alii lexicographi; — Joanni Seagero Anglo, viro quem doctrina liberalis et maxime philosophia delectat, pro magna vocabulorum et locutionum multitudine, ex Platone, Aristotele, Tragicis, atque aliis scriptoribus Græcis depromtarum, et luculenter et acute expositarum; — Joanni Schweighæusero, clarissimo Argentoratensi Professori, viro optimo, singulari comitate prædito, philologo diligentissimo et doctissimo, in quo jam seniori viget, et usque ad finem vitæ vigebit studium politioris humanitatis et Græcarum literarum, pro annotationibus ipsius utilissimis in Thesaurum Stephanianum et Brunckii manu scriptis in *Scapulæ Lexicon*; — Henrico Arentio Hamakero, Professori Leidensi, viro linguarum orientalium cognitione præclaro, qui nobis L. C. Valckenærii annotationes in ejusdem *Scapulæ Lexicon* impertivit, quibus usi sumus in priori parte Thesauri Stephaniani; — Joanni Friderico Schleusnero, Lexicis in Novum et Vetus Testamentum utilissimis magnam laudem consecuto, qui vocabulorum quorundam explicationes et libros annotationum in Suidam, Hesychium, aliosque veteres lexicographos nobiscum communicavit; — Joanni Loveday Armigero, pro exemplari Thesauri Stephaniani, ad cujus marginem Thomas Gatakerus, nomen inter eruditos clarum et venerabile,

multa vocabula scripserat, exquisitaque sua doctrina explicaverat;—Adamo Askevio Armigero, pro Lexico manu exarato, in quo continentur vocabula ex Theophrasto, Hippocrate, Galeno, aliisque medicis Græcis depromta, et quod bibliothecam patris sui, medici celeberrimi et viri humanissimi, locupletaverat;—et Martino Josepho Routhio, viro reverendissimo, singulari et præstantissima virtute, cui ætatis pure et eleganter actæ placida ac lenis incedit senectus, in quo literarum studium adhuc floret, *οὐδὲ γηράσκει*, et quem, omni laude ingenii ac doctrinæ cumulatum, semper sumus admirati, semperque amavimus, pro *Hedericiano Lexico*, cujus margini adscripserat perrara vocabula aut notabiles locutiones, quas legerat in Platone, Aristotele, Clemente Alexandrino, Epiphanio, aliisque scriptoribus Græcis.

Præter magna hæc subsidia, ab initio operis nobis præsto fuerunt *Lexica* duo *Hedericiana* et *Hesychius* Gilberti Wakefieldii, viri in primis acuti, diserti, doctrinæ laude florentis; et cumulus ingentissimus vocabulorum, quæ Abrahamus Kallius, ex Græcis scriptoribus tam vetustioribus quam recentioribus, mira industria collegerat, et quorum magnam partem nostros in usus exscripsit Gulielmus Elberling Hafniensis, adolescens comissimus et doctissimus, qui et multa vocabula propria lectione notata ad Thesaurum Stephanianum augendum contulit. Godofredo autem Hermanno, qui inter eruditos facile est princeps, cujus acumen, judicium, et doctrinam omnes gentes suspiciunt et admirantur, et quem virtutibus egregiis præditum maxime amant discipuli sui et amici, agendæ quoque et habendæ sunt gratiæ, pro benevolentia erga nos et multis variisque officiis, præsertimque quod *Disputationem de Particula* Ἂν copiosam, subtilem, eruditam nobis miserit, quam Indici præfixam Lector habet.

Ex illis vero omnibus, qui consumserunt multum operæ ac laboris in re lexicographica, et quorum volumina manu scripta nobis licuit evolvere, maxima G. H. Schæfero est habenda gratia, cujus *Lexica Hedericiana* et *Schneideriana* continent in marginibus innumerabilia vocabula et memorabilium locutionum uberrimam segetem. Redolet

omnis fere pagina doctrinam illam summam, atque acumen ingenii subtilissimum, et judicium limatum et politum, quæ verum grammaticum, criticum, philologum exhibent, et quæ Bentleiis Porsonisque esse propria clamarent omnia gymnasia atque omnes scholæ.

Tandem aliquando opus finitum et in lucem proditum est. Habent vero Subscriptores nostri THESAURUM STEPHANIANUM non modo integrum, sed etiam innumeris additamentis auctum. Neque tamen est hic noster Thesaurus perfecte absolutus, sed qualem pro nostra ingenii et doctrinæ mediocritate conficere potuimus. Defectus saltem varios in THESAURO STEPHANIANO supplevimus; errores permultos sine dubio sustulimus; nec male, liceat nobis dicere, meriti sumus de republica literaria.

Exoriatur vero aliquis ingenio præstanti, eruditione perfecta, diligentiaque summa, cujus opus sub felicioribus auspiciis, in optimis temporibus, regio sumtu inchoatum, omnibus suis numeris et partibus expletum, universo eruditorum clamore et plausu comprobetur!

Londini, Id. Nov. 1828.

CONSPECTUS EORUM

QUÆ IN HAC THESAURI STEPHANIANI EDITIONE CONTINENTUR.

PAG.

HENRICI STEPHANI Admonitio de Thesauri sui Epitome, quæ titulum Lexici Græco-Latini Novi præfert iv

Epistola Dedicatoria, et Epigrammata duo de Thesauro Gr. v

Catalogus Auctorum Græcorum, e quorum Scriptis Vocabula et loquendi Genera, eorum item unde Expositiones Vocabulorum aut loquendi Generum petitæ sunt in hoc Thesauro Græcæ Linguæ vi

Scipionis Carteromachi Pistoriensis Oratio de Laudibus Literarum Græcarum . viii

M. Antonii Antimachi de Literarum Græcarum Laudibus Oratio . . xiv

Conradi Heresbachii Oratio in Commendationem Græcarum Literarum . xv

H. Stephani ad Lectorem Epistola, seu Præfatio in suum Thesaurum Linguæ Græcæ xxi

Excerpta ex H. Stephani Epistola, a. 1559. edita, qua ad multas multorum Amicorum respondet, de suæ Typographiæ Statu, nominatimque de suo Thesauro Linguæ Græcæ xxix

Excerpta ex J. A. Fabricii Bibliotheca Græca; Lexica Græco-Latina recentiorum xxxvi

Excerpta ex Vita H. Stephani Secundi, a Mic. Maittaire conscripta . . xliv

De Verbis Græcorum Mediis Commentationes L. Kusteri, J. Clerici, S. Clarkii, et E. Schmidii, recensuit, auxit, suamque adjecit Chr. Wolle; cum Dresigii et Bowyeri Notis xlvii

P. P. M. Ogerius de Linguæ Græcæ Affinitate cum Hebraica . . . cx

J. A. Ernesti de Vestigiis Linguæ Hebraicæ in Lingua Græca Oratio . . cxviii

LEXICON VOCUM PEREGRINARUM IN SCRIPTORIBUS GRÆCIS OBVIARUM: in quo comprehenduntur:—

Excerpta e Chr. D. Beckii Dissertatione de Lexicis Græcis et Latinis omnino, et recentissimis singulatim cxxii

P. E. Jablonskii Disquisitio de Lycaonica et aliis Linguis . . cxxv

Fr. Guil. Sturzii de Dialecto Macedonica et Alexandrina Liber . cliii

P. E. Jablonskii Glossarium Vocum Ægyptiarum, cum J. Guil. Tewateri Auctario cxcix

L. C. Valckenærii Dissertatio de Vocabulo Βᾶρις . . . cccxxii

Spicilegium Vocum Ægyptiarum: post Jablonskium, Tewaterum, et Sturzium collegerunt Thesauri Stephaniani Editores . . . cccxxv

Addenda et Corrigenda in Spicilegium Vocum Ægyptiarum . . ccclxxii

J. G. Dahleri Lexicon Vocum Peregrinarum in Græcis Auctoribus, Glossographis maxime, obviarum ccclxxv

Vocabula a Dahlero prætermissa cccclxxxvii

PAG.

THESAURUS LINGUÆ GRÆCÆ, ab H. Stephano constructus . . . 1

Addenda huic Thesauro 11007

GODOFREDI HERMANNI DISSERTATIO DE PARTICULA *Ἄν*.

INDEX THESAURI NOVI STEPHANIANI.

GLOSSARIA, ET ALIA OPUSCULA.

Cyrilli, Philoxeni, aliorumque Veterum Auctorum Glossaria, Græco-Latina et Latino-Græca, a Carolo Labbæo collecta, plurimis in locis ab Editoribus Thesauri Græci Stephaniani emendata 1

Bon. Vulcanii Brug. Notæ et Castigationes in Glossaria utriusque Linguæ . 391

Colloquia duo Vetera Græco-Latina; Colloquium Scholasticum; Excerpta e Verweii Præfatione ad Novam Viam Docendi Græca 423

Niciarii Interrogationes et Responsiones; Carfilidis Interrogationes et Responsa; Responsa Sapientum 432

Præcepta in Delphis ab Apolline in Columna scripta secus Deum . . 433

Collectio Vocum, quæ pro diversa Significatione Accentum diversum accipiunt, Auctore Cyrillo, seu potius Philopono 433

Veteres Glossæ Verborum Juris, quæ passim in Basilicis reperiuntur, a Carolo Labbæo edita, cum Excerptis e Fabricii Bibliotheca Græca, Antonii Schultingii Præfatione, Additionibus e Libro Ms., Jos. Scaligeri et aliorum Emendationibus, et Notis ejusdem Ant. Schultingii 441

Hadriani Sententiæ, Responsa, Rescripta, et Epistolæ, cum Excerptis de Dositheo e Fabricii Bibliotheca Græca, et cum Goldasti Notis 489

Verborum quorundam Themata, quæ magna e parte vel sunt Anomala, vel Poetica, aut certe ejusmodi, ut non obviam cuilibet habeant Originem 501

De Græcæ Linguæ Dialectis, e Scriptis Joannis Grammatici, quæ *Τεχνικὰ* fuerunt inscripta; De Dialectis a Corintho decerptis; E Plutarcho Excerpta de Dialectis, et Homerico earum Usu; Ex eodem Plutarcho Excerpta de Tropis, et Homerico eorum Usu; De Schematis, et Homerico eorum Usu, ex eodem Plutarcho 629

De Passionibus Dictionum, e Tryphone Grammatico; Ejusdem Opuscula quædam, e Museo Critico Cantabrigiensi, cum Notis C. J. Blomfieldii, Episcopi olim Cestrensis, nunc Londinensis, excerptis e Fabricii Bibliotheca Græca 671

Herodiani de Notis Numerorum Tractatus 689

De Mensuris et Ponderibus, Libellus Galeni, e Collatione cum iis, quæ apud Paulum Ægin. et Schol. Nicandri leguntur, emendatus 697

De Mensibus et Partibus eorundem, cum Excerptis e Matthæi Glossariis Græcis Minoribus 707

Ammonii de Similibus et Differentibus Vocabulis Libellus, cum Excerptis e Fabricii Bibliotheca Græca, Valckenærii Præfatione, Notis, et Animadversionibus integris; Nova Editio correctior, et Notis e Schæferi editione Lipsiensi A. D. 1822., atque ea, quam continet Scapulæ Lexicon Oxoniense A. D. 1820., depromtis aucta. Cui accesserunt e Valckenærii editione Opuscula Eranii Philonis de Differentia Significationis, Lesbonactis de Figuris Grammaticis, Anonymi de Solœcismo et Barbarismo, Lexicon de Spiritibus Dictionum, e Tryphone, Choerobosco, Theodorito, et aliis collectum, cum Notis e Schæferi editione atque Oxoniensi Scapulæ Lexici editione desumtis 717

Τάξις Παλαιὰ καὶ Ὀνομασίαι τῶν Ἀρχόντων, secundum H. Stephani Editionem, Kusterianum Suidam, et Montefalconii Bibliothecam Coislinianam, e qua desumta sunt *Ὀνόματα τῶν Ἁρμάτων* 939

Orbicii *Περὶ τῶν περὶ τὸ Στράτευμα Τάξεων* 945

H. Stephani Commentarius de Atticæ Linguæ seu Dialecti Idiomatis . . 949

THESAURUS

LINGUÆ GRÆCÆ,

AB

HENRICO STEPHANO

CONSTRUCTUS:

NOVA EDITIO AUCTIOR ET EMENDATIOR.

A PRIMÆ Græcorum literæ nota est, cui nomen Ἄλφα, quod a prima Hebræorum litera mutuatur, אלף, quamvis enim tria hæc elementa אלף sonent *Aleph*, sequendo ea quæ ף *pe* finali subscribuntur puncta, siquis tamen voluerit pro arbitrio alia subscribere, poterit alios etiam sonos literis illis dare, ex quibus sit et hic, *Alpha*. Hanc autem alioqui tam manifestam et plane indubitatam derivationem ignorantes grammatici, Ἄλφα a verbo Ἄλφω originem habere tradiderunt, quum contra vocem hanc ex illa oriundam dicere, rationi magis consentaneum videri potuisset: ut infra docebo. Itidem certe elementum secundum Βῆτα ex Hebr. בות *Beth*, manasse perspicuum est: nec de hac derivatione ambigent ii præsertim qui qualis fuerit olim τοῦ η sonus, noverint.

Ἄλφα, præter figuras, [quas ad finem operis, cum omnigenis *literarum ductibus* et *compendiis*, subjectas videbis,] habet et alias quasdam in manuscriptis libris vetustioribus; quarum una partim ad Hebraici ℵ, partim ad Latini *a* formam accedit.[1] Sed usus illius est in iis potissimum locis quibus typographi literas quas majusculas appellant, adhibere consueverunt.

Ἄλφα cur primam inter στοιχεῖα, i. e. elementa, sedem obtinuisse existimatum sit, tunc dicendum erit quum de illa a verbo Ἄλφω origine disseretur: quæ si fabulosa est, (ut certe est), simul et illi rationi vel potius illis rationibus fidem derogemus necesse est.

Ἄλφα unum est ex illis elementis quæ nomen suum apud omnes Græcas dialectos immutatum retinuerunt, quum aliquæ nonnulla ex ceteris immutaverint. Nam ex Γάμμα Iones Γέμμα, ex Κόππα quidam Κόππα fecerunt: unde putatur esse κοππατίας dictus quidam equus ap. Aristoph. (Nub. 23. Ὅτ' ἐκριάμην τὸν κοππατίαν, 437. ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει Διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας, καὶ τὸν γάμον, ὃς μ' ἐπέτρεψε,) ab impresso videlicet illi κόππα.[2] Nonnullis major etiam mutatio contigit: ut τῷ Σίγμα, quod Dores Σὰν appellarunt. Mῦ autem a Democrito vocatum fuisse traditur Mῶ, eadem forma qua Pῶ.

Ἄλφα indeclinabile est, sicut Βῆτα, et reliqua etiam, uno aut duobus exceptis. Perperam enim Priscianus de omnibus elementorum tam apud Græcos quam Latinos nominibus pronuntiavit, ea esse indeclinabilia. Et sunt indeclinabilia (inquit) tam apud Græcos elementorum nomina quam apud Latinos: sive quod a barbaris inventa dicuntur; sive quod simplicia hæc et stabilia esse debent, quasi fundamentum omnis doctrinæ immobile; sive quod nec aliter apud Latinos poterat esse, &c. Debuit certe ex hoc indeclinabilium numero Σίγμα saltem excipere Priscianus, quod habere genitivum singularem Σίγματος, pluralem Σιγμάτων apud Platonem comicum, nominativum et accus. Σίγματα apud Xenophontem,[3] alibi (Thes. ii. p. x.) ostendam, ubi et de vocibus agam quæ ex elementorum nominibus factæ fuerunt, cujusmodi sunt ex hoc Σίγμα istæ, Σιγματοειδὴς sive Σιγμοειδὴς, Ἄσιγμος, ex quo vox Ἀσιγμοποιῶ, item Πολύσιγμος. Præter istud autem nomen elementi Σίγμα, debuit fortassis et Γάμμα excipere: nam et hoc declinatum invenisse mihi videor. Sed donec exemplum suppetat, in dubio relinquatur. Hoc addo, articulos præfixos

[1] Addit Noster:—"Ut aliquando, Deo favente, in meo de Calligraphia Græca libro videbis." Hunc libellum nunquam, quod sciamus, in lucem dedit. De eo certe nihil invenias in Catalogo Opusculorum, quæ aliquando edere H. Stephanus statuerat, inserto in 'Vita H. Stephani Secundi, a M. Maittaire conscripta,' pp. 473—8.

[2] Schol. ad Aristoph. Nub. 23.: Κοππατίας ἵππους ἐκάλουν, οἷς ἐγκεχάρακτο τὸ κ στοιχεῖον, ὡς Σαμφόρας, τοὺς ἐγκεχαραγμένους τὸ σ. τὸ γὰρ σ καὶ τὸ ν χαρασσόμενον, σᾶν ἔλεγον. Cf. Biseti Scholia.

[3] Hellen. iv. 4. 10.: Οἱ δὲ Ἀργεῖοι, ὁρῶντες τὰ σίγματα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων, ὡς Συρακούσιοι, οὐδὲν ἐφοβοῦντο· ἔνθα δὴ λέγεται εἰπεῖν ὁ Πασίμαχος, Ναὶ τὼ Διώ, Ἀργεῖοι, ψεύσει ὑμᾶς τὰ σίγματα ταῦτα, χαρεῖν ὑμᾶς. "Unde satis patet, quid tribuendum sit præcepto Helladii in Chrestomathia p. 963. t. xi. Thes. Gronov.: Τὰ νῦ φαμεν, καὶ τὰ μῦ, πληθυντικῶς ἐκφωνεῖν ἐθέλοντες τὰ στοιχεῖα. Οὕτω καὶ τὰ σίγμα δεῖ λέγειν, ἀλλ' οὐχὶ τὰ σίγματα· καὶ γὰρ ἄκλιτα τῶν στοιχείων τὰ ὀνόματα. Διὸ καὶ τὸ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς εἰρημένον οὐχ ὡρ' ἦν τὰ σίγματα τῶν ἀσπίδων ἀναγνωστέον, ἀλλὰ διασυλλάβως τὰ σίγμα, καὶ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τὰ τῶν ἀσπίδων, κατὰ διάστασιν. V. Meurs. ad h. l. et Palmer. Exercitt. ad Auctt. Gr. p. 70., qui Helladii vanitatem et aliis argumentis demonstrarunt, et locis Platonis Comici et Eubuli ap. Schol. Eurip. Med. 476. (ubi v. Porson.) qui hujus nominis plurali numero usi sunt." Sturzius Lex. Xenoph.

reliquis elementorum nominibus indeclinabilibus, sicut et aliis quibuslibet vocabulis quæ indeclinabilia sunt, veluti declinationis loco esse. Dicitur enim τὸ Ἄλφα, τοῦ Ἄλφα, τῷ Ἄλφα: itidemque in plurali, τὰ Ἄλφα, τῶν Ἄλφα, τοῖς Ἄλφα. Eodem modo τὸ Βῆτα, τοῦ Βῆτα, &c. Semper autem præfigitur neutrius generis articulus, quod et γράμμα et στοιχεῖον, quæ literam et elementum significant, neutrius generis sint. Possunt tamen hunc articulorum usum præstare et alia vocabula illis præfixa: veluti quum dicitur in proverbio, Τρία κάππα κάκιστα. A

Ἄλφα numero declarando adhibetur, et primum significat, sicut Βῆτα secundum, Γάμμα tertium, itidemque in ceteris. Sed quadam velut prærogativa in isto literarum usu libri Homerici donati fuerunt. Primus enim liber Iliadis sive Odysseæ, vocatus fuit Ἄλφα, secundus Βῆτα, tertius Γάμμα, atque ita deinceps; existimanturque harum appellationum auctores fuisse veteres grammatici, ac nominatim Aristarchus. Hunc autem istorum elementorum usum videmus in versibus singulis B qui libris illis præfixi sunt, et Ἐπιγραφαὶ vocantur, i. e. inscriptiones, seu tituli: quod singulis singulorum argumentum contineatur. Verbi gratia: libro primo, Ἄλφα λιτὰς Χρύσου, λοιμὸν στρατοῦ, ἔχθος ἀνάκτων. Libro secundo, Βῆτα δ' ὄνειρον ἔχει, ἀγορὴν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν. Juncto deinde unicuique horum nominum substantivo dicitur ἡ ἄλφα βαψῳδία, addendo aut subaudiendo τῆς Ἰλιάδος, sive τῆς Ὀδυσσείας, itidemque in genitivo, τῆς ἄλφα βαψῳδίας: eodemque modo cum Βῆτα, cum Γάμμα, ceterisque omnibus, pergendo videlicet illud substantivum et per reliquos casus declinare. Legimus porro et alii substantivo juncta hæc nomina ap. Eustathium, dicentem et τὸ ἄλφα τμῆμα, τοῦ ἄλφα τμήματος, et ita deinceps. Vocaturque τμῆμα unusquisque liber, respiciendo ad totum poema, quod est velut σῶμα. Sed an Eustathius hanc vocem τμῆμα in ista significatione aliunde, an a se afferat, non satis liquet. Quamvis autem hic scribat veteres grammaticos οὕτω τιμῆσαι τὴν C Ὁμηρικὴν ποίησιν τῷ προσθείῳ τῶν στοιχειωδῶν γραμμάτων, idem tamen et a quibusdam philosophis in suorum librorum inscriptionibus factitatum fuisse testatur. Addit idem, hanc ob causam libros Homericos γράμματα etiam fuisse vocatos, sicut Ἄλφα, Βῆτα, et reliqua hoc nomine appellantur. Ubi quamvis singularis numeri mentionem nullam faciat, non dubito tamen quin et sigillatim unusquisque liber γράμμα dictus fuerit, addita numerali appellatione: hoc modo, τὸ πρῶτον γράμμα, τὸ δεύτερον γράμμα, et ita deinceps. Ex his patet quousque extendi debeat quod de Ἄλφα, ceterisque elementorum appellationibus dixi, nimirum numero declarando adhiberi. Alioqui enim passim hoc declarandi numeri officio funguntur per se ipsorum elementorum notæ. Significat enim α primum, vel primam, β secundum vel secundam, et ita deinceps. Sed ad discernendas ab aliis has literas, quum numerales sunt, seu numerativæ, si ita loqui licet, lineolam illis quidam superposuerunt, alii accentum D acutum: quidam cum lineola literas quibus terminatur ipsa numeri appellatio addiderunt: pro πρῶτος scribentes α habens superne lineolam cui affixa esset syllaba ος, et quidem minutiore scripturæ genere scripta: pro πρώτου, scribentes α habens superne lineolam quæ affixam haberet syllabam ου cum accentu: pro πρώτῳ, α habens superne lineolam cui affixa esset litera ῳ, cum accentu itidem. Quorum compendiorum, ita enim compendiariæ notæ vocari compendiarie possunt, [formæ ad finem operis apponentur.] Eadem est autem et accusativi πρῶτον ratio: scribitur enim litera α, cui superponitur lineola affixam habens syllabam ον. Quinetiam in scribendo fœminino πρώτη et neutro πρῶτον idem mos servatur. Hac autem de re monendum te eam præsertim ob causam existimavi, quod sciam a nonnullis ignoratam, vetera exemplaria legentibus, negotium illis exhibuisse.

Ἄλφα penulatorum, Βῆτα togatorum jocose dixit Martialis, pro eo quod est, Primum locum tenens inter penulatos, secundum locum inter togatos obtinens: ut videlicet inter literas Alpha, primum, Beta secundum locum habet. Erasmus ἄλφα penulatorum exponit præcipuum et quasi primatem. Ego, ut ἄλφα penulatorum, primarium penulatorum, ita etiam βῆτα togatorum, secundarium togatorum, si modo secundarius ita usurpari posset, exponendum censerem. Scazontes Martialis in quibus ita lusit, sunt isti, Lib. v. (Epigr. 27.) 'Quod Alpha dixi, Codre, penulatorum Te nuper, aliqua quum jocarer in charta, Si forte bilem movit hic tibi versus, Dicas licebit Beta me togatorum.' Talem jocum, aut certe talem joci formam habet distichum Lib. i. (Epigr. 51.) 'Si tibi Mistyllus coquus, Æmiliane, vocatur, Dicetur quare non Taratalla mihi?' Quum enim utraque harum appellationum ex Homerico isto versu sumta sit, qui non semel apud eum legitur, Μίστυλλόν τ' ὦρα τἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν: ita jocatur poeta, Si tu ex primo versus Homerici vocabulo, μίστυλλον coquo tuo nomen imponere tibi permittis, cur mihi ex sequentibus vocabulis τ' ὦρα τἄλλα nomen ei dare non licebit? Sic in præcedente epigrammate, Si te nomine primæ Græcorum literæ appellavi, tu me vicissim nomine secundæ appellato. Scio tamen quibusdam videri aliquid majoris argutiæ his versibus subesse: sed vereor ne nimis arguti esse velint.

Ἄλφα καὶ Βῆτα, Alphabetum, ut vulgo loquimur. Juvenalis xiv. (209.) Hoc discunt omnes ante alpha et beta puellæ. Aratus autem apud Stephanum Byz. (v. Γάργαρα),[1] et Anthol. Epigramm. Lib. ii. p. 164. meæ Editionis, inverso propter metrum ordine dixit, Γαργαρέων παισὶν βῆτα καὶ ἄλφα λέγων: i. e. Gargarensium liberos elementa docens, seu prima elementa. Hinc est factum pulchra compositione VOCAB. Ἀναλφάβητος, ου, ὁ et ἡ, Qui ne alpha quidem ac beta novit, Omnino illiteratus, Adeo literarum rudis, ut ne ipsa quidem earum elementa habeat cognita. Gallice ad verbum, *Qui ne sçait ni* A *ni* B. Quidam interpr. ex Seneca, Qui nec elementarius fuit. Sed in hac interpretatione alius dabitur usus voci Elementarius quam habeat apud ipsum Senecam, Epist. 36. Fuerit enim Elementarius, qui doctus est elementa, seu institutus est in elementis, Qui elementa didicit: quum Senecæ Elementarius is sit qui elementa docetur, seu discit. Locus enim in quo voce illa utitur, est hic: 'Sed quemadmodum omnibus annis studere honestum est, ita non omnibus institui. Turpis et ridicula res est elementarius senex: juveni parandum, seni utendum est.' (Capitol. in Pertin. c. 1. Puer literis elementariis, et calculo imbutus.) Ceterum afferunt hanc vocem et vulgaria Lexica, sed nullius scriptoris usu eam comprobant: uti tamen illa Athenæum sciendum est, L. iv. (p. 176. e.) ubi scribit, ἧς [κιθαρῳδίας] καὶ ὁ εἰντελέστατος παρ' ἡμῖν ἰδιώτης, προσέτι τε καὶ ἀναλφάβητος, οὕτως ἐστὶ συνήθης, ὡς τάχιστα ἐλέγχειν τὰ περὶ[2] τὰς κρούσεις ἁμαρτήματα γινόμενα.

[1] Schol. ad Epigr. Gr. ap. Berkel.: Στέφανος ἐν τῷ Περὶ Πόλεων μέμνηται ἐπιγράμματος· ὅτι τε ὁ Διότιμος ἐν Γαργάρῳ ἐδίδασκε γράμματα, καὶ ὅτι Ἄρατος εἰς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐγραψε τοῦτο. παρατίθεται δὲ τὸ ἐπίγραμμα· οὐ μέν τοι γράφει Διότιμος, ἀλλὰ ὅτι μοῦνος αἰάζω καὶ πάλιν, Παισὶ Γαργαρέων, καὶ οὐ Γαργαρέων παισί. "Corrige hoc distichon e Macrob. v. 20. et Anthol. ii. 40. p. 239., Γαργαρέων παισίν. Ubi Schol. notat diversitatem lectionis, quæ ap. Stephanum occurrit; sed Scholiographus iste Græculus est recentissimus." L. Holsten. At in Eustathio quoque ad Il. Β. p. 986. 48., qui forte e Steph. Byz. sua duxit, legitur, Παισὶ Γαργαρέων.

[2] "Ferendum atque adeo probum videri poterat περὶ τὰς κρ. compendium, quod erat in ed. Ven., perperam interpretantium. τὰς κρούσεις, inter pulsandum, in pulsando." Schweigh. At nonnisi ex operarum errore ortum hoc erat, scripturæ παρὰ cum ed. Ven. tuentur MSS. A. et Ep. Est autem παρὰ

Ἄλφα καὶ Ω μέγα quo sensu usurpentur in Apocalypsi, dicetur in litera Ω.

Ἄλφα, ut ad alteram illam derivationem veniam, de qua, licet vana, dicturum me promisi, deductum esse a verbo Ἀλφῶ, significante Invenio, testatur Etymologus: eam ob causam quod prima literarum inventa fuerit. Moschopulus quoque, sicut et alii nonnulli, Ἄλφα vult ab Ἀλφῶ habere originem, sed aliam ob rationem: quod nimirum ex Ἄλφα primo elemento inventa fuerint et cetera. Ejus enim in sua Grammatica, eam dico quæ nondum excusa fuit, hæc sunt verba, Ἄλφα παρὰ τὸ Ἀλφῶ τὸ εὑρίσκω· ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὑρέθη καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα. At Euripidis Scholiastes (v. 297.) contra vult Ἀλφάνω, idem significans quod Ἄλφω, ab Ἄλφα ortum habere. Ego vero non quidem Ἀλφάνω, sed Ἄλφω, ex quo deinde factum illud fuit, ex Ἄλφα oriundum esse arbitror. Quum enim literarum inventio, quarum prima est Ἄλφα, supra quamvis aliam celebrata et nobilitata fuerit, eos qui nomen primæ illius literæ audirent, inventionis omnium recordari solitos, ut ii qui Ἄλφα καὶ Βῆτα vocabant quod vulgo alphabetum dicitur, sub duabus illis Ἄλφα καὶ Βῆτα omnes comprehendebant, hinc tandem verbum Ἄλφω deduxisse, non absimile vero esse videtur. Quod meum commentum tamen non ita mihi placet ut aliud probabilius non desiderem. Sed qualecunque illud est, plus fidei saltem mereri existimo quam duo illa quibus derivationis literæ Ἄλφα a verbo Ἄλφω ratio redditur. Ut enim demus, quod dandum non est, Ἄλφα non esse ab Hebr. אלף, sed aliam ei quærendam esse originem, non video quomodo rationi consentanea loquatur qui dicit Ἄλφα esse ab Ἄλφω, quod primum omnium elementorum inventum fuerit; quod enim secundum est, inventum et ipsum fuit: itidemque quod tertium, atque ita deinceps. Nec video quomodo excusari commentum istud possit, nisi, si hic jocari licet, proverbii valde triti auctoritate defendatur, quo dimidium facti habere dicitur qui cœpit. At causam quam Moschopulus reddit, quo patrocinio tuebimur? Ἄλφα, inquit, ab ἄλφω, significante Invenio: quoniam ex eo et cetera elementa inventa fuerunt. Hoc certe si verum est, si inquam primæ literæ inventio ceterarum inventionem præbuerit, consentaneum id quoque veteri illi proverbio esse respondebimus. Sed vereor ne potius ipse Cadmus nobis sit advocandus, si scire velimus quomodo ex prima litera ceteras invenerit.

Ἄλφα primo loco positum a Cadmo, nam et hæc commenta me commemoraturum sum pollicitus, quamvis ipsa quoque, stante vera illa literæ Ἄλφα derivatione, concidant, censet Ammonius, apud Plut. Sympos. ix. (Quæst. ii. p. 1047. ed. Wyttenb.) quod Phœnices Ἄλφα nominent bovem: cui quidem non secundus aut tertius, juxta Hesiodum, sed primus inter necessarias res locus debeatur. Moschopulus autem primam sedem obtinuisse illud tradit, quod a seipso incipiat pariter et desinat: quum elementa cetera a seipsis inchoentur, sed non itidem finiantur.

Quos usus habeat α præfixum vocabulis.

A στερητικὸν in quibusdam vocabulis, in nonnullis contra ἐπιτατικὸν, in quibusdam ἀθροιστικὸν a grammaticis appellatur. Præfixum enim illis per compositionem, loquor autem de nominibus præsertim, et hos et alios quoque usus habet. Occurrit autem frequenter στερητικὸν, i. e. privativum, seu privandi vim obtinens, quemadmodum apud Latinos frequenter particula In, nonnunquam De, vel Ex, interdum vero itidem hæc ipsa litera, ut in Amens et Avius: Exemplo sunt, βέβαιος, Stabilis: ἀβέβαιος, Instabilis. Sic σοφὸς, Sapiens, Doctus, Scitus: ἄσοφος, Insipiens, si, exempli causa, sic interpretari liceat, Indoctus, Inscitus. Sic κακὸς, Malus: ἄκακος, Minime malus. Item, ἡδὺς, Jucundus: ἀηδὴς, Injucundus. In quo observa obiter, accedente per compositionem α, mutari scripturam, verso υ in η: quod in aliis quoque nonnullis usuvenit. Hoc autem ignorans aliquis mendosam scripturam esse putet. Sed quum vocabulum cui α præfigitur, a vocali initium habet, inter ipsum et sequentem vocalem interjicitur ν, euphoniæ gratia: ut ἄξιος, Dignus, ἀνάξιος, Indignus: ἴσος, Æqualis, ἄνισος, Inæqualis: ἐραστὸς, Amabilis, ἀνέραστος, Inamabilis. Quinetiam in illis quæ ex substantivis fiunt, ut ἄνολβος, ex ὄλβος: ἄνιππος, ex ἵππος. Excipiuntur quædam: non tamen quæ rejicere literam ν dicenda sint, ut vulgo tradunt, sed potius ea posse carere, posse etiam illam admittere. Nam hæc quæ in exemplum afferuntur, ab ο incipientia, Ἄοσμος, Ἄοικος, Ἄοζος, minime rejiciunt ν: quum alicubi quidem hanc scripturam habeant, alicubi vero et istam cum ν, Ἄνοσμος, Ἄνοικος, Ἄνοζος. His autem addo Ἄϊλος: pro quo reperiri itidem et Ἄνυλος cum ν, dico. Aliquando autem hæc litera eodem officio fungens opponitur particulæ εὖ: ut quum dicitur εὔμορφος, Formosus, ἄμορφος, Deformis. Itidemque, εὔχαρις, Venustus, Lepidus: ἄχαρις, Invenustus, Illepidus. Atque hæc quidem, sicut et præcedentia, ex adjectivis adjectiva fiunt: verum ex substantivis quoque adjectiva fieri quædam sciendum est: ut ex νοῦς substantivo, quod est Mens, fit adjectivum ἄνους, Amens. Ubi observa quomodo Latini in componenda voce ista Amens, exemplar Græcæ ἄνους sibi proposuisse videantur, vel potius proposuerint. Utrobique enim una eademque litera vim eandem, nimirum privandi, obtinet: utrobique substantivum nomen in adjectivum absque ulla mutatione transit. Itidem ex substantivo νόσος, Morbus, fit adject. ἄνοσος, Morbo carens, Morbi expers. Eodemque modo ex substantivo γάμος quo Nuptiæ significantur, fit adjectivum ἄγαμος, Nuptiarum expers. Pariter ex substant. πόνος, quo significatur Labor, fit ἄπονος, i. e. Illaboriosus. Et in his quidem quatuor adjectivis, sicut et in aliis plerisque, integrum atque immutatum retinetur substantivum: sed sunt etiam quamplurima in quibus adjectivum aliam terminationem accipit. Sic ex substantivo φρὴν, quod et ipsum mentem significat, fit adjectivum ἄφρων, quo itidem declaratur Amens, Insipiens. Ex substantivo κέρδος, quod est Quæstus seu Lucrum, fit ἀκερδὴς, Inquæstuosus, Illucrosus: hæc enim aliquando dicta fuisse aut putemus aut certe fingamus. Ex substantivo βουλὴ, quod est Consilium, fit ἄβουλος, Consilio carens, Inconsultus. Ex substant. γραφὴ fit ἄγραφος: ex γνώμη, ἀγνώμων: ex ἀκοὴ, ἀνήκοος, ubi observa etiam mutationem vocalis: ex γράμμα, ἀγράμματος: ex αἷμα, ἀναίματος, et ἄναιμος, et ἀναίμων, i. e. Exunguis, particula Ex στέρησιν indicante.

A est στερητικὸν non solum in ejusmodi nominibus qualia sunt præcedentia adjectiva, quæ vel ex aliis adjectivis itidem, vel ex substantivis, aut cum mutatione, aut citra mutationem, sunt facta: verum etiam in quamplurimis eorum quæ verbalia dicuntur. Cujusmodi sunt, φθαρτὸς, Corruptibilis: ἄφθαρτος, Incorruptibilis. Sic τρεπτὸς, Mutabilis: ἄτρεπτος, Immutabilis. Sic λυτὸς, Solubilis: ἄλυτος, Insolubilis. Sic κλητὸς, Vocatus: ἄκλητος, Invocatus, i. e. Non vocatus. Sic πλαστὸς, Fictus: ἄπλαστος, Non fictus. Sic βαπτὸς, Tinctus: ἄβαπτος, Non Tinctus. Jam vero et non præcedente simplici reperitur sæpe compositum verbalis formam habens: i. e., cui per compositionem hoc στερητικὸν α præfixum est. Talia sunt, Ἀήττητος, Ἀνίκητος, Ἀκόλαστος, Ἀβασάνιστος, Ἀβασίλευτος, Ἀγύμναστος, Ἀδύκητος, Ἄδραστος, Ἀμίαντος, Ἀμόλυντος, aliaque prope innumera. Horum certe vix ullum esse puto quod absque isto privativo α inveniatur: nec memini me vel Ἥττητος, vel Νικητὸς, vel Κολαστὸς, vel Βασανιστὸς, vel Βασιλευτὸς,[1] vel Γυμναστὸς, vel aliud ex sequentibus legere: sed dicitur potius Ἡττημέ-

[1] "Βασιλευτὸν γένος ἀνθρώπων, Qui ferre regnum apti sunt natura, ut Bud. interpr. apud Aristot. Polit. iii." H. St. Thes. i. p. 725. c.

νοι, Νενικημένος, Βεβασανισμένος, Βεβασιλευμένος, vel Βασιλευόμενος, Γεγυμνασμένος, itidemque in ceteris. Præfigitur porro α istud privativum iis etiam quæ non simplicia, sed cum præpositione sunt composita. Cujusmodi est Ἀδιάτρεπτος, et quidem non præcedente Διάτρεπτος, sicut alteram vocem Ἄτρεπτος antecedit Τρεπτὸς, cujusmodi etiam est Ἀνεξέταστος, Ἀνέκφραστος, Ἀδιήγητος. Denique et iis quæ bicomposita sunt, liceat enim mihi meis verbis brevitatis causa uti, præfigitur α στερητικόν: qualia sunt, Ἀδιέξοδος, Ἀδιεξίτητος, Ἀδιεξήγητος, Ἀδιεκδίκητος, Ἀναντακόδοτος. Et hæc quidem omnia quibus α στερητικὸν præfixum est, verbalium formam habent ex præterito passivo formatorum, nimirum ex tertia ejus persona singulari: sed inveniri sciendum est præfixum nonnullis etiam nominibus quæ et ipsa originem a verbis, sed aliam tamen formam atque adeo formationem habent. Cujus generis est ἄαπτος apud poetas. Sed vereor ne ista subtilius persequi sit infinitum. A

A est στερητικὸν in multis etiam verbis, sed ita ut prius præfixum fuerit nominibus unde fiunt. Exemplo sunt, Ἀδοξῶ, Ἀπορῶ, Ἀχαριστῶ, Ἀγνωμονῶ: necnon passivæ horum voces Ἀδοξοῦμαι, Ἀποροῦμαι, Ἀγνωμονοῦμαι (omitto Ἀκοσμοῦμαι, quod nullum ejus usum extare existimem), præcedentibus nominibus Ἄδοξος, Ἄπορος, Ἀχάριστος, Ἀγνώμων. Nonnunquam compositis etiam verbis præfigitur, veluti in Ἀναξιοπαθῶ, quod fit ex Ἀνάξιος. Sed de hoc admonendus mihi est lector, contingere nonnunquam ut verbum nominis significationem non sequatur. Ecce enim Ἄβουλος, quod consilio carentem seu inconsultum ac minime circumspectum significat: at ecce Ἀβουλῶ, quo declaratur Nolo non semel a Platone, itidemque a Demosthene, (p. 1471. 19. ed. Reisk., Οὔθ' ὑμᾶς ἐνόμιζον ἀβουλεῖν με ἔξω προπηλακισμοῦ γενέσθαι, Vosmet ipsos quoque suspicabar non nolle, i. e. velle, me a contumelia intactum manere.) Cujus auctoritas facit ut eo magis Suidæ fides derogetur, scribenti, Ἀβουλεῖν· μὴ βουλεύεσθαι, ἢ μὴ βούλεσθαι, Πλάτων. In iis certe exemplis quæ ex hoc scriptore depromta invenies, aliisque aliquot quæ depromi possunt, non illam, sed hanc significationem aperte obtinet. Ceterum quum talia sint verba quibus α στερητικὸν præfigitur, ex nominibus præfixum itidem illud habentibus facta, non possum quin valde mirer participium ἀμορφωθέντος, quod apud Eustathium legitur. Esse enim verbi * ἀμορφοῦμαι,' clarum est: at quo exemplo id dictum fuerit aut dici potuerit, cogitare nequeo. Nam si ex ἄμορφος verbum ἀμορφῶ, præcedat enim hæc vox activa passivam illam ἀμορφοῦμαι necesse est, facere possumus, quidni vicissim εὐμορφόω ex εὔμορφος, quidni et alia ex aliis itidem facere licebit? Si tamen Eustathium aliquis non sine exemplo vocem illam usurpasse existimat, eam et ipse usurpare non dubitet: sed ego crediderim potius eum hic, quod et aliis plerisque locis, in vocabulis etiam contra analogiam fingendis sibi permisisse. B C

A geminatum in quorumdam nominum principio, στερητικὸν est in posteriore loco, quum in priore significationi vim addat. Cujus usus exemplum proferam ubi de α, quod ἐπιτατικὸν appellatur, disseram. D

A in ἄκοιτις quoque et in ἄλοχος est στερητικὸν, si Porphyrio credimus: quum pro ὁμοῦ in vocibus illis poni vulgo credatur. Qua de re plura dicam infra.

A non omnino στερητικὸν, et ex toto, ut ita dicam, sed ex parte duntaxat esse censetur in quibusdam vocabulis: utpote in quibus ὀλίγον significet, sicut in nomine ἀμαθὴς. Hoc enim interdum sonare ὀλιγομαθὴς testatur etiam Eustath. (ad Il. E. p. 554. 43.) Atque ita ἀμαθὴς non solum erit Indoctus, sed interdum Parum doctus. Idem (l. c.) ἀκέφαλον eodem modo pro * βραχυκέφαλον dictum testatur.

Tale est et α quod μικρὸν indicat: ut ἀφνὴς dicitur interdum sonare * μικροφυὴς, (Eustath. ad Il. Π. p. 1061. 1.) Ad hunc autem locum pertinere mihi videtur et illud α, quod significationem particulæ δυς obtinere existimatur: ut in ἄβατος, pro δύσβατος, et ἀπέρατος pro δυσπέρατος, item ἀδάμας quasi δυσδάμαστος, si scholiastæ Hesiodi (J. Tzetzæ in Scutum Herculis v. 137.) credimus. Ad ἄβατος quidem quod attinet, sicut quum proprie Inaccessus significet, sonat interdum Accessu difficilis: ita etiam Latine Avius locus, quum proprie sit Ad quem nulla est via, interdum de illo dicitur ad quem difficilis patet via.

A in una eademque voce interdum στερητικὸν est, interdum κακὸν significat: ut docebo in nomine ἀκερδὴς.

A ὑπερστερητικὸν, non simpliciter στερητικὸν, vocatur a grammaticis in voce ἀάατος. Homer. Il. Ξ. (v. 271.) Ἄγμει νῦν μοι ὕμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ: in quem locum hæc Eustath. (p. 985. 16. et ad Il. E. p. 618. 39.) annotat, Vocabulum ἀάατον tribus α profertur, quorum duo sunt στερητικά: ideoque ὑπερστερητικὸν vocatur ab antiquis, tanquam geminans στέρησιν. Est autem secundum, στερητικὸν vocis ἄτη: at primum hanc στέρησιν tollit. Unde ἀάατον est τὸ μὴ στεροῦν ἄτης τοὺς ἐπιόρκους, sed quod maxime causam affert ἄτης. Tale est Ἀνάπηρος, et in Odyssea (Λ. v. 273.) Ἀνάπυστα. Nam Ἄπηρος est ὁ μὴ ἔχων πήρωσιν: at vero Ἀνάπηρος dicitur ὁ ἐστερημένος τῆς τοιαύτης στερήσεως. Itidemque Ἄπυστος est ὁ στερηθεὶς τοῦ ἀκουσθῆναι: at Ἀνάπυστος est ὁ ἀκουσθεὶς, nimirum στερηθεὶς τῆς τοῦ ἀπύστου στερήσεως. Observa autem obiter usum hujus NOMINIS Ὑπερστερητικὸν, quo fuisse appellatum vocabulum illud ἀάατον innuere videtur Eustath. quum dicit geminare στέρησιν: sed α quod στέρησιν tollit, merito dicetur ὑπερστερητικὸν, tanquam sua στερήσει illam στέρησιν transcendens et exsuperans.

Hactenus de α privandi vim habente. Quot enim modis eam obtineat, multo hic a me exactius et fusius quam alibi usquam traditum habes. Duo his addenda sunt, de spiritu nimirum quem accipit, quum hoc officio fungitur, itemque de quantitate ejus syllabica. Sciendum est igitur α στερητικὸν tenuem spiritum accipere, ut videre est in præcedentibus ἄσοφος, ἄλυτος, ἄτρεπτος, aliisque infinitis: sed duo a grammaticis excipi, videlicet ᾅδης et ἄλυσις: nam et quod his duobus nominibus præfixum est α, volunt esse στερητικὸν, licet non ita præfigatur ut in præcedentibus, sed majori cum mutatione. Sed considerandum est, ex nomine POETICO Ἀΐδης factum esse hoc ᾅδης, in quo ἀΐδης manifestior est illius α στερητικοῦ usus, præfixi videlicet verbo ἰδεῖν, quod est videre; quoniam illo nomine Orcus, qui locus est noctis profundæ Maroni, vocatique tenebrosus ac niger a ceteris poetis consuevit, significatur. Verum de hac derivatione quidam grammatici certant, et adhuc sub judice lis est. Placet enim quibusdam ab ᾅδω deductum esse, per antiphrasin, hunc locum, quem Latini Orcum appellant: sicut ETIAM Χάρων, qui janitor, necnon portitor Orci a Virgilio vocatur, per antiphrasin nomine isto donatus fuit. Sunt vero et qui ab ἄω factum esse contendant: sed hanc deductionem sequendo, eandem spiritus mutationem fateri necesse foret. Quam certe et ipse admitto, illi a verbo ἰδεῖν deductioni ut aliis simpliciori acquiescens. Alterius autem nominis Ἄλυσις deductionem minus controversam esse puto, a verbo λῦσαι videlicet, seu verbali ejus λύσις, præfixo α illo privativo: ut videlicet catena dicta sit ἄλυσις, ex eo quod constrictum aliquem teneat ita ut solvi non possit. Nunc quod ad quantitatem syllabicam hujus α στερητικοῦ attinet, corripi certe ipsum multi passim poetarum loci ostendunt: sed annotatur excipien-

* Vocabulum hocce, quod Schneiderus post Hedericum prætermisit, in Indice Thesauri non legitur.

dum esse ἀθάνατος,[1] quippe quod metri gratia, vel potius, ut metrum heroicum ingredi possit, productam primam habet. Huic autem addo ἀκάματος[2] et ἀνέφελος, (Hom. Odyss. Z. v. 45., Πέπταται ἀνέφελος,[3] λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. Cf. Soph. Electr. 1246.) de quibus idem plane dicendum est. Sed pro ἀνέφελος quibusdam ἀννέφελος ad producendum a scribere placuit.

A Est contra ἐπιτατικὸν in quibusdam vocabulis: quod sonat quasi dicas intensivum: i. e., intendens significationem vocis cui præfigitur, et vim ei addens. Hoc porro fit interdum magnitudinem, interdum multitudinem denotando: i. e., significando τὸ μέγα, vel τὸ πολὺ, ut grammatici loquuntur. Magnitudinem denotare existimat Hesych. in voce Ἀχανὲς, quum dicitur ἀχανὲς πέλαγος:[4] multitudinem in Ἄξυλος, quum ὕλη appellatur ἄξυλος. Sic NOMEN Ἀχύνετον vult Nicandri Scholiastes esse πολύχυτον, quod a sit ἐπιτατικόν: in isto Nicandri versu, (Alexiph. 174.) Πῦρ μὲν ἀείζοον καὶ ἀχύνετον ἔτρεσεν ὕδωρ Ἀργέσται. Quam expositionem habet B et unum ex meis vet. Lexicis.[5] Est autem πολύχυτον, Per multum spatium fusum, Late fusum. Ap. Hesych. extat eadem illa vox ἀχύνετον, exposita πολύν: sed non dubito quin potius et ipse scriptum reliquerit πολύχυτον.[6] Saltem πολὺν in πολὺ mutandum fuerit, ut huic Nicandri loco convenire possit. Itidem ap. Apoll. Rhodium Schol. (ad Lib. iii. 805.) ἀστεγὲς (ἀσταγὲς) scribit habere a ἐπιτατικὸν, et significare πολυστεγὲς, (πολυσταγές).[7] Jam vero et in ἀφρόντιστος apud Theocritum, (x. 20.) a denotat ἐπίτασιν, si ejus enarratori credimus, valetque ἀφρόντιστος idem quod πολυφρόντιστος. Itidem ἄβιος ap. Antiphontem est ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ut tradit Harpocration.[8] Quæ et Suidas habet, ex eo sumta. Idem vero et in illo ἀχανὲς vult a hunc ipsum usum habere; exponit enim τὸ ἐπὶ πολὺ κεχηνὸς, quæ expositio et apud alios invenitur; quum tamen Hesych. ut supra docui, tradens a nonnunquam denotare τὸ μέγα, in exemplum afferat hoc vocabulum. Verum eodem res redit, quum τὸ ἐπὶ πολὺ κεχηνὸς, esse μέγα necesse sit. Quod autem ad ἄξυλος attinet, junctum cum nomine ὕλη ap. Homerum, (Il. Λ. 155. Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ), quamvis Harpocration, dicens ἄβιον esse τὸν πολὺν βίον κεκτημένον, addat, tale esse quale est ἄξυλος ὕλη ap. Homerum pro * πολύξυλος, quamvis item Scholiastes Apollonii ἀστεγὲς (ἀσταγὲς) esse dicat pro πολυστεγὲς (πολυσταγὲς), sicut ἄξυλος pro πολύξυλος, quamvis denique alii quoque Scholiastæ ἐπιτατικοῦ a mentionem facientes, hoc ἄξυλος, tanquam et pervulgatum et minime dubium ejus significationis exemplum afferant; aliam tamen huic vocabulo significationem quosdam tribuisse sciendum est: et in eorum numero esse Porphyrium, ut docebo suo loco, i. e., inter vocabula quæ ex nomine ξύλον per compositionem sunt facta.[9]

[1] "Prima in ἀθάνατος semper est longa, tam in Dramaticis, quam Epicis Poetis. Splendide igitur erravit Brunckius, quum contra Codd. MSS. auctoritatem, corrigendos putarit versus Aristophanis, Ran. 629. Av. 1224. Acharn. 33. Cur non eandem tuedelam adferre voluit ad Acharn. 47. et Thesmoph. 1052.? Confer Porsonum ad Phœn. 139, 140." Maltbius ad Morelli Lex. Gr. Prosod. p. 24.

[2] Draco de Metris p. 11.: Ἀθάνατος, τὸ ᾱ μακρὸν τῆς στερήσεως τὸ ᾱ ἀεὶ ἐν συστολῇ παραλαμβάνεται πλὴν τούτων ἀθάνατος, ἀκάματος. Idem p. 120.: Ἀθάνατος δὲ, καὶ ἀτάλαμος, καὶ ἀκάματος ἐκτείνουσι τὸ ᾱ διὰ τὰς ἐπαλλήλους τέσσαρας βραχείας, αἵτινες οὐ πίπτουσιν εἰς ᾠωϊκὸν μέτρον. "Antepenultima vocis ἄληκτος brevis esse debet; sed nullum alium locum apud Poetas offendi, in quo v. occurrit, præter ista a Morello et a me adducta" (nempe Soph. Trachin. 986. et Hom. Od. M. 325. Il. I. 632., quibus exemplis adde Il. B. 452. Λ. 12. Ξ. 152.) "In his omnibus a producitur, vi liquidæ sequentis." Maltbius l. c. p. 53. "In vocum quarundam plusquam trisyllabarum pede priori apud Græcos, præsertim cum syllabæ primæ vocalis sit ᾰ vel ῐ, adeo parum in pronunciando tribrachyn inter dactylumque interest, ut uterque potuerit legitime usurpari. Scilicet in voce, ἀθάνατος, ἀκάματος, ἀκονίεσθαι, ἀγοράσθε, Πριαμίδης, et similibus." Clark. ad Il. A. 398. Cf. Hermanni Elem. Doctr. Metr. p. 43. ed. nov.

[3] "Ἀννέφελος. Aristoteles Lib. de Mundo cap. 6. legit ἀνέφελος, quod et ferri posset. Vide ad Il. A. v. 398. (l. c.)" Clark. "Sic olim in Codd. scriptum fuisse, dubitationem non habet. Sed pronunciando tamen duplicata est littera. Quanquam Eustathius primam etiam produci posse ait, ut in ἀθάνατος, ἀκάματος." Ernesti.

[4] Ex Aristoph. Πολυείδῳ. Suidas: Ἔρημον ἐμβλέπειν, ἀκίνητον καὶ πυθρόν οἷον, ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ. Cf. Zenob. Proverb. ix. 9. Idem articulus extat in Etym. M. p. 373. 17. ed. Sylburg., ubi male editur βλέπωμεν pro ἐμβλέπωμεν. Zonaras p. 363.: Ἀχανὲς πέλαγος· τὸ λίαν κεχηνός.

[5] "In Etym. M. p. 619. 10., pro Οἰσκώτη, ἀκλῆ προβάτου, legendum videtur κάκρος προβάτου, tametsi etiam propugnat MS. Codex Leidensis, quem innuit Veteris sui Lexici appellatione H. Stephanus in Thes. Gr. Ling. T. ii. p. 1250. c." Kœn. ad Gregor. Cor. p. 543. "Secundum Valckenaerium ad Ammonium p. 128. H. Stephanus per Vetus Lexicon suum interdum etiam Ammonium intelligit. Causa hæc est, quod Etymologicum Leidense, pariter ut Sorbonicum et Parasiuum, plurimos Ammonii articulos complectitur." Bast. l. c.

[6] In Cod. Ven., teste Schow, scribitur πολὶν, ut vulgo editur. Hesych.: Νήχυτον πολύ. "An in πολὺ utroque loco subintelligendum χυτὸν, ut passim apud Hesych.? Sed rem non urgeo." Albertius. "Ἀχητὸν Hesych. affert pro δαψιλὲς, ἄφατον, "πολὺ, ἄφθονον." H. St. Thes. Ind. "Ἀχητὸν est pro ἀχύνετον, ut censent Is. Voss. et Kust." Albertius. Zonaras p. 364.: Ἀχύνετον· πολύχυτον. Schol. Apollon. R. iii. 530.: Νήχυτον ὕδωρ· τὸ πολύχυτον. τὸ γὰρ νη καὶ στέρησιν σημαίνει καὶ ἐπίτασιν. Καὶ ἀχύνετον ὕδωρ, τὸ πολὺ κατὰ Ἴωνας καὶ Σικελιώτας. Διονύσιος· Πλαζομέναις ἵνα λύσσαν ἀχύνεταν ἧκα βαλοῦσα. Etym. M. p. 183. 7. ed. Sylburg.: Ἀχύνετον σημαίνει τὸ πολύ. Νίκανδρος, ἔνθα, Πῦρ μὲν ἀείζοον καὶ ἀχύνετον ἔτρεσεν ὕδωρ· τὸ πολύχυτον καὶ πολὺ ἀεῖζεσαν πῦρ, εὐλαβεῖται τὸ ὕδωρ· ἀπηλίκων γὰρ ἐὰν ᾖ, σβέννυσι τὸ ὕδωρ. ἐγράφη δὲ τὸ ᾰ κατ' ἐπίτασιν, ὡς ἄξυλος. ἀπὸ τοῦ χέω, χύω, χύνω, * χύνετον, καὶ ἀχύνετον.

[7] In Schol. Cod. Paris. nuper a Schæfero edit. est: Τὸ δὲ ἀστεγὲς, ἀντὶ τοῦ πολυστεγῶς· τὸ γὰρ ᾰ ἐπιτατικὸν, ὡς τὸ ἄξυλος ὕλη. "Adjiendum Lexicis dicerem, nisi corrigendum esse videretur * πολυσταγῶς, quo adverbio Lexica perinde carent." Schæfer. "Ab Hesychio ἀσταγὲς redditur πολὺ καὶ λάβρον, quodque Suidas in Epigr. legit, Ἀσταγὶς ὕδωρ interpretatur per τὸ πολυσταγές. Ex Nicandri Ther. v. 308. Ἀσταγὶς αἷμα protulit ad Suidam Kusterus, qui restituit Apollonio R. iii. 804.—(δάκρυα) δ' ἔβρυον ἀσταγὶς, noveratque id ipsum dudum ante monitum a Casaubono in Lectt. Theocr. p. 269. Hujus immemor, ut suum, quale erat, dedit id ipsum Jan. Rutgers. V. L. i. 3." Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 228.

[8] "Hinc illud alii sumserunt. Hesych.: Ἄβιος· πλούσιος, ὡς Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείας α'. Sic legendum, vel β', probabilis est Maussaci conjectura." Valcken. ad Theocriti Adoniaz. p. 215. In Cod. Ven., teste Schow, est: Ἄβιος· πλ. ὡς Ἀντιφῶν ἐν θ ἀλή. Pro πλούσιος Henrico Valesio legendum videtur * πολύβιος, e Glossis Herodoteis, in quibus est: Ἄβιος· ὁ πολύβιος, ὡς ἄξυλος ὁ * πολύξυλος. At Antiphontem voc. Ἄβιον usurpasse non pro πολύβιον, i. e. longævum, sed pro πλούσιον, patet ex Harpocrationis verbis: Ἄβιος· τὸν ἄβιον Ἀντιφῶν ἐπὶ τοῦ (sic dedit Aldus e Codd.) πολὺν βίον κεκτημένου ἔταξεν, ὥσπερ Ὅμηρος ἄξυλον ὕλην λέγει τὴν πολύξυλον, i. e. Pro illo, qui multas opes possidet. "Sophistam Antiphontem verbis et nominibus novam sæpe vim indidisse significandi adparebit Harpocrationem conferenti in vocibus, Ἀγνεύετε τὴν πόλιν, Ἀνδρεία, Ἀναθῆ, Ἀχαριστεῖν, Δεήσεις, Ἔμβιος, et Ἐπαλλάξεις." Valcken. l. c.

[9] "Schol.: Ἀξύλῳ· * καταξύλῳ, * πολυξύλῳ· τὸ γὰρ α νῦν οὐ κατὰ στέρησιν, ἀλλὰ κατ' ἐπίτασιν. Eustath. p. 773. 1.: Εἴη δ' ἂν πάντως καὶ ἡ ἄξυλοτος, * πολύξυλος, εἰσαγούσης τῆς στερήσεως ἐπίτασιν, καὶ, ὡς εἰκὸς, πλουτιζούσης τῇ ἐνδείᾳ, quæ satis sunt arguta: mallem e Lexicis suis, quæ perierr, quædam aliunde ignota nobis excerpsisset, Homerici ἄξυλος similia; sed, ut verum fatear, in Homerico melior mihi vulgata Porphyrii videtur interpretatio. Eustathius: Ἄξυλος ὕλη—κατὰ Πορφύριον, ἀφ' ἧς οὐδὲν ἐξυλεύσατο. Sylvam vocant Poetæ nemorosam: ἄλσος, Callim. H. in Cererem v. 27., Δένδρεσιν ἀμφιλαφὴς· διά κεν μάλις ἤνθεν ἰόντι. Ἤνθεν est e Codd.; veltem ἴνθει dedissent e more Callimachi: nemus, Ovid. Met. viii. 418., Quod nulla ceciderat ætas. Quod si nihil esset, præter Homericum ἄξυλος, ut solet id unum ferme hanc in rem proferri, dubitari certe posset de ista litteræ e potestate. Sed dantur hujus generis multo plura, quam vulgo existimantur. Illa, cum hæc scribenti sint ad manum, hic a me proponentur. ΑΒΛΗΧΡΟΣ. Orion Thebanus Etymol. MS. Ἀβληχρὸν δύναται τὸ α κατ' ἐπίτασιν σφόδρα ἀσθενές. Βλη-χρὸν γὰρ τὸ ἀσθενὲς, ἀπὸ τῆς τῶν προβάτων φωνῆς· τὸ γὰρ βληχρὸν ἐκ' αὐτῶν εἴρηται. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ τάττεται τὸ βληχρὸν, ὡς εἶναι παρὰ τὸ βάλλειν εἰς γῆν. ποτὲ δὲ καὶ τὸ ἀναιρεῖν, ὡς δύνασθαι τὸ ἀσθενὲς δηλοῦν, καὶ πάλιν τὸ ἰσχυρὸν, τοῦ α ἀναίρεσιν καὶ ἐπίτασιν δηλοῦντος. οὕτως εὗρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανοῦ. Hæc contraxit, Orionem laudans, Etym. M. A in ἀβληχρὸς fuit, non ἐπιτατικὸν, sed, me judice, ut in multis, otiosum sive πλεονάζον. [Vide Schol. Ven. p. 198. ΑΓΑΛΑΚΤΟΣ, v. nos infra v. Ἄσημος.] ΑΓΟΝΟΣ. Hesych.: Ἄγονον πήγανον ἢ πολύγονον. Non tantum sterile et infœcundum dicebant ἄγονον, sed et

A geminatum in voce ἀάσχετος, (Homer. Il. E. 892., Μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιειστὸν, Il. Ω. (708.) πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος,) priore quidem loco ἐπιτατικὸν, posteriore autem στερητικὸν esse existimatur. In hac voce, inquit Eustath. (ad Il. E. p. 618. 36.): Ἐν οἷς αὐτὸς ὁ Ζεὺς ἀάσχετον λέγει τὸ μένος ἐκείνης καὶ οὐκ ἐπίειστον, εἰ καὶ ὑπ' αὐτοῦ σπουδῇ δάμναται ἐπέεσσι· διασαφητικὸν δέ ἐστι τοῦ ἀάσχετον, τὸ ἐπιειστὸν, εἴπερ καὶ ταὐτὸν σχέσθαι καὶ εἴκειν. οὐ δύο δὲ στερήσεις ἔχει τὸ ἀάσχετον κατὰ τὸ ἄαατον. οὐ γὰρ ὅσπερ ἀάατόν ἐστιν ὕφος τὸ ἀτηρὸν, οὕτω καὶ ἀάσχετον τὸ * σχετόν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον α ἐπιτείνει, τὸ δὲ δεύτερον στερεῖ· ὡς δηλοῦν τὸ ἄγαν ἀκατάσχετον. (Idem ad Il. Ω. p. 1372. 9.: Τὸ δὲ ἀάσχετον ἀντὶ τοῦ λίαν ἄσχετον, πρὸς διαστολὴν λέγεται τοῦ μὴ λίαν ἀσχέτου ὁ ποῖος καὶ ὁ γόος οὗ αἶψα κορεννύμεθα. καὶ ἔστι καὶ ἡ τοιαύτη λέξις, * τρισύνθετος, εἰ καὶ μὴ κατὰ τὸ δυσαριστοτόκεια, μὴ δὲ κατὰ τὸ πανάποτμος, καὶ δυσάμμορος, καὶ παναώριος, ἀλλά γε κατὰ τὸ ἀάατος.) Hesych. tamen ἄσχετον et ἀάσχετον itidem exponit ἀκατάσχετον. (Zonaras p. 1.: Ἀάσχετος· ὁ ἀκράτητος. ἀπὸ τοῦ σχῶ, σχήσω, ἔσχηκα, ἔσχεμαι, ἔσχεσαι, ἔσχεται, σχετός, καὶ ἄσχετος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α ἀάσχετος.)

A in quibusdam vocibus vel ἐπιτατικὸν vel ἀθροιστικὸν esse posse censetur. Exemplum autem vide in iis quæ proxime sequuntur.

Α ἀθροιστικὸν etiam in quibusdam vocibus appella-

quicquid generationem impediret; contra πολύγονα et fœcunda, et quibus vis inesse videretur genitalis. ᾽ΑΓΥΜΝΑΣΤΟΣ. Hesych.: ᾽Αγυμνάστοις· πολυγυμνάστοις. ᾽ΑΔΑΚΡΥΤΟΣ. Pro πολυδάκρυτος positum a Sophocle Scholiastæ monuerunt in Trach. v. 107. et in Antig. v. 893. ubi Antigone, Τὸν δ' ἐμὸν, ait, πότμον ἀδάκρυτον Οὐδεὶς φίλων στενάξει. Hoc ab aliis Grammaticis adnotatum non opinor. ᾽ΑΔΡΑΣΤΕΙΑ. Cornutus de N. D. c. xiii. in fine: ᾽Αδράστεια, ἤτοι παρὰ τὸ—ἢ τοῦ στερητικοῦ μορίου τὸν τὸ πολὺ * ἐπιδηλοῦντος·—* πολυδράστεια γάρ ἐστι. Non attigit illud Auctor Etymol. M.: attigit Scholiast. ineditus in Platonem. ᾽ΑΕΔΝΟΣ. Hesych.: ᾽Αεδνὸν· * ἄφερνον, ἢ πολύφερνον. * ᾽ΑΖΑΛΗΣ. Hesych.: ᾽Αζαλέᾳ· * πολύπονον καὶ * ὀλιγόπονον. Quid illud sit, minus liquet. Si recte scriptum est, certe quod paulo post legitur, ᾽Αζαλέον ἄγαν ξέον, θερμὸν, ἢ ξηρὸν, partim ex errore natum ipsius Grammatici: ἀζαλέον est ξηρόν. Sed altera explicatio, ἄγαν ξέον, θερμὸν, pertinet ad vocem longe diversam Αἰζαλὸν, qua ratione Dorienses scripsisse vocem videntur satis Poetis usitatam αἰζηόν. Hesych.: Αἰζηοί· ναυτικοὶ, οἱ τῷ αἵματι ζέοντες, ἢ οἱ ἄγαν θερμοὶ, καὶ θυμώδεις. Etym. M. p. 31. 56.: Αἰζηός· ὁ ἀεὶ ζέων, καὶ ἀκμάζων κατὰ τὴν ἡλικίαν etc. Iterum Hesych.: Αἰζαλὸν· τὴν μέσην ὥραν. [Recte se habet Hesychii glossa Viro summo suspecta: ᾽Αζαλέᾳ· πολύπονον καὶ ὀλιγόπονον. ᾽Αζαλὴς enim est, ut Guyetus putat, ab α et ζάλη, quod eidem Hesychio est συστροφὴ ἀνέμων μεγάλων, μετὰ ὄμβρου πνοή. Æschyli Prom. 379., πυρπνόου ζάλης: Agam. 658. ζάλη * ὀμβροκτύπῳ. "᾽Αζάλη, Hes. est νήνεμος γαλήνη, tranquillitas ventis furentibus carens. Vox compos. ex α privativo et ζάλη. Sed forsan pro γαλήνη scribendum γαληνὴ, præsertim quum post νήνεμος apud eum sit hypodiastole. Et tunc adjectivum esset pro ἄζαλος, hoc est, Procellis et tempestatibus nullis agitatus, Tranquillus. Quidam interpr. etiam Multis procellis et ventis tempestuosis agitatus, Qui valde a tempestatibus vexatur: tribuentes τῷ ᾱ ἐπίτασιν." H. St. Thes. Ind. "᾽Αζημοι· Hes. πνοαὶ, Flatus, venti," H. St. In Cod. Ven. legitur, ᾽Αζιμοι· προαὶ, in margine tamen Codicis a librario adjunctum est, ᾽Αζημοι· πνοαί. "Αἰζητὸν Hes. exponit πνευστικὸν καὶ πυρῶδες, flatulentum et igneum, pro quo infra αἰητὸν habemus," H. St.] ᾽ΑΖΕΙΡΟΣ. Hesych. (et Zonaras): ᾽Αζείρου· ἀζώστου, ἢ * πολυζώστου. [Etym. M. p. 22. 56. Phavor. Snid. et Zonaras p. 55.: ᾽Αζειρον· τὸ * ἀποίκιλτον. ζειρὸν γὰρ τὸ ποικίλον ἢ τὸ ἄζωστον. Pro ἄζωστον Kusterus ἄζωτον recte conjecit.] Zonam s. cingulum Ζειρὰν etiam vocabant veteres, ut et χιτῶνα ἀνεκεκοιλαμμένον, prout mihi scripsisse videntur Grammatici. Eustath. in Il. Λ. p. 772. 51.: Ζεῖρα—σημαίνει, φασὶ, ζώνην, καὶ χιτῶνα, καὶ χλαμύδα, ἣν μέχρι καὶ ἐσάρτι παραφθειροντες οἱ Λυκιακοὶ * Ἡμίζαρον λέγουσιν. Sed ἡμίζαρον dixisse suspicor Lyciacos recentiores τὸ σιμικίνθιον, semicinctium, quo tunicam præcingebant. Nisi apud Eustath. usquam ἡμίζαρον legerat Ducangius. [Quid sibi velit vir doctus per χιτῶνα ἀνεκεκοιλαμένον, nescimus. Zonaras p. 954.: Ζειρὰν· χιτῶνας ἀνεκεκαλαμένους ἢ ἀνακλίνους. "Suidas, Timæus in Lex. Plat. et Phavorinus, ἀνακεκολαμμένοι: sic etiam Cod. K. Sed dubio caret, legendum ἀνακεκολλωμένοι, ut Etymologus habet." Tittmann. ᾽Ανακεκολλωμένους Tittmann. calami errore scripsit pro * ἀνακεκολπωμένους, ut legitur in Etymologi loco, ad quem nos remittit. Timæus p. 129.: Ζειραὶ· χιτῶνες ἀνακεκαλλαμμένοι. "Detergenda labes est, quam glossæ interpretatio suscepit. Scribe, ut ap. Etym. M. p. 410. 20. ἀνακεκολπωμένοι, pro ἀνακεκολλαμμένοι. Qui magnam hujus Glossarii partem descripserunt, Photius et Suidas, non minus vitiose exhibent ἀνακεκολαμμένοι. Χιτὼν ἀνακεκολπωμένος est tunica in sinum replicata, ἀνάκωλος, ut ab iisdem Grammaticis recte exponitur." Ruhnken. Vide Schleusnerum ad Phot., qui Ruhnkenii conjecturam recepit.] ᾽ΑΚΡΟΤΗΤΟΣ. Hesych.: ᾽Ακρότητα· * πολυκρότητα αὐτοῖς γενόμενα, ὥστε μηδὲ συγκροτεῖσθαι μηδὲ συμπεσεῖν ἀκρότης. In his Kustero res minus feliciter successit. Primum hinc separetur τ᾽Ακρότης, initium sequentis notæ. Deinde sic locum restituendum arbitror: ᾽Ακρότητα· πολυκρότητα τοῖς (φθόγγοις) γενόμενα, ὥστε μηδὲ συγκροτεῖσθαι μηδὲ συμπεσεῖν. Pertinent ista ad versum Cratini, qui huc usque latuit apud Athen. iv. p. 164. f., Μέλη πάραυλα, κἀκρότητα κύμβαλα. Intelligantur absona carmina, et cymbala sonos edentia dissonos atque adeo immodulatos. ᾽ΑΚΤΜΩΝ. Hesych.: ᾽Ακύμονος· πολυκαμάτου ἢ πολυκύμονος. * Πολυκημάστου corrigi debebat, non πολυκημάτου, [Cod. Ven. habet, πολυκύμωνος.] Sic dicebatur a κυμαίνειν, ut ἀκύμαντος. Quod forte quis miretur legi in Græco ad Estheræ caput iii. additamento, (eleganter scripto, ut sunt istius interpolatoris omnia), ficta scilicet Artaxerxis Epistola, v. 15. ἐβουλήθην—τοὺς τῶν ὑποτεταγμένων ἀκυμάντους διαπαντὸς καταστῆσαι βίους. * ᾽Ακυμάτους Cod. Alex. dat. [Similis est confusio inter ἀπέρατος et ἀπέρατος. 3 Macc. ii. 9. Κτίσας τὴν ἀπέρατον (Alex. ἀπέρατον) καὶ ἀμέτρητον γῆν. Adverbium * ἀκυμάντως legitur ap. Zonaram p. 116.] * ᾽ΑΞΥΝΟΣ. Hesych.: ᾽Αξυνοῦ· ἀκουνώνητος, πολύξενος. Editori confudisse Grammaticus videtur ᾽Αξυνος cum ᾽Αξεινος, vel ᾽Αξενος. Mallem hanc vocem admovisset vitiosæ ᾽Ακείνης, quæ supra redditur ἀκουνώνητος. Hoc ᾽Ακείνης et centena vitiosa referens ex Hesychio H. Stephanus in Indicem Thesauri, se longe minus eruditos, Lexicorum consarcinatores in fraudem induxit sua unius auctoritate. ᾽Ακείνης Græcum esse nego: ὁ ἀκουνώνητος dictus fuit ᾽Αξενος, sed et dici commode potuit ᾽Αξυνος. [Ruhnkenio (ap. Albert. ad Hes. in Auctario Emendd.) legendum videtur * ᾽Ακοίνης, pro ᾽Ακείνης.] ᾽ΑΠΤΡΟΣ. Quæ per orbem furens vagabatur, Io in Æschyli Pron. v. 877., Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς Μανίαι θάλπουσ', οἴστρου δ' ἄρδιν Χρίει μ' ἄπυρος. Schol. ᾽Απυρος· * πολύπυρος, διὰ τὸ σφοδρὸν καὶ πολὺ τοῦ πάθους. Hæc imago Schultensio placuit, ubi Jobum suum nobis pingit ad mentem iniqui censoris igne sacro, qui non sufflaretur, consumendum p. 540., et ἄρδιν ἄπυρον egregie reddit telum non igne humano, sed divino, sæviens. [᾽Απυρος pro sine igne ponitur in Æschyli Agam. 71., notante Blomfieldio. ᾽ΑΣΗΜΟΣ. Erotianus, notante eodem: ᾽Ασήμοις τόποις· κατ' ἀντίφρασιν, πολυσήμοις. ὡς καὶ ᾽Αγαλάκτοις, πολυγαλάκτοις, καὶ ᾽Αξυλῳ ὕλῃ. Πολυσήμους δὲ λέγει τόπους ἐπί τε φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν καὶ νεύρων. Pro τόπους MS. D. τόμους, in margine tamen τόπους: τόμους quoque Eust.] ᾽ΑΣΠΕΡΧΗΣ. Homeri sunt loquendi formæ, ᾽Ασπερχὲς κεχολῶσθαι, ᾽Ασπερχὲς μενεαίνειν, aliæque harum similes. Verbum σπέρχεσθαι, in scriptis Ionicis significans irasci, proprie notabat propellere et festinare: ᾽Ασπερχὲς, cum notare potuisset σχολαίως, tarde, semper adhibetur ab Homero, et paucis aliis, pro οὐ σχολαίως, atque adeo per ἀδιαλείπτως, ut redditur a Grammaticis. Etymologus: ᾽Ασπερχές· ἀδιαλείπτως, τοῦ α κατ' ἐπίτασιν, τουτέστι τὸ ἄγαν ἐσπευσμένον, παρὰ τὸ σπέρχω. Eustath. in Hom. Il. Δ. p. 336. 7., Ἔστιν ἀσπερχὲς τὸ * πολυσπούδαστον, ὃ περισπερχὲς λέγει ὁ Σοφοκλῆς, κατ' ἐπίτασιν καὶ αὐτός. Eadem et plura dat in Od. A. p. 12. 11., ᾽Ασπερχὲς, κατ' ἐπίτασιν, τὸ * πολυσπερχὲς, καὶ ἐντρεχὲς, Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ περισπερχὲς λέγει. In Aj. 999. Sophocles περισπερχὲς πάθος dixit: e multis, quæ prostant ibi in Scholiis, pauca tantum Suidas excerpsit in voce, quam attigit Dorvill. in Misc. Obs. ix. p. 116. ᾽ΑΣΤΑΓΕΣ, et ᾽ΑΣΤΑΚΤΙ, quamvis, me judice, huc non pertineant, et vere α habeant στερητικὸν, secundum Grammaticos tamen veteres in hunc censum sunt referenda. Ab Hesychio ἀσταγὲς redditur πολὺ καὶ λάβρον, quodque Suidas in Epigr. legit, ἀσταγὲς ὕδωρ interpretatur per τὸ πολυσταγές. ᾽Αστακτὶ—Στένουσιν est in Sophoclis Œd. Col. 1642, 3. e Scholiis, πολυστακτὶ, * πολυδακρύτως Suidas, ut solet illinc sua, descripsit. Platonis Phædon, cum poculum venenatum, sibi semper et animo et vultu constans, velut hinc illinc abiturus, ebibisset Socrates, Ἐμοῦ γε, ait p. 117. c., βίᾳ καὶ αὐτοῦ ἀστακτὶ ἐχέρει τὰ δάκρυα, ut ap. Suidam incertus, ἔκλαιεν ἀστακτὶ, scripsit Ælian. N. A. x. 17., Κλαίοντες ἀστακτὶ καὶ ἀμέτροις τοῖς δακρύοις. * ᾽ΑΣΤΟΝΟΣ. Cymbam Charontis, τὴν * νεκυάμβατον [Pausan. x. 28.], dixisse videri potest Æschyl. S. c. T. 864., Τὸν ἄστονον, * μελάγκροκον, θεωρίδα. Mihi vero placet illic altera lectio vetus ἄστολον. Schol. Ἄστονον, ἤτοι * κακοστένακτον ἢ ᾽Αστολον, καὶ κακῶς ἐσταλμένην. Hesych.: Ἄστονον· ἀμπὸν, * μεγαλόστονον. Pro voce nihili, ἀμπὸν, poni illic ex emend. Is. Vossii potuerat ἅλυτον. Ductuum similitudo in AT, AI, et M, permultos errores in libris antiquis peperit. ᾽ΑΤΡΥΤΟΣ. Sophocles Aj. 799.—ἀρτίως πεκαυμένην Κακῶν ἀτρύτων. Schol. ᾽Ατρύτων * πολυτρύτων, πάνυ κακούντων, atque adeo πολὺ τρυόντων. [᾽ΑΦΩΝΟΣ, canorus, Ælian. H. A. v. 9. V. Class. Journ. xxviii. p. 290.]

᾽ΑΧΑΝΗΣ. Ex usu literæ vulgari ᾽Αχανὲς est non hians, non hiscens, atque adeo mutus. Sed ᾽Αχανὲς etiam dixerunt quicquid valde hiaret sive vastum esset et profundum. Primo aspectu non satis liquet, ista quid sibi velint Suidæ, ex Atticista nobis perdito ducta: Ἔρημον ἐμβλέπειν, ἀκίνητον καὶ νωθρόν οἷον, ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν. ᾽Αριστοφάνης Πολυείδῳ. Sopingii sententiam recte rejicit Piersonus, sed Suidæ notam, sine dubio vitiosam, juvenis elegantissimus non intellexit. Grammatici verba fuerunt, Ὅταν εἰς ἐρημίαν, ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν. Fingamus jam in Polyïdo, qua fabula forsan irridebat Euripidis Polyïdum, qui Sophoclei magis abstinuit, Aristophanis fuisse verba, horum certe similia: —πέλαγος εἰς ἔρημον ἐμβλέπων—(ὁ μάντις) ἀκίνητος (μένει) Καὶ νωθρός. De augure hæc dici potuere Polyïdo, qui stans in Cretæ litore prospectabat in vastum mare immobilis, exspectans an anguralis ales e terra mare supervolaret, an contra hinc devolaret in terram; illinc scilicet ratum auspicium facturus. In Euripidis Dramate idem augur exclamabat Polyïdus:—ἔα, ἔα. Ὁρῶ γ' ἐν ἀκταῖς νομάδα * κυματότροφον, Ἁλιαίετον τὸν παῖδα χερσεύει μόρος." Valcken. ad Theocr. Adoniaz. pp. 213—34.

tur. q. d. coacervativum, seu collectivum, veluti in ἅπας, i. e. omnis: quod α alioqui vacare hoc in nomine dici potest, quum illo omisso dicatur πᾶς eadem significatione. Scio tamen posse etiam videri prius esse ἅπας quam πᾶς, et hoc ex illo factum, detracto α, sed id minime fit mihi verisimile. Eustath. (ad Il. A. p. 16. 30.) tradens Atticos *ἀθροιστικὰ* vocabula aspirare solitos, in exemplum affert ἅλα, et ἅπας, et ἅλις: unde etiam quosdam nomen ᾠδῆς, sed hoc ridiculum mihi videtur, existimasse aspirari, facta ex *ἀΐδης* contractione, *διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἄθροισιν τῶν ψυχῶν*. Quod autem α semper aspirari dicitur quum est *ἀθροιστικὸν*, id in nomine *ἀολλέες* nequaquam verum comperitur: quare vel excipiendum hoc fuerit, vel dicendum α in eo non *ἀθροιστικὸν* esse, sed *ἐπιτατικόν*. Addam et alia de hac voce in sequenti sermonis hujus tmematio.

A vel *ἀθροιστικὸν*, vel *ἐπιτατικὸν* in nonnullis vocabulis esse posse existimatur. Eustathius (p. 641. 61.) in hunc versum Homeri, Il. Z. (270.) Ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, *ἀολλίσσασα γεραιὰς*, annotat, ex eo α quod sit *ἐπιτατικὸν*, vel ex eo quod *ἀθροιστικὸν* sit, posse esse non solum *ἀολλέες*, significans *οἱ ὁμοῦ ἠθροισμένοι καὶ συνειλημμένοι*, quo in loco reponendum esse existimo *συνειλημένοι* cum simplici *μ*, sed etiam verbum *ἀωλλίζω*. Supervacaneum tamen fuit verbi *ἀολλίζω* mentionem facere: quum enim *ἀολλίζω* ex *ἀολλέες* esse manifestum sit, spiritum nominis *ἀολλέες* in verbo *ἀολλίζω*, quod ab eo derivatur, servari debere nemo negare posset. Idem (ad Il. B. p. 179. 21.) alibi *ἀολλέες* esse annotat Homero quod Herodoto (i. 196. ii. 63. iii. 13. iv. 184. vii. 104. 157. 211. 225. viii. 23.) ἀλέες. Hoc autem derivari fortasse a verbo ἀλίζω, unde esse et ἅλις. Ceterum annotavi paulo ante ex eodem, Atticos gaudere aspiratione in vocabulis *ἀθροιστικοῖς*, quibus illud ἅλις annumeratum fuit. Quod certe pro iis non faciet qui α in voce illa *ἀολλέες* vocare *ἀθροιστικὸν* malent. Sed ego ut *ἀολλέες*, licet tenuatum, posse vocari *ἀθροιστικὸν* puto non minus quam *ἐπιτατικὸν*, ita vicissim ἅπας, quamvis aspiratum, non minus *ἐπιτατικὸν* quam *ἀθροιστικόν*.

A illi *ἀθροίσεως* significationi vicinam habet eam qua pro ἅμα ponitur: ut in *ἄβρομοι* pro *ἅμα βρόμῳ*, et *ἀΐαχοι* sive *αὐΐαχοι* pro *ἅμα ἰαχῇ*, ap. Homerum (Il. N. 41.): sic tamen ut aliter etiam exponantur hæ voces.

A ut ἅμα in quibusdam vocibus, ita etiam *ὁμοῦ* in nonnullis significare traditum est. Plato certe hujus significationis exempla affert *ἀκόλουθος* et *ἄκοιτις*, dicta esse tradens pro * *ὁμοκέλευθος* et * *ὁμόκοιτις*. Ejus verba sunt, in Cratylo (c. 22.), ubi de Apollinis nomine disserit: Κατὰ δὲ *τὴν μουσικὴν* δεῖ ὑπολαβεῖν, *ὥσπερ τὸν ἀκόλουθόν τε καὶ τὴν ἄκοιτιν, ὅτι τὸ α σημαίνει πολλαχοῦ τὸ ὁμοῦ, καὶ ἐνταῦθα τὴν ὁμοῦ* * *πόλησιν καὶ περὶ τὸν οὐρανόν, οὓς δὴ πόλους καλοῦσι, καὶ τὴν περὶ τὴν ἐν τῇ ψυχῇ ἁρμονίαν, ἣ δὴ συμφωνία καλεῖται*. Et paucis interjectis, *ὥσπερ οὖν τὸν ὁμοκέλευθον καὶ ὁμόκοιτιν, ἀκόλουθον καὶ ἄκοιτιν ἐκαλέσαμεν, μεταβάλλοντες ἀντὶ τοῦ ο, α· οὕτω καὶ Ἀπόλλωνα ἐκαλέσαμεν, ὃς ἦν * ὁμοπολῶν, ἕτερον λ ἐμβάλλοντες, ὅτι ὁμώνυμον ἐγίγνετο τῷ χαλεπῷ ὀνόματι*. Hæc ille. Sed in his nominibus nihilo minus, meo quidem judicio, dicere possumus α declarare *ὁμὸν*, i. e. idem, quam *ὁμοῦ*. Ut autem hoc dicam, movent me cum alia, tum vox ἄλοχος, quæ quum illi *ἄκοιτις* synonyma sit, itidemque uxorem significet, in ea tamen α esse potius *ὁμὸν* quam *ὁμοῦ*, vel hic locus Hesiodi (in Theog. v. 508.) testari videtur,—*καὶ δμὸν λέχος εἰσανέβαινεν*. Rationi enim magis consentaneum videtur ut *ὁμόλοχος*, pro quo dictum esse aiunt illud ἄλοχος, resolvatur in *ὁμὸν λέχος ἔχουσα* quam in *ὁμοῦ λέχος ἔχουσα*: quod possit aliqua *ὁμοῦ λέχος ἔχειν*, cui alioqui ipsum λέχος minime commune sit. Quæ tamen non ita dico quasi illud *ὁμοῦ* excusari non possit. De *ἀδελφὸς* autem, in quo Hesychius vult α significare itidem *ὁμοῦ*, verba faciam in proxime sequente tmematio. Sed quod ad illa duo vocabula attinet ἄκοιτις et ἄλοχος, sciendum est Porphyrium in Lib. quem Ὁμηρικὰ Ζητήματα inscripsit, ab iis longe dissentire qui in illis α indicare putant *ὁμοῦ*. Se enim credere ait *ἄκοιτιν* et ἄλοχον proprie appellatam fuisse eam quæ virgo esset, tanquam videlicet *λέχους ἑτέρου μὴ μετασχοῦσα μηδὲ κοίτης*, unde ab Homero (Il. H. v. 392.) dici *κουριδίην ἄλοχον*: sed postea per catachresin de aliis quoque uxoribus usurpata hæc nomina fuisse. Ego hæc vero non prorsus absimilia mihi videri dico: quam tamen addit rationem, ex eo quod Homerus *κουριδίην ἄλοχον* appellet, infirmam esse nec minus pro altera etymologia facere judico. Cur enim *κουριδίην* discriminis causa additum esse minus credibile sit?

A indicat interdum et *ὁμοιότητα*, i. e. similitudinem vel *ἰσότητα*, i. e. æqualitatem. Eustath. (ad Il. B. p. 196. 27.) *ἀτάλαντον* apud Hom. (Il. B. v. 169.), ubi Ulyssem vocat *Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον*, esse dicit *τὸν οἷον ἰσόσταθμον*: hic enim α denotare *ἰσότητα*, ut tradiderunt veteres: vel *ὁμοιότητα*, sicut in voce *ἀδελφός*. Quæ quum scribit Eustath. videtur omnino intellexisse *ἀδελφὸς* dici tanquam *ὁμόδελφος*, non ad *ὁμοῦ* et *δελφὺς*, sed ad *ὁμὸς* et *δελφὺς* respiciens: ut nimirum ἀδελφὸς dictus sit quasi *ὁμὸς δελφῦϊ*, i. e. *κατὰ τὴν δελφύν*: aut certe, quasi cui fuerit *ὁμὴ δελφύς*. Tunc enim merito dicetur α declarare *ὁμοιότητα*, quippe quum *ὁμὸς* sonet ὅμοιος. Hesychius tamen, ut antea docui, vult α significare *ὁμοῦ* in isto vocabulo: sicut et in *ἄκοιτις*, in ἄλοχος, in *ἀκόλουθος*, significationem hanc illi tribui dictum est. Sed in his vocibus parvi referre fateor utrius vocabuli significationem habere velimus α: at vero *ἀδελφὸς* si dicatur esse pro *ὁμόδελφος* ab *ὁμοῦ* et *δελφύς*, hac etymologia decipi poterit aliquis, utpote qui *ἀδελφὸν* arbitraturus sit vocari eum non simpliciter qui in eadem matrice, est enim proprie *δελφὺς* matrix, seu qui in eodem utero: sed eum qui una cum alio in matrice fuerit, i. e. gemellum. Idem vero et de *ἀγάστωρ* dici potest, quod sonare *ὁμογάστωρ* (s. *ὁμογάστριος*, Eustath. ad Od. Δ. p. 1479. 28. Ἀλέκτωρ *καὶ ἡ ὁμόλεκτρος καθὰ καὶ ἀγάστωρ ὁ ὁμογάστριος*,) traditur, estque itidem fratris appellatio, plane ejusdem generis. Quod si quis tamen in his pertinaciter tueri velit α esse *ὁμοῦ*, at certe in *ἀγάλακτες*, quod itidem pro *ὁμογάλακτες* poni perhibetur, a pertinacia desistere cogetur. Miretur forsan aliquis me has minutias tam accurate persequi, et subtilius fortasse quam par sit, examinari a me ista arbitretur: sed sciat quasdam esse grammaticas nugas quæ ad seria nos ducunt. Quasdam dico: quippe qui alioqui multas grammaticorum plane nugatorias minutias tanto prosequar odio ut majore nullus. Dum vero in illis sunt occupati, alia quæ ad seria ducere nos possunt, vel omnino prætermittunt, vel tam negligenter atque oscitanter tractant, ut multis quæ opponere illis possint, relinquant. Equidem, etiamsi hic longior jam fuisse videri possim, pauca tamen, ne quam rudiori lectori dubitationem relinquam, addere cogor: nimirum, quum dicitur α præfixum huic vel illi voci valere *ὁμὸς*, sonare potius Latine Idem quam Similis. Neque enim *ὁμόλοχος*, vel *ὁμόκοιτις*, per quod exponuntur ἄλοχος et *ἄκοιτις*, est quæ simili lecto utitur, sed quæ eodem.

Quod autem attinet ad α significans *ἰσότητα*, exemplo illi, quod affert Eustathius, addi potest *ἄπεδον*: hoc enim exponi etiam *ἰσόπεδον*, suo videbis loco.

A illis quæ proxime præcedunt significationibus, ac præsertim illi qua dicitur declarare *ἄθροισιν*, contrariam habet eam qua *μόνωσιν* indicat. Hujus autem significationis meminit Eustath. ad Il. Γ. (p. 402. 35. et ad Od. A. p. 1428. 29.) de Ἀμαζόνων nomine loquens, et dicens quibusdam placuisse Ἀμαζόνας dictas esse tanquam * *μονομάζονς*, cujus etymologiæ meminit etiam in Commentariis in Dionysium *τὸν Περιηγητὴν*, quod seipsas una ex mammis mutilas redderent; in Comment. illis in Dionys. dicit, quia dextra mamma illis adhuc infantibus adurebatur; ne in emittendis arcu sagittis obstaculo illis esse posset, addit, Literam autem α significare interdum *μόνωσιν* quoque, apparet etiam ex nomine ἁπλοῦν, quod sonat *μόνον πέλον*, i. e. ἐν, quasi quis dicat

ἄπελον: ad differentiam ejus quod dicitur διπλοῦν. Hæc ille, cui fidem adhibebit qui volet: mihi certe ista etymologiarum commenta parum fide digna videntur, quamvis eas apud Etym. (p. 123. 1.) quoque extare non ignorem. Parva enim est apud me ejus auctoritas, et parvam in plerisque apud alios quoque esse debere, suis locis docebo.

A significans ὀλίγον, vel μικρὸν, vide supra inter illa quæ περὶ τοῦ στερητικοῦ α disserui. Ibidem habes et illud, quod particulæ δυς locum obtinere existimatur.

A significans etiam κακὸν in nonnullis vocabulis reperitur: ut in ἄβουλος et ἀβουλία apud Sophoclem; hæc enim in quodam ejus loco exponi κακόβουλος et κακοβουλία, docebo, quum de illorum significatione agam. Sic et ἄδωρα δῶρα apud eum (in Ajace v. 665.) significare putantur * κακόδωρα. Itidemque apud Homerum (Il. O. v. 14.) ἀμήχανε Ἥρη quidam expos. κακομήχανε: et ἀβάκχευτον θίασον apud Euripidem (Orest. 319. ed. Beck.), * κακοβάκχευτον. Quibus addi potest ἄξεινος, ex auctoritate enarratoris Apollonii (L. ii. 548.): nam in hac voce α significare τὸ κακὸν scribit; ideoque ἄξεινον sonare κακόξεινον. Addi denique potest et ἀφνής: interdum enim pro κακοφνὴς accipi creditum est. Tunc autem apte reddetur, Qui est malæ indolis: meliusque vis ejus exprimetur quam interpretando Malus, vel Perversus. Sed et pro μικροφνὴς accipi, ex Eustathio supra docui. Ceterum quemadmodum α privativum, i. e. cui alioqui privandi vis proprie convenit, interdum τὸ κακὸν significat, ita vicissim apud Latinos adverbium Male privationem nonnunquam indicare sciendum est: præsertimque apud poetas, et ex poetis Ovidium præsertim: hunc enim præ quovis alio ista adverbii hujus significatione gaudere animadverti. Reperiuntur certe apud alios Male sanus pro Insanus, suntque et illo solutæ orationis scriptores interdum usi, Male fidus pro Infidus, quibusdam autem Malefidus itidemque Malesanus conjunctim scribere placuit, Male amicum, pro Inimicum, Male concordes pro Discordes: apud Ovid. autem leges etiam Male formosa pro Non formosa, Deformis, Male fœcunda pro Infœcunda, Male firma pro Infirma, Male fortis pro Non fortis, Male sobrius pro Non sobrius, et alia quædam. Adhibendum tamen est judicium iis in locis in quibus adverbio isto utitur: quoniam nonnulli sunt ubi hunc usum habere videri possit, quum longe alium habeat. Hoc quoque ignorandum non est, quibusdam placere in Male sanus adverbium Male sonare Parum: sed ut dem illis, quibusdam aliis adjectivis junctum, significationem istam habere; at cum isto non facile illud significare credidero. Ceterum, quod mirum alicui fuerit, ut alicubi poni pro Parum, ita vicissim pro Valde aut Nimis usurpari existimatur: ac certe non male quibusdam Horatii præsertim locis significatio ista convenire videtur. Possitque credi hunc usum adverbio Male tribuisse, exemplo Græci adverbii κακῶς. Nam et hoc pro Valde positum observavi, sed cum verbis potius quam cum nominibus. Jam vero, quandoquidem enim in hunc sermonem incidi, progredi longius libet, quemadmodum quum Græcis α privativum, i. e. quod proprie vim privandi obtinet, interdum τὸ κακὸν significet, Latinis vicissim adverbium Male privandi vim alicubi habere ostendi: ita quoque quum α, quod alioqui privativum est, nonnunquam Græcis idem valeat quod ὀλίγον, ut supra docui de α privativo agens, Latinos vice versa adverbio Parum nonnunquam vim privandi tribuere dico; et quidem tam cum verbis quam cum nominibus. Exempla proferrem, nisi finem huic sermoni tandem imponendum esse, et lectorem aliqua reperire posse existimarem.

A esse πλεοναστικὸν censetur, i. e. supervacaneum, seu poni κατὰ πλεονασμὸν, ubicunque nullum ex præcedentibus usum habet, vocabulo cuipiam præfixum. Non solum autem quibusdam nominibus, sed et verbis præfixum πλεονάζει. Nominibus, ut Ἄσταχυς pro στάχυς, Ἀσαφὶς pro σαφὶς. (Eustath. ad Il. B. p. 194. 3. et ad Il. K. p. 799. 37.) Sic Ἀστεροπὴ pro στεροπὴ poni testatur Eust. (ad Il. Θ. p. 705. 63.) Sic Ἄνηστις pro νῆστις usurpatum a Cratino (in Dionysalexandro) tradit Athen. (ii. 47. Οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις. Suidas: Ἄνηστις· ὁ γεγευμένος, καὶ Ἄνηστις ὁ νῆστις λίαν παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ. Hesych.: Ἄνηστις· ἀντὶ τοῦ νῆστις, προσκειμένου τοῦ ᾱ, ὡς ἀσαφὶς.) Sic etiam Ἀσπάλαξ pro σπάλαξ dictum fuisse nonnulli scribunt. (Etym. M. p. 161. 7.) Quidam vero et in Ἀσφοδελὸς literam hanc abundare putarunt: dici enim et σφοδελός. (Eustath. ad Od. Λ. p. 1698. 21. Hesych. v. Σφόδελος. Sic Λαζὼν et Ἀλαζὼν: Hesych. Λαζών· ὁ ἀλαζών. V. Valck. in Diss. de Byrsa p. 30. Σφάραγος et Ἀσφάραγος: Hesych. Σφάραγος· βρόγχος, τράχηλος, λαιμὸς, ψόφος. V. Eustath. ad Il. X. p. 1272. 9. * Χερωὶς, et Ἀχερωὶς: Hesych. Χερωὶς· εἶδος δρυός. Ἀχερωὶς· δένδρου γένος ἀκάρπου, λεύκη. V. Schol. ad Il. N. 389. et ad Π. 482.) Verbis autem præfixum vacat, ut Ἀσπαίρω pro σπαίρω, (Eustath. p. 416, 34. 947, 11. 1164, 30.) Ἀλαπάζω pro λαπάζω (Eustath. p. 65, 26. 423, 39. 836, 61. 1413, 4.). Qui vero itidem Ἀμαυρόω pro μαυρόω dici existimant, longe fallunturnon enim est pleonasmus literæ α in ἀμαυρόω, sed ejus ellipsis est in μαυρόω: sicut in μαῦρον pro ἀμαυρὸν, (Eustath. p. 1608. 58.) Idemque fortasse et aliis quibusdam vocibus usuvenire potest, ut nimirum in iis abundare litera α existimetur, quum potius alteri vocabulo, quod eam non habet, deesse dicenda sit.

Accentum autem retinent interdum vocabula quibus α præfixum est, sive πλεοναστικὸν, sive aliquem usum ex iis habens qui enumerati fuerunt; interdum mutant. Retinent, ut ἀνάξιος, ἀστεροπὴ, ἀσαφὶς: mutant, ut ἀνέραστος, ἄσταχυς, ἄνηστις.

De α usum præstante unius ex partibus orationis, et ita quidem ut una illarum et censeatur et sit.

A interdum, præter eos usus de quibus dictum est, alios etiam habet; fungitur enim aliquando vice unius ex partibus orationis, vel potius una illarum est: sed assumto accentu cum spiritu, aut saltem spiritu, et eo quidem aspero. Interdum enim articulus est, interdum pronomen, nonnunquam adverbium. Primum autem de articulo.

Ἁ articulus est præpositivus linguæ Doricæ, cum spiritu aspero, additum non habente accentum: pro ἡ, frequens Theocrito: ut initio primi Idyllii, (v. 6.) ἁ χίμαρος. Sic apud Moschum (i. 1.) Ἁ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει. Et apud Bionem, (iii. 1.) Ἁ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπιώοντι παρέστα. GENIT. Τᾶς pro τῆς. Itidemque DAT. Τᾷ pro τῇ.

Ἅ autem cum accentu articulus est postpositivus, neutrius generis, pluralis numeri, pro Quæ: cujus usus passim exempla occurrunt. Sed interdum ἃ pro ὧν, interdum pro δι' ὧν usurpatur. Pro ὧν affert Suid. ex Med. Euripidea, (v. 758. ed. Beck. ubi vide Jos. Barnes.) Πράξαν' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι: quia dicitur τυγχάνω τούτου, non τοῦτο. Verum ita fortassis excusari possit ille accusativus ut dicatur referri ad βούλομαι, at τυχοῦσα jungi cum genitivo subaudito ἐκείνων: hoc modo, καὶ τυχοῦσα ἐκείνων ἃ βούλομαι. Illud autem ἃ pro δι' ὧν apud Thuc. positum testatur ejus Schol. in quodam 4 libri loco. Præterea ut dicitur Ἔστιν οἱ ad verbum Est qui, pro Sunt qui, i. e. Aliqui, vel Quidam: sic in gen. NEUTRO Ἔστιν ἃ pro Aliqua, Quædam: cum apud alios, tum apud Thucyd. non raro: ut ἔστιν ἃ εἰπεῖν βουλόμενος. Et, ἔστιν ἃ παρεχόμενος ἄλλα, ap. eundem, Alia quædam. Item, τῆς τε ἄλλης Ἑλλάδος ἔστιν ἃ χωρία. Item, καὶ ἔστιν ἃ οὐ καλῶς ἐξηγούμενοι. Item particula γὰρ interjecta inter ἐστὶ et ἅ: ubi scribit, ἔστι γὰρ ἃ καὶ αὐτὸς ἐνεκάλει ἐκείνοις. Dicitur ETIAM Ἔσθ' ἅ: ut a Demosth. in Timocr. (p. 701. 28. ed. Reisk.) ὥσθ' ὁ μὲν Εὐκτήμων εἰς χρήματα ἔσθ' ἃ κακῶς ἔπαθεν. Affertur ἃ redditum et adverbio: ἃ δέ ἐστι τῆς ἑορτῆς, Quatenus ad festum attinet.

Quemadmodum item dicitur Ὅς μὲν, ὃς δὲ, pro Alius quidem, Alius vero: in singul. NEUTRO, Ὅ μὲν, ὃ δὲ, Aliud quidem, aliud vero, (ut Matth. xiii. 8., ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλήν· καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα,) sic in plur. ἃ μὲν, ἃ δὲ, Alia quidem, alia vero. Interdum redditur etiam, Partim quidem, Partim vero. Phalar. in Epist. (ii.), ἀφικόμενος εἰς Ἱμέραν ἀναγκαίας ἕνεκα πραγματείας, ἤκουσα τῶν Στησιχόρου θυγατέρων ποιήματα λυριζουσῶν, ἃ μὲν αὐτοῦ Στησιχόρου γεγραφότος, ἃ δὲ τῶν παρθένων ἴδια. Ex Plut. affertur et ἃ δὲ, præcedente τὰ μέν: ubi scribit, τὰ μὲν ἐνδίδωσιν, ἃ δ' ἐπιτείνει, (Vol. vi. p. 203. 9. ed. Reisk. qui reposuit, τὰ δὲ, sed male.)

Ἃ pronomen possessivum, pro ἑὰ, Sua: ut τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος, ap. Homerum (Od. B. 258.). Idem Odyss. Ξ. (153.) ἐπεί κεν ἐκεῖνος (κεῖνος) ἰὼν τὰ ἃ δώμαθ' ἵκηται. Sic ὅς pro ὃς etiam ponitur.

A autem adverbium non eodem ubique spiritu nec eodem accentu notatur, sed pro significatione modo hunc modo illum spiritum itidemque accentum accipit. Dicam autem primum de ἄ, quod est motus adverbium.

Ἄ motus est adverbium apud Dores, significans Quo. Theocr. ὁ δ', ἄ πόδες ἄγον, ἐχώρει, quo pedes ducebant, ibat. Qui Theocr. locus extat in calce idyllii, quod inscriptum est Hylas (xiii. 70.): Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ἄ πόδες ἄγον, ἐχώρει, Μαινόμενος. Existimo autem aptissime redditum iri hoc loquendi genus ex Horat. (Epod. xvi. 21.) ille pedes ibat quocunque ferebant. Ita enim Latinus hic poeta dixit, Ire pedes quocunque ferent: ad Græcum hoc loquendi genus, ut credibile est, respiciens. Extat hoc ἄ et in alio Theocriti loco, ἄ πόδες ἄγον: nimirum in idyllio quod illud proxime sequitur, estque Κυνίσκας Ἔρως inscriptum (xiv. 41.): Πευτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου (ἀμφιθύρω) καὶ δικλίδος, ἄ πόδες ἄγον. Utroque in loco Scholiast. ἄ exponit ὅπου. Constat certe significationem hanc in his locis obtinere istud adverbium ἄ: sed quum alibi, ubi alium usum habet, dici possit respondere adverbio ᾗ, facta duntaxat mutatione Dorica, non video quomodo idem hic dicere possimus, quum ᾗ talem usum nusquam habeat, quod sciam. Potius ergo peculiarem illi dialecto hunc usum esse existimandum est. (Gaisfordius in Theocriti locis edidit, ᾖ pro ἀ.) Ἄ apud eundem poetam longe alium usum habet, ubi ἄ τάχος pro κατὰ τάχος usurpat: ita enim exponit ejus Scholiastes, addens subaudiendum esse imperativum ἔρχου. Existimo autem istud ἄ esse pro illo ᾗ, quod superlativo jungi solet: constat enim interdum dici ᾗ τάχιστα, ᾗ ῥᾶστα, &c., atque perinde fuerit, ut opinor, ac si pro ᾗ τάχιστα diceretur ᾗ τάχος. At vero exponendi alteram lectionem ὦ τάχος, quam editiones quædam habent, et nominatim Aldina atque Germanica, rationem inire nullam possum.[1] Locus ille Theocriti extat in fine idyllii, cui titulum fecit Κυνίσκας Ἔρως (xiv. 68.) Quod autem ibi quædam scholiorum editiones habent καθὰ τάχος, non dubium est quin ex errore id contigerit, et vera lectio sit κατὰ τάχος.

Ἄ est etiam adverbium similitudinis apud Homerum, Il. Z. (443.) Αἶκε, κακὸς ἄ, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. Sed hic pro ἄ vulgares editiones habent ὥς: ac certe utriusque lectionis meminit Eustath. (p. 654. 46.) Estque observandum, ut hic quædam exemplaria habent ὣς pro ἄ, sic ὦ τάχος in loco Theocriti pro ἄ τάχος habere, ut modo annotatum fuit.

Ἆ admirativum est, ut inquit Suidas, afferens hunc ex Agathiæ Epigr. (xxxviii.) versum, Ἆ μέγα νηλειὴς κηρὸς ἀνεπλάσατο (ἀπεπλάσατο): qui versus nondum mihi occurrit in Anthologia Græcorum Epigrammatum:[2] sed hic, qui a quibusdam sedem illius occupasse creditur, Ἆ μέγα νηλειὴς, ἔσβεσεν ἀγλαΐην. Extat autem l. iii. p. 259., meæ editionis, (et n. xxxix. ed. Jacobs.) in Epigrammate quod Agathias in imaginem cujusdam adolescentis immatura morte prærepti scripsit. Non videtur certe satis convenire versus ille qui a Suida affertur, quem tamen quidam hujus locum obtinere putant, uti dixi, cum præcedentibus Epigrammatis verbis: ita enim clauditur,—πᾶς δὲ τεὴν εἰκόνα δερκόμενος Τὴν ἄδικον μοῖραν καταμέμφεται, οὕνεκα τοίην, Ἆ μέγα νηλειὴς, ἔσβεσεν ἀγλαΐην. Præterea, quod Suidas dicit ἆ esse θαυμαστικὸν, huic loco non quadrat: potius enim σχετλιαστικὸν esse liquet. Ceterum quamvis hoc in loco scripserim ἆ cum spiritu aspero, Suidam sequens, tenuatum tamen esse in omnibus quæ in manus meas venerunt editionibus profiteor. Atque hanc scripturam auctoritate Eustathii tueri possumus, ut infra docebo. Suidas certe hoc diserte tradit, vocalem hanc, quum est ἐκπλήξεως, tenuari: at quum est θαυμαστικὴ, aspirari. Verum et hoc mirum videri possit, quod utrobique illam geminat: quum ἄ ἆ nullo modo legi possit in versu quem affert, sed semel tantum ἆ. Quinetiam merito suspectam quis habeat in hoc Suidæ loco fidem librarii, quod ex Aristoph. (in Pluto v. 1052.) afferatur ἃ ἃ in significatione ἐκπλήξεως: et paucis interjectis addatur, καὶ τοῦτο μὲν, ἐκπλήξεως ὂν ψιλοῦται· τὸ δὲ ἆ ἆ θαυμαστικὸν, δασύνεται. Si enim Suidas vocem istam in significatione ἐκπλήξεως accentu illo notasset, post δασύνεται addere hic debuisset, nec dubium est quin addidisset, καὶ περισπᾶται. Circumflexum certe in ipsis quoque editionibus Aristophanis habet.[4]

Ἄ autem cum tenui et circumflexo alios usus habet. Initium sumam ab eo qui Homero frequentissimus est: nimirum, cum vocativis δειλὲ et δειλοί: ubi vocandi adverbium esse tradit Eustathius. Quoniam porro frequentissime ap. Homerum occurrunt hæc VERBA, Ἄ δειλὲ, sed Ἆ δεῖλ' ob sequentem vocalem scribitur, et Ἄ δειλοὶ, interdum et Ἆ δειλὼ, et diversum in diversis locis usum habent: pluscula proferre exempla libet, deinde de horum verborum significatione, ut φιλομήρῳ lectori gratificer, disserere. Legimus igitur Il. A. v. 441. Ἆ δεῖλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὀλεθρος. Et paulo post, (v. 452.) Ἆ δεῖλ', οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, &c. Atque ut hic subjungitur particula οὐ illis verbis, sic alibi οὐδέ: ut Il. Π. v. 837. Ἆ δεῖλ', οὐδέ τοι ἐσθλὸς ἐὼν χραίσμησεν Ἀχιλλεύς. Item Il. P. v. 200. Κινήσας

[1] "Vitiosum est ὦ ed. Ald. ᾗ genuinum." Valcken.

[2] In Kusteri Editione legitur τολμήεις, non νηλειὴς, ut H. Stephanus exhibet. Suidam scripsisse τολμήεις patet e glossa ad v. Σκοπῶν, ubi idem versus affertur.

[3] "Sensus hujus fragmenti petendus est e v. Σκοπῶν: locum integrum apponam, Ἄσκοπον, Ὁ Ἀγγελίαρχον, ἀσώματον, εἶδεϊ μορφῆς Ἆ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο. Unde apparet, fragmentum hoc intelligendum esse de cera, in qua imago Dei ab artifice erat expressa. Ceterum, unde Suidas Epigramma hoc depromserit, investigare non potui. Nam non solum in Anthologia Epigrammatum edita illud frustra quæsiveris, sed nec in inedita id a me lectum esse memini." Kuster. "Epigramma hoc, quo carent Buherii et Guieti libri, edidit ad Charitonem Dorvillius p. 551." Brunck. "In Suida male ἃ (pro ἄ) exhibetur, et ἀνεπλάσατο. Hanc lectionem Kusterus malebat, quam lect. Cod. ἀπεπλάσατο." Jacobs.

[4] De hac Nostri observatione silet Kusterus in Notis ad Suidam. Aristophanis locus est: Γρ. Ἆ, ἆ, Τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερ'. Χρ. Εὖ μέντοι λέγει. Scholia: Ὡς τοῦ νεανίσκου προσφέροντος τὴν δᾷδα αὐτῇ, τοῦτο λέγει· ἔστι δὲ ἐπίφθεγμα ἐκπλήξεως, καὶ κελεύσεως. "Ἐπιφώνημα, ἐπίφθεγμα ἐκπλήξεως. C. D'O. ἐπίφθεγμα αφρικτικόν. C. LB. In illo macula sequenti versui adspersa, in quem scilicet compingere volvit librarius exclamationem ἃ ἆ, nec in altero nihil est eandem ob causam peccatum: sed hæc tanti non sunt, ut commemorentur. Uterque servat accentum circumflexum: verum operæ pretium est audire, quæ Suidas e vetustioribus vel scholiis ad hunc locum, vel Grammaticis exponit: Ἆ ἃ παρ' Ἀριστοφάνει ἐπίφθεγμα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Ἆ ἃ, τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε. τὸ ἃ ἃ κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, οὐ καθ' ἕνωσιν· ἀλλὰ καὶ ψιλωτέον ἀμφότερα. Εἰ γὰρ ἓν μέρος λόγου ἦν, καὶ κατὰ σύνταξιν ἀνεγινώσκετο, οὐ χρείαν εἶχε τῶν δύο τόνων, ἤτοι τῶν δύο ὀξειῶν· καὶ τοῦτο μὲν ἐκπλήξεως ὂν ψιλοῦται· τὸ δὲ ἃ ἃ θαυμαστικὸν δασύνεται. Hæc, optimæ notæ, sunt eo magis probanda, quia Scholiastes ad v. 1043. monuit esse κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. Considera vero, an scribi præstet ἃ ἆ, sicuti fere v. 896." T. Hemsterh. Cum his conferenda sunt quæ H. Stephanus infra p. 26. de adverbio ἃ ἆ scripsit.

ῥα κάρη ποτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν, Ἆ δεῖλ', οὐδέ τι τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν, Ὅς δή τοι σχεδόν ἐστι. Quinetiam particula illa ἦ, quam habuisti subjunctam hisce duobus verbis, in versu quem primum protuli, in aliis quoque versibus subjuncta itidem reperitur: ut in alio ejusdem poematis loco, (Odyss. Σ. v. 388.) Ἆ δεῖλ', ἦ τάχα τοι τελέω κακὸν· οἳ ἀγορεύεις. Alicubi post ἦ ponitur et δή. Il. Ω. (v. 518.) Ἆ δεῖλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν. Alicubi subjungitur particula τί: ut Il. P. (v. 442.) Κινήσας δὲ κάρη, ποτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν, Ἆ δειλὼ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι Θνητῷ; Sic Odyss. Φ. (v. 86.) Ἆ δειλὼ, τί νυ δάκρυ κατείβετον; Itidemque ejusdem poematis libro Υ. v. 350. (351.) Ἆ δειλοὶ, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων Εἰλύαται κεφαλαὶ, &c. Est autem hic versus, ille ipse cujus initium affert Suidas, sed mendose scriptum: hoc videlicet modo, Ἆ δειλή τι κακῶν. Sic cum adverbio interrogativo πόσε legitur Od. K. (v. 431.) Ἆ δειλοὶ, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμείρετε τούτων; Alicubi post ἆ δειλοὶ positus est alius nominativus, seu positi sunt alii nominativi, et in sequente versu particula ὡς: ut Il. Λ. v. 815. Ἆ δειλοὶ, Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, Ὣς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἠδ' οἰωνούς (imo, κύνας ἀργέτι δημῷ;) Invenitur denique ἆ δειλὲ et sequente genitivo: ut ἆ δειλὲ ξείνων, (Odyss. Ξ. v. 361.) de quo usu alius erit dicendi locus: nunc de particula ista ἆ dicendum est, simulque de nomine quod illi adjungitur in hisce tot versibus quos in exempla attuli. Prius tamen quæ ab Eustathio de hac particula scribuntur, proponam. Vult ille ἀ hic esse vocandi adverbium, majorem habens emphasin magisque poeticum quam ὦ: et succensentibus atque perterritis, item minitantibus esse frequens. Idem alibi scribit ἆ vocem esse hominis quiritantis, aut admirantis, vel commiserantis. Sed ipsamet illius verba afferam. In hunc igitur Od. Ξ. (v. 361.) Ἆ δειλὲ ξείνων, ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας, Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες ἠδ' ὅσ' ἀλήθῃς, ista annotat, ἰστέον ὅτι τὸ ἆ, κλητικὸν ἐπίῤῥημα ὂν, καθὰ καὶ τὸ ὦ, ἔχει πρὸς τῇ κλήσει, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, καί τινα πλείω ἔμφασιν, ἐπὶ σχετλιασμῷ ἢ θαύματι, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ καὶ ἄλλως οἴκτῳ. Quibus addit, particulam αἰ itidem dici interdum *δυσφορικὴν, nonnunquam *μεμπτικήν. Idem in istum versum Il. Ω. (v. 518.) Ἆ δεῖλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμὸν, annotat, ἐν δὲ τῷ, ἆ δειλὲ, κλητικὸν συνήθως ἐπίῤῥημα τὸ ἆ, οὐ μόνον ποιητικώτερον τοῦ ὦ, ἀλλὰ καὶ θυμουμένοις καὶ ἐκπληττομένοις καὶ ἀπειλοῦσι σύνηθες. Ego autem non lubenter hanc particulam adverbium vocandi appellaverim, licet casui quem vocativum grammatici nominant, itidem jungatur, atque adeo miror Eustathium, quum illi significationes illas tribueret, hoc nomine appellandum censuisse: quid enim tale significat ὦ, quod vocandi adverbium esse constat? Nequaquam igitur particula ὀ, quæ Latinis est vocantis adverbium, ut Græcis ὦ, interpretandum esse censuerim: sed quum est quiritantis aut commiserantis, nunc enim sequor significationes quas ille grammaticus ei tribuit, aliqua harum interjectionum, Ah, Hei, Hem: quum perterriti ac perturbati, itidem vocula Hem, vel Ebo: quum admirantis, Vah, aut rursus Eho; nam hæc interjectio modo perturbationem, modo admirationem indicat. Verum ut jam non ex Eustathii judicio pendeamus, sed ipsimet vim hujus particulæ perspiciamus, considerandi sunt ii quos attuli Homeri loci. Dico igitur δειλὲ in illis, duobus modis usurpari, sicut nostrum vocabulum *Miserable*: quum enim proprie hæc vox dicatur de eo cujus vicem dolemus, aut etiam deflemus, interdum et præfixa voce alia dicentes, *Pauvre miserable*, sæpe tamen eodem illo verbo compellamus eum quem graviter increpamus, et quidem minitando etiam nonnunquam. Idemque et de voce *Malheureux* dici potest. At vox Latina Infelix non itidem usum utrumque habet, quod sciam: nec altera illi synonyma, Miser. Ubi igitur ἆ δειλὲ dicitur deflendo sortem alicujus, ut in illo loco Il. Λ. (v. 815.) Ἆ δειλοὶ, Δαναῶν ἡγήτορες &c., nam et ipse poeta hæc esse τοῦ ὀλοφυρομένου verba testatur, versu isto qui illum proxime præcedit, Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, reddi poterit Heu miser, vel Ah miser. Valla certe vim illorum verborum, Ἆ δειλοὶ, Δαναῶν ἡγήτορες, aliis verbis aliaque orationis forma non male expressisse videtur: ita interpretans, O indignum casum luctuosamque fortunam principum Achivorum: hoccine fato venerunt ut &c. Sic etiam in hoc versu Il. Ω. (v. 518.) Ἆ δεῖλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν. Sic et in aliis plerisque locis. At vero quum verba illa sunt ejus qui stomachatur, qui temeritatem vel ignaviam hostis sui increpat, qui illi illudit, qui denique illi insultat, tunc ἆ δειλὲ interpretari Heu miser, vel Ah miser, nullo modo rationi consentaneum esset. Talis autem locus est ille, (Il. Λ. 452.) Ἆ δεῖλ', οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ Ἅμησταὶ ἑρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. Nam hæc verba proficisci ab eo qui ἐπεύχεται, ipsemet Homerus testatur hoc hemistichio,—ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς. Itidem certe ἐπευχομένου verba erant paulo ante hunc locum, (v. 441.) Ἆ δεῖλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Ἤτοι μέν ῥ' ἔμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι· Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν Ἥματι τῷδ' ἔσεσθαι, &c. In quibus locis interpretandis Valla non itidem ut in illo cujus mentionem feci paulo ante, judicium adhibuit. In priore enim loco vertit Infelix, in posteriore Miser, omissa interpretatione particulæ ἆ. At ego contra, si ex duabus vocibus altera prætermittenda fuisset, vocativum quam illam voculam omittere maluissem. Nam vel sola particula Vah stomachantis verba esse indicasset. Sed quoniam prætermittendus ille vocativus non est, quo tandem Latino vocabulo in hujusmodi locis eum interpretabimur? Non dubito quin ei ex reliquis duabus significationibus altera dari debeat, nimirum ut reddatur Ignave, aut Improbe, seu Nequam: nam δειλὸν improbum etiam significare, suo loco ostendam. Alioqui certe in hujusmodi locis peculiaris quæpiam significatio nomini isti tribuenda esset.

Ἆ admirantis est ap. Antiphilum Anthol. Epigr. l. i. p. 84. meæ editionis. (Brunckii Anal. T. ii. p. 177.) Ibi enim primi duo versus Epigrammatis sunt hi, quibus Antiphilus admiratur simul et laudat apum in conficiendo melle industriam: Ἆ καλὸν, αὐτοπόνητον ἐν αἰθέρι ῥεῦμα μελισσῶν, Αἱ πλασταὶ (Ἄπλαστοι) κηρῶν (χειρῶν), * αὐτοπαγεῖς θαλάμαι· Προίκιος ἀνθρώπων βιότῳ χάρις. Sed quædam exemplaria habent ᾶ, non ἆ.[1]

Ἆ exclamantis cum gaudio, vel potius præ gaudio, videtur esse apud Agathiam scholasticum, Anthol. Epigr. l. vi. p. 419. Εἶπε δὲ καὶ χαίρων ὁ γεωπόνος, Ἆ τάχα Βάκχῳ Λοιβῆς καὶ θυέων μικτὸν ἔδωκα γέρας, (n. lix. in Jacobsii Anthol.)

Ἆ exclamantis est, non itidem præ gaudio, sed contra præ dolore, atque adeo quiritantis, seu commiserantis: ut ap. eund. Agathiam, in hoc quem supra attuli loco,—οὔνεκα τοίην, Ἆ μέγα νηλειὴς, ἔσβεσεν ἀγλαΐην. Ita enim scriptum esse in omnibus editionibus, quamvis Suidas cum aspero scribat, admonui antea.

Ἆ sequente particula μὴ, adverbium est ἐπιτιμητικὸν, quod sonat q. d. increpativum. Aristoph. in Pluto, (v. 127.) Ἆ, μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτ': ubi

[1] "Ἆ καλὸν, insolentius hujus carminis initium. Nec tamen propterea probaverim conjecturam Jos. Scaligeri ἄσκαλον, quod cum voce ῥεῦμα non congruit. * Codd. omnes et edd. antiquæ αἱ πλασταὶ χειρῶν. Primus Stephanus κηρῶν. Aliam emendationem tentavi, ἄπλαστοι χειρῶν, manibus hominum non fictæ, sed quas sibi ipsæ construunt apes, cellæ.' Brunck. Sed tum saltem scribendum, ἄπλαστοι δὲ χειρῶν. Scaliger in Not. MS. χεῖων conjecit, quod in hoc contextu non satis intelligo. Hæctius p. 10. ἆ πλασταὶ κηρῶν. Mihi Brunckii emendatio magis probatur. Ceterum Vat. Cod. οἱ, non αἱ πλασταὶ exhibet." Jacobs.

Schol. ἐπίῤῥημα ἐπιτιμητικὸν (C. D'O. ἐπίῤῥημα τοῦτο ἐκπληκτικὸν,) esse annotat. In vulg. Lex. scriptum est ἆ, non ἄ: sed perperam, ut ostendit etiam Platonis locus, eandem scripturam eundemque usum habens: in Hippia Majore, (p. 101. c. ed. Læmar. A. 1590. T. xi. p. 34. ed. Bipont.) Ἄ, μὴ μέγα ὦ Ἱππία λέγε· ὁρᾷς ὅσα πράγματα ἡμῖν ἤδη παρέσχηκε· μὴ ὀργισθὲν ἡμῖν ἔτι μᾶλλον ἀποδρᾷ. (Ubi vide Scholia p. 134. ed. Lug. Bat. 1800.)

Ἄ est etiam optantis adverbium, idem valens quod εἴθε, i. e. Utinam, ut testantur non solum Hesychius et Suidas, sed Eustathius quoque non uno in loco: additque veteres hujus significationis exempla proferre. (Eustath. ad Od. Ξ. p. 1763. 60., Ὅτι δὲ τὸ ἄ ψιλούμενον καὶ περισπώμενον καὶ ἀντὶ τοῦ αἴθε λαμβάνεται, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν, οἳ καὶ χρῆσιν εἰς τοῦτο παράγουσιν. Idem ad Od. K. p. 1664. 4., Ἐν οἷς τὸ μὲν ἄ σχετλιαστικόν ἐστι κλητικὸν ἐπίῤῥημα λαμβανόμενον ποτε καὶ ἀντὶ τοῦ αἴθε, οὗ καὶ χρῆσιν παράγουσιν οἱ παλαιοί.) Afferunt certe Hesychius quoque et Suidas locum Callimachi in hujus significationis exemplum: sed ita depravatum ut hæc significatio minime in eo animadverti possit. Habet enim Hesychius, ἆ πάντα συναγείρας, affero scripturam quæ apud eum extat, cum aspero, non cum tenui,[1] Suidas autem, ἄ πάντων ἵνα γῆρας.

Ἄ est præterea temporis adverbium, significans Nunc, si Suidæ credimus, ita usurpasse dicenti quendam Euclum χρησμολόγον.[2] Sed hæc Suidæ verba suspecta sunt, quum scribatur, εἰ δὲ ψιλωθείη περισπασθὲν, τὸ νῦν σημαίνει, tanquam videlicet non facta fuerit prius hujus scripturæ mentio. Et tamen paulo ante scriptum est, περισπασθὲν δὲ καὶ ψιλῶς[3] δηλοῖ εἴθε. Quinetiam illis quæ de hac ultima significatione tradit, subjuncta ista, βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικὴν, ejusmodi sunt quæ suspicione non careant. Sed multo magis suspectum est vel potius aperte mendosum, quod apud eum legimus de ἄ significante τὸ πολὺ ap. Archilochum. Postquam enim dixit ἄ significare etiam ὤ, et attulit Homeri locum, ἄ δειλή τε κακῶν, pro quibus reponi hæc debent ἄ δειλοὶ τί κακὸν, addit, significare etiam πολὺ et μέγα ap. Archilochum: subjungitque hæc verba, ἄ δέκα ταύρους, quod exemplum aliter apud Varinum scriptum extat, hoc videlicet modo, ἄ, ἓαδ' εἰς τε ταύρους. Sed non video quid commodi ex hac scripturæ illius mutatione, undecunque sit, percipere possimus.[4] Equidem literam hanc τὸ μέγα et τὸ πολὺ significare, et ipse antea docui, sed præfixam quibusdam vocabulis. Qualiacunque autem sint ista Suidæ, quorum nihil extat in ea editione quæ olim Mediolano prodiit, omittenda non existimavi, nequis per incuriam potius quam consulto prætermissa esse putaret. Ceterum quandoquidem in Varini mentionem incidi, addam ex eo quoque de hac particula aliquid, undecunque sumtum sit. Ejus verba sunt, Ἄ ψιλούμενον μὲν καὶ περισπώμενον, δηλοῖ τὸ ἐν ἴσῳ ἐπίῤῥημα τῷ ναὶ, καὶ εἴθε, ἢ αἴθε· ὡς ἐστιν ἐκ τῶν παλαιῶν δῆλον. Quibus subjungit illum Callimachi locum, quem et supra ex Hesychio et Suida habuisti. His autem Varini verbis, si tamen ejus verba vocari debent quæ illum aliunde descripsisse constat, tribuitur alia significatio huic adverbio præter eas omnes quarum mentio facta in superioribus fuit: videlicet ut ponatur etiam pro ναί. Quæ significatio contraria illi erit quam Suidas ei tribuit, quum dicit significare ἀπόφασιν ἀρνητικὴν, sed loquens de eo quod βραχέως et ψιλῶς scribitur: quæ verba, uti dixi, suspecta esse possint; divinatione certe indigere videntur. Quinetiam ex Platone affert idem Varinus pro φεῦ: nam post Archilochi locum, addit, καὶ ἔτι σχετλιαστικὸν ἀντὶ τοῦ φεῦ, ὡς παρὰ Πλάτωνι.[5] Quibus subjungit quæ apud Suidam quoque leguntur, καὶ τὸ νῦν, ὡς &c. Quum autem hæc de ista significatione velut interjecta sint inter ea quæ apud Suidam habemus, ex veteri quopiam ejus exemplari sumta putarem: nisi quamplurimi ejusdem lexicographi loci, quos ille a se descriptos dedit, quales et nos in vulgatis editionibus legimus, id est depravatissimos, eum veteris codicis auxilio caruisse mihi persuaderent. Quæ ego consulto dico ut quisque quanta Varini esse auctoritas debeat, admoneatur. Hoc constat, multos eum locos inemendatos reliquisse in quibus latentia menda non magni ingenii erat deprehendere, deprehensa autem, non magni laboris emendare. Sed nec addidisse de suo quicquam quod ad vocabulorum expositionem faceret, existimo: nihil tale certe ab eo additum legere me memini. Quæcunque enim apud hunc leguntur ultra ea quæ ap. Hesych., Suid. et Etymologum extant, ex quo tamen pauca descripsit, quum contra ex illis duobus omnia quæ ad vocabulorum expositionem pertinent sumserit, nisi siqua per incuriam prætermissa fuerunt, ea ex Eustathio, ex enarratore Aristophanis, aliisque qui scholia in poetas scripserunt, sumta esse constat. Verum et ex grammaticis non pauca descripsit, et quidem nullo eorum habito

[1] Cum aspero legitur in Cod. Ven., teste Schowio, Ἅ πάντα συναγείρας. Suidæ locus, (qui deest in Editione Mediolanensi et in 3 Codd. Parisiensibus, unde recte collegit Kusterus cum a recentioribus Suidæ adsutum fuisse), pene integer descriptus est e Platonis Scholiasta p. 134., apud quem legitur, Ἅ πάντων ἵνα γῆρας. At in Siebenkeesii Anecdotis Græcis p. 72., pro πάντως, est πάντων. "Hesych.: Τὸ ἆ περισπασθὲν δηλοῖ εἴθε, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Ἅ πάντα συνάγειρας. Aiunt alibi exstare ad hunc modum, Ἅ πάντως ἵνα γῆρας. Manca est sententia, neque quidquam ex his certo constitui potest." Bentleius. "Verba hæc Callimachi," inquit Pergerus ad Hesych., "ex ejus Choliambis, Etymologistæ laudatis, Hesychium depromsisse puto: leg., Ἅ πάντα σὺν ἄγειραι, Utinam suem plaga circumdares omnem!" "At hæc," addit Albertius, "nimis quæsita videntur, ut et quæ Portus ad Suidam notavit." Toupius, Emendd. T. iv. p. 187.: "Lego πάντας, ob versum." Photius in Lexico ad Callimachi locum nos remittit, sed vellemus versum ipsum citasset: Ἅ, τὸ ἄλφα περισπασθὲν δηλοῖ τὸ εἴθε· οὕτως γὰρ Καλλίμαχος κέχρηται.

[2] Locus ille Suidæ, ut supra monuimus, depromtus est e Platonis Scholiasta, apud quem legitur, εἰ δὲ ψιλωθείη περισπασθὲν, τὸ νῦν σημαίνει, ὡς ἐν Εὔκλου τοῦ χρησμολόγου ποιήμασι, et sic apud Phavorinum quoque, non ποιήματι, ut Suidæ editiones exhibent. At in Siebenkeesii Anecdotis Græcis p. 72. exstat ποιήματι, non ποιήμασι.

[3] Verba καὶ ψιλῶς in Platonis Scholiasta l. c. non leguntur. Porro verba ista, βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικὴν, H. Stephano suspecta, in eodem Scholiasta totidem verbis exstant.

[4] Archilochi verba in Platonis Scholiasta sic exhibentur, Ἅ ἓαδ' εἰς τε ταύρους. In Siebenkeesii Anecdotis Græcis, p. 72., pro ταύρους, est ταύροις. Teste H. Stephano, pro ἓα δ', in Phavorino legitur ἓαδ'. At in Editione Basileensi 1538., quæ nobis hæc scribentibus sit ad manum, est, ἓα δ'. Sic in Phavorino scriptum legerat Kusterus, ut patet e nota ad Suidam, non δ' ἓα, ut Gaisfordius ad Archilochi Fragmenta p. 318., Kusterum citans, falso tradit. "Ἅ δέκα ταύρους," (ut in Suida legitur), "quid sibi velit, ignoro: id video, δ' εἰς τε prodiisse ex eodem compendio, quo δέκα significaretur," Bastius ad Gregor. Cor. p. 245. quem vide. (Obiter monemus, typographum ibi Schæfero, non Bastio, ut debuerat, notam illam tribuisse.) "Ἅ interjectio vel exclamatio esse videtur admirantis vel magnitudinem, vel multitudinem rei.—Suidæ lectio, Ἅ δέκα ταύρους, 'Ah decem tauros!' quæ saltem sensum qualemcunque admittit, præferenda cuique videbitur." Ign. Liebelius ad Archilochi Reliquias p. 223., cujus sententiam calculo nostro comprobare non dubitamus. Archilochum enim locutum fuisse de magnitudine et multitudine rei, testantur Scholiastes Platonicus, Suidas, et Phavorinus, Σημαίνει δὲ καὶ τὸ πολὺ καὶ μέγα παρ' Ἀρχιλόχῳ. At, nisi, cum Suida, legas δέκα, nullum multitudinis indicium invenias.

[5] Verba, ὡς παρὰ Πλάτωνι, satis aperte indicant, Phavorinum e Scholiis in Platonem glossam suam depromsisse; nam in Scholiis illis p. 134. sic legitur: Τά, τε (τότε in Siebenkeesii Anecd. Gr. p. 72.) ἐν ἴσῳ τῷ ναὶ, καὶ εἴθε, καὶ ἔτι σχετλιαστικὸν ἀντὶ τοῦ φεῦ ἐπιῤῥήματος, ὡς ἐνταῦθα. Similiter idem Phavorinus, Galeni Glossas Hippocrateas describens, fere semper de suo addit verba, παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Galenus: Σησαμὶς· τῆς σησαμίδος ὀνομαζομένης. In Lexico Vocum Peregrinarum (vide nos supra ad v. Σησαμὶς) monuimus e vet. Cod. MS. legendum esse, Σησάμης· τῆς οὕτω δὴ ὀνομαζομένης. Phavorinus: Σησαμὶς (leg. Σησάμη)· ἡ οὕτω δὴ καλουμένη παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Galenus: Ἀρὶς οὐ μόνον τὸ ὄργανον, ἀλλὰ καὶ βοτάνη τις οὕτως ὀνομάζεται. Phavorinus: Ἀρὶς οὐ μόνον τὸ ὄργανον, ἀλλὰ καὶ βοτάνη τις, οὕτω καλουμένη παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Sed hic Galeni sensum pervertit; Medicus enim hoc sibi vult, ἀρίδα, præter significationem instrumenti chirurgici, cujus meminit Hippocrates, aliquando dici de herba quadam, cujus non meminit Hippocrates. Vide nos supra in Lexico Vocum Peregrinarum ad v. Ἄρον.

delectu: ut videmus statim initio sui operis, post illa quæ de etymologia nominis Ἄλφα traduntur, quæ ex Etymologo sumta sunt, quædam de literæ hujus significationibus afferre, quæ ex Moschopulo petita esse constat, et ejusmodi sunt ut vix alio quam Moschopulo digna videri possint: utpote quibus immixta sint quædam, quæ si propius intueamur, fide indigna esse comperiemus. Volens enim ille sive grammaticulus sive grammatista de suo quoque aliquid addere iis quæ apud alios de illis significationibus leguntur, nonnulla dixit quæ veteres grammatici non negarent solum, ut opinor, sed riderent etiam. Cujusmodi est quod de *ἀνίσχει* tradit, nimirum poetice significare *ἅμα ἴσχει*. Mihi certe tam ridiculum visum est hoc exemplum istius significationis literæ *a* proponere, ut prætermittendum potius censuerim. Quæ igitur habet Varinus, ex aliis habet, uti dixi, et quidem sine delectu ex quolibet collecta. Quod si quid de suo adjecit, raro id fecit: et qualecunque illud est, alio potius quam ad expositionem significationis alicujus pertinere comperietur. Illis quidem certe quæ a Suida scribuntur de usu voculæ ἆ apud Agathiam, videmus adjecta quædam apud hunc esse, quæ de suo illum attulisse, aliaque hujusmodi alibi, credibile est. Ut autem hæc illius esse credam, facit quod annotat pro hoc versu, Ἅ *μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο*, in aliis scriptum esse, Ἁ *μέγα νηλειὴς ἔσβεσεν ἀγλαΐην*: quam tamen scripturam non videri posse locum alterius obtinere, docui supra. Sed de his hactenus. Quod autem ad illam significationem particulæ ἆ attinet, cujus postremo loco facta fuit mentio, et quam a Platone usurpari dictum est, convenit certe cum ea quam habet apud Homerum eadem hæc vocula cum illis nominativis *δειλὲ* et *δειλοί*: cujus multa exempla protuli antea.

Ἅ adverbium quidam in VOCAB. Ἀβάλε, quod itidem adverbium est, significans Utinam, inclusum esse existimant. Ut enim imperativi *ἄγε* et *φέρε* in adverbia transeunt, sic *βάλε* imperativum verbi *βάλλω* transire in adverbium *σχετλιαστικὸν*, et significare *φεῦ*, Heu. Ei autem addi postea ἆ, quasi increpandi et admirandi adverbium, ut in ἆ *δειλέ*. Sed ego nihil tale apud ullum ex veteribus grammaticis reperio. (Vide nos infra.) Ac fortassis ut hanc voculam adverbio isto inclusam dicerent, eos movit quod produci primam ejus syllabam viderent: ut Epigr. l. i. p. 73., meæ editionis, (Æmiliani Epigr. iii.) Ἀβάλε *χειμερίου με κατέκλυσε κύματα πόντου*. Sic quoque in principio alius cujusdam Epigrammatis, Ἀβάλε *μηδ' ἐγένοντο γάμοι*. Id autem Epigramma Agathiæ est, si bene memini, (n. lxxviii. in Jacobsii Anthol. Gr. T. iv. p. 33. Epigramma incerti Poetæ n. cccxcvi., Ἀβάλε *μήτε σε κεῖνος ἰδεῖν, μήτ' αὐτὸς ἀνεῖναι Τρίτων Αἰγαίου νῶτον ὑπὲρ * πελάγευς.*) Quod si ita est, facile crediderim hunc versum esse illum ipsum quem Suidas protulerat; gaudet enim exemplis ex Agathia petitis; quum dixisset ἀβάλε significare εἴθε. Apud eum enim ita legitur, Ἀβάλε, εἴθε, ἀβάλε. Quod posterius ἀβάλε esse initium vel hujus vel alius versus, quem ille in exemplum afferre voluerit, omnino persuasum habeo.[1] Productio inquam illa primæ syllabæ in ἀβάλε ad comminiscendam hanc deductionem illos fortassis impulerit: sed etiamsi dicamus in ἀβάλε esse *a* ἐπιτατικὸν, exemplo ea productio non carebit. Eustathius tamen tradens *a* corripi ante *β*, addit *σεσημειῶσθαι* hoc ἀβάλε, (ad Il. Ω. p. 1353. 39., Ἕτεροι δὲ παρὰ τὸ ῥαπίζειν λέγοντες ῥάβδον γίνεσθαι, φασὶ καὶ ὅτι τὸ ᾰ πρὸ τοῦ β̄ συστέλλεσθαι θέλει, ἀβρὸς, Ἄβδηρος,[2] ἀβαρβαραία, ἐπιγράβδην. Οὕτως οὖν φασι καὶ ῥάβδος. *Σεσημείωται τὸ ἀβάλε.*)

" Βάλε Jace: imper. aor. 2. a *βάλλω*. Transit " idem imperativus, ut ἄγε quoque, in adverbium " *σχετλιαστικὸν*, idem significans quod *φεῦ*: ut *βάλε* " *βάλε κήρυκος φωνήν*. Idipsum et Ἀβάλε dicitur, " per compositionem ex ἆ et *βάλε*: quorum utrum- " que *σχετλιαστικὸν* est, et unum idemque signifi- " cat, nimirum *φεῦ*, ut tradit Etymol. et Lex. meum " vet.: sed in hoc *βάλλε* scriptum, in illo *βάλε*, " ut apud Suid. quoque, qui pro *εἴθε*, i. e. utinam, " usurpari innuit."[3] H. St. Thes. Ind. [Hesych.: Βάλε· *ῥίψαι* (*ῥίψον*) ἢ ὄφελον. Aleman apud Antigonum Caryst. Hist. Mirab. c. xxvii. p. 26., Οὔ μ' *ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱερόφωνοι, Γυῖα φέρειν δύνανται, βάλε δὴ, βάλε κηρύλος εἶην*. Etym. M. p. 186. 36.: Βάλε· *ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἄγε προστακτικοῦ ῥήματος μεταπίθεται καὶ γίνεται ἐπίῤῥημα παρακελεύσεως* (Cod. Par. 2654. *παρακελευστικὸν*, teste Bastio ad Gregor. Cor. p. 929.), *ἄγε· οἷον, Ἄγε δή μοι ὦ μοῦσα· καὶ ἀπὸ τοῦ φέρε προστακτικοῦ ῥήματος* (Cod. 2654. addit, *γίνεται ἐπίῤῥημα*) *φέρε· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔβαλον, ἔβαλες, ἔβαλε· οὗ τὸ προστακτικὸν, βάλε· μεταπιθέμενον γίνεται σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ φεῦ· οἷον, Βάλε, βάλε κῆρυξ φωνήν· τοῦτο πλεονασμῷ τοῦ ᾱ, ἀντὶ σχετλιαστικοῦ ὄντος ἐπιῤῥήματος, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, ἆ δειλὲ, γίνεται ἀβάλε. Ἀμφότερα μίαν σημασίαν ἔχουσι, τὸ ἆ καὶ τὸ βάλε. Ἔστι δὲ ἰδίᾳ ἆ, καὶ ἰδίᾳ τὸ βάλε, καὶ ἐν συνθέσει τὸ ἀβάλε, καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν, βάλε*. Idem articulus exstat in Phavorino, ex Etymologo facile corrigendo. Pro verbis, Βάλε, *βάλε κῆρυξ φωνήν*, (quæ et in Phavorino sic exhibentur,) pro quibus Stephanus Noster reposuit, Βάλε *βάλε κήρυκος φωνήν*, legendum est, ut vidit Bastius ad Gregor. Cor. p. 929., Βάλε, *βάλε κηρύλος εἶην*, quod e versu Alcmanis apud Antigon. Caryst. c. 27. depromtum est. Aristoph. Av. v. 300., *Κειρύλος γάρ ἐστιν ὄρνις*; ubi Schol. et post eum Suidas, *Εὐφρόνιός φησι τοὺς Δωριεῖς λέγειν*. Βάλλε δὲ βάλλε (leg. Βάλε δή, *βάλε*) *κηρύλος εἶην*. *Τοὺς δὲ Ἀττικοὺς, κειρύλον. Φησὶ δὲ Δίδυμος, τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα κειρύλος λέγεσθαι. Ἀντίγονος δέ φησι τοὺς ἄρσενας τῶν ἀλκυόνων κηρύλους λέγεσθαι, οὓς γηράσκοντας αἱ θήλειαι βασάζουσι τοῖς πτεροῖς*. Dionysii Thracis Grammatica, in Bekkeri Anecdotis Græcis T. ii. p. 642., *Τὰ δὲ εὐχῆς σημαντικὰ, οἷον εἴθε, αἴθε, ἄβαλε*. Stephani Scholia ibid. p. 946.: *Εὐχῆς λέγονται σημαντικὰ ταῦτα, οὐχ ὅτι αὐτὰ λέγων τις εὐχὴν ποιεῖται, ἀλλ' ἐπειδὴ, εὐχόμενοί τι γενέσθαι ἡμῖν, τούτοις χρώμεθα τοῖς μορίοις. Τούτοις δὲ καὶ τὸ ὄφελες κατέταξάν τινες.—Τὸ δὲ ἄβαλε δύο μέρη λόγου ἐστὶν, ἐκ παραλλήλου κείμενα· εὑρίσκεται δὲ καὶ βάλε λεγόμενον· Βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἶην, Ἀλκμάν. Τινὲς δὲ ἓν μέρος λόγου ὑφ' ἓν ἀνηγινώσκουσιν*. Ad Alcmanis versus apud Antigonum Caryst. l. c. Xylander dicit notata fuisse in margine: Βάλε· *κατ' ἀποκοπὴν τοῦ α, ἀρκτικοῦ στοιχείου· ἔστι γὰρ τὸ ὅλον Ἀβάλε, σημαντικὸν εὐχῆς ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ὄφελον, εἴθε, αἴθε.*

[1] " Lego, Ἀβάλε, *εἴθε*, ἆ *βάλε*: nihili enim sunt, quæ hic Portus attulit. Βάλε per se utinam significat, quod et ἆ: ipse Suidas, Βάλε, *εἴη, εἴθε μοι*, [de hac glossa vide nos infra], et Hesych. Βάλε· *ὄφελόν*. Lege, *ὄφελον*." Pearsonus ap. Kusterum ad Suidæ locum. " Hesych. Ἄβαλε· *εἴθε*. Forsan, Ἅ *βάλε*, quamvis Aleman ap. Antigonum Caryst. p. 26. *βάλε* pro *εἴθε* utatur." Toupius Emendd. in Hesych. T. iv. p. 187. Saltem scribendum esset, ἆ *βάλε*, non ἆ *βάλε*, ut vir doctus vult.

[2] Idem articulus extat in Phavorino, (qui eum vel ex Eustathio vel e Philemonis Lex. Technol. v. *ῥάβδον* descripserat,) apud quem v. *ῥάβδον* scribitur, ut in Eustathii loco, Ἀβαρβαραία. Sic scribitur in Dracone Stratonicensi de Metris Poeticis p. 80. ubi eadem fere verba leguntur, nisi quod, pro Ἄβδηρος—*ἐπιγράβδην*, est Ἄβδηλος—*ἐπιγράδην*. Ἄβδηλος in Phavorino quoque exhibetur. Hermannus vero in Indice Rerum in Draconem reposuit *ἐπιγράβδην* et Ἀβαρβαρία. Hesych.: Ἀβαρβαλαῖαι· *νύμφαι*. F. l. Ἀβαρβαρεῖαι. Heins. et Salmasius corrigunt, Ἀβαρβαρέαι, e proxime sequenti glossa: Ἀβαρβαρὴ· *ὄνομα νύμφης*.

[3] Locus est: Βάλε· *βάλε, τὸ τρίτον*. Εἴη. Ἀντὶ τοῦ, *εἴθε μοι*. Sic legendum putat Kusterus: Βάλε· *ἀντὶ τοῦ ἴβαλε*. Τὸ *τρίτον πρόσωπον*. Καὶ *ἀντὶ τοῦ εἴη, εἴθε μοι*. Imo respexit Suidas ad Callimachi versum, quem nobis conservarunt Diomedis Scholia in Dionysii Thracis Grammaticam, in Bekkeri Anecdotis Græcis T. ii. p. 946.: Τὸ ᾱ *κατ' ἰδίαν ἐστὶν εὐκτικὸν ἐπίῤῥημα, ὡς τὸ αἴθε, καὶ τὸ βάλε ὁμοίως κατ' ἰδίαν ἐπίῤῥημα εὐκτικόν*· Βάλε *μοι βάλε τὸ τρίτον εἴη*, Καλλίμαχος. (Hoc fragmentum frustra quæsivimus in Ruhnkenii et Ernestii Auctario, ac Blomfieldii Spicilegio.) Suidæ locum sic restituendum censemus: Βάλε· Βάλε *μοι βάλε τὸ τρίτον εἴη*. Ἀντὶ τοῦ *εἴθε*.

Ceterum illud κῆρυξ in Etymologi loco forte e glossa marginali, quæ κηρύλος per κῆρυξ exponeret, in textum recepta, ortum habuerit, deinde librariorum oscitantia κῆρυξ locum τοῦ κῆνξ usurparit, et κῆρυξ semel admisso εἶην in φωνὴν mutatum fuerit, unde H. St. longius a vera lectione aberrans, reposuit, Βάλε βάλε κήρυκος φωνήν. Κῆνξ et κῆρυξ alibi confunduntur. Suidas: Κῆνξ· εἶδος ἱέρακος. "Sic reposui auctoritate MS. Paris. A. cujus loco autea male legebatur κῆρυξ." Kusterus.]

"'Αβαλ in Lex. meo Vet. dicitur esse adver-
" bium, factum ex ᾱ epitatico et βάλλω, abjecta ul-
" tima syllaba. Non tamen ulla ei ibi significatio
" tribuitur, sicut nec ap. Etymol. forsan igitur idem
" est cum sequente 'Αβάλε." H. St. Thes. Ind. [Etym. M. p. 1. 53.: "Αβαλ· ἐπίρρημα, παρὰ τὸ βάλλω, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ λ̄ καὶ τοῦ ω̄, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἄλφα, ἄβαλ καὶ ἄβελ, παρὰ τὸ ἀβάλε ἐπίρρημα, ὡς τὸ, 'Αβάλε σοι Στέφανε, εἰδωλολάτρησας.]

" 'Αβάλε Hesychio est ὄφελον, εἴθε, Utinam.
" Alioqui est etiam adverbium σχετλιαστικὸν, idem-
" que significare putatur quod φεῦ: ut in Epigr.
" (Æmiliani iii.) 'Αβάλε χειμερίου με κατέκλυσε κύματα
" πόντου. Et in Lex. meo vet. (et Etym. M. p. 1. 53.)
" ἀβάλε σοι Στέφανε, εἰδωλολάτρησας. Quidam et
" 'Αβάλαι scribunt: quomodo scriptum legitur et in
" posteriore Etymologici editione (p. 2. 54. 'Αβάλαι·
" ἐπίρρημα σχετλιαστικὸν, παρὰ τὸ βάλλω, καὶ μετὰ
" τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ) et apud Varin. quodam in loco;
" sed eam scripturam non probo. (Zonaras,[1] p. 12.,
" 'Αβάλαι· ἀντὶ τοῦ φεῦ.) Ab Hesychio exponitur
" etiam ἀχρεῖον, inutile, ac si nomen adjecti-
" vum esset." H. St. Thes. Ind. [Illud ἀχρεῖον pertinet ad glossam sequentem: 'Αβάλη· ἀχρεῖον, Λάκωνες, οἱ δὲ νωθρόν. Hesych.: ' Βαλῆρα· ἀχρεῖα, ubi G. conjecit, Βαλῆρε· χαίρειν, valere.
" 'Αβάλε seriores dixerunt pro βάλε, utinam.
Illud usurpavit Callimachus Fragm. ccccIv." Jacobsius Animadvv. ad Anthol. Gr. T. ix. p. 301. Callimachi locum affert Ernestius e Scholiis MS. in Dionysii Thracis Grammaticam: Τὸ γὰρ αἴθε εἴθε φησὶν ὁ ποιητὴς, καὶ Καλλίμαχος· 'Αβάλλε μηδ' ἀβάλησαν. At in Bekkeri Anecdotis Græcis, ubi Scholia illa vulgantur, verba nondum invenimus. Blomfieldius scribendum putat, 'Α βάλε μηδ' ἀβάλησαν, 'Ah! utinam nunquam occurrissent,' ac si lectio 'Αβάλε falsa esset. Atqui ἀβάλε, pariter ac ἄ βάλε, pro utinam, Græcis scriptoribus in usu est, ut exempla supra adducta ostendunt. Callimacho tamen ἄ βάλε restitui vellemus, non solum quod vocem βάλε Poeta Cyrenæus alibi usurparit, Βάλε, μοι βάλε τὸ τρίτον εἴη, (quod fragmentum legitur in Diomedis Scholiis in Dionysii Thracis Grammaticam, apud Bekkeri Anecdota Græca T. ii. p. 946.) verum etiam quod ἀβάλε pro ἄ βάλε in nullo scriptore, qui circa Callimachi ætatem floruerit, reperiatur. Nusquam alibi adverbium ἀβάλε pro βάλε invenias, quam apud Æmilianum, Agathiam, et epigrammatographos ævi recentissimi. Lexicon Rhetorico-Sophisticum apud Bekkeri Anecdota Græca T. i. p. 321.: 'Αβάλε· εἴθε. Cyrilli Lex. MS. ap. Is. Voss. ad Hesych.: "Αβαλε· αἴθε, εἴθε, εὐχῆς σημαντικόν· ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα. Toupius Emendd. in Hesych. T. iv. p. 185. et 187., Jacobsius l. c. et Schneiderus in Lexico scribunt "Αβαλε, et sic scriptum reperitur in Cyrilli Lex. MS., in Dionysii Thracis Grammatica, et in Stephani Scholiis in eund. Dionys. At in Hesychio, Suida, Phavorino, (vv. βάλε—ῥάβδον), Zonara (Codd. D. K.), Etym. M. (vv. ᾱβαλ, βάλε), Dracone Stratonicensi (p. 80. 15.) Regulis de Prosodia[2] ap. Hermanni Gr. Gram. (p. 445. 109.) et Philemone in Lex. Technol. v. ῥάβδον, est 'Αβάλε, ut scribit H. Stephanus.]

Λ A quoque interdum legimus, cum geminatione: sed quemadmodum quum unicum ponitur, non uno eodemque modo ubique scribitur: quin potius diverse etiam scriptum in diversis exemplaribus, unus idemque locus habet interdum, ut ex iis quæ proxime dicta fuerunt, satis liquet, ita quum geminatur, variam scripturam accipit. Siquidem cum circumflexo utrumque spiritum, nec minus cum acuto, qui in gravem mutatur propter orationis ἀκολουθίαν, admittit. Quum autem utrumque dico, nolim te ita intelligere quasi utrumlibet recipere possit, sed pro loco modo hunc modo illum admittere. Quatuor igitur modis scribitur hæc vocula in geminatione: videlicet ἄ vel ἄ̔: et ᾶ vel ᾶ̔: sed longe diversa significatione. De singulis autem eodem ordine dicam.

'Α 'Α adverbium efficiunt conveniens homini perterrefacto, vel perterrenti aut potius deterrenti. Aristoph. in Pluto, (v. 1052.) ἄ ἄ, τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερ'. Ubi ipsius poetæ Scholiastes ait esse adverbium ἐκπλήξεως et κελεύσεως: Suidas autem, qui multa passim habet quæ ex illo sumta esse manifestum est, adverbium μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Sed quomodo vim κελεύσεως, i. e. jubendi, vel παρακελεύσεως, i. e. adhortandi, habere possit isto præsertim loco, illi viderint. Multo convenientius, meo quidem judicio, fuisset appellare hic adverbium ἐφεκτικὸν, ut a Scholiaste Euripidis vocari docebo paulo post, i. e. cohibentis, seu reprimentis.[3] Nunc de scriptura hujus adverbii pauca. Sciendum est igitur hic scriptum esse ἄ ἄ cum circumflexo et tenui, non in ipso duntaxat Aristophanis contextu, sed in scholiis quoque. Quinetiam in ejusdem poetæ Vespis (v. 1379.) extare quendam locum, fortassis autem et alii alibi apud eundem inveniuntur, in quo eandem et significationem et scripturam habet: ἄ ἄ, τί μέλλεις ἁρᾶν; At Suidas ut de spiritu consentit, ita de accentu dissentit. Legitur enim apud eum, ἄ ἄ παρ' Ἀριστοφάνει, ἐπίρρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Affertque illum ipsum ex Aristophanis Pluto locum, in quo itidem adverbium illud scribit. Ne autem hic suspecta sit nobis fides exemplarium ejus, prohibent ea quæ verbis Aristophanicis subjungit. Postquam enim dixit illud ἄ ἄ legendum esse κατὰ διαίρεσιν, non καθ' ἕνωσιν, quæ verba mox explicabo, et tenuari utrumque debere: addit, Si enim una pars orationis essent, non opus haberent duobus accentibus, nimirum duobus acutis. Hæc est de hujus adverbii accentu Suidæ sententia. Ex iis autem quæ dicit de hoc scribendo κατὰ διαίρεσιν, i. e. divisim, seu disjunctim, non καθ' ἕνωσιν, sive κατὰ σύναψιν, ut paulo post loquitur, i. e. non conjunctim: colligere nos posse arbitror fuisse quibus pla-

[1] " Codd. D. K. ἀβάλε, ut Hesych. et Suidas. Sed illud agnoscit Etymologus, et hoc loco præferendum putavi, quoniam est vere φεῦ, ἀβάλε autem εἴθε, ὄφελον, ut est etiam in Lex. MS. Coisl." Tittmann. Quid sibi velit vir doctus, nescimus. 'Αβάλε enim et ἀβάλαι ejusdem sunt originis, et recte exponuntur per φεῦ, εἴθε, et similia. Scriptura ἀβάλαι s. ἀβάλα Græcis posterioribus placuisse videtur. " 'Αβάλα, Vah, heu, vox indignationis. Lexicon MS. Cyrilli, 'Αβάλε· φεῦ, οὐαί μοι. Philemon in Lex. Technol. MS., Οἵτινες οὖν φασι καὶ ῥάβδος, σεσημείωται τὸ 'Αβάλε. Constantinus de Adm. Imp. c. 53. p. 228., Καὶ περιβλεψαμένη τοὺς πολίτας, λέγει, Αὕτη ὑμῶν ἐστιν ἡ μετὰ ὅρκου ὑπόσχεσις; οὔτως ἀληθεύετε περὶ πάντων; ἀβάλα λοιπὸν τῷ πιστεύοντι τῷ χερσωνίτῃ πολίτῃ. Joannes Moschus in Limon. c. 110., Εἶπον πάλιν, 'Αβάλαι, πόσα κλαύσωμεν καὶ μετανοήσωμεν, ἐφ' οἷς νῦν οὐ μετανοοῦμεν. Vide Notas eruditissimi Cotelerii ad h. l. p. 669. T. ii. Monum. Eccles. Gr." Ducangius Gloss. Gr.

[2] Locus est: Τὸ α πρὸ τοῦ β ἀεὶ θέλει συστέλλεσθαι, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη γενόμενον ἐκ τοῦ η εἰς α, ὃς ἔχει ἠθήσομεν, ἀβάσομεν, ἄνηβος, ἄναβος· ἔστω οὖν μαρτυρία τοῦ συνεσταλμένου α, βλάβος, βλάβη, "Αβυδος, στράβος, ἄβιος, Λάβδακος, ῥάβδος. Οὐ μάχεται τὸ ἀβάλε, ἐκτεῖνον τὸ α. Δύο γὰρ μέρη λόγου εἰσί. In Dracone Stratonicensi de Metris Poeticis p. 63., ubi idem articulus verbis paulo mutatis extat, est ἀβάλας, de quo Bastius ad Gregor. Cor. p. 758.: " Nemo dubitabit, ἀβάλας natum esse ex errore sic legentis quod legendum fuit ἀβάλε, quomodo recte habent Regulæ Prosod. Hermanni." Nostra quidem sententia, ἀβάλας illud ortum habuit ex ἀβάλαι, quod librarius pro ἀβάλε sic scripsit, scripturæ sui sæculi morigeratus. V. Ducangii Gloss. Gr. v. 'Αβάλαι.

[3] In Schol. Lug. Bat. ad Aristophanis locum, teste Hemsterhusio, revera ita legitur, ut conjecerat Noster, "Α ἄ.—ἐπίρρημα ἐφεκτικὸν, pro vulgatis, ἐπίρρημα ἐκπλήξεως καὶ κελεύσεως.

ceret has duas voculas, nullo interjecto spatio, quamvis suum utrique dando accentum, scribere. Nam aliud quam quod dixi, non indicari verbis illis, *κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, οὐ καθ' ἕνωσιν*, ex sequentibus apparet. Si enim, inquit, unica pars orationis essent, &c. Ex his autem Suidæ verbis, duas orationis partes esse ἆ ἆ consequetur; duo videlicet adverbia: simulque hinc, cum sibi non constare, atque adeo, si verum esse id existimandum sit, errare in sui operis limine, ubi dicit esse *ἐπίῤῥημα*, non *ἐπιῤῥήματα*, arguemus. Adeo nihil in plerisque hujusmodi lexicographorum locis est certi. Hoc vero inde contingit quod pene omnia ex variis, et quibus varia judicia erunt, sunt consarcinata. Cujus rei evidentissimum hic exemplum habes. Ecce enim, verba illa a quibus hic, quicunque sit, Suidas opus suum orditur, ἀ ἀ, *παρ' Ἀριστοφάνει ἐπίῤῥημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως*, esse ex enarratore Aristophanis depromta, sicut alibi passim multa ex iis affert, nemo, ut opinor, negaverit. At quæ subjunguntur de hoc eo- B dem adverbio, aliunde sumta sunt: et quidem ex quopiam qui non pro uno adverbio, sed pro duobus habendas hasce duas literas censuerit. I nunc, et hujusmodi lexicographorum scripta non adhibita magna cautione lege. Ap. Hesych. quoque extant quædam quæ faciunt ut suspicer duas hasce voculas in unum vocabulum conflatas fuisse. In uno enim ejus loco legimus, Ἄα· *σύστημα ὕδατος*:[1] in alio habemus, Ἄ ἄ, *σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, ἢ σύστημα ὕδατος*. Sed quum *σύστημα ὕδατος* significari non possit illis voculis nisi conjunctim scriptis, suspicari quis possit eum adverbii quoque significationi scripturam illam dedisse: quæ deinde mutata fuerit a quopiam non animadvertente sequentem expositionem, aut certe ejus rationem non habente. Alioqui dicendum esset, quum Hesych. scripsisset, ἄ ἄ esse *σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα*, aliquem temere addidisse *ἢ σύστημα ὕδατος*, non animadvertentem huic significationi aliam scripturam tribui. Sed hoc mihi parum fit verisimile. Veniò ad locum Euripidis in C quo Scholiastes *ἐφεκτικὸν* adverbium esse scribit: is est in Oreste, (v. 269.) Ἄ ἆ, *τί δῆτα μέλλει*; *ἐξακρίζει· αἰθέρα Πτερυγῖς*: hic inquam *ἐφεκτικὸν* esse tradit enarrator, i. e. cohibentis, seu reprimentis; nam *ἐφεκτικὸν* ab *ἐπέχω* deductum esse constat, quod Cohibeo significat; ita ut sonet illud verbale, Cohibendi vim habens, quasi quis dicat Cohibitorium. Magis tamen fortasse illi Aristophanis loco quam isti significatio hæc convenire dici possit. Nisi dicamus hic cohiberi moram: quod alioqui aptius diceretur corripi vel increpari. Sed quanam Latina particula posse exprimi hujus adverbii vim putabimus? Ego aut particulam Hau, sive Ahu, aut certe nullam esse quæ isti adverbio in hac significatione respondeat, existimo. Scio scribi a Donato interjectionem esse conturbatæ mentis, nec constantis sibi: in isto Eunuchi loco, Act. iv. Sc. 4. PY.—Au tu hunc credidisti esse, obsecro, Ad nos deductum? PH. namque alium habui neminem. PY. hau, Ne comparandus hic quidem ad illum est. Sed quem usum habere dicenda sit hoc loco ista interjectio, necnon in aliquot aliis ejusdem poetæ, sicut et in quibusdam Plautinis, aliis judicandum relinquo:[2] geminatam certe hanc in quodam Terentii loco reperiri dico, ubi optime cum ἆ ἆ cohibendi vim habente seu reprimendi, convenire aio. Locus is in Adelphis legitur, Act. iii. Sc. 2. —hau hau, mi homo, sanusne es?- An hoc proferendum tibi (An proferendum hoc tibi) usquam esse videtur (videtur usquam)? Jam vero et Ahu non absimilem apud hunc poetam significationem habet, in isto Eunuchi loco, (v. 2. 60.)—ahu, tace obsecro. Videtur certe unum ex altero factum esse, permutata literæ aspirativæ sede: nisi potius, quoniam altera illa particula Hau multo est usitatior, hanc illius locum occupasse aliquis existimet. Non ignoro interim Donatum velle hic esse interjectionem perturbatæ mulieris, ut apud Græcos *ἰού*: sed nihil vetat nos simul dicere esse *ἐφεκτικὴν*, seu *ἐφεκτικὸν ἐπίῤῥημα*, loquendo more Græcorum, in isto loco: qui enim dicit Tace, is certe *τὴν φωνὴν ἐπέχει*, seu *τὸν λόγον*. Et de isto quidem usu adverbii ἆ ἆ, adverbiorum etiam dici posset, ea sequendo quæ ex Suida paulo ante attuli, hæc disseruisse sit satis.

Ἄ Ἄ, VEL Ἄ Ἄ ap. Euripidem quoque alios etiam usus habere videtur, quam eum quem ex ejus Oreste (v. 269.) attuli, convenientem cum eo quem ex Aristophane protuleram. Legimus enim in eadem tragœdia hæc Electræ verba, (v. 145.)—Ἄ ἆ, *σύριγγος ὅπως πνοὰ*[3] *Λεπτοῦ δόνακος, ὦ φίλα, φώνει μοι*. Legimus ibidem, non multis post versibus (v. 162.) Ἄ ἆ, (Ἄ, ἀ, Porson.) *ἄδικος ἄδικα τὸν' ἄρ' ἔλακεν* &c. Ubi eum accentum his voculis tribuo quem apud Scholiastem habent: quum utrobique non ἆ ἆ, sed ἀ ἀ in textu legatur. Sed quid si in priore quidem horum locorum eundem habere usum dicamus, quem in illo qui primus ex hoc poeta allatus fuit? Certe *ἐφεκτικὸν* quodam modo videri ibi possit: ut dicamus, Electram, quod hæc verba *ἰδοὺ πείθομαι*, altiore quam vellet voce prolata fuissent, ostendere hac interjectione illum elatiorem sonum sibi displicere, eumque *ἐπέχειν*. At vero in posteriore loco ἆ ἆ, sive ἀ ἀ, non aliud esse puto quam Ah ah: cujus usus multa passim exempla extant, ut proxime sequente hujus sermonis tmematio docebo.

Ἄ Ἄ, vel Ἄ ἆ, sæpe est dolentis atque adeo ingemiscentis, aut indignantis, seu quiritantis, eodem modo quo *αἲ αἲ*, *σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα*, inquit Hesych. et tunc illi convenit ea cujus modo men-

[1] "Ἄα, Hesychio *σύστημα ὕδατος*, Aquæ congeries. Quod ἆα videri possit ex ils vocabulis esse quæ *γλωσσηματικὰ* vocantur sive "*γλωσσηματικά*. Sed ap. Hesych. uno quidem in loco ita scriptum est uti dixi, videlicet, ἆα, *σύστημα ὕδατος*: at in altero, ἀ ἀ, "*σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, ἢ σύστημα ὕδατος*. Sed magis rationi consentaneum esset ut ἆα scriberetur in adverbii etiam significa- "tione, quam ut ἀ ἀ, ubi significatur *σύστημα ὕδατος*. Certe quod attinet ad ἀ ἀ adverbium *ἐκπλήξεως* et *παρακελεύσεως*, suspicari pos- "sit aliquis conjunctim scriptum fuisse a nonnullis: quod Suid. admoneat *κατὰ διαίρεσιν* scribi debere, non *καθ' ἕνωσιν*. Quod et ipse "suspicer potius, quam, quum Hes. scripsisset ἀ ἀ esse *σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα*, aliquem temere addidisse, *ἢ σύστημα ὕδατος*, non "animadvertentem hanc significationem scripturam aliam poscere." H. St. Thes. Ind. Photius in Lexico: Ἀά· *σύστημα ὕδατος*. Sic Cod. B. In D. legitur ἆ, ἆ, teste Hermanno. "Ἄα, sic Editio Leidensis. Male. Veneta, Florentina, et Hagenoënsis rectius, ἀ ἀ *σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα*. Tum protinus, quod infra delendum, subjunge separatim. Ἄα· *σύστημα ὕδατος*. H. Steph. in Thes. non nisi falsa fretus conjectura, suspicatur eandem scripturam et nomini et adverbio Lexicographum nostrum tribuere voluisse, quasi scripsisset, Ἄα *σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, ἢ ὕδατος*. Ita præivit illi Camertis Lexicon. Sed Suidas negat istiusmodi *ἐπίῤῥημα* esse *ἐν μέροι λόγου*, quia duobus tonis acutis notari solet. Nam *ἔκπληξις*, quam Comicus ab Suida productus repræsentat in muliere consternata ob periculum facis admotæ, est quiritatio quædam *τῆς σχέτλια πεπονθυίας*. Ceterum quis damnet et duos tonos circumflexos, quos Scholia Aristophanis, Euripidis palam ferunt, item venustæ et accuratæ editiones? Nam duplex ἆ ἆ factum ex simplici ἆ, quod, quia Eustathius eodem modo scribit *πνευματίζεσθαι* atque simplex ἅ, et semper sive in *θαύματι*, sive in *οἴκτῳ*, sive in *σχετλιασμῷ*, utrumque *κλητικὸν* vocat: eadem opera nec dissimilem poscit tonum, quia tota vis eadem. Sed priscorum et magnorum Grammaticorum convicia de tonis facessere jubeamus." Verweius. "Res tanti revera non est. Infinitis enim exemplis probari posset, et in seqq. sæpe indicabitur, Hesychium, ubi varias tribuit vocibus significationes, nullam accentuum aut spirituum rationem habere." Albertius.

[2] "Au, interjectio variis animi affectibus exprimendis idonea, ut consternati animi. Terent. Andr. iv. 4. 12. Dicturan' es quod rogo? My. au. Id. Eun. v. 2. 60. Au, tace, obsecro. Adde ibid. iv. 4. 13. Ita autem ubique exponit Donatus, et a Græcis *ἰοὺ* dici eodem sensu docet. Item abominantis, vel avertentis. Id. Phorm. v. 1. 27. Quid? duasne is uxores habet? So. au, obsecro: unam ille quidem hanc solam. Id. ibid. v. 3. 20. Au, obsecro, vide, ne in cognatam pecces. Item admonentis cum indignatione, et increpatione. Plaut. Mil. ii. 2. 62. Vigila: tibi ego dico: au! feriatus ne sis. Al. aliter leg. Item appellantis, et excitantis. Afran. apud Charis. L. ii. p. 214. Putsch. Au, mi homo, immo edepol vos, supremum meum concelebretis diem. Scribitur etiam hau, et ahu. Priscian. sub fin. lib. 15. enumerat hanc interjectionem inter eas, quas ipse vocat sonituum illiteratorum imitationes, ut sunt haha, heu, obe, et similia." Forcellinus.

[3] "Ὅπως πνοὰ Ald. et MSS. *ὡς πνοιὰ* dedi partim ex conjectura Kingii." Porson. Idem edidit, ἀ ἀ, non ἆ, ἆ.

tionem feci interpretatio, videlicet Ah ah: nisi malis Heu heu. Hæc enim particula frequentius geminata invenitur quam illa, quæ tamen et ipsa apud Plautum geminata reperitur a suspirante: in Milite Glorioso (Ac. iv. Sc. 8.) PY.—habe bonum animum. PA. ah, ah, Quum venit in mentem, mores ut mihi mutandi sient. Sed quoniam particula ista Ah multos alios insuper habet usus, alteram illam interpretationem adhibere satius esse duco. Hanc porro significationem habens ἆ ἆ sive ᾶ ᾶ, apud tragicos præsertim frequens est.[1] Eurip. in Rheso, (v. 799.) Ἆ ἆ. Ὀδύνη με τείρει. Cui loco addi potest alter eorum quos supra ex ejus Oreste (v. 162.) attuli: nimirum posterior, Ἆ ἆ, ἄδικος ἄδικα τόν' ἄρ' ἔλαεν. Ap. Æschylum quoque extat, cum alibi, tum in Prometheo, duobus in locis, fortassis et in pluribus, et quidem præfixum alii adverbio eundem usum habenti: p. 12., meæ editionis, (v. 114.) ἆ ἆ, ἔα, ἔα, Τίς ἀχὼ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγὴς; (ubi Schol. A. ἐπιῤῥήματα ἐκπλήξεως, B. ἐκπληκτικόν.) Sic p. 37., initio. (v. 582. ed. Blomf., Ἆ, ᾶ, ἔα, ἔα. Χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἴστρος: ubi Schol. B. φεῦ, φεῦ, φεῦ, φεῦ.) Sed hic ᾶ ᾶ scriptum est, illic autem ἆ ἆ, quæ scripturæ diversitas ex veteri exemplari profecta est: quo minus mirari eam apud ceteros debemus.

Ἆ ᾶ, inquit Hesychius, ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα. Quibus addit, συντεθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ. Ubi quid significare voluerit illis verbis, ἐπὶ τοῦ μεγάλου, non satis liquet. Sed nihil similius vero mihi in mentem venit, quam ut his verbis declaretur ᾶ ᾶ dici cum exclamatione de re quapiam magna: quæ videlicet, nam et hoc subaudiendum fuerit, repente contigerit, aut certe oculis nostris repente se obtulerit. Hoc autem modo vocabulum ἐπιφώνημα, quod sequitur, huc quoque pertinere censebitur: perinde ac si dixisset, ἐπιφώνημα ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Fateor interim multa fuisse alia verba quibus Hesychius aptius et apertius exprimere hæc potuisset: quod facit ut hoc meum commentum parum mihimetipsi placeat, vixque illa verba non suspecta mihi esse possint. Quod subjungit, esse etiam σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, ex multis quos attuli locis, satis manifestum est. At vero quod tertio loco de his vocalis annotatur, refellitur, quod ad scripturam attinet, tum Hesychii, tum Latinorum comicorum testimonio, ut in proxime sequente tmematio manifestum faciam.

Ἆ ᾶ autem longe alium vel potius contrarium usum habet; est enim ridentis adverbium: nisi quis adverbia vocare malit, ut non conjunctam vim duæ istæ voculæ habere censeantur, sed unaquæque seorsum suam. Eodem certe modo ᾶ ᾶ, vel ἆ ἆ, sequendo alteram scripturam, pro duobus adverbiis a nonnullis haberi, dictum antea fuit. Testatur autem Eustathius, et quidem ex aliorum observatione, ᾶ ᾶ esse ridentis: testantur idem et Latini comici, Plautus atque Terentius, apud quos frequenter voculis istis Ha ha he, risum indicari videmus. Unum ex illo, alterum ex hoc exemplum proferre satis habebo. Apud Plautum igitur in Pseudolo (A. iv. Sc. 1.) legimus, Ut ego te hodie accipiam lepide, ubi effeceris hoc opus. S. Ha ha he. P. Lepido victu, vino, unguentis. In Terentii autem loco quem afferam, hoc ipsum dicitur, videlicet voculas istas esse ridentis. Is est in Eunucho, Act. iii. Sc. 2. Quid tibi ego multa dicam? domini similis (simia) es. G. Ha ha he. T. Quid rides? G. Istud quod dixti modo. (Idem Heaut. v. 1. 13. Chr. Ha, ha, he! Me. quid risisti? Interjectio irridentis est in Plaut. Pœn. iii. 5. 23. Ha, ha, he! jam teneo, quid sit.) Faciunt igitur aperte tum hi loci, tum ea quæ traduntur ab Eustathio, adversus ea quæ leguntur ap. Hesych., videlicet ᾶ ᾶ cum spiritu tenui, risum declarare. Sed omnino mihi persuadeo non penes eum, sed penes librarium residere culpam: ab illo enim scriptum fuisse δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, non, συντεθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ. Vel hoc modo, συντεθὲν δὲ καὶ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ. Sed illo potius quam hoc modo emendandum esse censuerim, omisso videlicet participio συντεθέν: quoniam ne apud Latinos quidem comicos conjunctæ hæ particulæ leguntur. Ac profecto siquis vocem vel potius sonum ridentis observet, i. e. sonum quem aliquis ridendo edit, disjungendas potius quam conjungendas esse has voculas cognoscet. Quinetiam aspirate potius quam tenuiter efferri animadvertet: quod et ipsum illam meam emendationem confirmat. Neque enim hoc intelligi volo de iis dictum, qui aspiratione præ ceteris gaudent: ut certe in quadam nostræ etiam Galliæ parte sunt qui Catullianum illum Arrium imitentur, qui Chommoda, non Commoda, Hinsidias, non Insidias, Hionios fluctus, non Ionios, dicebat, sed de iis potius qui ab aspiratione non abhorrent. Verum his opponet fortasse quispiam, alio tum modo quam nunc rideri solitum fuisse: quod ego prorsus ignotum mihi esse fateor, nec unde probari possit video. Risum quidem certe multo minus quam ploratum fuisse tunc temporis, vel ex eo colligerem quod plurima plorantium, aut saltem gementium, seu quiritantium, paucissima ridentium aut alioqui exultantium adverbia reperiantur, nisi magis varias hodieque esse gemebundas voces quam exultabundas perpenderem: sive ex eo quod majus doloris quam gaudii sit ingenium, ut Naso cecinit, Grande doloris ingenium est, sive aliunde id contingat. Sed hæc περὶ τοῦ γέλωτος si cui περιεργότερα videbuntur, tanquam γελαστικῶς dicta accipiat. ["Delendum alterum ᾶ. Cum autem ait, συντεθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, verum dicit, sed scribendum est per aspirationem ᾶ, ᾶ. Inde in Comœdiis, ha, ha, hæ, Plaut. Terent. Bene autem συντεθὲν, i. e. geminatum, ut ego interpretor; neque enim risum significat, nisi geminetur, quanquam et δασυνθὲν, id est aspiratum, legi potest." Tan. Faber in Epist. ii. 19. "Eustath. ad Il. A. p. 855=796. 20., Καὶ κεῖται ἐν Ἐπιλογῇ Λέξεων ἀρχαίᾳ, ὅτι ᾶ ᾶ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ. Recte igitur τὸ δασυνθὲν præfert, et τὸ συντεθὲν potius improbat H. Steph." Verweius. "Δασυνθὲν pro συντεθὲν corrigunt etiam Bruno et Is. Voss. ex eodem Eustathii loco. Allucinatur H. Stephanus, quando ἐπιφώνημα in ἐπὶ τοῦ μεγάλου e seqq. huc pertinere censet. Sic paullo ante: Ἆ καὶ τὸ μέγα. Conf. infra Βαβαὶ, ante v. Βυβλία. Photius recte in Lexico MS.: "Α, ᾶ· ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ἔστι δὲ σχετλιαστικὸν ἀναφώνημα, δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὡς φησι Διογενιανός." Albertius.]

Ἆ, ᾶ, ᾶ, vel ridentis, vel saltem exultantis adverbium, sive interjectionem, si loquar more Latino, efficere manifestum est ap. Eurip. in Cyclope (v. 156.): ubi Silenus post præstantissimi vini potum,

[1] Euripides in Oreste v. 1614. Ἆ, ἆ, μηδαμῶν δράσῃς τάδε. Idem in Medea v. 1056. ed. Beck. Ἆ, ἆ. Μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε. Idem in Andr. v. 1077. Ἆ, ἆ· τί δράσεις, ὦ γεραιέ, μὴ πέσῃς. Bacch. v. 586. Ἆ, ἆ· τάχα τὰ Πενθέως μέλαθρα Διατινάξεται πεσήμασιν. Ibid. v. 596. Ἆ, ἆ· πῦρ οὐ λείσσεις; Cycl. v. 562. Ἆ, ἆ· τί δράσεις; Herc. Fur. v. 1051. Ἆ, ἆ· * διαφολεῖτε. Auctor Rhesi v. 687. Ἆ ἆ (Ἆ, ἆ)· φίλον ἄνδρα μὴ θέλῃς. Semel tantum positum legitur Alc. v. 529. Ἆ, μὴ πρόκλα' ἔκοιτον. Hel. v. 452. Ἆ, μὴ (σὺ) προσέλα χεῖρα. Herc. F. v. 629. Ἆ, οἷδ' οὐκ ἀφιᾶσιν, ἀλλ' ἀνάπτωται πέπλων. Rhes. v. 226. Ἄπολλον, ᾶ δία κεφαλὰ, μόλε τοι—Ζήνης, (pro ᾶ δία MSS. tres, ὦ δία.) Sophocles Œd. T. 1147. Ἆ, μὴ κάλαξ', πρίσβυ. Ter iteratum reperitur in Cycl. 157.—χορεῦσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος. Ἆ, ἆ, ἆ. Imo quinquies in Alc. v. 28.: in Monkii editione quater tantum repetitur. Vide Beckii Indicem Verborum in Eurip. Ἆ, ᾶ, acclamatio lamentantis, Jud. xi. 35. Καὶ ἐγένετο ὡς εἶδεν αὐτὴν αὐτὸς, διέῤῥηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ εἶπεν, Ἆ, ᾶ, θυγάτηρ μου, ταραχῇ ἐτάραξάς με, Jud. vi. 22. Καὶ εἶπε Γεδεὼν, Ἆ, ᾶ, κύριέ μου κύριε, ὅτι εἶδον τὸν ἄγγελον κυρίου πρόσωπον πρὸς πρόσωπον καὶ εἶπεν αὐτῷ κύριος, Εἰρήνη σοι, μὴ φοβοῦ, οὐ μὴ ἀποθάνῃς. Eustathius ad Il. A. p. 855. 16. Ἐν δὲ τῷ ᾶ δειλὲ δ ἐστιν ὦ δείλαιε, κλητικὸν ἐπίῤῥημά ἐστι τὸ ᾶ, ἢ μᾶλλον * προσφωνητικόν· διαφέρει δὲ τῆς διὰ τοῦ ὦ προσφωνήσεως, ὅτι τοῦτο μὲν ψυχῆς ἀκαθοῦς· τὸ δὲ ᾶ, πάθος παραχώδες δηλοῖ ψυχικὸν ὡς ἔστιν εὑρεῖν παλλαχοῦ, οἷον ἢ σχετλιασμὸν, ἢ ὀνειδος, ἢ ἀγανάκτησιν, ὡς ἐνταῦθα, ἢ ἔλεον, ὡς κατωτέρω ἐν τῷ, Ἆ δειλὲ, οὐ μάντευε πατὴρ, καὶ ἑξῆς· διὰ γὰρ τὸ καίριον δεδίσσονται νῦν ἢ τοιαύτη πρόσρησις. Ἆ, ᾶ, ᾶ, acclamatio lamentantis, Aqu. Jos. vii. 7. Ἆ, ᾶ, ᾶ κύριε. Ezech. iv. 14. Ἆ, ᾶ, ᾶ κύριε, κύριε. Al. Jer. xiv. 13. Vide Biel. Thes. Philolog. Ἀᾶ, ἀᾶ, idem, Aqu. Joël. i. 14. Sym. Psalm. xxxix. 21. lxix. 4.

sibi ab Ulysse donati, erumpit in hæc verba, Βαβαὶ, χορεῦσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος. Ἄ, ᾶ, ᾶ. Ibi tamen legi ἄ, ἀ, ἀ, fateor: verum quum nemo negare possit eum esse harum particularum quem dixi usum, itidem retinendam et hic esse scripturam illam quam supra tum aliunde, tum ex Eustathio confirmavi, nemini, meo quidem judicio, negandum fuerit.

Ἀάζω, Fut. ἀάσω. Præt. ἀαα, Exhalo, proprie, Calidum halitum efflo. Aristoteles in Probl. xxxiv. (7.), Φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρὸν, ἀάζουσι δὲ θερμόν. Idem ibidem, Ὁ δὲ φυσῶν κινεῖ τὸν ἀέρα οὐκ ἀθρόως, ἀλλὰ διὰ στενοῦ τοῦ στόματος. Paulo post, Ὁ δὲ ἀάζων, ἀθρόον ἐκπνεῖ, διὰ θερμόν. Crediderim autem deductum esse verbum a sono quem inter exhalandum edimus: quo magis mirum videri possit tenui spiritu illud notari.

Ἀασμὸς, οὗ, ὁ, Exhalatio, Halitus, Calidi efflatio, ἔστι δὲ ἀασμὸς, ἀθρόου ἐκπνευσις. Differt autem a φυσασμὸς sive φυσιασμὸς, sicut ἀάζω a φυσῶ, in loco proxime præcedente. Bud. B

Ἄβαξ, ακος, ὁ, Abacus Latinis, a genitivo Græco suum nominativum formantibus.

Ἄβαξ, Abacus, Persio, i. e. Tabula in qua mathematici numeros, lineas, aut quasvis figuras seu disgrammata ducunt. Pythagorica mensa, veteribus dicta, secundum quosdam, qui tamen ex particulari appellatione generalem facere videntur, sed Martiani auctoritate nituntur, (initio Lib. vi. pr. p. 190. ed. Grot.) σανὶς φιλοσόφοις χρήσιμος εἰς διαγράμματα, inquit Eustathius (p. 1397. 49. Forte in animo habuit locum Jamblichi de Vita Pythag. c. 5. p. 54. ed. Kiessling. Lips. 1815.: Ὑποσχομένου δὲ τοῦ νεανίου καὶ τῇ τῶν ἐπιτηδείων ἐλπίδι ὑπομείναντος, εἰς τὴν δι' ἀριθμῶν μάθησιν καὶ γεωμετρίας ἐνάγειν αὐτὸν ἐπειρᾶτο, ἐπ' ἄβακος τὰς ἑκάστου ἀποδείξεις ποιούμενος, καὶ διδάσκων παντὸς σχήματος, ὅ ἐστι διαγράμματος,[1] μισθὸν καὶ * ἀντίπονον[2] παρεῖχε τῷ νεανίᾳ τριώβολον. Paulo inferius ibid. p. 58. legitur: Δέον οὖν σχολάζειν εἰς πορισμὸν τῶν καθ' ἡμέραν ἀναγκαίων καὶ τῆς ἐφημέρου τροφῆς, οὐ καλῶς ἔχειν, ἄβακι καὶ ἀνοήτοις * ματαιοπονήμασιν ἑαυτὸν ἀντιπερισπᾶν. Idem in Adhort. ad Phil. Symb. xxxiv. p. 372. ed. Kiessling. Lips. 1813.: Τὸ δὲ χύτρας ἴχνος ἀπὸ σποδοῦ ἀφανίζε σημαίνει συγχύσεως καὶ παχύτητος, ὅπερ ἐστὶ σωματικῶν καὶ αἰσθητῶν ἀποδείξεων, ἐλανθάνεσθαι φιλοσοφεῖν ἐπιβαλλόμενον, νοηταῖς δὲ χρῆσθαι μᾶλλον ἀποδείξεσιν. ἡ δὲ σποδὸς ἀντὶ τῆς κόνεως τῆς ἐπὶ τοῖς ἄβαξι παρελήφθη, ἐφ' ἧς αἱ ἀποδείξεις συμπεραίνονται. De hoc Symb. cf. Gyrald. p. 484. Abacum pulvere illo conspergebant, quo facilius figuras noturent, delerentque, si opus esset.) ‖ Ἄβαξ generalius etiam pro quavis tabula calculatoria: vide ἀβάκιον.[3]

Ἄβαξ, Abacus, Macrobio (Sat. i. 5. et Suetonio

[1] "Secutus sum Schwarzii sententiam censentis, Jamblichum nomen σχήματος explanare per vocabulum artis διαγράμματος, quod ut notius et arti usitatius per ὅ ἐστι voluerit. Antea enim scriptum erat divisim διὰ γράμματος, pro quo vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notaverat διὰ γραμμῶν, probante Kustero. Equidem tamen non repugnaverim, si quis existimet, verba ὅ ἐστι διαγράμματος, esse glossema. De ipso vocabulo διάγραμμα v. Fischer. ad Platon. Phædon. p. 306." Kiessling. Lectio διαγράμματος ex Eustathii loco, Kiesslingio ignoto, confirmari possit. Sed, ut putamus, est glossema.

[2] "'Αντίπονον, i. e. quod pro labore datur. Sed est vox insolens. [Nusquam alibi, quod sciamus, legitur.] Vir doctus ad marginem Codicis Spanhem. rescripserat, ἀντίτονον." Kusterus.

[3] "Abacus generatim notat tabulam politam mediocris magnitudinis, cui deinde in diversa supellectili locus est. Cum tota vox Græca sit, audiamus Eustath. ad Od. Δ. p. 166. 21. (1494. 64.), Δηλοῖ δέ φασι καὶ σανίδιον ὁ ἄβαξ, ὅθεν ἀβάκιον, ἐφ' οὗ ψηφίζουσι. Add. ad Od. X. p. 786. 40. (1927. 4.) Tabula ergo est abacus, quod ostendet jam inductio. Nempe ut ab antiquissimo, de quo constet, usu incipiamus. (1.) Cato R. R. x. 4. in oliveti instrumento abacum unum memorat, et a mensis, scamnis, sellis, scabillis separat. Et est etiam Polluci vi. 90. ἄβαξ inter culinaria instrumenta: atque idem βαλάνων ἄβακα memorat vi. 86. lancem palmularum. Itaque aut lanx fuerit vel patella apud Catonem quoque abacus, aut quod magis placet, tanquam solennis deinde notio, memoriæ genus sustinendis vasis aliis accommodatum: certe ejusmodi supellectilis occasione ipsum quoque nomen Romanis primum videtur innotuisse. Liv. xxxix. 6. de Cn. Manlio Vulsone, Gallorum in Asia victore: —'Luxuriæ peregrinæ origo ab exercitu Asiatico invecta in urbem est. Ii primum lectos æratos,—et quæ tum magnificæ supellectilis habebantur, monopodia et abacos Romam advexerunt.' De eadem re Plin. xxxiv. 3. s. 6.: 'Triclinia æratа, abacosque et monopodia Cn. Manlium Asia devicta primum invenisse.' Legendum hic quoque, Livio duce, invexisse. Plin. xxxvii. 2. s. 6. in præda Pompeii memorat, 'Vasa ex auro et gemmis abacorum novem.' Cic. Verr. iv. 35. c. 16., 'Ab hoc iste abaci vasa omnia, ut erant expositu, abstulit.' Ibid. 57. c. 25., 'Cum aliquot abacorum faceret vasa aurea.' Id. Tusc. v. 61. c. 21., 'Abacos complures ornavit argento auroque cœlato.' Varro de L. L. viii. 33., 'Sic ut [sicut] abacum argento ornari videmus, ut alia paria sint, alia disparia, sic in oratione.' Plin. xxxvii. 2. s. 7. de murrhinis, 'Abacis etiam escariisque vasis inde expetitis.' Harduinus fulcra pluteosque interpretatur, quibus vasa, candelabraque, et alia imponimus (des gueridons), sed ea videntur potius monopodia. Magis placet, abacos hic esse per notam metonymiam ipsa vasa, quibus onerantur abaci: vel etiam tabellas illas parietibus expoliendis adhibitas, de quibus n. 5. Juven. iii. 204., Urceoli sex Ornamentum abaci, nec non et parvulus infra Cantharus. Huc refero Sido. Apoll. ii. 2. 'In hac' (cœnationcula) 'stibadium et nitens abacus:' quæ enim de abaco sedili s. banco hic et ad Vitruvium vii. 4. viri docti, eorum ideneum fundamentum nusquam reperio. Idem Sidonius xiii. 9. 'Redolentibusque sertis Abacum torosque pingant:' et disertius, Car. xvii. 7., 'Nec per multiplices abaco splendente cavernas Argenti nigri pocula defodiam.' Cavernæ istæ loculamenta et cava quædam videntur, in quæ divisus abacus. V. Gloss. Abaci, Delphica, Μηνστέριον. ["Abacus, mensa, in qua exponuntur in conviviis tum ad usum, tum ad magnificentiam vasa argentea etc. De abaco multis agit Salmas. ad Jus Att. et Rom. c. 23. sola potoria vasa attribuens abaco eaque paria plumbo revincta, et in loculis abaci velut defossa. Cicero Parad. v. 2. matulam in abaco commemorat, et in Verr. quarta alia etiam vasa in abaco reperiuntur. Scyphorum paria pariter Cicero habet. Loculi illi sunt e Sidonio. An sint antiquiores, vix dicam." Ernest. in Clave Ciceron. "Paria dicit Plin., quia semper in delphica s. abaco pares ponebantur, h. e. σύνδυο. Agroecius: Cicero, 'Jubeo promi utrosque, binos habebam,' quia delphicæ vasa (vasa in delphica) paria semper sunt, unde ipse Cicero dicebat, Scyphorum paria compluria. Ita legendus ille locus, vulgo non satis sanus. Delphica est abacus, in quo vasa et pocula ponebantur. Horatius (Sat. i. 6. 117.)—et lapis albus Pocula cum cyatho duo sustinet. Intelligit delphicam s. abacum. Non tamen paria tantum vasa in abaco ponebantur, sed etiam disparia. Varro de L. L. viii.: Itaque sicut abacum argento ornari videmus, ut alia paria sint, alia disparia, sic in oratione. Ut in Horatii illo abaco cyathus est impar, pocula paria. Verum de his nos alibi pluribus." Salm. in Solin. p. 737. f. Cf. idem in Æl. Lamprid. p. 226. f., ubi: Ministerium est quod vulgo vocamus service, 'un service d'argent,' unius abaci argentum; hinc et ministerium pro abaco et delphica, in qua argentum mensale exponebatur."] (2.) Arithmeticorum est abacus, tabula, in qua calculos ducerent. Huc respicit Persius i. 131. Nec qui abaco numeros, et secto in pulvere metas Scit risisse vafer. Præpositio in retrahenda etiam ad abaco. Ejusmodi abacum mecum exhibuit et explicavit M. Velserus in Monum. Augusta. Opp. p. 422. disertius multo quam Anto. Augusti. de num. Dial. 9. De hoc genere Eustath. l. c., Ἀβάκιον, ἐφ' οὗ ψηφίζουσιν. Apul. Apol. p. 284. Elm., 'Quem in librum (Archimedis), Æmiliane, si nosses, ac non modo campo et glebis, verum etiam abaco et pulviseulo te dedisses.' Ad tabulam erudito illo Geometrarum pulvere conspersam hic locus referri possit, et componi cum illis Papiæ, 'Abax et Abacus, tabula, in qua viridi pulvere formæ depinguntur, qua philosophi utuntur.' Viridi corruptum viris doctis videbatur, pro quo conjecit Barthius vi radii, Vossius in Etymol. h. v. radio in pulvere. Sed nihil opus esse, ostendit locus Martiani Capellæ, ut landatur a Philandro ad Vitr. vii. 3. et in Vitruviano Lexico h. v. e lib. vi. pr. 'Abacus, res depingendis designandisque opportuna formis, mensula hyalini pulveris respersione colorata, ubi vel lineares ductus, vel circulares flexus, vel triangulares radio describuntur.' Sic ibi laudatur, lectione discrepante a Grotiana, qui p. 190. illa, mensula—colorata, omittit, et in fine sic legit, triangulares abraduntur anfractus. Ceterum et p. c. extr. abaci mensulam appellat, et p. 191. extr. abaci, inquit, sui superfluum pulverem movens: et in fine libri, Lineam, ait, in abaco rectam ducens etc. Si hyalinus pulvis sit a Capella, vel etiam ab interpolatore antiquo, de viridi pulvere Papiæ non est quod dubitemus. Etiam hunc ἄβακος usum Græcum esse, constat. (3.) Huic similis ille lusorum, a Græcis ipse quoque petitus. Apud J. Poll. x. 150. inter κυβευτοῦ σκεύη, alcatoris supellectilem, ponitur etiam ἄβαξ, ἀβάκιον. Sueto. Nero. c. 22. 'Quum inter initia imperii eburneis quadrigis quotidie in abaco luderet.' Nempe pro calculis sigilla quadrigarum, lusus ipse circi quandam similitudinem forte habuit. Macrob. Sat. i. 5. 'Sed vultisne diem sequentem, quem omnes plerique abaco et latrunculis conterunt, nos istis sobriis fabulis—exigamus?' (4.) Apud Vitruv. iv. 1. Abacus, Baldo interprete, est tabula illa quadrata, resinatis tamen lateribus, qua summum capitulum Corinthiæ columnæ integitur: quo sensu etiam adhibetur, et proportio illius describitur iii,

in Nerone c. 22.) id est Tabula aleatoria, sive Alveus aleatorius: *σανὶς πεττευτική*, inquit Eustath. (ad Od. A. p. 1397. 50.) quod idem valet ac *κυβευτική*. Nam et J. Pollux (x. 150.) inter *κυβευτοῦ σκεύη* recenset, *ἄβακα, ἀβάκιον, κόσκινον*, &c. (Carystius in Commentariis Historicis apud) Athen. x. (p. 435. d.), *Κυβεύοντος δέ ποτε αὐτοῦ, καί τινος ἀγγείλαντος, ὡς Ἀντίπατρος πάρεστι, διαπορήσας ὥσεν ἐπὶ τὴν κλίνην τὸν ἄβακα.*

Ἄβαξ, Tabula sive mensa cui vasa quælibet ad usum quotidianum comparata imponebantur: quum generaliori etiam voce utens Ammonius dicat, *Ἄβαξ καὶ Ἀβάκιον διαφέρει. Ἄβαξ μὲν γὰρ, ἐφ' οὗ τὰ πράγματα*[2] *παρατίθεασιν· Ἀβάκιον δὲ, ἐφ' οὗ ψηφίζονσιν.* Quum tamen in abaco apud Ciceronem, Livium, et alios, vasa potius ad ornatum quæsita exponantur.

Ἄβαξ, Canistrum, ut colligit Budæus ex verbis Pollucis p. 232. (vi. 86.) ubi in mentione *κανάστρων*, item *κανισκίου* et *καντηλίου*, ex Cratino affert etiam, *βαλάνων ἄβακα*. Idem vero p. 388. (x. 105.) eadem verba citans, *ἄβακα* coquinariis vasis sive instrumentis annumerat.[3] (Phrynichus Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 17. forte ad eundem Cratini locum respexit: *Ἄβαξ· ξύλινόν τι σκεῦος, παραπλήσιον τοῖς δίσκοις.* Δίσκοι autem pertinet ad vasa, quæ mensis imponuntur, teste eodem Polluce vi. 84.: *Τὰ δὲ ἀγγεῖα, τὰ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, κοινῇ μὲν, τεύχη ἐρεῖς ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ· καθ' ἕκαστον δέ, οἳς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κύκλους ἀργυροῦς, ἢ χεύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας.* Ex his Phrynichi et Pollucis locis discimus formam abaci coquinarii fuisse rotundam. Idem dici potest de forma abaci, qui ministerium sustinebat, quæ et delphica dicebatur: inde orbis Lacedæmonius Juvenali, xi. 173., pro abaco e marmore Laconico, Qui Lacedæmonium pytismate lubricat orbem, quem vulgo de pavimento accipiunt docti viri, notante Salmasio[4] ad H. A. Scriptt. p. 443. c. Hinc abacus de sole usurpatur.) ‖Cœl. Rhodig. (Lectt. Antiq. xxiv. 12., nullum tamen auctorem citans,) Solis corpus orbemque invenio discum quandoque dici. Paulo post, observatum et illud, solis latitudinem scienter abacum dici, eadem qua discus notione.

Abacus præterea significat Vitruvio (iv. 1.) tabulam quadram quæ supponitur epistyliis sive capitulis columnarum. Idem (vii. 4.) Abacum in podiis vocat planitiem quæ sedilis vicem præbet, Bud.

[*Ἄβαξ*, Locus ita dictus in Theatris. Suidas: *Ἄβαξι· τοῖς παρ' ἡμῖν λεγομένοις ἀβακίοις. Ὁ Λογοθέτης* (i. e., secundum Kusterum, Simeon Metaphrasta Logotheta, qui initio seculi x. floruit, et multorum Sanctorum martyria et vitas literis mandavit,) *ἐν τῷ τῆς ἁγίας Θέκλης μαρτυρίῳ· Τρύφαινα δὲ πάθει ληφθεῖσα, νεκροῖς ὁμοία πρὸς τοῖς Ἄβαξιν ὡρᾶτο κειμένη.*[5] " Locum hunc mirifice illustrat Basilius Seleuciensis de Vita S. Theclæ Lib. i. p. 266. Edit.

S. (5.) Tandem eidem Vitruvio abaci sunt parietum ornamenta, partes et quasi loculamenta, colore et politura a reliquo pariete distincta; compartimenti [aut ripartimenti] vocant Architecti Itali: quæ nempe faciem præbeant insertarum tectorio tabularum marmorearum. De his laudatus Vitruvius vii. 3. p. 133., ' Veteribus parietibus non nulli crustas excidentes pro abacis utuntur: ipsaque tectoria abacorum et speculorum' (quæ scilicet ipsa quoque inserebant parietibus, Salmas. ad Vopisci Firmum c. 3.) ' divisionibus circa se prominentes habent expressiones.' It. vii. 4. ' In his' (tricliniis hibernis) ' supra podia abaci ex atramento sunt subigendi et poliendi, cuneis silaceis sive miniaceis interpositis.' De his Plin. xxxv. 5. s. 13. de Sinopide quæ abacis utilior, et mox de Sinopide fusca, cujus usus ad bases abacorum. Cf. xxxiii. 12. s. 56., ' Ad abacos non niti marmoroso sile utuntur.' Huc omnino referendum illud etiam xxxv. 1. ' Non placent jam abaci.' Neque enim de marmoreis abacis hic sermo est, quod volt Harduinus, sed quod attendenti apparet, de illis crustaceis. (6.) Abax, abacis, e Gr. *ἄβαξ*, dici, jam e Papia observavimus. Jam addimus, Priscia. 7. p. 752. Putsch. ' Hic abax, hujus abacis; quod tamen et hic abacus, hujus abaci frequenter invenitur.' Abaces etiam bis legunt vetustæ editiones l. 100. π. §. 3. de Legatis 3., ubi e Florentino libro *βάσεις* sunt: Cui Corinthia vasa legata essent, et *βάσεις* quæque eorum vasorum collocandorum causa paratas deberi, Trebatius respondit. Labeo autem id, non probat, si eas *βάσεις* testator numero vasorum habuit. Proculus vero recte ait, si æneæ quidem sint, non autem Corinthiæ, non deberi. (7.) Abaculus, i, m. Dimin. Plin. xxxvi. 26. s. 67. de fragmentis vitri: ' Tingit ars, veluti cum calculi fiunt, quos quidam abaculos vocant, aliquos etiam pluribus modis versicolores.' Neque lusorios hic, neque numerarios, calculos intelligi putamus, sed illos, quos *ἀβακίσκους* vocant Græci, tessellas e quibus pavimenta musivi operis fiunt. Athen. v. p. 207. d. de navi Hieronis, *Ταῦτα δὲ πάντα δάπεδον εἶχεν ἐν ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ ποικίλων λίθων κ. τ. λ.* Add. Eustath. ad Od. X. p. 786. 39. Vid. descriptiones operis musivi et picturas apud Pitiscum Præf. Lex. Antiqq. et Gorium Columbario Liviæ Aug. p. 5. coll. Tab. xix. ac xx." Gesnerus in Thes. L. L. De abacis, qui in parietes ad ornamentum inserebantur, hæc scripsit Salm. in Fl. Vopiscum p. 442. e.:—" Variis rebus solebant veteres domorum parietes ornare. Aut enim picturis condecorabant, et coloribus udo tectorio inductis, aut marmore operiebant, quod genus " *ἐρθόστρωσις*," (hinc " *ἐρθόστρωτοι τοῖχοι*, ap. Hieroclem de Nuptiis penes Stobæum Serm. 65.) " et " *ἐρθομαρμάρωσις*" (apud Codinum, v. Salm. in Æl. Spartianum p. 149.) " vocabatur; aut deaurabant: interraso etiam plerumque marmore, vermiculatisque ad effigies animalium crustis depingebant. Et hoc postremum luxuria invenit Claudii principatu, v. Plin. xxxv. 1., at sub Nerone inventum, ut refert idem Plin. eod. loco. Solebant autem etiam veteres, et abacorum formis speculorumque orbibus e vitro aut alio pellucido lapide parietes distinguere, sed et vitreis quadraturis insertis inducere. De speculis, quæ in parietes ad ornamentum inserebantur, v. Plin. xxxvi. 26. Vitruv. vii. 3., ' Ipsaque tectoria abacorum, ac speculorum divisionibus inter se prominentes habent expressiones.' Seneca orbes vocat, Epist. 87.: ' Pauper sibi videtur ac sordidus, nisi parietes magnis et pretiosis orbibus refulserint; nisi Alexandrina marmora Numidicis crustis distincta sint.' Speculorum autem formæ rotundæ. Inde orbes Senecæ. Ita et abacorum, eorum certe, qui ministerium sustinebant, quæ et delphicæ dicebantur. Inde orbis Lacedæmonius Juvenali (xi. 173.) pro abaco e marmore Laconico, Et [Qui] Lacedæmonium pytismate lubricat orbem. Quem vulgo de pavimento accipiunt docti. Erant et quadrati abaci, ut logistici, et columnarum abaci. Et verius est ea forma fuisse parietum abacos. Sic enim alternatim distinguebantur parietes abacorum speculorumque divisionibus, h. e. figuris quadratis et orbiculatis prominentibus. Hinc specula et abaci junctim positi ap. Vitruv. parietibus decorandis. Ita etiam ap. Plin. xxxv. 1., ' Non placent jam abaci nec specula in cubiculo nitentia.' Hodie ap. Plin. illo loco legas, Nec spatia montis in cubiculo delitentia, [sic edidit Harduin.] immani correctorum flagitio."

[1] " Pro edito *ἐπὶ τὴν κλίνην*, recte *ὑπὸ τὴν κλίνην* dedere ambo Codices MSS." Schweigh. Et Eustathius quoque, cujus verba Schweigh. præterierunt, veram lectionem *ὑπὸ* servavit, ad Od. A. p. 1397. 47.: *Εἰς δὲ τὸ προσεχῶς εἰρημένον ἄβακον, σημειωταὶ ὡς ὑποκοριστικόν ἐστιν αὐτὸ τοῦ ἄβακος, ὅ ἐστι σανὶς, καὶ φιλοσόφοις μὲν χρήσιμος εἰς διαγράμματα, καὶ πεττευτικὴ δέ· ἡ καὶ σηλία καὶ τηλία,* (cf. J. Poll. vii. 205. x. 150.), *ὡς ἐν τοῖς τοῦ κωμικοῦ δηλοῦται,* (Schol. ad Aristoph. Plut. 1038.) *καλουμένη παρὰ τὸ σήθειν, καθὸ δηλοῖ τὸ, Κυβεῖων, εἶτα ὅσον ὑπὸ τὴν κλίνην τὸν ἄβακα, ὡς γράφει Ἀθήναιος· ἐτυμολογίαν δὲ τοιούτου ἄβακος ὃς καὶ κοινολεκτεῖται ἐν τῷ μεγάλῳ ἐστὶν εὑρεῖν Ἐτυμολογικῷ.* Etym. M. p. 2. 2.: *Ἄβαξ· κυρίως ὁ μὴ ἔχων βάσιν, καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ οἵας δήποτε σανίδος· οὕτως Ὧρίων γίνεται δὲ παρὰ τὸ βῶ τὸ βαίνω.* Cf. Zonar. p. 4. ubi hæc notavit Tittmann. " Sensus glossæ, paulo obscurior, hic esse videtur. *Ἄβαξ* proprie denotat rem, quæ caret fundamento. Sic locum quendam in theatris," [imo in tricliniis hibernis,] " e tabulis factum, subeavum constat dictum e Vitruv. viii. [vii.] 4. Deinde de qualibet mensa s. tabula dicitur."

[2] " Is. Vossio, pro *πράγματα, τραγήματα* legendum conjectanti, nonnihil favet Cratinus, qui *βαλάνων ἄβακα* usurpavit, teste Polluce x. 105. ubi in Lysiæ loco, quem adducit Pollux, eodem sensu accipiendum putem *ἀβάκιον*, quo exposuit Noster, neque aliter adhibuit Alexis ap. Athen. iii. p. 117. e. emendante Casaub., *Δίκαιος ὁ λόγος· ἀβακίου ψῆφον λαβέ.* Receptam in Ammonio scripturam sollicitare non ausim. Prudenter sine dubio *πράγματα* posuit Grammaticus, ut indicaret, variis rebus reponendis abacum inserviisse. Hinc non discedit Orion, qui *ἄβακα—ἐπὶ οἵας δήποτε σανίδος* dici, observat ap. Etym. M. in *Ἄβαξ*. Egregia est in rem nostram Dosithei MS. in Bibl. L. B. Glossa: *Ἄβαξ· Calictare.* I. e. " *κυλικοφορεῖον* s. *κυλικεῖον, Vasarium, Delphica.* [Vide Athen. xi. 460. d. 480. b. Glossæ: *Ἄβαξ* abacus, armarium.] Pro *Ἄβαξ* Lacedæmonii *Ἀμάκιον* dixerunt; temere sollicitari non debet Hesych.: *Ἀμάκιον· ἄβαξ, Λακῶνες.*" L. C. V. ad Ammon. p. 1. H. Steph. in Thes. Ind. pro *ἀμάκιον* reponit *ἀβάκιον*.

[3] Locus est: *Ἄβακα δ' εἰ βούλοιό τι τῶν τοῦ μαγείρου σκευῶν καλεῖν, προσχρηστέον σοι Κρατίνῳ ἐν Κλεοβουλίναις λέγοντι, Ἐπέδακε βαλάνων ἄβακα τῶν ἐκ φιττέων· καὶ ἀβάκιον δ' ἂν αὐτὸ εἴποις· ἐφ' ἑτέρου μὲν γὰρ εἴρηται ὑπὸ Ἀνύτου ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλαίσχρου, Μετ' ἀβακίου δὲ καὶ τραπεζίου πολλῶν ἑαυτὸν χρήσθαι δ' ἔξεστι τῷ ὀνόματι καὶ ἐπὶ τοῦ ἀφορήτου σκεύους.* " Qui isti *βάλανοι ἐκ φιττέων*, ingenue dicam me id nescire; non enim crimini ducitur ignorantiam suam fateri: sentire si quis cum Kuhnio velit, per me licet." T. Hemsterh. " C. V. addit, *τῶν ἐκ φιττέων*, tradidit nucum abacum e domo Pithei; legerem enim, *ἐκ Πιτθέως*, sc. *οἰκίας*." Kuhnius.

[4] Salmas. errasse sic scribentem, satis patet e Vitruv. vii. 4. de triclinüs hibernis:—" Ita conviviis eorum et quod poculis et pytismatis effunditur, simul cadit siccescitque, quique versantur ibi ministrantes, etsi nudis pedibus fuerint, non recipiunt frigus ab ejus modi genere pavimenti."

[5] Additur in Suida: *Κυρίως δὲ ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων.* Hæc verba, notante Kustero, desunt in MSS. Reg. Nos non dubitamus ea a recentioribus Suidæ adsuta fuisse. Vide Kusteri notam ad T. i. p. 1.

Par. in fol. ubi eandem historiam, quam Suidas ex Logotheta hic attingit, narrans, ait: Ἡ Τρύφαινα, καὶ τῷ μήκει τοῦ χρόνου ἀπειποῦσα, καὶ τῷ μεγέθει τῆς ἐπὶ τῇ Θέκλᾳ ἀνίας λιποψυχήσασά τε καὶ ⁸λιπανγήσασα, ἀθρόον κατεφέρετο τοῦ θεάτρου παρὰ τοὺς Ἄβακας· τόπος δ' ἦν οὕτω καλούμενος Ἄβακες. Ex hoc loco simul apparet, quid vox Ἄβαξιν hic apud Suidam significet, nimirum, locum olim in Theatris ita dictum. Vide etiam Ducangium in Glossario Gr. v. Ἄβαξ." Kusterus.] A

Ἀβάκιον, ου, τὸ, diminutivi forma, pro Ἄβαξ, i. e. Tabula calculatoria, sive Tabula in qua supputationes fiunt: ἐφ' οὗ ψηφίζουσι, Eustathius (p. 1494. 64.), et Ammonius (l. c.) Polyb. quinto (c. 26. 13.): Ὄντως γάρ εἰσιν οὗτοι παραπλήσιοι ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις· ἐκεῖναί τε γὰρ κατὰ τὴν τοῦ ψηφίζοντος βούλησιν, ἄρτι χαλκοῦν, καὶ παραυτίκα τάλαντον ἴσχουσιν· οἵ τε περὶ τὰς αὐλὰς κατὰ τὸ τοῦ βασιλέως νεῦμα μακάριοι, καὶ παρὰ πόδας ἐλεεινοὶ γίγνονται. (Scitæ istius comparationis hominum aulicorum cum calculis, quibus utimur in componendis rationibus, notante Schweigh. post Casaub., Solonem auctorem perhibet Diog. Laertius i. 59. Cf. Plut. in Apophthegm. p. 174. ed. Wechel.) Lysias (pro Callæschro) ap. Pollucem (x. 105.) Μετ' ἀβακίου δὲ καὶ τραπεζίου ⁹ πωλῶν ἑαυτόν. Alexis (ἐν Ἀπεγλαυκωμένῳ) ap. Athen. (iii. p. 117. e.) ἀβάκιον ψῆφον λέγε: fortasse pro ἀβακίου.[2] Hinc Plinio (xxxvi. 26. s. 67.) Abaculi sunt calculi supputatorii, Hermolao teste. (Gesnerus in Thes. L. L. intelligi putat neque lusorios, neque numerarios calculos, sed illos, quos Græci vocant ἀβακίσκους, de quo vocabulo mox agetur.) Hinc etiam ortum ut peritiam supputandi, quam Plato λογιστικὴν appellat, abacum vulgaris consuetudo vocaverit.[3] [J. Poll. vii. 203., Κόσκινον, ἀβάκιον, κύβοι: x. 150., Κυβευτοῦ σκεύη, Ἄβαξ, ἀβάκιον, κόσκινον, κύβοι. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 323.: Ἀβάκιον· ἐφ' οὗ ἐκύβευον, καὶ ἐφ' οὗ τοὺς λογισμοὺς ἐποιοῦντο. Etym. M. p. 666. 16.: Πεσσοί· ⁴ βόλια ⁴ κυβιστῶν· πεσσὰ ὁμωνύμως, ἤ τε γραμμὴ καὶ ὁ (ἡ) ψῆφος· πέντε δὲ ἦσαν οἷς ἐχρῶντο· Καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα·[5] καὶ τάχα ἡ πεττεία οἱονεὶ πεντεία τὶς οὖσα· εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης· καὶ δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα[6] τῶν λ' πρὸς τοὺς τόπους οὓς ἔχει τὸ ⁸ Παλαμήδειον ἀβάκιον. Eustath. ad Od. A. p. 1396. 57.: B

[1] "Existimo Lysiam ἀβάκιον dixisse tabulam lusoriam, de qua significatione monuit et alibi Pollux noster et Ammonius: Polyb. v., αἱ ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψῆφοι, et τραπέζιον itaque mensula lusoria." T. Hemsterh. Imo per ἀβάκιον in Lysiæ, et Ammonii locis (Ἀβάκιον, ἐφ' οἷς ψηφίζουσιν,) intelligi debet tabula calculatoria, ut viderunt L. C. V. ad Ammon. l. c. et Stephanus noster. Sed et vocabulum τραπέζιον male a T. H. redditur mensula lusoria. Reiskius in Indice Græcitatis Lysiacæ: "Τραπέζιον, Asserculus, taleola, in qua numi numerantur." Glossæ: Τραπέζιον Mensula.

[2] Stephanus noster, ut videtur, ἀβακίου reponi velit, pro vulg. ἀβάκιον. Schweigh. sic edidit: Β. Δίκαιος ὁ λόγος. Α. Ἀβάκιον, ψῆφον! λέγε. "Posterius hemistichium vulgo, nulla interposita distinctione, sic scribebatur, Ἀβάκιον ψῆφον λέγε. Ibi Casaub.: 'Corrigo, Ἀβακίου ψῆφον λάβε.' Qua correctione quid promoveatur difficile dictu fuerit. [Probat tamen L. C. V. ad Ammon. l. c.] Paulo commodius Palmerius Exercitt. p. 496.: 'Mallem, Ἀβάκιον ψήφων λάβε, loculum calculorum accipe, ut sc. computaret et rationes subduceret.' At non modo otiose, sed et languide sic ad ἀβάκιον adjecta vox ψήφων videri debebat. Si quid mutato opus esset, satis fuerat, Ἀβάκιον, ψῆφον λάβε, i. e. ἀβάκιον καὶ ψῆφον: et ψῆφον quidem collective pro ψήφους. Sic Dalecamp. haud absurde, Tabulas sume et calculos. At verbum λέγε recte et suo loco hic stare, arguit id quod mox sequitur, λέγ' ἕτερον, et mox iterum λέγε, rursusque deinde λέγ' ἕτερον. Igitur elliptice exclamata statuebam ista verba: Ἀβάκιον, ψῆφον, sc. ἔστω τις, φερέτω τις! Abacum, calculos adferat aliquis e famulis! vel φέρε, adfer, da, famule! Tum, admota tabula cum calculis, rursus ad coquum vel cauponem dirigit orationem: Dic! enumera! Nec vero dissimulare debeo, ipsum illud verbum λέγε non sic in vetustis nostris membranis legi, sed duas voces, λέγε, et ἐστ' initio versus sequentis, in unum verbum λέγεσθαι imperite esse contractas. Sed veram haud dubie scripturam perspecte Venetus Editor, cum metri, tum ipsius sententiæ habita ratione, restituit. Personarum diversas partes in superioribus editionibus, nedum in membranis nostris, nusquam certis quibusdam signis distinctas esse, jam alias docuimus." Schweigh.

[3] Ἄβαξ et ἀβάκιον dicuntur non modo de tabula calculatoria, in qua ψηφιστὴς s. λογιστὴς docebat æra s. calculos in tabula ducere, et reducere ad summam aliquam computandam et rationem purgandam; et de tabula, in qua Arithmetici numeros subinde delendos, et Geometræ figuras designabant, sed etiam de tabula, in qua Geographi terræ mensuras et regiones describebant, Martian. Capell. initio l. vii. "Tres primos præceptores et ludimagistros nominavit Tertullian., qui rudes pueri annos primis et elementariis literis erudiendos suscipiebant, quos et a Grammatico distinxit, qui solidiore doctrina eum imbuebat: primum literarum informatorem, qui literarum formas et potestatem cognoscere, et scribendo exprimere; primum vocis enodatorem, qui recte pronunciare; primum numerorum arenarium, qui calculare monstrabat. Atque hæc tria munera unius ejusdemque doctoris ferme fuerunt, quem γραμματιστὴν Græce appellatum diximus. Num tria ista simul unus docebat, scribere, legere, et calculare. Unde et γραμματιστὴν iidem Græci etiam calculonem vocitarunt. Suidas in v. Κοπτατίας, Παρὰ τοῖς γραμματισταῖς οὕτω διδάσκεται, καὶ καλεῖται κόπτα ὑπογεγραμμένα: ubi γραμματισταὶ sunt calculones. Nam una eademque opera, et sub eodem magistro utrumque pueri discebant, literas et calculum, unde et calculo pro ludimagistro. Julius Capitolinus in Pertinace: Puer literis elementariis et calculo imbutus—Qui primo calculo pueros imbuit, distinguitur ab arithmetico, ut λογιστικὴ ἀπὸ τῆς ἀριθμητικῆς. Nam calculo s. primus ille numerorum arenarius nihil aliud docebat, quam æra s. calculos in tabula ducere, et reducere ad summam aliquam computandam et rationem purgandam. Digitorum etiam computum idem docebat, qui veteribus in usu fuit: de quo librum Græce scriptum habemus, quem Beda Latine videtur vertisse, sed de hoc genere et de tabula veterum calculatoria nos alio loco. Arenarius autem huic nostro est ψηφιστὴς s. λογιστής: nam arenæ ψῆφοι sunt s. calculi, quibus olim ad computandum utebantur. Sic primum numerorum arenarium, τὸν πρῶτον ἀριθμῶν ψηφιστὴν vocavit. Qui de scholastico vel erudito pulvere accipiunt, in quo lineæ geometricæ ducebantur, falluntur. Nam calculo s. λογιστὴς, de quo hic agitur, nihil negotii habebat cum illo erudito pulvere, sed tabulam tantum et æra versabat. Arithmetici etiam in abaco vel mensula pulvere conspersa numerorum notas delineabant. Pers. i., Nec qui abaco numeros, et secto in pulvere metas Scit risisse vafer. De contemptore philosophiæ loquitur, qui ἀριθμητικὴν et γεωμετρικὴν ridet. Figura autem ἐν διὰ δυοῖν, in abaco et secto pulvere, h. e. in abaco pulvere consperso et multis lineis geometricis ac numerorum notis secto, ut, Pateris libamus et auro. Et fallitur vir longe doctissimus, qui abacum arithmeticis tribuit, pulverem geometris. Nam abacus pulvere conspersus utrisque serviebat. [V. Jamblichus supra laud.] Aristoph. Nub. (177.), Κατὰ τῆς τραπέζης κατακάσας λεπτὴν τέφραν Κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβών. [Schol., Ἐπειδὴ οἱ τὰ γεωμετρικὰ θεωρήματα διδάσκοντες διαβήταις γράφουσι ταῦτα, φησὶν ὅτι ὀβελίσκον κάμψας, καὶ διαβήτου σχῆμα διαλαβὼν πάντας πρὸς αὐτὸν ἐκαγρόμενος, ὑφεῖλε τὸ ἱμάτιον.] De Socrate loquitur. At logisticis et calculonibus abacus et æra præsto sine pulvere." Salmas. ad Tertull. de Pallio p. 467—9.

[4] Notanda est hæc vox, qua carent Lexx. "Gr. βόλους non tantum tesserarum jactus, sed etiam tesseras ipsas nuncuparunt. Eustath.: Κύβοι μὲν γὰρ οἱ καταριπτόμενοι ἐξάκλευροι βόλοι, καὶ οἱονεὶ ⁸ κατακυβιστῶντες ἐν τῷ βάλλεσθαι. Inde dimin. βόλιον, tessera. Glossæ: Βόλια· tesseræ. Aliæ Glossæ: Tesseræ. βόλια, ψῆφοι. Hes.: Πεττοί· βόλια, ἐν οἷς ταβλίζουσι. In vet. Inscript. tabulæ lusoriæ, (ap. Gruterum), Εἰς τὰ βόλια παίζων, tesseris ludens. [Hes.: Πεσσοῖς· πεττοῖς, βολίοις, κύβοις.] Bolidas etiam appellarunt. Epigr. Gr. [P. Silentiarii lxviii.], οἷς Τάβλαν, Μήτε δὲ νικήσας μεγαλίζεο, μήτ' ἀπολειφθεὶς Ἄχνυσο, τὴν ἁλίγην μεμφόμενος βολίδα. Item aliud [ejusd. lxix.] εἰς τὸ αὐτὸ, Παίγνια μὲν τάδε πάντα· Τύχης δ' ἐπιτρόπους ὁρμὴ Ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσι. Jacula vet. Latinis. Isidor.: Olim autem tesseræ jacula appellabantur a jaciendo. Jaculum est βολὶς vel βολίνη. Glossæ: Βολὶς· jaculum." Salmas. ad H. A. Scriptt. p. 465. b. "Tessellas Græci etiam βόλια dixerunt. Unde est ⁸ χονδροβολίας vox in Gloss.: Pavimentum. χονδροβολίας ἔδαφος (nam ita potius scribendum), pro minutissimo genere harum tessellarum instar granorum; nam id est χόνδρος hic. In Gallia vocamus marqueterie. Nicetas Choniates L. iii., πλάκας βαιὰς ἐστιγμέναις ⁸ ποικιλοχρόοις, appellat. Gloss.: Tessellæ. βόλια καὶ ψῆφοι. Sunt et tesseræ lusoriæ, βόλια. Hieron. in Vita Apollonii, Prophetes tabula ludit et tesseris? Gr. interpres, Προφήτης τάβλᾳ καὶ βολίοις παίζει;" Casaub. ad Sueton. i. 48. Obiter nobis liceat notare vocem εὔβολος, quæ in Thesauro nostri Stephani desideratur. Legitur autem ea Aristæneto i. 22., Καὶ πεσσοὶ πίπτοντες ἀτυχῶς μὲν ἐμοὶ, εὐβολώτερον δὲ τοῖς ἐναντίοις. Vulgo εὐβουλώτερον, sed εὐβολώτερον restituit Salmas. l. c. p. 467. d.

[5] Respicit Etymologus, et post eum Eustath., ad Sophoclem ἐν Ναυπλίῳ, Καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς. Sic scribitur in Hesychio v. πεσσά, at in J. Poll. ix. 97. et Eustathio ad Od. A. p. 1397. 28. legitur βολαὶ pro βολὰς, quod notasse debuerat Brunckius.

[6] Quid sibi velit Etymologus per verba, Καὶ δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα τῶν λ' πρὸς τοὺς τόπους, οὓς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον, haud satis intelligimus. Ista, τῶν λ', mendosa videntur. Nostra quidem sententia, Etymologo in animo erat laudare Agathiæ Epigr. εἰς Τάβλαν Ζήνωνος τοῦ βασιλέως, quod legitur in Brunckii Anal. T. iii. p. 60., et in quo οἱ τόποι, οὓς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον, docte describuntur. Agathias vero, teste Suida, συνέταξε—καὶ τὸν Κύκλον τῶν νέων Ἐπιγραμμάτων, ὃν αὐτὸς συνήξεν ἐκ

Ἰστέον δὲ καὶ ὡς ποτὲ μὲν, ἐκ μέρους, κύβοι ἡ ὅλη διάθεσις τῆς πεδιᾶς, lege cum Salmasio ad H. A. Scriptt. p. 465. b. παιδιᾶς, ποτὲ δὲ πεσσός· καὶ ὅτι • βόλια κυβιστῶν τοὺς πεσσούς φασιν οἱ παλαιοί· καὶ ὅτι καὶ πεσσὰ οὐδετέρως οἱ πεσσοί· καὶ ὅτι πεσσὰ, ὁμωνύμως καὶ ἡ γραμμὴ καὶ ἡ ψῆφος, οἷον, Καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα· καὶ ὅτι πέντε ἦσαν οἷς ἐχρῶντο· καὶ ὅτι ἐπὶ πέντε γραμμαῖς τὰς ψήφους ἐτίθουν, ὧν ἡ μέση ἱερὰ ἐκαλεῖτο· καὶ ὅτι διὰ τὰς πέντε ταύτας, καὶ πεντεία ἐδόκει κληθῆναι ὡς οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα· καὶ ὅτι Παλαμήδης εὑρεῖν αὐτὴν λέγεται, οὗ παρώνυμον τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον. Eustathius vero, qui alibi Etymologi scrinia compilavit, dubio procul ad verba quæ ex eo laudavimus, respexit, sed mirum est sine corruptelæ suspicione ista attulisse, Ὅτι βόλια κυβιστῶν τοὺς πεσσούς φασιν οἱ παλαιοί, cum, pro κυβιστῶν, legi deberet κυβευτῶν, ut vidit Salmas. l. c. p. 465. a. Tabulam ergo πλινθίον πεττευτικὸν Gr. vocant et ἀβάκιον. De tabulæ autem lusu v. Salm. l. c.]

Ἀβάκιον, sicut Ἄβαξ, Abacus, i. e. Tabula in qua mathem. &c. ut supra in Ἄβαξ. Plut. in Catone Minore (c. 70. t. iv. p. 490. ed. Reisk.) καταβαλλὼν ἀβάκιόν τι τῶν γεωμετρικῶν παρακείμενον.

Ἀβάκιον, Vas ad ferenda obsonia commodum. J. Pollux (x. 106.), χρῆσθαι δ' ἔξεστι τῷ ὀνόματι καὶ ἐπὶ τοῦ ὀψοφόρου σκεύους. (Idem vi. 90. Ἄβαξ, ἀβάκιον, κακάβη, πατάνιον.)

[Ἀβάκιον, idem quod veteribus et Atticis μάκτρα, Alveus [2] in quo farina conspergitur, et subigitur pani faciendo. Hesych.: Μάκτρα· ἀβάκιον, ἔνθα μάσσουσι τὸ ἄλευρον. Idem tamen alibi scripsit v. καρδόπιον: Κάρδοπος ἡ μάκτρα, ἤγουν ἡ • κάμπτρα [3] ὅπου τὰ ἄλευρα μαλάσσουσιν, ἤτοι • ἀβάκην. Pro ἀβάκην Pergerus scribendum conjicit ἀβάκιον. At alibi idem: Ἀβάκης· ἄβαξ, ὄνομα ἀρχιτεκτονικόν.[4] Photius: Μάκτρα· λίθινον ἢ κεραμεοῦν σκεῦος· ἔστι δὲ καὶ

τῶν κατὰ καιρὸν ποιητῶν. An in Etymologi verbis lateat hujus libelli titulus, aliis dijudicandum relinquimus. Sedes illas calculorum, quas Etym. M. τόπους vocavit, Græci olim πόλεις, postea χώρας nuncuparunt. Γραμμὰς etiam vocarunt, et γραμμικὰς χώρας, quod lineis invicem discimsæ essent, et interseptæ calculorum illæ sedes s. regiones. Χαρακώματά etiam appellabant. Lat. mandræ, septa, valli, capsi, et carceres.' " Hinc • μονόχωρος, [quo vocabulo augeri potest Schneideri Lex.] tam in tesseris, quam in latrunculis lusor ille dicebatur, qui omnibus suis calculis spoliatus et victus abibat, utpote qui ad unum redactus esset calculum. Vet. Glossæ: Μονόχωρος· adunatus in tabula. Tabulam vocabant tesserarum ludum. Notabis autem tibi elegantem notionem verbi adunatus, pro eo qui ad unum redactus est calculum. Adunatus, ὁ μονωθείς, cum uno calculo solo relictus: cui calculus unus in suo loco sedeque relictus, ceteris a collusore captis. Hinc Aristæneto in Epistolis nomen infelicis aleatoris, ac tablistæ, μονόχωρος. L. i. Epist. 23. argumentum Epistolæ, ἐρωτικὸς κυβευτὴς περὶ ἀμφότερα δυστυχής. Sequuntur personæ, ejus qui scribit, et ejus ad quem scribitur: Μονόχωρος Φιλοκύβῳ. Infelici tablistæ nomen fecit μονόχωρος, qui tota illa Epistola de suo infelici fato conqueritur, tam in amoris, quam in tesserarum ludo. Perperam hodie ap. Aristæn. editum est, μονόχορος—Calculorum autem sedes Gr. recentiores ζατρίκια nominarunt. • Ζατρίκιον, et Ζάτριον, vel Ζατρεῖον idem, quod et Ζητρεῖον dicebant. Sic autem dicebatur pistrinum vel carcer, in quem servi nequam conjiciebantur. Hes.: Ζητρεῖον· τὸ τῶν δούλων κολαστήριον. Moschopulus interpretatur κοῦσον: Ζητρεῖον· κοινῶς ὁ κοῦσος, ἤτοι δὲ εἶδος κολαστηρίου, ᾧ οἱ δοῦλοι ἐδεσμοῦντο. De cuspo et cuspatoribus nos alibi, [ad Tertull. de Pallio p. 406.] Ζάτριον etiam et Ζάτριαν scribebatur. Inde v. Ζατρεῖον in Etym. M., ἐν μάλωσι βασανίζω. Ζατρίκιον recentiores Gr. dixerunt, atque ita vocarunt mandram vel septum, s. carcerem latrunculi, h. e. locum vel sedem, in qua veluti clausus tenebatur latrunculus. Hinc totum latrunculorum ludum vel tabulam potius, in qua latrunculus ludebatur, ζατρίκιον nominarunt. Sic vet. Græcis πόλεις dicebantur singulorum calculorum sedes, quas et χώρας vocabant. Nihilo tamen secius et ipsum calculorum ludum πόλιν appellarunt, et tabulam ipsam lusoriam, quæ plures πόλεις habebat, (teste J. Poll.) Ita plane apud recentiores ζατρίκιον tabula ipsa lusoria dicebatur, in qua tamen compluria fuere ζατρίκια, h. e. latronum s. calculorum sedes et castra. Ζατρίκιον plane Achmes (Oneirocrit. c. 241.) pro alveo lusorio cum ipsis calculis accepit: Ὁ βασιλεὺς ἢ μέγιστος, ἢ ἄρχων πολέμου, ἐὰν ἴδῃ, ὅτι τὸ ζατρίκιον αὐτοῦ ἀπάλετο, ἢ ἐκλάσθη, ἢ ἐκλάπη, ἀπολέσει τὸν στρατὸν αὐτοῦ, καὶ εἰς θλῖψιν μεγίστην ἥξει." Salmas. in Fl. Vopisc. p. 461. Theocr. vi. 18.: Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον: Schol. Ἡ δὲ λέξις μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων τὸ κοσυλίστικον λεγόμενον ζατρίκιον· ἐκείνοι γὰρ ὅταν πολλὰ πυιήσαντες οὐ δύνανται ἑτέρου νικῆσαι τὸν ἴδιον • παίκτορα, κινοῦσι καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον τὸν οὕτω βασιλέα καλούμενον. V. Salmas. l. c. p. 459. Hinc • Ζατρικίζειν, et • Συζατρικίζειν ap. Achmetem l. c.: Ὁ βασιλεὺς, ἢ μέγιστος, ἢ ἄρχων πολέμου, ἐὰν ἴδῃ ὅτι ζατρικίζει τὸν πολέμιον, μετ' ἐχθρῶν ἐναντίων διαμαχήσεται. Rursum: Ἐὰν ἴδῃ τις ὅτι παίζων συζατρικίζει ἑτέρῳ γνωρίμῳ, χάριν κέρδους τροπαιονχοῦσιν ἀλλήλους. " Omnia in ludo ad imaginem belli erant composita: hinc militum, aciei, phalangis, prælii, hostium, captivorum, tropæorum passim mentio apud veteres, dum illum ludum describunt." Salmas. l. c. p. 460.

[1] Paulo superius cod. cap. leguntur hæc verba: Ἔστι δὲ ἢ ἀλετρίβανος, ὁ καὶ δοῖδυξ, ἄβαξ. " Ἄβαξ MSS. non habent," Kuhn. " MS., Ἔστιν δὲ ἀλετρίβανος ὁ καὶ δοῖβυξ, omisso ἄβαξ, et nescio sane quid agat, quum mox sequatur iterum, nec infra x. 105. δοῖβυκι additur: hic itaque delendum erit." Jungerm.

[2] Ut alveus Latine dicitur non modo de vase ad lavandum, (Capitolin. in Albin. c. 5., Ut parvuli domus ejus in testudineis alveis lavarentur, ubi Salmas. notat, ante inventas balneas non infantes modo, sed etiam viros in hujusmodi alveis lavasse,) verum etiam de vase concavo ad varios usus, (Plin. xvi. 11. Omnia illa fiunt e picea resina ferventibus cocta lapidibus, in alveis validi roboris, aut si alvei non sint, struis congerie, Liv. i. 4. Cum fluitantem alveum, quo expositi erant pueri, tenuis in sicco aqua destitisset:) sic apud veteres et Atticos μάκτρα, " qui," notante Salm. in Solin. p. 817. a., " proprie est alveus, in quo farina conspergitur et subigitur pani faciendo," deinde apud recentiores usurpatur de solio balneari s. alveo. De hoc hujusce vocis sensu silet H. Steph. in Thesauro. J. Poll. vii. 168.: Τῶν δὲ ἔτι νεωτέρων τὶς Εὔπολις καὶ τὴν πύελον τὴν ἐν τῷ βαλανείῳ μάκτραν ὠνόμασεν, ὡς οἱ νῦν· λέγει γοῦν ἐν Διαπείσῃ, Εἰς βαλανεῖον εἰσελθών, μὴ ξηλοτυπήσῃς τὸν συμβαίνοντά σοι εἰς τὴν μάκτραν. " Sed fuerit hic Eupolis quidam alius ab illo prisco. Διαπείσῃ sane fabula alias non legitur a Nostro citata." Jungermannus. Pollucem hic non loqui de prisco Eupolide, satis patet ex usu vocis μάκτρα, quæ hoc sensu apud veteres nusquam legitur. Dioscor. iii. 156. de Buphthalmo: Φασὶ δὲ ὅτι ἐν τῷ βαλανείῳ μετὰ τὸ ἐξελθεῖν κινούμενον, εὔχροιαν ποιεῖ πρὸς χρόνον τινὰ τοῖς ὑστερικοῖς. " At optimus Codex Dioscoridis una vice amplius scribit: Μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τῆς μακρᾶς κινούμενον εὔχροιαν περιποιεῖ πρὸς χρόνον τινὰς τοῖς ὑστερικοῖς. Atque ita plane apud Neophytum habetur, nisi quod mutato accentu apud illum scribitur, μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τῆς μακρᾶς. Hoc est quod in chrysanthemo dixit ex alio auctore, μετὰ τὴν ἐν τοῖς λουτροῖς ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἔξοδον. Scripserat omnino Dioscor., μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τῆς μακτρᾶς, i. e. post egressum ex alveo. Μάκτραν vocat balnei alveum." Salm. l. c.

[3] G. legit μάκτρα, sed μάκτρα præcessit: Κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤγουν ἡ κάμπτρα. Verweins ergo melius conjicit κάμψα. Imo recte se habet vulgata lectio, quæ iterum ap. Hesych. legitur post v. καρποβόλων: Κάρδοπος· κάμπτρα, ὅπου τὸ ἄλευρον μαλάσσεται. Cyr. Lex. MS. Brem., Κάρδοπος· κάμπτρα, οὗ τὰ ἄλευρα μαλάσσουσιν. Hedericus in Lex.: " Κάμπτρα, capsa, quæ fiebat e lignis flexilibus." Schneiderus in Lex.: " Κάμπτρα, ἡ, s. v. a. κάμψα. Ernesti leitet es vom alten κάπτω, capio her, eigentl. κάπτρα." Mirum est Du-Cangii verba a viris doctis nondum observata esse. " Κάμπτρα, • κάμπστρα, arca, capsa, [vas]. Lex. MS. Colbert.: Κάρδοπος· κάμπστρα, οὗ [οὖ] τὰ ἄλευρα μαλάσσουσιν. Glossæ Gr. Lat.: Κάμπτρα· campsa. [Glossæ Labbeanæ: Κάμπρα, leg. Κάμπτρα· campsa, arca, et arcela, P. leg. arcula.] • Καμπτροπώλης· campsarius. Occurrit etiam in Glossis Lat. Gr. et ap. Hesych., uti observatum in Gloss. med. Lat. in Campsa. Vita S. Eudociæ Mart. n. 24.: Ἦν οὖν ἡ κοσότης τῶν ἐνεχθέντων αὐτοῦ χρημάτων, χρυσίου λίτραι ὁλοτελεῖς δυσμυρίαι,—κοσμίων ἐξαιρέτων καὶ διαφόρων ὕλης ἀναρίθμητος,—ἐσθῆτος στηρικῆς κάμπστραι ον'· ἐσθῆτος λινῆς ἐντίμου κάμπτραι ιο'. ἐσθῆτος χρυσαλάβου κάμπτραι ρξ'. ἑτέρας ἐσθῆτος ὑπὸ λίθων τιμίων κεκοσμένης [κεκοσμημένης] κάμπστραι μεγάλαι ρκγ'. etc. Apophthegmata Patrum in Pœmene n. 20., Κάμπτρα μεστὴ ἱματίων. • Κάμπτραι, eadem notione, ibid. n. 44. Glossæ S. Benedicti: Capsa. • κάμπτρια. [Glossæ Labbeanæ, Κάμπτρια· campsa, E.] Glossæ S. Benedictæ cap. de Laneis, Capsa. • κάπτρον. Capsatium. κάπτραν φόρου." Du-Cang. Gloss. Gr. Dimin. • κάμπτριον, quo caret Schneideri Lex., bis legitur in Geopon., sc. ex Apuleio x. 21. 10. et e Democrito x. 28. 2. iisdem fere verbis: Καὶ εἰς καμπτρία (καμπρία G.) δὲ συντίθενται μετὰ γναφάλων καθαρῶν, καὶ φυλάττεται. " Radix est κάπτω s. κάμπτω, quod verbum, præter ea quæ Lexica docent, etiam involvere, ἐντυλίττειν quondam significasse ex Athen. iii. p. 106. f. 107. a. iv. p. 140. d. f. 141. a. patet, ubi v. Casaub. [Quod de v. κάμπτω, involvendi notione accipiendo, dixit Casanb. ad iii. 106. f. 107. a., id labrico atque adeo nullo fundamento niti, nempe corrupta verbi in editis libris scriptura, a Schweigh. osteusum est. Quod idem vir doctus de eodem verbo ad iv. 140. d. f. 141. a. disputavit, id parum feliciter disputasse, idem Schweigh. docet.] Hinc est Lat. capsa. Supra iv. 15. 9. γλωσσόκομα, quod idem est, habuimus. Col. xii. 45. 6. ' Unumquodque genus separatim propriis arculis reponatur.' " J. N. Niclas. Quod ad Latinorum capsam attinet, fallitur Niclas. Formatur enim a Gr. κάμψα. Festus: " Capsæ a Græco appellantur; has illi κάμπτρας [κάμψας] dicunt." Dacerius edidit κάμπτρας. " Si quis pertendat, κάμψα nunc non legi apud veteres Græcos, concessero ei hoc quidem, sed negabo Verrium unquam capsa a κάμψα deducturum, nisi ipse apud veteres reperisset. Nam κάμπτρα, quod nunc legitur ap. Festum, Græcum non est. Et ita prope ad illud accedit κάμψα, ut melius substitui non possit." G. J. Voss. Etym. L. L. Imo κάμπτρα illud, etsi Festo abjudicandum est, probum tamen apud recentiores esse vocabulum, quicquid contradicat Munck. ad Anton. Lib. c. 33. exempla supra laudata ostendunt.

[4] Addit Hesych.: ὁ Σκύθαι • ἄνδρα καλοῦσιν. Pro ἀβάκης, ἄβακες legit Tittmann. (ad Zonar. p. 4.) e Basil. Seleuc. i. p. 96. At in Basilio agitur de loco quodam in Theatris Ἄβακες dicto, cum Hesych. de instrumento quodam architectonico loquatur. Lex. Reg. MS. (glossa in Bekkeri Anecd. Gr. frustra quæritur) ap. Ruhnk. in Auctario Emendd. in Hesych.: Ἀβάκης· ἄβαξ,—ὄνομα ἐργαλείου τεκτονικοῦ, ὃ Σκύθαι ἄνδρα καλοῦσιν.

ξύλινον, ἐν ᾧ τὰς μάζας ἀναδεύουσιν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Μάκτραν καὶ καρδοπὸν[1] διχῶς λέγουσιν. Schol. ad Theocr. iv. 61.: Μάνδραν· τὴν τῶν προβάτων ὀρκάνην (in Reiskii edit. ὀρκάμην), ἢ μάκτραν, ἢ *βάκτραν,[2] ἥ ἐστι σκεῦος ξύλινον ἀβακοειδές, οὗ φυρᾶν εἰώθασιν· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ μάττειν καὶ φυρᾶν ἐν αὐταῖς τὰς μάζας. Schol. ad Aristoph. Plut. 545.: Μάκτρα κατὰ τοὺς παλαιοὺς θυεία ἐπιμήκης, ἐν ᾗ μάττουσι τὰ ἄλευρα, ὅθεν καὶ γίνεται· παρὰ τὸ μάσσω γὰρ ἡ μάκτρα, ὅθεν καὶ μεμαγμένον προείρηται, καὶ ἡ μάζα γίνεται. Hellad. Chrestom. p. 17.: Ὅτι τὸ μάκτραν καλεῖν, ἐν αἷς τὰς μάζας μάττουσιν, Ἀττικόν, καὶ οὐχ, ὡς ἔνιοι δοκοῦσιν, ἰδιωτικόν. M. Apostol. Lex. MS. Gr. Lat.: Κάρδοπος· ἡ σκάφη, Mactra, vas ubi fit pasta panis. "Leg. massa. Gloss. Vett.: Massa. *μάζα, φύραμα, μάγμα.*" Albertius.

[Ἀβάκια, τά, Locus in Theatris ita dictus. Suidas, Ἄβαξ· τοῖς παρ' ἡμῖν λεγομένοις *ἀβακίοις*, deinde affert verba Simeonis Metaphrastæ Logothetæ, quæ supra ad v. Ἄβαξ citavimus.

[*Ἀβακοειδῆς, (quod vocabulum ignorat Schneideri Lexicon,) legitur in Schol. ad Theocr. iv. 61., notante G. Wakefieldio in MSS., *σκεῦος ξύλινον ἀβακοειδές*. Vide nos supra.]

Ἀβακίσκος, ου, ὁ, Tessella pavimenti, Budæus. Moschion ap. Athen. v. (p. 207. c.), Ταῦτα δὲ πάντα δάπεδον εἶχεν ἐν ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ παντοίων λίθων, ἐν οἷς ἦν κατεσκευασμένος πᾶς ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος θαυμασίως. (Loquitur de Hierone, qui tesselatis suæ navis pavimentis universum Iliadis argumentum curaverat exprimendum. Sic rex Franciscus, notante Casaubono, pater ille et Mæcenas literarum ac literatorum, in cujusdam prælongæ ambulationis, quæ Fonte-bellæ-aquæ visitur, parietibus, universæ Odysseæ argumentum solertis pictoris penicillo spectandum exhibuit.) Eustathius (ad Od. X. p. 1927=786, 61=38.) Δῆλον δ' ὅτι τὸ τοιοῦτον βασιλικὸν δάπεδον καὶ κραταίπεδον ἂν εἴη διὰ τὸ ὡς εἰκὸς λιθόστρωτον εἶναι· περὶ οὗ σαφὴς φράσις, τὸ, Ταῦτα δὲ πάντα δάπεδον εἶχεν ἐν ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ παντοίων λίθων. Ἔνθα ὅρα τὸ ἀβακίσκοις· ἐξ οὗ δῆλον ὡς οὐ μόνον ἐπὶ σανίδος ὁ ἄβαξ καὶ τὸ ἀβάκιον, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ λίθων ὁμοισχημόνων ξυλίνοις ἄβαξιν. (De opere musivo fuse et docte egit Casaub. ad Sueton. i. 46.)

ΑΒΡΟΣ, οῦ, ὁ, Mollis, Delicatus, Effœminatus. Vel Luxui deditus, τρυφερός: ut *ἁβρότερος γυναικῶν*, Mollior mulieribus, Mollicie vincens mulieres, Luciano p. 33. (Deor. Dial. xviii. T. i. p. 247., Ἐγὼ μὲν ᾔσχυνόμην ἄν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρᾳ μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνών, ἁβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων.) Sic quidam apud Suidam, (quem Eunapium esse conjicit Hadr. Junius in Notis MSS. apud Albertium ad Hes. v. Ἰωνικὸν,) Ὁ τρυφερὸς ἐκεῖνος καὶ ἁβρὸς, καὶ ὑπὸ μαλακίας ταῦ σώματος κατεαγώς.[3] Ἁβρὰ παθεῖν, Deliciis frui, apud Theogn. (v. 473. Τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω· Οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἁβρὰ παθεῖν. v. 722., Γαστρί τε, καὶ πλευραῖς, καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν. Plutarchus T. i. p. 316. ed. Reisk. versum hunc Soloni tribuit.)

Ἁβρὸς, Lautus, Cultus, Elegans, Munditiæ studiosus. Philostr. Epist. xl. (xli. p. 932. ed. Olear.) de Ionia loquens, καὶ τί τῆς γῆς ἐκείνης ἁβρότερον; Herodot. Melpomene, (iv. 104.) Ἀγάθυρσοι δὲ ἁβρότατοι ἀνδρῶν (ἄνδρες) εἰσὶ, καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. I. e., ἁβρότατα ἐσταλμένοι, ut loquitur quidam apud Suidam. Eodem modo et Lucianus p. 53. (Mortuorum Dial. xiv. T. i. p. 395.), hæc conjungit, Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν. Potest tamen et priorem illam significationem in duobus hisce locis habere pro τρυφερὸς, vel ἁβροδίαιτος. (Pindarus Nem. v. 48. ἁβρὰ Κρηθεῖς. Lucianus de Saltat. xiii. T. ii. p. 276., Τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαίρειν, ἁβροὺς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβοντας. Idem in Saturn. ix. T. iii. p. 391., Ἁβρὸς οὕτω θεὸς ὤν. Athen. xii. p. 528. c.: Τοὺς δὲ Κουρῆτας, Φύλαρχος διὰ τῆς ἐνδεκάτης τῶν Ἱστοριῶν, Αἰσχύλον ἱστορεῖν διὰ τὴν τρυφὴν τυχεῖν τῆς προσηγορίας, Χλιδῶν τε πλόκαμος, ὥστε παρθένου ἁβρᾶς·[4] Ὅθεν καλεῖν Κουρῆτα λοιπὸν ἤνεσαν. Eurip. Suppl. v. 860. Ὁρᾷς τὸν ἁβρὸν, οὗ βέλος διέπτατο;) || Dicitur et de re: ut ἁβραὶ κλίναι, Æliano apud Suidam. (vv. ἁβραῖς, δᾷς, ὑπερήφανος, et ὕφει: Τὰ ἡμίτομα ἐπὶ κλίναις βεβλημένα μάλα ἁβραῖς καὶ στρωμναῖς ὕφει τινὶ ὑπερηφάνῳ κεκοσμημέναις ἐπιθέντας, ὑπὸ δρασὶν ἐπακμαζούσαις τῷ πυρὶ, καὶ τὸν ὑμέναιον ᾀδουσῶν γυναικῶν κομισθῆναι μετὰ χορείας γαμηλίου τε καὶ κερτόμου.[5] "Siquidem de femina hæc sunt accipienda, retulerim tum sane ad illud fragmentum, quod

[1] Notandum est καρδοπὸν pro κάρδοκον, ut vulgo scribitur. Sic in J. Poll. x. 102., pro vulgata scriptura κάρδοκος, "MS. καρδοπὸς oxytone, quamvis id emendatum sit," teste Jungermanno, et iterum in eodem capite, teste eodem Jung., MS. pro κάρδοκαν exhibet καρδοπὸν.

[2] Sic μακτρισμὸς et *βακτρισμός. "Saltationem ἀτάκτων, inquit Athen. xiv. 629. c., ὕστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν. J. Poll. (iv. 101.), Βακτριασμὸς δὲ καὶ ἀτάκτων καὶ ἀπάδουσις, ἀσελγῆ εἶδη ὀρχήσεων ἐν τῇ τῆς ὀσφύος περιφορᾷ. Mactrismus, et bactriasmus, s. bactriasmus, idem. B pro M positum e prava consuetudine scribentium; nam verior lectio nostra, quam Pollucis. Hesychio μακτὴρ appellatur." Casaub. "In μακτρισμὸν ap. Athen. consentiunt duo nostri optimi Codd. Ap. Pollucem, pro eo quod editum est, βακτριασμὸν, alii codd. ματρισμὸν exhibent: quibus inter se collatis duabus scripturis, perquam fit probabile, verissimam esse hanc quam Athenæi libri præferunt. Et sic rursus infra (lit. f.) ubi ait, Γελοῖαι δ' εἰσὶν ὀρχήσεις ἴγδις καὶ μακτρισμὸς, ἀτάκτους τε: quem locum spectans Jungerm. commode monuit ad J. Poll. l. c., ut nomen ἴγδις ab ἡ ἴγδη, mortarium, derivatum est, sic μακτρισμὸς derivatum esse a μάκτρα, quod item mortarium significat." Schweigh. Librarios β et μ confudisse, Jungerm. l. c. post Casaub. docuit. De causa hujus confusionis v. Bastii Comment. Palæogr. p. 708. Sed Casaub. Jungerm. Schweigh. et Bastius notare debuerant, quod solerent Pelasgi, Argivi, Arcades, et alii μ literam in β mutare, teste Salmasio ad Tertull. de Pallio p. 122. Hinc Theocr. Scholiastæ μάκτρα et βάκτρα pro eodem. Hinc Polluci βακτριασμὸς, (ubi tamen reponendum censemus βακτρισμὸς, e corrupta codicum lectione ματρισμὸς), i. q. Athenæo μακτρισμὸς, Hesychio μακτὴρ. "Sic τηβέναν dixere, et τηβεννὸν, et duplicata etiam consonante, qui mos erat quorundam Græcorum, τηββέναν et τήββεννον. J. Poll. vii. 61.: Τὴν δ' ἀνομαζομένην τηββέναν [vulg. τήββεννον] καὶ *Κλεοβινίκιον [recte pro vulg. *Κλεοβίνικον, a Cleobi, illo probo Argivæ Matris filio, ut bene dicit Jungerm.] ἐν Ἄργει φορεῖν φασί· *τημενίδα [vulg. *τηβεννίδα] δὲ αὐτὴν καλεῖν ἀξιοῦσι. Ubi male ex Artemidoro τημενίδα emendant, cum Artemidorus e Polluce potius sit emendandus. Τηβέναν igitur, vel τηββέναν, pro *τημένα, aut τημενίς." Salmas. l. c. Mirum est insignem Salmasii locum omnibus Pollucis editoribus latuisse. "Sic βίρμηξ pro μίρμηξ, atque inde Lat. formica, βόσταξ pro μόσταξ, βύττος pro μύττος, *βολγὸς pro μολγὸς, atque hinc Lat. bulga, βέλλειν pro μέλλειν, βεμβράδες pro μεμβράδες, βῆκα pro μῆκα, unde Lat. becum, βάσκα pro μάσκα, unde Lat. masca, ap. Hesych. Syracusis *βάμβα erat, quod ceteris Græcis βάμμα, Hes. Sic τήβενος pro τήμενος, inde origo vocis τηβέννα pro toga." Salmas. l. c.

[3] "Homines molles et effœminati a Græcis dicuntur κατεαγότες, i. e. fracti. Hesych.: Ἰωνικὸν τρυφερὸν, ἢ ἐπὶ τοῦ κατεαγότος καὶ θηλυποῦ· ἐπὶ τούτῳ γὰρ ἐκαμφδοῦντο οἱ Ἴωνες." Kusterus. Cf. Albertius ad Hes. v. Ἰωνικὸν, et nos infra v. κατεαγώς.

[4] Edd. et MS. A. παρθένοις ἁβραῖς, et sic legit L. C. Valcken. in loco mox laudando. Schweighæuserus vero ex Epitoma edidit παρθένου ἁβρᾶς, quæ verba eodem modo etiam Eustathius ad Il. Ψ. p. 1403. init. ed. Bas. adtulit. "In animo quidem habuerat Æschylus nomen populi illius, qui Κουρῆτες dicebantur; sed eo loco, unde desumti sunt illi versus, de uno quodam homine (nescio quo, cum præsertim index fabulæ non sit adjectus) agebatur." Schweigh. Eurip. Phœn. v. 1493. Οὐ προκαλυπτομένα βοστρυχώδεσ ἁβρὰ παρηίδοσ, ubi Schol. Τὰ φαιδρὰ τῆς βοστρυχώδους παρειᾶς, βοστρυχώδη δὲ εἶπεν, ἐπεὶ μέχρι τῶν παρειῶν εἶχε τὰ οὐλα τριχῶν. "Ἁβρὰ παρηίδοσ Sophocli sunt in Antig. v. 794. Μαλακαὶ παρειαὶ νεάνιδοσ, quæ latebant in Erotico Plutarchi p. 760. d. Bern. Martinus illuminavit V. L. ii. c. 6. Eurip. Helena v. 378. virginum memorat ἀπαλόχροα γένη, i. e. ἁβρὰ παρηίδοσ. Hesiodus Ἔ. κ. Ἡ. v. 517. meminit παρθενικῆς ἀπαλόχροος, quo respicit Plut. de Curiosit. p. 516. f. Tales eximie dicebantur ἁβραὶ παρθένοι. Æschylus ap. Athen. xii. p. 528. c. Χλιδῶν τε πλόκαμος, ὥστε παρθένου ἁβρᾶς." L. C. Valcken. Tales sane virgines ἁβρᾶς παρθένους dici potuisse, non negamus. At vir doctus hoc aliunde quam ex Æschyli loco probare debuerat; Æschylus enim loquitur de virgine, cui mollis cincinnus; Euripides vero et Sophocles, in locis a Valck. laudatis, hic de Cupidine, ille autem de virgine, cui mollis lanugo.

[5] Vide Perizon. ad Æliani Fragmenta, p. 1004., ubi male exhibetur κεκοσμέναις—καὶ ὑμέναιον—γαμηλίου καὶ κερτόμου. Pro

sequitur in Ἄδωρα, ubi duo amatores, ut videtur, virginem quandam discerpsisse traduntur," Perizon.) Idem vero Suidas ἁβρὸν λειμῶν exponit καινότερος καὶ εὐθαλής, quoniam prata quo floridiora et viridiora, eo sunt pulchriora:[1] ἁβρὸν autem significare καλὸν ap. Herod. i. e. pulchrum, idem testatur, (Ἁβρόν· παρὰ Ἡροδότῳ καλόν. Glossæ Herod.:[2] "Ἁβρόν· καλόν, αὔθαδες, σεμνόν, τρυφερόν. Herod. i. 71.: Πέρσῃσι γὰρ, πρὶν Λυδοὺς καταστρέψασθαι, ἦν οὔτε ἁβρὸν οὔτε ἀγαθὸν οὐδέν. Ex Herod. sua sumsit Dio Hist. lxix. 18.) Ἁβρὰ τράπεζα, Lauta mensa, vel sumtuosa; nam exponitur πολυτελής. B. (Λέξεις ῥητορικαὶ ap. Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.: Ἁβρά· μαλακὰ, τρυφερά. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, ib. p. 322. Ἁβρὸς· τρυφερὸς, λαμπρὸς, ἁπαλός. Suid.: Ἁβρός· λαμπρὸς, τρυφερὸς, ἁπαλός· ἐν Ἐπιγράμμασι, Ἁβρὸν ἐπιτρύζων κιθάρας ὕπερ ἔζετο τέττιξ. Respexit ad Epigr. Pauli Silent. xlviii., ubi Vat. Cod. cum Suida habet ὕπερ ἔζετο, pro quo Jacobs. ὑπερέζετο edidit. Idem Paulus xxxiii., Χείλεϊ σῷ, ῥοδέων ἁβροτέρῳ καλύκων. Epigr. B ἀδ. cexxxviii., Ἁβρὸν ἀδουλώτου φέγγος ἐλευθερίας. Antip.Sid. lxxii., Ἁβρὰ τελειμώνων πορφυρέων πέταλα. Epigr. ἀδ. xxxi.—ἄλλοτε δ' αὖτε Εὔδιος ἁβρὰ γελῶν ὄμμασιν ἐκκέχυσαι. Dioscor. xxiv. 9., Ὄφρα καὶ ἐν Δηοῦς οἰνώμενος ἁβρὰ χορεύσῃς. Pindarus Olym. v. 17. et Isthm. i. 72., ἁβρὸν κῦδος: vi. 91. ἴων ξανθαῖσι καὶ πολυπορφύροις Ἀστῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν Σῶμα: Pyth. iii. 195. Εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἁβρὸν ὀρέξαι: Nem. vii. 46. Τιμὰ δὲ γίνεται, Ἢν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον, τεθνακότων Βοᾷ θοῶν, ubi ἁβρὸν λόγον, famam pulcram: Isthm. viii. 144. Ἀλίκων τῷ τις ἁβρὸν Ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ Πλεκέτω μυρσίνας Στέφανον. Xenoph. Symp. iv. 43., Καὶ μὴν καὶ τὸ ἁβρότατόν γε κτῆμα, τὴν σχολὴν, ἀεὶ ὁρᾶτέ μοι παροῦσαν, i. e. suavem, delicias afferentem. Suidas et Zonaras p. 10.: Ἁβρότερον· Ἀλλ' ἁβρότερον αὐτῶν εἶχον, καὶ Συβάριδος μεστοὶ ἦσαν. "Ex incerto auctore," inquit Tittmannus. Imo depromta sunt verba illa e Philostrato in Vit. Apollon. iv. 27.: Λακωνικὸν δὲ οὐδὲν περὶ αὐτοὺς ἐφαίνετο, ἀλλ' ἁβρό- C τερον αὐτῶν εἶχον, καὶ Συβάριδος μεστοὶ ἦσαν. "Scribe αὐτῶν εἶχον, atque ita verte: 'Laconici vero moris nihil in eis apparebat, verum delicatius se gerebant, et mollitie, haud secus ac Sybaritæ, diffluebant.' Σύβαρις de luxu s. mollitie, cum in victu, tum in cultu, dicitur, quo postremo sensu hic usurpatur." Toupius Emendd. in Suid. T. i. p. 13. Chion Epist. ii., ἁβρότερα ὑδὸς, via planior. A Orpheus Arg. 229. τῷ δ' οὔπω ὑπὲρ δροσεροῖο γενείου Ἀργεννὰς ἐρύθηνε παρηῒδας ἁβρὸς ἴουλος, Ἀλλ' ἔτι κοῦρος ἦεν, unde, ut Hermannus notat, sua sumsit Nonnus x. p. 278., Οὐδέ οἱ ἁβρὸς ἴουλος ἐρευθομένοιο γενείου, Ἄχνοα χιονέης ἐχαράσσετο κύκλα παρειῆς. Cf. Eurip. Phœn. v. 1494. Idem Bacch. v. 493. ἁβρὸν βόστρυχον, Troad. v. 506. τὸν ἁβρὸν πόδα, Helen. v. 1544. ἁβρὸν πόδα τιθεῖσ', Iphig. Aul. v. 614. ἁβρὸν τιθεῖσα κῶλον.)

Ἁβρὸς, Festivus, Lepidus. Lucian. (Dial. Meretr. xiv. T. iii. p. 321.) καὶ μάλιστα ὁπόταν ᾄδῃ καὶ ἁβρὸς εἶναι θέλῃ, ὅπως αὐτολυρίζων, φασί. Idem in Judicio Dearum, (7. T. i. p. 259.), Τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον καὶ ἀστεικῶν. (In vulgatis est ἀστικῶν.)

Ἁβρὸς, Magnificus, Gravitatem præ se ferens, Elatus. Unde ἁβρὰ βαίνων exponit Budæus Magnifice sese inferens, in hoc loco quem Suidas affert, Ἐκεῖνος ὄντως ἁβρὰ βαίνων ἐδόκει, ἔχων τὰς ὀφρῦς ὑπερῳρμένας ἄνω.[3] Sic apud Eurip. in Medea, (v. 1164. ed. Beck.)—ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ, Δώροις ὑπερχαίρουσα, &c. Ipse quoque Suidas postquam dixit ἁβρὸν significare καλὸν ap. Herodotum, addit αὔθαδες, σεμνόν: ad quam significationem respexisse videtur Budæus, ut sit ἁβρὰ βαίνειν quod Gallice dicitur *Marcher en gravité*, vel *Marcher en pas d'abbé*. Et Lucianus p. 61. (Mortuorum Dial. xxix. 1. T. i. p. 448.), Ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνειν dicit. ("Apud Philostr. Vit. Æsch. i. p. 509. ἁβρὰ σεμνολογία Æschini tribuitur, h. e. dictio sonora et gravis, in qua tamen fuerit quædam dulcedo et amœnitas. Mox idem appellat τὸ ἐπίχαρι σὺν δεινότητι. Schol. in Aphth. Progymn. in ἐξηγήσει τοῦ ψόγου Rhet. Ald. T. ii., Ἰστέον ὡς ἐν τοῖς ἐγκωμίοις ἐπιτηδεύειν δεῖ γλαφυρὰν τε καὶ ἁβροτέραν καὶ θεατρικὴν φράσιν μετὰ τινὸς σεμνότητος." J. C. T. Ernestius Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 2.) Potest tamen ἁβρὰ βαίνειν alicubi ad incessum etiam referri quem Quintilianus (v. 9. 14.) fractum vocat, qualis esse solet hominum mollium et effœminatorum:[4] ut Propertius (ii. 12. v. 24.) de puella dixit,—ut soleant molliter ire pedes. Hesych. quoque ἁβρὰ βαίνων exponit τρυφερόβιος, i. e. molliter vivens, tanquam videlicet molli incessu mollitiem in toto vitæ genere arguente:[5] unde Æschylus Persas (v. 1073.) ἁβροβάτας appellat. (Ubi Schol., Τρυφηλοὶ καὶ ἁβρῶς βαίνοντες, quos πεκλασμένως βαδίζοντας dicit Cyrillus apud Suid. v. Σπάδων. Eurip. Troad. 820. ὦ χρυσέαις Εἶν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων,

---

ἐκτακμαζούσαις in Suida v. ὄφει legitur πὑπακμαζούσαις, unde Schneiderus in Lexicon suum verb. ὑπακμάζω recepit. "Ἐπιθέντας MS. atque ipse Suidas in v. Ἁβραῖς et Ὄφει. In v. Δᾷς Editiones exhibent ἐπιτιθέντες pro ἐπιθέντας, quod ibidem præfert MS." Perizonius. Ἐπιθέντας legitur in Zonara p. 9.

[1] Idem articulus, sed mala interpunctione laborans, extat in Zonara p. 7.: Ἁβρὸν λειμῶν καινότερος καὶ εὐθαλής. Πάντας δὲ ὡς ἁβρότατά τε καὶ ἅμα εἰς ἔκπληξιν κατὰ πλοῦτον, (,) τῷ γε δὴ πλοῦτον θαυμάζοντι (,) ἐσταλμένους. "Verba κατὰ πλοῦτον puto esse supervacanea, præsertim cum tribus vocibus interjectis τὸ πλοῦτον iteretur," Kusterus. Idem vocem καινότερος suspectam habet. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322.: Ἁβρὸν λειμῶν· καινότερος καὶ εὐθαλής. "Hesych.: Λειμάδες· νοτεροὶ καὶ πώδεις (ποώδεις) τόποι. Hinc corrige Suid. v. Ἁβρὸν λειμών: Καινότερος καὶ εὐθαλής. Scribe, Καὶ νοτερὸν καὶ εὐθαλής. Sed vide nos ad Suid. P. i. v. Ἁβρὸν λειμῶν." Toupius Emendd. in Hesych. T. iv. p. 194. "Leg. Καὶ νοτερὸν καὶ εὐθαλής. Quod et vidit doctissimus Marklandus ad Lysiam. Locus scriptoris, quem respexit Suidas, auctior et emendatior legitur in v. Ἐρύθημα: Ἄνθος προσώπῳ ἐπιφυόμενον, οἷον οὐδὲ εἰς λειμῶν νοτερός τε καὶ ἁβρὸς καὶ εὐθαλὴς τεκεῖν ὑπὸ δρόσῳ ἐαρινῇ οἶδεν, ὀρύθημά τε ἀραῖον, καὶ μειδίαμα ἥδιστον. Ita recte Edit. Mediolan. Vulgo male, εὐτελής." Toupius l. c. T. i. p. 12. "Similia his legas apud Ælianum V. Hist. xiii. 1., ubi εὐθαλὴς scribendum esse recte monuit Kuhnius." Kusterus.

[2] Glossæ illæ, judice Albertio ad Hes. v. Ἁβρὸν, Apollonii sunt. Apollonii, Grammatici, Ἐξηγήσεις Γλωσσῶν Ἡροδότου indicavit et exscripsit Etymologus in Κωφὸν et Σοφιστής. De Albertii sententia nihil notavit Schweigh. in sua Glossarum Herodoteærum nupera editione.

[3] "Quæ sequuntur apud Suidam sunt, opinor, Menandri, atque ita legenda, Ἐκεῖνος ὄντως ἁβρὰ βαίνων, εὐδόκει Ἔχων τε τὰς ὀφρῦς ὑπερῳρμένας ἄνω. Hæc est vera lectio. Ita Aristoph. Acharn. 18., Οὕτως εὐδήχθην ὑπὸ κονίας γε τὰς ὀφρῦς. Vide et Suidam v. Σκυθρωπάζω." Toupius Emendd. in Hesych. T. iv. p. 193. "Ἁβρὰ βαίνων, proprie molliter incedens. Hoc loco vero, molliter vivens. Hominum enim delicatorum et effœminatorum mollities, cum ex aliis signis exterioribus, tum etiam ex incessu apparere solet. Seneca Epist. cxiv. 'Non vides, si animus languet, trahi membra, et pigre moveri pedes? Si ille effœminatus est, in ipso incessu apparere mollitiem?'" Kusterus.

[4] "Non in vocis solum mollitudine vel vitiis notandis illa frangendi metaphora usi sunt, sed eandem etiam in motu corporis enervi, effœminato, et oratoris gravitate indigno passim adhibuerunt, qui hujus motus præcepta posuerunt, vel vitia notarunt, Fractum incessum, qualis est mulierum delicatarum, et puleram quandam mollitudinem affectantium, commemorat Quintil. v. 9. 14. Loca Petroni (c. 119. 'Fractique enervi corpore gressus'), Senecæ (Epist. cxiv.), aliorumque attulit Cresoll. Vacatt. Autumn. ii. p. 277. ubi de ea re ex instituto disputat. Ibi et e Plutarcho, Maximo Tyrio, et Clem. Alexandr. similes metaphoras, v. c. περίκλασιν σώματος, σῶμα ἐκτετριμμένον, κατεαγυίας κινήσεις contulit." Ernestius Lex. Technol. Lat. Rhetor. p. 183.

[5] "Assentior Suidæ, Ἴσα βαίνειν τινὶ, esse moribus atque ingenio cum aliquo conspirare. In hoc tamen proverbio (Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ) aliter accipiendum, pro tanto fastu ac pompa incedere ac faceret Pythocles, quod Græci σοβεῖν dicunt, vel pro vivere alicujus moribus. Βαίνειν a consequenti est βιοῦν. Sic ἁβρὰ βαίνειν dicebant pro molliter et delicate vivere, Hesychius docte: 'Ἁβρὰ βαίνων· ἁβρόβιος, aliis dicitur ἁβροδίαιτος." Casaub. ad Athen. v. p. 213. e. Imo in Hesychii glossa, ut notare debuerat Schweigh., legitur πτρυφερόβιος, non ἁβρόβιος. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 267.: Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ· ἀντὶ τοῦ μετὰ Πυθοκλέους ἀναστρεφόμενος.

ubi v. J. Barnes.) Suidas autem non tantum exponit θρυπτόμενος, sed addit etiam κολακευόμενος,[1] i. e. Qui assentatoribus aures patefacit, et se adulari simit, ut loquitur Cicero. Sic autem exponere videtur, quod, qui ab assentatoribus inflati fuerint, cum in ceteris rebus magnifice se efferre, tum ipso incessu elationem animi ostendere soleant. Animadvertendum est item ἁβρὰ et ἁβρὸν in hoc loquendi genere, quod velut proverbiale est, adverbialiter poni pro ἁβρῶς.

Ἁβρὸς alii ab ἅπτω deducunt, ut sit proprie ὁ εὐαφής: alii a βάρος, præfixo α privativo, ut sit quasi ἄβαρος, ὁ κούφως βαίνων. Utramque derivationem habet etymologici auctor (p. 4. 11—19. cf. Zonaras p. 7.): posteriorem Eustathius, qui etiam admonet Attice aspirari contra hanc derivationem, (ad Od. B. p. 1447. 49. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἁβρὸς, εἴπερ ἐκ τοῦ ᾱ στερητικοῦ καὶ τοῦ βάρος βαρυτόνου, δασυνθὲν Ἀττικῶς καὶ συγκοπὲν, ὠξυτονήθη.) Quare quin aspirari debeat dubitandum non est: quum item passim in libris etiam scriptis hunc spiritum habeat.[2] At de illis etymologiis dubito, et stulte curiosas A potius quam veras aut verisimiles puto: sicut et alias multas, quas ideo præterumittere in hoc opere statui. [Schneidero in Lex. post Guyetum ap. Albert. ad Hes. v. ἅβραι, vox ἁβρὸς videtur descendisse ab ἄβη, ἥβη, ἀβερὸς, lanuginosus, mollis. At hanc etymologiam esse falsam plane evincit primæ syllabæ quantitas, quæ semper apud vetustiores scriptores corripitur. Hinc Draco Stratonicensis, p. 63. (quocum confer Regulas de Prosodia apud Hermannum de emend. Rat. Gr. Gram. p. 445. et Eustath. p. 1353. 40.): Τὸ ᾱ πρὸ τοῦ βῑ ἀεὶ θέλει συστέλλεσθαι, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη γενομένη ἐκ τοῦ η εἰς ᾱ, ὡς ἔχει τὸ ἠβήσομεν ἀβάσομεν, ἄνηβος ἄναβος.' Ἔστω οὖν παραδείγματα τῶν συστελλόντων τὸ ᾱ ταῦτα. Βλάβος, Βλάβη, Ἄβυδος, Στραβὸς, Ἄβιος, Λάβδακος, Ἁβρὸς, τὸ δὲ Ἀβάλας (leg. Ἀβάλε, v. Bast. ad Gregor. Cor. p. 758.) μάχεται, ἐκτεῖνον τὸ ᾱ. Vide et Draconem p. 80. 13.]

"Ἄβρα, sive Ἅβρα, illo enim modo ap. Hesych. B "et in Lex. meo vet. scribitur, et ap. Eustath. (ad "Od. T. p. 1854. 14.) hoc apud Suidam,[3] Ancilla,

[1] Sic in Phavor. et Zonara p. 9. "In 2 MSS. Par. exaratum est βλακευόμενος, i. e. inertiæ se dedens, quam lectionem prætulerim vulgatæ, quamvis et ea sensum huic loco satis commodum habeat." Kuster. Cyrillus ab Is. Vossio Hesychii margini adscriptus: Ἁβραβαίνων θρυπτόμενος, βλακευόμενος. Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322.: Ἁβρὰ βαίνων θρυπτόμενος, βλακευόμενος. Lectionem βλακευόμενος probat Toup. Emendd. in Hesych. T. iv. p. 193. Alteram tamen lectionem bene explicat Noster, ut patet e Dione Hist. lv. 9.: Τὰ μὲν γνώμῃ, τὰ δὲ θεραπείᾳ κολακευόμενος, κἀκ τούτου ὅτι καὶ μᾶλλον θρυπτόμενος. "Hesych.: Σανκρόποδες· ὁ ἁβρόποδες, i. e. ἁβρὰ βαίνοντες," Albertius ad v. Ἁβρὰ βαίνων, quem Schneiderus in Lex. sequitur. Imo ἁβρόπους dicitur de eo, cui pedes sunt molles, et tenelli. Epigr. Δδ. DXXI. Λεσβίδες, ἁβροπόδων βήμαθ' ἑλισσόμεναι. "Sic Vat. C. vera lectio, quæ in Planudeæ codicibus etiam servata, ubi ob frequentem permutationem literarum ν et β scriptum αὐροπόδων, quod male Brodæus emendavit in ἁβρὰ ποδῶν." Brunck. Ἁβρὰ ποδῶν jam in Ascens. reperio. Ceteræ αὐροπόδων. Ἁβροπόδων dictum ex eleganti poëtarum usu pro ἁβρῶν ποδῶν. Vide Schütz. ad Æschyli Agam. v. 335." Jacobs. Schneidero in Lex. blanditur correctio ἁβρὰ ποδῶν. "Quicquid contradicant editores doctissimi, unice probandum ἁβρὰ ποδῶν, quod etiam Schneidero placere libenter intellexi." Schæferus ad Gregor. Cor. p. 826. Dionys. Halic. de Compos. Verb. xxv. p. 390. ed. Schæf., Ὅμοιον τούτοις· Κοῦραι ἑλαφρὰ ποδῶν ἴχνη (Schæf. malit ἴχνι, ex Hom. Il. xiii. 71. et Simonide xx. s. xxvi. 3.) ἀειράμεναι, ubi Reg. 1. et Colb. ἑλαφραπόδων. "Dedi diremtis vocibus, ἑλαφρὰ ποδῶν. "Ἐλαφρόπους Scottus in solo hoc Rhetoris loco reperit; nam quod Phavorinum etiam citat (c. 44. 20. Bas.) nulla illius, nisi fontem, unde hausit, indices, in talibus auctoritas. Sumsit autem istam glossam Episcopus Nucerinus ex Hesychio, qui T. i. c. 115. Ἀερσίποδες· ταχύποδες, ἑλαφρόποδες." Schæferus.

[2] Imo in Hesychii Cod. Ven., ut in vulgatis, legitur ἀβρίζεσθαι, ἀβροδίαιτος, pro ἁβρίζεσθαι, ἁβροδίαιτος, (at in eodem Cod. Ven., pro ἁβρὰ βαίνων, ut Editt. exhibent, scribitur ἄβρα βαίνων.) Porro in Albertiana Hesychii Editione legitur: Ἄβρα· δούλη, παλλακή. Ἅβρα· νέα δούλη. Ἀβρά· τρυφερὰ, μαλακά. Ἄβραι· τρυφεραί. Ἁβρόν τρυφερόν. Ἀβριάχεται· κοσμεῖται, θρύπτεται. Ἀβρόκαρπον· ἀβρότονον. Ἀβροκόμας· ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων. Ἀβρομίτρας· ὁ λαμπροζώνους. Ἀβροσύνη· φαιδρότης, τρυφή. Ἀβρότητι· ὁ τρυφερότητι. Ἀβρύνεται· κοσμεῖται. Ἀβρυνόμενοι· σεμυνόμενοι, λαμπρυνόμενοι. At idem, Ἄβρων· ἀνθηρῶν. Orion Theb. MS. apud Bastium ad Gregor. Cor. p. 576.: Ἁβρὸν· ὁ κοῦφος (l. καίφως, ut in Etym. M. p. 4. 11. et Zonara p. 7.) βαίνων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους. οὕτως ἐν Τετραμήτρι Ἀνακρέοντος εὕρον. Ἅβρα ter in Luciano legitur, nempe de Merc. Cond. xxxvi. T. i. p. 695. Imag. ii. T. ii. p. 460. Toxari xiv. T. ii. p. 521, et 522. In Machonis versu apud Athen. viii. p. 349. e. Schweighæuserus edidit, Γυνὴ μετὰ παιδίσκης ἅβρας εἰς τὸν πόνον κ. τ. λ. "Tenui scripturam ἅβρας leni spiritu, ut erat in ed. Bas. et Cas. 1. nec aliud quid e MS. A. adnotatum. (In Epit. autem deest illa vox.) ἅβρας e Casaub. Animadv. receptum in ed. Cas. 2. 3. quam scripturam Suidæ libri tuentur; alteram vero Hesychius, quæ tamen an recta sit, dubitant Interpretes." Schweigh. In Herod. i. 71. MS. Par. B., teste Schweigh., pro vulg. ἁβρὸν exhibet ἁβρόν. In Glossis Herodoteis ad hunc locum Schweigh. edidit, Ἁβρὸν· καλὸν, αἰδοῖον, σεμνὸν, τρυφερὸν, in nota tamen monens, "Recte ἁβρὸν membr. F." Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322.: Ἅβρα· ἡ σύστροφος καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα: Ἅβραι· νέαι δοῦλαι, κ. τ. λ. Sic Lex. MS. Bibl. Coisl. p. 602. Ἅβρα quoque scribitur in Eustathio ad Od. T. p. 1854. 14. et in Menandri versu, quem laudavit; at in eodem versu apud Suidam scribitur ἄβρα, nisi ea scriptura librariis debeatur. Nostra quidem sententia, cum vulgo scriberetur ἁβρὸν, Atticis scriptura spiritu aspero ἁβρὸς blaudiebatur. Vide Eustathii locum supra laudatum.

[3] Ἅβρα, inquit Schneiderus in Lexico, sive rectius Ἄβρα. "Est ἁβροκόμης epitheton Adonidis in Hymn. Orphic. lv. 2. Veneris apud Nonn. xlviii. 356. et Maneth. ii. 446. vi. 723. [imo in utroque Manethonis loco est ἁβροκόμος, non ἁβροκόμης,] Hamadryadum in Mariani Epigr. in Anal. Brunckii V. ii. p. 518. v. 2. Bacchi in Nonno xvi. 172. et Brunckii Anal. V. ii. p. 517. v. 2. Amoris ibid. p. 79. v. 4. Pallenes virginis apud Nonn. xlviii. 356. Cleobuli Adolescentis in Anal. Brunckii V. i. p. 11. palmæ arboris apud Eurip. Iph. in Taur. 1099. et in Ione 920. quibus omnibus locis, præterquam apud Maneth. recte cum spiritu aspero exhibetur. Ipsum nomen proprium Habrocomas in titulo Latino apud Gorium Inscript. Etrusc. V. iii. p. 42. reperitur. [" Viris eruditis, qui huic voci ἅβρα adapirationem in Miscellaneis T. iii. p. 403. vindicant, auctoritatem novam suppeditat hic titulus—D M POMPEIAE PHILUMENE HABROCOMAS UXORI SANCTISSIMAE ET DULCISSIMAE, quem A. F. Gorius, Antiquariorum eruditorum, quibus Italia floret, perquam meritissimus, edidit in Præf. T. iii. p. 42. Inscript. Etrusc. quem amicitiæ nostræ sacrum esse voluit." Dorvill. Animadvv. ad Charit. Aphrod. i. 4. p. 225. ed. Reisk.] Igitur, quoniam satis certum est, scribi oportere ἁβρὸς, ἁ, ὄν, cum omnibus inde compositis, ac pariter ἅβρα, ancilla honoratior, quæ Latinis delicata; non dubitavi, quin ubique in Auctore nostro Ἁβροκόμης excudi curarem. Non me fugit quidem in editionibus Xenoph. de Exp. Cyri inveniri Ἁβροκόμας cum spiritu leni, veluti apud Herodot. vii. 24. itemque apud Harpocrat. Suid. [imo ibi, saltem in Kusteri ed. Ἅβροκ.] Etym. M. et Hesych. Memini etiam pro ἅβρα sæpius in MSS. æque ac typis excusis libris reperiri ἄβρα, (unde vitiosius adhuc interdum formatum est αὔρα), sed perperam ubivis ita scribi persuasum habeo. In Cod. MS. Florent. hoc loco, et v. 5. tum p. 2. v. 9. p. 5. v. 6. 8. et 10. p. 6. v. 4. 8. et 12. p. 7. v. 9. et 15. cum spiritu aspero exaratum est Ἁβροκόμης, deinde vero fere semper cum spiritu leni." Locella Aduott. in Xenoph. Ephes. p. 122. Atticam sane scripturam esse ἁβρὸς, non ἀβρὸς, minime dubium est, ut satis patet ex iis, quæ supra notavimus. Atqui æque patet e locis ibi laudatis, Ἑλληνικῶς scripsisse ἀβρὸς, non ἁβρός. Cum vero in nullo Attico scriptore reperiatur vel ἅβρα, vel ἄβρα, pro ancilla, famula, serva, quæ vocabuli hujusce significatio apud posteriores tantum viguit, veram esse scripturam ἄβρα, contra Dorvillium, Locellam, Sturzium de Ling. Mac. et Alex. p. 142. et Schneiderum, (quibus addendus est Albertius,) asserere non dubitamus. Suidæ auctoritatem, apud quem in Menandri locis scribitur ἅβρα, nihil moramur; ἅβρα enim vel editoribus, vel librariis suis debere Suidam (idemque dictum velimus de Zonara p. 8. et 9.) arbitramur. Nam in Eustathio, qui ad Od. T. p. 1854. 14. eosdem habet Menandri versus e Pseudo-Hercule, quos laudavit Suidas, legitur ἅβρα. Αἱ γοῦν θρεπταὶ τοῖς δεσπόταις δοῦλαι ὁποῖα πρὸ ὀλίγων ἡ Μελανθὼ, inquit Eustath., ἅβραι λεγόμεναι ἐθνικῶς, κεῖνται παρὰ σοφοῖς Ἕλλησι. Μένανδρος· Τρέφει (δὲ) παλλακή τις τοῦ πατρὸς λάθρᾳ, ἅβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη. Ἔστι δὲ ἅβρα κατὰ Παυσανίαν, ἡ σύστροφος καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα· ἡ καὶ οἰκότριψ παροξυτόνως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ Ἴστριον. In Menandri autem ætate scriptores Græci Atticissare jam desierant, ut alicubi in Epistola sua Critica vere dixit Bastius. At ἅβρα, ancilla, formatum esse ex ἁβρὸς, mollis, ut censent doctissimi illi viri, Dorvillius, Albertius, Locella, Sturzius, et Schneiderus, non est res satis certa. Imo vero etiam Eustathium pro voce peregrina accepisse, ut vidit noster Stephanus, (qui illa de causa Thesauri Indici inter cetera γλωσσηματικὰ vocabula hoc inserendum esse putavit,) certissimum est. Cur igitur ἅβρα in ἄβρα mutari debeat? præsertim cum leni spiritu exstet in duobus Hesychii locis, in Phavorino, in duobus Grammatici S. Germ. apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322. locis, in Etymologo p. 4. 22., in Lex. H. Stephani veteri, in Lex. MS. Bibl. Coislin. p. 602. ter in Eustathii loco, item in tribus Luciani locis laudatis, cum porro bis sic scriptum in suo Pollucis Codice, nempe ad iv. 151. et 154. invenerit Jungermannus, cum eadem scriptura reperiatur in Charitone i. 4., cum denique Schweigh. ad Athen. viii. p. 349. e. "tenuerit in Machonis versu scripturam ἅβρας leni spiritu, ut erat in ed. Bas. et Cas. 1. nec aliud quid ex MS. A. adnotatum."

" Famula, Serva, (Fille de chambre, Fille d' hon- A
" neur, Angl. a Lady's maid). Hesychio δούλη,
" καλλακή: qui paulo post ἄβραι affert pro νέαι,
" δοῦλαι.[1] (Cf. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri
" Anecd. Gr. T. i. p. 322. Glossæ: "Αβρα. Ancilla,
" E. Lex. Cyr. MS. Brem. "Αβρα· παιδίσκη τρυφερά.
" Lex. MS. Bibl. Coislin. p. 602.: "Αβραι· θεράπαιναι,
" δουλίδες.) In Lex meo vet. annotatur, ἄβραν dici
" neque τὴν ἁπλῶς θεράπαιναν, neque τὴν εὔμορφον,
" sed τὴν οἰκότριβα et τὴν περὶ χεῖρα θεράπαιναν.
" Suidas vero ἄβραν vocari itidem ait neque τὴν
" ἁπλῶς θεράπαιναν, neque τὴν εὔμορφον θεράπαιναν,
" sed οἰκότριβα γυναικὸς κόρην καὶ ἔντιμον, sive illa
" οἰκογενὴς et verna sit, sive non. (Cf. Zonaras p. 9.
" Etymologus p. 4. 22. et Bekkeri Anecd. Gr. l. c.
" ubi idem articulus reperitur. Zonaras p. 8.:
" "Αβρα· ἡ οἰκότριψ καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα.) Fue-
" rint itaque ἄβραι, ancillæ seu famulæ quas ditiores
" matronæ ad honestiora servitia seu ministeria do-
" mi suæ ulunt, quibusque utuntur pedissequis.
" (Cf. Bielius in Thes. Philolog.) Similiter Pau- B
" sanias ap. Eustath. ad Od. T. p. 1854. 14. dicit
" ἄβραν nominari τὴν σύντροφον καὶ παρὰ, in Lex.
" meo vet. περὶ, χεῖρα θεράπαιναν: quam et οἰκότρι-
" βα et ἔντιμον appellari. Ipse quoque Eust. ἄβρας
" vocari paulo ante scripserat τὰς θρεπτὰς τοῖς δεσ-
" πόταις δούλας, sed annotans esse vocabulum ἐθνι-
" κὸν, a Græcis, ut et alia multa, usurpatum. (Cf.
" omnino Sturzius de Ling. Maced. et Alexandr.
" supra p. clxxxiv=142.) Legitur enim apud Me-
" nandrum in Pseuderacle (Pseudo-Hercule) Μήτηρ
" τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν δυοῖν Ταύταιν· τρέφει δὲ
" παλλακή τις τοῦ πατρὸς Αὐτὰς, ἄβρα τῆς μητρὸς
" αὐτῶν γενομένη, Σικυωνία.[2] Κ' ἄβραν γὰρ ἀντω-
" νούμενος Ἑρωμένῃ, ταύτῃ (Ἑρωμένην, αὐτῇ, in Kus-
" teri edit.) μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν, Τρέφειν δὲ χωρὶς
" ὡς ἐλευθέρᾳ πρέπει. Ita apud Suidam, qui ex
" ejusdem Apisto, (—ὤμην εἰ τὸ χρυσίον λάβοι Ὁ
" γέρων, θεράπαιναν εὐθὺς ἠγορασμένην Ἄβραν ἔσεσ-
" θαι,) et ex Jamblicho, (Ἐπεὶ δὲ τοῦτο χαλεπὸν ἦν,
" καὶ σπάνιόν τι τὸ τῆς οἰκουροῦ φυλαττούσης, καὶ C
" ἄβρας τινὸς ἄλλης συμπαρούσης, ἀναπείθει τὴν κό-
" ρην λαθοῦσαν τοὺς γονεῖς ἀποδρᾶναι,) alia duo affert
" exempla. Similiter Genes. xxiv. (61.) Ῥεβέκκα
" καὶ αἱ ἄβραι αὐτῆς (ubi Aq. παιδίσκαι, Symmach.
" κοράσια,) et Exodi ii. (5.) Κατέβη δὲ ἡ θυγάτηρ
" Φαραὼ λούσασθαι ἐπὶ τὸν ποταμόν· καὶ αἱ ἄβραι
" αὐτῆς παρεπορεύοντο παρὰ τὸν ποταμὸν, ancillæ
" seu famulæ ipsius. Notandum autem est ἄβρας
" dici ancillas honoratiores et honestiora ministeria
" obeuntes non solum matrumfamilias ditiorum, sed
" etiam virginum puellarumque, ut in loco illo (lau-
" dato) Jamblichi apud Suid. et in illo Genes. l. c.
" de Rebecca sponsa ex ædibus paternis proficis-
" cente ad Isaacum sponsum suum." H. St. Thes.
Ind. [Esth. ii. 9.: Καὶ ἤρεσεν αὐτῷ τὸ κοράσιον, καὶ εὗρε χάριν ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ ἔσπευσε δοῦναι αὐτῇ τὸ σμῆγμα, καὶ τὴν μερίδα, καὶ τὰ ἑπτὰ κοράσια τὰ ὑποδεδειγμένα αὐτῇ ἐκ βασιλικοῦ· καὶ ἐχρήσατο αὐτῇ καλῶς καὶ ταῖς ἄβραις αὐτῆς ἐν τῷ γυναικῶνι: iv. 4. Καὶ εἰσῆλθον αἱ ἄβραι καὶ οἱ εὐνοῦχοι τῆς βασιλίσσης, 16. Κἀγὼ δὲ καὶ αἱ ἄβραι μου ἀσιτήσομεν. Machon apud Athen. viii. p. 349. e. Ἡ Νικοθέοντος εἰσιοῦσα Βιοθέα Γυνὴ μετὰ παιδίσκης ἄβρας εἰς τὸν πόντον, Ἀπεψόφησε. Lucian. de Merc. Cond. xxxvi. T. i. p. 695.: Πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἡ ἄβρα προσελθοῦσα, ὥρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμμάτιον. Idem Imag. ii. T. ii. p. 460.: Θεραπεία δὲ πολλὴ, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρὰ, καὶ εὐνούχων τε πλῆθος, καὶ ἄβραι πάνυ πολλαὶ, καὶ ὅλως μεῖζόν γε, ἢ κατὰ ἰδιωτικὴν τύχην ἐδύκει τὸ πρᾶγμα εἶναι. Idem in Toxari xiv. T. ii. p. 521. et 522.: Συνεχῶς πεμπομένη τὴν ἄβραν. J. Poll. iv. 151: Περὶ προσώπων Κωμικῶν: Νέων δὲ γυναικῶν πρόσωπα—ἑταίρα * διάμιτρος, λαμπάδιον, ἄβρα περίκουρος: 154. Ἡ δὲ διάμιτρος ἑταίρα, μίτρᾳ ποικίλῃ τὴν κεφαλὴν κατειλῆπται· τὸ δὲ λαμπάδιον, ἰδέαν τριχῶν ἔχει πλέγματος εἰς ὀξὺ ἀπολήγοντος, ἀφ' οὗ καὶ κέκληται· ἡ δὲ ἄβρα περίκουρος, θεραπαινίδιόν ἐστι πειρικεκαρμένον, χιτῶνι μόνῳ ὑπεζωσμένῳ λευκῷ χρώμενον. Aristæneti Epist. i. 22: "Αβρα[3] δὲ καὶ μαστροπὸς τῆς Γλυκέρας ἡ Δωρίς. Chariton i. 4., Τὴν ἄβραν τῆς Καλιῤῥόης καὶ τιμιωτάτην τῶν θεραπαινίδων. " Apud Heliodorum viii. 389. αὖρα recte quidem in ἄβρα," a Kuhnio ad J. Poll. iv. 151. " mutatum; sed versio retinet, Auræ ministranti. An vero apud Plutarch. in Cicerone p. 470. item mutatio sit instituenda, ut videtur Solano, dubito, Φήσαντος ἀκόλουθον Πομπηίας ζητεῖν Αὔραν τοὔνομα. Nam Plutarchus non dicit τὴν ἄβραν, sed αὔραν τοὔνομα, Auram. Et nihil vetat, Ancillæ fuisse nomen Aura. Est enim cognomen fœmininum. Ap. Fabrettum Cl. i. 42. p. 11. Abucciæ Auræ. Apud J. Vignolium Inscript. Select. p. 267. Juliæ Auræ. Repetiit Murator. 1006,7. Mariæ Auræ ap. eundem Vignolium p. 287. sed quam emendationem legas T. iii. Inscript. Etrusc. p. 53. in cujus operis primo tomo quoque extat p. 253. necnon apud Murator. 1745, 10." Dorvillius ad Charit. i. 4. Quod ad etymologiam vocis ἄβρα attinet, omnes fere hodierni critici ad ἁβρὸς referunt: an recte, aliis dijudicandum relinquimus. Obstat sane huic etymo constans codicum scriptura per spiritum lenem ἄβρα, exceptis Suida et Zonara, apud quos solos legitur ἅβρα. Obstat quoque, quod Eustathius ἄβραν inter vocabula ἐθνικὰ a Græcis, ut et alia multa, usurpata recenseat. Steph. Le Moyne vero apud Albertium ad Hes. v. "Αβραι, deducit a חברה, Socia, quod Dominæ perpetua et fida comes sit ac socia. " Ipse Eustathius vocem pro peregrina habet. Fallor, an ab עברית, quod notat Hebræam. Nam Syrorum Hebræorumque puellas Ethnicis serviisse, nemini paulo humaniori ignotum." Kuhnius ad J. Poll. iv. 151. Drusius in De recta Pronuntiatione

[1] Hesychii glossa in Albertii Editione sic legitur: "Αβραι νέαι δοῦλαι. " Rectius H. Steph. Thes. Ind. exhibet, νέαι, δοῦλαι," Albertius. An rectius sic exhibuerit H. Steph., aliis judicandum relinquimus. Nos quidem Stephani lectionem minime probamus. Nam et vulgata lectio reperitur in Συναγωγῇ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322.: "Αβρα· ἡ σύντροφος καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα. "Αβραι· νέαι δοῦλαι, οἱ δέ φασιν, οὔτε ἁπλῶς ἡ θεράπαινα λέγεται, οὔτε ἡ εὔμορφος, ἀλλ' ἡ οἰκότριψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς, εἴτε μή. J. Poll. iv. 151. inter νέων γυναικῶν πρόσωπα recenset ἄβραν περίκουρον.

[2] Leg. γενομένη. Σικυωνίῳ Καὶ ἄβραν κ. τ. λ. " Sic ex MSS. hanc vocem restituimus, cum in prioribus Editt. male legeretur Σικυωνία. Fabulam hanc Sicyonius Suidas etiam infra v. "Αγγαροι et v. Κακὴ μὲν, laudat. Portus in hoc loco interpretando graviter hallucinatus est, quoniam non vidit τὸ Σικυωνίῳ, uti et paulo post vocem Ἀτίσῃ, esse fabularum nomina, quæ proinde inconsiderate admodum cum reliquis Menandri verbis miscens, haud gratum lectori cinnum propinat. Menandri versus ante confusi legebantur, quos nos in hac Edit. distinximus et in ordinem redegimus." Kusterus. At ante Kusterum sic distinxerat et in ordinem redegerat Stephanus noster.

[3] Sic Tollius et Pauw. pro αὖρα. Sic quoque Albertius apud Hesych. v. "Αβραι. In utroque Pollucis loco ἅβρα pro αὖρα restituit Kuhnius, et sic in suo Codice scriptum invenerat Jungerm. " Optime hæc inter se," notante Lederlino ad J. Poll. iv. 151. " ne confunderentur, distinxit in suo Lexico Phavorinus, ita nimirum: Αὖρα· ἡ πνοὴ, ᾱ ῡ. "Αβρα δὲ ἡ δούλη, ᾰ καὶ β̄. [Quod unde depromserit Phavor., nescimus.] Videatur idem in "Αβρα, ubi Etymologum descripsit. Idem fecit quoque Suidas." Imo ex Etymologo sua non sumsisse Suidam, satis patet e tribus Menandri locis, quibus caret Etymologus. Exempla permutationis literarum β et υ larga manu dedit Dorvillius ad Charit. l. c. Causam vero hujusce confusionis docte explicavit Stephanus noster in Paralipom. Gramm. Gr. non longe ab initio, Jungermanno laudatus ad J. Poll. iv. 151. " In Pollucis MS. β scribitur simile prorsus Latino u, quod adnexum alii literæ facile non accurate inspicientibus speciem Græci υ de se præbens fallit; expresse enim pro vulgato αὖρα, in MS. ἅβρα, taliter β scripto, ac si Latinum u esset, ut solere in MS. dixi. Idem dictum velim de hac voce infra s. 154. Non tamen negamus ejusmodi διττογραφίαν etiam, et insigniter id docuit Casaub. ad Athen. xii. 10. ubi quidem exemplum habes ex Epiphanio in eodem hoc ipso vocabulo, et quidem contrarium ei quod hic contingit. Legendum itaque hic ἅβρα, quod vocabulum delicatæ ancillulæ mirum quam convenit." Jungerm. ad J. Poll. iv. 151.

L. S. v. 42., inquit, " בנות sunt ancillæ honoratiores, quas Galli vocant *Filles d'honneur*, Græce, nisi fallor, ἄβρας vocant."] "'Αβδης, apud Hippo- " nactem pro μάστιξ, Scutica seu Flagellum, teste " Hesych." H. St. Thes. Ind. [" Flagrum procul dubio initio sic dictum, quo in servos animadvertebant, Hebraica origine, quibus עבד est servus, et עבודה, servitus. Unde et ex vicinitate duarum inter se similium literarum (ד et ר) defluxisse videtur Græcorum ἄβρα, quo licet Menander ipse, et alii quoque usi sint, recte tamen esse ἐθνικὸν Eustathius observat." D. Heinsius ap. Albertium. Cf. Grotius ad Judith. viii. 33.]

" 'Αβρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mollem et delicatam " vitam agens, Molliter et delicate vivens: idem " cum ἁβροδίαιτος. Dionys. De Situ Orbis (v. 968. " Οὐχ ὡς ἁβροβίων 'Αράβων γένος, ubi Eustath. " 'Αβροβίων· πλουσίων.)" H. St. Thes. Ind. [Plut. Demetr. ii. p. 7. 25.: Ἥδιστος γὰρ ὢν συγγενέσθαι σχολάζοντι περὶ πότους καὶ τρυφὰς καὶ διαίτας ἁβροβιώτατος βασιλέων. J. Pollux vi. 27. 'Αβρόβιος, ἁβροδίαιτος.]

" 'Αβρογάστηρ, V. L. afferunt pro Mollis, Effœ- " minatus: non nominato autem auctore, nec allato " exemplo. Si itaque mendo caret vox illa, proprie " significat Habens ventrem effœminatum et delica- " tum, vel etiam cujus venter mollibus et delicatis " assuevit cibis. (Hoc vocabulum Schneiderus post " Hedericum in Lexicon suum non recepit.) At " 'Αβρογάστης proprium nomen viri est, quem Ar- " bogastum vocant Latini: de quo multa apud " Suid. et Eustath. (ad Il. E. p. 513. 20.) apud " quem perperam scriptum est 'Αβροβάστης." [1] H. St. Thes. Ind. [Cf. Zonaras p. 6.]

" 'Αβρογόος, Molles gemitus et mollia lamenta " edens, Æschylus." H. St. Thes. Ind. Locus est in Persis v. 547. ed. Blomf.: Αἱ δ' ἁβρογόοι Περσίδες, ubi Blomfieldius, cujus hæc sunt verba, ἀκρογόοι edidit:—" Vocem ἁβρόγοοι, [ἁβρόγοοι, ex Atticorum atque adeo Æschyli scriptura,] quam exhibent libri, obelo notavit Porsonus; nec stare potest, cum brevi intervallo sequatur ἁβροχίτωνες. Pauwius correxerat ἀκρόγοοι. In simillimo loco v. 140. Περσίδες dicuntur * ἀκροπειθεῖς. Contrario vitio, ni fallor, peccatum est in Eurip. Phœn. 1531. Ἐλάτας ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις. Imo ἁβροκόμοις. Iph. T. 1099. Φοίνικά θ' ἁβρόκομον. Ion. 920. Φοίνικα παρ' ἁβρόκομον. [In locis, quæ vir doctus ex Iph. T. 1099. et Ione 920. laudavit, prò ἁβροκόμαν, ut in omnibus, quod sciamus, editionibus legitur, ἁβροκόμον reponit. At * ἁβροκόμος nec in Euripide, (qui tamen Iph. A. 759. habet, Χλωροκόμῳ στεφάνῳ,) nec in ullo vetustiore scriptore legitur. Si quid igitur in Phœn. 1531. mutandum sit, saltem scribi debet ἁβροκόμαις pro ἀκροκόμοις.[2] Scholia, Κλάδοις τοῖς κατ' ἄκρον κομῶσιν.] Qui 'Αβροκόμας vocatur in Xenoph. Anab. I. iii. 20. perperam scribitur 'Ακροκόμας in Isocrat. Paneg. 39. [" Harpocrat. et Suid. et Phavorin.: 'Αβροκόμας· οὗτος σατράπης ἦν 'Αρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως. Hesych. etymologice exponit, ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων. Sed tum scribi debet 'Αβροκ." Sturzius in Lex. Xenoph. Fallitur vir doctus, quod ad Suidam attinet. In Kusteriana enim Suidæ editione scribitur 'Αβροκ. Atticos scripsisse ἁβρὸς, cum 'Ελληνικῶς scriberetur ἁβρὸς, supra demonstravimus. Addit hæc Sturzius:—" Et sane Habrocomas memoratur in titulo quodam vetere. In marg. Steph. ut apud Isocr. Paneg. 39. scribitur 'Ακροκόμας, quam scripturam veram dicit Maussacus ad Harpocrat. Cf. Interpp. ad Hesych." In J. Poll. vi. 27. pro ἁβρόβιος, ἁβροδίαιτος, Salmas. MS., teste Kuhnio, præbet, ἀκρόβιος et ἀκροδίαιτος, i. e. accuratior in victu et diæta. Hujusce confusionis causam dedit Bastius in Epist. crit. p. 92., cujus hæc sunt verba:—" Antig. Caryst. Hist. Mirab. c. 141. p. 190. Διὸ καὶ τὸν Φιλόξενον οὐδεὶς * ἀνεικοτολαλεῖν εἶπος, λέγοντ' οὕτως. Codex ἀν εικοτολαβεῖν, sic quoque Xylander; patet vero, librarium primo posuisse ἀν εικοτολακεῖν, eumque delevisse superiorem literæ κ partem, ut fieret β. Lectorem ad tabulam jam commemoratam reduco, ut sentiat levem, quæ est inter κ̄ et β̄, ex Codicis nostri scriptura, differentiam. L. Holstenius pro litera κ recepit literam β, in loco Arriani de Venatione, quem hic jam indico, cum nemo offensus eo sit. Cap. vii. legitur, Καὶ τὸ βάδισμα κοῦφον, καὶ πυκνὸν, καὶ ἄκρον. Codex ἁβρὸν, quod restituendum est. 'Αβρὸν egregie ad βάδισμα quadrat. Suidas: Καλπάζειν· τὸ ἁβρῶς βαδίζειν. In Apollonii Dyscoli Excerptis p. 554. ed. Sturz. occurrit, Παρὰ τῷ 'Αλκαίῳ ἐν Ἐκδόμῳ. Hoc vero vox est nihili. Sturzius proponit ἐν Ἐνδυμίωνι. Litera κ̄ in β̄ mutanda est, et legendo Codex sequendus, qui exhibet, ἐν ἑβδόμῳ." Suidas: 'Αβρικέστερον· τὸ ἀληθέστερον. " Forte hæc vox errore librariorum corrupta est ex ἀκριβέστερον," Kusterus. Zonaras p. 10.: 'Αβρικέστερον· τὸ ἀληθέστερον. " Hesych. ἁβριβέστερον, ad quem vide Interpretes. Kusterus suspicabatur legendum esse ἀκριβέστερον. Cyrill. MS. ἁβρυβέστερον," Tittmannus. Ante Kusterum sic conjecerat Stephanus noster. " 'Αβρικέστερον, Va- " rin. affert pro ἀληθέστερον, verius, procul dubio " ex Hesych. (imo e Suida,) apud quem tamen " ἁβριβέστερον legitur. Utrumque vero pro ἀκριβέστερον, ut videtur, facta μεταβολῇ aut μεταθέσει " τῶν στοιχείων." H. St. Thes. Ind. " Glossæ: 'Ακριβέστατος· verissimus. Cf. Vers. Vulgat. Act. Apostol. xxvi. 5. coll. xxii. 3. Æschines Dial. iii. 13. Ἡμεῖς δὲ ἴσμεν ἀκριβέστερον, οἱ διὰ πείρας ὄντες." Albertius.] In Callimacheis Fr. cvi. pro σὺν εὐόδμοις * ἀκραλιπῆ στεφάνοις eleganter, [probantibus Brunckio in Poët. Gnomic. et Schneidero in Lex.] conjecit Valckenaerius ἁβρὰ λίπη. Ceterum similia fere composita sunt ἀκρομανὴς in Herodot. v. 42. et ἀκράχολος ap. Athen. x. p. 432. c. [In Epinici Comici versu, ad quem respicitur, Νασμὸν[3]

[1] " Eustath. ad Il. E. p. 513. locum hunc de Abrogasto, quem 'Αβρογάστην [imo, 'Αβροβάστην] vocat, ex Suida, (nomen enim ejus ibi reticet,) *aëtolexei* descripsit." Kusterus. In Zonara p. 6., quem vide, ut et in Phavorino, est 'Αβρογάστης.

[2] " Laudatur femininum * ἀκρόκομη J. Poll. ii. 28. e Comicis antiquis," Fr. Passow. ap. Beckii Acta Seminarii Reg. et Societ. Philolog. Lips. V. i. p. 104. Fallitur vir doctus. Locus est, Καὶ μὴν ὀπισθοκόμαι μὲν Εὐβοεῖς, ἀκροκόμαι δὲ Θρᾷκες λέγονται, ubi ἀκροκόμαι est ab ἀκροκόμης, ut vidit Stephanus noster Thes. ii. p. 328. f. Idem ibid. h.: " 'Οπισθόκομος s. 'Οπισθοκόμης, Herodot. 'Ὡς ὀπισθοκόμαι Εὐβοεῖς καὶ ἀκροκόμαι Θρᾷκες." Herodoti locum, ad quem nos remittit Steph. cum Lexicis ante Thesaurum Græcæ Linguæ vulgatis, frustra quæsivimus. An respexerunt ad Pollucis verba? Obstat tamen ὡς, pro quo in Pollucis loco legitur καὶ μήν. Auctor epitheti, ἀκροκόμοι s. ἀκροκόμαι, quo ornati sunt Thraces, est Homerus, qui in Il. Δ. 533. Θρῆκες ἀκρόκομοι, inquit, δολιχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες. V. Eustath. p. 505, 19. 1862, 37. Hesych. et Zonar. p. 101. At quanquam, ut supra diximus, forma * ἁβροκόμος nec in Euripide, nec in ullo vetustiore scriptore reperitur, eam tamen Schneiderus ex sua Hedericiani Lexici editione non debuerat expellere; occurrit enim, auctore G. Wakefieldio in Notis MSS., apud Manil. ii. 446.—ἁβροκόμῳ Κυθερείῃ, et in Nonno xlii. 126. Iterum Manil. vi. 723.—ἁβροκόμοιο Κυθήρης.

[3] " Non concoquo vocem ἐσμὸν: non enim apes, sed mel, videtur intelligere. Ea voce servata, γλυκὺν scribendum, non γλυκὺ, et ita Excerpta, ubi est ἀκραχόλου, pro ἀκρολόχου." Casaub. " Et γλυκὺν et ἀκρολόχου et ἐσμὸν habent ambo nostri Codd. Fiorilli, Obss. in Athen. p. 97., sive ingenio sive diligentiæ debemus felicissimam vocabuli, nullo modo hic ferendi, ἐσμὸν correctionem, quam quidem a nemine ante eum propositam reperimus. De melle hic agi quis dubitare possit? Atqui νασμὸν μελίσσης γλυκὺν poetico stylo, (utique non historico,) percommode mel dici, perfacile autem a librariis νασμὸν in ἐσμὸν detorqueri potuisse, nemo non videt." Schweigh. " Felicissima emendatio Jacobsio debetur, qui primus eam in Animadvv. in Eurip. p. 114. proposuerat, coll. Eurip. Hecub. 154. et Hippol. 653. tum Meleag. Epigr. 30. (in Brunckii Anal. T. i. p. 11.) ubi γλυκὺ νᾶμα μελισσῶν, et Antiphil. Epigr. 29. (Anal. T. ii. p. 177.) ubi et ῥεῦμα μελισσῶν et νᾶμα. Eodem modo μελίσσης νάματα Antiphanes dixit ap. Athen. x. 449. c. et Sopater ap. eund. xi. 784. b. (T. iv. nostræ edit. p. 224.) Sed etiamnum clandicare versum, Νασμὸν μελίσσης τῆς ἀκρολόχου γλυκὺν, comiter (ut omnia) nos admonuit Censor Halensis. Et ille quidem πάγγλυκυν proposuit; commodissimum vero fuerit fortasse, si τὸν γλυκὺν scripseris." Idem in Addendis T. xiii. p. 485. Porsonus quidem in Adversariis p. 105. ed. Lips. ἐσμὸν intactum reliquit; at, nostra sententia, Jacobsii emendatio certissima est; Epinicus enim, ut notat Casaub., non apes, sed mel intelligit.

(vulgo Ἐσμὸν) *μελίσσης τῆς ἀκρολόγου γλυκὺν*, Schweigh. edidit *ἀκρολάγον*. Edd. cum Ms. A. *ἀκρολόχον*, Ms. Ep. *ἀκροχόλου*.[1]] In Æschyli versu olim conjeceram *αἱ λαβρόγοοι*. Quidnam in suo exemplari invenerit vetustior e Scholiastis, conjectura assequi nequeo, nisi forte *αἱ δακνόγοοι*: explicat enim, *αἱ τοῖς γόοις δακνόμενοι* [*δακνόμεναι*]. Rem in medio relinquimus." Blomfieldius.

A

"Ἀβρόδαις (sic Schæferus in Mss. at Schneiderus in Lex. Ἀβροδαὶς), Mollibus dapibus, seu cibis delicatis instructus. (Archestratus *ἐν Γαστρονομίᾳ*) apud Athen. (i. p. 4. e.) *Πρὸς δὲ μιᾷ πάντας δειπνεῖν ἁβρόδαιτι τραπέζῃ*." H. St. Thes. Ind.

[* Ἀβροκόσμητος, ὁ, ἡ, Molli ornatu condecoratus. Constantini Manassis Annales in Meursii Opp. T. vii. p. 536. *Καὶ τὴν ψυχὴν ὑπέφαινε χάρισι λαμπομένην, Ὡς νύμφην ἁβροκόσμητον, ὡς τρυφερόχρουν κόρην.*]

"Ἀβρομίτρης, ου, ὁ, Molli delicataque redimitus mitra. Hesych. ἁβρομίτρας exponit * *λαμπροζώνους*, splendido cinctu decoros." H. St. Thes. Ind. [Vocabulum *ἁβρομίτρης* prætermisit Schneideri Lex.] B

[* Ἀβροπέδιλος, quo vocabulo caret Schneideri Lex., legitur, notante Schæfero in Mss., in Meleagri Epigr. xxi. Anal. T. i. p. 9. *Ἁβροπέδιλος Ἔρως γυμνὸν ὑπεστόρεσεν.*]

Ἀβρόπηνος, ὁ, ἡ. "Ἀβροπήνους πέπλους dixit Lycophron molli et subtilissimo stamine contextos peplos." H. St. Thes. Ind. [Locus est v. 863. *Μήθ' ἁβροπήνους*[2] *ἀμφιβάλλεσθαι πέπλους Κάλχῃ* * *φορυκτούς*. Tzetzes: *Ἁβροπήνους· * τρυφεροστήμονας, * πλουσιοϋφεῖς, σηρικούς. Κάλχῃ φορυκτούς· * πορφυροβεβαμμένους κυρίως, νῦν δὲ τοὺς ἁπλῶς βεβαμμένους διὰ πολλῶν βαφῶν, καὶ πεποικιλμένους, καὶ * πλουμαρικοὺς λέγει.*[3] V. nos infra v. Ἀβρότιμος.*]

Ἀβρόπλουτος, (ὁ, ἡ,). "Ἀβρόπλουτος *χαίτη* apud Eurip. [Iphig. T. v. 1148., *Χαίτας ἁβροπλούτου* "*Ες ἔριν ὑρνυμένα*, ubi J. Marklandus legit, *Χλιδᾶς ἁ. Ἔς τ' ἔ. ὀ.*, addens, '*χλίδημα* hoc est Iph. Aul. v. 74. significat cultum et elegantiam in vestibus,'] "Coma molli et opulento ornatu decorata." H. St. Thes. Ind. [G. Wakefieldius in Notis Mss. conferri jubet Pindari Pyth. iii. v. 195. *Εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἁβρὸν ὀρέξαι, Ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὐ-Ρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.* Vide ejusdem Silv. Crit. iii. Append., a Schæfero in Mss. laud.]

[* Ἀβρόπους, οδος, ὁ, ἡ, vide nos supra p. 43. not. 1.]

Ἀβροσταγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Mollitie diffluens, ex ἁβρὸν et στάζω. Quidam *ἀνώνυμος* apud Suidam (v. Ἁβρὸς), *Καὶ ἁβροσταγὲς ἔχων ἀεὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς βοστρύχους.* [Hæc a Suida repetuntur ad v. Ἀναδούμενος, ubi, pro *ἁβροσταγὲς*, melius, ut, cum Kustero et Schneidero in Lex., putamus, *μυροσταγὲς*, i. e. unguentis madens. Vide nos supra ad Lex. Vocc. peregr. p. cccIvii. b.] In vulg. Lex. exponitur *ἁβροσταγὴς*, crapula diffluens.

[* Ἀβρόσιτος, ὁ, ἡ, De mensa laute instructa. Constantini Manassis Annales in Meursii Opp. T. vii. p. 541.: *Ἐντεῦθεν * τρυφερόπεπλον περιβολὴν ἐστύγει, Καὶ τράπεζαν ἁβρόσιτον φλεγμαίνουσαν τὰς ὄψεις, Καὶ κλίνην * πορφυρόστρωτον, καὶ * μαργαροφορίας.*]

[* Ἀβροστόλιστος, ὁ, ἡ, Delicate vestitus. Constantini Manassis Annales in Meursii Opp. T. vii. p. 476.: *Ὡς εἴ τις ἁβροστόλιστον ἀκοσμήσει νύμφην, Καὶ γραῦν τινα τρικόρωνον ὡς κόρην ὡραΐσει.*]

[* Ἀβρότιμος, ὁ, ἡ. Æschyli Agam. v. 699. *Ἐκ τῶν ἁβροτίμων Προκαλυμμάτων*, "e delicatis thalami ornamentis," Stanleius vertit. "Ἀβροπήνων Salmas. ad Solin. p. 78. monente Heath. qui dubitat utrum ex conjectura, an ex fide codicum. Idque receperunt Pors. Schutz. 2. * Ἀβρομίτων Æschylum dedisse censet G. Wakefield. S. S. §. 22. cujus glossam extitisse *ἁβροπήνων*. Et *λεπτόμιτον* adducit ex Eurip. Androm. v. 833. Sed, ut erat semper fere festinus, vir cl. non animadvertit penultimam

[1] "In Epinicii (Epinici) Fr. claudicanti metro sic fere succurri posse putabam: *Νασμὸν μελίσσης τῆς ἀκραχόλου γλυκὺν, * Συγκυρκανήσας*, [in Schweigh. Ed. per errorem *Συγκυρκανήσας* scriptum est.] Vulgo *τῆς ἀκρολόχου*, quæ est Cod. Veneti lectio, quam Epitomator non imperite mutavit in *ἀκροχόλου*. Sed quum in hac quoque lectione metrum vacillet, scripsi *ἀκραχόλου*, quod est in Aristoph. Eqq. 42. *δεσπότης Ἀγροικος ὀργὴν, κναμοτρὰξ, ἀκράχολος*, et in ejusd. Fr. cxxxiii. *καὶ κύων ἀκράχολος*. Hesych. Ἀκραχολεία· *ἡ πρόχειρος ὀργή*. Jam hoc epitheton elegantem facit antithesin cum *γλυκὺν νασμόν*." Jacobsii Additamenta Animadversionum in Athen. p. 235. "Epinicus, Ed. Ald. *Ἐσμὸν μελίσσης τῆς ἀκροχόλου γλυκύ*. Lege cum Epitome, *ἀκραχόλου γλυκύν*. Corruptius Ed. Casaub. *ἀκρολόχου*. Ἀκροχόλου *γλυκὺν* citat Wesseling. ad Herod. ii. 69." Porsonus Advers. p. 105. Nostra quidem sententia, lectio *ἀκραχόλου*, cui patrocinantur Jacobsius et Porsonus, nullo modo hic ferenda est, utpote quæ epitheton faciat otiosissimum et a re, de qua agitur, alienissimum, (quanquam Jacobsio elegans videatur antithesis *τοῦ ἀκραλόχου μελίσσης* cum *γλυκὺν νασμόν*): proculdubio enim poetæ in animo non erat loqui de ape in iram prona, sed de ape florilega ad *νασμὸν* illum *γλυκὺν* extrahendum, atque adeo cum H. Stephano, Schweigh. et Schneidero in Lex., lege *ἀκρολόγου*, et metro claudicanti consule legendo vel *πάγγλυκυν*, vel *τὸν γλυκύν*. "Ἀκρολόγος, ου, ὁ, Qui summa tantum colligit et manu carpit. Epinicus ap. Athen. x. (p. 432. c.) *μελίσσης τῆς ἀκρολόγου*; sic enim repono pro *ἀκρολόχου*: constat enim apem summis insidentem floribus, ('sive floribus insidentem, qui sunt in arborum et aliarum plantarum summitate,' Schweigh. l. c.) melleos inde elicere et colligere succos. Sic verbum Ἀκρολογέω significat In summitate carpo seu lego, vel summitatem aut summa lego: *ἀκρολογεῖν στάχυας* in Anthol. Epigr. (lxxx. Philippi Thessalonicensis, in Brunckii Anal. T. ii. p. 234. *Λιμὸν δίζυγὴν ἀκαμισομένη * πολύγηρως Νικὼ, σὺν κούραις ἠκρολόγει στάχυας*,) Lascaris exposuit Post messores legere spicas: quum potius sonet Summas spicas carpere seu colligere." H. St. Thes. Ind. "Ἠκρολόγει, summa quæque decerpens, spicas igitur. Verbum *ἀκρολογεῖν* an alibi occurrat, ignoro. Theocr. iii. 32. *ποιολογεῖν* de eadem re usurpavit. Vulgare est *σταχυολογεῖν*." Jacobs. Ut vero ad *ἀκρολόγος* redeamus, "simillime sane composita nomina sunt *σπερμολόγος, σπερματολόγος, βιζολόγος, * χρυσολόγος*, et id genus alia. [*Χρυσολόγος* Schneiderus in Lex. affert *ἁμαρτόρως*: verb. * *χρυσολογέω* legitur in Luciani Somnio vi. T. ii. p. 713. *Παῖε, ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν.*] Vocabulum *ἀκρολόγος* non hic modo, sed etiam infra xlii. p. 608. e. restituendum Athenæo et poetis ab eo citatis, acute vidit Florillo in Obss. in Athen. p. 97." Schweigh. ad L. x. p. 432. c. Cf. notas ejusdem ad L. xiii. p. 608. c., cujus loci emendatio doctissimo Editori, quem secundæ cogitationes certiorem fecerant, haud perinde certa et in liquido posita visa est.

[2] *Μήτ' αὐροπήνους*, teste Sebastiano, Vat. 1307. habet. De permutatione nominum *ἄβρα* et *αὖρα* s. *αὕρα* supra monuimus. Pal. 139. exhibet, teste eodem, *ἀβροπίνους*. "Vit. 3. *ἀβροπίνους*, vitiose, ut sæpius; nam *πίνη*, non vero *πίνη* dicitur." Mullerus. Librarius vero, scribendo *ἀβροπίνους*, sui sæculi scripturam, non veterem, secutus esse videtur; alibi enim in scriptoribus citerioris Græcitatis ι pro η reperitur. Sic *σησαμὶς, σισαμὶς: σήσαμος, σίσαμος*, sesamum, sisamum: v. nos supra ad Lex. Vocum peregrinarum p. cccxliv. a. b. Schol. ad Aristoph. Pac. 869.: *Σήσαμα δὲ καὶ μήκωνες, καὶ σησύμβρια, φύλλα οἷς στεφανοῦνται οἱ νυμφίοι*. In Suida, qui locum exscripsit, rectius legitur *σισύμβρια*. Sic librarii recentiores, pro veteri scriptura per ε, (*σεμίδαλις,*) *σιμίδαλις* scribebant, de qua re jam monuimus l. c. p. cccxli. in nota 2. Nunc vero nobis addere licebat Bastii observationem, in Appendice ad Aristoph. Plut. a T. Hemsterhusio edit., p. 559. Glossæ Codicis Par. n. 2827. v. 673.: *Ἀβάρης· σιμιδάλεως*. "Notanda hæc forma," inquit Bast., "nisi Glossator, ut vulgo, *σεμιδάλεως* scripsit." Imo recte se habet *σιμιδάλεως*, quæ est recentiorum scriptura, ut e Glossis Labbeanis satis constat. Ut posteriores *σιμίδαλις* pro *σεμίδαλις* ponebant, sic contra *σίλιγνις* pro *σίλιγνις* scribebant: v. nos l. c. p. cccxliii. a.

[3] "Pro *πλουσίους* Vit. 1. et Ciz. bene *πλουσιοϋφεῖς*, sc. vestes auro et argento intextas. Abest hoc voc. a Lexicis nostris. *Πορφυροβεβαμμένους* Vitt. 2. et 3. pro *πορφύρᾳ βεβαμ.* Adjectivum *πορφυρόβαπτος* exhibent Lexica, sed verbum *πορφυροβάπτειν* adhuc ignorant. Vit. 1. et Ciz. *πλουμαρκούς*, vitiose. Vopisc. in Carino c. 20. 'Vestes plumandi difficultate pernobiles:' cf. ibi Salmas. p. 849. sqq." Mullerus.

[4] Schæferus in Mss. laudat Wessel. Probab. v. p. 47. cujus hæc sunt verba:—"Hesych. *Χρυσοπήνη· τὴν διὰ χρυσοῦ εἰργασμένην*. Refingi jubent *χρυσοκηρήτην*, non male, et est id in tragici nostri Oreste v. 838. Sed quid ni minore molimine * *χρυσεοπήνην*? Multa hujus generis vocem constabiliunt: *εὐπήνους ὑφὰς* memorat Iphig. in Tauris v. 814. * *πολύτηκα φάρεα* dabit Electra v. 191. *ἁβροπήνους πέπλους* Lycophron v. 863." In Hesychii loco Cod. Ven. habet: *Χρυσοπήνη· τὴν διὰ χρόνου ε.* "Corruptela oritur ex χ, quod, ut alibi monui, et *χρόνος* et *χρυσὸς* significat: eundem errorem mox infra inveniemus." Schow. Vide nos in Lex. Vocum peregrinarum p. cccIxiv. not. 5. G. Wakefieldius in Silv. Crit. i. p. 41. ex J. Poll. vii. 43. adfert, *Καὶ ὁ παρὰ Κρατίνῳ * εἰκπηρής*: qua voce caret Schneideri Lex.

ejus vocis corripi: unde corrigendum erat in Antistropha quoque γαμβροῖς: nam sic uterque erit Iamb. peuthem. prima enim sive in ἁβροτίμων, sive in ἁβροπήνων, sive in ἁβρομίτων h. l. corripitur, ut apud Eurip. Med. v. 1164." S. Butlerus. Primam in ἁβρὸς apud Atticos poetas corripi, monet Eustath. p. 1447. 50. et p. 1353. 40. Draco Stratonicensis de Metr. Poet. p. 63. Ἔστω οὖν παραδείγματα τῶν συστελλόντων τὸ ᾱ πρὸ τοῦ β̄ ταῦτα· Βλάβος, βλάβη, Ἄβυδος, στραβὸς, ἄβιος, Λάβδακος, ἁβρὸς, τὸ δὲ ἀβάλας μάχεται, ἐκτεῖνον τὸ ᾱ. Idem p. 80.: Προσέτι δὲ καὶ τὸ ᾱ πρὸ τοῦ β̄ συστέλλεται, οἷον ἁβρὸς κ. τ. λ. In Bione i. 79. prima producitur, Κέκλιται ἁβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πωφυρέοισιν, cum quo conferendum est Fragm. apud Hephæst. p. 59. ed. Gaisf.]

[* Ἀβροτράπεζος, ὁ, ἡ, De mensa epulis conquisitissimis onusta. Constantini Manassis Annales in Meursii Opp. T. vii. p. 460.: Καὶ δεῖπνον ἁβροτράπεζον τελοῦντος τοῦ κρατοῦντος, Συμποσιάσων μετ' αὐτοῦ ἄλλοις ἀφικνεῖται. Locutio ἁβρὰ τράπεζα supra ad v. Ἁβρὸς ab H. Stephano adlata est, sed * ἁμαρτύρως.[1] Occurrit vero in eodem Const. Man. ibid. p. 369. de Sardanapalo: Καὶ μάχλος ἦν, καὶ μαλακὸς, χαῦνος, καὶ θηλυδρίας, Μόνης τρυφῆς ἐφρόντιζε, μόνης ἁβρᾶς τραπέζης, Συνήθης, συνέπινεν, C. R. συνέπαιζεν, εὐνοίχοις, καὶ μαχλάσι. Occurrit quoque in Æliani Var. Hist. iv. 22.: Δῆλον δὲ, ὅτι καὶ ἡ τράπεζα ἦν αὐτοῖς καὶ ἡ λοιπὴ δίαιτα ἁβροτέρα. Huc forte respexit Noster.]

[* Ἁβροχαιτήεις, s. " * Ἁβροχαιτόεις, i. q. ἁβροχαίτης," Simonides Amorg. de Mulieribus v. 57. " ita enim legendum," inquit Fr. Passowius in Symbolis ad Schneideri Lex. apud Beckii Acta Semin. Reg. et Societat. Philolog. Lips. V. i. p. 92. De v. ἁβροχαίτης vide Thes. G. L. t. iv. p. 363. c. Simonidis locus est in Gaisfordii Poetis Minoribus Græcis T. i. p. 413.: Τὴν δ' ἵππος ἁβρὴ χαιτήεσσ' ἐγείνατο. " Ἁβροχαιτόεσσ'. Sic olim emendaveram lectionem, quam in Grotii Florilegio repereram ἁβροχαιτόεις. In Gesneri Edit. legitur ἁρπηχαιτείης, et in marg. ἁβρηχαιτήεις. Nescio qua mea negligentia vetus illud lectionis monstrum hic remansit, quod sane nolebam. Sincera lectio, quam liquido et distincte exhibet Cod. Reg. reponi debuit, Τὴν δ' ἵππος ἁβρὴ χαιτήεσσ' ἐγείνατο. E duobus adjectivis bene componi posset ἁβροχαιτήεσσ'. Sed χαιτόεις, quod e vet. Lex. affert H. Stephanus Thes. T. iv. p. 363. f., Græcum non est, nec proinde mirum, si nullo firmatur exemplo. η in χαιτήεσσ' corripitur ante vocalem, poetarum more, cujus in senariis etiam Tragicorum occurrunt exempla, ut apud Eurip. in Heraclidis v. 995., Ὅπως δρώσας καὶ κατακτείνας ἐμοὺς Ἐχθρούς." Bruncknius. Quod ad Stephani verba attinet, fallitur vir doctus, putans illum e vet. Lex. vocabulum χαιτόεις adtulisse. " Affertur et χαιτόεις," inquit Stephanus, " pro Jubatus, setosus, comans, sed haud scio unde; auctoris enim nomen reticetur." Lexicographus noster hic respexit non ad vetus suum Lexicon, sed ad Lexica vulgaria, quæ ante Thesaurum in lucem datum in usu erant, et quorum errores ipse asperioribus verbis perstringit in Epistola ad Lectorem s. Præfatione ad Thes. G. L. Ceterum Fr. Passowius in Libro, cui titulus Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, Berolini 1812. 8vo. p. 44. de v. Ἁβροχαιτήεις egregia hæc habet:—" * Ἐναιμήεις, Quint. Mæc. 6, 5. zw.—ist wahrscheinlich richtig. Es hat für sich die Analogie von * Βαθυχαιτήεις. Æschyl. Epigr. 4. und von * Βαθυδινήεις. Iliad. 22, 15. 603. Auch muss unstreitig bey Simonid. de Mul. 57. mit Köler das in den Wörterbüchern fehlende Ἁβροχαιτήεις statt des ungriechischen Ἁβροχαιτόεις hergestellt werden."]

[* " Ἁβρόχροος, ὁ, ἡ, s. v. a. * Ἁβρόχρως und überh. ἁβρός. S. ἁβρογόος nach." Schneideri Lex. T. ii. p. 682.]

" Πάναβρος, (ὁ, ἡ,) Omnino delicatus, Omnibus " modis mollis." H. St. Thes. Ind. [Respexit ad Luciani Rhæt. Præc. xi. T. iii. p. 11. Εὑρήσεις πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσοφόν τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ βάδισμα, ἐπιπεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φώνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κινοῦμενον, ὀλίγας μὲν ἔτι, οὔλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάναβρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, τὸν τῆς τραγῳδίας ἐπέραστον ἐκεῖνον ποιητήν.]

[* Φίλαβρος. Heliodori Æthiop. p. 325=277. Φιλέλληνά τε καὶ φίλαβρον καὶ ξένων εὐεργέτην, ubi eruditissimus Coraius T. ii. p. 238. hæc notavit:—Φίλαβρον· τουτέστι, χαίρουσαν τοῖς ἁβροῖς, ὡς, αὐτὸς αὐτὸν ἐξηγούμενος, ἐρεῖ προϊὼν (σελ. 339=289.) Τὸ δὲ σύνθετον τοῦτο Φίλαβρος οὔπω κατακεχώρισται ἐν τοῖς Λεξικοῖς. Schneiderus ex Heliodori loco in Lexicon suum recepit.]

" " Ἄβρων, (s. Ἄβρων,) nomen proprium Gram- " matici cujusdam apud Suidam, (et Zonaram p. " 7. item nomen scriptoris cujusdam, περὶ ἑορτῶν " καὶ θυσιῶν, apud Steph. B. v. Βάτη.[2]) Item no- " men cujusdam divitis molliterque et delicate vi- " ventis Argivi: a quo manavit proverbium Ἄβρω- " νος βίος, dici solitum εἰς τοὺς ἁβροβίους seu τρυ- " φεροβίους et ἁβροδιαίτους, qui molliter et delicate " vivunt. Meminit vero hujus proverbii idem Suid. " et Erasm. in Chiliad. Derivatum inde Ἁβρώνειος, " Abroneus, i. e. ὁ τοῦ Ἄβρωνος." H. St. Thes. Ind. [Suidæ locus est hic: Ἄβρωνος βίος· ἐπὶ πολυτελῶν. Ἄβρων γὰρ παρ' Ἀργείοις ἐγένετο πλούσιος. Ἢ καὶ ἀπὸ ἁβροῦ. Καὶ Ἁβρώνειος. Etymologus p. 764. 56.: Τρῆρων· ἐπὶ τῆς περιστερᾶς, ἡ δειλή· παρὰ τὸ τρεῖν, εὐλαβὲς γὰρ τὸ ζῶον· παρὰ τὸ τρέω τὸ φοβοῦμαι, τρέερος, κατὰ συγκοπὴν, τρῆρος,[3] καὶ παρώνυμον, τρήρων, ὡς ἁβρὸς Ἄβρων. Cf. Zonaras p. 1745.]

Ἁβρῶς, Molliter, delicate. Retinet et ceteras nominis ἁβρὸς significationes, pro Festive, et pro Magnifice, etc. Eurip. Medea (v. 829.) Ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου βαίνοιτες ἁβρῶς αἰθέρος. [Fragmentum apud Hephæst. c. x. p. 59. ed. Gaisf.: Ἡρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μιτρὸν ἀπυκλάς· Οἴνου δ' ἐξέπιον κύδον· νῦν δ' ἁβρῶς ἐρύεσσαι Ψάλλῳ πηκτίδα τῇ φίλῃ, κωμάζων παῖδ' ἁβρῇ.[4]] Hesychius ἁβρῶς exponit ἀνθηρῶς. [Sedem glossæ nondum invenimus. Dionis Hist. lxxiii. 16. T. ii. p. 1238. Οὔτε γὰρ οἱ δορυφόροι ἀξιόν τι τοῦ τε ὀνόματος καὶ τῆς ἐπαγγελίας σφῶν,

[1] Hocce vocabulum ignorat Gr. Linguæ Thesaurus. Legitur vero in Demosth. Orat. prior. in Onetorem, p. 869. 20. ed. Reisk.: Μὴ γὰρ ὅτι πρὸς τοῦτον, τοιοῦτον ὄντα, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ἄλλον οὐδ' ὃν εἷς οὐδένα τοιοῦτον συνάλλαγμα ποιούμενος, ἁμαρτύρως ἂν ἔπραξεν.

[2] " Ἄβρων, ὁ Καλλίου ἐξηγητὴς, apud Steph. B. v. Βάτη, Abro, Callix filius, sacrorum religionumque interpres, cui muneri convenit liber ab eo scriptus περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν. Pessime G. J. Vossius de Histor. Gr. iii. p. 314. et Berkelius: paulo melius J. Meurs. Bibl. Attic. nisi quod commentatorem vertat." D. Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 110.

[3] Vocabulum τρῆρος ex hoc loco Schneiderus in Lexicon suum recepit. Occurrit quoque in Etymologo p. 657. 15. Ὁ δὲ Φιλόξενος, παρὰ τὸ τρῶ τρίω, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα, τρεερὸς, ὡς σφάλλω, σφαλερὸς, καὶ κρέσσει, τρηρὸς, ὁ δειλὸς, (ἀφ' οὗ παρώνυμον τρήρων,) μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ, ἄτρηρος, ὁ μὴ δειλὸς, ἀλλὰ δραστικὸς, καὶ ἐῤῥωμένος τὴν γνώμην, καὶ ματαθέσει ὀτρηρός. Zonaras p. 1745.: Τρήρων, τρήρωνος, λέγεται δὲ ἡ δειλὴ περιστερά. Παρὰ τὸ τρέω τρεερὸς καὶ κατὰ συναλοιφὴν τρηρὸς καὶ παρώνυμον τρήρων, ὡς ἁβρὸς, ἄβρων, (leg. Ἄβρων), ubi silet Tittmannus. " Cum τρήρων significante δειλὸν, conjunge τρηρὸν, quod Hesychius exponit itidem δειλόν: subjungens tamen et has expositiones, ἐλαφρὸν, ταχὺ, item πλοῖον μικρόν." H. St. Thes. iii. p. 1674. g. Τρηρὸν est vox nihili: lege cum Is. Vossio τραρὸν, conferri jubente τραρόν. " Τραρὸς, Asper, τραχὺς, Hesych." H. St. Thes. Ind. " A τρέω," inquit G. apud Albertium, " τράρω, τραρός:" an recte, alii viderint. " Πλοῖον μικρὸν pertinet ad τρήρων, quod infra similiter exponit Hesych. et hic confudit cum τρηρὸν, pro quo τρηρὸν male scriptum, ex eadem confusione." Albertius.

[4] " Ποδὶ ἁβρῇ Fl. H. B. 1. potius ποδὶν (sic, volvit forte ποσὶν,) ἁβρῶς. Sed παιδὶ ἁβρῇ T. et Mss. alii, unde fuisse suspicor παῖδ' ἁβρῇ vel κόρῃ ἁβρῇ." L. Hotchkis. " Ποδὶ ἁβρῷ citat Scaliger ad Catullum p. 16. et Voss. ad Catull. p. 544. Hoc fragmentum inter Anacreontea retulit Barnesius n. lxxx. ex Athenæo xi. p. 472. F. xiv. 646. C. Pollucc x. 70." Gaisford.

ἅτε καὶ ἁβρῶς διαιτᾶσθαι μεμαθηκότες, ἐτοίμην. Idem lv. 9. et lvi. 27. Ἁβρότερον διῆγον. Vide nos supra p. 41. B. et cf. Boissonad. ad Philostr. p. 326. " Eustath. ad Hom. Il. O. p. 1035. 27. Ἐν σκυθρωποῖς ἁβρῶς λαλεῖν Homerum dicit, ubi is sententiam tristem et gravem, figuris quibusdam suavitatem habentibus, v. c. παρισώσεσι, velut exhilarat, quæ ibidem φραστικὴ χάρις appellatur: cf. quæ dicta sunt ad voc. Ἰλαρόν." Ernestius in Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 1. Lucianus in Rhet. Præc. xii. T. iii. p. 13. dicit, Ἀγροικον γὰρ τὸ ἀῤῥενωπὸν, καὶ οὐ πρὸς ἁβροῦ καὶ ἐρασμίου ῥήτορος.]

Ἁβρότης, ητος, ἡ, Mollities, Deliciæ, Luxus, (Nimius deliciarum amor.) Xenoph. K. Π. viii. (8. 8.), Τῇ δὲ Μήδων στολῇ καὶ ἁβρότητι. (Sturzio in Lex. Xenoph. videtur de vestitu explicandum esse per hendiadyn. Leunel. elegantia.) Ibidem ἁβρότητα, θρήψιν (θρύψιν,) τρυφὴν, μαλακίαν pro eodem usurpat. Dion Hist. p. 67. τρυφὴν et ἁβρότητα conjungit, [xxxix. 37. Καίπερ ἐς πᾶν αὐτοὶ καὶ τρυφῆς καὶ ἁβρότητος προκεχωρηκότες. Idem lxxii. 10. Καὶ οὔτ' ἀρχὴν τῶν τοιούτων τι αὐτῷ ἔμελεν, οὔτ' εἰ καὶ σφόδρα ἐπεφροντίκει, διαθέσθαι γε αὐτὰ ὑπὸ τῆς ἁβρότητος καὶ τῆς ἀπειρίας ἐδύνατο. Max. Tyr. Diss. iii. 3.: Τὰ δὲ ὑπὸ τῶν σοφιστῶν θρυλλούμενα ἐς αὐτὴν, i. e. τὴν ἡδονὴν, ἡ Σαρδαναπάλου τρυφὴ, καὶ ἡ Μηδικὴ χλιδὴ, καὶ ἡ Ἰωνικὴ ἁβρότης, καὶ τράπεζαι Σικελικαὶ, καὶ ὀρχήσεις Συβαριτικαὶ, καὶ ἑταῖραι Κορίνθιαι, κ. τ. λ. Vid. Boissonad. ad Philostr. p. 276. Plut. in M. Antonio lxxii. p. 138. Οὐδέν τι λειπομένην ἐκείνης ἁβρότητι καὶ τρυφαῖς καὶ πολυτελείαις. Idem in Camillo ii. p. 286. Πλούτῳ δὲ καὶ βίων ἁβρότητι καὶ τρυφαῖς καὶ πολυτελείαις ἀγαλλόμενη. Phrynichus Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 4.: Ἁπαλοὶ θερμολουσίαις, ἁβροὶ μαλθακευρίαις· ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἁβρότητος διαῤῥεόντων, ἁβρὸν δὲ σημαίνει τὸ τρυφερόν. Cf. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων παλλῶν ibid. p. 415.] Significat et magnificentiam sive splendorem. [Hesych. Phavor. et Suidas: Ἁβρότητι· * τρυφερότητι, ἁπαλότητι. Etym. M. p. 4. 51.: Ἁβρότης· ἁπαλότης, τρυφερότης. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322.: Ἁβρότητι· τρυφερότητι. Zonaras p. 8.: Ἁβρότης· τρυφερότης, ubi Cod. D. Ἁβρύντι· τρυφερότητι. Respicitur, ut putamus, ad Eurip. Iphig. Aul. v. 1343. Οὐκ ἐν ἁβρότητι κεῖσαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα.' Idem in Bacch. v. 966. Ἁβρότης' ἐμὴν λέγεις. Pindari Pyth. xi. 51. Ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ πυρωθέντων Τρώων ἔλυσε δόμους ἁβρότατος, pro τὴν ἁβρότητα δόμων, opes evertit domus. Idem ibidem viii. 126. Ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν, Ἁβρόταος ἐπὶ Μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται Ὑποπτέροις ἀνο-Ρέαις, ἔχων κρέσσονα πλούτου Μέριμναν. J. Pollux v. 95. Ἁβρότης, θρύψις. " Ἁβρότης λόγου, suavitas, dulcedo quædam elocutionis, Hermog. Ἰδ. Lib. ii. p. 254. Non multum ab illa differt ἡ γλυκύτης et ὥρα τοῦ λόγου, sed videtur de ea oratione in primis dici, quæ in his fere modum excedit. Itaque cum Menander Rhetor Περὶ Διαιρ. Ἐπιδ. p. 576. ed. Ald. ὥραν et κόσμον iis commendasset, qui hymnis et invocationibus Deorum uti velint, hoc præceptum, tanquam cautionem quandam, addit, Μήτε ἡ περὶ τὴν κατασκευὴν ἁβρότης ὑπερφθέγγοιτο τὴν συγγραφὴν, h. e. 'Non adsit tantus ornatus, quantus non deceat scriptionem prosaicam.' Alio loco, ubi de λαλιᾷ * προπεμπτικῇ exponit, ait: Χαίρει ἁβρότητι κατασκιλλεσθαι, χαίρει διηγημάτων ἡδέων χάρισι. Porro ἁβρότης dicebatur Sophistis quædam pronuntiandi mollities, et grata dulcedo: vid. Philostr. in Scopel. et T. Hemsterh. Præf. ad Polluc. p. 28." Ernestius Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 1. Ἁβρῶς λαλεῖν Eustath. supra ad voc. ἁβρῶς laudatus, dixit. Dionis Hist. lxxix. 13. Γυμνός τε ἀεὶ ἐπὶ τῆς θύρας αὐτοῦ ἑστὼς, ὥσπερ αἱ πόρναι, καὶ τὸ * σινδόνιον[2] χρυσοῖς κρίκοις ἐξηρτημένον διασείων, τούς τε παριόντας ἁβρᾷ καὶ κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ προσεταιριζόμενος. " Ἐπιστροφὴ τοῦ λόγου, quoddam dictionis robur, et gravitas, quæ opponitur τῇ ἁβρότητι, molli venustati. Philostr. in Vita Scopel. p. 519.: Διελέγετο δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ θρόνου σὺν ἁβρότητι, ὅτε δὲ ὀρθὸς διελέγετο, ἐπιστροφήν τε εἶχεν ὁ λόγος, καὶ ἔῤῥωτο." Ernest. l. c. p. 127.]

Ἁβροσύνη, ης, ἡ, Idem quod ἁβρότης, sed magis poeticum est hoc quam illud. (Ἁβρότης bis in Pindaro bisque in Euripide legi, supra ostendimus.) Eurip. in Oreste (v. 343.) de Menelao,—πολλῇ δ' ἁβροσύνῃ Δῆλος ὁρᾶσθαι, Τῶν Ταντα λιδῶν ἐξ αἵματος ὤν.[3] Ubi pro magnificentia et splendore poni videtur. (Sunt qui interpretentur mollem et elegantem cultum et incessum, de quo ἁβρὰ βαίνειν Troad. v. 820. Vide Dionis Chrys. Orat. ii. de Regno p. 27. C. qui Euripidis locum laudavit.) Ab Hesychio, (qui addit, τρυφὴ,) et Suida (et Zonara p. 10. et Grammatico S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322.) φαιδρότης etiam exponitur. [Athen. xv. p. 687. a. e Clearcho ἐν γ'. Περὶ Βίων: Ὑμεῖς δ' οἴεσθε τὴν ἁβρότητα χωρὶς ἀρετῆς ἔχειν τι τρυφερόν; καί τοι Σαπφὼ, γυνὴ μὲν πρὸς ἀλήθειαν οὖσα, καὶ ποιήτρια, ὅμως ᾠδέσθη τὸ καλὸν τῆς ἁβρότητος ἀφελεῖν, λέγουσα ὧδε· Ἐγὼ δὲ φίλημι ἁβροσύναν, καί μοι τὸ λαμπρὸν Ἔρος ἀελίω καὶ τὸ καλὸν λέλογκε·[4] φανερὸν ποιοῦσα πᾶσιν, ὡς ἡ τοῦ ζῆν ἐπιθυμία τὸ λαμπρὸν καὶ τὸ καλὸν εἶχεν αὐτῇ, ταῦτα δ' ἐστὶν οἰκεῖα τῆς ἀρετῆς. " In his ultimis poetriæ verba apposite illustrantur. Voluit Sappho dicere, se, vitæ amore adductam, splendidum atque honestum cupere; innuit ergo, eas tantum delicias sibi placere, a quibus decus non absit. Λέλογκε h. l. active dictum, Quasi sorte mihi tribuit, proprium mihi reddidit, verbis simplicioribus, Ego tota dedita sum cet." H. F. M. Volgerus ad Sapphus Fragmenta p. 88. Xenophanes in Elegiis apud Athen. xii. p. 526. a. de Colophoniis: Ἁφροσύνας δὲ μαθόντες ἀνωφελέας παρὰ Λυδῶν, Ὅφρα τυραννίης[5] ἦσαν ἐπὶ στυγερῆς, Ἧκεσαν εἰς ἀγορὴν * παναλουργέα φάρε' ἔχοντες, Οὐ μείους ἦτερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν.[6] Pro ἁφροσύνας leg. ἁβροσύνας, ut jam vidit Schneiderus in Lex. T. ii. p. 682. Alibi ἁφροσύνη et ἁβροσύνη inter se confunduntur. Stephanus enim noster supra ἁβροσύνη pro ἁφροσύνη, ut olim exhibebatur, Hesychio restituit.

[1] " Πρὸς τὰ νῦν πεπραγμένα. Bene, ut Æschylus Pers. 803. Sed cum Codd. A. B. habeant πεπτωκότα, ita edidi, ut Hippol. 718. Electr. 639. Plutarch. ad Apollon. p. 112. E. unde patebit metaphora." J. Markland. " Interpretatur Musgravius, 'Non in eo statu es, qui pudorem hunc delicatum postulet.' Lectioni etiam receptæ idem patrocinatur, ex Platone p. 755. A. citatus, "Ωσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι." Gaisford.

[2] De vocabulo * σινδόνιον panca monuimus supra ad Lex. Vocc. peregr. v. Σινδὼν p. cclxxv. b., hujus tamen loci immemores. " Illustrat Casaubonus ad Snet. Ner. c. 27. ex Juvenalis Sat. viii. 167.—Lateranus ad illos Thermarum calices inscriptaque lintea vadit: ubi Scholiastes, 'Pictis velis popinæ succedit.' Nam popinæ erat velum oppansum, orbiculos quosdam habens, ut adduci et reduci facilius posset, sicut ex hoc loco discimus." Reimarus.

[3] " Prope omnes Mss. cum Aldo, πολλῇ δ' ἁβροσύνῃ, unde si ἄναξ ejicies, quod omittit Dion Chrys. Or. ii. p. 27. facies, sed durissimis numeris, Μενέλαος, πολλῇ δ' ἁβροσύνῃ. Huic lectioni favere videtur J. sed is hoc loco adeo turbatus est, ut nihil certi statuere audeas. Ego ex v. l. Ms. apud Musgravium πολὺ δ' ἁ. edidi post alios. Neque ἄναξ temere ejiciendum. Æschylus Pers. 5. οἷς αὐτὸς ἄναξ Ξέρξης βασιλεύς. Mox δῆλος ὁρᾶται Dion, et pro var. lect. Harl. in textu L. de quo v. infra 659. minus bene. Deinde τοῦ Ταντα λιδων Dionis editio prima." Porsonus. Musgravius legendum conjicit, πολλὰ δ' ἁβροσύνῃ, i. e. κατὰ πολλὰ δῆλος. Soph. Philoct. v. 254. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρός.

[4] " Locus corruptus; sed vestigia choriambici tetrametri facile quis deprehendat." Blomfieldius ad Sapphonis Fragmenta. Versus in ordinem redigendos aliis relinquimus (vid. Volgerus p. 89.); at locum non esse corruptum, satis patet e Clearchi pœne ad verbum interpretatione.

[5] " Cum in vocab. τυραννίης penultima brevis sit, quam hic longam desiderabat metrum, * τυραννίης videtur scriptum oportuisse; formato nomine a verbo τυραννεύω, quod perinde ac τυραννέω in usu erat." Schweigh. Miramur Maltbium τυραννίης in Morelliano Lex. Gr. Prosod. p. 993. intactum reliquisse.

[6] " Tenuimus editam scripturam ἦτερ, et εἰς ἐπίπαν. Sed pro eo quod veteres membranæ habent ὅσπερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν, malueram equidem ἦτερ χίλιοι ὡς ἐπίπαν. Vereor sane, ne istam dictionem εἰς ἐπίπαν non agnoscat Hellenismus." Schweigh.

Vide notas ad Eurip. Hippol. 163. *ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας*, ubi Marklandus dubitat, an non legendum sit *ἀβροσύνας*: male; vulgatæ enim lectioni satis patrocinatur præcedens illud *ὠδίνων*, quod melius *τῷ ἀφροσύνας*, quam *τῷ ἀβροσύνας*, convenire omnes vident.]

¶ *Ἁβρύνω*, fut. *υνῶ*, ut (*ἁπαλύνω* ab *ἁπαλὸς*, *ἐλαφρύνω* ab *ἐλαφρὸς*, *ἱλαρύνω* ab *ἱλαρὸς*, *κακύνω* a *κακὸς*,) *καλλύνω* a *καλὸς*, (*λαμπρύνω* a *λαμπρὸς*, *λεπτύνω* a *λεπτὸς*, *λεπτύνω* a *λεπτὸς*, *μακρύνω* a *μακρὸς*, *μαλακύνω* a *μαλακὸς*, *μικρύνω* a *μικρὸς*, *ὁμαλύνω* ab *ὁμαλὸς*, *σεμνύνω* a *σεμνὸς*, *σκληρύνω* a *σκληρὸς*, *σμικρύνω* a *σμικρὸς*, *σφοδρύνω* a *σφοδρὸς*, *φαιδρύνω* a *φαιδρὸς*,) Orno, Splendidum reddo. Æschylus Agam. p. 204. (v. 927.) Καὶ *τἄλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ Ἁβρυνε*, ubi Schol. exponit *καλλώπιζε*. [Stanleius: Ne me ad morem muliebrem delicate tractes. Philostratus Vit. Soph. ii. 3. p. 567. de Aristocle: *Ὃν δὲ ἐφιλοσόφει χρόνον, αἰχμηρὸς δοκῶν, καὶ τραχὺς τὸ εἶδος, καὶ δυσπινὴς, τὴν ἐσθῆτα ἥβρυνε, καὶ τὸν αἰχμὸν ἀπετρίψατο*, i. e. molles induit vestes, et squalorem detersit. Photius p. 47.: *Ἡβρυνόμην· διεχεόμην.*' " Leonid. T. vii. Aristoph. Fragm. 286." Schæf. in Mss.] *Ἁβρύνομαι*, Ornor, Nitesco, Cultum mihi comparo, Gall. *Je me brague de quelque chose*, vel *Je me fay braguard*, *κοσμοῦμαι*, *λαμπρύνομαι*, Hesych. [Deliciis indulgeo. *Λέξεις ῥητορικαὶ* in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.: *Ἁβρύνεται· τρυφερεύεται.*[2] *Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν* ibid. p. 322., Suidas, et Zonaras p. 11.: *Ἁβρύνεται· κοσμεῖται, θρύπτεται, καυχᾶται.* J. Pollux v. 95. de muliebris mundi nominibus, *Ἁβρύνεσθαι, θρύπτεσθαι, ἁβρύτης, θρύψις.*] Cum dativo rei, Athen. xii. (p. 522. d. ex Clearcho de Tarentinorum luxuria,) *Ἐφόρουν δέ, φησι, καὶ παρυφὴν διαφανῆ πάντες, οἷς*[3] *νῦν ὁ τῶν γυναικῶν ἁβρύνεται βίος.* [" *Ὁ βίος*, quum dicunt Græci, sæpe non vitam, i. e. actum animæ in corpus, intelligunt; neque etiam victum et *τὰ ἐπιτήδεια*, quæ est altera vocis *βίος* nota vulgo significatio; sed ipsos viventes sive mortales, et genus hominum: *ὁ τῶν γυναικῶν βίος*, hoc est, *αἱ γυναῖκες.*" Casaub. ad Athen. xv. p. 675. d.] Item Glorior, Insolesco, Mihi placeo, Magnifice me et laute iufero, *σεμνύνομαι*, Hesych. [Glossæ Labbeanæ: *Ἁβρύνομαι·* Delicior, Glorior, E. Æschylus Agam. v. 1214. *Ἁβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πράσσων πλέον.* Sophocles Œd. Col. v. 1339. *Ὁ δ' ἐν δόμοις τίραννος, ὦ τάλας ἐγὼ, Κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἁβρύνεται.* Euripides Iphig. Aul. v. 857. ΑΧ. *Τίς ὁ καλῶν, πύλας παροίξας; ὡς τεταρβηκὼς καλεῖ.* ΠΡ. *Δοῦλος. οὐχ ἁβρύνομαι τῷδ'· ἡ τύχη γάρ μ' οὐκ ἐᾷ.* Marklandus vertit: Non insolesco hoc nomine, sed Heath. Non quod hoc delicatum ago, circumlocutione scilicet, ad decipiendum utendo, aut mendacio. Xenophon Ages. ix. 2. rex Persarum *ἡβρύνετο τῷ βραδέως διαπράττειν*: paulo post in laudem dicitur *ἔχαιρεν.*] Plato Apolog. (iv. p. 66. ed. Forster.), *Ἐγωγ' οὖν καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην τε καὶ ἡβρυνόμην ἂν, εἰ ἠπιστάμην ταῦτα*, i. e. Budæo interprete, Ego quoque, si hæc scirem, nitide eleganterque me haberem, et gloriarer, mihique ipsi placerem. [L. C. Valck. in notis Mss. ad Scapulæ marginem affert e Clearcho Solensi *ἐν τοῖς Ἐρωτικοῖς* ap. Athen. xii. p. 554. b.: *Ἡ πάντες οἱ ἐρῶντες, οἷον ἐστρυφῶντες ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ ὡραιυνόμενοι, τοῖς ὡραίοις ἁβρύνονται.* HINC *Ἁβρυντὴς, οῦ, ὁ*, Deliciis indulgens, Nimii cultus studiosus. Adamantii Physiognomon. Lib. ii. 20. p. 366. ed. Franzii, Altenburgi 1780. 8.: *Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τὸ ἕτερον τῶν βλεφάρων ἐπιβάλλοντες, καὶ ἀνατρεπόμενοι ἅμα ὑγρότητι, πράως τε καὶ μαλθακῶς βλέποντες, ἁβρυνταὶ, καλλωπισταὶ, μοιχικοί.* " Polemo habet *φαντασιὴν*, et procul dubio ibi restituendum est ex nostro *ἁβρυντὴν*: nam hoc verbum cum sequenti passim conjunctum reperies v. c. apud Platonem in Apol. l. c." Franzius.]

" *Ἁβρυνὰ* Hesychio Συκάμινα, Mora: ut Parthenius quoque apud Athen. ii. (p. 51. e.), " *Ἁβρυνά, φησι, συκάμινα, ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα.* " *Σαλμώνιος*[4] *δὲ τὰ αὐτὰ ταῦτα βάτια.* Ubi nota " scribi spiritu aspero, (ut et in Bekkeri Anecd. Gr. " T. i. p. 224.) contra quam apud Hesych. Forsan " autem fructus iste sic nominatur *παρὰ τὴν ἁβρότητα, καὶ ἁπαλότητα.*" H. St. Thes. Ind. [" Pro *βάτια* Galenum plurimis locis constanter *βάτινα* dixisse adnotavit Casaubonus, ubi intelligendum substantivum *συκάμινα*, vel *μόρα*," aut legendum esse *βάτια*, " monuit H. St. Thes. Ind. v. *βάτος.*" Schweigh.] " *Barία*, Hesychio *ὁ τῆς καλάμης καρπὸς*, quem et *Ἁβρυνα* et *Μορέα* vocari tradit. " Sed suspectum est illud *καλάμης*: nam *βατία* " proprie sunt *τὰ βατώδη μόρα*, mora sylvestria, " quæ rubi ferunt, ut Athenæus quoque docet Lib. " ii. (l. c.), apud quem tamen proparoxytonως " scriptum *Βάτια*. Quin et pro *μορέα* apud Hesych. " reponendum *μόρα* ex Athenæo." H. St. Thes. Ind. [Pro *καλάμης* Sopingius legit *συκαμίνου*, quod Albertio placuerat, et sic scribitur in Lex. Rhetor. apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 224. Vide Ruhnk. in Auct. Emendd. ad Hes. Etym. M. p. 191. 50.: *Βάτεια·—λέγεται δὲ καὶ τῆς συκαμίνου ὁ καρπὸς ὑποβάλσαμος καὶ μόρα.* Athen. ii. p. 51. e.: *Φανίας δὲ Ἐρέσιος, ὁ Ἀριστοτέλους μαθητὴς, τὸν τῆς ἀγρίας συκαμίνου καρπὸν μόρον καλεῖ.* Vid. ibi Casaub. et

[1] " Recte se habet hæc glossa, de cujus vera lectione aliquamdiu dubitaverani. *Διαχέομαι* enim est *ἥδομαι, χαίρω*, interprete Hesychio, (Phavor. *Διαχέομαι· ἥδομαι, εὐφραίνομαι, ὅθεν διάχυσις ἡ τέρψις,*) luxu et mollitie diffluo. Sic Latinorum *diffundi* usurpatur, v. c. apud Ovid. de Arte Amandi i. 218." Schlesaner.

[2] Verbum hocce, quod Schneiderus agnoscit, legitur in Hesychio, testo G. Wakefieldio in Mss., qui tamen nullum ex eo adfert exemplum. Extat quoque in Suida, ab eodem laudato: " *Ἐμπλατειάσασα· τρυφερευσαμένη.* Constantini Manassis Annales in Meursii Opp. T. vii. p. 532.: *Ὡς κόρην* " *χρυσοστάταλον, ὡς* " *μαργαροφοροῦσαν, Ὡς ἁβροχίτωνα τερπνὴν, ὡς τρυφερευομένην.* Hesych. *Βακίσματα·* " *τρυφεράματα.* " Lex. Rhetor. Ms. " *τρυφερίσματα* habet pro *τρυφεράματα.*" Ruhnk. in Auctario Emendatt. in Hesych. Locus legitur in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 225.

[3] " Vel *ᾗ* scribendum pro *οἷς*, vel ita potius concipienda sententia, *ἐφόρουν καὶ παρυφὴν διαφανῆ, πάντα τε, οἷς τῶν.*" Casaub. " Vulgatum tuetur uterque noster Codex Mstus. Operam autem ludere mihi videtur, qui stylum, quo Clearchum delectari jam sæpius observavimus, corrigere adgreditur. Sed hoc quidem loco ne admodum quidem insolens videri debebat id quod Casaubonum offendit: haud incommode enim *οἷς* intelligas, quo genere retum vel vestimentorum. Possis etiam conjectare, præter istud *παρυφὴν διαφανῆ*, aliud aliquod vestimenti genus hic nominasse Clearchum, cujus mentionem facere neglexerit Athenæus: nec vero displiceret, *καὶ πάντα οἷς* etc. si addicerent libri. Sed possit etiam pluralis numerus *οἷς* simul ad istum vestium luxum, simulque ad id quod proxime dictum erat de cutis deglabratione referri, ut perapposite *οἷς* dixerit auctor, i. e. quibus rebus. Ceterum, quid dicat *παρυφὴν διαφανῆ*, explicantem vide Spanh. ad Callim. p. 42. *Διαφανὴς* non modo pellucidum sonat, sed et splendidum; quod hic cum Spanhemio de purpura potissimum intelligendum videtur. Ab illo Tarentinorum usu, vestis talaris splendido ejusmodi limbo ornata *Ταραντῖνον* vocatur apud Nostrum xiv. 622. b." Schweigh.

[4] " Salmonium, sive Grammaticum, sive Medicum, e quo dein vocabulum *βάτια* citatur, nusquam alibi commemoratum reperi. Notandum vero, in utroque nostrorum codicum terminatione plurali scribi nomen, Salmonii, vel Salammonii; quasi populus aliquis vel incolæ oppidi nescio cujus designarentur. Et est quidem Salmone oppidum Pisatidis in Peloponneso: memoratur item Salmonium (aliis Sammonium) promontorium Cretæ insulæ. Possis etiam de Salaminiis cogitare; sed parum probabile videtur, tam notum nomen in tam obscurum mutasse librarios. Medici nescio cujus, sive fœminæ quæ de rebus ad medicam artem pertinentibus scripsit, cui Salamine nomen, ex Serapione meminit Fabricius Bibl. Gr. T. xiii. p. 386. itemque Salomonis archiatri, nisi corruptum nomen, ad quem Galenus scripsit libellum *Περὶ Εὑπορίστων*, ibid. p. 390." Schweigh. Mirum est virum doctissimum prætermisisse Ruhnkenii notam in Auct. Emendd. in Hes.:—" Glossa sine labe conservata est in Lex. Rhetor. Ms. (Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 224.): *Βάτια·* (sic) *συκαμίνου ὁ καρπὸς, ὑπὸ Σαλαμινίων, καλεῖται δὲ καὶ ἅβρυνα καὶ μόρα.* Feliciter, ut solet, Sopingius conjectando assecutus est *συκαμίνου*. Quod additur in Lex. Ms. *ὑπὸ Σαλαμινίων*, nos quasi manu ducit ad sanandum locum Athenæi ii. p. 51. F. Nusquam gentium fuit iste Salmonius. Repone: *Σαλαμίνιος*, cujus scripturæ leve etiam vestigium apparet in Epitome Athenæi Ms. quam Parisiis in Bibliotheca Regia contulimus. Nam pro *Σαλμώνιος* habet *Σαλμώνιοι*, ut eo minus de hac emendatione dubitandum videatur."

Salmas. in Solin. p. 931. Is. Vossius in Epist. Barnab. p. 312. legit: Βάτινα· ὁ τῆς ἀκάνθης καρπός. κ. δ. κ. α. καὶ μῶρα. Schol. Pind. Olymp. Od. vi. 90. Βατίαν εἶπε τὴν βάτον, ὃ ἐστιν ἀκάνθης εἶδος. Eustath. in Il. B. p. 351=266. 44. Τινὲς δὲ Βάτειάν φασι, πόλιν Τρωϊκὴν παρονομαζομένην ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν βάτων, αἵπερ καὶ βάτειαι * τρισυλλάβως λέγονται, ὡς ὁ Πίνδαρος δηλοῖ ἐν τῇ εἰς τὸν Ἀγησίαν ᾠδῇ.]

Ἐναβρύνω, idem quod Ἀβρύνω, et Ἐναβρύνομαι idem quod Ἀβρύνομαι. Dion Hist. p. 154. (xliii. 43.) Τῇ τε γὰρ ἐσθῆτι χαυνοτέρᾳ ἐν πᾶσιν ἐνηβρύνετο, καὶ τῇ ὑποδέσει καὶ μετὰ ταῦτα ἐνίοτε καὶ ὑψηλῇ καὶ * ἐρυθροχρόῳ, κατὰ τοὺς βασιλέας τοὺς ἐν τῇ Ἀλβῃ ποτὲ γενομένους, ὡς καὶ προσήκων σφίσι διὰ τὸν Ἰοῦλον, ἐχρῆτο. Pro quo paulo ante κοσμεῖσθαι dixit. [Epicteti Fragm. clxx. T. iii. p. 117. ed. Schweigh. Ἐπίκτητος, νεανίσκου τινὸς ἐν θεάτρῳ ἐναβρυνομένου, καὶ λέγοντος, ὅτι, Σοφός εἰμι, πολλοῖς γὰρ ὡμίλησα σοφοῖς, εἶπε· Κἀγὼ πολλοῖς πλουσίοις, ἀλλὰ πλούσιος οὐκ εἰμί. Charito viii. 1.: Καὶ πάντα ἀκριβῶς διηγήσατο, ἐναβρυνόμενος τοῖς κατορθώμασιν. Lucianus de Saltatione ii. T. ii. p. 266.: Θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς καὶ ᾄσμασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον.[1] " Dionysius Epist. ad Pomp. 2. p. 760. de Platone, Σχήμασί τε ποιητικοῖς ἐσχατὴν προσβάλλουσιν ἡδύαν, καὶ μάλιστα τοῖς Γοργείοις, ἀκαίρως καὶ * μειρακιωδῶς ἐναβρύνεται, Figuris poeticis lascivit, et gloriatur inepte: vid. voc. ἀβρότης." Ernestius in Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 105. Cf. Dionys. Hal. de Admir. Vi dicendi in Demosth. p. 966. 16. ed. Reisk. Africanus apud Euseb. H. E. i. 7. vocem hanc usurpavit, notante Routhio ad Hederici marginem. G. Wakefieldius in Notis Mss.: " Zosim. p. 377. et Schol. Soph. Aj. v. 829.: Ῥητέον οὖν, ὅτι ἰδίωμα τῶν ἀνθρώπων, τὸ μὴ βούλεσθαι τοὺς ἐχθροὺς ἐναβρύνεσθαι αὐτοῖς." Glossæ Labbeanæ: Ἐναβρύνεσθαι· Insolescere, P. Hesych. Ἐναβρύνεσθαι· ὡραΐζεσθαι, ἢ ἐντρυφᾷν· ἁβρὸς γὰρ, ὁ τρυφερός. Ἐναβρύνεται· μεγαλοφρονεῖ, ἐντρυφᾷ, σεμνύνεται, λαμπρύνεται. Zonaras p. 740.: Ἐναβρύνεται· ἐντρυφᾷ, ἐγκαυχᾶται. Suidas: Ἐναβρύνεται· μεγαλοφρονεῖ, καυχᾶται. Etym. M. p. 337. 12.: Ἐναβρύνω· ἐξ οὗ ἐναβρύνεσθαι, μέγα φρονεῖν, καυχᾶσθαι· τοῦτο παρὰ τὸ ἁβρὸς ὁ κοῦφος. Idem p. 749. 5. Ταὼν· πόθεν; παρὰ τὸ τείνειν τὴν οὐρὰν, τὸ γὰρ ζῷον ἐναβρυνόμενον τῷ ἑαυτοῦ κάλλει, τοῖς ὀρῶσι τὴν οὐρὰν ἐξαπλοῦν ἀποδεικνύει. Schæferus in Mss.: " Ad Mœrin 76. Brunck. ad Æsch. Pers. 873."]

Ἁβρίζομαι, Idem quod ἁβρύνομαι, Hesych. " Ἁβρίζομαι, sive Ἀβρίζομαι, Delicato cultu utor, " Delicate me orno; nam ἁβρίζεσθαι Hesychio est " ἁβρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι: ab ἁβρὸς, sive ἀβρὸς, " derivatum est." H. St. Thes. Ind. [Albertius ceterique interpretes ad Hesychii glossam omnino silent. In Cod. Ven., teste Schowio, pro ἁβρύνεσθαι, quæ est Musuri correctio, legitur ἁβράβεσθαι: recte vero ἁβρύνεσθαι correxisse virum doctum patet e sequenti voce καλλωπίζεσθαι. Hesych.: Ἀμβρίζειν· θεραπεύειν ἐν τοῖς ἱεροῖς. " Ἀμβρίζειν, pro ἁβρίζειν positum, notat θεραπεύειν, ut ἄβραι, vel ἅβραι potius, sunt θεράπαιναι." Albertius. Vide nos supra in Lex. Vocc. peregr. v. Ἀμβρὴς p. ccccviii. a.] " Ἀβριστὴς, οῦ, ὁ, Verbero, " Mastigia. Hesych. enim ἀβριστὴν affert pro μαστι- " γίαι." [Is. Vossius ad Hesychii sui marginem adscripserat: ' Ἀβριστὴς, i. e. plagis malacissatus.' Vide nos supra v. Ἄβδης. " Glossæ Græco-barb. Ἄβδης· μάστιξ, * βούνευρος,[2] μούνεβρος, σκουρτζιά: alibi, Ἀβριστὴν· μαστιγίαν, ἐκεῖνον ὅπου δέρει τοὺς πταιομένους μὲ τὸν βούνευρον, ὃν ἄλλοι μούνευρον λέγουσι." Ducangius in Gloss. Gr. Vide Bast. ad Gregor. Cor. p. 598.] " Videtur tamen ἁβριστὴς " esse verbale ab ἁβρίζομαι significante ἁβρύνομαι, " καλλωπίζομαι, ideoque significare debere καλλω- " πιστὴς, Qui delicatius et mollius sese ornat, Qui " cultu corporis utitur delicatiore et molliore." H. St. Thes. Ind. [Guyetus apud Albertium ad Hes.: Ἁβρὸς, ἁβρίζω, ἁβριστής.]

" Ἁβριάχομαι, Orno me, et delicate vivo. " Hesych. enim ἁβριάχεται affert pro κοσμεῖται, " θρύπτεται, pro quo perperam in V. L. ἀβιάχομαι." H. St. Thes. Ind. [Guyetus: Ἁβριάχομαι, ab ἁβρὸς, ἁβριάω. Ἁβριωχεῖται conjecit Pergerus. Ex ordine literarum Is. Vossius ἁβρίσχεται correxit. " Schneiderus Lex. Gr. v. Ἁβρίζομαι in Hesychio videtur ἁβρίσχεται, pro ἁβρίσκεται, uti addit, præferre," Schæferus ad Gregor. Cor. p. 599. " Genuinum præstare audeo Ἁβρίσδεται, Dorice pro ἁβρίζεται. Suo loco Hesych. Ἁβρίζεσθαι· ἁβρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι." Kœnius ad Gregor. Cor. l. c. Schæferus in Mss. citat L. C. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 290. ubi loquens de Laconicis, in άδδω et in ίδδω desinentibus, affert hæc, de quibus silet idem Schæferus in not. ad Gregor. Cor.: " Apud Hesych. ex serie literarum, mihi quoque placuerat Λαδδοίαρο, ut Kœnio ad Gregor. p. 281.: pro Ἁβριάχεται· κοσμεῖται, θ. correxeram, Ἁβρίδδεται· κοσμεῖται, θρύπτεται. Non ἁβρύνεσθαι tantum, sed et in usu fuit ἁβρίζεσθαι."]

" Ἀβρότονον, sive Ἄβρότονον, Abrotonum: her- " ba seu planta perpetuo virens: quam sic nomi- " natam aiunt διὰ τὸ πρὸς ὄψιν φαίνεσθαι ἁβρὰν καὶ " ἁπαλὴν,[3] quod aspectu sit mollis et tenera: sy-

[1] Edd. priores et M. ἐναμβρυνόμενον habebant, sed recte μ delevit M. du S. cujus hæc sunt verba: " Commodius legeretur, ἐντβρυνόμενον, quod et apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4." " Quod sæpe occurrat ἀμβρύνω pro ἁβρύνω, nemo mirabitur, qui reminiscatur, quoties litera μ inseratur frustra. Diximus quædam L. v, 2, 81. 25. et quidem ἄμψυχος pro ἄψυχος: unde apud Platon. Phædro 246. B. forte ἔμψυχος factum. Hinc apud Demosth. in Neæram 866. C. in Cod. ἐνμπεταιῶνα pro * ἐνπεταιῶνα, sive potius * ἐνπετεῶνα: vide Hesych. et Meursium de Populis Atticis." Dorvillius ad Charit. l. c.

[2] Hocce vocabulum, quod non agnoscit Schneideri Lex. legitur et in Hesychio, ubi * βούνευραν τό: " Κίσσηρις Hesychio est βούνευρον," H. St. Thes. Ind. Zonaras p. 1212.: Κίσσηρις· βούνευραν ἢ εἶδος * ὁμαλιστηρίου. Pro ὁμαλιστηρίου, ut et legitur in Lex. Reg. Ms. ap. Albert., Cod. K. habet ὁμαλίστρου, rectius, ut putamus. Hesych. Λίστρον· ξυστὴρ, σκαφίον, πτύον σιδηροῦν, ὁμάλιστρον, ἔπιον * ἐδαφιστήριον, (H. Stephano Thes. Ind. v. Λίστρον est * ἐδαφίστριον. Neutrum vocabulum in Lexicon suum recepit Schneiderus.) Glossæ: * Ὁμαλίστρα· Hostorium, O. " Sic etiam Hesych. ad quem laudatur Lex. Reg. Ms. totidem verbis. Sed quomodo κίσσηρις sit βούνευρον, non intelligo. Toupius Emendd. in Hesych. ii. (iii.) p. 490. excitat versum Alexidis apud Grotium p. 577. [" Ὥσπερ κίσσηρις λήψεται διεξόδους, ita legendum, addit Toupius, non δι' ἐξόδους,] sed nihil facit ad rem." Tittmannus. * Κισσηρίζειν Nicolao Damasceno p. 430. est pumice lævigare: Τοῦτον, ἔφη, ἄναγε καὶ ξυρήσας τὸ ὅλον σῶμα καὶ κισηρίσας πλὴν κεφαλῆς, δὶς τῆς ἡμέρας λοῦε καὶ σμῆχε ἀχὶ λευκίδον. Βούνευρον vero est flagellum e nervis bubulis, ut exponit Suicerus in Thes. post Meursium et Du-Cangium in Glossar. Vox passim obvia, præsertim in Vitis et Martyriis Sanctorum, occurrit apud Cedrenum p. 498. Achmetem in Onirocrit. c. 17. 90. 221. et Constantinum Manassem p. 70. Menologium mense Septembri: Βουνεύροις τύπτεται, et mox, Βουνεύροις τυπτόμενος. Lectionale apud Meursium in Gloss.: ' Jussit beatum quidem Sergium mitti in custodiam, beatum vero Bacchum extendi, et crudis bubalis nervis a quatuor vicissim sibi succedentibus cædi.' Palladius in Hist. Laus. c. xix. p. 388. in Meursii Opp. T. viii.: Παραγίνεται ὁ δαίμων ἐν νυκτὶ, ταυρέαν κατέχων, ὥσπερ οἱ δήμιοι, σχῆμα ἔχων στρατιώτου βακοδιτοῦντος, ᾧφουν ἐργαζόμενος τῇ ταυρέᾳ. " Hallucinatur vehementer Hervetus in interpretatione. Nam * ταυρέα nihil aliud est hoc loco, quam scutica e nervo taurino, quæ Græcis recentioribus βούνευρον dicitur." Meursius ad Palladii H. L. l. c. In S. Athanasio Epist. ad Solitar. legitur * ταυρία: Καὶ ποιήσαντες εἰς τὰ νῶτα ταυρίαις ἴσα βαπτὰ κατακοπῆναι. Juvenal. vi. 492. taurea punit Continuo flexi crimen facinusque capilli: Tertull. ad Martyr. c. penult., Alii inter venatorum taureas scapulis patientissimis inambulaverunt. Vide Ducangium Gloss. Gr. v. Ταυρία. Idem Ducangius ibid. v. Βούνευρον: " Μούνεβρος, μούνευρος, pro βούνεβρος, seu βούνευρος," deinde affert e Glossis Græco-barb. Ἄβδης· μάστιξ, βούνευρος, μούνεβρος, σκουρτζιά. At μούνεβρος, pariter ac βούνεβρος, falsa est lectio pro μούνευρος s. βούνευρος. De permutatione literarum υ et β supra monuimus ad voc. ἅβρα, ubi vide notata. Βούνεβρος vero usurpari non potest de flagello s. taurea e nervo taurino, sed tantum notat grandem hinnulum. " Βούνεβρος, (ὁ,) Magnus hinnulus, Grandis et ad- " ultus hinnulus, in Fab. Æsop. (xxxix.), Βουνίβρῳ περιτυχόντες." H. St. Thes. Ind.

[3] Schol. ad Nicandri Ther. 66.: Ἀβρότονον δὲ ὀνόμασται, διὰ τὸ πρὸς ὄψιν ἁβρὸν καὶ ἁπαλὸν φαίνεσθαι, ἄλλως τε καὶ διὰ τὸ δύσπνουν εἶναι. Sic edidit Schneiderus. Sed pro ὄψιν, quod est, ut videtur, vitium typographicum, lege cum Stephano nostro ὑψῶν, et postrema verba sic cum St. Bernardo, a Schneidero laudato, corrige: Διὰ τὸ δυσπνοῦσιν εἶναι χρήσιμον, comparato

" nonymως vocatur ἀβρόκαρπον. Nicander in Ther. (66.) Καὶ μὴν ἀβροτόνοιο (ἀβροτόνοιο legitur in Schneideri Edit.) τό τ' ἄγριον οὖρεσι θάλλει Ἀργεννὴν ὑπὸ βῆσσαν. Ubi Schol. annotat duo esse abrotoni genera: alterum, κηπεύσιμον, sativum: alterum, montanum, quod reperitur ἐν ἀργεννόεσσι τόποις, ideoque poetam dixisse ἀργεννὴν ὑπὸ βῆσσαν: hoc autem montanum sativo præferri ut efficacius.[1] Vide et Theophr. Hist. Plant. vi. 7. (Sprengelio Hist. Rei Herb. T. i. p. 102. Theophrasti abrotonum est Santolina Chamæcyparissus,) et Diosc. iii. 29. Plin. (xxi.) 21. Apud Theophr. Hist. Plant. vi. annotant legi etiam ἀβρότειον pro hoc ἀβρότονον. [Hesych. Ἀβρότονον· πόα τίς. Etym. M. 183. 25.: Ἀψίνθιον· εἶδος βοτάνης πικρᾶς, ὡς καὶ τὸ ἀβρότονον. Suidas et Zonaras: Ἀβρότονον· εἶδος βοτάνης θαμνώδους.[2] "Ἐστι δὲ πικρότατον, θερμαῖνον καὶ ξηραῖνον κατὰ τὴν τρίτην ἀπόστασιν· * διαφορικῆς[3] τε καὶ τμητικῆς ὑπάρχον δυνάμεως· ἀνατριβόμενον δὲ σὺν ἐλαίῳ δι' ὅλου τοῦ σώματος τὰ κατὰ περίοδον ῥίγη ὑγιάζει καὶ τὸ κεκαυμένον μᾶλλον τοῦ ἀκαύστου· ἀλωπεκίας ἰᾶται σύν τινι τῶν λεπτομερῶν ἐλαίων. Locus, notante Pearsono ad Suid. e Paulo Ægin. iii. 7. depromtus est. Nicander in Ther. 91. Ψίχεο δ' ἐν στέρνῳ προβαλὼν * μυλόεντι θυείης Ἐσθλοῦ ἀβροτόνοιο δύω κομόωντας ὁράμνους Καρδάμῳ ἀμίγδην: v. 574. Μηδὲ σύ γ' ἀβροτόνου ἐπιλήθεο. Idem in Alex. 46. Σὺν δὲ καὶ ἀβροτόνοιο ταμὼν ἀπὸ καυλία θαμνοῦ. Epiphanius adv. Hær. 51. p. 422. ed. Dionys. Petav., a Routhio ad Hederici marginem laudatus: Ἀνεφύη τῷ βίῳ Αἵρεσις ἑτέρα, ὥσπερ ἐρπετὸν ἀσθενές, μὴ δυνάμενον ἀντισχεῖν πρὸς τὴν ὁσμὴν τῆς διατάμνου, ἤτοι σύραικος, ἢ * λιβανίτιδος,[4] ἢ τῆς ἀβροτόνου, ἢ τῆς ὁσμῆς[5] τοῦ ἀσφάλτου, ἢ τοῦ θυμιάματος, ἢ τοῦ λίθου τοῦ Γαγάτου, ἢ τοῦ κέρατος τῆς ἐλάφου· φασὶ γὰρ οἱ ἐν συνηθείᾳ γεγονότες, καὶ διὰ πείρας τούτων, ταῦτα τὰ εἴδη * ἀπελαστικὰ εἶναι ἑρπετῶν καὶ ἰοβόλων· καὶ τὴν μὲν δίκταμνόν τινες καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ τοὺς παῖδας τῶν ἰατρῶν κεχρῆσθαι ταύτῃ εἰς τὴν τῶν τικτουσῶν γυναικῶν βοήθειαν. Ubi nota τῆς ἀβροτόνου, pro τοῦ ἀβροτόνου. Forma vero ἡ ἀβροτόνος in nullo Lexicorum, quod sciamus, reperitur. Probam tamen esse hanc formam, satis patet e Latinis scriptoribus, quibus in usu est abrotonus. Lucret. iv. 122. Præterea, quæcunque suo de corpore odorem Exspirant acrem, panaces, absinthia tetra, Abrotonique graves, et tristia centaurea. Lucan. ix. 921. Et larices, fumoque gravem serpentibus urunt Abrotonum, et longe nascentis cornua cervi. Glossæ Iatricæ ap. Tittmannum ad Zonaram p. cxviii.: Ἀβρότονος· ἡ * μιλιτηνή. In Bernardi nota ad Theoph. Nonni cap. 125. et in ejusdem Reliquiis Medico-Criticis p. 9., a Grunero editis Jenæ 1795. ubi extant Glossæ illæ iatricæ,[6] e Codice Membranaceo, quem Bernardo utendum dederat Dorvillius, descriptæ, est * μελιτίνη. Sed quid sibi velit vox ista μελιτίνη, qua caret Du-Cangii Glossarium, quamque frustra quæsivimus in Lexicis, nescimus.] Derivantur porro hinc Ἀβροτόνιτος et Ἀβροτονίτης, ambo significantia Confectus ex abrotono: ut ἀβροτόνιτον ἔλαιον, sive Ἀβροτόνιτον μύρον, apud Dioscor. i. 61. Unguentum ex abrotono, Oleum abrotoninum. Et ἀβροτονίτης οἶνος, apud eundem, v. (62.) Vinum ex abrotono, seu vinum abrotono conditum, Vinum abrotoni sapore et odore imbutum: de quo et Columella,[7] xii. 35. [Diosc. iii. 29. de abrotono: Μίγνυται δὲ καὶ εἰς τὴν τοῦ ἰρίνου ἐλαίου σκευασίαν. "In olei irini compositionem nusquam, quod sciam, recipitur abrotonum. Iccirco ἀβροτονίνου, aut σαμψυχίνου, legendum censuerim; his enim oleis seu unguentis abrotonum, non item irino, inseritur." Saracenus.] ‖ Ἀβρότονον, est et meretricis seu ἑταίρας nomen apud Athen. xiv. (576. c. Οὐ καὶ αὐτὸς Θεμιστοκλῆς ἐξ ἑταίρας ἦν γεγενημένος, ὄνομα Ἀβρότονον; ὡς Ἀμφικράτης ἱστορεῖ ἐν τῷ Περὶ Ἐνδόξων Ἀνδρῶν συγγράμματι· Ἀβρότονον Θρῇσσα γυνὴ γένος· ἀλλὰ τεκέσθαι Τὸν μέγαν Ἕλλησίν φασι Θεμιστοκλέα,[8]) quam Themistoclis fuisse matrem ait. Meminit ejusdem et Plut. in Vita Themist. (initio.) Diminutive et ὑποκοριστικῶς apud Luc. (Dial. Meretr. i. T. iii. p. 280.) legitur etiam Ἀβροτόνιον, ut * Γλυκέριον, * Λαΐδιον, et similia: (Τὸν στρατιώτην, Θαΐ, τὸν Ἀκαρνᾶνα, ὃς κάλαι μὲν Ἀβρότονον ἔχει, μετὰ ταῦτα δὲ ἡράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτόν, ἢ ἐπιλέλησαι τὸν ἄνθρωπον;)" H. St. Thes. Ind.

Æliano H. A. ix. 33. Plinio xxi. 11. Dioscoride iii. 29. Vide eundem Bernardum ad Theoph. Nonni cap. i. 25. Lexicon de Spiritibus Dictionum, ex operibus Tryphonis, Chœrobosci, Theodoriti etc. selectum, a Valck. editum, p. 207.: Ἄβρος, ἀβρότης, ἀβρότονον, ἃ πάντα ἀπὸ τοῦ ἄβρος γίνεται. At si ἀβρότονον descendit a v. ἄβρος, annon scribi debet ἀβρότανον? Apud Latinos quidem legi abrotanum, testatur Forcellinus in Lexico.

[1] Hanc "differentiam abrotoni κηπευσίμου et ὀρεινοῦ ignorat Dioscor. et Theophr." inquit Schneiderus ad Nicandri Schol. p. 182. Sed falsus est vir doctus, ut nobis videtur. "Duo veteres agnovere abrotoni genera; alterum marem, alterum fœminam vocat Dioscor. Nicander domesticum et sylvestre nominat. Schol. Τοῦ ἀβροτόνου δύο γένη εἰσί, τὸ μὲν * κηπεύσιμον, τὸ δὲ ὀρεινὸν καὶ ἐν * ἀργεννέεσσι τόποις εὑρισκόμενον. Διὸ εἶπεν, ἀργεννὴν ὑπὸ βῆσσαν. Τοῦτο δὲ προκρίνει τοῦ κηπευσίμου, ὡς πρακτικώτερον. Ex hoc, vel alio Græco auctore, Plinius (xxi. 21.): 'Abrotonum duorum traditur generum, campestre ac montanum; hoc feminam, illud marem intelligi volumus.' Mas ergo campestre, montanum fœmina. Theophrastus quoque duo genera novit, ut ex scriptis ejus colligi potest. Nam hoc capite, ubi de urbanis agit coronariis, de domestico agit abrotono, et de C. P. vi. 24. sylvestris meminit, uti viris summis placet. Quanquam qui loca paulo diligentius examinarunt, de uno tantum abrotoni genere eum agere contendant." Bodæus ad Theophr. p. 684. b. Et Vegetius Art. Veter. iv. 3. 10. abrotani hortensis meminit.

[2] Deest θαμνώδους in Zonara, apud quem mox δι' ἐλαίου male legitur pro σὺν ἐλαίῳ, quod notare debuerat Tittmannus.

[3] "Si Codex mendo caret, jam τὸ διαφορικὸν idem est, ac τὸ διαφορητικὸν, quod a Medicis passim usurpatur. Διαφορητικὰ φάρμακα, medicamenta discussoria, quæ discutiendi vim habent. Διαφορητικὴ δύναμις, discussoria vis, quæ vapores, flatus, humores, ac tumores discutere ac dissipare potest. Consule Œconomiam Hippocratis. Ἀπόστασιν vero vocant Græci Medici, quum de medicamentorum viribus et facultatibus verba faciunt, quod Latini Medici gradum appellant, ut, quum dicunt primo, secundo, tertio gradu calidum, vel frigidum etc." Pearson.

[4] Lege Λιβανωτίδος, de qua herba Dioscor. iii. 87.: Αἱ δὲ ῥίζαι ξηραὶ σὺν μέλιτι ἕλκη ἀνακαθαίρουσι, καὶ στρόφους ἰῶνται, καὶ θηριοδήκτοις ἁρμόζουσι σὺν οἴνῳ πινόμεναι, et Nicander Ther. 850. Ἄμμιγα * καγχρυφόρῳ λιβανώτιδι.

[5] Sensus postulat τὴν ὀσμήν.

[6] Tittmannus eas vocat "Scholia in Librum Medicum ex Cod. Aug." Titulus, quem, ut videtur, Cod. Aug. exhibet, est: Λέξεις ἰατρικοῦ βιβλίου καὶ ἑρμηνεῖαι βοτανῶν. Idem est titulus Codicis Dorvilliani, nisi quod vitiose a librario sic scriptus exhibetur: Λέξεις ἰατρικοῦ βιβλίου, ἑρμηνία βοτανῶν.

[7] Locus est: "Vinum absinthiten, et hyssopiten, et abrotoniten, et thymiten, et * marathriten, et glechoniten sic condire oportet." "Abrotonites, æ, est gen. m. et 1. decl. sed figurate neutro generi jungitur, ut vinum abrotonites: eaque figura a quibusdam recentioribus Grammaticis *appositio* dicitur; Græce est ἐπεξήγησις, et πρόσθεσις, ut docet Voss. de Arte Gramm. vii. 2. Est autem a Græco ἀβροτονίτης, ου, ὁ, quod primæ est declinationis: estque substantivum adjectivi vim habens, et jungitur cum altero substantivo vinum ea ratione, qua dicimus *urbs Athenæ, urbs Philippi, urbs Lugdunum*, etc. Sic *myrtites vinum, absinthites, * scyllites* (* *scillites*,) et alia quamplurima, quæ genitivum habent in æ, accusativum in *en*. Quod si malis, hujusmodi voces *abrotonites, scyllites*, (*scillites*,) etc. esse adjectiva, dicendum erit, Lat. scriptores Latine hæc vertendo Græcam loquendi rationem omnino retinuisse. Græce autem ἀβροτονίτης οἶνος dicitur, cum οἶνος sit masculinum. Eadem ratione *Marcotis lacus* dicitur a Plin. v. 10. qui Græce Μαρεώτις λίμνη." Forcellinus in Lexico.

[8] "Epigramma in Abrotonum legitur etiam in Brunckii Analectis T. iii. p. 283. n. 623. Ante Brunckium ex Anthologia tunc inedita primus ediderat Rubnk. ad Longin. c. 3. Ac multo quidem commodius in Anthologia sic scriptum exhibetur Epigramma: Ἀβρότονον Θρῇσσα γυνὴ τέκον ἀλλὰ τεκέσθαι Τὸν μέγαν Ἕλλησιν φημὶ Θεμιστοκλέα, i. e. Abrotonum Thressa fui; attamen peperisse magnum Græcis autumo Themistoclem. Editam apud Nostrum scripturam tenet Ms. Codex uterque. Apud Plutarchum vero, priore quidem versu γίνος, ut hic, vulgo legitur, sed posteriori versu φημὶ, non φασί." Schweigh.

" Ἀβραμίας, nomen βύλου κυβευτικοῦ, jactus tessellarii, teste Hesych." H. St. Thes. Ind. Vide Meurs. de Ludis Græcorum in Opp. T. iii. p. 1017. ubi jactuum nomina docte recensentur. J. C. De Pauw de Alea Veterum p. 141. legendum censet Ἄβρα Μίας, i. e. Μυίας, pedissequa Myiæ, meretricis. 'Qua interpretatione nihil exoletius viderat' Dorvillius Crit. Vann. p. 292. cujus hæc sunt verba:—" Ab ἄβροι [ἁβρὸς,] ἀβραμὶς, piscis, quam vocem animadvertit Seuftlebius, et inde ἀβραμίας, ut a πηλὸς, πηλαμὶς, θρὶξ, τριχὸς, τριχὶς, τριχίας: item piscis nomen, quod etiam citat laudatus modo vir. Ita ab ξαίνω fit ξανθὸς, ut a ξύω fit ξυστὸς, hinc ξυστίς. Sic a ξανθὸς, * ξανθὶς, et inde ξανθίας, et alia productione * ξανθιμίας, forte etiam ξάνθιμος, ut κάλλιμος, dictum fuerit vel dici potuit. Eandem formam in his sæpe habemus, ut ipse animadvertisti ex aliis. Ἅρμα, * ἁρμαρίας. * Κυνάρχος, vel potius * κυνάρχης, κυναρχίας." Ab adjectivo ἁβρὸς posse fieri ἀβραμὶς, negat Pauwius Præf. ad Phrynichi Ecl. " Πηλαμὶς a substantivo πηλὸς," inquit, " aliud. Unde vero apparet, id factum esse ab uno πηλός? Grammaticus in Etym. M. p. 669. 42.: Πηλαμύς· παρὰ τὸ ἐν τῷ πηλῷ μύειν. Πηλαμὺς ille pro πηλαμὶς, aliter de etymo sentiens, quam Dorvillius. Et sane vix ac ne vix credo, ita Græcos formasse vocem, ut a πηλὸς sit πηλαμὶς. Aliud latet, si Grammaticum istum non audiamus. Visne suspicionem? πηλαμὶς dictum, ut σκωραμὶς: σκωραμὶς, vas in quo σκὼρ, πηλαμὶς, vas, in quo πηλός. Illud nomen autem datum minori thynno, quia moratur et pascitur in luto. Ad rem apprime Plinius ix. 15.: 'Thynni mares sub ventre non habent pinnam. Intrant e magno mari Pontum verno tempore gregatim, nec alibi fœtificant. Cordyla appellantur partus, qui fœtas redeuntes in mare autumno comitantur. Limosæ vero a luto [1] pelamides incipiunt vocari, et cum annuum excessere tempus, thynni.' *Limosas* nomen Græcum pulcre exprimit, et piscem denotat, qui ex luto quasi conflatus est, ideoque *vas luti* dicitur non illepide. Hoc quisque sentit. Ἀβραμὶς similiter dictum esse pro ἀβρὰ ἁμὶς de pisce Nilotico, neutiquam mihi fit probabile. Quare nomen illud semper pro peregrino et Ægyptiaco habui: quod cum a ludo Græco sit remotius, levissima mutatione ἄβρα Μυίας scripsi, et sic barbara cum Græcis commutavi." Pauw. l. c. Ἀβραμὶς vocem esse originis Ægyptiacæ, opinatur Jablonskius: vide supra p. cci. b. In Athenæo vero editum est ἄβραμις, quomodo scribunt H. Steph. et Jablonskius; at Pauwius et Dorvillius, rectius forsan, ἀβραμὶς s. ἀβραμίς. Schneideri Lexicon, quod mirum est, de hoc vocabulo, ut et de voce ἀβραμίας, prorsus silet. " Ἀβραμὶς, ίδος, ἡ. ein Seefisch. Halieut. i. 244. wovon Xenocrat. 36. p. 104. Franz. das Deminutivum τὰ * ἀβραμίδια hat. Athenæos. vii. p. 312. b. führt die ἄβραμις, proparoxytonisch, als Nilfisch an." Fr. Passowius in Libro, cui titulus, Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, Berolini, 1812. p. 75.

Ἄγαν, Nimis, Immodice, Supra modum, ut ἄγαν λυπεῖσθαι apud Plat. (in Epitaphio), quod Cicero (Tusc. v. 12.) vertit, Nimis mœrere. Vide Ciceronianum Lexicon Græco-Lat. p. 7. interpretationum. || Ponitur et pro Valde, Vehementer. Xenoph. K. Π. i. (6, 19. p. 77.), Περὶ ἀφροδισίων οὐ διελεγόμεθα πρὸς τοὺς ἄγαν νέους. Jungitur et superlativo in hoc Chrysostomi περὶ τῆς Ἱερωσύνης loco (p. 272. ed. Cant. 1712.) Πρὸς τοὺς ἄγαν πολεμιωτάτους. Utramque porro significationem habere videtur ἄγαν in his (Alphei) versibus (Anthol. Gr. T. ii. p. 116.): Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας, Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης· Αἰπάρκους ἔραμαι βίου, Μακρῖνε· Τὸ μηθὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέρπει. [At contra Aristoteles Rhetor. ii. 21.: Οὐκ ἀρέσκει δέ μοι τὸ λεγόμενον, Μηδὲν ἄγαν· δεῖ γὰρ τούς γε κακοὺς ἄγαν μισεῖν. Eurip. Hippol. 263. Οὕτω τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ Τοῦ μηδὲν ἄγαν, Καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι. Pindarus ap. Plut. T. ii. p. 116. D. et Hephæst. de Metris p. 91. ed. Gaisf.: Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς. Palladas lxii. Anal. T. i. 420. Μηδὲν ἄγαν τῶν ἕπτα σοφῶν ὁ σοφώτατος εἶπεν.[2]] Ἄγαν in utraque significatione eleganter præfixum articulum habet, et tum nominis adjectivi formam induit pro Nimius sive Immodicus, et pro Vehemens. Frequentius tamen pro Nimius sive Immodicus. Plut. Περὶ Ἠθικῆς Ἀρετῆς (p. 452. B.), Τὸν φόβον οὐκ ἀφεῖλεν, ἀλλὰ τὸν ἄγαν φόβον. Plat. Polit. viii. (p. 564. A.), Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς [τὴν] ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν καὶ ἰδιώτῃ καὶ πόλει. Sic ἡ ἄγαν πλησμονὴ, Nimia expletio. Apud eundem αἱ ἄγαν σπουδαὶ, et αἱ ἄγαν φιλονεικίαι, Vehementes contentiones, Bud.

[" Additur ¶ 1) adjectivis, Π. 1, 6, 19. p. 77: τοὺς ἄγαν νέους. Σ. 4. 37. ἄγαν χαλεπῆς νόσου. Ιπ. 1, 4. 9, 12. 12, 1. ¶ 2) adverbiis, ut Πο. 5, 6. ὡμῶς ἄγαν δόξασα προστατεύειν. ¶ 3) verbis,[3] ut

[1] Hardouinus edidit: Limosæ vere, aut e luto. " Hoc est, verno tempore. Thynnulus, inquit, quum primum ætate nascitur, usque ad ver proximum, cordyla dicitur; inde pelamis usque ad exactum annum; insequenti vero anno, thynnus. Ita Sostratus de Anim. L. ii. apud Athen. vii. p. 303. Dicitur porro πηλαμὶς, vel πηλαμὺς, ἀπὸ τοῦ πηλοῦ, i. e. a luto in quo nascitur, ut ait Festus: vel, παρὰ τὸ ἐν τῷ πηλῷ μύειν, quod in cœno se occultat." Harduinus.

[2] Schol. Platon. p. 41. Μηδὲν ἄγαν· ἑνὸς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἀπόφθεγμα, ὁμοίων τῷ, Μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον. Plin. vii. 32.: Rursus mortales oraculorum societatem dedere Chiloni Lacedæmonio, tria præcepta ejus Delphis consecrando, aureis literis, quæ sunt hæc, Nosse se quemque, et nihil nimium cupere, comitemque æris alieni atque litis esse miseriam. Varro ap. Nonium in Medioximum: Quid aliud est quod Delphice canat columna literis suis, Μηδὲν ἄγαν, quam nos facere ad mortalium modum medioxume, ut quondam patres nostri loquebantur? Clem. Alex. Strom. v. p. 672. 26.: Ἀλλὰ καὶ Διονύσιος ὁ Θρᾷξ ὁ Γραμματικὸς, ἐν τῷ Περὶ τῆς ἐμφάσεως τοῦ περὶ τῶν τροχίσκων συμβόλου, φησὶ κατὰ λέξιν· Ἐσήμαινον γοῦν οὐ διὰ λέξεως μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ συμβόλων ἔνιοι τὰς πράξεις· διὰ λέξεως μὲν, ὡς ἔχει τὰ λεγόμενα Δελφικὰ παραγγέλματα, τὸ Μηδὲν ἄγαν, καὶ τὸ Γνῶθι σαυτὸν, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια· διὰ δὲ συμβόλων, ὡς ὅ τε τρόχος ὁ στρεφόμενος ἐν τοῖς τῶν θεῶν τεμένεσιν, εἰλκυσμένος παρὰ Αἰγυπτίων, καὶ τὸ τῶν θαλλῶν τῶν διδομένων τοῖς προσκυνοῦσι. Idem ibid. i. p. 351. 18.: Πάλιν αὖ Χίλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀναφέρουσι τὸ, Μηδὲν ἄγαν· Στράτων δὲ ἐν τῷ Περὶ εὑρημάτων, Στρατοδήμῳ τῷ Τεγεάτῃ προσάπτει τὸ ἀπόφθεγμα· Δίδυμος δὲ Σόλωνι αὐτὸ ἀνατίθησιν. Diog. L. in Solonis Vita i. 63.: Ἀπεφθέγξατο δέ, φασι, Μηδὲν ἄγαν. Cf. eundem ad L. i. 41. Schol. ad Eurip. Hippol. 263.: Καὶ μάρτυρες ἔσονται οἱ σοφοί, εἷπου ἑνὸς τῶν ζ' Σοφῶν ἐστιν ἀποφθέγμα τὸ Μηδὲν ἄγαν, ὅπερ Χίλωνι ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας καὶ Πίνδαρος· οἱ δὲ Σωδάμῳ, ὡς τὸ ἐν Τεγέᾳ ἐπίγραμμα δηλοῖ· Ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐσπράτου, ὃς μ' ἀνέθηκεν, Μηδὲν ἄγαν, καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά. Ὁ Θεόφραστος, ὡς τὰ Σισύφου λεγόμενα καὶ Πιτθέως, οἷον Μηδὲν ἄγαν, μηδὲ δίκαν δικάσῃς. (De proverbio, Μηδὲ δίκῃ δικάσῃς, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, vide Aristoph. Vesp. 725. Platonem in Demodoco suspecto, 737. C. Plutarchum de Stoic. Repugn. p. 1034. E. Lucianum T. iii. p. 137. Calum. non tem. cred. cum Scholiis, Brunck. ad Phocylidem Pseudonymum v. 82. et 190. et E. H. Barkerum in Epist. ad Gaisfordium in Class. Journ. xxv. p. 173.) Menagio ad Diog. L. i. 41. e Clementis loco legendum videtur Στρατοδήμῳ: " Σώδαμος tamen," addit, " etiam ap. Schol. Pindari, teste Casaub." Si vero Στρατοδήμῳ Scholiastæ restituamus, Στρατόδημος in Epigrammate reponendum erit. Sed recte se habet vulgata lectio, quam Epigramma illud confirmat. Ceterum Clementi Alex., qui hoc scitum Stratodemo Tegeatæ tribuit, cum Euripideo Scholiasta, qui Sodamum, (Tegeatam, ut videtur,) facit auctorem, conveniet, modo statuamus vel Sodamum post Stratodemum, vel Stratodemum post Sodamum id adoptasse. Et quidem omnis veterum discrepantia in hoc dicto diversis auctoribus tribuendo facile componetur, si dicere nobis liceat præceptum, quod Chilo Lacedæmonius primus evulgaverat, mox Stratodemo, Sodamo, aliisque adeo in deliciis esse, ut tandem aliquando a posteris dubitaretur, quis sapientum ejus auctor esset. Chiloni certe tribuit Aristoteles Rhetor. 11. 12. ubi de juvenum moribus agit: Καὶ ὅλως ἐπὶ τὸ μᾶλλον καὶ σφοδρότερον ἁμαρτάνουσι, παρὰ τὸ * Χειλώνειον· πάντα γὰρ ἄγαν πράττουσι· φιλοῦσί τε γὰρ ἄγαν, καὶ μισοῦσιν ἄγαν, καὶ τἆλλα πάντα ὁμοίως. Eidem tribuit quoque Auctor Epigrammatis, quod in Anthol. T. iv. p. 225. Jacobs. extat: Ἦν Λακεδαιμόνιος Χείλων σοφὸς, ὃς τάδ' ἔλεξε· Μηδὲν ἄγαν, καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά. Jacobsius in nota, male ut putamus, hoc Epigramma cum Sodami Epigrammate, quod in Tegea extabat, confundit. Vide Erasmi Adag. Chil. i. Cent. 6. p. 228. ed. 1533.

[3] Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 336.: Ἄγαν τείνειν· ἀντιτείνειν καὶ * ἀντιπράττειν καὶ μὴ εἴκειν κατὰ μηδένα τρόπον, αὐθαδιζόμενον, * συγγραφικὴ ἡ φωνή. (Plato Phæd. 50.: Καὶ ἅμα μειδιάσας, Ἔοικα, ἔφη, καὶ * συγγραφικῶς ἐρεῖν, ἀλλ' οὖν ἔχει γέ πως ὡς λέγω.) Ibid. p. 334.: Ἄγαν ἐγκεῖσθαι τῷδε· οἷον ἐναντιοῦσθαι

Α. 2, 7. *ὡς μὴ ἄγαν πιέζοιντο.* Ιπ. 6, 9. *ὁ χαλινὸς ἄγαν πρὸς γνάθοις,* nimis incumbens maxillis,—*ὁ δ' ἄγαν εἰς ἄκρον τὸ στόμα καθιέμενος.* ¶ 4) substantivo. Ιπ. 11, 12. *μήτε τῷ ἄγαν τάχει, μήτε τῷ ἄγαν βράδει.* 5, 9." Lexicon Xenophonteum. Æschyli Pers. 832. *Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν Φρονημάτων ἔπεστιν, εὔθυνος βαρύς.* "Suspicor Æschylum dedisse *τῶν ἄγαν ὑπερκότων,* quem verborum ordinem mutavit, ut opinor, librarius quidam, qui in suo exemplare invenerat *τῶν ἄγαν ὑπερκόμπων.* Eurip. Heracl. 388. *ἀλλὰ τῶν φρονημάτων Ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων.*" Blomfield. Vide Stobæum Serm. xxii. Apostol. Prov. Cent. xiii. pr. 1. qui ad Eurip. Heracl. l. c. ut putamus, respexerunt, quamvis Heathio, et Beckio, quibus addas Stanleium ad Æschyli locum, non constiterit, e qua fabula sumtus sit versus, Ὁ Ζεὺς κ. τ. λ. Hesych. Ἄγαν· *πάνυ, πολὺ, μνώδης,*[1] *μεγάλως, λίαν.* * "Εἰσάγαν, Procop. de Æd. v. 3. p. 98.: Ὁ *μέγας δὲ ποταμὸς οὗτος, ὅνπερ Σάγγαριν καλοῦσι νῦν, σφοδρῷ μὲν κατὼν ἐσάγαν τῷ ῥείθρῳ.* ' Eleganter Herodoti verba, vi. 125. in iambum transtulit Tzetz. Chil. i. ii. *Χιτῶνα περιδὺς * εὐρύκολπον εἰσάγαν,*' G. Wakef. S. Crit. iv. 52. Toup. Opusc. i. p. 217." Schæf. in Mss.]

Ἄγαν in compositione aliquando *ν* amittit, aliquando in aliam literam mutat, ut *ἀγακλεὴς, ἀγάῤῥοος,* etc. quæ omnia simul in Indice, singula autem suis locis in hoc opere habes.

" * 'Ἀγάθεος, vide Ἠγάθεος," Coraius[2] in Mss.

" Ἠγάθεος, (*ἠγαθέη,*) Hesychio *ἄγαν θεῖος,* Admo- " dum divinus, *ζάθεος,* pro *ἀγάθεος,* ex *ἄγαν* et " *θεὸς, κατ' ἔκτασιν Ἰωνικὴν τοῦ* a metri causa. Hom. " Od. Z. (imo, B. 308. Δ. 702.) Ἐς Πύλον *ἠγαθέην.*" H. St. Thes. Ind. [" Est fere idem quod *ἀγαθὸς,* ejusdemque originis ab *ἀγαστὸς,* nisi quod peculiariter locis hæc vox jungi solet, sic ut simul notio *τοῦ θείου* inesse possit. Ἐν Πύλῳ *ἠγαθέῃ,* Hom. Il. A. 252., in illa præstantissima urbe, *τῇ ἀγαστῇ.* Sic Il. B. 722. Λήμνῳ *ἐν ἠγαθέῃ*: Φ. 79. Λῆμνον *ἐς ἠγαθέην*: Z. 133. Κατ' *ἠγάθεον Νυσσήϊον*: Od. Δ. 599. Ἐν Πύλῳ *ἠγαθέῃ,* Θ. 80. Πυθοῖ *ἐν ἠγαθέῃ,* i. e. Delphis. Pindari Pyth. ix. 126. *ἀγαθέᾳ ἐν Πυθῶνι,* Nem. vi. 59. Nam Dores amant *τὸ α,* sicut *οἱ Ἴωνες τὸ η.* Notat ergo, præstans, egregius." Dammius in Lex. Epigramma e Codice Vaticano, qui Epigrammata Græca a Constantino Cephala aliisque collecta continet, apud Jacobs. Exerc. crit. in Scriptt. vet. T. ii. p. 177. notante Schæfero in Mss.: Λῆμνον *ἐς ἠγαθέην.* "Wassenb. ad Homer. p. 41. Heyn. Hom. v. 208." Schæf. in Mss. Orphei Argonaut. 44., Μέμφιν *ἐς ἠγαθέην,* Hymn. xlvii. 4. Τμῶλον *ἐς ἠγάθεον.* Hesych.: Ἠγαθέοισι· *τοῖς πάνυ θείοις.* Ἠγάθεον· *ἄγαν θεῖον, εὔδαιμον, μακάριον.* Ἐσηγάθεον· *ἄγαν θαυμαστόν.* Adr. Heringa Obss. xxv. p. 216. a Schæfero in Mss. laudatus:—" Nihil in hac glossa est mysterii, si modo distinxeris, Ἐς *ἠγάθεον· ἄγαν θαυμαστόν*: namque Ἠγάθεον infra etiam exponitur *ἄγαν θεῖον.* Præpositio vero ἐς in explicatione omittitur, ut et alibi." Suidas: Ἠγαθέη· *ἡ ἄγαν θεία.* Zonaras p. 973.: Ἠγαθέη· *ἡ ἄγαν θεία καὶ θαυμαστή.* Etym. M. p. 407. 9.: Ἠγάθεος· *ὁ ἄγαν τῆς θέας μετέχων, ὁ θαυμαστός.* Ibid. p. 417. 53.:—Ἠγάθεον· *τὸ θεῖον καὶ θαυμαστόν. παρὰ τὸ ἄγαμαι, ἀγάθεον. ἢ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὴν θέαν, οἱονεὶ τὸ ἀξιοθέατον.* Ἠγαθέην· *θείαν, θαυμαστήν· παρὰ τὸ ἄγαμαι, ἀγάθεος, καὶ ἠγαθέη· ἢ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὸ θεῖον, ἢ δηλοῖ τὸ θαυμαστόν.*]

Α

'ΑΓΑΝΑΚΤΕΩ, *τῶ,* F. *τήσω,* P. *τηκα.* (Proprie est corporis, et notat) Doloris sensu afficior. B. (Dolorem in aliqua corporis parte sentio.) Dioscor. v. 76. (locus ibi non legitur, saltem in Saraceni Edit. quæ una nobis ad manum est, quanquam Schneiderus et Schleusnerus in suis Lexicis sic citant,) Ἀγανακτεῖν *τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ γεύσει.* Sic (et Ἀγανακτέω) et Ἀγανάκτησις verbale a Platone usurpatur de dentibus itidem loquente, ut videbis paulo post. [" Vid. Heindorf. ad Plat. Phædr. 266." Schæferus in Mss. Hinc "'Ἀγανακτεῖν, Ægrotare, apud Syropulum in Historia Concilii Florent. Sect. vi. cap. 13. Idem s. vii. cap. 12.: Ἐπεὶ *ἐκεῖνος εἰς ἕτερον ἔκειτο κελλίον, ὡς ἀγανακτῶν.* Cap. 14.: Καὶ *ἐζήτησαν ἰδεῖν τὸν Πατριάρχην, ὁ δὲ ὡς ἀγανακτῶν παρείσδυσιν οὐκ ἔδωκεν αὐτοῖς.* Adde sect. viii. cap. 13. 14. sect. xi. cap. 3." Du-Cangius. Hinc metaphorice ad animum transfertur, ita ut significet] Β

Indignor, Stomachor, Ægre fero. Item conqueror. Æschines in Ctesiph. (p. 537. 8.), Ἀλλ' *εἰ μὴ καὶ χρυσῷ στεφάνῳ στεφανωθήσεται, ἀγανακτεῖ.* Itidem cum his particulis *εἰ μή,* usus est Isocr. de Pace, (T. ii. p. 198. ed. Auger.) Ἀγανακτοῦμεν *εἰ μὴ τὴν αὐτὴν ἐκείνοις τιμὴν ἔχομεν* [*ἔχοιμεν.* Plato in Phædone cap. xii. p. 379. H. ab Abreschio Lectt. Aristæn. p. 266. laudatus, Γελοῖον *ἂν εἴη, ἄνδρα παρασκευάζοντ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι, οὕτω ζῆν, κἄπειθ' ἥκοντος αὐτῷ τούτου, ἀγανακτεῖν.* Idem ibid. cap. 7., Τὸ *γὰρ μὴ ἀγανακτεῖν τοὺς φρονιμωτάτους ἐκ ταύτης τῆς θεραπείας ἀπιόντας, ἐν ᾗ ἐπιστατοῦσιν αὐτῶν, οἵπερ ἄριστοί εἰσι τῶν ὄντων ἐπιστάται, θεοί, οὐκ ἔχει λόγον.* Iterum in eod. cap., Τοὺς *μὲν γὰρ φρονίμους ἀγανακτεῖν ἀποθνήσκοντας πρέπει, τοὺς δὲ ἄφρονας χαίρειν.* Ἀγανακτεῖν apud Demosth. p. 966. Reisk. de injuria sibi oblata in foro ad judicem queri, Παρ' *αὐτὰ τἀδικήματα μᾶλλον ἢ χρόνων ἐγγεγενημένων* ἀγανακτεῖν. Sic absolute adhibetur in N. T., Matth. xxi. 15. xxvi. 8. Marc. x. 13. Sequente ὅτι legitur Luc. xiii. 14., Ἀγανακτῶν ὅτι *τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς.* Item Herodian. iii. 2. 6., Ἀγανακτοῦντα, ὅτι *δὴ, διάδοχος αὐτοῦ γενόμενος τῆς ἐν Συρίᾳ ἀρχῆς, ἐμελλεν ἔσεσθαι κρείττων,* ἄρε *βασιλεὺς καὶ δεσπότης,* ubi vid. Irmisch. Idem v. 8. 10., Οἱ *δὲ στρατιῶται ἐπεζήτουν τε αὐτὸν, καὶ ἠγανάκτουν, ὅτι δὴ τῆς ἀρχῆς παραλυθείη.* Sequente εἰ legitur in Æschinis Dial. ii. 21., Ἀγανακτῶν, *εἰ φαίνοιτο μάτην τοῖς θεοῖς εὐχόμενος.* " Sic apud Plat. Criton. 1., Καὶ *γὰρ ἂν, ὦ Κρίτων, πλημμελὲς εἴη ἀγανακτεῖν τηλικοῦτον ὄντα, εἰ δεῖ ἤδη τελευτᾶν,* ubi verbo ἀγανακτεῖν opponitur formula *ῥᾳδίως καὶ πρᾴως φέρειν.*" Fischerus in Indice.] Sæpe etiam dicitur *ἀγανακτεῖν ἐπί τινι,* ut ab Isocr. in Busiridis Encomio (T. ii. p. 388. ed. Auger.), Ἀλλ' *οὖν ἐπί γε τοῖς ὑπὸ σοῦ λεγομένοις οὕτως ἀγανακτήσειεν.* Idem in Paneg. (T. i. p. 246. ed. Auger.), Ἀγανακτῆσαι *ἐπὶ τοῖς παροῦσι.* [Phavor.: Ἀγανακτῶ· *δυσχεραίνω, εἰ καὶ δοκοῦσαι αἱ* C

λέξεις *ἐνεργητικαί, ἀλλὰ τὸ πάθος ἔχουσιν.* Ἀγανακτῶ *ἐνίοτε μεταβατικῶς σὺν προθέσει, ὡς τὸ ἀγανακτῶ ἐπὶ τοῖς γινομένοις, καὶ ἀγανακτῶ ἐπὶ τούτοις σοι, καὶ* D

καὶ ἀποτείνεσθαι. Ἀριστοφάνης *ἐν* Ἀχαρνεῦσιν (v. 309.). Οὔθ' *ἑγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οὔτ' ἄγαν ἐγκείμεθα, Οὐχ ἁπάντων ὄντας ἡμῶν αἰτίους τῶν πραγμάτων.* Suidas: "Αγαν *ἐγκεῖσθαι τῷδε· οἷον, αἰτιᾶσθαι καὶ ἀποτείνεσθαι.*

[1] " " Favor. *πάνυ, μάλιστα, πολύ.*" F. Gronov. " Cf. infra v. Λίνῶς (Λίνῶς *δεινῶς, καὶ χαλεπῶς, καὶ λίαν, ἢ μάλιστα.*) In Æsch. Sept. c. Th. 817. Schol. explicat *κατελῶς.*" Abresch. " Pro *μνώδης* Is. Vossius l. *κομῳδῆ.* Ondendorpius *σφόδρα* mallet. Vid. infra Λίαν, (Λίαν· *σφόδρα, πολὺ, πάνυ, ἄγαν.*) Crediderim illud *μνώδης* huc irrepsisse ex inferiori voce *κρημνώδες,* cujus pars trunca sit *μνώδης* hoc: præsertim quum illud Ἄγαμος ex serie locandum esset, (et forte olim locatum fuit,) ante Ἄγαν. Certe hoc malim, quam Ἄγαν, * *ἀκηρῶς,* ex Schol. Eurip. Androm. 364. quod conjecit V. D. in Misc. Obs. Vol. v. T. i. p. 82. Postquam dudum ita jeceram, (ut patet ex Notis meis ad Gloss. N. T. p. 145.) reperi eandem conjecturam in Kusteri chartis. En ipsa verba: ' Vox hæc, *μνώδης,* vel potius terminatio vocis, nihil significans, per oscitantiam librarii huc translata videtur ex artic. seq. Ἄγαμος, ubi legitur, *ὄρος κρημνώδες.*' Hactenus Kuster. cujus consensum mihi gratulor." Albertius. " Lego: Ἄγαν *πάνυ, δεινῶς, πολύ.* Hesych. *Δεινῶς· πάνυ.*" Tonpius Emendatt. in Hesych. T. iii. p. 454. Vide et eandem ibid. p. 510. et T. iv. p. 172. ubi sunt hæc :—" Forsan, *πάνυ, κομῳδῆ.* Hesych. *Κομῳδῆ· ἄγαν, πάνυ.* Vel legendum, *δεινῶς,* quod forsan verius." Sed verum viderunt Albert. et Kust. Du-Cang. exhibet suo loco voc. Μνώδης, e Gloss. Gr. Barb.: Ἄγαν *πάνυ, πολλὰ, μνώδης, πολὺ, μεγάλως, λίαν.* Bekkeri Ἀνέκδ. Ῥητορ. T. i. p. 209. Ἄγαν· *ἐπὶ τοῦ πολλοῦ καὶ μεγάλου καὶ λίαν.*

[2] Obiter nobis liceat notare, quod Coraius in Schediis illis locum Antigoni Carystii, de quo egregia quædam habet Bastius Epist. Crit. p. 93. (vide nos supra p. 48. A.) sic levissima mutatione facta sanitati suæ restituerit: " M. Schneider a mis ce mot dans les Addenda du 2d volume de son Lexique p. 687. edit. 1806. Mais il faut le retrancher comme un mot qui n'est fondé que sur cette mauvaise leçon d'Antigonus de Caryste cap. 141.: Διὸ *καὶ τὸν Φιλόξενον οὐδεὶς * ἀπεικοτολαλεῖν εἶπεν κ. τ. λ.* Il me paroit presque certain qu'il faut lire—*οὐδεὶς* 'ΑΝ 'ΑΠΕΙΚΟΤΑ ΛΑΛΕΙΝ *εἶπεν.*"

εἰκότως ἀγανακτεῖ δυστυχῶν. Quod unde depromserit Phavor., nescimus.] Jungitur et dativo sine præpositione, ut apud Plat. Phædo. p. 32., (cap. viii.), Ἠδίκουν ἄν, οὐκ ἀγανακτῶν τῷ θανάτῳ. [Xenophon Hist. Gr. v. 3. 3., Ἀγανακτήσας τῇ τόλμῃ αὐτῶν: v. 3. 11., Ἀγανακτήσασα δὲ τούτοις τῶν Φλιασίων ἡ πόλις.] Dicitur et ἀγανακτεῖν ὑπέρ τινος et περί τινος, cum genitivo rem itidem significante. Isocr., Ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἁρπαγῆς ἀγανακτοῦμεν. Plat. Epist. vii. (T. xi. p. 147. ed. Bipont.), Πολλὰ περὶ τῶν τότε πεπραγμένων, [imo πραχθέντων, πεπραγμένων tamen habent Wetstenius ad Matth. xx. 24. et Schleusnerus in Lexico,] ἠγανάκτει. Idem præpositioni διὰ cum accusat. junxit in eodem Phædonis loco, Ὥστε διὰ ταῦτα οὐχ ὁμοίως ἀγανακτῶ. Invenitur et ἀγανακτεῖν πρός τινα, et κατά τινος, sicut et ἀγανακτεῖν τινι. [Herodian. viii. 2. 5. ἀγανακτήσας πρὸς τοὺς στρατηγούς, iratus ducibus: vii. 9. 7., Πρὸς ταῦτα ἀγανακτήσας, ea re indignatus.] Plut. in Camillo, Ἠγανάκτουν πρὸς αὐτούς, Cum ipsis expostulabant. Lucian. in Timone (xviii. T. i. p. 128.), Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; [Idem in eodem tractatu xiii. T. i. p. 122., Ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων.]‖ Rarior[1] autem præcedentibus constructio est in eadem Phædonis Plat. p. 32. (cap. ix.), ubi accusativo rei jungitur, Ἥκιστος δὲ δὴ αὐτοῦ, ἀγανακτεῖν ὃ πάλαι προὐθυμοῦντό τε καὶ ἐπετήδευον, ubi Bud. exponit Ægre ferre, vel Queri.

[Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334.: Ἀγανακτῶ σου· καινὸν τὸ σχῆμα. τὸ μὲν γὰρ θαυμάζω σου καὶ ἄγαμαί σου καθωμίληται· τὸ δὲ ἀγανακτῶ σου καινὸν καὶ σπάνιον. χρηστέον δὲ τῷ σχήματι διὰ τὴν καινότητα, φησὶν ὁ Φρύνιχος. Dicitur et de rebus inanimatis, notante G. Wakefieldio in Mss. qui e Plutarchi Sympos. viii. Quæst. 10. T. viii. p. 929. ed. Reisk. affert: Οὐ γὰρ τὸν οἶνον εἰκὸς ἐστι μόνον ζεῖν καὶ ἀγανακτεῖν, οὐδὲ τοὔλαιον, ἂν ᾖ νεουργόν, ἐν τοῖς λύχνοις ψόφον ἐμποιεῖν, ἀποκυματιζούσης τὸ πνεῦμα τῆς θερμότητος. Cui exemplo addi potest Hippocr. de Humidorum Usu v. p. 602.: Εἰκότως ἄρα καὶ αὐτὸς ὁ θώρηξ, καὶ αὐτὴ ἡ κοιλίη, κρατουμένη ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ, μάλιστα ἀγανακτεῖ καὶ θανατοῖ, ὅτι μάλιστα ἀήθεα, καὶ πλεῖστον ἀπέχει τοῦ παθεῖν. Τούτου γὰρ ἐγγύτατα τοῦτο τὸ δεῖσθαι. Εἰκότως ἄρα ποτῷ ψυχρῷ ἤδεται. Οὕτω ὁμολογέει ταῦτα πάντα. Ὅτε δὲ μάλιστα πάντα τὰ ἀποσύρματα καὶ τὰ ἐπικαύματα ἐπιπολῆς, οὐ μάλιστα εἰθισμένα ἐν σκέπῃ, μάλιστα ἐν ψυχρῷ ἀγανακτεῖ, εἰκότως· τάχιστα γὰρ κρατέεται. Sup. v. 22., Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, effervescet, excandescet, et respondet Hebr. עבר, Habac. iii. 20., notante Bretschneidero in Spicilegio Lex. in Interprr. Gr. V. T. p. 18.]

Ἀγανακτῶ, Gemo, στένω, apud Platonem, inquit Hesych. [et Phavor. Etym. M. p. 7. 14.: Ἀγανακτεῖν· ἀντὶ τοῦ στένειν παρὰ Πλάτωνι. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334.: Ἀγανακτῶν· τίθεται παρὰ Πλάτωνι καὶ ἐπὶ τῶν λυπουμένων. Scilicet qui rem aliquam ægre ferunt, sæpe in lamentationes gemitusque et fletum cum singultu effunduntur. Respicitur vero ad Plat. Phæd. cap. 66.: Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ οὐδὲν ἐπαύετο δακρύων, καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυχησάμενος, κλαίων καὶ ἀγανακτῶν, οὐδένα ὄντινα οὐ κατέκλαυσε τῶν παρόντων, πλήν γε αὐτοῦ Σωκράτους. Apollodorus, mollissimi homo animi, vid. Fischer. ad cap. ii. not. 22. dolorem et luctum, ἀγανακτῶν, declarabat clamando, vociferando, lamentando.]

Ἀγανακτήσασθαι etiam dicitur voce media pro ἀγανακτῆσαι, unde participium ἀγανακτησαμένης, Luciano in Somnio [iv. T. i. p. 7. Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρός. "Neminem fore credo, cui J. Brodæi conjectura, ἀνακτησαμένης, blandiatur," T. Hemsterh. Thomas Magister p. 416.: Ὥσπερ ἐγεννησάμην ἀντὶ τοῦ ἐγέννησα, καὶ εὑρεψάμην ἀντὶ τοῦ ἔθρεψα λέγομεν, οὕτω καὶ ἠγανακτησάμην ἀντὶ τοῦ ἠγανάκτησα. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἐνυπνίῳ· Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρός. Ὡσαύτως καὶ ἐθαψάμην ἀντὶ τοῦ ἔθαψα. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ, cap. 117. Καὶ εἶδον δὲ ἐκείνων καὶ ἐθαψάμην. "Gronovius p. 830. docet non verbo medio, sed activo, uti Herodotum, velut iii. 62. vi. 30. vii. 117. Possit tamen, si opus foret, ἐθαψάμην intelligi Sepeliendum curavi, sed vulgatum tenent omnes libri, nisi quod ἔθαψάν μιν Pd. habet." Schweighæuserus. Schæferus in Mss. e Palæphato xli. 7. affert: Ὀδυρομένου δὲ Ἀδμήτου τὴν συμφορὰν τῆς Ἀλκήστιδος, ἀγανακτησάμενος Ἡρακλῆς, ἐπιτίθεται τῷ Ἅιδῃ, καὶ τὴν στρατιὰν αὐτοῦ διαφθείρει. Vide Fischerum in nota, Indice, et Prolus. iv. 4. p. 64.]

[Quod vero ad etymologiam hujus verbi attinet, sic formatur, si Schneiderum in Lexico audias: Ἄγαν, ἄγω, ἄξω, ἀκτὸς, ἀκτέω. At Schleusnero in Nov. Lex. ad N. T. derivandum videtur ab ἄγαν, valde, et ἄχθος, dolor. "Ex ἄγαν et ἄχθομαι, more Ionico, qui literas non fert aspiratas. Est autem Attica dialectus ex Ionica nata, ut in scholis meis sæpe docui. Sic enim ex λεία etiam Atticum λῃΐζω factum est, quia Iones pro λεία dicunt λῃΐα. Sic ἐξάπινα, ἐξαπιναίως etc. sensim in ἀφανῶς, ἐξαίφνης, αἴφνης, commutata sunt. Errant enim qui Poetis unis tribuunt ista. Unde enim poetæ habent, nisi e vetustate linguæ Græcæ seu Ionicæ? Hippocrat. Prædict. ii. 16. p. 499., Οἵαι δὲ τῶν παιδίων ἐξαπίνης οἱ ὀφθαλμοὶ διεστράφησαν, et cap. extr. p. 522., Οἵαι δὲ ἐγένοντο τούτων τι πολύ τε καὶ ἐξαπίνης. Idem de Morb. ii. 20. p. 51., Καὶ ἱερὸς ἐξαπίνης καίριος τελέθει, et 21. cad. pag., Ἐξαπίνης ὑγιαίνοντα ὀδυνὴ ἔλαβε τὴν κεφαλήν. Quare Xenophon etiam Memorab. iv. 3. 9. habet. Adde Hippocr. Prænot. p. 583., Νεφρῶν ἐξαπιναῖον ἄλγημα μετ' οὔρου ἐπισχέσιος, et de Vict. Acut. xv. p. 279. Ἢ εἴ τις ἐξαπίνης μεταβάλλοι ἐς ἄλλο κρέσσων. Ergo cur de dolore dentium ἀγανακτέω interdum dicatur, apparet. Sed ea non est propria significatio." J. C. Schwarzius Comment. crit. et philolog. Ling. Gr. N. T. Vide Maittairium Gr. Linguæ Dial. p. 133. B. et Lexicon Xenophonteum v. ἐξαπίνης.]

[Huc referri potest verbum Ἀγάνημαι, quod unus Hesychius cum Phavorino conservavit.] "Ἀγά-" νημαι, Hesychio ἀσχάλλω, ἀγανακτέω, Indignor, " Ægre fero, Succenseo." H. St. Thes. Ind. [Vulgo legitur ἀσχάλω, pro quo Heinsius ἀσχαλῶ reponit. Ἀσχάλω in Codice Veneto legi testatur Schowius, pro quo Musurus, ut Noster, ἀσχάλλω scripsit, quod Aldinum typothetam effugit, notante eodem Schowio.]

Ἀγανάκτησις, εως, ἡ, Dolor, Doloris sensus [in

[1] Fallitur vir doctus; phrasis enim est elliptica: ἀγανακτῶν (sc. αὐτῷ, ἐπὶ αὐτῷ, vel διὰ αὐτὸ,) ὃ πάλαι προὐθυμοῦντό τε καὶ ἐπετήδευον. Sic recte locum intellexit Abreschius Lectt. Aristæn. p. 266., a Schæfero in Mss. indicatus. Lucianus Prometh. xiii. T. i. p. 196., ab eodem Schæfero in Mss. indicatus, ex emendatione Hemsterhusii: Τοῦτο γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὅσῳπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. Vulgo legitur οὕτω. Idem Deor. Dial. xv. 1. T. i. p. 242., Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ. Idem in Timone xvii. T. i. p. 248. Ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ. Idem in Nigrino xxiv. T. i. p. 64., Καὶ ὃ μάλιστα ἀγανακτῶ. Demosth. p. 1261. 25. Reisk., Χαλεπῶς ἐφ' οἷς πέπονθα ἐνηνοχώς, οὐχ ἧττον τοῦτ' ἀγανακτήσαμ' ἄν. In his omnibus locis præpositio διὰ subintelligitur. Plene vero dixit Plato in Phædonis loco a Nostro supra laudato. De hoc verbo varie constructo hæc habet Abresch. l. c. p. 266.:—"Ecquis dubitabit, quin recte dicas ἀγανακτῶν τινι, ἐν τινι, ἐπὶ τῇ τινι, περί, ac ὑπὲρ τινος, τι, διὰ, κατὰ, et πρὸς τί;" Exempla tamen formulæ, ἀγανακτῶν ἐν τινι, ut et formulæ, ἐπὶ τί, nondum vidimus. De posteriore idem ibid. p. 97. scribit:—"Structuram τῆς ἐπὶ cum quarto casu quum abunde ostenderim in Adnotat. ad Luc. xxiii. 28. non putabam facile in dubium amplius vocatum iri; et tamen vidi virum cl. nuper suspicioni illi de mutando in Æliano, ἀγῶνα ἔθεσαν ἐπ' αὐτὸν, in αὐτῷ denuo subscripsisse; non alia, quantum ex iis, quæ scribit, colligo, ratione ductus, quam quia toties legamus alibi ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπί τινι. Verum ignoscat mihi, si dixero, rationem hanc admodum esse infirmam; quum uno illo Xenophontis loco ibidem producto habeatur γελᾶν ἐπί τινά. Et, si hoc pluribus ostendi posset, quis id præstiterit in similibus? ut εὐδοκιμεῖν et ἀγανακτεῖν ἐπί τινά, et, quod nunc addam, μέγα φρονεῖν ἐπί τι in Aristoph. Acharn. 985. aut illo Libanii Orat. viii. ult. ἐπ' ἐλευθερίαν βαπτισθῆναι. Adde, si lubet, scripta superius ad Epist. xiii. p. 86."

aliqua corporis parte.] Plato in Phædro (xxxii. p. 251. C.): *Ζεῖ οὖν ἐν τούτῳ ὕλη καὶ ἀνακηίει, καὶ ὅπερ τὸ τῶν ὀδοντοφυούντων πάθος περὶ τοὺς ὀδύντας γίγνεται, ὅταν ἄρτι φύωσι, *κνησὶς* τε καὶ ἀγανάκτησις περὶ τὰ οὖλα,* [pruritu et dolore gingivarum vexantur,] *ταυτὸν δὴ πέπονθεν ἡ τοῦ πτεροφυεῖν ἀρχομένου ψυχὴ ζεῖ τε καὶ ἀγανακτεῖ καὶ γαργαλίζεται φύουσα τὰ πτερά.* [Pro *ἀγανακτεῖ* Piersonus ad Mœrin p. 41. conjicit *ἀδακτεῖ*, sine causa, ut arbitratur Fr. Astius, quem vide ad hunc locum.]

'Αγανάκτησις, Indignatio, Stomachatio. [Hesych. et Phavor.: *'Αγανάκτησις· μανία, θυμὸς, πόνος, ἄλγος, λύπη.* Zonaras p. 24.: *'Αγανάκτησις· βάρος, ἄχθος.* 2 Cor. vii. 11., *'Αλλὰ ἀγανάκτησιν,* imo indignationem, sc. de incestuoso.] Thucydides (ii. 41.), *Καὶ μόνη οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν*[2] *ἔχει ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ.* [*Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν,* in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334.: *'Αγανάκτησις· ἐπὶ τύχης. Θουκυδίδης· Οὔτε τῷ πολέμῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει.* Pro *πολέμῳ* repone *πολεμίῳ*. Plut. in Comparat. Pelopidæ cum Marcello T. ii. p. 477. 12. Reisk.: *Χρὴ δὲ ταῦτα μὴ κατηγορίαν εἶναι τῶν ἀνδρῶν νομίζειν, ἀλλ' ὡς ἀγανάκτησίν τινα καὶ παῤῥησίαν ὑπὲρ αὐτῶν ἐκείνων πρὸς αὐτοὺς καὶ ἀνδρείαν αὐτῶν, εἰς ἣν τὰς ἄλλας κατανάλωσαν ἀρετὰς, ἀφειδήσαντες τοῦ βίου καὶ τῆς ψυχῆς, ὥσπερ ἑαυτοῖς, οὐ ταῖς πατρίσι μᾶλλον καὶ φίλοις καὶ συμμάχοις, ἀπολλυμένων.* Dionys. Hal. Antiqq. Rom. xi. 31., *Πολλὴ δὲ κραυγὴ καὶ ἀγανάκτησις ἐκ τοῦ περιεστηκότος ὄχλου τὸ βῆμα.* J. Pollux vi. 178. de nominibus criminum habet, *'Αγανάκτησις γνώμης.* "*'Αγανακτεῖσθαι,* In offensionem alicujus incidere. Theophanes An. 34. Justiniani, *Ζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως, καὶ μὴ ἀποδειχθείσης ἠγανακτήθη ὁ Εὐγένιος, καὶ ἐδημεύθη ὁ οἶκος αὐτοῦ.* Chronicon Ms. Symeonis Logothetæ in Cod. Justiniano, *Καὶ ἀκούσας Βελισάριος μεγάλως ἐλυπήθη, καὶ γέγονεν ὑπὸ ἀγανάκτησιν τοῦ Βασιλέως.*" Du-Cangius Glossar. in Addendis p. 5. Jul. Rufinianus de Fig. Sent. et Eloc. xi. p. 205.:—"*'Αγανάκτησις,* indignatio, quæ fit maxime pronunciatione. Ennius in Iphigenia: Menelaus me objurgat; id meis rebus regimen restat.[3] Virgilius, Ecl. iii. 25., Cantando tu illum? aut unquam tibi fistula cera Juncta fuit? Cicero pro Sylla, xvi., Fero ego te, Torquate, jam dudum fero." Vide J. C. T. Ernestii Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 2.]

'Αγανακτητὸς, ἡ, ὸν, Indigne ferendus, Querendus. Plato, *Οὐκοῦν καὶ τοῦτο ἀγανακτητόν.* Bud. [Respicitur ad Platonis Gorg., a Schæfero in Mss. laud., T. iv. p. 139. ed. Bipont. ubi locus sic legitur: *Οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητόν.*]

[* *'Αγανακτητέον.* "Reiz. Belg. Græc. p. 629." Schæferus in Mss. Vide locum Grammatici S. Germ. infra ad v. *'Αγανακτικὸς* laudandum.]

'Αγανακτικὸς, ἡ, ὸν, Querulus, Qui facile conqueritur et ægre fert casus incommodos, *ὀργίλος.* Plat. Polit. x. (cap. 6. p. 293. ed. Astii): *Οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλην ἔχει τὸ ἀγανακτικόν· τὸ δὲ φρόνιμόν τε καὶ ἡσύχιον ἦθος, παραπλήσιον ὂν ἀεὶ αὐτὸ αὑτῷ.* Bud. [Iterum in eod. cap.: *Ὁ δὴ μιμητικὸς ποιητὴς δῆλον, ὅτι οὐ πρὸς τὸ τοιοῦτον τῆς ψυχῆς πέπηγέ γε, καὶ ἡ σοφία αὐτοῦ τούτῳ ἀρέσκειν πέφυκεν, εἰ μέλλει εὐδοκιμήσειν ἐν τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀγανακτικόν τε καὶ ποικίλον ἦθος διὰ τὸ * εὐμίμητον εἶναι. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν,* in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334.: *'Αγανακτικὸν καὶ 'Αγανακτητέον· τὸ μὲν ἐν Πολιτείᾳ, τὸ δὲ ἐν 'Επιστολαῖς*[4] *Πλάτων ἔφη.* Clem. Alex. Pædagog. ii. p. 172., *Πάλιν ἐκ δευτέρου ἐῤῥήξε φωνὴν ἀγανακτικήν.* Ælianus H. A. xiv. 25., *Τῆς οὖν μηρίνθου στερεᾶς οὔσης καὶ ἀγανακτικῆς τὴν μὲν ἀρχὴν ἐξῆψε μέσου τῶν ζώων τοῦ ζυγοῦ.* "Ita edidit Gronovius: reliquæ editiones *ἄγαν* * *ἀκτικῆς* habent omnes, quod æque corruptum est." Schneiderus. *"Αγαν ἀκτικῆς* J. Stackhousius in notis Mss. exponit, validæ ad trahendum. Sed voc. *ἀκτικὸς* Lexica non agnoscunt. Quanquam *Προακτικὸς* suo loco exhibet Hesych. et * *Ὑπακτικὸς* extat in Athenæo iii. p. 92. b. et viii. p. 357. f. Nihilominus tamen verum vidit Valckenaerius ad Eurip. Hippol. p. 245. a Schæfero in Mss. laudatus, f. l. inquit, *ἄγαν ἑλκτικῆς,* ut xvii. 6.: *'Αμώμητος δέ φησιν ἐν τῇ Λιβύῃ πόλιν εἶναί τινα, ἐν ᾗ τοὺς ἱερέας ἐκ τινος λίμνης ἐπαοιδαῖς καταγοητεύοντας εὖ μάλα ἑλκτικαῖς ἐξάγειν κροκοδείλους πηχῶν ιε'.*]

[* *'Αγανακτικῶς,* Irate, Ægre. M. Antoninus xi. 13.: *Τὰ ἔσω γὰρ δεῖ τοιαῦτα εἶναι, καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν βλέπεσθαι ἄνθρωπον πρὸς μηδὲν ἀγανακτικῶς διατιθέμενον, μηδὲ δεινοπαθοῦντα.*]

[" * *'Ανταγανακτέω,* Vicissim indignor, Eus. P. E.[5] p. 257." G. Wakefieldius in Mss.]

" *Διαγανακτέω, ῶ,* Perægre fero, Indignor." H. St. Thes. Ind. [Plut. in Timoleonte xv. T. ii. p. 197. Reisk.: *Τί γάρ; εἶπεν ὁ Διογένης, οἴει μέ σοι συναλγεῖν, οὐ διαγανακτεῖν, ὅτι τοιοῦτον ἀνδράποδον ὤν, καὶ τοῖς τυραννείοις, ὥσπερ ὁ πάτηρ, ἐπιτήδειος ἐγγηράσας ἀποθανεῖν, ἐνταῦθα παίζων καὶ τρυφῶν διάγεις μεθ' ἡμῶν;* Reiskius, *οὐδ' ἀγανακτεῖν.* Idem de Adulat. et Amici Discr. T. vi. p. 274.: *Καὶ πρὸς ταῦτα πάλιν τοῦ 'Αχιλλέως διαγανακτοῦντος.* Usurparunt quoque et Diodorus Sic. xiv. p. 395. 4. ed. H. Steph. 1559. notante Scotto in Appendice, et Eusebius Vit. Const. ii. 17. a Boissonadio in Mss. laudatus.]

[* *Διαγανάκτησις,* εως, ἡ, Indignatio vehemens.

[1] De hoc vocabulo vide Sallierii notam ad Mœrin p. 39. "In Glossis est," inquit Piersonus, "Prurit. *κνήφει.* Leg. *κνήθει.*" In Labbæi Glossis est *κνηφεῖ,* non *κνήφει.* Sed recte se habet verbum illud, a Critico Summo suspectum. Nam eædem Glossæ exhibent: *Κνήφη* Prurigo, P. *Κνήφη* vero Labbæus tanquam mendosum sine accentu edidit. Sed extat in Codino de Origg. CPol. in Meursii Opp. T. vii. p. 601. quem locum laudavit Suidas vv. *κνήφη* et *'Αφροδίτη*: *'Επειδὴ συνέβη ποτὲ ταῖς τῶν 'Ρωμαίων γυναιξὶ κνήφην λοιμὸν γενέσθαι.* Teste autem Stephano nostro Thes. T. ii. p. 277. D. *Κνήφη* item urtica, pro quo *κνίφος* alibi dicitur. Hesych.: *Κνίδαι σκωῆφαι, πόα τις.* Recte Bielius reposuit *al κνῆφαι.*

[2] "Mihi simplicissimum videtur, comparari Latino, *admirationem habere,* i. e. mirabilem esse, habere, quod mirentur homines: cui similia plura Livius habet. Ita et hic, *ἀγανάκτησιν ἔχει,* habet (in se, in sua natura et conditione,) de quo indignentur victi et subjecti; quasi indignabilitatem, causam et materiam indignandi. Ita *ἔχειν* proprie accipiatur: *ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ* sic bene cohæreat. Queri aut indignari non potest, a quibus, i. e. quod a talibus viris, afficiatur malo; nos summi ii hostes, a quibus vinci, quibus cedere, non sit indecorum: ut Ovid. Metam. ix. 7. xii. 81. v. 191. et hic Ciofan. et alibi in Met. [x. 604.], A tanto [non] indignabere vinci, quod et Hannibal de Scipione prædicat, apud Liv. xxx. 30. init." Baver. Omnino vide quæ de hoc loco scripsit Vigerus de Præcipuis Græcæ Dictionis Idiotismis p. 120. ed. Lips. 1813. ubi Hoogeveenius hæc notavit:—"Hic observa phrasin, *ἔχω σοι ἀγανάκτησιν,* poni pro *παρέχω,* nec esse vertendam, Ego indignor tibi, sed, Indignationis causam præbeo. Sic *ἔχω φόβον* verbatim, Habeo timorem, non est, Timeo, sed potius, Timeor, vel *παρακλέκτως,* Habeo aliquid terribile in me, quod alicui timorem incutit. Vide Dukerum ad Thucydidis locum, et Nostrum cap. v. sect. 7. reg. 12." "Sæpe miratus sum, cur philologi tantum operæ consumant in demonstrandis iis rebus, quæ demonstrari nequeunt. *Ἔχειν* pro *παρέχειν* nullus Græcorum nec dixit unquam, nec dicere potuit, sed commentum hoc est interpretum, figuras quam simplicem et apertam veritatem captare amantium. Quod quis habet, id cum eo, qui habet, conjunctum est: ita fit, ut *ἔχειν* sæpe significet cum aliqua re conjunctum esse. Quod si quid eo modo e. c. *φόβον ἔχειν* dicitur, id sane quidem etiam *φόβον παρέχει,* sed qui propterea *ἔχειν* significare vellet *παρέχειν,* is eodem jure posset contendere, idem verbum etiam *πολὺν* significare in illo *Καναχὴν ἔχε.* Et omnino quid non? In Lysiæ quidem verbis [ap. Gregor. Cor. p. 4.] recte dicitur *γλῶσσα νοῦν ἔχειν,* cum intelligentia conjuncta esse. Et sic in ceteris locis, quos viri docti attulerunt, omnibus, nisi si quid prorsus inepte allatum est, ut a Brunckio illud Aristophanis Vesp. 712. *χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι.* Ibi enim non *ὁ παρέχων τὸν μισθὸν,* ut ille vult, commemoratur, sed is, qui habet mercedem, ideoque dare potest. Non rectius idem ad Æschyli Sept. ad Th. 878. *πατρῴους δόμους ἑλόντες* sic dici putat, ut *ἑλόντες* significet *διελόντες.* Nimirum *ἑλεῖν* non putabat de Eteocle dici posse. At quid impedit, quin, ut is, qui bellum intulerat, sic etiam alter, qui vim vi propulsare conatus erat, armis obtinere voluisse paternam hæreditatem dicatur?" Hermannus ad Gregor. Cor. p. 863. Cf. Schæf. in Ind. p. 985.

[3] "Recte magnus Bentleius Ep. ad Millium p. 43. emendat: Menelaus me objurgat; id meis rebu' regimen restitat." Ruhnkenius.

[4] Locum in editis Epistolis frustra quæsivimus.

[5] Annon intelligi debet Euseb. Præp. Evang.? Sed nobis hæc scribentibus liber ad manum non est.

Plutarchus in Mario xvi. T. ii. p. 831. Reisk.: *Ὥστε φωνὰς καὶ διαγανακτήσεις τῶν στρατιωτῶν πρὸς τὸν Μάριον ἐκφέρεσθαι.* Philo V. Mosis L. iii. T. ii. p. 178. a Schæfero in Mss. indicatus: *Ζέων καὶ πεπυρωμένος ὑπὸ τῆς νομίμου διαγανακτήσεως.*]

[* " Ἐξαγανακτέω, Succenseo, Joseph. A. J. iv. 2. 1., *Ἐξηγανάκτουν καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν ἡγεμόνα,*" G. Wakef. in Mss.]

" Ἐπαγανακτέω, Indignor ob." H. St. Thes. Ind. [Josephus de B. J. ii. p. 177. 6. et p. 203. §. 3. 3. f. ed. Haverc. in Scotti Appendice laud. Clemens Alex. Pædag. iii. p. 296. 16., a G. Wakefieldio in Mss. indicatus: *Τὸ δὲ μὴ ἐπαγανακτεῖν τοῖς ἀκολασταίνουσιν, σαφὲς γίνεται τεκμήριον γνώμης εἰς τὸ ὅμοιον ἐκτρεπομένης.* Plutarchus in Alcibiade xiv. T. ii. p. 26. Reisk., *Ἐπηγανάκτει δ' ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐχαλέπαινε*: et in Agesilao xix. T. iii. p. 659., *Ὁ Δικαίαρχος ἐπηγανάκτησεν.*']

[* *Προσαγανακτέω, ῶ*, Indignor, Indignor insuper s. ultro. Joseph. Ant. iv. p. 227. 29. de Bello i. p. 82. §. 6., in Scotti Appendice laud. Dionys. Hal. i. 621. 14.: *Οὐχ ὅπως ἠγάπησε τηλικαύτης τιμῆς τυχών, ἀλλὰ προσαγανακτήσας εἶπεν.* Hippocrates Epist. ad Damaget. p. 1285. 20.=927., *Πολλοὶ δὲ τῇ ἰδίᾳ φύσει προσάψαντες, ἐχθαίρασσι τὸν εὐεργετήσαντα, μικροῦ δεῖν προσαγανακτοῦντες, εἰ νομίζονται χρειοφειλέται.* Jamblichus de V. Pythag. xxviii. p. 302. ed. Kiessling.: *Ἐπιστημονικὸν γὰρ τοῦτο ἡγεῖτο μᾶλλον καὶ εὔγνωμον, τὸ μὴ ἀντιτείνειν καὶ προσαγανακτεῖν τῇ θείᾳ προνοίᾳ,* Scitius enim hoc rectiorisque judicii existimabat, non repugnare divinæ providentiæ. Appianus de Bell. Civ. i. 46. T. ii. p. 66.: *Μάρσοι μὲν δὴ, δίκην θηρίων, τῷ πταίσματι προσαγανακτοῦντες, αὖθις ὠπλίζοντο.* Uterque locus a G. Wakefieldio in Mss. indicatus est.]

Συναγανακτῶ, Condoleo. Bud. [" *Συναγανακτεῖν* est causam afflicti suscipere et illatam injuriam animo iniquo ferre, non secus, ac si sibi facta esset," Casaub. ad Dionys. Hal. Antiqq. Rom. vii. 45. a Schæfero in Mss. indicatus.] Porro idem vir doctus consuli jubet Toup. Opusc. i. p. 82. et ex eodem Dionysio ibid. i. 81. affert: *Παρὼν γὰρ ἐτύγχανε συναγανακτῶν τοῖς πελάταις.* " Tollenda est *στιγμὴ* post *ἐτύγχανε*: vox enim *συναγανακτῶν* referenda est ad Numitorem, qui forte tunc aderat tanquam patronus, ut causam clientium defenderet. Ex Dionysii igitur sententia Numitor apud fratrem non suam, sed clientium causam agit, iisque ipse *συναγανακτεῖ*: et apud Plutarchum vice versa Amulius suam, non *τῶν χαριτῶν* causam agit, eique adsunt *συναγανακτοῦντες οἱ ἐν Ἄλβῃ*, ut ipse loquitur." Casaub. Plutarchi locus legitur in Romulo cap. vii. T. i. p. 88. Reisk. Idem in Lycurgo c. xi. T. i. p. 182., *Προκέμψαι μέχρι τῆς οἰκίας συναγανακτοῦντας*: in Othone c. 3. T. v. p. 655., *Ἠξίου συναγανακτεῖν καὶ συγκολάζειν*: de Fraterno Amore T. vii. p. 914., *Ἀμελουμένῃ δὲ συναγανακτεῖν, χαλεπαίνουσαν δὲ πραΰνειν*, ut uxori fratris neglectæ rationem habeat, irritatam demitiget. Dionys. Hal. Antiqq. Rom. ix. 39., *Οἱ μὲν γὰρ πατρίκιοι τοῖς ὑπάτοις ὡς καταλυομένης αὐτῶν τῆς ἐξουσίας συναγανακτοῦντες.* Legitur, teste G. Wakefieldio in Mss., et in Synes. 187. Joseph. 501, 23. Menandri Fragmentum, Emend. Bentl. p. 94., a Schæfero in Mss. indicatum: *Καὶ γὰρ ἐποδύρασθαί τι μὴ γελώμενον Καὶ συναγανακτοῦνθ' ὁπόταν οἰκείως ἴρᾳ Ἕκαστος αὐτῶν τὸν παρόντα, παύεται Τοῦτον μάλιστα τὸν χρόνον τοῦ * δυσφορεῖν.*]

Συναγανάκτησις, (Indignatio communis,) Condolescentia, Budæus apud Aristot. [Schæferus in Mss. e Dionysio Hal. Antiqq. Rom. vii. 45. affert: *Καὶ τὰ μὲν ἤδη πεπονθότες δεινὰ, ὦ Βουλὴ, τὰ δ', εἰ μὴ τὸ πλεῖον ὑμῶν μέρος ἐμποδὼν ἐγένετο, παρὰ σχεδὸν ἐλθόντες παθεῖν, ἄρα εἰκότως ἀγανακτοῦμεν, καὶ βοηθείας τινὸς οἰόμεθα δεῖν οὐκ ἄνευ τῆς ὑμετέρας συναγανακτήσεως τυχεῖν, ἐπὶ δίκην αὐτὸν ἴσην καὶ νόμιμον, ὦ Βουλὴ, προκαλούμενοι, περὶ ἣν ἅπασα ἡ πληθὺς μεριοθεῖσα κατὰ φυλὰς, λόγου δοθέντος τοῖς δεομένοις, ἔνορκον ἐποίσει τὴν ψῆφον.* " Rectius abesset *οὐκ.*" Port. " Fallitur eo, quod *συναγανακτεῖν* est causam afflicti suscipere, et illatam injuriam animo iniquo ferre, non secus, ac si sibi facta esset." Casaub.]

[* *Ὑπαγανακτέω*, Subindignor, Clam s. Supra modum indignor. Herodian. ii. 7. 4., ubi egregia quædam notavit Irmisch., et Dionys. H. T. vi. p. 1119. 10. ed. Reisk. De vi augendi aliquando particulæ *ὑπὸ* tributa v. Zeun. ad Viger. p. 673. ed. 1813.]

Ὑπεραγανακτῶ,[2] Supra modum indignor, Vehementer stomachor, vel conqueror. Et *ὑπεραγανακτῶ τούτου*, pro *ἀγανακτῶ ὑπὲρ τούτου.* [" Toup. Opusc. ii. p. 38." Schæferus in Mss. Ælianus Var. Hist. viii. 9., *Ὅτε δὴ ἄλλῳ συνῴκισε τὴν παῖδα, ὑπεραγανακτήσας διέφθειρε τὸν Ἀρχέλαον.* " Josephus 452, 15. 482, 38. 494, 34." G. Wakefieldius in Mss. Plutarchus Consol. ad Apollon. T. vi. p. 441. Reisk.: *Ὁ οὖν ἢ αὐτὸς μέλλων ἀποθνήσκειν, ἢ τέκνων ἀποθανόντων, ὑπεραγανακτῶν, πῶς οὐ καταφανῶς ἐπιλέλησται, ὅτι καὶ αὐτὸς ἄνθρωπός ἐστι, καὶ τὰ τέκνα θνητὰ ἐγέννησεν;*]

ΑΓΑΠΑΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Amo, Diligo. Quidam scripserunt ἀγαπῶ, minus esse quam φιλῶ, ut Diligo[3] minus quam Amo: sed ut hæc apud Latinos, ita illa apud Græcos differentia, [quamvis sæpe

[1] Jamblichus Pythag. Vita xxxi. p. 404. ed. Kiesaling. (Lipsiæ 1815.): *Ὡς εἶδε τόν τε ἐπίτροπον καὶ τοὺς ἄλλους οἰκέτας οὐκ εὖ τῶν περὶ τὴν γεωργίαν ἐπιμελείας πεποιημένους, ἀλλὰ μεγάλῃ τινὶ κεχρημένους ἀλιγωρίᾳ ὑπερβολῇ, ὀργισθεὶς τε καὶ ἀγανακτήσας οὕτως, ὡς ἂν ἐκεῖνος, εἶπεν, ὡς ἔοικε, πρὸς τοὺς οἰκέτας, ὅτι εὐτυχοῦσιν, ὅτι αὐτοῖς ὀργισται· εἰ γὰρ μὴ τοῦτο συμβεβηκὸς ἦν, οὐκ ἂν ποτε αὐτοὺς ἀθῴους γενέσθαι, τηλικαῦτα ἡμαρτηκότας.* Locus corruptus ita corrigatur, si legamus: *ὀργισθείς τε οὕτως ὡς ἂν ἐκεῖνος, ἠγανάκτησεν, ὡς ἔοικεν, εἰκὼν πρὸς τοὺς οἰκέτας,* Atque iram concipiens, eam nimirum iram, quam tantæ virtutis homo concipiat, indignatus est, ut par erat, ita reprehendens servos verbis etc. Ita Wyttenbach. in Mahnii Diatr. de Aristoxeno p. 48. G. Wakefieldius, in Sylv. Crit. iv. p. 33. a Schæfero in Mss. indicatus, pro *ἐπιμελείας* reposuit *ἐπιμελείαν*, deinde, omissis istis, *ὀργισθείς τε*, legit *ἐπηγανάκτησεν οὕτως, ὡς ἔοικε, πρὸς τοὺς οἰκέτας, ὡς ἂν ἐκεῖνος εἶπεν.* " At veram hujus loci lectionem servavit Codex Ciz., *καὶ ἀγρυακτήσας* pro *ἠγανάκτησεν*, quod antea legebatur. *Εἶπεν* pendet ex *ὅτι*, et verba *ὀργισθεὶς τε καὶ ἀγανακτήσας οὕτως, ὡς ἂν ἐκεῖνος*, hanc vim habent, Tanta ira et indignatione concepta, quantam talis vir concipiat." Kiessling. In Olympiodori Vita Platonis p. 8, 8. ed. Etwalli legitur, *Ἐπὶ τούτων οὖν ὁ Διονύσιος ἀγανακτήσας.* Lege, *ἐπὶ τούτοις*: nusquam enim alibi reperitur verbum *ἀγανακτέω* cum præpos. et genitivo.

[2] " *Δυσανακτέω πρὸς τὴν θάλασσαν*, e Plut. Rom. affertur pro A mari abhorreo. Sed puto scribendum potius *δυσαγανακτέω*, " vel *δυσανιστέω*, quod erit Ægre fero, Succenseo." H. St. Thes. Ind. Respicitur ad Plutarchi Romulum init. T. i. p. 77. ed. Reisk. ubi tamen est: *Ταῖς δὲ γυναιξὶν αὐτῶν ἀκορουμέναις ἤδη καὶ δυσανασχετούσαις πρὸς τὴν θάλασσαν.*

Obiter nobis liceat errorem notare, in quo est Fr. Aug. Guil. Spohnius Comment. de extr. Odysseæ Parte Lips. 1816. 8. p. 181.:—" Eustathius p. 1968, 24., *Ἔκλησις δὲ ἡ ἄγαν λήθη, κατ' ἐπίτασιν προθέσεως, καθὰ καὶ * ἐσίγησεν * Πυθαγορικῶς ἡ ἄκρα σιγή. Ἡ ἄγαν λήθη* e modo loquendi serioribus Græcis usitato, ita apud Eustath. p. 1962, 44. *ἡ ἄγαν συττομία*, p. 1963, 15. *τὸ ἄγαν στύφον*, p. 1967, 59. *ἡ ἄγαν ὀρμή.* Tzetz. in Schol. ad Lycophr. T. ii. p. 570. ed. Müller. *ἡ πάνυ λεπτότης.*" Fallitur vir doctus, hunc loquendi modum serioribus Græcis tribuens, tanquam si Atticis et vetustioribus scriptoribus in usu non sit, cum exempla e Platone sumta Noster suo in Thesauro supra laudarit. L. C. Valckenaerius in Mss. e Sophoclis Antig. 1235. ed. Lobeck. affert *ἡ ἄγαν σιγή*: cf. v. 1240., *Καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος.* " *Ἄγαν* præponitur interdum vocabulis ita, ut cum illis arcte copulandum, et duo istæc pro uno habenda et proferenda sint, ut in illo, *Τούτοις τῆς ἄγαν—κολακείας ἐπισχήσετε*, 1128, 16. tanquam *ἄγαν* sit præpositio, ut sunt illa Latinorum *præ* et *ve* (*vegrandis*), *Εἰ μὴ ταύτην τὴν ἄγαν ἐξουσίαν σχήσετε*, 428, 22." Reiskius in Indice Demosthenæ Græcitatis p. 4. Exempla hæc *τοῦ ἄγαν* cum superlativo affert Jacobsius in Appendice ad Porsoni Advers. p. 313.:—" Æliani H. A. xi. 10., *Τοῦτο γὰρ οἱ φασιν οἱ θερατευταί τε καὶ ἱερεῖς λυσιτελεῖν ἀεί, Νειλῴου τίνειν, κἄτα πταίσασθαι· καὶ γὰρ γλικὺ τούτου τοῦ ῥεύματος, καὶ εἰς ὄγκον σαρκῶν ὄντος ἀγαθοῦ.* Nisi in postremis aliquid ad sensum implendum excidit, scribendum videtur, *Ὡς ἄγαν γλικυτάτου τοῦ ῥ. καὶ εἰς δ. σ. ὄντος ἀγαθοῦ.* In his saltem *γλικυτάτου* verum, quod cum *ἄγαν* conjunctum ab Æliani consuetudine non abhorret. L. i. 33., *Κύνας ἄγαν ἀγρωστάτους.* [Locum hunc citat Abreschius Animadvv. ad Æschylum i. 20 p. 133. quem vide.] L. viii. 13., *Ὀφθαλμοὺς ἄγαν βραχίστους.* Agath. in Anthol. Pal. p. 120. nr. 216., *Καὶ * κατακαγχάξειν τῶν ἄγαν οἰκτροτάτων*, ubi frustra tentavi *οἰκτρολάλων.* Conjunctionis *ὅτι* cum *καὶ* permutatæ exempla sunt ubique obvia." Vide notas ad Gregor. Cor. p. 24. et 201. et Bastium in Comment. Paleogr. p. 717. 781. et 816.

[3] " Diligere aliquem est, propter virtutes ejus a nobis cognitas magni facere; cum Amare contra sit, suavi illo sensu moveri amoris, qui non tam ex virtutibus alterius atque a certo judicio proficiscitur, quam a sensu; unde interdum distinguuntur Diligere et Amare." Ernestius in Clave Ciceroniana. " Diligere interdum plus est, quam Amare: nimirum quando

servetur, sæpe tamen] confunditur. Et fuerunt qui contra putaverint ἀγαπῶ plus esse quam φιλῶ. [Nam, ut apud Latinos Amare plus est quam Diligere, contra autem alia ratione plus est Diligere quam Amare, quid impedit, quominus dicamus Ἀγαπῶ modo plus, modo minus esse, quam φιλῶ? Vide Forcellinum in nota laudatum. Plato Lysid. T. v. p. 235. ed. Bipont., Ὁ δὲ μή τον δεόμενος, οὐδέ τε ἀγαπᾴη ἄν· οὐ γὰρ οἶν. Ὁ δὲ μὴ ἀγαπᾴη, οὐδ' ἂν φιλοῖ. Οὐ δῆτα. Ὁ δὲ μὴ φιλῶν γε, οὐ φίλος; Sed Ἀγαπᾶν hoc loco est Expetere, ut Latina versio habet. Iterum in Lyside p. 246. Plato, Καὶ οὕτω δὴ ἂν τότε γένοιτο κατάδηλον, inquit, ὅτι διὰ τὸ κακὸν τἀγαθὸν ἠγαπῶμεν καὶ ἐφιλοῦμεν, ὡς φάρμακον ὂν τοῦ κακοῦ τὸ ἀγαθὸν, τὸ δὲ κακὸν, νόσημα. Hic quoque verbi ἀγαπᾶν idem est sensus: 'Atque ita jam manifestum fieret, quod propter malum, bonum quæsiverimus amaverimusque, quasi bonum sit mali remedium, malum vero morbus.' Psalm. xxxiii. 12., Ἀγαπῶν ἡμέρας ἰδεῖν ἀγαθὰς, Desiderans dies videre bonos: xxxix. 22., Οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου, Expetentes salutem tuam. Vide Biel. in Nov. Thes. Philolog. v. Ἀγαπάω. Schol. C. D'O. ad Aristoph. Plut. 642., a Schæfero in Mss. laudatus: Ποθοῦσα, ἀγαποῦσα,[1] "quam formam," inquit T. Hemst., "non semel adhibuit pro ἀγαπῶσα: explicatio vero, si usum Græcæ linguæ castigatum adtendas, non satis commoda." Sed criticum summum sic scribentem falli ex exemplis supra laudatis satis patet. Platonem igitur Wetstenius ad Jo. xi. 3. agens de differentia inter ἀγαπῶ et φιλῶ, citare non debuerat. Sed recte e Dione xliv. p. 175. affert, Ἐφιλήσατε αὐτὸν ὡς πατέρα, καὶ ἠγαπήσατε ὡς εὐεργέτην. Cui exemplo addi potest Xenoph. Memorab. ii. 7. 9., Ἐὰν δὲ προστάτης ᾖς, ὅπως ἐνεργοὶ ὦσι, σὺ μὲν ἐκείνας φιλήσεις, ὁρῶν ὠφελίμους σεαυτῷ οὔσας, ἐκεῖναι δὲ σὲ ἀγαπήσουσιν, αἰσθόμεναι χαίροντα σὲ αὑταῖς: at sect. 12. inverso ordine, Αἱ μὲν ὡς κηδεμόνα ἐφίλουν, ὁ δὲ ὡς ὠφελίμους ἠγάπα. Utrumque tamen verbum sine ulla differentia in universum notat, inquit Schleusnerus in Lex., benevolentia aliquem complecti, amare ita, ut paratus sis ad hanc benevolentiam quovis modo et tempore demonstrandum. Unde Christo interroganti, Jo. xxi. 15. Ἀγαπᾷς με πλέον τούτων; respondet Petrus, Ναὶ, Κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε.] Isocr. in Hel. Encomio (T. ii. p. 342. ed. Augeri), Ἦν ἐπιδείξωμεν τοὺς ἀγαπήσαντας καὶ θαυμάσαντας ἐκείνην, αὐτοὺς τῶν ἄλλων θαυμαστοτέρους ὄντας. Xenoph. K. H. vii. (5. 18. p. 447.), Ποτε μονονοὺκ ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιεφέρομεν αὐτοὺς ἀγαπῶντες, (i. e. præ amore.) Idem Memorab. i. (5. 4.) de honesto et de inhonesto amore usurpavit simul, scribens, Τὰς πόρνας ἀγαπῶντα μᾶλλον ἢ τοὺς ἑταίρους. Hinc etiam ὁ ἀγαπώμενος et ἡ ἀγαπωμένη, pro ὁ ἐρώμενος et ἡ ἐρωμένη, ut dicetur infra. [V. Damm. in Lex. p. 150. qui primariam verbi hujus notionem esse amatoriam censet.] Usurpatur etiam de amore rerum inanimatarum, ut Isocr. ἀγαπᾷν τὸν πλοῦτον, amare divitias, dixit. Plato Polit. ii. (i. 4.)[2] ἀγαπᾷν τὰ χρήματα et ἀσπάζεσθαι, pro eodem ponit: ut Latine dixeris, Amare pecunias, vel Amplecti pecunias, pro Pecuniarum studio vel amore teneri. Dicitur autem aliquando, Ἀγαπῶ τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου, vel Ἀγαπῶ τοῦτο πρὸ ἐκείνου, pro, Præfero hoc illi, Antepono hoc illi, ad verbum, Amo hoc pro illo vel loco illius, et, Amo hoc præ illo. Demosth. Pro Corona (p. 263, 6. Reisk.), Οὔτ' ἐν τοῖς Ἕλλησι τὰ Φιλίππου δῶρα καὶ τὴν ξενίαν ἠγάπησα, ἀντὶ τῶν κοινῇ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι συμφερόντων. Plut. in Camillo, Ἀγαπῆσαι τὴν ἧσσαν πρὸ τῆς ἐλευθερίας. Jungitur et cum μᾶλλον: ut, Ἀγαπῶ μᾶλλον δόξαν ἢ χρήματα, Amo magis gloriam quam pecunias, pro, Præfero gloriam pecuniis. [Jo. xii. 43., Ἠγάπησαν γὰρ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἤπερ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ: iii. 19., Καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς. Matth. vi. 24., Τὸν ἕτερον ἀγαπήσει,[3] Alterum præferet. Jo. xiii. 23., Ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, quem præ ceteris Apostolis amabat Jesus. Rom. ix. 13., Τὸν Ἰακὼβ ἠγάπησα, Jacobum prætuli. "In quibus omnibus locis," inquit Schleusnerus in Lex., "ὑπὲρ vel μᾶλλον omissum videtur, quod additur Jo. iii. 19. xii. 43." Il. cc. E contrario formula, οὐκ ἀγαπᾶν, est Postponere, Minus curare, et Negligere. Apoc. xii. 11., Καὶ οὐκ ἠγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου.] Item cum infinitivo,[4] ut Amo apud Latinos, [Horat. Od. ii. 3. 9. iii. 16. 9. Epod. viii. 15. Plin.

verbum Amare ad æstum libidinis refertur, a quo abesse possit vera benevolentia. Catull. 73. ad Lesbiam:—"Dilexi tum te, non tantum ut vulgus amicam, Sed pater ut gnatos diligit et generos. Nunc te cognovi. Quare etsi impensius uror, Multo mi tamen es vilior et levior. Qui potis est? inquis. Quod amantem injuria talis Cogit amare magis, sed bene velle minus." Gesnerus Thes. L. L. Cicero in Lælio 100. c. xxvii.: Amare nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere, quem ames, nulla indigentia, nulla utilitate quæsita. Nonius v. 3.: "Inter Amare et Diligere hoc interest, quod Amare vim habet majorem, Diligere autem est levius amare." "Differunt Amare et Diligere, quod Amare est ex appetitu, Diligere ex ratione. Hinc Amare dicuntur etiam bruta animalia, Diligere soli homines. [Vide Cic. de Fin. Bonorum et Malorum iii. 5.] Hinc etiam Amare plus est quam Diligere: quia appetitus amans ardentius, vehementiusque fertur in rem amatam, quam ratio, quæ cautius, ut ita dicam, et lentius. Cic. ad Brut. Ep. 1. Clodius valde me diligit, vel, ut ἐμφατικώτερον dicam, valde me amat. Id. ix. Fam. Ep. 14.: Quis erat, qui putaret, ad eum amorem, quem erga te habebam, posse aliquid accedere? tantum accessit, ut mihi nunc denique amare videar, antea dilexisse. Id. Fam. xiii. Ep. 47.: Eum a me non diligi solum, verum etiam amari. Id. in Fragm. apud Non. c. iv. n. 70. et c. v. n. 3.: Me aut amabis, aut, quo contentus sim, diliges. Contra alia ratione plus est Diligere, quam Amare, hoc est æstimabilius. Nam diligimus propter virtutem; amamus propter voluptatem: diligimus ratione, ut dictum est, et quasi delectu adhibito, unum præ alio amplectimur, [Cic. Fam. i. 9., Eum non solum beneficio, sed amore etiam et perpetuo quodam judicio meo diligebam:] amamus impetu quodam et cupiditate. Cic. Verr. vi. (iv.) cap. 23., Archagatus [Archagathus] homo nobilis, qui a suis et amari, et diligi vellet. Id. Fam. xv. Ep. 7., Te semper amavi dilexique. Terent. Eun. 1, 2, 16., Non quo quenquam plus amem, aut plus diligam, eo feci." Forcellinus in Latinitatis Lexico. Plin. Ep. iii. 9. 7.: Quem ego cum olim mutuo diligerem, ex hac officii societate amare ardentius cœpi.

[1] De forma Ἀγαπέω Schæferus in Mss. affert e Fischeri Animadvv. ad Gram. Gr. Velleri i. p. 56.:—"Omnino Iones, ut Dores, vocalem ᾱ mutarunt in vocalem η̄ ante vel post consonantes λ et ρ̄, v. Hemsterh. ad Thom. M. v. ἔαλος p. 862. et in verbis in syllabas άω desinentibus, ut Ἀγακέομες, Archytas Fragm. p. 675. Gal. 2."

[2] Initio libri secundi, (p. 35. ed. Astii,) ἀγαπᾶν et ἀσπάζεσθαι pro eodem ponuntur: Τί δέ; ὃ αὐτό τε αὑτοῦ χάρον ἀγαπῶμεν καὶ τῶν ἀν' αὐτοῦ γιγνομένων; οἷον αὖ τὸ φρονεῖν καὶ τὸ ὁρᾶν καὶ τὸ ὑγιαίνειν τὰ γὰρ τοιαῦτά που δι' ἀμφότερα ἀσπαζόμεθα. Cum hoc loco conferendus est locus in Gregorii Naz. Invect. in Julianum p. 31. ed. Etonæ 1610., Οἵ γε ἀληθῶς φιλόσοφοι καὶ φιλόθεοι, τὴν πρὸς τὸ καλὸν οἰκείωσιν ἀγαπῶντες δι' αὐτὸ τὸ καλὸν, οὐ τὰς ἀποκειμένας ἐντεῦθεν τιμάς. Vide locum e Platonis Lyside T. v. p. 246. ed. Bipont. supra laudatum.

[3] "Luc. xiv. 26., Εἴ τις ἔρχεται πρὸς μὲ, καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα ἑαυτοῦ, καὶ τὴν μητέρα, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ τέκνα, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τὰς ἀδελφὰς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, οὐ δύναται μου μαθητὴς εἶναι, ubi τὸ μισεῖν, vero Hebraismo, est ἐν δευτέρῳ ἔχειν, quod ab iis fit qui aliquem secundo loco habent aut postponunt alteri: et ita plerunque. Tale est illud, Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει, καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, apud Matth. et Luc.: μισήσει, ἐν δευτέρῳ ἕξει, alteri postponet, loco secundo habebit, ἀγαπήσει autem, μᾶλλον ἀγαπήσει. Neque aliter interpretatus est Matthæus (x. 37.), qui, Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ. Ita Lea μισεῖσθαι dicitur, cui altera præfertur, Genes. xxix. 31., Ἰδὼν δὲ Κύριος ὅτι μισεῖται Λεία. Neque aliter locum Deut. xxi. 15., περὶ τῆς ἠγαπημένης καὶ μισουμένης γυναικὸς, acceperim, quod Latine, de dilecta et posthabita uxore, dicas: Ἐὰν δὲ γένωνται ἀνθρώπῳ δύο γυναῖκες, μία αὐτῶν ἠγαπημένη, καὶ μία αὐτῶν μισουμένη, ubi μισουμένη, ἐν δευτέρῳ οὖσα, ut et deinceps. Hic autem recte, Et non postponit, dicas. Quid, quod Euripides ad eundem fere modum Alcestide [v. 346. Monk.], Οἵων δὲ πένθος οὐκ ἐτήσιον τόδε, Ἀλλ' ἥς τ' ἂν αἰὼν δύμὸς ἀντέχῃ, γόνυ, Στυγῶν μὲν ἦ μ' ἔτικτεν, ἐχθαίρων δ' ἐμὸν Πατέρα· λόγῳ γὰρ ἦσαν, οὐκ ἔργῳ, φίλαι. Ubi στυγεῖν, Minus amare quam alium. Quomodo μισεῖν parens dicitur, qui minus amat, aut qui alium, ut Christum, præfert. Quod Tertulliano scrupulum injecit, effecitque ut locum illum, Ἡ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει etc., Quia alterum offendi sit necesse, alterum defendi, redderet." D. Heinsii Observv. Sacr. p. 167. ed. Cant. 1640.

[4] Etiam cum participio; nam Schol. C. D'O. ad Aristoph. Plut. 645. apud T. Hemsterh. ad v. 641. φιλεῖν δρῶσα exponit per ἀγαπᾷν ποιοῦσα, quod ita damnat T. H., ut "explicationem, si usum Græcæ linguæ castigatum adtendas, non satis commodam" putet. An sibi voluit vir magnus ἀγαπᾷν sic positum pro solere non satis Græcum esse? Sic tamen loquuntur Aristoteles (Econ. ii. a Nostro laudatus, et Jerem. xiv. 10. et Os. xiii. 7. a Bielio in Thes. citati, aliique plures. Sed forte ei in animo erat negare ἀγαπᾷς ποιοῦσα dici posse pro ἀγαπᾷς ποιεῖν. At, tametsi in locis ex Aristotele, Jerem. et Os. prolatis infinitivum

ius xiii. 4., Palma toto anno bibere amat. "Φιλέω, ut notavit etiam Quintilian. ix. 3. eadem ratione usurpatur: et videtur quodammodo reduci ad verbum Soleo, quia quæ amanter facimus, sæpe facimus." Forcellinus in Latinitatis Lex.] Aristot. Œcon. ii., Τοὺς Λυκίους ὁρῶν ἀγαπῶντας τρίχωμα φέρειν. ["Jerem. xiv. 10., Ἠγάπησαν κινεῖν πόδας αὐτῶν, Amant h. e. solent, consuescunt movere pedes suos: Os. xiii. 7., Καταδυναστεύειν ἠγάπησε, Amat h. e. solet opprimere." Bielii Thes. h. v.] ‖ Significat etiam, Amice et hilariter accipio. Odyss. Ψ. 214., Οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὥδ' ἀγάπησα. Ubi Eustath. (p. 1946, 1. ed. Rom.) significare dicit ἐφιλοφρονησάμην, et ita sumi ut ἀμφαγαπάζειν. Videtur autem hic uno verbo complecti voluisse Penelope illa benevolentiæ et amoris signa, quæ Ulyssi exhibuerat, manus collo injiciens, et caput deosculans. [Vide Dammii Lex. p. 150.] Unde Auctor brevium Scholiorum ἀγάπησα exponit hic περιεπτυξάμην, Amplexata sum, expansis ulnis. ‖ Ἀγαπάω, item pro Osculor, ut ait Eustath. (p. 1935, 35.), qui exponens hæc verba e fine Od. X. (499.), Καὶ νύνεον ἀγαπαζόμεναι, scribit hinc videri sumsisse Homeri posteros usum verbi ἀγαπᾶν[1] pro φιλεῖν, et ἀγάπην pro φίλημα.

Ἀγαπᾶν, Contentum esse, Cicerone (de Univ.) interprete: quod enim Plato (in Timæo T. ix. p. 304. ed. Bipont.) dicit, Ἀλλ' ἐὰν ἄρα μηδενὸς ἧττον παρεχώμεθα εἰκότας, ἀγαπᾶν χρή, interpretatur, Contentique esse debetis, si probabilia dicentur. Vide Cic. interpret. p. 14. in Lex. Ciceroniano. [Glossæ: Ἀγαπῶν· Contentus, O.] Sic Isocr. in Panegyrico (T. i. p. 258. ed. Augeri) dixit, Ὥστε καὶ[2] τοὺς ἀφεστῶτας μηκέτι τὴν ἐλευθερίαν ἀγαπᾶν, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὁμόρων ζητεῖν ἐπάρχειν, i. e. Non jam libertate contenti essent, Non sat haberent esse liberi, Non boni consulerent libertatem. Non male exponitur in vulg. Lexicis, Ut non jam amplius libertatem affectarent. Sic in Πρεσβευτ. Libanius, Ἀγαπᾶν τοὺς ἀρχαίους ὅρους, Contenti esse antiquis finibus. Thucyd. vi. (18.), Οὐκ ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν. Demosth. Phil. ii. (p. 70. ed. Reisk.), Οἷς διὰ μὲν πλεονεξίαν τὰ παρόντα ἀγαπήσειν οἴεται, Contentos fore præsenti rerum statu. Pro eodem sæpe etiam dativo jungitur, ut significationem, ita et constructionem habens verborum ἀρκοῦμαι et στέργω.[3] Sic apud Lysiam (Orat. Funeb. super Humatis in Ceramico p. 82. Reisk.), Ὁ γὰρ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς, οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, ἀλλ' ἐλπίζων καὶ τὴν Εὐρώπην δουλώσεσθαι. [Locum hunc et Phavor. laudavit. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 129.: Ἀγατῶ, δοτικῇ. Λυσίας ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ· Ὁ γὰρ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς, οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς. Καὶ πρὸς αἰτιατικήν. Demosth. Or. in Bœot. de Nom. p. 1002., Οὐκ ἀγαπᾷ Βοιωτὸς τουτοισὶν, Bœotus his non contentus est.] Non raro et cum particula εἰ, vel ἤν, sive ἐάν, (sive ἄν,) jungitur. Isocr. (Or. Areopag. T. ii. p. 146. ed. Augeri, Μηδ' ἀγαπᾶν, εἰ κακοδαιμονησάντων καὶ μανέντων ἀνθρώπων νομιμώτεροι γεγόναμεν. Idem Or. ad Phil. T. i. p. 322., Μὴ καὶ δόξω τισὶν ἀγαπᾶν εἰ χαριέντως αὐτοὺς ἠμυνάμην. Idem,) Οὐδ' ἐν τούτοις τοῖς κακοῖς ἠγάπησα, εἰ τοὺς οἰκείους τοὺς ἐμαυτοῦ διασῶσαι δυνηθείην. Dionys. Hal. Antiqq. Rom. ii., Οἵ τε ἀγαπῶντες καὶ τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν εἰδότες, εἴ τις αὐτοὺς εἴα τὴν ἑαυτῶν ἔχειν ἀσφαλῶς, i. e. Et qui boni consulebant, vel, Et qui præclare secum agi putabant, ac magnam Diis gratiam habebant, si etc. Xenoph. K. Π. viii. (2. 4.), Καὶ ἀγαπᾶν ἦν καὶ οὕτως ἱκανοὺς αὐτὸν τρέφειν ἐργοδότας λαμβάνῃ. [Isocr. Epist. T. i. p. 418. 5., Ὥστ' ἀγαπᾶν ἦν τὴν χώραν τὴν αὐτῶν ἔχωσιν. Dionys. Hal. Antiqq. Rom. viii. 47. T. iii. p. 1614. 8. ed. Reisk., Ἀλλ' ἀγαπᾶν, ἐὰν τὰ ἑαυτῶν ἔχειν τις αὐτοὺς ἐᾷ. Demosth. Olynth. iii. p. 37, 2. Reisk., Ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος ἐκνενευρισμένοι καὶ περιῳημένοι χρήματα, καὶ συμμάχους, ἐν ὑπηρέτου καὶ προσθήκης μέρει γεγένησθε, ἀγαπῶντες ἐὰν μεταδιδῶσι θεωρικῶν ὑμῖν, ἢ βοΐδια πέμψωσιν οὗτοι. Lysias Accus. Dardanariorum p. 722. 6., Ἀλλ' ἀγαπῶμεν ἂν ὁπωσουτιοσοῦν πριάμενοι παρ' αὐτῶν ἀπέλθωμεν.] Nonnunquam etiam cum infinitivo. Herodian. (ii. 15. 8. ubi vid. Irmischius,) Ἀγαπήσας ἄνευ μάχης καὶ κινδύνου λαβεῖν ταῦτα. [Idem iv. 15. 20., Ἀγαπῶν τε τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τὰ χρήματα ἀναιμωτὶ ἀπολαβεῖν. Vide Zeunium ad Vigerum c. v. s. 4. p. 221. Lucianus Dial. Mort. xii. 4. T. i. p. 386. 49., Οὐκ ἠξίωσα, τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων, ἀγαπᾶν ἄρχειν ὑπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, Indignum existimavi, si, soli Macedonum regno incubans, contentus essem imperio, a patre mihi relicto. Theophrastus de C. P. iii. 2., Ὅσοι δὲ καὶ τὸ θεωρεῖν μᾶλλον ἀγαπῶσιν.] Sæpe cum participio. Luc. in Timone, Ἀγαπῶ ἀποφέρων τέτταρας ὀβολοὺς, [cap. 12. T. i. p. 121. 13., Ἀγαπάτωσαν ἆθλοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες.] Idem alibi, Ἀγαπῶ συνὼν μιᾷ, [Dial. Mort. xxii. 4. T. i. p. 272, 8., Ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. Demosth. Περὶ Συντάξεως p. 175. 2., Νῦν δ', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δημοσίᾳ μὲν ἡ πόλις ἡμῶν τὰς ὁδοὺς ἀγαπᾷ κατασκενάζουσα, καὶ κρήνας, καὶ κονιάματα, καὶ λήρους. Isocr. in Panathenaico T. ii. p. 428. ed. Augeri, Τούτων ἁπάντων μοι συμβεβηκότων, τῶν μὲν ὑπερβαλλόντως, τῶν δ' ἐξαρκούντως, οὐκ ἀγαπῶ ζῶν ἐπὶ τούτοις. Sequentia loca laudavit Schæferus in Mss.: Dionys. Π. Antiqq. Rom. viii. 49. T. iii. p. 1420. Reisk., Οὐκ ἠγάπησε ταύτης τυχὼν τῆς χάριτος, Alciphr. i. 5., Ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ τὴν τῶν ἀναγκαίων εὐπορίαν ἐκ τῆς καθημερινῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν ποριζόμενος, ubi vid. Berglerus, i. 38., Ἀλλ' ὑπὸ τοὐμὸν ἡγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον τὸ λιτὸν τοῦτο καὶ δημοτικὸν, iii. 61., Ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι τὴν πατρῴαν ἀποβαλὼν οὐσίαν, ἀγαπῶ τῇ γαστρὶ τὴν ἀναγκαίαν πλησμονὴν ἐκπορίζων.[4] Cum particula ὅτι apud Hom. Odyss. Φ. (289.), Οὐκ ἀγαπᾷς, ὅθ' ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν Δαίνυσαι;

habeamus, participium tamen pro eo usurpari posse, minime dubitamus, præsertim cum φιλεῖν, solere, et cum participio, (ut in Aristophanis loco, φιλεῖς δρῶσα,) et cum infinitivo, (ut in Luciani Adv. Indoctum xviii. T. iii. p. 114., Ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα ἐν ξυνουσίᾳ προχωρῆν ἐς μῆκος λόγων,) jungatur. Sic Anglice dicimus, 'I love doing so,' 'I love to do so.'

[1] "Ἀγατᾶν scribendum sine ι subscripto, non ἀγαπᾶν. A veteribus enim Græcis hujusmodi traditur regula: Τὰ εἰς ῶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν τὶ ἀνεκφώνητον, h. e. Infinita in ῶν desinentia non habent ι subscriptum, quia verba in ν finita nunquam habent ante ν quicquam non prolatum. Quicquid enim in verbis præcedit ν plene profertur, quod exemplis patet: ut, τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτύπην, τυφθεῖν, τυπεῖν, ποιεῖν, ἐποίουν—ἐποίουν, ἐβόων—ων, ἐβοήθουν, βοηθεῖαν, etc. Sic Etymologus [p. 201. 50.], eumque secutus Urbanus, aliique Grammatici, quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur." Vir doctus hæc notavit ad Vigerum de Præcip. Gr. Dict. Idiotism. p. 220. ed. Lips. 1813. Irmischius ad Herodiani Indicem v. Ἀγαπᾶν Vigero ipsi verba ista tribuit. Sed eum falli, satis patet ex Hoogeveenii præfatione, ubi legitur p. xxi.: "Retinui quæ a viro quodam docto addita in Leidensi Editione his signis [ ] inclusa inveniuntur."

[2] Καὶ in Augeri Editione non legitur.

[3] Dinarchus p. 63. T. iv., Στερκτέον εἴη τοῖς συμβαίνουσιν. Etymologus v. Στέργω p. 725. 55. de constructione verbi στέργειν præcipit, Εἰ μὲν συντάττεται, inquiens, μετὰ δοτικῆς, σημαίνει τὸ ἀρκοῦμαι, εἰ δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, σημαίνει τὸ ἀγαπῶ καὶ φιλῶ. Phavorinus: Ἀγαπῶ· τὸ φιλῶ, αἰτιατικῇ συντάσσεται, οἷον, Ἀγαπῶ τοὺς φίλους, Ἀγαπῶ σε πλέον τούτων. Ἀγαπῶ δὲ τὸ ἀρκοῦμαι, δοτικῇ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, καὶ Λυσίας· Ὁ γὰρ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, ἀλλὰ ἐλπίζων τὴν Εὐρώπην δουλώσασθαι (δουλώσασθαι), ἔστειλε πεντήκοντα μυριάδας στρατιάν. Sed uterque fallitur; nam, ut ex exemplis a Nostro laudatis satis patet, et στέργειν et ἀγαπᾶν, cum pro ἀρκεῖσθαι ponantur, modo dativum, modo accusativum comitem habent. Vide Fischeri Animadvv. ad Gram. Gr. Velleri iii. p. 409-10. Ceterum Phavorinus his verbis, Ἀγαπῶ δὲ τὸ ἀρκοῦμαι, δοτικῇ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, splendide erravit. Homerus enim nusquam ἀγαπῶ τὸ ἀρκοῦμαι usurpavit. Sed ecce iterum Crispinus ille: Ἀγαπῶ· φιλῶ, ἀσπάζομαι, στέργω, πείθω, ἐρῶ ὅπερ Ὅμηρος ἔπεισε τοὺς ὕστερον ἐπὶ τοῦ ἀρκεῖσθαι τιθέναι, ὃ καὶ μετὰ δοτικῆς ἐκεῖνοι συντάσσουσιν, ὡς φθάσαντες εἴπομεν. Imo in loco, ad quem nos hic remittit, dixerat Homerum ipsum verbum ἀγαπᾶν dativo junxisse. Cf. Eustath. p. 1910, 30.

[4] "Scriptum ἐκπορίζειν. Potest et ἐκποριζόμενος, ut supra." Bergler. "Quem locum Alciphronis alium in mente habuerit Berglerus, non habeo dicere. Ad sensum similis est Lib. i. Ep. 13., Ἀγαπητῶς ἐκπορίζοντα, non ἐκποριζόμενον." Wagner.

[" Non pro magno id suscipis, quod quietus nobiscum valde nobilibus epularis?" Dammius in Lexico p. 150. Eustath. p. 1910. 30., *Τὸ δὲ ῥηθὲν οὐκ ἀγαπᾶς ἔπεισε τοὺς ὕστερον ἐπὶ τοῦ ἀρκεῖσθαι τιθέναι τὸ ἀγαπᾶν, ὃ καὶ μετὰ δοτικῆς ἐκεῖνοι συντάσσουσιν*, quam observationem haud ineptam esse notat Zeunius ad Vigerum l. c. Vide Phavor. in v. qui ad Eustathii verba respexit.] Quod imitatus Lucianus dixit (in Nigrino xxi. T. i. p. 59.), *Τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν.* Ubi male putatur, qui error est et in Lexx. vulg., *ἀγαπᾶν* absolute positum hic esse pro *ἱκανὸν εἶναι*, satis esse, perinde ac si dixisset, *ἀγαπητὸν εἶναι*: quum Græce dici non possit, *τοῦτο ἀγαπᾷ*, pro *τοῦτο ἀγαπητόν ἐστι*. Non igitur ita verti debet, ut illic vertitur, Satis esse rati, si solum aspexerint. Nam *ἀγαπᾶν* non refertur ad eos qui resalutant, sed ad obvios qui salutantur. Et intelligendum est, *ἀξιοῦντες τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀγαπᾶν*, hoc sensu, Æquum esse judicantes ut obvii contenti sint se fuisse ab ipsis aspectos tantummodo. Ad verbum, Contenti sint quod solum eos respexerint. [Idem in Deorum Concilio iii. T. iii. p. 529., *Πολλοὶ γάρ, φημὶ, οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέσχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων.* Thucyd. vi. 36., *Ἐπεὶ ἔγωγε ἀγαπᾶν οἶμαι αὐτοὺς ὅτι οὐχ ἡμεῖς ἐπ' ἐκείνους ἐρχόμεθα, πόλεις τοσαῦται, καὶ οὕτω μεγάλαι.* Jungitur et cum præpos. *ἐπὶ*, ut notat Irmischius ad Herodian. ii. 15. 8., a Luciano in Judicio Vocalium T. i. p. 83., *Ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν*, quod ibi vertitur: Ut non sit contentum iis, quæ ego sæpe dissimulavi. Sed hic *ἐπὶ* ad verbum *ἡσύχασα*[1] referri possit. Nescimus cujus sint verba hæc a Vigero adlata in Libro de Præc. Gr. Dict. Idiotismis cap. v. sect. iv. p. 221., *Ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ πολιτείᾳ καθεστῶσιν ἀγαπᾶν*, Contentum esse iis, quæ constituta in republica fuerint. Suidas et Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324.: *Ἀγαπᾶν· τὸ ἀρκεῖσθαί τινι καὶ μηδὲν πλέον ἐπιζητεῖν.* Zonaras p. 38.: *Ἀγαπᾶν· ὅπερ ἐστὶν ἐξ ἀγάπης, λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀρκεῖσθαι.* Ponitur absolute ac sine casu in Luciani Necyomantia xvii. T. i. p. 480., *Ἐπειδὰν γάρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον πυδὸς, ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον*: de Merc. cond. xxi. T. i. p. 677., *Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον.* Vide Irmisch. ad Herodiani L. ii. 15. 8.]

Ἀγαπᾶν, Acquiescere, sed non accipiendo verbum istud pro Contentum esse, ut quum hæc Isocr. verba (e Panegyrico T. i. p. 258. 22. ed. Augeri,) *Μηκέτι τὴν ἐλευθερίαν ἀγαπᾶν*, Budæus interpretatur, 'Non jam acquiescerent in libertate,' sed pro Gratum acceptumque habere et approbare. Interdum cum dativo, ut *ἀγαπῶ τοῖς δεδιητημένοις*, Acquiesco quæ statuta sunt ab arbitris, Grata acceptaque habeo, vel Approbo. In qua significatione idem valet *ἀγαπῶ* quod *ἀρέσκομαι*, i. e. Acquiesco et mihi satisfit et placet conditio: ut Budæus interpretatur, citans hunc Luciani locum e Menippo, ubi hæc duo verba copulavit, *Δεῖ γὰρ ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι*, [T. i. p. 436., *Ὅπερ οἶμαι καὶ φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι.* " Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, *ἀγαπᾶν, στέργειν δεῖ τὰ παρόντα, εὖ τίθεσθαι τὰ παρόντα, ἀρέσκεσθαι, ἀρκεσθῆναι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ κατασκάσει*, sic ut paræmiæ communis imaginem sæpissime gerat: vide M. Antonin. x. 1. Ad illam normam versionem exegi: 'Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit prudens, acceptis fruatur contentusque sit præsentibus, nihilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.'" T. Hemsterh. Lucianus in Pisc. sive Revivisc. x. T. i. p. 579., *Ὥστε ἀπίωμεν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἡ δὲ δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῷ*, Et nos sententia illius stabimus. Idem pro Imaginibus xv. T. ii. p. 493., *Πότερα οὖν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ, κατὰ τὸν Ἰμεραῖον ποιητὴν, παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμόν τινα γενέσθαι τὴν δίκην*; Idem in Jove confutato xix. T. ii. p. 641., *Εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιόν σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω.* In his tribus locis ad forensem adluditur formulam, *ἀγαπᾶν τὰ ἐγνωσμένα*, s. *τοῖς ἐγνωσμένοις*. Vide Budæi Comment. L. G. p. 45. ed. 1556.] Cum accusativo autem videtur idem significare in hoc Plutarchi loco, *Ἠγάπησαν τὸ πραχθὲν ὑπὸ τῶν γυναικῶν*, perinde ac si dixisset *ἀπεδέξαντο*: nam pro *ἀποδέχεσθαι* sumi, auctor est Suidas [et ex eo Phavor. *Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν*, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324.: *Ἀγαπᾶν· ἀποδέχεσθαι.* Plutarchus in Numa xiv. T. i. p. 278. Reisk.: *Εἰ μὴ νὴ Δία τοῖς Αἰγυπτίοις τροχοῖς αἰνίττεταί τι καὶ διδάσκει παραπλήσιον ἡ μεταβολὴ τοῦ σχήματος, ὡς οὐδενὸς ἑστῶτος τῶν ἀνθρωπίνων, ἀλλ' ὅπως ἂν στρέφῃ καὶ ἀνελίττῃ τὸν βίον ἡμῶν ὁ Θεὸς, ἀγαπᾶν καὶ δέχεσθαι προσῆκον.* " Habet etiam hunc usum rariorem, ut notet, Amicis et blandis verbis aliquem compellare, et ex adjuncto, laudare, approbare. Marc. x. 21., *Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἠγάπησε αὐτὸν*, Et Jesus laudavit ejus studium legis servandæ, aut blandis verbis eum compellavit: alii, ut Elsnerus Comment. in Marc. p. 174., vertere malunt, Contentus erat eo. 2 Paral. xviii. 2., *Ἠγάπα αὐτὸν ἀναβῆναι.* Psalm. lxxviii. 36., *Ἠγάπησαν αὐτὸν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ.* Cf. Fesselii Adverss. Sacra x. 1. et Lud. de Dieu Crit. Sacr. p. 414. seq." Schleusnerus in Lex. Omnino vide Bielii Thes. h. v., cui, haud præter rationem, in 2 Paral. xviii. 2., *ἠπάτα*, Persuadebat, pro *ἠγάπα*, et in Ps. lxxviii. 36., *ἠπάτησαν*, Decipere conati sunt, pro *ἠγάπησαν* legendum videtur.]

[" *Ἀγαπάω*, ut verbum *τιμάω*, officia debita alicui præsto, et quidem amore et benevolentia ductus. Ephes. v. 25., *Ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας.* Col. iii. 19. Hinc factum est, ut formula *ἀγαπᾶν τὸν Θεὸν* in N. T. in universum notet, Deum pia et sancta mente colere. Matth. xxii. 37. Marc. xii. 33. 1 Cor. ii. 9. viii. 3. 1 Jo. iv. 20. coll. Ps. xcvii. 10. cxlv. 21. et *ἀγαπᾶν τὸν Χριστὸν* is dicatur, qui verus est Christi sectator et cultor. Jo. viii. 42. xiv. 15. 21. et 23. Ephes. vi. 24. et ipse Christus Jo. xiv. 31. invicem permutet formulas, *Ἀγαπῶ τὸν πατέρα*, et *Καθὼς ἐνετείλατό μοι ὁ πατὴρ, οὕτω ποιῶ.*" Schleusnerus in Lex. " Cicero in Lælio 100. c. xxvii.: 'Amare nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere, quem ames, nulla indigentia, nulla utilitate quæsita.' Hæc forte finitio induxit Sanctium Miner. 1, 2. et 3, 2. ut negaret, recte dici, Ego amo Deum, aut Deus amatur a me, quod nempe, indigentia nostra, utilitas nostra nunquam abest. Sed agit nempe Cicero de pulcerrimo genere amoris inter homines. Cæterum Plaut. Pœn. i. 2, 70. Deos quoque edepol et amo et metuo. Et Sen. Epist. 47., Id dominis parum esse, quod Deo satis est, qui colitur et amatur. Illud tamen

Imo Bergiero, ni fallimur, in animo erat locus, qui legitur in L. i. Ep. 5., *Ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ τὴν τῶν ἀναγκαίων εὐπορίαν ἐκ τῆς καθημερινῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν ποριζόμενος*: ibi enim in nota Bergierus habet *ἐκποριζόμενος*, tanquam si sic suo in textu edidisset, cum revera ibi legatur *ποριζόμενος*. Quid igitur de hac re statuendum est? Utrum *ποριζόμενος*, typothetæ culpa, in Bergieri, deinde in Wagneri textum pro *ἐκποριζόμενος* irrepsit? An Bergierus ipse in nota *ἐκποριζόμενος* negligenter pro *πορίζομενος* scripsit, deinde vero in nota ad L. iii. 61. suum errorem repetiit? Nobis videtur in textu pro *πορίζομενος* reponendum *ἐκπορίζομενος*, ut *ἐκπορίζων* in L. iii. 61. Ut ut sit, vulgata tamen lectio satis proba est; nam e Xenophontis Œcon. xi. 10. Bergierus affert: *Πολλοὶ δ' ἀγαπῶσιν, ἢν δύνωνται τὰ ἑαυτοῖς ἀρκοῦντα πορίζεσθαι.* V. Lex. Xenoph. v. *Πορίζεσθαι.*

[1] " *Στέργειν τοῖς ὡρισμένοις ὑπὸ τοῦ δικάζοντος, Ἐμμένειν τοῖς κριθεῖσιν, Τοῖς γνωσθεῖσιν ἐφησυχάζειν, Τοῖς κεκριμένοις ἐναπομένειν, Τοῖς διδαγμένοις ἐναναπαύεσθαι*, Acquiescere rebus judicatis, et re judicata, ut Cicero locutus est." Budæus Comment. L. G. p. 45. ed. 1556. *Ἀτρεμεῖν* vero et *ἡσυχάζειν* fere tantum cum *ἐπὶ* et dativo casu construi, notat Vigerus cap. v. sect. 4. p. 221. Sic verbum *στέργειν* cum præpos. *ἐπὶ* et dativo casu ab Isocrate de Pace T. i. p. 405. Panath. T. ii. p. 203. Demosth. T. ii. p. 996. et verbum contrarium *δυσφορεῖν* a Josepho Archæol. vi. 1. jungi, notavit Fischerus Animadvv. ad Gram. Gr. Velleri iii. p. 410.

fatendum, diligendi vocabulo fere uti Vulgatum interpretem, v. g. Deut. vi. Rom. vii. 1 Jo. iv. etc." Gesnerus Thes. L. L.]

[Ἀγαπῇν, pro ἀγαπᾷν, habet Callicratidas apud Stob. S. lxxxiii. p. 486. 42. "Hæc infinitivi forma, Atticis et Ionibus non infrequens, Doriensibus quoque valde fuit usitata," inquit Kœnius ad Gregor. Cor. p. 228.]

Suidas: Ἀγαπῴην εὐκτικῶς. [Etym. M. p. 6, 5.: Ἀγαπῴην· ῥῆμα εὐκτικόν. Ἀγαπάω ἀγαπῶ, ἀγαπάοντος ἀγαπῶντος, ἀγαπάοιμι ἀγαπῷμι· τὸ τρίτον, ἀγαπάοι ἀγαπᾷ. Καὶ οἱ Ἴωνες ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν εὐκτικῶν εἰώθασιν * ἐπεντιθέναι τὸ η· καὶ ἀναλόγως πάλιν τὸ πρῶτον γίνεται ἀγαπῴην. Κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, πᾶν τρίτον πρόσωπον εἰς η λῆγον προσθήκῃ τοῦ ς ποιεῖ τὸ δεύτερον, καὶ τροπῇ τοῦ ς εἰς ν τὸ πρῶτον. Idem p. 413, 39.: Τὸ εὐκτικὸν, ζάοιμι ζῷμι· τὸ δεύτερον, ζάοις, ζῷς· ζάοι, ζῷ· καὶ ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ οἱ Ἀττικοὶ προστιθοῦσι τὸ η, καὶ γίνεται ζῴη. Ἀπὸ δὲ τρίτου ποιοῦσι τὸ δεύτερον, προσθέσει τοῦ σ, ζῴης· καὶ τροπῇ τοῦ ς εἰς ν, τὸ πρῶτον, ζῴην, ὡς ἀγαπῴην. Respicitur forte ad Xenophontis K. Π. iv. 3. 4. p. 131.: Νῦν μὲν γὰρ ἔγωγε ἀγαπῴην, ἐξίσου τῷ θεῖν ὁρμηθεὶς ἀνθρώπῳ, μόνον τῇ κεφαλῇ προσχὼν, ἄν τε θηρίον παραθέον ἴδω δυνηθῶ διατεινόμενος φθάσαι, ὥστε ἀκοντίσαι ἢ τοξεῦσαι πρὶν πάνυ πρόσω αὐτὸ γενέσθαι. Alii mollius legunt, ἀγαπῶ, ἦν—προσχῶ. Idem K. A. i. 1. 4., Ἀγαπῴη δ' ἂν, εἰ τοῦ ἑαυτοῦ ἔθνους ἄρχων διαγένοιτο, Præclare secum agi putet, si suæ genti imperare possit. Vide locum supra e Plat. Lyside citatum. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 325.: Ἀγαπῴην ἄν· ἀγαπητόν μοι ἦν ἄν.]

Ἀγαπάομαι, ῶμαι, Passivum, Amor, Diligor. Aristot. Rhetor. i. (11. 17. p. 125. ed. Buhlei,) Τὸ δὲ φιλεῖσθαι ἀγαπᾶσθαί ἐστιν αὐτὸν δι' αὐτόν. [Pindari Isthm. vi. 102., Ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται, Amatur ob beneficta in hospites. Xenoph. K. Π. viii. 73. p. 545, Ὑπὸ τῶν γονέων ἀγαπώμενοι. Plato in Phædone lix., Ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε λιθίδια εἶναι ταῦτα τὰ ἀγαπώμενα μόρια, σάρδιά τε καὶ ἰάσπιδας, καὶ σμαράγδους, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. "Τὰ λιθίδια τὰ ἀγαπώμενα sunt lapides pretiosi, cari, qui magni æstimantur, nempe gemmæ." Fischerus. Plut. in Romulo xix. T. i. p. 119. Reisk., Τοιαῦτα μὲν ἠγαπήθημεν ὑπὸ τούτων, τοιαῦτα δὲ ὑφ' ὑμῶν ἐλεούμεθα. Sir. xlvii. 1., Ἠγαπήθης ἐν εἰρήνῃ, Carus fuisti in pace tua. Rom. ix. 25., Καὶ τὴν οὐκ ἠγαπημένην καλέσω ἠγαπημένην, Neglectos hucusque insignibus ornabo beneficiis. Cf. Luc. vii. 5. Jo. xiv. 21, 23. Apoc. xx. 9. "Hinc in Epistt. Paull. qui Dei singulari benignitate ad religionem Christianam adducti sunt, κατ' ἐξοχὴν dicuntur ἠγαπημένοι, Coloss. iii. 12. et ἠγαπημένοι ἀπὸ Θεοῦ, 1 Thess. i. 4." Schleusnerus in Lex.] ‖ Nonnunquam et de amore venereo: unde participia Ἀγαπώμενος et Ἀγαπωμένη, quæ tanquam nomina usurpantur pro ἐρώμενος et ἐρωμένη, i. e. amasius et amasia, seu amica. Luc. in Nigrino (vii. T. i. p. 45.), Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων, ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφισὶ τῶν ἀγαπωμένων. Idem (Dial. Mar. iii. 2. T. i. p. 297.), Χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην. [Idem in Jove Tragœdo ii. T. ii. p. 644., Εἶτα βουλεύεσθαι ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης. J. Poll. iii. 71., Ἐρώμενος δ' ἂν φαίης, καὶ ἐρωμένη, παιδικὰ, στεργόμενος, στεργομένη, φιλούμενος, φιλουμένη, ἀγαπώμενος, ἀγαπωμένη.]

[Zonaras p. 38.: Ἀγαπᾷν· ὅπερ ἐστὶν ἐξ ἀγάπης. "Est pro ἀγαφάω, ab ἄγαν, valde, et ἀφάω, contingo, compositum; applico quasi me valde ad aliquid, suscipio quid amplexu meo. Prima notio est amatoria." Dammius in Lex. p. 150. "Ab ἀγάω, ἀγάπω, sic Oppiani Cyneg. iii. 96. ἀγάσαντο pro ἠγάπησαν." Schneiderus in Lex. Locus Oppiani est hic: — Ἔξοχα δ' αὖ τάδε φῦλα φίλην ἀγάσαντο γενέθλην, Admirari solent, et, ex adjuncto, amare: sic ἄγαμαι, ut Schneiderus ipse in voce scribit, ponitur pro Amo, in sensu morali, apud Xenoph. Sympos. viii. 29., Ζεύς τε γὰρ, ὅσων μὲν θνητῶν οὐσῶν μορφῆς ἠράσθη, συγγενόμενος, εἶα αὐτὰς θνητὰς εἶναι· ὅσων δὲ ψυχὰς ἀγασθείη, ἀθανάτους τούτους ἐποίει. Herod. iv. 75., Οἱ δὲ Σκύθαι ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ ὠρύονται, Suffitu hoc delectantur et ululant. J. Poll. v. 113.: Φιλῶ τὸν δεῖνα, ὑπερφιλῶ, στέργω, * ὑπερστέργω, ἀγαπῶ, ὑπεραγαπῶ, ἄγαμαι, καὶ τοῦτ', εἰ βούλει, μετὰ τῆς ὑπέρ. Hemsterhusius ad J. Poll. x. 21. p. 1164. b., a Schæfero in Mss. laudatus, "vestigia veteris verbi πάω conspicit in ἀγαπάω, quod dictum quasi ἄγαν πάω, summo opere curam alicujus gero."]

Ἀγάπημα, Dilectio, ἀγάπησις. ‖ Item, Res seu Persona quæ diligitur. Crates (Thebanus) in quodam Epigr. (apud Brunckii Anal. i. p. 186.), Χαῖρε θεὰ δέσποινα, ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα, Εὐτελίη, κλεινῆς ἔκγονε Σωφροσύνης· Σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσι, Virorum bonorum amor, ut Virg. (E. vii. 21.), Nymphæ, noster amor, Libethrides, τὸ ἡμέτερον ἀγάπημα. Sic Cicero Phil. vi. (12. c. 5.) dicit Antonium amores deliciasque suas. [Idem Att. xvi. 6., Piliæ salutem dices, et Atticæ, deliciis atque amoribus meis. Sic Titus Vespas., Sueton. i., vocatur Amor ac Deliciæ Generis humani. Idem Suetonius de Illustr. Grammat. c. iii.: Pretia Grammaticorum tanta, mercedesque tam magnæ, ut constet Lutatium Daphnidem, quem Lenæus Melissus, per cavillationem nominis, Πανὸς ἄγημα dicit, ducentis millibus nummum Quinto Catulo emtum ac brevi manumissum. "Ubi alii Πανὸς ἄγημα, alii Πανὸς ἀγάλμα, alii aliud. Sed omnes perperam. Editio Mediolan., Panosagasema. Scribendum omnino, unius literæ mutatione, Πανὸς ἀγάπημα, *Pan's delight*. Quo allusum ad Daphnidem, pastorem illum Siculum, qui Pani in deliciis fuit. Hesych.: Μέλημα· οὗ τινος ἂν τις φροντίζοι, ἀγάπημα.—Huc accedit Axionicus Comicus apud Athen. viii. p. 342., Ὀψοφάγων καὶ λίχνων ἀνδρῶν ἀγάπημα. Quod festive admodum λίχνευμα vocat Sophron[1] in Mim. Muliebr." Toup. Emendd. in Suid. iii. p. 154., a Schæfero in Mss. laudatus. "Legit T. H. in præf. ad J. Poll. Πανὸς μέλημα, eleganter, sed verius, puto, ἄγαλμα: recte tamen * ἄγημα, ab ἄγαμαι, Admiror." Toup. l. c. iv. p. 212.]

Ἀγάπησις, (ἡ,) Dilectio, pro ἀγάπη, Atticorum* est: ut πρέσβευσις pro πρεσβεία, ut inquit Corinthus

[1] "Locus Sophronis, qui apud Athenæum [iii. p. 86. e.] et Demetrium Phalereum [cliii. p. 88. ed. Fischeri] admodum depravatus est, ita legendus et distinguendus est: Τίνες δ' ἐντί κακα, φίλα, ταῖδε τοι Μακραὶ κόγχαι, Β. σωλῆνες· Τοῦτί γα * γλικυκρέων κογχύλιον, Χηρᾶν γυναικῶν λίχνευμα." Toup. In Athenæi edit. Ven. et Ms. A. legitur θὴν post σωλῆνες, et sic edidit Schweigh. Pro χηρᾶν, quod cum editis tenuit Toupius, χήραν penacute dedit codex Schweigh. uterque, quod probum judicavit Schweigh., quoniam adjectivum h. l. non substantivum nomen est. * Γλικύκρεων per ο in fine scribit Mss. A. et sic Demetr. Phalereus, (ut notare debuerat Schweigh.), sed γλικύκρεων per ω tenet Ms. Ep. "Ad ambiguitatem, in qua ludit poeta, pertinet quod Hesych. v. Σωλῆνες adnotavit, Τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μορίων, sc. τῶν τοῦ ἀνδρὸς αἰδοίων, ut jam olim interpretatus est Gesnerus de Aquat. p. 1036." Schweigh. "*Solenes*, inquit Plinius, *pisces sunt testacei generis, quorum conchæ instar tubuli oblongæ sunt.* Hinc est, quod Σωλῆνες ἐπὶ μορίων τάσσεται, ut vult Hesych., non quidem muliebrium, ut credidit Victorius, sed virilium. Atque adeo sub hac metaphora latet obscœnum quiddam; et lateat. Σωλῆνας Epicharmus apud Athen. [iii. p. 85. d.] * μακρογογγύλλους [* μακρογογγύλους Ms. A.] vocat, quod ipsum ea, quæ dixi, multum confirmat." T. Gaisus.

Gregor. Cor. p. 50.: Τὴν πρεσβείαν πρέσβευσιν, καὶ τὴν καταβολὴν καταβόησιν, καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν, καὶ μᾶλλον δ Θωκυδίδης. "Hæc, Καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν, non puto a Gregorio Cor. profecta, sed a lectore libelli addita esse; cujusmodi additamenta multa, inprimis in Cod. c., interdum plane aliena illa a consilio nostri scriptoris reperiuntur. Omnino in scriptis Grammaticorum, qualis Gregorius est, haud raro maxime cavendum, ne, quo quis plura liber tenet, eo plus auctoritatis illi tribuendum putes." Bast. Quod neque in Thucydide, neque in ullo Attico scriptore, nec in Schol. ad Thucyd. i. 75., unde sua forte sumserit Gregorius Cor., vox ἀγάπησις reperiatur, Bastii sententiam evidenter confirmat. At, dices, legitur in Plat. Definitionibus p. 413. b. Legi quidem ibi concedimus. Sed libellus iste, a Diog. L. non memoratus, Platoni abjudicandus videtur: Platoni tamen tribuitur ab Ammonio in Παίδευσις, ubi L. C. V. hæc notavit:—"In Platonis Definitionibus legitur, Παιδεία,

de Attica Dialecto' (p. 50. ed. Schæferi.) Plut. in Pericle (xxiv. T. i. p. 639. ed. Reisk., *Φαίνεται μέντοι μᾶλλον ἐρωτική τις ἡ τοῦ* Περικλέους *ἀγάπησις γενομένη πρὸς Ἀσπασίαν,*) *ἀγάπησιν ἐρωτικὴν* vocat dilectionem amatoriam, i. e. ex sagittis cupidineis provenientem. [Idem in Comparatione Thesei cum Romulo T. i. p. 154., *Ἔπειτα τῇ μετὰ ταῦτα τιμῇ καὶ ἀγαπήσει καὶ δικαιοσύνῃ περὶ τὰς γυναῖκας ἀπέδειξε τὴν βίαν ἐκείνην καὶ τὴν ἀδικίαν, κάλλιστον ἔργον καὶ πολιτικώτατον εἰς κοινωνίαν γενομένην.* Idem in Coriolano xxxvii. T. ii. p. 155., *Μάλιστα δὲ τῇ περὶ τὰς γυναῖκας ἀγαπήσει καὶ τιμῇ τῆς τε βουλῆς τοῦ τε πλήθους ἅπαντος, ἔνδηλος ἦν ἡ χαρὰ τῆς πόλεως.* Idem in Septem Sapientum Convivio T. vi. p. 561. *Ἀλλὰ πρὸς φιλίαν καὶ ἀγάπησιν ἀλλήλων προτρέπεται καὶ παρακαλεῖ τὸν βίον.* Idem in Amatorio T. ix. p. 79., *Ἡ δ' ἀπὸ ταύτης ἀναβλαστάνουσα καθ' ἡμέραν τιμὴ καὶ χάρις καὶ ἀγάπησις ἀλλήλων.* Jamblichus de Pythag. Vita xx., *Ἔπειτα, εἰ παρέπεταί τις αὐτοῖς ἀγάπησις καὶ σωφροσύνη πρὸς τὰ διδασκόμενα.* Pseudo-Plato in Definitionibus p. 413. b., a Routhio ad Hederici marginem laudatus, *Ἀγάπησις, ἀπόδειξις παντελής.* Cf. Diog. L. vii. 116. Suid. v. *Εὐπάθεια*, Andronicum Rhod. de Animi Affectionibus ed. Oxon. 1809. p. 526. et Clem. Alex. Strom. ii. p. 451, 9. ubi v. Potterus, qui pro *ἀπόδειξις* legendum conjicit

δύναμις θερακευτικὴ ψυχῆς. Παίδευσις, παιδείας παράδοσις. Eadem prostant sub nomine Speusippi Platonici: Fabricius Bibl. Gr. L. iii. c. i. §. 4. super auctore harum Definitionum disquirit, quas non dubitanter veterum auctoritate Platoni vindicat Casaub. ad Theophr. c. iii. p. 115. [imo c. ii. Verba sunt hæc:—" Non enim iis assentiri debemus, qui temere et contra auctoritatem vetustissimorum scriptorum illum librum a Platone abjudicant." Casaubonum sequitur Menag. ad Diog. L. iii. 62. et iv. 5.] "*Ὅρους* etiam conscripsisse perhibetur præceptor Platonis Archytas." Hactenus Valck. Sub Speusippi nomine Definitiones istas edidit Latine a se translatas Marsilius Ficinus. Equidem Speusippum *Ὅρους* scripsisse testatur Diog. L. iv. 5.: " hæ sunt, opinor, Definitiones," inquit ibi Sambucus ap. Menag., " quæ falso Platoni adscribuntur." Fabricio l. c. eas non a Platone scriptas, sed e Platone collectas esse videtur. At quomodo fieri potuit, ut Plato voc. *ἀγάπησις*, quod scriptoribus tantum, qui post Platonem floruerunt, præsertim Alexandrinis, in usu fuisse, ex exemplis supra laudatis satis constat, unquam usurparit? Quominus vero libellum istum Platoni tribuamus, deterret farrago vocabulorum, quæ frustra et in geminis Platonis operibus quærsivimus, et in ceterorum Græcorum scriptis. Talia sunt * *ἀνεκπληξία* (p. 412. c. *Ἀνεκπληξία διὰ κακοῦ παρουσίαν*): * *αὐτοκράτεια*, (p. 412. c. *Ἐλευθερία, ἡγεμονία βίου, αὐτοκράτεια ἐπὶ παντί*): * *ἀφιλοσοφία*, (p. 415. c. *Ἀφιλοσοφία, ἕξις καθ' ἣν ὁ ἔχων, μισολόγος ἐστί*, sed *ἀφιλόσοφος* legitur in Platonis Phædro c. xxxvii. p. 256. notante doctissimo Routhio ad Hederici marginem): * *εἰσάγγελσις*, (p. 414. c. *Αἴσθησις, ψυχῆς φορὰ, νοῦ κίνησις, ψυχῆς διὰ σώματος εἰσάγγελσις εἰς ὧρας ἀνθρώπων, ἀφ' ἧς γίγνεται ψυχῆς ἄλογος δύναμις γνωριστικὴ διὰ σώματος*): * *εὐλαβητικὸς*, (p. 411. c. *Ἕξις καθ' ἣν ὁ ἔχων, αἱρετικός ἐστι καὶ εὐλαβητικὸς ἂν χρῇ*): * *κρατητικὸς* (p. 414. a. *Νίκη, δύναμις κρατητικὴ περὶ ἀγωνίαν Εὐτορία, εὐκρίνεια κρατητικὴ τοῦ λογιζομένου*, Glossæ Labbeanæ, *Κρατητικός* Tenax): * *προδηλωτικὸς*, (p. 414. b. *Μαντεία, ἐπιστήμη προδηλωτικὴ πράξεως, ἄνευ ἀποδείξεως*): * *σπουδαιότης*, (p. 412. c. *Ἤθους σπουδαιότης*, eandem phrasin G. Wakefieldius in Mss. affert e Diod. Sic. i. 93., *Τὴν ἐπιείκειαν καὶ σπουδαιότητα τῶν ἠθῶν*): * *ὑπολητικὸς*, (p. 414. c. *Δύναμις ὑπολητικὴ περὶ τινὸς ἢ τινῶν.*) Sunt quoque alia vocabula in eodem libello ubique obvia, quæ ignorat Plato, extant quidem in Græcis scriptoribus, sed iis tantum, qui post Platonem vixerunt. Hujusmodi sunt hæc: *Αὐτοπραγία*, * *εὐαγωγία*, *ἀνέμπτωτος, φραστικός.* P. 411. c., *Σωφροσύνη—αὐτοπραγία κατὰ φύσιν.* P. 413. b., *Εὐγένεια, ἀρετὴ εὐγενοῦς ἤθους, εὐαγωγία ψυχῆς πρὸς λόγους καὶ πράξεις*: hoc vocabulum e Themistio et Plutarcho affert Schneiderus in Lex. P. 412. C., *Ἀλυπία, ἕξις καθ' ἣν ἀνέμπτωτοι ἐσμὲν εἰς λύπας*, p. 413. a., *Ἀφοβία, ἕξις καθ' ἣν ἀνέμπτωτοι ἐσμὲν εἰς φόβους. Ἀπάθεια, ἕξις καθ' ἣν ἀνέμπτωτοι ἐσμὲν εἰς πάθη.* P. 414. d., *Λόγος, φωνὴ ἐγγράμματος, φραστικὴ* (Cod. Reg. *φραστικὸς*) *ἑκάστου τῶν ὄντων*: H. Steph. Thes. Ind. e Diog. L. v. 4. 1. affert, Schæferus in Mss. Marcellum de V. Thucyd. p. xix. ed. Bipont. et Toupium ad Pseudo-Longin. p. 336. laudat. Vide Ernestii Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 376. Legitur et in Eustathio ad Od. O. p. 1035. 28. Quæ cum ita sint, Platoni, elegantiarum Atticarum studiosissimo, abjudicandæ sunt istæ Definitiones, quæ cujus auctoris sint, viderint alii, sed Stoicum plane sapiunt, quippe Stoicorum dogmatum et Stoicarum dictionum ubique plenæ et refertæ sunt, ut cuivis patebit, qui eas cum Zenonis Vita a Diog. L. conscripta contulerit. Stoicorum sunt voces *αὐτοπραγία*, et *ἀνέμπτωτος*, v. Diog. L. in Zenone, c. 117. et 121. Jam vero etiam vox *ἀγάπησις* Stoicorum est, teste Diog. L. l. c. sect. 116., *Καθάπερ οὖν ὑπὸ τὰ πρῶτα πάθη πίπτει τινὰ, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὑπὸ τὰς πρώτας εὐπαθείας καὶ ὑπὸ μὲν τὴν βούλησιν, εὔνοιαν, εὐμένειαν, ἀσπασμὸν, ἀγάπησιν.* Locum exscripsit Suidas v. *εὐπάθεια.* Andronicus Rhodius Peripateticus in libro de Animi Affectionibus p. 526. ed. 1809., *Εὔνοια μὲν οὖν βούλησις ἀγαθῶν, αὐτῶν ἕνεκεν ἐκείνων, εὐμένεια δὲ εὔνοια ἐπίμονος, ἀσπασμὸς δὲ, ἀδιάστατος ἀγάπησις.* Andronico illi et Platonicarum Definitionum auctori cum Zenone maxima est similitudo et decretorum et dictionum, adeo ut fieri non possit, quin uterque mutatis mutandis e Zenone sua mutuatus sit. Platonicæ istæ Definitiones: *Εἴνοια, αἵρεσις, ἀνθρώπου πρὸς ἄνθρωπον ἀσπασμός· Οἰκειότης, ταυτοῦ γένους κοινωνία· Ὁμόνοια, κοινωνία τῶν ὄντων ἁπάντων, συμφωνία νοημάτων καὶ ὁπολημμάτων· Ἀγάπησις, ἀπόδειξις παντελής.* Huc respexit Clem. Alex. Strom. ii. p. 451, 9.: *Στέρξις δ' αὖ, τήρησίς ἐστιν εὐνοίας, ἡ ἀγαπήσεως· ἀγάπησις δὲ, ἀπόδειξις παντελὴς· καὶ τὸ ἀγαπᾶσθαι, ἀρίσκεσθαι τῷ ἤθει, ἀγόμενόν τε καὶ ἀπαγόμενον ἄγονται δὲ εἰς * ταυτότητα δι' ὁμόνοιαν, ἐπιστήμην οὖσαν κοινῶν ἀγαθῶν· καὶ γὰρ ἡ * ὁμογνωμοσύνη, συμφωνία γνωμῶν.* Vide Andronici Rhod. Ethicorum Nicomach. Paraphr. ix. 7. p. 444. " Forte scribendum *ἀπόδεξις*: nam amoris est amatos παντελῶς ἀποδέχεσθαι, δεκτικοὺς καὶ συναιρεῖν, et, ut sequitur, *ἀρίσκεσθαι τῷ ἤθει.*" Potter. Verb. *ἀγαπᾶν* pro *ἀποδέχεσθαι* sumi, supra ostensum est. Sed nom. *ἀπόδεξις* Lexica non agnoscunt. Favet tamen emendationi, quod *ἀπόδειξις*, ut vulgo legitur, sensu prorsus careat. Ubi enim est genitivus nominis rem declarantis, cujus demonstrationem perfectam *ἡ ἀγάπησις* significet?

[1] " Corruptissimus est Schol. Thucydidis ad L. i. 73., *Ὅτι ἡ πρίσβευσις, ἡ καταβόησις, καὶ τὸ καταβοᾶ, παρὰ Θουκυδίδῃ ἴδιον.* Equidem e Nostro suspicor legendum, *Ὅτι ἡ πρεσβεία πρίσβευσις, καὶ ἡ καταβόησις καταβοᾶ π. Θ. l.* [*Ἡ* pro *ἡ* reposuerat H. Steph.] Certe *πρίσβευσις* et *καταβοᾶ* Thucydidea sunt, tanquam nimis poetica notata Dionysio Halic. Vid. Interpr. ad l. c. [*Καταβοᾶ* legitur in Thucyd. viii. 85. et 87. Anti-Atticista in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 104.: *Καταβοᾶ· Θουκυδίδης ἀγδόῳ.* J. Poll. ii. 126., *Καὶ ὡς Θουκυδίδης, καταβοᾶ*: v. 160., *Καταβοᾶ, ὡς Θουκυδίδης.* " Steph. de Dionysii Imitat. Thucyd. p. xxvii. Duk., Dionys. Hal. ii. 1137. iii. 1344. 1511. Spald. ad Quintil. iv. p. 162. a." Schæferus in Mss. Vide Hesych. et Suid. qui locum e Menandro, in Excerptis Hœschelii p. 122. affert: cf. Toup. Emendd. in Suid. T. i. p. 314. a Schæfero in Mss. laudatum.] *Καταβόησις* est in Epist. Themistoclis xi. [et in Philone adv. Flaccum T. ii. p. 557. 23. notante Schæfero. Item in Artemidoro i. 24. et Plutarcho T. iii. p. 843, 7. T. vii. p. 657, 13. ed. Reisk. notante G. Wakefieldio in Mss. " Ad D. S. ii. 138.," Schæferus in Mss. Item in Hesychio, *Καταβοή καταβόησις* (male editur in Albert. Edit. *καταβόησις,*) *κραυγή.* Extat et in Glossis.] Ut idem cum Scholiaste emendato Noster tradiderit, mutandus paulum est ordo: *Τὴν πρεσβείαν π. καὶ τὴν καταβόησιν καταβοὴν*, modo ipse sibi Grammaticus constiterit." Kœn. Egregie fallitur vir doctus. Gregorii enim locus sanissimus est. Nam Atticis scriptoribus, vel potius Thucydidi uni ex Atticis peculiarem esse tradit terminationem in *ενσις* et *ησις*, ut *πρίσβευσις* pro *πρεσβεία*, et *καταβόησις* pro *καταβοή*. E Gregorii mente verba recte se habent. Quod vero ad Schol. Thucyd. attinet, hic quoque locus, et Gottlebero suspectus, nulla eget emendatione, nisi quod *ἡ* pro *ἤ* ante *καταβόησις*, *ἡ* pro *τὸ* ante *καταβοή*, reponendum est. Teste enim eodem Gottlebero, in Aug. Cod. est, *Ὅτι πρίσβευσις καὶ καταβόησις καὶ καταβοὴ οὐ λέγεται, εἰ μὴ ἰδίᾳ παρὰ Θουκυδίδῃ*: in Cass. *οὐ λέγεται*——, ut in Aug. Sed dubio procul et Gregorius et Scholiasta ingens falsum de v. *καταβόησις* dixerunt. Nam nec in Thucydide, nec in ullo Attico scriptore reperitur. H. Stephanus de Dial. p. 21., a Schæfero in Mss. laudatus:—" At illud prius, nimirum quædam Attica esse tradi, et exemplo Thucydidis confirmari, quum alioqui non tam Atticæ linguæ generaliter quam veterum Atticorum linguæ peculiariter adscribi debeant, probari a me possit fortassis articulo xvi., ubi tradit Corinthus Atticos *πρίσβευσιν* appellare quod alii *πρεσβείαν*, et *καταβόησιν* quod alii *καταβοήν*. Horum enim utrumque ap. Thucyd. extat, (si ejus Scholiastæ credimus,) ac, si Dionysio Hal. fidem adhibere volumus, utrunque poeticum esse existimandum est. Apud eum enim in Opusculo quod ad Ammæum Περὶ τῶν Θουκυδίδου Ἰδιωμάτων scripsit, [T. vi. p. 794. ed. Reisk.] pro *καταβολὴ* potius *καταβόησις* quam *καταβοὴ* reponendum esse arbitror, si Thucydidem illo quoque usum esse verum sit. Siquidem *καταβολὴ* aperte mendosum est, quippe quod tale sit ut poeticum potius quam oratorium vocari non queat. [Pro *καταβολὴ* in Dionysii Cod. Reg. 2. est *καταβοή.*] Et tamen apud ipsum etiam Corinthum edd. typographicæ priores scripturam illam retinuerunt: habent enim, *τὴν πρεσβείαν, πρίσβευσιν καὶ τὴν καταβολὴν καταβόησιν.* At posteriores errorem auxerunt quum pro una voce mendosa duas mendosas nobis dederunt, scribentes, *καὶ τὴν καταβολὴν, καταβλῆσιν.* Quam lectionem valde suspectam mihi fuisse fateor: quum tamen et properandum esset, et loco Thucydidis non recordarer, eam et ipse in mea edit. sequutus sum. Porro quum utrunque ap. Thucyd. extare dicatur, nimirum et *καταβόησις* et *καταβοή*, ut tamen Plutarchum *καταβόησις* potius quam *καταβοὴ* scripsisse existimem, eo impellor quod *καταβοὴ* analogiam sequatur potius quam *καταβόησις*, quippe quum a simplici *βοᾶ* habeamus *βοή*, non *βόησις*, Plut. nihilominus in libello de Def. Orac. [T. vii. p. 657. 13. Reisk.] *καταβόησις* quam *καταβοὴ* maluisse dicere fateor. Sed quocunque modo se res habeat, quod ad lectionem illam attinet, sciendum est scholiastem ipsius Thucydidis mihi assentiri. Quippe qui non linguæ Atticæ hæc vocabula adscribat, ut a Corintho adscribuntur, [imo ipse Corinthus Thucydidi peculiaria esse potius quam Atticis scriptoribus communi in usu esse tradit, *Καὶ μᾶλλον ὁ Θουκυδίδης*, v. Toup. Emendd. in Suid. T. i. p. 274. et Bast. ad Gregor. Cor. l. c.] *πρίσβευσις*, et *καταβόησις*, ac *καταβοή*, sed Thucydidi peculiaria esse dicat: *ἡ πρίσβευσις*, inquit p. 24. meæ edit., *ἡ καταβόησις, καὶ τὸ* [*ἡ*] *καταβοή, παρὰ Θουκυδίδῃ ἴδιον.*" Mirum est hunc insignem locum Kœnii diligentiam effugisse.

* ἀπόδεξις. " Jerem. xxxi. 3., Ἀγάπησιν αἰώνιον ἠγάπησά σε. Hab. iii. 4., Ἔθετο ἀγάπησιν κραταιὰν ἰσχύος αὐτοῦ. Sir. xlviii. 11., Ἐν ἀγαπήσει κεκοσμημένοι." Bielii Nov. Thes. philolog. Vide Suidam, Phavor. et Grammaticum S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324. mox citandos. Recentiores pro ἀγάπη ἀγάπησιν usurpasse, notat T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 127., a Kœnio ad Gregor. Cor. l. c. et Schæfero in Mss. laudatus.]

Ἀγαπησμός, οῦ, ὁ, Idem quod ἀγάπησις, sive ἀγάπη. Suidas ait ἀγαπησμὸν seu ἀγάπησιν dici etiam τὴν φιλοφροσύνην. [Locus est: Ἀγαπησμός. Ἀγαπησμὸν λέγουσι καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφροσύνην· Συναριστώσαις Μένανδρος·—καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ Γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμόν, οἷος ἦν. Etym. M. p. 8, 52., Ἀγαπησμός, ἀγάπησις. Zonaras p. 22.: Ἀγαπησμός· ἡ φιλοφροσύνη. Phavorinus: Ἀγαπησμὸν καὶ ἀγάπησιν οἱ πάλαιοι ἔλεγον τὴν φρόνησιν καὶ τὴν φιλοφροσύνην. Unde hæc depromserit Phavor., nescimus, sed certe in eo fallitur, quod dixerit ἀγαπησμὸν et ἀγάπησιν dici etiam τὴν φρόνησιν, pro quo φιλοφρόνησιν scribere debuerat. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324.: Ἀγαπησμός· λέγουσι καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφρόνησιν. Συναριστώσαις Μένανδρος·—καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ Γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμόν, οἷος ἦν.] Apud Hesych. per ι scribitur ἀγαπισμός. [Reponendum est ἀγαπησμός, ut vidit Tittmannus ad Zonaram p. 22. Berglerus ad Alciphr. i. 22., a Schæfero in Mss. citatus:—" Μελλησμούς. Ita scripsi audacter ex Ms. Vaticano pro vulgato μελισμούς.[1] Quod divisionem hic membratim factam non opportune importat, cum tantum de mora et dilatione agatur. Videtur autem hæc vox viris eruditissimis non valde obvia fuisse, nisi in Lexicographis Græcis. Certe Jungermannus in J. Polluce libenter videtur eam munituras fuisse testimonio scriptoris alicujus more suo, si in promtu fuisset. Et H. Steph. in Thes. his tantum defungitur: ' Μελλησμὸς itidem, ut μέλλησις, pro Cunctatio et Tarditas, adfert autem ex Polluce Budæus.' Non autem plane indicta est. Occurrit apud Dionys. Hal. Antiqq. (vii. 17. p. 1353. ed. Reisk.), Οὐ γὰρ ἐδόκει τὸ πρᾶγμα ἀναβολῆς δεῖσθαι οὐδὲ μελλησμοῦ, et ap. Pausan. iv. 21. Τοῖς μὲν γὰρ ἡ ἀπειρία τῶν τόπων καὶ ἡ τύλμα Ἀριστομένους παρεῖχε μελλησμόν.[2] Ubi Sylburgius etiam hæc tantum adnotat: ' Hartungus mavult μελλισμόν, reperitur tamen itidem ὀδαξησμὸς ab ὀδαξέω,[3] et alia nonnulla, epenthesi τοῦ σ, ut ἀρχηθμὸς, ἐπενθέσει τοῦ θ.' Nec saltem contra Hartungi illius μελλισμόν, vocem nihili, mutire ausus est. Illud de epenthesi recte. Sic * λοιδορησμὸς apud Aristoph. Ran. 770.[4] ut recte ed. Ven. Farrei, (et edd. Ald. Juntæ et Brub.) et * πατησμὸς apud Æschylum in Agam. 972. Quæ voces H. Stephano ignotæ, nisi quod ex Thoma Magistro adfert λοιδορισμὸς, quod vitiosum est; non enim extat verbum * λοιδορίζω,[5] sed λοιδορῶ, uti nec μελλίζω, sed μέλλω, μελλήσω, nec πατίζω, sed πατῶ. Sic cum nec ὀρχίζομαι extet, sed ὀρχοῦμαι, ab isto et ὀρχησμὸς apud Æschylum in Eumen. 372., non ὀρχισμός. Ita cum nec ἀγαπίζω sit, sed ἀγαπῶ, hinc ἀγαπησμὸς, non ἀγαπισμός."]

Ἀγαπητὸς, (ἡ, ὸν,) Dilectus, Carus, (Amatus,) vel Amabilis. Aristot. Ethic. Nicomach. ix. 12., Ἀρ' οὖν ὥσπερ τοῖς ἐρῶσι τὸ ὑρᾶν ἀγαπητότατόν ἐστι, i. e. gratissimum. [Xenoph. Memorab. ii. 1. 32., Ἡ ἀρετὴ—ἀγαπητὴ συνεργὸς τεχνίταις: 33. ejus cultores sunt φίλοι θεοῖς, ἀγαπητοὶ δὲ φίλοις. S. Paulus in i. Epist. ad Tim. vi. 2., Καὶ ἀγαπητοὶ, Et digni, qui diligantur: idem ad Philem. v. 16., Ἀγαπητὸν, μάλιστα ἐμοὶ, πόσῳ δὲ μᾶλλον σοί. Vide Schleusneri Lex. Pindari Nem. viii. 6., Ἀγαπατὰ δὲ, καιροῦ μὴ πλαναθέν-Τα πρὸς ἔργον ἕκαστον, Τῶν ἀρειόνων ἐρώ-Των ἐπικρατεῖν δύνασθαι, i. e. Optabile, jucundum est.] ‖ Hieronymus annotat ἀγαπητὸν magis sonare diligibilem, dignum qui diligatur, quam dilectum, i. e. ἠγαπημένον. Sed in mentem venisse debuit Hieronymo, quemadmodum γνωστὸν pro ἐγνωσμένον, et κτιστὸν pro ἐκτισμένον, item χριστὸν φάρμακον pro χριόμενον capitur, ita ἀγαπητὸν pro ἠγαπημένον vel ἀγαπώμενον sumi. Suidas quoque ἀγαπητὸν exponit ἠγαπημένον. Idem ἀγαπητὰ ἔθη [leg. ἤθη, sed et in Kusteri edit. exstat ἔθη] exponit τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ, i. e. pulchra sive honesta et bona, ideo, opinor, quod consequens sit ut quæ talia sunt, sint amabilia. [Zonaras p. 31.: Ἀγαπητὰ ἤθη· καλὰ καὶ σπουδαῖα καὶ ἀγαθά. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324.: Ἀγαπητὰ ἤθη· τὰ καλὰ καὶ ἀγαθά. Locus e Xenoph. Memorab. iii. 10. 5. depromtus est: Πότερον οὖν, ἔφη, νομίζεις ἥδιον ὁρᾶν τοὺς ἀνθρώπους, δι' ὧν τὰ καλά τε κἀγαθὰ καὶ ἀγαπητὰ ἤθη φαίνεται, ἢ δι' ὧν τὰ αἰσχρά τε καὶ πονηρὰ καὶ μισητά;] ‖ Idem addit, ἀγαπητὸν, τὸ ἠγαπημένον ἢ τὸ μονογενές. [Zonaras p. 14., Ἀγαπητός· ὁ ἠγαπημένος ἢ καὶ ὁ μονογενής.] Plut. de Def. Orac. (T. vii. p. 667, 5. ed. Reisk.,) conjungit μονογενῆ et ἀγαπητὸν, sic: Αὕτη δέ φησι (imo, Ταῦτα δή φησι, sc. Πλάτων, ut in edit. Reisk.), δοκεῖν ἕνα τοῦτον εἶναι μονογενῆ τῷ Θεῷ καὶ ἀγαπητόν. At Hesych.[6] ἀγαπητὸν exponit μονογενῆ, κεχαρισμένον, i. e. unigenitum, gratum, quod vide-

[1] " Quod etiam est in Cod. Vind. A." Wagnerus.

[2] Ad finem notæ Berglerus addit:—" Occurrit vox et apud Donatum in Comment. ad Hecyram Terentii Act. ult. Sc. ult. ubi hanc orationem: *Quid dicam? quid? quid? nescio*, dicit esse μελλησμὸν, nempe figuram orationis, cum dubitando alicui rei inhæretur." De figura μελλησμὸς omnino silet Ernestius in Lex. Technol. Gr. Rhetor.

[3] Imo ab ὀδαξᾶσθαι, ut a κνάομαι κνησμός. " Ab ὀδαξᾶσθαι, et non ab ὀδαξεῖσθαι, ut H. Steph. Thes. l. p. 1082. [1081.] statuit, derivatur nomen ὀδαξησμὸς, pruritus, ut a κνάομαι κνησμὸς etc. pro quo, et alibi sæpissime, [vide H. Steph. Thes. l. c.] et apud Philon. Jud. de Special. Leg. Op. ii. p. 301. 12. male scribitur ὀδαξισμὸς per ι. Hesychii glossæ conjungendæ sunt, et legendum per η: 'Οδαξησμός· τρισμὸς ὀδόντων, ὀδηγμὸς, κνησμός. V. Suidam. Δαξισμὸς sua quidem serie legitur apud Suid., sed putidus istius hominis error est. [Vide H. St. Thes. Ind. h. v.] 'Οδαξιστικὸς scriptum est apud Pollucem ii. 110. verum et illic rectius per η legetur." Piersonus ad Mœrin p. 40. Vide Schneideri Lex. v. * 'Οδαξητικός. 'Οδαξησμοῦ pro ὀδαξισμοῦ, quomodo antea libri vitiose habebant, Artemidoro v. 69. restituit Reiffius. V. Schneideri Lex. v. 'Οδαξησμός.

[4] " Sic tres Codd. cum primariis Edd. Perperam Kusterus λοιδορισμὸς, quæ prava est etiam Cod. mei scriptura et Thomæ Mag., cujus observationem (Λοιδορισμὸς μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ λοιδορία,) hic ipse locus refellit. In hujus formæ verbalibus sæpe peccarunt librarii pro η scribendo ι. V. quæ notavi ad Æsch. S. c. Theb. 563." Brunckius. Usus tamen ea voce et Philostratus de V. S. ii. p. 617., Καὶ τὸν Ἱππόδρομον ἐγκαταλέξαντος τῷ λοιδορισμῷ τούτῳ. Schæferus in Mss. citat hæc Dorvillii ad Charit. i. 9. p. 18.: " Θαυμασμῷ τε ἅμα καὶ σεβασμῷ. Hæc forma aliquando Grammaticis displicuit. Λοιδορισμὸς improbatur Thomæ Magistro. Sed vid. Koster. ad Aristoph. Ran. 770. ubi tamen Bergler. ad Alciphr. i. 22. p. 88. merito mavult λοιδορησμὸς, qui et approbat πατησμὸς ex Æschyli Agam. 770. quem versum dudum Canterus, Stanleius, Abreschius recte legerunt. Σελασμὸς nostræ formæ ex * σελάω, vel σελάω, apud Maneth. iv. 35., Ζεὺς δ' ἐπὶ γεινομένοισιν ὅταν * κυδόσκοπον ἦρην Εἰσελύσῃ φαίθοντι πυρὸς θερμοῖο σελασμῷ. Ubi recte Gronovius φαίθοντι simpliciter *splendido* accipit. Et eodem libro v. 201., Ζῆνα δ' ὅταν φαέθοντα βάλῃ * λαμπραυγέτις ἀκτὶς: et v. 415., Ἀκτῖσιν φαίθουσι βάλῃ * λαμπραυγέσι κόσμου. Quamvis ex eodem libro quis suspicari posset legendum φαίθοντι, versu enim 171. legimus, (nisi potius ibi φαίθοντι malis),—ἠμὲν καὶ Ζεὺς Εἰς ἀκτῖνα βάλῃ Ἄρεως φαίνοντι σελασμῷ. Σελάω ex Nicandri Ther. v. 46. affertur. Σελασμὸς et * σελάγισμα apud Maneth. iv. 189. non animadversa."

[5] Schæferus in Mss. citat hæc Hemsterhusii verba ad Aristoph. Plut. p. 193.:—" Ἐπιστομηθεὶς] Kusterus ad oram sui libri: *Rectius* ἐπιστομισθεὶς itaque restituit contra priores Edd. nec dissentio: quanquam men ini formam utramque multis in verbis promiscue sæpius usurpari, λοιδορεῖν· λοιδορίζειν· ἀπολογεῖσθαι· ἀπολογίζεσθαι· sed ἐπιστομίζειν perpetuæ consuetudinis auctoritatem habet: vid. Aristoph. Eq. 841. et Suicer. Thes." Sed unde verbum λοιδορίζειν sumserit vir magnus, nobis non liquet. Probum tamen id esse atque adeo in Lexica admittendum, ex eo patet, quod Hesych., a G. Wakefieldio in Mss. laudatus, habeat vocabulum * λοιδοριστὴς, quod a v. λοιδορίζω proculdubio descendit: Κέβειρος· γελοιαστὴς, σκώπτης, λοιδοριστής. Ceterum in Aristophanis loco λοιδορησμὸς, cum Berglero, Dorvillio, et Brunckio legere mallemus; nam hæc forma est magis Attica quam altera λοιδορισμὸς, quam recentiorum esse propriam arbitramur: hinc Philostrato λοιδορισμὸς, et Hesychio λοιδοριστὴς. Suidas tamen (e quo sumsit Phavor.) suo in Aristophanis exemplari legisse videtur λοιδορισμὸς, non λοιδορησμός: huc enim respexisse putamus ejus glossam, Λοιδορισμός· ἡ λοιδορία.

[6] " Ἀγαπητὸς, Multis et insignibus beneficiis affectus et ornatus, κεχαρισμένος, uti Hesych. interpretatur, et κατ' ἐξοχὴν is,

licet filius qui unicus est, magis diligatur. [Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209., Ἀγαπητόν· κεχαρισμένον ἢ μονογενῆ. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, ibid. p. 324., Ἀγαπητόν· τὸ ἠγαπημένον καὶ μονογενές: et p. 336., Ἀγαπητός· ἀγαπητὸς παῖς ἐρεῖς, καὶ ἀγαπητὸς πατὴρ, καὶ ἀγαπητὸν δὲ τέκνον ἀντὶ τοῦ μόνον, καὶ ἐπὶ κόρης ἀγαπητή. J. Poll. iii. 19., Καλοῖτο δ' ἂν υἱὸς ἀγαπητός, ὁ μόνος ὢν πατρὶ, ἢ μητρί· ὥσπερ καὶ ἀγαπητὴ θυγάτηρ, καὶ[1] μονογενὴς, καθ' Ἡσίοδον· τηλύγετος δὲ παρὰ ποιηταῖς, εἴτε ὁ ἀγαπητὸς,[2] εἴτε καὶ ὁ ὀψίγονος, ὁπότε πρὸς τῷ γήρᾳ γένοιτο.] Plut. de Amicorum Multitudine (T. vi. p. 351. ed. Reisk.) dicit ab Homero vocari ἀγαπητὸν υἱὸν, μοῦνον, τηλύγετον, natum parentibus aliunde nec habentibus, nec habituris, Τοντέστι, μὴ ἔχουσιν ἕτερον γονεῦσι, μήτε ἕξουσι γεγεννημένον. Locus Homeri, (qui legitur in Od. B. 365.,) est hic: Πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν, Μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός;[3] unde apparet distinguendum esse apud Plutarchum post μοῦνον, nec conjungendum cum τηλύγετον. [Il. Z. 400., Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὖτως Ἕκτορίδην ἀγαπητὸν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ, ubi Pseudo-Didymus et Schol. Ms. Lips. teste Ernestio: Ἀγαπητόν· μονογενῆ. Odyss. Δ. 727., Νῦν δ' αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι Ἀελλέα ἐκ μεγάρων: 817., Νῦν δ' αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίλης ἐπὶ νηὸς Νήριτος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγορήων. "Des endroits cités d'Homère il n'y a que le second, Odyss. Δ. 817. où il pourroit signifier *unique*. Demosth. adv. Midiam p. 567, 23. ed. Reisk. paroît l'avoir employé dans le même sens: Οὐ μὴν Νικήρατός γε οὑχ οὕτως, ὁ τοῦ Νικίου, ὁ ἀγαπητὸς,[4] ὁ ἅπαις, ὁ παντάπασιν ἀσθενὴς τῷ σώματι." Corsius in Mss.] Sic apud Xenoph. Παῖς ἀγαπητὸς et παρθένος ἀγαπητὴ, (K. Π. iv. 6. 2. p. 258., Τὸν ἄριστον παῖδα τὸν ἀγαπητόν: antea erat, τὸν μόνον μοι καὶ φίλον: §. 4., Ἔστι δέ μοι θυγάτηρ παρθένος ἀγαπητή.) Aristot. quoque Rhet. i. (7. T. iv. p. 93. ed. Buhlei,) eleganter unicum oculum appellat ἀγαπητόν. [Locus est hic: Καὶ τὸ ἀγαπητόν· καὶ τοῖς μὲν μόνον, τοῖς δὲ μετ' ἄλλων· διὸ καὶ οὐκ ἴσῃ ζημία, ἂν τις τὸν ἑτερόφθαλμον τυφλώσῃ, καὶ τὸν δὺ' ἔχοντα· ἀγαπητὸν γὰρ ἁφῄρηται. Luciani Catapl. x. T. i. p. 631., Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος παρασχέσθαι τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου, εἰ βούλεσθε δῆ, καὶ ἀντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητὸν, ubi vid. J. M. Gesner. Lysias Orat. xxxii. p. 506., a Schæfero in Mss. indicatus, Λαβεῖν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, ἥπερ ἦν αὐτῷ μόνη. Cf. Sophoclem in Philoct. 424. ab eodem Schæfero ibidem laudatum, ἐπεὶ θανὼν Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, ὅσπερ ἦν μόνος. Genes. xxii. 2., Λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητόν, Sume filium tuum unicum, unice dilectum: Aquila ibi habet μονογενῆ. In iis præsertim locis Novi Testamenti, in quibus de Christo, Dei filio, sermo est, hoc sensu usurpatur, v. Schleusneri Lex.: Matth. iii. 17. xiii. 8. Luc. ix. 35. xx. 13. Sine dubio ex usu vers. Alex. in qua יחיד promiscue vertitur et ἀγαπητὸς, Genes. l. c. Jerem. vi. 26. Amos. viii. 10. Zach. xii. 10., et μονογενὴς, Ps. xxii. 21. Marc. xii. 6., Ἔτε οὖν ἕνα υἱὸν ἔχων, ἀγαπητὸν αὐτοῦ. "Quod interpretatur locum, ostenditque quis sit ἀγαπητός. B. Hieronymus, Filius carissimus et novissimus, unigenitus est." D. Heinsius Exerc. S. p. 109, 51. Vide eundem ibid. p. 62, 5. 94, 43. 191, 29. et Bielii Nov. Thes. philolog.]

["Ἀγαπητοὶ ap. Græcos vocabantur viri, qui cum Diaconissis habitabant, sed remoti postea, ut Meursius in Gloss. observat, a Justiniano Novell. vi. c. 6. ut est in Nomocan. Joannis Antiocheni tit. xxv. T. ii. Biblioth. Jur. Canon. p. 630., Βουλόμεθα δὲ καὶ αὐτὰς τὰς ἐπὶ τὴν χειροτονίαν ἀγομένας διακόνους, εἴτε ἐκ χηρείας, εἴτε ἐκ παρθενίας, μή τινας συνόντας ἔχειν ἐν τάξει δῆθεν ἀδελφῶν, ἢ συγγενῶν, ἢ τῶν καλουμένων ἀγαπητῶν: Volumus autem ipsas etiam Diaconissas, quæ sive ex viduis, sive ex virginibus ordinantur, nullos secum habere habitantes, nempe veluti fratres, sive cognatos, vel qui vocantur ἀγαπητοὶ, Dilecti. Eadem Photius habet in Nomocanone, tit. viii. c. 14. p. 99., Μὴ ἐχέτωσαν αἱ διακόνισσαι συνόντας αὐτοῖς τινας ἐν τάξει δῆθεν ἀδελφῶν, ἢ συγγενῶν, ἢ τῶν καλουμένων ἀγαπητῶν: Ne habeant Diaconissæ secum habitantes quosdam, velut fratres, aut cognatos, aut qui vocantur ἀγαπητοί. Julianus Antecessor Nov. vi. c. 29.: Nulla autem facultas Diaconissis tributa est, habere quosdam secum veluti fratres, sive cognatos, vel quos dicere solent agapetos, vel dilectos. Consuli possunt Annibalis Fabroti Notæ ad Balsamonis Constitut. Eccles. Collect. ad L. iii. tit. i. p. 1417." Suicerus in Thes. Eccles. Vide Du-Cangii Glossar. Gr. h. v.]

["Ἀγαπηταὶ, alias adoptivæ sorores, dictæ sunt virgines, quæ cum Monachis cælibatum professis, non sine Ecclesiæ offensione, in iisdem commorabantur ædibus, eodem modo, quo Ἀγαπητοὶ cum Diaconissis, quasi spirituali amore essent conjunctæ. Horum meminit Epiphanius contra Antidicomarianitas, Hæresi lxxviii. p. 440., ubi, postquam dixisset, B. Virginem a Christo in cruce commendatam et traditam fuisse Joanni, subjicit, Ἀλλὰ μὴ τοῦτο στραφῇ εἰς βλάβην τισὶ, καὶ δόξωσιν ἐν τούτῳ λαμβάνειν πρόφασιν, συνεισάκτους, καὶ ἀγαπητὰς ἐπικαλουμένας ἑαυτοῖς ἐπινοεῖν, διὰ κακομήχανον ὑπόνοιαν: Sed ne hoc quibusdam noceat, ut existiment, se inde occasionem arrepturos sibi ipsis excogitandi, prava quadam opinione ductos, extraneas et dilectas dictas mulieres. Easdem intelligit Theodoretus, quando ad v. 2. Epist. ad Philemonem sic scribit, Ὁ μακάριος Παῦλος ἀγαπητὴν ὠνόμασε τοῦ Φιλήμονος τὴν ὁμόζυγα, ὡς τῇ πίστει κοσμουμένην. Θαυμαζέτω δὲ μηδεὶς, εἰ καὶ προσπίπτουσι νῦν τινες τῷ προσρήματι τούτῳ. Οἱ γὰρ κακῶς κεχρημένοι τῷ πράγματι, τῇ προσηγορίᾳ τὴν λοιδορίαν προσῆψαν· πάλαι δὲ σεμνὸν τὸ ὄνομα καὶ ἀξιέπαινον ἦν. 'Beatus Paulus dilectam appellavit Philemonis conjugem, ut quæ fide esset ornata. Nemo autem miretur, si nunc aliqui hoc verbo offenduntur. Qui enim re male usi sunt, effecerunt ut male audiret vocabulum: erat autem olim nomen honestum et laude dignum.' De iisdem etiam agere videtur Gregor. Naz. Carm. iii. p. 57. ubi de Diaboli dolis ita inter alia: Πολλάκι μὲν συνάγειρεν ὁμόφρονας ἀλλήλοισι Πνεύματι, καὶ φάος ἦλθεν, ἐπωνυμίην τέ γε σεμνὴν, Τὴν ἀγάπην καλέουσιν, ὑπήλυθεν, 'Sæpe animis et mente pares collegit in unum, Et lucis speciem præ se tulit, atque decorum Cognomentum Agapes subiit.' Ita ergo rei turpissimæ honestissimum imponebant nomen. Hoc enim loco per ἀγάπην, fœda illa significatur συνείσαξις, qua Monachi quidam, aut alioqui cælibatum professi, fœminas sibi contubernales adjungebant, ac turpissimam hanc vitæ societatem, ἀγάπην appellare non verebantur. In hanc consuetudinem graviter invehitur Hieronymus, Epist. xxii. ad Eustoch. de Custod. Virginit.:—'Unde,' inquit, 'in Ecclesias Agapetarum pestis introiit, unde sine nuptiis illud nomen

qui insigni Dei beneficio est ad religionem Christianam adductus, in Epp. Paull. vulgo κλητὸς, ἅγιος dici solitus. Rom. i. 7., Πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐν Ῥώμῃ ἀγαπητοῖς Θεοῦ." Schleusnerus in Lex.

[1] Cod. A. teste Kuhnio pro καὶ exhibet ἢ, quod in textum admitti debuerat. "Phavorinus, qui eadem habet in v. Ἀγαπητὸς, et, ni fallor, ex eodem, pro καὶ rectius habet ἢ." Bielius in Nov. Thes. philol. Sæpe confunduntur ἢ et καὶ, v. nott. ad Gregor. Cor. p. 384. 410. 419. 625. 717. et 815.

[2] Versio Latina, Aut dilectus, aut sero natus. Imo sensus est: Aut solus et unicus, aut sero natus.

[3] "Ubi apparet, filium sic dici ut fructum amoris conjugalis, ut ergo notio τοῦ μονογενοῦς non necessario adhæreat huic voci." Dammius in Lex. p. 151.

[4] "Ulpianus exponit, ὁ δίωσις τῷ πατρὶ, ubi fortassis legendum ὁ μονογενὴς τῷ πατρὶ, Unicus filius." Wolfius. Imo, cum Reiskio, repone μόνος, quod facilius et verius. "Demosth. adv. Mid. p. 565. ed. Par. trimeter nobilis nec opinantem elapsus est, ὁ ἀγαπητὸς, ὁ ἅπαις, ὁ παντάπασιν ἀσθενὴς τῷ σώματι, ubi certo certius ita scribi debet Scholium, ut in margine, Ὁ ἀγαπητὸς, οἷον ὁ μόνος τῷ πατρί." G. Wakefield. in Sylv. Crit. v. p. 86., a Schæfero in Mss. laudatus. Idem Schæferus consuli jubet Corn. N. p. 396. 2. Heyn. Hom. 5, 271. 556. Bast. Lettre 186. Heindorf. ad Gorg. p. 243.

uxorum? Imo unde novum concubinarum genus? Plus inferam: unde meretrices?' Et paulo post: 'Unde meretrices univiræ? Eadem domo, uno cubiculo, uno sæpe tenentur et lectulo; et speciosos nos vocant, si aliquid extimemus.' Vocantur alias ἀδελφαὶ et *συνείσακτοι*." Suicerus in Thes. Eccles.¹]

'Αγαπητόν ἐστι, cum infinitivo, Satis esse putandum est, (Acquiescendum est, Nil amplius desiderandum est,) Non respuendum est, Boni consulendum est, ["Cupide amplectendum et tenaciter retinendum, ut si magnam et insperatam prosperitatem adeptus sis, cujus Deo gratias ingentes debeas," Reiskius Ind. Græcit. Demosth.] Xenoph. K. Π. iii. (3. 18. p. 187.), Ἀλλ' *ἀγαπητὸν, εἰ καὶ ἐξ ὑποβολῆς δύναιντο ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι*. [Idem in Œconom. vii. 6., *Οὐ γὰρ ἀγαπητόν σοι δοκεῖ εἶναι, εἰ μόνον ἦλθεν ἐπισταμένη, ἔρια παραλαβοῦσα, ἱμάτιον ἀποδεῖξαι, καὶ ὡραιωθεῖσα, ὡς ἔργα ταλάσια θεραπαίναις δίδοται*; et cum ἐὰν, ibid. viii. 16., *Ἐὰν δὲ μόνον μὴ ἀπολέσῃ τοὺς μὴ ἁμαρτάνοντας, πάνυ ἀγαπητόν*. Demosth. Olynth. iii. p. 36, 28. ed. Reisk., Καὶ *ἀγαπητὸν ἦν παρὰ τοῦ δήμου τῶν ἄλλων ἑκάστῳ καὶ τιμῆς καὶ ἀρχῆς καὶ ἀγαθοῦ τινος μεταλαβεῖν*. Eadem fere verba leguntur in Orat. Περὶ Συντάξεως, p. 175, 14. Idem in Proœmiis p. 1436. 6., *Ἔστι δὲ ἄνθρωπον ὄντα ἀγαπητὸν τῆς αὐτοῦ διανοίας λόγον ὑπέχειν*.] Aristot. Ethic. ii. (imo, i. 3.), Ἀγαπητὸν δὲ *περὶ τοιούτων καὶ ἐκ τοιούτων λέγοντας, παχυλῶς καὶ τύπῳ τἀληθὲς ἐνδείκνυσθαι*, i. e. Satis igitur fuerit ostendere. Quod Erasmus male interpretatus est, Gratum igitur fuerit, in proverbio, Tenuiter diducis. Idem Aristot. ix. (10.), Ἀγαπητὸν *καὶ φίλους ὀλίγους εὑρεῖν*, i. e. Bene nobiscum agi putandum est, si vel paucos amicos invenire possimus. Vel, Boni consulendum est quod etc. [Ponitur et pro eo, quod vix fieri potest, apud Alciphr. i. 23., *Ἔπειτα οὐκ ἐπικολῆς, ἀλλ' εἰς ὕψος ἤρετο τῆς νιφάδος χῦμα πάμπολυ, ὡς ἀγαπητὸν εἶναι τὸ θυρίον ἀνοίξαντα τῆς οἰκίας τὸν στενωπὸν ἰδεῖν*, Ut vix posses, ostium aperiens domus, angiportum videre.]

Ἀγαπητῶς, Adverb. Grate, Amabiliter. Plut. de Fort. Rom. (T. vii. p. 273, 15. ed. Reisk.,) *Οὐ πάντως ἀγαπητῶς οὐδ' ἀλύπως διεβίωσαν*, i. e. Bud. interprete, Haud omnibus usquequaque voto competentibus, (Vel potius, Vitam non admodum ex animi sententia et citra molestiam exegerunt.) Interdum, Cupide et libenter,[2] (imo, Vix et ægre). Demosth. (de Fals. Leg. p. 409. 7.), *Εἶτα τὴν εἰρήνην ἐποιήσασθε ἀγαπητῶς*, [ubi Reiskius Ind. Græcit. Demosth. et Berglerus ad Alciphr. i. 13. rectius vertunt, vix, ægre. Aristides i. 516., *Διεσώθημεν ἀγαπητῶς καὶ μόλις*.[3] Schæferus in Mss. ex Alciphr. i. 13. affert, *Πόθεν γάρ ποτε εἰς ἁλιέα δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοντα διατροφὴν ἔρως ἐνέσκηψε*, i. e., interprete Berglero, quem vide, Vix, ægre, ita ut præclare mecum agi putem, si modicum inveniam: et ex eodem iii. 25., *Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ τῆς Σύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα*, ubi recte, ut et Bernardo ad Palladium de Febr. p. 21. et Wagnero videtur, *βαυκαλῶσα* reposuit L. C. V. ad Ammon. p. 46. Heliodorus i. p. 86., Ἀγαπητῶς *γὰρ ἂν καὶ οὕτως ἀντισχεῖν πρὸς τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων*. Polyænus p. 94. ed. Coraii, *Οἱ δὲ ἀγαπητῶς ἐξέφυγον, Ἀθηναίοις μὲν ἄπιστοι γενόμενοι, Λακεδαιμονίοις δὲ δόξαντες*. Consuli jubet Schæferus in Mss. Heindorfium ad Platonis Lys. p. 40. et Segaar in Daniel. p. 94. Idem vir doctus laudat Xenoph. Ephes. v. 1. p. 86.: *Οὗτος ὁ Αἰγιαλεὺς πένης μὲν ἦν καὶ ξένος, καὶ ἀγαπητῶς αὐτὸν διέτρεφεν ἐκ τῆς τέχνης*, ubi v. Locella p. 258. Dio Cass. xliii. 6., Καὶ *τὴν τροφὴν ἀγαπητῶς ἤρπαζε*: xlvi. 4., *Ἄνθρωπος ἀγαπητῶς ἔκ τε τούτων καὶ ἐκ τῶν πλυνῶν διατρεφόμενος*. "Quamvis locutionis ratio non adpareret, satis est usum sic jubere," J. Fr. Reitzius ad Luciani Amor. xxxiii. T. ii. p. 433.] Demosth. (de Fals. Leg. p. 403, 22.), *Τὰ τελευταῖα δ' ἔναγχος ἐν χορηγίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῷ τριταγωνιστεῖν ἀγαπητῶς παρατρεφόμενον*, (vix, ægre,) i. e. Ita ut præclare tecum agi putares quod etc. [Huc respexit J. Poll. iii. 111., *Ἀγαπητῶς παρατρεφόμενος, εἰς ἀλλοτρίας χεῖρας ἀποβλέπων, βωμολοχῶν, ἀπορούμενος*. ‖ Satis, ut apud] Herodian. (vi. 2. 10.), Ἀγαπητῶς *δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ*, Unumquemque suis rebus contentum esse, pro *ἀγαπᾷν ἔχειν τὰ ἑαυτοῦ*, ubi vide Irmischium. Idem vii. 8. 8., *Πέρσαι τε, οἱ πάλαι Μεσοποταμίαν κατατρέχοντες, νῦν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν*. "Sæpenumero adhibetur de eo, qui bene secum agi existimans, contentus est, velut e. c. apud Dion. Cass. lxxi. 22. p. 1189-90. Ἀγαπητῶς *εἰς τὴν τῆς Αἰγύπτου ἡγεμονίαν ἐξ ἐμπειρίας ῥητορικῆς προχωρήσαντος*, quod bene ibi convertitur, Qui satis habuerat, quod—pervenisset." Locella ad Xenoph. Ephes. p. 258.]

"Ἐπιαγαπητὸς, Carissimus, Perquam carus. V. "L." H. St. Thes. Ind.

[* Ἀξιαγάπητος, ὁ, ἡ, Amore dignus. "Clementis Epist. i. §. 1.," G. Wakefieldius in Mss. Clemens Alex. Strom. iv. p. 612. 6., Τὸ *ἀξιαγάπητον ἦθος τῆς ἁγνείας, φησὶν, ἐνδειξάσθωσαν*. Schæferus in Mss. laudat Coraium in Mus. Oxon. Consp. p. 12., qui Hippocrati de Corde p. 269., pro vulgato *ἀξιαγαπητότατον, ἀξιαπηγητότατον*, i. e. *ἀξιαφηγητότατον* restituerit. Vide locum infra ad voc. Ἀξιαφήγητος citandum.]

Ἀγαπητικὸς, οῦ, ὁ, [imo, ἡ, ὸν,] Vim diligendi habens. Habes apud Hesych. in Ἀγακήνωρ, ubi tamen videtur esse mendum. [Phavor. pro *ἀγαπητικὸς, ἀγαπητὸς* habet. Plut. in Solone vii. T. i. p. 325. 7., Ἐχούσης *γάρ τι τῆς ψυχῆς ἀγαπητικὸν ἐν ἑαυτῇ, καὶ πεφυκυίας, ὥσπερ αἰσθάνεσθαι καὶ διανοεῖσθαι καὶ μνημονεύειν, οὕτω καὶ φιλεῖν*. Clem. Alex. Pædag. i. p. 123. 14., *Παρθένος δὲ ἅμα, καὶ μήτηρ ἐστὶν, ἀκήρατος μὲν, ὡς παρθένος, ἀγαπητικὴ δὲ, ὡς μήτηρ*, i. e. Amans, ut mater: Idem Strom. ii. p. 429. 19. notante G. Wakefieldio in Mss., *Διαδέξεται δὲ εἰκότως τοὺς γενναίους τῶν φιλοσόφων ἔλεγχος ἀγαπητικὸς τοῦ βίου τε αὐτῶν, καὶ τῆς εὑρέσεως τῶν καινῶν δογμάτων*, et iv. p. 614. 10., *Κἂν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, φησὶν, οὐ κατὰ τὸν τῆς κοινωνίας τῆς ἀγαπητικῆς λόγον*. Thom. M. p. 896., a Schæfero in Mss. laudatus: *Ἡ τινὸς ἁπλῶς πρὸς ὁντινοῦν φιλία καὶ διάθεσις ἀγαπητική*. Maximi Scholia in Dionys. Areop. p. 179., *Τὸν ἀγαπητικὸν ἔρωτα*.]

[* Ἀγαπητικῶς Adverb. Amanter, Benevole. Clem. Alex. Strom. vi. p. 768. 15., Ἀγαπητικῶς καὶ * *φιλητικῶς διατεθεῖσα πρὸς τὴν σοφίαν, καὶ πάντα πράττουσα ἕνεκα τοῦ τυχεῖν αὐτῆς*. Idem ibid. iv. p. 597. 20., *Ὅλον ἑαυτὸν ἐπιδοὺς διὰ τὸν Θεὸν, οἷον παρακαταθήκην εὐγνωμόνως καὶ ἀγαπητικῶς ἀποδιδοὺς τὸν ἀπαιτοῦντα*.

[1] "1 Cor. ix. 5., *Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν*; Sensum hunc esse volunt Græci: Cum alii ex Apostolis non operentur manibus, sed aliorum (quos eruditant nimirum) sumtibus, ope, ac ministerio sustineantur, (quales sunt quos sanctæ et ætate jam proveetæ comitantur fœminæ, quæ et de suo iis aliquid suppeditant,) quidni idem mihi liceat ac Barnabæ? nisi forte id quod *ἀδιάφορον* in aliis vocatur, aliud in nobis et illicitum dicatur. Idem voluit Chrysostomus cum dixit: *Οὐ τράγομεν οὐδὲ πίνομεν παρὰ τῶν μαθητευομένων λαμβάνοντες, καίτοι ἐξουσίαν ἔχοντες τοῦ λαβεῖν*, Non comedimus nec bibimus eorum sumtu quos docemus, cum id nobis liceat. De his matronis Græci: *Αἱ εὔποροι γυναῖκες ἠκολούθουν ἐνίοις τῶν ἀποστόλων, εἰς τὸ ἀναγκαίας αὐτῶν χρείας χορηγῆσαι· ὡς αὐτοὺς λοιπὸν ὄντας ἀμερίμνους περὶ τούτου, μόνῳ τῷ κηρύγματι ἀποσχολεῖσθαι*, Matronæ opulentæ quosdam sectabantur ex Apostolis, quæ in necessariis subvenichant illis, ut de his quæ vitæ sustinendæ faciunt securi, soli postea ministerio vacare possent. Ex qua opinione ac interpretatione loci pessimus sensim mos invaluit, quem et damnat Epiphanius, qui fœminas ejus ut *συνεισάκτους*, ita *ἀγαπητὰς* dixit." D. Heins. Exerc. Sacr. vii. 6. p. 365.

[2] "Ἀγαπητῶς, Libenter, legitur in prolog. Sir. qui est in edit. Compl." C. G. Bretschneideri Lexici in Interpr. Gr. Vet. Test. maxime Scriptores Apocryphos Spicilegium p. 18. Locus est hic:—*Ἐξ αὐτοῦ τοῦ τῆς σοφίας ὀνόματος ἀγαπητῶς μᾶλλον ἔχειν τὸν ἀκροατὴν πρὸς τὴν αὐτῆς τῆς βίβλου μελέτην ἐπισπάμενος*. Vide Locellam ad Xenoph. Ephes. p. 258.

[3] "Aristides duo adverbia similis significationis per copulam καὶ conjungere solet. Sic c. c. Vol. i. p. 293., *Διεσώθημεν ἀγαπητῶς καὶ μόλις*. Hanc phrasin si meminisset Gronovius ad Ælian. N. A. xvi. 12. in his, Ἐκ *τοῦ ὀλίγου ὕδατος ἀγαπητῶς καὶ μόλις ἀνεζῶντας*, non suspicatus esset legendum *οὐκ ἀγαπητῶς*. Schneiderum miror hanc conjecturam non confutasse. Cum formula, *ἀγαπητῶς καὶ μόλις*, conferas simillimam, *ἀκριβῶς καὶ μόλις*, qua utitur Plutarchus V. Alex. c. 16., *Τὸ δὲ κράνος πρὸς τὴν πληγὴν ἀκριβῶς καὶ μόλις ἀντέσχεν*. Male Interpres: Probe quidem, sed ægre tamen. Rectius Vigerus de Idiot. p. 376. 4. Vertas: Vix ac ne vix quidem." Schæferus ad Gregor. Cor. p. 169—170.

μενον ἄνθρωπον, ubi G. Wakefield. in Mss. vertit, Æquo animo paratoque. Idem Pædag. i. 3. p. 102. 33., Καθήκει δ' ἡμῖν ἀνταγαπᾶν μὲν τὸν καθηγούμενον ἀγαπητικῶς ἄριστον βίον.]

" Ἀγαπητέοι, Amandus. Plato Polit. ii. init., Ὅ καὶ " δι' αὐτὸ καὶ διὰ τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτοῦ, ἀγαπητέον " τῷ μέλλοντι μακαρίῳ ἔσεσθαι, [i. e. Expetendum. " De v. ἀγαπᾶν, Expetere, multa diximus supra.] " Item, Ἀγαπητέον, sub. ἐστί, interdum dicitur pro " Acquiescendum est, Contentum esse oportet." H. Steph. Thes. Ind.

" Ἀγαπασόνη, ης, ἡ, Dilectio. V. L." H. Steph. Thes. Ind.

Ἀγάπη, ης, ἡ, Dilectio, Caritas, (Amor, Benevolentia.) Plut. Sympos. vii. (6. T. viii. p. 835.), Ἄτοπον δὲ καὶ τὸ πρὸς ἀγνῶτα κυμιδῇ καὶ ἀσυνήθη βαδίζειν, ἂν μή τις ᾖ διαφέρων ἀρετῇ, καθάπερ εἴρηται, καὶ τοῦτο φιλίας ποιησόμενος ἀρχὴν καὶ ἀγάπης· ὧν τὸ ῥᾳδίως καὶ ἀφελῶς ἀφικέσθαι σὺν ἑτέρῳ πρὸς αὐτόν. [Ἀγαπήσων recte scripsit Wyttenbachius sola sententiæ auctoritate pro vulgato ἀγάπης· ὧν. Sic et Reiskius conjecerat. 2 Reg. xiii. 15., Ὅτι μέγα τὸ μῖσος ὃ ἐμίσησεν αὐτὴν ὑπὲρ τὴν ἀγάπην ἣν ἠγάπησεν αὐτήν. Plura vide in Schleusneri Lex.]

Ἀγάπαι,[1] (ῶν, αἱ,) Communia Christianorum convivia, sic vocata quod (partim) retinendæ mutuæ caritatis et conjunctionis causa, (partim propter alimoniam Clericorum et pauperum,) essent instituta. Judas Apost. (v. 12.), Οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες, (Hi piorum apud vos conviviorum maculæ sunt turpissimæ.) In his autem conviviis sacra etiam Domini cœna solebat usurpari. Tertull. in Libro Adv. Gentes (c. xxxix.), ' Cœna nostra de nomine rationem suam ostendit: vocatur Ἀγάπη, id quod Dilectio penes Græcos est.' Plura de his apud eundem. ¶ In vulg. Lexx. citatur ex lib. Concil. sacr. ἀγάπας ποιεῖσθαι, pro Convivia pauperibus dare. {Vide Clem. Alex. Pædagog. ii. p. 165. 14. cum Potteri nota, et D. Heinsii Exerc. S. xx. 3. p. 595. Item, Clem. Alex. Strom. iii. p. 514. 15. vii. p. 892. 38.]

[* Αὐτοαγάπη, Andr. Cr. 58., Abr. Kall. in Mss.]

Ἀμφαγαπάω, Deamo, Valde amo, Carissimum habeo, περισσῶς ἀγαπῶ, præpositione ἀμφὶ augente significationem. Poeticum est. Hesiodi Opp. (i. 58.), Ἐὼν κακὸν ἀμφαγαπῶντες. [Ab Hesiodo sumsit Tryphiodorus v. 135., a G. Wakefieldio in Mss. laudatus: Τρῶες ἀταρβήτοιο θεῆς ἀπατήνορα τέχνην Ἴλιον ἐσανάγωσιν, ἐὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.] Hesych. tamen ἀμφαγαπῶντες exponit simpliciter ἀσπαζόμενοι, i. e. amplectentes. Vide Ἀμφαγαπαζόμενος. [Etym. M. p. 88, 33., Ἀμφαγαπῶντες· ἤγουν περιθάλποντες, περισσῶς ἀγαπῶντες. Hymnus Homericus in Cererem v. 439. a Schæfero in Mss. indicatus: Πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κόρην Δημήτερος ἀγνήν. Sed recte Matthiæus post Mitscherlich. versum hunc tanquam spurium ejiciendum monuit.]

[* Ἀνταγαπάω, Redamo, Vicissim amo. Clemens Alex. Pædag. i. 3. p. 102. 33., notante G. Wakef. in Mss., Καθήκει δ' ἡμῖν ἀνταγαπᾶν μὲν τὸν καθηγούμενον ἀγαπητικῶς ἄριστον βίον, et Philo J. ii. 8.]

Περιαγαπάω, Valde amo, unde Περιαγαπαζόμενος voce media apud Hesych., sed hoc mihi suspectum est. [Locus, qui, ut nobis videtur, recte se habet, est hic: Ἀμφαγαπαζόμενος· * ὑπερβαλλόντως περιαγαπώμενος καὶ περιαγαπαζόμενος. Verb. περιαγαπάω, teste G. Wakefieldio in Mss., legitur et in Eunapio, p. 56, 4. ed. Commel. 1616.]

[* Συναγαπάω, Amore communi prosequor, Polyb. i. 14. 4.]

[* Ὑπαγαπάω, Amo, Valde amo, inquit Lexicon Ernestinum, sed *dimarτύρως*. Ὑπὸ tamen in compositione perraro pro Valde ponitur. D. Scottus in Appendice Josephi Antiq. Jud. xii. 4. 6. laudavit, sed rectius ibi legitur ὑπερηγάπησε. Vide Schneiderum in Lex.]

Ὑπεραγαπάω, Idem apud oratores, quod ἀμφαγαπάω apud poetas, (Vehementer amo.) Herodiani i. (17. 6.), Ὑπερηγάπα δὲ αὐτὸ ὁ Κόμμοδος, [ubi v. Irmischius: iv. 7. 5., Τούτοις δὲ χαίροντες οἱ βάρβαροι, ὑπερηγάπων αὐτόν. Luciani Deor. Dial. xv. 2. T. i. p. 242., Οἷς μάλιστα ὑπερηγάπησα. Idem in Toxari xxv. T. ii. p. 535., Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σύνεστιν ὑπεραγαπῶν, καὶ πάντῃ ὡς ὑρᾷς περιαγόμενος αὐτήν. Idem in Dial. Meretr. xii. T. iii. p. 312., Πλὴν ἀλλ' εἶγε χρὴ ταληθὲς εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειρας αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. Demosth., Περὶ Συντάξεως, p. 172. 15. ed. Reisk., Ἐκεῖνοι Θεμιστοκλέα τὸν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν στρατηγήσαντα, καὶ Μιλτιάδην τὸν ἡγούμενον Μαραθῶνι, καὶ πολλοὺς ἄλλους, οὐκ ἴσα τοῖς νῦν στρατηγοῖς ἀγαθὰ εἰργασμένους, οὐ μὰ Δί', οὐ χαλκοῦς ἔστασαν, οὐδ' ὑπερηγάπων. Vide eund. in Aristocr. p. 686, 9. ubi eadem fere verba leguntur. Aristæneti Epist. i. 19., Ὑπερηγάπα δὲ τὸ βρέφος. Plut. in Cimone ix. T. iii. p. 187., Διὰ τί τοίνυν τὸ Κίμωνος ὑπερηγάπησαν ἔργον; Josephi Antiq. Jud. xii. 4. 6., Ἐλθόντα δ' ὁ πατὴρ ὑπερηγάπησε τοῦ φρονήματος. Constantini Manassis Ann. in Meursii Opp. T. vii. p. 393., Ἕως πεσὼν ὁ Πάτροκλος, ὅνπερ ὑπερηγάπα. J. Poll. v. 113., Ἀγαπῶ, ὑπεραγαπῶ.]

¶ Ἀγαπάζω, ap. poetas pro ἀγαπῶ, i. e. Amo. Item, Comiter et blande atque hilariter aliquem excipio, Benevolentiæ signa exhibeo alicui, Amplector seu amplexor, Hom. Od. Π. circa principium, (v. 17.), Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει,[2] Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, ubi Didymus ἀγαπάζει exponit περιπτύσσεται, i. e. amplectitur, brachia collo circumdans. V. sup. ἀγάπησα ex Homero. Gall. uno verbo *Caresser*. [Il. Ω. 464. Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην, Sic palam caros habere: Od. Η. 32., Οὐ γὰρ ξείνους οἵδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται, Οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι, Neque benigne excipiunt et tractant hospites: P. 35. Φ. 224. Χ. 499., Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὦμους, Osculabantur amplectentes, et id faciebant ancillæ et servi domino. Apollonii Lex. Hom. p. 17., Ἀγαπαζόμεναι· ἀγαπῶσαι,—Κύνεον ἀγαπαζόμεναι.[3] Hinc ἡ ἀγάπη recentioribus sæpe est τὸ φίλημα, osculum, et ἀγαπᾶν sæpe est φιλεῖν, osculari, notante Eustathio p. 1935, 35. De v. ἀγάπη pro osculo, quod *pacis* vocant, vide loca quæ laudavit Du-Cangius Glossar. Gr. p. 6. Pindari Isthm. v. 69., Ἐν δ' ἐρατεινῷ Μέλιτι καὶ τοιαίδε τιμαὶ Καλλίνικον χάρμ' ἀγαπάζοντι, Verum hæc quoque decora, quæ e certaminibus proficiscuntur, poscunt hymnum: Pyth. iv. 428., μειλιχίοις τε λόγοις Ἀγαπάζοντο, Excipiebant eum blande. Oraculum apud Eunap. in Ædesii Vita p. 46. ed. 1568., Εἰ μὲν πτολίεθρ' ἀγαπάζοις. Orphei Argonautica v. 385. a Schæfero in Mss. indicata, Χείρωνί τ' ἔδωκεν Εὖ καὶ ἐπισταμένως ἀγαπαζέμεν ἠδ' ἀπιτάλλειν. Valck. Epist. ad Rov. p. lxii., a Schæfero ibid. laudatus, " Ἀγαπάζαι et γελάζαι scripserunt Dores:" p. lxv., " Supersunt de rarioribus Ἀγαπάζαι, Ἐρεύξαι, Ὁπωρίζασθαι, quorum primum Callicratidas apud Stob. p. 487. v. 16. secundum Pempelus adhibuit p. 461.

[1] " Ἀγάπαι, Agapæ, *Love-feasts*, fuerunt convivia publica in conventibus Christianorum sacris instituta, conjuncta in primitiva et apostolica Ecclesia cum celebratione festiva cœnæ Dominicæ, ita dicta, quod Christianæ caritatis symbola essent ac tesseræ. Fuerunt autem epulæ maxime frugales, non luxuriosa convivia, conferentibus ditioribus Christianis ad eas necessaria: quibus oblationibus non solum pauperes, qui cum divitibus promiscue discumbebant, fruebantur (1 Cor. xi. 16—34.), sed etiam absentes et ægrotantes sustentari solebant. Concilium Laodicenum hunc morem, qui tamen ad quartum usque seculum duravit, ob luxum et lasciviam, in quæ successu temporis abierat, abolendum judicavit, et canon. xxviii. vetuit ἐν κυριακαῖς ἢ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τὰς λεγομένας ἀγάπας ποιεῖν. Confer præter Tertull. Apolog. adv. Gentes c. xxxix. [Suiceri Thes. Eccles. D. Heinsii Exerc. S. xx. 3. Potterum ad Clem. Alex. Pædagog. ii. p. 165.] Stolbergii Exerc. L. Gr. p. 281. Casaub. Exerc. Antibar. xvi. p. 367. et C. M. Pfaffium de Origg. Jur. Eccles. p. 68." Schleusnerus in Lex.

[2] " Amplectitur, coll. v. 21. πάντα κύσεν περιφύς: ut ergo ex hoc loco a v. 17—21. maxime patet vis τοῦ ἀγαπάζειν et ἀγαπᾶν." Dammius in Lex.

[3] Apollonii Lex. Homer. p. 17.: Ἀγαπαζόμεθα. Ἡλιόδωρος, ἄγαν προσεκείμεθα, Ἀλλ' ὅτε δὴ πάντες ἀγαπαζόμεθ' ἐξερέοντες. " Sic legitur versus apud Homerum Od. Κ. 249., Ἀλλ' ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες. Nota discrimen." Villoisonus. " Ejusdem loci tertiam varietatem habet Schol., Ἀγαζόμεθα, ὀργιζόμεθα." Tollius.

v. 10. Doricum ὀκωρίξασθαι legitur p. 408. v. 47. in Dii fragmento, multis partibus mendoso." Eurip. Phœn. v. 1337., a Schæfero in Mss. indicatus, Νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ. "In Scholiis ἀγαπάζων redditur ἐπιμελούμενος, περιέκων, atque id ipsum significare verbum ἀγαπᾶν dudum monuit T. Hemsterh. ad J. Poll. x. 20. n. 3. Quoniam tamen Tragicis ἀγαπάζειν in usu non est, neque solet Eurip. consectari rariora, si quando Codex vetustus vicinis congruum aliud quid subministrabit, hinc illud poterit amoveri." L. C. Valck. Cf. Jacobsii Animadvv. in Eurip. p. 20. a Schæfero in Mss. indicatas. Schneidero in Lex. ἀγαπάζων in Euripidis versu vertendum videtur, Contentus habere: an recte, viderint alii.]

Ἀμφαγαπάζω, idem quod ἀμφαγαπάω. Dicitur et Ἀμφαγαπάζομαι voce media, Ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεί θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα, Vehementi amore prosequens, Omnia amoris signa exhibens, [Hom. Il. Π. 192., ubi Schol. φιλοφρονούμενος, ἀγαπῶν: Ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον, Ego illum cum amore tractabam, Od. Ξ. 381., ubi Schol. ἐφιλοφρονούμην. Hesych. ad Il. Π. 192. respiciens, Ἀμφαγαπαζόμενος· πάνυ φιλοφρονούμενος: Ἀμφαγαπαζόμενος· ὑπερβαλλόντως περιαγαπώμενος καὶ περιαγαπαζόμενος. Apollonii Lex. Homer. p. 114., Ἀμφαγαπαζόμενος· περισσῶς ἀγαπώμενος, ubi Villoisonus mallet ἀγαπῶν. Sed et in Hesychio est περιαγαπώμενος, i. e. vi medii verbi retenta, Alienum pariter in oculis gerens, ac si suus filius esset. Ἀγαπώμενος περισσῶς in Apollonio et περιαγαπώμενος in Hesych., quæ sunt mediæ vocis participia, optime et ἐμφατικῶς explicant Homericum ἀμφαγαπαζόμενος, quod ipsum et mediæ vocis participium est. Phavor.: Ἀμφαγαπάζω· φιλῶ καὶ φιλοφρονοῦμαι. Apollon. R. iii. 257., ὣς δὲ καὶ αὐτοὶ Μητέρα δεξιόωντο, καὶ ἀμφαγάπαζον ἰδόντες Γηθόσυνοι: 1167., Οἱ δέ μιν ἀμφαγάπαζον, ὅπως ἴδον, ἔκ τ' ἐρέοντο. Oppianus Cyn. ii. 306., a G. Wakefieldio in Mss. indicatus: Ἕξοχα δ' αὖ τόδε φῦλον ἐὸν δόμον ἀμφαγαπάζει • Ἠθαλέας τ' εὐνὰς φιλιόν τε νάπαισι μέλαθρον, Mirifice istud genus suam domum amat, consuetaque cubilia, carumque in sylvis tectum. Hymnus Homericus in Cer., a Schæfero in Mss. indicatus, v. 289., Ἀγρόμεναι δέ μιν ἀμφὶς ἑλούεον ἀσπαίροντα, Ἀμφαγαπαζόμεναι: et v. 435., Πολλὰ μάλ' ἀλλήλων κραδίην καὶ θυμὸν ἄαινον Ἀμφαγαπαζόμεναι.]

[* Περιαγαπάζω, v. Hesychii locum supra citatum. Oppianus Hal. i. 385., a G. Wakefieldio in Mss. laudatus, Περὶ γάρ σφε Ποσειδάων ἀγαπάζει, ubi Schneiderus, ut vulgo, πέρι edidit. Schol.: Πέρι· περισσότερον.]

Ἄγαμαι, γῶ, F. ήσω, P. ηκα, et Ἀγάομαι, ῶμαι, Demiror, Cum stupore vel ad stuporem usque miror, Stupeo. Item, Invideo. Item, Odio prosequor. Homerus Odyss. Π. (202.), Τηλέμαχ', οὔ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἐόντα Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι, [" Non te decet tuum patrem neque mirari supra modum neque obstupescere, sc. eam ob causam, quod tandem domi est: neque debes putare, quasi Deus aliquis tibi sub ejus nomine appareat. Ergo ibi est primus significatus, e contextu." Dammius in Lex.] Ubi Eustath. (p. 1800. 29.) Ἔστι δέ, inquit, τὸ ἀγάασθαι, τουτέστιν ἐκπλήττεσθαι, ἐπίτασίς τις τοῦ θαυμάζειν. Hesiod. Theog. v. 619., Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος Καὶ μέγεθος. [Huc respexerunt Etymol. p. 15. 41. et Zonaras p. 36.] Tzetzes vult esse pro θαυμάζων, ἢ φθονῶν, ἢ ἐκπληττόμενος. Apud eundem Homerum itidem pro φθονῶ vel μέμφομαι, Eustathio teste (p. 1527. 33.), Odyss. Ε. (v. 119.), Οἵτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, (ubi Pseudo-Didymus, φθονεῖτε,) et duobus versibus interjectis, Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες, (ubi iterum Pseudo-Didymus, ἐφθονεῖτε,) et statim post (v. 129.) pro eodem ponit ἄγασθε, (Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε, θεοί, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι,) quod etiam notat ibi Eustath. Unde miror eum alibi ita distinxisse, ut ἀγᾶσθαι esset idem quod ἀγαίειν, i. e. φθονεῖν, ἄγασθαι autem, ἐκπλήττεσθαι, (p. 734, 64. Ἔστι δὲ ἀγαίεσθαι μὲν, φθόνου, ἀγάσσασθαι δὲ, ἐκπλήξεως.) Idem in illud Odyss. Ε. (v. 119.) locum (p. 1527. 36.) annotat ex veterum auctoritate, ἀγάασθαι tria significare, Admirari, Invidere, Odisse: et ab ἀγάω derivatum esse ἀγαίω: quum tamen alibi scribat, ut modo dictum est, ἀγάασθαι non esse simpliciter θαυμάζειν, sed indicare ἐπίτασίν τινα τοῦ θαυμάζειν, pro ἐκπλήττεσθαι. Quod, vel ipso tacente, ex illo Homeri loco et aliis colligi posset. Tertium addam de hac eadem voce in quo non satis sibi constare videtur hic alioqui grammaticorum facile princeps. Quum in Odyss. Θ. (p. 1599. 4.), non aliunde quam ab ἀγάζω deducat ἀγαστὸν, et abjecto σ, mutataque tenui in aspiratam, ἀγάθον, sicut a γελάζω inusitato themate, γελαστὸν, et ab ἐράζω, itidem inusitato, ἐραστὸν et ἐπέραστον: et quum in Il. Ψ. (p. 1321. 40.) itidem ἀγαστὸν ab ἀγασσάμενοι derivet: addit tamen, posse etiam ab ἄγασθαι proparoxytono fieri ἀγαστόν. Ut autem hic discrepat dissentitque a seipso in iis quæ de hac voce tradit, ita et in aliarum plurimarum derivatione vel expositione non solum hunc a seipso, sed ceteros quoque a seipsis, multo vero etiam magis ipsos inter se dissentire sciendum est. Quod quum ita sit, cogitet lector, ubi aliquid apud eos leget non per omnia consonum iis quæ in hoc opere a me scripta fuerint, me diversorum opiniones, et ejusdem etiam diversos eadem de re locos, inter se contulisse, et ad illam collationem aliqua etiam argumenta a meipso allata, aut certe conjecturas, addidisse: atque ita adhibito tanto quantum in hujusmodi rebus adhiberi a me potuit judicio, pauca quædam multis rejectis excerpsisse: atque hoc in toto opere meminerit. Vide et quod annotavi initio verbi Ἄγαμαι de ejus formatione. [Apollonii Lex. Homer. p. 16.: Ἀγάασθαι· ἐπὶ μὲν τοῦ θαυμάζειν· Ὡς σὲ γύναι ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, δείδιά τ' αἰνῶς, Od. Ζ. 168. Ἐπὶ δὲ τοῦ φθονεῖν· Ἐξείπω, καὶ μήτι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος, Il. Ξ. 111. Ἐπὶ δὲ τοῦ ζηλοῦν· Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγάσθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. V. Valck. ad Herod. vi. 61.]

Ἄγη, ης, ἡ, Admiratio, Stupor, Obstupefactio. Etymol. vel ab ἀγῶ vel ab ἄζω deduci vult, sed ab ἀγῶ deduci constat, (p. 8. 35., Σημαίνει δὲ τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸ θαῦμα, γέγονε δὲ παρὰ τὸ ἄζω ἢ ἀγῶ τὸ θαυμάζω· οἱ γὰρ ἐκπληττόμενοι, εἴς τι ὑπερέχον ἄγονται.) Hom. Od. Γ. (227.), Αἴην γὰρ μέγα εἶπες· ἄγη μ' ἔχει: i. e. θάμβος, vel ἔκπληξις, Hesych. et Etymol. Sic loquitur Homerus et Od. Π. (243.) Sed in vulg. editt. quæ meam præcesserunt, legitur perperam ἄγημ' utrobique conjunctim, quasi esset ἄγημα ἔχει, non ἄγη με ἔχει. [Il. Φ. 221., Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν: Pseudo-Didymus, Ἄγη· ἔκπληξις, θαῦμα. "Ubi loquitur numen fluvii ad Achillem; et id huic valde honorificum, si et dii eum admirantur, admixta tamen simul est indignationis alicujus significatio, ob occisos multos, quos illud numen adjuvandos susceperat." Dammius in Lex. p. 4. Apollonii Lex. Homer. p. 17.: Ἄγη· θάμβος καὶ κατάπληξις. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia dicitur. "Ἀγαῖς pro ζηλώσεσιν affert Hesych. ex "Æschyli Thressis. In qua fere signif. accipit "Ἄγα Varinus. Ab ἄγαμαι." H. Steph. Thes. Ind. Etymologus p. 8. 49, Ἀγαὶ,—λέγονται δὲ καὶ αἱ ζηλώσεις. Suidas: Ἀγὴ, (Ἄγη·) θαῦμα, χαρὰ, ἀπιστία, ζῆλος. Παρ' Ἡροδότῳ, βασκανία. Παρ' Ὁμήρῳ, ἔκπληξις. Πληγὴ, θραῦσις, κλάσις, ἀπώλεια. Ἔνιοι ἱερεῖα. Ἄγη μὲν οὖν παροξυτόνως, ἡ ἔκπληξις· ἀγὴ δὲ ἡ κλάσις τοῦ κύματος. Cf. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 326. et Etym. M. p. 9, 1. ubi pro vulgato Ἡρωδιανῷ reponendum esse Ἡροδότῳ, ut in Suida et Grammatico S. Germ. legitur, docuit L. C. Valck. Diss. de Schol. in Hom. ined. p. 120. Ms. Codex, teste eodem, clare exhibet ἡρο. Vide eundem et Wessel. et Schweigh. ad Herodoti vi. 61., Ὡς φθόνῳ καὶ ἄγῃ χρεώμενος, ubi genuinæ vocis locum in editionibus occupaverat ἄτῃ. Sed ἄγῃ restituit idem Valck. "Nec longe ab instaurato recedit ἄγει duorum Codicum," inquit Wesseling. Imo ἄγῃ et ἄγει idem. Alexandrini enim Græci EI pro H scribebant, v. Sturzius de Dial. Maced. et Alexandr. p. 119=clxxix. Sic θίβει in Exodi ii. 6. Vat, pro

θίβῃ, v. nos supra p. cccli. a. Hinc explicari possit Chrysostomus in Ghislerii Catena p. 427. in Jerem. iv. 30., Τὸ δὲ, Ἐὰν χρίσῃς στίβει, τὸ μέλαν λέγει, ᾧ ἐπιχρωννύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰώθασιν αἱ γυναῖκες. Illud στίβει non est, ut olim arbitrati sumus, v. nos supra in Lex. Voce. peregr. p. cccl. a., formandum a v. Στίβος, τὸ, quod nusquam alibi legitur, sed ex Alexandrinorum scriptura positum est pro στίβῃ, ut ἄγει pro ἄγῃ. "Pindari de fraudulento et δολίῳ cive, Pyth. Od. ii. 151., ὅμως μὰν Σαίνων ποτὶ πάντας ἄγαν Πάγχυ διαπλέκει, huc adplicuit Reiskius; verti enim debere *invidiam*, non *valde*, ut vulgo solet." Wessel. ad Herod. l. c. "Adulando omnibus invidiam usquequaque nectit. Heynius de v. ἄγαν ita scribit:—'Ἄγαν metro adversatur; prima debebat esse longa: enervis quoque et exilis est sententia; quid enim διαπλέκει? et ἄγαν, valde, nil nisi interpretamentum est τοῦ πάγχυ.' Dehinc corrigit, ἄταν. Sed hæc interpretatio cum ipsa emendatione concidit, si verum est ἄγαν h. l. non esse *valde*, sed accusativum vocis ἄγη, quæ primum admirationem, deinde ortam ex hoc fonte invidiam significat. Archilochi Fragm. x. Anal. Brunck. T. i. p. 42., Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει, Οὐδ' εἰλέ πω με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι Θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρῶ τυραννίδος. Hinc invidia ipsa *admiratur* apud Propertium ii. El. 17. 11=ii. El. 13. 67. ed. Burm., Quem modo felicem, Invidia admirante, ferebant, Nunc decimo admittor vix ego quoque die. Quem locum pessimis conjecturis inquinarunt viri docti, in his Burmannus, quanquam hunc in viam reduxit Casaub. ad Theophr. Charact. p. 153. Est autem propria in hac re dictio, διαπλέκειν ἄγαν, φθόνον, δόλους, non item διαπλέκειν ἄταν. Hinc ἀντιδιαπλέκειν eodem sensu, absolute etiam, posuit Æschines c. Ctesiph. T. ii. p. 376. Atque hanc interpretationem aptissimam esse carmini Pindarico nemo non intelligit. Objiciat tamen aliquis, ἄγαν, invidiam, obtrectationem, æque metro adversari, atque ἄγαν, valde. Sed hæc quæstio non est hujus loci." Hactenus Imm. G. Huschke Diss. de Fabulis Archilochi in Matthiæi Misc. Philolog. V. i. p. 34—6., a Schæfero in Mss. laudatus. Idem Schæferus ibid. citat Coraium in Thucydide par Levesque iii. p. 261. Wesselingii Diss. Herod. p. 67. et Valck. Diatr. p. 234.]

Ἄγη apud Tragicos, Honor, Veneratio: Hesych. Παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς, τιμὴ, σεβασμός. [Ἄγη, ἡ, hoc sensu apud Tragicos et Comicos, qui extant, nusquam legitur, et revera est nihili vox, quæ ex Hesychii glossa male intellecta ortum habuit. Miramur tam crassum errorem ex Hedericiano Lexico et in Schneideri migrasse. Vide Valck. Diatr. p. 234. Cum Hesychius ἄγη exponat ἡ τιμὴ, ὁ σεβασμὸς, dubio procul respicit τὸ ἄγος s. ἄγος, ἄγη s. ἄγη in plur. Ipse Hesych. alibi, Ἄγος· τιμιώτατον. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 212., Λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἱέρειαι ἀναγεῖς, καὶ ἄγη τὰ μυστήρια, καὶ ἄλλα τινὰ, ubi pro *ἀναγεῖς* reponendum videtur *παναγεῖς*. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν ibid. p. 330., Λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ ἱέρειαι παναγεῖς, καὶ ἄλλα τινά. Idem articulus in Suida legitur, ubi est παναγεῖς. Similiter, cum Ἄγη a Suida, Etymologo, et Grammatico S. Germ. locis supra laudatis exponatur ἱερεῖα, respicitur non ἄγη ἡ, sed ἄγος τὸ, plur. ἄγη. Hesych.: Ἀγέων· ἁγνισμάτων, ἱερῶν. Ἄγος· ἅγνισμα θυσίας, Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ. "Prima potestate ἄγος est mundities, quæ venerationem parit. Hesych. Ἄγος· ἅγνισμα θυσίας, Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ," Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 13. Sicque glossam citat Brunckius in Lexico Sophocleo. Sed de phrasi, ἅγνισμα θυσίας, hoc sensu, dubitare nobis liceat, dum res exemplis satis confirmetur. Punctum interim post ἅγνισμα ponendum, et θυσίας in θυσίαν mutandum esse arbitramur, duce Grammatico S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 330., qui Ἄγος exponit καὶ ἅγνισμα καὶ θυσίαν.] ‖ Ab Hesychio exponitur μίασμα. ["Quando addit, μίασμα, respicit τὸ ἄγος, quod Suid. μίασμα explicat. Cf. in Ἐναγίζειν. Et forte hic μιάσματα in plur. legendum. Sic paulo ante: Ἀγέων· μιασμάτων." Albertius. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 212., Ἄγος· μίασμα. Ubi legitur, Ἄγος· μίασμα, μύσος. Vide Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 13. Harpocration, et ex eo Suidas et Photius, a Schæfero in Mss. laudati: Προστρύπαιον· ἄγος, μίασμα.]

Ἀγαῖος, ου, ὁ, Admirabilis. Item Invidiosus. [Etym. M. p. 8. 50., Ἀγαῖον· ἐπίφθονον ἢ θαυμαστόν.] Suidas ab ἀγαίομαι deducere videtur, scribens, Ἀγαίομαι, φθονοῦμαι· καὶ Ἀγαῖος, ὁ ἐπίφθονος. Ego malim cum Hesych. et Etym. ab ἄγη deducere. Esset tamen magis regularis deductio, meo judicio, si ab ἀγὴ oxytono deduceretur, ut apud illos Ἀγαὶ, ζηλώσεις, et Ἀγαῖος, simul ponuntur: esset enim Ἀγάω, ἀγὴ, ἀγαῖος, ut Ἀράω, ἀρὴ, pro ἀρά, ἀραῖος. Verum hi ipsi alibi ἄγη scribunt in significatione admirationis sive stuporis: et Suidas hoc nominatim dicit, Ἄγη μὲν οὖν παροξυτόνως, ἡ ἔκπληξις· Ἀγὴ δὲ, ἡ κλάσις τοῦ κύματος. Unde apparet mendose apud eum scriptum esse paulo ante, Ἀγὴ, θαῦμα, &c. [Sic et Kusterus edidit. Sed in Grammatico S. Germ. apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 326. et Etymologo p. 9. 1. recte legitur Ἄγη. Glossæ Labbæi: Ἀγαῖος· Invidus, E. Legitur in Munethone v. 137. αὖτη δ' ἀγαιῇσιν Δέρκηται κεράεσσαν ὑπ' ἀκτίνεσσι σελήνην. Sed recte Dorvillius ad Charit. viii. 8. p. 674=775., a Schæfero in Mss. laudatus, ἀγανῇσιν reposuit. In Lexico Ernestino exponitur Elegans, sicque Dorvillius l. c. exposuit, sed exemplum hujus significationis desideratur.]

Ἄγημα, ατος, τὸ, Itidem pro Stupor, annotatur in vulgar. Lexicis: sed natus fortasse est error ex illis Homeri locis perperam lectis, de quibus modo dictum est. Quin tamen ab ἀγῶ formari possit ἄγημα, minime dubium est, nimirum a prima persona præt. passivi: ut ἀγητὸς, quod proxime sequitur, a tertia formari constat. ‖ Ἄγημα autem significans apud Macedones τάγμα ἀπόλεκτον ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν, quod et ipsum Eustath. (p. 1236, 16. 1399, 62. 1877, 60.) ab ἀγῶ deduci posse existimat, διὰ τὸ ἀγητὸν εἶναι, vide post Ἄγω.

Ἀγητὸς, οῦ, ὁ, (ἡ, ὀν,) Admirabilis, Stuporem excitans, vel, Cujus præstantia obstupefacit, ["Ad invidiam usque magnus vel laudabilis. Est adjectivum verbale, ortum ex præt. pass. ab ἀγάζομαι." Dammius in Lex.] Hom. Iliad. E. (787. et Θ. 228.), Αἰδὼς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί, [ubi Pseudo-Didymus, Τῷ ὁραθῆναι μόνον θαυμαστοί, καὶ οὐκ ἐπὶ ἔργῳ, Schol. Ven. Τῷ εἴδει μόνον θαυμαστοί, His locis est probrum in eos, qui rebus ipsis non sunt θαυμαστοὶ, sed specie sola. Il. X. 370., Οἵ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἴδεα ἀγητὸν, ubi Pseudo-Did. θαυμαστὸν, i. e. Spectabant cum admiratione staturam et stupendam formam Hectoris, jam occisi: Ω. 376., Οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς, ubi Pseudo-Did. θαυμαστὸς, i. e. Qualis tu es admirabilis figura corporis et vultu.] Od. Ξ. 177., Φρένας καὶ εἶδος ἀγητὸν, [i. e. Mente et forma admirabilem. Eustath. p. 603. 28., Ἀγῶ καὶ τὸ θαυμάζω, ὅθεν καὶ εἶδος ἀγητοὶ οἱ ἀξιοθέατοι. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 326., Ἀγητός· θαυμαστός. Zonaras p. 15., Ἀγητός· ὁ θαυμαστός. Etym. M. p. 10. 7., Ἀγητοί· θαυμαστοὶ, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ τὸ θαυμάζω, ἀγὸς ἀγητὸς, εὐδαίμων, ἄμεμπτος, περίβλεπτος, καὶ οὐδέτερον, ἀγητόν. Manetho ii. 223. ex emendatione Dorvillii ad Charit. viii. 8. p. 648=732. et 333=220., a Schæfero in Mss. indicatus, Θηητοὺς λαοῖσι καὶ ἐν πολίεσσιν ἀγητοὺς, ubi vulgo ὕλλυσι. Idem Manetho ii. 351. λαοῖσιν ἀγητούς. Hymnus Homericus in Apoll. v. 198., a Schæfero in Mss. indicatus, Ἀλλὰ μάλα μεγάλη τε ἰδεῖν καὶ εἶδος ἀγητή. "Pro ἀγητὴ Cod. Moscov. ἀγανὴ, præter Homeri consuetudinem, apud quem ἀγανὸς non pertinet ad formam, sed ἀγητὸς," Aug. Matthiæus Animadvv. ad H. in Apoll. p. 147. Cf. Ruhnkenii Epist. Crit. i. p. 14. In Theocriti Idyll. i. 126., pro, Τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστὸν, ut Valck. et Gaisfordius ediderunt, vera lectio est ἀγατὸν, Dorice pro ἀγητόν. "Ἀγητὸν, A. Q. S. c. k. Junt. ἀγατὸν D. E. G. H. K. L. M. P. T. V. X. Z. Γ. 6. 7. 9. Ott. Lips. a. d. f. tres

ἀγηθὼν η ρὸς,[2]] Admirabilis, Præclarus, Illustris. Hesych. [Ἀγανοί· λαμπροὶ, ἔνδοξοι, ἐπιφανεῖς. Ἀγανόν· λαμπρὸν, θαυμαστόν. Etym. M. 6. 24., Ἀγανός· ὁ λαμπρὸς καὶ ἔνδοξος. Zonaras p. 13., Ἀγανοί· οἱ ἔνδοξοι καὶ λαμπροί.] Item *semnus*, Eustath. (p. 1444, 6.) Venerandus, Veneratione dignus. Addit idem Eustath. (l. c.) et *καλὸς, λαμπρὸς, κόσμιος*, ex veterum auctoritate. [Apollonii Lex. Homer. p. 25., Ἀγανὸν· καλὸν, ἐπιφανὲς, θαυμάσιον, ὁ δὲ Ἀπίων, *καλὸς*,[3] *semnus*, ἀπὸ τοῦ πολλαχῶς γαίειν, ὅ ἐστι γαυριᾶν. ποτὲ δὲ σημαίνει καὶ ἔθνος * ὀνοματικῶς οὕτω λεγόμενον· Καὶ Ἀγανῶν[4] ἱππημολγῶν, Il. N. 5., καὶ ἐπὶ τοῦ ἄγαν καλοῦ· Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγανοῦ Τιθωνοῖο, Od. E. 1. Cf. Hesych.] ‖ Ἀγανοὶ *μνηστῆρες* apud Hom. (Odyss. B. 209. 247. Δ. 681. Ξ. 180. P. 325. Σ. 98. T. 488. 496. Φ. 174. 213. X. 171.) i. e. proci Penelopes, Superbi, sive Arrogantes, a quibusdam exponitur, [sed male. Pseudo-Didymus ad Odyss. B. 209., Ἀγανοί· νῦν ἀντὶ τοῦ εὐγενεῖς, λαμπροί. " Nam erant juvenes honestissimis natalibus orti ex circumjacentibus regionibus; et poeta maledicere non solet. Semper in optimo sensu et in laude ponitur. Ἀγανὸς Ἀχιλλεὺς, Il. K. 392. Τυδεὺς, E. 277. Ἰδομενεὺς, Ξ. 501. Ἰδομενεὺς, M. 117. Παιτοίδης, O. 446. Λασμέδων, E. 649., Z. 23. Τελαμὼν, P. 284. Τιθωνὸς, Λ. 1. Νέστωρ, Σ. 16. Ἀιτήνωρ, Φ. 579. Ὀδυσσεὺς, Odyss. B. 308. Νεοπτόλεμος, Od. Λ. 491. Νηλεὺς ἀγανώτατος[5] ζωόντων, Gloriosissimus, excellentissimus, Od. O. 229. quos si revolvas in Reali, reperies aut reges, aut certe regium genus omnes. De Τιθωνῷ est et epitheton idem, Odyss. E. 1. Μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν, sc. τὸν Θόαντα, Od. Δ. 534.: eadem verba de Ajace Telamonio, Il. E. 625. Ἀγανὴ Περσεφόνεια, Suspicienda et reverenda, Od. Λ. 212. 225. 634., ἀγανοὶ Φαίηκες, Nobiles, Od. N. 120. 304., Z. 55. nam cum plebe eorum nihil ei negotii fuit. Τρῶες, Il. H. K. 563. Θ. 103. nam his locis de principibus Trojanorum sermo est. Θεράποντες ἀγανοὶ, Nobiles ejus administri, Il. T. 281. κήρυκες, Γ. 268. Od. Θ. 418. nam et ii erant homines honesti. Πομπῆες ἀγανοὶ, Deductores nobiles, qui præerant remigibus, Od. N. 71. Φοίνικες, Od. N. 272. Ἐξ ἀγανῶν Αἰολιδᾶν, Ab uno illustrium Æoli nepotum, Pindari Pyth. iv. 127." Dammius in Lexico Homer. p. 7. Vide Heyn. Hom. 4, 506. 652. 5, 187. 6, 107. 114. 367. 368. a Schæfero in Mss. laud. Pindarus in Fragm. iv. ex Threnis apud Plat. in Menone T. ii. p. 81. B., Βασιλῆες ἀγανοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ, σοφίᾳ τε μέγιστοι ἄνδρες. Orphei Argonautica v. 475., ἀγαναῖς Λημνιάδεσσιν: Hymn. xliii. 6. xlv. 5., ἀγανὴν Περσεφόνειαν: lxxvii. 2., Ἠὼς * λαμπροφαὴς, ἐρυθαινομένη κατὰ κόσμον, Ἀγγελίοις θεοῦ μεγάλου Τιτῆνος ἀγανοῦ: Lithica v. 298., Σεμνοτέρους τ' ἰδέειν· καί τοι σέβας ἔσσεται αὐτῶν. Αἶψα γὰρ ἠρώων σφιν ἐπέρχεται εἶδος ἀγανὸν,[6] Οἵ κε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέωσιν. Semel legitur in Æschylo, sc. Pers. 979., Πέρσαις ἀγανοῖς Κακὰ * πρόκακα λέγεις, ubi Schol. B. Ἀγανοῖς· θαυμαστοῖς. Sed versus hos Schutzius et Hermannus, notante Blomfieldio, spu-

A

B

C

Cæsar. apud Brunck. ἀγησθὸν C. ἀγαθὸν[1] 4. ἀγατὸν a. m. s. 8." Gaisfordius. " Ἀγαστὸν, Mss. alii ἀγητὸν, alii ἀγατὸν, nihil interest, recte Schol. *ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστι θαυμαζόμενον*, Hesych. Ἀγαστός· *θαυμαστὸς*, Suid. Ἀγαστός· *θαυμαστὸς*," Toupius Append. in Theocr. p. 4. a Schæfero in Mss. indicatus. Observationem hanc, ut videtur, Hemsterhusio debet Toupius; sic enim ille de inscripto Hyperanthis monumento Epigrammate ad Xenoph. Ephes. p. 220. ed. Locellæ: " Ἀγαστὸν scribatur, an ἀγατὸν, nihil interest; ἀγαστὸς enim, secunda correpta, poetæ non refugiunt, qui ceteroquin efferre non verentur *θαυματὸς*, ἀδάματος, pro *θαυμαστὸς*, ἀδάμαστος, v. Casaub. ad Athen. i. 19." Adde Albertium ad Hesych. v. Ἀγαστὰ, et Ruhnk. Epist. Crit. i. p. 26. Imo hoc inter ἀγαστὸς et ἀγητὸς discrimen est, quod ἀγητὸς solis poetis sit in usu, cum ἀγαστὸς non tam apud poeticos, quam apud prosaicos scriptores reperiatur. V. nos infra ad v. Ἀγαστός. Ἀγαστὸς vero et ἀγητὸς alibi inter se confunduntur, ut satis patet ex Eustathio ad Il. Ψ. p. 1321. 40., Τὸ δὲ ἀγασσάμενοι, ἀντὶ τοῦ φθονήσαντες, ὅθεν καὶ ἀγαστὸν εἶδος, τὸ ἐπίφθονον. Respicit ad Il. X. 370. ubi ipse Eustathius p. 1274. 12. *ἀγητὸν εἶδος* habet, sicque vulgatur in omnibus Homeri editionibus. Ἀγαστὸν igitur vitiosæ Eustathii memoriæ debetur.] ‖ Legitur apud Hesych. non solum Ἀγητοί· θαυμαστοὶ, sed etiam Ἀγετοί· θαυμαστοὶ, ἔνδοξοι, λαμπροὶ, [minus emendate, judice L. C. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 360. De v. Ἀγητὸς consulantur Coray in Thucydide par Levesque iii. p. 261. et T. Hemsterh. ad Lucian. i. p. 205., a Schæfero in Mss. laudati. Sed ad quamnam Hemsterhusii notam respexerit vir doctissimus, nescimus; in Reitzii enim editione, quæ una nobis hæc scribentibus ad manum est, nihil de v. Ἀγητὸς legitur in T. i. p. 205. Porro Ἀγητὸς et Ἄριστος confundi idem Schæferus in iisdem Mss. ex Heynii Homero, V. 147. docuit.]

[* Πανάγητος, Omnino venerabilis, Admodum venerabilis. Manetho ii. 435. ex emendatione Dorvillii ad Charit. viii. 8. p. 648=731. a Schæfero in Mss. laudati, Ἐσσομένους ποίησε βίους λαοῖς παναγήτους, ubi vulgatur Ἐζομένους—μάλα.]

¶ Ἀγέομαι, idem quod ἀγάομαι, Admiror. Ἀγεόμενοι· *θαυμάζοντες*, Hesych. [" Refer ad Ἄγαμαι. Hesych. Ἀγάμενοι· θαυμάσαντες." Kusterus. Sed pro Ἀγάμενοι Hesychius vel scripsit, vel scribere debuerat Ἀγασάμενοι, ut satis constat e θαυμάσαντες, nisi potius statuamus *θαυμάσαντες* pro θαυμάζοντες irrepsisse. In Suida enim et Zonara p. 34. legitur: Ἀγάμενος· θαυμάζων. Etymologus p. 6. 19., Ἀγασάμενοι· θαυμάσαντες, παρὰ τὸ ἀγάζω τὸ θαυμάζω. Zonaras p. 38., Ἀγασάμενος· θαυμάσας, καὶ ἀντὶ τοῦ φθονήσας.]

¶ Ἀγανὸς, οῦ, ὁ, (ἡ, ὸν,) ab eodem ἀγάω, pro ἀγαὸς, interjecto Æolice ν, secundum alios tamen a γαίω, [v. Etym. M. p. 6, 24. et Zonaras p. 13. Eustath. p. 919. 28., Αἰολικὴ δὲ ἡ τοῦ ν ἐκένθεσις ἐν τῷ αὐίαχοι, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀγάω, ἀγαὸς, ἀγανὸς, καὶ ἀγαν-

[1] Ἀγαθὸν et ἀγαστὸν confunduntur in Xenoph. Ir. ii. 9., Ἔστιν ὁ μετεωρίζων ἑαυτὸν ἵππος καλὸν, ἢ θαυμαστὸν, ἢ ἀγαθὸν, ubi Steph. recte emendat *ἀγαστόν*. Quid vero mirum ἀγαθὸν et ἀγαστὸν confundi, cum ex Eustathii mente ejusdem sint originis? P. 98. 11., Ἐκ τοῦ ἀγῶ ἀγάζω, ὅθεν ἀγαστὸς, ἀφ' οὗ ἀγαθός. P. 1321. 42., Καὶ δύναται καὶ ἐξ αὐτοῦ (ἄγασθαι) γίγνεσθαι τὸ ἀγαστὸν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀγαθόν. P. 1599. 4., Ἀγῶ ἀγάζω, ὅθεν τὸ ἀγαστόν· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σίγμα καὶ τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, ἀγαθόν.

[2] " Tzetzis observatio ad Hesiodi Opp. et D. 666.: Οἱ γὰρ Αἰολεῖς μετὰ ἄλφα, ὃν ᾗ φωνῆεν, προστιθέασι τὸ ν· οἷον ἀὴρ αἰὴρ, ἀὴς αἰὴς, ἀγαὸς ἀγανὸς, (sic fortasse scribendum pro ἅγιος αἴγιος, ex Etym. M. p. 6, 26.) ἀάτην etc. paucis mutatis tota extat in Etym. Lend. Ms. v. Καινέξαις." Kœnius ad Gregor. Cor. p. 612. " Quem Kœnius citat locum Etymologici M. p. 6, 26., sumtus est ex Orione, ubi hic legitur articulus: Ἀγανὸς, παρὰ τὸ ἄγαμαι ἀγαὸς, καὶ πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ ν ἀγανὸς· ὁ δὲ τόνος τοῦ ἀγανὸς οὐκ Αἰολικῶς ἀπὸ ναὸς (corr. ναὸς), νανός." Bastius ad Gregor. Cor. l. c.

[3] " Lege *καλὸν, σεμνὸν*. Hesiod. in Theog. v. 461., *Ἵνα μή τις ἀγανῶν οὐρανιώνων*." Villoisonus. Hesiodus et in Theog. v. 632. vocem hanc usurpavit: Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὀθρύος Τιτῆνες ἀγανοί. At neutro in loco ponitur pro *καλός*: significare videtur Gloriosissimus, Excellentissimus.

[4] Scholia Veneta p. 307.: Ἀγανοὶ, ὄνομα ἔθνους· ἵππους δὲ ἀμέλγοντες αὐτοὶ τὸ γάλα ἐτρέφοντο. Δημήτριος δὲ ἀγανοὺς, τοὺς εὐειδεῖς. Pseudo-Didymus: Λαμπρῶν καὶ ἐνδόξων Ἱππημολγῶν, ἢ ὄνομα ἔθνους οὕτω καλουμένων, Ἀγανῶν.

[5] Huc respexit Hesych. Ἀγαυότατον· *μέγιστον*: et Etymologus p. 6. 41., Ἀγαυότατον· *μέγιστον*, ἐνδοξότατον.

[6] " In Lithicis Orpheo tributis vulgo legitur v. 300., Οἵτε θεοῦ *μέγα* δῶρον ἐπισταμένως *φορέουσι*. Hermannus nuper edidit, Οἵ κε θεοῦ *μέγα* δῶρον ἐπισταμένως *φορέωσιν*. Sed neque οἵτε, neque οἵ κε patitur a sede nominis, ad quod refertur, sive expressi illius, seu, ut hic, ellipticorum, tam longa interrapedine dirimi, quod minus etiam licet, si præcedunt prænomina, qualia hic αὐτῶν, σφὶν, ad idem nomen referenda. Id Gesnerus videtur sensisse, οἵτε vertens *et hi*. Scribendum levissima mutatione, Εἴ γε θεοῦ *μέγα* δῶρον ἐπισταμένως *φορέουσι*. Sæpius confusa ει et οι. Vid. Schneider. ad Xenoph. K. Π. ii. 2. 10. ad Memor. iv. 3. 13. Ibidem v. 299. malim Ὁμηρικῶν, Αἶψα γὰρ ἠρώων σφιν ἐπέρχεται εἶδος ἀγητόν. Vulgo ἀγανόν. Homerus Il. 22, 370. 24, 376. Od. 14, 176. Il. 5, 707. et 8, 228. [Vide nos supra ad v. Ἀγητός.] Sufficere hæc videantur ad conjecturam illam in

rios judicant. Et huic conjecturæ omnino favet, quod vox ἀγανὸς nec alibi ab Æschylo, nec semel quidem a Sophocle, Euripide, aut Aristophane usurpetur. Φυλῆος ἀγανοῦ meminit Theocritus Idyll. xxv. 55. Vide L. C. Valcken. ad Idyll. vii. 5. Adoniaz. p. 360. et Pierson. Verisim. p. 36. a Schæfero in Mss. citatos. Hesiodi Theog. 462., Ἵνα μή τις ἀγανῶν οὐρανιώνων, et v. 632., Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὀθρυος Τιτῆνες ἀγανοί. In omnibus his locis vox in laude ponitur, et nusquam sumitur pro Superbus, Arrogans, ut falso tradit Lex. Ernestinum, atque ex eo Schneiderianum.] ‖ Ἀγανὸς Hesychio est etiam φωτεινὸς, i. e. Lucidus. [Sic in re astrologica usurpatur. Respicitur ad Arati Phænom. v. 71., Αὐτοῦ κἀκεῖνος Στέφανος, τὸν ἀγανὸν ἔθηκε Σῆμ' ἔμεναι Διόνυσος, ἀποιχομένης Ἀριάδνης, Νώτῳ ὑποστρέψεται κεκμηκότος Εἰδώλοιο. Scholia: Τὸ δὲ, Ἀγανὸς ἔθηκεν, ἐὰν μὲν ἀγανὸς ἀναγνῶμεν, ὁ Διόνυσος ἂν εἴη· ἐὰν δὲ ἀγανὸν, τὸν Στέφανον δεῖ νοεῖν, ἵν' ᾖ τὸν τῆς ἐρωμένης Στέφανον ἀγανὸν καὶ ἔνδοξον καὶ ἐπίσημον καὶ λαμπρὸν ἐποίησεν ἐν τῷ οὐρανῷ· πέντε γάρ εἰσι λαμπροὶ ἀστέρες, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν Στέφανον. Scholia Theonis: Ἐὰν μὲν ἀγανὸς ἀναγνῶμεν, ὁ Διόνυσος, ἐὰν δὲ ἀγανὸν, τὸν ἐπίσημον σημαίνει, καὶ τὸν ἔνδοξον, ὅτι τὸν τῆς ἐρωμένης Στέφανον ἀγανὸν, ὅς ἐστι λαμπρὸς, ἐποίησε· πέντε γάρ εἰσι λαμπρότατοι ἀστέρες, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν Στέφανον. "Ἀγανὸν, ita Basil. 1534. Grot. et Bandin. Idem expresserunt Cicero et Germanicus: Manil. i. 326., At parte ex alia claro volat orbe corona. Ἀγανὸν habet Schol. Apollon. R. iii. 996.: Cod. Vratisl. et aliæ edd. ἀγανὸς, inter quas Oxon. Idem reperi ap. Alex. Aphrodis. in Aristot. Meteorol. ii. fol. 103. ed. Ven. 1527. Cf. Heyne ad Virg. Georg. i. 222." J. Th. Buhle. Manetho ii. 129., Ζωδιακὸς δ' ὅσπερ τε κατ' οὐρανὸν ἕπλετο πάντων Εὐτροχάλων κύκλων μάλ' ἀγανύτατος καὶ ὁρατὸς, i. e. Maxime persplendidus et conspicuus. Horum locorum notitiam debemus G. Wakefieldio in Mss. Hinc * Διαγανὸς, Admodum splendidus, ap. Maneth. ii. 13. a Schæfero in Mss. laudatum, Πέντε δ' ἀρ' ἀστέρες οἱ διαγανύτατοι διὰ κύκλον Ζωδιακοῦ πλάζονται, ἀμειβόμενοι κατὰ κόσμον.]

"Ἀγανὴ, una ex filiabus Cadmi, [Eustath. p. 1543. 35. Hesiodi Theog. 975., Κάδμῳ δ' Ἁρμονίη θυγάτηρ χρυσῆς Ἀφροδίτης, Ἰνὼ, καὶ Σεμέλην, καὶ Ἀγανὴν καλλιπάρῃον, Γείναντο.] Item Nereis quædam dicta παρὰ τὸ ἄγαν αἴνειν διὰ τοὺς θαλασσίους ἤχους, ut vult Eustath. (p. 1130. 50. Hesiodi Theog. 246., Καὶ Μελίτη χαρίεσσα, καὶ Εὐλιμένη, καὶ Ἀγανή.)" H. St. Thes. Ind.

Ἀγαύομαι, Admiror. Oppiani Hal. iv. (138.), Εἶδος ἀγαυόμενοι πολυήρατον, i. e. ἀγάμενοι, vel poetice ἀγώμενοι, sive ἀγαζόμενοι. [Schneiderus e Mss. edidit ἀγαιόμενοι, in nota contentus dicere, "Alii ἀγανόμενοι." Vide eund. in Lex. v. Ἀγαύομαι.]

Ἀγαυρὸς, quod ab illo ἀγανὸς quidam deducunt, vide in Γαῦρος.

¶ Ἀΐ'αίω, ex ἀγάω, ut κεραίω ex κεράω, pro θαυμάζω, i. e. Admiror, inquit Eustath. (p. 746. 48.) Idem alibi exponit ἐκπλήττω, i. e. Obstupefacio, vel Perterrefacio, (p. 848. 4.) ‖ Idem ubi significare dixit θαυμάζω (p. 746. 48.), addit et μέμφομαι, Succenseo, Indignor.

Ἀγαίομαι usitatius est quam ἀγαίω, ut ἀγάομαι magis est in usu quam ἀγάω, et inter cetera significat etiam Admiror, θαυμάζω, inquit Etym. M. (p. 5, 15.) Et apud Hom. Od. Υ. (16.), Ὣς ρα τοῦ ἔνδον ὑλακτεῖ ἀγαιομένου κακὰ ἔργα, brevium Scholiorum auctor exponit ἄγαν θαυμάζοντος, ἢ χαλεπαίνοντος. [Apollonii Lex. Hom. p. 31., Ἀγαιομένου· καταπλησσομένου.] ‖ Ἀγαίομαι, pro Succenseo, Indignor, vel Invideo, cum dativo personæ. Hesiodi Opp. et D. (331.), Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν, i. e. inquit Etym. M. (l. c.) βασκαίνει, ὀργίζεται, χολοῦται. Eustathius autem (p. 1881. 17.) in illo Homeri loco, quem modo protuli, ἀγαιομένου exponit μεμφομένου, atque ita ἀγαιομένου κακὰ ἔργα, crit, Succensentis et indignantis ob facta improba. Sic et in illo Hesiodi loco ἀγαίεται exponitur etiam μέμφεται, item ὀργίζεται. Illud autem ἀγαιομένων κακὰ ἔργα exponi in brevibus scholiis non solum ἄγαν θαυμάζοντος, sed etiam χαλεπαίνοντος, modo dixi. [Eustath. l. c., Ὅτι δὲ τὸ ἀγαιομένου καὶ ἀγαιομένου γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀτῶ ἀταίνω τὸ βλάπτω, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσι κριτικοί. Quo modo et legitur apud Etym. M. p. 162. 16.] "Ἀταίω, Obstupesco, seu Stupeo, h. e. Cum stupore admiror. Etymologo θαυμάζω καὶ ἐκπλήττομαι, afferenti hoc hemistichium, in quo tamen passivæ tantum vocis exemplum est, ἀταιομένου κακὰ ἔργα." H. St. Thes. Ind.

Ἀγαίομαι,' Invideor, φθονοῦμαι, Suid. [et Zonaras p. 35. Ex nimio enim admirationis affectu, sæpe oritur invidia, v. Valck. ad Herod. vi. 61. et J. D. Lennep. Etym. L. Gr. v. Ἀγάω p. 17. ed. 1808. Eustath. p. 734. 63., Ἔστι δὲ ἀγαίεσθαι μὲν φθόνου, ἀγάσσασθαι δὲ ἐκπλήξεως.] Ἀγαιόμενον participium Hesych. exponit Invidiosum, Admirabile, item Invidum. [" Eustath. in Il. Ω. p. 1501. 1. scripsit, Ἀγαιομένους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἴποι φθονοῦντας, Herodoti respiciens locum viii. 69., quo dicuntur Persæ ἀγαιόμενοί τε καὶ φθονέοντες τῇ Ἀρτεμισίῃ." L. C. Valck. l. c. Archilochi Fragm. x. p. 291. ed. Guisf., Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει, Οὐδ' εἰλέ πω με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι Θεῶν[2] ἔργα. Ign. Liebelius p. 61. hic ἀγαίομαι pro θαυμάζω sumi censet. Apoll. R. iii. 1015., a Schæfero in Mss. indicatus, Καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀφύσσασα Ψυχὴν ἐγγυάλιξεν ἀγαιομένη χατέοντι. Bruncknius e quinque Regg. Codd. ἀγαλλομένη reposuit. "Cum vox ἀγαίω semper fere de indignatione ponatur, lectionem hanc omnino amplector," Maltbius in Lex. Gr. Prosod. p. 4.]

"Ἀγαίων, ονος, ὁ, Sol, ἥλιος, V. L." H. St. Thes. Ind. [Sic Lex. Ernestinum, sed ἀμπρτύρως.]

"ΑΓΑΜΑΙ, itidem ut præcedentia, et ut sequens ἀγάζομαι, pro Admiror, etc. sed illa themata poetica sunt, hoc prosæ scriptoribus cum poetis commune est. Deducitur autem ab ἄγημι inusitato, ut ἔραμαι ab ἔρημι. Eustathius tamen existimat potius ἄγαμαι passivum esse præteritum perfectum, incremento carens, eodem modo factum quo ἔραμαι ab ἐρῶ: εἰπεῖν γάρ, inquit, ὡς προϋπάρχει αὐτῶν τὸ ἔρημι καὶ τὸ ἄγημι, ὁμοίως τῷ ἵστημι, ἀμάρτυρόν ἐστι. Hæc Eustath. in Il. Ξ. (p. 989. 53.), qui tamen in Il. I.

Orphicis tuendam. Sed magis etiam, opinor, eam probaveris, si scias, exemplum confusionis vocum ἀγητὸς et ἀγανὸς in hac ipsa locutione reperiri in Hymno Homer. in Apoll. Pyth. v. 20., Ἀλλὰ μάλα μεγάλη τε ἰδεῖν καὶ εἶδος ἀγητή. Hic Cod. Mosc. ἀγανὴ, præter Homeri consuetudinem, ut perspecte monuit Ruhnk. Epist. Crit. i. p. 14." Schæferi Meletem. Crit. in Dionysii Art. Rhetor. p. 90.

[1] Suid. Ἀγαίομαι· φθονοῦμαι, καὶ, Ἀγαῖος· ὁ ἐπίφθονος. Ἀγαῖος quoque extat, ut supra vidimus, in Hesychio, et Etymologo, quibus addas Zonar. p. 14.: Ἀγαῖον· ὁ ἐπίφθονος. At Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ex διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334. habet Ἄγαιος, ut supra notare debueramus: Ἄγαιον· ἐπίφθονον, οἱ δὲ θαυμαστὸν, οἱ δὲ φθονερόν.

[2] "Ad sensum explicandum plane faciunt illa Horatiana Ep. i. 6. 1. ad Numicium:—'Nil admirari prope res est una, Numici, Solaque, quæ possit facere et servare beatum. Hunc solem et stellas et decedentia certis Tempora momentis, sunt qui formidine nulla Imbuti spectant. Quid censes munera terræ? Quid, maris extremos Arabas ditantis et Indos? Ludicra quid, plausus et amici dona Quiritis?' Hæc adeo cum illis Archilochiis consentiunt, ut Horatius, dum hæc scribebat, ea in animo habuisse videatur. Habes ibi τῶν θεῶν ἔργα, hic solem et stellas etc.; ibi divitias Gygæ, hic Arabum et Indorum; ibi honores et potentiam tyrannorum, hic honores a Quiritibus collatos. Virum igitur animi constantis et ita compositi se prædicat his versibus Archilochus, ut affectu admirationis, hujusque comitum invidiæ, cupiditatis, et timoris non perturbetur, neque, si quid melius sua spe videt, defixis oculis, ut idem Horatius ait, animoque et corpore torpeat." Liebelius ad Archilochi Fragm. p. 61. An recte verba, θεῶν ἔργα, intelligat vir doctus, viderint alii. Certe G. Wakefieldius Sylv. Crit. ii. p. 51., a Schæfero in Mss. indicatus, ea aliter interpretatus est:—"Act. Apost. vii. 20. ἀστεῖος τῷ θεῷ, i. e. *Exceedingly comely.* Sic θεῶν σόφισμα, Eurip. Phœn. 899. et Theocr. i. 32. θεῶν δαίδαλμα, i. e. Divini plane artificis, ut locutus est Theocriti interpres optimus, Cœlatum divini opus Alcimedontis. Neque aliter Archilochus quam de picturis et imaginibus, summo artificio elaboratis, debet accipi, quæ solis divitibus solent contingere. Ex quibus patebit quam infauste Moses Solanus mutare velit Lucianum de Parasito sect. 58." Huc facit Horat. l. c.: I nunc, argentum et marmor vetus, æraque et artes Suscipe.

utramque derivationem ut æque probabilem nobis proponit. Hom. Od. Z. [168., ubi Pseudo-Didymus, θαυμάζω,] Ὥς σε, γύναι, ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, qui locus videri fortasse possit pro iis facere, qui ἄγαμαι præter. perfect. esse putant, quod copulatum sit cum ejusdem temporis verbo. [Odyss. Ψ. 174. Δαιμόνι', οὔτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι, οὔτ' ἀθερίζω, Οὐδὲ λίην ἄγαμαι, i. e. Neque despicio, neque nimis miror.] Xenoph. K. Π. iii. (1. 9.), Εἰ μὲν ἄγασαι τοῦ πατρὸς ἢ ὅσα βεβούλευται, ἢ ὅσα πέπραχε, [hoc loco ἄγασαι est Probas, v. Lex. Xenoph. p. 16. de qua significatione mox agetur.] Isocrates ad Phil. (T. i. p. 406. ed. Augeri,) Καὶ γὰρ ἐκείνων ἄγανται μᾶλλον τὴν ἧτταν τὴν ἐν Θερμοπύλαις, ἢ τὰς ἄλλας νίκας. Plat. Polit. ii. (10. p. 367.), Ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου ἠγάμην. [Xenoph. Sympos. viii. 8., Ἀεὶ ἠγάμην τὴν σὴν φύσιν. Plato Theætet. p. 114. C., Πάνυ ἀγασθῆναι αὐτοῦ τὴν φύσιν.] Et in infinit. Ἄγασθαι. Xenoph. (Memorab. ii. 6. 34.), Διὰ τὸ ἄγασθαι αὐτοῦ, καὶ εὐνοϊκῶς ἔχειν πρὸς αὐτόν. [A Xenophonte interdum distingui a verbis amandi, notatur in Lex. Xenoph. Sic Sympos. viii. 16., Ἄγαταί τε καὶ φιλεῖ τὸν ἐρώμενον, item cum genit. Memor. ii. 6. 30., Ἀγασαί τε αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμεῖς φίλος αὐτοῦ εἶναι.] Idem Œcon. iv. 21., Ταῦτα θαυμάζω ἐπὶ τῷ κάλλει, πολὺ δὲ μᾶλλον ἄγαμαι τοῦ καταμετρήσαντος, ubi Cicero (de Senect. c. xvii.) interpr. Miror. Vide p. 44. mei Lex. Cicer. [Hic tamen videtur plus esse quam θαυμάζειν. Vide Lex. Xenoph. Timæi Lexicon p. 8.: Ἄγαμαι· ἀποδέχομαι, θαυμάζω ἄγαν. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 326.: Ἄγασθαι· ἀποδέχεσθαι, θαυμάζειν ἄγαν. Similiter dixit Plato Phæd. xxxviii., Καὶ μήν, ὦ Ἐχέκρατες, πολλάκις θαυμάσας Σωκράτη, οὐ πώποτε μᾶλλον ἠγάσθην, ἢ τότε παραγενόμενος, ubi judice Fischero Comment. in Xenoph. K. Π. p. 145., θαυμάζειν et ἄγασθαι sunt synonyma. Et Malchus quoque simili phrasi usus est in Excerptis editis ab Hœschelio: Τό τε σῶφρον τοῦ βίου θαυμάσας, καὶ τῶν λόγων ἠγάσθη, cum quo conferendus est Aristoph. Av. 1743., Ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ᾠδαῖς, Ἄγαμαί σε τὼ λόγω, et Acharn. 489., Τόλμησον, ἴθι, χώρησον, ἄγαμαι καρδίας. "Festive sibi atque animo suo applaudit homo facetissimus, *Be bold; go on; I commend my valor; what a heart I have!*" Toupius Emendd. in Suid. T. i. p. 13. Suidas et Zonaras p. 34.: Ἄγαμαι καρδίας· Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ θαυμάζω. Ad Aristophanis locum respexit. Lexicon S. Germ. apud Rubnk. ad Timæi Lex. p. 8.: Ἄγαμαι τοῦτου, Ἄγαμαι κεραμείων, Εὔπολις καὶ Ἀριστοφάνης. Locus extat in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 335., ubi legitur κεραμεῖ pro κεραμείων. Mœris Attic. p. 1.: Ἄγαμαι Ὑπερβόλου, Ἀττικῶς· Ἄγαμαι Ὑπέρβολον, Ἑλληνικῶς. "Hoc fragmentum e veteri Comico videtur derivasse Mœris. Hyperbolus enim iste, uti notum, homo fuit pessimus et flagitiosissimus, qui cum ex infimo Athenis loco ad summos honores pervenisset, tandem, Nicia auctore, testarum suffragiis, exilio mulctatus est. Ejus autem improbitatem veteres Atticorum Comœdiæ perpetuo notarunt." Pierson. Orion apud Etym. M. p. 5. 8.: Ἄγαμαι· τὸ παθητικόν, Ἄγαμαι αὐτοῦ, καὶ τοῦτο μᾶλλον οὕτως συντάσσουσι καὶ τὸ θαυμάζειν[1] πολλάκις· ἀπογωνῶναι δὲ αὐτοῦ καὶ αὐτὸν, ὁμοίως καὶ τὸ κρατῆσαι αὐτοῦ, καὶ τὸ ἀφελέσθαι, καὶ τὸ ἀφαιρεῖσθαι, ἐπιλαθέσθαι, πεθεῖν. Libellus de Constructione Verborum apud Hermannum Gram. Gr. p. 409.: Ἀπὸ δὲ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ταῦτα: Ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος, καὶ Θαυμάζω σε τῆς συνέσεως, καὶ Ἐκπλήττομαι καὶ Ἐπαινῶ καὶ Ἐγκωμιάζω καὶ Ζηλῶ καὶ Ὀλβίζω καὶ Εὐδαιμονίζω καὶ Φιλῶ καὶ Ἀγαπῶ καὶ Ἀποδέχομαι. Ὁμοίως καὶ Μισῶ σε τῆς ἀναιδείας, καὶ Στυγῶ καὶ Βδελύττομαι, καὶ Ἀποστρέφομαι καὶ Ταλανίζω καὶ Κακίζω καὶ Μέμφομαι. Νοεῖται γὰρ ἐν ἅπασι τούτοις τὸ ἕνεκα, οἷον Ἄγαμαί σε ἕνεκα τοῦ φρονήματος. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ Αἰτιῶμαί σε τῆς ζημίας, καὶ Ἐλεῶ καὶ Οἰκτείρω σε τῆς ταλαιπωρίας, καὶ Θρηνῶ καὶ Κλαίω καὶ Ὀλοφύρομαί σε τῆς συμφορᾶς, καὶ Δακρύω σε τῆς ἀναισθησίας. Ταῦτα δὲ πάντα καὶ ἀντιστρόφως ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν συντάσσεται, οἷον, Ἄγαμαί σου τὸ σῶφρον, καὶ Θαυμάζω, καὶ Ἀποδέχομαί σου τὸ γενναῖον. Phavorinus: Ἄγαμαι· θαυμάζω. Ἄγαμαι, ἀγάσομαι, ἠγησάμην, καὶ Ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος, Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἕνεκα τοῦ φρονήματος. Ἀττικοὶ γὰρ ἔξωθεν λαμβάνουσι τὸ ἕνεκα. Λέγουσαι, l. λέγουσι, καὶ ἀντιστρόφως, Ἄγαμαί σου τὸ σῶφρον. Quod unde depromserit Phavorinus, nescimus. Suidas: Ἄγαμαι κατὰ περιποίησιν, γενικῇ· Τὸν φίλον ἄγαμαι τῶν τρόπων καὶ τοῦ χρηστοῦ ἤθους ἕκατι. Αἰτιατικῇ δέ· Οἶμαι δὲ τὸν πόλεμον θεῶν τινα ἀγασθῆναι. Ὅταν ἔχῃ τὴν σὲ αἰτιατικὴν, καὶ ὅταν ἐξακούηται τὸ ἕνεκα, γενικῇ συντάσσεται. In verbis, Οἶμαι δὲ τὸν πόλεμον θεῶν τινα ἀγασθῆναι, respicitur locus Isocratis in Panegyr. Orat. T. i. p. 218., jam supra laudatus, e quo Lexicographus ille sic corrigendus et supplendus est: Οἶμαι δὲ καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον θεῶν τινα συναγαγεῖν, ἀγάσθεντα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Toupius l. c. ex Rheso v. 245. affert, Ἄγαμαι λήματος. Philostr. Heroic. p. 42., Ἄγαμαί σε τοῦ ἑταιροῦ, ubi hæc notavit Boissonadius p. 380., a Schæfero in Mss. laudatus:— "Schol. μακαρίζω σε, Editt. σου, ABCEFGI σε, et sic Morellus invenerat, cujus in margine legitur, γρ. σε. Σου stare quidem potest; nam sic Euripides Epist. 3. duobus genitivis cum ἄγαμαι usus est; Οὐδεὶς ὕστις οὐκ ἠγάσθη τέ σου τῆς φιλανθρωπίας. Sed hic σε prætuli a pluribus Codicibus datum, et rationi, quam sæpius secutus est Philostratus, magis adcommodatum." "Quando autem cum genitivo personæ construitur, contemtum plerumque indicat, et ἐπὶ κατηγορίας ponitur. Vid. H. Steph. Add. de D. A. p. 122., collato Suida v. Θαυμάζω: Θαυμάζω· ὅτε πρὸς γενικὴν συντάσσομεν, τὸ καταγινώσκω σημαίνει, πρὸς δὲ αἰτιατικὴν, τὸ ἐπαινῶ. Plato Hippia Maj. p. 100. B., Καὶ νὴ τὴν Ἥραν ἄγαμαί σου. Herodotus vi. 76., Ἄγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἐρασίνου οὐ προδιδόντος τοὺς πολίτας. Atque ita procul dubio in Mœridis loco sumi debet." Piersonus ad Mœr. p. 1.] Ἀγαίμην ἄν, Pla. 189. [" Plat. T. iii. p. 129. E., Ἀγαίμην ἂν ἔγωγ', ἔφη, θαυμαστῶς," L. C. Valck. ad Scapulæ sui marginem], Mirarer. [Sequentia loca indicavit Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 8. Plato Menon. p. 22. F., Καὶ Γοργίου μάλιστα, ὦ Σώκρατες, ταῦτα ἄγαμαι: Parmen. p. 58. C., Τοῦτό γε σου καὶ πρὸς τοῦτο ἠγάσθην: Protag. p. 203. G., Ἀεὶ μὲν ἔγωγέ σου τὴν φιλοσοφίαν ἄγαμαι: p. 214. D., Πολὺ μάλιστα ἄγαμαί σε: Euthyd. p. 216. H., Ἀγασθέντες τῆς σοφίας αὐτοῦ: Gorg. p. 295. F., Καὶ ἔγωγε κατ' αὐτὸ τοῦτο οὐκ ἄγαμαι Πῶλον.] Et partic. ἀγάμενος. Xenoph. Memor. [ii. 1. 19. " de iis, qui ipsi sese delectantur, qui meritis suis acquiescunt et virtute nituntur sua," Lex. Xenoph.], Ἀγαμένους μὲν ἑαυτοὺς, ἐπαινουμένους δὲ, καὶ ζηλουμένους ὑπὸ τῶν ἄλλων. [Idem in Apolog. v., Ἰσχυρῶς ἀγάμενος ἐμαυτόν. Synesius Epist. i., a Schæfero in Mss. indicatus, Ὥσπερ ἀγάλμασιν ἐνατενίζειν τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένας τοῦ κάλλους. Hesych.: Ἀγάμενοι· θαυμάσαντες. Glossam haucce sine corruptelæ suspicione affert Fischerus ad Platonis Phæd. xxxviii. p. 373. Sed legendum vel Ἀγασάμενοι, ut Hesych. alibi Ἀγασσάμενοι· θαυμάσαντες, φθονήσαντες, vel potius, Ἀγάμενοι· θαυμάζοντες. Vide nos supra ad v. Ἀγέομαι. Suidas et Zonar. p. 34.: Ἀγάμενος· θαυμάζων· Ἀγάμενοι τοῦτον τῆς εὐψυχίας ἐποχοῦσι τῷ ἵππῳ. Cujus sit fragmentum illud, nobis incompertum est.]

["Ἄγαμαι, Suspicio, Magni facio. Xenoph. Ἱερ. v. 1., Τούτους ἀντὶ τοῦ ἄγασθαι φοβοῦνται. Cum dat. Suidas: Ἀγασθῶ τινί· ἀντὶ τοῦ θαυμάσω τινά. Ξενοφῶν· Ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν. Locus est K. Π. ii. 4. 8. p. 130. ubi Edd. vett. habent vitiose ἀγαθῶ. Steph. et Wells. edidere, Ὅταν τινὰ ἀγ.

[1] Locus vulgo sic legitur, neque aliter Schæferi in nupera editione extat: Ἄγαμαι αὐτοῦ· καὶ τοῦτο μᾶλλον οὕτως συντάσσουσι καὶ τὸ θαυμάζειν πολλάκις. Sed, cum Piersono ad Mœr. p. 1., dele punctum post συντάσσουσι. Sensus enim est hic, Ἄγαμαι apud Atticos, ut θαυμάζειν, cum genitivo jungi.

Sed videtur præferendus esse dativus. Inprimis de iis, qui honeste amant animum, non obscene corpus, cum accus. Λ. i. 7., Ὁποίου ἀνδρὸς σῶμά τε καὶ ψυχὴν ἀγασθείη: ii. 14., Ἀγασθεὶς ψυχὴν παιδός. Σ. viii. 13., Τῶν μὲν τὸ ἦθος ἀγαμένων, τῶν δὲ τοῦ σώματος ἐπιθυμούντων: 29., Ὅσων μορφῆς ἠράσθη—ὅσων δὲ ψυχὰς ἀγασθείη, Zeunius ex Edd. vett. revocavit ψυχαῖς: 31., Οὐ διὰ τὸ συγκαθεύδειν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγασθαι ἀλλήλους." Lex. Xenoph.]

Ἄγαμαι, Laudo, Probo (facta alicujus.) Plato Polit. i. (22. p. 31. ed. Ast.), Πάνυ γε ἄγαμαι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε, ὅτι οὐκ ἐπινένευκας μόνον καὶ ἀνένευκας, ἀλλὰ καὶ ἀποκρίνει πάνυ καλῶς. Ubi notanda constructio a superioribus diversa. [Cum genit. et ὅτι legitur in Xenoph. Memorab. iv. 2. 9., Ἀγαμαί σου διότι οὐ προεῖλου θησαυρούς, et Sympos. viii. 12., Σοῦ πολλὰ ἄγαμαι, καὶ ὅτι παιδεύεις αὐτόν.] Idem cum accusativo, Ἄγαμαί σου τὴν ἀπόκρισιν, ubi videtur posse eodem modo exponi. Cum accusativo personæ et genitivo rei videtur hanc ipsam significationem habere, apud Julianum (Epist. xviii. B.), Ἐγὼ δὲ ἐκεῖνον μὲν sub. Δαίδαλον, εἰ καὶ τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. Videtur enim hic ἄγαμαι et ἐπαινῶ pro eodem posuisse. [Cum quo loco conferri debent verba Phalaridis Epist. v., Τότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαιτος, τῶν τρόπων ἐτιμωρούμεθα, ubi Julianum laudat Lennepius. At Ælianus Var. Hist. v. 6., ἐπαινέσαι ab ἀγασθῆναι sic distinguit, ut pateat hoc multo plus esse quam illud, (vide J. F. Reitzium ad Luciani Charidemum xvi. T. iii. p. 627.), Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινέσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Idem in Fragmento apud Suidam, Ἐπεὶ καὶ τὴν τοῦ Μενέλεω πρὸς τὸν τοῦ Πριάμου Πάριν οὔτε ἐπαινῶ, οὔτε ἄγαμαι. Vide Xenoph. Ages. ii. 7. viii. 4., locis mox citandis. " ¶ Probare,[1] ut in Xenoph. K. Π. ii. 3. 8., Ταῦτα δ' ἀγασθεὶς ὁ Κῦρος τοῦ μὲν ταξιάρχου τὴν ἐπίνοιαν, τῶν δὲ τὴν πειθώ, ὅτι ἅμα μὲν ἐγυμνάζοντο, ἅμα δὲ εὐθυμοῦντο. Paulo post est, Τούτοις δὲ ἡσθείς. Sed §. 9., est paulo rarior structura, Τοῦτον ἀγασθεὶς τῆς ἐπιμελείας. Ibid. iii. 3. 5., Ὅπως καὶ ἐκεῖνοι ἔχοιεν τιμᾶν, εἴ τινας ἄγαιντο τῶν ὑφ' ἑαυτούς. Alii male ἄγοιντο: vii. 1. 20., Ἀγασθεὶς δὲ ὁ Κῦρος αὐτοὺς, καὶ οἰκτείρων, ὅτι ἀγαθοὶ ἄνδρες ὄντες ἀπόλοιντο. Idem Anab. i. 1. 9., Ἠγάσθη τε αὐτὸν καὶ δίδωσιν αὐτῷ μυρίους Δαρεικούς: Ιπ. 4. 1., Ὅταν ἀγασθεὶς, probatis equi virtutibus, πρίηταί τις. Cum præpos. ἐν, K. Π. viii. 2. 2., Διέπεμπε τούτοις, οὓς ἀγασθείη—ἔν τισι πράξεσι, ubi Zeunius e Ms. Guelf. edidit οἷς. Probare orationem. Ita participium in respondendo, K. Π. vi. 3. 12., Ἀγασθεὶς αὐτὸν ἐπήρετο: Œcon. vii. 38., Ἀγασθεὶς αὐτῆς τὴν ἀπόκρισιν, εἶπον.

" ¶ Laudare, Xenoph. Ages. ii. 7., Εἰ ἐπαινοίην κινδυνεύοντα, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτοῦ ἄγαμαι, ὅτι κ. τ. λ.: viii. 4., Ἐγὼ οὖν καὶ τοῦτο ἐπαινῶ Ἀγησιλάου, τὸ, πρὸς τὸ ἀρέσκειν τοῖς Ἕλλησιν, ὑπεριδεῖν τὴν βασιλέως ξενίαν· ἄγαμαι δὲ κἀκεῖνο, ὅτι οὐχ ὁπότερος πλείω τε χρήματα ἔχει κ. τ. λ. Sic sæpius de historico, ut Ages. i. 36. Λ. ix. 1., Ἄξιον δὲ τοῦ Λυκούργου καὶ τάδε ἀγασθῆναι, τὸ κατεργάσασθαι: item x. 4. Sed etiam de aliis, Sympos. ix. 3., Ἔνθα δὴ ἠγάσθησαν τὸν ὀρχηστοδιδάσκαλον. Videtur esse leniter reprehensuri, Œcon. xxi. 10., Ἐγὼ μὲν αὐτὸν οὐκ ἂν ἀγαίμην: item eorum, qui honeste preces aliorum repudiant: E. vii. 4. 10., Ἀγασθέντες δὲ αὐτοὺς οἱ Θηβαῖοι, ὅτι καίπερ ἐν κινδύνῳ ὄντες, οὐκ ἤθελον τοῖς εὐεργέταις εἰς πόλεμον καθίστασθαι, συνεχώρησαν αὐτοῖς." Lex. Xenoph. " Vide Heindorf. ad Platonis Gorg. p. 120.," Schæferus in Mss.]

‖ Exponitur etiam alicubi a nonnullis Oblector, et, quod malim, Mirifice oblector, ut in hoc Platonis loco ex Polit. i. (4. p. 6.), Καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. [Vide Ruhnk. ad v. Ἀγαμένως mox laudandum. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.: Ἄγαμαι· ἥδομαι. Ἀγασθείς· χαρείς, θαυμάσας. Aristoph. Av. 1743., Ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ᾠδαῖς, Ἄγαμαι δὲ λόγων. Cf. Xenoph. Memor. ii. 1. 19. et Apolog. v. ll. cc. Hesych.: Ἄγασαι· ἀγάλλου. Ἀγάσσι· μεθ' ἡδονῆς. " Hæc utpote corrupta prudens præteriisse videtur Phavorinus. Forte Hesych. scripserat: Ἀγασόμεθα· φθονήσομεν." Kusterus. Melius conjecit G. Wakefield. ad Hesychii sui marginem, Ἀγάσσι· ἐφηδοίης, afferens ex Hesych. Ἐφήδοιτο· τέρποιτο, et addens, " Et hinc Oppian. Cyn. iii. 96., Ἔξοχα δ' αὖ τάδε φῦλα φίλην ἀγάσαιτο γενέθλην," ubi tamen ἀγάσαιτο est Amare solent. Æschines Dial. ii. Περὶ Πλούτου c. 33. p. 93.: ΚΡΙΤ., Ὡς ἐγὼ πάνυ σφόδρα τούτους τοὺς λόγους ἀκροώμενος, οὓς καὶ σὺ νῦν τυγχάνεις δὴ διεξιών, ἄγαμαι. ΣΩ., Εἶπον οὖν ἐγὼ, Ὅτι μοι δοκεῖς σὺ, ὦ Κριτία, οὕτως ἐμοῦ χαίρειν ἀκροώμενος, ὥσπερ τῶν ῥαψῳδῶν, οἳ τὰ Ὁμήρου ἔπη ᾄδουσιν. " Ubi certe ἄγαμαι et χαίρω verba sunt idem significantia," Fischerus in Græcitatis Indice. Supra, dum de significationibus verbi ἀγαίομαι agebamus, notare debebamus Compos. " Ἐπαγαίομαι,[2] apud Apollon. R. iii. 470., poni pro Lætor aliqua re, Glorior, Jacto me, Οὕνεκεν οὔ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ: Scholia edita habent, Ὅτι οὐκ ἐπιχαίρω ἐγὼ κακοῖς, Scholia autem e Cod. Par., Τὸ δὲ ἐπαγέομαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιχαίρω, ubi reponendum est ἐπαγαίομαι.[3] Ibid. v. 1202., Τοῖος ἄρ' Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων: Scholia edita, Ἐπαγαίετο· ἔχαιρε, ἐγαυρία, Scholia e Cod. Par., Ἐπαγείετο δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔχαιρε

[1] Huc faciunt Timæi Lexicon p. 8. et Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.: Ἄγαμαι· ἀποδέχομαι. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 326.: Ἄγασθαι· ἀποδέχεσθαι. Similiter ἀγαπᾶν per ἀποδέχεσθαι ab eodem Grammatico S. Germ. et Suida exponi, jam supra vidimus, ubi Stephano nostro ἀποδέχεσθαι est Gratum acceptumque habere et approbare, Acquiescere iis quæ statuta sunt ab arbitris: vide exempla ibi prolata, quibus addas Isocr. in Panegyr. Orat. T. i. p. 190. ed. Augeri, Τὰ γὰρ ὑφ' ἡμῶν κριθέντα, τοσαύτην λαμβάνει δόξαν, ὥστε παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαπᾶσθαι. Grammaticus S. Germ. in libro Περὶ Συντάξεως apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 120.: Ἀποδέχομαι γενικῆ. Περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν Ἄξιον ἀποδέχεσθαι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σφόδρα τῶν τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις διακελευομένων ἐμμένειν. Ἰσοκράτης πρὸς Δημόνικον, T. i. p. 14. ed. Augeri, αἰτιατικῇ· Μήτε γέλωτα προπετῆ στέργε, μήτε λόγον μετὰ θράσους ἀποδέχου. Plato in Phædone p. 389. E., Ὡς ἡδέως καὶ εὐμενῶς καὶ ἀγαμένως τῶν νεανίσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο, i. e. Ruhnkenio ad Timæi Lex. p. 9. interprete, Orationem mirifice probavit. Pseudo-Plato in Definitionibus p. 413. b., Ἀγάπησις· ἀπόδειξις παντελής. Eadem definitio legitur in Clemente Alex. Strom. ii. p. 451. 10., ubi Potterus:—" Forte scribendum ἀπόδεξις: nam amoris est amatos παντελῶς ἀποδέχεσθαι, δοκιμάζειν καὶ συναινεῖν, et, ut sequitur, ἀρέσκεσθαι τῷ ἤθει." Vide quæ de hac re scripsimus ad v. Ἀγαπῶ. Gulielmus Adams in Mss. in eandem incidit conjecturam, nescius ante se sic correxisse Potterum. Idem vir doctus in iisdem Schedis:—" " Ἀγανάκτους, Stob. Serm. 42. p. 297. e Plat. Legg. v. 608. a. ubi editur ἀγαπητῶς."

[2] " " Ἐπαγάομαι, darüber zürnen, ergrimmen; οἵτω πατρίδος, Parthenii xxi." Schneiderus in Lex. Locus est: Ὀλοῷ δ' ἐπαγάσσετο πατρίδος οἵτῳ. Sic Edd. Sed Jo. Arnoldus Kanne in ed. Gotting. 1798. recte reposuisse videtur ἐπαγάσσατο. " Est ἀγάζομαι," inquit: " indignatus est exitio patriæ, quam illa prodiderat."

[3] Notanda est hæc Codicis Par. lectio, ἐπαγέομαι corrupte pro ἐπαγαίομαι. Hinc discas verbum Ἀγέομαι, de quo Noster supra dixit, " Ἀγέομαι i. q. ἀγαίομαι, Admiror, Hesych. Ἀγεόμενοι· θαυμάζοντες," e Lexicis, utpote corruptum, ejiciendum esse. De αι et ε confusis vide notas ad Gregor. Cor. p. 316. 337. 380. sq. 407. 417. 502. 526. 564. 707. 914. " Consulantur," inquit Schæferus in Mss., " Jacobs. Anim. 58. Steinbr. Mus. Tur. i. p. 296. Markl. Suppl. 232. Iphig. p. 8. 64. Jacobs. Anim. 237. et Anthol. vi. 191. Brunck. Aristoph. i. 205. ii. 112. ad Apollon. R. 243. T. Hemsterh. ad Plut. p. 153. Callimach. i. 420. 530. 544. Bast Lettre 97. Αἰ et ἐ confusa, v. Porson. Med. p. 13. 6. Litera α in Codd. sæpe ita scribitur, ut ι illi adhærere videatur, quo fit, ut modo cum αι, modo cum ω permutetur. Jacobs. Anim. 110. ad Chariton. p. 610. Ammian. Marc. xvii. 3. 23. ἠγάγησεν leg. ἠγάπησεν." Omnino vide Porsonum in Adversariis p. 33. et 234.

Mentio Adversariorum illorum commode nobis in mentem revocavit Epinici versum, de quo supra egimus in not. 3. ad p. 48. et not. 1. ad p. 49., Ἔσμὸν μελίσσης τῆς ἀκρολόγου γλυκὺν, ubi τὸν γλυκὺν conjecit Schweigh. " πάγγλυκυν Jacobsius. " Παγγλυκερὸς quidem extat in Aristoph. Lysistr. 970., Ταυτὶ μέντοι νυνί σ' ἐποίησ' Ἡ " πεμβελυρὰ καὶ " παμμυσαρά. ΚΙ. Μὰ Δί' ἀλλὰ φίλη καὶ παγγλυκερά. Sed πάγγλυκυν nusquam legitur. Ceterum pro ἔσμὸν Jacobsius Animadvv. in Eurip. p. 114. νασμὸν reposuit, quod in textum recepit Schweigh. Quamvis Porsonus in Adversariis p. 105. ed. Lips., ubi Epinici versus laudatur, ἔσμὸν, ut diximus l. c., intactum reliquerit, ibidem tamen p. 235., monente viro eruditissimo, P. P. Dobræo, egregia hæc notavit:—" Eurip. Bacch. 710. Γάλακτος ἑσμοὺς εἶχον. Brunckius proponit, Γάλακτος εἶχον νάματ'. Ἑσμοὺς satis tuetur Philostratus Vit. Sophist. i. 19. p. 511. (Ἡ δὲ ἰδία τῶν λόγων τοῦ μὲν ἀρχαίου καὶ πολιτικοῦ ἀποβέβηκεν· " ὑπόβακχος γὰρ καὶ διθυραμβώδης· τὰς δ' ἐνοίας

καὶ ἐγαυρία, ubi legendum ἐταγαίετο. In hoc autem sensu simplex verbum ἀγαίομαι nusquam legitur. Sed, cum ἄγαμαι, quod est ejusdem originis, atque ἀγαίομαι, sæpe sumeretur pro ἥδομαι, liberum erat forte Apollonio et simplex ἀγαίομαι pro ἥδομαι, et compositum ἐταγαίομαι pro ἐφήδομαι, usurpare. Herodoti iv. 75., Ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ ὠρύονται, Scythæ læti illo cannabis fomento et suffitu inconditum clamorem edunt, sive βοῶσι ὠρνόμενοι, uti L. iii. 117. Recte illud ἀγάμενοι, Wesselingio et Valckenaerio sine causa suspectum, acceperunt Schneiderus in Lex. et Schweigh. qui in nota ad h. l., "cur solicitaretur," inquit, "verbum ὠρύονται, iisdem summis viris suspectum, nulla prorsus causa fuisse videtur." De eleganti tamen Eldikii conjectura vir eruditus prorsus silere non debuerat. "Valckenaerio quin placitura sit, quam, in pulcherrimo Suspicionum Specimine c. i. p. 6. nuper proposuit doctissimus Eldikius, in Herodoto emendatio, Οἱ δὲ Σκύθαι ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ χρέωνται, vix dubito," Lennep. ad Phalar. Epist. p. 107. Ceterum notanda est constructio verbi ἄγασθαι cum tertio casu. "Semel cum ablativo rei constructum occurrit apud Plat. Sympos. p. 318. A., Ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκείνης ἀνεῖσαν ψυχὴν, ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ, ut apud Xenoph. K. Π. ii. p. 57., Ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν. Sic legunt Mss. et veteres Edd. confirmatque Suidas, locum laudans, v. Ἀγασθῶ. Recentiores libri, Τινὰ ἀγασθῶ." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 8. Vide Lex. Xenoph. loco supra citato. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324.: Ἀγασθῶ τινι· ἀντὶ τοῦ θαυμάσω τινά. Ξενοφῶν· Ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν. Addit hæc idem Ruhnk.:—"Philostr. de V. S. ii. 25. p. 611., Ἡγάσθη αὐτῷ ἴσα τῷ πάππῳ. Sic reperi in Cod. Paris. Sed alia manus αὐτὸν correxit." Philostr. V. Apollon. vi. 11. p. 244., Μειρακίῳ καλῷ ἐντυχὼν καὶ ἀγασθεὶς αὐτῷ τῆς ὥρας. A "Ubi malim αὐτὸ, prout legitur in A. Fere animadverti Nostro accusativum magis placuisse; si quis tamen dativum servare voluerit, me non invitum habebit." Boissonadius. Xenoph. K. Π. vi. 4., Ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις, ubi nonnulli apud Steph. τοὺς λόγους αὐτῆς: Sympos. viii. 29., Ὅσων μορφῇ ἡράσθη —ὅσων δὲ ψυχὰς ἀγασθείη, ubi Zeunius ex Edd. vett. revocavit ψυχαῖς. Eurip. Herc. F. v. 845., a Schæfero in Mss. laudatus, Τιμὰς δ' ἔχω τάσδ', οὐκ ἀγασθῆναι φίλοις, ubi vide Interpretes. Sed et cum præpos. ἐπὶ usurpari, ostendunt Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 9. e Philonis loco, mox ad v. Ἀγαμένως citando, et L. C. Valck., qui ad Scapulæ sui marginem affert ex Athen. xiii. p. 594. C., Ἐφ' οἷς Ἴωνες ἀγασθέντες. Schæferus quoque in Mss. Phalaridis Epist. xxi. citat, Ἐγὼ γὰρ ἐπὶ πᾶσιν ὁμοίως ἄγαμαι τοῖς Στησιχόρου, Ego enim omnia Stesichori admiror. "Dicitur Ἄγαμαι ἐπὶ πᾶσι, ut apud Suid. Ἀγασθέντος· ἐκπλαγέντος, θαυμασάντος· Τοῦ δὲ ἀγασθέντος ἐπὶ τῇ προαιρέσει. Καὶ ἀγασθεὶς· Ὁ δὲ ἀγασθεὶς ἐπί B τε τῇ πόλει, καὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἐπέμενε τρεῖς ἡμέρας." Lennepius. Pro ἐπὶ in Polybio xl. 8. 11. ponitur ἐν, Ἐν οἷς ἀγασθὲν τὸ πλῆθος αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν, ἔστησεν αὐτοῦ λιθίνην εἰκόνα, ubi ἐν οἷς ad ἀγασθὲν pertinet. Aliter tamen visum est Schweighæusero, cujus in Lexico Polybiano hæc sunt verba:—"Valesius ἐν οἷς vertens, Cujus rei causa, ἐφ' οἷς in animo habuerat. Verba ἐν οἷς ad προαίρεσιν referenda, Multitudo admirans, laudans studium ejus, quod his rebus ille testatum fecerat."] Sed hoc partic. est ab Ἀγάζομαι, quod vide paulo post, [imo ab Ἄγαμαι, Ἀγάζομαι enim Poetis solis in usu est. Ἄγαμαι, ut supra tradit Noster, est ab inusitato Ἄγημι, Imperf. Ἠγάμην, Fut. Ἀγάσομαι, Aor. 1. Ἠγασάμην, Aor. 1. Pass. Ἠγάσθην. Vide Phavor. Velleri Gram. Gr. p. 207. et Fischeri Animadvv. Spec. iii. P. i. p. 16. Orion apud Etym. M. p. 5. 8., Ἄγαμαι τὸ παθητικὸν—σημαίνει καὶ τὸ ζηλοῦν, ὡς ἐν Ὀδυσσείας ε' Ὃς

ᾠδίας τε καὶ παραδόξους ἐκδίδωσιν, ὥσπερ οἱ βακχεῖοι θύρσοι τὸ μέλι, καὶ τοὺς ἰσμοὺς τοῦ γάλακτος.) Ἔσμὸν μελίσσης pro *melle* dixit Epinicus Athenæi x. p. 432. C. Si probabilem conjecturam adferre voluisset, Brunckius νασμοὺς γάλακτος proposuisset. Sed nihil opus esse ex locis citatis clare patet. Σωρὸς καὶ ἰσμὸς σοφίας, Themist. xxix. p. 345. D." Ἔσμοὺς in Eurip. Bacch. 710. satis tueri Philostrati locum, et in Epinici versu agi de melle, non de apibus, cum viro κρατικωτάτῳ putamus. Sed, ut ἰσμὸν μελίσσης pro *melle* credamus dixisse poëtam, nunquam nobis persuaderi potest. Nam μελισσῶν ἰσμὸς apud Græcos scriptores, et poeticos et prosaicos, nihil aliud significat, nihil aliud significare potest, quam apum examen, v. Artemo in Epigr. ii. Pausan. ix. 771. 793. Dion. Chr. Or. xl. p. 178. 5. (ap. Jacobs. Animadvv. in Athen. p. 326.), Aristoph. Vesp. 1102. Xenoph. Hist. iii. 2. 20. Geopon. xv. 2, 14. 4, 2. Ælian. V. H. x. 21. Aristot. H. A. ix. 27. Hes. Phot. Suid. Zonar. J. Poll. i. 254. Phavor. Etym. M. p. 383. 9. (ubi, pro ἔστιν, cum Valck. Ep. ad Rov. p. 47. corrige, θεσμὸς καὶ τεθμὸς,) et Hellad. in Mentsii Opp. T. vi. p. 332. Phrynichus Σοφ. Πρόπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 37., Ἔσμὸς μελισσῶν καὶ σμῆνος μελισσῶν, ἄμφω δόκιμα: v. Dorv. ad Charit. p. 306. a Schæfero in Mss. laudatum. Ἔσμὸς, ut examen apud Latinos, interdum metaphorice ponitur de *numero*, ut ἰσμὸς γυναικῶν Aristoph. Lys. 353. τέκνων Antip. Sid. 43. ἑραστῶν Platonis Epigr. 7. et Ad. 337. οἰκετῶν Chrysost. T. vi. p. 703. δρίων Oppian. K. ii. 257. In Lycophr. 414. est καμτέων ἰσμὸς, ubi Müllerus:—"In Lex. Schneideri κάμπη perperam e Lycophr. citatur, ut nomen singularis numeri, et cum κάμπη, Eruca, confunditur, quum κάμπη sit pluralis a * κάμπος, ut recte Reichard. in Indice, et ut e Schol. patet, (Κάμπη γὰρ τὰ κάμπη.)" Idem tamen, sibi parum constans, in Indice suo habet:—"Κάμπη, (Reichard. male κάμπος,) Βροθεὶς καμπέων (Ionic. pro καμπῶν) γνάθοις, 414." De *multitudine*, ut ἰσμὸς λόγων Plat. Polit. v. 2. σωρὸς καὶ ἰσμὸς σοφίας Themist. p. 345. d. ὀνομάτων Lucian. Lexiph. 17. στεφάνων Stat. Athl. 32. et 46. in Anthol. καιῶν Porphyr. de Abst. ii. 60. et poeta incertus ap. Ignat. Ep. ad Tarsens. p. 75. (ap. Toup. Emendd. iv. 156. Jacobs. Anthol. ix. p. 205.) παθῶν Porphyr. de Abst. i. 34. Interdum, sed rarius, ponitur de *quantitate*, ut ἰσμὸς γάλακτος in Eurip. Bacch. 709. (ubi v. Barnes.) quem imitatus est Philostr. V. S. p. 511. Quæ cum ita sint, ἰσμὸς in Epinici versu nil aliud significare potest, quam vel apum examen, vel mellis copiam. Non de apibus ibi, sed de melle agi, docuit Casaub. Num igitur ἰσμὸς μελίσσης sonat mellis copiam? Imo vetat Græcæ linguæ ratio; nam μελισσῶν ἰσμὸς γλυκὺς, pro ἰσμὸς μέλιτος γλυκέος, copia dulcis mellis, tam dura est phrasis, ut in nullo scriptore vel eandem, vel ejus similem reperire possis. Vetat denique ipse Porsonus; nam ἰσμὸν μελίσσης interpretatur non copiam mellis, sed simpliciter mel. Quis tamen unquam dixerit ἰσμὸν μελίσσης pro μέλι? Phrasis, ἰσμὸς γάλακτος, qua utuntur Eurip. et Philostr. ll. cc., nihil præsidii affert ad vindicandam lectionem ἰσμὸν μελίσσης. Copiam lactis recte dici γάλακτος ἰσμὸν, nemo negabit; sed de locutione μελίσσης ἰσμὸς, pro μέλιτος ἰσμὸς, utpote prorsus nova atque inaudita, sive copiam mellis intelligamus, sive cum Porsono mel, omnes omnino dubitare debebunt, et, dum res exemplis firmetur, cum Jacobsio et Schweigh. pro ἰσμὸν reponendum censeamus νασμὸν, quæ conjectura, ut videtur, Porsono ipsi non displiceret. Nam, loquens de Brunckii conjectura ad Eurip. Bacch. 710., Γάλακτος εἶχον κάμαι', "si probabilem conjecturam," inquit, "adferre volnisset Brunck., νασμοὺς γάλακτος proposuisset." Ceterum Dorv. l. c. e Bibl. Coisl. p. 466. affert Phrynichi Arabici locum jam supra laudatum, Ἔσμὸς μελισσῶν καὶ σμῆνος μελισσῶν, ἄμφω δόκιμα, deinde addit, "nempe Grammaticis ambo vocabula ἑθρεωμα, σύστημα μελισσῶν. Puto tamen σμῆνος prima notione potius esse alveare, vas, ἀγγεῖον μελισσῶν." Eustath. ad Il. B. p. 178. 15.: Βούλονται δὲ οἱ νεώτεροι ἐπὶ μελισσῶν, οὐκ ἔθνος λέγειν, ἀλλὰ σμῆνος· μάλιστα δὲ, ἰσμὸν μετὰ δασέος πνεύματος, ὡς δηλοῖ παρὰ Ἀριστοτέλει ὁ ἀφεσμὸς· τὸ γὰρ σμῆνος, οὐ μόνον ἐπὶ πλήθους λέγεται μελισσῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ σίμβλον, ἤτοι τὸ ἄγγειον, ἐν ᾧ τὸ μέλι ἀποτίθεται αἱ μέλισσαι, σμῆνος καλεῖται. Sed cum ἰσμὸς, quod de *numero* sæpe dicitur, interdum, ut patet ex Eurip. et Philostr., γάλακτος ἰσμὸς, ponitur et de *quantitate*, quo modo hunc sensum sibi asciverit, non videmus, nisi statuamus ἰσμὸν, pariter ac σμῆνος, prima notione esse *alveare*; vas enim, in quo suum mel recondant apes, facile nobis vas lacti continendo aptum, atque adeo copiam lactis suggerit. Quod vero ad accentum vocis attinet, eam μετὰ δασέος πνεύματος scribi vult Eustath. ex Aristot. afferens compos. ἀφεσμὸς, quod exstat in H. A. ix. 27, 6. Sed ibi Schneiderus, quem fugit Eustathii loc., pro ὁ ἀφεσμὸν e Med. correxit ὁ αἰτῶν ἰσμὸν, cum quo, inquit, facit versio Thomæ, et mox pro τὸν ἀφεσμὸν, scripsit τὸν αἰτῶν ἰσμὸν, ex cod. Med. et ead. Thomæ vers. Cum tamen Eustath. suo in exemplari ἀφεσμὸν reperierit, amplius de hac lectione cogitandum videtur. Certe ἀφεσμὸς, pro simplici ἰσμὸς, tam mira est locutio, ut vix eam sine corruptelæ suspicione legere possimus. Porsonus quidem cum spiritu aspero ἱσμὸς scripsit. At in Xenoph. Plat. Aristoph. Lycophr. Aristot. Geopon. Æliano, Oppiano, Pausan. Philostr. Themistio, Porphyrio, et Luciano editur ἰσμὸς. In Phot. male ἴσμοι. In Hes. Cod. Ven. ἰσμὸς scribi, testatur Schow, sicque editur in Etym. M. Suida, Zonara, (ubi tamen K. ἴσμος,) J. Poll. Phavor. Helladio, et Phrynicho Arab. p. 36. l. c. et p. 64., Σμῆνος καὶ ἰσμὸς, ἑκάτερον δόκιμον. In Eurip. Matthiæus edidit ἴσμοὺς, ut in Barnesii ed. legitur, sed male. Eustathium nihil moramur; nullum enim aliunde vocis per spiritum asperum scribendæ auctorem affert præter Aristot. in quo, ut diximus, pro vulgato ἀφεσμὸς, Cod. Med. habet αἰτῶν ἰσμὸν, cum quo facit Thomæ versio.

δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε θεοί. Aliis tamen Grammaticis cum Nostro Ἄγαμαι ab ἀγάζω tempora sua, Ἀγάσομαι, Ἠγασάμην, Ἠγάσθην, mutuatum esse videtur. Grammaticus S. Germ. Περὶ Συντάξεως in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 121.: Ἀγάζω, γενικῇ, ἐκ τοῦ Περὶ Στεφάνου· Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; Καὶ αἰτιατικῇ, Ἰσοκράτης· Οἶμαι δὲ καὶ τὸν πόλεμον θεῶν τινὰ συναγαγεῖν, ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτήν. Καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ τρίτῃ· Τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο. Isocratis locus est in Panegyr. Orat. T. i. p. 218. ed. Augeri, ubi recte legitur τοῦτον post τὸν πόλεμον, et αὐτῶν, non αὐτὴν, ut corrupte legitur apud Grammaticum S. Germ.]

[Ἄγαμαι, i. q. φθονῶ. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.: Ἄγαμαι—φθονῶ. Sed hujus significationis exemplum nobis desideratur.]

["Ἄγαμαι, dans le sens passif, Platon in Parmenid. p. 130., Ἄξιος εἶ ἄγασθαι τῆς ὁρμῆς," Coraïus in Mss. Imo Græcæ linguæ ratio ἄγασθαι in sensu passivo sumi vetat. Dictio est, ut nobis videtur, elliptica, adeo ut ante verbum ἄγασθαι subintelligatur τοὺς πάντας ἀνθρώπους, hoc sensu: Dignus es, quem omnes admirentur. In Hippocr. Περὶ Ἀέρων, Ὑδάτων, Τόπων, c. xl. legitur ξυγκαίειν ἀγαθαί, ubi hæc notavit idem vir eruditissimus:—" J'ai rendu cette expression équivoque par *brûlant et sujet à se constiper*, parce qu'elle est susceptible d'un sens actif aussi bien que d'un sens passif. Pour ne pas chercher des exemples ailleurs, je citerai le §. x. où l'Auteur appelle ceux qui naturellement boivent peu, οὐκ ἀγαθοὺς πίνειν, dans le sens actif, et le §. xxxvii., où, en parlant des eaux mauvaises à boire, il dit, πίνειν οὐκ ἀγαθὰ, dans le sens passif. Ainsi, par ξυγκαίειν ἀγαθαὶ, ventres brûlans, il entend dans le premier sens, des estomacs doués de la faculté digestive au suprême degré." Ceterum similiter dixit Plato in Alcibiade i. c. ii. p. 29. ed. Etwalli, Παρελθὼν δὲ ἐνδείξασθαι Ἀθηναίοις ὅτι ἄξιος εἶ τιμᾶσθαι, ὡς οὔτε Περικλῆς, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν πώποτε γενομένων, Æl. V. H. xiv. 5., Τοῖς γένει μὲν μὴ προσήκουσι, δι' ἀρετὴν δὲ ἀξίοις τιμᾶσθαι, i. e. Dignis qui honorarentur, H. A. x. 1. Plut. T. ii. p. 238. ed. Reisk.]

[" Permutatur in var. lect. cum ἄγεσθαι, Hist. v. 2. 30., Διὰ τὸ ἄγασθαι τοῦτο τὸ ἱππικόν. Ita restituit Stephanus pro ἄγεσθαι, quod olim legebatur. Item cum αἰσθάνεσθαι, Œcon. iv. 23., Τῆς ὀσμῆς αἰσθόμενος, margg. ἀγάμενος, quod fortasse natum est e verbis §. 21." Lex. Xenoph. "Ἄγασθαι et ἄγεσθαι confusa, Wyttenb. ad Plut. i. p. 150," Schæf. in Mss.]

Ἀγαμένως, adv. Mirabiliter, vel Mirifice, θαυμαστῶς, Hesych. A participio Ἀγάμενος, cujus et ante positum exemplum fuit, significante Admirans, vel Admiratus: nam Hesych. exponit θαυμάσας, [sed vel scripsit, vel scribere debuerat, θαυμάζων, ut supra monuimus.] Arist. Rhet. iii. (7.), Ἐὰν δὲ ἐπαινετὰ, ἀγαμένως, sub. λέγειν, ἐὰν δὲ ἐλεεινὰ, ταπεινῶς. Ubi Schol. Gr. accepit pro θαυμαστῶς: secundum quam expositionem intelligendum fuerit, ut opinor, de mirifico quodam dicendi genere, et admirationem pariente, vel traducente auditores ad magnam admirationem. Admirationem autem excitat grandis oratio, cui apte opponetur ταπεινῶς λέγειν. Quidam tamen doctissimus vir hic interpretatus est ἀγαμένως Libenter et cum voluptate quadam animi. Sed viderit. [" Ab ἄγαμαι est adverbium ἀγαμένως, quod, non perinde frequentatum, Hesych. θαυμαστῶς exponit. Plato Phæd. p. 389. E., Ὡς ἡδέως καὶ εὐμενῶς καὶ ἀγαμένως τῶν νεανίσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο, Orationem mirifice probavit. Atque ita capiendum esse, docet similis locus in Timæo p. 527. A.: Τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως ἀπεδεξάμεθά σου. Synesius Epist. c. p. 239., Ταύτην ἀνέγνων ἡδέως ἅμα καὶ ἀγαμένως, ubi *cum admiratione* vertendum esse, [*Cum lætitia simul et admiratione*, vertit Brunck. in Notis Mss. ad Scapulam,] quæ sequuntur, ostendunt: Ὠφέλετο γὰρ τὸ μὲν, sc. ἡδέως, τῇ διαθέσει τῆς ψυχῆς· τὸ δὲ, sc. ἀγαμένως, τῷ κάλλει τῆς γλώττης. Quibus inest color e Platonis Ep. xii. ductus, T. xi. p. 169. ed. Bipont.: Τὰ μὲν παρὰ σοῦ ἐλθόντ' ὑπομνήματα θαυμαστῶς ὡς ἄσμενοί τε ἐλάβομεν, καὶ τοῦ γράψαντος αὐτὰ ἠγάσθημεν ὡς ἔνι μάλιστα. Non tam facile, qua potestate in Aristot. Rhet. iii. 7. p. 336. sumendum sit, decernas:—Τὸ δὲ πρέπον ἕξει ἡ λέξις, ἐὰν ᾖ παθητικὴ τε καὶ ἠθικὴ, καὶ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν ἀνάλογον. Τὸ δ' ἀνάλογόν ἐστιν, ἐὰν μήτε περὶ εὐόγκων * αὐτοκαβδάλως λέγηται, μήτε περὶ εὐτελῶν σεμνῶς· μηδ' ἐπὶ τῷ εὐτελεῖ ὀνόματι ἐπῇ κόσμος· εἰ δὲ μὴ, κωμῳδία φαίνεται· οἷον ποιεῖ Κλεοφῶν· ὁμοίως γὰρ ἔνια ἔλεγεν, καὶ εἰ εἴπειεν ἂν, Πύρνια συκῆ. Παθητικὴ δὲ, ἐὰν μὲν ᾖ ὕβρις, ὀργιζομένου λέξις· ἐὰν δὲ ἀσεβῆ καὶ αἰσχρὰ, * ὀνοχεραινόντως καὶ * εὐλαβουμένως λέγειν· ἐὰν δὲ ἐπαινετὰ, ἀγαμένως· ἐὰν δὲ ἐλεεινὰ, ταπεινῶς· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁμοίως. Alii aliter vertunt. (Buhleus, Cum animi voluptate.) Victorius, Cum lætitia, non probante H. Steph. in Thes. Habet interdum ἄγασθαι, æque ac cognatum ἀγάλλεσθαι, lætandi et exultandi significationem ut apud Philonem T. ii. p. 547.: Ὡς γὰρ ἐπ' οὐδενὶ τῶν πώποτε γενομένων αὐτοκρατόρων, ἅπαντες ἠγάσθησαν. Ubi Mangeius, sibi constans, ἠγαλλιάσθησαν, quod ne Græcum quidem est, reponit. Omnibus tamen perpensis, ἀγαμένως in Aristotele accipere malim Admirabiliter, Magnifice." Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 8, 9. Quod ad locum e Platonis Phædone, Ruhnkenio laudatum, attinet, Ἀλλ' ἔγωγε μάλιστα ἐθαύμασα αὐτοῦ πρῶτον μὲν τοῦτο, ὡς ἡδέως, καὶ εὐμενῶς, καὶ ἀγαμένως, τῶν νεανίσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο, ἔπειτα, ἡμῶν ὡς ὀξέως ᾔσθετο, ὧ πεπόνθειμεν ὑπὸ τῶν λόγων, verum verborum sensum exponit J. Fr. Fischerus, cujus in nota hæc sunt verba:—" Kœhlerus p. 83. reponi jubebat ἀσμένως, præeunte, ut videtur, Ruhnkenio, qui in notis ad Timæi Glossar. Plat. p. 5. ostendit, ἀγαμένως rectius explicari posse sic, ut sit Libenter, ἀσμένως: temere. Nam ἡδέως est Libenter, ita ut appareat, te delectari, non offendi, dubitationibus et reprehensionibus aliorum, sed ἀσμένως est ἡδέως et μετὰ χαρᾶς, interprete Hesych. v. Actt. ii. 41. xxi. 17.: εὐμενῶς, Benevole, Amice, ita ut appareat, te propitium esse, non iratum, iis, qui reprehenderunt a te disputata: ἀγαμένως, Cum admiratione, ita ut appareat, te admirari ingenium et acumen eorum, qui contra disputarunt. Hesych. et ex eo Phavor.: Ἀγαμένως· θαυμαστῶς." Mirum est sane virum hunc acutissimum, cum ἀγαμένως recte vertisset, Cum admiratione, discrepantiam inter suam et Hesychii expositionem non animadvertisse; ἀγαμένως enim Angl. dixeris *Admiringly*, ita ut appareat, te admirari alicujus ingenium, at θαυμαστῶς nihil aliud sonare potest, quam *Admirably*, ita ut appareat, tuum ingenium aliquem admirari. Hoc de auditore dicitur, cujus animum ita commoveat orator, ut eum in sui sermonis magnam trahat admirationem; at illud de oratore dicitur, qui vehementi suæ orationis argumentorum admiratione ipse afficiatur. Errant ergo splendide Hesych. et Gr. Schol. ad Aristot. a Nostro citatus, qui ἀγαμένως vertunt per θαυμαστῶς. Verba in Phæd., Ἀγαμένως τὸν λόγον ἀπεδέξατο, Ruhnk. vertit, Orationem mirifice probavit; sed cum Fischero vertere debuerat, Cum admiratione, ut Ruhnk. ipse in Synesii loco ἀγαμένως recte accepit. Mirifice enim est Græcorum θαυμασίως, ut in Platonis Timæi loco, quem affert vir magnus, Τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως ἀπεδεξάμεθά σου, vel θαυμαστῶς, Plato in Phæd. c. xxxviii., Θαυμαστῶς γάρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται καὶ νῦν καὶ ἀεί: c. xli., Ἐγὼ μέν, ἔφη ὁ Κέβης, καὶ τότε θαυμαστῶς ὡς ἐπείσθην ὑπ' αὐτοῦ, καὶ νῦν ἐμμένω ὡς οὐδενὶ λόγῳ: Epist. xii., Τὰ μὲν παρὰ σοῦ ἐλθόντ' ὑπομνήματα θαυμαστῶς ὡς ἄσμενοί τε ἐλάβομεν, καὶ τοῦ γράψαντος αὐτὰ ἠγάσθημεν ὡς ἔνι μάλιστα. Cicero Acad. iv. 2.,

[1] Imo non dixit Ruhnk., ἀγαμένως rectius explicari posse sic, ut sit Libenter, ἀσμένως, sed, cum attulisset Victorii sententiam, in Aristotele ἀγαμένως interpretantis Cum lætitia, a Nostro non probatam, tantum addit, " Habet interdum ἄγασθαι, æque ac cognatum ἀγάλλεσθαι, lætandi et exultandi significationem." Adeo non verum est, ut Ruhnk. dixerit ἀγαμένως rectius explicari posse Libenter, ἀσμένως, ut ipse longe aliter explicuerit, sc. Admirabiliter, Magnifice.

Delectabatur autem mirifice lectione librorum. Idem Ruhnk.: " Omnibus perpensis, ἀγαμένως in Aristot., Ἐὰν δὲ ἐπαινετὰ, ἀγαμένως, ἐὰν δὲ ἐλεεινὰ, ταπεινῶς, accipere malim Admirabiliter, Magnifice." In verbis, *Admirabiliter, magnifice*, alludere videtur ad Ciceronis Tusc. iv. 16., Quod idem cum Stoici de sapiente dicunt, nimis admirabiliter, nimisque magnifice dicere videntur, ubi tamen Admirabiliter est, Forcellino in Lex. interprete, præter communem hominum sensum, παραδόξως. " Speciatim Admirabile dicitur id, quod est præter opinionem hominum constitutum, ut Quintil. iv. 1. definit. Hinc Cic. de Fin. iv. c. penult., Hæc παράδοξα illi, nos admirabilia dicamus. Juv. Sat. xiii. 53., Improbitas illo fuit admirabilis ævo." Forcell. Plato in Phæd. c. xliv., Τουτονὶ γοῦν τὸν λόγον τὸν πρὸς τὴν Ἁρμονίαν θαυμαστῶς μοι εἶπες ὡς παρὰ δόξαν. Dixit Cicero de Opt. Gen. Orat. c. vi., Plato suum fere æqualem admirabiliter in Phædro laudari fecit a Socrate. Sed, cum ἀγαμένως, quod formatur a partic. ἀγάμενος, passivo quidem quoad formam, sensu tamen activo, ὁ θαυμάζων, ut recte exponunt Suidas et Zonaras, nihil aliud, ut supra nobis ostensum est, significare possit, quam quod Anglice dixeris *Admiringly*, procul dubio in Aristotele ponitur pro Cum admiratione; ita ut appareat oratorem eorum virtutem vehementer admirari, de quorum præclaris facinoribus sermo sit: non, ut Noster arbitratus est, pro Admirabiliter, Anglice *Admirably*, i. e. θαυμαστῶς s. θαυμασίως, adeo ut orator auditores in magnam suæ orationis admirationem trahat.]

" Ἐπάγαμαι, Admiror ob." H. St. Thes. Ind. [Vide notata supra ad v. Ἐπαγαίομαι, et mox not. ad v. Ἐπαγάζομαι.]

[* Περιάγαμαι, Demiror. Glossæ Labb.: Περιάγαμαι· Demiror. O.]

[* " Προσάγαμαι, Toup. Opusc. i. p. 381." Schæf. in Mss.]

Ὑπεράγαμαι, Demiror, Supra modum miror, Vehementer miror. Suidas: [1] Ὑπεράγασθαι· * ὑπερθαυμάζειν. [Idem et Photius p. 456.: Ὑπερηγάσθην· ὑπερεθαύμασα. Zonaras p. 1783.: Ὑπερηγάσθη· ἐθαυμάσθη. Hesych.: Ὑπερηγάσθη· ὑπερεθαυμάσθη. Hesych.: Ὑπεραγασθεὶς· ὑπερθαυμάσας. In Phavorini ed. Bas. 1538. qua utimur, male exhibetur ὑπεραχασθεὶς. Tittmann. ad Zonaræ locum, tanquam ad vindicandam lectionem ἐθαυμάσθη, ex Hes. affert, Ἀγασθεὶς· θαυμασθεὶς, cui glossæ addi possit hæc in eodem Hesychio, Ἐθάμβησεν· ἐθαυμάσθη, ἐξεπλάγη. Sed ἐθαυμάσθη et θαυμασθεὶς Zonaræ et Hesychii librariis procul dubio debentur. Nam nec ὑπερηγάσθη, nec ἀγασθεὶς usquam ponitur in sensu passivo, hoc pro θαυμασθεὶς, illud pro ἐθαυμάσθη. Phavor. quidem, in Hesychii glossa, Ὑπερηγάσθη· ὑπερεθαυμάσθη, non dubitavit ὑπερεθαύμασεν reponere. Ἐθαυμάσθη in sensu passivo usurpavit Lucian. Somnio viii. T. i. p. 11., Καὶ Μύρων ἐκηνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη, In admiratione fuit, ubi Mss. ἐθαυμαστώθη. Plato Sympos. vii. T. x. p. 181. ed. Bipont., Ὅθεν δὴ καὶ ὑπεραγασθέντες οἱ Θεοὶ διαφερόντως αὐτὸν ἐτίμησαν. Æl. Var. Hist. xii. 1. p. 716., Ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ὑπερηγάσθη [2] τὴν εὐγένειαν οὐ [3] Περσικῶς ὁ τοῦ Δαρείου. Vide L. xii. 31. et nostra supra ad p. ccclv. not. Philostr. de V. Apollon. ii. 17., in Append. ad Scapulam p. 2. laudatus, Ὅτε δὴ καὶ τὸν Οὐαρδάνην τῆς τε φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἐπιμελείας ὑπεραγασθῆναί φασι. Eunapius in Vita Jamblichi p. 71. ed. 1568., Εἶτα τὸ Κανωβικὸν θαυμάσας τε καὶ ὑπεραγασθεὶς τοῦ Νείλου στόμα. J. Pollux v. 113., Φιλῶ τὸν δεῖνα, ὑπερφιλῶ, στέργω, * ὑπερστέργω, ἀγαπῶ, ὑπεραγαπῶ, ἄγαμαι, καὶ τοῦτ', εἰ βούλει, μετὰ τῆς ὑπέρ.]

Ἄγαζομαι, ejusdem cum præcedentibus significationis: a quo hæc tempora frequenti in usu sunt apud poetas, quædam et apud oratores. Præt. imperfect. ἠγαζόμην, unde ἠγάζετο apud Orph. in Arg., [63., Ἔξοχα γὰρ μερόπων ἠγάζετο [3] καὶ φιλέεσκον [3] Δεινοβίην ἥρωα περικλυτὸν Αἴσονος υἷα. " Ambo interprètes legisse videntur ἠγάπετο: nos τὸ ἠγάζετο non sine ratione præferimus." Eschenbach. Hesych.: Ἠγάζοντο· ἐθαύμαζον.] Fut. ἀγάσομαι. Aor. 1. ἠγάσθην. Aor. med. ἠγασάμην. Et participia, ἀγασόμενος, ἀγασθεὶς, ἀγασάμενος, et ἀγασσάμενος apud poetas, sicut et ἀγάσσαρο pro ἠγάσαρο, et ἀγασσάμεθα pro ἠγασάμεθα, item ἀγάσσεσθαι pro ἀγάσεσθαι. Ἀγάζομαι, pro quo oratores ἄγαμαι, Admiror, Suspicio, Admirationi habeo, vel Admiratione prosequor. Habet accusativum rei, vel genitivum, vel etiam dativum et quidem interdum cum præpositione ἐπί: personæ autem vel genitivum, vel dativum, vel accusativum. Cum accusat. rei, Hom. Il. Θ. 29. I. 694., Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευεν, id est θαυμάσαντες, ut Schol. exponit. Sic Isocr. Panegyr. Or. (T. i. p. 218. ed. Augeri), Οἶμαι δὲ καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον θεῶν τινα συναγαγεῖν, ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. At Demosth. Pro Corona (p. 296. 4. Reisk.) genitivo jungens dixit, Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; [Locum laudavit Dionys. Hal. de Admir. Vi Dicendi in Demosth. T. vi. p. 1053. Reisk. Huc forte respexerunt Suidas, Hesych. Cyrill. Lex. Ms. et Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἀγάσαιτο· θαυμάσειεν. Demosth. Or. Funebr. p. 1395. 10., Τῆς τῶν τετελευτηκότων ἀγασθέντα ἀρετῆς. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 121., Ἀγάζω, γενικῇ, ἐκ τοῦ Περὶ Στεφάνου· Τίς γάρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; Καὶ αἰτιατικῇ· Ἰσωκράτης· Οἶμαι δὲ καὶ τὸν πόλεμον θεῶν τινα συναγαγεῖν, ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτήν. Καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ τρίτῃ· Τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο. Ubi post πόλεμον, ut jam supra monuimus, insere τοῦτον, et pro αὐτὴν repone αὐτῶν.

[1] In seq. artic. idem Suidas hæc habet: Ὑπερηγάσησεν· Ὁ δὲ πατὴρ τοῦτον ὑπερηγάσησε, τοῦ φρονήματος καὶ τῆς ὀξυτάτης διανοίας ὑπερεκπαγίσας, cujus loci, ex auctore nobis ignoto depromti, mentio supra ad v. Ὑπεραγανάω a nobis facta fieri debuerat.

[2] In hoc capite paulo inferius legitur, Χρόνῳ δ' ὕστερον ὑπερηράσθη μὲν ταύτης ὁ Κῦρος. Verbo ὑπεραράω augeri potest Thes. Gr. L. Verbum ὑπερθαυμάζειν, quo caret Schneideri Lex., legitur et in hac Phavorini glossa, Ὑπερηνίστη συντεθειμένη ὑπόματι, ἀντὶ τοῦ λίαν ἐκιβήματος λαμβάνεται, οἷον ὑπερθαυμάζω, ὑπερφιλῶ, ὑπέρσοφος, ὑπέρβιος, et in Dionis Hist. p. 334. 6. Suidas et Photius p. 64.: Θαυμάζω· ὅτε πρὸς γενικὴν συντάσσομεν, τὸ καταγινώσκω σημαίνει, πρὸς δὲ αἰτιατικὴν τὸ ἐπαινῶ. Ammonius p. 68., Θαυμάζω, γενικῇ μὲν συνταττόμενον σημαίνει τὸ καταγινώσκω καὶ κατηγορῶ, οἷον, Θαυμάζω τῶν ταύτην ἐχόντων τὴν γνώμην· αἰτιατικῇ δὲ, τὸ ἐπαινῶ, οἷον, Θαυμάζω τοὺς οὕτω φρονοῦντας. Verba, Θαυμάζω τῶν ταύτην ἐχόντων τὴν γνώμην, depromta sunt, quod viderunt Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 309. et Lennep. ad Phalar. p. 353., ex Isocrate ad Nicoclem Or. T. i. p. 102. ed. Augeri, ubi sic ordinantur, Θαυμάζω δὲ τῶν ταύτην τὴν γνώμην ἐχόντων. Ex Ammonio sua sumsit Phavor. qui insuper hæc habet: Θαυμάζω—τὸ ἐπαινῶ· γράφεται δὲ πεπτικῶς θαυμάζομαι τὸ ἐπαινοῦμαι, ἐξ οὗ θαυμαστὴς ὁ ἐπαινέτης (" v. Philostr. p. 486. Bois." Schæf. in Mss.)—καὶ θαυμάζω τοῦ δεῖνος, ἀντὶ τοῦ εἰρωνευόμενος καταγελῶ, συνταττόμενον γενικῇ, καὶ ὡς Φάλαρις· Ἐθαύμασά σου πολλάκις, ὦ Στησίχορε. Locus ille in Phalaridis Epistolis, a Lennepio editis, saltem in iis, quæ Stesichoro inscribuntur, non legitur. Zonaras p. 1025., Θαυμάζω· ἐπαινῶ, λέγεται καὶ τὸ κατηγορῶ, ὃ καὶ μετὰ γενικῆς συντάσσεται. V. Schol. ad Gregor. Naz. in Julian. p. 59. ed. 1610. " Sunt tamen loca, in quibus θαυμάζειν, cum accusativo junctum, habet indignationem, ut ex Demosthene protulit locum H. Steph. Thes. [i.] 1512. e. Cf. Schol. Thucyd. i. 51. [Θαυμάζω σου, ἐκ μίμψεως, θαυμάζω σε ἐπὶ ἐπαίνου, καὶ πολλάκις ἐκπλήξεως,] et iii. 38." Tittmann. Adde Grammaticum S. Germ. Περὶ Συντάξεων in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 148. Etym. M. p. 443. 46. (non 423. 46. ut legitur in Sylburgii indice per errorem, nuper in Schæferi ed. repetitum,) Εἰ μὲν σημαίνει τὸ ἐπαινῶ, γενικῇ συντάσσεται, εἰ δὲ τὸ καταγινώσκω, αἰτιατικῇ. V. Lex. Xenoph. v. Θαυμάζω. Sic Æl. Var. Hist. xii. 49. ἐπαινῶ et ὑπερθαυμάζω jungit, Ὅστις δὲ οὐκ ἐπαινεῖ καὶ ὑπερθαυμάζει τὸν ἄνδρα, δοκεῖ μοι μέγα ὁ τοιοῦτος ἐννοεῖν οὐδέν.

[3] Inter vestigia Græcitatis recentioris, in Orphei Argonauticis passim obvia, Hermannus in egregia sua Diss. de Dictione Orphei pp. 811—26. ἠγάζετο ponere debuerat; nam imperf. ἠγαζόμην nusquam apud poetas vetustiores legitur. Apud oratores et historicos pro ἠγαζόμην usurpatur Ἠγάμην. Sic Xenoph. Sympos. viii. 8., Ἀεὶ ἠγάμην τὴν σὴν φύσιν, i. e. probabam. Huc forte respexerunt lexicographi veteres, Hesych. Etym. p. 418. 9. et Photius, Ἠγάμην· ἀπεδεξάμην. L. C. Valck. ad Scapulæ marginem e Luciani Demosth. Encom. xxxiii. T. iii. p. 514. affert, Δημοσθένην δ' αὐτὸν ὑπερηγάμην τοῦ τε φρονήματος καὶ τῆς συνέσεως. Ceterum inter tempora verbi ἀγάζομαι, quæ apud poetas et oratores in usu sunt, nulla mentio præt. plusquamperfecti, ἠγασμαι, a Stephano facta est. Hesych. Ἠγαστο· ἐκπλήσσειν, ἐφθόνησεν, ὠργίσθη, ἐθαύμασεν, ἐνετράπη. Ubi Is. Vossius ἠγάσατο reposuit. " Immo est 3 pers. præt. plusquamperf. ab ἠγασμαι, a verbo ἄγαμαι, sive ἀγάζομαι." Albertius. Etym. M. p. 5. 19., Ἀγάζω τὸ θαυμάζω, ὁ μέλλων, ἀγάσω, ὁ παρακείμενος, ἠγακα, ὁ παθητικὸς, ἠγασμαι ἠγασαι ἠγασται, ἠγασται.

Eundem Isocratis locum affert Suidas v. Ἀγαμαι, sed valde mutila et corrupta est glossa, quæ sic legitur, (ex Isocrate ipso facile corrigenda et supplenda,) Οἶμαι δὲ τὸν πόλεμον θεῶν τινα ἀγασθῆναι, ubi silent Kusterus, et Toupius. Ceterum Homeri locus, a Grammatico illo S. Germ. laudatus, extat in Il. Γ. 181. ubi Pseudo-Didymus, Ἠγάσσατο· ἐθαύμασε, Admiratus est, Maximi fecit: huc respexit Etym. M. p. 418. 10. et Hesych. Hom. Il. Γ. 224., Οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες, ubi Pseudo-Did. Οὐχ οὕτως τότε τοῦ Ὀδυσσέως ἐθαυμάσαμεν τὸ εἶδος, ὡς τοὺς λόγους: H. 404., et I. 51. 711., Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος, Cum plausu et admiratione comprobantes: Od. Σ. 70., Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο, Supra modum admirati id sunt. Alcæus apud Apollon. Dysc. p. 135. ed. 1813., Τὸ δ' ἔργον ἀγήσατο τεὰ κόρα. Toupius in Theocr. p. 437. ἀγάσατο reponit. Blomf. in Mus. Crit. Cant. iv. p. 427. in hac voce duas latere existimat. V. Bast. ad Gregor. Cor. p. 616. Sturzius Gr. Linguæ Dial. p. 565. legendum censet κῶρα pro κόρα. Toupius confert Oppiani Hal. ii. 628., Δελφίνων κἀκεῖνο "παν-έξοχον ἔργον ἀκούων Ἠγασάμην, ubi Scholiast. Ἠγασάμην· ἐθαύμασα.] Cum dativo rei, ut apud Xenoph. K. Π. vi. (4. 4.), Ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις. Et cum dativo juncto præpositioni ἐπὶ, apud Suidam, Ἀγασθέντος ἐπὶ τῇ προαιρέσει. Personæ autem genitivo jungitur, ut apud eundem Xenoph. (Memorab. ii. 6. 30.), Ἀγασαί τε αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμεῖς φίλος αὐτοῦ εἶναι. Sic Plato Polit. i. (4.), Καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. [Suidas: Ἠγάσαντο· ἐθαύμασαν, καὶ Ἠγάσθην, ἐθαύμασα· Ὁ δὲ Καῖσαρ, ὡς ἔμαθε πάσας τὰς κατ' αὐτὸν τύχας, ἠγάσθη τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ἔσχε σύμμαχον. Idem articulus legitur in Zonara p. 974.] Dativo Personæ, Xenoph. (K. Π. ii. 4. 8. p. 130.) apud Suidam, Ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν, pro θαυμάσω τινὰ, inquit. Sed rara est hæc constructio. [Vide nos supra ad v. Ἀγαμαι.] At personæ accusat. habet frequentissime. Hom. Il. Γ. 181., Ὣς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε, i. e. ἐξεπλάγη, Eust. (p. 402. 7.) Sic Xen. K. Π. vii. (3. 6.), Κῦρος ἀγασθεὶς τε τὴν γυναῖκα καὶ κατολοφυράμενος ἀπῆει. ‖ Quum autem simul casui rei et personæ jungitur, tum vel personæ accusativum, rei genitivum, vel contra, rei accusativum, personæ genitivum habet: ut Ἠγάσθην αὐτὸν τῆς πραότητος, vel Ἠγάσθην τὴν πραότητα αὐτοῦ. Xenoph. K. Π. ii. (3. 9.), Τοῦτον ὁ Κῦρος ἀγασθεὶς τῆς πραότητος. Idem Sympos. (viii. 12.) Ἀλλά τε σοῦ πολλὰ ἄγαμαι. Hoc enim posterius exemplum proponit Budæus unius constructionis verbi ἄγαμαι, duobus casibus junctis, nam mutuatur ἄγαμαι sua tempora ab hoc ἀγάζομαι: pro ulterius autem exemplo, hæc Juliani verba, (in Epist. xviii.) Ἐγὼ δὲ εἰ καὶ Δαίδαλον τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. Verum sciendum est, quum dicitur Ἠγάσθην αὐτὸν τῆς πραότητος, et Δαίδαλον τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι, secundum quosdam grammaticos subaudiri ἕνεκα: quod et sensisse videtur Suidas. [Vide notata supra ad v. Ἀγαμαι.] Subaudientes autem ἕνεκα, genitivum illum rei ab eo regi dicemus. Et sic videri possit in illo quoque Demosthenis loco paulo ante prolato, Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; jungendus esse genitivus ἀρετῆς cum ἕνεκα subaudito. Quod autem ad alteram constructionem attinet, quum dicitur Ἠγάσθην τὴν πραότητα αὐτοῦ, πραότητα quidem ab ἠγάσθην, pronomen autem αὐτοῦ a πραότητα regi, non itidem ab ἠγάσθην, existimo. Sic in illo Isocr. loco in Panegyr. (T. i. p. 218. ed. Augeri,) Ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Sic et in illo quem Bud. ex Xen. (Sympos. viii. 12.) affert loco, Ἀλλά τε σοῦ πολλὰ ἄγαμαι. Atque ita neutra harum duarum constructionum duplex fuerit. [Suidas: Ἠγάσθησαν· ἀντὶ τοῦ ἠγοῦντο, ἢ ἐθαύμασαν. Sed Lexicographus hic, et ex eo Phavorinus, plane Ἠγάσθησαν· ἐθαύμασαν confundit cum Ἠγήσθησαν· ἀντὶ τοῦ ἠγοῦντο. Hesych., ex vulgata scriptura, Ἠγείσθη· εἶχεν. Et sic in Cod. Ven. legi testatur N. Schow. Heinsius et Is. Vossius ἦρχεν reponunt. "Forte, Ἠγήθη· ἦρχεν, si modo in usu est ἠγήθη. Certe forma regularis Aoristi est, ut ἐποιήθην, a ποιέομαι." Vales. Perg. Kust. "L. Ἠγείσθην· ἦρχον. Apud Hesych. videtur Ἠγείθη scriptum fuisse, pro Ἠγήθη· ἦρχεν, ut mox, Ἠγεῖτο· ἦρχεν. Cf. v. Ἠγεόμην, Ἤγετο, Ἠγήσατο, Ἠγῇ. Item: Ἄγεο· ἡγοῦ, ἄρχου." Albertius. Conjecturæ, Ἠγείσθη· ἦρχεν, favet, quod in Zonara p. 974., e quo sua sumsit Phavor., legatur, Ἠγείσθην· ἀντὶ τοῦ ἠγοῦντο, in qua glossa, ut vidit Tittmannus, respicitur Hom. Il. B. 731. Odyss. Ξ. 470. Sed recte se habet in Hesychio vulgata scriptura, Ἠγείσθη· εἶχεν, quam confirmat Cod. Ven. pariter atque verborum ordo, modo Hesychium alicubi ἠγείσθη corrupte scriptum pro ἠγήθη reperisse, deinde in suum Lexicon recepisse, intelligamus. Procul dubio enim forma Ἠγήθην apud recentiores scriptores in usu erat. Suidas, Phavor. et Photius, Ἤγημαι· λελόγισμαι, ἔσχον. Ex hoc ἔσχον clare patet illud εἶχεν, in Hesychii glossa, quod in ἦρχεν mutant viri docti, satis sanum esse: εἶχεν nempe i. q. ἐλογίσθη. Εἶχεν in Cod. Ven. legi, testatur Schowius. Ceterum ἤγημαι, notante G. Wakefieldio in Mss., legitur in Pausania i. 34., Θεὸν δὲ Ἀμφιάραον πρώτοις Ὡρωπίοις κατέστη νομίζειν, ὕστερον δὲ καὶ οἱ πάντες Ἕλληνες ἡγηνται, ubi ἡγηνται est idem quod ἐνόμισαν, s. νενομίκασι, ut in Xenoph. K. Π. νομίζειν et ἡγεῖσθαι permutantur, vii. 2. 8., Εἴτ' ἄρα καὶ χρήσιμόν τι νομίζων αὐτὸν εἶναι, εἴτε καὶ ἀσφαλέστερον οὕτω ἡγούμενος, viii. 1. 16., Ἄδικον ἡγούμενος καὶ κατάλυσιν τῆς ἀρχῆς τοῦτο νομίζων. Photii, Phavorini, et Suidæ glossa, Ἤγημαι· λελόγισμαι, ἔσχον, qua augeri possunt Suidæ et Phavorini Glossæ sacræ a Jo. Chr. Gottl. Ernestio Lips. 1786. editæ, dubio procul pertinet ad Apostolorum Act. xxvi. 2., Ἤγημαι ἐμαυτὸν μακάριον μέλλων ἀπολογεῖσθαι ἐπὶ σοῦ σήμερον, ubi tamen, teste Wetstenio, 40. ἡγοῦμαι. Participium ἡγηθεὶς G. Wakefieldius in Mss. e Polyæno 206. affert.]

Interdum copulantur ἀγασθῆναι et θαυμάσαι.[1] Plut. in Poplicola (xvii. T. i. p. 418. ed. Reisk.), Ἀγασθεὶς καὶ θαυμάσας τὸ φρόνημα καὶ τὴν ἀρετὴν τῶν Ῥωμαίων. Idem in Theseo (xxx. T. i. p. 62.), Καὶ τὸ καλλὸς ἐθαύμασε καὶ τὴν τόλμαν ἠγάσθη. [Eutro-

[1] Mœris p. 167., θαυμάσιον, Ἀττικῶς· θαυμαστὸν, Ἑλληνικῶς. "Hesych. θαυμάσιος· θαυμαστός. Posterius pæne frequentius in Atticorum scriptis occurrit. Sed Mœridis observatio proderit ad levem ex Aristoph. Pluto v. 340. maculam eluendam, Ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμαστὸν, χ' ὅπως Χρηστόν τι πράττων τοὺς φίλους μετακέμπεται. Cod. D'Orv. et Ed. Junt. monente T. H., omittunt literam χ', ex καὶ ortam, quæ etiam metro videtur nocere. Sequens enim brevis per elisam diphthongum apud veteres Atticos fiebat longa. Posset γ' reponi; verum Mœridis auctoritate castigandum potius, Ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμάσιον, ὅπως Χ. Sic Thesmoph. 468., Οὐ θαυμάσιόν ἐστ', οὐδ' ἐπιζῶν τὴν χολήν." Pierson. "In meo Cod. perspicue scriptum, Θαυμαστόν γ' ὅπως, quod reponere debebam." Brunck. Itaque Invernizz. recte, Θαυμαστόν γ', e duobus suis libris recepit, inquit Beck. In Nub. est v. 1240., Θαυμασίως ἤσθην θεοῖς: post θαυμασίως R. γ' addit, quod recipiendum putaverunt Ernest. et Hermann. In Ran. 207. legitur, Βατράχων, κύκνων, θαυμαστὰ, ubi hæc notavit Brunck.:—"Sic libri omnes. Negatur Mœris θαυμάσιον, non θαυμαστὸν, Atticis scriptoribus usitatum fuisse dicens, quibus et præsertim Comico utrumque promiscue adhibitum." In Vespis v. 13. habemus, Καὶ δῆτ' ὄναρ θαυμαστὸν εἶδον ἀρτίως. V. Matthiam in Thes. Gr. Prosod. v. θαυμάσιον. In Homero nec θαυμαστὸς, nec θαυμάσιος reperitur. Semel quidem legitur hoc in Hymnis Homericis, nempe in Merc. 442. In Pindaro quoque hoc semel legitur, nempe Pyth. i. 49. θαυμάσιον τέρας, at illud novies, nempe Olymp. ix. 144. Pyth. ii. 86, iii. 126. iv. 289. et 429. x. 48. Nem. ix. 108. Isthm. iv. 36. v. 8. quibus locis addas Olymp. i. 43. in V. L. In Hesiodo semel extat, at in libello, qui ei falso adscribitur, nempe Theogon. 583., χάρις δ' ἀνελάμπετο πολλὴ, Θαυμασίη. A Theognide θαυμάσιος nusquam usurpatur, at θαυμαστὸς reperitur in v. 25., Οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαΐδη. Simonidi quoque voc. θαυμάσιος ignotum est, at θαυμαστὸς est in Fragm. cciv. ed. Gaisf., Ἐνταῦθα μέντοι τυφὸς ἐξ Ἀχαΐας Τρομίλιος θαυμαστὸς, ἦν κατήγαγον. Archilochus contra in Fragm. xvi. ed. Gaisf. dixit, οὐδ' ἀπάμονον, Οὐδὲ θαυμάσιον. In Euripide semel tantum legitur θαυμάσιος, Bacch. 442., ubi tamen Piers. e Mss. E. G. et Heath. θαυμάτων restituerunt, et Matthiæus sic edidit, Πολλῶν δ' ὧδ' ἀνὴρ θαυμάτων ἥκει πλέως, (de confusis θαύματα et θαυμαστὰ Schæf. in Mss. citat Boissonad. in Philostr. p. 417.); at idem Euripides vocem θαυμαστὸς, ut tibi ostendet Index Beckii, sæpissime adhibuit. In Sophocle nusquam legitur θαυμάσιος, at θαυμαστὸς bis reperitur, in Philoctete v. 191., Οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοὶ, Œd. Col. v. 1661., ἀλλ', εἴ τις βροτῶν, θαυμαστός. Et Æschylus vocabulo θαυμάσιος nusquam utitur; at θαυμαστὸς est in Pers. 211. εὖ γὰρ ἴστε, καῖς ἐμοὶ, Πράξας μὲν εὖ, θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνὴρ, Eumen. 46., Θαυ-

pius Rom. Hist. Brev. ii. p. 73., Ἕνα δὲ τῶν πρέσβεων Φαβρίκιον οὕτως ἠγάσθη καὶ ἐθαύμασεν. Plut. in Theseo xvii. p. 33., Καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις τό τε φρόνημα θαυμαστὸν ἐφάνη, καὶ τὸ δημοτικὸν ἠγάπησαν. Idem in Poplicola x. p. 403., Ἀγαπᾷν καὶ θαυμάζειν τὴν μεγαλοφροσύνην. Plato in Sympos. vii. T. x. p. 181. ed. Bip., Μᾶλλον μέντοι θαυμάζονσι καὶ ἄγανται καὶ εὖ ποιοῦσιν, ὅταν ὁ ἐρώμενος τὸν ἐραστὴν ἀγαπᾷ, ἢ ὅταν ὁ ἐραστὴς τὰ παιδικά. Eunapius in Ædesii Vita p. 71. ed. 1568., Εἶτα τὸ Κανωβικὸν θαυμάσας τε καὶ ὑπεραγασθεὶς τοῦ Νείλου στόμα. Dionis Chr. Or. xxxii. p. 427. C., Οὕτως ἐκόντες ἀκολουθήσουσιν ὑμῖν ἅπαντες, καὶ θαυμάζοντες καὶ ἀγαπῶντες. Hom. Od. Π. 202., Τηλέμαχ', οὔ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἐόντα Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι, ubi Pseudo-Didymus, Ἀγάασθαι· ἐκπλήττεσθαι.] Sic Hom. (Od. Ζ. 168.) ἄγαμαι et τέθηπα copulavit, Ὡς σε, γύναι, ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, [ubi Pseudo-Didymus, Ἀγ. θαυμάζω, Τε. κατακέπληγμαι. Interdum adverbium θαυμαστῶς et verbum ἄγαμαι junguntur. L. C. Valcken. ad Scapulæ B marginem affert e Platone T. iii. p. 129. E., Ἀγαίμην ἂν ἔγωγ', ἔφη, θαυμαστῶς. Idem Epist. xii. initio, Τὰ μὲν παρὰ σοῦ ἐλθόντ' ὑπομνήματα θαυμαστῶς ὡς ἄσμενοί τε ἐλάβομεν, καὶ τοῦ γράψαντος αὐτὰ ἠγάσθημεν ὡς ἔνι μάλιστα.] ‖ Notandum præterea Hesychium, sicut uno in loco ἀγάσαι vocem activam exponit θαυμάζειν, ita in alio ἀγασθεὶς exponere voce passiva θαυμασθείς, i. e. Admirationi habitus. [Pro θαυμασθεὶς J. F. Fischer. Comment. in Xen. K. Π. p. 145. reponit θαυμάσας, recte: vide nos supra.]

Ἀγάζομαι, Veneror. Anthol. Epigr. L. i. (Agathiæ Ix. Anal. T. iii. p. 54.), Ἰλήκοις πολιοῦχε, σὲ μὲν χρυσαυγεῖ νηῷ, Ὡς θέμις, ἡ τλήμων Ἴλιος ἠγασάμην. Hesychio quoque ἀγάζεται inter cetera est σέβεται, quam significationem Etym. M. (p. 5. 30.) τῷ ἀγάζει tribuit. [Activa quidem voce utitur Etymologus, sed media vox ἀγάζομαι intelligi debet: Ἀγάζει· ἀγαναστεῖ, καὶ βαρέως φέρει, καὶ ἐπὶ τοῦ σέβεσθαι καὶ φθονεῖν παρ' Ὁμήρῳ, καὶ λυπεῖσθαι. Homerus enim C nusquam ἀγάζω activa voce pro φθονεῖν adhibuit. Herodis Attici Consecratio Triopii, Anal. T. ii. p. 301., a Schæfero in Mss. citata, v. 38. Τῷ ἥτοι ποινὴν καὶ ἐπωνυμίην ἀλέασθαι Χώρου, μή τοι ἕκητι ἕκι Τριόπειος Ἐρινύς. "Marmor habet ΑΛΑCΑCΘΑΙ, omissa lineola transversa in E, ἀλέασθαι. Quidam legerunt λασασθα. . Haud male Arcudius apud Sponium conjecit ΑΓΑCΑCΘΑΙ. Idcirco illi pœnam et titulum hujus loci vereantur, ne eos sequatur Triopea Erinnys." Jacobs. Hoc sensu verbum Ἀγάζομαι sumitur in Pindari Nem. xi. 7., Πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν, i. e. Libationibus venerati Deam summam: Scholia habent ἐξιλεούμενοι. Albertius in Auct. Emendd. in Hesych.: A "Est digamma Æol., vid. infra v. Ἀγαρᾶσθαι, et R. Dawes. Misc. Crit. p. 181."] Hinc Ἄγασμα, atos, τὸ, Veneratio, vel, Quod veneramur. Hes. Ἀγάσματα· σεβάσματα. [Zonaras p. 31., Ἀγάσματα· τὰ σεβάσματα.] Suidas, [et Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 325.], Ἀγάσματα· σεβάσματα, ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκλῆς κέχρηται. Eustath. [p. 971. 16., Ἀγῶ τὸ σέβομαι, ἀφ' οὗ ἀγάσματα τὰ σεβάσματα.']

Ἀγάζομαι, Indignor, Succenseo. Hom. Il. N. [imo Od. Θ. 565. et N. 173.], Ὅς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι Ἥμῖν, [ubi Schol. ἄγαν ὀργισθῆναι,] et Od. K. (249.), Ἀλλ' ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐχερέοντες, id est ἐμεμψάμεθα, inquit Eustath. [p. 1657. 29., Ἀγάσασθαι οὐ τὸ ζηλοτυπῆσαι ὡς πρὸ τούτων, ἀλλ' ἁπλῶς τὸ μέμψασθαι. Schol. ἐμεμψάμεθα, ὀργιζόμεθα. "Cum nos omnes, percontantes eum, indignabamur, sc. quod moram faceret narrandi," Dammius in Lex.] Legitur autem et ἀγαζόμεθ'. Item Il. Ξ. (111.), Καὶ μή τι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος, [ubi Pseudo-Didymus, Μετ' ὀργῆς μέμψησθε, Ne forte præ ira vituperetis et indignemini singuli, ubi ἕκαστος, quod collectivum est, cum verbo plurali. Il. H. 41., Οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοί, Indignantes. Od. A. 389., Ἀντίνο', εἴπερ μοι καὶ ἀγάσσεαι ὅττι κεν εἴπω, ubi Schol. θαυμάσειας, ἢ φθονήσειας, imo, cum Dammio, verte, An irasceris mihi ob id quod dixero? Od. Δ. 658., Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγήνωρ, ubi Schol. ἐθαύμασεν, ἐξεπλάγη, sed rectius idem Dammius, Utriusque animus indignatus est. Apollon. R. i. 140., a Schæfero in Mss. citatus, ἐπεὶ δεδαὼς τὸν ἐὸν μόρον οἰωνοῖσιν Ἥῐε, μή οἱ δῆμος ἐὺκλείης ἀγάσαιτο, ubi Scholia e Cod. Paris., Τὸ δὲ, Μή οἱ δῆμος καὶ τὰ ἐξῆς, ἀντὶ τοῦ, ἵνα μὴ μέμψαιτο αὐτοῦ τὸ κλέος.] Et cum accusativo rei, Od. B. 66., θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν, Μήτι μεταστρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα, [ubi Schol. χολωθέντες, Odio aspicientes, et nimis facinorosa ea putantes.] Sic idem (Od. Ψ. 64.), Ἀλλά τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγανοὺς, Ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα, dixit. Sed in locis hujusmodi διὰ subaudiri grammatici quidam putant: ut paulo ante dictum est ἕνεκα subaudiri in illo genere loquendi, Ἠγάσθην αὐτὸν τῆς πραΰτητος. Sic et ap. Lat. poetas Indignari accusativo junctum reperitur, [Virg. Æn. viii. 728., Pontem indignatus Araxes.] ‖ Hesych. et Etym. M. (p. 5. 30.) has significationes ἀγαναστεῖ et βαρέως φέρει, i. e. Indignatur, Ægre fert, tribuunt voci act. Ἀγάζει. Idem Hesych. habet ἀγασμένον, μεμψευμένον, fortasse pro μεμψάμενον. [Sic Guyetus apud Albertium. Toupius Emendatt. in Hesych. T. iii. p. 493. ad Æschyli Suppl. 1069. respici censet, Τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν, ubi Scholia, λίαν ἐξετάζειν. "Schol. non placet. Malim interpretari, Ne ægre feras quæ a Diis decreta sunt, quod Eurip. in Phœn. 385., Δεῖ φέρειν

μαστὸς λόχος, Suppl. 248., Τοῦτο θαυμαστὸν πέλει. Rectius ergo, quicquid contradicat Brunckius l. c., Mœris scripsisset, θαυμαστὸν, Ἀττικῶς, θαυμάσιον, Ἑλληνικῶς, et forte sic scripsit. Quanquam Fischerus ad Platonis Euthyphr. 6. p. 26. e Mœridis loco θαυμάσιον vocabulum Atticum esse dixit. "Non dubito quin voc. θαυμάσιος prorsus respuerit Atticus cothurnus; pæne dixerim, scena Attica, quia apud Aristoph. rarissime deprehenditur." Maltbius l. c. Vulgatæ in Mœride lectioni favet, quod Hesych. θαυμάσιος tanquam Atticum et exquisitius exponit per θαυμαστὸς tanquam Hellenicum et communius nomen. Diserte tamen legitur in Anti-Atticista apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 99., θαυμαστότερον, οὐ θαυμασιώτερον, et in Photio p. 64., (ubi silet Schleusnerus,) θαυμαστότερον, οὕτως Πλάτων. Respicitur, ut putamus, ad Plat. Euthyd. xxviii. p. 75. ed. Routh., Καὶ ὃ θαυμαστότερόν γε ἔτι, ubi repone ex Anti-Att. et Phot. θαυμαστότερον. Idem in Euthyphr. 6. p. 26. ed. Fischeri, Καὶ ἔτι γε τούτων θαυμασιώτερα: hic quoque, iisdem auctoribus, reponendum est θαυμαστότερα. Xenophontis Λ. x. 8., Τὸ πάντων θαυμαστότατον, Œcon. iii. 13., Πολὺ θαυμαστότερον εἴ τι ἐπίστασαι, Memorab. i. 2. 32., Ἔτι δὲ θαυμαστότερον, εἴ τις—μὴ αἰσχύνοιτο, Anab. vii. 7. 5., Ὦ θαυμαστότατοι. Hinc corrige Anab. iii. 1. 18., Ὦ θαυμαστότατε ἄνθρωπε, ubi vulgo legitur θαυμασιώτατε. "Θαυμαστὸς apud Xenoph. sæpius legitur, quam θαυμάσιος, licet Mœris dicat, θαυμάσιον, Ἀττικῶς θαυμαστὸν, Ἑλληνικῶς," inquit Sturzius in Lex. Xenoph., qui præter locum modo citatum duo tantum loca affert, in quo θαυμάσιος legitur, nempe Anab. ii. 3. 9., Al βάλανοι—θαυμάσιαι τὸ κάλλος, Sympos. vii. 4., Θαυμασίοις ἐντυχεῖν. Quæstio hæc, utrum θαυμαστὸς an θαυμάσιος magis Atticum sit, e Poetis unis persolvi potest; nam in prosæ scriptoribus θαυμαστὸς et θαυμάσιος sæpissime in Mss. permutantur, at in poetis semper fere versus ab injuria prohibuerunt metri leges, vel si quando injuria eis ab imperitis librariis facta sit mutando θαυμαστὸν in θαυμάσιον, e metri legibus versus sanitati suæ facile restitui possint. De θαυμαστὸς et θαυμάσιος confusis Schæf. in Mss. laudat Schneid. ad Anab. p. 75., Heindorf. ad Platonis Gorg. p. 246., et Boissonad. in Philostr. p. 639. cujus hæc sunt verba:—"θαυμαστὸν] ABCEFGHI et Oleariani duo θαυμάσιον. Hæc epitheta permutantur. Synes. Ep. 110. p. 253. B., Ὁ θαυμαστὸς Ἰωάννης, ubi Cod. 1040. θαυμάστος." Idem Schæf. in iisdem Mss. egregia hæc Lennepii ad Phalaridis Epist. xxv., Πολλῷ γάρ ἐστι θαυμασιώτερον, citavit:—"De θαυμασιώτερον dissident libri, et hoc quidem est in editis, atque ita Ep. lxxxvi. θαυμασιώτερος, ubi deficiunt Mss. excepto Burm. qui cum editis convenit. Hic vero, idem θαυμαστότερον habet, et sic Angl. et Lugd. C. sed in Lugd. A. id tantum supra scriptum. De utroque notavit quædam Piers. ad Mœr. p. 187. Si usum spectes, θαυμαστὸς, de re posita, in scriptis Atticorum frequentius, quam θαυμάσιος est. Hoc contra recentioris Græciæ scriptoribus valde placuisse videtur, repetitum haud dubie ab antiquioribus, quibus θαυμάσιος, ut ἀσκάσιος et similia, in usu quidem fuit, sed inprimis in compellandi formula, ὦ θαυμάσιε, in Platonis et aliorum scriptis obvia, ubi rarissime, si bene memini, invenitur ὦ θαυμαστέ, [v. nos supra,] cum, contra, quum quid mirandum significare volunt, rarius dicunt θαυμάσιον, quam θαυμαστόν. Crediderim veteres θαυμάσιον dixisse, quod quid habeat miraculosi et insoliti. Sic sane fecit, cum περὶ θαυμασίων scriberet, Aristoteles, sic alii. Noster, sui temporis consuetudinem loquendi secutus, utrum prætulerit, non dixerim."

[1] Hesych. Πολύθεστος· [2] πολυναγάπητος, [3] πολύσεκτος.

τὰ τῶν θεῶν. Modo dixerat idem semichorus, Ὅ,τι τοι * μόρσιμόν ἐστιν, τὸ γένοιτ' ἄν." Stanleius. "Vertendum, Non ægre ferre ea, quæ a Diis veniunt, Acquiescere in Deorum voluntate et laudare eorum decreta." Pauw. "Duos sequentes ab altero Ἡμ. proferri censeo, sublataque distinctione, quæ separat, lego: Τίνα καιρόν με διδάσκεις Τὰ Θεῶν μηδὲν ἀγάζειν, i. e. Num nunc tempus est admonere ac docere me, μὴ βαρέως φέρειν, λυπεῖσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν; Ut respexerit sc. hæc chori pars dicta ab altera v. 1050—1055. et inprimis verba, Τί ποτ' Εὐπλοιαν ἔπραξ-Αν * ταχυπόμποισι διωγμοῖς; quæ et Schol. intendisse videtur, quum ἀγάζειν explicaret per λίαν ἐξετάζειν, declarans simul, conflatum sibi visum ex ἄγαν ἄζειν. Vide de compositis ex ἄγαν Eust. ad Il. A. p. 786. fin." Abresch. Animadvv. in Æschylum iii. p. 211. Non assentitur Butlerus. Scholiastæ explicationem, notante Abreschio l. c., probat Spanhem. in Callim. H. in Pall. p. 613. Cf. Gatak. de St. N. T. p. 16. E. Hesych. Ἤγαστο· ἐνεμέσησεν, ὠργίσθη.]

Ἀγάζομαι, Invideo. Hom. Il. P. (71.), Εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, [ubi Schol. ἐφθόνησε. Apollonii Lex. Hom. p. 6., Ἀγάσσατο· ἐφθόνησεν: v. Villois. "Et hæc invidia notat τὸ κώλυμα ἐκ τοῦ μοιρωδίου, si fata obstant et voluntas Dei; Phœbus enim sæpe notat hoc fatum." Damm. in Lex.] Il. Ψ. (639.), Ἀγασσάμενοι περὶ νίκης, [ubi Schol. φθονήσαντές μου τῇ νίκῃ. Huc respexerunt Zonar. p. 37. Etym. p. 6. 19., Ἀγασάμενοι· θαυμάσαντες, παρὰ τὸ ἀγάζω τὸ θαυμάζω. Hes., Ἀγασσάμενοι· θαυμάσαντες, φθονήσαντες. Od. Ψ. 211., Οἳ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε Ἥβης ταρπῆναι καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι. "Dii nobis inviderunt, et nimium esse putarunt, nos versantes nobiscum frui adolescentia nostra, inquit Penelope ad Ulyssem tandem reducem, et ibi hoc verbum regit dativum personæ, νῶϊν, sequente accusativo rei cum infinitivo. Sic posset dici, Παραινῶ σοι, ἐῶντα σπουδαίως διάγειν τὸν βίον." Damm. in Lex.] Cum accusativo rei, Od. Δ. (181.), Ἀλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτὸς, [ubi Schol. φθονήσειν. Eustath. p. 1490. 46., Τὸ δὲ ἀγάσεσθαι, ταυτόν ἐστι τῷ ἀγαίεσθαι καὶ μεγαίρειν καὶ φθονεῖν. Cf. eundem p. 663, 27. 734, 64. 1096, 3.] Vide supra ἀγάομαι. Hesych. quoque ἀγάσασθαι, sicut et ἀγᾶσθαι, vult esse φθονεῖν. [Idem, Ἀγάσησθε· φθονήσητε. Suidas v. Ἀγάσαιτο, Καὶ ἄγασθαι παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ τοῦ θαυμάζειν καὶ φθονεῖν. Eustath. ad Il. Ψ. 639. l. c. p. 1321. 40., Τὸ δὲ ἀγασσάμενοι, ἀντὶ τοῦ φθονήσαντες, ὅθεν καὶ ἀγαστὸν εἶδος τὸ ἐπίφθονον· τὸ δὲ ἀγᾶσθαι, καὶ ἀγαίειν λέγεται. Τὸ μέντοι ἄγασθαι προσαροξυτόνως, ἐπὶ ἐκπλήξεως νοεῖται, καὶ δύναται καὶ ἐξ αὐτοῦ γίγνεσθαι τὸ ἀγαστὸν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀγαθόν. Ἀγαστὸν εἶδος jam supra ad v. ἀγητὸς monuimus in Homero nusquam legi. Hesych. Ἤγαστο· ἐφθόνησεν, ἐθαύμασεν. Sedem glossæ hujus nondum invenimus. Specimen var. Lectt. Etymologici Ms. in Cod. Augustan., a Tittmanno Zonaræ Lexico præmissum p. cxxii., hæc habet: Ἀγασάμεθα· ἐκ τοῦ ἀγάζω, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀγῶ, ὡς ἀπὸ τοῦ σκεδῶ σκεδάζω, καὶ ἀπὸ ταύτου ἄγημι, τὸ παθητικὸν ἄγαμαι. Σημαίνει τὸ ζηλοῦν καὶ θαυμάζειν καὶ φθονεῖν. Ζεὺς ἀγαίεται, ἤγουν βασκαίνει, ex Hesiodi Opp. et D. i. 331. Cf. Etym. p. 5, 5. et 15. In eodem Etym. p. 5. 28. est, Ἄγα· φθόνος καὶ βασκανία. Cyrilli Alexandrini Glossar. ap. Tittmann. ad Zonaræ Lex. p. xcix., Ἄγα· βασκανία, φθόνος. An respicitur ad Pindari Pyth. ii. 151.? de quo loco v. quæ scripsimus supra ad v. Ἄγη. Ceterum in eodem Cyrilli Glossario l. c. legitur, Ἀγάζεται· θαυμάζεται, ubi θαυμάζεται pro θαυμάζει irrepsisse videtur. V. quæ supra diximus de duabus Hesych. glossis, quarum una habet θαυμασθεὶς corrupte pro θαυμάσας, altera ἐθαύμασθη pro ἐθαύμασε. Zonaras p. 38., Ἀγασάμενος· θαυμάσας καὶ ἀντὶ τοῦ φθονήσας.]

Ἀγάζομαι, Hesychio, præter has significationes, est etiam βλάπτομαι, i. e. lædor [G. Wakef. ad Hesychii marginem corrigit θάμβεσθαι, (sic,) sed consuli jubet Dawes. p. 180., Albertius ad v. Ἀάσαι contentus est nos remittere], et κάμνω i. e. laboro: et λυποῦμαι, i. e. mœreo [Etym. M. p. 5. 31., Ἀγάζει—καὶ ἐπὶ τοῦ λυπεῖσθαι, Cyrillus Alex. in Gloss. apud Tittm. ad Zonaræ Lex. p. xcix., Ἀγαζόμενοι· κάμνοντες, λυπούμενοι:] et λιπαρῶ, i. e. obsecro: et πλεονάζω, i. e. redundo. Quæ significationes tam differentes inter se, et ab iis etiam discrepantes, quæ passim apud Gr. scriptores extant, valde mihi suspectæ sunt: sicut et alia prope infinita apud Gr. lexicographos erroris suspecta, plurima jam convicta etiam erroris leguntur. Qua de re semel hoc in opere admonere visum est, ne quis nos, quæcunque hujusmodi sunt, ab eo separasse miretur.

[Hesych. Ἀγάσει· ἄγαν τύπτει. "Forte, Ἀγασ-τρεῖ, Pugnos in ventrem ingerit." Perger. "Vid. sup. Ἀάσαι—ἄγαν βλάψαι. Inf. Ἄσαι· βλάψας. An Ἀγάσει, quod retinet Phavor., ex ἄγαν ἄσει, i. e. ἄγαν τύψει, h. e. βλάψει? ut Ἀγαλλιῶ apud Etym. M. p. 5. 40. ex ἄγαν et ἅλλω, etc. An vero pro Ἀάσει, ut γ sit digamma Æolicum? Nisi forte legerit alicubi Ἀγαστρίζει, i. e. ἄγαν τύπτει, sc. τὴν γαστέρα, more Hesychiano. Vid. inf. Γαστρίσαι, et cf. mox Ἀγατᾶσθαι. Sic olim hariolabar. Nunc fere non dubito cum cl. Kustero statuere, verbum hoc corruptum esse ex Ἀράσσει, quod Hesych. inf. exponit τύπτει. Unius literæ mutatio tam monstrosum peperit vocabulum. Facillime autem Γ et Ρ confundi potuisse, ad oculum patet." Albertius. De Γ et Ρ confusis v. Bast. Comment. Paleogr. p. 710. et 732. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 336.: Ἀγάσσει· ἄγαν τύπτει, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἀγάσσει, ὡς λίαν λιάζει. Imo sensus postulat, Ἀγάσσει, vel potius cum uno σ, ut in Hesychio, Ἀγάσει, ἄγαν τύπτει, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἀγάζει, ὡς λίαν λιάζει: nisi enim legamus ἄγαν ἀγάζει, analogia illa, de qua loquitur Grammaticus, nulla est: ἄγαν ἀγάζει, ut λίαν λιάζει. Etym. p. 418. 10.: Ἠγάσσατο· ἐθαύμασεν, ἐξεπλάγη, παρὰ τὸ ἄγαν, ἀγάζω, ὡς λίαν, λιάζω. Ceterum Ἀγάσει, ut vulgo editur, scribi in Hesych. Cod. Marciano, testatur Schowius.]

[Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 336., Ἀγάζεις· ἀντὶ τοῦ θρασύνεις, Σοφοκλῆς.]

["Ἀγῶ inter alia notat Frangere. Uti Il. Η. 801. Inde Ἄγος, η, sive α, ον, pp. Frangens, vel Fractus, a, um, sive Qui, quæ, quod frangitur, et per metonym. ipsa fractio. Hinc Ἀγὴ [1] apud Suidam exponitur κλάσις τοῦ κύματος etc. Porro Ἀγὴ adhibitum videtur de fractione, s. refractione lucis radiorum, qui ex eadem origine ἀκτῖνες dicuntur. Vide infra suo loco. Ab hac lucis refractione, s. reverberatione, Ἄγη dicitur Splendor refractus oculosque feriens, et aciem præstringens. Hinc notio admirationis cum stupore conjunctæ. Quam vim vocis senties in illis Il. Φ. 221., Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· Ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν, Stupor q. d. præstrictio visus, s. potius splendor oculos præstringens, me invasit. Schol. Ἄγη· ἔκπληξις, θαῦμα. Apollon. Lex. Homer. θάμβος καὶ κατάπληξις. Vide etiam Odyss. Γ. 227. et Η. 234. Porro ab Ἄγη sive Ἄγα est ἄγαμι, vel ἀγάω, Splendidum facio, habeove; in medio ἄγαμαι, Splendore præstringor, i. e. Admiror magnopere, Obstupeo. Odyss. Ζ. 168., Ὣς σε, γύναι, ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, δειδιά τ' αἰνῶς. Tandem Ἀγάασθαι, Splendore præstringi, dicitur pro Æmulari, Invidere. Exempla vide Odyss. Ε. 119. 123. 139. Iliad. Ξ. 111. Et ne dubites amplius, has admirandi impensius, obstupescendi etc. notiones ductas esse a splendore, oculos mentemve feriente, en Ἀγαίων,[2] Sol. pp. forma particip. activ. verbi ἀγαίω, q. Splendens admodum, oculosque

[1] Draco Stratonic. de Metr. Poet. p. 10, 3.: Ἀγὴ, ὃ σημαίνει τὴν * ἀπόκλασιν τοῦ κύματος τὸ α μακρὸν ἔχει· ἄγη δὲ παρὰ Τραγικοῖς ὁ σίβασμὸς, τὸ α βραχὺ, καὶ ἔστιν ἰαμβικόν. Cf. Etym. M. p. 8. 41. Voce ἀπόκλασις caret Schneideri Lex. Quod ad voc. ἄγη ὁ σίβασμὸς attinet, jam supra monuimus, id accipiendum esse pro plurali numero ab ἄγος, τό.

[2] De voce hac pauca supra suo loco diximus. Quod Ever. Scheidio est Ἀγαίων, particip. activ. verbi ἀγαίω, id in H. Stephani Thes. Ind., in Lexico Septemvirali, atque in Lexico Hedericiano tanquam nomen substantivum sic declinatur,

præstringens, et hujus neutrum ἄγαιον apud Hesych., "Ἄγαιον· ἐπίφθονον, h. e. Invidiæ expositum." Ever. Scheidius in Lennepii Etymologico Linguæ Gr. p. 18, ed. 1808. Huic conjecturæ favet, quod θαυμάζειν et θηεῖσθαι prima notione esse videantur Spectare cum admiratione. Loca Homerica huc pertinentia collegit diligentissimus Damm. in Lex. p. 1012. et 1026. quem vide. Zosimi Hist. iii. p. 715. ed. Sylburg., Ἠβουλήθη τὸ στρατόπεδον ἐξ ἀπόπτου τινὸς θεωρῆσαι χωρίου, ἄγασθαι δὲ τὰ πεζικὰ τάγματα, καὶ τὰς τῶν ἱππέων ἴλας. Hes.: Θαυμάζειν· θεάσασθαι καὶ μανθάνειν. Θαυμαίνει· θεωρεῖ, θαυμάζει. Θαυμαντόντες· θεώμενοι, ὑψόμενοι,—Ἄεθλια θαυμαντόντες, τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς θαυμάζειν, θηεῖσθαι λέγει,—Θηεῖτο δὲ κούρη, καὶ θηητὸς θῆστὸς ὁ θαυμαστός. Glossa in Cod. Ven. teste Schowio sic exhibetur, Θαυμαντόντες, θεαώμενοι—ῥήιστος ὁ θ. " Correctio a typothetа neglecta est. Verba, " θῆιστὸς ὁ θ. quibus Musurus καὶ θηητὸς præfixit, præter consilium Lexicographi, qui raro glossarum interpretationibus aliena immiscet, ab aliis adjecta fuisse videntur. Cf. VV. DD." Schow. Hesych. Θῆιστός· θαυμαστός. Etym. M. p. 443. 37., Θαῦμα ἐθαυμάστωσας· ἐκ τοῦ θαυμαστῶ· τοῦτο, παρὰ τὸ θαυμαστὸς, τοῦτο παρὰ τὸ θαυμάζω, τοῦτο παρὰ τὸ θαῦμα, τοῦτο παρὰ τὸ θεῶ, θεάσω, τεθέακα, τεθέαμαι, θέαμα, καὶ θαῦμα κατὰ κρᾶσιν. Eust. ad Il. A. p. 82. 22., Τὸ δὲ θαμβεῖν καὶ θαυμάζειν, ἐπὶ θέας καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἐκπλήξεως εἴωθε λέγεσθαι· ὡς ὅγε μὴ βλέπων, οὐδέν τι τούτων πάσχειν λέγεται. Idem ad Il. H. p. 690. 27.: Θαυμασμοῦ δὲ τὸ, Οἱ δὲ δεῖνα καθήμενοι, θηεῦντο μέγα ἔργον, ἤγουν ἐθαύμαζον, ἐκ τοῦ θηῶ θηήσω, ἐξ οὗ θηητὸν τὸ θέας ἄξιον· καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι καθὰ θεωρεῖν ἐστι κυρίως τὸ βλέπειν οὐ κατὰ νοῦν φιλοσόφως ὀφθαλμοῖς νοεροῖς, ἀλλὰ τοῖς κατὰ σῶμα, οὕτω καὶ θαυμάζειν ἀπὸ θεᾶς καὶ αὐτὸ ὁμοίως· καὶ θάμβος δὲ ὡσαύτως, ὅπερ κατὰ θέαν βαίνει ἐς ψυχήν· καὶ τὸ τεθηπέναι δὲ, τούτοις εἶναι σύστοιχον, ὑπό τῶν παλαιῶν λέγεται. Οὐκοῦν καὶ τὸ θηητόν. Καὶ οὐκ ἔστιν εὑρεῖν ταῦτα ἑτέρως νοούμενα, εἰ μὴ προηγήσεται ὅρασις πορθμεύουσα τὸ θεατὸν ἐς ψυχήν. Suidas v. Θαυμάζω, Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐθεῶντο· Ἱστάμενοι ἐθαύμαζον, Stantes cum admiratione spectabant, ubi silet Kusterus. Lege ἱστάμεναι: respicitur enim ad Hom. Il. Σ. 496., Ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη, ubi Scholia Veneta B., Τὸ δὲ θαύμαζον ἀντὶ τοῦ ἐθεώρουν, Schol. Ven. A., Ἐθαύμαζον· ἐθεῶντο. Xen. Œcon. iv. 21., Ἐθαύμαζεν αὐτὸν, sc. paradisum, ὡς καλὰ τὰ δένδρα εἴη, ibid. ταῦτα θαυμάζων. " In his est admirabundum spectare, θεάσασθαι καὶ μανθάνειν, ut explicat Hesych.," inquit Sturzius in Lex. Xen. Verba, καὶ μανθάνειν, tanquam a re aliena omittere debuerat vir doctus. In animo habuit Hesych. locum quendam, ubi θαυμάζειν dictum est de discipulis sophistarum, qui magistris diligenter operam dederunt. Vide Abreschii Dilucc. Thucyd. iii. 38. et ipsum Sturzium in eodem Lex. Xen. p. 512. b. Hinc explicandus est locus Aristoph. in Nub. 1147., quem interpretes parum intellexerunt: ἀλλὰ τουτονὶ πρῶτον λαβέ· Χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον. " Τουτονὶ, Gl. in C. τὸν θύλακον, ὅς ἐστι μεστὸς ἀλφίτων. Bene: dixerat supra Socrati rusticus v. 668. "Ωστ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον. In meo Gl. τὸν πλακοῦντα." Brunck. " Ἐπιθαυμάζειν, Gl. θαυμαστῶς τιμᾶν καὶ δεξιοῦσθαι. Suidas (et Zonaras p. 837.): Ἐπιθαυμάζειν, ἀντὶ τοῦ δώροις τιμᾶν. Hanc scripturam tuentur codd. omnes. At Eustath. ad Il. p. 912. 58. ἀποθαυμάσαι habet: Εὐτελίζει δ' ἐν τῷ καθόλου τὸ τοῦ μισθοῦ χρῆμα, ὡς ἀνελεύθερον ὂν μισθαρνεῖν. Διόπερ Ἀθηναῖοι μεταλαβόντες τὸ μισθὸς εἰς θαῦμα, θαυμάζειν φασὶ τὸ διδόναι μισθὸν, ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ τὸ, Χρὴ γὰρ ἀποθαυμάσαι τι τὸν διδάσκαλον, ὅπερ εὐφήμως ἐρρέθη, ἀντὶ τοῦ μισθὸν δοῦναι. Utro modo legas, perinde est. Nam præpositio nihil addit verbi significationi, ornatui tantum servit. Vide not. ad v. 987." Brunck. Nugatur inscitissime Eust., Atheniensibus in universum tribuens, tanquam auctore Aristoph., phrasin ἀποθαυμάζειν τὸν διδάσκαλον, pro μισθὸν διδόναι, cum ex illo Aristoph. versu nihil aliud probari possit præter usum peculiarem verbi θαυμάζειν, pro μισθὸν διδόναι, apud discipulos sophistarum, quos Comicus hic lepide perstringit. Sapientiæ isti professores lucri sui causa et scribebant et legebant: Plato Protag. T. iii. p. 93., Οὕτω δὴ καὶ οἱ τὰ μαθήματα περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις, καὶ πωλοῦντες καὶ καπηλεύοντες τῷ ἀεὶ ἐπιθυμοῦντι, ἐπαινοῦσι μὲν πάντα ἃ πωλοῦσι. Sed, ne apud cives suos, quibus τὸ μισθαρνεῖν maxime illiberale semper sonabat et sordidissimum, male audirent, astutissime discipulis præcipiebant, ut τὸ τελεῖν σοφιστῇ μισθὸν ὑπὲρ ἑαυτῶν, (v. Plat. Protag. p. 311.), per εὐφημίαν θαυμάζειν dicerent: ad hanc sophistarum astutiam simul et αἰσχροκέρδειαν a Comico alluditur verbis, Χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον. Ita factum est, ut verbum θαυμάζειν, quod prima notione de discipulis sumebatur, qui magistris diligenter operam dederunt, mox de persolvendo sophistis mercedem poneretur. Sic apud Latinos *honorare* aliquando dici pro Mercedem dare, notavit Kusterus. Curtius vii. 1. a med., Cum donis honoramur, cum præmiis onusti revertimur: Velleius ii. 129., Quoties populum congiariis honoravit? V. Steph. nostrum in Thes. i. p. 1515. f. et Musgrav. ad Eurip. Electr. 519. quem laudavit Schæf. in Mss.]

[* " Διαγάζομαι, Demiror, Josephus 220. 39.," G. Wakef. in Mss. In Schneideri Lex. non legitur.]

[*** "Ἐναγάζομαι, Philo J. p. 401." G. Wakef. in Mss.]

Ἐπαγάζομαι, Admiror ob. " Ἐπαγασσαμένη Hesych. ἐκπληγεῖσα, ab Ἐπαγάζομαι." H. St. Thes. Ind. [Vulgo legitur ἐπαγασσυμένη. Pro ἐκπληγεῖσα Albertius rescripsit ἐκπλαγεῖσα. Sedes glossæ nobis ignota est. Cf. notata supra ad v. Ἐπαγαίομαι.]

[* Προσαγάζομαι, Vehementer, Supra modum admiror. Suidas, a G. Wakef. in Mss. laudatus: Προσηγάσθησαν· ὑπερεθαύμασαν. Cf. Zonaras p. 1587. Addit Suidas hoc auctoris, Tittmanno (ad Zonaræ locum) incerti, fragmentum: Τοῦτον ἀπεδέξαντο τὸν λόγον τοῦ νεανίσκου, καὶ προσηγάσθησαν, πῶς οἶει; [1] σφόδρα τὸν Πρόκλον. " Hæc sunt verba Damascii in

'Αγαίων, ονος, ὁ, Sol, ἥλιος. Quod vero ad v. Ἄγαιος attinet, in Hesychio et Etymologo p. 6. 50. vulgatur non Ἄγαιον, sed Ἀγαῖον. In Suida quoque et Zonara p. 14. est Ἀγαῖος, sicque Glossæ Labbeanæ, Ἀγαῖος· Invidus, E. Sed Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334. Ἄγαιον habet: Ἄγαιον· ἐπίφθονον, οἱ δὲ θαυμαστὸν, οἱ δὲ φθονερόν. Ἄγαιος nusquam sumi pro Elegans, ut legitur in Lexico Hedericiano, supra docuimus. Sed addere debebamus, quod error hic ex ἄγαιος et ἀγαυρὸς confusis ortum forte habuerit: Etymologus enim p. 6. 33. habet, Ἀγαυρὸς— σημαίνει καὶ τὸν ὑπερήφανον, ὑπὸ δὲ Ἰώνων τὸν ἄκορον, ὑπὸ δὲ Ἀττικῶν τὸν κοῦφον, i. e. Levem, Elegantem, Delicatum, Mollem. Etym. M. p. 337. 13., Ἐναβρύνω, ἐξ οὗ ἐναβρύνεσθαι, μέγα φρονεῖν, καυχᾶσθαι, τοῦτο παρὰ τὸ ἅβρος ἴ. ἁβρὸς, ὁ κοῦφος. Idem p. 4. 11., Ἁβρός· ὁ κούφως βαίνων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους. Cum vero Etymologus ὑπὸ Ἀττικῶν τὸν κοῦφον dici ἀγαυρὸν tradit, per τὸν κοῦφον intelligendum esse Deditum deliciis, Elegantem, Delicatum, i. e. ἁβρὸν, satis patet e Suida, et Zonara p. 14., quorum in Lexicis glossa eadem sic exhibetur: Ἄγαυρος· ὁ κομψὸς, οἱ δὲ κακὸς, ὑπὸ Ἰώνων δὲ ἄκορος, ὑπὸ δὲ Ἀττικῶν τρυφερὸς, (ubi notandum est ἄγαυρος pro ἀγαυρὸς: sed et in Edit. Mediolan. est ἄγαυρος, sicque vulgatur in Hesychio. Zonaras p. 14., Ἄγαυρος ἡ ἀγαυρός. " Suidas prius tantum habet, cæterum consentiens. De accentus loco notavit quædam Eustath. p. 1444, 7. 1447, 49, 57. Sed sine dubio rectius scribitur ἐξυτόνως, ἀγαυρός. Hesiod. Theogon. v. 832. ταύρου ἀγαυροῦ, Herod. vii. 57. ἀγαυρότατα et μεγαλοπρεπέστατα." Tittmann. in Addendis p. cexxvii. In Etym. l. c., Zonara ipso p. 31., et Nicandri Ther. 661. scribitur ἀγαυράς.) Ratio autem dicendi κοῦφος pro ἁβρὸς s. τρυφερὸς petenda est ex molli incessu, mollitiem in toto vitæ genere arguente: vide quæ supra scripsimus p. 42. A—C. de phrasi ἁβρὰ βαίνειν. De hoc sensu vocis κοῦφος frustra quæritur in Lexicis. " Videndum vero an sana sint, quæ Suidas cum Nostro [et Etymologo] tradit, Ionibus ἀγαυρὸν esse τὸν ἄκορον. Certe neque exemplis, neque etymologia defendi possunt." Tittmann. in Addendis. At, si ἀγαυρὸς prima notione sit idem quod κοῦφος, *Levis*, ut colligi potest ex Etymol. Magno, (ubi traditur ἀγαυρὸν Atticis esse τὸν κοῦφον i. e. τρυφερὸν,) hujus locutionis origo facile patebit. Ἀγαυρὸς nempe Ionibus ὁ ἄκορος, ut *Levis* apud Latinos, et *Light* apud Anglos, (*Light in purse, Light in pocket, Light purse, Light pocket,*) Silius ii. 102. *opum lævior*, venatu extendere vitam Abnuit, atque arctæ res exegere per æquor.

[1] " Scribendum πῶς οἶει; Quomodo locutus est Synes. Epist. xxii., Ἠσθην, ἀλλὰ πῶς οἶει; πάνυ μὲν οὖν ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἡσθην: Damascius apud Photium in Excerptis p. 1064., Ὁρῶν δὲ ἐμαυτὸν τῷ θείῳ φωτὶ περιῤῥεόμενον, πῶς οἶει; σφόδρα τὴν ψυχὴν

Vita Isidori apud Photium in Excerptis p. 1073.," Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 109. Vide nos sup. ad v. Προσάγαμαι.]

Ἀγαστὸς, στὴ, στὸν, Admirabilis, Admiratione summa dignus. Xenoph. Hist. ii. (3. 24.), Ταῦτα οὐκ ἀξιόλογα, ἐκεῖνο δὲ κρίνω τοῦ ἀνδρὸς ἀγαστόν. Est alioqui rara vox in oratione soluta. [Imo a Xenoph. ipso ter alibi usurpatur: Anab. i. 9. 14., Καὶ τὸ μὲν τὰ μεγάλα νικᾶν τοὺς φίλους εὖ ποιοῦντα, οὐδὲν θαυμαστὸν, ἐπειδή γε καὶ δυνατώτερος ἦν· τὸ δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ περιεῖναι τῶν φίλων, καὶ τῷ προθυμεῖσθαι χαρίζεσθαι, ταῦτα μᾶλλον ἔμοιγε δοκεῖ ἀγαστὰ εἶναι: Œcon. xi. 19., Ταῦτα πάντα ἀγαστά μοι δοκεῖ εἶναι: De Re Equ. xi. 9., Οὕτω δὲ καὶ ἔστιν ὁ μετεωρίζων ἑαυτὸν ἵππος σφόδρα ἢ καλὸν, ἢ θαυμαστὸν, ἢ ἀγαστὸν, ὡς πάντων τῶν ὁρώντων καὶ νέων καὶ γεραιτέρων τὰ ὄμματα κατέχει. Vulgo legitur ἀγαθόν. Sed Noster emendat ἀγαστὸν, recte omnino: nusquam enim alibi invenias θαυμαστὸν, inter καλὸν et ἀγαθὸν positum. Sic Ἀγαθῷ in var. lect. pro ἀγασθῶ reperitur in Xen. Κ. Π. ii. 4. 8. p. 130. Vide Grammat. S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 336. mox citandum. Plut. in Æmilio Paulo Vol. ii. p. 289. ed. Reisk., Πᾶσι γὰρ ἀγαστὸς ἦν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, πρὸς ἡγεμονίαν καὶ πολιτείαν ὡς ἄλλος οὐδεὶς τῶν συγγενῶν κεκραμένος τὸ ἦθος, (ubi Reisk. p. 923. conjecit, Συγγενῶν εἶναι δοκῶν εὖ κεκραμένος, et citare debebat hæc e Numæ Vita Vol. i. p. 243., Φύσει δὲ πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν εὖ κεκραμένος τὸ ἦθος.) Ἀγαστὸς pro ἀγαθὸς proferunt Anon. et Dacer. e Ms. quam lectionem amplectitur lubens M. Solanus, a L. C. Valck. ad Scapulæ marg. laudatus, modo clausulam distinguas post voces ἐξ ἀρχῆς. Idem Plut. in M. Catone Maj. T. ii. p. 600., Πάντα γὰρ ἀγαστά μοι τὰ παρὰ σοῦ, καὶ μεμπτὸν οὐδέν. "Plato de Legg. viii. p. 829. d., Ὅσοι δὲ ἀγαστοί τε αὐτοὶ καὶ τίμιοι ἐν τῇ πόλει,—τὰ τῶν τοιούτων ᾀδέσθω ποιήματα. Sic ἀγασ-

A τοὶ et τίμιοι junguntur L. vii. de Legg. p. 808. c. Vulgatur apud Platonem ἀγαθοί. Alibi quoque vox eandem subiit corruptelam." L. C. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 34. Plato Conviv. T. iii. p. 197. d.=T. x. p. 218. ed. Bip., ab eodem Valck. ad Scapulæ marginem citatus, Ἵλεως, ἀγαθὸς, θεατὸς σοφοῖς, ἀγαστὸς θεοῖς, ζηλωτὸς ἀμοίροις, κτητὸς * εὐμοίροις, de Amore. Idem in Cratylo p. 412. c.=T. iii. p. 288. ed. Bip., Καὶ μὴν τό γε ἀγαθὸν τοῦτο τῆς φύσεως πάσης τῷ ἀγαστῷ βούλεται τὸ ὄνομα ἐπικεῖσθαι· ἐπειδὴ γὰρ πορεύεται τὰ ὄντα, ἔνι μὲν ἄρ' αὐτοῖς τάχος, ἔνι δὲ βραδυτής. Ἔστιν οὖν οὐ πᾶν τὸ ταχὺ, ἀλλά τι αὐτὸ ἀγαστόν. Τούτῳ οὖν δὴ τῷ ἀγαστῷ αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐστὶ τἀγαθόν. Omnino cf. Sextum Empir. Adv. Ethic. xi. 35. p. 697., cum Fabricii n., 85. p. 706. et Pyrrhon. iii. 183,4. p. 172. "Clem. Rom. p. 150. ex emend. A. V. H. p. 324." L. C. Valck. ad Scapulæ marginem.] Apud Homer. autem εἶδος ἀγαστὸν, vel ἐκπληκτικὸν, i. e. stuporem afferens, vel ἐπίφθονον, Invidiosum, Eustath. [ad Il. A. p. 98. 10., Λέγει δ' ἐνταῦθα τὴν
B Πύλον ἠγαθέην, οὐ τόσον ἐκ τοῦ ἄγαν θείαν, ἣ γὰρ ἂν ἐφύλασσε τὸν τοῦ ἄγαν, ὁμοίως τῷ, Ἀγάννιφος Ὄλυμπος, ὅσον ἐκ τοῦ ἀγῶ, ἀγάζω, ὅθεν ἀγαστὸς, ἀφ' οὗ ἀγαθός· οὕτω δὲ καὶ ἠγαθέη ἡ ἀγαστή:[1] ad Il. P. p. 1321. 40., Τὸ δὲ ἀγασσάμενοι, ἀντὶ τοῦ φθονήσαντες, ὅθεν καὶ ἀγαστὸν εἶδος τὸ ἐπίφθονον, at nusquam in Hom. legi εἶδος ἀγαστὸν, pro εἶδος ἀγητὸν, jam supra monuimus ad vv. Ἀγητὸς et Ἀγάζω: ad Od. Θ. p. 1599. 3., Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ γελαστὰ καθὰ καὶ τὸ ἀγέλαστα, εἰκὸς γενέσθαι ἀπὸ τοῦ γελῶ, * γελάζω ἀῤῥήτου θέματος, ὁμοίως τῷ, ἀγῶ, ἀγάζω, ὅθεν τὸ ἀγαστόν· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σίγμα καὶ τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, ἀγαθόν· ἔτι δὲ καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρῶ ἐράζω ἐραστὸν καὶ ἐπέραστον, οὗ παθητικὸς ἀόριστος ἠράσθην· κατὰ τὸ, πειρῶ, πειράζω, ἐπειράσθην· ἄλλως μέντοι, ἐκ τοῦ ἐράω ἐρῶ, τὰ ὀνόματα Ἐρατὼ Μούσης ὄνομα καὶ ἐρατὸν καὶ ἐρατεινὸν τὸ ἐπιθυμητόν.[2] Quod ad voc. ἐρατὸς

* ἐπανασχόμην. Ita scribendus iste locus. Sed in his sæpius peccatum." Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 108. Vide T. Hemst. ad Lucian. T. i. p. 475. 25. et L. C. Valcken. ad Eurip. Hippol. 446.

[1] Observationem hanc supra, cum de v. Ἀγάθεος agebamus, notare debebamus. Omnes fere Etymologi veteres uno ore Ἀγάθεος ex ἄγαν et θεῖος derivatum esse censent. At, si Ἀγάθεος ex ἄγαν et θεῖος formetur, Homerus, secundum Eustath. scribere debuerat Ἀγάθεος, non, ut semper scripsit, Ἠγάθεος. Sic idem Hom. dixit Ἀγάννιφος, non Ἠγάννιφος, ex ἄγαν et νίφομαι. Ad hoc objectum respondere aliquis possit, Homerum metri causa, ut Ἀγάννιφος pro Ἠγάννιφος, sic Ἠγάθεος pro Ἀγάθεος, usurpasse, κατ' ἔκτασιν Ἰωνικὴν τοῦ α, quippe quod prima syllaba in Ἄγαν semper corripi soleat, ut in Aristoph. Nub. 199., Ἔξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον. At Iones veteres α βραχὺ in η μακρὸν nunquam mutarunt, ut Ἀγάθεος in Ἠγάθεος. Fragmentum Grammatici Augustani de Dialectis, nuper a Schæf. ad calcem Gregorii Cor. editum, p. 668., Αἱ μεταβολαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ Ἰώνων εἰσί· μεμηκυῖα μεμακυῖα, λελησμένος λελασμένος. Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ α μακροῦ εἰς η Ἰώνων εἰσὶ τῶν πάλαι, Ἥρα, Ἥρη· τοῦ δὲ α βραχέος τῶν νεωτέρων, ἀληθείην ἀντὶ τοῦ ἀλήθειαν. Cf. Excerpta e Cod. Vatic. ibid. p. 699. Sic Ἠγαλέος ab Ἀγαλέος, prima longa, formatur: Etym. M. p. 418. 1., Ἠγαλέην κόλπιν δειρομένην· τὴν κατεαγεῖσαν ἢ κολοβωθεῖσαν, ἢ κοιλωθεῖσαν, παρὰ τὸ ἄγος, ὃ σημαίνει τὸ ῥῆγμα, ἐκ τοῦ ἄγω τὸ κλάνω, ἄγος ἀγαλέος, ὡς τάρβος ταρβαλέος. Ἠγάθεος igitur ab ἄγαν et θεῖος formari non potest. Eustathio ab ἀγάζω descendisse videtur. Sed fallitur: nam prima verbi ἀγάζω syllaba semper corripitur. Vide poetarum loca supra a nobis laudata. Etymologo p. 417. 53. Ἠγάθεον est παρὰ τὸ ἄγαμαι, ἀγάθεον. Sed et prima in ἄγαμαι semper corripitur.

[2] In eadem pagina v. 12. leguntur hæc: Ἠπεδανὸν δὲ ὁ Ἥφαιστος ἑαυτὸν ὀνομάζει, καὶ ἄλλως μὲν ἠθικῶς, μάλιστα δὲ διὰ τὸ ὡς εἰκὸς αἰδεῖσθαι τὴν κατ' αὐτὸν προφέρειν χωλότητα, δι' ἣν Κυλλοποδίων λέγεται ὡς παθὼν * ἐπικύλλωμα ἢ * κατακύλλωμα, ὧν ἀμφοτέρων μνησθεὶς Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς, οὐδέτερον αὐτῶν * ἀνάττικον εἶναι φησίν. Utraque voce, et ἐπικύλλωμα et κατακύλλωμα, caret Eustathii Index; caret Lex. Medicum; caret et Schneideri Lex. Etym. M. p. 361. 6.: Ἐπικύλλωμα· τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων * διάρτησιν περισσευόμενον· κόλλιξ γὰρ ὁ ἄρτος, ὅθεν καὶ τὸ ἰατρικὸν κολλύριον, ἀπὸ τοῦ κολοβὸν, καλοῦσι δὲ κυλλίστην, τὸν Αἰγύπτιον. "Κυλλῆστιν rescribendum alii monuere: an pro τὸν Αἰγύπτιον potius ἄρτον Αἰγύπτιον ponendum? Judicium penes criticos esto." Tewaterus ad Jabl. Glossar. Vocum Æg. supra p. ccxxix. not. 2. "Ἐπικύλλωμα, quod reliquum est post panes formatos. Ita "vulg. Lex. e Suida, Τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων διάπλασιν περισσευόμενον, additurque, esse a κόλλιξ, quod ἄρτον significat, i. e. panem. "Verum hinc derivando scribendum esset ἐπικολλίκωμα." H. St. Thes. Ind. Pro διάρτησιν, ut in Etymologo legitur, Sylburg. * διάρτισιν reposuit: neutra vox in Lexicis reperitur: illam, pro Separatio, G. Wakef. in Mss. e Philone Judæo i. 338. affert. Suidas habet διάπλασιν. In Zonara p. 811., ubi idem articulus extat, ut et in Phavor., qui sua e Zonaræ Cod. sumserat, est διάτρησιν, sed per manifestum librarii errorem pro διάρτησιν. De lectione διάπλασιν, quam præbet Suidæ Lex., deque Sylburgii conjectura, διάρτισιν reponentis, prorsus silere non debebat Tittmann. Ceterum, pro ἐπικύλλωμα, in Phavor. ἐπικύλλωμα (ubi περισσεβόμενον pro περισσευόμενον), et in Zonara vulgatur ἐπικόλλωμα, pro quo in Cod. K. est ἐπικύλλωμα superscr. υ. Cangium in Glossar. consuli jubet Tittmann., sed frustra in eo vocem ἐπικύλλωμα s. ἐπικόλλωμα quæsivimus. Etym. vero et Suidas vocem hanc a κόλλιξ ὁ ἄρτος derivandam censent. Sed sic derivando, ut acute vidit Noster, scribendum esset ἐπικολλίκωμα pro ἐπικύλλωμα. Zonaras, ut diximus, habet ἐπικόλλωμα, quam lectionem unice amplectendam esse arbitramur, adeo ut ἐπικόλλωμα idem sit atque ἐπικολλίκωμα. Exempla similis contractionis videre est in Λησμονὴ pro λησμοσύνη, (Glossæ Labb., Λησμονή· Oblivium): in Τερασκόπος pro τερατοσκόπος, (Hesych. * Τερασκόποι· ὀνειροκρίται, "Infra Τερατοσκόπος, ut Suidas, sed Τερασκόπος, quo carent Lexica, habet etiam Æschylus Agam. v. 1449.," Albertius:) in Ἐπίκοπον pro ἐπικόπανον, ("Ἐπικόπανον, an ἐπίκοπον dicas, nullum interest discrimen," T. Hemst. ad Luciani Dial. Mort. T. i. p. 371.): in Melisphyllum pro melissophyllum, (Hesych. Μελίφυλλον· βοτάνη τὶς, ὃ καὶ μελισσόφυλλον, καὶ πράσιον, Melissophyllon a Plinio dicitur, unde Melisphyllum videtur per syncopen a Virgilio dictum," Forcell. in Latin. Lex.): Κόλος pro κολοβὸς, (Hesych. Κόλος· κολοβός): Πέδολον pro πεδόβολον, ("Πέδολον pro πεδόβολον, Planities, affertur ex Epigr.," H. Steph. Thes. Ind.): in Ὑδροχεῖον pro * ὑδροχοεῖον, (Suidas, Ὑδροχεῖα· δεξαμεναί, Ὁλκὸν τοῦ ὕδατος ἐπεσκεύασε, καὶ ὑδροχεῖα ἐπενόησεν, e Menandro, in Excerptis Hœschelii p. 124., teste Toupio Emendd. in Suid. T. ii. p. 291.; Gloss. Labb., Ὑδροχοεῖον· Aquale, E.): in Ἴσειον, Σεραπεῖον, Ἀσκληπεῖον, pro Ἰσίειον, Σεραπίειον, Ἀσκληπίειον, (vide nos supra in Lex. Vocum peregr. p. ccxxii. b. et ccclxxiv. a., cf. eruditiss. Coray in Heliodor. T. ii. p. 229., minus recte de hac quæstione scribentem): in Σπερμολόγος, Κυμοδέγμων, * Κυμοθαλής, Αἱμοβόρος, pro σπερματολόγος, κυματοδέγμων, κυματοθαλής, αἱματοβόρος. Sic * Αἱμοῤῥυής, (Phrynichus Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 16., Αἱμοῤῥυὴς· χρῶ): sic κεροβάτης, (Hesych. Κεροβάτης· ὁ Πὰν, ἤτοι ὅτι κέρατα ἔχει, ἢ οἱονεὶ * κερατοβάτης, τὴν βάσιν ἔχων κερατίνην): sic κερόεις, (Etym. M. p. 305. 13., Κερόεις· ἀπὸ τῆς κέρατος γενικῆς, * κερατόεις, καὶ συγκοπῇ, κερόεις, cf. Zonar. p. 1186.) Sic κεροπλάστης pro * κερατοπλάστης. Vide Porson. in Præf. ad Euripidis Hec. p. x., cujus errorem notavit E. H. Barkerus Epist. ad Th. Gaisford. in Class. Journ. N. xxviii. p. 289. Consulas eundem ibid. in Class. Journ. N. xxiv. p. 326.

Suidas: Τὸ * κατακύκλωμα· τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν, ubi Ms. Paris. A., teste Kustero, Τὸ * κατακύλλωμα. Photius in Lex.: Τὸ κατακύλλωμα· τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν. Τὸ κατακύλλωμα hoc sensu nihil aliud est quam comici cujusdam allusio ad Volcani claudicationem: Eustath. l. c., Ἠπεδανὸν δὲ ὁ Ἥφαιστος ἑαυτὸν ὀνομάζει, καὶ ἄλλως μὲν ἠθικῶς, μάλιστα δὲ διὰ τὸ

attinet, Eustathius fallitur. Ἐραστὸς enim et ἐραστὸς ejusdem sunt originis. Et ipse Eustath. ad Od. Π. p. 1795, 62. scribit: Τὸ δὲ ἀνήνυτον ἀπέμβλεψε τὸ σίγμα, ὁμοίως τῷ γνωτὸς καὶ ἀλλόγνωτος, ὧν προϋπάρχει τὸ γνωστός· ἔτι δὲ, καὶ κατὰ τὸ ἐραστὸς, ἐραστὸς, ὁ ἐπιθυμητός· ὅθεν καὶ ἡ Ἐραστὼ Μοῦσα, καὶ κατὰ τὸ ἀγάζω, ἀγαστὸς, καὶ ἀπελεύσει τοῦ σίγμα καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θῆτα, ἀγαθόν· κεῖνται δὲ ἐτέρωθι καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὧν καὶ τὸ θαυμαστὰ θαυμαρὰ παρὰ Πινδάρῳ. Idem ad Il. Γ. p. 384. 3.: Χρήσιμον δὲ τὸ ἐραρὰ, εἰς τὸ Γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτα (e Sophoclis Œd. Tyr. 58.), καὶ εἰς τὸ ἀλλόγνωτος, καὶ γνωστὸς ὁ ἀδελφός· καὶ εἰς τὰ ἐκ τοῦ ἀνυστοῦ, ὁποῖον τὸ ἀνήνυτος, καὶ Ἄνυτος εὔριον, καὶ δεσμὸς παρ' Εὐριπίδῃ δυσεξήνυτος, (ex Hippolyto v. 1237. ed. Beck., ubi vide Valck. et Monkium,) καὶ εἰς τὸ κτίται παρὰ τῷ αὐτῷ (in Oreste v. 1621.), ὅ ἐστι κτίσται, καὶ εἰς τὸ Ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς (e Sophoclis Ajace v. 189. ed. Lobeck.), τουτέστιν ἀσώστου· καὶ εἰς τὸ βλῆτρον, ὃ ἄλλως ἐξήνεκται ἦκερ τὸ ἀμφίβλητρον· καὶ εἰς τὸ Σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις (ex Euripidis Oreste v. 127.) καὶ εἰς τὸ σωτήρ. Ὧν τὴν τοῦ σ' ἔλλειψιν, τὰ σῶστρα δηλοῦσι. Πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα οὕτω τοῦ σ' ἐστέρηνται· ὥσπερ αὖ ἐν ἄλλοις πλεονάζειν αὐτὸ, οὐ πάνυ ἀναλόγως φαίνεται, ὁποῖον καὶ τὸ ὀρχῶ, ὀρχήσω, ὀρχηστὴς, οὐ κατὰ τὸ σαιτὴς, καὶ χηρῶ, χηρώσω, χηρωστὴς, οὐ κατὰ τὸ ἐεδνωτής. Cf. idem ad Il. B. p. 328. 4. Idem ad Il. I. p. 744. 19., Τὸ δὲ ὀνοστὰ εὑρίσκεταί ποτε καὶ δίχα τοῦ σ', ὁμοίως τῷ γνωστὸς καὶ γνωτὸς, καὶ ἐκ τοῦ ὀνορὰ, γίνεται καὶ ὀνοτάζειν τὸ μέμφεσθαι, ὡς τὸ, Σκολιῶς ὀνοτάζων. Vide et eundem ad Il. O. p. 1019. 11. His exemplis addi potest * Ἀγαρὸς pro ἀγαστὸς in Hymno Hom. in Apoll. v. 515., Φόρμιγγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων, ἀγαρὸν κιθαρίζων, ubi Ruhnk., a Schæf. in Mss. laudatus, hæc notavit:—" Insignis in hoc versu est lectionis varietas. Codex Moscov. ἐραρὸν, duo (tres) Regii, Φόρμιγγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων χρυσῆν, κιθαρίζων, Athenæus, hunc versum laudans, i. p. 22. C. ex eoque Eustath. ad Od. Θ. p. 1602., Φόρμιγγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων, χάριεν κιθάριζε. Nos unice tenemus vulgatam, quam librarii, cum ἀγαρὸν pro ἀγαστὸν minus concoquerent, temere mutarunt. Sic θαυμαρὰ ἔργα pro θαυμαστὰ, Hymn. in Merc. 80. et in Bacch. 34., sicut libri etiam scripti, in his Parisinus, habent in Hesiodi Asp. 165., pro θωϋρὰ ἔργα. Sic alibi ἀδάμαρος pro ἀδάμαστος, monente Casaubono ad Athen. l. d. et Lectt. Theocr. cap. 16. p. 271. Vide Eustath. ad Il. Γ. p. 400." Ilgenium ad Hymn. p. 377. consuli jubet Schæf. in Mss., et Ios Xenophontis Ephesii p. 56. versus affert, Ἱππόθοος κλειτῷ τεῦξεν τόδε σῆμ' Ὑπεράνθῃ Οὐ τάφον ἐκ θανάτου ἀγαθὸν, ἱεροῦ δὲ πολίτου, ubi T. Hemsterh. corrigit, Ἱππόθοος κλειτῷ τεῦξεν τόδε σῆμ' Ὑπεράνθῃ, Οὐ τάφον εὐθανάτου ἀγαστὸν, ἱεροῦ δὲ πολίτου. " Ἀγαστὸν vero scribatur, an ἀγαρὸν, nihil interest: ἀγαστὸς enim, secunda correpta, poëtæ non refugiunt, qui ceteroquin efferre non verentur θαυμαρὸς, ἀδάμαρος, pro θαυμαστὸς, ἀδάμαστος. Vide Casaub. ad Athen. i. c. 19." T. Hemst. Hesych.: Ἀγαστός· θαυμαστὸς, ἐπαινετός. Ἀγαστά· ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο, οἷον ἀρεστὰ, Αἰσχύλος φράζει, ubi viri docti repo-

suerunt Φρυξί. In Cod. Ven. est φρα^{ϹΙ}, teste Schowio, qui, " nullum est dubium," inquit, " quin Φρυξὶ legendum sit." " Quamvis nihil audacter mutare velim, quum locus Tragici præ manibus non sit, cogitandum tamen relinquo, num poëtice potius Ἀγαρὰ scripserit, ut Hom. H. in Apoll. v. 515. Vide Casaub. in Athen. i. 19. p. 56. Favet series, quum Ἀγαστὸς jam supra appareat. Et poetæ, maxime Tragici, similia amant, ut θαυμαρὸς pro θαυμαστὸς, etc." Albertius. Suidas et Zonaras p. 14.: Ἀγαστός· θαυμαστός. Eurip. Iphig. A. 268., Σὺν δ' Ἄδραστος ἦν Ταγὸς, ὡς φίλος φίλῳ. Vide Marklandi et Musgravii notas. Jacobs. Exerc. Crit. in Scriptt. vett. Vol. i. p. 95., a Schæf. in Mss. citatus, locum sic restituit, Σὺν δ' ἀγαστὸς ἦν Γνωτὸς, ὡς φίλος φίλῳ, Erat cum eo venerandus frater, amicus cum amico. " Nihil sibi similius," inquit, " quam verba Ἄδραστος et Ἀγαστός. Vide quæ de similitudine literarum δ et ϝ in codd. dixi cap. xi. Semel hac voce usus est Eurip. in Hec. v. 169., οὐκέτι μοι βίος Ἀγαστὸς ἐν φάει. Eadem fortasse lecta fuit olim in Hom. Hymn. in Cer. v. 475., ubi Cod. Mosq. habet,—ἐπέφραδεν ὄργια καλά. Pausanias vero, qui hunc versum cum proximis laudat ii. 14., ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσιν. Utraque lectio ex antiquiore fortasse profluxit, ὄργι' ἀγαστά." De hac Hymni Homerici emendatione silent Matthiæus et Hermannus. Epigr. ad. DCLVIII. in Anthol. T. iv. p. 256., Οὔνομα Καλλικράτεια, βροτοῖς πάντεσσιν ἀγαστή. Consulendi sunt, inquit Schæf. in Mss., Valck. ad Eurip. Phœn. 760. Pierson. Versim. p. 38. Toup. Opusc. ii. p. 10. L. C. Valck. ad Theocriti decem Idyll. p. 34., et J. Toup. in Append. Nott. atque Emendd. in Theocr. p. 4. de cujus errore, discrimen inter ἀγαστὸν et

---

ὡς εἰκὸς αἰδεῖσθαι τὴν κατ' αὐτὸν προφέρειν χωλότητα, δι' ἣν Κυλλοποδίων λέγεται ὡς παθὼν ἐπικύλλωμα ἢ κατακύλλωμα, ὧν ἀμφοτέρων μνησθεὶς Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς, αὐδέτερον αὐτῶν * ἀναττικὸν εἶναι φησίν. (Anti-Atticista in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 102., * Καταχωλέ· Ἀλκαῖος Γανυμήδει, σκώπτων γὰρ Ἥφαιστον ὁ Ζεὺς φησι· Καταχωλὲ, θᾶσσον, ἢ * κεραυνοκλὴξ ἔσῃ. Locum hunc citavit Bast. in Addendis ad Epist. Crit. p. 283. ed. Lips. 1809., ubi legitur κατάχωλε, rectius forsan, sed καταχωλὲ edidit Bekkerus.) Ceterum in Etym. p. 761. 37. longe aliter exhibetur glossa illa, quam e Suida et Photio protulimus, nempe sic: Τοκάδα, Εὔβουλος τὸ κηρύκειον, ἢ τὴν μάχαιραν λεγόμενόν τι τὸ κατακύλωμα, τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν καλῶν ῥημάτων. Idem articulus extat in Phavor., ubi est κατακολλωμα, pro κατακύλωμα. " Λεγόμενόν τι quid velit, ignoro; nec multo melior lectio est, si reponas, τὴν μάχαιραν λεγομένην, expuncto τι. Deinde ad μάχαιραν magis τομάδα quam τοκάδα quadrare quis censuerit? Sequentia sunt ἄλλης ἀρχῆς, seu novum initium constituere debent, et pro κατακύλωμα legitur apud Suid. κατακίκλωμα, ac seq. v. κακῶν pro καλῶν, omisso nomine ῥημάτων." Sylburg. Photius, Τοκάδα· Εὔβουλος τὸ κηρύκειον, ἢ τὴν μάχαιραν, λεγόμενόν τι, ubi hæc notavit Schleusner. in Curis Noviss. p. 445.:—" Glossa hæc in fine mutila redintegranda est ex Etymologico M. c. 761. 37., qui habet, λεγόμενόν τι τὸ κατακύλωμα, τὸ πέρας, καὶ ἀνωτάτω τῶν καλῶν ῥημάτων." Finem glossæ sanitati suæ restituendam aliis relinquimus; sed Etym. potius e Photio, quam Photius ex Etym., corrigendus est. Verba enim, Τὸ κατακύλωμα, τὸ πέρας, καὶ ἀνωτάτω τῶν καλῶν ῥημάτων, novum initium in Photio constituunt, recte, sed in eo est κατακύλλωμα—τῶν κακῶν, sine ῥημάτων. Sed quis est sensus glossæ, Τὸ κατακύλωμα· τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν καλῶν ῥημάτων? Κατακύλωμα est vox nihili: e Suida repone κατακύκλωμα, deinde per κατακύκλωμα orationis quandam figuram intelligendam esse nobiscum puta. Sed de figura sic dicta frustra in Rhetoribus antiquis quæritur. Certum tamen est vocem κύκλος apud Rhetores sumi in sensu peculiari, de quo vide Nostrum in Thes. ii. p. 498. e, f. et J. C. T. Ernestium in Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 191. Eustath. ad Il. N. p. 945. 53.: Ὅτι ἐν τῷ, Ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν, Ἢ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχέν' ἱκάνει· Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσε, κύκλος παρ' ἄλλοις τὸ σχῆμα τῆς φράσεως, καταλῆξαν ἐκ τοῦ Πᾶσαν ἔκερσεν, εἰς τὸ αὐτὸ, ὅπερ ἐστι κύκλου ἴδιον ῥητορικοῦ, κάλλος ποιοῦντος. Ἦν δ' ἂν ἀκριβῶς κύκλος, εἴπερ καὶ ἐν τῷ τέλει τοῦ σχήματος, τὸ τῆς φλεβὸς ἐξεφωνήθη ὄνομα. Ὅτι δὲ μὴ γέγανε τοῦτο, ἀφεῖθη τὸ σχῆμα εἶναι ἀντιστροφὴ ῥητορική· γαυμένη, ὅτε δύο κῶλα ποημάτων ἢ καὶ πλείονα, εἰς τὰς αὐτὰς περαιοῦνται λέξεις· οἷον, Ἐκιὼν τε παρ' ὑμῶν, καὶ ταῦτα παρ' ὑμῶν· ὡς καὶ ἐνταῦθα δὶς κεῖται τὸ, Πᾶσαν ἔκερσεν, ἐν δυοῖν ἐννοιῶν τέλει. Idem ad Il. K. p. 818. 43.: Ἐν δὲ τῷ, Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, δέλεαρ δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε, κύκλον σχῆμα φαντάζεται· εἰ δὲ ἦν, Ἔθηκεν ἀνὰ μυρίκην, καθαρῶν ἂν ἦν κύκλος ῥητορικὸς, λήγοντος τοῦ στίχου ὅθεν ἤρξατο. Idem ad Il. Π. p. 1045. 55., Τὸ δὲ, Αἰνὸν ἄχος δυσσυνθὲν εἰς ἔνδεκα πολλῆς λόκης, ἔχει πως καὶ κυκλικοῦ σχήματος ἔμφασιν, καθότι ἀρξάμενος ἐκ τοῦ, Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος, κατέληξεν ὁμοίως εἰς τὸ, Αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστίν. Habet ergo glossa Etymol., quo se tueatur, modo κατακύκλωμα pro κατακύλωμα reponas. Quibus vero hæc interpretatio minus placebit, ii cum Suida et Photio legerint, Τὸ ἐπικύλλωμα· τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν, et Comici cujusdam allusionem ad Vulcani claudicationem suspicati fuerint. Eust. ad Il. Σ. p. 1147. 36., Τὸ δὲ Κυλλοποδίων οὐ * σκωπτικῶς ὁ Ὅμηρος ἔφη * συλλογραφῶν εἷς τις, ἀλλ' ἢ κατ' ἰδιότητα ὅτι καὶ αἱ τοῦ Διὸς θυγατέρες λιταὶ χωλαὶ διεγράφησαν, ἢ πρὸς * ὑπόδειξιν τοῦ μηδὲν προσίστασθαι τῷ Ἡφαίστῳ εἰς οὕτω θαυμαστὸν ἔργον τὴν τῶν ποδῶν * κυλλότητα. (Voce κυλλότης caret Schneideri Lex.) Cf. Dammii Lex. p. 1875. " Suidas, Τὸ κατακίκλωμα· τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν: censeo legendum esse τὸ κύκλωμα, ut respiciatur ad Ps. cxxix. 9. Ἡ κεφαλὴ τοῦ κυκλώματος αὐτῶν, ad quem locum Theodoretus fere similiter, Ἐνταῦθα προλέγει τὰ ἰσόμετρα αὐτοῖς κακά." J. C. G. Ernest. ad Suidæ et Phavorini Gloss. Sacr. p. 146. Κατακοίλωμα pro κατακύλωμα in Phavor. legi, supra notavimus. Hesych. * Κυκλοστάθμιοι· ὑψηλοῖς. " Contendo cum Albertio corruptam vocem esse pro * κοιλοστάθμοις, et glossam respicere ad Hagg. i. 4., Τοῦ οἰκοδομεῖν ἐν οἴκοις κοιλοστάθμοις. Aquila, Ὡροφαμένοις. Sed fortasse illud glossator legit in Cod. suo. Nam in aliis etiam variorum scriptorum locis confunduntur voces κοίλωμα et κύκλωμα. Vide Gloss. in Psalmos in κίτος, et interpretes ad Cantic. ii. 17." Idem ibid. p. 82.

ἀγητὸν esse nullum statuentis, cum ἀγαστὸς magis prosaicum quam poeticum, et ἀγητὸς poetis solis in usu sit,[1] supra ad v. Ἀγητὸς monuimus, ubi Theocrito restituimus e Mss. ἀγατὸν, Dorice pro ἀγητόν.]

" At Ἄγαστος significat θάνατος, Mors; nam " Suidas ἀγάστου affert pro θανάτου, ut et Lex. meum " vetus." H. Steph. Thes. Ind. [" Qui hanc lectionem vitii non habebunt suspectam, diu frustra se torquebunt, donec indagaverint rationem, quare Ἀγάστου pro θανάτου hic exponatur. Quovis enim pignore contendere ausim, locum hunc operarum vel librariorum incuria esse corruptum, et scripsisse Suidam, Ἀγαστοῦ· θαυμαστοῦ, quæ etiam Pearsonii conjectura est." Kuster. Zonaras p. 14.: Ἀγάστου· θανάτου. " Kuster. ad Suid. corrigit θαυμαστοῦ, perquam apte. Sed mirum vero, tantum esse in hoc vitio diversissimorum Codd. consensum. Quare malim explicationem glossæ omissam, quod sæpe factum est, ob similitudinem literarum, et corrigo sic: Ἀγαστοῦ θανάτου· θαυμαστοῦ." Tittm. Verum vidit J. Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 419., cujus verba, Tittmanno, ut videtur, ignota, sunt hæc:— " Uterque fallitur, tum Kusterus, tum Pearsonus. Removenda omnino odiosa interpunctio, atque ita scribendum, Ἀγαστός· θαυμαστὸς, Ἀγαστοῦ θανάτου. En exemplum verbi Ἀγαστὸς, quod unde petitum sit, ego quidem nescio. Quærant quibus otium, et invenient. Huc in primis facit Æl. Var. Hist. v. 6., Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινέσαι, ἄλλος δὲ ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι, Est et Calani Indi mors digna quam non modo laudemus, sed etiam admiremur. Quæ nostram conjecturam mire confirmant." Cf. idem in Append. Notarum atque Emendationum in Theocr. p. 4. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἀγαστοῦ· θαυμαστοῦ.]

[* Ἀγαστῶς, Admirabiliter, Admirabili sapientia. Xenophontis Ages. i. 24., Τοῦτ' ἀγαστῶς ἔδοξε πρᾶξαι. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 336.: Ἀγαστά· ἀγαστὰ καὶ ἀγαστὸς ἐρεῖς, καὶ ἐπιῤῥήματικῶς ἀγαστῶς, ὡς Ξενοφῶν.]

" Ἐξάγαστος, (ὁ, ἡ,) Admirandus, Admiratione " dignus. Hesych. Ἐξάγαστον· ἄξιον θαύματος." H. Steph. Thes. Ind. [" V. Luc. V. i. p. 59." G. Wakef. ad Hesychii marg. Quemnam Luciani locum in mente habuerit vir doctus, nobis ignotum est. Cyrilli Alexand. Glossar. ap. Tittman. ad Zonar. p. civ., Ἐξαγάστων· ἀξιοθαυμάστων.]

[Ἀξιάγαστος, ὁ, ἡ. V. Nostrum in Thes. i. p. 478. g. Suidas et Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 412.: Ἀξιάγαστος· ἀξιοθαύμαστος, ἀξιόχρεως. Zonaras p. 227. et Cyrilli Alexand. Glossar., ap. Tittmann. ad Zonaræ Lex. p. c., Ἀξιάγαστος· ὁ ἀξιοθαύμαστος. In Zonaræ Cod. A. legitur inverso ordine, Ἀξιοθαύμαστος· ἀξιάγαστος. Respicitur, ut vidit Tittm., ad Xen. Rep. Laced. x. 2., Ἀξιάγαστον δ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπικουρῆσαι τῷ τῶν ἀγαθῶν γήρᾳ, Hoc quoque dignum admiratione, quod fortium virorum senectuti consuluerit. Procopii Scholia in 3 Reg. xvii. in Meursii Opp. T. viii. p. 77., a L. C. Valck. ad Scapulæ marginem laudata, Ἀξιάγασα δὲ τῆς χήρας τὰ ῥήματα. Juliani Orat. vi. p. 190. ed. Spanhem., a G. Wakef. in Mss. allata, Τὸν γοῦν τοιοῦτον τρίβωνα, καὶ τὴν κόμην, ὥσπερ αἱ γραφαὶ τῶν ἀνδρῶν, ἀπομιμούμενος, εἶθ' ὁ μηδὲ αὐτὸς ἀξιάγαστον ὑπολαμβάνεις, τοῦτο εὐδοκιμεῖν οἴει παρὰ τῷ πλήθει; Gloss. Labb.: Ἀξιάγαστος, Memorabilis. Ἀξιάγαστον· Operæ pretium, Memorabile.]

Ἀγαστὴς, οῦ, ὁ, Invidus, βάσκανος. Hesych. [Hæc glossa, cujus sedem nondum invenimus, apud ceteros lexicographos non legitur.]

Ἀγάσιος autem, si mendo caret, a secunda persona ἤγασαι, ut ἀγαστὸς a tertia ἤγασται, fuerit derivatum. Significat autem τὸ ἀγάσιον Hesychio ἔνδοξον, i. e. celebre. [Proba nobis videtur vox Ἀγάσιος Nostro suspecta, quæ formatur, non, ut ipse putat, a secunda persona ἤγασαι, sed a futuro ἀγάσω. Etym. M. p. 156. 7.: Ἀσπάσιος· ἡ διὰ τοῦ ιος παραγωγὴ παρὰ μέλλοντα γινομένη, τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ᾰ̔ξεῖαν· ὀρθῶσω, Ὀρθώσιος· αἰνήσω, * Αἰνήσιος· ἀρκέσω, Ἀρκέσιος, καὶ Ἀρκείσιος· ἄρω τὸ ἁρμόζω, ἄρσω; ἄρσιος, ὁ ἁρμοζόμενος· καὶ ἀνάρσιος, ὁ μὴ ἁρμοζόμενος· ᾰ̔́ζω, ᾰ̔́σω, ᾰ̔́σιος καὶ κατὰ ἀντίθεσιν ὅσιος· κτήσω, κτήσιος· ᾰ̔́ξω, ᾰ̔́ξιος. Οὕτως οὖν καὶ ἀσπάσω, ἀσπάσιος, καὶ θαυμάσιος. Ceterum G. Wakef. ad Hesychii marginem sic in una junxit hanc et præcedentem glossam: Ἀγασμένον· μεμψάμενον, ἀγάσιον, ἔνδοξον, et hinc ἀγασμένον corrigendum pro vulgato ἀράσθαλον arbitratur in Hymno Homeri in Apoll. v. 67., Λίην γάρ τινα φασὶν ἀράσθαλον Ἀπόλλωνα Ἔσσεσθαι, μέγα δὲ πρυτανευσέμεν ἀθανάτοισι, Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. Huic conjecturæ favet, quod, cum ἀράσθαλος apud Hom. in laude nunquam ponatur, sensus h. l. bonus sit, ut contextus satis docet, et ut vidit Matthiæus, qui tamen voci inesse et sensum malum et bonum suspicatus est. " Ἀράσθαλος videtur h. l.," inquit, " designare eum, qui divitiis, nobilitate generis elatus, grandia ac præclara tantum sectatur, leviora aspernatur, sæpe ne ab injuriis quidem inferiorum abstinens. Nostrates hoc sensu per vituperationem dicunt, ein grosser Herr."]

Ἀγασσὶς ap. Hesych. legitur expositum φθόνος, i. e. Invidia, item σφαῖρα, si mendum non est. [Σφαῖρα Noster pro vulgato σφαίρα reposuit. In Cod. Ven. teste Schowio legitur: Ἀγασσὶς· ὁ φθόνος, σφαίραν. Legendum, ut vidit Is. Vossius, Ἄγασις· ὁ φθόνος. " Nempe ab ἄγασθαι, φθόνειν," inquit. " Idem cum ponitur pro ἀγαθὶς, tum glomum seu sphæram notat." Ἄγασις ex Hesychio profert L. C. Valck. ad Herod. vi. 61., a Schæf. in Mss. laudatus. Alicubi legerat Hesych. ἀγασὶς positum pro ἀγαθὶς, Dorice nempe. Ἀγασὸς, Laconice pro ἀγαθὸς, est in Aristoph. Lys. 1301. Gregor. Cor. de Dialecto Dorica p. 299., Τῷ σ ἀντὶ τοῦ θ χρῶνται, τοὺς θεοὺς σεοὺς λέγοντες, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Διοσκόρους ὀμνύοντες, νὴ τὼ σεὼ φασὶν, ἀντὶ τοῦ μὰ τὼ θεούς. Cf. Grammaticus Leidensis ibid. p. 633. et 634. De permutatione vero literæ θ in σ, quam ex Hesychio constat cum Laconibus communem fuisse Carystiis, Cretensibus, Eleis, et Paphiis, præclara notaverunt Kœn. ad hunc Gregorii locum, et Valck. in Epist. ad Röverum p. 73. seqq. Ἄγασις pro Admiratio ponitur in Etym. p. 9. 52., Ἀγῆλαι· ἀναθεῖναι, κοσμῆσαι, εἰς ἄγασιν ἀγαγεῖν καὶ χαράν. In Schneideri Lexico vox non legitur. Apud Hippocr. de Morb. Popular. vi. p. 346. 33. Ἄγασις nomen est mulieris, cujus puella ægrotabat.]

¶ Ἀγαθὸς, οῦ, ὁ, ex ἀγαστὸς, inquit Eustath. (p. 98,

[1] Exemplis ibi laudatis addi potuit versus Solonis, quem Plut. in Solonis Vita xviii. T. i. p. 551., conservavit, Οἱ δ' εἶχον δύναμιν, καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί. Manetho iii. 32., Ζεὺς δ' ὅρην ἐφέτων ὁμοιδέας ἄνδρας ἔθηκεν Ἐν δήμοις πατρῆσιν ὑπὸ σφετέρῃσιν ἀγητούς. " Licet jungantur δῆμος et πάτρη in iii. 223., μᾶλα φῶτας ἀρηγόνοντας καὶ ἀγητοὺς Ῥέξουσιν, μεγάλοισι κότοι δ' αὖ βασιλῆας Ἐτευξαν, Ἥ πάτρης προύχοντας, ἢ ἐν δήμοισιν ἀρίστους, nescio quomodo hic blanditur πραπίδεσσιν ἐπί." Dorvill. ad Charit. p. 649. ed. Lips. COMPOS. Αὐτάγητος, ου, ὁ, ἡ. " Αὐτάγητοι, Suidæ et Lex. meo vet. αἱ αὐτὰς ἀγάμεναι, Quæ sibi ipsis ad- " mirationi sunt. Ap. Hesych. scriptum αὐτάγεστοι expositum itidem ἀγάμεναι ἑαυτὰς, θαυμαστικῶς ἔχουσαι ἑαυτῶν. Sed addit " Hesych. quosdam exponere αὐθάδεις. Affert autem ex Ione, et Anacreontem itidem usurpasse ait. Eadem habet Etym. " (p. 173. 43.) sed scribens Αὐτάγητος, et rectius." H. Steph. Thes. Ind. In Hesych. ordo verborum, notante Is. Vossio, postulat, Αὐτάλλητοι, sed αὐτάγητοι est in Cod. Marciano, teste Schowio, qui, " Lectio codicis," inquit, " perspicua est, in Ald. error typ." Zonaras p. 344., Αὐτάγητοι· αἱ ἑαυτὰς ἀγάμεναι. " Consentit Suidas: cf. Hesych. et H. Steph. Thes. Ind., ubi Noster laudatur." Tittmann. " *Lexicon Vetus*, quod H. Steph. in Thes. sæpissime excitavit, convenit fere semper cum nostris (Zonaræ) codd., ut in observationibus passim monui; sed incertum est, utrum unum ex illis Regiis, an aliud fuerit." Idem in Proleg. ad Zonaræ Lex. p. xl. Per Stephani verba, *Vet. Lex.*, in Thesauro ubique obvia, unum atque idem Lex. non semper intelligendum esse, satis patet ex his ipsius verbis p. 9. B. nostræ Edit., " Quam expositionem habet et unum ex meis Lexicis." Vide ibi Bast. in not. 5. laudatum.

12. 1599, 4. 1795, 64.) abjecto σ, et mutato τ in θ. Idem tamen ἄγαν hac voce includi tradit, ut infra dicetur. [Vide Plat. in Cratylo, supra ad v. Ἀγαστὸς laudatum, Etym. p. 5. 18., et J. D. Lennepii Etym. L. Gr. cum Ev. Scheidii observatione. Sic κρεμάθρα, Ἀττικῶς, κρεμάστρα, Ἑλληνικῶς, teste Mœride p. 242., a Schæf. in Mss. laudato. Cf. Etym. M. l. c. " Vid. Aristoph. Nub. v. 218., ubi tamen Pollux x. 157. κρεμάστρας legit, nisi id librariis tribuendum sit. Ibid. v. 867., quem citat Eustath. ad Il. Ψ. p. 1450. 45. Eadem fere ratione κοροπλάθαν Attici dixere pro κοροπλάστην." Pierson. ad Mœr. l. c. " Ἀγαθὸς accipit notionem fere a nomine, ad quod pertinet," Lex. Xenoph.] Ἀγαθὸς ἀνὴρ, Vir bonus, Vir probus, ἀγαθὴ γυνὴ, Mulier proba. Plat. et Xen. Cui opponitur κακὸς, sive πονηρός. Cicero apud Platon. ἀγαθὸν vertit Probum, item Virtute præstantem. Idem Xenophontis (in Œcon. iv. 25.) hæc verba, Ἀγαθὸς γὰρ ὢν ἀνὴρ εὐδαιμονεῖς, interpretatur, Quoniam virtuti tuæ fortuna conjuncta est, (de Senect. xvii.) Vide a me editum Ciceronianum Lex. Gr. Lat. [Xenoph. K. Π., iii. 1. 6., Ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ καλὰ πράττοντα, Memorab. ii. 1. 32., ii. 6. 30. 33. oppon. καλὸς, Laced. Polit. ix. sæpe opponuntur ἀγαθοὶ et κακοὶ, item K. Π. i. 17. et Memorab. iii. 4. 8. Sic Memorab. ii. 1. 20., Οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες sunt qui de virtute præcipiunt. Sed Œcon. xi. 6. Ἀγαθὸν ἄνδρα γενέσθαι in sequentibus dicitur ἀρετῆς ἄρχεσθαι. K. Π. viii. 8. 11., Τιμαῖς αὐξήσας τοὺς ἡνιόχους, καὶ ἀγαθοὺς ποιήσας præmiis. Sed Cyneg. xiii. 1., "Οντιν' οἱ σοφισταὶ ἀγαθὸν ἐτοίησαν docendo. Horum locorum notitiam Lexico Xenoph. debemus. Ammonius p. 80., a Schæf. in Mss. laudatus, Κακὸς πονηροῦ διαφέρει, ὥσπερ ὁ ἄκακος τοῦ ἀγαθοῦ· κακὸς μὲν γὰρ ὁ πανοῦργος, πονηρὸς δὲ ὁ δραστικὸς κακοῦ, ubi δραστικὸς, notante Valck., est, Diuturno usu ad mala quævis paratissimus.]

Ὦ 'γαθὲ pro Ὦ ἀγαθὲ, Compellatio quædam illi Lat. fere respondens, Bone vir. Nonnunquam, ut et Ὦ βέλτιστε, Ὦ λῷστε, videtur idem sonare quod Amabo te, Obsecro te. [" Est formula blande hortantis, atque adeo præmittitur imperativo, K. Π. iii. 1. 17., Ὦ ἀγαθὲ, φύλαξαι. Memorab. ii. 3, 16. iii. 7. 9., in priori loco Codex Paris. i., in alter Cod. Paris. iii. habet Ὦ 'γαθέ. Sic Memorab. i. 4. 17., Ὦ 'γαθὲ, κατάμαθε, Casel. Ὦ ἀγαθέ." Lex. Xenoph. Aristoph. Plut. 1173., Τί δ' ἔστιν, Ὦ βέλτιστε; Schol. C. LB. Ὦ βέλτιστε· Ὦ κάλλιστε, ubi hæc notavit T. Hemsterh., a Schæf. in Mss. laudatus:—" Consueta Græcis serioribus adpellatio, quum veterum esset usitatior, Ὦ 'γαθὲ, Ὦ βέλτιστε." Consuli jubet idem Schæf. in Mss. Heindorfium ad Platonis Apol. p. xiii., et Boissonadium in Philostr. p. 306. qui ex Heliodoro ii. 33. p. 102. affert, Ὦ 'γαθὲ Καλάσιρι, ubi variatur, Ὦ καλὲ K. Coraius ad Heliodor. Σελ. 118. στ. 4.: Ὦ 'γαθέ· ἐκθλιπτέον εἶναι τὸ ἀρκτικὸν τοῦ, Ἀγαθὲ, οὐ μόνον Ἡλιόδωρος διδάσκει· πλὴν γὰρ τοῦ χωρίου τούτου, ἐν ἅπασι τοῖς ἄλλοις, Ὦ 'γαθὲ, ὀρθῶς ἐξέδωκαν οἱ ἀντιγραφεῖς· ἀλλὰ καὶ ἡ χρῆσις αὐτὴ τῶν Ἀττικῶν τοῦτο βούλεται. Ἔστι δὲ φιλοφρονητικὴ προσαγόρευσις ἐν τοῖς διαλόγοις μάλιστα χώραν ἔχουσα, ὡς καὶ τὸ συνωνυμοῦν πως Καλὸς ἐν τῇ συνηθείᾳ· οἷον τὸ προκείμενον χωρίον ἔστι μικρὸν παρεγκλίναντας ἑρμηνεῦσαι, Καλέ εἰπέ με πῶς σ' ἐφάνη σήμερον ἡ Χαρίτελεια; Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 282., a Schæf. in Mss. laudatus:—" Inter recentiores Sophistas non defuere, qui tum demum sibi ipsum Platonem referre viderentur, si illa Platoni familiaria, Ὦ τᾶν, ὠγαθὲ etc. crebro in ore haberent, quos lepide exagitat Ammianus Anthol. Lib. ii. cap. 52. p. 273., Ὠγαθὲ, καὶ μῶν οὖν, καὶ ποῖ δὴ, καὶ πόθεν, Ὦ τᾶν, Καὶ θαμὰ, καὶ φέρε δὴ, καὶ κομιδῆ, καὶ ἴθι, Καὶ στόλιον, *μάλιον, *πωγώνιον, ὅμιον ἔξω, Ἐκ τούτων ἡ νῦν εὐδοκιμεῖ σοφία."]

Ἀγαθὸς, Fortis, Strenuus, ἀνδρεῖος, γενναῖος: ut vicissim κακὸς, Ignavus, ἀνανδρος. Hom. Il. P. (631.), Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται, ὅς τις ἀφείη, Ἠ κακὸς, ἠ ἀγαθός. In eadem significatione opponuntur inter se a Thuc. Lib. ii. (87.), Καὶ οὐκ ἐνδώσομεν πρόφασιν οὐδενὶ κακῷ γενέσθαι, ἢν δέ τις ἄρα καὶ βουληθῇ, κολασθήσεται τῇ πρεπούσῃ ζημίᾳ· οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμήσονται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις (τῆς) ἀρετῆς. [Xenoph. K. A. ii. 5. 3. p. 113., Οὐδ' εἰ πάνυ ἀγαθοὶ εἶητε, μάχεσθαι ἂν δύνησθε: i. 9. 9., ubi τοὺς ἀγαθοὺς et ἐθέλοντας κινδυνεύειν idem valent: opponuntur ἀρακτοῦντες in Œcon. v. 15.; sed Ages. ix. 5., ἀνὴρ ἀγαθὸς opponitur θηρίοις ἀσθενεστάτοις, atque adeo est Fortis et robustus. Vide Lex. Xenoph. et Fischerum in Ind. ad Palæph., a Schæf. in Mss. laudatum. Suidas et Zonaras p. 13., Ἀγαθὸς— ὁ ἀνδρεῖος.]

[" Ἀγαθὸς, Alacer, Idoneus. Xenoph. K. Π. ii. 4. 8. p. 130., Ἀγαθοὺς συνεργοὺς ποιεῖσθαι, paulo post est προθύμους: Memorab. ii. 1. 32., Ἀγαθὴ συλλήπτρια." Lex. Xenoph.]

Ἀγαθὸς, Prudens. Suid. [Zonaras p. 13., Ἀγαθὸς ὁ φρόνιμος, οὐκ ἐπ' ἴσης δὲ ὁ φρόνιμος καὶ ὁ ἀγαθός· ἐπὶ πλέον γὰρ ὁ ἀγαθὸς, ἀγαθὸς γὰρ, ὁ σώφρων, ὁ ἀνδρεῖος, καὶ οἱ λοιποί. Ἀγαθοὶ λέγονται καὶ οἱ ἐπιστήμονες.'] Et in hunc Il. T. (155.) versum, Μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, annotat Eustath. (p. 1178. 34.) ἀγαθὸς hic vel strenuum vel prudentem significare. Sic vero et apud Thucydidem (viii. 47.) βέλτιστοι τῶν ἀνθρώπων quidam ex veteribus intellexerunt dictum pro φρονιμώτατοι.

[Ἀγαθὸς, Æquus, Non tenax. Xenoph. Œcon. ii. 3., ἀγαθὸς ὠνητής.]

[Ἀγαθὸς, Generosus. Xenoph. Œcon. xi. 5., Ἵππῳ ἀγαθῷ.]

[Ἀγαθὸς, Dives, Opibus potens. Homeri Od. O. (323.), Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες. [" Ubi οἱ ἀγαθοὶ sunt, Primates, Nobiliores, Domini, quibus opponuntur οἱ χείρονες, Viliores, et quasi χειρουργοὶ ταπεινοὶ, Manu ministrantes aliis." Damm. in Lex. p. 6. Eustath. p. 1783. 12., Χέρηες δὲ γίνονται μὲν κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν Ἰωνικὴν ἀπὸ τοῦ χερείονος· δηλοῖ δὲ τοὺς ταπεινοὺς καὶ ὡς εἰπεῖν χειρουργούς· ὁποίαν καὶ τὴν χειρομάχαν πληθὺν οἶδεν ὁ Ναυπαρτίτης σοφιστὴς· ἀντίκεινται δὲ οἱ χέρηες τοῖς ἀγαθοῖς, καὶ εἴπερ εἰσὶ χέρηες οἱ ταπεινοὶ καὶ πτωχοὶ, λέγοι ἂν ἀγαθοὺς ἐνταῦθα, τοὺς ἀπεναντίας τούτοις ὁ ποιητής. Od. Δ. 611. Αἵματος ἐξ ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις. Hominem illustrem Cic. pro Muræna c. vii. vocat bono genere natum. Matth. xxii. 10., Πονηρούς τε καὶ ἀγαθοὺς, Homines omnis generis et conditionis. Vide Schleusneri Lex. in N. T. v. Ἀγαθός.]

Ἀγαθὰ πράγματα, Res secundæ, Res prosperæ. Thucyd. iii. (82.), Ἐν μὲν γὰρ εἰρήνῃ καὶ ἀγαθοῖς πράγμασιν αἵ τε πόλεις καὶ οἱ ἰδιῶται ἀμείνους τὰς γνώμας ἔχουσι, διὰ τὸ μὴ ἐς ἀκουσίους ἀνάγκας πίπτειν.

Ἀγαθὴ δαὶς, Lautum et opiparum epulum. Homeri Il. Ψ. (810.), Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσιν. Gall. ad verbum, *Un bon banquet.* Eustath. tamen frugale epulum exponit, (p. 1331. 16., Δαῖτα δὲ ἀγαθὴν λέγει τὴν σωφρόνως ἔχουσαν ὡς ἠρωϊκήν.)

Ἀγαθὸς, Præstans, Excellens. [" Ἀγαθὸς est Perfectus et præstantissimus in suo genere, et ponitur de virtutibus animi, de natalibus, de opibus, de artificio. Confer Matth. xix. 16., ubi ἀγαθὲ διδάσκαλε est Doctor perfecte et præstantissime, quod, ut refellat fastum magistralem Pharisaicum, Dominus ad solum Deum pertinere confirmat, eum esse doctorem perfectissimum. Quæstio Domini ergo simul id vult, Quo sensu et quo respectu vocas *me* perfectum? nam nemo homo is est, et pro divino tu me non agnoscis. Et c. xx. 15. quod ego præstantior et liberalior sum dando, quam alii? Et c. xxv. 21., ubi ἀγαθὲ est genus, præstans multo aliis, et πιστὲ est species, fidelis domino tuo. Sic et Luc. xxiii. 50. ἀγαθὸς est genus, vir præstantissimus, δίκαιος vero species, jus-

[1] In Suida, ubi idem articulus extat, vulgatur, Καὶ οἱ λοιποὶ ἀγαθοὶ λέγονται· καὶ οἱ ἐπιστήμονες. " Locum hunc prava interpunctio obscurum reddit: clara autem erunt omnia, si eum sic legeris et distinxeris, καὶ οἱ λοιποὶ. Ἀγαθοὶ λέγονται καὶ οἱ ἐπιστήμονες." Kuster. In Zonara locus distinguitur, ut eum in Suida distinguendum censuerat vir doctus. In verbis οἱ ἐπιστήμονες respici videtur locus Xenoph., qui legitur in Œcon. xxi. 5., Οἱ θεῖοι καὶ ἀγαθοὶ καὶ ἐπιστήμονες ἄρχοντες.

titiæ in omnes amans." Dammius in Lex. p. 6. Vide Suidæ et Zonaræ locum supra laud. "Universe ἀγαθὸς, Perfectus, omnibus numeris absolutus, qui habet in se ac facit omnia, quæ habere et facere debet pro ratione nominis, officio, ac lege, ut bene exposuit Irmischius ad Herodian. i. 4. p. 134. et ἀγαθὸν, Quicquid in suo genere præstans est et perfectum: unde in Scriptoribus Gr. animalibus, Æschinis Socr. Dial. i. 10. 12., Ἵπποι καὶ κύνες ἀγαθοί, æque ac in N. T. Deo et hominibus, inanimatis adeo rebus, vide Perizon. ad Æl. Var. Hist. iii. 17. tribuitur, ad imitationem, opinor, Hebr. טוֹב Gen. i. 31. Jo. i. 47., Ἐκ Ναζαρὲτ δύναταί τί ἀγαθὸν εἶναι; Qui potest e Nazaretha insignis doctor existere? 2 Thess. ii. 16. ἐλπίδα ἀγαθὴν, Summam felicitatem. Tit. ii. 10. Jacob. i. 17., Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δώρημα τέλειον, Quidquid ubique boni muneris et perfecti doni est: ad quem locum vide Heisenii Novas Hypotheses ad Ep. Jacobi p. 567. Hom. Il. I. 271. Diog. L. ii. 36. ix. 28. Æl. Var. Hist. vii. 14. viii. 18. Antonin. Lib. Metam. c. xiv. Cf. Foësii Œcon. Hippocr." Schleusner. in Lex.] Sæpe cum accusativo, subaudita præpositione κατὰ, ut—Βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, passim apud Homerum, ["Egregius imperator, aut Ductor ordinum militarium, Il. B. 408. 563. 567. 586. Δ. 220. E. 347. 855. Θ. 91. Λ. 345. N. 123. O. 249. 671., quibus locis de Menelao, Diomede, Hectore, Ajace, id prædicatur. Nam plurima imperia in pugnis humana voce peragebantur: hinc imperatores a voce laudari soliti, et ὠρετὴ καὶ τοῦτο τοῦ στρατηγοῦ καὶ χρήσιμον ἐν μάχαις, τὸ μεγαλόφωνον. Tubas enim rarissime nominat Hom., nedum alia signa sonantia, in prœliis." Damm. in Lex. p. 4.] Sic apud Xenoph. K. Π. i. (3. 13.), Τοὺς ἀγαθοὺς τὰ πεζικά. Idem ibid. (i. 5. 7. p. 53.), Τὰ πολεμικὰ ἀγαθοὶ, Excellentes in rebus bellicis, i. e. Bellicosi, Strenui milites. [Idem Cyneg. i. 14., Καὶ τέχνας, καὶ λόγους, καὶ πολέμους ἀγαθοί: Memorab. ii. 6. 39., Ὅ τι ἂν βούλῃ δοκεῖν ἀγαθὸς εἶναι, τοῦτο καὶ γενέσθαι ἀγαθὸν, (K. Π. i. 6. 19. p. 71. pro eodem est, Γενέσθαι περὶ τούτων φρόνιμον:) iv. 1. 5., Μηδὲν ἐπιστάμενος, δόξειν τὶ ἀγαθὸς εἶναι, ἢ μηδὲν ἀγαθὸς ὤν: iv. 2. 11., Ἀγαθὸν ταῦτα γενέσθαι. Cum infinitivo idem in Memorab. ii. 6. 14. dixit, Ἀγαθοὺς λέγειν καὶ πράττειν. Cum περὶ, idem in Cyneg. xii. 21., Τοὺς περὶ τὴν ἀρετὴν ἀγαθοὺς, Virtute insignes, Virtutis studiosos. Cum πρὸς, idem Memorab. iv. 6. 10., Τοὺς ἀγαθοὺς πρὸς τὰ δεινὰ—ἀνδρείους ἡγῇ, §. 11., Ἀγαθοὺς πρὸς τὰ τοιαῦτα, i. e., ut ab ipso Socrate explicatur, Τοὺς δυναμένους αὐτοῖς καλῶς χρῆσθαι.] Plut. in Themist. (c. vii. T. i. p. 452. 5.), Ὡς ἄνδρες ἀγαθοὶ γένωνται πρὸς τὸν πόλεμον. ‖ Aliquando præpositione εἰς accusativo præfixa, ut idem Plut. in Poplicola (c. xvii. T. i. p. 417.), Ἦν ἀνὴρ εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθὸς, [et Xenoph. K. A. i. 9. 9., Τοὺς ἀγαθοὺς εἰς πόλεμον, Omnibus iis virtutibus præditos, quibus in bello opus est.] ‖ Item cum dativo, (vel) præfixa præpositione ἐν, ut Plut. in Poplicola l. c., Ἐν δὲ τοῖς πολεμικοῖς ἄριστος, [et Æl. Var. Hist. xii. 10., Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Περσικοῖς ἀγαθοὶ ἐγένοντο, vel subaudita, ut Xenoph. Œcon. iv. 15., Τοὺς πολέμῳ ἀγαθούς.]

Ἀγαθὸς, Peritus rei alicujus, vel potius, Bene peritus, Aptus ad rem aliquam. Cum infinitivo, Æl. Var. Hist. i. 10., Οἱ Κρῆτές εἰσι τοξεύειν ἀγαθοὶ, Cretenses artis sagittandi sunt periti, [iii. 16., Εἶτα τίς ἀμείνων ἦν στρατηγεῖν; et xii. 16., Ἐπεὶ στρατηγεῖν ἀγαθός. Vide incertum auctorem apud Suidam et Zonaram, mox laudandum. Palæphatus xxxiii. 2., Ἀμαζόνες δὲ τὸ γένος μάχεσθαι ἀγαθοὶ ἦσαν, Ad pugnandum facti a natura, Bellatores boni natura, ubi Fischer. in Ind. affert ex Æl. Hist. Anim. xvi. 25., Ἀγαθοὶ ποιεῖν, et Libanii Ep. xcviii. p. 52., Ἀγαθὸς χάριτος ἀπομνημονεῦσαι.] Polyb. vi. (25. 11.), Ἀγαθοὶ γὰρ, εἰ καί τινες ἕτεροι, μεταλαβεῖν ἔθη, καὶ ζηλῶσαι τὸ βέλτιον καὶ Ῥωμαῖοι. Sic apud Virgil. (Ecl. v. 1.),—boni quoniam convenimus ambo, Tu calamos inflare leves, ego dicere versus, pro, Periti inflandorum calamorum, dicendorum versuum. [Adde Silium Ital. xiv. 453. Tacit. Ann. i. 3. Agrippa militia bonus. Cicero Acad. iv. 31., Bonus gubernator.]

‖ Aliquando ἀγαθὸς cum substantivo idem significat: ut quum dico ἀγαθὸς σκυτεύς, bonus sutor, i. e., artis sutoriæ bene peritus: sic ἀγαθὸς στρατιώτης, bonus miles, i. e., artis militaris peritissimus, [Æl. Var. Hist. iii. 17. et ix. 38., Ἐπόθει γὰρ κτῆμα ἀγαθοῦ στρατιώτου,] inquit Eustath. (ad Il. P. 1121. 6.) Item in quodam loco, quem citat Suidas, (et Zonaras p. 13., ex incerto auctore), Τοὺς δὲ Δαΐους ἀγαθοὺς μὲν ἀκοντιστὰς, ἀγαθοὺς δὲ καὶ ἐν χερσὶ ποιήσασθαι μάχην. [Pro Δαΐους, quod et Zonaras habet, Kuster. conjecit Δάους, gentem notissimam, quam auctor anonymus, unde Suidas ista descripsit, tam eminus quam eminus pugnandi peritam vocat, vide Luc. Holsten. ad Steph. Byz. v. Δάαι, et Tittmann. ad Zonaram.] Pro ἀγαθοὶ ἀκοντίζειν, i. e., Boni jaculatores, pro Bene periti jaculandi: ut vicissim in loco Æliani pro τοξεύειν ἀγαθοὶ dicere possis, τοξευταὶ ἀγαθοί. Ita enim hæc loquendi genera convertuntur. Sic Gall. *Bon.* [Xenoph. K. Π. i. 5. 7. p. 53. i. 6. 19. p. 71. ἀγαθὸς γεωργὸς, ἱππεὺς, ἰατρὸς, αὐλητὴς, Œcon. vi. 13., ἀγαθοὺς τέκτονας, χαλκέας ἀγαθοὺς, ζωγράφους ἀγαθοὺς, ἀνδριαντοποιοὺς, καὶ τὰ ἄλλα τὰ τοιαῦτα, Sympos. iv. 57., ἀγαθὸς μαστροπός. Et sic junctum legitur multis aliis substantivis, v. c. αὐλητὴς, οἰκονόμος, αὐλητρὶς, ἁρματηλάτης: sic Œcon. iii. 14., ἀγαθὰς γυναῖκας in re familiari, xxi. 5., Οἱ θεῖοι καὶ ἀγαθοὶ καὶ ἐπιστήμονες ἄρχοντες.]

Ἀγαθὸς, Utilis, cum dativo personæ, ut apud Hom. (Od. P. 352.), Αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προΐκτῃ. [Xen. K. Π. viii. 5. 12., Ὅσα—ἀγαθὰ ἀμφοτέροις, Cyneg. xiii. 17., Οὗτοι δ' ἂν εἶεν καὶ τοκεῦσιν ἀγαθοὶ, καὶ πάσῃ τῇ ἑαυτῶν πόλει, καὶ ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν πολιτῶν καὶ φίλων.] Interdum etiam cum dativo rei, ut ἀγαθὸς τούτῳ, Utilis ad hoc, ‖ Apud Theophr. cum genitivo rei, ut in Lib. de Hist. Plant., Ἀγαθὸς τῆς ἱερᾶς νόσου, et ἑρπετῶν, et σκληνὸς, et ἑλκῶν, pro, Utilis adversus comitialem morbum, serpentes etc. [Respicitur ad loc., qui legitur in l. iii. 12., ubi cum præpos. κατὰ jungitur: Ἀγαθὴν κατὰ τῆς ἱερᾶς νόσου, —καθ' ἑλκῶν—καθ' ἑρπετῶν, καὶ σκληνός. "Cum genitivo, de medicaminibus v. Dawes. p. 457.," Schæf. in Mss. Apud Xen. Memorab. iii. 8. est: Ἆρα γὰρ, ἔφη, ἐρωτᾷς με, εἴ τι οἶδα κυρετοῦ ἀγαθόν; Οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Ἀλλὰ ὀφθαλμίας; Οὐδὲ τοῦτο. Ἀλλὰ λιμοῦ; Οὐδὲ λιμοῦ. Ubi, ut patet e priore Theophr. loco, subintelligitur præpos. κατά.] ‖ Apud eund. Theophr. (ix. 13.) cum accusativo, præcedente πρὸς, idem valet, ut, Χρησίμη δὲ πρὸς πολλὰ, καὶ ἀρίστη πρὸς κεφαλὴν, ἀγαθὴ δὲ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα ἕλκη, καὶ πρὸς ἑρπετὰ, καὶ πρὸς ὕπνον. [Ephes. iv. 29., Λόγος ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομὴν, Oratio apta, idonea, utilis ad promovendam aliorum felicitatem.]

[Ἀγαθὸς, Fertilis. Xen. in K. Π. iii. 2. 8., Γῆς ἀγαθῆς, in Œcon. xvi. 7., Γῇ ἀγαθῇ—γῇ κακῇ, et in K. Π. vii. 5. 26. p. 454., Γῆν πολλὴν καὶ ἀγαθὴν. Varro de Re Rustica i. 9., Terra cujusmodi sit, refert, et ad quam rem bona, aut non bona sit. Diod. Sic., a Schæf. in Mss. indicatus, ii. 48., Ἀγαθὴ δ' ἐστὶ φοινίκων φυτοῖς, Palmetis ea regio felix est. Sic vulgo legitur, sed * φοινικόφυτος exhibent Steph. marg. Cl. Mut. Coisl. Ven. "Φοινικόφυτος amplector, ipsi Diodoro xix. 98. probatum, positumque ad exemplum Homerici ἀγαθὴ κουροτρόφος, Od. I. 27." Wesseling.]

[Ἀγαθὸς, Evergeta, Beneficus. Charito viii. 8. p. 192., Ἐπενοφήμησεν ὁ δῆμος Ἀγαθῷ ἀνδρὶ, Πολυχάρμῳ, φίλῳ πιστῷ, ὁ δῆμός σοι χάριν ἐπίσταται, ubi Dorvill., a Schæf. in Mss. laudatus:—"Xenoph. K. Π. iii. 3. 4., Κέρδος ἀνακαλοῦντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθόν. Apud Gruter. 491, 1. et 846, 3. habes hunc titulum: priorem repetiit Muratorius p. 569. 3. ex Montefalc. Palæogr. p. 162., J. Gronovius Monum. Ancyranis p. 142. secundam p. 1448. ex Montefalc. p. 165."]

‖ Ἀγαθὸν, οὖ, τὸ, substantive, Bonum: ut (Epicurus), Ἀγαθὸν ὁ χρόνος οὐκ αὔξει προσγινόμενος, i. e., interprete Cicerone, (De Fin. Bonor. et Malor. iii. 13.), Ipsum bonum crescendi accessionem nullam habet. Interdum et præposito artic. τὸ ἀγαθὸν, vel τἀγαθόν. Epicurus apud Athen. (vii. p. 280. a), Οὐ γὰρ ἔγωγε δύναμαι νοῆσαι τἀγαθὸν, ἀφαιρῶν μὲν τὰς διὰ χυλῶν

ἡδονὰς κ. τ. λ. Quæ verba sic reddit Latine Cicero (Tusc. Disp. iii. 18.), Nec equidem habeo, quod intelligam bonum illud, detrahens eas voluptates, quæ sapore percipiuntur. [Vide Nostri Ciceron. Lex. Gr. Lat. p. 52. et 56.]

‖ Tradunt quidam, a Gr. scriptt., ac præsertim ab Aristotele, observari, ut ἀγαθὸν non præfixo artic., usurpetur de quolibet bono: at præfixo artic., de summo illo bono. Quibus fortasse hic Cicero videri possit ideo pronomen *illud* addidisse; sed id non perpetuum esse, animadverti.

Ἀγαθὸν, Commodum, Emolumentum, Utilitas. Ut Demosth. (de Corona p. 328. 12. ed. Reisk.), Ὅτι μὲν οὐδεμίαν φέροντας, οὐδ' ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενὸς, συμφορὰν δὲ τῷ τυχόντι τῶν πολιτῶν καὶ κοινὴν αἰσχύνην. [Phrynichus Arab. Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 5., Ἀγαθὸν ἔτι τοῦτ' ἀπολείπεται, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα· πάνυ Ἀττικῶς, Ἀριστοφάνης·— τὸ γάρ τοι καὶ μόνον Ἔστ' ἔστι λοιπὸν ἀγαθόν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα. Locus depromtus est ex Aristoph. Ranis v. 73., ubi est τοῦτο γὰρ, non τὸ γάρ. Charito i. 4. p. 9., Καὶ γὰρ εἰ κοινὸν ἀγαθὸν πάσης Σικελίας εὑτυχῶν, ubi Dorvill., a Schæf. in Mss. laudatus:— "Parodia expressit illud Menandri in incertis in J. Clerici Edit. p. 220. apud Stobæum xxxix. p. 241., Κοινὸν ἀγαθόν ἐστι τοῦτο, χρηστὸς εὐτυχῶν, ubi mallem, Κοινὸν ἀγαθὸν τοῦτ' ἔστι, χρηστὸς εὐτυχῶν, ut p. 18., Εὐδαιμονίας τοῦτ' ἔστιν, υἱὸς νοῦν ἔχων. Tiberius de Nerone et Druso apud Tacit. Ann. iv. 8., Ita nati estis, ut bona malaque vestra ad rempublicam pertineant. Xenoph. Hieron. vii. 9. de bono principe, Θεῶνταί τ' αὐτὸν ὡς οἰκεῖον ἕκαστος ἀγαθόν: K. Π. v. 3. 11., Ὦ μέγα ἀγαθόν σν τοῖς φίλοις, κοινὸν ἂν εἴη τὸ ἀγαθόν. Quem locum non inobservatum prætermisit cl. interpres ad Luciani Dial. Deor. vii. p. 220., qui in Scytha p. 871., Ἐν τοῦτο ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. Artem. i. 17. 20. contra, Ἀλλὰ καὶ βλάβην τινὰ κοινὴν νομίζομεν." Xenoph. Memorab. ii. 4. 2., Φίλον ὃ μέγιστον ἀγαθὸν εἶναί φασιν. Sic Terent. Andr. iv. 3. 2., Summum bonum esse heræ putavi hunc Pamphilum. Vide Lex. Xenoph. Æl. in Var. Hist. iii. 17., Ταραντίνοις δὲ ἐγένετο ἀγαθὸν Ἀρχύτας, Angl., *a blessing*. Sic edidit Abr. Gronov., quoniam id jubebant Codd. scripti.]

Ἐπ' ἀγαθῷ. Thucyd. v. 27., Ἐπειδὴ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ἐπὶ καταδουλώσει τῆς Πελοποννήσου, σπονδὰς καὶ ξυμμαχίαν πρὸς Ἀθηναίους τοὺς πρὶν ἐχθίστους πεποίηνται, id est ἐπὶ συμφέροντι, ut Schol. exponit. Aliquando et genitivus additur, ut Xenoph. K. Π. vii. (4. 2.), Ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Κίρου καὶ τῶν Περσῶν—ἐπ' ἀγαθῷ τῶν δεχομένων. [Paulo aliter idem in Hist. v. 2. 25., Ἐπ' οὐδενὶ ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος, Cum magno Græciæ malo.] Interdum cum dativo, ut Aristoph. Ranis (v. 1487.) Ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις. Item, Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ. Xenoph. K. Π. iii. (i. 9.), Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι, ἢ σὺν τῇ σῇ ζημίᾳ, i. e. Cum tuo emolumento, aut cum tuo damno, sive detrimento. Opponit enim hic ἀγαθὸν et ζημίαν. [Cum πρὸς ab eodem Xenoph. in Αθ. ii. 19. jungitur, Οὐ πεφυκέναι πρὸς τῷ σφετέρῳ ἀγαθῷ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ κακῷ: et in K. Π. ii. 2. 15., Μαρτυρεῖ δέ μοι καὶ τόδε πρὸς τὸ ἀγαθὸν, Id utile nobis futurum esse. Etiam pluralis est in ejusdem Hist. vi. 5. 33., Ἀλλήλοις παρίσαντο ἐπ' ἀγαθοῖς, Ut utilitatem perciperent. Schneider. tamen de lectionis veritate dubitabat. Vide Wessel. ad Diod. S. i. p. 4. 294. et Boissonad. in Philostr. p. 421., a Schæf. in Mss. laudatos. Has formulas Gr. cum Latinis paribus confert Cortius ad Sallustii Catil. 51. 32. p. 316.

[Charito ii. 3. p. 36., Ἵλεως εἶης, ὦ Ἀφροδίτη καὶ ἐπ' ἀγαθῷ μοι φανείης, ubi Dorvill., a Schæf. in Mss. laudatus, hæc notavit:—"Auspicato, obvia formula. Vid. Lucian. T. i. p. 791. Unde boni ominis causa formata fuerunt cognomina Ἐπάγαθος et Ἔπαγάθων, et femininum Ἐπαγαθώ. Apud Fabret. Cl. 4, 51. p. 254. MAGNIA. EPAGATHO. DULCIS. ANIMA. HAVE. BENE. VALEAS. etc. Apud cl. Gorium in Columbario iii. p. 149. AGATHO RHOSICE. TERTI. L. ubi etiam femininum videtur. Apud Murator. 1339. 9. Ἐπαγαθῷ σύμβιος, quem titulum rectissime restituit cl. Hagenbuch. ad Marmora Græca p. 39. Ap. eund. Murat. p. 1726. 7. occurrit Ἐπαγαθώ. Quam inscriptionem item optime vir ille eruditus tractavit."]

Ἀγαθὸν, cum infinitivo. Hom. Il. Ω. (130.), Ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι Μίσγεσθαι. Sub. ἐστὶ, i. e. Confert, Utile est, Juvat. ["Suspectum est Xenoph. K. Π. ii. 1. 9., Προεῖπε τάδε· ἰδιώτῃ μὲν ἀγαθὸν ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ. Nisi enim ἀγαθὸν accipiatur pro Decet, videri potest glossema esse nominis εὐπειθῆ." Lex. Xenoph. Imo recte se habet illud ἀγαθόν. Hom. Il. Ω. 425., Ἥ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι Ἀθανάτοις. Il. Π. 282. et 293., Νὺξ δ' ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι. Od. Γ. 196., Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι ἀνδρός. "Sæpe ἀγαθὸν et ἀγαθόν ἐστι legitur cum infinitivo: Xenoph. Πο. iii. 4., Ἀγαθόν τε καὶ καλὸν, καὶ προεδρίαις τιμᾶσθαι: §. 12., Καλὸν μὲν καὶ ἀγαθὸν ναυκλήροις οἰκοδομεῖν καταγώγια, deinceps est καλὸν simpliciter: §. 14., Ἀγαθὸν δέ μοι δοκεῖ εἶναι πειραθῆναι: Ix. v. 2. vi. 12. ix. 9. K. iv. 10. cum dativo et inf. Αθ. i. 14., Σφίσιν ἀγαθόν ἐστι τοὺς βελτίστους σώζειν: cum acc. et inf. Ix. vii. 18., Ἀγαθὸν διαπαύσαντα ὁρμῆσαι: viii. 11., Ἀγαθὸν δὲ ἑλκύσαντας, alii malunt ἑλκύσαντα, ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πολέμιον ἀπῶσαι: cum dat. et particip. K. Π. v. 8. 12., Οἵσπερ ἀγαθὸν ἦν φίλιον ὂν sc. τὸ χωρίον." Lex. Xen.]

‖ Ἀγαθὰ, pluraliter, Bona, Opes, Copiæ, Facultates, Fortunæ. Lysias in Orat. Κατὰ Ἀγοράτου Ἐνδείξεως (p. 510. 5. ed Reisk.), Τόν τε ποιητὴν πατέρα ἀφείλετο, ἃ ἦν ὑπάρχοντα ἐκείνῳ ἀγαθά. [Xenoph. K. Π. iii. 3. 20., Ἀγὼν—περὶ γυναικῶν, καὶ τέκνων, καὶ περὶ πάντων ὧν κέκτησθε ἀγαθῶν: ii. 3. 2., Τὰ τῶν πολεμίων ἀγαθὰ τοῖς νικῶσι: vii. 1. 6., Πολλά τε καὶ ἀγαθὰ κτήσασθαι: O. xii. 6., Ἀπολαύειν τῶν σῶν ἀγαθῶν: de donis hospitalibus, K. Π. v. 3. 2., Ἐξένισεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς: vi. 2. 8. de mercibus, Θάλαττα καθ' ἣν πλείω ἔρχεται ἀγαθά. Usurpatur pro Commoda et præda belli, Xen. K. Π. ii. i. 10., Εἴ τι ἀγαθὸν μεῖζον φαίνοιτο: ii. 2. 10. ii. 3. 3. iv. 1. 5. iv. 2. 5., Ὡς ἡγήσοιντο ἐπὶ πολλὰ ἀγαθά: iv. 5. 8. 10. vii. 1. 7. vii. 5. 25., Κοινωνοὶ καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν: K. A. iii. 1. 14. synonymum est ὄφλα: vi. 2. 6., Ἀγαθόν τι λαμβάνειν: É. v. 1. 14. p. 282. Vide Lex. Xen.] Significat et cujusvis generis bona, ut apud Xen. K. Π. iv. (1. 4.), Πολλὰ μὲν πρόβατα, πολλοὶ δὲ βόες, πολλαὶ δὲ ἅμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταί, i. e., Multæ pecudes, multi boves, multa plaustra multis bonis referta. [Imo per ἀγαθὰ hoc loco intelligi debent cibus et potus, i. q. τὰ ἐπιτήδεια. Suidas et Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἀγαθά· ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ εὐωχίαν σιτίων καὶ ποτῶν, ἐχρήσατο Ξενοφῶν τῇ λέξει. " Xenoph. K. Π. iv. 4. 1., Χώρα μεστὴ οἴων—καὶ σίτου, καὶ πάντων ἀγαθῶν: iv. 4. 2., Χώρα ἐρήμη ἀνθρώπων—καὶ τῶν ἀγαθῶν: K. A. iii. 1. 13., Τῶν ἀγαθῶν οὐδενὸς—εἰ μὴ πριαίμεθα. In sqq. vocantur ἐπιτήδεια: iv. 5. 20., Ἀγαθόν τι, i. e. οἶνος: vii. 1. 21. vii. 3. 6., sed iv. 4. 5. est, Εἶχον πάντα τὰ ἐπιτήδεια, ὅσα ἐστὶν ἀγαθά. Ubi ἐπιτήδεια possit glossema videri: vi. 6. 1., Πάντα γὰρ εἶχεν ἡ χώρα πλὴν ἐλαίου, alii ἀγαθὰ inserunt inter γὰρ et εἶχεν: Hist. vi. 5. 27., Πολλῶν καγαθῶν μεστὰς οἰκίας, parum aberat quin Steph. reponeret ἀγαθῶν: K. A. iv. 6. 17. in 2 Mss. apud Hutch. legitur, Κώμας πολλῶν καὶ ἀγαθῶν γεμούσας, cum καὶ in editis desit. De formula, Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ et similibus vide πολύς." Lex. Xenoph. Philostrati Heroica p. 8=662., Περίεστι γὰρ καὶ σύκων καὶ κάρνα δοίην, καὶ μῆλα δοίην καὶ μυρία ἀγαθὰ ἑτέρα, ubi Boissonad., a Schæf. in Mss. laudatus, hæc notavit:—" Ἀγαθὰ in genere sunt opes, copiæ, quidquid ad bene beateque vivendum conferre potest, ut in hoc Epicharmi vel Platonis senario apud Xenoph. Memorab. ii. 1. 20., τῶν πόνων Πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τἀγάθ' οἱ θεοί. In specie ἀγαθὰ sunt quævis esculenta et poculenta: quem sensum illustrarunt Bos Exerc. Philol. p. 18., Raphelius Annot. Philol. e Polybio p. 173. Athen. i. c. 20., Παρέκειντο αἱ τρά-

πεζαι—καπηρεφέες παντοίων ἀγαθῶν, κατὰ Ἀναπρέοντα: viii. c. 12., Προσφέρουσιν αὐτῇ sc. τῇ Βριζοῖ σκάφας πάντων πλήρεις ἀγαθῶν, πλὴν ἰχθύων: ix. c. 19. de porcello farcto, Αὐτοῦ ἡ γαστὴρ πεπλήρωται παντοίων ἀγαθῶν: iii. c. 56., Ἄμφις ἐν Οὐρανῷ· Εἰς τὴν ἑσπέραν χορταζόμενα πᾶσιν ἀγαθοῖς, ubi Schweigh. ait se metri rationem requirere. Forte sic disponenda verba,—εἰς τὴν ἑσπέραν Χορταζόμενοι πᾶσιν ἀγαθοῖς. Rescripsi χορταζόμενοι. Editor doctissimus proposuit χορταζόμενος. Sed οι facilius in α quam in ος potuit abire. Cf. Porson. ad Med. v. 44. Numerorum successio non est elegantissima, sed sic sæpius Comici: vide supra p. 277." " Vulgo, χορταζόμενα πᾶσιν ἀ. Vel potius, ne litera mutetur, εἰς τὴν ἑσπέραν χορτάζομεν Ἅπασιν ἀγαθοῖς. Mox aliam hujus loci correctionem protulit Pors., εἰς τὴν ἑσπέραν Χορταζόμεσθα πᾶσιν ἀγαθοῖς." Porsoni Advers. p. 61. " Ad cibos speciatim transfertur tum sæpe alibi, tum in illo Theogn. 993., Δείκνον δὴ λήγοιμεν, ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγει, Παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι. Quorum facilis correctio est, cum, quod ap. Athen. vii. 310. A. hujus loco legitur Δ. δ. λήγοι μένος ὅν τινα θ. ἀνώγοι Π. literis aliter in verba distinctis aptam efficiat sententiam, Δ. δ. λήγοιμεν, ὅσον τινὰ θ. ἀνώγοι Παντοίων, κ. τ. λ." Lennep. ad Phalar. Ep. p. 332. Hic locus diligentiam præteriit Gaisfordii, cujus hæc sunt verba in Poet. Min. Gr. T. i. p. 265.: —" Aldus et Mss. δείκνον τε λήγοιμεν, Turnebus δ. δὴ λ. Athen. vii. p. 310. A. δ. δὴ λήγοι μένος οὐ τινα (sic Ms. Ven.) ἀνώγοι. Camerarius conjecit θίγοιμεν, Brunck. μιησαίμεθ', ὅσον τινὰ θυμὸς ἀνώγοι." Jacobsio in Additt. Animadvv. in Athen. p. 178. Theognis scripsisse videtur, κηδοίμεθ'. In Cod. Mutin., teste Bekkero, est Δ. δὲ λήγοιμεν, et in Cod. Vat., teste eodem, Δείπνον δὴ λήγοιμεν. Ceterum fundus locutionis forte est in illo Hom. Od. Ξ. 441., Ὅττι με, τοῖον ἐόντ', ἀγαθοῖσι γεραίρεις. Herod. ix. 82., Ἐκπλαγέντα τὰ προκείμενα ἀγαθά. Vide Schæf. in Ind. ad Bosii Ellips. Gr. v. Ἀγαθά. Aristoph. Av. 734., Ἀλλὰ παρόντες δώσομεν ὑμῖν Αὐτοῖς, παισὶν, παίδων παισὶν, Πλουθυγιείαν, εὐδαιμονίαν, Βίον, εἰρήνην, νεότητα, γέλω-Τα, χορούς, θαλίας, γάλα τ' ὀρνίθων, Ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν Ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν· Οὕτω πλουτήσετε πάντες. Brunck. h. l. in Ind. ἀγαθὰ speciatim pro Cibo lautiore et potu accepit, ad præcedens illud, γάλα τ' ὀρνίθων, referens, sed melius sic interpreteris, Κοπιᾶν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, Bonorum omnigenorum nimia copia laborare: v. Toupii Emendd. in Suid. iv. p. 125. Aristoph. Eccl. 838., Ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενησμέναι Ἀγαθῶν ἁπάντων, καὶ παρεσκευασμέναι, quo forte respexit Phrynichus Arab. Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 13., Ἀγαθῶν πάντων ἐπινένηται ἡ τράπεζα· ἀντὶ τοῦ ἐπισεσώρευται, μεμέστωται: v. 1139., Οἶνος δὲ Χῖος ἐστὶ περιλελειμμένος Καὶ τἄλλ' ἀγαθά: Vesp. 1304., Ὡς ἐνεπλήτο πολλῶν κἀγαθῶν: Acharn. 873., Ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς, Ὀρίγανον, γλαχὼ, ψιαθὸς, θρυαλλίδας, Νάσσας, κυλοιὸς, ἀτταγᾶς, φαλαρίδας, Τροχίλως, κολύμβους. Latini, notante Brunck. in Ind. ad Aristoph., res bonas vocant. C. Nepos in Ages. c. ult., Præter vitulina, et hujusmodi genera obsonii, nihil accepit: unguenta, coronas, secundamque mensam servis dispertiit, cetera referri jussit: quo facto eum Barbari magis contemserunt, quod eum ignorantia bonarum rerum illa potissimum sumsisse arbitrabantur. Varro apud Non. Marcellum p. 539. 542., ex emendatione Ruhnkenii ad Rutilium L. p. 11., a Schæfero in Mss. laudati, In omnibus rebus bonis, cotidiano cubo in Sardianicis tapetibus. " Ubi vulgo legitur, cotidianis. Sic veteres dixerunt meridiano, matutino, hesterno, repentino, hiberno, et similia, in quibus intelligitur *tempore*." Ruhnk. In ἀγαθὰ subintelligitur βρώματα: vide Schæf. ad Bosii Ellips. Gr. p. 44. ed. Oxon, 1813. Proventus agrorum et fruges dicuntur ἀγαθά. Luc. xii. 18. 19. Τὰ γεννήματα καὶ τὰ ἀγαθά μου. Eodem sensu טוב Genes. xlv. 20. Esdr. ix. 12. coll. 3 Esdr. viii. 85. Vide Schleusneri Lex. " Xenoph. K. Π. viii. 6. 3., Ὅ τι ἐν τῇ γῇ ἑκάστῃ ἀγαθὸν ᾖ—τῶν παντοχοῦ γιγνομένων ἀγαθῶν: §. 11. dicitur καλόν: viii. 7. 3. p. 550., Ἡ γῆ πάντα μὲν τὰ καλὰ, πάντα δὲ τἀγαθὰ φύει: Πο. i. 3. ii. 1. Hier. v. 5. Œcon. iv. 13. v. 3. xii. 6., Ὅταν τινος ἀγαθοῦ οἱ Θεοὶ ἀφθονίαν διδῶσιν." Lex. Xenoph. " Τὰ ἀγαθὰ, Bona, quæ terra gignit ad victum et lætitiam, Sap. ii. 16. ubi est i. q. κτίσις ibidem, coll. Luc. i. 53. et Lœsneri Observv. e Philone ad Luc. xii. 18." Bretschneideri Spicil. Lex. in Interprr. Gr. V. T. p. 18.]

Ἀγαθὰ, Commoda, Emolumenta, Beneficia. Xenoph. K. Π. iv. (2. 5.), Εἴ τινι ἀγαθὸν συνέπραξεν—πολλοῖς πολλὰ παρὰ τοῦ πάππου ἀγαθὰ διεπέπρακτο. Res secundas Cicero (Tusc. Disp. iv. 8.) interpretatur, quum hanc Stoicorum definitionem, Φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, vertit, Invidentia est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. Atque hic substantive ponitur ἀγαθοῖς. Interdum additur substantivum πράγματα, ut in loco Thucydidis modo cit. [Xenoph. K. Π. v. 3. 15., Τοὺς εὐεργετοῦντας ἀγαθοῖς ὑπερβαλλόμενοι.]

Ἀγαθὸν vel ἀγαθὰ πάσχειν, Commodum vel commoda percipere, Beneficio s. beneficiis affici, ἀγαθὰ ποιεῖν vel ἐργάζεσθαί τινα, Beneficia conferre in aliquem. Lysias, Τίς οὖν ἐλπὶς ὑπὸ τούτου τι ἀγαθὸν πείσεσθαι; Isocr. in Evag. Encomio (T. ii. p. 304. ed. Augeri), Καὶ ποιῆσαι καὶ παθεῖν πλεῖστα ἀγαθά. Luc. in Toxaride (iii. T. ii. p. 510.), Ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, id est, Si quod aliud beneficium in vos contulerunt, Si qua in re præterea vobis commodarunt, Si quid præterea de vobis benemeriti sunt. [Xenoph. Ages. vii. 1., Τοὺς ἀρχομένους πλεῖστα ἀγαθὰ ποιεῖν: K. Π. v. 3. 5., Οὔτε ἂν φίλους τις ποιήσειεν πλεῖστα ἀγαθὰ ἐν πολέμῳ, οὔτ' ἂν ἐχθροὺς πλείω τις βλάψειεν: K. A. i. 9. 7., Εἴ τις ἀγαθὸν ἢ κακὸν ποιήσειεν αὐτόν: v. 5. 7., Ὑφ' ὑμῶν ἀγαθόν τι πάσχειν, κακὸν δὲ μηδέν: vii. 3. 9. Μείζω ὑπὸ τούτου ἀγαθὰ πείσῃ: K. Π. v. 3. 15., Πρὶν καὶ ὑτιοῦν ἀγαθὸν ὑφ' ἡμῶν παθεῖν—μηδὲν ὑπ' ἐκείνου κακὸν πείσονται.]

Ἀγαθὰ φρονεῖν τινι, Alicui cupere, Bene velle alicui. Hom. Od. A. (43.),—ἀλλ' οὐ φρέναι Αἰγίσθοιο Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων, et Il. Ω. (173.) μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἰκάνω, Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα: [et Il. Z. 161.,—ἀλλὰ τὸν οὔτι Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα ἑαῖφρονα Βελλεροφόντην.]

Ἀγαθὰ, Virtutes, Dotes. Isocr. de Pace, (T. ii. p. 190. ed. Augeri), Τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, τούτοις κτώμεθα καὶ τὰς ὠφελείας ὧν δεόμενοι τυγχάνομεν. Xenoph. Περὶ Ἱππικῆς (i. 2.), Οὕτω καὶ ἵππου πολεμιστηρίου οὐδὲν ἂν ὄφελος εἴη, οὐδ' εἰ τἆλλα πάντα ἀγαθὰ ἔχοι, κακόπους δ' εἴη, i. e., Etiamsi alias omnes dotes habeat.

[" Aristophanis locum Av. 1103. dudum, metro et sensu flagitantibus, emendaverat Dawes. Misc. Crit. p. 299., Ὅσ' ἀγάθ'—adductis Plut. 112., Σὺ δ', ὡς ἂν εἰδῇς ὅσα, παρ' ἡμῖν ἢν μένῃς, Γενήσετ' ἀγαθὰ, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ, Pac. 888., Σκέψασθ' ὅσ' ὑμῖν ἀγαθὰ παραδώσω φέρων, Av. 1616., Ἕτερον νῦν ἔτι Ἀκούσαθ', ὅσον ὑμᾶς ἀγαθὸν ποιήσομεν, quibus adde Eq. 1218., Οἵμοι τῶν ἀγαθῶν ὅσων πλέα, ita recte Reiskius pro ὅσον: 1336., Ὅσα με δέδρακας ἀγάθ', Pac. 1198., Ὦ Τρυγαῖ, δσ' (ita lege, non ὅς) ἡμᾶς τ' ἀγαθὰ δέδρακας: Hom. Od. X. 209., Ὅσσ' ἀγαθὰ ῥέζεσκον, ubi alteram lectionem, Ὅς σ' ἀγαθὰ imperite probat Jos. Barnes. Aristoph. Acharn. 873., Ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς, (Alexis apud Athen. vi. 16. p. 254. b.), vulgo ἔσθ' ἃ. Sed particula ἂν præsenti indicativo jungi nequit." Porsoni Advers. p. 225.]

[Aristoph. Plut. 1120., a Schæfero in Mss. laudatus: Πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς κοπηλίσιν Πάντ' ἀγάθ' ἐωθεν εὐθὺς, οἰνοῦνταν, μέλι, Ἰσχάδας, ὅσ' εἰκὸς ἐστιν Ἑρμῆν ἐσθίειν, ubi T. Hemsterh. hæc notavit:— " Nihil est, quamobrem πάντ' ἀγαθὰ deseramus, quippe nitidam loquendi formulam, quam hoc ipso loco prolato illustravit magnus Bentleius ad Callimachi Epigr. liv. (liii.)." Theopompus Comicus ἐν Παισὶν, apud Hephæstionem c. xiii. p. 76. ed. Gaisfordii, a Bentleio adlatus, Πάντ' ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν ἐμῆς ἀπὸ συνουσίας. Vide et G. Wakefieldium Silv. Crit. iii. p. 118., a Schæfero in Mss. citatum.]

" Ἀγαθὰ Κιλίκων, Bona Cilicum (imo Cilico) s. " ἔχει: proverbialiter de eo, qui malis artibus pepe- " rit sibi bona, orto adagio a Cilicone quodam, qui

" prodita Mileto ditatus est. Vide de eodem Cili-
" cone s. Cillicone plura apud Suidam." H. Steph. Thes. Ind. [Suidas: Καὶ, Ἀγαθὰ Κιλίκων, λείπει τὸ ἔχει· Κιλίκων δὲ ὄνομα κύριον, εὔπορος δὲ ἦν. Idem in v. Πονηροῖς, Προδοὺς δὲ Μίλητον τοῖς πολεμίοις, πυνθανομένου τινὸς, ὅτι τοῦτο ἐποίησεν, ἀποκρίνασθαι, Ἀγαθὰ Καλλιφῶν. " Scribendum videtur Κιλικῶν, ut Ξενοφῶν. Sic etiam apud Aristoph. scribendum, ut patet ex genitivo Κιλικῶντος, ut Ξενοφῶντος, in Pace v. 446., Οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλικῶν. De Cilliconis proditione, et fœdo vitæ genere, ac justis pœnis, cs. Gr. Scholia, quæ rem totam fuse declarant. Vide et Suid. in Κιλίκων, et paulo post in Κιλλικῶν, ubi recte vox scripta legitur, et Aristoph. versus affertur." Portus ad Suid. v. Ἀγαθά. Aristoph. Pace v. 362. Εφ. Ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, τί ποιεῖν διανοεῖ; Τρ. Οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν. Sic edidit Brunck., cujus hæc sunt verba:—" Id est, πάντ' ἀγαθά. Ad historiam adludit, quam refert Schol. et ex eo Suidas: Ἐπὶ πονηρίᾳ ἐτεθρύλλητο ὁ Κιλλικῶν, ὃς προΐδωκε Μίλητον Πριηνεῦσι· πυνθανομένων δέ τινων πολλάκις αὐτοῦ, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε, Πάντα τἀγαθὰ, καὶ ἔστι παροιμία, Πάντ' ἀγαθὰ, ὡς ἔφη Κιλικῶν. Vide Hesych. in Κιλλικῶν, et in Δημοκλεῖδαι. In A. ut ap. Hesych. scriptum Κιλλικῶν, melius notato accentu, quam vulgo." Vide Zenob. i. 3. p. 2., Diogen. i. 9. p. 176., et ad utrumque Schottum. Adde Eustath. ad Odyss. K. p. 1669. 43—60. Maussac. ad Harpocrat. v. Φρυνιῶνδας. In Δημοκλεῖδαι Hesych. accus. plur. facit Κιλίκωνας, nisi hoc vitiosum, inquit Verweius: " Δημοκλεῖδαι· οἱ ξένοι καὶ μοιχοὶ, ἀπὸ " Δημοκλείδου τοιούτου ὄντος, καθάπερ καὶ τοὺς ἑταιρηκότας, Τιμάρχους ἔλεγον, τοὺς δὲ πονηροὺς, Εὐρυβάτους, Κιλλίκωνας δὲ, τοὺς πριδύτας. Quod ad alteram Hesych. glossam attinet, Κιλλικῶν in Cod. Ven., ut vulgo editur, scribi testatur Schow. In Eustathio l. c. p. 1669. 53. est ὁ " Καλλικῶν, quod alicubi corrupte pro Κιλλικῶν scriptum legerat Archiepiscopus Thessalonic.: Ὅπερ δὲ τούτους ἡ ἱστορία λόγου ἠξίωσεν——οὕτω παρέπηξε ἑαυτῇ καὶ τοὺς ἔμπαλιν πονηροτάτους, ὑποῖος τοὔνομα μὲν Ἀχαιὸς· τὸ δὲ ἐπίθετον Καλλικῶν ἦγουν ὡς εἰπεῖν, καλὼς εἰς τὸ κοεῖν ἦγουν νοεῖν, ἀναλόγως τῷ Ἀμνοκῶν, ἦγουν ὁ ἀμνὸς τὰ ἐς νοῦν· ὅπερ ἐστὶ προβατώδης καὶ εὐήθης· ἦν δὲ καὶ πριδύτης ὁ Καλλικῶν. Cf. Suid. et Photii Lex. v. Κιλίκων, ubi vide Schleusneri Cur. noviss. p. 130. Suidas in v. Πονηροῖς pro Καλλικῶν, seu potius Κιλλικῶν, habet " Καλλιφῶν, et e Callim. Fragm. ccxxvii., affert, Μὴ σύ γε, Θειάγενες, κύψαις χέρα Καλλιφώοντος. Sed utrumque falsum est, et Καλλιφῶν et Καλλικῶν: falsum quoque est Κιλίκων sive Κιλικῶν. Ubique scribendum circumflecte, ut Portus ad Suidam vidit, Κιλλικῶν, ὤντος, ut Ξενοφῶν.]

[" Suidas: Πόντος—καὶ παροιμία, Πόντος ἀγαθῶν· ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν καὶ μεγάλων, ὥσπερ, Ἀγαθῶν θάλασσα. Hæc magnam partem leguntur apud Schol. ad Aristoph. Plut. v. 1051., qui et proverbium illud, Πόντος ἀγαθῶν, Sophronis esse docet. Phœnix Coloph. apud Athen. xii. p. 530., Ἀνὴρ Νίνος τις ἐγένετ', ὡς ἐγὼ κλύω, Ἀσσύριος, ὃς τις εἶχε χρυσίου πόντον." Toupius Emendatt. in Suid. T. ii. p. 90. V. Blomf. ad Æschyli Sept. c. Theb. v. 948.]

" Ἀγαθὶς, ἴδος, ἡ, Hesych. δέσμη ῥάμματος καὶ
" στήμονος, Fasciculus fili seu staminis colligati,
" Glomus. [Hesychii verba ex Glossis Gr. Barbaris
" repetita posuit Cangius Gloss. Gr. in v. Ῥάμματος.
" Etym. M. 5. 33., Ἀγαθὶς· δέσμη, καὶ εἶδος τι
" γράμματος ἢ στήμονος. " Haud scio an verius
" ῥάμματος, fili quo ' sutura fit," Sylburg. " Difficile
" est dicere ἀγαθὶς num fili genus, an glomus stami-
" num sit intelligenda," inquit Schneider. in Ind. ad
" Rei Rusticæ Scriptt. vet. Lat. T. vii. p. 375., qui
" de omnibus vocabulis ad textrinam artem perti-
" nentibus, fuse, et, ut solet, accuratissime ibi egit.
" Vide Phrynichi Arab. locum, mox afferendum.
" Glossæ Labb., Ἀγαθὶς· Globus, Glomus: Ἀγα-
" θὶς· Glomera et Glomus, P. Eustath. ad Il. Σ. p.
" 1166. 29., Καὶ ὡς Δαιδάλου ὑποθήκαις ἀγαθίδα μίτον
" δοῦσα τῷ Θησεῖ, αἰτία γένοιτο ἐκείνῳ διεξοδεῦσαι
" τὸν λαβύρινθον: pro ἀγαθίδα μίτου, in Pseudo-
" Didymi Scholiis ad Il. Σ. 590., a G. Wakef. in
" Mss. citati, est μίτου ἀγαθίδος, sensu eodem, *A
" clew of thread*: vide eund. ad Od. A. 320.,
" ubi ἀγαθίδα μίτου legitur, notante Guil. Adams
" in Mss. Scholia Veneta, a Villoisono edita, Ἀγα-
" θίδα ἔδωκε Δαίδαλος τῇ Ἀριάδνῃ. Ἀγαθίδιον στήμο-
" νος extat in Hesych. mox afferendo. Ἀγασὶς,
" Dorice pro ἀγαθὶς, Hes. est σφαῖρα, i. e. Glomus,
" interprete Is. Vossio: vide nos supra ad v.
" Ἀγασίς. Eustath. ad Il. Ω. p. 1336. 18., Ἰστέον δὲ
" καὶ ὅτι τολύπη κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἐρίων σφαῖρα.
" Recte ergo se habet vox σφαῖρα in Hesych. glossa,
" a Nostro l. c. suspecta.] Unde proverbium ἀγαθῶν
" ἀγαθίδες, Bonorum glomi, apud J. Poll. (vii. 31.,
" Πηνίον, ἀγαθὶς, ὅθεν καὶ παροιμία, Ἀγαθῶν ἀγα-
" θίδες, ᾗ πλείστῃ κέχρηνται οἱ Κωμικοί:) quod Eras-
" mus (Chil. i. Cent. iv. Prov. 92. p. 488. ed. 1533.)
" dici scribit de opibus extructis et affatim cumula-
" tis: sumta metaph. a glomere textorio, quod ex
" plurimis filorum convolutorum gyris constat. [Ad-
" dit Erasmus hæc:—' Videtur allusum ad vocem
" in Agathide et Agathis (sic), perinde ut Thucyd. in
" Eurip. Epigr. (Brunckii Anal. T. i. p. 168.) Athenas
" τῆς Ἑλλάδος Ἑλλάδα vocat, i. e. Græciæ Græ-
" ciam. Etiamsi lib. v. tribuit hanc sententiam Pin-
" daro.[1] Et quemadmodum ἔσχατα ἐσχάτων, (Soph.
" Phil. 65.) i. e. Postrema postremorum: item
" κακὰ κακῶν,[2] i. e. Mala malorum, dicunt Græci,
" quam quidem figuram Latini non agnoscunt.' Sui-
" das: Ἀγαθῶν ἀγαθίδες· τάττεται δὲ ἡ παροιμία
" παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν. Καὶ,
" Ἀγαθῶν θάλασσα, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν. Καὶ, Ἀγα-
" θῶν μυρμηκιὰ, lege, ut in Edit. Mediolanensi le-
" gitur, μυρμηκία, ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας. Καὶ,
" Ἀγαθῶν σωρὸς, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν, καὶ πολλῆς
" εὐδαιμονίας. Cf. Zonaras p. 23. Phrynichus Ara-
" bicus Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i.

[1] In nupera Schæferi edit. legitur *quæ* pro *quo*.

[2] Ante *tribuit* typothetæ culpa excidit vox *Athenæus*. Falsus est autem Erasmus; nam non hanc, sed similem tantum sententiam Pindaro tribuit Athen. v. p. 187. E.: Τοῦτο δὲ κωμῳδοῦντός ἐστι τὴν Ἀθηναίων πόλιν, τὸ τῆς Ἑλλάδος Μουσεῖον· ἣν ὁ μὲν Πίνδαρος Ἑλλάδος Ἔρεισμα ἔφη· Θουκυδίδης δ', ἐν τῷ εἰς Εὐριπίδην ἐπιγράμματι, Ἑλλάδος Ἑλλάδα· ὁ δὲ Πόθιος, Ἑστίαν καὶ Πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων. " Hunc locum exscripsit Eustath. ad Hom. Il. B. p. 215. 2. Elegantem hanc dictionem plures imitati sunt, quos laudat Casaub. in Theophr. Proœm. p. 13. Dorville ad Charit. p. 120." Jacobs ad Anthol. T. vi. p. 335.

[3] Suidas: Κακὰ κακῶν. Διοκλῆς Βάκχῃ· Πλανᾶτε κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς. Idem artic. in Photio legitur, sed ibi τὰ ante κακὰ est: Cod. D., teste Hermanno, exhibet, Πλάνητα τὰ κακὰ κακῶν. " Scribe, Πλανεῖ τε κακὰ κακῶν ὑμᾶς, Convitia multa in vos congeram. Notanda locutio, Κακὰ κακῶν. Quomodo locutus est Sophocles Œd. Col. 1234., Ὕβρει δ' ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα Κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ. Item nescio quis apud Plut. de Consol. ad Apollon. p. 115., Τοιάδε θνητοῖσι κακὰ κακῶν Ἀμφί τε κῆρες εἱλεῦνται. Cf. etiam Sophoclis Philoct. 66. Scribendum videtur Διοκλῆς Βάκχαις. Dioclis Bacchas laudat Suidas v. Διοκλῆς. Laudat et Pollux x. 78." Toup. Emendd. in Suid. T. iii. p. 101. Βάκχαις legendum esse, post Toup. arbitratur et Schleusner. Cur. noviss. in Phot. p. 92. Sed, ut Κορινθοῖς scribitur pro Κορινθοί, quid impedit, quo minus Βάκχῃ pro Βάκχαις scribatur? Vide nos supra in Lex. Voce. peregr. p. ccclxvii. not. 2. Hephæstion p. 101. ed. Gaisf., Ὁ Φερεκράτης ἐνῶσας, " ἀμίμητόν ἀνδρα ποιητὴν καλεῖ, ἐν τῇ Κορίαννοῦ. " Athen. xiii. 3., Πολλὰ δράματα ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφὰς, Φερεκρατοῦς Κορίαννώ. Quem locum advocat Sylburg. ad Etym. M. in v. Τοσκύαμος, ubi habetur etiam in Cod. mto, ἐν Κορίαννοῖς. [In Photio p. 454. v. Τοσκυαμῶν est, Φερεκράτης Κορίαννοῦ.] At apud Athen. semper ἐν Κορίαννοῖ. Vide dubitantem Jungerm. ad Pollux. x. 179., ubi Cod. Κορίαννοῖ. Photius vitiose, Ἐπὶ δὲ ἀρσενικοῦ Κορίνις Φερεκράτης· Πάντων γὰρ εἷσι τῶν φίλων ἑνὸς γέ του. [Locus legitur in p. 458., ab Hermanno sic editus, Ἐπὶ δὲ ἀβλεπικοῦ. Κορίνοις Φερεκράτης· Πάντως κ. τ. λ.] Vide Alberti Ind., et Meursii Bibl. Attic. necnon ad Nicomachum p. 175., et Fabric. Bibl. Gr. Miror tamen toties Κορίαννοῖς occurrere. An pluralis numerus de causa nobis ignota habuit locum, ut in Menæchmis Plauti, et Archilochis Cratini?" Dorvill. Crit. Vann. p. 487. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 345.: Ἀβράφαξις· τὸ λάχανον, ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀνδράφαξιν καλοῦσι. Κορίαννοις Φερεκράτης· Ἀβράφαξιν ἴψουσ', εἶτ' ὀκλὰς καθημένη. Idem ibid. p. 411., Ἀνυδρεύσασθαι· ἀντλῆσαι ὕδωρ· Κατάχεον αὐτῆς, κἀνύδρευσαι τὸν κάδον, Κορίαννοις Φερεκράτης. V. et p. 406. 418., ubi Κορίαννοις.

" p. 9.: 'Αγαθῶν ἀγαθίδες· γραῦς ἀγαθίδας ἀποδομένη κρόκης, ἐπρίατο οἶνον leg. οἶνον, κάπειθ' ὑποπίνουσα ἔλεγεν, 'Αγαθῶν ἀγαθίδες, οἷον ἀγαθῶν πλῆθος καὶ σωρός· ἡ γὰρ ἀγαθὶς σωρός ἐστι στήμονος ἢ κρόκης, ἅμα παραδηλοῦσα ὅτι ἀγαθά μοι ἐκ τῶν ἀγαθίδων ἐστί· χρῶνται δ' ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν.] Apud Suid. legitur etiam, 'Απ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες: quod proverbium esse dicit ἐπὶ τῶν εὖ πασχόντων ἀπ' ὧν ἐνηργέτησαν πρότερον: ac si ἀγαθίδες essent acervi seu cumuli bonorum. Eustathio (ad Il. Σ. l. c.) ex veteribus ἀγαθὶς est δέσμη, ῥάμμα, στήμονες. Quæ scriptura suspecta est: præsertim quum et in Lex. meo vet. reperiam, 'Αγαθὶς, δέσμη τις καὶ εἶδη τινὰ ῥάμματος καὶ στήμονος. Ubi etiam nota ῥάμμα accipi pro filo quo aliquid ῥάπτεται et suitur: ut στήμων filum est cui textores utrinque intento tramam intexunt, Latinis Stamen dictum. ‖ Significat ἀγαθὶς etiam τὴν σησαμίδα, ut tradere nonnullos annotat Eustath. (l. c.) Testatur idem Hesych. ('Αγαθίδες· σησαμίδες.)" H. Steph. Thes. Ind. [Eustath. ad Dionys. P. 517., a G. Wakef. in Mss. allatus: Θάσος, ἥτις καὶ χρυσία εἶχέ ποτε, καὶ τὸ * Δᾶτον συνῴκισε, πόλιν ἔνδοξον περὶ τὴν τοῦ Στρυμόνος παραλίαν, ἀφ' οὗ παροιμίαν οἱ παλαιοί φασι, " Δᾶτος ἀγαθῶν, ὡς τὸ, 'Αγαθῶν ἀγαθίδες· καὶ σκόπει ἐνταῦθα τὴν παροιμίαν, τὸ, 'Αγαθῶν ἀγαθίδες· εἰ γὰρ καὶ ἄλλως αὐτὴν οἱ πολλοὶ ἐκλαμβάνονται, ἀλλ' ἔοικε τοπικόν τε εἶναι ἡ 'Αγαθίς· διὸ καὶ εἰς ὁμοιότητα παρετέθη τοῦ, Δᾶτος ἀγαθῶν, ἵνα, ὥσπερ λέγεται Δᾶτος ἀγαθῶν, οἷον τόπος καὶ πόλις, οὕτω λέγηται καὶ 'Αγαθίδες ἀγαθῶν· εἰ γὰρ μὴ τοῦτο, ποία λοιπὸν ἄλλη ὁμοιότης τῶν δύο τούτων παροιμιῶν; Idem ibid. ad v. 520., Τὴν δὲ Θάσον ὠγυγίην λέγει, καὶ Δήμητρος δὲ ἀκτὴν, διὰ τὸ εὔδαιμον τῆς νήσου καὶ εὔκαρπον, ὅπερ καὶ εἰς παροιμίαν ἔπεσε, τὸ Θάσος ἀγαθῶν, ὡς εἴ τις εἴπῃ Δᾶσος· καίτοι τινὲς, Δᾶτος ἀγαθῶν, τὴν τοιαύτην παροιμίαν γράφουσι; περὶ ἧς πρὸ ὀλίγου γέγραπται. Eustath. ad Strabonis Lib. vii. respexit; nam in Excerptis ex Libri vii. fine p. 481. ed. Falconer. hæc verba leguntur: Εἶσιν δὲ περὶ τὸν Στρυμονιὸν κόλπον πόλεις καὶ ἕτεραι, οἷον Μύρκινος, Ἀργίλος, Δραβίσκος, Δᾶτον, ὅπερ καὶ ἄριστην ἔχει χώραν καὶ εὔκαρπον, καὶ ναυπηγία, καὶ χρυσοῦ μέταλλα, ἀφ' οὗ καὶ παροιμία, Δᾶτον ἀγαθὸν, ὡς καὶ ἀγαθῶν ἀγαθίδες. Falconerii diligentiam effugit emendatio Valesii, qui ad Harpocrat. p. 17. A. ed. Blancardi ἀγαθῶν recte reposuit. Suidas: Δατὸς· πόλεως ὄνομα, ἐν ᾗ καὶ χρύσεια μέταλλα, καὶ, Δατὸς ἀγαθῶν. " Scribendum utrobique, Δάτος," Toup. Emendd. in Suid. T. i. p. 112. Δατὸς tamen legitur in Harpocrat., cujus hæc sunt verba:—Δατὸς, πόλις ἐστὶ Θρᾴκης σφόδρα εὐδαίμων. 'Απὸ ταύτης γοῦν ἐλέγετό τις καὶ παροιμία, Δατὸς ἀγαθῶν. Δεδηλώκασι δὲ περί τε αὐτῆς καὶ τῆς παρακειμένης χώρας, ὑτὲ μὲν τὸ Δατὸν οὐδετέρως λέγοντες, ὑτὲ δὲ τὴν Δατὸν θηλυκῶς· ὡς ἀεὶ Ἔφορος ἐν τῇ τετάρτῃ. Ἅπαξ δ' ἀρρενικῶς τὸν Δατὸν Θεόπομπος τρίτῃ Φιλιππικῶν. Μετωνομάσθη μέντοι ἡ πόλις τῶν Δατηνῶν, Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως κρατήσαντος αὐτῆς· ὡς Ἔφορός τέ φησι, καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ. Ex Harpocrat. sua sumsit Suidas, mutilus, ut videtur, librariorum culpa: Δᾶτος, πόλις Θρᾴκης, σφόδρα εὐδαίμων, ἀφ' ἧς καὶ ἡ παροιμία, Δατὸς ἀγαθῶν· ταύτην γὰρ τὴν πόλιν, καὶ τὴν παρακειμένην χώραν, καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς ὀνομάζουσι, ubi, pro Δᾶτος, πόλις, scribendum esse Δατὸς, πόλις, patet ex his verbis, quæ mox sequuntur, Δατὸς ἀγαθῶν, pariter atque ex Harpocr. Scylax in Thracia, Δάτον, inquit, πόλιν Ἑλληνίς, ἣν ᾤκισε Καλλίστρατος Ἀθηναῖος. " De hoc Callistrato idem ait Isocr. ἐν Συμμαχικῷ. Vide et Herod. De auri metallis in Thaso loquitur Plut. in Cimonis Vita." Vales. ad Harpocr. Zenobius Cent. iv. Adag. 34.: Δᾶτος ἀγαθῶν, πόλεως ὄνομα, ἣν ἀπῴκισαν Θάσιοι, ἐφ' ᾗ καὶ παροιμία ἐλέχθη, Δᾶτος ἀγαθῶν, ὡς οὔσης καλλίστης· ἔστι δὲ καὶ χρύσεα μέταλλα, καὶ ἔστιν εὔδαιμων. Vide locum Appiani a Toupio l. c. laudatum. Suidas post eundem Zenob.: Θάσος ἀγαθῶν· ἐπὶ τῶν εὐδαίμονα καὶ λαμπρὸν ἀποδεῖξαί τινα ἐπαγγελλομένων. Suidas, a G. Wakef. in Mss. citatus: Τὰ Ταντάλου τάλαντα τανταλίζεται· αὕτη οὖν ἡ παροιμία παρὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν ὀνομάτων εἴρηται, ἐπείπερ παίζοντες πολλὰ καὶ ἄλλα τοιαῦτα πεποιήκασιν, οἷον, 'Αγαθῶν ἀγαθίδες, καὶ Σοφώτερος σοφοῦ, παρ' 'Επιχάρμῳ. Cf. Eust. ad Od. A. p. 1701. 7., ubi, 'Αγαθίδες ἀγαθίδων, ἢ ἀγαθίδες ἀγαθῶν. Ab ἀγαθὶς formatur VOC. * 'Αγαθίδων, quod usurpavit Hesych. Τυλύπη—καὶ ἀγαθίδιον στήμονος ἢ * ῥοδάνης,' i. e. Glomus tramæ aut subteminis. Glossæ Labb., 'Αγαθίδων· Globulus: 'Αγαθίδια· Glomera, E.]

* Legitur in Hom. Batrachom. v. 181., notante G. Wakef. in Mss., Πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα Ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς καὶ στήμονα λεπτὸν ἵστησα. Ubi M. Maittair. p. 39.:—" 'Ροδάνη non reperitur in H. Steph. Thes. Sed Lex. Constantini exponit Trama. (Mss. β. habet * ῥοδάμνης.) Hesych. Κρόκη· ῥοδάνη." Photius et Suidas: Κρόκη· ῥοδάνη. Glossæ Labb. 'Ροδάνη· Trama, Subtemen, Tramen, Trama, P. Tremen, S. Subtemen, P. Eustath. ad Il. Ψ. p. 1328. 50., Πηνίαν γὰρ, τὸ εἰς μίτον χρήσιμον, ὃς δὴ μίτος, ἡ ὁ αὐτὸς τῷ πηνίῳ ἐνταῦθά ἐστι διασαφητικὸς ἐν τοῦ πηνίου, ἢ ἀντιδιαιρεῖται τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ, ἣν καὶ ῥοδάνην φασὶν ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. Idem ad Od. E. p. 1527. 59., Εἰ δὲ ἐκ τοῦ ῥόδου καὶ ἡ ῥοδάνη γίνεται, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν * σταθερῶς· ἧς ἡ χρῆσις, ἐν λέξεσιν εἴρηται ῥητορικαῖς, οὔτω· Κρόκην λεκτέον, οὐχὶ ῥοδάνην, ἐξ οὗ καὶ * ῥοδανίζειν κουσότερον. Δοκεῖ δέ τι συμβάλλεσθαι εἰς τὸ γνῶναι τὴν τοιαύτην λέξιν τὸ, ῥοδανοσδονακῆα, ὅπερ ἐν τῇ Ἰλιάδι κεῖται. Glossæ Labb.: 'Ροδανίζω· Torqueo. Id est, ut nentes faciunt. Vide M. Martinii Cadmum Gr.-Phœnicem p. 117. a. ed. J. Clerici. Plin. xxviii. 2., Fusos torquent mulieres: Ovid. Metam. xii. 475., I cape cum calathis; et stamina pollice torque: Catull. lxii. 313., Prona in pollice torquens —fusum. " 'Ραδανὸν, idem quod ῥαδινὸν, teste Hesych. [Ibi legitur non ῥαδανὸν—ῥαδινὸν, sed ῥάδανον—ῥάδινον. Additur ἀπὸ τοῦ " ῥαδίως δονεῖσθαι. Hesych. Δόνακα· κάλαμον, Κρῆτες, παρὰ τὸ δονεῖσθαι, καὶ ῥάδαλον, ubi ῥάδαλον pro ῥαδαλόν. Apollonii Lex. " Homer. p. 583. ed. Tollii, 'Ραδινὸν λεπτὸν, οἱονεὶ ῥαδονὸν, παρὰ τὸ ῥᾳδίως δονεῖσθαι. Hes. * 'Ραδάνη· κρόκος, ὁμοίως, ῥοδάνη. " Ubi Guyetus explicat κρόκος per κράνη, Salmas. autem κράνη scribendum conjicit; nec male, Albertio judice, qui e Photii " Lex. affert: * 'Ράδα· τὰ ῥόδα, ὅθεν καὶ ῥαδινή. Pro ῥαδινὴ mallet Schleusner. ῥαδάνη, nescius, ut videtur, ante se sic correxisse " Albertium. 'Ράδα pro ῥόδα ponitur, ut videtur, κατὰ γλῶσσαν, s. κατὰ διάλεκτον. Ceterum de v. ῥοδάνη vide quæ scripserunt " Schueider. in Lex., et Heynius Hom. vii. p. 556. viii. p. 120. 512., a Schæf. in Mss. laudatus.] 'Ραδανίζεται idem exponit " τινάσσεται, Concutitur, Quassatur." H. Steph. Thes. Ind. Zonaras p. 1607., 'Ραδανίζειν· τὸ τινάσσεσθαι. Etym. p. 702. 9., 'Ραδανίζειν· τὸ τινάσσεσθαι καὶ κινεῖσθαι, τὸ παρὰ ταῖς γυναιξὶ λεγόμενον, ὡς 'Ηρακλέων ἐν 'Υπομνήματι σ' 'Ιλιάδος. 'Ωρος. Eustath. ad Il. Σ. p. 1165. 18., 'Ροδανὸν δὲ λέγει, τὸν οἱονεὶ * ῥοαειὸν ὡς ῥοώδη, πλεονασμῷ τοῦ δ. Οἱ δὲ γράφουσι ῥαδαλὸν, καὶ φασὶν οὕτω λέγεσθαι, διὰ τὸ ῥᾷον ἄλλεσθαι φυτὰ ἐξ αὐτοῦ, πλεονασμῷ συνῃθει τοῦ δ, ἢ ὡς κραδαλὸν, ἤγουν * εὐκράδαντον καὶ εὐκίνητον ἀποβολῇ τοῦ κ, ὡς δοκάσατο, δοάσατο· ἄλλοι δὲ καὶ τὸ ῥαδαλὸν ἐπὶ εὐκινήτου νοοῦσι διὰ λεπτότητα δονάκων· ὅθεν φασὶ καὶ ἐπὶ γυναικῶν, ῥαδινίζειν, τὸ συνεχῶς τινάσσειν τὴν κράκην· εἰσὶ δέ τινες, οἳ φασιν ὑφὲν * ῥαδαλοσδονακῆα, ἤγουν * ἰσχνοκαλαμώδη, ἔν τι νοοῦντες διὰ τῶν δύο, ὁμοίως τῷ, Χορῷ * καληπολυμήλῃ, ἤγουν * καλλίχορος, Il. Π. 180. Ex hoc loco sua sumsit Phavor. v. 'Ροδανόν. Etym. p. 701. 52., 'Ραδαλὸν δονακῆα, 'Ιλιάδος σ'. οὕτω Ζηνόδοτος, 'Αρίσταρχος δὲ ῥαδηλόν· ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸ εὐκράδαντον καὶ * εὐδιάσειστον διὰ τὸ ὕφος. Γράφεται δὲ καὶ—παρὰ 'Ραδανὸν, ἔστι δὲ ποταμός. " 'Ραδαλὸς, οῦ, ὁ, Tener, Mollis, Delicatus, τρυφερός. Ab Hesych. exponitur non " solum ἁπαλὸς, sed etiam * ἀδιάσειστος, pro quo reponendum esse dico, εὐδιάσειστος, ex Etym. (l. c.)" H. Steph. Thes. Ind. Εὐδιάσειστον, quod reperitur in Cyrilli Lex. Ms., edidit Albertius: vide Scholia Pseudo-Didymi, et Etym. p. 283. 11. Hesych. Δονακῆα· τὸν * διάσειστον * καλαμῶνα. (Verweius ex Etym. p. 283. 11. scribit καλαμώδη. Albertius, qui nihil mutat, e Cyrilli Lex. Ms. affert, * Δονάκια· καλαμώδη. Vulgatam Hesychii lectionem satis tuentur Scholia Venetu B., Λέγει δὲ ὅτι παρεώνται ἐπὶ τὸν καλαμῶνα, τὸν δι' ἰσχνότητα καλάμων, ἢ ὕφος, εὐκράδαντον.) Ceterum de loco ex Etym. p. 701. 52. modo citato sic scripsit Sylburg.:—" 'Ραδηλὸν contra metrum est: legendum ergo vel ῥαδελὸν, vel ῥαδανὸν, unde ῥαδανίζειν pag. seq. v. 8.: tertia scriptura, 'Ροδανὸν, v. 54., supra est 283. 11. Eustath. duplicis tantum lectionis meminit, ῥοδανὸν et ῥαδαλὸν, 1165. 19., unde suspicari liceat, tres tantum lectiones a Nostro annotatas esse: e quarum duabus prioribus Zenodoti sit ῥαδανὸν, a quo ῥαδανίζειν, Aristarchi autem ῥαδαλὸν, præsertim cum ea duo legantur etiam ap. Hesych." Pro Aristarchi nomine in Scholis in Hom. Venetis, a Villois. editis, male legitur Aristoph. nomen: Παρὰ Ζηνοδότῳ, Διὰ ῥαδαλὸν, ὁ δὲ 'Αριστοφάνης, Παρὰ ῥαδαλὸν· ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸν εὐκράδαντον δι' ὕφος· φησὶ δὲ Διονύσιος γράφεσθαι καὶ * δονακῆαν κατὰ τὸ οὐδέτερον, ὡς καὶ τὸν Πεύκαον, πευκᾶον. (Corruptum videtur illud, Ὡς καὶ τὸν Πεύκαον, πευκᾶον. Πεύκαον enim, Dorice pro πευκῆον, ut πεύκαον σκάφος apud Eurip. Androm. 864., a Πεύκαον formari non potest.) Etym., 'Ραδαλὸν δονακῆα, 'Ιλιάδος σ'. οὕτω Ζηνόδοτος, 'Αρίσταρχος δὲ ῥαδηλόν: Scholia, Παρὰ Ζηνοδότῳ, Διὰ ῥαδαλὸν, ὁ δὲ 'Αριστοφάνης, Παρὰ ῥαδαλόν. Uterque ergo Zenodoto lectionem ῥαδαλὸν assignat. Verum, cum Etym., qui ex his ipsis Scholiis proculdubio sua sumsit, *Aristarchi* lectionem dicat fuisse ῥαδηλὸν, quod, ut dudum monuit Sylburg., contra metrum est, et pro quo reponendum ῥαδαλὸν, Scholiasta *Aristophani*, (cujus nomen cum Aristarchi nomine sæpissime permuta-

'Αγαθίζομαι, Bona dico, Bona loquor. Hesych. [Ἀγαθιζομένη· ἀγαθὰ λέγουσα. Etym. M. p. 5. 32., Ἀγαθιζομένη· συνεχῶς ἀγαθὰ λέγουσα.] Aristoph. (Eccles. 23.), Δεῖ τὰς ἑταίρας κἀγαθιζομένας λαθεῖν. [Biseti Scholia: Καὶ ἀγαθιζομένας, ἤγουν ἀγαθὰ λεγούσας λαθεῖν· ὁ δὲ νοῦς οὗτος· ἔδει ἡμᾶς ἤδη προκαταλαβεῖν τὰς τῆς ἐκκλησίας ἕδρας, ἃς ὁ Κλεόμαχος εἰπέ ποτε τὰς γυναῖκας χωρὶς τῶν ἀνδρῶν λαμβάνειν. Δεῖ γὰρ τὰς ἑταίρας καίπερ ἀγαθὰ λεγούσας, καὶ περὶ ἀγαθῶν πραγμάτων διαλεγομένας, λαθεῖν, καὶ μὴ φανερῶς παρόντων ἀνδρῶν, καὶ ἄλλων μὴ φίλων γυναικῶν τὰ ἑαυτῶν βουλεύματα δηλῶσαι. Hesych. glossam sic refingit J. F. Gronov., Ἀγαθίδα συλλέγουσα, vel εἰλοῦσα. "Ἀγαθίζω ab ἀγαθὸς deducitur: eam vocem ipse Hesych. statim post hanc vocem interpretatur, δέσμην ῥάμματος καὶ στήμονος, Fasciculum fili seu staminis. Est igitur ἀγαθίζεσθαι, Glomerare: Gallice, *Dévider*. Sensus igitur Aristoph. est, Meretrices etiam glomerantes debere latere, plano et optimo sensu." Palmer. Vox συνεχῶς, quæ legitur in Etym., ex Hesychii glossa excidisse videtur: sic * ῥοδανίζω, de quo v. nos supra, exponitur τὸ συνεχῶς τινάσσειν τὴν κράκην. "Locus bene se habet. Non tamen huc pertinet Aristoph. Eccles. v. 23., ut Palmer. putat. Ibi enim ἐγκαθιζομένας legendum jam monuere Viri Docti." Albertius. Vide Kust. ad Aristoph. p. 209. b., a Schæf. in Mss. laudatum, et Brunck.]

[Aristoph. Ran. 302., Θάρρει· πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν. "Sic recte C. quod e Vat. immo etiam nullo adstipulante Cod., reponere debebat Kuster., quum vulgata lectio, Πάντα τἀγαθά, manifesta labe metrum pessumdet. Glossa ad πεπράγαμεν, ἐπάθομεν. Πάντ' ἀγαθὰ πράττειν, *Summe felicem esse* significat. Av. 1706., Ἅ πάντ' ἀγαθὰ πράττοντες, ὃ μεῖζω λόγου. Ibid. 800., Εἶτ' ἐξ οὐδένος μεγάλα πράττει. Usum istum verbi πράττειν sensu τοῦ πάσχειν illustravit Kuster. ad Pluti v. 341., Χρηστόν τι πράττων, qui licet admodum frequens et nulli non Gr. scriptori familiaris, interpretes tamen sæpe fefellit. Apud Lucian. in Apol. pro Merc. Cond. p. 722., Καὶ δή φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν· οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴποις, ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ἐστιν. Male vertitur: Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt. Sensus est: Neque tu etiam eos dicere possis, qui summis pollent opibus. Inversa ratione πάσχειν sæpe ponitur pro πράττειν, ut in formula, Τί γὰρ πάθω; Quid enim agam? de qua ad Lysistr. 884." Brunck.]

[Alciphronis Ep. 1. xxxvi. p. 211., Οὕτως ἀγαθόν τι μοι γένοιτο, ubi Bergler., a Schæf. in Mss. laudatus, hæc notavit:—"Demosth. Exordio 36. (Vol. ii. 1442. 23. Reisk.), Ἐγὼ οὖν, οὕτω τί μοι ἀγαθὸν γένοιτο, ἐπειδὴ περὶ τῶν παρόντων ἐσχόλακα, λόγοις μὲν καὶ μακρὰ ἀφθόνως, οἷς οὐκ ἂν ἀηδῶς ἠκούετε ὑμεῖς, ἐνεντυγχάνομεν." Alciphronis Ep. 1. xxx. p. 172., Πολλά τοίνυν ἀγαθὰ γένοιτό σοι τῆς φιλανθρωπίας, ubi Bergler., ab eodem Schæf. in Mss. allatus:—"Solenne est. Aristoph. Eccles. v. 1067., Ἀτάρ, ἤτις εἶ γε, πολλ' ἀγαθὰ γένοιτό σοι, Ὅτι μ' οὐ περιεῖδες ἐπιτριβέντ'. Demosth. contra Eubul. Πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο πᾶσιν ὑμῖν τοῖς δικαίως τῷ πράγματι χρησαμένοις. Idem contra Cononem, Εἰ μὲν εὐορκῶ, πολλά μοι ἀγαθὰ γένοιτο, et contra Calliclem, Εἰ λέγω μέν, ἅπερ ἤκουσα τῆς μητρὸς, οὕτω μοι πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο· εἰ δὲ ψεύδομαι, τἀναντία τούτων. Synes. Ep. cxxii. initio, Πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο τοῖς ἱερεῦσι, et Ep. xvii. initio, Πολλὰ κἀγαθὰ γενοιτο τῷ θεῖνι." Vide Boeckh. in Platonis Min. p. 89., a Schæf. in Mss. laudatum.]

[J. Poll. v. 129., Ἐπεύχεσθαι, συνεύχεσθαι τὰ ἀγαθά, καὶ εὔχεσθαι τὰ ἀγαθά.]

[Alciphronis Ep. 11. iii. p. 297., Ἐδεξάμην ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως Αἰγύπτου γράμματα, ἐν οἷς δεῖταί μου πάσας δεήσεις, καὶ βασιλικῶς ὑπισχνούμενος τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ, ἐμὲ καὶ Φιλήμονα. "Erasmus Chil. iii. Cent. 1. Prov. 24., Τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ, i. e. Terræ bona, de donis immensis et omnigenis, quasi dicas, Quidquid terra progignit, omnium rerum parens. Menander in Ep. ad Glyceram, Βασιλικῶς ὑπισχνούμενος κ. τ. λ. Finitimum illi, Montes auri pollicens.' Hæc ille; perquam autem apposite adducit alterum illud, quod est Phormione Terentii Act. 1. Sc. 2. v. 17., et plenius ita habet: is senem per epistolas Pellexit, modo non montes auri pollicens." Hactenus Bergler., a Schæf. in Mss. citatus. "Montes aureos polliceri, proverbialis hyperbole, de iis, qui immensa promittunt, spesque amplissimas ostentant. A Persarum arrogantia ducta, qui propter auri venas montes aureos jactabant. Persii Sat. iii. 65., Et quid opus Cratero magnos promittere montes? ut hyperbole magnitudinis sit non in aureis, sed simpliciter in ipsis montibus. Ex Erasmo." Gesner. Thes. L. L. v. Mons.]

[Ἀγαθόν τι ἐρεῖν. Longi Pastor. p. 103. 14. Ἀγαθόν τι ἐρεῖν περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν δεσπότην ἐπηγγέλλετο, ubi Villoisonus p. 243., a Schæf. in Mss. laudatus, "Sic Gallice, *Dire du bien*." Confer Homeri illud Il. I. 622. ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἐόντα, Responsum oportet renunciare Danais, etiamsi non lætum sit.]

[Εἰς ἀγαθὸν εἰπεῖν. Vide G. Wakef. Silv. Crit. iii. p. 43., a Schæf. in Mss. laudatum. Hom. Il. I. 101., Κρῆῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, ὅταν τινὰ θυμὸς ἀνώγῃ Εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν. Moschi Idyll. ii. 27., Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον, ubi rescribendum est, ut vidit G. Wakef. l. c., (cujus emendatio diligentiam Gaisfordii, Poet. Min. Gr. T. ii. p. 265., præteriit), κρῆνειαν pro κρίνειαν. Pauli Epist. ad Rom. xiii. 4., Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστί σοι εἰς τὸ ἀγαθόν. Il. Ψ. 304., πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παρασταὶς Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ. Schneider. in Lex. v. Ἀγαθὸς, verba εἰς ἀγαθὰ cum μυθεῖτ' jungit, at Dammius in Lex. Homer. p. 5. sic interpretatur, Εἰς ἀγαθὰ φρονέων, In optima animo suo inspiciens et intentus. Schæf. in Mss. citat Heynium ad Hom. viii. p. 416. Il. A. 788., ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ, Obsequetur cuivis egregio præcepto, et se præstantem in eo ostendet exsequendo, interprete eodem Dammio ibidem.]

[J. Poll. vi. 42., Δεινὸς φαγεῖν, καὶ ἀγαθὸς φαγεῖν. Συναγ. Λέξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334., Ἀγαθὸς φαγεῖν· σημαίνει τὸν ἐσθίοντα πολλά.

tur, v. Ruhnken. Præfat. ad Hesych. p. vii. et E. H. Barker. in *Class. Journ.* xxiv. p. 327. xxv. p. 176.) eandem lectionem βαδαλὸν tribuere videtur; quod si sic voluisset idem Scholiasta, scribere debuisset, Παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει, βαδαλόν. Quæ cum ita sint, Zenodoti lectionem suspicamur fuisse * κραδαλὸν, non βαδαλὸν, atque Etymologum falsam scripturam βαδαλὸν ex illis, quæ corruperant librarii veteres, sumtam Scholiis, in suam libelli farraginem transtulisse. Hac enim conjectura admissa omnia et in Scholiasta et in Etym. erunt plana. Scholia: Παρὰ Ζηνοδότῳ, Διὰ βαδαλὸν (scripserat auctor, κραδαλὸν,) ὁ δὲ Ἀριστοφάνης (pro quo scripserat, Ἀρίσταρχος), Παρὰ ῥαδαλὸν· βαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸν εὐκράδαντον δι' ὕψος. Etym., veteri mendo repetito: Ῥαδαλὸν (pro quo scribere debuerat Κραδαλὸν) δονακῆα· Ὑλιάδος σ'. οὕτω Ζηνόδοτος, Ἀρίσταρχος δὲ βαδηλὸν (lege βαδαλὸν), βαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸ εὐκράδαντον καὶ εὐδιάσειστον διὰ τὸ ὕψος. Nostram hanc conjecturam plane confirmant Scholia Veneta B., ubi ipsa lectio κραδαλὸς Zenodoto tribuitur his verbis: Παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα· τὸν βαθέως ἀναφύοντα ἢ τὸν εὐκίνητον, διὰ λεπτότητα, καὶ ῥοδανίζειν γὰρ αἱ γυναῖκές φασι, τὸ συνεχῶς τὴν κράκην τινάσσειν, οἱ δὲ ῥοανὸν, ἤτοι * ῥευστικὸν, καὶ * πλεονασμόν· οἱ δὲ τὸν ἰσχνοκαλαμῶδη. Ζηνόδοτος δὲ γράφει κραδαλὸν, ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον, οἱονεὶ κραδανόν τινα ὄντα, παρὰ τὸ κραδαίνεσθαι. Λέγει δὲ ὅτι πορεύονται ἐπὶ τὸν καλαμῶνα, τὸν δι' ἰσχνότητα καλάμων, ἢ ὕψος, εὐκράδαντον. Verba, Οἱ δὲ ῥοανὸν, ἤτοι ῥευστικὸν, καὶ πλεονασμὸν, corrupta esse videntur, quæ ex Eustath. l. c. aliis corrigenda relinquimus: Ῥοδανὸν δὲ λέγει, inquit Eustath., τὸν οἱανεὶ βοανὸν ὃς βοάδη, πλεονασμῷ τοῦ δ. "Βραδανίζει, Hesych. βιπίζει, τινάσσει, forsan ex κραδαίνω." H. Steph. Thes. Ind. "An pro κραδανίζει? quod fuerit a κραδαίνω." Kuster. "Immo potius pro βαδανίζει, unde præpositio B ex Æolismo, βραδανίζει· ut βρόδον pro βόδον, et mox βρᾴδιον pro ῥᾴδιον, quemadmodum et βρυτίδες pro ῥυτίδες, et βρίσδα, κατὰ διάλυσιν τοῦ ζ, pro βίζα, apud Etym. v. Βρόδον. Infra diserte Hesych. Ῥαδανίζεται· τινάσσεται. Sic Βρατάναν, et * Ῥατάναν, infra." Albertius. Cf. Gregor. Cor. p. 572. In Etym. loco pro βρίσδα repone βρίζα, quod reperitur in Apollonii Dyscoli Lib. Περὶ Ἐπιῤῥημάτων apud Bast. ad Gregor. Cor. p. 576., et in Eustath. ad Il. B. p. 222. 3. item ad Od. A. p. 1387. 39. Cf. Idem ad Od. K. p. 1651. 27. Matthiæ et Sturzius de Dialecto Dorica p. 220., ubi laudatur Sappho ap. Hephæst. p. 21. (ed. Blomf. p. 21.), Ὄρπακι βραδανῷ: sic in ejusdem poetriæ fragmento ap. eund. Hephæst. p. 60. (p. 16. ed. Blomf.) est, Βραδάναν δ' Ἀφροδίταν. Eidem Sapphoni, (apud Stobæum iv. p. 29.), Blomfield. p. 13. βρόδων restituit pro vulgato βόδων, sed p. 15. in fragmento, quod extat apud Argum. ad Theocrit. xxviii., nescit an legendum sit βροδοπάχεες pro vulgato ῥοδοπάχεες.

Sedem glossæ nescimus.]

[" Neutrum ἀγαθὸν et ἀγαθὰ sæpe distinguitur a καλὸν et καλὰ, ut Xen. K. Π. vii. 1. 7., Πρόκειται τοῖς νικῶσιν ἀγαθὰ, Commoda, Opes, ἔχειν, καλὰ, Laudes, ἀκούειν: viii. 4. 6., Ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς καλοῖς ἀγάλλεται—χαίρων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς: E. v. 1. 14. p. 282., Ἡ πόλις τὰ ἀγαθὰ, Opes, καὶ τὰ καλὰ, Dignitatem, ἐκτήσατο: An. ii. 1. 28., Τῶν ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου: ii. 2. 3., Τοσαῦτα καλὰ ἰδεῖν καὶ τοσούτων ἀγαθῶν μετασχεῖν: iii. 5. 28., Καί σοι καλὸν ἔσται, καὶ τῇ πόλει ἀγαθόν: iv. 3. 13., Κόσμον, ἐν ᾧ πάντα καλὰ καὶ ἀγαθά ἐστι: O. viii. 18., Ἀγαθὸν τετάχθαι σκευῶν παρασκευήν, sed §. 19. καλὸν φαίνεται ἐπειδὰν ἐφεξῆς κέηται." Lex. Xenoph.]

[Ἀγαθὸν φῶς. Varro de Ling. Lat. v. p. 44.: Dici principium *Mane*, quod tum manat dies ab Oriente, nisi potius quod bonum antiqui dicebant *Manum*, ad cujusmodi religionem Græci quoque, cum lumen adfertur, solent dicere, Φῶς ἀγαθόν. Vide Nunnes. ad Phrynich. p. 120. et 215. a Schæf. in Mss. allatum.]

[Οὐκ ἀγαθὸς, Pessimus. Longi Pastor. p. 91. 13., Ὁ γὰρ δελφὶς οὐκ ἀγαθὸν ὀδωδὼς, αὐτῷ προσέπεκτεν ἐρριμμένος καὶ μυδῶν, ubi Villoison., a Schæf. in Mss. laudatus:—" Sic prorsus Gallice dicitur, *Qui ne sent pas bon*. Hic autem emphasis inest in hac negatione, ut supra L. ii. p. 51., Οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος, i. e. Pessimus hostis."]

" Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον, Bona est maza " post panem etiam: h. e. postquam panis deficit, " maza etiam appetitur: erat enim maza quiddam " pane deterius quo rustici et servi vice panis ute- " bantur: proverbium, monens in penuria et inopia " res quoque viliores in pretio haberi. Unde " apud Athen. vi. (p. 270. c.) quidam dicit, Πει- " νῶντι γὰρ[1] ἀνδρὶ μάζα τιμιωτέρα Χρυσοῦ τε κἀλέ- " φαντος. [' I. e. Maza s. offa esurienti homini ca- " rior et auro et ebore. Quo licebit uti, cum indi- " cabimus rem usu, non opinione æstimandam. Ex " his, quæ prodidit Athen. de apparatu conviviorum, " liquet mazam prius apponi solere, deinde panem. " Verum consumto pane probatur et maza. Ut pos- " sumus, quando ut volumus non licet. Xenoph. K. " Π. vi. (2. 11. p. 370.) facit quendam consolantem " milites, qui defecti pane maza vesci cogebantur. " Hoc cibo qui victitant, dicuntur ἀλφιτοσιτεῖν, quem- " admodum qui pane, ἀρτοσιτεῖν.' Erasmus Chil. " ii. Cent. 4. Adag. 61. Xenophontis locus est: " "Οστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μάζαν " ἐσθίει, καὶ ὅστις ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν " ἄρτον. Habet hunc locum Suidas.] Zenodotus " quoque dici tradit de iis qui penuria meliorum " amplectuntur deteriora, ut tradit Erasm. (l. c.)" H. St. Thes. Ind. [Suidas: Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον· ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων διδόντων, ἢ αἰρουμένων.]

[Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες, Adagium, quod a Zenodoto recensetur. Suidas: Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες· ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον μεπόντων. " Id est, At quisquis probus, is multum lacrymabilis est vir. De iis dicebatur, qui facile commoverentur ad misericordiam, ac precibus flecterentur. Nam illacrymare dicuntur, qui miserescunt. Ovid., Quibus possint illacrymasse feræ. Proinde Horat. (ii. 14. 3.) Plutonem, quod nullis flectatur precibus, illacrymabilem appellat: Non si trecenis, quotquot eunt dies, Amice, places illacrymabilem Plutona tauris. Et Dido Virgiliana Æneæ duritiem incusans (iv. 369.): Num fletu ingemuit nostro? num lumina flexit? Num lacrymas victus dedit, aut miseratus amantem est?

A Potest et ad Heraclitum referri, res humanas perpetuo fletu prosequi solitum. Contra, duros et inexorabiles, adamantinos, ferreos, et corneis fibris dicimus. Licebit et huc detorquere, quod boni fere cum paupertate rem habent, multaque coguntur perpeti." Erasmus Chil. ii. Cent. 7. Adag. 64. " Οἱ ἀγαθοὶ sunt ἀριδάκρυες: hinc heros flet, navibus timens, Il. I. 432., Ὄψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ, Δάκρυ' ἀναπρήσας, πέρι γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν," Dammius in Lex. p. 6. Homeri Il. T. 5., Εὖρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱὸν, Κλαίοντα λεγέως. Scholia Veneta: Πάντας τοὺς ἥρωας ἁπλότητος χάριν εὐχερῶς ἐπὶ τὰ δάκρυα ἄγει, Ἀγαμέμνονα, Πάτροκλον, Ὀδυσσέα, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παραβολή, Aiel δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες ἐσθλοί.]

[" Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴενται, Sponte bonis mos est convivia adire bonorum. Hexameter proverbialis, tum usurpandus, ubi vir bonus, fiducia virtutis et amicitiæ, quæ generalis inter omnes probos intercedit, ad sui similem accedit, B non exspectatis vulgaribus istis invitatiunculis. Quidam natum putant ab Hercule, qui cum Ceti (Ceycis) Trachinii domum invocatus inviseret, hunc versiculum primus dixerit. (Vide Scholia Platonica mox afferenda, et Bacchylidem apud Athen. v. p. 178. b.) Fertur et trimeter iambicus in eandem sententiam: Ἀκλητοὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι, i. e., Convivæ amico amicus ultro etiam venit. Tacite notavit adagium Homer. in secundo Iliados (v. 408.), Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Illi vocalis Menelaus venerat ultro. Scholiastes indicat hoc verbo fuisse significatam Menelai fortitudinem in bello. Exilis enim vox formidolosum arguit, et βοὴ apud Græcos interdum bellum declarat, quemadmodum et hodie apud Germanos. Zenodotus in Collectaneis diversa sententia, citat hoc adagium ex Eupolidis Comœdia, cui titulus " Chrysogenes:[2] Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν, id est, Ultro adeunt hominis timidi convivia fortes. Idem fere significat Plato in Symposio (T. x. p. 168. sq. ed. Bipont.), Ἵνα καὶ C τὴν παροιμίαν διαφθείρωμεν μεταβαλόντες, ὡς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοὶ, i. e., Ut et proverbium perdamus hunc ad modum invertentes: Boni ad bonorum convivia ultro veniunt. Sentire videtur Plato Homerum fecisse Menelaum deteriorem ad præstantioris accessisse convivium, quod Agamemnon bello valuerit, Menelaus fuerit imbellis. Citatur hic locus et ab Athen. libro quarto (p. 178. a.) Tametsi non hunc opinor Homeri mentem fuisse, cum virtutis addat elogium, Βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, i. e., Voce bonus Menelaus, et cum aliquot locis illum fortissime rem gerentem inducat, alicubi etiam ἀρηΐφιλον cognomento honestet. Apud Athen. libro primo (p. 8. a.) ex Cratino (Cratino), quidam, qui invocatus ad convivium accesserat, ita loquitur, Ἀγαθὸς ἂν πρὸς ἀγαθοὺς ἄνδρας Ἐστιασόμενος ἦκον· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων, i. e., Bonus enim ad bonos viros convivaturus veni. Nam res amicorum communes." Erasm. Chil. i. Cent. 10. Adag. 35. Athenæi locus est hic:—Πλάτων δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ περὶ D τῶν αὐτῶν λέγει οὕτως· " "Ἵνα καὶ τὴν παροιμίαν φησὶ διαφθείρωμεν μεταβάλλοντες, ὡς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοί. Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς αὐτήν. Ποιήσας γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀγαθὸν τὰ πολέμια, τὸν Μενέλαον δὲ μαλθακὸν αἰχμητήν, θυσίαν ποιουμένου τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἄκλητον ἐποίησεν ἐλθόντα τὸν χείρονα ἐπὶ τὴν τοῦ ἀμείμονος δαιτυν."

[1] " Cum tanquam justus versus adposita essent ista verba, Πεινῶντι γὰρ ἀνδρὶ μάζα τιμιωτέρα, in quibus γὰρ particula metro repugnabat; δ' ἀνδρὶ scripsi cum Grotio Excerpt. p. 443. Poterat quidem etiam Cynulcus poetæ verba ita sua facere, ut γὰρ pro δὲ poneret: at sæpe quoque a librariis temere inter se permutatas istas particulas novimus." Schweigh.

[2] Scholia in Platonem, in Siebenk. Anecd. Gr. p. 49., Εὔπολις ἐν Χρυσογένει, pro quo in Edit. Ruhnken. p. 44. emendatius legitur, Εὔπολις ἐν Χρυσῷ Γένει. In Athen. ix. p. 375. a. p. 406. c. p. 408. e. xiv. p. 657. a. citatur Eupolis ἐν Χρυσῷ Γένει. " In Comici Scholiis ad Ranas (v. 1068.) fabula hæc Eupolidis laudatur, et Polluci vii. cap. 22. At in ejusdem libro ix. et iterum Lib. x. cap. 17. et 31. ἐν Χρυσογένει scriptum offendes, pro Χρυσῷ Γένει. Eadem scriptura apud Harpocrat. in Σπόδ. An igitur duas fabulas Eupolis docuerat, alteram Χρυσοῦν Γένος inscriptam, alteram Χρυσογένης?" Casaub. ad Athen. ix. p. 406. c. " Sæpius sane apud Nostrum eodem titulo ἐν Χρυσῷ Γένει citatur Eupolidis fabula, ut mox p. 408. e. et supra p. 375. a. Eodemque modo ubique corrigendum esse, perquam probabiliter Hemsterhusius statuit ad Polluc. x. 63." Schweigh. ad eundem Athenæi locum. Photius p. 438., Τοῦ Διὸς τὸ σφόδαλον ἐπὶ τῶν ὡς μέγα δή τι, Εὔπολις Χρυσογένει. In Etym. p. 132. 12. v. Ἀπόπατος est, Εὔπολις " Χρυσογενεία. At in Suida v. Ἀποσκήπτημα legitur Χρυσογένει, pro quo in Grammatico S. Germ. apud Bekkerum Anecd. Gr. T. i. p. 433. habes, Χρυσῷ Γένει. Omnino vide quæ scripsit T. Hemsterh. ad J. Poll. x. 26. et 63. In Anti-Atticista v. Ἐξηγητὴς, apud eund. Bekkerum ibid. p. 96., laudatur Εὔπολις Χρυσῷ Γένει, sicque Suidas v. Ὠμίλλα.

Βακχυλίδης δὲ, περὶ Ἡρακλέους λέγων, ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήϋκος οἶκον, φησίν· "Ἔστη δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδόν· Τοὶ δὲ θοίνας ἔντυνον· ὦδέ τ' ἔφασκ'· Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους Ἐπέρχονται δίκαιοι φῶτες. Αἱ δὲ παροιμίαι, ἡ μέν φησιν· Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν. Ἡ δέ· Αὐτόματοι (δ') ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν. Deinde vero Athen., quem vide, contra Platonem acute disputat, cum quo conferendus est Erasmus jam supra citatus. "In Bacchylidis Fragmento Hercules loquitur ad Ceycem, Trachinis regem, veniens, ut apparet ex Zenobio Prov. Cent. ii. 19., qui, posito proverbio, hæc scribit: Οὕτως Ἡράκλειτος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήτους (leg. Κήϋκος, cf. Apollodor. ii. 7. 6.) τοῦ Τραχινίου, καὶ οὕτως εἰπόντος. Hinc discimus, parodiam illius versiculi, quam Athen. profert, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν, Eupolidi deberi." Jacobs Animadvv. ad Anthol. T. vi. p. 287. Vulgo ab Athenæi textu abest δ', quod recte inseruit Jacobsius. Eupolin vero proverbium hoc in fabula, cui titulus Χρυσοῦν Γένος, Aureum Seculum, usurpasse, patet e Scholiasta in Platonem p. 43—4., cujus hæc sunt verba:—Αὐτόματοι δ' ἀγαθοί· Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι. Ταύτην δὲ λέγουσιν εἰρῆσθαι ἐπὶ Ἡρακλεῖ, ὃς ἐπέστη τῷ Κήϋκι, ὅτε ἐστιᾶτο. (Respexit ad Bacchylidis versus.) Κρατῖνος δὲ ἐν Πυλαίᾳ μεταλλάξας αὐτὴν, γράφει οὕτως· Οἵδ' αὖθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος, Αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἰέναι κωμῳῶν ἐπὶ δαῖτα Θεαγῶν. Καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσῷ Γένει.[1]

["Ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν, Dionys. H. Antiqq. Rom. iv. 73. T. ii. p. 814. ed. Reiskii, Lobeck. ad Sophoclis Aj. p. 409., Plato Phædr. 338. ed. Heindorfii," Schæf. in Mss.]

["Ἀγαθὸς ψάλτης, ἀγαθὸς ζωμοποιὸς, id est, Bonus cantor, bonus cupediarius. In vituperium musicæ artis dictum, quasi ejusdem sit hominis aures delectare cantu, et palatum cupediis. Archidamus, Zeusippi filius, cum quidam sibi commendaretur hoc nomine, quod bonus esset cantor: At hic, inquit, apud nos bonus cupediarius." Erasm. Chil. ii. Cent. 5. Adag. 35.]

["Ἀγαθὴ ἐκ τῆς φαρέτρας ἡμέρα, i. e., Bonus e pharetra dies. De die fortunato dicebatur. Translatum a Scytharum consuetudine, quibus, ut narrat Phylarchus, mos erat, ut vesperi priusquam dormirent, calculum in pharetram immitterent candidum, si forte is dies citra molestiam abiisset; atrum, si secus. Demum ubi quis vita decederet, ejus pharetram proferebant, in qua si plures candidos calculos reperissent, felicem pronunciabant: contra, si plures nigros. Atque hinc vitæ summam æstimabant, unde proverbio receptum est, ut dicerent bonum diem e pharetra esse, si quid ex animi sententia accidisset." Erasm. Chil. ii. Cent. 8. Adag. 18.]

["Ἀγαθαὶ δὲ πέλον-Τ', ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς Ἐναὸς * ἀπε-Σκίμφθαι, δὺ ἄγκυραι, Pindari Olymp. vi. 170., Bonæ sunt in hyberna nocte duæ ancoræ, ad laxandum e celeri navi, i.e., Bonum est duplici præsidio niti, ut, si alterum destituat, altero juvemur, quemadmodum is victor, quem laudat, geminam habebat patriam, ut si quid accidisset alteri, ad alteram se reciperet." Erasm. Chil. iv. Cent. 8. Adag. 72.]

"Ἀγαθὴ τύχη, dicta fuit ἡ νέμεσις et ἡ Θέμις, ut "tradit Hesych. [et Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri "Anecd. Gr. T. i. p. 209.] Præfari certe boni omi- "nis causa σὺν Ἀδραστείᾳ, est autem Ἀδράστεια "eadem quæ Νέμεσις, solebant, et ὦ Ἀδράστεια, ut "dicebant ἀγαθῇ τύχῃ: quanquam illud ἀγαθῇ τύχῃ "paulo aliter etiam usurpantes, quemadmodum vi- "dere est in Τύχη." H. Steph. Thes. Ind. [Suidas: Ἀγαθῆς Τύχης νεώς· οὐκ ἄδηλον τὸ σημαινόμενον.]

[Ἀγαθοῦ Δαίμονος πόμα· τὸ μετὰ δεῖπνον ἄκρατον κινόμενον παρὰ Ἀθηναίοις οὕτως ἐκάλουν, Hesych. et Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209. Συναγ. Λέξ. χρησ. ibid. p. 334., Ἀγαθοῦ πόματος· τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον πινόμενον παρὰ Ἀθηναίοις· τὴν δευτέραν γὰρ πόσιν οὕτως ἐκάλουν. 327., Ἀγαθὸν Δαίμονα· ὃν μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν τραπεζῶν ἔπινον. J. Pollux vi. 100., Ἀγαθοῦ δὲ Δαίμονος, ὁ μετὰ τὰς τραπέζας ἄκρατος. Suidas: Ἀγαθοῦ Δαίμονος· ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἐπιῤῥοφοῦντες ἄκρατον, καὶ τοῦτο λέγειν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, χωρίζεσθαι δὲ μέλλοντες, Διὸς Σωτῆρος. Eustath. ad Od. Γ. p. 1471. 31.: Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ δίχα τῆς ἐπὶ ταῖς γλώσσαις σπονδῆς καὶ πόσεως, ἦν τι ποτήριον, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, Ἀγαθοῦ Δαίμονος λεγόμενον, τὸ μετὰ ἄρσιν τραπεζῶν προσφερόμενον· καὶ ἄλλως δὲ ἦν φασιν Ἀγαθὸς Δαίμων, ᾧ μετὰ ἄρσιν τραπεζῶν ἔπινον. Idem ad Od. E. p. 1525. 57.: Ἰστέον δὲ ὅτι ἀκολούθως Ὁμήρῳ εἰπόντι τὸ, Παρέθηκε τράπεζαν, ἔλεγον καὶ οἱ μετ' αὐτὸν, παραθέσθαι τραπέζας ἐν καταρχῇ δαιτός. Τὸ μέντοι αἴρειν αὐτὰς, βαστάζεσθαι ἔφασκον, ἐβαστάζοντο δέ φασι τράπεζαι, δοθείσης κράσεως Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἢ γοῦν μετὰ τὸ δοθῆναι κράμα τὸ οὕτω καλούμενον Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἦτοι ἀγαθῆς τύχης· πρὸς ὃ παίζας Διονύσιος ὁ Σικελιώτης ἀσεβῶς, καθὰ ὁ Δεικνοσοφιστὴς ἱστορεῖ, ἀνακειμένης Ἀσκληπιῷ χρυσῆς τραπέζης ἐν Συρακούσαις, πρώτιον αὐτῷ ἄκρατον Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἐκέλευσε βασταχθῆναι τὴν τράπεζαν. Respexit ad Athen. xv. p. 693. c., qui Philochorum ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος citat. "Eandem historiam narrat Æl. Var. Hist. i. 20., et ante hunc Aristot. Œcon. ii. circa finem, Cicero de Nat. Deor. iii. 34., et Valerius Maximus, (qui Ciceronem exscripsit), quorum testimonia citavit Schefferus ad Æl." Schweigh., quem præteriit Eustathii locus. Idem Eustath. ad Od. P. p. 1816. 10.: Δῆλον δὲ ὅτι ἄλλοι τινὲς, ὄμβρῳ τυχαίῳ ἀναπιθέσαι τὸ τοῦ κεράσματος αἴτιον, ὃς ἀμέτρως πινόντων τινῶν ἐπὶ ἀκτῆς καταῤῥαγείς, τὸ μὲν συμπόσιον διέλυσε, τὸν δὲ κρατῆρα μίξας, παρέσχε προσηνῆ μετὰ αἰθρίαν καὶ ἄλυπον. Διό φασιν ἀκράτῳ μὲν τῷ ἐν δείπνοις, Ἀγαθὸς ἐπιφωνεῖται Δαίμων ἐπὶ Διονύσῳ τῷ εὑρηκότι, τῷ δὲ μετὰ δεῖπνον πρώτῳ κράματι, Σωτὴρ Ζεὺς ἐπιλέγεται, διὰ τὸν Ὄμβριον Δία. Hæc sumsit Eustath. e Philonide ἐν τῷ Περὶ Μύρων καὶ Στεφάνων, apud Athen. xv. p. 675. b. Philochorus (ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος, ut patet ex Athen. xv. p. 693. d.), tradit apud Athen. ii. p. 38. c., Amphictyonem, regem Atheniensium, cum a Baccho didicisset vini temperandi rationem, legem instituisse, Προσφέρεσθαι μετὰ τὰ σῖτα ἄκρατον, μύνον ὅσον γεύσασθαι, δεῖγμα τῆς δυνάμεως τοῦ Ἀγαθοῦ Θεοῦ· τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη κεκραμένον, ὁπόσον ἕκαστος βούλεται· προσεπιλέγειν δὲ τούτῳ τὸ τοῦ Διὸς Σωτῆρος ὄνομα, διδαχῆς καὶ μνήμης ἕνεκα τῶν πινόντων, ὅτι οὕτω πίνοντες ἀσφαλῶς σωθήσονται. Theophr. ἐν τῷ Περὶ Μέθης ap. Athen. xv. p. 693. c.: Τὸν ἄκρατον, φησὶν, οἶνον τὸν ἐπὶ τῷ δείπνῳ διδόμενον, ὃν δὴ λέγουσιν Ἀγαθοῦ Δαίμονος εἶναι πρόποσιν, ὀλίγον τε προσφέρουσιν, ὥσπερ ἀναμιμνήσκοντες μόνον τῇ γεύσει τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, καὶ τὴν τοῦ θεοῦ δωρεάν· καὶ μετὰ τὴν πλήρωσιν διδόασιν, ὅπως ἐλάχιστον ᾖ τὸ πινόμενον· καὶ τρίτον προσκυνήσαντες λαμβάνουσιν ἀπὸ τῆς τραπέζης, καὶ ὥσπερ ἱκετείαν τινα ποιούμενοι τοῦ θεοῦ, μηθὲν ἀσχημονεῖν, μηδ' ἔχειν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν τοῦ πότου τούτου, καὶ λαμβάνειν ἐξ αὐτοῦ τὰ καλὰ καὶ χρήσιμα. Cf. Philonides ἐν τῷ Περὶ Μύρων καὶ Στεφάνων, ap. Athen. xv. p. 675. Aristoph. Equit. 83., Νι. Βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν· Ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἱρετώτερος. Δη. Μὰ Δί', ἀλλ' ἄκρατον οἶνον Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ubi Schol. Αἰρομένης τῆς τραπέζης μετὰ τὸ δεῖπνον, ἄκρατον περιεφέρετο, καὶ ἐκαλεῖτο ἡ κρᾶσις Ἀγαθοῦ Δαίμονος. Ἄλλως, τὸ πρῶτον ποτήριον Ἀγαθοῦ Δαίμονος ἔπινον. Ibid. v. 106., Νι. Σπονδὴν λαβὲ δή, καὶ σπεῖσον, Ἀγαθοῦ Δαίμονος· Ἕλκ', ἕλκε τὴν τοῦ Δαίμονος τοῦ Πραμνίου. Δη. Ὦ Δαῖμον Ἀγαθέ, σὸν τὸ βούλευμ', οὐκ ἐμόν. Idem in Pace v. 300., Νῦν γὰρ ἡμῖν ἁρπάσαι πάρεστιν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ubi Schol. Φασὶ γὰρ ὅτι δειπνήσαντες μὲν, ἐπερῥόφουν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἀπαλλάττεσθαι δὲ μέλλοντες, ἔπινον Διὸς Σωτῆρος· ὡσεὶ ἔλεγον, Νῦν γὰρ σπεῖσαι ἢ πίνειν ἐστὶν ἡμῖν Ἀγαθοῦ Δαίμονος πόμα.

[1] In Siebenkeesii Anecdd. Gr. p. 49. locus sic corrupte legitur: Αὐτόματοι ἀγαθοί] Αὐτόματοι ἀγαθοὶ ἐπὶ δειλῶν δαῖτας ἴασι. Ταύτην δὲ λέγουσιν εἰρῆσθαι ἐπὶ Ἡρακλεῖ, ὃς ὅτε ἐστιᾶτο τῷ Κήϋκι ξένος, ἐπέστη. Κρατῖνος δὲ ἐν Πυλαίᾳ μεταλλάξας αὐτὴν, γράφει οὕτως· Οἱ δ' αὖθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος Αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἰέναι κωμῳῶν Ἐπὶ δαῖτα θεάτων. Καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσογένει.

Idem in Vespis v. 525., Μηδέποτε πίοιμ' ἀκράτου μισθὸν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ubi Schol. Ἔθος δὲ ἦν, ὁπότε μέλλοι ἡ τράπεζα αἴρεσθαι, Ἀγαθοῦ Δαίμονος ἐπιῤῥοφεῖν, ὡς Θεόπομπός φησιν, ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ ὅτι τὸ ποτήριον μεστὸν πάλιν ἀνεπλήρουν, δεδήλωκεν ἐν τῇ δ' Περὶ Σώφρονος.' Philonides in Lib. de Unguentis et Coronis ap. Athen. xv. p. 675. b.: Διὰ τοῦθ' οἱ Ἕλληνες τῷ μὲν παρὰ δεῖπνον ἀκράτῳ προσδιδομένῳ τὸν Ἀγαθὸν ἐπιφωνοῦσι Δαίμονα, τιμῶντες τὸν εὑρόντα δαίμονα· ἦν δ' οὗτος ὁ Διόνυσος· τῷ δὲ μετὰ δεῖπνον κεκραμένῳ πρώτῳ προσδιδομένῳ ποτηρίῳ Δία Σωτῆρα ἐπιλέγουσι. " Pugnat secum infra p. 692. et 693., ubi plures antiquos poetas in testimonium vocat, ut probet, poculum, quod post cœnam exhibetur, vocatum fuisse Ἀγαθοῦ Δαίμονος, et Dionysii tyranni historiam narrat, quæ id necessario evincit. Ergo hoc loco præpositiones παρὰ et μετὰ locum mutarunt, quod etiam evincit vox πρώτῳ. Sed et tertius etiam calix Jovi Servatori propinabatur, de quo vide Erasmum." Palmerius Exerc. p. 531. " Similia etiam adnotaverat idem Palmer. p. 99. ad Diodor. S. iv. 3., qui cum his, quæ Athen. habet, consentiens scribit: Φασίν, ἐπὶ τῶν δείπνων, ὅταν ἄκρατος οἶνος δίδοται (rectius fortasse Mssti nonnulli, ἐπιδίδοται, sive potius ἐπιδιδῶται) πᾶσιν, ἐπιλέγειν ἀγαθοῦ δαίμονος· ὅταν δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον δίδοται (immo διδῶται) κεκραμένος ὕδατι, Διὸς Σωτῆρος ἐπιφωνεῖν. Quod παρὰ δεῖπνον scribitur apud Nostrum, (nam περὶ quidem minus recte Epit. habet, sed παρὰ Ms. A. cum Edd.) idem valet ac ἐπὶ τῶν δείπνων, Inter cœnandum, In cœnis. Nec vero sollicitanda ista fuisse, pluribus ostendit Jensius in Epist. ad Græv. Lectt. Lucianeis subjecta p. 399. seqq. et Wesseling. ad Diodor. l. c. Nempe initio cœnæ aut parum omnino vini bibisse videntur, (quo spectare videtur, quod Philochorus apud Nostrum ii. 38. d. et xv. 693. c. ait, *post cibum captum* dari solitum Boni Dei calicem): aut certe vinum varia ratione (prout cuique videretur) dilutum: ***sub finem cœnæ***, priusquam mensæ removerentur, meracum vinum, ἄκρατον, infundebatur cuique, (parum id quidem), quod bibentes Bonum Deum invocabant, quem Bacchum esse intelligebant. Nec vero ideirco cessabat compotatio: sed dein rursus dilutum sive temperatum vinum bibebant, et hujus ***primum poculum***, ut hic ait Philonides, Jovi Soteri nuncupabant. Ceterum ridiculus sit, qui constantem omnino usum istum apud omnes Græcos fuisse sibi persuadeat. Nam et ***metaxiptron***, i. e., ***calicem, qui post cœnam et post malluvium*** præbebatur, ab Atticis poëtis Antiphane et Diphilo apud Nostrum xi. p. 486. f. et 487. a. poculum Ἀγαθοῦ Δαίμονος nominatum vidimus; et Ἀγαθὸν Δαίμονα Diphilus non ***Bacchum***, sed ipsum Δία Σωτῆρα statuit: qua ratione etiam τὸ Ἀγαθοῦ Δαίμονος πόμα, τὴν τελευταίαν πόσιν interpretatur Mœris p. 72. (Ἀγαθοῦ Δαίμονος πόμα, inquit, Ἀττικῶς· τὴν τελευταίαν πόσιν, Ἑλληνικῶς.) Item pro eo, quod Philonides hic ait, primum poculum diluti vini Jovi Servatori nuncupari solitum esse, alii videntur significare ipsum postremum calicem Jovi Servatori fuisse nuncupatum. Φασὶ γὰρ, ait Schol. ad Aristoph. Pac. 299., ὅτι δειπνήσαντες μὲν (ὑπότε μέλλοι ἡ τράπεζα αἴρεσθαι, Schol. ad Vespas 523.) ἐπερῥόφουν Ἀγαθοῦ Δαίμονος· ἀπαλλάττεσθαι δὲ μέλλοντες, ἔπινον Διὸς Σωτῆρος. Cf. Erasmum, Servatori tertium, (Chil. ii. Cent. 8. Adag. 1.)" Schweigh. Vide et eund. Erasmum in articulo, cui titulus, Bonæ Fortunæ, sive Boni Genii, Chil. i. Cent. 6. Adag. 53., cujus hæc sunt verba:—" Aristides in Themistocle videtur ad hoc allusisse proverbium, cum ait, Ἀλλὰ καθέστη τοῖς Ἕλλησιν ἀντ' Ἀγαθοῦ Δαίμονος, i. e., Verum constitit Græcis Boni Genii vice. Erat autem mos apud veteres, ut propinantes, aut bibituri, Deum quempiam aut hominem ominis causa præfarentur, eumque gignendi casu proferebant. Quemadmodum apud Lucian. in Lapithis (T. iii. p. 431.) Alcidamas Cynicus, sponsæ Herculis nomine propinat: Προπίνω σοι, ἔφη, Ὦ Κλεαρθὶ, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. Idem Horat. (Odar. iii. 19. 9.), Da lunæ propere novæ, Da noctis mediæ, da, puer, auguris Murenæ. Fertur et apud Thebanos sacellum fuisse Ἀγαθοῦ Δαίμονος. (Suidas: Καὶ ἐν Θήβαις δὲ ἦν Ἡρῷον Ἀγαθοῦ Δαίμονος.) Est et insula quædam hujus nominis in Mari Indico, quemadmodum ostendit Steph. Byz. Quinetiam mensis cujusque diem a primo proximum, Ἀγαθοῦ Δαίμονος appellitabant antiquitus. (Hesych. et Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209., Καὶ τὴν δευτέραν[1] ἡμέραν οὕτως ἐκάλουν. Suidas: Καὶ ἡμέραν δὲ τὴν δευτέραν τοῦ μηνὸς οὕτως ἐκάλουν.) Plutarchus, Convivialium Quæstiunculatum decade tertia, demonstrat antiquitus fuisse morem, ut non gustarent vinum, nisi prius libassent alicui Deo, quo potus illius ceu pharmaci sibi innoxius esset et salutaris. Atque Athenis quidem undecimo mensis die immolabant vini primitias, eumque diem Pithœniam (Pithœgiam) appellabant. Ast apud Bœotos septimo (sexto) meusis ineuntis die, sacris peractis Bono Dæmoni, gustabant ab exorto Zephyro, quod is ventus præcipue suscitet moveatque vinum, adeo ut, quod illum effugerit, videatur jam duraturum. Mensis autem is vocabatur Προστατήριος." Sextum illum diem apud Bœotos Ἀγαθοῦ Δαίμονος appellari solere, idem Plut. asserit in Sympos. viii. Quæst. 10. Ad poculum Ἀγαθὸς Δαίμων dictum respicere D. Paulum I. ad Corinth. x. 21. putant Steph. Le Moyne ad Var. S. p. 96. et Majus F. Obss. S. iii. p. 39., notante Albertio ad Hesych. in voce. " Dabatur, cum πρόποσις Ἀγαθοῦ Δαίμονος instituebatur, ὀλίγον τι, Parum vini meraci, ut solo gustu vim ejus, μόνον τῇ γεύσει τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, combibones experirentur, uti Theophr. ap. Athen. l. c. ait. Hinc Ἀγαθοδαιμονισταὶ Hesychio οἱ ὀλιγοποτοῦντες." Wesseling. ad Diodor. l. c. Hesych.: Ἑρμῆς· τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδέας ἔλεγον, καθάπερ Ἀγαθοῦ Δαίμονος, καὶ Διὸς Σωτῆρος. Ubi Langbœnius ad Pseudo-Longin. p. 30., probante Kustero, εἴδους reposuit. Ἰδέας in Cod. Ven. legi, testatur Schowius. Photius: Ἑρμῆς· πόσεως εἶδος, ὡς Ἀγαθοῦ Δαίμονος καὶ Διὸς Σωτῆρος. J. Pollux vi. 100., Καὶ Ἑρμῆς, ἡ τελευταῖα πόσις, ὅθεν καὶ Ὅμηρος· Τῷ πνιμάτῳ σπένδεσκον, Od. H. 138., ubi est Ὦ. Scholia Pseudo-

[1] Notanda sunt verba, ἐν τῇ δ' Περὶ Σώφρονος. Hic est Apollodori Atheniensis liber, qui ab Athen. citatur in L. iii. p. 89. a. vii. p. 281. c. et 309. c. d. An Scholiasta Apollodorum hunc confudit cum Apollodoro Herophilio, qui librum de Unguentis et Coronis scripsit? Nam Athenæus, cum e Philonide ἐν τῷ Περὶ Μύρων καὶ Στεφάνων insignem laudarit locum, xv. p. 675. a., in quo de *Bono Deo* loquitur Medicus ille, statim subjungit: Τὰ αὐτὰ εἴρηκε καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ Περὶ Μύρων καὶ Στεφάνων, αὐταῖς λέξεσι. Hac conjectura admissa, novum oritur argumentum ad probandam Salmasii, qui in Athen. xv. p. 688. e., pro vulgato Ἀπολλώνιος, reposuit Ἀπολλόδωρος, sententiam. Vide Schweigh. notam. Sed, cum, teste eodem Athen. xv. p. 693. b., poculi Ἀγαθοῦ Δαίμονος meminerint Comici veteres pœne omnes, fieri quidem potuit, ut Apollodorus Atheniensis, ἐν τῇ δ' Περὶ Σώφρονος, ejusdem mentionem fecerit.

[2] " Legendum, τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν. Vide Meursii Græc. Feriat. p. 25, 26." Toupius, Emendatt. in Suid. et Hesych. T. iii. p. 322. Meursius ibi affert hunc Plutarchi locum e Sympos. iii. Quæst. 7.: Τοῦ νέου οἴνου Ἀθήνησι μὲν ἑνδεκάτῃ μηνὸς κατάρχονται, Πιθοιγίαν τὴν ἡμέραν καλοῦντες· καὶ πάλαι γε, ὡς ἔοικεν, εὔχοντο, τοῦ οἴνου, πρὶν ἢ πιεῖν, ἀποσπένδοντες, ἀβλαβῆ καὶ σωτήριον αὐτοῖς τοῦ φαρμάκου τὴν χρῆσιν γενέσθαι. Παρ' ἡμῖν δὲ ὁ μὲν μὴν καλεῖται Προστατήριος· ἕκτῃ δ' ἱσταμένου νομίζεται θύσαντας Ἀγαθῷ Δαίμονι γεύσασθαι τοῦ οἴνου μετὰ ζέφυρον. Οὗτος γὰρ μάλιστα τῶν ἀνέμων ἐξίστησι καὶ κινεῖ τὸν οἶνον. At Plut. hoc loco, quo Toupius ad conjecturam suam firmandam uens esse videtur, non dicit undecimam diem mensis Antheserionis apud Athenienses Ἀγαθοῦ Δαίμονος, sed Pithœgiæ nomine honestari solere, cum apud Chæronenses, cives suos, mensis Prostaterius dicatur, sextaque ejus die statutum sit, sacris Bono Genio factis, gustare vinum post flatum Favonii. Ex alio ejusdem Plutarchi loco, a Meursio excitato, discimus ipsum illam diem Chæroneenes Ἀγαθοῦ Δαίμονος appellasse, Sympos. viii. Quæst. 10.: Καὶ μὴν οἶνον τε (γε, Reisk.) τὸν νέον οἱ πρωϊαίτατα πίνοντες Ἀνθεστηριῶνι πίνουσι μηνὶ μετὰ χειμῶνα, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡμεῖς μὲν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, Ἀθηναῖοι δὲ Πιθοιγία προσαγορεύουσι. Quamvis vero Toupii conjecturam nullo niti fundamento e supra dictis satis pateat, fatemur tamen nos nescire qua auctoritate freti Hesychius, Grammaticus S. Germ., et Suidas tradiderint, secundam cujusque mensis diem Ἀγαθοῦ Δαίμονος appellari solere. Sed, cum apud Bœotos, saltem apud Chæronenses, sexta Prostaterii i. e. Antheserionis mensis dies sic diceretur, quid impedit, quo minus credamus apud alios quosdam Græcos secundam cujusque, vel, si hoc viris doctis minus placebit, cujusdam mensis diem eodem nomine honestari?

Didymi: Ἐπεὶ ὀνειρόκομπος, ἢ ὕπνου παρεκτικός· A Opp. T. vi. p. 293.: Ὅτι καλὸς καὶ ἀγαθὸς οἱ Ἀττικοὶ λέγοντες, ἀγαθὸς καὶ καλὸς οὐ λέγουσι· καίτοι λέγοντες Ἀγαθὴ τύχη λέγουσι καὶ Τύχη ἀγαθή. Cf. Abresch. Animadvv. ad Æsch. iii. p. 166. et 431., qui ait, ordinem inversum non nisi cum articulo reperiri, "quando promiscue nunc ἀγαθὸς, nunc κακὸς (καλὸς) præmitti solet, ut in Plat. Conviv. p. 327. f., Οἱ τὰ ἀγαθὰ καὶ καλὰ κεκτημένοι: ibid., Δι' ἔνδειαν τῶν ἀγαθῶν καὶ καλῶν, et mox rursus, Τῶν καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἄμοιρος." Vide Lex. Xenoph. p. 645. a.]

['Ω 'γαθὲ usurpatur, etiam cum ad plures conversa est oratio. Isæus super Pyrrhi Hæreditate p. 59. 5. ed Reisk., Ἀλλ' ὦ 'γαθὲ, τοῦτο μὲν καὶ λαθεῖν φήσαιτ' ἂν ὑμᾶς. "Tametsi duos alloquitur, singularem tamen usurpat, quod hac in formula loquendi perinde usitatum est, atque est φέρε cum plurali." Reisk.]

['Αγαθὸς pro Fortis, Strenuus, sæpissime usurpari, supra ostendimus, sed hanc Coraii observationem citare debebamus:—" Dans la langue d'Homère, Il. xiii. 279—284., κακὸς seul signifie *lâche*, comme son B opposé ἀγαθὸς est pris dans l'acception de *brave*. Cette signification tient à l'idée que les Sociétés naissantes devoient se former de la lâcheté et du courage. Le pacte social n'ayant pas encore assez de moyens pour garantir le foible des attaques du fort, celui qui ne pouvoit point assurer son repos par son propre bras, devoit naturellement être un objet de mépris." Vide Coraii Hippocr., Notes sur le Traité des Airs, des Eaux, et des Lieux, T. ii. p. 401.]

[L. C. Valcken. ad Scapulæ marginem hunc Juliani locum de Constantio laudavit, Orat. i. p. 46. a.: Ὃν οὐκ ἰδίᾳ μόνον σεβόμενος, ἀεὶ δὲ ἐν τοῖς κοινοῖς συλλόγοις διετέλεις ἀνακηρύττων, καθάπερ ἀγαθὸν ἥρωα, ubi Spanhem. hæc notavit:—"Ut bonum aliquem Heroem, sicut ad literam Petavius, seu, Ut propitium aliquem Divum. Quod nempe Gentilium more hic a Juliano dictum, apud quos Ἀγαθοὶ Ἥρωες, aut nude Ἥρωες, consecrati post mortem Principes dicti, seu qui Divis apud Romanos fuerunt adscripti; ac prout de eodem Constantino fatis functo ait Gentilis itidem, et quod tangit ad h. l. Petavius, Eutropius, C Atque inter Divos meruit referri. Ita de J. Cæsare ab Augusto post illius obitum consecrato Dio li. p. 458., Ἥρωα αὐτὸν Ἰούλιον ὀνομάσας, Divum ipsum Julium vocans, ac inde, et qui hinc illustratur, apud Horat. Odar. iv. 5. 1., Divis orte bonis, ad eundem nempe Augustum, Divi Julii adoptione filium; et de Faustina Augusta, a M. Aurelio ejus marito inter Divas itidem relata, Julianus infra in Cæsaribus p. 334., Ταῖς Ἡρωίναις ἀνέγραψεν. Unde in Græcis Antinoi, quem ab Adriano, ac inde a multis certatim Græciæ Asiæque urbibus, divinis quoque post mortem honoribus, seu, ut illi subinde sunt a Græcis dicti, Ἡρωϊκαῖς τιμαῖς, cultum constat, nummis non solum ANTINOOC ΗΡΩC, aut ANTINOOΥ ΗΡΩOC, Antinous Divus inscribitur; sed quod opportune omnino ad hunc Juliani locum facit, ANTINOOC ΗΡΩC ΑΓΑΘΟC, Antinous Bonus, seu Propitius, Divus, signatur in præclaro nummo ab Hadrianotheritis in Mœsia cuso, quem e cimeliis Christinæ D Augustæ olim protuli Diss. viii. de Præst. Num. p. 654. Quomodo etiam Ἀγαθοὶ Δαίμονες, quod obvium, dicti Boni seu Propitii Genii, et quo nomine Dracones etiam apud Phœnices et Ægyptios, juxta Philonem Byblicum apud Euseb. Præp. Evang. i. p. 41. culti: ac in Ægyptio Neronis, in Gaza Gallorum Regia, nummo, et cujus facta est a me in eodem opere p. 188. mentio, coronatus Draco inter spicas et caduceum visitur, cum inscr. ΝΕΟ. ΑΓΑΘ. ΔΑΙΜΩΝ, Novus Bonus Genius, cernitur: qui autem nummus ad præfectum nuper Gallici Ærarii Colbertum, ob gentilitium draconis seu serpentis insigne, ab elegantis industriæ ac eruditionis viro, P. Seguino, Epistola eo nomine ad illum edita, ingeniose est relatus. Sic ΘΕΟC ΑΓΑΘΟC præmissus visitur priscis Fœderis inter Hierapytnenses et Priansios, Cretensium populos, tabulis, in Marm. Oxon. p. 117. Part. 1. et Venus, ΘΕΟC ΠΑΝΑΓΑΘΟC in Inscript. apud Gruter. lix. 1. nuncupatur, sicut in dictis etiam Marmoribus p. 91. Part. 1. BONAE DEAE VENERI CNIDIAE. Haud aliter nempe,

Eustath. p. 1470. 62., Ὅτι δὲ καὶ δίχα γλωσσῶν Ἑρμῇ πνεύματι σπένδεσκον οἱ Ἀχαιοὶ ὅτε μνηναιάρο κοίτου, δηλοῖ καὶ αὐτὸ Ὅμηρος· καὶ ἴσως, τοιοῦτον καιροῦ ἦν καὶ ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον πότιμος Ἑρμῆς, περὶ οὗ ἱστορῶν ὁ Δειπνοσοφιστὴς, λέγει ὅτι Ἑρμῆς, εἶδος πώσεως παρὰ Στράττιδι. Respexit ad Athen. i. p. 32. b. "Cum Mercurio postrema fieret libatio, (de qua supra Athen. p. 16. b.), etiam poculum istud, quod agmen cogebat, Mercurium vocabant. Postea mos ille mutavit, et Jupiter τέλειος in Mercurii locum ascitus, auctore Athen. (l. c.)" Casaub. Vide Pierson. ad Mœr. p. 72., Coraiumque ad Heliodor. T. ii. p. 120. et 373.]

[Ἀγαθὸν, τὸ, apud Scriptores Ecclesiasticos S. Cœna. "S. Eucharistia passim τὸ ἀγαθὸν appellatur, Bonum, vel Ipsum bonum, aut, Summum bonum: nam in Cœna Domini ipsum Christum in mysterio percipimus, in quo sunt omnes thesauri bonorum, et qui solus est vere bonus. Basilius M. Epist. B Canon. iii. ad Amphilochium, seu Canone lv. T. ii. p. 775., Οἱ τοῖς λησταῖς ἀντεπεξιόντες, ἔξω μὲν ὄντες τῆς ἐκκλησίας, εἴργονται τῆς κοινωνίας τοῦ ἀγαθοῦ· κληρικοὶ δὲ ὄντες, τοῦ βαθμοῦ καθαιροῦνται, Qui se latronibus adversos objiciunt, siquidem extra ordinem ecclesiasticum sint, a boni communione arcentur: sin clerici sint, de gradu dimoventur. Ita autem hæc verba esse intelligenda, docet Balsamon ad hunc Canonem p. 990., dum εἴργεσθαι τῆς κοινωνίας τοῦ ἀγαθοῦ, explicat per ἀπείργειν τῆς ἁγίας μεταλήψεως, Arcere a sancta communione. Zonaras ad Canon. xiii. Basilii M. p. 69.: Εἴργονται τῆς κοινωνίας, ἔσονται διὰ βίου στερούμενοι τῆς τοῦ ἀγαθοῦ μεταλήψεως, Arcentur a communione, per totam vitam participatione boni privati erunt. Vide plura in Observationibus nostris Sacris, statim post initium Capitis vi." Suicer. Thes. Eccles.]

[Ἀγαθὸς interdum ponitur pro Literis excultus. Xenophontis Epist. ad Critonem iv., Γνώμῃ γὰρ ἢ πλείω ἢ ἐλάττω γίνεται, ἀγαθῇ μὲν ἔμμετρα, ἐκμελεῖ δὲ C καὶ ἀπαιδεύτῳ, ὀλίγα. Ubi opponitur ἐκμελεῖ καὶ ἀπαιδεύτῳ. Λέξεις ῥητορικαί, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.: Ἀγαθοί· οἱ εὖ γεγονότες καὶ πεπαιδευμένοι καὶ ἐνάρετοι. Ἔνιοι πλουσίους.]

[Ἀγαθὸς de ominibus bonis dicitur. Callim. Hymn. in Lav. Palladis v. 121., Μάντιν ἐπεὶ θήσω νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν, Ἣ μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον. Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται Ἠλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες, Quæ alæ non sint boni ominis. "Felix volatus, adeoque felix augurium. Imitatus est Propertius iii. 8. 11.,—Felicibus edita pennis." Ernesti. Hippocr. de Acut. Victu Sect. xiv. medicos in acutorum morborum curatione ait dissentire, ut quæ ille bona seu ægroto salutaria, alter mala eadem et noxia opinetur, idque, ut addit, augurum exemplo, Ὅτι καὶ οἱ μάντιες τὸν αὐτὸν ὄρνιθα, εἰ μὲν ἀριστερὸς εἴη, ἀγαθὸν εἶναι νομίζουσιν, εἰ δὲ δεξιὸς, κακόν. Vide Galeni Opp. T. v. p. 41. et Spanhem. ad Callimachi locum. Schol. ad Sophoclis Œd. Tyr. v. 52.: Ὄρνιθι αἰσίῳ· μαντείᾳ D εὐσυμβόλῳ, τουτέστιν ἀγαθὸν σύμβολον δηλούσῃ——. Ἀπαίσιοι ὄρνιθες, οἱ δυσοιώνιστοι, αἴσιοι δὲ τὸ ἐναντίον, οἷον οἱ εὐσύμβολοι, καὶ τὰ ἀγαθὰ σύμβολα δηλοῦντες. Vide Spanhem. ad Callim. p. 709. ed. Ernest. Hesych. Ἑρμῆς·—καὶ ἐν τοῖς κλήροις, οἷον ἀγαθὸς οἰωνός. Plut. in Numa vii. T. i. p. 252. ed. Reiskii, Σιγὴ δ' ἄπιστος ἐν πλήθει τοσούτῳ τὴν ἀγορὰν κατεῖχε, καραδοκούντων καὶ * συναιωρουμένων τῷ μέλλοντι, μέχρις οὗ προϋφάνησαν ὄρνιθες ἀγαθοὶ καὶ δεξιοὶ ἐπέτρεψαν. Sic *Bonus* apud Latinos usurpatur, ut in illo Ovidii Fast. i. 513., Este bonis avibus visi natoque mihique.]

[Lexicon Ms. e Cod. August. apud Tittmann. ad Zonar. p. lxxx.: Τὸ ἀγαθὸν μόνον λεγόμενον, ἐπὶ ψυχῆς λέγεται, ὡς τὸ καλὸν ἐπὶ σώματος· μετὰ δὲ προσδιορισμοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ ἐπὶ σώματος καὶ ἐπὶ τεχνῶν καὶ ἄλλων τοιούτων λέγεται· οἷον, Ἀγαθὸς τὴν ὄψιν καὶ ἀγαθὸς τὴν τέχνην. Cf. Suid. ii. p. 234. et Grammat. Ms. ap. Creuzeri Præpar. ad Plotini Libr. de Pulcr. p. xv.)

[Helladius Besantinous in Chrestomathia, in Meursii E

ac Bona Juno apud Maronem dicitur Æn. i. 734, h. e. juxta Servium, propitia; aut quomodo aliosquin in nummis antiquis, BONO EVENTVI, aut BONAE SPEI legitur, vel aliunde nota apud Romanos Bona Dea. Dii nempe omnes boni, juxta Platonem de Rep. ii. p. 380, "Ὅτι Θεὸς ἀγαθὸν, h. e. juxta Proclum ad eum locum p. 356., ὄντως ἀγαθὸν, καθὸ καὶ ὅστι Θεὸς, Revera bonus, quatenus etiam est Deus, et quidem αὐτοάγαθος, Per se bonus; unde etiam Deoi ἀγαθῶν εἰσι χορηγοί, Dii bonorum omnium datores, ab eodem Proclo dicuntur in Timæum p. 335. Immo prout ab hujus Juliani, quemque is præcipue coluit, magistro Jamblicho de Myster. Sect. i. Cap. 18. refellitur Porphyrii et Genethliacorum, ut a veritate longe aberrans (uti a Platone factum pridem fuerat dicto jam loco, de Rep. ii. p. 379.), opinio, qui Deos alios dari ἀγαθοποιοὺς, Benefices, alios vero κακοποιοὺς, Maleficos, statuebant, 'Αγαθοὶ τε γάρ εἰσιν ἅπαντες, καὶ ἀγαθῶν αἴτιοι ὑπάντων. Quomodo Boni etiam s. Propitii Heroes appellati, juxta eosdem Gentilium Theologos; tum quod illi perpetui comites, ἕδιοι συνόπαδοι τῶν Θεῶν, haberentur; tum quod bonorum virorum animabus presidere, et circa τὰν τῶν ψυχῶν διάπλουν, seu in animabus ordinandis, iisdem peccupari crederentur, uti ea de re disserit idem Jamblichus Sect. i. Cap. 10. et Sect. ii. Cap. 1. et 2. Ita tamen 'Αγαθοὶ, seu Boni, Heroes juxta eandem Theologiam, ut bona tantum secundi tertiique generis darent; sicut alibi idem ille Mysteriorum ἐνσπέρα tradit S. ii. C. 9. Immo quos Ἥρωας 'Αγαθοὺς, qualem a filio Constantio habitum et cultum parentem Constantinum hic tradit Julianus, non alios esse, quam bonorum virorum solutas mortali corpore animas, præter Poëtas, seu antiquos Gentilium Theologos, ubi Heroum id genus fatis functorum meminere, Galen. Protrept. docebit Hist. Philos. c. viii., seu de Placit. Philos. l. i. c. viii., Τοὺς δὲ Ἥρωας, ψυχὰς εκχωρισθείσας τῶν σωμάτων, τὰς μὲν ἀγαθὰς, τῶν τὸν βίον διαγόντων ἄριστα ἀνθρώπων. Quod ab eo, qui Chrysostomi nomen meruit, et Plutarcho fuit coætaneus, Dione similiter dictum Orat. iii. p. 45., ubi inter alia docet, quod bonus ac pius principeps, qualis Trajanus, Οὐ μόνον θεῶν ἀγοντα θεούς, ἀλλὰ καὶ Δαίμονας, καὶ Ἥρωας 'Αγαθοὺς, τῶν τὸν ἄγαθὸν ἀνδρῶν ψυχὰς μεταβαλλούσας ἐκ τῆς θνητῆς φύσεως. Quam in rem a Tito, milites in obsidione Hierosolymitana ad fortiter pugnandum hortante, dictum refert Josephus 'Αλώσ. L. vii. p. 945., Τίς γὰρ οὐκ οἶδε τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν animas ferro in acie corporibus solutas, a purissimo æthere hospitio recipi, ac inter sidera collocari? ac, ut addit, Δαίμονες δὲ γίνονται, καὶ Ἥρωες εὐμενεῖς, ἰδίοις ἐκγόνοις ἐμφανίζονται."

['Αγαθὸς formari ab ἄγαστὸς, ut θαυμαστὸς pro θαυμαστὸς, supra dictum est. Exemplis ibi laudatis addi potuit ἀθέμιστος pro ἀθέμιτος. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων συρῶν τε καὶ χορτόρων νεολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 336.: 'Αθέμιστα καὶ ἀνόσια δρᾶν Δείναρχος εἶπε καὶ Σοφοκλῆς, καὶ ἀθεμιστόρεσσα Ξενοφῶν, καὶ ἀθέμιτοι μοῖσαι εἶπεν 'Αγάθων ἐν 'Αλεκμαίωνι. Xenophontis locus legitur in K. II. viii. 8. 3., Persæ ἀθεμιστότεροι νῦν ἢ πρόσθεν. Vocem θαυμαστὸς ibi tantum a Sophocle usurpari, notavit Maltbius in Lex. Gr. Prosod.: idem et compositum * ἀθαυμάστως usurpaverat, quo carere Schneideri Lex. mirum est, cum Brunck. in Lex. Sophocl. e. Grammatico S. Germ. protulerit locum, qui exstat in Bekkeri Anecd. Gr. l.c., 'Αθαυμάστως· Σοφοκλῆς εἶπεν. Ceterum etymologia vocis 'Αγαθὸς modo memorata non omnibus veteribus Grammaticis placuit. Aristoph. Plut. v. 157., Ὁ μὲν ἕτερον ἀγαθὸν, ὁ δὲ εὐπὸ θορσεπάλαι. Ubi glossa in Cod. Paris. num. 2827. apud Schaeferi Append. p. 493.: Ἑπτήθειον εἰς δρόμον, ἤγουν ἄγαν θέοντα· ὁρατὴ γὰρ ἕκτον τοῦτο. "De hac etymologia vide etiam Etym. M. c. 5. 18. ('Αγαθὸς· παρὰ τὸ ἄγαν θέειν ἡμᾶς ἐπ' αὐτόν'), 730. 54. (Τὰ παρὰ τὸ θέω συντιθέμενα ἅπαντα ὀξύνεται, βοηθὸς, ἀγαθὸς, οὕτω καὶ στρουθὸς.)" Schaef.]

'Αγαθὸς nullum comparativum nec superlativum habet, inquit Eustath. (ad Od. Λ. p. 1584. 47.) propter significationem adverbii ἄγαν illo inclusam: sicut nec ἀδὸς, quia summam excellentiam denotat; nam, ut δὸς-τερος aut δώτερος non dicitur, ita apud nullum Gr. scriptorem ἀγαθώτερος aut ἀγαθώτατος inveniri scribit Ælius Dionysius: "Ἐπὶ ἑστέον ὅτι, καθὰ τὸ δῖος οὐ παράγει σύγκρισιν ἢ ὑπέρθεσιν διὰ τὸ φύσει τῆς λέξεως * ὑπερέχειν, οὕτως γὰρ λέγει διάτερος ἢ διάτατος· οὕτω οὐδὲ τὸ ἀγαθὸς, διὰ τὴν ἐν αὐτῷ τοῦ ἄγαν ἐπίτασιν. Ὅμοι γοῦν Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθώτατος, παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων εὕρηται. Etym. p. 5. 23., Σύγκρισιν δὲ οὐ ποιεῖ, οὔτε ὑπέρθεσιν, ὡς ἐγκειμένην ἐπιτατικὴν μορίον, ἵνα μὴ γένωνται δύο ἐπιτάσεις ὁμοῦ, ἀλλὰ, μᾶλλον ἀγαθὸς ὧδε τοῦδε. Phrynichi Ecl. p. 32., 'Αγαθὸς μᾶλλον λέγε, μὴ ἀγαθώτερος, καὶ ἀνεὶ τοῦ ἀγαθώτατος, ἀγαθὸς μάλιστος.] Citatur tamen ex calce cujusdam Epistolæ Synesii, Τῶν ἀγαθώτατον ἑταῖρον πλειστάκις μοι πρόπεμπε. [Usi sunt Julian. Epist. xlii. p. 425. a G. Wakef. in Mss. citatus, 'Αγαθώτατε, πότε σε ἰδω, καὶ περιλάβωμαι; Diodor. Sic. xvi. 85. et Apollon. de Syntaxi p. 46. 6. Legitur et in Genesivii. 6., teste Kreysig. apud Beckii Acta Semin. Reg. et Soc. Philol. Lips. V. i. p. 153. V. Sturzium de Dial. Maced. et Alex. p. 143 = cclxxxiv. b. Comparativum 'Αγαθώτερος vir quidam doctus, i. e. Abresch., Sturzio, ut videtur, ignotus, in Misc. Obss. Vol. x. p. 353., præter versionem Alex. Jud. xi. 25. et xv. 2., quo tamen utroque loco, inquit Sturzius, Cod. Alex. habet ἐρείσμων, quem Sturzium præterit nota J. Fr. Fischeri, Animadv. ad Velleri Paterc. Cr. Spec. ii. p. 96., monentis lectionem istam ex Theodotionis interpretatione illuc venisse,) apud unum Gregorium Naz. Orat. xvi. p. 261. legi observavit, atque hanc observationem repetiit idem Sturzius. Sed, teste Nunnesio ad Phrynichi locum, 'Αγαθώτερος legitur in Aristot.: et, teste Heschelio ad eund. loc., unurpatur a Jo. Chrysostomo in Ep. ad Timoth. Adde Plotin. de Numeris p. 690. ap. Creuzer. ad Lib. de Pulcr. p. 296. Glossæ: 'Αγαθότερος· Benignior, P. "Josepho usum superlat. 'Αγαθώτατος Velleras tribuit, præeunte Caninio 'Ελλην. p. 223. Cren., nescio an temere. Nobis quidem locum scriptoris elegantissimi repetire non licuit: etsi eum superlativo Κορυφαιότατος, quem, præter Phrynich. Eclogg. p. 102., et Lucian. Solœc. p. 741. T. ii. Græv., Thom. Magist. v. κορυφαῖον eandem ob causam repudiat, ob quam alii Grammatici veteres superlat. 'Αγαθώτατος probari non posse præcipiunt, usum esse Græcius in notis ad Lucian. d. l. docuit. Iidemque Grammatici, Phrynich. Eclogg. p. 32. et Thom. Mag. v. Τελεταῖος, ab usu superlativi * τελεταιότατος abstinendum esse elegantiæ studiosis docent." Fischer. l. c. Porro 'Αγαθώτατος reperitur et in Heliodori Æthiop. p. 226., notante G. Wakef. in Mss., Πεσθόμενος παρ' Ἑρμοῦ τοῦ καλλίστου καὶ ἀγαθωτάτου τῶν θεῶν ἥκειν μοι συνήθως καὶ τοῦτ' ἐν εὐχαῖς: et in Zoroastro ap. Euseb. P. E. i. p. 42. a. ed. Colon., de Deo, 'Αγαθὸν ἀγαθώτατος. Vide Creuzer. l. c. p. 385. "De compar. et superl. v. Reiz. Belg. Græcius. p. 629. Diod. S. ii. 148. 605. 638.," Schæf. in Mss. Ejusdem census sunt Bonissimus et Malissimus apud Latinos. Varro de Ling. Lat. vii. p. 122. ed. Bipont. :—"Deinceps dicuntur de altero genere vocabularum, in quo contentiones sunt, ut Album, albius, albissimum: in quo eam analogiam non servari apparet. Nam cum sit simile, Salsum, Calidum, et dicatur ab heis, Salsius, Salsissimum, Calidius, Calidissimum debuit dici. Quoniam simile est Bonum, Malum; ab heis Bonius et Malius, Bonissimum et Malissimum: nonne dicimus, Bonum, Melius, Optimum? Malum, Pejus, Pessimum?" Cf. Bartlii Advers. 36. 6.] Irregulares autem comparativi sunt, βελτίων, ἀμείνων, κρείττων, ἀρείων, λωίων, superlativi, βέλτιστος, κράτιστος, ἄριστος, λῴστος: quorum comparativorum et superlativorum invenies unumquemque in Βελτίων.

'Αγαθῶν. Adverb. [Bene, Recte. Glossæ Labb.: 'Αγαθῶς, Bene, P. 1 Reg. xx. 7., Ἐὰν οὖν εἴπῃ, ἀγαθῶς, εἰρήνη τῷ δούλῳ σου. 4 Reg. xi. 19., Καὶ

[1] "Θυμὸν ἔχε ἀγαθὸν.] Ἡρόδοτον (Γ. πε'.) ἡ φράσις, ᾗ χρῶται συνεχῶς (σελ. 33. καὶ 341.) Ἡλιόδωρος. "Ἔστι δὲ τὸ ἐν τῇ συστάσει λεγόμενον, Ἔχε καλὸν εαρδίαν." Cornius ad Heliod. T. ii. p. 190.

Digitized by Google

εἰσῆλθε πᾶς ὁ λαὸς τῆς γῆς εἰς οἶκον τοῦ Βάαλ καὶ κατέσπασαν αὐτὸν, καὶ τὰ θυσιαστήρια αὐτοῦ καὶ τὰς εἰκόνας αὐτοῦ συνέτριψαν ἀγαθῶς. Theod. 1 Reg. xvi. 17., ubi interpretes Alex. ὡφθῶς habent. Vide Bielii Thes. Philol.] Utiliter, ap. Hippocr.: συμφερόντως, Erotian. ["Secundo de Officina Medici, t. 3. p. 503. v. 14. Ejus vero, quod ἀγαθῶς, Bene, deligatur, duæ sunt species. Secundo de Fract. t. 19. p. 460. v. 40. At vero talia ἀγαθῶς, Bene, deligare non cujusvis est. Galen. in Com. inquit: Hic auctor et alii antiqui sæpenumero ἀγαθῶς, Bene, pro καλῶς, Pulcre, usurpant. Et t. 31. p. 461. v. 17. ἀγαθὸν bonum est hoc testimonium in omnibus sugillatis. Galen. cum locum exponens ait: Idoneum sive bonum dixisse ἀγαθὸν quasi certum, stabile, verum, perpetuum. Secundo de Artic. t. 44. p. 482. v. 14., Uti autem convenit ad omnia hæc hujusmodi farina, si ex ἀγαθῶν optimo tritico fuerit. Galen. eo in loco inquit: Optimum triticum dixisse ἀγαθοὺς πύρους. Majores enim soliti sunt ἀγαθοὺς vocabulo uti ad notandum id omne, quod in suo genere primum. Secundo Aphorism. t. 33. p. 391. v. 41., In omni morbo valere mente, et bene se habere ad ea, quæ exhibentur, ἀγαθὸν, Bonum: contrarium vero malum. Galen. in Com. inquit: Dici signum esse bonum, quantum in se ipso est hoc aliquid. Et Lib. quarto t. 25. p. 394. v. 19., Sanguis sursum quidem qualiscumque fuerit, melius est: deorsum vero ἀγαθὸν bona sunt nigra subeuntia. Galen. in eo loco vult ἀγαθὸν, bonum, non tamquam proprie dictum, sed tamquam idem, quod melius, esse accipiendum, quasi ita diceret: Infra autem melius nigra dejici. Hic animadvertendum est, versiones interpretum non omni ex parte quadrare verbis Hippocratis. Sic enim scribit: Αἷμα ἄνω μὲν ὁκοῖον ἂν ᾖ, κακὸν· κάτω δὲ, ἀγαθόν· καὶ τὰ μέλανα ὑποχωρέοντα, κακόν. Hoc est, ut mihi videtur, Sanguis sursum quidem, qualiscumque fuerit, malum, deorsum vero ἀγαθὸν, Bonum, et nigra subeuntia, malum." Eustach. Fœsius p. 1. ex loco Ciceronis Tuscul. iv. belle hæc illustrat, notante Franzio. In Lex. Ernest. ἀγαθῶς exponitur Valide, sed ἁμαρτύρως. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 327., Ἀγαθῶς· σφοδρῶς. Sedem glossæ ignoramus, nisi referenda sit ad 4 Reg. xi. 19., Καὶ τὰς εἰκόνας αὐτοῦ συνέτριψαν ἀγαθῶς.]

[Ἀγαθὸς in var. lect. permutatur cum ἐσθλός. Xenoph. K. Π. i. 5. 7. p. 52., Πλέον ἔχωσιν οἱ ἐσθλοὶ γενόμενοι τῶν πονηρῶν. "Stobæus et Marg. Steph. habent ἀγαθοί. Per glossam. Nam Xenophon sæpe utitur poeticis: Αr. i. 2. 20. et Σ. 2, 5. e Theognide." Sturzius in Lex. Xenoph. Vide Dorvill. Animadvv. in Charit. viii. 4. p. 620—686., qui quantumvis contrarii sensus vocabula sæpissime eundem locum obtinere in Codd., pluribus docuit exemplis. "Vide modo," inquit, "Platonem de L. L. iv. 858. d. Lysiam 10. p. 175. et 26, 594., ubi κακῶν et ἀγαθῶν crebro misceri docemur." Quo compendio ἀγαθὸς in Codd. scribatur, exponit Bastius ad Gregor. Cor. p. 162. Scholia Veneta ad Hom. Il. B. 311., Ἐστυμολογοῦσι γὰρ τὸ ζῷον sc. στροιθὸς, παρὰ τὸ μετὰ οἴστρου θέειν· τὰ δὲ παρὰ ταῦτα τὸ ῥῆμα ἐωρῶμεν ὀξυνόμενα, ὥστερ τὸ ἀγαθὸς, βοηθός. Cod., teste Bastio, habet, ἀγᾶθὸς, id est, ἀγαθὸς καί. E Scholiis Homericis sua sumsit Etym. v. Στροιθὸς p. 730. 30. Ἀγαθὸς et καλὸς confusa habes, inquit Schæf. in Mss., ad Dionys. Halic. T. iv. p. 2118.]

Ἀγαθότης, ητος, ἡ, Bonitas, (Benignitas), Probitas, ut a κακὸς fit κακότης. [Mœris p. 921., a Schæf. in Mss. laudatus, Χρηστότης· οὐκ ἀγαθότης. Minus Attice igitur Philo p. 38., Τὸ δὲ ξύλον τῆς ζωῆς ἐστιν ἡ γενικωτάτη ἀρετὴ, ἣν τινες ἀγαθότητα καλοῦσιν, ἀφ' ἧς αἱ κατὰ μέρος ἀρεταὶ συνίστανται. "Sap. xii. 22. Benignitas; Sinceritas, Consilii integritas, Sap. i. 1. ubi est idem quod ἁπλότης καρδίας, quod in altero membro legitur, Φρονήσατε περὶ τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι, καὶ ἐν ἁπλότητι καρδίας ζητήσατε αὐτόν." Bretschneider. in Spicil. Lex. in Interpr. Gr. Vet. Test. p. 18. Glossæ Labb.: Ἀγαθότης· Benivolencia, vel Bonitas. Bonitas. P. Bonitas. S.] Ἀγαθότης, inquit Budæus, θεότης, de Deo dictum. Gregor. Naz. de Deo p. 155. [Sapientiæ Liber vii. 26., Ἀπαύγασμα γάρ ἐστι φωτὸς ἀϊδίου, καὶ ἔσοπτρον ἀκηλίδωτον τῆς τοῦ Θεοῦ ἐνεργείας, καὶ εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ. Maximi Scholia in Dionys. Areop. p. 133., Τῇ ἀγαθότητι τοῦ Θεοῦ: p. 134., Φησὶ γὰρ διὰ μόνην ἀγαθότητα τὸ πᾶν παραγαγεῖν τὸν Θεόν: p. 136., * Ἀψύχως δὲ καὶ ἀναισθήτως, λέγεται ἐφίεσθαι τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ: p. 144., Αὐτὸς, sc. ὁ Θεὸς, δὲ πλούτῳ ἀγαθότητος, τῶν μὲν, ἀνεῖλε καὶ τὸ φθαρτὸν, ὡς ἀγγέλων καὶ ψυχῶν: et p. 163., Ὅσα οὖν ἐστιν ἄξωα καὶ ἄψυχα, διὰ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ οὕτω παρήχθη κ. τ. λ.: p. 282., Προνοίας καὶ ἀγαθότητάς φησιν, ἅπερ προεῖπεν οὐσίωσιν, ζώωσιν, ἀγαθότητα, θεότητα, κάλλος, καὶ τὰ ὅμοια. Clemens Alex. Strom. vii. p. 835. 16., Παιδεύσεις δὲ αἱ ἀναγκαῖαι, ἀγαθότητι τοῦ ἐφορῶντος μεγάλου κριτοῦ, διά τε τῶν προσεχῶν ἀγγέλων, διά τε προκρίσεων ποικίλων, καὶ διὰ τῆς κρίσεως τῆς παντελοῦς, τοὺς ἐπὶ πλέον ἀκηλητήτους ἐκβιάζονται μετανοεῖν. Idem ibid. vi. p. 795. 7., Ἀγαθὴ γὰρ ἡ τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνη, καὶ δικαία ἐστὶν ἡ ἀγαθότης αὐτοῦ. Idem ibid. ii. p. 451. 41., Εἴθ' ἡ ἀγαθότης καὶ ἐπὶ τούτοις δείκνυται τοῦ Θεοῦ. Vide Simplic. ad Epicteti Enchirid. p. 9—12.]

"Αὐτοάγαθος, (ου, ὁ, ἡ,) Ipse per se bonus. "Gregor. Naz. de Deo." H. Steph. Thes. Ind. Abr. Kall. in Mss. citat Cyr. Theodor.; et Simplic. ad Epict. i. p. 11. Τὰ δὲ ἄλλα πάντα, ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ ἑνὸς καὶ τῶν πολλῶν ἀγαθοτήτων παραχθέντα, ἀποστάντα τοῦ εἶναι αὐτοαγαθὰ καὶ ἀκινήτως ἐνιδρῦσθαι ἐν τῇ ὑπάρξει τῆς θείας ἀγαθότητος, κατὰ μέθεξιν ἔχει τὸ ἀγαθὸν, et p. 12., Ἀλλ' αἱ μὲν πρῶται τῶν ψυχῶν, ἅτε προσεχῶς ὑπὸ τῶν αὐτοαγαθῶν παραχθεῖσαι. "Dii omnes boni, juxta Plat. de Rep. ii. p. 380., Ὅτι Θεὸς ἀγαθὸς, h. e., juxta Proclum ad eum locum p. 356., ὄντως ἀγαθὸς, καθὸ καὶ ἔστι Θεὸς, Revera bonus, quatenus etiam est Deus, et quidem αὐτοάγαθος, Per se bonus; unde etiam Θεοὶ ἀγαθῶν εἰσι χορηγοὶ, Dii bonorum omnium datores, ab eodem Proclo dicuntur in Timæum p. 335." Spanh. ad Juliani Orat. i. p. 295. b. Epiphan. Adv. Hær. L. iii. 76. p. 959., Οἴκοθεν γὰρ ἔχει τὸ αὐτοάγαθον, ὅπερ ἐστὶ πάντων κρεῖττον. Paulo inferius, Καὶ οὐκ ἀπὸ βουλήματος μόνον ὑπῆρξεν αὐτῷ τοῦτο, ὡς ἂν εἴποι τις * μελλητικῶς, ἢ κατὰ μέλλον, * ἢ συμβουλευτικὸν λογισμὸν, ἀλλὰ κατὰ τὸ αὐτοάγαθον· πέφυκε γὰρ αὐτοάγαθον, l. αὐτοάγαθος, * συμπρεπόντως αὐτῷ τὰ πάντα ἔχων, καὶ ποιῶν, καὶ ἐργαζόμενος.]

[* Αὐτοαγαθότης, ητος, ἡ, "Ipsamet bonitas, sive Per se bonitas, quæ essentia sua talis est, et non ab alio, vel per participationem, ut sunt homines et Angeli. Dionys. Areop. de Div. Nom. c. ii., p. 414., Τὴν θεαρχικὴν ὅλην ὕπαρξιν ὅ, τι ποτέ ἐστιν, ἡ αὐτοαγαθότης ἀφορίζουσα καὶ ἐκφαίνουσα πρὸς τῶν λογίων ὕμνηται, Ipsamet bonitas a sacris Literis celebratur, totam essentiam divinam, quidquid tandem sit, definivisse atque explorasse. Eodem sensu Greg. Naz. Deum αὐτοάγαθον, Ipsum per se bonum, appellat; et Pachymeres in cap. i. Dionysii Areop. de Div. Nominibus p. 395." Suicer. in Thes. Eccles. Simplic. ad Epict. i. p. 11. b., ab Abr. Kallio in Mss. laudatus, Οὐκ ἐνδεῆ τοῦ ἀγαθοῦ, ὅτι αὐτοαγαθότητές εἰσι. Maximi Scholia in Dionys. Areop. p. 282., Αἱ οὖν ἐκ τῶν ἐνόντων αὐτῷ ἀγαθῶν εἰς μετάδοσιν ἐλλάμψεις * πρωτοτύπως λέγονται, καὶ αὐτοεῖναι, καὶ * αὐτοζωώσεις, καὶ * αὐτοθεώσεις, καὶ ὅσα τοιαῦτα κατὰ μίμησιν τῶν ἀρχῶν, τουτέστι τῶν αὐτοῦ δὴ τοῦ Θεοῦ ὄντων, φημὶ τῆς * αὐτοθεότητος, καὶ αὐτοαγαθότητος, καὶ αὐτοζωῆς. Eadem ibid., Καὶ τῆς αὐτοαγαθότητος· ὅτι καὶ τῆς αὐτοαγαθότητος, καὶ θεότητος ὑποστάτης ἐστὶν ὁ ὑπεράγαθος καὶ ὑπέρθεος. Vide Epiphan. Adv. Hær. L. iii. 76. p. 959.]

[* Ὑπεράγαθος, ου, ὁ, ἡ, Valde bonus, Optimus. "Significat eum, qui est superbonus, plusquam bonus, et est epithetum solius Dei. Dionysius Areopagita cap. ii. de Divinis Nominibus, sect. 4. p. 419. Deum vocat ὑπεράγαθον θεότητα, Supraquam bonam Deitatem. Idem, statim ab initio Mysticæ Theologiæ p. 707. SS. Trinitatem vocat, Τριάδα * ὑπερούσιον, καὶ ὑπέρθεον, καὶ ὑπεράγαθον, Supernaturalem, et su-

[1] Adnotatum est in margine, Γρ. κατάμελον. Legendum videtur vel κατὰ τὸ μέλλον, vel κατεμέλλοντα, de quo verbo v. Schweigh. in Lex. Polyb.

praquam divinam, et supraquam bonam." Suicer. in Thes. Eccles. Michael Syngelus in Laudatione Dionysii p. 345. ed. Paris. 1562., Τὸν τῆς πάντα θεωμένης καὶ ἀγαθύνητι παντελεῖ πάντα περιθούσης καὶ συνεχούσης θεότητος, τῆς ἐν τῇ ὑπερουσίῳ, καὶ ὑπερθέῳ, καὶ ὑπεραγάθῳ Τριάδι προσκυνουμένης καὶ λατρευομένης * ὑμνήτορα. Usurpavit hanc vocem, teste Boissonad. in Mss., Nicetas Paphlag. Laud. S. Eustathii 61. 6. Hinc

[* Ὑπεραγαθότης, ητος, ἡ, Summa bonitas. "Est superbonitas, i. e., Bonitas omnem bonitatem superans. Dionysius Areopagita de Divinis Nominibus, c. i. s. 5. p. 382. de Deo: Ἡ τῆς ὑπεραγαθότητος ὕπαρξις, Bonitatis omnem bonitatem superantis existentia." Suicer. in Thes. Eccles. Hinc]

[* Αὐθυπεραγαθότης, Abr. Kallius in Mss. e Dionysio Areop. p. 225. affert.]

Ἀγαθωσύνη, ης, ἡ, Bonitas, (Benignitas, Animus erga alium benevolus, Studium aliis benefaciendi.) At in Ecclesiastico nove pro Felicitate et rebus secundis usurpatur: [ix. 7., Ἁμαρτάνων εἰς ἀπολέσει ἀγαθωσύνην πολλήν, Unus peccans multa B bona perdet. Sic vertit Biel. in Thes. Philolog. At Schleusner. in Lex. intelligendam arbitratur probitatem, integritatem, virtutem universam.] Scribi autem debet ita, non ἀγαθοσύνη per o, secundum Moschopuli et aliorum quorundam regulam. [Mœris Atticista p. 921., a Schæf. in Mss. citatus, Χρηστότης· οὐκ ἀγαθότης, οὐδ' ἀγαθοσύνη. "Leid. sec. ἀγαθωσύνη, ut vulgo editur in S. literis, et a Suicero, quem vide in Thes. Sed δικαιοσύνη, λαβροσύνη, et similia a Nominativo adjectivæ vocis formata." Oudendorp. Etym. p. 275. 42., Τὰ διὰ τοῦ υσυνη θηλυκὰ ὀνόματα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται, πλὴν τοῦ ἀγιωσύνη, ἀγαθωσύνη, ἱερωσύνη, μεγαλωσύνη. Phavor. Ἀγαθωσύνη· ἡ ἀπηρτισμένη ἀρετὴ, ὡς ὁ Ἀπόστολος. Zonar. p. 29., Ἀγαθωσύνην· τὴν ἀπηρτισμένην ἀρετὴν καλεῖ ὁ Ἀπόστολος· Ὅτι καὶ αὐτοὶ μεστοί ἐστε ἀγαθωσύνης. Τὸ δὲ μεστοὶ ἐπιτάσεώς ἐστι ῥῆμα. "Locus est Rom. xiv. (imo xv.) 14., ad quem locum eadem Œcumenius." Tittmann. Sensus est, Vos jam satis bene cupere aliis comperi. Vulg. Dilectio. C Theophylact., Τουτέστιν ἀγαθῆς γνώμης καὶ φιλαδέλφου, ἢ καὶ ὁλόκληρον τὴν ἀρετὴν, ἀγαθωσύνην καλεῖ. Theodoretus explicat per παντοδαπὰ ἀγαθὰ, Omnis generis bona. Galat. v. 22. (coll. v. 20.), Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη. Ubi χρηστότης ab ἀγαθωσύνη distinguitur. Alibi tamen tanquam synonyma usurpantur, ut in loco Mœridis Atticistæ supra posito. Ephes. v. 9., Ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ. Theophylact. ad hunc locum, Πᾶσαν ἀγαθωσύνην λέγει τὴν πρὸς πάντας, οὐ μόνον φίλους, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Glossæ Labb.: Ἀγαθοσύνη· Bonitas, Benignitas. Deinde etiam Probitatem, integritatem, virtutem universam significat. 2 Thess. i. 11., Ἵνα ὑμᾶς ἀξιώσῃ τῆς κλήσεως ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πληρώσῃ πᾶσαν εὐδοκίαν ἀγαθωσύνης, pro ἀγαθωσύνην ἣ ἐστιν αὐτοῦ εὐδοκία, Quicquid recte factorum ipsi placet. Huc referendum esse male censet Schleusner. in Lex., quem vide, Œcumenii atque ex eo Phavorini locum, D qui, ut viderunt Suicer. in Thes. Eccles. et Tittmann. l. c., ad Rom. xv. 14. pertinet. Legitur et in 2 Reg. vii. 21. Neh. ix. 25. 35. Ps. xxxvii. 21. Jud. viii. 45. Eccles. vii. 15., Ἐν ἡμέρᾳ ἀγαθωσύνης, In die bona, Aqu. Ps. xv. 2. Sym. Ps. xxvi. 13. et alibi, notante Bielio in Thes. Philolog. Clemens Alex. Strom. vi. p. 792. 13., Οὕτως καὶ τῇ δικαίᾳ ψυχῇ θεία τις ἀγαθωσύνης δύναμις: Idem Pædag. i. p. 148. 40., Ἡ ἀγαθωσύνη αὐτοῦ, ἡ πρὸς τοὺς ἐξ ὑπακοῆς πεπιστευκότας, ἀμετακίνητός τε καὶ ἀῤῥεκής. Cod. Palat., notante Sylburgio in Ind., per ω scribit, Ἀγαθωσύνη, at Florentina Ed. per o, Ἀγαθοσύνη.]

Ἀγαθικὸς, σῦ, ὁ, Adject. Ἀγαθικὰ Suidas exponit σπουδαῖα, i. e. Proba, Recte et cum virtute facta vel dicta. [Zonar. p. 31., et Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἀγαθικά· τὰ σπουδαῖα. Sedem vero glossæ nondum invenimus. Vox in Schneideri Lex. non legitur.]

[* Ἀγαθῖνος. Insignem hunc Etym. locum laudavit G. Wakef. in Mss., p. 793. 45.: Τὰ διὰ τοῦ ινος ὀνόματα, ἢ κύρια εἰσιν, ἢ ἔθνικα, οἷον * Σκοπελῖνος, A Ἀκραγαντῖνος, ὁ πολίτης· ἢ ἐπίθετα, ὡς τὸ, * ῥιγῖνος, ὁ δεινός· ἢ προσηγορικὰ, ὡς ἐχῖνος, γελασῖνος· γελασῖνοι δέ εἰσιν αἱ γενόμεναι κοιλότητες εἰς τὸ πρόσωπον ἐκ τοῦ γελᾶν· ἢ ὑποκοριστικὰ, οἷον φιλῖνος, σημαίνει δὲ τὸν φίλον· * παλλακῖνος, ὁ ἀπὸ παλλακῆς. Ταῦτα δὲ, εἰ μὲν ἀπὸ ὀνόματος παραχθῶσιν, ἢ ἀπὸ εὐθείας, ἢ ἀπὸ γενικῆς παράγονται, φίλος, φιλῖνος· ἀγαθὸς, ἀγαθῖνος· εἰ δὲ ἀπὸ ῥήματος, ἢ ἀπὸ ἐνεστῶτος, ἢ ἀπὸ μέλλοντος· ἐχῶ, ἐχῖνος· πραξῶ, * πραξῖνος. Τὸ δὲ * σεβεῖνος διὰ διφθόγγου γράφεται. Alibi in eodem Etym. sumitur pro nomine proprio: p. 689. 40., Ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγαθὸς, Ἀγαθῖνος, οὕτως ἀπὸ τοῦ μένω μενησῖνος, καὶ συγκοπῇ, καὶ μετὰ τῆς πρὸ προθέσεως, προμνησῖνος. Certe in Xenoph. Hist. iv. 8. 10. Ἀγαθῖνος est Corinthiorum navarchi nomen: et ap. Galen. de Diff. Puls. ii. nomen medici, qui scripsit librum, cui titulus, Περὶ Σφυγμῶν, v. Meurs. Bibl. Gr. L. i. in Opp. T. iii. p. 1073. et Fabricii Bibl. Gr. T. xiii. p. 41. ed. pr. Hermanni Regulæ de Prosodia, p. 424., Τὰ διὰ τοῦ ινος ἅπαντα προπερισπῶνται. Κωνσταντῖνος,—αντῖνος, Πλωτῖνος, δῖνος, ἡ συστροφὴ, σὺν τούτοις * ἐργαστῖνος.]

[* Ἐπάγαθος, * Ἐπαγάθων, et fœmininum * Ἐπαγαθὼ, boni ominis causa formata fuerunt hæc cognomina, inquit Dorvill. ad Charit. ii. 3. p. 304=172., a Schæf. in Mss. laudatus. Vide nos supra ad formulam, Ἐπ' ἀγαθῷ, Auspicato.]

[* Ἰσάγαθος, ου, ὁ, ἡ, Andr. Cret. 15., teste Abr. Kallio in Mss.]

[* Μισάγαθος, ου, ὁ, ἡ, Qui bonos vel res bonas odit. D. Scottus in Append. e Schol. ad Pindari Pyth. Δ. v. 507. affert, Ὅμηρος δὲ τὸν Θερσίτην εἰσάγαγε * φιλόκακον καὶ μισάγαθον, et Boissonad. in Mss. citat Theod. Prodrom., Noticedes Mss. T. viii. 2e. Part. p. 198. 2. Hinc

[Μισαγαθία, ας, ἡ, Odium virtutis et proborum. G. Wakefield. in Mss. e Plutarchi Phocione xxvii. T. iv. p. 340. ed. Reisk., Ἀπέβη δὲ τοὐναντίον, ἀγνωμοσύνῃ τινὶ καὶ μισαγαθίᾳ τοῦ Ἀντιπάτρου.]

[* Ὁμοάγαθος, legitur in Dionysio Areopagita, teste Abr. Kallio in Mss.]

" Πανάγαθος, Omnino bonus, seu Omnium op-
" timus. Plato Epist. viii. (T. xi. p. 159. ed. Bipont.,
" Δουλεία γὰρ καὶ ἐλευθερία, ὑπερβάλλουσα μὲν ἑκα-
" τέρα, πάγκακον· ἔμμετρος δὲ οὖσα, πανάγαθον.)
" Apud Polluc. et παναγάθη, fœm. gen. (vi. 163.,
" Καὶ ὡς Κρατῖνος, παναγάθη.)" H. Steph. Thes. Ind. [Jungermanni Ms. habet, παναγαθῆ. Boissonad. in Mss. citat Isidor. Pelus. i. 83. et Nicetam Paphlag. Laud. S. Eustathii p. 68. m. Dionys. Areop. de Divinis Nominibus c. iii. s. 1. p. 449., Χρὴ γὰρ ἡμᾶς ταῖς εὐχαῖς πρῶτον ἐπ' αὐτὴν, ὡς ἀγαθαρχίαν, * προσανάγεσθαι, καὶ μᾶλλον αὐτῇ πλησιάζοντας, ἐν τούτῳ μνεῖσθαι τὰ πανάγαθα δῶρα τὰ περὶ αὐτὴν ἱερυμένα, Oportet enim nos primum orationibus ad ipsam sc. Trinitatem, ut ad boni principium, adduci, ac deinde magis ipsi propinquantes, edoceri optima quæque munera, quæ penes ipsam sunt collocata. Vide J. C. Suicer. in Thes. Eccles. p. 555. In J. H. Suiceri Supplementis ὁ πανάγαθος tanquam epithetum Dei affertur ex Euseb. L. x. c. 4. p. 373. "Venus, ΘΕΟΣ ΠΑΝΑΓΑΘΟΣ, in Inscript. ap. Gruter. lix. 1. nuncupatur, sicut in Marmoribus Oxon. p. 91. Part. 1., BONAE DEAE VENERI CNIDIAE." Spanhem. ad Juliani Orat. i. p. 295. a. Hinc

[* Παναγαθία, ἡ, (in Schneideri Lex. male scribitur παναγαθιὰ, pro παναγαθία). Stobæus Serm. i. p. 20. ed. Schowii, e Theage Pythagoreo ἐν τοῖς Περὶ Ἀρετῶν: Ὅκα δὲ τὸ μὲν κρῆσσον ἀρχῇ μέρος τᾶς ψυχᾶς, τὸ δὲ χέρρον ἄρχηται, καὶ τὸ μὲν ἀγῆται, τὸ δὲ ἔπηται, ἀμφότερα δὲ συννενδοκῆται καὶ συνομολογῆται ἀλλάλοις, τόκα δὲ γίνεται ἀρετὰ καὶ παναγαθία περὶ ὅλαν τὰν ψυχάν. Schæf. in Mss. consulendum esse monet Lobeckium ad Sophoclis Ajacem p. 417.]

[* Φιλάγαθος, ου, ὁ, ἡ, Amans probitatis, Bonitatis studiosus, Amans bonorum. Glossæ Labb.: Φιλάγαθος· Benignus, Benignus, P. Plutarchi Conjug. Præc. T. vi. p. 530. ed. Reisk., Οἱ φιλόμουσοι τῶν βασιλέων πολλοὺς μουσικοὺς ποιοῦσιν, οἱ φιλολόγοι λογίους, οἱ * φιλαθλῆται γυμναστικούς· οὕτως ἀνὴρ φιλοσώματος καλλωπίστριαν γυναῖκα ποιεῖ, φιλήδονος ἑταιρικὴν καὶ ἀκόλαστον, φιλάγαθος καὶ φιλόκαλος σώφρονα καὶ κοσ-

μίαν. Idem in Comparatione Thesei cum Romulo T. i. p. 150., Εἰ δ' ἐκείνη μόνη τοῦτ' ἔπαθεν, εἰκότως ἔγωγε φαίην ἂν αὐτὴν ἀξιέραστον Θεῷ γεγονέναι, φιλόκαλον, καὶ φιλάγαθον, καὶ τῶν ἀρίστων ἐρωτικὴν οὖσαν. Greg. Naz. in Carmine quodam, quod citat Morellus in Lex. Gr. Prosod. p. 1037., Δωρέᾳ φιλαγάθῳ. Dionysius Areopagita Epist. viii. p. 778., a Suicero, quem vide, in Thes. Eccles. citatus, Deum vocat τὸν ὑπεράγαθον et φιλάγαθον, Præbenignum, et Benignitatis amatorem. Sapientiæ vii. 22., Ἡ γὰρ πάντων τεχνῖτις ἐδίδαξέ με σοφία· ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ πνεῦμα νοερὸν, ἅγιον, μονογενὲς, πολυμερὲς, λεπτὸν, εὐκίνητον, τρανὸν, ἀμόλυντον, σαφὲς, ἀπήμαντον, φιλάγαθον, ὀξὺ, ἀκώλυτον, εὐεργετικόν. Tantum legitur in N. T. Epist. ad Tit. i. 8., Ἀλλὰ φιλόξενον, φιλάγαθον, ubi tam hominum bonorum, inquit Schleusner., quam virtutis amorem exprimere videtur. Theophylact. exponit τὸν ἐπιεικῆ, τὸν μέτριον, τὸν μὴ φθονοῦντα, Mitem, moderatum, minime invidum. Usurpat et Leo Diacon. Notice des Mss. T. viii. p. 283. 7., teste Boissonad. in Schedis. Hinc adverb.

[* Φιλαγάθως, Benigne, Probe, Leniter. Cyrillus Alex. in Ies. c. lix. p. 828., Ἔνεστι τῷ Θεῷ καὶ τὸ παντοδυνεῖν, καὶ τὸ προσίεσθαι φιλαγάθως τὰς παρὰ τῶν καμνόντων λιτάς, Inest Deo et omne robur, et quod e quodam bonitatis amore admittit preces laborantium. Vide Suiceri Thes. Eccles. Usurpant et Leo Diacon. Notice des Mss. T. viii. p. 280. 2., et Nectarius Homil. p. 7. ed. Paris. 1554., a Boissonad. in Schedis laudati. Clemens Alex. Strom. iv. p. 631. 37., Ἴσμεν δὲ τὰ μὲν δυσπόριστα, οὐκ ἀναγκαῖα, τὰ δὲ ἀναγκαῖα, εὐπόριστα γεγενῆσθαι φιλαγαθῶς παρὰ τοῦ Θεοῦ, ubi Sylburg. in Ind., Alibi, inquit, φιλαγάθως. Hinc etiam nom.

[* Φιλαγαθία, ας, ἡ, Bonorum amor. Clemens Alex. Pædag. i. p. 139. 30.: et iii. p. 291. 25., Ὅτ' ἂν ᾖ κεκοσμημένη ψυχὴ ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ τοῖς ἐκ τούτου ἐμπνεομένη *φαιδρύσμασιν, δικαιοσύνῃ, φρονήσει, ἀνδρίᾳ, σωφροσύνῃ, φιλαγαθίᾳ τε, καὶ αἰδοῖ, ἧς οὐδὲν εὐανθέστερον χρῶμα ἑώραται πώποτε.]

" Ἀφιλάγαθος, (ὁ, ἡ,) Qui non est φιλάγαθος, i. e. " Amans bonorum. Exponitur etiam Benignitate " carens." H. Steph. Thes. Ind. [" Qui virtutis et honesti, hominum adeo proborum inimicus est et adversarius. Semel in N. T. legitur 2 Tim. iii. 3. in plurali ἀφιλάγαθοι, Bonis inimici, Ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ubi Theophylact. et Œcumen. interpretantur, Ἐχθροὶ παντὸς ἀγαθοῦ." Schleusner. in Lex. Cf. Suiceri Thes. Eccles.]

[* Ἀπειράγαθος, ον, ὁ, ἡ, 1. Infinite bonus; 2. Bonorum, Beneficiorum expers; 3. Imperitus. Glossæ Labb.: Ἀπειράγαθος· Infirmatus. " Quemadmodum ἀπειρύγαμος, Qui non est expertus nuptias; ἀπειρόκακος, Malorum expers, et similia alia: ita ἀπειράγαθος, Juxta ceterorum analogiam, esset Boni expers. Sed longe aliam habet significationem, quando de Deo usurpatur. Nicephorus Constantinop. Trinitatem vocat ἀπειράγαθον, i. e., Infinite bonam, in Actis Synodi Ephes. p. 307.: Τριὰς ὁμοούσιος, * ὑπερούσιος, ἀόρατος, ἀκατάληπτος, ἀχώριστος, ἀναλλοίωτος, ἁπλῆ, καὶ ἀμερὴς, καὶ ἀσύνθετος, ἀδιάστατος, ἀΐδιος, ἀσώματος, ἄποιος, ἄποσος, ὁμότιμος, ὁμόδοξος, καὶ ὁμόθεος, ἀναφὴς τε καὶ ἀψηλάφητος, καὶ ἀσχημάτιστος, ἀπειράγαθος, φῶς ἀειλαμπὲς, * τριλαμπὲς, * ὑπέρφωτον, Trinitas consubstantialis, supersubstantialis, invisibilis, incomprehensibilis, inseparabilis, immutabilis, simplex, et individua, atque incomposita, dimensione carens, æterna, incorporea, sine qualitate, sine quantitate, ejusdem honoris et gloriæ et deitatis, intactilis, et intacta, sine figura, infinite bona, lumen semper lucens, tripliciter lucens, plus quam lucidum." Suicer. in Thes. Eccles. " Ἀπειράγαθος, Expers beneficiorum. Esth. xvi. 4., Τοῖς τῶν ἀπειραγάθων κόμποις ἐπαρθέντες, Eorum quasi, qui nullum beneficium acceperunt, fastu elati." Biel. in Thes. Philolog. Hinc adverb.

[* Ἀπειραγάθως, Imperite, Inepte, Diod. Sic. xv. 40., a Schæf. in Mss. laudatus, Ὀλιγαρχικοῖς γὰρ πολιτεύμασι κεχρημένοι, καὶ ταῖς τῆς δημοκρατίας ἐξουσίαις ἀπειραγάθως χρώμενοι, ubi Wesseling., " Compositum est, uti ἀπειροκάλως, quod frequentiore teritur usu."]

[* Ἀπειραγαθία, ας, ἡ, Nimia, item Infinita beneficentia, item Nimia magnificentia, item Imperitia. Glossæ Labb.: Ἀπειραγαθία· Infirmitas. Schæf. in Mss. Wesselingium ad Diod. Sic. xv. 40. hæc notantem laudavit:—Voce " ἀπειραγαθία Polybium ad honesti virtutisque ignorantiam describendam usum fuisse, optime recordor." Sed locus, ad quem respexit vir eruditiss., frustra quæritur in Schweighæuseri Lex. Polybiano. Idem Schæf. in iisdem Schedis citat Aristoph. Fragm. 249., et Clementem Alex. Pædag. ii. p. 237. 32., Ἐκτὸς πάσης κενοσπουδίας, ἀπειραγαθίας, μικροπρεπείας. Vide G. Wakefield. in Sylv. Crit. iv. p. 56. Idem in Pædagog. ii. p. 190. 17., Σκοπὸν γὰρ τὴν χρείαν ἐτίθετο, οὐ τὴν ἀπειραγαθίαν, Scopum enim constituebat usum, non inutilem magnificentiam. Idem ibid. p. 245. 11., Παραθήσομαι δὲ αὐτὰς τοῦ κωμικοῦ τὰς λέξεις, διελεγχούσας ἀκριβῶς τὸ φορτικὸν ὑμῶν τῆς ἀπειραγαθίας. Legitur et in quodam J. Stobæi loco, ex Hierocle, teste G. Wakef. in Mss. Vide Schneideri Lex.]

[* " Ἀπειραγαθέω, Pauli Ægin. vi. 50. Ich handle unwissend, ungeschickt, wie ein ἀπειράγαθος; wie ἀπειροκαλέω u. s. w." Schneider. in Lex.]

[* Ἀρχάγαθος, Haluntini nomen est apud Ciceron. in Verrem iv. 23., hominis non solum domi suæ, sed tota Sicilia nobilis, inquit Cicero l. c.]

[* Ἀρχάγαθος Athenæo iv. p. 158. a. nom. est scriptoris cujusdam: Τραγικὸν γὰρ ἡ φακῆ ἐστιν· Ἀρχάγαθος ἔφη πο .... γεγραφέναι· ἧς καὶ Ῥοφοῦντ' Ὀρέστην τῆς νόσου πεπαυμένον· φησὶ Σώφιλος ὁ κωμῳδιοποιός. De hoc vel corrupto vel mutilo loco vide Casauboni et Schweighæuseri notas. Archagathum medicum intelligendum esse censet Schweigh., et in Indice Auctorum nos ad hæc Fabricii, in Medicorum Veterum Elencho, Bibl. Gr. T. xiii. p. 78. ed. pr., remittit:—" Archagatus, Lysaniæ filius, qui, ut Plin. xxix. 1. refert ex Cassio Hemina, Peloponneso primus e Medicis Romam venit, L. Æmilio et M. Livio Coss. anno Urbis DXXXV. Eique jus Quiritium datum, et taberna in compito Acilio emta ob id publice. Vulnerarius e re dictus fuit, mireque gratus adventus ejus initio: mox a sævitia secandi, urendique transiit nomen ejus in carnificem, et in tædium ars omnesque Medici. Archagati istius, aut alterius emplastrum recenset Corn. Celsus v. 19." Sed utrum Plinii et Celsi Archagatus hic idem sit cum illo Athenæi Archagatho, viderit ipse Schweigh. Nobis quidem magis arridet sententia Meursii, cujus verba mirum est Athenæi Editoris, viri eruditissimi, diligentiam effugisse. " Hic nempe est, qui Romam captivus abductus, moxque ob doctrinam e servo iterum libertati restitutus, Cæcilius adpellatus fuerit, quum antea Archagathus diceretur." Meurs. Bibliotheca Gr. L. i. et ii. in Opp. T. iii. p. 1123. et 1177., e Suida, quem vide in v. Κακίλιος. Deinde vero recenset Meursius ejus scripta, inter quæ hæc duo sunt, Κατὰ στοιχεῖον Ἀπόδειξις τοῦ εἰρῆσθαι πᾶσαν λέξιν καλλιῤῥημοσύνης: et, Ἐκλογὴ Λέξεων κατὰ στοιχεῖον, e quo libro Suidam ipsum multa depromsisse, e Catal. Scriptorum, quibus usus est Lexicographus ille, Lexico ejus præfixo, satis patet. V. Kuster., de altero Cæcilii libro disserentem, ad Suid. v. Κακίλιος, et Toup. ad Pseudo-Longini S. 1., qui, nulla Meursii mentione facta, de Cæcilii scriptis fuse egit.]

[Archagathus autem idem quod Agatharchus. " Phil. Maussacus eadem forma, qua δούλιον ἦμαρ, putat factum " Δρομιάμφιον [1] ἦμαρ ap. Hesych. Sic

[1] Hesych. Δρομιάμφιον ἦμαρ· ἀμφιδρόμια. Ἔστι δὲ ἡμερῶν ἑπτὰ ἀπὸ τῆς γεννήσεως, ἐν ᾗ τὰ βρέφος βαστάζοντες περὶ τὴν ἑστίαν γυμνοὶ τρέχουσι. " Lego, ἡμέρα ἑβδόμη: quamvis non ignorem, Suidam quintum a nativitate diem Amphidromus assignare. Nam scriptores veteres in ejusmodi rebus non raro dissentiunt." Kuster. Causa hujusce discrepantiæ est, quod ap. Athenienses decimus a nativitate dies, (v. Suidam in Δεκάτην ἑστιάσαι), ap. ceteros autem Græciæ populos vel quintus, vel septimus Amphidromiis assignaretur; qua conjectura recepta, omnia fere in Grammaticis veteribus, quamvis maxime inter se dissentire videantur, luce clariora erunt. Ceterum, quum πέμπτη facilius in ἑπτὰ, quam ἑβδόμη in ἑπτὰ, a librariis corrumpi potuisse videatur cum Meursio in Gr. Fer. lege, Ἔστι δὲ ἡμερῶν πέμπτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως.

enim scribendum, (sicque edidit Albertius), non Δρομιάφιον, primum me monuit Salmas. Differunt autem δρομιάμφιον ἦμαρ, et δούλιον ἦμαρ: nam ille dies est certus unus, nimirum ipsa ἀμφιδρόμια, et proprie τὸ ἦμαρ accipitur; δούλιον ἦμαρ est sors et miseria servitutis et omne tempus, quod in ea exigitur. Est prorsus idem, quod 'Αμφιδρόμιον,[1] nisi quod illud transpositione literarum poetis et dialectis quibusdam recepta existit. Ut * λεξιθήρας, θηρολέξης ap. Hesych. (Θηρολέξης·[2] ὁ τὰς λέξεις θηρώμενος): 'Αρχάγαθος,

[1] "'Αμφιδρόμια, τὰ, et 'Αμφιδρομία, ας, ἡ, Circumcursatio. Ita vocabatur dies quædam, qua infantem recens natum cursu "circum focum ferebant," ut Hes. et Suid. docent. Undę et Plato in Theæt. (xv. T. ii. p. 88. ed. Bip.), Μετὰ δὲ τὸν τόκον, τὰ "ἀμφιδρόμια αὐτοῦ ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιθρεκτέον τῷ λόγῳ, (Post partum vero, ut mos est, quinta die ab ejus natali solemnia "celebrantes circulum disputationum discurramus.) V. et Tom. i. c. 1050. a." H. St. Thes. Ind. Etym. p. 89. 55.: 'Αμφιδρόμια· ἑορτή ἐστιν ἐν 'Αθήναις τελουμένη, καθ' ἣν ἐγκυφίου ἄρτου ὀπτωμένου, ἐκὶ τῆς ἑστίας ἐκτρέχουσι· τὸ δ' αὐτὸ ποιοῦσι καὶ μετὰ σκευῆς εἰς τὰ βρέφη παρὰ τὴν ἑστίαν περιφέροντες, ἐπειδὴ κουροτρόφος ἡ τροφὸς ἐπί τισιν πεφήμισται. "Rectius, Περὶ τὴν ἑστίαν περιτρέχοντες. Sequenti [imo præcedenti] v. tollenda præpositio εἰς, ut patet ex Harpocratione, qui ait, 'Αμφιδρόμια· Λυσίας δὲ τῷ Περὶ τῆς 'Αμβλώσεως, εἰ γνήσιος ὁ λόγος· ἡμέρα τις ἦγετο ἐπὶ τοῖς νεογνοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος παρὰ τὴν ἑστίαν ἕφερον τρέχοντες, καὶ ὑπὸ [παρὰ in Apostolio ii. 89.] τῶν οἰκείων καὶ φίλων πολύτροδα καὶ σησίας ἐλάμβανον, [quæ ipsissima verba in Apostolio l. c. leguntur, ubi interpres, a Reiskio ad Lysiæ Fragm., Oratt. Gr. T. vi. p. 8., castigatus, inconsultius Lysiæ esse voluit, cum ibi extent interpretamenti gratia, uti et ap. Harpocr. quoque, Suid. et Hes.] ubi nota παρὰ, sicut etiam in nostro auctore, [et Apostolio], cum magis requiratur περὶ, ut ap. Hes." Sylburg. Sed Meursius Gr. Fer. Opp. T. iii. p. 793. f. illud εἰς verbo ποιοῦσι jungit, et pro vulgatis κουροτρόφος ἡ τροφὸς legit κ. ἡ τ., utrumque recte: Τὸ δ' αὐτὸ ποιοῦσι καὶ μετὰ σκευῆς εἰς τὰ βρέφη, παρὰ τὴν ἑστίαν περιφέροντες, ἐπειδὴ κουροτρόφος ἡ τροφὸς ἐπί τισιν πεφήμισται, Illud ipsum quoque faciunt cum paratu ad infantes, ad focum circumportantes, quoniam nutrix infantium, vel educatrix in quibusdam celebrata est. Sic vertit vir doctus. Sensus esse videtur, Infantes, cum ad focum circumportati essent, nutrici, rite verbis nuncupatæ, tradi solere. Auctor Proverbiorum, (e quo sua depromsisse videtur Suid.) ap. Meurs. Exerc. Crit. P. ii. L. iii. c. 33., Opp. T. v. p. 680.: 'Αμφιδρομίαν τὴν πέμπτην ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς βρέφεσιν, ἐν ᾗ ἀποκαθαίρονται τὰς χεῖρας αἱ συναφάμεναι τῆς μαιώσεως, τὸ δὲ βρέφος παραφέρουσι τὴν ἑστίαν τρέχοντες, καὶ δῶρα πέμπουσιν οἱ προσήκοντες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύτροδας καὶ σησίας τῇ δεκάτῃ δὲ τοὔνομα τίθενται, [imo τίθενται, ut Suid. et Schol. Plat.] "Quem locum ita emendo, Τὸ δὲ βρέφος παραφέρουσι περὶ τὴν ἑστίαν τρέχοντες, καὶ δ. π. ο. π. ας. ε. τ. π. πολύτροδας καὶ σησίας τῇ δεκάτῃ, ὅτε τοὔνομα τίθεται. Nam munera mittebantur eodem die, quo imposita nomina, non quinto, l. c. ipsa amphidromia, ut refert hæc lectio." Meurs. l. c. Addit Etymol. l. c.: Μέμνηται Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Τοῦτο μὲν δὴ, ὡς ἔοικε, μόγις ἐγεννήθη, ὁτιδήποτε τυγχάνει ὄν· μετὰ δὲ τὸν τόκον τὰ ἀμφιδρόμια ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιθρεκτέον τῷ λόγῳ. Memoriter, atque adeo parum fideliter excripsit Platonis loc., qui sic vulgo editur: Τοῦτο μὲν δὴ, ὡς ἔοικε, μόλις ποτὲ ἐγεννήθημεν, ὅ τι δή ποτε καὶ τ. ο. μ. δ. τ. τ. α. αὐτοῦ κ. τ. λ. Suidas: 'Αμφιδρόμια· ἣν [τὴν] πέμπτην ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς βρέφεσιν, ἐν ᾗ ἀποκαθαίρονται τὰς χεῖρας αἱ συναφάμεναι τῆς μαιώσεως· τὸ βρέφος περιφέρουσι τὴν ἑστίαν τρέχοντες, καὶ δῶρα πέμπουσιν οἱ προσήκοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύτροδας καὶ σησίας· τῇ δεκάτῃ δὲ τοὔνομα τίθενται. Scholia ad Platonem p. 21.: 'Αμφιδρόμια ἡμέρα πέμπτη τοῖς βρέφεσιν ἐν γενέσεως, οὕτω κληθεῖσα, καθόσον ἐν ταύτῃ καθαίρουσι τὰς χεῖρας αἱ συνεφαψάμεναι τῆς μαιώσεως, καὶ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν φέρουσαι, τρέχουσι κύκλῳ· καὶ τοὔνομα τίθενται τούτῳ [αὐτῷ, in Siebenkeesii Anecd. Gr.], δῶρά τε [δῶρα δὲ, ibid.] πέμπουσι τῷ παιδί, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύτροδας, [καὶ σησίας, additur ibid.], οἵ τε φίλοι τε, καὶ οἱ οἰκεῖοι, καὶ ἁπλῶς οἱ προσήκοντες. In Cod. Darmst. ap. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. p. 539. est,—παρόσον ἑκατερῆ καθαιρόμεναι τὰς χεῖρας αἱ συναψάμεναι τῆς μαιώσεως (in cod. suprasc. ω, μαιώσεως), τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν φέρουσι, τρέχουσαι κύκλῳ ——πολύτροδας οἱ προσήκοντες. Hesych.: 'Αμφιδρόμια· ἡμέρα ἀγομένη τοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν ἕφερον τρέχοντες κύκλῳ, καὶ ἐστέφεσαν αὐτῷ ὄνομα, ὅτε ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων δῶρα ἐπέμπετο. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 207., 'Αμφιδρόμια· ἑστιάσεις ἀγομένη ἐπὶ τοῖς βρέφεσι μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ τεχθῆναι, ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ * ἀμφιδρομεῖν καὶ περιτρέχειν πανταχοῦ μετὰ τοῦ παιδίου, ἐκιθύοντας τοῖς Θεοῖς. "Certe aut erravit Hes., aut mutilus est ejus locus, exciditque decimi diei mentio; nam eo nomen imponebatur. Et ipsum Hes. alibi audi, Δεκάτῃ θύομεν τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τὰ ὀνόματα τοῖς βρέφεσιν ἐτίθεσαν, ὁ δὲ 'Αριστοτέλης [H. A. vii. 117.] τῇ ἑβδόμῃ φησί." Funger. ap. Albert. ad Hes. Sed hæc verba samta sunt e Meursii Gr. Fer. l. c. p. 795. Hes.: "Εβδομαι· τομαί, ἡ ἑβδόμην ἡμέραν ἀπὸ γενέσεως παιδίων ἑορτάζουσιν. Nihilominus tamen Hesychii glossam ad v. 'Αμφιδρόμια non mutilam esse, sed Lexicographum ipsum errasse, satis patet e Scholiasta Platonico, qui eodem in errore est. V. Harpocrat. cum Maussaci n., Etym. M. p. 308. 40. v. * Ἑβδομενύμενα, et Zonar. p. 594. Suid. in Δεκατεύειν et Δεκάτην ἑστιάσαι, et Meurs. in Puerp. c. vi., Opp. T. v. p. 286. a., in Exerc. Crit. P. ii. L. iii. c. 33., Opp. T. v. p. 680. f., et in Gr. Fer. L. i. v. 'Αμφιδρόμια, Opp. T. iii. p. 795. c. Adde Casaub. ad Athen. p. 370. d., a Schæfero in Mss. laudatum, Schneider. ad Aristot. H. A. T. iii. p. 557., et Heindorf. ad Plat. Theæt. p. 346., quem citat Schæf. in Schedis. Aristoph. Lys. 757., Οὐ τἀμφιδρόμια τῆς κυνῆς αὐτοῦ μενεῖς; Ephippus in Geryone, Athen. p. 65. et 370., Ἔπειτα τῶς; Οὐ στέφανος οὐδ' εἰς ἐστι πρόσθε τῶν θυρῶν, Οὐ κνίσσα κρούει βωμὸς ὑπεροχὰς ἄκρας, 'Αμφιδρομίων ὄντων; J. Poll., a G. Wakef. in Mss. laudatus, Νήπιον, ἄρτι ἀπὸ γονῆς, ἄρτι ἐξ ἀμφιδρομίων. Ubi Seber. proparoxyt. ἀμφιδρομία ap. Suid. legi, notavit. Sic sane legitur in Edit. Mediol., e qua Steph. noster in Thesaurum suum 'Αμφιδρομία, ας, ἡ, Circumcursatio, intulisse videtur. Sed Kuster., lectore non monito, edidit ἀμφιδρόμια, τά. Neutraliter certe in plurali alibi semper fere legitur, ut videre est in locis, quæ larga manu supra dedimus. Extat tamen 'Αμφιδρομία in Auctore Proverbiorum l. c. "'Αμφιδρομίαν ἄγεις, i. e. Amphidromiam agis. Adagium ad varios usus poterit accommodari, vel ad eos, qui pueros ostentant, ac circumferunt, aut munuscula captant, ambiuntque. Sumtum a prisca consuetudine, qua mulieres, quæ in partu adfuissent, et in obstetricando juvissent, quinta post die manus abluere solent, ac puerum cursu [curriculo, Meurs. ll. cc., sed quo auctore, nescimus] laribus circumferre. Plato Theæt. τὰ ἀμφιδρόμια vocat genere neutro." Erasm. Chil. iv. Cent. ii. Adag. 33. p. 892. Vocem hanece ἀμφιδρομία Schneiderus in Lexicon suum non recepit.

"PORRO ut nativitati Deus Γενέθλιος præsens adsignatus fuit, ita Amphidromiis hisce * 'Αμφίδρομος, Circumcursor, præponitur ap. Æschylum in Semela, Hesych." Meursius Gr. Fer. l. c. p. 795. a. Æschyli Eum. 7. Δίδωσιν δ' ἡ γενέθλιον δόσιν Φοίβῳ, ubi Stanl. a Schæf. in Mss. laudatus:—"Munus die natali missum; non eo die quo natus est, sed quo nomen impositum. Ita clare distinguit Terent. Phorm. sub init.: porro autem Geta Feriatur alio munere ubi hera pepererit: Porro alio autem, ubi erit puero natalis dies, Ubi initiabunt. Ad q. l. Servius:—'Solebant enim antiqui octavum diem pueri natalem constituere, et eo die singulis annis lætum convivium parare, sicut Judæi in octava die circumcidunt:' et id non leviter probant verba Æschyli, quæ proxime sequuntur. Ita et Hes. 'Αμφίδρομον Θεὸν Æschyli explicat per γενέθλιον: Αἰσχύλος Σεμέλῃ ἔπλασε δαίμονα καιὸν περὶ τὰ 'Αμφιδρόμια, ὡς εἰ ἔλεγεν τὸν γενέθλιον. Cum tamen Amphidromia quinto post partum die observata."

[2] "Θηρολέξης, Suidæ (et Zonaræ) est ὁ τὰς λέξεις θηράμενος, quem Athen. (p. 98.) ὀνοματοθήραν vocat, quasi Venatorem "vocabulorum. Sed suspectior ea vox, quam non extet in Ms. Cod." H. St. Thes. Ind. Imo, si auctoritate Ms. Codicis, quo usus est Noster, et in quo articulus non repertus est, e Suida eum ejicias, nihil proficias: extat enim totidem verbis in Hes. et Zonara, ubi Tittm., "In Lex. Reg. Ms. Alberti legisse videtur * Θηρολέκτης, meus Cyrillus Θηρολέξης," deinde citat Du-Cang. v. Θηρολέκτης, qui hæc habet:—"Θηρολέκτης, Cavillator, in Novella Manuelis Comneni de Monasteriis quæ sunt ad urbem, ap. Balsamon. ad Can. 12. vii. Synodi." Sed, quamvis in Glossis Labb. extet, * Λέκτης· Dicentarius, et in Eust. ad Il. B. p. 367. 23. sit, Κατὰ τὸν * ἐπιλέκτην τῶν ἐθνικῶν, Secundum Gentium nominum collectorem, i. e. Steph. Byz., in loco tamen, de quo nunc loquimur, Θηρολέκτης nihil aliud significare potest, quam θηρὸν λέκτης, quo quid absurdius? Ubicunque igitur Θηρολέκτης inveneris, tibi nostro periculo reponendum erit Θηρολέξης, quod, ut vidit J. Fr. Gronov., ponitur pro λεξιθήρας. Steph. noster ap. Albert. ad Hes. conjicit Θηράλεξις, et ipse Albertius, "Lex. Ms. Θηρολέξεις," inquit, "malim Θηρόλεξις, ut Cyrill. Lex. Ms. vel Θηρολέξις." V. eund. ad Gloss. in N. T. p. 78. ubi Θηρολέξις ex Hes. tacite affert. Hanc lectionem probat Toup. Emendd. iii. p. 532. Sed falsam esse eam, patet a VERB. * Θηρολεκτέω, quod formatur, non a v. Θηρολέξις, sed a v. Θηρολέκτης. Epiphan. Hær. xlvii. p. 400., Εἰς ἑαυτὸν δὲ γνώμην καὶ παράστασιν μυθολογίας, καὶ (κατὰ) τῶν πώποτέν τὸν οἶνον, ἐπιλαμβάνονταί τινα θηρολεκτοῦντες. Sic 'Ημερολεκτέω, Κυριολεκτέω, ab * 'Ημερολέκτης, * Κυριολέκτης.

* ΛΕΞΙΘΗΡΟΣ, * ΛΕΞΙΘΗΡ, (Reinesio Ep. ad Daum. xxii. p. 68. Albertio ad Hes. Schneidero in Lex. et Schæf. in Mss. est Λεξίθηρ, non Λεξιθήρ), ὁ, * ΛΕΞΙΘΗΡΑΣ, ου, ὁ, * ΛΕΞΙΘΗΡΙΑ, ἡ, * ΛΕΞΙΘΗΡΕΩ. "Cynulcus Pompeiano Philadelphensi hoc tribuit elogium, Ἄνθρωπος οὐκ * ἀπάνουργος, ὀνοματοθήρας δὲ καὶ αὐτὸς, Homo industrius, sed verborum etiam ipse captator. Οὐκ ἀπάνουργος valet πανοῦργος, Solers et industrius: nam ea vox interdum in bonam partem accipitur. 'Ονοματοθήρας dicitur, cujus omne studium in vocularum observationibus positum. Philo J. de Essenis, Φιλοσοφίας τὸ λογικὸν, ὡς οὐκ ἀναγκαῖον εἰς κτῆσιν ἀρετῆς, λογοθήραις ἀπολείπουσιν. [" Philo iii. de V. M. p. 684. οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ, et de Congr. Quær. Erud. Gr. p. 431. d. * Λογοτῶλαι καὶ λογοθῆραι, quod a λογοθήρας, pro quo Aristoph. Nub. 357. θηρατὴς λόγων. V. et Lud. Cresoll. Theatr. V. Rhet. ii. 3." Albert. ad Hes. v. Θηρολέξης. Talem Chrysost. Serm. iv. T. 6. Paris. p. 44., notante Suicero Thes. Eccl., λέξεων θηρατὴν appellat: Clem. Alex. Strom. i. p. 328. 13., Ζητήσεις ἐριστικὰς ἐκπορίζοντες, λεξειδίων θηρήτορες (s. θηρητῆρες), ζήλωται τεχνυδρίων, * ἐριδαντέες καὶ ἱμαντελικτέες, ὡς ὁ 'Αβδηρίτης ἐκεῖνος φησίν.] Idem significat Θηρολέξης, ut explicat Hes. Gravius sonat Λεξιθὴρ ap. Epiphan.: sic enim solet appellare eum, qui undique e sacris literis voculas aucupatur ad sui dogmatis confirmationem, ut Hær. lxix. p. 785. b., * Προτιθῆσαντες τοίνυν οἱ λεξιθῆρες [λεξιθῆρες, edit. 1622.] εὐθὺς, et paulo post, Hær. lxix. p. 801. d., Περιελείκετο δὲ τοῖς λεξιθήρεσι τὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος πρόσωπον, et Λεξιθηρεῖν sæpe ap. eund. scriptorem." Casaub. ad Athen. p. 98. "Gentem Troglodytarum * Θηροθόας Plin. (vi. 34.) a venatu et velocitate dictos putavit. Sed inepta et absurda hæc compositio. Forte * θηροθόας scripserat Juba a venandis illis feris, quæ θόες dicuntur. Nec recta sic tamen compositio. * Θοοθῆραι potius dicendi forent, ut * Ἐλεφαντοθῆραι in eadem Troglodytice. Et sic in aliis. [Virum doctum falli satis patet e Gronovii Obss. i. 2. p. 20. Et ipse mox ex Hes. Θηρολέξης pro Λεξιθήρας afferens, ano sibi se jugulat gladio. "A venatu thoum, de quibus L. viii. Θηροθόαι sunt appellati: iidem aliis Θοοθῆραι, nam et Θῶες et Θόες Græci scribunt: et Θηροθόαι, perinde ac Θοοθῆραι,

'Αγάθαρχος: Etym. (p. 3. 24.), 'Αβλεμέως· ἀφροντίστως, παρὰ τὸ μέλειν, ἀμελίως, καὶ ὑπερθέσει ἀλεμέως, καὶ πλεονασμῷ τοῦ βῆτα, ἀβλεμέως. Οὕτως Ἡρίων. In eodem (p. 379. 31.), Ἔρωτις ἡ ἑορτή· ὡς γὰρ παρὰ

quemadmodum ap. Suid. Θηρολέξης et Λεξιθήρης." Harduin. An Θῶες pro Θῶες apud scriptores prosaicos usquam legatur, nescimus.] Non enim Θηρόσκοος dicitur gnomon, sed Σκιοθήρας, [Σκιαθήρας, s. Σκιόθηρον]. Nec Θηρολέξεις, sed Λεξιθῆραι, qui dictiones aucupantur et verba. Inde v. Λεξιθηρῶν ap. Agell. ii. 9., Nimis minute ac prope etiam subfrigide Plutarchus in Epicuro accusando λεξιθηρεῖ. Sic ibi legendum, non, ut est vulgo, λέξεις τηρεῖ. [V. nos infra.] Ap. Epiphan. Λεξιθηρῶν sæpe hoc significatu legitur, qui et Λεξιθήρας multis locis vocat vocularum aucupes, et qui omnia πρὸς λέξιν accipiunt, quod vulgo dicimus *ad literam*. Sic Ὀρνιθοθῆραι, * Ἰχθυοθῆραι, Σπογγοθῆραι, * Λεοντοθῆραι, et similia. Sed et Θηροθῆραι dicebantur, qui feras venantur, ἀπὸ τοῦ θηρῶν τοὺς θήρας. Hes. Θηροθῆραι· θηρευταί. Idem tamen etiam notat Θηρολέξην, pro eo, qui recta compositione dicitur Λεξιθήρας. Eodem modo et Θηροθῶαι appellari possent, qui thoas venabantur. Vix tamen aliter mihi persuaderi sivero, quin legendum sit ap. Plin.: Gentes Troglodytarum idem Juba tradit theratas a venatu dictos, miræ velocitatis, i. e. Θηράτας. Hæ sunt Troglodytarum gentes, qui Κυνηγέται Agatharcidi, Straboni, et Diodoro. Agatharcides de populis Æthiopiæ Troglodyticæ, Μετὰ τοὺς εἰρημένους εἰσὶν οἱ παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις Κυνηγέται. Hi feras omne genus venabantur, et earum carne victitabant. Θηρατὴς autem i. q. Κυνηγέτης. Græci: Θηρατὴς· κυνηγὸς, κυνηγέτης." Salmas. Plin. Exerc. 894. c—e. Martian. vi. c. de Babyl. p. 226., Plinii transcriptor:—" Habitantur etiam adusta Troglodytarum, et Ichthyophagorum gentibus. Sed primi *feras cursu prætereunt*, alteri nando marinas belluas vincunt." In Plinio ergo Martian. legerat Θηροθόας, quod vocabulum interpretatur non, cum Plinio ipso, Qui thoas venantur, sed, Qui ferarum cursum adæquant, Θηροθόαι, Æque celeres ac feræ: sic Παίδερως, Æque venustus ut Amor, quasi ταῖς Ἔρωσι, puer amabilis, æque pulcher ac Amor, interprete Salmas. l. c. p. 399. a. B. " Is. Casaub. (l. c.) producit voc. Λεξιθὴρ ex Epiphan. Hær. L. ii. Panarii c. de Arianis, pro eo, qui undique voculas sententiasque ad dogmatis sui confirmationem, sive aptæ sive ineptæ eæ sint, aucupatur, eamque ceu vere Græcam adprobat, et v. Λεξιθηρεῖν eadem significatione ap. eund. Epiphan. sæpe reperiri observat. Idem facit J. Sirmond. Propempt. ad Salmas. ii. 6. an ab isto edoctus, nescio: sed utrumque deceptum esse, id vero scio. Cum enim in casu accusandi πληθυντικῶς legisset alicubi Λεξιθήρας, [imo in uno Epiphanii loco, nempe p. 785. b., legerat Casaub. οἱ Λεξιθῆρες, in altero autem, nempe p. 801. d. τοῖς Λεξιθήρεσι,] quintæ declinationis eam terminationem esse opinatus est; aliter si a simplice θήρα, θηρῶ, θηρεύω, deducta et composita introspexisset, sensurus. Voces Μιξόθηρ, et * Μιξόθηροι, illa ap. Lycophr. [650.], de Scylla monstro cum sex capitibus κάμπης, κυνὸς, λέοντος, γαργάρης, φαλαίνης, ἀνθρώπου, et duodecim pedibus; hæc ap. Athenag. de Resur. Mort. qua homines belluinis moribus adpellat, in exemplum τοῦ Λεξιθὴρ trahi nequeunt: sunt enim a v. primiformi Θήρ, θηρὸς, Λεξιθὴρ vero a derivativis Θήρα, Θηρῶ, a quibus quæ deducuntur masculina omnia, primæ declinationis esse tot exemplis doceri potest. [Erravimus ergo supra p. ccclvii. b. Etymologo p. 459. 18., pro vulgato al μυροφόροι, *al θυννοθῆραι* restituentes. Saltem scribendum esset οἱ θυννοθῆραι. Sed οἱ Etymologi menti maxime adversatur. Vera igitur lectio est, Κλίνεται δὲ ἡ θύννος, ὡς ἡ παρθένος, καὶ αἱ * θυννοφόροι, ὡς αἱ μυροφόροι. Sic omnia luce clariora fiunt. Θυννοθήρας autem extat in Athen. p. 303. (Θύννος ὁ, at non Θύννος ἡ agnoscunt Lexica.) Habet tamen *al θυννοθῆραι*, quo se tueatur. Vellerus Gram. Gr. p. 75. tradit " nomina in ης et as esse generis masculini," ubi Fischer. Spec. i. p. 354.:—" At Ταμίας ex opinione quorundam, communis generis est. Xenoph. Œcon. ix. 10., Ταῦτα τῇ ταμίᾳ παραδώσαμεν, ix. 11., Τὴν ταμίαν ἐποιησάμεθα, [x. 10., Τῇ ταμίᾳ παραστῆναι.] At hi casus obliqui ducti sunt a casu recto Ταμία, quo Hom. usus est multis in locis alterius maxime carminis, Od. A. 139. Δ. 55. K. 371. Sic alii ἡ Τιάρα, alii ὁ * Τιάρας, dixere." Vide Sturzii Lex. Xenoph. ubi sunt hæc verba:—" Fischer. ad Welleri Gr. Gr. p. 118. dativum τῇ Ταμίᾳ dicit esse nominis Ταμίας, quippe quod communis sit generis." Sed in edit. 1798. qua utimur, longe aliud et rectius loquitur.] 'Ονοματοθήρας, Athen. iv. (p. 184. b.) habet vocandi casum, ὀνοματοθήρα, et Λογοθήρας: Hesych. Θηρολέξης. 'Ορνιθοθήρας, Aristoph. (Av. 62.) Φυγαδοθήρας, cognomen Archiæ Thurii, quod exules Athenis persequeretur et inquireret, Plut. in V. Demosth. et Hyper. (T. ix. p. 366. et 374. Reisk.) * Κογχοθήρας, ap. Athen. iii. (85. d.) Epicharm. in Nuptiis Hebes. Σπογγοθῆραι, J. Poll. [i. 96. vii. 137. unde v. * Σπογγοθηρευτικὴ vii. 139. in Schneideri Lex. desiderata.] Μετεωροθῆραι, Aristot. H. A. ix. 36. Σιληνοθῆραι, Athen. iii. 90. e. * Συνοθῆραι, nomen dramatis [carminis] Stesichori, Athen. iii. 95. d. * Μωμοθήρας, titulus fabulæ Platonis junioris, Hesych. v. Παλωδορία. * Ταγηνοκνισσοθήρας, a scriptore anonymo vetere Rom. Hist. adulator appellatur [Suid. v. Ἰούνιος et Φαγεῖν ζῶν, quod fragmentum Æliani esse et res et stilus indicat, judice Toupio Emendd. ii. p. 324.], quod cartaginum nidores sectetur, et culinarum ferventium fumos. Μυοθῆραι, Nicandro [Ther. 490.] Μύαγροι. *Therotheræ*, Θηροθῆραι, θήρας θηρῶντες, Ferarum, Leonum venatores, Plin. vi. 29. Ita enim apud hunc emendandam esse conjecto voc. Therothoas, quæ ap. Jubam, qui ac. Græce scripsit, fuerit Θηροθοὰς, q. d. in venatione, in feris persequendis pernicies, quæ appellatio gentis, non est præ mea ista probabilis. Analogia igitur poscente docenteque, Λεξιθήρας verum Gr. nomen est, non Λεξιθὴρ, expungendusque propterea etiam, quem Lexici eadem felicitate commenti sunt, Μυοθὴρ ὄφις. [Vide H. Steph. Thes. ii. 992. f. ubi Μυόθηρ.] De v. Λεξιθηρῶν, quod et Salm. Plin. Exerc. f. 1267. sed maxime invitis Musis Gratiisque, Gellio, ap. quem li. 9. hactenus fuit λέξεις τηρεῖν, Observare dictiones, supposuit, idem omnino sentiendum est, repugnare isti formationi analogiam, nisi v. θηρῶ inter ea esse, quæ ad duas conjugationes pertinere observant Grammatici, doceant, quod fortasse nunquam poterunt. Nos interea hoc labore cutia [sic in Suiceri Thes.] præter necessitatem multiplicata civitate Attica ejiciendi belle sic defuncti erimus." Reines. Var. Lect. i. 6. " In his (Reinesii) pleraque nos quoque probamus; quibusdam tamen calculum nostrum nondum addimus. Omnino dicendum Λεξιθήρας in casu nominativo. [Sed et Λεξιθὴρ dici posse satis probavit Casaub. duobus Epiphanii locis allatis: in uno legitur nominativus pluralis οἱ λεξιθῆρες, in altero dativus pluralis, τοῖς λεξιθήρεσι.] Hoc confirmat vox Ἰχθυοθήρας, quam supra habes suo loco, et * Δολιοθήρας, in expositione in Lucæ c. iv. quæ tribuitur Tito Bostrensi p. 784. de Diabolo, Οὐκ ἐπιτεύξεται δολιοθήρας, Fraudulentus prædo non consequetur sc. prædam quæsitam. [Sed vox hæc contra analogiam formata est. Gr. enim linguæ ratio Δολοθήρας, non Δολιοθήρας, postulat.] Item Σπογγοθήρας ap. Plut. (T. ix. 742. x. 84.) En tibi exempla clarissima. Isidor. Pelus. Epist. 258. L. v. p. 637., Ὁ φίλος ὁ σὸς ὁ μεγαλήγορος καὶ λεξιθήρας, 245. Lib. ejusd. p. 633., Ψυχρὸν μέν ἐστιν, εἰ καὶ μὴ τοῖς Λεξιθήραις δοκεῖ, τὸ σμικρολογεῖν, καὶ περὶ τούτων ποιεῖσθαι τὴν ἄμιλλαν. De v. Λεξιθηρῶν, cum bona Reinesii venia, aliter sentimus. Verissimum quidem, ap. Gellium scribi λέξεις τηρεῖν, interim tamen nondum propterea v. Λεξιθηρῶν civitate Attica ejiciendum; illo enim usos deprehendo Origen. in Philocalia xxi. p. 60., * Σημειωτέον ἐστὶ τὸν τόπον πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους, λεξιθηροῦντας μὲν τὰ ἀπὸ τῆς παλαιᾶς διαθήκης, et Cyrill. Alex. Dial. iii. de SS. Trin. p. 485., Λεξιθηροῦσι καὶ * τριπόθητοι ἁρπάζουσι τῶν ὕπερ ἂν φαίνοιτο τῇ τοῦ Υἱοῦ τιμῇ τε καὶ δόξῃ καθεστηκὸς ἐναντίον." Suicer. Thes. Eccles. " De v. Λεξιθηρᾶν litem movi Casaub. et Salmasio ideo, quod v. θηρῶ inter ea esse, quæ ad duas conjugationes pertinere notant Grammatici, et tam in ῶ, quam in ᾶω efferatur, nondum docuerint: peto etiam a vobis, qui hic adversamini mihi, hoc doceri. Interea dum id faciatis, persto in sententia, et legero ap. Epiphan. ᾧ pro οὗ, quæ facillime permutari potuerunt a librariis, ut in ῥήσει Philemonis, Athen. vii. (p. 288. c.) θηροῦσα pro θηρῶσα, [imo ibi legebatur τηροῦσα, pro quo Casaub. probante Grotio conjecit θηρῶσα. Vide Schweigh. ad h. l.], λεξιθηρῶντες: et verbum igitur vere Græcum fuerit λεξιθηρᾶν, λεξιθηρᾶν, i. e. Aucupari voculas, verba venari, quod Gellius λέξεις τηρεῖν sine ullo vitio, ut puto, dixit. Nam τηρεῖν est Studiose et ex insidiis observare, ut noceas, quod vel e lxx. verbis Gen. iii. 15. pateat, [Αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν. " Ubi tamen Al. pro τηρήσει et τηρήσεις, τειρήσει et τειρήσεις. Is. Vossius autem de lxx. Int. p. 32. τρήσει et τρήσεις legendum censet, et derivat ab inusitato τρέω, Perfero, ab ejusque futuro usitatissimo τρήσω, τρῆσις, et τρῆμα esse docet. Cf. et Lud. Capell. Crit. Sacr. ii. 1." Biel. Thes. Hic igitur locus utpote suspectus nihil tibi præsidii præbet, quo vulgatam in Gellio lectionem, λέξεις τηρεῖ, tuearis, contra Salmasii conjecturam, λεξιθηρεῖ. Gellio in animo fuisse Gr. phrasin satis notam, sed exquisitam, cuivis, loci mentem secum reputanti, liquido constabit. At λέξεις τηρεῖν, nec Gr. phrasis est, nusquam enim alibi legitur, nec exquisita videretur, si exempla manu larga dare posses. Repone igitur cum Salmasio λεξιθηρεῖ, quæ est vox et bene Gr., et maxime recondita. Gellius: Nimis minute ac prope etiam *subfrigide* Plutarch. in Epicuro accusando λεξιθηρεῖ. Huc maxime facit Isidor. Pelus. L. v. Ep. ccxlv. p. 633., Ψυχρὸν μέν ἐστι, εἰ καὶ μὴ τοῖς λεξιθήραις δοκεῖ, τὸ σμικρολογεῖν, καὶ περὶ τούτων ποιεῖσθαι τὴν ἄμιλλαν.] J. Poll. vii. 135., Τὸ ῥῆμα θηρεύειν, θηρᾶν, κυνηγετεῖν, ὅσκαρ ὀρνιθεύεται, καὶ ὀρνιθοθῆραι, τὸ δὲ ῥῆμα, ὀρνιθοθηρᾶν. Suid. Θηράσαντες· ἀντὶ τοῦ ζητοῦντες, εἰ Θηρῶντες· ἐπιτηροῦντες. Voc. autem Λεξιθὴρ, quam Casaub. et Sirm. ap. Epiphan. invenisse putaverant, et quam rejeci addnctis rationibus, etiam vitavit Salmas.; accusativo enim plurali nominat Λεξιθήρας, cujus singularis primus fuerit non Λεξιθὴρ, sed Λεξιθήρας, cujus formæ eo loco alia adducit. Fortassis σφάλμα est in Epiphanio, et pro Λεξιθήρεσι, quod ediderunt, scripserat ipse Λεξιθήραις. Certe dativum θήρεσι non admittunt technicorum de eo regulæ: formatur enim a dativo singulari σ ante ι posito, θηρὶ, θηρσὶ, non θήρεσι. Cum Poetis qui a nominativo formant addendo syllabam θήρεσσι, locentum fuisse Epiphan., quis credet?" Reines. Ep. ad Daum. xxii. p. 68., a Schæf. in Mss. laudatus. De vv. Λεξιθὴρ, Λεξιθηρῶν, et Θηρολέξης, quid dixerit Heindorf. ad Platonis Gorg. p. 143. ab eod. Schæf. in iisdem Schedis citatus, nos quidem, qui Heindorfiana Platonis edit. caremus, nescimus, neque vero eandem ob causam nobis licuit videre quid contra Reinesii sententiam de forma Λεξιθὴρ docuerit J. F. Gronov. ad A. Gell. ii. 9. ab Albertio ad Gloss. Ind. v. Λεξίθηρος, et ad Hes. v. Θηρολέξης magna cum laude, citatus. Verum in tanta librorum penuria, qui meliora fortasse nos docere potuissent, formam Λεξιθὴρ, pariter ac Λεξιθήρας, omnino in Lexica recipiendam esse censemus, cum in Epiphanio reperiatur non semel, ut Reines. mira hallucinatione sibi ipsi persuaderi siverat, sed bis. Hunc quidem Episcopi illius locum, Hær. lxix. p. 801. d., Περιελείπετο δὲ τοῖς λεξιθήρεσι τὸ τοῦ Πνεύματος ἅγιον πρόσωπον, corruptum esse acute vidit et luculenter docuit idem vir eruditus, sed quo minus eum recte reposuisse Λεξιθήραις credamus, vetat alter ejusd. Epiphanii locus, Hær. cit. p. 785. b., Προκηδήσαντες τοίνυν οἱ λεξιθῆρες εἶδόν. In uno enim loco scriptum fuisse τοῖς Λεξιθήραις, in altero autem οἱ Λεξιθῆρες, credat Judæus, non nos. Repone igitur, Λεξιθήρσι, pro vulgato Λεξιθήρεσι. Cum vero Epiphanius hæreticos feris comparare soleat, jocandi gratia eum Λεξιθήρας, tanquam a λέξις et θὴρ dictos, pro Λεξιθήραις, a λέξις et θήρα, istos vocularum aucupes appellasse suspicamur, atque huic conjecturæ maxime favet, quod Epiphan. vocabulorum magnus sit fictor. Hær. lxix.

τὸ κάλπη γίνεται κάλπις, καὶ φήμη φημὶς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἑορτὴ παρώνυμον ἑορτὶς, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, ἐροτὶς, ὡς αὐλὴ αὐλίς. Ἡ θυσία ἐστὶ, παρὰ τὸ ἐρᾷν αὐτῆς: (p. 213. 10.), Βρέφος· παρὰ τὸ φέρβω τὸ τρέφω, γίνεται φέρβος· καὶ κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων, βρέφος, τὸ δεόμενον τροφῆς. Sic φάσγανον, pro σφάγανον, (Idem p. 788. 40.): ἔκπαγλος, pro ἔκπλαγος, (Idem p. 323. 26—37.): ἀμάνδαλον, pro ἀμάλδανον, (Idem p. 76. 52.): ἀμιθρεῖν,[1] pro ἀριθμεῖν, (Idem p. 83. 42., Ἀμιθρῆσαι· Σιμωνίδης τὸν ἀριθμὸν ἀμιθρὸν εἶπε καθ' ὑπέρθεσιν, ἐκ δὲ τοῦ ἀμιθρὸς, ἀμιθρῶ, ἀμιθρήσω, ἀμιθρῆσαι, τὸ ἀριθμῆσαι· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀριθμῆσαι κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων, ὡς * τύπιλος, πίτυλος.)" J. Fr. Gronov. Obss. i. 2. p. 20. ed. Platneri. * "Ἐγγαστρόχειρ Lexicis adde. Simplex γαστρόχειρ, etiam Hemsterhusio probatum ad Thom. M. p. 182., cur Schneidero minus placuerit, quam χειρογάστωρ, causam exputare non possum. In talibus compositis ordo vocum, e quibus constant, haud raro alternat." Schæf. ad Apollon. R. i. 989. p. 80. "Græci κύκλον τὴν ἀσπίδα vocabant. Æsch. (Sept. c. Theb. v. 495.), Ἅλω δὲ πολλὴν ἀσπίδος, κύκλον λέγω. Ita distinguendum. Glossæ, Κύκλος, ἀσπίς. Inde * Κύκλιον, et transpositione literarum, Romanis et aboriginibus suis familiari, * Κλύκιον, Clupeum: ut Λύκος, lupus, Σηκὸς, sepes: sic Ἄμιθρος pro ἀριθμὸς, et * Ὄλχος pro ὄχλος, addito digammate, * Βόλχος, unde Lat. Volgus." Salmas. Exerc. Plin. p. 227. d. Vide Velleri Gram. Gr. p. 33. qui, "Consonantes," inquit, "a poetis sæpe transponuntur, ut Ἔμμορα pro μέμορα, Particeps sum, Ῥέριφα pro ἔρριφα, Projeci, Ἔπραθον pro ἔπαρθον, Vastavi, Δέδροκα pro δέδορκα, Aspexi, Καρτερὸς pro κρατερὸς, Fortis, Κραδίη pro καρδία, Cor." Ubi J. Fr. Fischer. Spec. i. p. 151. hæc notavit:— "Ἔμμορε, Hesiodi Theog. 426. Ἐργ. 347., Βάρδισται pro βράδισται, Theocr. Idyl. xv. 104., v. Greg. Cor. p. 156=337., et ibi Kœn., Ἐπράθομεν Corinnæ Fragm. p. 46. Ursin., Τετράτοις, Pindari Olymp. viii. 61., Πράθεν, ejusdem Nem. vii. 52., κραδίη, Hom. Il. I. 631., v. Jo. Grammat. p. 77. 83., Ἀταρπὸν, Il. P. 743., Καρτερὸς, Il. A. 178. Ionibus hanc μετάθεσιν tribuit Jo. Grammat. p. 73. et cum eo Gregor. Cor. p. 203. 232. Sic Dores pro κρίκον dixisse Κίρκον, tradit Greg. Cor. p. 165=360., ubi v. Kœn."]

"Ἀγάθαρχος, ET Ἀγαθαρχίδης, nomina propria "sunt." H. Steph. Thes. Ind. [V. Meursii Bibl. Gr. L. i., in Opp. T. iii. p. 1072. Interdum Ἀγάθαρχος et Ἀγαθαρχίδης pro uno eodemque ponuntur. "Ut ab ὄσσος descendit ὀσσίχος, et πέῤῥιχος a πύῤῥος, ita a Σιμὸς, præter * Σίμυλος (* Σιμύλος ex emend. Bastii, Simulus Terentio in Adelph. iii. 2. 54.), nascitur * Σίμιχος. Sic appellatus fuit Theocriti pater, et * Σιμιχίδης, v. Schol. ad Idyll. viii. 21., nempe ex ea consuetudine, qua nomina primitiva et patronymica aliquando promiscue poni, docuit ὁ πάνυ ad Aristoph. Schol. in Plut. p. 325., unde etiam * Μνησαρχίδην patrem Pythagoræ vocavit Philostr. de Vita Apollon. viii. p. 333., quem * Μνήσαρχον nominant complures. Ἀγαθαρχίδην Cnidium et Ἀγάθαρχον dictum tradit Photius Cod. ccxiii." Kœn. ad Gregor. Cor. p. 290.]

[Vitruv. in Proœm. L. vii., Namque primum Agatharchus Athenis Æschylo docente tragœdiam scenam fecit, et de ea commentarium reliquit. V.

p. 806. a.: Καὶ μάλα μόλις διεδράσαμεν τὸ * δυσθαλάττιον τοῦτο χωρίον, καὶ τὴν πᾶσαν ταύτην * θηριοβολίαν, ἀγριά τε κυμάτων κυρτώματα, * ἀφρισμοὺς δὲ, καὶ σάλους δεινούς· βέλη τε ἐναντίων, καὶ θυρεοὺς κατακαύσαντες κατὰ τὸν ὀρθὸν λογισμὸν ἐν διανοίᾳ, τόξα τε τῶν δι' ἐναντίας κατακλάσαντες, ἐπὶ τὸ ἑρπετὸν τοῦτο τὸ πολυκέφαλον, ὕδρας ἄμορφον κατάστημα, λάβοντες ἐκ Θεοῦ τὴν δύναμιν, καὶ τὴν χάριν οἱ * ἀνίκανοι, ὥστε ἐν Θεῷ ἰσχύσαντες, τὴν ἐπινίκιον ᾄδειν φωνὴν λέγουσαν· Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται, ἵππον καὶ ἀναβάτην ἔῤῥιψεν εἰς θάλασσαν. Ad formam autem Λεξιθὴρ defendendam aliquid valere posse videatur Plut. de Solert. Anim. T. x. p. 78.: Ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὶ τὰς κατ' ἰδίαν κοινωνίας αὐτῶν καὶ συμβιώσεις ἰτέον, ὧν ἐστι καὶ ὁ τὸ πλεῖστον ἐξαναλώσας Χρυσίππου μέλαν πινοθήρας, παντὶ καὶ φυσικῷ βιβλίῳ καὶ ἠθικῷ προεδρίαν ἔχων. Τὸν γὰρ * σπογγοθήρα οὐχ ἱστόρηκεν· οὐ γὰρ ἂν παρέλιπεν. Ὁ μὲν οὖν πινοθήρας ζῶόν ἐστι καρκινῶδες——τὸν δὲ σπόγγον ἡνιοχεῖ θηρίδιον, οὐ καρκινῶδες, ἀλλ' ἀράχνῃ παραπλήσιον. Οὐ γὰρ ἄψυχον, οὐδ' ἀναίσθητον, οὐδ' ἄναιμον ὁ σπόγγος ἐστὶν, ἀλλὰ ταῖς μὲν πέτραις, ὡς ἄλλα πολλὰ, προσπέφυκεν, ἔχει δὲ κίνησιν ἰδίαν ἐξ ἑαυτοῦ καὶ εἰς ἑαυτὸν, οἷον ὑπομνήσεως καὶ παιδαγωγίας δεομένην. Μανὸς γὰρ ὢν ἄλλως, καὶ τοῖς ἀραιώμασιν ἀνειμένος ὑπ' ἀργίας καὶ ἀμβλύτητος, ὅταν ἐμβῇ τι τῶν ἐδωδίμων, ἐκείνου σημήναντος, ἔμυσε καὶ κατηνάλωσεν. Ἔτι δὲ μᾶλλον ἀνθρώπου προσιόντος, ἢ θίγοντος, διδασκόμενος καὶ χαρασσόμενος, οἷον ἔφριξε καὶ συνέκλεισε τὸ σῶμα πήξας καὶ πυκνώσας, ὥστε μὴ ῥᾳδίαν, ἀλλὰ δύσεργον, εἶναι τὴν ὑποτομὴν αὐτοῦ τοῖς θηρεύουσιν. Sed pro σπογγοθήρα Reisk. σπογγοθήραν legit, et ita etiam dat Petav. Conjecturæ vero nonnihil favet, quod cum πινοθήρας jungatur; eadem enim hujus vocis et τοῦ Πινοθήρας ratio est. Λεξιθήρας, Qui verba aucupatur, et sic in ceteris exemplis, a Reinesio aliisque supra prolatis. At Πινοθήρας non est, Qui pinnas venatur, sed, Qui pinnis cibum venatur, ut monuit Schweigh. ad Athen. iii. p. 95. d. Similiter Σπογγοθήρας, non Σπογγοθὴρ, Animal quoddam, quod spongiis cibum venatur. Cum tamen Λεξιθὴρ ab Epiphanio ponatur pro forma vulgari Λεξιθήρας, Gr. piscatores forte, Grammaticorum regularum ignari, animalculum illud appellare solebant Σπογγοθὴρ, pro eo, quod recta compositione Σπογγοθήρας diceretur. Ceterum de v. Σπογγοθὴρ s. Σπογγοθήρας silet Schneiderus in Lex. Secundum J. F. Gronov. ad A. Gell. ii. 9. et Albert. ad Hes. v. Θηρολέξης, Λεξιθὴρ per apocopen formatur a v. Λεξίθηρος, unde Λεξιθηρέω. Certe Λεξίθηρος extat in Glossis in Act. Ap. xvii. 18. ab Albertio editis, p. 76. Σπερμολόγος· λεξίθηρος. Suspicari aliquis possit Λεξιθήρας, pro Λεξίθηρος. Sed obstat v. Λεξιθηρία, ἡ, quæ reperitur in Clem. Alex. Pædag. i. p. 125. 15., Οὐ γάρ μοι τῆς λεξιθηρίας μέλει τανῦν. Λεξιθηρία autem descendere videtur, non a Λεξιθηρέω, sed a Λεξίθηρος. Si quidem vera sit illa conjectura, quam supra proposuimus, nempe Epiphan., qui hæreticos feris sæpenumero comparat, jocandi causa aucupes vocularum istos, de quibus loquitur, Λεξιθῆρας, tanquam a λέξις et θὴρ dictos, pro λεξιθήρας a λέξις et θήρα, appellasse, nugantur, qui Λεξιθὴρ per apocopen a Λεξίθηρος factum velint. Gronovio et Albertio, (quem et ad Gloss. in N. T. p. 78. et Ind. v. Λεξίθηρος vide), Λεξιθηρέω formandum esse a Λεξίθηρος statuentibus, nos quidem haud magis assentiamur, quam Reinesio, qui Græce dici posse Λεξιθηρέω negat, nisi v. θηράω inter ea esse, quæ ad duas conjugationes pertinere observant Grammatici, doceant. Nam, etsi ap. J. Poll. l. c. legatur ὀρνιθοθηρᾷν ab ὀρνιθοθήρας, quid impedit, quo minus formam Λεξιθηρεῖν a Λεξιθήρας recipiamus, cum ap. Strab. iii. p. 251. reperiatur * Μυοθηρεῖν a Μυοθήρας? Οὐδὲ τὸ τῶν μυῶν πλῆθος ἴδιον, ἀφ' οὗ καὶ λοιμικαὶ νόσοι πολλάκις ἠκολούθησαν· συνέβη δ' ἐν τῇ Κανταβρίᾳ τοῦτο τοῖς Ῥωμαίοις, ὥστε καὶ μισθοὺς ἄρνυσθαι, καὶ μυοθηροῦντες πρὸς μέτρον ἀποδειχθὲν διεσώζοντο μόλις. Sed et vestigium obsoletæ formæ * Θηρέω, quam Schneiderus recte in Lexicon suum recepit, est in Eust. ad Od. T. p. 1872. 43., Τοῦ δὲ θηρεύοντα προϋπάρχειν δοκεῖ ἢ τὸ θηράω θηρῶ, ἢ μᾶλλον ἄῤῥητόν τι τὸ θηρέω, ἐξ οὗ τὸ θηρεύω κατὰ τὸ χέω, χεύω, ζητέω, ζητεύω παρ' Ἡσιόδῳ (Ἐργ. ii. 18.) καὶ τὰ ὅμοια. Supra monuimus Reines. de v. Λεξιθὴρ loqui, tanquam si uno tantum in Epiphanii loco, a Casaub. citato, legatur, qui facile corrigatur reponendo Λεξιθήραις pro edito Λεξιθῆρσι, cum revera extet in alio ejusd. Episcopi loco, quem protulit idem Casaub. ubi reperitur οἱ Λεξιθῆρες, pro quo ne Reines. quidem Λεξιθῆραι reponere ausus fuisset. Similiter de v. Λεξιθηρέω, quod analogiæ repugnare frustra arbitratus est, loquitur et in Var. Lectt. et in Epistt. ad Daum. xx. xxii., tanquam si unus tantum Epiphanii locus extet, in quo verbum illud legatur, et qui nullo negotio emendetur legendo Λεξιθηρῶντες pro edito Λεξιθηροῦντες, et tanquam si nusquam alibi quam in hoc uno Epiphanii loco reperiatur, cum revera sæpe apud scriptorem illum occurrere testati sint Casaub. (cujus tamen ipsissima verba ipse Reines. citavit), atque ex eo Salmasius, ab ipso quoque allatus, eumque Origen. et Cyrill. Alex., quibus addas e Schneideri Lex. Socratem H. E., eo usos fuisse docuerit Suicer., in quibus omnibus locis scribitur Λεξιθηρέω, non Λεξιθηράω.

[1] "Ἀμιθρεῖν Hes. affert pro ἀριθμεῖν, Numerare, ut Suid. etiam testatur ἀμιθρῆσαι a Callim. accipi pro μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι, "facta literarum μεταθέσει. Ἀμιθρὸν, idem rursum Hes. affert pro ἀριθμὸν, Numerum." H. St. Thes. Ind. Zonar. p. 161., Ἀμιθρῆσαι· μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι. Eustath. ad Od. Π. p. 1801. 26., Ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν ὁ γλυκὺς, ἀριθμεῖν καὶ νῦν καὶ ἀλλαχοῦ, λέγει κοινότερον· * καινολόγος δέ τις ποιητὴς μεταθεὶς, ἀμιθρεῖν λέγει τὸ ἀριθμεῖν. "Poeta ille καινολόγος vel videtur esse Callim., vel Phœnix Coloph. Priorem enim voce ἀμιθρῆσαι pro ἀριθμῆσαι usum esse, testatur h. l. Suid. Posterior vero eadem voce usus est in fragmento, quod extat ap. Athen. xii. p. 530. f., Οὐ * μυθιητὴς, οὐ δικασπόλος κεῖνος, Οὐ λεωλογεῖν ἐμάνθαν', οὐκ ἀμιθρῆσαι.)" Kuster. Casaubono, quem vide, et Schweighæusero Phœnicis versum respexisse, videtur Eustath. Callim. H. in Cer. 86., Ἢ ἔπεσ' ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Ὄθρυϊ ποίμνι' ἀμιθρεῖ, vulgo ἀριθμεῖ, ubi Ruhnk. Ep. Crit. ii. p. 172., a Schæf. in Mss. laudatus:—"Elegans est Codicis Voss. lectio, Ποίμνι' ἀμέλγει, cui tamen vulgata non est posthabenda. Coluthus v. 102., Ποιμαίνων θ' ἑκάτερθεν ἐπὶ προχοῇσιν Ἀναύρου Νόσφι μὲν ἀγρομένων ἀγέλην πεμπάζετο ταύρων, ubi v. Dorvill. Sed forte, transpositis literis, scribendum, Ποίμνι' ἀμιθρεῖ. Quo modo etiam correxerat ὁ κριτικώτατος Valck. Nam teste Suida, Fr. Bentl. 359. (ubi v. Ernest.), Callimachus pro ἀριθμῆσαι dixit ἀμιθρῆσαι. Hanc conjecturam multis annis post confirmatam reperi a Ms. Ven., in quo est, Ἀμι." Extat tamen ἀριθμὸς in Callim. Epigr. xxvi. 5., Νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρὶ, τῆς δὲ ταλαίνης Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος, οὔτ' ἀριθμὸς, ubi forte reponi debet Ἀμιθρός. "V. Brunck. ad Callim. p. 107. et Fischer. ad Velleri Gram. Gr. Spec. i. p. 152." Schæf. in Mss., sed ad quemnam Brunckii librum respexerit Criticus summus, nescimus. Adde M. Maittairii Gr. Ling. Dial. p. 390. ed. nov.; et Salmas. ad Plin. Exerc. p. 227. d., ubi est Ἄμιθρος. Sed Etymol., qui Simonidem affert, et Hesych. quem ad eundem poetam respexisse suspicamur, Ἀμιθρὸν habent. Vox in Schneideri Lex. non legitur, occurrit tamen ibi verb. Ἀμιθρέω.

Meursii Bibl. Gr. L. 1. in Opp. T. iii. p. 1073., et Fr. Junii Catalogum Architectorum, Mechanicorum, Pictorum, aliorumque Artificum p. 6. De eo Συναγ. Λέξ. χρησ. ἐκ διαφ. σοφ. τε καὶ ῥητ. πολλ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἀγάθαρχος· κύριον ὄνομα, ἦν δὲ ζωγράφος ἐπιφανὴς, Εὐδήμου υἱός. Idem artic. in Suida et Zonara p. 13. legitur, sed in utroque additur, Τὸ δὲ γένος, Σάμιος.]

Ἀγαθαρχία, ας, ἡ, Boni principium, vel Boni principatus, (sive Causa prima.) De Deo dicitur a Dionys. Areopagita. HINC adjectivum Ἀγαθαρχικός: unde ἀγαθαρχικὴ Τριὰς ab eodem appellatur. Ex ἀγαθὸς et ἀρχή. [Respicitur Dionysii locus, qui legitur in Libro de Div. Nom. c. iii. s. 1. p. 449., Χρὴ γὰρ ἡμᾶς ταῖς εὐχαῖς πρῶτον ἐπ' αὐτὴν, sc. Trinitatem, ὡς ἀγαθαρχίαν, * προσανάγεσθαι, καὶ μᾶλλον αὐτῇ πλησιάζοιτας, ἐν τούτῳ μυεῖσθαι τὰ πανάγαθα δῶρα τὰ περὶ αὐτὴν ἱδρυμένα. Scholia Maximi in Dionys. Areop. p. 162., Ἀγαθαρχίαν· σημείωσαι, ὅτι ἐπὶ τὴν πάντων τῶν ἀγαθῶν ἀγαθαρχίαν ἀνάγονται αἱ τῶν δικαίων ψυχαὶ, ἤγουν ἐπὶ τὸν Θεὸν, καὶ ἐν μετουσίᾳ τῶν ἐλλάμψεων αὐτοῦ γινόμεναι, * πεπαῤῥησιασμένως πρεσβεύουσιν. Eadem p. 308., Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον φησὶ λέγεσθαι ὑπὲρ θεαρχίαν καὶ ἀγαθαρχίαν τὴν οὕτω δηλαδὴ νοουμένην.' Eadem p. 155., Τὴν ἀγαθαρχικὴν· τὴν ἀρχηγὸν πάσης ἀγαθότητος. Vocibus ἀγαθαρχία et ἀγαθαρχικὸς caret Suiceri Thes. Eccles.]

[* Ἀγαθόβουλος, nomen viri proprium apud Luciani Demonactem iii. T. ii. p. 376., Ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων. " Hunc Euseb. anno Christi cxx. floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Lucian. Περ. c. xvii., quem locum vide." M. du S.]

[* Ἀγαθοσύμβουλος, Benesuasor, Consultus, Labbæi Glossæ: lege, ut in Gloss. Lat. Gr., Consultor.]

[* Ἀγαθοδαίμων, ὁ, i. q. Ἀγαθὸς Δαίμων, de quo vide nos supra et Schneideri Lex. Interdum vero legitur et in sensu theologico. V. Lex. Vocum peregr. supra p. ccxxvii. a. Lamprid. Heliogab. 28., Ægyptios draconculos Romæ habuit, quos illi Agathodæmonas vocant, ubi Casaub. notat Phœnices et Ægyptios divini aliquid tribuisse draconum et serpentum naturæ, iis præsertim, qui veneno carent, quique ideo veteribus in deliciis et oblectamentis. Cf. Salmas. Exerc. Plin. 275. b. Item, nomen viri proprium, ap. Isidor. Pelus. De Agathodæmone, qui Manethonis libros transtulit in linguam Gr., et de Agathodæmone Alexand. Mechanico, qui delineavit Orbem universum, vide Meursii Bibl. Gr. L. i. in Opp. T. iii. p. 1075. a. cum nota.]

Ἀγαθοδότης, ου, ὁ, Bonorum dator, vel Boni. Ἀγαθοδότις, fœm. gen. Bonorum datrix, apud Dionys. Areop. [de Divinis Nominibus c. i., Τὴν ἀγαθοδότιν ἀρχὴν, ubi Scholia Maximi p. 125., Κατὰ τί ἐστιν ὁ Θεὸς ἀρχὴ πάσης * φωτοφανείας, καί τινες αἱ φωτοφάνειαι, καὶ * ἀναμορφώσεις. Stobæi Diotogeni p. 332. 16. summus Deus dicitur, Χραστὸς διὰ τὸ εὐεργετικός τε ἡμεν καὶ ἀγαθοδότας, ὅκως δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῶ Ἰωνικῶ ποιητᾶ, (sic Timæo quoque Locro dicitur in fine libelli), ὡς κ' εἴη πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Vide L. C. Valck. ad Herod. iv. 59., a Schæf. in Mss. citatum.]

[* Ἀγαθοδότως Adverb. " Dionys. Areop. de Cœlesti Hier. c. i. s. 1., et sæpius. Cf. Corderii obs. gen. et not." A. Kall. in Mss.]

Ἀγαθοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, Boni formam habens. Ex ἀγαθὸν, et εἶδος. [Jamblichus ἐν τῷ Πρὸς Σωκράτην περὶ ἀρετῆς, apud Stob. Serm. i. p. 14. ed. Schowii, Ψυχῆς μὲν οὖν ἂν εἴη ἀρετὴ * τελεύτης καὶ * εὐμετρία τῆς ζωῆς, λόγου τε καὶ νοῦ καὶ διανοήσεως ἡ ἀκροτάτη καὶ καθαρωτάτη ἐνέργεια, τὰ δὲ ἔργα τῆς ἀρετῆς ἀγαθοειδῆ, κάλλιστα, νοερὰ, σπουδαῖα, πλήρη μεσότητος, εὐκαιρίας μετέχοντα, προηγούμενα, τέλους ἀρίστου στοχαζόμενα, χαίροντα ὅτι μάλιστα θεωρείσθω. Idem in Adhort. ad Philosoph. c. iii. p. 32., Ταύτην δὴ οὖν παραγγέλλει φεύγειν, ἀντὶ δὲ ταύτης ἀνταλλάττεσθαι τὴν ἄνευ ἐναντιώσεως * ἐνοειδῆ, νοερὰν ἐνέργειαν, ἥτις ἀντὶ μὲν τοῦ βλάπτειν ἀγαθοειδής ἐστιν, ἀντὶ δὲ τοῦ ῥέπειν εἰς ὄλεθρον σωτηρίας ἀρχὴν παρέχει. " Est ἐνέργεια ἐνοειδὴς eadem quæ ἐνέργεια ἄνευ ἐναντιώσεως, quæ versatur in rebus intelligibilibus, quæ simplices sunt neque πολυειδεῖς. Ceterum ἐνοειδὴς non magis, quam quod statim legitur ἀγαθοειδὴς, *Salutaris* significans, ut intelligitur etiam ex duobus aliis Jamblichi locis apud Stob. Eclog. p. 80. ed. Heeren.," (Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, τό τε ἀγαθοειδὲς τῆς προνοίας, τό τε * ἀντεξούσιον [2] τῆς ψυχῆς, καὶ πάντα τὰ κάλλιστα διασώζεται, τῇ βουλῇ τῶν Θεῶν συνυπάρχοντα), et p. 1066., (Οἱ δὴ ἀρχαιότεροι παραπλησίαν τοῖς Θεοῖς κατὰ νοῦν διάθεσιν ἀγαθοειδῆ, καὶ προστασίαν τῶν τῇδε αὐτῇ ἀπονέμουσι καλῶς), in Schneideri Lex. consignatum est. Jam in Platone de Rep. vi. (18. T. vii.) p. 120. ed. Bip. hoc vocab. occurrit, ubi significat id quod boni speciem habet, (Οὕτω καὶ ἐνταῦθα, ἀγαθοειδῆ μὲν νομίζειν ταῦτ' ἀμφότερα, ὀρθὸν, ἀγαθὸν δὲ ἡγεῖσθαι ὑπότερον αὐτῶν, οὐκ ὀρθὸν, ἀλλ' ἔτι μειζόνως τιμητέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἕξιν, ubi inspice Astii notam.) Cf. Creuzer in Studien Vol. i. p. 101." Th. Kiessling. Vide ejusdem Creuzeri Præpar. ad Plotini Lib. de Pulchritudine p. xcv. et Annotatt. in eund. p. 232. 268. Jamblich. Adhort. ad Philosoph. c. iv. p. 58., Εἰ γὰρ τῆς τοιαύτης σοφίας οὔτε καθολικωτέραν, οὔτε τελειοτέραν, οὔτε κοινοτέραν, οὔτε αὐταρκεστέραν, οὔτε ἀγαθοειδεστέραν, ἢ καλλίονα δυνατὸν λογισμῷ λαβεῖν, ταύτης ἐφίεσθαι χρὴ τοὺς βουλομένους κατὰ λόγον καὶ νοῦν εὐδαιμονεῖν. G. Wakef. in Mss. citat Synes. 50. et hæc Juliani Orat. iv. p. 133. b.: Ἔστι δ' αἴτιον, οἶμαι, τὸ ἀγαθὸν τοῖς νοητοῖς (νοητοῖς Θεοῖς, Voss.) κάλλους, οὐσίας, τελειότητος, ἑνώσεως· συνέχον αὐτὰ καὶ περιλάμπον ἀγαθοειδεῖ δυνάμει. Ταῦτα δὴ καὶ τοῖς νοεροῖς ἥλιος δίδωσιν, ἄρχειν, καὶ βασιλεύειν αὐτῶν ὑπὸ τάγαθοῦ τεταγμένος· εἰ καὶ * συμπροῆλθον αὐτῷ καὶ συνυπέστησαν ὅπως, οἶμαι, καὶ τοῖς νοεροῖς Θεοῖς ἀγαθοειδὴς αἰτία προκαθηγουμένη τῶν ἀγαθῶν πᾶσιν ἅπαντα κατὰ νοῦν εὐθύνῃ. Vide Creuzer. ad Plotini Lib. cit. p. 234. Maximi Scholia p. 184. in Dionys. Areop. de Div. Nom. c. iv., Οὐκ ἔστιν ἀγαθοειδές· καλῶς καὶ ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν ἀγγέλων τέθεικε τὸ ἀγαθοειδές· ὁ μὲν γὰρ Θεὸς, οὐσιωδῶς αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν ὤν, τὰ δὲ μετ' αὐτὸν, ὡς ἐκ μετοχῆς καὶ ἔξωθεν ἀγαθυνόμενα τῇ περὶ αὐτὸν ἐφέσει, εἰκότως ἀγαθοειδῆ λέγονται, οὐκ αὐτόχρημα ἀγαθά. Eadem ibid. p. 193., Εἴπομεν δὲ ἀνωτέρω, διὰ τί ἀγαθοειδεῖς, καὶ οὐκ αὐτοαγάθους τοὺς ἀγγέλους φησί. Scholia Farnes. ad Stob. Ecl. T. ii. p. 457., Καὶ αἱ μὲν ἀγαθοειδεῖς, αἱ δὲ τῷ καλῷ ἀποσεμνυνόμεναι. Plotin. p. 715. c. ap. Creuzer. ad Lib. de Pulcr. p. 296., Τοῦτο δ' ὅτι ἀγαθοειδέστερον.]

[* Ἀγαθοειδῶς. Usurpavit Dionys. Areop. de Cœlesti Hier. c. viii. s. 1., notante A. Kall. in Mss. Maximi Scholia in Eccles. Hier. p. 91., Καὶ πρὸς τὰ δεύτερα προϊὸν ἀγαθοειδῶς, ὡς τοῦ θεοειδοῦς ἀποσῳζον τὸ πλῆρες καὶ ὁλόκληρον, ἄσχετος ἔσται καὶ ἀπόλυτος, ὡς καθάπαξ * ἐνοειδὴς, καὶ πρὸς τὸ ἓν αὖθις * ἑνιαίως ἐπιστρεφόμενος.]

[* Ἀγαθοθαλὴς, έος, ὁ, ἡ, " Vita S. Sylvestri ed. Combefis. p. 263. extr.," Boissonad. in Schedis.]

[* Ἀγαθοθελὴς, έος, ὁ, ἡ. Glossæ Labb.: Ἀγαθοθελὴς· Benivolus. Unde formatur nomen]

Ἀγαθοθέλεια, ας, ἡ, Bonorum delectus, [Bonorum electio s. voluntas, Affectus eligendi bona.] Suid. [et Zonar. p. 26., Ἀγαθοθέλεια· ἡ τῶν ἀγαθῶν

[1] Additur ibidem: Σημείωσαι δὲ καὶ ἐντεῦθεν, ὅτι ἡ θεότης καὶ ἡ ἀγαθότης, οὐκ * αὐτοουσία ἐστὶ τοῦ Θεοῦ. Voce αὐτοουσία, de qua vide J. H. Suiceri Supplementa ad sui Patris Thes. Eccles. p. 1616., augeri potest Schneideri Lex. Citatur ibi Epiph. Adv. Hæres. L. iii. 76. p. 976., Διὸ αὐτοουσία ἐστὶν ὁ Θεὸς Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱὸς, καὶ [τὸ] ἅγιον Πνεῦμα, καὶ οὐκ * ἑτεροουσία. Vocem ἑτεροουσία ignorat et Thes. Eccles. et Schneideri Lex. Citatur quoque ibidem idem Epiph. Adv. Hæres. L. iii. 76. p. 959., Αὐτοαγαθότης οὖσα καὶ αὐτοουσία ἐπικοινωνοῦσα τοῖς ἐξ αὐτοῦ ἐξ οὐκ ὄντων κτισθεῖσι. Paulo inferius dicit Episcopus ille Salaminis, Οὐ γάρ ποτε ἐνδεῖται τὸ θεῖον προσθήκης δόξης, ἀλλὰ * αὐτοδόξα, καὶ * αὐτοαρετὴ, καὶ * αὐτοθεῖμα, καὶ * αὐτουμητορία, τὸ τὸν Πατέρα γεννῆσαι, εἰ καὶ αὐτὸς οὐ γεγέννηται. Αὐτοαρετὴ Suicer. in Thes. Eccles. habet; αὐτοδόξα autem Schneider. in Lex. e Suida v. Αὐτὸ affert: sed cetera vocabula in utroque desunt Lexicographo.

[2] " V. A. et Cant. αὐτεξούσιον pro ἀντεξούσιον." Heeren.

ἐκλογή· Οὐκ ἀρκεῖ τοῖς πράγμασιν ἡ ἀγαθοβέλεια μόνον, ἀλλὰ δεῖ καὶ ῥώμης, καὶ ἐπιστρεφείας. Quod fragmentum unde depromtum sit, nescimus.] Ex ἀγαθὸν et θέλω. Unde ad verbum sonat, Bonorum voluntas, i. e. Ipsa affectio, qua volumus quæ bona sunt.

'Αγαθολογέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Bonum dico, vel Bene dico, sive Bene loquor de aliquo, Laudo aliquem. Cum accusativo Eustath. Huic opponitur Κακολογῶ. Ex ἀγαθὸν et λέγω. [Eustathii locum nondum invenimus.]

'Αγαθοποιέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Bene facio alicui, Bene mereor de aliquo, Beneficia confero in aliquem. Cum accusativo. Aliquando absolute, pro [Honeste et] recte vel Recta ago. In usu est præsertim apud Eccles. scriptores. Ex ἀγαθὸς et ποιῶ. [Num. x. 32., Καὶ ἔσται τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα ὅσα ἂν ἀγαθοποιήσῃ Κύριος ἡμᾶς. Proverb. xi. 17., Τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀγαθὸν ποιεῖ ἀνὴρ ἐλεήμων. " 1 Petr. ii. 15., 'Αγαθοποιοῦντας φιμοῦν τὴν—ἀγνωσίαν, Ut recte agendo omnem vos calumniandi paganis adimatis occasionem; ibid. v. 20. τῷ ἁμαρτάνειν opponitur: iii. 6., 'Αγαθοποιοῦσαι, Decori studiosæ; ibid. v. 17. opponitur τῷ * κακοποιεῖν. Adde 3 Jo. v. 11. In Marci c. iii. 4. 'Αγαθοποιῆσαι cum ψυχὴν σῶσαι permutatur. Luc. vi. 9. 33. 35. Act. xiv. 17. In Vers. Alex. respondet Hebr. היטיב Judd. xvii. 13. Soph. i. 13. 1 Macc. xi. 33. 2 Macc. i. 2. Phavor. 'Αγαθοποιέω τὸν δεῖνα, τουτέστιν εὐεργετῶ, καὶ ἀγαθοποιέω, τουτέστι ποιῶ τι ἀγαθόν." Schleusn. in Lex. Phavorini locus ad Glossas Sacras pertinere videtur, sed de eo silet Ernesti. Clemens Alex. Str. ii. p. 585. 3., Κρεῖττον γὰρ ἀγαθοποιοῦντας, εἰ θέλοι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πάσχειν, ἢ * κακοποιοῦντας. Idem Strom. i. p. 369. 25., Τῆς γὰρ θείας σοφίας, καὶ ἀρετῆς, καὶ δυνάμεως ἔργον ἐστὶν, οὐ μόνον τὸ ἀγαθοποιεῖν· φύσις γάρ, ὡς εἰκεῖν, αὕτη τοῦ Θεοῦ, ὡς τοῦ πυρὸς τὸ θερμαίνειν, καὶ τοῦ φωτὸς τὸ φωτίζειν, ἀλλὰ κ. τ. λ. Vide eund. ibid. vi. p. 823. 4., et Hieroclem, mox ad voc. 'Αγαθοποιὸς citandos. Idem Strom. iv. p. 614. 33., 'Αγάπη τοίνυν καὶ ὁ Θεὸς εἴρηται, ἀγαθὸς ὤν, οὗ ἡ ἀγάπη τῷ πλησίον κακὸν οὐκ ἐργάζεται, μήτε ἀδικοῦσα, μήτε ἀνταδικοῦσα ποτέ· ἀγαθοποιοῦσα δὲ πρὸς πάντας ἁπλῶς κατ' εἰκόνα Θεοῦ.]

'Αγαθοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, Bonum vel bona efficiens, Bonorum effector, ut 'Αγαθοποιοὶ ἀπόῤῥοιαι, Alex. Aph. Exponitur et munificus, Beneficus, i. e. liberalis. [Glossæ Labb.: 'Αγαθοποιός· Benificus, Beneficus, E. Theages Pythagor. ἐν τοῖς Περὶ 'Αρετῶν apud Stob. Serm. i. p. 24. ed. Schow., Φύσει γὰρ ἃ μὲν ἀρετὰ ἀγαθοποιὸς καὶ * ὠφελατικὰ, ἃ δὲ κακία κακοποιὸς καὶ βλαπτικά. Hierocles ap. eund. Eclog. ii. 9. T. iii. p. 422. ed. Heeren., Οὕτως οὖν οὐδὲ ἀγαθοποιοῦ τὸ * κακοποιεῖν, ἀλλὰ τουναντίον. Καὶ μὴν ἀγαθὸς ὁ Θεὸς, πεπληρωμένος εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ταῖς ἁπάσαις ἀρεταῖς, ὥστ' οὐκ ἂν * κακοποιητικὸς ὁ Θεὸς εἴη, οὐδέ τινι κακῶν αἴτιος. Porphyr. de Abstin. ii. 58. p. 206. ed. Jacobi De Rhoer, Καὶ μὴν ὅτι τούτων οἱ μὲν, κακοποιοὶ, οἱ δὲ ἀγαθοί. " Bene illi opponuntur, uti Latinis *bona Juno* et similia de *propitiis* dicuntur," De Rhoer. Vide Spanhem. ad Juliani Orat. i. p. 295. supra ad voc. 'Αγαθὸς citatum. Jamblichus de Myst. s. i. c. xviii., Ἡ δ' ἐξῆς ἐπιζήτησις ἡ σὴ διαπορεῖ, πῶς αὐτῶν οἱ μέν εἰσιν ἀγαθοποιοὶ, οἱ δὲ κακοποιοί. Εἴληπται μὲν οὖν ἀπὸ τῶν γενεθλιαλόγων αὕτη ἡ δόξα· πάντη δὲ διαμαρτάνει τοῦ ὄντος. Ἀγαθοί τε γάρ εἰσιν ἅπαντες, καὶ ἀγαθῶν αἴτιοι ὡσαύτως, πρὸς ἓν τε ἀγαθὸν ἅπαντες * ἐνοειδῶς περιάγονται, κατὰ τὸ μόνον τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν. Ceterum cum illo Hieroclis loco modo citato confer sequentia hæc Clementis Alex. Strom. vi. p. 823. 4., Ὡς γὰρ ἡ λύρα μόνου τοῦ κιθαριστοῦ, καὶ ὁ αὐλὸς τοῦ αὐλητοῦ, οὕτως τὰ προτερήματα τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐστι κτήματα· καθάπερ φύσις τοῦ ἀγαθοποιοῦ τὸ ἀγαθοποιεῖν· ὡς τοῦ πυρὸς τὸ θερμαίνειν, καὶ τοῦ φωτὸς τὸ φωτίζειν· κακὸν δὲ οὐκ ἂν ποιήσει ἀγαθὸς, ὡς οὐδὲ τὸ φῶς σκότος, ἢ ψύχει τὸ πῦρ· οὕτως ἐμπαλιν ἡ κακία οὐκ ἄν τι ἐνάρετον ποιήσαι· ἐνέργεια γὰρ αὐτῆς, τὸ * κακοποιεῖν, ὡς τοῦ σκότους τὸ συγχεῖν τὰς ὄψεις· οὐ τοίνυν κακίας ἔργον ἡ φιλοσοφία ἐναρέτους ποιοῦσα, λείπεται δὴ Θεοῦ· οὗ μόνον τὸ ἀγαθύνειν ἔργόν ἐστιν· καὶ πάντ' ὅσα παρὰ Θεοῦ δίδοται, καλῶς δίδοταί τε καὶ λαμβάνεται. Ubi H. malle οὐκ ἂν ποιήσειε, seu ποιήσαι, ut mox in seq. membro; pro ψύχει legi posse etiam ψύξιν, Refrigerationem; et post λείπεται δὴ subaudiendum esse ἔργον εἶναι, notat Sylburg. Vide ejusd. Clementis loc. sup. ad verb. 'Αγαθοποιέω laudatum. Plut. de Iside et Osir. T. vii. p. 451. ed. Reisk., Ὁ γὰρ Ὄσιρις ἀγαθοποιὸς, καὶ τοὔνομα πολλὰ φράζει· οὐχ ἥκιστα δὲ κράτος ἐνεργοῦν καὶ ἀγαθοποιὸν, ὃ λέγουσι. Schæf. in Schedis citat Matth. Anecd. i. p. 38. Artemidorus iv. 59. p. 374., Λέγουσι γὰρ, ὅτι οἱ ἀγαθοποιοὶ τῶν ἀστέρων, ὅταν μὴ δύνωνται ἀγαθόν τι ποιῆσαι, διά γε τῶν ὀνείρων εὐφραίνουσιν, οἱ δὲ κακοποιοὶ τῶν ἀστέρων, ὅταν μὴ δύνωνταί τι κακὸν ποιῆσαι διά τινα ἀντίβασιν ἄλλων ἀστέρων, διά γε τῶν ὀνείρων ἀεὶ ἐκταράσσουσι καὶ φοβοῦσιν. " Excerpta ex Scriptis Theodoti et Doctrina, quæ Orientalis vocatur, ad Valentini tempora spectantia, Epitomæ, §. 71.: Τὰ τοίνυν δεκαδύο ζώδια, καὶ οἱ ταῦτα ἐπιόντες ἐπτὰ ἀστέρες, τοτὲ μὲν συνοδεύοντες, τοτὲ δὲ * ὑπαντῶντες ἀνατέλλοντες οὗτοι, πρὸς τῶν δυνάμεων κινούμενοι, κίνησιν τῆς οὐσίας δηλοῦσιν εἰς γένεσιν τῶν ζώων, καὶ τὴν τῶν περιστάσεων τροπήν. Διάφοροι δ' εἰσὶν καὶ οἱ ἀστέρες, καὶ αἱ δυνάμεις· ἀγαθοποιοὶ, κακοποιοὶ, δεξιοὶ, ἀριστεροὶ, ὧν κοινὸν τὸ τικτόμενον. Ἕκαστον δὲ αὐτῶν γίνεται κατὰ καιρὸν τὸν ἴδιον, τοῦ ἐνιαστεύοντος τὰ κατὰ φύσιν ἀποτελοῦντος· τὸ μὲν ἐν ἀρχῇ, τὸ δὲ, ἐπὶ τέλει. Pauli Alexand. Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν 'Αποτελεσματικὴν, sive Rudimenta in Doctrinam de Prædictis Natalitiis etc., Witebergæ A. 1588. in 4., non longe ab initio: 'Αγαθοποιοὶ δὲ ἀστέρες εἰσὶ, ♃ καὶ ☉. Κακοποιοὶ δὲ, ♄ καὶ ♂, διὰ τὸ καθ' ὑπερβολὴν, τὸν μὲν τοῦ ♄ ἀστέρα ψυχροτέραν τὴν φύσιν ἔχειν, τὸν δὲ τοῦ ♂, σφόδρα πυροδεστάτην, τοῦ ☿ τὴν φύσιν κοινοῦ ὑπάρχοντος. Euseb. Præp. Evang. vi. p. 275. ed. Vigeri: Ἔστι δὲ ἐν τῷ αὐτῷ κλίματι τῆς Ἰνδίας φυλή τις Ἰνδῶν, οἵτινες τοὺς ἐμπίπτοντας ξένους ἀγρεύοντες καὶ τούτους θύοντες ἐσθίουσι· καὶ οὔτε οἱ ἀγαθοποιοὶ τῶν ἄστρων κεκωλύκασι τούτους μὴ μαιφονεῖν, καὶ μὴ * ἀθεμιτογαμεῖν, οὔτε οἱ κακοποιοὶ ἠνάγκασαν τοὺς Βραχμᾶνας κακουργεῖν. Cf. etiam, quæ de his stellis latius disseruit Gisp. Cuper. Obss. ii. 17." Reiffius. Sir. xlii. 14., Κρείσσων πονηρία ἀνδρὸς ἢ ἀγαθοποιὸς γυνὴ, καὶ γυνὴ καταισχύνουσα εἰς ἐνειδισμόν. Semel in N. T. usurpatur, pro Recte agens, Honestatis et decori studiosus, 1 Petr. ii. 14., Ἔπαινον δὲ ἀγαθοποιῶν, Ut recte agentes præmiis afficiant.]

'Αγαθοποιΐα, ας, ἡ, Boni efficientia, vel Bonorum effectio, seu Beneficiorum collatio. [" Ἅπαξ λεγόμενον, quod male in Lexicis vulgaribus redditur Beneficentia, Beneficiorum collatio. Significat potius Honestatis et recte factorum studium, in loco 1 Petr. iv. 19., Ἐν ἀγαθοποιΐᾳ, Nec in recte agendo defatigentur." Schleusnerus in Lex. Vocem vero optime explicuit Clemens Alex. Strom. iv. p. 626. 23., Αὕτη τοίνυν ἡ πρώτη ἀγαθοποιΐα τοῦ τελείου, ὅτ' ἂν μὴ διά τι χρειῶδες τῶν εἰς αὐτὸν συντεινόντων γίνηται· κρίναντος δ' ὅτι καλὸν τὸ ἀγαθὸν ποιεῖν, ἐκτενῶς ἡ ἐνέργεια φερομένη ἐν πᾶσι πράξει ἀγαθύνηται· οὐκ ἐφ' ὧν μὲν, ἐφ' ὧν δ' οὔ· ἀλλ' ἐν ἕξει εὐποιΐας καταστᾶσα, μήτε διὰ δόξαν ἔτι, ᾗ, ὡς φασὶν οἱ φιλόσοφοι, τὴν εὔκλειαν· μήτε διὰ μισθὸν, εἴτε παρὰ ἀνθρώπων, εἴτε ἐκ Θεοῦ· κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Κυρίου τὸν βίον ἐκτελοῖη. Ubi pro ἐν πᾶσι πράξει Sylburgius mavult ἐν πάσῃ πράξει, nisi πράξει accipiendum sit pro τῷ ἔργῳ, Reipsa et factis.]

'Αγαθοπρεπὴς, έος, ὁ, ἡ, Beneficus, Benignus. Ad verbum, Bonum vel bonos decens, Bonis conveniens. Ex ἀγαθὸς et πρέπω. Hinc adverb. ap. Areopagitam

'Αγαθοπρεπῶς, pro Benigne, ut eum decet qui bonus est. Bud. [i. e. Budæi Lex. Scholia Maximi p. 209. in Dionys. Areop. de Div. Nom. c. iv., 'Αλλὰ καὶ τοῖς γινομένοις· ὅτι καὶ τοῖς γινομένοις καὶ νομιζομένοις κακοῖς ἀγαθοπρεπῶς κέχρηται ὁ Θεὸς πρὸς διόρθωσιν ἢ ὠφέλειαν ἡμῶν ἢ ἑτέρων.

[* 'Αγαθόῤῥυτος, ου, ὁ, ἡ, Pure fluens. Ex ἀγαθὸς

et *ῥέω*. Synes. Hymn. i. 128., "Αγε μοι ψυχὰ, ποιῖσα 'Αγαθορρύτοιο παγᾶς." Reiz. Belg. Græciss. p. 629.," Schæf. in Mss.]

'Αγαθοτελὴς, *έος*, *ὁ*, *ἡ*, Bonum efficiens, seu perficiens, aut Perfecte bonus, ex *ἀγαθὸν*, et verbo *τελῶ*, aut nomine *τέλος*. ‖ Hinc

'Αγαθοτέλεια, Boni efficientia, aut Boni perfectio, seu Bonitas perfecta. Citatur ex Dionys. Areop.

[* 'Αγαθότροπος, *ὁ*, *ἡ*, Constantini Manassis Annales, notante A. Kall. in Mss., Meursii Opp. T. vii. p. 532., Ὁ γὰρ * πορφυροβλάστητος * καύταναξ Κωνσταντῖνος, Ἤδη φριγώσης ἐπιβὰς ἀνδρώδους ἡλικίας, Ὅτε πυρσὸς φρονήσεας (sic) ἀνθρωπος (ἀνθρώποις, Meurs.) ἐπιλάμπει, Προβόλους προλαβόμενος ἄνδρας ἀγαθοτρόπους, Ὡς Ἡρακλῆς Ἰώλεων, ὡς ὁ Θησεὺς Πειρίθουν, Τὰς ὀφιώδεις κεφαλὰς τῆς ὕδρας ἐκθερίζει.]

[* 'Αγαθότυφος, unde

[* "'Αγαθοτυφία, ἡ, Andr. Cret. Hom. in Circumc. p. 36." A. Kall. in Mss.]

[* 'Αγαθόντυπος, *ὁ*, *ἡ*, Dionys. Areop. de Div. Nom. iv. 22., notante eodem Kallio ibid.]

'Αγαθουργέω, *ῶ*, Fut. *γήσω*, P. *ηκα*, Compositum verbum ex *ἀγαθὸν* et *ἔργον*, eadem formatione qua *ἐνεργέω*, *συνεργέω*, *γῶ*. Significat, Bene facio, Bene operor, Bonum s. bona facio. Item, Beneficus sum, Beneficentia prosequor. [Clemens Alex. Pæd. iii. p. 250. 5., Θεὸν δὲ εἰδὼς, ἐξομοιωθήσεται Θεῷ, οὐ χρυσοφορῶν, οὐδὲ * ποδηρυφορῶν, ἀλλὰ ἀγαθοεργῶν, καὶ ὅτι μάλιστα ὀλιγίστων δεόμενος. Idem Str. ii. p. 458. 36., Βασανίζων δὲ ἐφ' οἷς ἥμαρτεν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ἀγαθοεργεῖ: iv. p. 626. 32., Κἂν πως ἀγαθοεργοῦντι αὐτῷ ἐναντίον τι ἀπαντήσῃ, ὡς ἀγαθὴν τὴν ἀντιμισθίαν * ἀμνησικάκως πραήσεται, ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους δίκαιος καὶ ἀγαθὸς γινόμενος. Ubi Potter. cum Lowthio scribendum conjicit, Ὡς οὐκ ἀγαθὴν, i. e. Compensationem injuriæ ut rem malam et illicitam refugiet. Idem Cohort. ad Gentes p. 72. 20., Σπεύσωμεν εἰς σωτηρίαν, ἐπὶ τὴν παλιγγενεσίαν, εἰς μίαν ἀγάπην συναχθῆναι οἱ πολλοὶ, κατὰ τὴν τῆς μοναδικῆς οὐσίας ἕνωσιν, σπεύσωμεν, ἀγαθοεργούμενοι, ἀναλόγως ἑνότητα διώκωμεν, τὴν ἀγαθὴν ἐκζητοῦντες μονάδα. 1 Tim. vi. 18., 'Αγαθοεργεῖν, πλουτεῖν ἐν ἔργοις καλοῖς, εὐμεταδότους εἶναι, κοινωνικοὺς, "Ut benefici sint erga pauperes," inquit Schleusn. in Lex., "quo sensu ἀγαθουργέω in Scriptt. Eccles. usurpatur, teste Suicero Thes. Eccl. T. i. p. 15.[1] Phavor., 'Αγαθουργῶ· τὸ εὐεργετῶ, καὶ ἐργάζομαι ἀγαθόν." Sed falsus est vir doctus; loca enim, a Suicero laudata, alio spectant, ut mox ad voc. 'Αγαθοεργία videbimus. Et cum ἀγαθοεργέω, pro Beneficum esse erga pauperes, in Scriptt. Eccles. nusquam legatur, ἀγαθουργεῖν in 1 Tim. vi. 18. interpretari mallemus Honeste et recte agere, Virtutis Christianæ esse studiosum, quo sensu ἀγαθοπυιέω ab eodem Schleusn. optime sumi supra nobis ostensum est.]

'Αγαθουργὸς, οῦ, *ὁ*, *ἡ*, sive 'Αγαθοεργὸς, Beneficus, Benignus. Dionys. Areop. [de Div. Nom. c. iv., et Scholia Maximi p. 175. in eund., *ὁ ἀγαθοεργὸς ἔρως.*] 'Αγαθοεργὸς προθυμία, Promptitudo animi ad beneficentiam, apud Suid. [Damascius in Vita Isidori Philosophi: Ὡς δὲ ἐνὶ λόγῳ τὸ πᾶν συλλαβεῖν, ὅπερ ἔφη ὁ Πυθαγόρας, ὁμοιότητα ἔχειν τῷ Θεῷ τὸν ἄνθρωπον, τοῦτο σαφῶς ἐπὶ τῶν ἔργων αὐτὸς ἐπεδείκνυτο, τὸν ἀγαθοεργὸν προθυμίαν, καὶ τὴν ἐς πάντας ἐπεκτεινομένην εὐεργεσίαν· μάλιστα μὲν τὴν ἀναγωγὸν τῶν ψυχῶν ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας· ἔπειτα καὶ τὴν σωτήριον τῶν σωμάτων ἐκ τῆς ἀδίκου ἢ ἀνοσίου ταλαιπωρίας· τὸ δ' αὖ τρίτον, ἐπεμελεῖτο τῶν ἔξω πραγμάτων, ὅση δύναμις. Vide Kusteri not. inf. ad v. 'Αναγωγὸς citandam. Λέξ. *ῥητορ.* in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209., 'Αγαθοεργοί· οἱ ἀγαθόν τι εἰργασμένοι. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ibid. p. 333., 'Αγαθοεργοί· 'Αττικοὶ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασαμένους τι. Julian. Ep. 51. p. 434. d., Τὸ ζῶν ἄγαλμα, καὶ ἔμψυχον, καὶ ἔννουν, καὶ ἀγαθοεργὸν τοῦ νοητοῦ πατρός. Cyrilli Alex. Lex. apud Tittmann. ad Zonar. p. xcix., 'Αγαθουργός· ἀγαθοποιός. Simplic. Comment. in Epicteti Enchirid. xxxviii=xxxi. p. 390=245., a G. Wakef. in Mss. citatus, Καὶ γὰρ πλοῦτος, τῷ μὲν χρήσασθαι δυναμένῳ καλῶς, δίδοται διά τε τὴν εἰς ἑαυτὸν καὶ κατὰ τοῦτο ῥαστώνην, καὶ τὴν εἰς ἄλλους εὐποιΐαν, καὶ αὔξησιν τῆς ἀγαθουργοῦ προαιρέσεως· τοῖς δὲ μοχθηροῖς εἰς τιμωρίαν καὶ κόλασιν. Plut. de Iside et Osir. T. vii. p. 460. 9. ed. Reisk., Ἐμπεδοκλῆς δὲ τὴν μὲν ἀγαθουργὸν ἀρχὴν, φιλότητα καὶ φιλίαν, πολλάκις δὲ ἁρμονίαν καλεῖ θεμερῶπιν, τὴν δὲ χείρονα, νεῖκος οὐλόμενον καὶ δῆριν αἱματόεσσαν. Quem locum ita exscripsimus, ut emendatus est a Bentleio in Opusc. Philolog. p. 516. ed. Lips. 1781. 8. Nam perperam editum erat Ἁρμονίαν καλεῖσθαι μέροπι. Vide Fr. Guil. Sturz. ad Empedoclis Fragmenta p. 232. et 541. Idem Plut. ibid. p. 461., Πλάτων δὲ πολλαχοῦ μὲν οἷον ἐπηλυγαζόμενος καὶ παρακαλυπτόμενος τῶν ἐναντίων ἀρχῶν, τὴν μὲν ταυτὸν ὀνομάζει, τὴν δὲ θάτερον· ἐν δὲ τοῖς Νόμοις ἧδη πρεσβύτερος ὢν, οὐ δι' αἰνιγμῶν, οὐδὲ συμβολικῶς, ἀλλὰ κυρίοις ὀνόμασιν, οὐ μιᾷ ψυχῇ φησὶ κινεῖσθαι τὸν κόσμον, ἀλλὰ πλείοσιν ἴσως, δυοῖν δὲ πάντως οὐκ ἐλάττοσιν· ὅθεν τὴν μὲν ἀγαθουργὸν εἶναι, τὴν δ' ἐναντίαν ταύτῃ, καὶ τῶν ἐναντίων δημιουργόν. Idem de Animæ Procreat. e Timæo T. x. p. 215. 11., Ὁ γὰρ Πλάτων μητέρα μὲν καὶ τιθήνην καλεῖ τὴν ὕλην, αἰτίαν δὲ κακοῦ, τὴν κινητικὴν τῆς ὕλης, καὶ περὶ τὰ σώματα γινομένην μεριστὴν, ἄτακτον καὶ ἄλογον, οὐκ ἄψυχον δὲ κίνησιν, ἣν ἐν Νόμοις, ὥσπερ εἴρηται, ψυχὴν ἐναντίαν καὶ ἀντίπαλον τῇ ἀγαθουργῷ προσεῖπε. Idem de Is. et Osir. p. 459. 11., Χαλδαῖοι δὲ τῶν πλανητῶν τοὺς Θεοὺς γενέσθαι, οὓς καλοῦσι, δύο μὲν ἀγαθουργοὺς, δύο δὲ κακοποιοὺς, μέσους δὲ τοὺς τρεῖς ἀποφαίνουσι καὶ κοινούς. Vide Artemidori loc. sup. ad 'Αγαθοποιὸς, cum Reifii nota, allatum.] ‖ 'Αγαθοεργοὶ, Qui ex equitibus exeunt quinque quotannis, ut Herod. narrat. Sic apud Spartiatas. Hesych. [Ἀγαθοεργοί· οἱ ἐκ τῶν ἱππέων ἐξιόντες, πέντε ἐκάστου ἔτους, ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, οὕτω παρὰ Σπαρτιάταις. "'Αγαθοεργοὶ, Benefactores, qui equitum ordine sunt egressi, quotannis quini; etsi Lacones equis carebant. Referendi sunt ad Ἱππαγρέτας, qui et Ἱππεῖς sunt dicti ab equis colligendis." J. Funger. "Cf. Cragium de Rep. Laced. ii. 14. (p. 157.) et iv. 9. (p. 443.) Verbo monendum, quando equis caruisse Lacones scribit, respexisse virum doctum ad Strab. x. p. 482. Vide ipsius not. in v. Ἱππαγρέτας. Sed ejus verba *περὶ τῶν ἱππέων* tantummodo accipienda. Hi apud Cretenses non nomine, sed et re erant equites: secus apud Spartanos obtinebat, ubi equites quidem dicebantur, licet equis non veherentur. Usos Lacones fuisse equis, patet alioquin ex Pausania etc. Cf. Hesych. in v. Ἡνιοχαράτης, et Cragium de Rep. Laced. iv. 4. p. 407." Alberti.] At Suidas ait esse qui ex Ephoris deliguntur strenuitatis ergo, [et totidem verbis Zonar. p. 13., 'Αγαθοεργοί· αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν Ἐφόρων. Timæi Lex. p. 4., 'Αγαθοεργοί· αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν, ubi hæc notavit Ruhnken.:—"Platonicis hisce Glossis a manu inepte sedula admistas esse alias aliorum, maxime Herodoti, satis mihi videor in Præf. demonstrasse. (Sed, cum vox ἀγαθοεργὸς de anima mundi in Platonis Legibus legatur, Plutarcho teste in duobus locis supra a nobis citatis, Timæi glossam mutilam esse suspicamur, in hunc fere modum corrigendam: 'Αγαθοεργοὺς 'Αττικοὶ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασαμένους τι, ἔστι δὲ καὶ ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι οἱ 'Αγαθοεργοὶ, αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν ἱππέων ὑπ' Ἐφόρων. Vide Lexica S. Germ. infra citata.) 'Αγαθοεργοὺς certe nec Plato commemorat, nec ullus, quod sciam, veterum scriptorum, præter Herod., qui eos i. 67. accurate describit: Ἐς οὗ δὴ Λίχης τῶν ἀγαθοεργῶν καλεομένων Σπαρτιητέων ἀνεῦρε. Οἱ δὲ ἀγαθοεργοί εἰσι τῶν ἀστῶν, ἐξιόντες ἐκ τῶν ἱππέων αἰεὶ οἱ (leg. οἱ αἰεὶ) πρεσβύτατοι, πέντε ἔτεος ἑκάστου. Τοὺς δεῖ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἂν ἐξίωσιν ἐκ τῶν ἱππέων, Σπαρτιητέων τῷ κοινῷ διαπεμπομένους, μὴ ἐλαύνειν ἄλλους ἄλλῃ. Lex. Rhetor. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.) fere consentiens cum Hesych. (l. c.): 'Αγαθοεργοί· εἰσιν οἱ ἐκ τῶν ἱππέων ἐξιόντες, ε' (deest in Bek-

[1] Quod addit vir doctus, "Omissa est hæc vox in Steph. Thes. L. Gr.," plane falsum est.

keri Anecd. Gr. l. c.) ἑκάστου ἔτους, ὡς Ἡρόδοτος, ἢ οἱ τῶν ἀρχόντων ὑπηρέται, ἢ οἱ ἀγαθόν τι ἐργασάμενοι. Lex. S. Germ. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 333): Ἀγαθοεργοί· Ἀττικοὶ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασαμένους τι, ἔστι δὲ καὶ ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι οἱ Ἀγαθοεργοί, ἄρχουσι δὲ τῶν ἐξ καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως παρανομησάντων, ὡς φησι Δίδυμος ἐν τῇ Τροικῇ Λέξει. Ubi expunge τῶν ἐξ, temere natum ex sequentibus. (Deest in Bekkeri Anecd. Gr. l. c.) Ἀγαθοεργοῖς similes fuerunt * Στατοί, etiam ab Hesych. commemorati, (Στατοί· ἀρχή τις.) Lex. Rhetor. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 305.): Στατῶν· ἄρχοντές εἰσι, παραπλησίαν ἔχοντες τοῖς Ἀγαθοεργοῖς ἀρχήν. (Cum οἱ Στατοὶ τοῖς Ἀγαθοεργοῖς comparentur, forte οἱ Στατοὶ apud Cretenses fuerint iidem, qui a Lacedæmoniis οἱ Ἀγαθοεργοὶ appellati sunt.) Ceterum hanc insititiam glossam, ut alias ex Timæo plures, in Lex. suum transtulit Suidas, (cf. Zonar. p. 13.) Sed quod ibi additur, ἐκ Ἐφόρων, mendosum est. Id cum non fefellisset Kusterum, ὑπ' Ἐφόρων correxit, ut sensus sit, Agathoergos ab Ephoris ex Equitum numero delectos fuisse. Nihil verius. Atque hanc emendationem prorsus confirmat varians lectio, quam in margine Suidæ sui, qui nunc penes cl. Santenium est, notarat J. Gronov.: 'Αγαθοεργοί· αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν ἱππέων ὑπ' Ἐφόρων." " Vide G. Wakef. Sylv. Crit. v. p. 70. Wessel. Diss. Herod. p. 104. ad Herod. p. 33. 275." Schæf. in Mss.]

Ἀγαθουργία, ας, ἡ, Beneficentia, Beneficium, Bonum opus. [" Verba Cyrilli Alex. in c. ii. Micheæ p. 409. adscribi merentur: Χρὴ μετανοεῖν ῥηρημένους ἀπαλλάττεσθαι μὲν τῶν ἐκ φαυλότητος ἐγκλημάτων, δακρύειν δὲ οὕτω, καὶ ἐξομολογεῖσθαι Θεῷ, τετιμηκύτας ἤδη τὸ ἀγαθουργεῖν· ὁ γὰρ Θεὸς οὐχ ἁπλῶς εἰς δάκρυον, καὶ εἰς χρηστοὺς ἐμβλέψεται λόγους, ἀλλ' εἰς ἔθη (ἤθη) καὶ τρόπους. Ὀνησιφόρον δὲ τότε τὸ κλαίειν ἔσται, ὅταν φαίνωνται τῆς ἀγαθουργίας οἱ τρόποι τῇ τῆς φαυλότητος ἀνατροπῇ * συνεισθέοντες· ἀναιρουμένης γὰρ ἐν ἡμῖν τῆς ἁμαρτίας, ἡ τῆς ἀρετῆς * παρεισρέχει γένεσις: Oportet eos, qui resipiscentiam acturi sunt, malitiæ quidem criminibus liberari, deinceps vero lacrymas profundere, et Deo confiteri, bonorumque studium amplecti. Deus enim non simpliciter ad lacrymas et ad bona respiciet verba, sed ad consuetudines et mores. Tunc vero fletus utilis erit, quando studium bonorum operum cum eversione malitiæ erit conjunctum: sublato enim in nobis peccato, virtutis generatio statim ingreditur. Habet ergo ἀγαθουργέω eandem significationem, quam ἀγαθοεργέω, quo Apostolus usus est 1 Tim. vi. 18. Et ἀγαθουργία est ἀγαθοεργία. Theophylact. ad 1 Tim. vi. 18., Εἰ πλουτεῖν θέλεις, ἐν ἀγαθοεργίᾳ πλούτει, Si ditari cupis, bonis operibus abunda." Suicer. Thes. Eccles. Cf. Idem in Obss. Sacr. c. x. p. 312. Clemens Alex. Str. iv. p. 566. 23., Ἐγκρατεύεσθαι μὲν γὰρ ἀγαθοεργίας, κακίας ἔργον, ἀπέχεσθαι δὲ ἀδικίας, σωτηρίας ἀρχή, i. e. interprete Sylburg., Nam continere se a boni operatione, malitiæ opus est, et contra, abstinere ab injuria, salutis est initium. Idem ibid. vi. p. 794. 1., Οἱ μὴ καταμείναντες ἐν ἑβδομάδι ἀναπαύσεως, ἀγαθοεργίᾳ δὲ θείας ἐξομοιώσεως εἰς * ἀγδοαδικῆς εὐεργεσίας κληρονομίαν ὑπερκύψαντες, ἀκορέστου θεωρίας εἰλικρινεῖ ἐποπτείᾳ προσανέχοντες, i. e. Deo assimilati bonorum operum effectione. Etym. p. 5. 26., * Ἀγαθοέργεια· ἡ ἀγαθοῦ ἔργου προθυμία. Sylburg. in Ind.: " Rectius ἀγαθοεργία." Et sic Zonar. p. 24., ubi idem artic. extat. Const. Manassis Annales in Meursii Opp. T. vii. p. 464. de Tiberio, Τὴν μεγαλόδωρον καλὴν βασίλισσαν Σοφίαν Μυρίαις ἀντημείψατο ταῖς ἀγαθοεργίαις. Anti-Attic. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 78., Ἀγαθουργίαν· Ἡρόδοτος πρώτῳ. Respici videtur Herodoti locus, qui legitur in L. i. 67., vide nos supra ad Ἀγαθουργὸς, sed vox ἀγαθουργία ibi non reperitur. Extat vero in L. iii. 154., Κάρτα γὰρ ἐν τοῖσι Πέρσῃσι αἱ ἀγαθοεργίαι ἐς τὸ πρόσω μεγάθεος τιμῶνται, i. e. Nam apud Persas præcipue res præclare gestæ maximis honoribus rependuntur. Sic edidit Schweigh. Ἀγαθοεργίαι, Arch. Vind., sed ἀγαθουργίαι vulgo, quam scripturam satis tuetur ille Anti-Atticistæ locus. Idem in L. iii. 160., Ζωπύρου δὲ οὐδεὶς ἀγαθουργίην (F. teste Schweigh., ἀγαθοεργείην) Περσέων ὑπερεβάλετο παρὰ Δαρείῳ κριτῇ, οὔτε τῶν ὕστερον γενομένων, οὔτε τῶν πρότερον, ὅτι μὴ Κῦρος μοῦνος· τούτῳ γὰρ οὐδεὶς Περσέων ἠξίωσέ κω ἑωυτὸν συμβαλέειν: Dario vero judice, nemo Persarum, nec eorum, qui ante, nec qui post fuerunt, melius de Persis meritus est quam Zopyrus, uno Cyro excepto; nam cum hoc se conferre nemo adhuc Persarum ausus est.]

Ἀγαθοεργὸς, ἔος, ὁ, ἡ, Idem (quod ἀγαθουργὸς), apud Dionys. Areop.

[* Ἀγαθοεργῆτις, ἡ, Dionys. Areop. p. 76. 80., ex Abr. Kallii Mss.]

[* Ἀγαθόεργημα, ατος, τὸ, Method. p. 322., ab A. Kallio in Scedis citatus. Adde Theophylact. Instit. Reg. c. xxvii. p. 94. ed. Paris. 1651., Λάμπε τοίνυν καὶ συ τοῖς ἀγαθουργήμασιν.]

[* Ἀγαθουργῶς, Dionys. Areop. p. 102., notante Abr. Kallio in Mss.]

Ἀγαθουργικὸς, [ὴ, ὸν, Beneficus, Benignus,] apud Dionys. Areop. sæpe de Deo.

[* Ἀγαθουργικῶς, Benefice, Benigne, Dionys. Areop. de Eccles. Hier. iv. 3. 12., ex A. Kallii Mss.]

[* Ἀγαθοφανὴς, ὁ, ἡ, Boni speciem habens. Democrat. Sent. p. 629. ed. Galei, Κίβδηλοι καὶ ἀγαθοφανέες, οἱ λόγῳ μὲν ἅπαντα, ἔργῳ δὲ οὐδὲν ἔρδοντες.]

[* Ἀγαθοφίλης, ὁ, ἡ, Dionys. Areop. Epist. viii. p. 229., ex A. Kallii Mss.]

[* Ἀγαθόφρων, ὁ, ἡ, " gut gesinnt, Procli Paraphr. p. 229." Schneideri Lex.]

Ἀγαθοφυὴς, έος, ὁ, ἡ, Natura sive Indole bonus. Ex ἀγαθὸς, et φυή.

Ἀγαθοφυία, ας, ἡ, Bonitas a natura proveniens.

[Ἀγαθὸν ὄν· τὴν λίκνον, Hesych. " Scrib. τὸ λίκνον. Verba, ut videtur, quæ interpretatur, eorum, qui λίκνον, sive Vannum mysticam circumferebant. Quod Athenis a patrimo fiebat puero, qui quernis coronatus foliis, manu τὸ λίκνον, plenum panibus, tenens, verba illa proferebat, Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον. Sicut autem, testibus Grammaticis, τὸ ἐκ δρυῶν καὶ ἀκανθῶν, κακὸν dicebant, ita per τὸ λίκνον, τὸ ἀγαθὸν significabant. Et fortasse scripsit, Ἀγαθόν· καλὸν, ἢ τὸ λίκνον." Heinsius. " Leg. Ἀγαθὸν ποιητὴν Λῖνον." Perger. " Ἀγάθοσμον, πήλινον." Bruno. Sic Phavor. ex Etym. p. 5. 34., Ἀγάθοσμον· πήλινον. " Ἀγάθοσμον exponitur in Lex. " meo vet. πήλινον, i. e. Luteum, E luto factum. " Alioqui significaret potius Bono odore præditum." H. St. Thes. Ind. " Πήλινος Ionico more pro Vineo accipiendum videtur, quales sunt etiam ἀνθοσμίαι οἶνοι." Sylburg. " Quod sibi æque ignotum esse ait Kuster., ac Hesychii verba. Cl. Wasse, in literis ad Kuster., etiam Ἀγάθοσμον· πήλινον legit, explicans, οἶνος ἀνθοσμίας. Ἀγαθονὸν legit Is. Vossius, monetque hæc verba, ab Ἀγαθὸν usque ad Ἀγάμενοι," poni debuisse post Ἀγαθοεργοί. Idem notat cl. Heinsius. Cetera N. L." Alberti. Nostra quidem sententia, rem acu tetigit Toup. Emendd. in Suid. et Hesych. T. iv. p. 298., cujus hæc sunt verba:—" Scribo, Ἀγαθοὸν· ταχινόν. Hesych. Θοόν· ταχεινὸν, ubi melius ταχινόν. (Ταχεινὸν in Cod. Ven. legi testatur N. Schow. Ταχινὸν malit et Albertius.) Dicitur autem * ἀγαθοὸς ab ἄγαν et θοὸς, ut ἀγακλυτὸς et similia."]

[* Ἀγαθοπτικὸς, ἡ, ὸν, ut Ἀγαθοπτικὴ δύναμις apud Dionys. Areop. de Div. Nom. iv. 23. Vide G. Pachymer. Paraphr., et Maximi Scholia ad h. l. p.

[1] Hesych. Ἀγάμενοι· θαυμάσαντες. Supra ad v. Ἀγέομαι et ad v. Ἄγαμαι p. 98. D., legendum esse monuimus vel Ἀγασάμενοι, (ut idem Hesych. alibi scripsit, Ἀγασάμενοι· θαυμάσαντες, φοβηθέντες), vel potius Ἀγάμενοι· θαυμάζοντες. Sed vulgatam lectionem satis tueri videtur Maximi Scholium in Dionys. Areop. Ἀγάμενος· θαυμάσας, ἐκπλαγείς.

[2] " ΑΓΑΘΕΩΡΕΙΝ, Inspectare et considerare velut ii qui rem diu non visam inspiciunt, ut tradunt Lexx. vulg. nullo tamen " nominato auctore. Proprie autem magis ἀγαθεωρεῖν esset, Valde et intentis oculis inspectare et considerare: vel Cum " admiratione contemplari, Admirabundum stupentemque intueri." H. St. Thes. Ind.

" ΑΓΑΜΗΣΤΩΡ, Valde consultus, Apollinis epitheton, ut tradunt vulg. Lexx." H. St. Thes. Ind.

199. cujus hæc sunt verba: Ἰδοὺ ἐνταῦθα σαφῶς φησὶν, ὅτι ἐξ ἀγγέλων οἱ δαίμονες τὰς γὰρ δοθείσας αὐτοῖς ἀγγελικὰς δωρεὰς οὐκ ἀποβάλλουσι, τοντέστιν ὕπερ ἐκ φύσεως ἔχουσιν ἀγαθὸν, οὐ μετατρέπουσιν, εἰ καὶ αὐτοὶ μὴ βούλονται ὁρᾶν τὸ ἐν αὐτοῖς φῶς, μύσαντες αὐτῶν τὰς ἀγαθοπτικὰς δυνάμεις, ὡς τὸ εἰρημένον περὶ τῶν Ἰσραελιτῶν, Τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, καὶ τοῖς ὠσὶν αὐτῶν βαρέως ἤκουσαν, μήποτε ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτούς. Σημείωσαι δὲ, ὅτι φωτοειδεῖς καὶ οἱ δαίμονες· μᾶλλον δὲ φῶτα κατ' οὐσίαν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἄγγελοι· οὕτω καὶ ἐν Εὐαγγελίοις, Ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶν ὡς ἀστραπήν. Horum locorum notitiam debemus A. Kallio in Mss.]

[* Ἀγαθῶδες, Sampsuchum, Append. ad Dioscor. iii. 47. p. 454. Sic citat Du-Cang. Glossar. Gr., sed, pro ἀγαθῶδες, in Saraceni Ed. est * Ἀγαθίδες.]

[* Ἀγαθώννμος, Pseudo-Plutarcho de Fluminibus nomen est auctoris libri, cui titulus fuit Περσίς. Vide Meursii Bibl. Gr., in Opp. T. iii. p. 1075. E.]

[* Ἀγαθωνυμία, ας, ἡ, Dionys. Areop. p. 179. 184., ex A. Kallii Mss.]

¶ Ἀγαθύνω, F. υνῶ, Bonum efficio, Bonum reddo, Beneficio afficio, (Exhilaro). Dionys. Areop. Jungitur accusativo. [Verbum hoc Alexandrinorum proprium est, sed de eo silet Sturzius in Lib. de Dial. Maced. et Alex. Ruth. iii. 10., Ἠγάθυνας τὸ ἔλεός σου τὸ ἔσχατον ὑπὲρ τὸ πρῶτον, Meliorem fecisti misericordiam tuam posteriorem, quam priorem. 3 Reg. i. 47., Λέγοντες, Ἀγαθύναι ὁ Θεὸς τὸ ὄνομα Σαλωμὼν ὑπὲρ τὸ ὄνομά σου, καὶ μεγαλύναι τὸν θρόνον αὐτοῦ ὑπὲρ τὸν θρόνον σου, ubi ἀγαθῦναι est Bonum nomen facere. 4 Reg. ix. 30., Καὶ Ἰεσάβελ ἤκουσε, καὶ ἐστιμμίσατο[1] τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἠγάθυνε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, i. e. Exornabat caput suum. 4 Reg. x. 30., Ἀνθ' ὧν ὅσα ἠγάθυνας ποιῆσαι τὸ εὐθὲς, Eo quod bonum tibi visum est, facere rectum. Ps. l. 18., Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σίων, i. e. Benefac Sioni. Vide Biel. Thes. Philolog.] At in Bibliis usurpatum est absolute eo loco, Ἀγάθυνον, Κύριε, τοῖς ἀγαθοῖς, Bonus vel beneficus esto, Domine, erga bonos. Nisi forte scriptum est male ἀγάθυνον pro ἀγαθύνον. [Psalm. xxxv. 3., Τὰ ῥήματα τοῦ στόματος αὐτοῦ ἀνομία καὶ δόλος, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι τοῦ ἀγαθῦναι. Clemens Alex. Str. vi. p. 792. 27., Θεὸς ὄντως καὶ πατὴρ ἀγαθὸς, ὢν τε καὶ γινόμενος ἐν ἀξιαλείπτοις εὐποιΐαις, ἐν * ταυτότητι τῆς ἀγαθωσύνης * ἀπαραβάτως μένει· τί γὰρ ὄφελος ἀγαθοῦ, μὴ ἐνεργοῦντος, μηδὲ ἀγαθύνοντος; Idem ibid. vi. p. 823. 14., Θεοῦ μόνον τὸ ἀγαθύνειν ἔργον ἐστίν. Suidas, a G. Wakef. in Mss. citatus, Μαλθάξαι· ἀγαθύναι, καταπραΰναι, Emollire. Sic edidit Kuster. vel sua vel typothetæ culpa, pro ἀγαθῦναι, ut in Ed. Mediolan. legitur.[2] Hesych. Ἐπιεικεύσατο· ἠγάθυνεν. Glossa sacra est; respicitur enim Esdr. ix. 8., Ἐπιεικεύσατο ἡμῖν ὁ Θεὸς, Clementem se nobis præbuit Deus.]

Ἀγαθύνομαι, Pass. Bene afficior, vel Bene affectus sum, In bonitatem sum pronus, Bonitatis sum particeps. In Bibliis, Nehem. ii. (5.) Ἀγαθύνεσθαι ἐνώπιόν τινος, pro eo, quod Hebr. verba sonant, Placere coram facie alicujus. [Locus est hic: Εἰ ἀγαθυνθήσεται ὁ παῖς σοῦ ἐνώπιόν σου, ὥστε πέμψαι αὐτὸν, Num placet tibi servus tuus, ut mittas illum, ut Biel. Thes. Philolog. vertit. Cf. v. 6. Καὶ ἠγαθύνθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.] Dan. vi. (23.), Ὁ βασιλεὺς πολὺ ἠγαθύνθη ἐπ' αὐτῷ, pro Gavisus est super eo, [Rex valde lætabatur propter illum, Biel.] Quæ significationes ab etymologia ipsius verbi alienæ sunt. Habetur et aliis locis, sed non consensu omnium exemplarium. [Jud. xvi. 25., Ὅτε ἠγαθύνθη ἡ καρδία αὐτῶν, Cum essent hilares. Sic ἀγαθὸς in Bibliis usurpatur pro Hilaris, ut Sir. xxx. 27., Λαμπρὰ καρδία καὶ ἀγαθὴ, Cor splendidum et hilare. Cf. 1 Reg. xxv. 36., Καὶ ἡ καρδία Νάβαλ ἀγαθὴ ἐπ' αὐτόν. Sir. xxxv. 8. 9., Ἀγαθὸς ὀφθαλμὸς, Oculus vel vultus hilaris. Vide Bielii Thes. Philolog. et inprimis Gatak. Diss. de N. T. Stilo c. xiii. p. 86. b—f. Jud. xviii. 20., Καὶ ἠγαθύνθη ἡ καρδία τοῦ ἱερέως, Et bonum videbatur Sacerdoti. 1 Macc. i. 14., Καὶ ἠγαθύνθη ὁ λόγος ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτῶν. Clemens Alex. Str. v. p. 626. 27. loco ad v. Ἀγαθοποιΐα citato. Maximi Scholia p. 308. in Dionys. Areop., Τοῦτο γὰρ ἡ ἀρχὴ καὶ αἰτία τοῦ θεοῦσθαι καὶ ἀγαθύνεσθαι. Simplic. Comment. in Epicteti Enchirid. i. p. 23=12. b., Αὕτη οὖν ἡ αὐτοκίνητος οὐσία, ἅτε ὑποβᾶσα τοῦ ἀκινήτου, καὶ κατὰ μέθεξιν ἀγαθυνομένη, κινεῖται μὲν ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν, ἀλλ' ἀφ' ἑαυτῆς κινεῖται, καὶ οὐκ ἀπ' ἄλλον, ἐφιεμένη τε αὐτοῦ καὶ * κατορεγομένη, Hæc igitur natura, quæ interno motu sibique proprio cietur, inferior quidem naturis immobilibus, et bonum nonnisi participatione accipiens, movetur illa quidem ad bonum, sed suapte vi movetur, non aliena, cum illud desiderat appetitque. Idem ibid. xxxviii =xxxi. p. 386=242. c., Οὕτω πολλῷ μᾶλλον τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητος, τῆς καὶ τὸν ἥλιον τῷ κόσμῳ δωρησαμένης, πάντα μετέχει * ἀπραγματεύτως, καὶ ἀγαθύνεται, κατὰ τὰ μέτρα τῆς ἑαυτῶν ἐπιτηδειότητος, οὐδὲν εἰς τοῦτο τοῦ Θεοῦ πονοῦντος, οὐδὲ περισπωμένου, Sic multo magis divina bonitate, quæ et solem mundo donavit, omnia fruuntur absque illius molestia, et bona fiunt, pro ratione sui captus, nihil idcirco operose laborante Deo neque distracto. G. Wakef. in Mss. Synesium p. 137. citat.]

[* Ἀγαθόω, Benefacio. Jer. xliv. 27. 1 Reg. xxv. 31., Καὶ ἀγαθώσαι Κύριος τῷ κυρίῳ μου, καὶ μνησθήσῃ τῆς δούλης σου ἀγαθῶσαι αὐτῇ, ubi construitur cum dativo, at in Jer. xxxii. 41. cum accusativo, quemadmodum et Sir. xlix. 10., Καὶ γὰρ ἐμνήσθη τῶν ἐχθρῶν ἐν ὄμβρῳ, καὶ ἀγαθῶσαι τοὺς εὐθύνοντας ὁδούς. Vide Biel. Thes. Philol. Vox hæc in Schneideri Lex. non legitur.]

" Ἀγάθων, nomen tragici cujusdam, qui ob mol-
" litiem taxatur ab Aristoph. præsertim, [Thesmoph.
" 29. et passim in primo fabulæ actu, Ran. 83.
" ' Aristoph. Fragm. 278.' Schæf. in Mss.] Unde
" et Ἀγαθώνειος (s. * Ἀγαθώνιος) αὔλησις dicitur ἡ

" ΑΓΑΠΤΕΡΕΩΣ, Valde volueriter, si ita loqui liceret, i. e. pernicissime, Citissime, Celerrime, item Prompte, Prompto et " alacri animo, Lubenter. Ab Hesychio enim exponitur non solum ταχίως, sed etiam προθύμως, ἀσμένως." H. St. Thes. Ind. Lege, cum Ruhnken., quem vide in Epist. Crit. i. p. 105., Ἀτερπέως.

[1] Alex. ἐστιβείσατο, Ald. ἐστιβίσατο, C. ἐστιβάσατο, teste L. Bosio. Verbum * Στιβίζω, de quo v. nos supra p. ccccxlix. b., legitur in Eusebii Eccles. Hist. v. 18. p. 131. A., Προφήτης, εἰκέ μοι, βάκτεται; προφήτης στιβίζεται; προφήτης * φιλοκοσμεῖ; προφήτης τάβλαις καὶ κύβοις παίζει; προφήτης δανείζει; Et * Καθυποστιβίζω extat in Nicolai Damasceni Historiarum Excerptis p. 20. ed. Orellii, Ὥιμην αὐτὸς ἀξιώτερος εἶναι τοῦτο τὸ γέρας ἔχειν, ἀνδρειότερός τε ὢν καὶ ὠφελιμώτερος βασιλεῖ ἢ σὺ, ὁ * κατεξυρημένος τε καὶ καθυποστιβισμένος τὼ ὀφθαλμὼ, ψιμυθίῳ δὲ τὸ χρῶμα ἐναλειφόμενος. Vide Vales. ibi, et Boissonad. ad Philostr. p. 580. Hesych. Ὑπογράμματα· στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν. " Lego, Στίγματα. Hesych. Στίγματα· ποικίλματα. Scribe, Στιβίσματα." Toup. Emendd. in Suid. et Hes. T. iv. p. 154. Imo recte se habet uterque Lexicographi locus. Vide nos supra l. c. I. C. Gottl. Ernestio judice p. 253., glossa, Στίγματα· ποικίλματα, sacra est, afferente e Cantic. i. 10., Μετὰ στιγμάτων τοῦ ἀργυρίου, ubi Symm. habet ποικιλμάτων. " Cautio adhibenda est in iis glossis, quæ plura glossemata habent. His quando locus ex vetere scriptore adjungitur, non statim sequitur, totam glossam ad eum locum pertinere. Interdum enim unum modo ex pluribus glossematibus, et plerumque ultimum loco allato accommodandum est, reliquis ad longe alios scriptores pertinentibus. Ejus observationis exemplum est in hac glossa Suidæ: Στίγματα· πληγαί, τραύματα, ἢ ποικίλματα· Αἰλιανὸς, Τὰ βιβλία καταφλέξας τῶν ἀθέων τε καὶ ἀσεβῶν καὶ ἐκτεθηλυμμένων στιγμάτων, τὴν στοᾶν ἀναδείσειε κηρῷ ὑγρῷ, καὶ ἐκπλάσαιτο. Errat vehementer, qui omnia illa glossemata ad locum Æliani, qui affertur, explicandum valere putet. Nam diversæ unius ejusdemque vocabuli significationes ad unum locum conferri non possunt. Immo vero τὰ στίγματα in Æliano notant sola ποικίλματα. [Vide H. St. Thes. T. iii. p. 1033.] Ceteræ significationes, πληγαί, et τραύματα, referendæ sunt ad illa verba Pauli, Τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ, Gal. vi. 17. Ergo glossa sacra est, si ita enuncies, Στίγματα· πληγαί, τραύματα. Sin ita, Στίγματα· ποικίλματα, non est sacra, sed solum Ælianum spectat." J. C. G. Ernestii Dissert. de Glossis sacris Suidæ et Phavor. p. xix.

[2] Regulæ de Prosodia, ab Hermanno editæ p. 432.: Ὀτρύνω, ἀλγύνω, καὶ τὰ ὅμοια μακρὸν ἔχει τὸ δίχρονον, ὥστε τὸ ὀτρῦνον, ἀλγῦνον, * προπεριισπῶνται· ὀτρύνω, ὁ μέλλων ὀτρυνῶ, ὁ ἀόριστος ὄτρυνα, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ὀτρῦναι, ὃ καὶ προπεριισπᾶται κατὰ τὸν κανόνα· εἰ μέν τοι περισπᾶται ὁ μέλλων, καὶ τὴν παραλήγουσαν αὐτοῦ ἐκτείνει ὁ ἀόριστος. Οὕτως οὖν καὶ τὸ ἀλγῦναι, μολῦναι, ὀξῦναι, σὺν τούτοις καὶ τὸ δῦναι. Ὀρύξαι, ἀμύξαι, καὶ τὰ ὅμοια παροξύνονται.

" μαλακὴ, ut tradit Hesych. Suidas addit ita vocatam
" fuisse τὴν εὔκρατον καὶ ἡδίστην. [Locus est: Ἀγα-
θώνειος αὔλησις· ἡ μαλακὴ καὶ ἐκλελυμένη, ἡ μήτε
χαλαρὰ, μήτε πικρὰ, ἀλλ' εὔκρατος καὶ ἡδίστη. Schol.
ad Aristoph. Ran. v. 83.: Οὗτος τραγικὸς ποιητὴς ἐπὶ
μαλακίᾳ διεβάλλετο—οὗτος δὲ ὁ Ἀγάθων κωμῳδοποιὸς
τοῦ Σωκράτους διδασκάλου, ἀγαθὸς τὸν τρόπον καὶ τὴν
τράπεζαν λαμπρός· καὶ φασὶν ὅτι Πλάτωνος συμπόσιον
ἐν ἑστιάσει αὐτοῦ γέγραπται, πολλῶν ἅμα φιλοσόφων
σὺν αὐτῷ καταχθέντων. Hunc locum descripsit Sui-
das. Cf. Hesych. et Zonar. p. 13. " Falluntur
Wolfius et Portus, qui hæc (sc. Κωμῳδοποιὸς κ. τ. λ.)
de alio Agathone, et a priori diverso, accipienda
putant.' Nam ex Schol. Aristoph. clarissime patet,
hæc ad unum eundemque Agathonem pertinere.
Turbat tamen nonnihil vox κωμῳδοποιὸς, quoniam
Agatho non fuit Poeta Comicus, sed Tragicus, ut
non solum Suidas hoc ipso loco docet, sed etiam
Aristoph. Thesm. p. 766., ubi eum expresse τραγῳ-
δοποιὸν vocat. Quare, qui hoc loco τραγῳδοποιὸς
pro κωμῳδοποιὸς scribendum censuerit, me non habe-
bit dissentientem." Kuster. Sed rem acu tetigit
Bentl. Opusc. p. 63., a Schæf. in Mss. laudatus:—
" An ergo delicatior noster Agatho etiam comœdias
conscripsit? Minime vero, licet doctissimus Greg.
Gyraldus Dialog. de Poet., hoc ipso loco motus, id
affirmet. Oscitantis nostri scholiastæ, eumque dein
secuti Suidæ, tantum error est, cum narratio non
alio, nisi hoc, fundamento sit excitata. Erat in
ædibus hujus Agathonis Platonis convivium, in cujus
fine (p. 336., Τὸν τέχνῃ τραγῳδοποιὸν ὄντα, καὶ κωμῳ-
δοποιὸν εἶναι,) inducitur Socrates, probans Agathoni
et Aristophani, 'Earundem esse partium, utrumque,
et tragœdias et comœdias, scribere, eumque, qui
bonus tragicus esset, esse etiam comicum.' Hinc
lepidam historiam Grammatici nostri conflarunt,
esse Agathonem Comicum, discipulum Socratis."
Vide Luciani Rhet. Præc. T. iii. p. 11. atque Plut.
Sympos. i. 1. et iii. 1. T. viii. p. 422. 13. et p. 559.
1. Vide et Meursii Bibl. Gr. in Opp. T. iii. p. 1075.
d. Zenob. αὐλητὴν eum vocat, ubi lege Schottum.
Plut. de Cupid. Divit. T. viii. p. 90. 7., Ὡς γὰρ Ἀγά-
θων τὸν αὐλὸν ἀπέπεμψεν ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τὰς
γυναῖκας, οἰόμενος ἀρκεῖν τοὺς λόγους τῶν παρόντων·
οὕτως ἀποπέμψειας ἂν καὶ στρωμνὰς ἁλοιηγοὺς, καὶ τρα-
πέζας πολυτελεῖς, καὶ τὰ περιττὰ πάντα, τοὺς πλουσίους
ὁρῶν χρωμένους, οἷς οἱ πένητες. Idem Sympos. iii. 1.
p. 557. 14., Θαυμάζω δὲ καὶ Ἐράτωνα τοῦτον, εἰ τὰς
μὲν ἐν τοῖς μέλεσι παρακρούσεις βδελυττόμενον καὶ
κατηγοροῦντα τοῦ καλοῦ Ἀγάθωνος, ὃν πρῶτον εἰς τρα-
γῳδίαν φασὶν ἐμβαλεῖν καὶ ὑπομίξαι τὸ χρωματικὸν,
ὅτε τοὺς Μυσοὺς ἐδίδασκεν, αὐτὸς δὲ ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε,
ποικίλων χρωμάτων καὶ ἀνθηρῶν τὸ συμπόσιον ἐμπέπληκε.
Ubi aut βδελύττεται καὶ κατηγορεῖ legendum esse,
aut deesse aliquid, e. c. βδελυττόμενον ἐπιδείκνυται
καὶ κατηγοροῦντα, monet Reisk. Per τὸ χρωματικὸν
autem hoc loco colores dicendi, seu figuras et sche-
mata, ad quæ referuntur etiam antitheta, intellexit
Perizon. ad Æl. V. H. xiv. 13., Πολλοῖς καὶ πολλάκις
χρῆται τοῖς ἀντιθέτοις ὁ Ἀγάθων. Ἐπεὶ δέ τις, οἷον ἐπα-
νορθούμενος αὐτὸν, ἐβούλετο περιαιρεῖν αὐτὰ τῶν ἐκείνου
δραμάτων, εἶπεν· Ἀλλὰ σύ γε, γενναῖε, λέληθας σεαυ-
τὸν, τὸν Ἀγάθωνα ἐκ τοῦ Ἀγάθωνος ἀφανίζων. Οὕτως
ἐκόμα ἐπὶ τούτοις ἐκεῖνος, καὶ ᾤετο τὴν αὐτοῦ τραγῳδίαν
ταὐτ' εἶναι. Vide Kulm., qui Agathonis antithetorum
gustum ex Aristot. et Athen. dedit. Συναγ. Λέξ. χρησ.
in Bekk. Anecd. Gr. i. 410. Ἀντίθετον· τὸ σχῆμα
τῆς φράσεως, ὡς ἡμεῖς, Ἀριστοφ. Θεσμοφ., Καὶ κατ'
Ἀγάθων' ἀντίθετον ἐξευρημένον. Quin et hic, notante
Meursio l. c., τῶν ἐμβολίμων auctor fuit: Aristot. de
Poet. xxxii. p. 61. ed. Tyrwh., Καὶ τὸν χορὸν δὲ ἕνα
δεῖ ὑπολαβεῖν τῶν ὑποκριτῶν, καὶ μόριον εἶναι τοῦ ὅλου,
καὶ συναγωνίζεσθαι, μὴ ὥσπερ παρ' Εὐριπίδῃ, ἀλλ'
ὥσπερ παρὰ Σοφοκλεῖ. Τοῖς δὲ λοιποῖς τὰ διὰ δόμενα
οὐ μᾶλλον τοῦ μύθου, ἢ ἄλλης τραγῳδίας ἐστί· διὸ ἐ
ἐμβόλιμα ᾄδουσι, πρώτου ἄρξαντος Ἀγάθωνος τοῦ τοιού-
του· καί τοι τί διαφέρει, ἢ ἐμβόλιμα, ᾆδειν, ἢ ῥῆσιν ἐξ
ἄλλου εἰς ἄλλο ἁρμόττειν, ἢ ἐπεισόδιον ὅλον; De
Agathone hoc Pausaniæ et Euripidi amato egit Æl.
V. H. ii. 21. et xiii. 4. In Agathonem quendam,
fortissimum virum, in pugna pro Abderis interfectum,
extat Anacreontis Epigr. p. 470. ed. Fisch. et Anthol.
T. i. p. 56. ed. Jacobs. " Agathonis Samii
Grammatici Περὶ Ποταμῶν secundum citat Stobæus
Serm. xcviii. Ejusdem, puto,[2] est Περίπλους Πόντου:
Schol. Apollon. R. ii. (1015.), Ἀκριβέστερον δὲ ὁ
Ἀγάθων ἐν τῷ τοῦ Πόντου Περίπλῳ. Item Σκυθικά:
Plut. de Flum. Ἱστορεῖ Ἀγάθων ἐν δευτέρῳ Σκυθικῶν."
Meursius Bibl. Gr. i. in Opp. T. iii. p. 1075. c.]

" At Ἀγαθώνιος, nomen regis cujusdam
" Tartessiorum, ut idem Suidas tradit, pro quo ap.
" Herod. (i. 163.) est Ἀργανθώνιος." H. St. Thes. Ind.
[Ἀργανθώνιος quidem legitur non solum apud Herod.
(ubi tamen, teste Schweigh., Ἀγανθώνιος est in Cod.
F.) sed etiam apud Cicer. de Senect. xix., Lucian.
Macrob. x. T. iii. p. 214., Hesych. v. Γαλῆ, Tzetzam
ad Lycophr. 643. (ubi Vitt. 2 et 3. Ἀγαθώνης, " forte
Ἀγαθώνιος, ut Suid." Muller.) Plin. H. N. vii. 48.,
Valer. Max. viii. c. 13. n. 4. extr., Censorin. de Die
nat. xvii., et Sil. Ital. iii. 396., sed, quo minus nos
cum Porto, Kustero, et Mullero ad Tzetzæ Scholia
in Lycophr. 643., Ἀργανθώνιος pro Ἀγαθώνιος Suidæ
restituendum censeamus, obstat verborum ordo. Vitio-
sum igitur codicem Suidas secutus esse videtur.]

ΑΓΑΛΛΩ, Fut. ἀγαλῶ, Præt. αλκα, Orno, Insignio,
Decoro. Ex ἀγάω ἀγῶ deductum, ut vult Eustath.[3]
(ad Il. Λ.) p. 867. (20.): ideo Ἀγάω cum toto suo
comitatu illi præposui. [Idem ad Il. Z. p. 656. 59.,
Τὸ δὲ πῆλεν, ἔχει καὶ ἀπαρέμφατον κείμενόν που ἐν
τοῖς ἐξῆς, καθ' ὁμοιότητα τοῦ σφῆλαι, καὶ τοῦ ἰῆλαι, καὶ
τοῦ ἀγῆλαι, οἷον εὐνὰς ἀγῆλαι παρ' Εὐριπίδην, ἀντὶ
τοῦ τιμῆσαι, τελέσαι μετ' ἀγαλλιάσεως· ὥσπερ δὲ πάλ-
λω ἔπηλα, οὕτω καὶ ψάλλω ἔψηλα, ἐξ οὗ καὶ τὸ ψηλα-
φᾶν κιριολεκτεῖται, ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Schol. ad
Aristoph. Pac. v. 399., Ἀγάλλειν δὲ, ποιεῖν, σκευάζειν,
κοσμεῖν· ἀγάλλω μ. ἀγαλῶ, ὁ α ἀόριστος ἤγαλα,
κοινῶς, καὶ ἤγηλα, Ἀττικῶς, ὅθεν τὸ ἀπαρέμφατον
ἀγῆλαι. Vide P. apud Kuster. ad Suid. v. Ἀγῆλαι.
Suid., Zonar. p. 35., et Grumm. S. Germ. in Bek-
keri Anecd. Gr. T. i. p. 324.: Ἀγάλλει· ποιεῖ,
σκευάζει, κοσμεῖ. Thom. M. p. 4., Ἀγάλλω κάλ-
λιον, ἢ λαμπρύνω. Ἀριστείδης ἐν τῷ Ἀπελλᾶ γενεθ-
λιακῷ· Οἷς δ' ἄν τις ἀγῆλαι (Cod. A. ἀγήλαι et sic
in Aristidis loco, notante Stœbero) τήνδε τὴν ἡμέραν.
Aristidis autem locus extat T. i. p. 68. ed. pr. Oxon.
1722. 4. Excerpta ex Grammatica G. Lecapeni in
Matthiæi Lectt. Mosq. T. i. p. 57.: "Ἀγάλλω· τὸ
κοσμῶ, καὶ ἤγαλλε τὴν τράπεζαν τοῖς ἐδέσμασι, καὶ
ἀγάλλει τὴν ἐσθῆτα τοῖς μαργάροις, ὡς καὶ Ἀριστείδης·
Οἷς δ' ἄν τις ἀγῆλαι τήνδε τὴν ἡμέραν, ἀντὶ τοῦ κοσ-

[1] Meursius quoque, Bibl. Gr. i. in Opp. T. iii. p. 1075. b., hoc Suidæ loco motus, Agathonem Comicum ab Agathone Tragico distinguit. " Agatho hic Comicus fuit et Tragicus simul poeta; nam perperam ex uno duos fecit diversos Voss. in Poetis Gr." Perizon. ad Æl. Var. Hist. ii. 21. Vide eund. ibid. xiii. 4.

[2] " Agatho ἐν τῷ τοῦ Πόντου (Εὐξείνου) Περίπλῳ, forsan Samius, de quo Vossius." Index Scriptt. in Scholiis ad Apollon. R. citatorum, a Schæf. editus.

[3] Locus est hic:—Πρωτότυπον δὲ τοῦ ἰάλλω, τὸ ἰῶ τουτέστι πέμπω, καθὰ καὶ τοῦ ἀχάλλω [leg. ἀσχάλλω], τὸ ἄχω πλεονασμῷ τοῦ σ, ὅθεν καὶ τὸ ἄχος, καὶ τὸ ἄχνυσθαι, καὶ τοῦ θάλλω, τὸ θέω θῶ, ἐξ οὗ καὶ ἄνθος ἐκ τοῦ ἀναθέειν συγκοπὴν, καὶ τοῦ ἀγάλλω, τὸ ἀγάω ἀγῶ, καὶ τοῦ ἐκ βλάβη σφάλλω τὸ σφῶ, ἐκ τοῦ φῶ γεγονὸς αὐτὸ, ἀφ' οὗ προσίλευσει τοῦ σ καὶ τὸ σφάλλω, καὶ τὸ σφαδάζω. καὶ ὁ σφυγμὸς, [leg. σφαδασμός]· οὕτω δὲ καὶ τοῦ ψάλλω πρόεστι τὸ ψῶ, ἐκεῖνο δὲ αὖθις προϋπάκειται τοῦ ψηλαφῶ, ψηλαφᾷν γὰρ κυρίως τὸ ψάλλειν ἐπαφώ-μενον χορδῶν, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ψῶντα χειρί. In Etymologo semper scribitur ἄγω, non ἀγῶ: p. 161. 27., Ἀσχάλλων—παρὰ τὸ ἄχω—γίνεται ἀχάλλω, ὥσπερ ἄγω, ἀγάλλω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἀσχάλλω—ἢ παρὰ τὸ σχῶ, σχάλλω, καὶ ἀσχάλλω: p. 251. 7., Παρὰ τὸ δαίω, παράγωγον δαΐλλω, ὡς ἄγω ἀγάλλω, καὶ ἰῶ ἰάλλω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δέλτα, δαιδάλλω: p. 471. 33., Ἰνδάλλω· ὥσπερ παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἀγάλλω, καὶ ἰῶ τὸ πέμπω, ἰάλλω, οὕτω παρὰ τὸ εἶδω τὸ ὁμοιῶ γίνεται ἰδάλλω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν [ἰνδάλλω]: p. 161. 52., Ἀτάλλων· παρὰ τὸ τλῶ τὸ καρτερῶ καὶ ὑπομένω, γίνεται τλὰς, καὶ ἄτλας, ὁ μὴ δυνάμενος τλῆναι, ἐξ αὐτοῦ, ἀτάλλων, ὁ ἀπαθὴς καὶ μὴ κακοπαθῶν. Etym. ergo verbum ἀγάλλω, non, ut Eustath., ab ἀγῶ, sed ab ἄγω τὸ τιμῶ, quæ etymologia et auctori Lexici S. Germ., apud Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 328. placuit, sed paulo obscurius indicatur.

μῆσαι καὶ τιμῆσαι καὶ δοξάσαι καὶ λαμπρύναι (leg. λαμπρῦναι). Ἀγάλλω γὰρ τὸ κοσμῶ καὶ τιμῶ καὶ λαμπρύνω. Καὶ ἤγαλε, καὶ ἤγηλε, καὶ ἀγῆλαι, ὡς τὸ σφῆλαι καὶ ψῆλαι, ἀντὶ τοῦ κροῦσαι καὶ κινῆσαι. Hesych. Zonar. p. 37., et Etym. p. 9. 52., Ἀγῆλαι· κοσμῆσαι. "Ἀγάλλειν est proprie Nitidare, Splendide atque eleganter expolire, Ornare, ut Eurip. Med. v. 1026., Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν, (vide Eustath. modo citatum, qui Euripidis loc. laudat, sed pessime interpretatur), deinde Vultum et oculos grata specie lætare, ut Livius ait vetus ille Tragicus, hinc Deos honoribus ac venerando lætificare, quam verbi vim egregie declaravit P. Wesseling. ad S. Petit. LL. A. p. 68. Divi cultu erga se mortalium lætiscunt, ut Sisenna scripsit apud Non. p. 133." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. "Ἀγάλλειν proprie est Nitidum reddere, Sic aliquid exornare, ut oculos grata sui specie exhilaret, quam notionem pulcre, ut omnia, explicat Hemsterh. ad Thom. M. in v. Lex. S. Germ. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 328.): Ἀγῆλαι· τιμῆσαι θεὸν, ἀγλαΐσαι.[1] Ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν πάνυ Ἀττικῶν. Καὶ Ἀγήλω, καὶ Ἀγαλοῦμεν ἐρεῖς, καὶ Ἤγαλε (Ἄγαλλε Bekk. Lege vel Ἤγαλλε, vel Ἤγαλε), καὶ Προσαγαλεῖ τὸν θεὸν, ἀντὶ τοῦ, εὔξεται καὶ τιμήσει. Καὶ Ἄγω ἀντὶ τοῦ τιμῶ. Τό τε οὖν Ἄγειν, καὶ τὸ Ἀγῆλαι, Ἀττικὰ, ἀλλὰ τὸ μὲν Ἄγειν πολιτικὸν, τὸ δὲ Ἀγῆλαι κωμῳδικὸν, καὶ ἐγγὺς γλώττης. (Etymologia verbi ἀγάλλω ab ἄγω τὸ τιμῶ hic indicari videtur). Φεύγειν μὲν οὖν χρὴ τὸ τῶν γλωττῶν, εἰδέναι δὲ, εἰ ᾗ (εἴη Bekk.) ἀρχαῖα (ἀρχαία Bekk.) φωνὴ, καὶ σπουδὴ (σπουδῇ Bekk.) σεμνότητος λόγων, χρήσαιτο τῷ τοιούτῳ χαρακτῆρι τῶν ὀνομάτων, φησὶν ὁ Φρύνιχος (sc. in Apparatu Sophistico pleniore, quam nunc superest.) Εὔπολις δὲ τῷ Ἀγῆλαι ἐχρήσατο ἐν Δήμοις· Ἀναθῶμεν νῦν χ' ἡμεῖς τούτοις τὰς δικτὰς εἰρεσιώνας, Καὶ προσαγήλωμεν ἐκελθόντες, (προσαγήλωμ' ἀπελθόντας,[2] Etym. M. p. 9. 52.: in Suida additur, χαίρετε πάντες, δεχόμεθα, pro quo metrum palam flagitat, inquit Kuster.) Ἀριστοφάνης (Pace v. 396., ubi vide Bergler.), Καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι, προσόδοις τε μεγάλαισι ἰδίᾳ (sic Suid. sed διὰ Bekk.) πάντες (sic Suid. sed παντὸς Bekk. vide Schol.) ὦ πότνι' ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί.[3] Ἕρμιππος Ἀρτοπώλισι· Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεούς, οἵους ἐγὼ (sic Suid. sed ἰοὺσ' ἔσω Schol. ad Eurip. Med. v. 1027. et Bekkeri Anecd. Gr.) Καὶ θυμιάσω, τοῦ τέκνου σεσωσμένου. Θεόπομπος Ἡνιελόχῃ· καί σε τῇ νομηνίᾳ Ἀγαλμασίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ. E Comicorum testimoniis, ab hoc Grammatico allatis, quædam sunt apud Suid. Etymol. M. in v. et Schol. ad Eurip. Med. 1027., ex quo in Hermippi fragmento legendum est, Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοὺσ' ἔσω. Vide Kust. in Add. ad Suid. v. Ἀγῆλαι. (Vide nos supra.) Idem Scholiastes Phrynichum de hoc verbo laudat, non Comicum, ut vv. dd. putarunt (v. T. Hemst. ad Thom. p. 5.), sed Atticistam, ut nunc e Grammatico Ms. intelligitur." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 5.] Plato de Legg. xi. (T. ix. p. 160. ed. Bipont.), Οἰκοῦν διανοηθῶμεν ὁ σμικρῷ πρότερον εἴπομεν, ὡς οὐδὲν πρὸς θεῶν τιμιώτερον ἄγαλμα ἂν κτησαίμεθα πατρὸς καὶ προκάτορος παρειμένων γήρᾳ, καὶ μητέρων τὴν αὐτὴν δύναμιν ἐχουσῶν· οὗς ὅταν ἀγάλλῃ τὶς τιμαῖς, γέγηθεν ὁ θεὸς, i. e. Quibus honoratis, Deus gaudet. [In ed. Bipont. τιμαῖς male ad γέγηθεν refertur, et sic citat L. C. V. ad Scapulæ marg., cum id ad ἀγάλλῃ pertinere satis pateat. Idem ibid. p. 158., Τοὺς μὲν τῶν θεῶν ὁρῶντες σαφῶς, τιμῶμεν· τῶν δ' εἰκόνας, ἀγάλματα ἱδρυσάμενοι, οὓς ἡμῖν ἀγάλλουσι καίπερ ἀψύχους ὄντας, ἐκείνους ἡγούμεθα τοὺς ἐμψύχους θεοὺς πολλὴν διὰ ταῦτ' εὔνοιαν καὶ χάριν ἔχειν. Pindari Nem. v. 79. Ἀγάλλει ἔθνος, i. e. Decorat, ornat, ubi Schol. σεμνύνει: Olymp. i. 139., Τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς Ἔδωκεν δίφρον χρύσεον, ubi Schol. τοῦτον μὲν οὖν φησὶ τὸν Πέλοπα κοσμῶν καὶ αὔξων, i. e. τιμῶν, ut recte interpretatur Damm. Eurip. Herc. Fur. v. 375., Τάν τε χρυσοκάρανον Δόρκαν ποικιλόνωτον, Συλήτειραν ἀγρωστᾶν Κρείνας, θηροφόνον θεὰν Οἰνωᾶτιν ἀγάλλει, ubi vulgo vertitur, Delectavit: sensus est, Dianam, cui sacra erat illa cerva, colit, honoribus ac venerando lætificat, iratam placat. Apollodori Biblioth. ii. 5. 3., Μετὰ Ἀπόλλωνος δὲ Ἄρτεμις συντυχοῦσα ἁφῆρπεῖτο, καὶ τὸ ἱερὸν ζῶον αὐτῆς κτείναντα κατεμέμφετο· ὁ δὲ, ὑποτιμησάμενος τὴν ἀνάγκην, καὶ τὸν αἴτιον εἰπὼν Εὐρυσθέα γεγονέναι, πραΰνας τὴν ὀργὴν τῆς θεοῦ, τὸ θηρίον ἐκόμισεν ἔμπνουν εἰς Μυκήνας. Ubi vide Heynium. Eurip. Bacch. 155., Μέλπετε τὸν Διόνυσον Βαρυβρόμων ὑπὸ τυμπάνων, Εὖια τὸν εὔιον ἀγαλλόμεναι θεὸν Ἐν Φρυγίασι βοαῖς ἐνοπαῖσι τε.] Aristoph. in Pace (v. 395.), Καί σε θυσίαισιν ἱε-Ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-Λαισι διαπαντὸς, ὦ Δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἀεί. [Idem in Thesmoph. 128. ex edit. Brunck., Ὧν χάριν ἄνακτ' ἄγαλλε Φοῖβον τιμᾷ. Porphyr. de Abst. iv. 22., Φασὶ δὲ καὶ Τριπτόλεμον Ἀθηναίοις νομοθετῆσαι· καὶ τῶν νόμων αὐτοῦ τρεῖς ἔτι Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος λέγει διαμένειν Ἔλευσῖνι τούσδε· Γονεῖς τιμᾶν, Θεοὺς καρποῖς ἀγάλλειν, Deos fructibus colere, Ζῶα μὴ σίνεσθαι. Lex. ineditum e Cod. August. apud Tittmann. ad

[1] In Etym. p. 9. 52. est: Ἀγῆλαι· ἀναθεῦναι, κοσμῆσαι, εἰς ἄγασιν ἀγαγεῖν καὶ χαράν, τιμῆσαι, θεὸν ἀγλαΐσαι. Εὔπολις, Καὶ προσαγήλωμ' ἐκελθόντας· καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις, Καί σε θυσίαις προσόδοις τε μεγάλαις ἀγελοῦμεν. Οἱ δὲ προσεικεῖν, ὅτε δὲ δεῖξαι. Καὶ Ἀγηλῶ, κοσμήσω. "In Aristoph. Νεφελῶν ed. vulgata simile quiddam legitur non procul a principio [v. 306., Ναοί θ' ὑφερφεῖς, καὶ ἀγάλματα, Καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερύσσαται, Εὐστέφανοί τε θεῶν Θυσίαι,] sed ἀγελοῦμεν ibi non invenio, et fortasse ἀγηλοῦμεν scripsit auctor, ut mox ἀγηλῶ: nam a them. ἀγάλλω dicendum esset ἀγαλοῦμεν." Sylburg. Etym. perperam ἀγαλοῦμεν citasse ex Aristoph. Nub., pro Pace v. 399., monuit Albertius ad Hesych. v. Προσαγῆλαι. V. Pors. Append. ad Toupii Emendd. in Suid. p. 496. Ἀγηλοῦμεν est in Schol. ad Eurip. Med. v. 1027., sed ἀγαλοῦμεν, ut edidit Brunck., reperitur in Gramm. S. Germ. et Suida. "Ἀγαλοῦμεν ex Aristoph., vel Theopompo habet Suid. v. Ἄγανον. Ἀγαλοῦμεν· ἀντὶ τοῦ κοσμήσομεν. Sic enim scribendum. Prave editur Ἀγανοῦμεν." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 5. b. Imo recte se habet vulgata scriptura Ἀγανοῦμεν, et Toupio Emendd. in Suid. T. iii. p. 12. suspecta, quam verborum ordo pariter ac contextus postulant. Non librarii est error, sed vel Suidæ ipsius, vel Grammatici cujusdam, e quo ille articulum mutuatus sit. Schol. ad Aristoph. Pac. v. 399., Ἀγαλοῦμεν δὲ, ἐπικοσμήσομεν. Lex. ineditum e Cod. August. apud Tittmann. ad Zonar. p. lxxviii., Ἀγάλλω· τὸ τιμῶ, καὶ κοσμῶ, ὁ μέλλων, ἀγαλῶ, ὁ ἀόριστος, ἤγηλα. Pro ἀγηλῶ· κοσμήσω, ut in Etym. legitur, Hesych. habet, Ἀγήλω· κοσμήσω, ubi Verweius et Steph. noster ad oram libri sui ἀγηλῶ reposuerunt. At uterque lexicographus respexisse videtur ad Hermippi versum, in quo Phrynichus Arab., Gramm. S. Germ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 328., Schol. ad Eurip. Med. v. 1027., et Suid. subj. ἀγήλω, ab aor. 1., non fut. ἀγηλῶ, repererant, atque adeo Etymologo ἀγήλω restituendum pro ἀγηλῶ censemus. Vide Nostrum in Thes. Ind. v. Ἀγηλόμενοι. Illud ἀγηλῶ, quod mirum est Sylburgium non habuisse suspectum, revera est verbum nihili; nam a them. ἀγάλλω, de quo loquitur Etym., dicendum est ἀγαλῶ, non ἀγηλῶ. In Schol. igitur ad Eurip. Med. v. 1027., pro vulgato ἀγηλοῦμεν, reponi debet ἀγαλοῦμεν. Ceterum in eodem Etym., pro τιμῆσαι, θεὸν ἀγλαΐσαι, lege τιμῆσαι θεὸν, ἀγλαΐσαι, ut in Gramm. S. Germ. legitur, nisi e Suida reponendum censeas, τιμῆσαι θεὸν ἀγλαΐσαι. Vide T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. a., qui contra ex Etym. Suidam emendat. Zonar. p. 37., Ἀγῆλαι· τιμῆσαι, κοσμῆσαι, σεμνῦναι, (leg. σεμνῦναι, ut in Mich. Pselli Versibus politicis, a Tittmanno ad Zonar. p. cxv. editis, et in Hesych. legitur), εἰς ἄγασιν καὶ χαρὰν ἀγαγεῖν, ἄγασιν δὲ λέγει τὸν θαυμασμόν. Verba, εἰς ἄγασιν καὶ χαρὰν ἀγαγεῖν ex Etym. sumta esse videntur, sed quæ interpretamenti gratia subjunguntur, ἄγασιν δὲ λέγει τὸν θαυμασμόν, vel sunt valde corrupta, vel librario stultissimo debentur. Hesych. Ἀγῆλαι· σεμνῦναι, ἀναθεῦναι, κοσμῆσαι, καὶ εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν. An pro ἀγέλην legendum ἄγασιν, ex Etym. et Zonara? Sed omnino vide Albert. ad v. Ἀγελάστους. In illo ἀναθεῦναι Hesych. et Etym. procul dubio ad Eupolidis versus respexerunt: Ἀναθῶμεν νῦν χἡμεῖς τούτοις τὰς δικτὰς εἰρεσιώνας, Καὶ προσαγήλωμεν ἐκελθόντες. Etym. vero, cum ἀγῆλαι exponat per δεῖξαι, ἀγάλλειν cum ἀγηλατεῖν confundit.

[2] "Si quis eximios Eupolidis versus fabulam Δήμων classisse putet, evanescet, de qua Kusterus querebatur, loci obscuritas." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. a. Idem, pro προσαγήλωμεν ἐκελθόντες, ut in Suida editum est, προσαγήλωμεν ἀπελθόντας, ex Etymologi ἐκελθόντας, legendum censet.

[3] Brunck. locum sic constituit: Καί σε θυσίαισιν Ἰε-Ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-Λαισι διαπαντὸς, ὦ Δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἀεί. "Sic recte A. ut editt. omnes veteres. In B. Ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Nescio unde istud ἡμεῖς in Kusteri editionem venerit, anne e Vat. Cod. an ex Eurip. Schol. ad Med. v. 1027. [Φρύνιχος ἀγῆλαι ἀντὶ εὔξασθαι, καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει· Διὰ παντὸς, ὦ δέσποτ', ἀγηλοῦμεν ἡμεῖς σ' ἀεί. Καὶ Ἕρμιππος ἐν Ἀρτοπώλισι· Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεούς, ἰοὺσ' ἔσω.] Undecunque sit, est a mala manu. Pæonicus hic versiculus dimeter est, ut reliqui omnes in hoc cantico pæonici." Brunck. Sed et Gramm. S. Germ. ἡμεῖς habet. Idem vero, pro ὦ δέσποτ', habet ὦ πότνι': in Schol. Eurip. est ὦ δέσποτ'—ἡμεῖς σ' ἀεί. Illud σ' post ἡμεῖς, notandum est. Vide Porson. Append. ad Toupii Emendd. in Suid. p. 496. qui ἡμεῖς reponendum recte statuit.

Zonar. p. lxxviii., Ἀγαλλῶ· τὸ τιμῶ, καὶ κοσμῶ. Suidas: Ἀγήλειεν· τιμήσειεν. Ὅτι Μουκιανὸς ὁ Ῥωμαῖος τιμᾶσθαι ὑφ' ἁπάντων ὑπὲρ πάντας ἤθελε, καὶ ἤχθετο, εἰ καὶ ὀστισοῦν οὐχ ὅτι ὑβρίσειεν αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι μὴ σὺ μεγάλως ἀγήλειεν. " Hæc totidem verbis leguntur in Excerptis Dionis (Hist. Rom. L. lxvi. 2.), a Valesio editis p. 702., unde Suidas ista mutuatus est." Kuster. Pro ὅτι μὴ σύ Reimar. p. 1078. male edidit σὺ μὴ σύ. Idem Dion xliii. 1. p. 342. 12., Τούτοις τε οὖν αὐτὸν ἤγαλλε. " Assentior Lamberto Bos, qui in Animadvv. ad Scriptores Gr. p. 28. pro ἤγγειλε, quod habent editiones, legendum esse suadet ἤγαλλε, vel, ut Leunclav., ἤγηλε, utrinque a verbo ἀγάλλω, Orno. Ita recte emendatum infra xliv. 48. p. 413. 2., Καὶ ἐφιλήσατε αὐτὸν ὡς πατέρα, καὶ ἠγαπήσατε ὡς εὐεργέτην, τιμαῖς τε οἵαις οὐδένα ἄλλον ἠγήλατε, pro ἠγγείλατε." Reimar. Dion xliii. 17. p. 353. 45., Καὶ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς ταῖς προσηκούσαις τιμαῖς ἀγάλλων: xlvii. 18. p. 503. 12., Καὶ διὰ τοῦτο τοῖς τε ἐψηφισμένοις ἤγαλλον αὐτὸν, καὶ ἑτέροις αὐτόσε προσέθεσαν.] Idem p. 391. (lvi. 3. p. 810. 84.), Καὶ φιλῶ διὰ ταῦτα καὶ ἐπαινῶ, καὶ τούτοις οἷς τέθεικα ἄθλοις ἀγάλλω, καὶ προσέτι καὶ ἄλλαις καὶ τιμαῖς καὶ ἀρχαῖς ἐπιγαυρόω: [lvii. 10. p. 854. 29., Καὶ ἔν τε τούτῳ τὸν Αὔγουστον ἤγαλλε, i. e. Coluit, ubi ἤγαλλε L., ἤγαλε habet RS. et HS.: lix. 3. p. 904. 15., Οὐδενὶ ἄλλῳ πλὴν τῇ δημοσίᾳ ταφῇ ἤγαλε: lvi. 41. p. 840., Οὐκοῦν οὐδὲ πενθεῖν αὐτὸν ἡμῖν πρέπει, ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ τῇ φύσει ἤδη ἀποδοῦναι, τὴν δὲ ψυχὴν, ὡς καὶ θεοῦ, ἀεὶ ἀγάλλειν. De deo colendo sæpe hoc verbum usurpavit idem Dion, ut li. 25. p. 658. 20., Καὶ αὐτοῖς καὶ τὴν χώραν, ἐν ᾗ καὶ τὸν θεὸν ἀγάλλουσιν, ἐχαρίσατο: lviii. 7. p. 881. 50., Τύχης τέ τι ἄγαλμα, ὃ ἐγεγόνει μὲν, ὡς φασι, Τουλλίου τοῦ βασιλεύσαντός ποτε ἐν τῇ Ῥώμῃ, τότε δὲ ὁ Σηϊανὸς οἴκοι τε εἶχε καὶ μεγάλως ἤγαλλεν, αὐτός τε θεὸν εἶδεν ἀποστρεφόμενον, ... καὶ μετὰ τοῦθ' ἕτεροι * συνεξιόντες σφίσιν: lxvii. 1. p. 1100. 6., Θεὸν μὲν γὰρ τὴν Ἀθηνᾶν ἐς τὰ μάλιστα ἤγαλλε. Lex. S. Germ. apud Montfauc. Bibl. Coisl. p. 471. (ubi insere καὶ ante ὅτι), Suidas, Zonar. p. 974., Photius p. 48., et Etym. p. 418. 4., Ἤγαλλεν· ἐθεράπευε. Δίων ἐν ἑκτῳκαιδεκάτῳ λόγῳ Ῥωμαϊκῶν· Διά τε οὖν ταῦτα, καὶ ὅτι τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἤγαλλεν. Κέχρηνται δὲ τῇ λέξει ἄλλοι τε, καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβὴς, καὶ αὐτοὶ οὕτω πολλάκις. " Suidas et Etym. καὶ αὐτὸς οὗτος πολλάκις" (imo οὕτω legitur in Etym.), " quæ ab imperita manu adsuta videbantur Kustero; sed bene illa habent. Αὐτὸς οὗτος est enim Δίων, quem antea nominaverat uterque." Tittmann. ad Zonar., ubi est, ὁ δὲ Δίων πολλάκις. Dionis autem locus legitur in ed. Reimari p. 25. 65., ubi sic exhibetur, Διά τε οὖν ταῦτα, καὶ διότι καὶ τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἤγαλλεν, ἐχειροτονήθη. " Quod vero Lexici, cujus partem Montfaucon. edidit in Bibl. Coisl., auctor observat p. 471. in Ἤγαλλεν, præter multos alios Eunomium etiam τὸν δυσσεβῆ hoc verbum frequentasse, verum est: quasi parum apte posuisset, sugillat eum, et satis quidem ineleganter, immeritum Gregor. Nyss. T. ii. p. 759., Τὸ μὲν ἀγάλλειν, inquit, ἴσον ἐστὶ τῷ ἐπικαυχᾶσθαι καὶ *ἐπευφραίνεσθαι: melius ipse scripsisset ἀγάλλεσθαι, vel ἐκαγάλλεσθαι." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. b. " Vide Verheyk. ad Anton. Lib. p. 269." Schæf. in Mss. Huc pertinere videtur hæc Suidæ glossa, * Ἠγαλλέη· ἡ θεραπευτική. Zonar. p. 973., Ἠγαλλέη· θεραπευτική, ἀπὸ τοῦ ἀγάλλω, ubi Tittmann., " Suidas et Cyrillus meus, leg. Ἠγαλέη." Imo, si, ut tradit Zonar., Ἠγαλέη ab ἀγάλλω descendat, nihil forte mutandum est: Ἠγαλλέη pro Ἀγαλλέη, ut Ἠγάθεος pro Ἀγάθεος.] Suidas Ἀγάλλων ἑαυτὸν exponit σεμνοποιῶν, i. e. Magnifice sese efferens. [Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἀγάλλων· ἑαυτὸν σεμνοποιῶν. Lege, Ἀγάλλων ἑαυτόν· σ. Zonaras p. 35., Ἀγάλλων (adde, e Suida, ἑαυτόν·) ὁ ἑαυτὸν σεμνὸν ποιῶν, ἢ χαίρων.] Itidem Hesych. ἀγῆλαι exponit σεμνῦναι. [Zonar. p. 37., Ἀγῆλαι· σεμνῦναι. Mich. Psellus in Versibus Politicis Περὶ Ὀνομάτων, a Tittmanno ad Zonar. p. cxv. editis, Ἀγῆλαι leg. Ἀγῆλαι, τὸ σεμνῦναι.]

Ἀγάλλομαι, Ornor, Decoror, signif. passiva: sed usurpatur potius ut deponens, pro Exorno me, Hom. Il. Σ. ἀγάλλεσθαι et ἐπαγλαΐζεσθαι pro eodem ponit, v. 131., τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἑ φημὶ Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, i. e. Quibus se exornat, Vel, Quorum ornatu se venditat, Gall. *Desquelles il se brague*, [Pseudo-Didymi Scholia, χαίρει.] Greg. in Epit. Basilii, Ἄλλαι μὲν γὰρ τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσμασι, i. Bud. interpr. Visendæ sunt, Visuntur et memorabiles sunt. [Theocr. Idyll. i. 30., a Schæf. in Mss. allatus, ἁ δὲ κατ' αὐτὸν Καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κρυκάεσσι, ubi Schol. ἀντὶ τοῦ θάλλουσα. Gregor. Naz. in Julianum Invect. p. 34. ed. 1610., Τολμᾷ δὲ ἤδη καὶ κατὰ τοῦ μεγάλου συνθήματος, ὃ μετὰ τοῦ σταυροῦ πομπεύει, καὶ ἄγει τὸν στρατὸν εἰς ὕψος αἰρόμενον, καμάτων λυτήριον ὄν τε καὶ κατὰ Ῥωμαίους ὀνομαζόμενον, καὶ βασιλεῖον, ὡς ἂν εἴποι τις, τῶν λοιπῶν συνθημάτων, ὅσα τε βασιλέων προσώποις ἀγάλλεται καὶ πεπετασμένοις ὑφάσμασιν ἐν διαφόροις βαφαῖς καὶ γράμμασιν, ὅσα τε δρακόντων φοβεροῖς χάσμασιν ἐμπνεόμενα ἐπ' ἄκρων δοράτων αἰωρουμένοις, καὶ διὰ τῶν ὁλκῶν ῥιπιζόμενα φολίσιν ὑφανταῖς καταστίκτων, ἡδιστόν τε ὁμοῦ καὶ φριτὸν θέαμα προσπίπτει ταῖς ὄψεσιν. Himer. Or. iii. p. 434., Στεφανοῦται δὲ ἡ γῆ, καὶ ἀγάλλεται οὐκ ἀνεμώναις, καὶ ἴοις, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν, ἀλλὰ τοῖς Διονύσου τε δώροις καὶ τῷ γλαυκῷ τῆς ἰδέας στέμματι, ubi Boissonad. ad Marini Vitam Procli p. 69. malit τῆς Ἰδαίας, nempe Cybeles.]

[Ἀγάλλομαι, Celebrari passive. Cassii Dionis xlvii. p. 504. 32., Ἐψηφίσαντο τῇ προτεραίᾳ τὰ γενέσια ἀγάλλεσθαι, Pridie ejus diei natalitia Cæsaris peragi jusserunt: li. p. 651. 60., Τήν τε ἡμέραν, ἐν ᾗ ἂν ἐς τὴν πόλιν ἐσέλθῃ, θυσίαις τε πανδημεὶ ἀγαλθῆναι, καὶ ἱερὰν ἀεὶ ἄγεσθαι: lviii. p. 886. 59., Καὶ τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ ἐτελεύτησε, καὶ ἵπποις ἀγῶσι, καὶ θηρίων σφαγαῖς ἐτησίοις, διά τε τῶν ἐς τὰς τέσσαρας ἱερωσύνας τελούντων——ἀγάλλεσθαι.

Ἀγάλλομαι τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ, Glorior hac re, Jacto hanc rem. Herodot. i. (143.), Αἱ δὲ δυώδεκα πόλιες αὗται τῷ τε οὐνόματι ἠγάλλοντο. Thucyd. iii. (82.), Καὶ τῷ μὲν αἰσχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται. Xenoph. Symp. (iii. 14.), Ἐπὶ τίνι μάλιστα ἀγάλλῃ; Qua potissimum re gloriaris, et tibi places? i. e. μέγα φρονεῖς, ut ibidem loquitur. [Xenoph. Ephes. i. p. 2., Ἐφρόνει δὲ τὸ μειράκιον ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλα, καὶ ἠγάλλετο μὲν τοῖς τῆς ψυχῆς κατορθώμασι, πολὺ δὲ μᾶλλον τῷ κάλλει ταῦ σώματος. " Dicitur in utramque partem, id quod vel patet ex A. ii. 6. 3., Ὥσπερ τις ἀγάλλεται ἐπὶ θεοσεβείᾳ—οὕτως ἠγάλλετο τῷ ἐξαπατᾶν δύνασθαι. Explicatur aliis verbis, ut Ἀγ. ix. 1., Τῷ ἐμφανὴς εἶναι ἠγάλλεται—ἐσεμύνετο τῷ σκανίως ὁρᾶσθαι. O. xxi. 5. milites ἀγαλλομένους τῷ πείθεσθαι, §. 4. erat μεγαλυνομένους. Ἀπ. iii. 5. 16., Ἀγάλλονται ἐπὶ τῷ καταφρονεῖν τῶν ἀρχόντων." Lex. Xenoph. Thucyd. iii. 62., Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ βάρβαρος ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, φασὶ μόνοι Βοιωτῶν οὐ Μηδίσαι, καὶ τούτῳ μάλιστα αὐτοί τε ἀγάλλονται, καὶ ἡμᾶς λοιδοροῦσιν: ii. 63., Τῆς τε πόλεως ὑμᾶς εἰκὸς τῷ τιμωμένῳ ἀπὸ τοῦ ἄρχειν, ὅπερ ἅπαντες ἀγάλλεσθε, βοηθεῖν. Archilochi Fragm. iii. p. 287. ed. Gaisf., Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ Ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.] ¶ Xenoph. Hist. vi. infinitivo junxit, Ἀγαλλόμεθα βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς. [Locus est vi. 5. 38. p. 431., Ὁπότε δὲ καὶ ἡμεῖς ἀγαλλόμεθα, οἱ συναγορεύοντες βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς, ἦπου ὑμῖν γε τοῖς ἔργῳ δυναμένοις βοηθῆσαι, γενναῖα ἂν ταῦτα φανείη, ubi ἀγαλλόμεθα ponitur pro Lætitia exultamus, non, ut Noster arbitratus est, pro Gloriamur, de qua significatione verbi Ἀγάλλομαι mox agetur, nec βοηθῆσαι, ut putat, ad ἀγαλλόμεθα, sed ad συναγορεύοντες pertinet.] Thucyd. autem partic. p. 152. (iv. 95.), Τῆς τε πόλεως, ἣν ἕκαστος πατρίδα ἔχων πρώτην ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἀγάλλεται. Quanquam possit etiam participium ἔχων a verbo separari. [Vide Xenoph. Ages. v. 3. Hier. viii. 5., ubi jungitur participio, ita ut fere verti possit *Perlibenter*.] Hesych. ἀγάλλεται exponit γαυριᾷ, et τέρπεται, de qua significatione statim dicetur. [Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209., Ἀγάλλεται· τέρπεται, σεμύνεται, σοβαρεύεται, γαυριᾷ. Hesych. Ἀγαλλόμεναι· σεμυνόμεναι,

Respicitur vel ad Hom. Il. B. 462., vel ad Il. Υ. 222., locis mox citandis. Thom. M. p. 6., 'Αγάλλω κάλλιον, ἢ λαμπρύνω.—'Αγάλλομαι, ἢ λαμπρύνομαι, deinde affert Thucyd. vi. 41. locum, quem huc pertinere nos minime existimamus. "Cum hujus verbi ratione et significandi virtute optime conveniunt λαμπρύνειν, λαμπρύνεσθαι, quod Atticis penitus eripi nolim, et φαιδρύνειν, φαιδρύνεσθαι." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. b. "Neque tamen λαμπρύνεσθαι hac significatione improbandum est, ut minus Atticum, si Scholiasten Aristophanis sequimur, qui ad Equit. v. 553., Μειρακίων θ' ἁμιλλα λαμ-Πρυνομένων ἐν ἅρμασι, Καὶ βαρυδαιμονούντων, λαμπρυνομένων exponit καυχωμένων, καὶ νικώντων ἐν τοῖς ἅρμασι. Sed nihil obstat, quo minus λαμπρύνεσθαι de magnifico et splendido apparatu in curribus instruendis accipiatur, ut ap. Thucyd. vi. 16., Καὶ ὅσα αὖ ἐν τῇ πόλει χορηγίαις, καὶ (imo ἢ) ἄλλῳ τῳ λαμπρύνομαι." Duker. ad Thucyd. vi. 41. Vide Gregor. Nyss. T. ii. p. 759. loco supra citato. Hesych. Ἠγάλλοντο· ἐγαυρίων. Sedem vero hujus glossæ nescimus. Nonni Dionys. xlii. p. 718. 15., a G. Wakef. in Mss. allata, ἐν κραδίῃ δὲ Παρθενικὴ μείδησεν, ἀπειροκάκῳ δὲ μενοινῇ Αὐχένα γαῦρον ἄειρεν, ἀγαλλομένη χάριν ὕβρις, Ὅττι γυνὴ περ ἐοῦσα, φυὴν ἥκιστο θεαίνῃ. Cassii Dionis xxxvii. p. 115. 51., Καὶ πρὸς τὴν ἐπίκλησιν αὐτοῦ ὕβρισεν, ἅτε πρός τε τοὺς ἄλλους πάντας ἠγάλλετο, καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς Ῥωμαίους: xxxix. p. 218. 32., Καὶ πάνθ' ὅσα καταπράξειν προσεδέχοντο, ὡς καὶ ἔχοντες ἤδη ἠγάλλοντο: xlviii. p. 530. 9., Καὶ προσέτι καὶ ὑπὲρ ἐκεῖνον ἠγάλλετο: liii. p. 700. 97., Λέγω δὲ ταῦτα οὐκ ἄλλως ἐπικομπῶν· οὐδὲ γὰρ ἂν εἶπον αὐτὰ ἀρχήν, εἰ καὶ ὁτιοῦν πλεονεκτήσειν ἀπ' αὐτῶν ἐμελλον· ἀλλ' ἵνα ἴδητε, ὅτι πολλῶν καὶ μεγάλων ἔς τε τὸ κοινὸν εὐεργετημάτων, καὶ ἐς τὰ οἰκεῖα σεμνολογημάτων ἡμῖν ὄντων, ἐπὶ τούτῳ μάλιστα ἀγαλλόμεθα κ. τ. λ.: lxvii. p. 1103. 98., Αὐτὸς δὲ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἠγάλλετο: lxvi. p. 1077. 29. Μέγα γάρ τι, ὡς καὶ αὐτὸς τὴν ἡγεμονίαν τῷ Οὐεσπασιανῷ δεδωκὼς, ἠγάλλετο, διά τε τάλλα, καὶ ὅτι ἀδελφὸς ὑπ' αὐτοῦ ὠνομάζετο, vulgo ἠγγείλετο, reponendum ἠγάλλετο, ut L. lxxvi. init. p. 859. A. HS. vel, ut Xylander legit, ἠγήλατο, Sylburgius: lxxvi. 1., Ἐφ' ᾧ καὶ μέγιστον ἠγάλλετο. Hippocr. Περὶ Ἄρθρων p. 482. 1., Ἀγάλλεται μὲν ὁ ἰητρὸς, χαίρει δὲ καὶ ὁ συνδεδεμένος, ἔπειτα ταχέως μὲν ὁ συνδεδεμένος * κορίσκεται· ἄσηρον γὰρ τὸ φόρημα· ἀρτέει δὲ τῷ ἰητρῷ ἐπειδὴ ἐπέδειξεν, ὅτι ἐπίσταται ποικίλως ῥῖνα ἐπιδέειν.]

'Αγάλλομαι, Oblecto me re aliqua, Gaudeo, Exulto: cum dat. rei. Hom. Od. E. (175.), τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἔἰσαι Πεύκροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ, [ubi Pseudo-Didymus, τερπόμεναι. "Poetice quasi de viventibus dicitur, quod delectentur et cum voluptate et elatione animi fruantur vento secundo. Nam οὖρος Διὸς est οὖρος ἀέρος, et hic est navibus quasi ἄγαλμα, i. e. Res egregie delectans, et in honore habita." Damm. in Lex. p. 8.] Sic de avibus dixit, (Il. B. 462.), Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Quod exponit Eustath. χαίρουσαι τῇ πτήσει, καὶ ἐντρυφῶσαι τοῖς πτεροῖς, i. e., Gaudentes volatu, et se oblectantes pennis, quasi deliciis. [Pseudo-Did. χαίρουσαι, "Alacriter et læte volantes, et præstantiam suam his ostendentes, et respicitur ibi non ad ἔθνεα, sed ad ὄρνιθας. Il. M. 114., Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, Lætus de equis et curribus suis, eosque ut egregios magni faciens: P. 472., τεύχεα δ' Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο, Jactat se et delectatur iis eximie." Damm. l. c. Dionis Chrys. Orat. iv. de Regno T. i. p. 179. 35. ed Reisk., Ὁ δὲ τῶν φιλοδόξων ἀνδρῶν προστάτης, ἀεὶ μετέωρος, οὐδέποτε γῆς ἐφαπτόμενος, οὐδὲ ταπεινοῦ τινος, ἀλλὰ ὑψηλὸς καὶ μετάρσιος· ὅταν μὲν αἰθρίας τύχῃ καὶ γαλήνης, ᾗ ζεφυροῦ τινος ἐπιεικῶς πνέοντος, ἀεὶ μᾶλλον ἀγαλλόμενός τε καὶ ἰὼν εἰς αὐτὸν τὸν αἰθέρα κ. τ. λ. "Imo vero ἀγαλλόμενος, Crescens magis magisque," Reisk. "Mallem, Ὑψηλὸς ἀεὶ καὶ μετάρσιος: proxima, ἀεὶ μᾶλλον ἀγαλλόμενος, temere sollicitavit Reisk. Respexit orator Homerica Il. A. (imo (B.) 462. l. c.)" Jacobsii Additt. Animadvv. in Athen. p. 48. Luciani Apol. pro Merc. cond. iv. T. i. p. 711., Σὲ τὸν κολοιὸν ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι.] Sic Hes. Theog. (68.) ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ, quod alibi τερπόμεναι. Xenoph. (Memorab. ii. 1. 33.), Καὶ οἱ μὲν νέοι τοῖς τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσι, οἱ δὲ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται. 'Αγάλλεσθαι et ἥδεσθαι copulat, Pæd. viii. (4. 6.), Ἐπί τε τοῖς ἐμοῖς καλοῖς μᾶλλον ἐμοῦ ἀγάλλεται καὶ ἥδεται. Imitatus autem Gregorius Xenophontem dixit, inverso tamen ordine, Θαυμασίαν τινὰ ἡδονὴν ἥδεται καὶ ἀγάλλεται. [Sic ipse Xenoph. Ἱππ. x. 3., Οἷσιπερ καὶ αὐτὸς ἥδεταί τε καὶ ἀγάλλεται. Thom. Mag. p. 4., Ἀγάλλω κάλλιον, ἢ λαμπρύνω—καὶ 'Αγάλλομαι, ἢ λαμπρύνομαι. Θουκυδίδης· Καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς ὁ πόλεμος ἀγάλλεται. Ἔστι δὲ ἀγάλλομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ χαίρω. Ad notionem gaudendi Thucydidis locum pertinere jam supra monuimus. Extat vero vi. 41., Καὶ, ἢν ἄρα μηδὲν δεήσῃ, οὐδεμία βλάβη τοῦ τε τὸ κοινὸν κοσμηθῆναι καὶ ἵπποις καὶ ὅπλοις, καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς ὁ πόλεμος ἀγάλλεται. Bene Schol. οἷς χαίρει (ὁ) πόλεμος, ὧν χρήζει. "Imitatus est Isidorus Pelus. ii. Ep. 146. p. 176., Τὰ ἄλλα, οἷς χαίρει ὁ πόλεμος, καὶ οἷς ἀγάλλεται, κατασκευάσαι. Ubi suspicionem interpretationis in contextum illatæ moveri posse non diffiteor: illo certe vitio laborat, me judice, Dius apud Stobæum p. 409. 17., cujus verba, ejecto χαίρω, talem in modum esse refingenda mihi persuadeo, 'Αλλ' ἐγὼν ἐπὶ τῷ ἐμωὐτοῦ εὐμορφίᾳ * λῶμαι[1] ἀτρεκέως ἀγάλλεσθαι." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. Artemidori L. i. c. 18., Τρίχας ἔχειν μεγάλας καὶ καλὰς, καὶ ἐπ' αὐταῖς ἀγάλλεσθαι, ἀγαθὸν μάλιστα γυναικί· ὑπὲρ γὰρ εὐμορφίας ἐστὶν, ὅτε καὶ ἀλλοτρίαις θριξὶν αἱ γυναῖκες χρῶνται. Ejusdem L. v. Somn. 69., Ἔδοξέ τις ἐν Ῥώμῃ διάγων περὶ τὴν πόλιν ἵππασθαι πλήσιον τῶν κεράμων, καὶ ἀγάλλεσθαι μὲν ἐπὶ τῇ * εὐπτησίᾳ, θαυμάζεσθαι δὲ

[1] Gregor. Cor. lxiii. p. 251. de Dialecto Dorica, Τὸ λῆς ἀντὶ τοῦ θέλεις· ὡς τὸ, Αἰ δὲ λῆς, αἰγάσδεο, καὶ Ἀριστοφάνης, Ἄντεινον, αἰ λῆς, ὡς ταχεῖα καὶ καλά. Kœnius:—"Αἰ δὲ λῆς, αἰγάσδεο, (Εἴ κε λῆς αἰγ. e memoria citat Is. Voss. ad Hes. T. i. p. 1104., ubi, Εἴ κε λῆσ' ἐὰν τολμήσῃς,) legitur in Laconica cantilena apud Plutarch. T. ii. p. 544. e., et Diogenian. Vid. Jo. Meursii Misc. Lacon. ii. 10. [Adde Eustath. ad Il. Π. p. 1090. 5., Τὸ δὲ βέῃ, ποιητικὴ λέξις ἀσυνήθης, ἐκ τοῦ βέω βῶ θέματος, ἐξ οὗ ἴσως κατὰ πλεονασμὸν γίνεται τὸ βιῶ, ὡς μειδῶ μειδιῶ, ἔτι δὲ καὶ κατηφῶ, κατηφιῶ, ὧν αἱ χρήσεις πρόδηλοι. Οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ λῶ τὸ θέλω, οὗ δεύτερον λῇς καὶ λῇς, ὡς τὸ, Αἰ δὲ λῇς, αἰγάσδεο, ἐκτεθλάσει τοῦ ι γίνεται λιῶ, ἀφ' οὗ λελιημένος, ὁ θέλων, ὅτερ ἐστὶν ἐπιθυμῶν.] "Αντεινον, αἰ λῇς, ὡς ταχεῖα καὶ καλὰ, est e Comici Acharn. v. 766. In vere Doricis λῇς, λῇ, et λῆτε, a λάω, λῶ, legitime natis, arrepta apocope suaviter plerumque nugantur Grammatici. [Vide Schol. ad Theocriti Idyll. i. 12. et ad Callimachi Hymn. in Dian. v. 19., apud Nostrum in Thes. T. i. p. 1096. A.] Λῇς et sub Euripidis nomine citat Etym. M. p. 564. 22., unde Tragico restituendum putavit in Heracl. v. 164. Scaliger, in Ion. v. 1336. Pierson. Verisim. p. 12., ille etiam λέκτων in Suppl. v. 221. Media forma, si ab Hesychii Λάπτα· βούλῃται, discesseris, nondum se mihi obtulit præterquam apud Aristoph. in Lysistr. v. 1164., Ἀμέ γα λάμεσθ', αἴ τις ἀμὶν τοὔγκυκλον Λᾷ τοῦν' ἀποδόμεν. Sed, cum λῶ posuerit v. 980., λῇς v. 95. 1190., λᾷ v. 1165., λῆτε v. 1107., et ibi λῶμες, quod æque metro congruit, prætulerim. [Ἀμέ γε λῶμες, ex Kœnii emendatione, edidit Brunck., sed cum eodem Kœnio γα pro γε reponere delebat. Mediam vero formam λῶμαι usurpavit et Dius apud Stobæum, p. 409. 17., cujus verba in textu dedimus. In Aristophanis tamen loco λῶμες cum Kœnio et Brunckio rescribendum censemus, non solum quia media forma nusquam alibi usus est Comicus, exemplis a Kœnio laudatis adde λῇς in Acharn. v. 749. 772. et 788., sed etiam quia in sequenti versu legitur λᾷ: 'Αμέ γα λῶμες, αἴ τις ἀμὶν τοὔγκυκλον Λᾷ τοῦν' ἀποδόμεν. Bionis xv. 1., Λῇς νύ τι μοι, Ἀνείδα, Σικελὸν μέλος ἀδὺ λιγαίνειν; Legitur et in Anacr. Od. x. 6., Ὁ δ' εἶτε δωριάζων, Λάβ' αὐτὸν, ὁπόσον λῇς. Boissonad. autem affert e Procli Commentario MS. in Platonis Cratylum c. 178., agentis de etymo vocis Λητὼ, Εἴτ' οὖν ἀπὸ τοῦ ἐθελουσίου Λητὼ κέκληται· λῶ γάρ ἐστι ῥῆμα δηλοῦν τὸ βούλομαι. Conferre debuerat vir doctus quæ in Etym. p. 564. 17. legi possint: Λητὼ, παρὰ τὸ λήθω τὸ λανθάνω. Ὁ μὲν Πλάτων φησὶν ἐλεητὸ· ἐλεήμων γὰρ ἡ θεὸς καὶ πραεῖα, καὶ πάντας ἐλεοῦσα· κατὰ δέ τινας, Ληθὼ· τὸ γὰρ ἥμερον καὶ πραῢ ἐκ τοῦ ἐπιλελῆσθαι τῶν εἰς αὐτὴν πεπλημμεληκότων ἐμφαίνεται. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω, δῆθεν καὶ τὸ λῇς, ἀντὶ τοῦ θέλεις, μετὰ τοῦ ι, Εὐριπίδης· καὶ τὸ λῇ τὸ θέλει, Δωριεῖς· ἐπειδὴ ὃ ἂν τις θέλῃ, παρ' αὐτῆς λαμβάνει.] A λάω jure λῆμα arcessi putem et λῆσις. Hesych. Λῆσις· βούλησις, αἵρεσις. ["Λῆσις Hesychio βούλησις, αἵρεσις, Voluntas, Propositum, " verbale, ut extimo, verbi λῶ, quod est θέλω, unde et λῆμα derivari potest." H. St. Thes. Ind.] Apud eund. Hesych. * Λησ' βούλησις, Laconica glossa videtur; siquidem Lacones literam σ inter vocales positam tollebant. Hesych. * Σίωρ· ἴσως. Alibi, * Σίωρ· θίασος, Λάκωνες. Lege, * Σίαρ."

πρὸς πάντων τῶν θεωμένων, ubi Reiffius pro vulgato A
τὴν εὐπτησίαν recte reposuit τῇ εὐπτησίᾳ. Dicitur
autem ἀγάλλεσθαι τινὶ, et ἐπί τινι frequentissime:
quare T. Hemsterh. l. c. malit in Pausania viii. p.
629. 8., Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τοῦ (τῆς Valcken.
ad Herod. iii. 41., casune an consulto, nescimus) λίθου
τῆς σμαράγδου σφραγὶς, ἣν Πολυκράτης ὁ Σάμου τυραν-
νήσας ἐφόρει τε τὰ μάλιστα, καὶ ἐπ' αὐτῇ περισσῶς δή
τι ἠγάλλετο, quam ἐπ' αὐτῆς. Ἐπ' αὐτῇ Valcken. ad
Herod. iii. 41. emendasse, monet Facius, quem fugit
Hemsterhusii nota. Hesiodi Theog. 587., Κόσμῳ
ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης: Scut. 86.,
Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν ἐϋσφύρῳ Ἠλεκτρυώνῃ. Eurip.
Troad. 452., Ἐκλέλοιφ' ἑορτὰς, αἳς πάροιθ' ἠγαλλόμην:
Bacch. 1195. ΧΟ. ἀγάλλῃ; ΑΓ. γέγηθα Μεγάλα
μεγάλα καὶ Φανερὰ καινὰ δ' ἔργματ' εἰργασμένα.
Manilius ii. 406., a Schæf. in Mss. citatus, Πάντες μὲν
χαίρουσιν ἐπ' ἀντολίῃσιν ἐόντες, Ὡς ἂν ἑοῖσιν ἕκαστος
ἀγαλλόμενος βασιλεῦσι. Orphei Hymnus xxiii=xxii.
1., Ὦ κατέχων πόντου ῥίζας, ⁴ κυανωγέτιν ἕδρην,
Πεντήκοντα κόρῃσιν ἀγαλλόμενος κατὰ κῦμα, ⁴ Καλλι- B
τέκνοισι χοροῖς, Νηρεῦ, μεγαλώνυμε δαῖμον: i. 3.,
⁴ Τυμβιδίην, ψυχαῖς νεκύων μέτα βακχεύουσαν, ⁴ Πέρ-
σειαν, φιλέρημον, ἀγαλλομένην ἐλάφοισιν, Νυκτερίην,
⁴ σκυλακῖτιν, ἀμαιμάκετον βασίλειαν: vi=v. 1., Πρω-
τογόνου καλέω διφυῆ, μέγαν, ⁴ αἰθερόπλαγκτον, ⁴ Πο-
γενῆ, χρυσέῃσιν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσιν, quod ex
Homero supra laudato sumsit auctor: xlix=xlviii. 1.,
⁴ Ἵππαν κιυλίσκω Βάκχου τροφὸν, ⁴ εὐάδα κούρην, Μυσ-
τιπόλον τελετῆσιν ἀγαλλομένην Σάβου ἀγνοῦ, Νυκτε-
ρίοισι χοροῖσιν ἐριβρεμέταο Ἰάκχου: Lithica v. 7.,
Τῷ δ' αὐτῷ καὶ πρόσθεν ἀγαλλομένους ἐπὶ δώρῳ.
Charito v. 9. p. 124=93. 12., Ἠγάλλετο γὰρ τῇ
παρακαταθήκῃ, ubi Dorvill., a Schæf. in Mss. citatus,
hæc notavit:—" Vocem hanc lubens restituerim in
Manethone ii. 185., Οὐ μάλ' ἀγαλλομένους μάχλου
ἕνεκεν φιλότητος, ubi nunc contra metrum, Οὐ μάλα
γαυρουμένους. Hesych. Γαυριῶν· ἀγαλλόμενος. Quis
enim talia concoquat stomachus? Quamvis emollire
sategerit Gronovius ad L. i. 355. similibus et absur-
dioribus exemplis, et librariorum stupori debitis. C
Rite hac voce utitur L. i. 71. et 73., et procul dubio
alias. Vellem sane potius agnoscere ⁴ γαυρόμενος.
Nam dantur verba, quæ et producantur in έω et ώω,
et etiam βαρύτονα sunt. Ita γήθω et γηθέω." " In-
primis de victoribus (usurpatur), qui lætantur et
exultant fortuna secunda, E. iv. 5. 7., Ἀγαλλομένῳ
τοῖς πεπραγμένοις, §. 10., Λαμπροὶ καὶ ἀγαλλόμενοι
τῷ οἰκείῳ πάθει, quæ est oxymori species. vi. 5, 23.
vii. 5, 13., Ἀγαλλόμενοι τῇ νίκῃ ἐδίωξαν πορρωτέρω
τοῦ καιροῦ. Ἱππαρχ. i. 26., Τοὺς μέντοι κριτὰς τοιού-
τους δεῖ εὑρίσκειν, παρ' οἷς νικῶντες μάλιστ' ἂν ἀγάλ-
λοιντο." Lex. Xenoph. Archilochi Fragm. xiv. p.
294. ed. Gaisf. xxxi. p. 104. ed. Liebel., καὶ μήτε νικῶν
⁴ ἀμφαδὴν ἀγάλλεο, Μηδὲ νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν
ὀδύρεο. Moschi Idyll. ii. 59. a L. C. Valck. ad
Scapulæ sui marginem allatum, Ὄρνις ἀγαλλόμενος
πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ. Idem vir doctus ibidem
ex Matronis Parodi Attica Cœna ap. Athen. iv. p.
136. b. citat, Ζώνην θ', ἣν φορέεσκεν ἀγαλλομένη περὶ
δειρὴν, Εἰς λέχος ἡνίκ' ἔβαινε ⁴ δρακοντιάδη μεγαθύμῳ: D
et ex Axionico ἐν ⁴ Φιλευριπίδῃ ap. eund. viii. p.
342. c., Σὺ μὲν ἀμφὶ σῦκα κ' ἀμφὶ τάριχ' ἀγάλλῃ: et
ex Antiphane ἐν ⁴ Φιλοθηβαίῳ ap. eund. xiv. p. 623.
c., Ξανθαῖσιν αὐγαῖς σῶμα πᾶν ἀγάλλεται. Aristæ-
netus i. 15., Σὲ δὲ, ὦ πασῶν ὑπερφέρουσα γυναικῶν
καὶ κάλλει καὶ γνώμῃ, τῆς εὔφρονος οὐ παρήγαγεν
εὐβουλίας, οὐχ ὅρμος, οὐχ ἑλικτῆρες, οὐ πάλεων [1] τὸ
πολύτιμον, οὐ περιδέῤῥαιον, οὐ Λυδιός τε καὶ ποδήρης
χιτὼν, οὐ πορφυρίδες, οὐ θεράπαιναι τῆς Καρίας, οὐδὲ
Λυδῶν ὑπερφυῶς ἱστουργοῦσαι γυναῖκες, οἷς ἅπασιν
ἀτεχνῶς ἀγάλλεσθαι τὸ θῆλυ πέφυκε γένος. Demosth.
Epist. p. 1489. 6. ed. Reisk., Οἷς δ' ὑπὸ πάντων δυσ-
χεραίνεται, τούτοις τὴν διάνοιαν ἀγάλλεται, " Ob quæ
aliis molestus, invisus, exosus est, ob ea in sinu gaudet,
in interioribus animi recessibus lætatur, exultat, sese
effert," Reisk. " Jungitur participio ita, ut fere verti
possit Perlibenter, Ἀγ. v. 3., Πονῶν ἠγάλλετο, antea
dicebatur, Οὐκ ἠσχύνετο. Ἱερ. viii. 5., Διαλεγόμενοι
ἀγαλλόμεθα." Lex. Xenoph. Cassii Dionis lvi. p.
834. 26., Τίς γὰρ οὐκ ἐπίσταται τοῦθ', ὅτι οὗτ' (οὐδ') ἂν
πάντες ἄνθρωποι συνελθόντες ἀξίους αὐτοῦ ἐπαίνους εἶ-
ποιεν; καὶ πάντες ἐθέλονται τῶν νικητηρίων αὐτῷ παρα-
χωρεῖτε, οὐχ ὅτι οὐδεὶς ἂν ὑμῶν ἐξιασθείη οἱ φθονοῦντες,
ἀλλὰ καὶ αὐτῷ τῷ ὑπερέχοντι αὐτοῦ ἀγαλλόμενοι· ὅσῳ
γὰρ ἂν οὗτος μείζων ὑμῶν φανῇ, τοσούτῳ μείζονα ὑμεῖς
ἐνεργετεῖσθαι δόξετε, ὥστε μὴ ἀφ' ὧν ἐλαττοῦσθε αὐτοῦ,
βασκανίαν ὑμῖν, ἀλλ' ἀφ' ὧν εὖ πεπόνθατε ὑπ' αὐτοῦ,
σεμνότητα ἐγγενέσθαι. Ubi ἀγαλλόμενοι non est,
ut Reimar. in Indice vertit, Jactantes se, sed Gau-
dentes. Hesych. et Grammat. S. Germ. in Bekkeri
Anecd. Gr. T. i. p. 209., Ἀγάλλεται· τέρπεται. Lex.
ined. e Cod. August. ap. Tittmann. ad Zonar. p.
lxxviii., Ἀγάλλομαι δὲ παθητικῶς τὸ χαίρω. Hesych.,
Ἀγαλλόμενος· ἀγαλλιῶν, χαίρων. Eustath. ad Il. Δ.
p. 456. 32., Καὶ τὸ χαίρειν δέ γε καὶ τὸ ἀγάλλεσθαι,
δοκεῖ ποτε διαφορὰν ἔχειν· χαίρει μὲν γάρ τις καὶ ἐπὶ
ἐχθρῷ, ἥγουν κατὰ ἐχθροῦ, ἀγάλλεται δὲ ἄλλως ἐπὶ
μόνοις, ὡς εἰ καὶ φιλόκαλος ἐπί τινι καλλωπισμῷ. Ubi
Politus, "Videtur deesse ἀγαθοῖς aut quidpiam
simile." Nostra quidem sententia καλοῖς pro μόνοις
legendum est; Eustath. enim ad eadem respexisse
videtur philosophi cujusdam, forte Chrysippi, verba,
ad quæ a Clem. Alex. Str. ii. p. 466. 28. allusum
est, Ἐνταῦθα πάλιν ἐπιφύονται οἱ κατήγοροι, χαρὰν
καὶ λύπην πάθη ψυχῆς λέγοντες· τὴν μὲν γὰρ χαρὰν,
εὔλογον ἔπαρσιν ἀποδιδύασι, καὶ τὸ ἀγάλλεσθαι, χαί-
ρειν ἐπὶ καλοῖς, τὸ δὲ ἔλεος, λύπην ἐπὶ ἀναξίως κακοπα-
θοῦντι, τροπὰς δὲ εἶναι ψυχῆς καὶ πάθη, τὰ τοιαῦτα.
Stoici, inquit Diog. Laert. in Zenonis Vita vii. 116.,
Τὴν μὲν χαρὰν ἐναιτίαν φασὶν εἶναι τῇ ἡδονῇ, οὖσαν
εὔλογον ἔπαρσιν. Andronicus Rhod. Περὶ Παθῶν
p. 526. ed. Oxon. 1809., Χαρὰ δὲ, εὔλογος ἔπαρσις.
Diog. Laert. vii. 111. e Chrysippo ἐν τῷ Περὶ Παθῶν,
Ἔλεον μὲν οὖν εἶναι, λύπην, ὡς ἐπὶ ἀναξίως κακοπα-
θοῦντι. Andron. Rhod. p. 524., Ἔλεος μὲν οὖν ἐστι
λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς ἀναξίως πάσχοντος ἐκείνου.]

‖ At nove junxit accusativo hoc verbum
Apollonides, et ἐξ ἀμεταβάτου fecit μεταβατικὸν L.
3. Epigr. (Anal. Brunckii T. ii. p. 139.) de marito
et uxore eodem in loco et eodem fere tempore tumu-
latis, Ἄμφω δ' ὡς Ὑμεναίου ὑπὸ πλακὶ τυμβεύονται,
Ξυνὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς θάλαμον, i. e., Læti-
tia prosequentes, [Etiam de sepulcro communi non
minus lætantur, quam olim de communi thalamo."
Jacobs.] ‖ Nonnus autem infinitivo junxit,—ἰδεῖν
ἠγάλλετο θυμῷ.

Ἀγάλλομαι quasi πρὸς ἄγην ἢ ἄγαν ἄλλομαι, ab
Eustathio (ad Il. Υ. p. 1205. 59., Τὸ δὲ ἀγάλλεσθαι
φαίνεται κατὰ ⁴ κυριολεξίαν ἐνταῦθα λέγεσθαι, ὡς τῶν
μητέρων πρὸς ἄγην ἢ ἄγαν ἁλλομένων ἐπὶ ταῖς πώλοις,)
annotatur: quod si verum est, falsum fuerit quod D
idem alibi (loco supra citato) dicit, ἀγάλλω ab ἀγάω
derivari: nam ἀγάλλομαι ab ἀγάλλω fieri certum
est. [Locus Hom., ad quem respexit Eustath., est
Il. Υ. 221., Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο
Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσιν. " Ubi,
respectu equarum, videri possit verbum ex ἄγαν
ἄλλεσθαι ἐπί τινι compositum, quod tamen cave
putes; notat enim affectum equarum in pullos suos."
Damm. in Lex. p. 8. Jo. Albertius Obss. Philolog. in
sacr. N. F. Libr. p. 193., a L. C. Valck. ad Scapulæ
marginem notatus:—" Dicitur ἀγαλλιᾶσθαι ab ἄγαν
et ἄλλεσθαι." Uterque, et Dammius et Albertius, in

[1] " Tollius, τῶν λίθων: Pauw, φελῶν: V. D. apud Dorvill. Crit. Vann. p. 603., πλακίων: Trillerus Obs. Crit. p. 34., οὐ πάλων, vel οὐκ ἐμπολέων τὸ πολύτιμον, non venditorum et institorum pretiosissimum." Abresch. Cum Aristæneti loco omnino conferendus est locus Aristoph. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις B., qui legitur in J. Poll. vii. 95. et Clemente Alex. Pædag. ii. p. 245. ed. Potteri, Πάνυ ⁴ ἐπιφόγως πάντα τὸν γυναικεῖον καταλεγόμενος κόσμον. In fine insignis hujus fragmenti est: ἀμφιδέας, ὅρμους, πέδας, Σφραγῖδας, ἀλύσεις, δακτυλίους, καταπλάσματα, Πομφόλυγας, ἀποδέσμους, ὀλίσβους, σάρδια, Ὑποδερίδας, ἑλικτῆρας. Unde in Aristæneto, similem forte ordinem sequente, emendandum censemus, Οὐχ ὅρμος, οὐχ ἑλικτῆρες, οὐ πεδῶν τὸ πολύτιμον. Clemens Alex. l. c. p. 244. 22., Πέδας δὲ ⁴ περισφυρίους τὴν περὶ τοὺς πόδας ἀκοσμίαν τῶν γυναικῶν, Φιλήμων ἐν Συνεφήβῳ προσεῖπεν· Ἱμάτια διαφαί-
νοντα καὶ πέδην τινὰ Χρυσῆν.

animo habuisse videtur Eustathii locum, (cum quo confer Etym. p. 5, 40. 11, 26.), ubi tamen verba, *πρὸς ἄγην ἢ ἄγαν ἄλλεσθαι*, vide Vigerum de Præc. Gr. L. Idiotism. ix. 8. 10., longe alio sensu sumi debent: sonant enim Præ gaudio exultare, vel Gestire lætitia.] "Ἄγα, Varin. affert pro *Φθόνος καὶ βασκανία*, Invidia, ut *ἄγαμαι* et *ἀγαίομαι* interdum significant *φθονέω*. Alioquin *ἄγα* compositioni etiam servit, et ambiguum est situe ex *ἄγαν*, an ex *ἀγάω*, ut annotat Eustath. (ad Il. Λ. p. 848. 1., *Ἰστέον δὲ ὡς ἐν μὲν τῷ Ἀγάννιφον Ὄλυμπον φυλάττεται τὸ ἀμετάβολον τοῦ ἄγαν ἐπιῤῥήματος· ἤδη δέ πως καὶ ἐν τῷ Ἀγάῤῥοον Ἑλλήσποντον, ὁ δέ γε* * *Ἀγάστροφος τὸ κύριον ὡς* * *εὐφωνεῖσθαι θέλων, ἀπέβαλεν αὐτό· γινόμενος καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ ἄγαν ὡς οἱονεὶ ἄγαν εὔστροφος, εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ ἀγάω γίνεται, ἢ ἐκ τοῦ ἀγαίω, τὸ ἐκπλήττω, ἀποβολῇ τοῦ ἰῶτα· τοιοῦτον δέ τι* * *νοητέον καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνων, καὶ* * *Ἀγαμήδης, καὶ τῶν ὁμοίων.*) Dicitur et *ἄγη*." H. St. Thes. Ind. [Phavor. sua sumsit ex Etym. p. 5. 28., ubi sunt hæc verba, *Ἄγα· φθόνος καὶ βασκανία.* Idem Etym. p. 9. 1. *ἄγην* interpretatur *θαῦμα, χαράν, ζῆλον, ἔκπληξιν.* Fatendum tamen est Eustathii verba, *Πρὸς ἄγην ἢ ἄγαν ἄλλεσθαι*, accepisse Matth. Devarium in Indice suo, Editioni, quæ Romæ A. 1550. prodiit, subjuncto, ut vulgo intelliguntur, sic scribentem, *Ἀγάλλεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ ἄγαν ἄλλεσθαι λέγεται περὶ ἵππων.* At, si Eustath. hoc voluisset dicere, illud *πρὸς* non addidisset.]

"Ἀγηλόμεναι, Hesych. exponit *χαίρουσαι*, Gaudentes, quod poeticum fortassis est pro *ἀγαλλόμεναι*. At *ἀγήλω, ἀγήλεια*, et *ἀγῆλαι*, sunt aoristi 1. a them. *ἀγάλλω*." H. St. Thes. Ind. [In Cod. Ven. teste Schowio est Ἀγηλόμεναι. "Forte Ἀγηλάμεναι legendum ab *ἀγάλλομαι*," G. apud Albertium. Etym. p. 10. 32., *Ἀγηλομένη· ἀγαλλομένη, χαίρουσα.* Sylburg. in Ind.:—"Ἀγηλομένη (in Schæferi Ed. per typographi errorem Ἀγελομένη), usitatius aoristum *ἀγηλαμένη*." Sed conjecturæ huic duo maxima obstant, 1. quod Aor. 1. med. *ἠγηλάμην*, unde partic. *ἀγηλαμένη* formari debeat, nusquam extet, 2. quod partic. ab Aor. 1., *ἀγηλαμένη*, a them. *ἀγάλλω*, per partic. ab indic. *ἀγαλλομένη*, ab eodem themate, exponi non possit. Utrumque, et Hesych. et Etym., ad eundem locum respexisse suspicamur, forte ad Hom. Il. B. 462., *Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι*, ubi Pseudo-Didymus habet *χαίρουσαι*, et Eustath. *χαίρουσαι τῇ πτήσει, καὶ ἐντρυφῶσαι τοῖς πτεροῖς.* Hesych. vel *ἀγηλόμεναι*, ut editum est, vel *ἀγηλώμεναι*, ut legitur in Cod. Veneto, corrupte alicubi scriptum pro *ἀγαλλόμεναι* invenit, deinde in Lex. suum satis oscitanter transtulit; ordo enim verborum vetat nos *ἀγηλώμεναι* s. *ἀγηλόμεναι* in *ἀγαλλόμεναι* mutare. Quod vero ad Etym. attinet, is quoque suum *ἀγηλομένη* ex eodem fonte hausisse videtur; nam in *ἀγηλομένη* nihil a librariis vel typographis peccatum esse verborum ordo satis docet. Sed ap. eum istud *ἀγαλλομένη*, (*Ἀγηλομένη· ἀγαλλομένη, χαίρουσα,*) proculdubio glossa est e margine in textum invecta.]

[* *Διαγάλλομαι*, Method. p. 288., ex A. Kallii Mss.]

[* *Ἐξαγάλλομαι*, Epigr. apud Muratorii Thes. p. 809., *Ἥμην στολάρχης ἐγὼ*, * *Ἐξηρέτμοις πτέρυξιν ἐξηγαλμένος.* Sic legit Dorvill. ad Charit. i. 9. p. 105=263., a Schæf. in Mss. allatus, cujus hæc sunt verba:—"Locutio proba: Hom. Od. Ξ. (imo Ζ.) 272., *Νησὶν ἀγαλλόμενοι πολιὴν περόωσι θάλασσαν*: Il. B. 462. de avibus, *Ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι.* Lucian. de Merc. cond. p. 711. Quia tamen auctoritas compositi *ἐξαγάλλεσθαι* deest, tentaram quoque, *Ἐξηρέτμοις πτέρυξιν ἦν ἠγαλμένος*: ut illud *ἦν* (mutato H in I, ut sæpe,) delituerit in ultima vocis *πτέρυξιν*. Mallem præterea, ut ipsæ naves respicerentur, *Ἐξηρέτμοις πτέρυξιν ἐξηγαλμένων*." Cf. Jacobs. ad Anthol. T. xii. p. 265. "Obiter dicam," inquit Boissonad. ad Marin. p. 141., "quod sentio de ultima illa voce: ab editoris, non ab auctoris ipsius manu profecta videtur; Muratorius enim, qui fons est inscriptionis, habet ΗΓΑΙΜΕΝΟΣ. Facilius, puto, et verius corrigo corruptum hoc vocabulum, legens, *ἠγλαϊσμένων*."]

Ἐπαγάλλομαι, pro simplici Ἀγάλλομαι, Exulto. Phocylides (v. 110. in Gaisfordii Poet. Min. Gr. T. i. p. 453.), *Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ.* Ut Lat. Exultare lætitia. [Cf. Archilochi Fragm. xiv. 4. p. 294. ed. Gaisf., *καὶ μήτε νικῶν* * *ἀμφάδην ἀγάλλεο, Μηδὲ νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο.*] Hom. Il. Π. (91.) *Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δῃοτῆτι.* ["Notat *τὴν ἡδονὴν τῶν ἀριστέων*, optimatum, *ἣν πάσχουσι νικῶντες, καὶ τὴν χάρμην*: nam *ἐν τῷ νικᾶν* etiam *ἐπορχεῖσθαι σκιρτῶντες* solebant: unde *Ἰδομενεὺς ὀρχηστὴς* alibi dictus, ob crebras suas victorias, quibus se jactabat." Damm. in Lex. p. 8. Vide Eustath. ad h. l. p. 1047. 24.] Apud Basil. autem pro Superbio, Efferor, *Μὴ ἐπαγάλλεσθαι ἐυναστείαις, μὴ ἐπαίρεσθαι πλούτου ἀδηλότητι.* Idem, *Ἐπὶ προγόνοις μέγα φρονεῖς, καὶ ἐπαγάλλῃ πατρίδι καὶ κάλλει σώματος.* [Basilius T. i. p. 474., a Schæf. in Mss. allatus: *Καὶ παραπλήσιον γενέσθαι τὸν τῇ ἐργασίᾳ τῶν ἐντολῶν εὐθηνούμενον ἐμπόρῳ τινὶ μεγαλοπλούτῳ, ὃς τῷ πλήθει τῶν ἀγωγιμίων ἐπαγαλλόμενος, ἐξ οὐρίας αὐτῷ τῆς νέως φερομένης, καὶ φοβερὰ πελάγη διαδραμὼν, πρὸς αὐτοῖς τοῖς λιμέσι διαῤῥαγέντος πλοίου, πάντων ἀθρόως ἔρημος ἀπεδείχθη.* "Gregor. Naz. i. p. 275. d., *Ἀθλητῶν αἵμασιν ἐπαγάλλομαι*: Callimachi Fragm. clxxxvii., *Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὅτων ἐπαγάλλεται*[1] *ἱροῖς.* Artemidor. iii. 31., *Διὰ τὸ ἐπαγάλλεσθαι πάντας εἰκόσιν*, Quia omnes in imaginibus sibi placent, L. Bosii Obss. crit. xxiii. p. 103. (sic et H. Vales. Emendd. i. p. 24., a Schæf. in Mss. citatus. Cod. B. teste Reitzio hunc locum ita habet, *Διὰ τὸ ἐπαγγέλλεσθαι πάντας τὰς εἰκόνας εἶναι.*) Stephan. ad Xen. p. 483. 35." L. C. Valck. ad Scapulæ marginem. Xenophontis locus est Œc. iv. 17., *Κῦρος μέντοι, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, ὦ Σώκρατες, καὶ ἐπηγάλλετο οὐδὲν ἧττον, εἰ ταῦτα ἔλεγεν, ἐπὶ τῷ χώρας ἐνεργοὺς ποιεῖν, καὶ κατασκευάζειν, ἢ ἐπὶ τῷ πολεμικοὺς*[2] *εἶναι.* Ita Steph. emendavit, probantibus Leuncl. et Fr. Porto: olim erat *ἐπηγγέλλετο*, et sic in Cod. Lips. legi testatur Fr. Guil. Sturzius in Prolegom. ad Lex. Xenoph. p. 28. Vide et Gailii Codd. ap. eund. ibid. p. 33. Crates Thebanus in Epigr. ii. apud Anthol. T. i. p. 118., a Schæf. in Mss. citatus, *Οὔτε λίχνος πόρνης, ἐπαγαλλόμενος πυγῇσιν.* Sequentia loca indicavit G. Wakef. in Mss. Orphei Hymn. xlii=xli. 5., *Εἴτ' ἐν Ἐλευσῖνος τέρπῃ νηῷ θυόεντι, Εἴτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι μυστιπολεύεις, Ἢ Κύπρῳ τέρπῃ σὺν εὐστεφάνῳ Κυθερείῃ, Ἢ καὶ πυρυφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεαι ἀγνοῖς, Σὺν σῇ μητρὶ θεᾷ* * *μελανηφόρῳ Ἰσιδι σεμνῇ.* Tryphiodori Ilii Excidium v. 662., *Οἱ δ' ἐπαγαλλόμενοι πολέμου* * *ὑπεραυχέϊ νίκῃ Πάντες παπταίνεσκον ἀνὰ πτόλιν.* Q. Calabri Paralipom. vii. 326., *Ἡ δὲ, καὶ ἀχνυμένη περ, ἐῷ ἐπαγάλλετο παιδί.* Suidas, *Γεγαννημένος· ἐπαγαλλόμενος*, deinde locum affert, qui, ut vidit

[1] "Paulo liberius expressit metro S. Bochart. Hieroz. P. i. p. 230., Phœbus Hyperboreis asino placatur in oris. *Ἐπαγάλλεται* potius habeam, quam *ἐπιτέρπεται*, si sensus ille placeat. Verum præstiterit servasse vulgatam lectionem, quæ poetica loquendi forma Hyperboreos ostendit, oriente Sole, hæc sacra factitasse, quam interpretandi rationem etiam prætulisse videtur magnus Bentleius." T. Hemsterh. Nobis unice placet Tanaq. Fabri sententia, qui reposuit, probantibus Bentleio, et Polito ad Eustath. T. i. p. 78., *ἐπιτέρπεται*, quod, pariter atque *ἐπαγάλλεται*, quicquid contradicat T. Hemst., satis probum esse patet e locis ab eodem Polito citatis:—"Eadem est locutio Homeri in Od. Ξ. 228., *Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.* Callim. ipse alibi (Fragm. clxxxviii.), *Τέρπουσιν λειραὶ Φοῖβον* * *ὀνοσφαγίαι.* Antonin. Lib. Metam. c. xx., *Τὴν γὰρ τῶν ὄνων θυσίαν ἐν Ὑπερβορέοις ἀγομένην αὐτῷ* (i. e. Apollini) *καθ' ἡδονὴν εἶναι.*" Mox additur in Antonino, *Τέρπεσθαι τῇ ἑορτῇ.* Utrumque vocab. jungitur in Orphei Hymn. xlii=xli. 5., *Εἴτ' ἐν Ἐλευσῖνος τέρπῃ νηῷ θυόεντι, Εἴτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι μυστιπολεύεις, Ἢ Κύπρῳ τέρπῃ σὺν εὐστεφάνῳ Κυθερείῃ, Ἢ καὶ πυρυφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεαι ἀγνοῖς*: xlix=xlviii. 6., *Ἢ Τμῶλος τέρπει σε, καλὸν λυδοῖσι* * *θέασμα.*

[2] Sic legitur in Edit. Thiemiana, qua utimur. Sed sensus flagitat *πολεμικὸς*, quod in Cod. Lips. reperitur, teste Sturzio Prolegom. ad Lex. Xenoph. p. 28.: 'Cyrus non minus gloriabatur eo, quod regiones cultas efficere posset, atque instruere, quam quod rei militaris peritus esset.' In eodem Cod. Lips., pro *Κῦρος μέντοι*, est, *Κῦρος μὲν τοίνυν*, quam lectionem in textum admittendam esse arbitramur.

Kuster., in Agathia L. ii. p. 67. legitur. "Ἐπαγαλλόμενος recte habet Edit. pr. Mediol., quam hic secutus sum; in ceteris autem Editt. male excusum est ἐπαγγελλόμενος, quod longe aliud significat." Kuster.]

[* Προαγάλλω. Vide Photii locum ad seq. Artic. citandum.]

[* Προσαγάλλω,—αλῶ, Aor. 1. προσαγῆλαι, Honore afficio, Colo. Eupolis ἐν Δήμοις apud Suid. Grammat. S. Germ. et Etym. locis supra ad v. Ἀγάλλω citatis. Vide Bergler. ad Alciphr. iii. 37. p. 352., a Schæf. in Mss. laudatum. Ad Eupolidis versum referenda videtur glossa Hesychii hæc: Προσαπῆλαι· τιμῆσαι. "L. Προσαπεῖλαι: vide supra Ἀπελλαί, et Ἀπέλλειν." Is. Vossius. "Scribo, Προσαπειλῆσαι· ἐπιτιμῆσαι." Jens. Luc. Hes. p. 202. "Idem olim cogitaveram, quia sequitur, Προσαπειλή· τιμή. Rectius cl. Kuster. correxerat Προσαγῆλαι, conferre jubens Suidam in v. Ἀγῆλαι. Sic et cl. Hemst. ad Thom. M. p. 5. a. Π et Γ enim sexcenties permutantur in libris." Albertius. Nostri locus statim ad seq. Artic. proferetur.]

[* Προσαγηλή, Honor. Hesych. Προσαπειλή· τιμή.] "Προσαπειλή, Adjecta interminatio, Minæ additæ: "ut Προσαπειλέω[1] est Insuper minitor, Minas addo. "Hesych. tamen τιμῆς significationem his tribuit, si "mendo carent exemplaria." H. St. Thes. Ind. [Pro τιμή Jensius reposuit ἐπιτιμία: Albertius mallet ἐπιτίμησις, "nisi artic.", inquit, "ex prava præcedentis, Προσαπῆλαι· τιμῆσαι, scriptura natus sit." "Προσαγηλή· τιμή, vel potius, si forma substantivæ vocis paulo insolentior displiceat, Προσαγήλη· τιμήσῃ." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. Series tamen verborum vulgatis lectionibus Προσαπῆλαι et Προσαπειλή, patrocinatur: satis erit, si Hesychium corrupta exemplaria, in quibus sic scriptum legisset, pro Προσαγῆλαι et Προσαγηλή, vel potius προσαγήλῃ, secutum esse concesseris. Ad Hemsterhusii vero emendationem nonnihil facit, quod in Photio extet, Προαγήλη· τιμήσει. "Ex mea sententia legendum est, Προαγῆλαι· τιμῆσαι. Vox προαγάλλειν in Lexicis omnibus desideratur." Schleusn. Cur. noviss. in Photii Lex. p. 363. Facilius, et, ut putamus, verius corrigeretur, Προαγήλη· τιμήσῃ. Forte Photius ad eundem respexerit locum, ad quem Hesychio allusum fuerit, negligenter atque e memoria Προαγήλη scribens pro προσαγήλη.]

[* Συναγάλλομαι, Una exulto. "Gregor. Naz. i. 705. a.", L. C. Valck. ad Scapulæ marg. Editio, qua vir doctus usus est, nobis hæc scribentibus non est ad manum. Sed vox extat in Gregor. Naz. in Julianum Invect. i. p. 10., Οὐ γὰρ συστενάζει μόνον, καὶ * συνωδίνει δουλεύουσα τῇ φθορᾷ, τοῖς κάτω λέγω γινομένοις τε καὶ ἀπογινομένοις, ἀποκαραδοκοῦσα τὸ τέλος τούτων, καὶ τὴν ἀποκάλυψιν, ἵνα καὶ αὐτὴ τότε τύχῃ τῆς ἐλπιζομένης ἐλευθερίας, ὡς νῦν ἄκουσα τούτοις προσδεδεμένη διὰ τὴν τοῦ δημιουργήσαντος δύναμιν· ἀλλὰ καὶ συνδοξάζει καὶ συναγάλλεται τοῖς τοῦ Θεοῦ τέκνοις εὐφραινομένοις.]

[* Ὑπεραγάλλομαι, Ignatius ad Philad. s. 5., ex A. Kallii Mss. Verbum hocce in Schneideri Lex. non legitur.]

Ἀγαλόριμος, ου, ὁ, Magnifice honoratus, λαμπρῶς τετιμημένος, Hesych. "Per metathesin pro ἀγλαότιμος," H. St. Thes. Ind. [Sic et Kuster. ap. Albertium. Hesych. et ex eo Phavor. Ἀγλαότιμον· λαμπρῶς τετιμημένον. Lege, Ἀγλ. λαμπρὸν, τ. Suid., Ἀγλαότιμον· λαμπρὸν, τετιμημένον. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 329., Ἀγλαότιμον· λαμπρόν. Zonar. p. 18., Ἀγλαότιμος· λαμπρὸς, τετιμημένος. Quamvis vero Stephanum nostrum non male conjecisse putemus, arbitrantem ἀγαλότιμος per metathesin pro ἀγλαότιμος positum esse, (exempla enim similis transpositionis literarum poëtis et dialectis quibusdam receptæ manu larga ex Gronovii Obss. i. 2. p. 20. ed. Platneri dedimus supra ad v. Ἀγάθαρχος), in hac tamen glossa Hesychium corruptum alicujus auctoris exemplar; in quo legerat ἀγαλότιμον librarii culpa scriptum pro ἀγλαότιμον, secutum esse suspicamur. Ἀγαλότιμον enim unus ex Lexicographis veteribus Hesych. habet, et ipse iisdem, ex emendatione nostra, vel, ex lectione vulgata, fere iisdem exposuit verbis, quibus ἀγλαότιμον interpretatus est. Illud vocab. in nullo Gr. scriptore extat; at hoc non solum in ipso Hesychio, Suida, Zonara, et Glossatore S. Germ. reperitur, sed et octies in Orphei Hymnis, ad quos, ut putamus, lexicographi illi respexerunt: xviii=xvii. 17., Ἔνθεε, παντοκράτωρ, ἱερώτατος, ἀγλαότιμε: xxxii=xxxi. 11., Αἰολόμορφε, δράκαινα, * φιλένθεος, ἀγλαότιμε, Φλεγραίων ὀλέτειρα γιγάντων, * ἱππελάτειρα: xxxiv=xxxiii. 1., Ἐλθὲ, μάκαρ Παιὰν τιτυοκτόνε, Φοῖβε Λυκωρεῦ, * Μεμφῖτ', ἀγλαότιμος, λίτιος, * ὀλβιοδῶτα: xii=xi. 8., Εἰρήνην πυθέων κουροτρόφον, ἀγλαότιμον: xl=xxxix. 10., * Αὐξιθαλὴς, Βρομίοιο συνέστιος, ἀγλαότιμος: lx=lix. 1., Κλῦτέ μοι, ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι: lxvii=lxvi. 5., * Αὐξιθαλὴς κόρε, καὶ (sic Gesnerus, πᾶσιν Lennep. ad Coluth. p. 139.) ἀπαλεξίκακ', * ὀλβιώμοιρε, Φοίβου Ἀπόλλωνος κρατερὸν θάλος ἀγλαότιμον: xix=xviii. 21., notante Schæf. in Mss., Ζωὴν τ' * ὀλβιόθυμον, ὑμοῦ θ' ὑγίειαν ἄνασσαν, Εἰρήνην τε θεὸν κουροτρόφον, ἀγλαότιμον.]

(Ἀγαλλητὸς, ὴ, όν.) "Ἀγαλλητὸν Hesychio est, "ἐφ' ᾧ ἄν τις ἀγασθείη, Propter quod aliquis in admiratione habeatur." H. St. Thes. Ind. [Ubi notandum est ἀγασθείη sensu passivo sumtum; semper enim alibi sensu activo ponitur: vide nos supra ad v. Ἄγαμαι. Ceterum in Lex. Ernest. Ἀγαλλητὸν exponitur Delectabile, Admirabile. "Nulla in controversia est, quin Hesych. per errorem exhibeat, Ἀπαλλητὸν· θαυμαστὸν, cum scribendum sit, Ἀγαλλητόν. Supra: Ἀγαλλητὸν· ἐφ' ᾧ ἄν τις ἀγασθείη. Plus negotii alicui facessat, Ἀγαλμητὸν· ἀσθενές." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 8. "Ἀγαλμητὸς, Imbecillus, Infirmus, "Invalidus. Hesych. enim ἀγαλμητὸν affert pro "ἀσθενές." H. St. Thes. Ind. "Quod, vereor, ne depravatum sit ex Ἀπάλαμνον, vel * Ἀπαλάμητον. Infra: Ἀπάλαμνος· ἀσθενὴς, ἀμήχανος." Ruhnk. l. c. Quod ad glossam, Ἀγαλμητὸν· ἀσθενὲς, attinet pro ἀσθενὲς Heinsius scribit ἀτενὲς, "non enim statuæ," inquit, "movent: ergo ἀγαλμητὸν βλέπειν est ἀτενὲς sive immotis oculis ac fixis intueri." Is. Vossius Gloss. Mss. conferri jubet. Quod autem ad glossam attinet hanc, Ἀπάλαμνος· ἀσθενὴς, ἀμήχανος, respici videtur vel Hesiodus, vel Homerus, vel Pindarus, vel Antiphon orator. Hesiod., a G. Wakef. ad Hesychii marginem citatus, in Opp. et D. i. 20.: Ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει, "Ἀπάλαμον Ms. Paris. aliique; Pr. et alii ἀπάλαμνον," Guisford. J. Tzetzæ Scholia, Ἥ τις ἀγαθὴ ἔρις καὶ τὸν ἀσθενῆ, καὶ τὸν μὴ παλαμᾶσθαι καὶ ἐργάζεσθαι δυνάμενον, ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. Homer. autem dixit Il. E. v. 597., Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέας πεδίοιο, Στίλῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἄλαδε προρέοντι, Ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω. Huc respexit Etym. p. 148. 1., Ἀπάλαμνος· δειλὸς, ἀσθενὴς, ἄχειρος, ἄτεχνος, ὁ μὴ δυνάμενος παλαμήσασθαι, ὅ ἐστι τεχνάσασθαι ἢ ἐργάσασθαι, ubi pro ἄχειρος legendum esse ἄπειρος satis patet ex Scholiis Pseudo-Didymi, Ἀπάλαμνος· ἀσθενὴς, ἄπειρος, μηδὲν μηχανήσασθαι δυνάμενος, ex Eustathii loco mox afferendo, ex Suida, ex Συναγ. Λέξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 414., Ἀπάλαμνος· ἄπειρος, ex Zonara p. 239., Ἀπάλαμνος· ἄπειρος, ἀσθενὴς, ex Apollonii Lex. Homer. p. 142., Ἀπάλαμνος· ἀμήχανος, κατὰ στέρησιν τοῦ παλαμᾶσθαι, ὅ ἐστι μηχανᾶσθαι· παλάμαι γὰρ αἱ μηχαναί, ἀπὸ τῶν παλάμων αἳ ἐκλοῦσαι τὰς χεῖρας, δι' ὧν τὰ πλείονα μηχανώμεθα· σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἄπειρον, atque ex Scholiis Ven., a Villoisono editis p. 145. b., Ἀπάλαμνος· ἄπειρος, ἐπεὶ καὶ

[1] "Προσαπειλέω, ῶ, fut. ήσω, Minis minas addo, Insuper vel demo minitor, Repeto comminationes, ex πρὸς, (quod in compositis interdum additionem notat, Insuper, Porro, v. c. * προσερωτάω, Insuper interrogo, Xenoph. Memor. iii. 9. 4., προσεπιμετρέω, Addo alicui aliquid, Polyb. Hist. iv. 51.), et ἀπειλέω, Minor, Minitor. Eandem significationem habet etiam medium προσαπειλέομαι, οῦμαι, quod semel tantum in N. T. legitur, Act. iv. 21., Οἱ δὲ προσαπειλησάμενοι, ἀπέλυσαν αὐτούς, Illi igitur, additis novis comminationibus, eos dimiserunt. Legitur præterea apud Demosth. (contra Midiam) p. 544. 26. ed. Reisk." Schleusn. in Lex. Locus est, Προσαπειλήσαντα ἡμῖν, καὶ οὕτως ἀπαλλαγέντα. G. Wakef. in Mss. ex Josepho 676. 12. affert, et ex Antisthene, Reiskii Oratt. Gr. T. viii. p. 58. 1., Ἀλλὰ καὶ προσαπειλεῖν ὡς κακὸν δράσων τι τοῦσδε, ἐὰν ἐμοὶ τὰ δέλτα ψηφίσωνται.

Διομήδης ἄπειρος τῆς πρὸς Ἄρεα μάχης· τὸ δὲ ἄπειρος, ἤγουν τοῦ νήχεσθαι ἄπειρος. Zonaras p. 239. e Scholiis Homericis, Ἀπάλαμνος· ὁ μὴ δυνάμενος παλαμήσασθαι, ὅ ἐστι τεχνήσασθαι, παλάμαι γὰρ αἱ τέχναι, ἡ ὁ ἐν παλάμῃ, ὅ ἐστι τέχνῃ, μὴ μένων. Pindar. autem in Olymp. i. 95. habet, Ἔχει δ' ἀπάλαμνον βίον Τοῦτον. "Ἀμήχανον, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι τι μηχανήσασθαι, ut bene junior Scholiastes; nam alter mendosus est, et ita refingendus, Δεινὸν, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι παλαμήσασθαι (vulgo παραμυθήσασθαι), περὶ οὗ οὐδεὶς δύναται αὐτῷ κατὰ χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν. Sic Aristoph. Nub. v. 176., Τί οὖν πρὸς ταῦτ' ἐπαλαμήσατο;" G. Wakef. Sylv. Crit. iv. p. 64. a Schæf. in Mss. citatus. "Ἀπάλαμνος poeticum est duntaxat," inquit Noster Thes. iii. p. 32. c., quem meliora docere potuit ab ipso, sed per errorem sub nomine scholiastæ partim allatus, Eustathius ad Il. E. p. 585. 46., Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπάλαμνον λέγει τὸν ἄπειρον, καὶ μὴ ἔχοντα τεχνάσασθαί τι, ὡς οἷον ἄχνρα leg. ἄχειρα, καὶ μὴ ἔχοντα παλαίειν ἢ παλαμᾶσθαί τι, οὐ ἀνάπαλιν παλαμναῖος οὐ μόνον κοινότερον ὁ βριαρόχειρ, ἀλλὰ καὶ ὁ αὐτοχειρὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς φονεύων καί τινι μιάσματι ἔνοχος· καὶ Ζεὺς δέ φασι παλαμναῖος, ὁ τοὺς φονεῖς καταῤῥίπτων· καί τις δέ φασι κατὰ θηρίων ἀσκὶς, παλαμναία ἐκαλεῖτο· Ψογερὰ δὲ λέξις ἀεὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσι δίκα Διὸς ὁ παλαμναῖος. Οὐ μὴν οὕτω καὶ ὁ ἀπάλαμνος. Cf. Etym. p. 647. 43. Quod de rhetoribus dixit Eustath., id e Grammat. S. Germ. l. c. p. 418. firmari potest: Ἀπάλαμνον· ἀμήχανον, οὕτως Ἀντιφῶν. * Ἀπαλάμνως· ἀβούλως, καὶ ὡς * ἀσυνέτως.]

Ἄγαλμα, ατος, τό, a præt. passivo ἤγαλμαι formatum, Ornamentum, Oblectamentum, πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, inquit Eustath. in Hom. Il. Δ. (v. 144.) Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, [" Ornamentum regi, collato v. 143., et sermo est de ornatu capitis equi, de pulcro capistro. Semper ap. Homer. est omne id, quo quis magnopere delectatur, et semper ponitur in bono sensu. Od. Γ. v. 274., Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψε, quæ sunt genus, et sequuntur species, ὑφάσματά τε, χρυσός τε, Varia ornamenta templi, et donaria grata, suspendit, vestes nimirum egregie textas, et aurum. Et Γ. v. 438., Ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα, Ut Dea, hoc ornamentum splendidum intuens, victimam sc. inauratis cornibus, lætaretur. Δ. v. 601. ἀλλά σοι αὐτῷ Ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα, Tibi hic relinquam ut iis delecteris, et sermo est de equis, quos donatos sibi deprecatur Telemachus. Ergo notat hæc vox quodcunque ἥδυσμα, sive ἔμψυχον sit, sive ἄψυχον." Dammii Lex. Hom. p. 8.] Od. Θ. v. 509., Ἦ ἐάων μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελητήριον εἶναι, i. e. καλλώπισμα, Schol. [Pseudo-Didymus, qui habet non καλλώπισμα, ut affirmat Noster, sed tantum dixit, Πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Confundit Steph. hoc scholium cum ejusdem scholio ad Il. Δ. 144., Ἔστι δὲ ἄγαλμα, καλλώπισμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει. Cf. Etymol. p. 5. 35. mox citandus, Zonar. p. 29. et Συναγ. Λέξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324. et 334.] Et Od. M. v. 347., Ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, quod de donariis dictum est. [" Votum narratur templi ædificandi, in quod varia et bona ornamenta vovent se collaturos, ἀγαλλιάματα, ἀγλαΐσματα, ἀναθήματα omnis generis. Et Od. Σ. v. 299., Ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα, Collare regis, valde pulcrum ornamentum. T. v. 256., περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν, Κείνῳ ἄγαλμ' εἶναι, Fibulam splendidam imposui, quæ illi esset ornamentum delectabile." Damm. l. c.] Ut autem antea ostendi Homerum ἀγάλλεσθαι et ἐπαγλαΐζεσθαι pro eodem dicere, sic ἄγαλμα et ἀγλάϊσμα pro eodem ab Æschylo poni observavi in Choeph. p. 235 et 236., meæ edit. [v. 191., Εἶναι τόδ' ἀγλάϊσμά μοι τοῦ φιλτάτου Βροτῶν Ὀρέστου, et v. 197., Ἡ ξυγγενὴς ὢν, εὖ γε * συμπενθεῖν ἐμοὶ, Ἄγαλμα τύμβου τοῦδε καὶ τιμὴ πατρός. Maximus Planudes in Gramm. Ms. apud Creuzer. ad Plotini Lib. de Pulcr. p. 370., Ἀγάλλω· τὸ τιμῶ. Εὐριπίδης· Γαμηλίους εὐνὰς ἀγῆλαι, (ex Medea v. 1027.) Ἐξ οὗ καὶ ἄγαλμα. Ἀγάλλομαι δὲ τὸ χαίρω. Apollonii Lex. Homer. p. 24., Ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, καὶ οὐχὶ τὸ ξόανον. Φησὶ γοῦν ἐν μὲν Ἰλιάδι, Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, Ἀμφότερον, κύσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος· ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ, Ἀσκήσας, ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχαροίατ' ἰδοῦσα ("nunc quidem edi solet κεχάροιτο, quod et Eustath. habet," Villoison.), καὶ πληθυντικῶς· Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε.]

Ἄγαλμα, apud Homeri posteros, Simulacrum, Statua, [Pictura. Pseudo-Didymus ad Il. Δ. v. 144., Ἔστι δὲ ἄγαλμα, καλλώπισμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ ἄγαλμα εἶπον τὸ ξόανον. Etym. p. 5. 35., Ἄγαλμα· ἀγαλλίαμα, καλλώπισμα, πᾶν ἐφ' ᾧ ἀγάλλεταί τις καὶ χαίρει, κἂν τε ἱματίον ᾖ, κἂν τε εἰκών, οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ ἄγαλμα εἶπον τὸ ξόανον, τὸ δὲ ἄγαλμα παρὰ τὸ ἀγάλλω. Συναγ. Λέξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Ἀγάλματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς, καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. Et p. 334.: Ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Ἀγάλματα δὲ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. Οἱ δὲ ἁπλῶς ἄγαλμα πᾶν ἀνάθημα καὶ * καθιέρωμα, ἢ ξόανον ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον εἴη. Zonar. p. 29., Ἀγάλματα· τὰ τῶν θεῶν μιμήματα, καὶ πάντα τὰ κόσμου τινὸς μετέχοντα. Eadem verba leguntur apud Suid. mox citandum. Zonar. l. c., Ἀγάλματα· ξόανα, ἀνδριάντες, παρὰ τὸ ἀγάλλω, τοῦτο παρὰ τὸ αἴγλη. Cf. Etym. p. 5. 40., Ἀγαλλιῶ· παρὰ τὸ ἀγλαὸν, τοῦτο παρὰ τὴν αἴγλην, τὸ δὲ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὸ ἄλλω τὸ πηδῶ. Suidas et Zonar. l. c.: Ἄγαλμα· πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Καὶ δίδωσιν ἀργύριον, ἵνα ἐκπονήσῃ τὸ ἄγαλμα ἄκρης τέχνης, προσθεὶς τὸ μέγεθος καὶ προσειπὼν τῆς λίθου τὴν φύσιν. Quem locum unde deprompserint, nescimus. "Manuelis Moschopuli, uti videtur, observatio pertinet ad locum Aristoph. Nubb. 989=993., multorum conjecturis tentatum, vid. Commentar. p. 344. seqq. Beckii, ubi nunc ex Brunckio et libro Ravenn. Hermannus et noviss. ed. Lips. habent, Ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλεις τἄγαλμ' ἀναπλάττειν, Grammaticus autem ita, Ὅτι μ. τῆς Αἰδοῦς τἄγ. ἀναπλήσειν. Adduntur hæc, quæ a me judicari nil attinet: Ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἱροῦ φησί· καὶ ἐπιστήσῃ τὸ καὶ τό· τὸ δ' αἴτιον τῆς ἐπιστήμης ταύτης, ὅτι μέλλεις ἐπιμελήσεσθαι καὶ τιμήσειν τὴν Αἰδῶ, εἰ ἐμὲ αἱρῇ καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ἀναλαβὼν ὡς ἀμελούμενον τελειώσειν ἐν σεαυτῷ δηλονότι, ὥσπερ εἰ καὶ ἄλλον οὑτινοσοῦν Θεοῦ ἄγαλμα ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ ἵστησας ὥστε σεβεῖν αὐτό· τούτῳ ὅμοιον καὶ Δημοσθένης φησὶν ἐν τούτοις· Δίκης καὶ εὐνομίας καὶ αἰδοῦς εἰσὶ πᾶσιν ἀνθρώποις βωμοὶ, οἱ μὲν κάλλιστοι καὶ ἁγιώτατοι ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἑκάστου καὶ τῇ φύσει, οἱ δὲ καὶ κοινοὶ τοῖς πᾶσι τιμᾶν ἱδρυμένοι." Creuzer. ad Plotini Lib. de Pulcr. p. 370. Demosth. locus legitur in Orat. contra Aristogit. p. 780. 22. Reisk., ubi sic exhibetur, Καὶ δίκης γε καὶ εὐνομίας καὶ αἰδοῦς εἰσὶν ἅπασιν ἀνθρώποις βωμοὶ, οἱ μὲν κάλλιστοι καὶ ἁγιώτατοι ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἑκάστου καὶ τῇ φύσει, οἱ δὲ καὶ κοινοὶ, τοῖς πᾶσι τιμᾶν ἱδρυμένοι. Hesych. Ἄγαλμα· ξόανον, ἀφομοίωμα εἰδώλων, εἰκόνων, ἢ ἀνδριάντων.] Herod. i. (131.), loquens de Persis, Ἀγάλματα μὲν καὶ νηοὺς καὶ βωμοὺς οὐκ ἐν νόμῳ ποιευμένους ἱδρύεσθαι. [Aristoph. Nub. v. 305., Οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα, Ναοί θ' ὑψερεφεῖς, καὶ ἀγάλματα, Καὶ πρύσοδοι μακάρων ἱερώταται, Εὐστέφανοί τε θεῶν Θυσίαι, θαλίαι τε, Παντοδαπαῖς ἐν ὥραις.] Plato (Charm. p. 236. a.), Ἀλλὰ πάντες ὥσπερ ἄγαλμα ἐθεῶντο αὐτόν. Ponitur et pro imagine picta: ita enim appellari non solum ἀνδριάντας sed etiam γραφὰς, ait Suidas. Arist. tamen distinguit, Pol. vii. scribens, Μηθὲν μήτε ἄγαλμα, μήτε γραφήν. Cicero (de Legg. ii. 18.) apud Plat. (Legg. xii. p. 691. g.) ἀγάλματα formas interpretatur. Vide meum Lex. Cic. p. 40. Ἄγαλμα Ammonius a βρέτας et ξόανον distinguit: [p. 99. Ξόανον, βρέτας, ἄγαλμα διαφέρει. Ξόανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον· βρέτας δὲ, τῷ βροτῷ ὅμοιον, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἐκ τῆς ἐμφεροῦς ὕλης πεποιημένον· ἄγαλμα δὲ, τὸ πώρινον, ἢ ἔκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον. Etym. p. 611. 8., Ξόανον· παρὰ τὸ ξέω ξέανον, καὶ τροπῇ, ξόανον. Διαφέρει δὲ ξόανον, καὶ βρέτας, καὶ εἴδωλον. Ξύανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξεσμένον,[1] lege, ut in Ammonio, ἐξεσμένον, εἴδωλον, λίθινον, ἢ ἐλεφάν-

[1] Hesych. Ξόανα· ἀγάλματα, εἴδωλα, ζάδια, κυρίως δὲ τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα, ἢ λίθων. Ξέσμα· ξόανον. Ξοάνων προθύρων ἐξεσμένων. " *Rasilemque subi forem*, ex opere rasili, quod non tantum ligno, uti hic, sed et lapidibus et metallis ex æquo convenit. Hesych.

τινον, ἢ ξύλινον· βρέτας δὲ, τὸ βροτῷ ὅμοιον, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἔξ ἐμφεροῦς ὕλης πεποιημένον· ἄγαλμα δὲ, τὸ παράμηρον, ἢ ἔκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον. "Παράμηρον corruptum est. Ammonius habet πώρινον: in nostro indicia sunt etiam alterius scripturæ, μαρμάρινον." Sylburg. "Ammonius statuam non ex

A quacunque materia, sed ex lapide et quidem pretioso constructam ἄγαλμα dici voluit. Verba ejus sunt, Ἄγαλμα δὲ, τὸ πώρινον, ἢ ἔκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον. Apud Ptol. Ascal. §. 198., Ἄγαλμα δὲ τὸ Πάρειον. Etym. Ammonio videtur usus p. 611. 16., Ἄγαλμα δὲ, τὸ παράμηρον, ἢ ἔκ τινος ἑτέρου

Ξοάνων προθύρων· ἐξεσμένων. Sic distingue; nam ξόανον est opus rasile, idem nempe quod ξεστὸν, cum sit adjectivum. [Infer ergo in Lexica adj. • Ξόανος, unde Ξόανον τό.] Hinc, Στήλη ἀπὸ ξοάνου, Columna rasilis, apud scriptorem Chronici Alexand. ad annum iii. Olymp. celxxvii. Alibi quoque id vocabulum ita acceptum occurrit, licet perperam redditum ab interpretibus." Is. Voss. ad Catull. p. 144. Clemens Alex. Cohort. ad Gent. iv. p. 40. 23. ed. Potteri, Ἅ δὴ καὶ ξόανα προσηγορεύετο, διὰ τὸ ἀπεξέσθαι τῆς ὕλης. Sic Cod. Nov. et sic conjecerat Sylburg. Vulgo legitur nullo sensu, ἀπῳξεσθαι. Eustath. ad Il. A. p. 152. 27., Ὥσπερ κόπτω κόπανον, καὶ ἔχω ὄχανον τὸ τῆς ἀσπίδος • κράτημα, δρέπω δρέπανον, ᾠδω καὶ ἐν συστολῇ, ᾠδω ἔδανον καὶ ἔδνον κατὰ συγκοπὴν, φρίγω φρίγανον, πέττω ἢ πέπτω πόπανον, ξέω ξόανον, οὕτω ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ ἔρανον, καὶ ἐκτάσει ἤρανον καὶ ἐπήρανον. Passim permutantur ξέω et ξύω, quæ ejusdem sunt originis. Plotinus de Pulcr. p. 62., Οἷα ποιητὴς ἀγάλματος, ὃ δεῖ καλὸν γενέσθαι, τὸ μὲν ἀφαιρεῖ, τὸ δὲ ἀπέξεσε κ. τ. λ. "Cod. Ciz. ἀπέξυσε. Voluit fortasse ἀπέξυσε, frequenti confusione. Sic, ut hoc utar, in Luciani Vit. Auct. x. p. 91. Bip. editt. exhibebant ἀπόξεσον, Schol. ἀπόξυσον. Zonaras in Lex. Gr. p. 275., ἀπεξεσμένον, ubi Cod. D. ἀπεξυσμένον. Nam quod idem Lexicogr. p. 1416. distingui vult inter ξέω et ξύω, [Ξέειν· τὸ ἐξ ἐπιπολῆς καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν κεχρῆσθαι τοῖς ὑπεῖξί τε καὶ μάστιξι, ξύειν δὲ, τὸ κατὰ βάθος, ubi Tittmann.:—' Non differunt, vide Schol. ad Il. Ξ. v. 179., Ἔξυσ'· ἀντὶ τοῦ κατεσκεύασε, νῦν καὶ, λεπτὸν εἰργάσατο, infra, Ξυστίδα· λεπτὸν ἱμάτιον: nisi igitur ex ingenio Grammat. discrimen illud natum est, scribi possit pro ξύειν, ξυρεῖν,' adde Eustath. ad Od. Σ. p. 1563. 5., Τὸ δὲ καὶ ἀποξύνουσιν ἑρτμὰ δύναται μὲν ταὐτὸν τῷ λεπτύνουσιν ἢ καὶ ἀποξύουσι, et Schol. Ven. ad Il. Ξ. v. 179.] obloquitur et ratio et aliorum grammaticorum auctoritas. Vide Interpretes ad Thom. M. p. 641., et Fœsium in Œcon. Hippocr. p. 267. Priori loco Zonaras illud ἀπεξεσμένον explicat τετορευμένον, γεγυμασμένον. Quod miror Tittmannum non contulisse cum Hesychii loco i. p. 437., ubi idem participium explicatur • ἐκτετορευμένον. In Polluce vi. 141. p. 649. item est • διεξεσμένα, et paulo post ἀποτετορευμένα in vocibus accuratam orationem significantibus, licet ibidem, paucis interjectis, de eadem re ex uno codice receptum sit τυρεία pro τορεία. Utut sit, Schol. Ms. Hermogenis Περὶ Ἰδεῶν i. 12. explicat ita illud Platonicum, Τὸν λόγον ἀποτετορνεῦσθαι· κατεσκευάσθαι, καὶ εἰς κάλλος ἀπεξέσθαι. De usu verbi ἀποξέειν præter Il. Il. vide Eustath. ad Il. V. 18. Hesych. T. ii. p. 705., unde Plotini causa hæc teneamus, ξέσαι explicari ἐργάζου, itemque infinitivum, ξέσαι· τεκτήνασθαι, quo utroque Noster utitur in sequentibus. E recentioribus consule T. Hemsterh. ad Lucian. Dialogg. Mort. p. 351. Bip. Lennep. Etymol. Ling. Gr. p. 467. et F. A. Wolfii Prolegg. ad Homer. p. 74. seqq. Est autem h. l. proprie de statuario, qui signa expolit. Veniamus ad tralata hujus ipsius loci causa. Lucian. Vit. Auct. l. l., Καὶ τὸ ἐρυθριᾷν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παντελῶς, ubi eleganter Gesner., 'Frontem perfricare ne satis habe, sed abrade penitus.' Similiter Alciphr. iii. 2. p. 8., Ἀπεξέσας τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου, et Epist. 40., Ἀποξύειν τὴν αἰδῶ, [notandum est in priore loco legi ἀπεξέσας, in posteriore vero ἀποξύειν, at auctor procul dubio in utroque loco unum idemque, de una eademque re loquens, posuit vocabulum: emendandus est igitur vel hic, vel ille locus.] Ad Plotiniani loci gravitatem propius accedunt hi: Gregorii Nazianz. in Basilii Laud., Τὸ τοῦ ἤθους εὐσταθὲς καὶ βεβηκὸς καὶ ἀπεξεσμένον, Mores limati, exacti, cf. Steph. Thes. T. ii. p. 1130. g. Suid. i. p. 254., et Hesych. et Pollux. l. l., qui extremam vocem etiam explicant ἠκριβωμένον. Ejusmodi autem locos respexit haud dubie Bosius, cum in Cicerone Attico xii. 46. fin., 'Isto enim animo nihil agreste, nihil inhumanum inest,' ubi vett. libri habent esto, legendum supicaretur ξεστῷ, i. e. Polito, Limato. Idem Greg. Nazianz. plane atque Schol. laud. Hermogenis, Ὅτι μάλιστα εἰς κάλλος ἑαυτοὺς ἀποξέοντες. Nec minus in Orat. de Baptismo, Ἀπεξέσθης κακῆς οὐλῆς, vid. Lexicograph. laudd. Ad eund. Gregor. Naz. Nonnus ξέεσθαι commemorat de hominibus, qui sacris Mithriacis initiandi castigarentur. Ita enim ille in Cod. Monac. nr. 131. Narrat. xx. quæ inscribitur, Ἡ περὶ τοῦ μύθου leg. Μίθρου: Τὸ διὰ πυρὸς ἐλθεῖν ἔπειτα ξέεσθαι. Hinc desumsit Endoc. in Viol. p. 291., Εἶτα ἐκέλευον αὐτὸν—εἰς τὸ πῦρ ἐμβαλεῖν ἑαυτὸν· ἔπειτα πάλιν εἰς χιόνα ποιῆσαι εἴκοσιν ἡμέρας· εἶτα ἐκέλευον αὐτὸν πάλιν ξεσθῆναι ἐπὶ δύο ἡμέρας κ. τ. λ. Nimirum μάστιξι, cui sensui etiam ξαίνειν inservit, vid. Lex. Seguier. p. 159. ed. Bekker. Ceterum Kusterus licet ad Suidam ii. p. 559., qui et ipse paucula sua e Nonno descripsit, binos hujus locos in medium proferat, tamen ea non habet, quæ nos ex Cod. Ms. dedimus." Fr. Creuzer. ad Plotini loc. laud. Thom. M. p. 641., Ξέω, ἐπὶ ξύλων· ξύω δὲ, ἐπὶ σαρκὸς, ὡς καὶ ἡ παροιμία, Τὸν ξύοντα ἀντιξύειν. "Sensus est, ξύω ad ligna quæ poliuntur proprie pertinere, verbi autem ξύω significationem latius patere; quod si aliter sentiat, fallitur, ut vel ipse lexicographi docebant." Sallier. Imo mens Thomæ est hæc, ξέω proprie dici de ligno, et lapide, ut addere debebat, ξύω autem de cute, non de ligno et lapide. Sic Lucian. Lexiph. v. T. ii. p. 328., Ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ. At idem Somn. vi. T. i. p. 9., Ὁπότε ξέοι τοὺς λίθους. Ξέω, non ξύω, de lapide proprie dici, patet e Philostr. Icon. proœm. p. 762., Οἱ ξέοντες τὴν Λυγδίνην ἢ τὴν Παρίαν λίθον, ex Hesych. Ξέσαι· τεμεῖν, κόψαι, ποιῆσαι, τεκτήνασθαι, e Thoma ipso p. 571., a Schæf. in Mss. citato, Καὶ λατομῶ καὶ λίθον ξέω, καὶ λαξεύω, et J. Poll. vii. 114., Καὶ τὰ ῥήματα (τεκτόνων), κορμῶσαι, πρῖσαι, πελεκῖσαι, ἥπιον δὲ καὶ ξέσαι, vi. 139—140., Εἰς μὲν δὴ τὸν οὐκ ἀφροντίστως δοκοῦντα λέγειν, ἐρεῖς—ξέσας, διαζεύξας, ἁρμόσας, διασμιλεύσας, (ubi, cum H. Steph. Jungerm. Kuhn. et Lederlino, lege • διαξέσας, ut in segm. seq. juncta διεξεσμένα, ἡρμοσμένα,) et ex Epigr. ad. cxxv. in Anthol. T. iv. p. 143. a Schæf. in Mss. laud., Τήραϊ δὴ καὶ τάνδε κεκυφότα φηγινὸν ὄζον Οἴρεσιν ἀγρῶται βουκόλοι ἐξέταμον· Παυὶ δέ μιν ξέσσαντες ὀδῷ ἐπὶ καλὸν ἄθυρμα Κάπεσαν, οὐρείων ῥύτορι βουκολίων. Hinc λαοξόος, λιθοξόος. In Xenoph. K. Π. vi. 2. 11. p. 371. pro πάλτον ξύσασθαι reponendum videtur ut Ἀττικώτερον, κ. ξέσασθαι. J. Poll. i. 149., Ἔδηγον τὰ ξίφη, ἔξυον τὰ δόρατα. "Ms. ἔξεον," Jungerm. "Pro ἔξυον C. V. ἔξεον. C. A. in textu habet ἤθυνον, Rectas fecerunt hastas, in margine vero ἔξεον." Kuhn. Maxime autem favet huic conjecturæ, et quod Hesych. Ξέσαι tanquam rarius et Atticum per ξύσαι exponat tanquam communius et Hellenicum; et quod a phrasi ξέειν τὰ δόρατα, non ξύειν τὰ δόρατα, formetur vox δορύξεον, Hesych. Δορύξεον· δρυὸν τὰ δόρατα ξύεται. Noster in Thes. i. p. 950. a. citat ξέεται, sed ξύεται recte se habet, ut patet ex Etym. p. 283. 34., Δορυξόος· ἐκ τοῦ δόρυ καὶ τοῦ ξέω, οὐδεὶς δὲ Ἑλλήνων δόρυξος, ἀλλὰ δορυξόος, καὶ κατὰ συγκοπὴν, δορυξός· ἔστι δὲ τόπος, ὅπου ξύονται τὰ δόρατα. Hinc in Hesych. pro edito δορύξεον, quod est verbum nihili, et contra analogiam formatum, lege δορύξοον. Neque enim dicitur ἄξεος, sed ἄξοος: nec εἴξεος, sed εἴξοος: nec λαοξέος, λιθοξέος, περαοξέος, sed λαοξόος, λιθοξόος, περαοξόος: nec ἀντίξεος, sed ἀντίξοος, ab • ἀντιξέω. Apollon. R. ii. 79., Νῆϊα δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις, ubi Schol. Οὕτως ἀντεξεσμένα ἀλλήλοις, ὥστε, ἥνικα συμβάλλονται ἐναντία, συναρμόζειν ἀλλήλοις. Ab ἀντίξοος autem descendit verb. ἀντιξοεῖν, Pindari Olymp. xiii. 47., Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ, ubi Schol. Τὸ δὲ οὐκ ἀντιξοεῖ, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀντίκειται, ἐνίκησε γὰρ καὶ τὰ Νεμέα· οἱ δὲ ὅτι ἀντίκειται· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων τῶν ξεομένων, καὶ ἀλλήλοις ἁρμοζομένων· τὰ γὰρ συναρμοζόμενα, [οὐ] • συγξέεται, ἀλλ' ἀντιξοεῖ καὶ ἀντιβαίνει πρὸς τὴν ξέσιν ἁρμοστὰ ὄντα. Sed, si Hesychii glossam sic refingas, Δορύξοον· δρυὸν τὰ δόρατα ξύεται, pro edito δορύξεον, ex Etym., ubi est Δορυξόος—ἔστι δὲ τόπος, ὅπου ξύονται τὰ δόρατα, errorem errori addes: Græcæ enim linguæ ratio flagitat δορυξοΐων, vel contracte δορυξεῖων, ut • ὑδροχοΐων, ὑδροχεῖων, (v. nos supra ad v. Ἐπικύλλωμα,) • λιθοξοΐων, quod in Glossis reperitur: Λιθοξοΐων· Lapidicina. In Hes. igitur lege, Δορυξεῖον· δρυὸν τὰ δόρατα ξύεται, atque in Etym. post verba, Δορυξόος—ἔστι δὲ τόπος, ὅπου ξύονται τὰ δόρατα, supple Δορυξεῖον καλούμενος, vel tale quid. De δορυξόος v. Aristoph. Pac. 447. 549. 1213. 1260. et J. Poll. i. 149. vii. 156. Adde Amos. v. 11. οἴκους ξεστοὺς, Alex. ξυστούς. Mirum sane est Thomæ monitum, ξέω de ligno, ξύω de cute proprie dici, contemptui habuisse Sallierium et Oudendorp., cum ξύω nusquam de cute sumatur. Insignis est Eustathii locus ad Od. Ξ. p. 1766. 30., Ἔνθα διαλαμβάνων ἐκεῖνος (Ἡρωδιανὸς) καὶ περὶ κνίσσης, φησὶν ὅτι ὥσπερ στῶ στίζω, τρῶ τρίζω, οὕτω καὶ κνῶ κνίζω τὸ ἐξεκιτολῆς καὶ • ἰσχνῶς καταξύω, οὗ μέλλων κνίσω, ἀφ' οὗ ἡ κνῖσα· ἕκτασιν μέν φησι λαβοῦσα τοῦ ῑῶτα, δηλοῦσα δὲ τὴν κατ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀναφορὰν τῇ ὀσφρήσει προσίζουσαν· ὁ δ' αἰτὸς ἐκεῖ διασκευάζων καὶ ὡς ταυτὸν ἐστι τό τε ξύειν καὶ τὸ κνᾶν ἤτοι κόπτειν, ἐξ οὗ καὶ τὸ κνίζειν λέγεται, παράγει χρήσεις τοιαύτας· Ξύομαι δ' οὐδὲν ἰσχύων, τουτέστι κνῶμαι. Καὶ Σώφρων· Βαιὰ δ' ἔξυσμαι ἐκ ποδὸς εἰς κεφαλὴν, ἤγουν κέκνησμαι. Καὶ ξύσιλον δέ φησιν ἀποφαίνεταί τινα, ἐκ τοῦ συνεχοῦς ἐν τῷ γήρᾳ κνησμοῦ. Φέρει δὲ καὶ Δημοκρίτου χρῆσιν ταύτην· Ξυόμενοι ἄνθρωποι ἥδονται, καὶ σφῶ γίνεται ἅπερ τοῖς ἀφροδισίζουσιν, lege ἀφροδισιάζουσιν. Soping. ad Hes. v. Ξύομαι sine corruptelæ suspicione affert ἀφροδισίζουσιν. Hippocr. de Int. Aff. p. 195. 21., Τυρσῦ παλαιοῦ αἰγείου ξέσας. At idem de Diæta p. 103. 31., et de Aff. p. 183. 48. Τὸ ἔντερον ξύεται καὶ ἑλκοῦται, de Morb. p. 160., Δάκνεται καὶ ξύεται, de Int. Aff. p. 205. 47., Ξύων τὴν σάρκα. Adde Erotian.: et Hesych. Ξύσμα· κνηφὴ, λέπρα, Ξυσμός· κνησμός. Job. ii. 8., Ἰχῶρα ξύειν, Ulcus putridum scabere. Eustath. ad Od. Δ. p. 1496. 27., Ἵππον δὲ ξεστὸν, τὸν δούρειον λέγει, ὃ ἐστι τὸν ξύλινον, ξύλου δὲ ἴδιον τὸ ξέεσθαι. καθὰ καὶ λίθου, ὅθεν καὶ τὸ, Ξεστοῖσι λίθοισι, καὶ τὸ, Ἀσαμίνθους ἐὐξέστας· ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ ξύεσθαι ἐπὶ ξύλου λέγεται, εἰκότως καὶ δόρυ ξυστὸν φαμέν. Atqui inter ξέω et ξύω, cum sermo est de lapide lignove, hoc interest, quod ξέω, etsi de lapidibus et arboribus *cædendis* sæpe usurpetur, proprie tamen *polio* notet, ut patet ex J. Pollucis locis citatis. ξύω autem, etsi uno et altero loco apud scriptores probos pro *polio* ponatur, proprie tamen de *radendo* et *cædendo* dicatur. Unde intelligi possit Zonaræ glossa, a Tittmanno suspecta atque a Creuzero contemptui habita: Ξέειν· τὸ ἐξ ἐπιπολῆς καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν κεχρῆσθαι τοῖς ὑπεῖξί τε καὶ μάστιξι, ξύειν δὲ, τὸ κατὰ βάθος. Verum apud Grammaticos et scriptores recentissimos nullum inter ξέω et ξύω ponitur discrimen: hinc in Eustathio l. c. legitur, Κνίζω, τὸ ἐξεκιτολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω, et in eodem ad Il. Ξ. p. 976. 16., Τὸ δὲ ἔξυσε, κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀντὶ τοῦ ἐκέρκισε· ξύουσι γάρ φασι τὴν κρόκην πρὸς τὸ κυκνωθῆναι, ἢ ἐλάνειν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων, ἢ ἔγναμψε μετὰ τὸ ἐφῆναι. Cf. Scholia Veneta. Ceterum ξέω et ξύω ejusdem esse originis, nos cum Etymologo censemus, p. 412. 35., Ζέω ζύω, ὡς ξέω ξύω, χέω χύω, p. 520. 30., Γίνεται ἀπὸ τοῦ κλέος ἡ δόξα • κλέω καὶ κλύω, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥέω ῥύω, καὶ χέω χύω, καὶ ξέω ξύω.

λίθον κατεσκευασμένον, ubi elegantem Sylburgii conjecturam, μαρμάρινον legentis, omnino amplector. Ea voce, uti Ascal. per Πάριον, ita enim scribendum, interpretatur Ammonii πώρινον. Glossæ: Tofi, πῶροι, λίθοι. Sulpitius Servastus in Vett. Poët. Catal. p. 232., Decidens scabrum cavat unda tofum. Λίθους πωρίνους dixit Aristoph. apud Poll. x. 173. Prorsus ad mentem Amm. "Ἄντικρυς τοῦ πωρίνου Σειληνοῦ Plutarcho restituit Salmas., citatus Gronov. ad Herod. v. c. lxii. p. 949.: plura forsan de istoc lapide dedisset Salmas., si non pleraque præcepisset Meursius Att. Lect. iv. 14., quocum confer Commentatores ad J. Poll. vii. 123." L. C. Valck. Animadvv. ad Ammon. iii. 2. p. 169. Pro Πώρινον G. Wakef. ad Ammonii exemplar, quod penes E. H. Barker. est, Πάριον reposuit; proxime ad veram accessisset lectionem, si Πάρινον proposuisset. Esth. i. 6., Ἐπὶ στύλοις Παρίνοις καὶ λιθίνοις· κλίναι χρυσαῖ καὶ ἀργυραῖ ἐπὶ λιθοστρώτου σμαραγδίτου λίθου, καὶ * πιννίνου, καὶ Παρίνου λίθου: "Aqu. Theod. Cant. v. 15., vide Bochart. Hier. P. ii. p. 714.," Bielius Thes. philolog. Conjecturæ huic maxime favet Ptolemæi Ascal. locus, in quo reperitur Πάρειον, quod L. C. Valck. tanquam vitiosum in Πάριον mutandum censet. "Apud Pausan. in Atticis etiam Πάρειος λίθος, cum diphthongo," H. St. Thes. Ind. Pausaniæ locus, ad quem respexit Noster, nos fugit. Sed in ejusdem libri c. 14. legitur, Τὸ δὲ ἐφ' ἡμῶν ἔτι ἄγαλμα λίθου Παρίου καὶ ἔργον Φειδίου, et in c. 43., Σάτυρος δὲ παρέστηκεν αὐτῷ Προξιτέλους ἔργον, Παρίου λίθου: ubi lectionis varietas nulla Sylburgio, Kuhnio, et Facio notata est. Ceterum Πώρινον et Πάρινον in codicibus confundi posse, nemo mirabitur, qui secum reputaverit quam sæpe ω et α confusa sint, vide Bastium et Schæf. ad Gregor. Cor. p. 183. 201. 316. 323. 330. 696. 740. 748. 749., legeritque in Plin. xxxvi. 17. hæc, 'Pario similis candore et duritia, minus tamen ponderosus, qui porus vocatur,' quæ sumsit ex Theophrasti Lib. de Lapid. c. xv. p. 36. ed. J. Hillii. Cum vero Ammonii atque Etymologi verbis conferenda sunt quæ Tittmann. ad Zonaræ Lex. p. lxxvii. ex Technologiis Mss. protulit: Ἄγαλμα· τὸ τοῦ θεοῦ ὁμοίωμα, ἀπὸ τοῦ ἀγάλλω τὸ τιμῶ. Ἀνδριάς τις ἐπ' ἀνθρώπων ἀπὸ χαλκοῦ ἢ ξύλων ἢ λίθων ἢ τοιούτων τινῶν κατεσκευασμένος. Εἴδωλα δὲ τὰ φαινόμενα ἐν ταῖς ἐρημίαις νυκτὸς ἢ μεθημέραν φαντάσματα. Στῆλαι δὲ κυβοειδεῖς λίθοι, ἐπιγράμματα τινῶν φέροντες——Ἄγαλμα ἡ εἰκὼν ἀπὸ τοῦ ἀγάλλω, τὸ ἀγαλλίασιν ἐμποιοῦν· ἄγαλμα, καὶ ὁ καλλωπισμὸς καὶ τὸ ἀνάθημα. Etymol. p. 213. 3., Βρέτας· παρὰ τὸ βροτὸς, βρέτας κατὰ τροπὴν, τὸ βροτοειδὲς ἄγαλμα, τὸ βροτῷ ὅμοιον, κυρίως δὲ τὸ ἀπὸ ξύλου πεποιημένον ἀνθρώπου ἄγαλμα, εἴδωλον, μορφή. Κυρηναῖοι δὲ τὸν ἀναίσθητον. Anti-Atticista in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 85., Βρέτας· ὁ ἀναίσθητος. Ἀναξανδρίδης Διδύμοις. Λέξεις ῥητορικαὶ ibid. p. 223., Βρέτας· εἴδωλον, ἄγαλμα, καὶ μορφήν. Κυρηναῖοι δὲ τὸν ἀναίσθητον βρέτας εἶπον. "Statua taciturnior, Suid., 'Ανδριάντα γαργαλίζειν· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων," Blomfield. ad Æsch. Sept. c. Theb. v. 169.] "Βρέτας, Simu- "lacrum, εἴδωλον, sive δείκελον, dictum παρὰ τὸ βροτῷ "ἐοικέναι, teste Ammonio [l. c., et Etym. l. c., et Schol. ad Apollon. R. i. 1119., Βρέτας δέ, τὸ βροτῷ "ἐοικὸς], et Hesych. [Βρέτας· ξόανον, εἴδωλον, ὁμοίωμά τι, παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι, ὅπερ φασὶν οἱ νεώτεροι, Δείκελον. 'Forte ἀνδρείκελον: hæc enim vox recentioribus Græcis in usu est, pro βρέτας, vel ξόανον,' Kuster. In Cod. Ven. legi δίκηλον, non, ut editum est, δείκελον, testatur N. Schow. De v. ἀνδρείκελον consuli possunt Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 36. et E. H. Barker. in F. A. Wolfii Litterarische "Analekten T. ii. p. 388—95.] J. Pollux ipsum "(βρέτας) non admittit, uti nec δείκελον, [i. 7., Αὐτὰ δὲ, ἃ θεραπεύομεν, ἀγάλματα, ξόανα, ἕδη θεῶν, εἰκάσματα θεῶν, εἰκόνες, μιμητὰ τυπώματα, εἴδη, ἰδέαι· βρέτας δὲ, ἢ δείκηλον, οὐκ ἔγωγε προσίεμαι. De prusæ scriptoribus hæc intelligenda esse, monet Kuhnius.] "Ap. Hesych. legitur et dat. cas. Βρέταῖ expos. ἀπει- "κονίσμάτι. [Sed in Cod. Ven. teste Schowio est Βρέτη. Lege igitur, Βρέτη· ἀπεικονίσματα, ut legitur in Λέξεσι ῥητορικαῖς l. c. Schol. ad Lycophr. v. 948., Βρέτας· τὸ ἀνθρώπινον εἴδωλον, καὶ ἡ εἰκὼν, παρὰ τὸ βροτῷ ὅμοιον εἶναι. Οὗτος δὲ βρέτας καταχρηστικῶς τὸν δούρειον ἵππον φησί. Locus est hic: Τὰ δ' ἐργαλεῖα, τοῖσι τετρήνας βρέτας Τεύξει ποτ' ἐγχώροισι μέρμερον βλάβην, Καθιερώσει Μυνδίας ἀνακτόροις. Idem v. 1135., Ἐμὸν περιπτύξουσιν ὠλέναις βρέτας, ubi Schol. Βρέτας· κυρίως τὸ τοῦ ἀνθρώπου εἴδωλον, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ οἱονδήποτε εἴδωλον. Zonar. p. 407., Βρέτας· εἴδωλον, ἄγαλμα, παρὰ τὸ βροτὸς βρέτας κατὰ τροπὴν, κυρίως δὲ τὸ ἀπὸ ξύλου πεποιημένον ἀνθρώπου ἄγαλμα. Sensu hoc primario sumi apud Suid., et ab ἄγαλμα distingui videtur: Βρέτας· εἴδωλον, ἄγαλμα, παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. Προσπεσεῖν ποι πρὸς βρέτας, πρὸς τέμενος, ἢ πρὸς ἕδος, ἢ πρὸς ἄγαλμα θεῶν ἱκέτας γενέσθαι. Sed verba, Προσπεσεῖν ποι πρὸς βρέτας, sunt Aristophanis, et a Nostro citati, Equit. 30., ubi sic legitur: ΝΙ. Κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῷν, Θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν ποι πρὸς βρέτας. ΔΗ. Βρέτας; ποῖον βρέτας; ἑτεὸν ἠγεῖ γὰρ θεούς; Cetera in Suida interpretamenti causa addita sunt. Scholia: Πρὸς βρέτας· ἄγαλμα θεῶν, προσπεσεῖν δὲ, ἱκέτας καθίσαι, ἢ γὰρ φυγεῖν πρὸς βρέτας, πρὸς ἱερὸν, πρὸς τέμενος, ἢ πρὸς ἕδος, ἢ πρὸς ἄγαλμα θεῶν. Βρέτας δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ βροτῷ ἐοικέναι αὐτό. Isidori Pelus. Epist. iv. 207. p. 536. ed. 1638.: Οἱ παρ' Ἕλλησι τὰ ξόανα κατασκευάσαντες (κατασκενάζοντες minus recte Suid. in v. Διοπετὲς) φόβον ἐμποιῆσαι τοῖς ἀρῶσι βουλόμενοι, ἔφασκον, ὅτι (τὸ ἄγαλμα ex Suida addendum est) ἐξ οὐρανοῦ παρὰ τοῦ Διὸς ἐπέμφθη ἢ (καὶ Suid., de καὶ et ἢ confusis vide notata ad Gregor. Cor. p. 384. 410. 419. 623. 717. 815.) κατέπτη, κρεῖττον (ὑπάρχον ex Suida addendum est) ἀπάσης (Suid. πάσης) ἀνθρωπίνης χειρὸς (καὶ ἀναλώματος addit Suid.), διὸ (ὅθεν Suid.) καὶ Διοπετὲς αὐτὸ καὶ οὐράνιον βρέτας προσηγόρευον (ἐκάλουν Suid.), βρέτας δὲ (β. δ. in Suida deest), παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. Τὸ δ' (γὰρ ap. Kusterum) οὐ τοιοῦτον ἦν, ἀλλὰ (τοῦτο δὲ οὕτως ἐκήρυττον, Suid.) τοὺς ἀγαλματοποιοὺς ἢ φυγαδεύοντες ἢ ἀποκτείνοντες (ἢ ἀποκτ. ἢ φυγαδ. Suid. et sic ipse Isidorus infra) ἵνα μηδεὶς εἰπεῖν ἔχοι (ἵνα μὴ λέγοιεν, Suid.) ὅτι χειροποίητόν ἐστι (ἐστι deest in Suida) τὸ ξόανον, ταύτην τὴν (utramque deest in Suida) φήμην πλανᾶσθαι (πλάσαντες Suid.) ἐν ταῖς ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων (ἀ. τ. πεφενακισμένων) ἡφίεσαν· ἥτις καὶ τὴν Ἐφεσίων ἐπλάνα πόλιν. Διὸ καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτῶν τοῦτο αὐτοῖς ἔφη· Τινὲς μὲν οὖν φασιν, ὅτι περὶ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἀγάλματος εἴρηται, τουτέστι τῆς μεγάλης Ἀρτέμιδος. Ὅτι δὲ ἀληθές ἐστι τὸ ἢ ἀποκτείνεσθαι τοὺς ἀγαλματοποιοὺς, ἢ φυγαδεύεσθαι, μαρτυρεῖ (Διὸ—φυγαδ. deest in Suida, qui tantum habet καὶ μαρτυρεῖ) τὸ χθὲς καὶ πρώην (τοῦτο τὸ Suid.) ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ πρὸς Αἴγυπτον γενενημένον (ἐν Ἀλεξ. ἄγαλμα, Suid.) Πτολεμαίων γὰρ συναγαγόντων (Πτολεμαίοις γ. συναγαγὼν, Suid.) τοὺς (deest in edit. 1638. et in Suida, sed extat apud Kuster., et quidem sensus id flagitat) τεχνίτας, ὥστε τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀνδριάντα δημιουργῆσαι (ποιῆσαι Suid.), μετὰ τὸ ἔργον βάθρον μέγαν κελεύσας ὀρυγῆναι (ὀρύξας, Suid.), καὶ στιβάδα μηχανησάμενος (κ. στ. μ. deest in Suida) καὶ κρύψας τὸν δόλον (κ. τ. δ. κ. Suid.) ἐκέλευσεν αὐτοὺς δειπνεῖν (ἐ. τοὺς τεχνίτας ἐν αὐτῷ δειπνῆσαι, unde in Isidoro emendandum censemus, ἐκέλευσεν ἐν αὐτῷ δ.), οἱ δὲ (οἵτινες Suid.) δειπνοῦντες (sic et Suid., et Isidori edit. qua utimur, non δειπνῶντες, ut Kust., nescimus qua edit. usus citat,) εἰς τὸ χάσμα ἐκεῖνο κατεντεχθέντες (δειπνοῦντες ἐκεῖσε, κατεχώσθησαν καὶ, Suid.) ἀπέθανον, δικαίαν, ὅς γε μοι δοκεῖ, δίκην δεδωκότες, (ἄξιον μισθὸν κομισάμενοι, Suid., apud quem cetera, quæ sequuntur, desunt,) ὅτι πλάττειν ἐπεχείρουν ξόανα πρὸς ἀπάτην τῶν ἐντευξομένων· ὅμως δ' ἐκεῖνος βουλόμενος ἐκποδὼν (ἐκ ποδῶν ap. Kuster.) ποιῆσαι τοὺς τεχνίτας, ἵνα ἀχειροποίητος δόξῃ ὀνομαζόμενος Θεὸς, ὃν καὶ * ἀχειρομίαντον κέκληκε, τοῦτο διέρρηξε. Ἀλλ' οὐκ ἔλαθε· κρυπτὸν γὰρ γενομένου τοῦ δράματος, κατ' ἐνιαυτὸν θρήνοις τοὺς οὕτω τεθνεῶτας ἠμείβετο. Pro ἀναλώματος, ut recte legitur in Kusteri Suida, Edit. Mediolan. habet ἀνάλωτος. Ms. Suid. apud Potterum, de cujus nota nihil monuit Kuster., ad Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 41.

præbet *ἀνάλωτον*: error ex scribendi compendiis ortum habuit. In eodem codice post *ἐοικέναι* leguntur hæc, *Ὅπερ χ' οὕτως ἦν· ἡ περὶ τῶν ἀγαλμάτων ματαία καὶ πεπλανημένη δόξα, ἀλλὰ*, quæ Potterus addenda censet Suidæ impresso, cum ex iis potius emendandus sit vulgatus textus, qui sic legitur, *Τοῦτο δὲ οὕτως ἐκήρυττον, τοὺς ἀγαλματοποιούς*, pro quo lege, ut in ipso Isidoro, *Τὸ δ' οὐ τοιοῦτον ἦν, ἀλλὰ τ. ἀγαλμ.* Verba, *ἡ περὶ τῶν ἀγαλμάτων ματαία καὶ πεπλανημένη δόξα*, quæ nec in Suida impresso, nec in Isidoro leguntur, non sunt, ut putabat Archiepiscopus, in Suidæ textum recipienda, sed tota tanquam a recentiore quodam librario codici adsuta contemnenda sunt. In fine codicis, pro vulgatis, *Ἄξιον μισθὸν κομισάμενοι*, est, *Ἄξιον μισθὸν τῆς κακουργίας κομισάμενοι*. Ceterum *βρέτας* apud Atticos poetas semper, ni fallimur, de Deorum simulacris ponitur. Aristoph. Lysistr. v. 262., *Κατὰ μὲν ἅγιον ἔχειν βρέτας*. Æsch. Sept. c. Theb. v. 94., *Πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτι-Πέσω βρέτη δαιμόνων; Ἰὼ μάκαρες εὔεδροι, Ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι*: v. 191., *Βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν*: v. 217., *Ἀλλ' ἐπὶ δαίμονων πρύδρομος ἦλθον ἀμ-Χαΐα βρέτη, θεοῖς πίσυνος*: Pers. v. 811., *Οἵ, γῆν μολόντες Ἑλλάδ', οὐ θεῶν βρέτη Ηἰδοῦντο συλᾶν, οὐδὲ πιμπράναι νεώς*, ubi Stanl. ex Herod. viii. 109. affert, de Xerxe, *Ὃς τὰ ἱρὰ καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἐποιέετο, ἐμπιπράς τε καὶ καταβάλλων τῶν θεῶν τὰ ἀγάλματα*: Eum. v. 79. *μολὼν δὲ Παλλάδος ποτὶ πτόλιν Ἶζον παλαιὸν ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας*: v. 172., *Παρανόμων θεῶν βρέτεα μὲν τίων*: v. 242., *Πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σὸν, θεά*: v. 258., *περὶ βρέτει Πλεχθεὶς θεᾶς ἀμβρότου*: vide v. 412. 442. 449, et 1027.: Suppl. v. 436. et 472. In Sophocle vox non legitur, si fides Indici Etonæ A. 1787. edito. In Eurip. vero sæpissime occurrit, Phœn. v. 1256., *Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας*, cf. etiam v. 1482., Alc. v. 977. *βρέτας θεᾶς*, Andr. v. 311. et Iphig. T. v. 980. 986. 1179. et 1477.: Iphig. T. v. 1040., *Ἐς' ἐν δόμοισι βρέτας*, cf. etiam v. 1044. 1165. 1199. 1291. 1453. 1481. et 1489.: Heracl. v. 936., *βρέτας Διὸς τροκαίου*: Electr. v. 1254., *Παλλάδος σεμνὸν βρέτας*: Dan. Fragm. iv. 3., *Θεῶν συλᾶν βρέτη*. Hæc loca omnia in Ind. Beckiano notata sunt.] "Menodotus Samius (*ἐν τῇ Τῶν κατὰ τὴν Σάμον ἐνδόξων Ἀναγραφῇ*) ap. Athen. xv. (p. 672. a,) *Ἁρπάσαι τὸ τῆς Ἥρας βρέτας*, et paulo inferius) *Ἀθύρου δὲ ὄντας τότε τοῦ νεὼ, ταχέως ἀνελέσθαι τὸ βρέτας, καὶ διακομίσαντας ἐπὶ θάλασσαν, εἰς τὸ σκάφος ἐμβαλέσθαι*. Repetit ibidem aliquoties hoc vocabulum." H. St. Thes. Ind. [Nusquam apud scriptores prosaicos vetustiores, occurrit: v. Pollucis locum supra allatum. Sed bis usus est Cassius Dio, Fragm. lxxxix. ex Libris xxxiv. prioribus, T. i. p. 38. 12. ed. Reimari, de simulacro Apollinis, *Ὥστε τοὺς Ῥωμαίους κατακόψαι τε τὸ βρέτας, καὶ καταγοντῶσαι ἐκ συμβουλῆς μάντεων ψηφισθῆναι*: Fragm. Lib. xxxv. T. i. p. 83. 89., *Τὰ δὲ δὴ Κόμανα τῆς τε νῦν Καππαδοκίας ἐστὶ, καὶ ἐδόκει τό τε τῆς Ἀρτέμιδος τὸ Ταυρικὸν βρέτας, καὶ τὸ γένος τὸ Ἀγαμεμνόνειον δεῦρο ἀεὶ ἔχειν*. "Ab imagine pendet, i. e. *τῷ δεπέλῳ*: nam, cum Grammatici *βρέτας* tantum de homine dici existimant, (imo, *proprie* tantum de homine sumi dicunt, et quidem, nostra sententia, recte,) non assentior illis: at *πᾶν τὸ βροτοειδὲς, βρέτας* esse concedo, nec enim de etymo pugno, sed non solum hominis effigiem ita dictam fuisse contendo; omnes namque Dii *βροτοειδεῖς* et humana forma colebantur, postquam in usu desierunt *τὰ ξόανα* esse. Erant enim *ξόανα* ante Idolorum cultum non effigies proprie, sed quasi symbola, per quæ Dii colebantur, ut ecce, loco Junonis stipes dedolatus Thespiis colebatur, et Samii pro Junone sua tabellam habebant, sic Romani loco Martis hastam venerabantur, sic stipes, qui pro Termino colebatur, ejus *ξόανον* erat. Hujusmodi igitur *ξόανα* dicebant. At, postquam Dii forma hominum coli cœperunt, *βρέτη*, ut docte Clemens monet, vocatæ sunt imagines quoque Deorum." D. Heinsii Crepundia Siliana in L. viii. p. 83. ed. Cantab. 1646. Clementis locus, ad quem respexit vir doctus, est in Cohort. ad Gent. iv. p. 40. ed. Potteri: *Πάλαι μὲν οὖν οἱ Σκύθαι τὸν ἀκινάκην, οἱ Ἄραβες τὸν λίθον, οἱ Πέρσαι τὸν ποταμὸν προσεκύνουν· καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, οἳ ἔτι παλαιότεροι, ξύλα ἐδρύοντο περιφανῆ, καὶ κίονας ἵστων ἐκ λίθων· ὃ δὴ καὶ ξόανα προσηγορεύετο, διὰ τὸ ἀπᾴξεσθαι* (*ἀπεξέσθαι* conjecerat Sylburg. et sic in Cod. Nov. legi testatur Potter.) *τῆς ὕλης. Ἀμέλει ἐν Ἰκάρῳ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἄγαλμα, ξύλον ἦν οὐκ εἰργασμένον· καὶ τῆς Κιθαιρωνίας Ἥρας ἐν Θεσπίᾳ, πρέμνον ἐκκεκομμένον· καὶ τὸ τῆς Σαμίας Ἥρας, ὡς φησὶν Ἀέθλιος, πρότερον μὲν ἦν σανὶς, ὕστερον δὲ, ἐπὶ Προκλέους Ἄρχοντος, ἀνδριαντοειδὲς ἐγένετο. Ἐπεὶ δὲ ἀνθρώποις ἀπεικονίζεσθαι τὰ ξόανα ἤρξατο, βρέτη τὴν ἐκ βροτῶν ἐπωνυμίαν ἐκαρπώσατο*. Ceterum *ξόανον* et *ἄγαλμα* distinguuntur in Philone de Vita Mosis L. iii., *Ξοάνων γὰρ, καὶ ἀγαλμάτων, καὶ τοιουτοτρόπων ἀφιδρυμάτων οἰκουμένη μεστὴ γέγονεν*: in Pausan. i. 36., *Ἄγαλμα δὲ ἐν τῇ νήσῳ σὺν τέχνῃ μέν ἐστιν οὐδέν· Πανὸς δὲ ὡς ἕκαστον ἔτυχε ξόανα πεποιημένα*, ubi *ἄγαλμα*, simulacrum arte elaboratum; *ξόανα*, simulacra rudi vel pingui Minerva e saxo sculpta aut e ligno dolata. Hesych. *Ξόανα· τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα ἢ λίθων*. Noster in v. *Ξόανον*, Thes. ii. 1130. b., hunc ejusd. Pausaniæ locum, ex L. ii. 4., affert, *Τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦτο, ξόανόν ἐστι, πρόσωπόν τε καὶ χεῖρες καὶ ἀκροποδές εἰσι λευκοῦ λίθου*, quod interpretatur, 'Signum autem hoc, sive simulacrum, scalptum est seu sculptile:' ubi *ἄγαλμα*, genus, *ξόανον*, species. Lucian. Prometh. xii. T. i. p. 195., *Οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεὼς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα*. Ex Ammonii vero, Ptolemæi Ascalonitæ, et Etymologi definitione *ἄγαλμα* est *τὸ πώρινον, τὸ Πάριον*, simulacrum ex aliquo pretioso lapide confectum. Pausan. tamen in Lib. i. c. 35. dixit, *Ἄγαλμα ἐξ ἐβένου ξύλου*: c. 2., *Ἀγάλματα ἐκ πηλοῦ*: c. 1., *Ἀγάλματα χαλκοῦ*, c. 26. et 40., *Χαλκοῦν Ἀρτέμιδος ἄγαλμα*: c. 5., *Ἀργύρου πεποιημένα ἐστὶν ἀγάλματα*: c. 18., *Τὸ ἄγαλμα—πεποίηται δὲ ἔκ τε ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ*, c. 24., *Αὐτὸ δὲ ἐκ τε ἐλέφαντος τὸ ἄγαλμα καὶ χρυσοῦ πεποίηται*, c. 40., *Τῷ δὲ ἀγάλματι τοῦ Διὸς πρόσωπον ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ πηλοῦ τέ ἐστι καὶ γύψου*, paulo inferius, *Ὀπισθε δὲ τοῦ ναοῦ κεῖται ξύλα ἠμίεργα, ταῦτα ἔμελλεν ὁ Θεόκοσμος ἐλέφαντι καὶ χρυσῷ κοσμήσας τὸ ἄγαλμα ἐκτελέσειν τοῦ Διός*, c. 42., *Ἱκοδόμηται δὲ ἐπὶ τῇ κορυφῇ τῆς ἀκροπόλεως ναὸς Ἀθηνᾶς, ἄγαλμα δέ ἐστιν ἐπίχρυσον πλὴν χειρῶν καὶ ἄκρων ποδῶν, ταῦτα δὲ καὶ τὸ πρόσωπόν ἐστιν ἐλέφαντος.]

‖ Usurpatur et metaphorice *ἄγαλμα*, ut Simulacrum et Imago Latinis. Synes. Ep. cxxiii., *Τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω*. Vide [Ruhnk. ad Timæi Lex. mox afferendum, et] *Ἀγαλματοφορέω*.

[*Ἄγαλμα* interdum ponitur pro spectro, quod noctu aut in somnis obversatur, pro umbra, pro imagine aut simulacro corporis defuncti. Servius ad illud Virg. Æn. iv. 654., Et nunc magna mei sub terras ibit imago, hæc habet;—'Tribus constamus, anima, quæ superna est, et originem suam petit; corpore, quod in terra deficit; umbra, quam Lucretius sic definivit, (iv. 368.), spoliatus lumine aer. Ergo umbra si ex corpore creatur, sine dubio perit cum eo, nec est quicquam reliquum de homine, quod inferos petat. Sed definierunt, esse quoddam simulacrum, quod, ad nostri corporis effigiem fictum, inferos petat, et est species corporea, quæ non potest tangi, sicut ventus.' Et post pauca monet simulacra hæc esse etiam eorum, qui per apotheosin Dii facti sunt: simul docet, a poetis usurpari promiscue umbram, simulacrum, imaginem. Vide Forcellini Lex. vv. Simulacrum, et Umbra. Virg. Æn. ii. 772., Infelix simulacrum, atque ipsius umbra Creusæ Visa mihi ante oculos, et nota major imago. Eurip. Troad. v. 190., *Τῷ δ' ἀ τλάμων; ποῦ, ποῦ γαίας Δουλεύσω γραῦς, ὡς κηφὴν, Δειλαία νεκροῦ μορφὰ, Νεκύων ἀμενηνὸν ἄγαλμα*; Schæferus in Mss. consuli jubet Boissonad. ad Philostr. p. 505.]

[" Vim verbi *ἀγάλλειν* retinet inde ortum *ἄγαλμα*, recteque adeo ab antiquis Grammaticis (supra lau-

datis) exponitur καλλώπισμα πᾶν,[1] ἐφ', ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει. (Hesych. Ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, οὐχ ὡς ἡ συνήθεια, τὸ ξόανον. Cf. Grammat. Anon. apud Is. Voss. ad Pomp. Melam ii. 1.) Qua sola notione ab Homero positum esse, vere monet Eustath. ad Od. Γ. p. 1467. (33., Ἀγάλματα δὲ παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον τὰ ξόανα, παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ, πᾶν ᾧ τις ἀγάλλεται, ὡς καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανεῖται· διὸ εἰκὼν ἀγάλματα, ἐπάγει ὑφάσματά τε χρυσόν τε. Insignis locus est Suidæ: Ἀγάλματα· τὰ τῶν θεῶν μιμήματα, καὶ πάντα τὰ κύσμον τινὸς μετέχοντα. Ὅμηρος· Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. Καὶ Ἡσίοδος[2] τὸν ὄρμον ἄγαλμα καλεῖ. Πίνδαρος δὲ τὴν ἐπὶ τάφου στήλην οὕτω καλεῖ, (Nem. Od. x. 125., Ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄ-Γαλμ' Ἄϊδα, ξεστὸν πέτρον, in Scholiis redditum, Στήλην ἐνὸς τῶν κειμένων ἁρπάσαντες, Ἄγαλμα Ἄϊδα, pro τοῦ τύμβου, nec vero statuam hic quæres, quæ illa ætate non erat, sed στήλην,' Heynius.) Εὐριπίδης, τὸν ἐπὶ νεκροῖς κύσμον, (Troad. v. 1212., Μήτηρ πατρός σοι προστίθησ' ἀγάλματα, v. 1218., Ἃ δ' ἐν γάμοις ἐχρῆν σε προσθέσθαι χροΐ, Ἀσιατίδων γήμαντα τὴν ὑπερτάτην, Φρύγια πέπλων ἀγάλματ' ἐξάπτω χροὸς, Alcest. v. 616., Κόσμον φέροντας, νεκρτέρων ἀγάλματα, Herc. Fur. v. 702., Χρόνος γὰρ ἤδη δαρὸς, ἐξ ὅτου πέπλοις Κοσμεῖσθε σῶμα, καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν, et v. 356., Γενναίων δ' ἀρεταὶ πόνων Τοῖς θανοῦσιν ἄγαλμα.) Καὶ ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Καὶ τὸ εἴδωλον, βρέτας, χάρμα, (Respexit ad Anacr. Od. liii. 4., ubi eleganter χάρμα, ἄγαλμα,[3] ἄθυρμα, et μέλημα conjunguntur, Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα· Τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάρμα, Χαρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις Πολυανθέων Ἐρώτων, Ἀφροδισίων τ' ἄθυρμα· Τόδε καὶ μέλημα μύθοις Χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν. Similiter. Æl. H. A. xvi. 5. init., ab Albertio citatus, Ἀκούω δὲ ἔγωγε καὶ Ἰνδὸν ἔποπα διπλασίονα τοῦ παρ' ἡμῖν, καὶ ὡραιότερον ἰδεῖν. Καὶ Ὅμηρος μὲν, Il. Δ. v. 144., λέγει βασιλεῖ κεῖσθαι ἄγαλμα Ἕλλησι χαλινὸν, καὶ κόσμον ἵππου· ὁ δὲ ἔποψ οὗτος Ἰνδῶν βασιλεῖ ἄθυρμά ἐστι, καὶ διὰ χειρῶν αὐτὸν φέρει, καὶ ᾄδεται αὐτῷ, καὶ συνεχὲς ἐνορᾷ τὴν ἀγλαΐαν τεθηπὼς τοῦ ὄρνιθος καὶ τὸ κάλλος τὸ αὐτοφυὲς,) καλλονὴ, κόσμος, καύχημα, θαλλοὶ, (Æsch. Suppl. v. 199. olivæ ramos, alba coronatos lana, ἀγάλματα vocat αἰδοίου Διὸς, Delicias venerandi Jovis,) ἀνδριάντες, ἐπιγραφαί. Ἀγάλματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. Alcæus ap. Athen. xiv. p. 627. b. galeas vocat ἀνδρῶν ἀγάλματα· vetus scriptor ap. Eustath. ad Od. Θ. p. 1608. 19. stellas ἀγάλματα νυκτὸς, (Ἄγαλμα δὲ συνήθως τῷ ποιητῇ καὶ νῦν, τὸ ἡδυσμα καὶ ἀγαλλίαμα· καὶ ὡς ὁ ποιητὴς ἐπάγει, θελκτήριον, ὡς ταυτὸν ὂν ἀγαλλιᾶσθαι εἰπεῖν καὶ θέλγεσθαι· μνηστέον δὲ ἐνταῦθα καὶ τοῦ φαμένου τοὺς ἀστέρας, Ἀγάλματα νυκτός· οὕτω δὴ καὶ ὄρνισιν ἄγαλμα ἦεν ἂν, τὰ πτερὰ οἷς πέτονται, κατὰ τὸ, Ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Bernardus ad Josephi Antiq. Jud. iii. 8. p. 166. a. ed. Haverc.: 'Sidera cœli decora, quæ Templi Dei ἀναθήματα vocat Philo, aliquis gentium οὐρανοῦ ἀγάλματα prius nuncuparat.' Pro οὐρανοῦ scribere debebat νυκτός.) Plane ut Moschus Eidyll. vii. 2., (Bion xvi. 2. p. 256. ed. Gaisf.), Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα. (Orphei Hymn. ix=viii. 7. de Luna, Πανδερκὴς, φιλάγρυπνε, καλοῖς ἄστροισι βρύουσα, Ἡσυχίῃ χαίρουσα καὶ εὐφρόνῃ ὀλβιομοίρῳ, Λαμπετίη, χαριδῶτι, τελεσφόρε, νυκτὸς ἄγαλμα.) Tragici sæpe liberos dicunt parentum ἀγάλματα, Delicias, Oblectamenta, ut Eurip. Suppl. v. 367(=380. ματέρος ἄγαλμα Φόνιον ἐξέλοι, id est, Meos filios occisos efferat,) ubi vide Marklandum, (cujus hæc sunt verba:— 'Infra v. 1164. ἄγαλμα μαρὸς, de filia, et Iphig. Taur. v. 278. Νηρέως ἀγάλματα, de Nerei quinquaginta filiabus, et δόμων ἄγαλμα, filiam suam Iphigeniam appellat Agamemnon apud Æschyli Agam. v. 216., et Καδμείας νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς γόνος, Bacchus, apud Sophocl. Antig. v. 1127. Vide locum in Schol. Aristoph. Σφηκ. v. 312.') Charito i. p. 1., Καλλιῤῥόην, ἄγαλμα τῆς ὅλης Σικελίας, ubi plura Dorvill., (sed nihil ad rem, præter Eurip. Hel. v. 208., ubi Castor et Pollux appellantur, Διδυμογενὲς ἄγαλμα πατρίδος.) Sed, quoniam in statuis præcipuum ornamentum est, ἄγαλμα proprie de his usurpari cœpit. ('Ἄγαλμα, Statua, Simulacrum, Signum, quatenus specie sua oculos spectatorum lætat,' J. Fr. Fischer. Ind. ad Palæph., a Schæf. in Mss. laudatus.) Plato Menon. p. 23. f., Ὅτι τοῖς Δαιδάλου ἀγάλμασιν οὐ προσέσχηκας τὸν νοῦν, (cf. Eurip. Eurysth. Fragm. ix., Οὐκ ἔστιν, ὦ γεραιὲ, μὴ δείσῃς τάδε· Τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ. Βλέπειν τ' ἀγάλματ'· ὦδ' ἀνὴρ κεῖνος σοφὸς, ubi L. C. Valck. Diatr. xvi. p. 171. reposuit δόκει,) Phileb. p. 83. f., Ὡς ἔστι τινῶν ποιμένων ἔργον τὸ καθορώμενον ἄγαλμα. Charm. p. 236. a., Ἀλλὰ πάντες ὥσπερ ἄγαλμα ἐθεώντο αὐτὸν, quod imitando sic expressit Julianus Or. iii. p. 123., Ἐπειδὴ πρῶτον εἰς ὕψιν ἐκείνης ἦλθον, ἐδόκουν μὲν ὥσπερ ἐν ἱερῷ καθιδρυμένον ἄγαλμα σωφροσύνης ὁρᾶν. Item Synes. Ep. i., Ὥσπερ ἀγάλμασιν ἐναντιοῦσθαι τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένας τοῦ κάλλους. ('Theocr. in Mortuo Adonide v. 26., Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σεν Οὐκ ἤθελον πατάξαι, Ἀλλ', ὡς ἄγαλμ', ἐσεῖδον. Sic hæc distinguenda credo, et intelligenda, quasi Aper dicat, se sine adfectu primum vidisse Adonin, ut pulcram statuam. Apul. de Psyche L. iv. Metam. 85, 27., Mirantur quidem divinam speciem, sed ut simulacrum fabre politum mirantur omnes. Tacit. Dial. de Orat. c. x., Transit et contentus est, ut si picturam aliquam, vel statuam vidisset. At mox exarserit fera. Et ideo subjungitur, Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα, Γυμνὸν, τὸν εἶχε, μηρὸν Ἐμαινόμαν φιλᾶσαι. Uti Apul. L. v. 103, 19. de Lucerna: Lucerna illa—

[1] Locus sic interpungi solet: Ἄγαλμα· ἀγαλλίαμα, καλλώπισμα, πᾶν ἐφ' ᾧ ἀγάλλεταί τις καὶ χαίρει. Sed Ruhnkenium verba aliter distinguere, nempe sic, καλλώπισμα πᾶν κ. τ. λ., notat Blomfield. in Gloss. ad Æschyli Prom. V. v. 475. quem fugit observatio hæc viri docti in Misc. Obss. V. iii. T. ii. p. 267.: "Hausta sunt hæc (Etymologi) ad verbum e Schol. Hom. ad Il. Δ. v. 144., ubi tamen nulla distinctio ante πᾶν, quæ igitur et hic forte delenda." Idem vir doctus ibidem hæc habet, quæ supra ad v. Ἀγαίω notare debebamus:—"Etymol. (p. 5. 15.), Ἀγαίεται· Τῷ δ' ἤτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, est versus Hesiodi in Ἔργοις v. 331., ubi tamen in editis, Τῷ δή τοι. [De hoc Etymologi loco silet et Gaisford. in sua Hesiodi edit., et ab ipso citatus Hermannus ad Hom. Hymn. in Ven. p. 105., qui ex Cod. Viteberg. recte δ' ἤτοι reposuit.] Atque ita in eadem significatione apud Hom. Od. Υ. v. 16., quo in loco Eustath. ab aliis legi ἀταιομένου refert: quomodo et lectum fuisse hoc in versu infra memoratur apud Etymol. in Ἀταίω. Ceterum, ut cuivis inspicienti patet, apud Eustath., Ὡς ἀπὸ τοῦ ἀτῶ ἀταίω, pro ἀταίνω, legendum, inde enim ἀταιόμενος, ut ab ἀγῶ, ἀγαίω, ἀγαιόμενος, quod pro θαυμάζων etiam adhibetur ab Apollon. R. i. 899. et iii. 1015."

[2] Vox ἄγαλμα in Hesiodi operibus, quæ extant, frustra quæritur. Forte in animo habuit Suidas Homeri locum, qui legitur in Od. Γ. v. 294., Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ καλυδαΐδαλον αὐτὰρ ἑταίρῳ ἔνεικε, Χρύσειον, ἠλέκτροισιν ἠρμένον, ἠέλιον δὲ Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν, Τρίγληνα, μορόεντα, χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή· Ἓκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο, Πολυκτορίδαο ἄνακτος, Ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περιφαλλὲς, ἄγαλμα. Ubi tamen inter ὅρμον, et Ἴσθμον τὸ περικαλλὲς ἄγαλμα, manifestum ponitur discrimen. Vide H. St. Thes. infra ad v. Ἴσθμον. Mirum sane est nec Ruhnkenium in Epistola sua Critica, nec Gaisfordium in sua Hesiodeorum collectione Fragmentorum, hunc Suidæ locum notasse. Quibus vero conjectura nostra modo memorata non placeat, il fortasse nos laudabunt, si versum, ad quem a Suida allusum sit, perilise statuerimus, et olim sedem occupasse in Σ. κ. Η. post hæc verba, v. 72., Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· Ἀμφὶ δὲ οἱ Χαρίτές τε θεαὶ, καὶ πότνια Πειθὼ, Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ.

[3] "Ἄγαλμα hoc loco idem significat quod χάρμα, ut verba χαίρειν et ἀγάλλεσθαι conjuncta leguntur, tanquam idem fere declarantia, apud Xenoph. Memor. ii. 1. 33., quæ quidem est propria nominis significatio. Hesych. Ἄγαλμα· πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, ubi v. Albert., et Ruhnk. ad Timæi Glossar. Plat. h. v., et Vernsdorf. ad Philæ carm. v. 731. p. 208. s." J. F. Fischer. Ἄγαλμα tamen et χάρμα inter se differre, ostendit Eustath. cujus verba infra ponentur. Idem Eustath. ad Il. Δ. p. 456. 22.: Ἄγαλμα δὲ παναχοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ, πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, ὡς δηλοῖ καὶ ἡ Ὀδύσσεια· εἰ καὶ οἱ μεταγενέστεροι ἐπὶ ξοάνου τὴν λέξιν τεθείκασι. Παλαιὸς δέ τις γράφει οὕτως. Ἄγαλμα οὐ συνήθως τὸ θεῶν ἢ ἡρώων, ἀλλὰ κοινῶς, οἷον, Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, καὶ, Ἄλλα (Πολλὰ δ' recte reposuit ex Od. Γ. v. 274. vir doctus in Misc. Obss. A. 1733. V. iii. T. ii. p. 267.) ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε, καὶ, Ἵν' ἄγαλμα κεχάροιτο ἰδοῦσα, (leg. ex Od. Γ. v. 438., ut vidit idem vir doctus, Ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα.) Ἴστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὴ λαμπρὸν ἄγαλμα εἶν' οὗν ἀγαλλίαμα, εἴη ἂν ποτε καὶ ἄθυρμα ὅτε δηλαδὴ ἀφελὲς προσάπτοις χορηγεῖται, ὡς ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ ἐν τῷ, Ἐβίδων ἀθύρματα. Respexit ad Od. Σ. v. 321., Τὴν Δαλίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελάκεια, Παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, βίδων δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ.

sive quod tale corpus contingere et quasi basiare et ipsa gestiebat. Videatur Achilles Tatius L. v. p. 303., Ὥστε ἂν ἰδὼν αὐτὴν, εἴκοις ἄγαλμα, et Heliod. ii. p. 123., Καθάπερ ἀρχέτυπον ἄγαλμα πᾶσαν ὄψιν καὶ διάνοιαν ἐφ' ἑαυτὴν ἐπιστρέφει.' Dorvill. l. c. Theocr. Epigr. vii. 4., Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου. Schæf. in Mss. ex Heroicis varii argumenti N. xiv. in Anthol. T. iv. p. 112. affert, Οἰκτείρω σὸν κάλλος, ἐπεὶ Διός ἐσσι γενέθλη· Εἰσορόω γὰρ ἄγαλμα διοτρεφὲς, et laudat hæc Imm. G. Huschkii. Anal. Crit. in Anthol. Gr. p. 147.:—'Philodemus puerum vocare potuisset, Διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων, propter pulcritudinem. Quum enim ἄγαλμα potissimum significet statuam, affabre et emendatissime elaboratam, factum est, ut homines etiam ἀγάλματα dicerentur, quod imitatus Petronius c. 126. *Mulierem* vocavit *omnibus simulacris emendatiorem*. In pueris autem, qui a cyatho erant, pulcritudinem inprimis spectatam fuisse, satis constat.' Melius interpreteris, Cupidinum alatorum deliciæ. Vide nos infra ad Ἄγαλμα Ἑκάτης. Συναγ. Ἀέξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 394.: Ἀνδριάντα· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγουσιν αἱ μητέρες περὶ τῶν υἱῶν, Ὁ καλὸς ἀνδριάς μου. Δημοσθένης ἐν τῷ Ὑπὲρ Κτησιφῶντος τὸν καλὸν ἀνδριάντα γράφοντα καὶ ἄλλοι πολλοί. Λέγεται δὲ ἀνδριὰς καὶ τὸ ἄγαλμα, καὶ ὁ ἐκ χαλκοῦ καὶ ξύλου καὶ χρυσίου καὶ τῆς ἄλλης ὕλης, ὅση δύναται δέξασθαι καὶ κατέχειν εἶδος. Λέγεται δὲ τούτων ἕκαστον καὶ κατὰ συνθήκην τῆς ὕλης, ὁ χαλκοῦς ἀνδριὰς καὶ ὁ ξύλινος ἀνδριὰς καὶ τὰ ὅμοια. Λέγεται μέντοι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων καταχρηστικῶς ἀνδριάς. Demosthenis locus legitur in Reiskii edit. p. 270. 9., Ἡ ὡς ἡ μήτηρ σου τοῖς μεθημερινοῖς γάμοις ἐν τῷ κλισίῳ, τῷ πρὸς τῷ * Καλαμίτῃ Ἥρωϊ, χρωμένη, τὸν καλὸν ἀνδριάντα, καὶ τριταγωνιστὴν ἄκρον ἐξέθρεψέ σε. In verbis vero, Δημοσθένης—τὸν καλὸν ἀνδριάντα γράφοντα καὶ ἄλλοι πολλοὶ, mendum latet, quod aliis tollendum relinquimus. Philostrati Heroica p. 40., Καὶ τετράγωνος ἡ ἰδέα τῆς ῥινὸς, οἷον ἀγάλματος, ubi hæc notavit Boissonad., a Schæf. in Mss. laudatus:—'Statuis frequenter comparantur, qui ob formæ præstantiam laudantur. Infra p. 230., Καλὸν μὲν γὰρ εἶναι καὶ προσεοικότα τῷ πατρὶ, λείπεσθαι δ' αὐτοῦ τοσοῦτον, ὅσον τῶν ἀγαλμάτων οἱ καλοί. Dio Chrys. Or. xxviii. p. 531., Ἦν δὲ ὅμοιος τοῖς ἀνδριάσι τοῖς ἀκριβῶς εἰργασμένοις. Eurip. Hec. v. 560. de Polyxena, Μαστούς τ' ἔδειξε, στέρνα θ' ὡς ἀγάλματος Κάλλιστα. Chæremon Athenæi xiii. 88., Κόμαι δὲ κηροχρῶτες ὡς ἀγάλματος. Adde notas ad Xenoph. Ephes. p. 138.' Iterum Philostrati Heroica, Schæfero in Schedis citata, p. 190., Τὴν μέν γε ὥραν αὐτοῦ καὶ τοὺς Ἀχαιούς φησι θέλγειν· ἐοικέναι γὰρ αὐτὸν ἀγάλματι, ὁπότε κάλλιστα ἑαυτοῦ ὁ Ἀπόλλων ἀκερσεκόμης τε καὶ ἁβρὸς φαίνοιτο. Idem Schæf. ibid.:—'Ὥσπερ ἄγαλμα θεᾶσθαι, Gronov. Diatr. Stat. p. 36., Bast Lettre 129., et Heindorf. ad Platonis Charm. 59.' In pictis videlicet fictisve simulacris, quum humana major pulcritudo effingi soleret, docente Locella ad Xenoph. Ephes. l. c. ex Junio de Pictura Veterum i. 1. p. 3., his quempiam adsimilare summa laus erat. Alciphronis Epist. ii. 4., Οὐ μὴν ἀλλ' εἴγε ἄρα πόθος αἱρεῖ σέ τις καὶ τῶν ἐκεῖ ἀγαθῶν, καὶ εἰ μηδενὸς ἄλλου, τῆς γε Αἰγύπτου, χρήματος μεγάλου, καὶ τῶν αὐτόθι Πυραμίδων, καὶ τῶν περιηχούντων ἀγαλμάτων, καὶ τοῦ περιβοήτου Λαβυρίνθου. Pausan. i. 42., Ἔστι γὰρ ἔτι καθήμενον ἄγαλμα Ἠλεῖον Μέμνονα ὀνομάζουσιν οἱ πολλοί. 'Ἠλεῖον corruptum esse, multi viderunt, et varia conjecerunt, Sylb. ἡλίειον vel ἡλίου, Kuhnius ἄγαλμά τι λεῖον, cum quo sentit Toup. Emendd. in Suid. et Hes. T. ii. p. 183. ἄγαλμα λεῖον, imberbe, afferens ex Philostrato in Apollonio i. 7., Ἄγαλμα μήπω γενειάσκον. Quæ omnia nil agunt. Recta enim emendatio ex Philostrato est petenda, qui in Vita Apollonii vi. 4. in fine de Memnone ejusque miro signo plura enarrat, et Μέμνονα a matre Aurora * Ἠῶον cognominatum fuisse dicit. Quare nullus dubito, quin scribendum sit, Ἄγαλμα, Ἠῶον Μέμνονα ὀνομάζουσιν οἱ πολλοί.' Facius. 'Scaliger ad Euseb. F. 25. Ἠλεῖον mutat in * Ἠχεῖόν τι, id quod congruit cum sequentibus, Ἀνίσχοντος ἡλίου βοῇ, καὶ τὸν ἦχον μάλιστα εἰκάσει τις κιθάρας ἢ λύρας βαγείσης χορδῆς, ubi tamen εἰκάσειε legendum est, ut recte monetur in exemplo Gerano Emit. Kuhniane.' C. G. Siebelis Mantissa Obss. crit. in Pausan. apud Matthiæ Miscell. Philolog. V. ii. P. 3. p. 78. Lectio ἠχεῖον, quam nos unice amplectimur, et Jablonskio placuit, vide supra Lex. Vocc. peregr. p. ccxcii. a.) Sæpe veteres scriptores ἀγάλματα a picturis distinguunt, ut Empedocles apud Porphyr. de Abst. Anim. ii. p. 67. (c. 21. p. 140. ed. J. De Rhœrii, Τὴν οἵ γ' εὐσεβέεσσιν ἀγάλμασιν ἱλάσκοντο, Γραπτοῖς τε ζώοισι, μύροισί τε * δαιδαλεόδμοις. 'Εὐσεβῆ ἀγάλματα interpretor simulacra, pietatis argumenta. Γραπτὰ ζῶα, animalia picta explicat Dalechamp. ad Athen. xii. p. 510. c. de columbis ad currum Veneris junctis. Non male. Sed Schweigh. ζώοισι rectius explicari putat formis, figuris.' Fr. Guil. Sturzius ad Empedoclis Carm. p. 631.) Plut. in Lycurgo p. 43. B. (Vide Nostrum supra. Pausan. i. 18., Καὶ οἰκήματα ἐνταῦθά ἐστιν ὀρόφῳ τε ἐπιχρύσῳ καὶ ἀλαβάστρῳ λίθῳ, πρὸς δὲ ἀγάλμασι κεκοσμημένα καὶ γραφαῖς: i. 21., Τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἱερὸν ἔς τε τὰ ἀγάλματά ἐστιν, ὁπόσα τοῦ θεοῦ πεποίηται καὶ τῶν παίδων, καὶ ἐς τὰς γραφὰς θέας ἄξιον.) Neque tamen perpetuum hoc discrimen est. Grammat. S. Germ. Ms. (i. e. Anti-Atticista in Bekkeri Anecd. Gr. l. c.), Ἄγαλμα, καὶ γραφὴν, καὶ ἀνδριάντα * ἀδιαφόρως. Ἀντιφάνης Ζωγράφῳ. Quam glossam etiam Suidas prodit, sed resecta veteris Comici auctoritate: (Ἀγάλματα· καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. Copulari sæpe ἀνδριάντας et γραφὰς, notavit Noster in Thes. T. i. p. 442. f. Anti-Atticista in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 82., Ἀνδριάς· καὶ ἐπὶ γραφῆ. Πλάτων Πολιτείᾳ, Μένανδρος Δυσκόλῳ. Palæphatus de Incredib. xxii. i., Λέγουσι περὶ Δαιδάλου, ὡς ἀγάλματα κατεσκεύαζε δι' ἑαυτῶν πορευόμενα· τὸ δὲ ἀνδριάντα δι' αὑτοῦ βαδίζειν ἀδύνατον εἶναι, δοκεῖ ἐμοί γε. Τὸ δὲ ἀληθὲς τοιοῦτον· οἱ τότε ἀνδριαντοποιοὶ καὶ ἀγαλματοποιοὶ κατεσκεύαζον ἀνδριάντας, συμπεφυκότας ἔχοντας καὶ τοὺς πόδας. '"Αγαλμα et ἀνδριὰς posita sunt, ut vocabula idem declarantia. Hesych. Ἄγαλμα· ξόανον, ἀφομοίωμα εἰδώλων, εἰκόνων, ἢ ἀνδριάντων. Lex. Anonym. Bibl. Laurent. Catal. T. ii. p. 418., Ἀγάλματα· ξόανα, ἀφομοιώματα, εἰκόνες, ἢ ἀνδριάντες. I. Fr. Fischer. Ind. ad Palæph.) Eurip. Helen. v. 270., Εἶθ' ἐξαλείφθεῖσ', ὡς ἄγαλμ', αὖθις πάλιν, Αἴσχιον εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ λαβεῖν, (de tabella picta, v. J. Barnes.) Anaxandrides ap. Athen. p. 655. a. (οὐχὶ μανικόν ἐστιν ἐν οἰκίᾳ Τρέφειν ταῶς, ἐξόν γε τοιούτους δύο Ἀγάλματ' ἀγοράσαι, sic correxit Hermann. de Metr. p. 136.) Inprimis autem frequens hujus vocis usus est de donariis Numini alicui consecratis, et de Deorum simulacris, quem cum hic respexerit Timæus, Ἄγαλμα· πᾶν ἀνάθημα, nonnulla ex Platone exempla adscribamus. Protag. p. 198. b., Καὶ ἐπεχείρει βωμούς τε ἱδρύεσθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν. Sympos. p. 333. a., Ἔνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν. Ibid. f. p. 335. g. Crit. p. 560. a. 502. f. ibid. g., Πολλὰ δ' ἐντὸς ἄλλα ἀγάλματα ἰδιωτῶν ἀναθήματα ἐνῆν. Legg. xi. p. 682. g., Ὡς οὐδὲν πρὸς θεῶν τιμιώτερον ἄγαλμα ἂν κτησαίμεθα πατρός. Quæ cum exscriberet Pempelus apud Stob. p. 680. ξόανον pro ἄγαλμα ponere maluit. Legg. xii. p. 691. g., Θειότατα δὲ δῶρα, ὄρνιθές τε καὶ ἀγάλματα, ὅσαπερ ἂν ἐν μιᾷ ζωγράφος ἡμέρᾳ εἰς ἀποτελῇ. Vertit Cicero de Legg. ii. 18., Divinissima autem dona, aves, et formæ ab uno pictore uno absolutæ die. (Macedonii Epigr. i. 3. in Anthol. T. iii. p. 81., Ἀλλά σε τὴν ῥοδόπηχυν, ἐμῆς ἀπάτημα μερίμνης, Ὑγρὸν ἐπιπλέξας ἄμματι δεσμὸν, ἔχω, ubi Brunck. 'In Cod. scriptum, Ἐμῆς ἀνάθημα μερίμνης, Salmasii emendationem recepi.' Addit hæc Jacobs.:—'Sic Meleag. Ep. cxii., Ἀκρὶς ἐμῶν ἀπάτημα πόθων.' Cod. scripturam servavit Reiskius, ad quam illustrandam Schneider. in Peric. Crit. p. 55. attulit Polemon. Soph. Epit. in Callim. p. 27., Ὦ σεμνὸν ἀνάθημα πολέμου, ὦ καλὸν Ἄρεος ἄγαλμα. Pro ornamento usurpavit Eurip. in Meleag. Fr. xiii., Παῖδες δὲ χρηστοὶ—δώμασι Καλὸν τὸ θησαύρισμα, τοῖς τεκοῦσί τε Ἀνάθημα βιότου. Hesych. Ἀνά-

θημα· κόσμημα. Hinc apparet ἀνάθημα parum diversum esse ab ἄγαλμα, cum quo jungitur apud Nonnum Dionys. xlii. p. 1088., Βάρβιτα χειρὶ λίγαινε τεῆς ἀναθήματα Ῥείης, Κύπριδος ἀβρὸν ἄγαλμα παροίνιον. Quare si quis Cod. lectioni inhærere velit, μερίμνης ἀνάθημα explicari possit per oblectamentum amoris i. e. amantis, voluptas mea. Sic hæc lectio accepta haud scio an magis etiam conveniat calamistrato Macedonii scribendi generi.' Ἐμῆς ἀκάτημα μερίμνης, e Salmasii conjectura, satis Græcum esse, ex Meleagri loco, a Jacobsio laudato, Ἀκρὶς ἐμῶν ἀπάτημα πόθων, liquido patet. Et ἀνάθημα de ornamento, atque oblectamento, ut ἄγαλμα, usurpari posse, concedimus. Sed an ἐμῆς ἀνάθημα μερίμνης, oblectamentum meæ curæ, pro oblectamento mei amoris, Græce dici possit, id jure dubitare videmur, exemplis similis dicendi generis nondum prolatis. Ceterum ἀγάλματα et ἀναθήματα in hoc Luciani loco jungi notavit Schæf. in Mss., Phalar. prior. vii. T. ii. p. 195., Ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ. Idem Schæf. de hoc sensu vocis ἄγαλμα consuli jubet Heindorfium ad Platonis Phædr. p. 199., atque ex Longi Pastor. ii. p. 57. 16. ed. Villois. affert, Τὸ δὲ δέρμα κέρασιν αὐτοῖς ἐνέπηξαν τῇ πίνυϊ πρὸς τῷ ἀγάλματι, ποιμενικὸν ἀνάθημα ποιμενικῷ θεῷ, ubi ἄγαλμα de Panis statua, ἀνάθημα de donario ponitur. Cf. Erycii Epigr. i. in Anthol. T. iii. p. 9., Γλαύκων καὶ Κορύδων, οἱ ἐν οὔρεσι βουκολέοντες, Ἀρκάδες ἀμφότεροι, τὴν κεραὸν δάμαλιν Πανὶ φιλοφείτᾳ Κυλληνίῳ αὖ ἐρύσαντες Ἔρρεξαν, καὶ οἱ δωδεκάδωρα κέρα Ἄλῳ μακροτένοντι ποτὶ πλατάνιστον ἔπαξαν Εἰρεῖαν, νομίῳ καλὸν ἄγαλμα θεῷ.' Idem enim h. l. ἄγαλμα, quod apud Longum ἀνάθημα est.) Atque hic non est prætermittenda alia vocis vis, Platoni propria. Is enim totam rerum creatarum universitatem ἄγαλμα τοῦ θεοῦ vocat. Tim. p. 529. c., Ὡς δὲ κινηθέν τε αὐτὸ καὶ ζῶν ἐνενόησε τῶν ἀϊδίων θεῶν γεγονὸς ἄγαλμα ὁ γεννήσας πατήρ. Quod imitatus est Julian. Ep. li. p. 434. (c., Ὃν δὲ ἐξ αἰῶνος ἅπαν ὁρᾷ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ βλέπει, καὶ σέβεται, καὶ σεβόμενον εὖ πράττει, τὸν μέγαν Ἥλιον λέγω, τὸ ζῶν ἄγαλμα, καὶ ἔμψυχον, καὶ ἐννοῦν, καὶ ἀγαθοεργὸν τοῦ νοητοῦ πατρὸς, κ. τ. λ. Vide nos infra). Epinom. p. 701. b., Ἡ γὰρ θεοὺς αὐτοὺς ταῦτα μνητέον ὀρθότατα, ἢ θεῶν εἰκόνας, ὡς ἀγάλματα, ὑπολαβεῖν γεγονέναι, θεῶν αὐτῶν, αὐτῶν ἐργασαμένων. Proclus in Tim. L. i. p. 4. ii. p. 83. iv. p. 239. Platonici etiam pulcri cujuslibet et summi boni cogitationem mente informatam ἀγάλματος nomine designabant. Unde fluxit illud Juliani Or. viii. p. 247., Καθέζομεν ἀλλήλους ἐν τοῖς ἑαυτῶν διανοίαις ἱδρυμένους ὥσπερ ἀγάλματα. Item illud Synesii Epist. cxxiii. p. 259., Τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας περιφέρω. Vide D. Heins. ad Max. Tyr. Diss. xxxviii. p. 221. Philo inprimis Judæus tum aliis locis, quos Hesychii interpretes ad T. i. p. 577. indicarunt, tum T. ii. p. 577. ἀγαλματοφορεῖν et ἀγαλματοφόρους dixit eos, qui veras rerum divinarum virtutisque species animo impressas gerunt. Suidas: Ἀγαλματοφορούμενος· ἀγάλματα, ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. Οὕτω Φίλων. Eadem loquendi ratio transiit ad scriptores ecclesiasticos, a quibus sæpe veri Fideles appellantur ἀγάλματα τοῦ Θεοῦ, Ignat. Epist. ad Philipp. art. 13., et ἀγαλματοφορεῖν τὸν Θεὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, Euseb. Hist. Eccl. L. x. p. 470., ubi Henr. Valesium minus recte metaphoræ rationem a gentilium sacerdotibus, simulacra Deorum bajulantibus, repetere, monuit me perfectissimum illud sapientiæ et doctrinæ omnis ἄγαλμα, T. Hemsterh., quem mihi in his explicandis facem prætulisse, gratus agnosco. Gnostici quoque easdem locutiones frequentarunt. Vide Clem. Alex. Strom. L. vii. p. 846. 15., (Εἰη δ' ἂν οὗτος ὁ γνωστικὸς A ὁ πολλοῦ ἄξιος, ὁ τίμιος τῷ Θεῷ, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς ἐνίδρυται, τουτέστιν, ᾗ περὶ τοῦ Θεοῦ γνῶσις καθιέρωται. Ἐνταῦθα καὶ τὸ ἀπεικόνισμα εὕροιμεν ἂν τὸ θεῖον καὶ ἅγιον ἄγαλμα, ἐν τῇ δικαίᾳ ψυχῇ, ὅταν μακαρία μὲν αὐτὴ τυγχάνῃ, ἅτε προεκαθαρμένη, μακαρία δὲ διαπραττομένη ἔργα. Ἐνταῦθα καὶ τὸ ἀνίδρυτον, καὶ τὸ ἐνιδρυμένον· τὸ μὲν, ἐπὶ μὲν τῶν ἤδη γνωστικῶν· τὸ δὲ, ἐπὶ τῶν οἵων τε γενέσθαι, κἂν μηδέπω ὦσιν ἄξιοι ἀναδέξασθαι ἐπιστήμην Θεοῦ. Πᾶν γὰρ τὸ μέλλον πιστεύειν, πιστὸν ἤδη τῷ Θεῷ, καὶ καθιδρυμένον εἰς τιμὴν ἄγαλμα ἐνάρετον ἀνακείμενον Θεῷ.)" Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 5—7. Plotin. de Pulcritud. p. 62. ed. Creuzeri: Πῶς ἂν οὖν ἴδοις ψυχὴν ἀγαθὴν οἷον τὸ κάλλος ἔχει; ἄναγε ἐπὶ σαυτὸν, καὶ ἰδὲ, κἂν μήπω σαυτὸν ἴδῃς καλὸν, οἷα ποιητὴς ἀγάλματος, ὃ δεῖ καλὸν γενέσθαι, τὸ μὲν ἀφαιρεῖ, τὸ δὲ ἀπέξεσε, τὸ δὲ λεῖον, τὸ δὲ καθαρὸν ἐποίησεν, ἕως ἔδειξε καλὸν ἐπὶ τῷ ἀγάλματι πρόσωπον, οὕτω καὶ σὺ ἀφαίρει ὅσα περιττὰ, καὶ ἀκεύθυνε ὅσα σκολιὰ, ὅσα σκοτεινὰ καθαίρων, ἐργάζου εἶναι λαμπρὰ, καὶ μὴ παύσῃ τεκταίνων τὸ σὸν ἄγαλμα, ἕως ἂν ἐκλάμψειέ σοι τῆς B ἀρετῆς ἡ θεοειδὴς ἀγλαΐα, ἕως ἂν ἴδῃς σωφροσύνην, ἐν ἁγνῷ βεβῶσαν καθαρῷ. D. Wyttenbachio, probante Creuzero, quem vide, ex Platone in Phædro p. 254. b., Ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν, legendum videtur βάθρῳ pro καθαρῷ. " Plato Phædr. p. 252. d. p. 270. Heiud., Τόν τε οὖν ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπον ἐκλέγεται ἕκαστος, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνον ὄντα ἑαυτῷ, οἷον ἄγαλμα τεκταίνεται καὶ κατακοσμεῖ, ὡς τιμήσων τε καὶ ὀργιάσων, ubi cf. Interpretes. Adde Sympos. p. 216. e. p. 105. Wolf., ubi de Socrate Alcibiades, Οὐκ οἶδα, εἴ τις ἑώρακε τὰ ἐντὸς ἀγάλματα. Est autem Plotini cum hanc sententiam, tum locum universum inprimis tenendum illud, quod ad Timæi Lex. Platon. p. 7. Ruhnken. explicavit, et multorum exemplorum fide confirmavit, videlicet, 'Platonici pulcri cujuslibet et summi boni cogitationem mente informatam ἀγάλματος nomine designabant:' sunt ipsius verba, quibus cum e philosophis, tum ex Ecclesiæ Patribus idoneos locos haud paucos subjecit. Attigit eandem rem Dorvillius ad Charitou. p. 205. Lips. (cujus verba supra dedimus.) Plotinus autem eam metaphoram sæpius exornavit, ut de Immort. Anim. p. 465. b. c., præsertim in Lib. de Intelligib. Pulcritud. ubi vid. p. 546. b. et iterum p. 547. b., ubi de ideis ita, Ἀλλ' ἕκαστα τῶν λεγομένων ἐκεῖ καλὰ ἀγάλματα, οἷα ἐφαντάζετό τις ἐν τῇ σοφοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ εἶναι, ἀγάλματα δὲ οὐ γεγραμμένα, ἀλλὰ ὄντα. Ad extrema verba hæc adscripsit vir doctus sæc. xv. vel xvi. ineuntis in ora Cod. Vat. nr. 1902.:—'Ad cognitionem angelorum transferri possunt et accommodari. Dionys. Areop. θεάματα vocat, quæ hic ἀγάλματα.' Ceterum quod idem Anonymus Plotinum ex Dionysio plura desumsisse opinatur, non est, quod post Jos. Scaligeri, Petavii, aliorumque eruditorum disputata operose monstremus, potius a Dionysio sæculi quinti scriptore, Plotini, Porphyrii, aliorum Platonicorum scrinia esse compilata. Sic hoc quoque loco Plotinum ante oculos habuit Dionys. de Myst. Theologia c. 2. p. 25., ubi, postquam a sensibus avocari jussit animum, quo in Deo ipso te abdere possis, sic pergit: D Τοῦτο γὰρ ἐστι τὸ ὄντως ἰδεῖν καὶ γνῶναι καὶ τὸν ὑπερούσιον ὑπερουσίως ὑμνῆσαι—ὥσπερ οἱ αὐτοφυὲς ἄγαλμα ποιοῦντες, ἐξαιροῦντες πάντα τὰ ἐπιπροσθοῦντα τῇ καθαρᾷ καὶ κρυφίου (sic) θέᾳ κωλύματα, καὶ αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ τῇ ἀφαιρέσει μόνῃ τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀναφαίνοντες κάλλος." Fr. Creuzer. ad Plotini Lib. de Pulcr. p. 369-70. Ceterum ad locum ex Platonis Phædro laudatum hæc notavit Fr. Astius in Comment. p. 328.:—"'Ἄγαλμα, quodvis, in primis autem statuarium simulacrum, quod verbo τεκταίνεται significatur, perfecta est ideæ representatio vel imago, v. Plotin. Ennead. v. 8. 6., hinc omnia pulcra, v. Dorvill. ad Charit. p. 12. sq., perfecta et sincera imaginibus De-

[1] " De more venatorum ferarum exuvias arboribus affigendi quædam dedit Schol. Aristoph. Plut. v. 944., Ἔθος ἦν τοὺς θηρῶντάς τινα ἄγραν μέρος τι τοῦ θηρωμένου, κεφαλὴν ἢ πόδα, προσηλοῦν πασσάλῳ ἐπί τινος δένδρου εἰς αἰτίαν τὴν ὕλην, πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος. Quem locum non neglexit, ubi de hoc more egit, Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 105. p. 248., nec Wesseling. ad Diod. Sic. iv. 22. p. 268. Alios laudavit Burmann. ad Propert. L. ii. xv. 17., ubi fortasse scribendum: 'Ipse ego venabor, jam nunc me sacra Dianæ Suscipere, et Fauno ponere vota juvat. Incipiam cantare feras, et reddere pinu cornua, et audaces ipse monere canes.' Nam sensus, quem vulgatæ, Et Veneri ponere vota juvat, subjiciunt, vix verus." Jacobs. ad Anthol. T. ix. p. 352.

orum statuariis comparantur vel ἀγάλματα dicuntur. Sic Julian. Or. iii. 123. (l. c.), Clearchus apud Athen. xv. p. 441. T. v., Τοῦ Ἔρωτος ὁ ἐρώμενος ἄγαλμα. Aristoph. Nub. v. 993. Cf. Meleag. xi. 3. Anthol. Jacobs. T. vi. p. 27. 29. Ad verba, ἄγαλμα τεκταίνεται cf. Plotin. Ennead. i. 6. p. 57. d. Hierocles in Aurea Carmina p. 25. ed. Lond., (Μόνος γὰρ οἶδε τιμᾶν, ὁ τὴν ἀξίαν μὴ συγχέων τῶν τιμωμένων, καὶ ὁ προηγουμένως ἱερεῖον ἑαυτὸν προσάγων, καὶ ἄγαλμα θεῖον τεκταίνων τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, καὶ ναὸν εἰς ὑποδοχὴν τοῦ θείου φωτὸς τὸν ἑαυτοῦ παρασκευάζων νοῦν.)" Creuzer. l. c. p. 363. lectorem admonet binorum locorum, qui eandem similitudinem habent. " Alter est scriptoris Pythagorici apud Stob. Serm. 64. p. 408., qui hæc copiose exornat. Inde hæc paucula apponam: Ἃ γὰρ εὐμορφία τοῖς * ποτικέλλουσι ἀδοναῖς παρέχει πύθον, πήξασα καθάπερ ἄγαλμα ἢ γραφὰν, ἢ ἄτερον χειρόκμητον ἐπίτευγμα. Alter, Socratis nomine insignis, ibidem extat Serm. i. p. 4., Τοῦ βίου καθάπερ ἀγάλματος πάντα τὰ μέρη καλὰ εἶναι δεῖ." Cum eod. Plotini loco idem p. 366. confert Mich. Psell. de Omnif. Doctr. 54. p. 110., virtutis studium cum arte pictoria comparantis: Ὥσπερ γὰρ ὡς πρὸς παράδειγμα ζωγραφῶν οὐκ ἂν ἄλλως τὴν προκειμένην ἀρχετυπίαν λάβοιεν τῷ μιμήματι, εἰ μὴ συνεχῶς πρὸς αὐτὴν ἐπιστρέφοι, οὕτω καὶ ὁ τὴν ἀρετὴν ἐν ἑαυτῷ σκιαγραφῶν ἢ καὶ * περιχρωννὺς, οὐκ ἂν ἄλλως δυνηθείη ἐξομοιωθῆναι Θεῷ, εἰ μὴ πρὸς ἐκεῖνον διηνεκῶς ἐπιστρέφει (ἐπιστρέψει), καὶ διὰ τοῦ ἐπιστημονικοῦ λόγου καὶ τῆς τοῦ παραδείγματος θεωρίας ἐν ἑαυτῷ ἐξακριβώσεται τὸ πρωτότυπον. " 1. Ἄγαλμα a Scriptoribus Eccles. de Gentilium idolis usurpatur. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 34=45. 23., Τὰ δὲ ἀγάλματα, ἀργὰ, ἄπρακτα, ἀναίσθητα, προσδεῖται, καὶ * προσκαθηλοῦται, καὶ προσπήγνυται, χωνεύεται, ῥινᾶται, πρίεται, * περιξέεται, γλύφεται· κωφὴν μὲν δὴ γαῖαν * ἀνεικίζουσιν[1] οἱ ἀγαλματοποιοὶ, τῆς οἰκείας ἐξιστάντες φύσεως ὑπὸ τῆς τέχνης, καὶ προσκυνεῖν ἀναπείθοντες· προσκυνοῦσι δὲ οἱ θεοποιοὶ, οὐ θεοὺς καὶ δαίμονας, κατά γε αἴσθησιν τὴν ἐμὴν, γῆν δὲ καὶ τέχνην, τὰ ἀγάλματα ὅπερ ἐστίν. Ἔστιν γὰρ ὡς ἀληθῶς τὸ ἄγαλμα, ὕλη νεκρὰ, τεχνίτου χειρὶ μεμορφωμένη. Et p. 38=50. 24. gentilem ita alloquitur, Χρυσός ἐστι τὸ ἄγαλμά σου, ξύλον ἐστὶ, λίθος ἐστὶ, γῆ ἐστὶν, ἐὰν ἄνωθεν νοήσῃς, μορφὴν παρὰ τοῦ τεχνίτου προσλαβοῦσα· γῆν δὲ ἐγὼ πατεῖν, οὐ προσκυνεῖν μεμελέτηκα· οὐ γάρ μοι θέμις, ἐμπιστεῦσαί ποτε τοῖς ἀψύχοις τὰς τῆς ψυχῆς ἐλπίδας. Ἰτέον οὖν, ὡς ἔνι μάλιστα, ἐγγυτάτω τῶν ἀγαλμάτων, ὡς οἰκεία ἡ πλάνη κἀκ τῆς προσόψεως ἐλέγχεται· ἐναπομέμακται γὰρ πάνυ δὴ σαφῶς τὰ εἴδη τῶν ἀγαλμάτων τὴν διάθεσιν τῶν δαιμόνων. In Concilio Nicæno ii. Act. 1. usurpatur de imaginibus Christianorum, Ναοῦ λόγος οὐδεὶς, ὃν οὐ στέφῃ τὸ ἄγαλμα, Nulla habetur ratio templi, quod statua non est coronatum. Ita Hæmorrhousa apud Sozom. L. v. c. 21. erexit ἐπίσημον ἄγαλμα Χριστοῦ. 2. Ἄγαλμα improprie, seu metaphorice accipitur, et tribuitur Deo, Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 34=45., Ἡμῖν οὐχ ὕλης (αἰσθητῆς) αἰσθητὸν, νοητὸν (νοητοῦ) δὲ τὸ ἄγαλμά ἐστι (νοητὸν) ὁ Θεὸς, ὁ μόνος ὄντως Θεὸς, Apud nos nullum e materia sensili sensile simulacrum, sed qui sola percipitur intelligentia Deus, qui solus vere est Deus. Tribuitur omnibus hominibus, utpote ad imaginem Dei creatis. Ignatius Epist. ad Philippenses p. 45., Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους ἐν Κυρίῳ, ὡς Θεοῦ ἀγάλματα. Basilius Seleuc. Orat. ii. quæ est de Adamo p. 7., Ἄνθρωπος δακτύλοις Θεοῦ αὐτοσχέδιον ἀπαρτιζόμενον ἄγαλμα. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 40=52. 42., Ἡμεῖς γὰρ, ἡμεῖς ἐσμεν οἱ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ περιφέροντες ἐν τῷ ζῶντι, καὶ κινουμένῳ τούτῳ ἀγάλματι, τῷ ἀνθρώπῳ, σύνοικον εἰκόνα, σύμβουλον, συνόμιλον, συνέστιον, συμπαθῆ, * ὑπερπαθῆ. Vide eundem Strom. vii. p. 730=862. 37., (Ὡς δὲ οἱ τὰ ἐπίγεια θρησκεύοντες, τοῖς ἀγάλμασι καθάπερ ἐπαΐουσι προσεύχονται, τὰς βεβαίας ἐπὶ τούτων τιθέμενοι συνθήκας· οὕτως ἐπὶ τῶν ἐμψύχων ἀγαλμάτων τῶν ἀνθρώπων, ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ λόγου ἡ ἀληθὴς πρὸς τοῦ ἀξιοπίστου παραλαμβάνεται διδασκάλου, καὶ ἡ εἰς τούτους εὐεργεσία εἰς αὐτὸν ἀναφέρεται τὸν Κύριον· οὗ κατ' εἰκόνα παιδεύων ὁ τῷ ὄντι ἄνθρωπος δημιουργεῖ καὶ μεταρυθμίζει, καινίζων εἰς σωτηρίαν τὸν κατηχούμενον ἄνθρωπον· ὡς γὰρ τὸν σίδηρον Ἄρην προσαγορεύουσιν Ἕλληνες, καὶ τὸν οἶνον Διόνυσον κατά τινα ἀναφοράν, οὕτως ὁ γνωστικὸς, ἰδίαν σωτηρίαν ἡγούμενος τὴν τῶν πέλας ὠφέλειαν, ἄγαλμα ἔμψυχον εἰκότως ἂν τοῦ Κυρίου λέγοιτο, οὐ κατὰ τὴν τῆς μορφῆς ἰδιότητα, ἀλλὰ κατὰ τὸ τῆς δυνάμεως σύμβολον, καὶ κατὰ τὸ τῆς κηρύξεως ὁμοίωμα.) 3. Tribuitur hominibus pietate, sapientia, aliis virtutibus ornatis. Hinc Ἄγαλμα εὐσεβείας, Pietatis imago. Ita Agapetus Justinianum Imperatorem, sect. v. Ejus verba sunt, Ἴσθι, ὦ εὐσεβείας θεόγευκτον ἄγαλμα, ὅτι ὅσῳ μεγάλων ἠξιώθης παρὰ Θεοῦ δωρεῶν, τοσούτῳ μείζονος ἀμοιβῆς ὀφειλέτης ὑπάρχεις αὐτῷ. Theophanes Homil. v. p. 31. ad locum Deuter. xxxii. 36., Ἐγὼ ἀποκτενῶ καὶ ζωοποιήσω, ἀποκτενῶ τὸ παλαιὸν τῆς ἁμαρτίας κατάλυμα καὶ ζωογονήσω τὸ νέον τῆς εὐσεβείας ἄγαλμα. Ἄγαλμα φιλοσοφίας. Isidor. Pelus. L. iii. Epist. ccxvi. p. 341. b., Ὡς γὰρ ἄγαλμα φιλοσοφίας ἁπάσης, τοὺς τὴν ἐπισκοπὴν λαχόντας πανταχοῦ φαίνεσθαι χρὴ, et Ep. seq. (p. 343. c.), Οἱ μὲν τὴν ψυχὴν πρὸς ἀρετὴν ἀκοντῶντες, ἅτε θείας φιλοσοφίας ὄντες αὐτόφυη ἀγάλματα, δι' ἀνάγκην προσομιλοῦσι τῷ σώματι, καὶ τοῖς ἀναγκαίοις ἀρκούμενοι, τὸν τῆς φιλοχρηματίας ὄχλον, ἅτε πάσης κακίας πηγὴν, μισοῦντες, μυρίων ἀπαλλάττονται κακῶν. Ἄγαλμα ἀρετῶν, ἄγαλμα ἔμψυχον. Mich. Psellus Orat. de Passione Domini, B. Virginem vocat ἔμψυχον ἀρετῶν ἄγαλμα. Et Basil. Seleuc. Orat. xxix. p. 157. d. Adamum appellat, Τὸ τῆς θείας ἀξίας ἔμψυχον ἄγαλμα. Memoratu digna sunt, quæ Origenes Celso, Christianis objicienti, quod statuas nullas habeant, respondet L. viii. p. 389., Ἀγάλματα δὲ καὶ τρέκοντα Θεῷ ἀναθήματα, οὐκ ὑπὸ βαναύσων τεχνιτῶν κατεσκευασμένα, ἀλλ' ὑπὸ λόγου Θεοῦ τραγούμενα, καὶ μορφούμενα ἐν ἡμῖν, αἱ ἀρεταὶ, μιμήματα τυγχάνουσαι τοῦ πρωτοτόκου πάσης κτίσεως, ἐν ᾧ ἐστι δικαιοσύνης, καὶ σωφροσύνης, καὶ ἀνδρείας, καὶ σοφίας, καὶ εὐσεβείας, καὶ τῶν λοιπῶν ἀρετῶν παραδείγματα, (et seq. pag., Καὶ ἁπαξαπλῶς πάντες Χριστιανοὶ ὑποίους εἴπομεν βωμοὺς, καὶ ὑποῖα παρεστήσαμεν ἀγάλματα, πειρῶνται ἱδρύσθαι, οὐκ ἄψυχα καὶ ἀναίσθητα, οὐδὲ δαιμόνων λίχνων ἐφεδρευόντων τοῖς ἀψύχοις δεκτικὰ, ἀλλὰ πνεύματος Θεοῦ τοῖς εἰρημένοις ἀγάλμασι τῆς ἀρετῆς, καὶ τῷ κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος, ὡς οἰκείοις ἐπιδημοῦντος· οὕτω δὲ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ τοῖς, ἵν' οὕτως ὀνομάσω, συμμόρφοις ἐφιζάνει.)" Suiceri Thes. Eccles. Polemon. Soph. Epit. in Callim. p. 27., Ὦ σεμνὸν ἀνάθημα πολέμου, ὦ καλὸν Ἄρεος ἄγαλμα. Philostrati Heroica p. 172., Ὅθεν ὁ Ηρωτεσίλεως ἄγαλμα πολέμου καλεῖ αὐτὸν, ubi Boissonadius, a Schæf. in Mss. citatus, ex Eunapio p. 35. de Socrate affert, Ὅντε ᾤοντο πάντες Ἀθηναῖοι περιπατοῦν ἄγαλμα σοφίας τυγχάνειν. " Locus quidam ap. Hierocl. in Fragm. p. 290. corruptus est, et acumen magni Bentleii effugit, Θεῶν τε γὰρ εἰκόνες βεβαιώταται, καὶ ὑπὲρ τὰς τῶν τεχνῶν δυνάμεις καθιγμέναι τῆς ἐμφερείας. Ubi vir doctiss. rescribendum censuit, Εἰκόνες τελειόταται. Sed vera lectio sine controversia est, Εἰκόνες ἐμβιώταται. Quod elegantissimum quidem est. 'Sunt enim parentes Deorum quam maxime vivæ imagines, et tam exactam similitudinem consecutæ, quantam nulla ars assequi aut exprimere potest.' Haud aliter locutus est Synes. de Regno p. 32., Λόγῳ μὲν αὐτὸς ὑποσχόμενος ἀνδριάντα βασιλέως σοι δείξαι—παρὰ σοῦ δὲ αὐτὸν * ἀντήτουν ἔμβιον ἀπολαβεῖν καὶ κινούμενον. Theodoret. de Græc. Affect. Curat. Serm. xii. p. 166. ed. Sylburg., Ὁ γὰρ δὴ οὕτω ῥυθμίζων τε καὶ διαμορφῶν τὴν ψυχὴν, οὐ μόνον τῶν θείων νόμων τοὺς χαρακτῆρας ἐκμάττεται, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ γε τοῦ νομοθέτου ζῶσά τις εἰκὼν καὶ λογικὴ γίγνεται. Et Lactant. de Orig. Error. p. 119., Vivum Dei simulacrum." J. Toupii Emendatt. in Suid. T. i. p. 101. Aristæneti Epist. i. 1. p. 2., Ὦ φύσεως φιλοτέχνημα, ὦ γυναικῶν εὐκλεια, καὶ διὰ

[1] Vox hæc, qua caret Schneideri Lex., alibi non legitur. In Hom. Il. Ω. v. 54., ad quem respexit Clemens, est ἀεικίζει, Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μεταίνων.

πάντων ἐμψυχος τῆς Ἀφροδίτης εἰκών. Ἔμψυχον κάλλος et similia vide in Lectt. Aristæn. L. ii. p. 246. Cf. Jacobs. ad Anthol. T. vi. p. 27.]

[Ἄγαλμα παραγαγεῖν. Philostrati Heroica p. 112., Ἔστι σοι καὶ ἄγαλμα παραγαγεῖν τοῦ Νέστορος, ubi Boissonad., a Schæf. in Mss. citatus, hæc notavit:—"Schol. Ἔνεστι χάριν σοῦ ἀγαλματοποιῆσαι τῷ λογῷ. Metaphoricum et elegantem loquendi modum, ἄγαλμα παραγαγεῖν, illustrat Synesii locus de Regno p. 9. c., Φέρε δή σοι γράψω λόγῳ τὸν βασιλέα ὥσπερ ἄγαλμα στήσας, et sequentia."]

["Αγαλμα inter et χάρμα hoc discrimen ponit Eustath. ad Od. Δ. p. 456. 28.: Ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ ταυτὰ νοεῖ, τὸ χαίρειν καὶ τὸ ἀγάλλεσθαι, ἀλλὰ τὰ ἐξ αὐτῶν τὸ ἄγαλμα καὶ τὸ χάρμα, διαφέρουσι· βαρύτητος μὲν γὰρ τὸ χάρμα, ἐπεὶ καὶ μυκτῆρα δηλοῖ καὶ κατάγελων, ὡς δηλοῖ τὸ, Δυσμενέσι μὲν χάρμα, καὶ τὸ, Σὸν ἄρμα, χάρμα καὶ γέλως· ἐτεροίας δὲ ἡδονῆς τὸ ἄγαλμα, ὡς καὶ τὸ ἀγαλλίαμα. Καὶ τὸ χαίρειν δέ γε καὶ τὸ ἀγάλλεσθαι, δοκεῖ ποτε διαφορὰν ἔχειν· χαίρει μὲν γάρ τις καὶ ἐπὶ ἐχθρῷ, ἤγουν κατὰ ἐχθροῦ, ἀγάλλεται δὲ ἄλλως ἐπὶ μόνοις, ὡς εἰ καὶ φιλόκαλος ἐπί τινι καλλωπισμῷ. Vide nos supra ad v. Ἀγάλλεσθαι.]

[Ἁγὸς ἄγαλμα. "Sueton. de Illust. Grammat. c. iii., 'Pretia Grammaticorum tanta, mercedesque tam magnæ, ut constet Lutatium Daphnidem, quem Lenæus Melissus per cavillationem nominis Ἁγὸς Ἄγημα dicit, ducentis millibus nummûm Q. Catulo emtum, ac brevi manumissum, L. Apuleium ub Eficio Calvino Equite Romano prædivite quadringenis annuis conductum, multos edocuisse.' Legit T. Hemsterh. in Præf. ad J. Poll., Ἁγὸς μέλημα. Eleganter, sed verius, puto, ἄγαλμα. Recte tamen ἄγημα, ab ἄγαμαι, Admiror. Sed vide omnino nos in Curis Novissimis in Suid. v. Ὀρτυγοκόπος, (T. iii. p. 155.)" J. Toupii Emendatt. in Suid. T. iv. p. 211. Vide nos supra ad vv. Ἀγάπημα et Ἄγημα. Nos quidem quo minus lectionem ἄγημα, Toupio probatam, amplectamur, impedit, quod hæc vox nusquam alibi legatur. Sed Lenæus Melissus Lutatio Daphnidi non cognomen imposuisset per vocem forte Græcis ipsis inauditam, ut ἄγημα, sed procul dubio voce usus est, Græce doctis satis nota, ut ἀγάπημα, ἄγαλμα.]

["Dubium videtur, utrum in Hesych. pro, Ἀράλματα· παίγνια, scribi debeat, Ἀγάλματα· παίγνια, an vox repetenda sit ab ἀράλλω, quod idem interpretatur σκαρτῶ. Euripides quidem canem dixit Ἑκάτης ἄγαλμα apud Plut. de Is. et Osir. p. 166., Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσῃ. Quod ego cum (Eustathio et) aliis *Hecatæ delicias* explicem, non *Hecatæ symbolum*, ut placet doctissimo Ignarræ de Palæstra Neap. p. 180. Euripidis versum, ut hoc etiam in transitu moneamus, suo more lusit Aristoph. apud Eustath. ad Od. Γ. p. 1467. 33. Ἄγαλμα, πᾶν ᾧ τις ἀγάλλεται—οὕτω καὶ Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες· ταύτῃ γάρ φασι θύονται. Ἦν καὶ κυνοπρόσωπον διαπλάττονται. Ἀριστοφάνης· Καὶ κύων ἀκράχολος, Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρον, γενήσομαι. (Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 327., Ἀγάλματα Ἑκάτης· αἱ κύνες, θύονται γὰρ αὐτῇ.) Lex. S. Germ. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. l. c. p. 336.): Ἄγαλμα Ἑκάτης· τὴν κύνα οὕτως εἴρηκεν Ἀριστοφάνης διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας, ἢ ὅτι καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν. Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ γενέσθαι αὐτὴν κύνα ἐκ γυναικὸς κατ' ὀργὴν Ἀρτέμιδος, εἶτα ἐληθεῖσαν πάλιν ὑπ' αὐτῆς ἀποκατασταθῆναι, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν αἰσχυνθεῖσαν ἐκ τῆς ζώνης ἀπάγξασθαι, τὴν δὲ Ἄρτεμιν περιελομένην τὸν ἑαυτῆς κύσμον περιθεῖναι αὐτῇ, καὶ Ἑκάτην προσαγορεῦσαι. Adde Hesych. in v. (Ἄγαλμα Ἑκάτης· τὴν κύνα, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας, ἢ διότι καὶ αὐτὴν ἔνιοι κυνοκέφαλον πλάττουσιν. Ἑκάτης ἄγαλμα· τὰς κύνας οὕτω φασί, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας, ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν.)" Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 7. "V. Pors. ad Eurip. Hec. v. 1255., et Brunck. ad Apoll. R. iii. 1215., (loco inf. laudando)." Schæf. in Mss. Adde Albert. ad Hesych. v. Ἄγαλμα, cujus hæc sunt verba:—"Ἄγαλμα est Oblectamentum Hecates, quia sc. Hecate canibus oblectabatur. Sic Dea cum cane ludens conspicitur in Marmore antiquo ap. Cuper. Monum. Antiq. p. 197. Adi Broukhus. ad Tibull. L. 1. (El. 2. 54.), Th. Gale ad Herod. L. iv. p. 246. J. F. Gronov. ad Stat. p. 188., et Berkel. ad Steph. Byz. in Ζίρυνθος." Ceterum quum voci Ἑκάτη cum derivatis suis nullum Noster in Thes. locum tribuat, hanc occasionem nacti fuse de Dea illa agemus, quippe quæ sæpissime a Gr. scriptt. memorata sit. In primis autem digna est quæ explicetur phrasis satis obvia, sed vulgo parum intellecta,

[Ἑκάτης δεῖπνον. Luc. Dial. Mort. i. T. i. p. 330., Καὶ προσέτι ἐμπλησάμενον τὴν πήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὠὸν ἐκ καθαρσίου, ἤ τι τοιοῦτο. Ubi Scholia: Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια τυχὸν τῶν ζώντων. Τινὲς δὲ ὠμὰ καὶ ἀκατασκεύαστα. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀνεῖτο, ἔργῳ δὲ τῶν ἀπορούντων εἰς εὐπορίαν. Τί γὰρ ἂν καὶ δαίμων ἐκ τούτων σιτίσαιτο; "Declaravit hunc locum Brodæus Misc. 1. 24. 25., expilatus a Cognato. Utrorumque Ἑκάτης δείπνου et ὠῶν ἐκ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. vii., prioris etiam D. M. xxii., quæ viros eruditos non fugerunt, Erasm. Chil. in Hecatæ Cœna, Turneb. Advers. xxvi. 7., Wouwerium ad Petron. p. 637., Erhardum p. 647., Des. Heraldum ad Martial. vii. Epigr. 53., et denique Ez. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quædam veterum indicasse contenti, propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissæ curæ partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset; lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus et combibere quicquid erat contagionis, cujus expiandæ causa circumferrentur: quocirca, ne contractæ labis vitium ad hominem ullum permanaret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, sæpius in triviis abjici τὰ καθάρσια, sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimus vaferrimæ religionis artes sapienter irridet ac refellit Hippocr. initio Libelli Περὶ Ι. Ν. Hecatæ vero quia velut propria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum, neque enim id facile definivero, * Ἐσχαῖα dicebantur; quæ si quis sciens attrectasset, cibive loco sumsisset, ille fœdissimus atque aversabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est Demosth. insignis Orat. adv. Conon. p. 1114. d., sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt: Aristo, is enim actor Cononem in jus vocaverat, audire se refert Bacchium quendam, (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. August. secutus; nam Κάσχιος nullum in Gr. nomen reperitur), et Aristocratem ipsumque illum Conon., Ἑταίρους εἶναι, μειράκια ὄντας, καὶ Τριβάλλους[1] ἐπωνυμίαν

[1] "Τρίβαλλοι, vel Τριβαλλοί, Sycophantæ, aut Mensarum asseclæ. V. Hesych. et Aristoph. enarratorem." H. St. Thes. Ind. Locus Hesych. est hic: Τρίβαλλοι· συκοφάνται. Οἱ δὲ, τοὺς θωπευτικῶς ἐν τοῖς βαλανείοις διατρίβοντας, καὶ ἐπὶ τὰ δεῖπνα ἑαυτοὺς καλοῦντας. Cod. Ven. teste Schowio habet, θωπευτικοὺς—τρίβοντας, pro quo Musurus recte dedit, θωπευτικῶς—διατρίβοντας. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 307., Τρίβαλλοι· ἔθνος Θρᾳκῶν, ἢ ἐπώνυμον τῶν συκοφαντούντων. Etym. p. 765. 55., Τρίβαλλοι· οἱ ἐν τοῖς βαλανείοις ἀναγόγως διατριβόμενοι, οἱ δὲ τοὺς εἰκαίους τοὺς βίους κατατρίβοντας. Photius p. 441.: Τριβαλλοί· οἱ ἐν τοῖς βαλανείοις ἀναγόγως διατριβόμενοι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κανῶνος· Οἰκίας καὶ Τριβάλλους ἐπωνυμίαν ἔχειν. Οἱ δὲ τοὺς εἰκαίους καὶ τοὺς βίους κατατρίβοντας. "Τριβαλλοί, [sic Brunck. ad Aristoph. Av. v. 1529. 1533. 1627. et 1677.] ita etiam Etym. M., sed Hesych. rectius cum acuto in antepenult., Τρίβαλλοι [sic in Cod. Ven. legi testatur Schow.] Pro οἰκίας Alberti legit μειράκια." Schleusn. Animadvv. ad Phot. p. 116. Vir doctus, ut videtur, non inspecto Demosth. loco, quem laudavit Phot., quique extat

ἔχειν, τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τὰς ὄρχεις τὰς ἐκ τῶν χορῶν, οἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσι, συλλέγοντας ἑκάστοτε συνδειπνεῖν ἀλλήλοις. Wolf., qui, ut institutam versionem quomodocunque impleret, *aviculas lustrales e cœtibus* dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, Καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, οἷς καθαίρουσι· cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Attic. peritus non subscribat: ostendit Harpocr. in Καθάρσιον, et Pollux viii. 104. solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi concio haberetur, Καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. Etym. quando interpretatur, Ὀξυθύμια·[1] τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quæ, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa facta, subjicit, Ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται· nec secus apud Harpocr. in eadem voce Didymus; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, Τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἅ τινες Ἑκαταῖα, ὀξυθύμια καλεῖται· nam Hesych. etiam, Ἑκάταια· τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα, τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed et * Ἑκάταιον, Hecates signum aut statua, itidemque * Ἑκατήσιον, et * Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 800.[2] Jam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatum,

in p. 1269. 9. ed. Reisk., Ἀκούω γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, Βάκχιόν τέ τινα, ὃς παρ' ὑμῖν ἀπέθανε, καὶ Ἀριστοκράτην, τὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς διεφθαρμένον, καὶ τοιούτους ἑτέρους τινὰς, καὶ Κόνωνα τουτονὶ, ἑταίρους εἶναι, μειράκια ὄντας, καὶ Τριβαλλοὺς ἐπωνυμίαν ἔχειν, nesciebat Albertium μειράκια pro οἰκίας non dedisse ex ipsius conjectura, sed ex Demosth. sumsisse. Fingit Aristoph. barbaros esse Deos, ita nominatos: Av. v. 1528., ΠΕ. Ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις τί ἐστιν; ΠΡ. ὅ τι ἐστίν; Τριβαλλοί. ΠΕ. μανθάνω. Ἐντεῦθεν ἄρα τὸ ΕΠΙΤΡΙΒΕΙΗΣ ἐγένετο. ΠΡ. Μάλιστα πάντων ἓν δέ σοι λέγω σαφές. Ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν Παρὰ τοῦ Διὸς, καὶ τῶν Τριβαλλῶν τῶν ἄνω. Loc. h. laudavit Steph. B., cui Τριβαλλοὶ ἔθνος Ἰλλυρικόν. "Triballi in Mœsia habitarunt: v. Thucyd. ii. 96. et iv. 101. Sed habuit hoc vocabulum etiam comicam vim, ita ut sycophantæ eo judicarentur." Brunck. Alexis et Antiph. ἐν Ὕπνῳ, ap. Athen. xv. p. 671. d.: Οὐδ' ἐν Τριβαλλοῖς ταῦτά γ' ἐστὶν ἔννομα· Οὗ φασι τὸν θύοντα τοῖς κεκλημένοις Δείξαντ' ἰδεῖν τὸ δεῖπνον, εἰς τὴν αὔριον Πωλεῖν ἀδείπνοις ἅπερ ἔθηκ' αὐτοῖς ἰδεῖν. * "Τριβαλλικὸς, Wessel. ad Herod. p. 303." Schæf. in Mss.

[1] V. Λέξεις ῥητορικὰς in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 287., ubi totidem verbis legitur, Ὀξυθύμια· τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα: et p. 247., Ἑκαταῖα· τὰ τῇ Ἑκάτῃ θυόμενα, ἅπερ ἐστὶ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα· ἡ γὰρ Ἑκάτη ἐπὶ τῇ τιμῇ τῶν νεκρῶν ἦν. Hæc Etym. locum, Critico summo suspectum, satis tuentur. Cum verbis istis, Ἡ γὰρ Ἑκάτη ἐπὶ τῇ τιμῇ τῶν νεκρῶν ἦν, confer Etym. p. 319. 39., Ἑκάτη· ἡ θεὸς, οἱονεὶ ἑκάστη τις οὖσα, ἡ εἰς ἕκαστα παραλαμβανομένη, πανταχοῦ βοηθοῦσα, ἢ ὅτι ἑκάστου θεοῦ τιμῶν μετέχει. Ἑκάτην τὴν Ἄρτεμιν· ἵν' ᾗ ἕκαθεν τῶν ἀποθνησκόντων. Ubi, pro ἡ εἰς, lege καὶ εἰς, et ante πανταχοῦ insere καὶ, ex Zonara p. 658., apud quem sic legitur: Ἑκάτη· ὄνομα θεᾶς, οἱονεὶ ἑκάστη τις οὖσα καὶ εἰς ἕκαστα παραλαμβανομένη καὶ πανταχοῦ βοηθοῦσα. De confusis autem καὶ et ἢ vide not. ad Gregor. Cor. p. 384. 410. 419. 623. 717. 815.

[2] Vesp. v. 800., Ἠκηκόη γὰρ, ὡς Ἀθηναῖοι ποτὲ Δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας, Κἂν τοῖς προθύροις ἐνοικοδομήσοι πᾶς ἀνὴρ Αὑτῷ * δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ, Ὥσπερ Ἑκάταιον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν. Hunc respexisse videtur Hesych. Ἑκάταια· τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα. Aristoph. Ran. 366., Ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων, ubi Schol. dicit Cinesiam hic intelligi, qui contumelia affecerit statuas Hecates. V. Bergleri et Brunckii notas. Suid.: Ἑκάτειον· Ἑκάτης ἄγαλμα, καὶ παροιμία, Θεαγένους Ἑκάτειον [οὗτος δειλὸς ἦν, εἶχε δὲ Ἑκάτης ἄγαλμα], οὗ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπιών· ὃς [καὶ] Καπνὸς ἐκαλεῖτο. Cf. Idem in v. Θεαγένης et Θεαγένους χρήματα. "Ceterum nota hæc Suidæ referenda est ad loc. illum Aristoph. Lys. p. 839. (v. 64.), ἡ γοῦν Θεαγένους Ὡς δεῦρ' ἰοῦσα, τἀκάτιον ἤρετο. In versu ult. pro τἀκάτιον et sensus et metri gratia scribendum est τοὐκάτειον, quod dictum est pro τὸ Ἑκάτειον, i. e. Hecates simulacrum, ut ante nos recte etiam monuit Bentl. ad Fragm. Callim. cccxxvii. Florens Christ. in l. h. interpretando τἀκάτιον pro Acatio vel Lembo accepit, quod a Comici mente omnino est alienum. Eundem errorem erravit etiam Bizetus, Τἀκάτιον· τὸ ἀκάτιον, τοῦτο δ' ἦν εἶδος πλοίου ἁλιευτικοῦ. Tu pro τἀκάτιον, ut et paulo ante a nobis dictum est, scribe τοὐκάτειον, totumque h. l. sic verte, Uxor Theagenis, ut huc itura, Hecates simulacrum consuluit." Kuster. "Amplectenda est R. Bentl. emendatio proposita ad Callim. Fr. cccxxvii., et Kustero merito probata, tam ad h. l., quam ad Suid. in v. Ἑκάτειον: Ὡς δεῦρ' ἰοῦσα θοὐκάτειον ἤρετο. Typothetæ tribuendus error τοὐκάτειον, cujus suspicio in Bentl. non cadit." Brunck. Schol. ad Aristoph. Vesp. l. c.: Ἑκάτειον· ἱερὸν Ἑκάτης, ὡς τῶν Ἀθηναίων πανταχοῦ ἱδρυμένων αὐτὴν ὡς ἔφορον πάντων καὶ κουροτρόφον. Ἑκάταιον οὖν Ἑκάτης ἄγαλμα, τὸ Ἑκατήσιον [sub. ἐν τῇ συνηθείᾳ] λεγόμενον. [* Ἑκάτιον] ἐν τῇ Προσῳδίᾳ Καλλίστρατος, ὡς ἐπινίκιον [ἀντὶ τοῦ * ἐπινικεῖον]· ἔν τισι γὰρ [δὲ] εὕρηται Ἑκατεῖον. Sic scribenda sunt ista scholia, quæ in Edit. Æm. Porti parum accurate leguntur. Recte omnino Flor. Christ.:—"Callistratus effert Ἑκάτιον, ut ἐπινίκιον, alii Ἑκατεῖον." Ἑκάτιον autem ponitur pro Ἑκατεῖον, ut * Ἴσιον pro Ἰσεῖον, idque pro * Ἰσιεῖον, Isidis templum, * Πάνιον pro * Πάνειον, Simulacrum vel Fanum Panis. V. nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccclxxiv. a. et not. 2. Sed aliter et fortasse rectius Scholiastæ verba accepit Noster:—"Κατήσιον, ex schol. Aristoph. affertur pro Hecates statua: quippe apud quem in Vesp. legatur, Ἑκάταιον, Ἑκάτης ἄγαλμα, τὸ Κατήσιον λεγόμενον. Sed suspecta mihi est ea scriptura: nec dubito quin scripserit Ἑκατήσιον, [et sic in Æm. Porti edit. vulgatum est.] Pro Ἑκάταιον quoque ex Suida non dubitarim reponere Ἑκάτειον: præsertim quum idem ipse schol. subjungat, Callistratum hoc vocabulum προπαροξύνειν, ut ἐπινίκιον: in quibusdam enim exemplaribus properispωmenωs scriptum reperiri Ἑκατεῖον." Nomine autem Ἑκατήσιον, notante eodem Flor. Christ., fuisse olim Ephesi templum a Thrasone factum testatur Strabo xiv. (p. 919. ed. Falc.) aliudque fuisse magnificum (p. 945.) in regione Straton. eidem Hecatæ dicatum. "Secundum Tacit., Ann. iii. 62., ob merita in Parth. bell. Stratonicensium civitas Jovis et Triviæ religionem tuebatur." Falconer. "Vellem edidisse Ἑκάτειον, ut est ap. Suid., et in quibusdam exemplaribus scriptum fuisse testatur Schol. [Ἑκατεῖον, non, ut vir doct. dixit, Ἑκάτειον, verba enim sunt hæc, Ἔν τισι γὰρ εὕρηται Ἑκατεῖον,] quod verius esse censeo, ubi de sacello vel statua Hecatæ sermo est." Brunck. ad Vesp. l. c. Altera forma, Ἑκάταιον, extat in Hesychio. Sed egregie fallitur Brunck. Nam, ut descendit νυμφαῖος, unde τὸ Νυμφαῖον, a Νύμφη, sic * Ἑκαταῖος, unde τὸ Ἑκαταῖον, ab Ἑκάτη, et Διδυμαῖος, unde τὸ * Διδυμαῖον, a Δίδυμα, τά. Sueton. Calig. xxi., 'Destinaverat et Sami Polycratis regiam restituere, Mileti Didymæum peragere,' i. e., interprete Berkel. ad Steph. B. v. Ἀμμωνία, templum, in quo Apollo Didymæus colebatur. Callim. Fragm. xxxvi. ap. Hephæst. p. 53. ed. Gaisf., Δαίμονες εὐυμνότατοι Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχαι. Steph. B., Δίδυμα· οὐδετέρως, τόπος καὶ μαντεῖον Μιλήτου, ἀφιερωμένον Διὶ καὶ Ἀπόλλωνι. "Loc. h. non tantum Apollini, sed et Jovi consecratum perhibet Callim. ap. Etym. M. (p. 272. 44.), Διδυμαῖος Ἀπόλλων, καὶ Διδυμεὺς, ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων. Καλλίμαχος· Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχα. Ult. vox mendo non videtur carere; si mei arbitrii res foret, rescriberem * γεάρχαι, Principes terræ Didymorum. Ita ap. Strab. xiv. (p. 949. ed. Falc.) legimus de * Λυκιάρχαις, de Lyciæ principibus, Ἐν δὲ τῷ συνεδρίῳ πρῶτον μὲν Λυκιάρχης αἱρεῖται." Sed vox γεάρχης nusquam legitur, et recte se habet vulg. scriptura, modo reponas ex Hephæst. γενάρχαι pro γενάρχα. "Melior est Hephæst. lectio." Bentl. Sed mirum est Bentl. credere potuisse, Etym. scripsisse, ut hodie in ejus opere legitur. Διδυμαῖος Ἀπόλλων, καὶ Διδυμεὺς, ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων. Καλλίμαχος· Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχα. Si quidem Διδυμαῖος et Διδυμεὺς Apoll. significent, quomodo fit, ut ad hanc rem probandam Etym. versum afferat, in quo, non Apollo, sed Jupiter, Didymorum princeps dicitur? Librarii nempe incuria, non Etym. ipsius, qui proculdubio hoc fere modo scripsit, Διδυμαῖος, καὶ Διδυμεύς· Ἀπόλλων, καὶ Ζεὺς κ. τ. λ. Corruptela loci hujus Nostro suboluisse videtur, nam in Thes. Ind. v. Δίδυμος, "Διδυμαῖος et Διδυμεὺς," inquit, "Jupiter et Apollo dicuntur ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων, teste Etym." Quinque autem modis efferuntur quæ * τεμενικὰ olim dicebantur nomina; nempe desinunt in αιον, vel ειον, vel ιον, vel ωον, vel εων s. ων. Forma vero in αιον desinentium semper venit, vel a nominibus in η desinentibus, ut in exemplis modo citatis, vel a nominibus in α, ut τὸ Ἡραῖον ab Ἥρα, τὸ Ἀθήναιον ab Ἀθηνᾶ, vel a nominibus in ης, ut τὸ Ἑρμαῖον ab Ἑρμῆς, præter τὸ Ἀφροδίσιον ab Ἀφροδίτη, (noluit enim Attica elegantia Ἀφροδιταῖον dicere), et τὸ Διδυμαῖον a Δίδυμα τά. Receptæ scripturæ Ἑκάταιον, pro Ἑκαταῖον, favet, quod Ἀθήναιον scribatur, non Ἀθηναῖον, sed vide nos infra. Brunck. in Aristoph. e Suida Ἑκάτειον edidisse vellet, sed contra Attic. scriptt. usum. Quis enim Atticus Νυμφεῖον dixerit pro Νυμφαῖον? Formæ autem in ειον et ιον desinentis hæc exempla notavimus. * Σεραπεῖον, * Σεραπίειον, * Σεραπίδειον, * Σεραπίδιον, Ἀσκληπεῖον, * Ἀσκληπιεῖον (vide nos l. c. et Suid. v. Ἀσκληπιάδης. Συναγ. Λέξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. i. 452., Ἀσκληπιεῖον· * πεντασυλλάβως * λεκτέον,) Ὀλυμπιεῖον, Ὀλύμπιον, Ἀρτεμίσιον, Ἀφροδίσιον, * Διονυσεῖον, Διονύσιον, (Eugenius, teste Suida, scripsit περὶ τῶν * τεμενικῶν, ὅπως προφέρεται, οἷον Διονύσειον, Ἀσκληπίειον: Aristoph. ἐν Γηρυτάδῃ ap. Etym. p. 420. 4., Ἧισαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου,) Ἀμμωνεῖον, * Ἀπολλωνιεῖον, * Ἀπολλωνεῖον, Ἀπολλώνιον, * Δημητριεῖον, Δημήτριον, (Steph. B., Τὸ δ' Ἀμμωνεῖον, διὰ διφθόγγου, ὡς Δημητριεῖον, καὶ Ἀπολλωνιεῖον, ubi L. Holst. * Ἀμμωνιεῖον recte reposuisse videtur), * Νεμεσεῖον, Nemesis templum, (Steph. B., * Ἰσεῖον· πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἴσιδος· οἱ οἰκοῦντες, Μετάβολοι, τοιοῦτοι γὰρ ἦσαν, * προπερισπᾶται δὲ, ὡς * Ἱρεῖον, καὶ Νεμεσεῖον, καὶ τῶν ὅσα μὴ τῆς γενικῆς τὸ δ ἐφύλαξαν * τεμενικῶν, τοιοῦτος γὰρ ὁ τύπος, "videtur scripsisse * Ἱερεῖον, vel potius * Ἡρεῖον," L. Holst.) Συναγ. Λέξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. i. 430., Ἀπολλώνιον· βραχέως, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ (ii. 91.) ἀναγνωστέον. Καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Διονύσιον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὁμώνυμα τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς· τὸ δὲ Ποσειδώνειον δῆλον ὅτι Δώριον. Idem articulus legitur in Suida v. Ἀπολλώνιον, sed apud eum deest καὶ ante Ποσειδώνιον, et post Διονύσιον additur καὶ Δημήτριον, et pro Δώριον est Δωριέων. Cf. idem Suid. in v. Ἀθήναιον (ubi insere τὰ ante τοιαῦτα), et v. * Δημήτρειος καρπὸς, et v. Ποσειδώνιον, ap. quem legas, καὶ Ποσειδώνιον—καὶ Δημήτριον—Δωριέων. In v. Ποσειδώνειον ap. eund. locus

in controversiam venire potest. Sub initium cujusque mensis Hecatæ cœnam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimæ sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis Schol.

sic corrupte exhibetur, Ποσειδώνειον διὰ διφθόγγου, ὡς Ἀπολλώνιον βραχέως, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγνωστέον. Καὶ Ποσειδώνειον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Διονύσιον, καὶ Δημήτριον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὁμώνυμα (in v. Ἀθήναιον est ὁμωνύμως) τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς· τὸ δὲ Ποσειδώνειον, δῆλον ὅτι Δωριέων, ubi Ποσειδώνειον pro Ποσειδώνιον bis irrepsit, et verba, διὰ διφθόγγου, utpote a recentioribus Suidæ assuta, delenda sunt, nisi glossam mutilam esse statuas. Ceterum hinc sua sumsit Eust. loco mox citando. Herodian. Fragm. xix. ap. Hermann. Gr. Gr. 307.: Ἔτι ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Σεραπεῖον, ὡς Ἀσκληπεῖον· οὐ γὰρ ὅμοια· ὅθεν Ἀσκληπεῖον μὲν ἐροῦμεν, Σεραπεῖον δὲ οὔ, ἀλλὰ Σεραπίδιον (Σεραπίδειον, Hermann. probante Bastio ad Greg. Cor. 650.) λόγῳ τοιούτῳ· ὅσα ἐπὶ τῆς γενικῆς διὰ τοῦ δος κλίνονται, ταῦτα καὶ ἐπὶ τοῦ κατηχητικα (κτητικοῦ, Bast. l. c.) σχήματος τὸ δ φυλάξει. Ἔστιν οὖν Σέραπις, Σεράπιδος, διὰ τοῦτο καὶ Σεραπίδιον (Σεραπίδειον). Καὶ Ἶσις, Ἴσιδος· * Ἰσίδιον (Ἰσίδειον) οὖν ἐροῦμεν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς * Θέτιδος * Θετίδιον εἶπε· Θετίδιον κἄδα, l. * Θετίδειον αὐδᾷ. Eurip. in Andr. 19., Hermanno citatus, Θεσσαλὸς δέ νιν λεὼς Θετίδειον αὐδᾷ, θεᾶς χάριν νυμφευμάτων, sed Θετίδιον extat ap. Etym. loco inf. laudando. Idem Herodian. Fragm. xx. 308.: Ὁμοίως ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Διονυσεῖον, ὡς (Cod. teste Herm. habet καί, de ὡς et καί confusis v. not. ad Greg. Cor. p. 24. 201. 717. 781. et 816.) Ἀσκληπεῖον. Ὅσα ἐπὶ τῆς γενικῆς ὀνόματα περισπᾶται, ταῦτα καὶ τοπικῶς σχηματιζόμενα περισπᾶται. Ἐπεὶ οὖν Ἀσκληπιὸς Ἀσκληπιοῦ, Διόνυσος δὲ Διονύσου, καὶ Θησεὺς Θησέως, ἐπεὶ οὐ περισπᾶται, διὰ τοῦτο οὐκ ἐροῦμεν Θησεῖον, οὐδὲ Διονυσεῖον, ἀλλὰ Διονύσιον, καὶ Θήσειον. Τὰ μέντοι διὰ τῆς αι διφθόγγου ἐκφερόμενα οὐκέτι περισπᾶται, ἀλλ' ἀναβιβάζεται μόνον, * Ἕρμαιον, Νύμφαιον. Cf. cum postremis verbis Fragm. Lex. Gr. ap. Herm. Gr. Gr. 342.: Ἕρμαιον λέγεται τὸ εὕρημα, παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆς ἑρμαῖον καὶ ἕρμαιον. Οἱ γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἔφορον τῶν ὁδῶν παρὰ τὰς ὁδοὺς ἔγραφον, ὥστε καὶ εἴ τι εὑρισκόν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῷ Ἑρμῇ ἀνετίθουν· καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρωνόμαζον ἑρμαῖον, καὶ ἕρμαιον. Insignis est Eust. locus ad Od. Z. p. 1562. 48.: Ποσιδήϊον δὲ, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερόν· οὗ ἡ * προπαραλήγουσα, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται, ὡς ἀποδραμόντος ἐκ τῆς διφθόγγου τοῦ ε, καθὰ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ γέγραπται. Ἁπλοῦν δὲ τοῦ Ποσιδηΐου παραγώγου ὀνόματος, ἡ τὸ * Ποσιδεῖον * προπερισπωμένως ὡς τὸ Ἰσεῖον, καὶ Εἰδωλεῖον (v. H. St. Thes. i. 1106. b.), καὶ Ἡρακλεῖον, ἃ δηλοῖ ναὸν Ἴσιδος, καὶ εἰδώλων, καὶ Ἡρακλέους, ἢ * προπαροξυτόνως Ποσείδιον. Ὥσπερ φασὶ καὶ Ἀπολλώνιον βραχέως, ἱερὸν Ἀπόλλωνος, καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐχρῆν δὲ τοὺς ἐκ Ποσειδῶνος κατάγοντας, ὡς ἡ ἐφεξῆς ῥαψῳδία δηλώσει, ἔτι δὲ καὶ ναυτικωτάτους καὶ νησιώτας, ἱερὸν Ποσειδῶνος τιμᾷν κατ' ἐξαίρετον. Σημείωσαι δὲ ὅτι πολλὰ περιεκτικὰ διφοροῦνται παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ὧν καὶ τὸ ῥηθὲν Ἀπολλώνιον διὰ τοῦ ι, κατά τινας δὲ, διὰ διφθόγγου, (i. e. Ἀπολλωνιεῖον, ut in Steph. B. l. c.), κατὰ τὸ Ἡρακλεῖον, καθ' ἑτέρους δὲ, Ἀπολλωνεῖον, ὡς Ἰσεῖον. Οὕτως οὖν ἴσως ἀδιάκριτον καὶ τὸ Ποσιδεῖον ἢ Ποσίδειον, ἐξ οὗ κατὰ διάλυσιν καὶ ἔκτασιν τὸ Ποσιδήϊον. Εἰς δὲ τὰ καινὰ περιεκτικὰ, * τακτέον καὶ τὸ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου χορηγεῖον τοῦ Διονύσου. Ἔτι δὲ καὶ τὸ παρ' ἄλλοις, Ἅλειον, ὅπερ ἦν Ἡλίου ἱερὸν κατὰ Ῥοδίους. Δωρικὴ δέ φασιν ἡ τοιαύτη φράσις. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ εἰρημένον * Ῥοδιακῶς Ἅλειον, κοινῶς Ἡλιεῖον λέγεται, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι Ἡφαιστεῖον καὶ Ἡλιεῖον, ἱερὸν Ἡφαίστου καὶ Ἡλίου. Ἐκεῖνος δὲ καὶ τὸ προῤῥηθὲν Ἀθήναιον, ὕποπτον ποιεῖ ἐν τῷ εἰπεῖν Ἡραῖος μὲν, κύριον, Ἥραιος δὲ, ναὸς Ἥρας, (v. Suid. et Steph. B. v. Ἀγάθη), δόξοι γὰρ ἂν ἴσως οὕτω, καὶ τὸ Ἀθήναιον * προπερισπᾶσθαι· οὐ καλὸν μέν τοι τοῦτο, ἀλλ' ὁ μὲν Ἡραῖος ναὸς ἑτέρῳ λόγῳ προπερισπασθήσεται· τὸ δὲ Ἀθήναιον, τονώσει ὁμοίως ἑαυτῷ, τὰ Ἥραια. In Grammat. S. Germ., ut supra vidimus, scribitur Ἀθηναῖον, non Ἀθήναιον. At in Suida, qui eundem cum Grammat. illo artic. habet, quater scribitur Ἀθήναιον, nempe in v. Ἀθήναιον, et v. Ἀπολλώνιον, et v. Δημήτρειος καρπός, et v. Ποσειδώνιον. Arcadius Grammat. Ms.: Τὰ διὰ τοῦ ειον ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς μὴ ὄντα ἐπὶ μηνῶν ἢ κύρια * προπερισπῶνται, ἁπλᾶ ὄντα ἢ παρασύνθετα, θωρακεῖον, πανδοκεῖον, διδασκαλεῖον, βαλανεῖον, ἐλεγεῖον, τὸ δὲ κηρύκειον τὸν τοῦ * κηρύκειος τόνον ἐφύλαξε. Τὸ δὲ * ὠκυτόκειον καὶ ἄλλα σύνθετα προπαροξύνεται, καὶ τὰ κτητικὰ ὥσπερ τὰ ἀρσενικὰ, Ἡράκλειον, Αἰάκειον (Λέξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. i. p. 212., * Αἰάκειον· τόπος, οὗ φασὶ τὸν Αἰακὸν οἰκῆσαι), Διοσκόρειον, τὸ δὲ Ἡφαιστεῖον προπερισπᾶται, καὶ τὸ * Κορυβαντεῖον, ναὸς τῶν Κορυβάντων. Etym. 278. 25.: * Διόσκορος· οἱ μὲν, [ἐν] παραθέσει λέγουσιν, ὅτι ἡ Διὸς γενικὴ ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ ς. Εἰ οὖν τὸ Διόσκορος ἐφύλαξε τὸ ς, δηλονότι ἐν παραθέσει ἐστί. Δεῖ σημειώσασθαι τὸ * διόσθυος παρὰ Καλλιμάχῳ. ["Rectius scribitur * διόσθυος in Sylburg. Ind.; refer autem ad Lib. de Μηνῶν Ὀνομασίαις," Blomf. Addend. ad Callim. p. 400.] Ἐν συνθέσει γὰρ ἂν ἐφύλαξε τὸ ς· ἔστι δὲ ὄνομα μηνός. Οἱ δὲ ἐν συνθέσει λέγουσιν· ὅτι ἀπὸ δύο λέξεων ἐν συνθέσει οὐσῶν γίνονται αἱ παραγωγαί· οἷον * Ἱεράπολις, * Ἱεραπολίτης, * Νεάπολις, * Νεαπολίτης, Ἄρειος πάγος (imo repone, sensu postulante, Ἀρειόπαγος), Ἀρεοπαγίτης· οὐδέποτε δὲ ἀπὸ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν γίνεται παραγωγή, οὔτε * τεμένιον, οἷον, * Θέτις, * Θετίδιον, ὁ ναὸς τῆς Θέτιδος, Ἡρακλῆς, Ἡράκλειον, ὁ ναὸς τοῦ Ἡρακλέους, Αἰακὸς, Αἰακεῖον, ὁ ναὸς τοῦ Αἰακοῦ· τέμενος δὲ λέγεται τὸ ἀφιερωμένον χωρίον θεῷ ἢ ἥρωϊ. Εἰ οὖν ἐστι Διοσκορεῖον * τεμένιον, τουτέστιν ὁ ναὸς τοῦ * Διοσκόρου, δῆλον ὅτι οὐ παρήχθη ἀπὸ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν. Ἆρα οὖν τὸ * Διόσκορος ἐν συνθέσει ἐστί. Bast. ad Greg. Cor. p. 651.:—"In phrasi Διοσκορεῖον τεμένιον, τουτέστιν ὁ ναὸς τοῦ Διοσκόρου, ap. Etym. p. 278. 38., Διοσκορεῖον nihil est aliud quam adject. κτητικόν: cf. L. Bos. Ellips. p. 203. et 467. Schæf." "Cave τεμένιον pro deminutivo vocis τέμενος habeas, [ut Bast. habet]; nam Grammatici certam quandam τῶν ὀνομάτων classem dicunt τεμένια: eadem nomina alii dixerunt τεμενικὰ, quod adject. Lexicis adde." Schæf. ad Greg. C. l. c. Ceterum cum Etym. verbis cf. Eust. ad Il. Ψ. p. 1323. 57., et ad Od. Λ. p. 1686. 57., Περὶ δὲ Διοσκούρων, διείληπται μὲν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα, ῥητέον δὲ καὶ νῦν ὅτι κατ' ἐξαίρετον αὐτοὶ ἔχουσι τὸ ὑφὲν λέγεσθαι * συγκειμένως· ἄλλως μέν τοι ἐν παραθέσει, πολλοὶ ἐλέγοντο τοῦ Διὸς κοῦροι, καθότι καὶ Ἑλένη κούρη Διὸς, ἔτι δὲ καὶ Ἀφροδίτη. Συναγ. Λέξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. i. 354., * Αἰγεῖον· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Αἰγεῖόν ἐστιν Αἰγέως ἡρῷον ἐν Ἀθήναις. Suid.: Αἰγεῖον· τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Αἰγεῖόν ἐστιν, Αἰγέως ἡρῷον ἐν Ἀθήναις. Zonar. p. 86., Αἰγεῖον· τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον, αἰγεῖον, δέρμα αἰγὸς ἢ καὶ μέλος. ("Leg. αἴγειον δὲ, sed quid sibi vult μέλος?" Tittmann. An legendum πέλαγος? Hesych. Αἰγεῖον· πλωτὸν πέλαγος οὕτω καλούμενον, ubi Albert. ἄπλωτον recte reposuit. Iterum Hes. Αἰγαῖον· ἄμοτον πέλαγος, ubi Cod. Ven. teste Schowio habet, Αἴγεον· ἀλωτὸν, corrupte proculdubio pro Αἰγεῖον· ἄπλωτον. Constantin. Porphyr. Themat. i. 17., ab Albertio citatus, Τὸ δὲ Αἰγαῖον πέλαγος * βαρύπλουν ἐστὶ, καὶ δυσπέρατον.) Harpocr.: Αἰγεῖον· τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Καὶ Αἰγέως ἡρῷον ἐν Ἀθήναις. Ubi notandum est Harpocr. inter Αἰγεῖον τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον, et Αἰγεῖον τὸ τοῦ Αἰγέως ἡρῷον, discrimen ponere, cum in Suid. et Grammat. S. Germ. pro uno eodemque sumi videantur. Pausan. i. 22., Καὶ οἱ παρ' Ἀθηναίοις ἐστὶ καλούμενον ἡρῷον Αἰγέως. "Ἀρισταρχεῖον, (τὸ), Templum "Dianæ sacrum." H. St. Thes. Ind. Respicitur Plut. Quæst. Gr. T. vii. p. 206. ed. Reisk., Διὰ τί παρὰ τοῖς Ἠλείοις παροιμιῶδές ἐστι τὸ δεινότερα * Σαμβίκου παθεῖν; Λέγεταί τινα Σάμβικον Ἠλεῖον ἔχοντα πολλοὺς ὑφ' ἑαυτῷ συνεργοὺς, πολλὰ περικόψαι τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ χαλκῶν ἀναθημάτων καὶ ἀποδόσθαι, τέλος δὲ συλῆσαι τὸ τῆς * Ἐπισκόπου Ἀρτέμιδος ἱερόν· τοῦτο δ' ἐστὶ μὲν ἐν Ἤλιδι, καλεῖται δ' Ἀριστάρχειον, (lege cum Steph. nostro et Schneid. in Lex., Ἀρισταρχεῖον)· εὐθὺς οὖν μετὰ ταύτην τὴν ἱεροσυλίαν ἁλόντα βασανίζεσθαι δι' ἐνιαυτοῦ, περὶ ἑκάστου τῶν κεκοινωνηκότων ἀνακρινόμενον, καὶ οὕτως ἀποθανεῖν, καὶ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τοῖς ἐκείνου πάθεσι γενέσθαι. "Αὐγουστεῖον, (τὸ), Locus quidam sic nominatus in honorem Augusti. V. Suid." H. St. Ind. Locus est: Ὅτι Αὐγουστεῖον ἐκλήθη, διότι τῇ ιε' τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς οἱ * ῥεγεωνάρχαι καὶ * σεβαστοφόροι ἐχόρευον ἐν τῷ Αὐγουστείῳ, οἷον ἐν τῷ ὀψοπωλίῳ, εἰς τιμὴν Τιβερίου· τὸν δὲ τοιοῦτον τόπον οὕτως ἐκάλεσαν ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου. Ἔστησε δὲ καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆς δάφνης στήλην τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς, ἐξ ἧς ὠνόμασε τὸν τόπον Αὐγουστεῖον. (Verba, εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆς δάφνης, propter obscuritatem nos post Kuster. alius interpret. relinquimus.) "Hæc depromta sunt e libro Jo. Lydi ined. de Mens., ut monuit Lambec. ad Codin. p. 155., eademque αὐτολεξεὶ pene leguntur ap. Codin. de Origg. CPol. n. xxxii." Kuster. Zonar. p. 345.: Αὐγουστεῖον· ὀψοπώλιον. "Cf. ad Suid. v. Αὔγουστος ex Jo. Lydo de Mens.," Tittmann. Sed viri hi docti rectius dixissent, si Suidam ad utrumque scriptorem, et Jo. Lydum et Codinum, respexisse affirmassent. Codini enim loc. in Meurs. Opp. T. vii. p. 605. sic legitur, cum titulo, Περὶ τοῦ * Αὐγουστιῶνος: Τῇ πέμπτῃ (Suid. ιε') τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς ἐχόρευον οἱ ῥεβεονάρχαι (Suid. ῥεγεων.) ἐν τῷ * Γουστείῳ, ἤγουν τῷ ὀψοπωλίῳ, εἰς τιμὴν τοῦ βασιλεύοντος [βασιλεύσαντος] κατὰ [τὸν] καιρόν. Τὸν αὐτὸν οὖν τόπον οἱ ἰδιῶται Αὐγουστιῶνα (lege Αὐγουστεῶνα s. Αὐγουστῶνα, et in titulo, Αὐγουστεῶνος, ut δαφνὼν, Lauretum, ἀμπελὼν, κοιτὼν, παρθενὼν,) καλοῦσιν. Ἐν ᾧ καὶ στῆλαι ἵστησαν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ τῆς αὐτοῦ μητρός. Διὸ καὶ ἐπωνόμασε τὸν τόπον Αὐγουστεῖον, πρότερον Γουστεῖον λεγόμενον, ἤγουν ὀψοπώλιον. Jo. autem Lydi locus sic exhibetur in Ed. Schow. (Lips. 1794. 8.) p. 124., Ἐν τῷ Βουστίῳ, οἷον ἐν τῷ ὀψοπωλίῳ, εἰς τιμὴν Τιβερίου (hæc lect. in Suida vulgatam, Kust. suspectam, satis tuentur) οἱ σεβαστοφόροι ἐχόρευον, τὸν δὲ τοιοῦτον τόπον * Αὐγούστιον καλοῦσιν. Pro Βουστίῳ leg. * Γουστίῳ: sed Kuster. tanquam ex Jo. Lydo affert Γουστεῖον, sed forte Lydi nomen pro Codino scripsit. "Apud Jo. Lydum," inquit, "rectius legitur Γουστεῖον. [Sed cave Suidæ verba pro corruptis habeas.] Loc. enim ille, de quo Suid. agit, fuit olim forum cibarium, s. ὀψοπώλιον, quod Gr. recentiores Γουστεῖον vocabant, nomine a Lat. v. Gusto detorto. Postea vero idem locus, postquam Justinian. templum S. Sophiæ in eo condidisset, augustiore nomine Αὐγουστεῖον appellatus fuit, ut testatur Codin. l. l." V. Du-Cang. v. Γουστεῖον, qui nos ad suam Constantin. Christ. i. p. 71. remittit. Descriptio Urbis Constantinop. ap. Meurs. ad Codin.: * Tetrapylum aureum unum, Augusteum, Capitolium, Monetam. Idem Meurs. ib. in Codino rescribendum censet, Αὐγουστείῳ—Αὐγουστεῖον, pro vulg. Γουστείῳ—Γουστεῖον. Sed in Glossar. rectius scripsit: "Scio ap. Suid. αὐγουστεῖον legi, sed valide hanc lectionem (i. e. Γουστεῖον) defendit nominis ratio et τὸ ἔτυμον, siquidem γοῦστα, Gusta, adpellabant cupedias. Apitius de Re Culin. iv. 5., Gustum versatile sic facies, Albas betas minutas, porros requietos, apium, bulbos, et cochleas elixabis. Et totum illud caput est, De gustis." V. nos infra ad Τὸ ἐν Αὐγουστεῶνι Ἄγαλμα. "* Σεβαστεῖον, τὸ, ein Temple des Augustus, Σεβαστὸς, Philo." Schneid. Lex. Exempla autem quartæ formæ τῶν τεμενικῶν ὀνομάτων, in ωον desinentis, habes in vv., Μητρῷον, τὸ, (Λέξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. i. 280., Μητρῷον· τὸ ἱερὸν τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, Pausan. v. 20.) et in Ἡρῷον, τὸ, de quo sic legitur in Herodiani Fragm. xxiii. ap. Hermann. Gr. Gr. 309.: Ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ἐπὶ τῶν τάφων ἡρῷον, δέον λέγειν ἡρίον, ὡς Καλλίμαχος· Παρὰ τίνος ἡρίον ἵστατε τοῦτο. Ἡρῷον δὲ λέγεται ἡ τοῦ ἥρωος εἰκὼν, ἢ τὸ τέμενος, ὡς Εὔπολις· Ἡρῷον εἴπως μοι κομίσαιο τοῦ * Λύκου. Λύκος γὰρ ἥρως Ἀθηναῖος. "Cod., παρὰ τινὸς. ἡρίον. τὰ γὰρ τούτων. Fragm. Callim., primo verbo excepto, emendavi ex Etym., unde verba, Τίνος ἡρίον ἵστατε τοῦτο, in Bentl. Fragm. Callim. col-

Aristoph. ad Plut. v. 594. quam ipse Comicus eo in loco testatur, (παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεστιν τοῦτο πυθέσθαι, Εἴτε τὸ πλουτεῖν, εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον· φησὶ γὰρ αὕτη, Τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον [1] κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν, Τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν πρὶν καταθεῖναι, ubi Schol. Τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις ἐτίμων τοπαλαιὸν, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν Σελήνην, καὶ Ἀρτέμιδα, καὶ Ἑκάτην καλεῖσθαι. Κατὰ δὲ νουμηνίαν οἱ πλούσιοι ἔπεμπον δεῖπνον ἑσπέρας, ὡς θυσίαν τῇ Ἑκάτῃ ἐν ταῖς τριόδοις· οἱ δὲ πένητες ἤρχοντο πεινῶντες, καὶ ἤσθιον αὐτὰ, καὶ ἔλεγον, ὅτι ἡ Ἑκάτη ἔφαγεν αὐτά. Λέγει οὖν, παρὰ τῆς Ἑκάτης μάθωμεν τῆς ἐπισταμένης τί καλὸν, πενία, ἢ πλοῦτος· αὕτη γὰρ ἐπίσταται, τίνες παρέχουσιν αὐτῇ δεῖπνα. Ἄλλως. Ἔθος ἦν ἄρτους καὶ A ἄλλα τινὰ κατὰ μῆνα τιθέναι τῇ Ἑκάτῃ τοὺς πλουσίους, λαμβάνειν δ' ἐξ αὐτῶν τοὺς πένητας· ἀπὸ τῶν ἱερῶν γὰρ οἱ πτωχοὶ ζῶσιν. Cf. Suid. v. Ἑκάτην.) Hoc tamen non dubito[2] quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re Theophrastus quoque, (ubi vide Casaub.), in descriptione δεισιδαίμονος adnumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Præterea * τριακάδες fuerunt Hecatæ, Diis inferis et manibus, qui tum propitiabantur, sacræ: Append. Prov. Vatic. C. iv. n. 16., cujus loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum Harpocrationi in Τριακάς: Τριακάς· ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνός. Τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ

lectione est ecli. Sed παρὰ, quod Herodian. habet, equidem non intelligo, qua ratione corrigendum sit." Hermann. "Ἴστατε diserta [diserte] citat Herodian. ap. Hermann. l. c. ubi, pro ὡς ὁ Καλλίμαχος παρά τινος ἠρίον etc., leg. puto, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Τίνος etc." Blomfield. ad Callim. p. 272. Sed Ἴστατε in Herodiano Hermanni est emendatio, non lectio Cod., qui habet τὰ γάρ. Ceterum versus ille, Ἡρῷον εἴκας μοι κομίσαιο τοῦ Λύκου, quem Eupolidi tribuit Herodian., sic legitur in Aristoph. Vesp. v. 819., Θἠρῷον εἴ πως ἐκκομίσειας τοῦ Λύκου. "Perperam vulgo, Θηρῷον εἴ πως ἐκκομίσαις τὸ τοῦ Λύκου. Artic. τὸ invenuste repetitur, qui jam extat in crasi θἠρῷον, pro τὸ ἡρῷον. Male ille infertus Atticæ formæ, quam revocavi, immutandæ ansam librario dederat." Brunck. Illud μοι, quod habet Herodian., Aristophani restituendum videtur. Adde ex Luciani Ver. Hist. xxxiii. T. ii. p. 129. 6., * Νυκτῷον, τὸ, Noctis templum: Εἰσιόντων δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μέν ἐστι τὸ Νυκτῷον· σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα. Quinta forma in εων desinens extat in Αὐγουστεών, (de quo diximus sup., et dicemus inf. ad Τὸ ἐν Αὐγουστεῶνι Ἄγαλμα), et in Νυμφεών. "Νυμφεὼν Hesychio (et Phavor.) Νυμφῶν ἱερὸν, pro quo Suid. " (et Phot.) habet Νυμφαῖον, Nympharum templum." H. St. Thes. Ind. Is. Voss., Νυμφεών· Νυμφῶν ἱερὸν, et Maussacus contra verborum ordinem Νυμφαῖον reponit. In Cod. Ven. teste Schow. est Νυμφείων, pro quo Musurus Νυμφέων dedit, et recte quidem, ut nobis videtur, dedisset, si Νυμφεὼν scripsisset: nam id et series verborum admittit, simileque voc. Αὐγουστεὼν pro Αὐγουστεῖον satis tuetur. Sic Παρθενὼν, Palladis templum, Ionice, et præsertim Poetis metri causa, Παρθενεὼν dicitur. In Hederic. Lex., ex P. H. Larcheri Schedis aucto atque a Blomfieldio nuper edito, est: * "Νυμφαίων, ὁ, Nympharum templum, V. L." Saltem scribendum esset Νυμφαιὼν, ut legitur in Nostri Thes. ii. 1099. e. An Νυμφαιὼν pro Νυμφεὼν irrepsit? Ceterum vox * Ἑκατήσιος legitur in Maneth. v. 301., Ἐκ πενίης πλουτεῖ καὶ εἰς πενίην ἀνακάμπτει, Δόξαν ἔχει τέχνης ἑκατήσιον εἵνεκα κέρδους, Καὶ μαγικῇ συνέσει τίθεται τὰ πνεύματα φεύγειν, Καὶ κρυφίμαις βίβλοις ἐπαγαλλομένους περίεργα. Dorvill. ad Charit. p. 768=670., a Schæf. in Mss. cit.:—" Quid sibi vult vox τίθεται? Lego πείθει. Firmicus iii. 5. loco nono: Erunt omnibus dæmonibus horribiles. Vide quoque iii. 9. 9. quo explicare potes v. 302. ubi videtur legendum Ἑκατησίου. Illi dæmones fuerunt, morbi epileptici et similes, de quibus Aretæus Diuturn. i. 4. p. 28. e., Ἡ δαίμονος δόξῃ ἐς τὸν ἄνθρωπον εἰσόδου." Totum loc. sic correxit G. Wakef. Sylv. Crit. ii. p. 143., ab eod. Schæf. ibid. laudatus: Δόξαν ἔχει τέχνης Ἑκατησίου εἵνεκα κέρδους, Καὶ μαγικῇ συνέσει πείθει κακὰ πνεύματα φεύγειν, * Κακκρυφίμαις βίβλοις ἐπαγαλλόμενος περίεργα, i. e. κατακρυφίμαις.

[1] "Supra δεῖπνον scribitur in Cod. D'Orvill. ἐξ ᾠῶν καὶ τυροῦ (τυροῦ) * τηγανιακοῦ nisi me literæ fallunt postremæ vocis. Ova lustraminibus et Hecates sacris adhiberi vulgatum est: eundem usum an casus frixus præstiterit, nescire me profiteor." T. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. v. 596. Teste Schol. edito ad h. l., Ἔθος ἦν ἄρτους καὶ ἄλλα τινὰ κατὰ μῆνα τιθέναι τῇ Ἑκάτῃ τοὺς πλουσίους. Sed et caseum in hanc rem adhiberi solere, ut refert Schol. C. D'O., satis probabile videtur ex J. Tzetzæ Chil. v. 23. de catharmate: Εἰς τόπον δὲ τὸν πρόσφορον στήσαντες τῇ θυσίᾳ, Τυρόν τε δόντες τῇ χειρὶ, καὶ μάζαν, καὶ ἰσχάδας. Mox hos Hipponactis versus affert: Δεῖ δ' αὐτὸν ἐς φαρμακὸν ἐκποιήσασθαι, Κἀφῇ παρέξειν ἰσχάδας τε καὶ μάζαν, Καὶ τυρὸν, οἷον ἐσθίουσι φαρμακοί.

[2] Hoc factum fuisse lustrata domo Criticum summum docere potuit Etymologi locus ab ipso supra partim citatus: Ὀξυθύμια· τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται, ἢ τὰ τῶν οἰκιῶν καθάρματα, τὰ ἐν τοῖς (ταῖς) τριόδοις τιθέμενα. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 288.: Ὀξυθύμια· τὰ τῶν οἰκιῶν καθάρσια, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις τιθέμενα. Suid. et Photius: Ὀξυθύμια· ὅσα καθαίροντες τὰς οἰκίας οἱ Ἀθηναῖοι νύκτωρ ἔθος ἔχουσιν (εἶχον, Suid.) ἐν ταῖς τριόδοις τιθέναι, ταῦτα ὀξυθύμια καλεῖται, (ἐλέγετο, Suid.) Hesych. Ὀξυθύμια· τὰ ξύλα, ἐφ' οἷς ἀπάγχονται, ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι. Οἱ δὲ τὰ καθαρτήρια καὶ * ἀποτρόπιμα [ἀποτρόπαια, Albert. conjicit, in Cod. Ven. teste Schowio est, ἀποτρόπημα] ξύλα, ἅπερ εἰς τὰς τριόδους ἀποστρέφουσι [ἀποφέρουσι, Kuster. ad Suid.], καθαίροντες τὰς οἰκίας. Τὰ οὖν * ἀνακαθάρματα [" καθάρματα melius leges, sic in v. Μέτοικοι, ἀνὰ delendum," Vales. imo lege, ut in alia Photii glossa, ἀποκαθάρματα] εἰσι τὰ λεγόμενα ὀξυθύμια. Harpocration, (ex quo sua sumserunt Suid. et Phot.): Ὀξυθύμια· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου φησί· Περὶ οὗ πολλῷ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις ἡ στήλη σταθείη, ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς, [" forte ἠρίοις, sic sæpissime peccarunt antiquarii, ut notavi ad decem Rhetoras," H. Vales.] Ἔνιοι μὲν, (ἐξ, Phot.) ὧν ἐστι καὶ Ἀρίσταρχος, ὀξυθύμια λέγεσθαί φασι (φησι, Suid.) τὰ ξύλα, ἀφ' ὧν ἀπάγχονταί τινες, ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι. Ταῦτα δ' ἐκκόπτοντες ἐξορίζουσι καὶ καίουσι. Δίδυμος δὲ Ἀντικλείδου λέξιν παραγράψας ἐκ τῶν Ἐξηγητικῶν φησὶν, Ὀξυθύμια τὰ καθάρματα λέγεσθαι καὶ ἀπολύματα. Ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς τὰς τριόδους, ὅταν τὰς οἰκίας [in Phot. editum est τὴν οἰκίαν, sed Cod. D. teste Hermanno præbet τὰς οἰκίας] καθαίρωσιν. Ἐν δὲ τῷ Ὑπομνήματι εἰς τὸν κατὰ Δημάδου· Τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν Ἑκαταῖος, τοῦ [pro Ἑκαταῖος τοῦ quidam Codd. teste Maussaco habent Ἑκαταῖα, H. Vales. conjicit, Ἑκατεῖα, ὅπου, affirmans haud aliter legi posse,] τὰ καθάρσια ἔφερόν τινες, ἃ ὀξυθύμια καλεῖται, [lege cum T. Hemsterhusio ad Lucian. T. i. p. 330. b., Τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἅ τινες Ἑκαταῖα, ὀξυθύμια καλεῖται.] Εὔπολις Δήμοις· Ὃν χρῆν ἐν ταῖς τριόδοις κἂν [καὶ, Maussac.] τοῖσιν ὀξυθυμίοις, Πρὸς τὸ τρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι * περιτετριγότα. Ἔστι τοὔνομα καὶ παρὰ Πυθέᾳ ἐν τῷ κατὰ Ἀδείμαντος. Eupolidis versus sic legit H. Vales., quem sequitur Schneider. in Lex.: Χρῆν ὃν (Ὃν χρῆν, Schneid.) ἐν ταῖς τριόδοις, κἂν τοῖσιν ὀξυθυμίοις Προστρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι * ἐπιτετριγότα. " Atque hæc sacra cum peregissent, non ante domum redibant, quam et vestem et corpus aqua, vel fluviali, vel fontana, purificassent. Porphyr. de Abst. ii. 44. p. 87=184., Πάντες γὰρ ἐν τούτῳ ὡμολόγησαν οἱ θεολόγοι, ὡς οὔτε * ἁπτέον ἐν ταῖς ἀποτροπαίοις θυσίαις τῶν θυομένων, καθαρσίοις τε * χρηστέον· μὴ γὰρ ἴοι τις εἰς ἄστυ, μηδ' εἰς οἶκον ἴδιον, μὴ πρότερον ἐσθῆτα καὶ σῶμα ποταμοῖς ἢ πηγῇ ἀποκαθήρας φασίν." Casaub. ad Theophr. Charact. E. p. 292=134. " Victimæ quippe ἀποτρόπαιοι polluere credebantur eos, qui attigissent. Quæ cum institutis sacris, sed suo arbitrio, contendit Marsham. Can. Chron. Sec. ix. p. 208." Jac. de Rhoer. Photius p. 248.: Ὀξυθύμια· τὰ ἀποκαθάρματα τῶν μιαρῶν [leg. νεκρῶν, ut in Etym. et Λέξεσι ῥητορικαῖς ll. cc.] οἱ δὲ τὰ ἀγχονομαῖα ξύλα, οἱ δὲ τοὺς τόπους, ἐν οἷς τὰ τοιαῦτα κατεκαίετο. Εὔπολις Δήμοις. " In Apographo Albertii ad Hesych. T. ii. p. 766. pro ἀγχονομαῖα legitur ἀγκονομαῖα, pro quo Albertius conjicit ἀποτρόπιμα, vel ἀποτρόπαια." Schleusneri Animadvv. ad Photii Lex. p. 63. Mirum sane est virum doctum hanc Albertii conjecturam non improbasse. Omnino recte se habet vulgata scriptura, modo pro ἀγχονομαῖα scribas ἀγχονιμαῖα. (Vox ἀγχονιμαῖος, de qua vide Nostrum in Thes. T. i. p. 58. h., in Schneid. Lex. desideratur: extat quidem in Hederic. Lex., sed ἀμαρτύρως. Legitur apud Euseb. Præp. E. p. 277, Γερμανῶν οἱ πλεῖστοι ἀγχονιμαίῳ μόρῳ ἀποθνήσκουσι. Usurpavit et Eustath. ad Hom. Od. X. v. 462., a Schæf. in Mss. citatus, Καθαρὸς μὲν ὁ διὰ ξίφους ἐδόκει θάνατος, μιαρὸς δὲ ὁ ἀγχονιμαῖος.) Mœris p. 283.: Ὀξυθύμια, Ἀττικῶς· καθάρσια τὰ εἰς τριόδους ἐκβαλλόμενα, ἢ τὰ περικείμενα τοῖς ἀγχονιμαίοις νεκροῖς, Ἑλληνικῶς. Sed Albertium suus Hesych., Schleusnerumque suus Photius, docere potuit in ἀγχονιμαῖα nihil vitii subesse: ille enim habet, Ὀξυθύμια· τὰ ξύλα, ἐφ' οἷς ἀπάγχονται, hic autem cum Suida et Harpocr., Ὀξυθύμια· τὰ ξύλα, ἀφ' ὧν ἀπάγχονταί τινες. Et pro cruce ponitur vox ὀξυθύμια in Incerti loco, quem nobis servavit Hesych. Ῥαφανιδωθῆναι· τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανῖσιν ἤλαυνον κατὰ τῆς ἕδρας· Τίς γὰρ ἀντὶ τῆς ῥαφανῖδος ὁρῶν ὀξυθύμια ἔλθοι πρὸς ἡμᾶς; " Sic leg. pro ὀξυθυμίαν. Quem locum recte explicat Is. Vossius ad Catull. p. 43., Si pro raphano [pœna] mœchis crux statuatur, nemo nos accedet. Sed frustra in iambos digerere conatus est. Quanquam facile assentior, Comici esse verba, sed e quibus nonnulla videntur intercidisse. Non improbabilis magni Valesii sententia ὀξυθύμια ita dicta fuisse a θύμῳ, arbore infelici." Pierson. ad Mœr. l. c. Valesii verba sunt hæc:—" Dicta videntur Oxythymia a thymo arbore infelici. Tzetz. Chil. v. 23., περὶ καθάρματος: Ἑπτάκις γὰρ ῥαπίσαντες ἐκεῖνον εἰς τὸ πέος Σκίλλαις, συκαῖς ἀγρίαις τε, καὶ ἄλλοις τῶν ἀγρίων, Τέλος πυρὶ κατέκαιον, ἐν ξύλοις τοῖς ἀγρίοις, Καὶ τὴν σποδὸν εἰς θάλασσαν ἔρραινον εἰς ἀνέμους, Εἰς καθαρμὸν τῆς πόλεως, ὡς ἔφην, τῆς νοσούσης. Mox Hipponactis versus refert: Λιμῷ γένηται ξηρὸν, ἐν δὲ τῷ θυμῷ [imo θύμῳ, ut Schneid. in Lex. legit. Θυμῷ, ut vulgo scribitur, habet Gaisford. ad Hephæst. p. 254., sed vellemus vir doctus nobis explicasset quonam modo lectio θυμῷ, In animo, huc intelligi possit] Ὁ φαρμακὸς ἀχθεὶς ἑπτάκις ῥαπισθείη. Schol. quoque Soph. Œd. Col. (100.): Φιλόχορος δὲ καὶ περί τινων ἄλλων θυσιῶν τὸν αὐτὸν τρόπον δρωμένων φησὶν ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἀτθίδων, Διονύσῳ τε καὶ ταῖς Ἐρεχθέως θυγατράσι· καὶ οὐ μόνον θυσίας νηφαλίους, ἀλλὰ καὶ ξύλα τινὰ, ἐφ' ὧν ἔκαιον. Κράτης μὲν οὖν ὁ Ἀθηναῖος τὰ μὴ ἀμπέλινα τῶν ξύλων πάντα νηφάλιά φησι προσαγορεύεσθαι. Ὁ δὲ Φιλόχορος ἀκριβέστερόν φησι τὰ μήτε ἀμπέλινα μήτε σύκινα, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν θύμων νηφάλια καλεῖσθαι· καὶ πρώτῃ φησὶν ὕλῃ πρὸς τὰς ἐμπύρους θυσίας ταύτῃ κεχρῆσθαι, παρ' ὃ καὶ τοὔνομα λαβεῖν, τὸν θύμον, ὡς παρὰ τὴν θυμίασιν καὶ τὴν θυὴν πεποιημένης τῆς φωνῆς." Cf. Hes. Phot. Suid. v. Νηφάλια et

τριακὰς ἡμέρα[1] διὰ τὴν Ἑκάτην, καὶ ἐλέγετο τριακὰς, ὡς Ὑπερίδης ἐν τῷ Περὶ τοῦ Ἱππέως Κλήρου δηλοῖ, ἐνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τριακάδα, καὶ τριακάδας τὴν ἡμέραν καλῶν. Pro eo, quod inepte vulgatur διὰ θανάτου. Athenæus autem diserte vii. p. 325. a., Τῇ δὲ Ἑκάτῃ ἀποδίδοται ἡ τρίγλη, διὰ τὴν τῆς ὀνομασίας κοινότητα· τριοδῖτις γὰρ, καὶ τρίγληνος· καὶ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ τὰ δεῖπνα φέρουσι. (Additur ibidem: Ἀπολλόδωρος δὲ, ἐν τοῖς Περὶ Θεῶν, τῇ Ἑκάτῃ, φησὶ, θύεσθαι τρίγλην, διὰ τὴν τοῦ ὀνόματος οἰκειότητα· τρίμορφος γὰρ ἡ θεός. Μελάνθιος δ', ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι Μυστηρίων, καὶ τρίγλην καὶ μαινίδα, ὅτι καὶ θαλάττιος ἡ Ἑκάτη.—Ἀθήνησι δὲ καὶ τόπος τις Τρίγλα καλεῖται· καὶ αὐτόθι ἐστὶν ἀνάθημα τῇ Ἑκάτῃ Τριγλανθίνη. Διὸ καὶ Χαριτλείδης ἐν Ἀλύσει, φησίν. Δέσποιν' Ἑκάτη τριοδῖτι, Τρίμορφε, τριπρόσωπε, Τρίγλαις κηλευμένη. Et Antiphanem Hecates cibum vocasse mœnidas et triglides auctor est idem Athenæus ibid. p. 313. b., et viii. p. 358. d, e. Huc respexit Eustath. ad Il. A. p. 87. 28.) Videntur ergo a lustratione ædium non purgamenta solum in trivia fuisse deportata, sed adjectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam juvaret. Alioquin ex Plutarcho Ἑκάτης δεῖπνον de lustraminibus ipsis foras projectis dici manifestum est T. ii. p. 290. d.: Canis χθονίᾳ δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν. (Hæc verba ex poeta aliquo sumsisse videtur Plutarchus.) Idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit Hesych., οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας· similique modo in Ἄγαλμα Ἑκάτης. Quamvis Eustath. ad Od. Γ. p. 1467. (cum Grammatico S. Germ. l. c.) scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα· αἱ κύνες, ταύτῃ γὰρ, φασὶ, θύονται, idque verum sit, accuratior tamen in Hesychio et propria loquendi formula ἐκφέρεσθαι, Peractis lustrandi cerimoniis efferri, inque triviis abjici, (pro ἐκφέρεσθαι, quod et Albertio suspectum, Heins. τρέφεσθαι, Kuster. autem ἐκτρέφεσθαι male conjecit.) Plut. Quæst. Rom. p. 280., b., Καὶ τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι. (Theocr. ii. 12., τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον, Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ[2] σκύλακες τρομέοντι Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα. Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει. Ubi Schol. Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νεκτέρων πρύτανιν,[3] καθὰ καὶ Σώφρων. Σκύλακες· διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Ἑκάτῃ. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι· Τί δὲ κυνίδιον λεπτὸν λευκὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ εἰς τὰς τριόδους; Locus Aristoph. a J.

Νηφάλιος θυσία, Nostrum in Thes. ii. 1057. c. et Schneid. in Lex. v. Θύμος. Hoc etymon alteri, quod Lexicographi vett. exhibent, ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι, (J. Pollux ii. 231., Θυμόσοφος, καὶ θυμοῦσθαι, βαρύθυμος, ὀξύθυμος, καὶ ὀξυθυμίας, καὶ ὀξυθυμήθη, παρὰ Ἀριστοφάνει, τάχα δὲ καὶ τὸ αὐθυμεῖσθαι, καὶ ὀξυθύμια, ἣν οἱ φαῦλοι ῥήτορές φασι καθάρματα,) præferendum est.

[1] "Legitur τριακάτη ἡμέρα in omnibus editis nescio qui, quum nec Gr. sit, et certe Ms. Mediceus habeat, ἡ τριακὰς ἡμέρα, prout non dubito esse in aliis. Omnino solet statim Harpocration repetere id ipsum vocabulum, quod initio præmisit." Jac. Gronov. "In transcursu videamus Harpocr. p. 172. Gron., Τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα. Sic Jac. Gronov., qui, etiam tacente oraculo Mediceo, ἅρμαιον hoc invenire poterat in Phavorino. Ceteri pro τριακὰς habent τριακάτη. Corrigo τριακοστή. Gronovii quidem scriptura nullo modo ferenda: nam et statim sequitur, Καὶ ἐλέγετο τριακὰς, [at, secundum Jac. Gronov., 'omnino solet statim Harpocr. repetere id ipsum vocabulum, quod initio præmisit,'] et, quod aliquanto gravius est, Gr. dicunt simpliciter, ἡ τριακὰς, nunquam, quod meminerim, ἡ τριακὰς ἡμέρα. Video nunc Kuster. eadem ratione Suid., qui exscripsit Harpocrationem, emendasse T. iii. p. 499." Schæf. ad Gregor. Cor. p. 498. Virum doctum fugit, quod hoc ipso modo locum correxissent Jungerman. ad J. Poll. iii. 102., et Joach. Kuhnius ad eund. i. 66. Hic obiter tantum, ille vero his verbis:—"Harpocrationis verba exscripsit et Suidas. Sed quid est τριακάτη ἡμέρα? In Ms. epitoma Harpocrationis legitur per notam, ἡ λ' ἡμέρα, quod profecto est τριακοστὴ, uti scribendum puto. Emendandum vero et illud τριάδα, et scribendum τριακάδα ex Ms. epitoma Harpocr. et Suida." Τριακάδα quidem legitur in edit. Lug. Bat. 1683., ut et in edit. Lug. Bat. 1696. Forte in editione, qua usus est Jungerm., τριάδα pro τριακάδα typothetæ culpa legitur. Ceterum mireris hanc Jungerm. notam etiam Bastii effugisse diligentiam. "Exemplum, unde discas, exitum numerorum ordinalium interdum plane negligi, petere licet e Cod. Palat. 375., qui epitomen Harpocrationis, qualem Suid. Lex. suo inseruit, complectitur. Legas ibi v. Τριακάς, Τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ λ' ἡμέρα. Verba ἡ λ' ἡμέρα legi debent ἡ τριακοστὴ ἡμέρα. Eodemque ducit scriptura Suid. et Harpocr. ed. Mauss. τριακάτη ἡμέρα, nata illa ex errore perperam legentis genuinam vocem. Quod enim Jac. Gronov. dedit, ἡ τριακὰς ἡμέρα, etsi, ut videtur, Hemsterh. ad Lucian. T. i. p. 330. ita citanti probatum, ferri nequit, ac jure repudiatur a Schæf. l. c." Bastius Comment. Paleogr. p. 852. Quin recte τριακοστὴ correxerint hi critici summi, Kuster., Schæf. et Bastius, pro τριακάτη, non dubitamus, præsertim cum in Photio extet, Τριακὰς· τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακοστὴ ἡμέρα διὰ θανάτου, καὶ ἐλέγετο τριακάς. Ὑπερείδης δηλοῖ, ἐνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τριακάδα καὶ τριακάδας τὴν ἡμέραν καλῶν: et in Λέξεσι ῥητορικαῖς apud Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 308., Τριακάδα· τὴν τριακοστὴν τῶν νεκρῶν. Sed vellemus pauca addidissent de Hemsterh. conjectura, διὰ τὴν Ἑκάτην, pro vulgatis διὰ θανάτου, legentis. "Loco διὰ θανάτου, pro quo Phavorinus habet, ἡ διὰ θανάτου, scribe διὰ τὴν Ἑκάτην. Τριακάδες enim fuerunt Hecatæ, Diis inferis, et Manibus, qui tum propitiabantur, sacræ: vide Append. Proverb. Vatic. c. iv. n. 16." Schleusn. Animadvv. in Photii Lex. p. 116. Mirum sane est, si Schleusn. imprudens eandem cum Hemsterh. in conjecturam incidit, iisdem verbis usus, eundemque auctorem afferens. Nos quidem quo minus mendum suspicemur latere in verbis διὰ θανάτου, quæ in Harpocrat. Suida, et Photio extant, modo ἡ ex Phavor. ante διὰ inseras, prohibent hæc Zonaræ verba p. 1743., Τριακάς· χωρίον ἔξω τῆς Κωνσταντινουπόλεως λεγόμενον αἱ Τριακάδες, καὶ ἡ διὰ θανάτου ἡμέρα τριακὰς ἐλέγετο. De loco quodam Constantinopolitano sic dicto nihil alibi legimus. Forte intelligendus est locus, ubi facinorosi puniebantur. Hesych. Ἑκάτη· ξύλον ἐν τοῖς φυλακίοις, ᾧ τοὺς κακούργους προσδεσμεύοντες ἐμαστίγουν. (Ubi per φυλάκια intelligi debere carceres docet Du-Cang. Glossar. Gr. v. Φυλάκιον). Et ἀγχόμη exponi furcas quasdam, a quibus malefici suspendebantur, supra vidimus. Ceterum ἡ διὰ θανάτου ἡμέρα, ut videtur, idem valet, atque ἡ τριακοστὴ τῶν νεκρῶν, i. e. Dies tricesimus mensis in mortuorum memoriam celebratus, Dies Hecatæ et Diis Manibus sacer.

[2] Sic edidit Gaisford., nulla mentione Blomf. facta, reponentis ad Sophronis Mimorum Fragm. in *Class. Journ.* N. viii. p. 388., Τὰν χ'αἱ σκύλακες τρομέοντι, et citantis Eurip. Suppl. v. 1181., et Æsch. Prom. V. v. 355., ubi similis confusio inter καὶ et χ'αἱ a Marklando et Porsono indicata est. Recte quidem Theocriti versum vir doctus emendavit, sed vellemus lectores suos docuisset quibus rationibus motus conjecturam eam faciat. Quis enim sensus est vulgatæ lectionis, Τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι? Schol.: Διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Ἑκάτῃ. Quo quid absurdius excogitari possit? "Nam canes," inquit Meursius in Spicilegio ad Theocriti Idyll. p. 8., quem in errorem suum traxit Scholiasta, "Hecatæ immolabantur olim." At ne poetæ quidem liberum esset dicere Hecaten etiam catulos timere, propterea quod ei immolabantur, in triviisque abjici pro ejus cœna solebant. Qui nos docere potuerit, in Græcorum canibus quandam cœnæ istius inesse præsagitionem, is profecto nobis erit magnus Apollo. Sed, dum id fiat, amplectenda erit Blomf. conjectura, quæ sensum efficit optimum, Τὰν χ'αἱ σκύλακες τρομέοντι, Quam etiam comites suæ canes timent, quamvis ei maxime in deliciis sint. Quemadmodum autem Theocr., ut horrendam Hecatæ majestatem nobis adumbraret, audacter dixit eam etiam comites suas canes timere, sic Tibull. i. Eleg. ii. v. 53., ut Potteri verba ad Lycophr. v. 77. usurpemus, "cum voluit dicere quandam magiam interius cum Hecate commercium habere, ipsam dicit Hecates canes domuisse: Sola tenere malas Medeæ dicitur herbas, Sola feros (f. l. feras) Hecates perdomuisse canes."

[3] Confer Æschyli Fragm. apud Schol. ad Theocr. Id. ii. 36., Αἴσιον Ἑκάτη, τῶν βασιλείων Πρόδρομος μελάθρων. Ceterum Tzetzes ad Lycophr. v. 77., Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς Λιτῶν, hæc notavit: Καὶ γὰρ ἡ Ῥέα λέουσιν ἐποχουμένη ἡ ἡ Ἑκάτη ξενοφυὴς οὖσα καὶ φοβερά. Θύουσι δὲ αὐτῇ κύνα, ὡς φησι Σώφρων ἐν Μίμοις· Ὁ γὰρ κύων βαΐξας λύει τὰ φάσματα, ὡς καὶ χαλκὸς προταθεὶς εἴτε τι τοιοῦτον. Blomf. ad Sophr. Mim. Fragm. l. c. legit βαΐξας, ut vulgo legitur. "Βαΐξαν lege, non βαΐξας, ut sit δισύλλαβον, est enim trimeter iambicus catalecticus," Thryllit. Sophrona vero in hoc Mimo mulieres veneficas induxisse canem sacrificantes, Blomfieldio valde probabile videtur. "Similiter Argivi apud Plut. T. vii. p. 120. 9. ed. Reisk. narrantur τῇ Εἰλειθυίᾳ κύνα θύειν διὰ τὴν ῥαστώνην τῆς λοχείας." Muller. Ad voc. ξενοφυὴς, quod Lexica interpretantur Insolens specie, Inusitatam speciem habens, Thryllit. e Suida affert: Ἑκάτην· οἱ μὲν τὴν Ἄρτεμιν, οἱ δὲ τὴν σελήνην, ἐν φάσμασιν ἐκτόποις φαινομένην τοῖς καταρωμένοις. Τὰ δὲ φάσματα αὐτῆς δρακοντοκέφαλοι ἄνθρωποι, καὶ ὑπερμεγέθεις, ὡς [ὅστε] τὴν θέαν ἐκπλήττειν τοὺς ὁρῶντας. "Hinc πολυφάσματος dicitur in Oraculo, quod extat apud Euseb. de Præp. Evang. iv. 23." Kusterus. "Ceterum ob Hecatæ mentionem, ad hunc etiam Mimum referendum videtur fragmentum apud Athen. iii. p. 110. b., Ἐνίχαρμος δὲ ἐν Ἄβαι Γάμῳ, καὶ ἐν Μώσαις· τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα διασκευὴ ἐστι τοῦ προκειμένου ἔργων ἐκτίθεται γένη κριβανίτην, βωμὸν, σταατίτην, ἐγχρίδα, ἀλειφατίτην, ἡμιάρτιον, ὧν καὶ Σώφρων ἐν Γυναικείοις Μίμοις μνημονεύει, λέγων οὕτως· Δεῖπνον ταῖς θεαῖς κριβανίτας, καὶ δωμὸν, καὶ ἡμιάρτιον Ἑκάτᾳ. Legendum videtur τῇ θεᾷ, dein κλιβανίτας: pergit enim Deipnosophista, Οἶδα δὲ, ὦ ἄνδρες φίλοι, ὅτι Ἀττικοὶ μὲν διὰ τοῦ στοιχείου λέγουσι καὶ κρίβανον, καὶ κριβανίτην· Ἡρόδοτος δὲ ἐν δευτέρᾳ τῶν Ἱστοριῶν ἔφη Κλιβάνῳ διαφανεῖ· καὶ ὁ Σώφρων δὲ ἔφη· Τίς στατίτας, ἢ κλιβανίτας, ἢ ἡμιάρτια πέσοι;" Blomf. l. c. Idem ibidem p. 387. verba Scholiastæ ad Theocr. l. c. sic citat, Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φησὶ [imo φασὶ in omnibus editt. legitur] θεὸν καὶ νεκτέρων πρύτανιν, καθὰ καὶ Σώ-

Toup. sic est emendatus, Τί δαί; *κυνίδιον λεπτὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ Εἰς τὰς τριόδους*; a Brunck., *κυνίδιον σὺ λεπτὸν*, et a Blomfieldio ad Sophronis Mimorum Fragm. in *Class. Journ.* N. viii. p. 388., *κυνίδιον λέπρεον ἐπρίω*.) Ut enim sacra fuerunt *οὐκ ἐκφορὰ*, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, Aristoph. Schol. ad Plut. v. 1139., (ubi vide notata), sic contra *δεῖπνον* illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, præter nidorem caperent. Plut. Sympos. vii. 6. p. 708. f., Ποτε πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δεῖπνα, μὴ γευομένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν κακνοῦ καὶ θορύβου μετέχοντας. Aristoph. est (Plut. v. 596.), Δεῖπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel quemadmodum melius habet Suidas, *κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν*. Huc pertinere mihi visa sunt, quæ J. Pollux servavit vi. 83. x. 81. Sophoclis verba *ἐν Κρίσει*, sive legas, Τὰς Ἑκαταίας *μαγίδας δόρκων*, seu malis (cum Brunckio), quod nunc alteri præponendum censeo, Τᾶς Ἑκαταίας *μαγίδος δόρκον*, Hecataeæ mensæ cœna. Junguntur a Luciano *ὠὰ ἐκ καθαρσίων*, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confriugi non solebant, sed integra *εἰς τὰς τριόδους ἐκφέρεσθαι*, ut clare colligere licet ex Clem. Alex. vii. p. 713. B., Ὁρᾷν γοῦν ἐστι τὰ ὠὰ ἀπὸ τῶν περικαθαρθέντων, εἰ θαλφθείη, ζωογονούμενα· οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τοῦ περικαθαρθέντος κακά. Propter eandem rationem hæc fercula non aversabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat." T. Hemsterh. ad Luciani Dial. Mort. i. T. i. p. 330.]

"Περίστια, quæ Ister in Atticis vocari scribit *τὰ* "καθάρσια: ET Περιστιάρχους, *τοὺς τὰ ἱερὰ καθαίρον*- "τας." [Suidas: Περισσίαρχος· *ὁ περικαθαίρων τὴν ἑστίαν, καὶ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὴν πόλιν.* Ἀπὸ τῆς ἑστίας, ἢ τοῦ περιστείχειν. Ἴστρος δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, περίστια, φησὶ, προσαγορεύεται τὰ καθάρσια· καὶ οἱ τὰ ἱερὰ καθαίροντες, περιστίαρχοι. Ἔξωθεν γὰρ περιέρχονται, * μαχαιροφοροῦντος ἑκαστοῦ τῶν ἱερῶν, οἰκίαις περιειλημμένοι δημοσίαις, καὶ περίδρομον ἔχοντες. Idem articulus reperitur et in Photio p. 310., ubi Schleusner. Animadvv. p. 79. hæc notavit, 'Loco * *χοιροφοροῦντες* Suidas habet *μαχαιροφοροῦντες*.' Negligentia mira hic egit vir doctus. Suidas enim habet non *μαχαιροφοροῦντες*, sed *μαχαιροφοροῦντος*, et in eo est, Μαχαιροφοροῦντος ἑκάστου τῶν ἱερῶν, *οἰκίαις περιειλημμένοι δημοσίαις*, cum in Photio longe melius legatur, Χοιροφοροῦντες· ἑκάστου τῶν ἱερῶν *οἰκίαις περιειλημμένον δημοσίαις*. ' Phot. in Lex. Ms. habet, χοιροφοροῦντος (imò *χοιροφοροῦντες*, sic enim edidit Hermann.), quæ vera lectio est. Solebant enim olim conciones, fora, theatra, aliaque loca publica, porcellis, quos *χοιρίδια* Græci vocant, lustrari, ut Grammatici docent. Enarrator Comici ad Acharn. p. 373. (v. 44., Πάριθ', *ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος*): Εἰώθασιν οἱ Ἀθηναῖοι σφάζειν δέλφακα καὶ ῥαίνειν τὰς καθέδρας τῷ αἵματι αὐτοῦ εἰς τιμὴν Δήμητρος· ἐπειδὴ τοὺς καρποὺς αὐτῆς βλάπτει. Ἄλλως. Ὅτι καθαίρονται οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ χοίρῳ σφαζομένῳ. Καὶ ὁ ῥήτωρ φησίν· Ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ, καὶ ὁ κήρυξ τὰς πατρίους εὔξηται, τότε δὴ κελεύει δημηγορεῖν, (ex Æschine in Tim. p. 48. ed. Reisk., ubi sic legitur, Ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ, καὶ ὁ κήρυξ τὰς πατρίους εὐχὰς εὔξηται, προχειροτονεῖν κελεύει τοὺς προέδρους κ. τ. λ.) Τὸ δὲ θυόμενον χοιρίδιον ἐπὶ καθάρσει τῶν τόπων, κάθαρμα ἐκαλεῖτο, ὁ δὲ περικαθαίρων, καθαρτής· Αἰσχίνης δὲ ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, καθάρσιον καλεῖ. (Postrema verba, Αἰσχ. κ. τ. λ., non ex Schol. ipso, sed ex librario aliquo profecta esse videntur.) Hesych. Κάθαρμα· *τὸ χοιρίδιον, ᾧ τὴν ἑστίαν ἐκάθαιρον ἐν ταῖς ἑκτροπίαις, ὁ δὲ ἐπιτελῶν δημοσίως, περιστίαρχος ἐλέγετο*, (ubi *ἐν ταῖς ἐκκλησίαις* et *δημόσιος* corrigunt interpretes.) J. Pollux viii. cap. 9. (sect. 104.), Οἱ ἑστίαρχοι (ex Mss. nunc editum est, *περιστίαρχοι*) *ἐκάθαιρον χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὸ θέατρον· καθάρσιον δὲ τοῦτο καὶ χοιρίδιον ἐκαλεῖτο.*' Kuster. Καὶ ante *χοιρίδιον* in Mss. deest. Jungermann. legit, Καθάρσιον δὲ *τοῦτο χοιρίδιον ἐκαλεῖτο*. Sed tu lege, cum Brunck. ad Aristoph. Eccles. v. 128., *τοῦτο τὸ χ.*, Gr. ling. ratione sic flagitante.] "Schol. Aristoph. (ad Acharn. "v. 44., atque ex eo Suidas) tradit *τὸν τῶν καθαρ*- "*σίων προηγούμενον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις*, vocatum fuisse "*περιστίαρχον*, nam *περίστια* fuisse dicta *τὰ καθαρ*- "*σία*. Exponit Hesych. Περιστίαρχος· *ὁ περικαθαί*- "*ρων τὴν ἑστίαν, καὶ τὴν ἐκκλησίαν*. Utitur autem "hoc composito Aristoph. in Eccles. (v. 128., Ὁ "Περιστίαρχος, *περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν*, Πάριθ' *ἐς* "*τὸ πρόσθεν*.)" H. St. Thes. Ind. [Brunck.:— "Τὴν γαλῆν comica licentia pro *τὸ χοιρίδιον*." "Mustelam pro porcello ludens adhibet Aristoph.," Elmsleius ad Acharn. v. 44. Bene Bisetus:—Τὸ δὲ γαλῆν *περιφέρειν*, inquit, ἴσως παρὰ προσδοκίαν, καὶ γέλωτος χάριν εἴρηται, δέον εἰπεῖν, *τὸ χοιρίδιον*· ἀλλὰ πρὸς *καινὸν πρᾶγμα καινῷ καθαρσίῳ χρῆσθαι ἔδει· καινὸν γὰρ τὸ τὰς γυναῖκας ἐκκλησιάζειν, καὶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα κυβερνᾶν ἐθέλειν, τοὺς ἄνδρας ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀπωθούσας*. Ex Hesychio discimus etiam aguellum hanc in rem usurpari solere: Ἀφροδισία ἄγρα· Σοφοκλῆς Δανάῃ, Γόνον τε (Cod. Ven. teste Schowio, γόνιον) μήλων, κ'αφροδισίαν ἄγραν. Οἱ μὲν τοὺς πέρδικας, οἳ δὴ (οἱ δὲ, Cod. Ven., sed vulgatam satis tuetur loci mens) *πρὸς τὸν καθαρμὸν ἁρμόζουσιν, τῇ δὲ θηλείᾳ παλεύοντες αἴρουσιν* (*αἱροῦσιν* Guyet. recte) *αὐτούς· κακῶς δέ. Χοίρῳ γὰρ καθαίρουσι καὶ ἀρνίῳ, ἀλλ' οὐ πέρδικι.* "Leg. *τῇ γὰρ θηλείᾳ παλεύοντες*. Probat eorum sententiam, qui apud Sophoclem ἀφροδισίαν ἄγραν esse putant perdicem, quia instinctu libidinis perdix capitur. Ælian. Hist. Anim. iv. 16., Καὶ ἐκεῖνο δὲ οὐ παρήσω, ἐπεὶ καὶ ἄξιον ἀκοῦσαι αὐτό· ἐὰν ᾖ θῆλυς ὁ παλεύων, ἵνα μὴ ἐμπέσῃ ὁ ἄρρην, αἱ ἔξω θήλειαι μέλος ἀντῳδὸν ἠχοῦσι." Heinsius. Recte vir doctus γὰρ pro δὲ reposuit. Sed non vidit *παλεύειν* cum dativo jungi non posse. Ælianus ipse l. c., Ἀμειβόμενοι δὲ οἱ πέρδικες τοὺς τρέφοντας καὶ αὐτοὶ παλεύουσι τοὺς ἀφέτους καὶ ἀγρίους. Adde Suid. v. Παλεῦσαι. Legendum igitur vel *τὴν θήλειαν παλεύοντες*, vel potius *τῇ θηλείᾳ ἐπιβουλεύοντες*. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 472., Ἀφροδισία ἄγρα· οἱ περδίκες, διὰ τὸ τοὺς θηρῶντας τῇ θηλείᾳ ἐπιβουλεύοντας αἱρεῖν αὐτούς. Vide Eustathii locum ad v. Ἄγρα afferendum. Adde eundem ad Hom. Od. X. p. 796=1935. 9., Φασὶν ὅτι δῖον ἐκάλουν κώδιον ἱερείου τιθέντος Διὶ Μειλιχίῳ *ἐν τοῖς καθαρμοῖς, φθίνοντος Μαιμακτηριῶνος μηνὸς ὅτε ἤγοντο τὰ πομπαῖα, καὶ καθαρμῶν ἐκβολαὶ εἰς τὰς τριόδους ἐγίνοντο*. Ceterum Harpocration, atque ex eo Suidas, et Photius, in v. Καθάρσιον hæc habent: Καθάρσιον· Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. Ἔθος ἦν Ἀθήνησιν καθαίρειν τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους, μικροῖς πάνυ χοιριδίοις, ἅπερ ὠνομάζον καθάρσια. Τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ λεγόμενοι *περιστίαρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστείχειν* (περιστιχεῖν, Phot.), ἢ ἀπὸ τῆς ἑστίας. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 269., Καθαρσίων (f. l. καθάρσιον)· χοῖρος βραχὺς ἦν τὸ καθάρσιον, ᾧ ἐκάθαιρον τὴν ἐκκλησίαν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι. Testis est unus Photius p. 92. ὀπτὸν χοιρίδιον in hanc rem adhiberi solere: Καθάρσιον· χοιρίδιον ἦν ὀπτὸν, ᾧ ἐκάθαιρον τὴν ἐκκλησίαν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι, περιστίαρχοι δὲ ἀπὸ τοῦ περιστειχεῖν. Ubi pro περιστειχεῖν Schleusn. Cur. noviss. p. 89. recte reposuit περιστιχεῖν, aut περιστείχειν. Schol. ad Æsch. Or. in Tim. p. 724.: Τὸ καθάρσιον· ἐπεὶ ἔθος ἦν τοιοῦτο. Εἰσήρχετό τις ὁ λεγόμενος περιστίαρχος ὁ περικαθαίρων

φων, Ἥραν μιχθεῖσαν Διὶ γεννῆσαι παρθένον, tanquam si Schol. velit Sophroni tribuere verba, Ἥραν μιχθεῖσαν Διὶ γεννῆσαι παρθένον, cum Sophronis hac una de causa meminerit, quod Mimographus ille Syracusanus Hecaten *τερτέρων τρίταιναν* dixit. Verba, Ἥραν μιχθεῖσαν Διὶ γεννῆσαι παρθένον, quæ ex φασὶ in primo sententiæ membro pendent, sunt Scholiastæ ipsius, non poetæ. Cf. Blomf. ad Æsch. Prom. V. v. 176., ubi sunt hæc: "Sophron, *ut colligere licet* ex Schol. Theocr. ii. 12. Hecaten vocaverat *τερτέρων τρίταιναν*." Sed de hac re dubitare non debebat vir doctus.

τὴν ἐκκλησίαν διὰ χοίρου ἐπεσφαγμένου καὶ ἄλλων τινῶν, καὶ τὰ καθάρσια λαβὼν ἔῤῥιπτεν εἰς τὴν θάλασσαν· ὃ καὶ ὁ ποιητὴς εἶπεν, Οἱ δ' ἀπελυμάνοντο (ἀπελυμαίνοντο), καὶ εἰς ἅλα λύμαθ' ἕβαλλον, (Il. A. v. 314.) Εἶτα εἰσήρχετο ὁ κῆρυξ, ὃς * θυμιατεύσας πρότερον καὶ αὐτὸς τὴν ἐκκλησίαν, ὕστερον ἐβόα (πρώτῃ φωνῇ), Τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότων Ἀθηναίων; εἶτα εἰ μέν τις ἐβούλετο τοῦτο (τούτων) λέγειν, ἀνίστατο· εἰ δὲ ἐπὶ πολὺ βοῶντος οὐδεὶς ὑπήκουσε, δευτέρᾳ φωνῇ ἐβόα, Τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν πάντων Ἀθηναίων; Ἐτέχνητο δὲ ὁ περιστίαρχος χοίρῳ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀκαθάρτοις· διὰ τούτων τοὺς ἀκαθάρτους δαίμονας καὶ τὰ πνεύματα (τὰ) πολλάκις ἐνοχλοῦντα ταῖς διανοίαις τῶν ἀνθρώπων, ὥστε πολλάκις ἄλλως βουλεύεσθαι, ἕλκων πρὸς τὰ θύματα καὶ ὥσπερ ἀποχωρίζων τῆς ἐκκλησίας, ἵνα καθαρῶς βουλεύσωνται. Ὁ δὲ κῆρυξ διὰ τῶν θυμιαμάτων ἐπικαλῶν τὰ θεῖα (συνῆψε, vel συνῆγε) τοῖς ὁμοίοις τὰ ὅμοια, ἵνα διὰ τῆς τούτων παρουσίας ἀγαθόν τι ἔχωσιν οἱ Ἀθηναῖοι βουλεύεσθαι. Eustath. ad Il. T. p. 1183. 17., Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπιτήδειος ἐδόκει πρὸς καθαρμὸν ὁ σῦς, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος ἐν τῷ, Πρὶν ἂν * παλαγμοῖς αἵματος * χοιροκτόνον Αὐτός σε χράναι Ζεὺς καταστάξας χερῶν. Pro παλαγμοῖς Pauw., qui locum ex Æsch. Ixione depromtum putat, ad Æsch. Fragm. p. 1114. σταλαγμοῖς legit. Sed παλαγμοῖς, notante Butlero, tuetur Porson. ad Eurip. Orest. v. 909., qui et χράνῃ legit, non χράναι. Nos cum Pauw. legendum censemus σταλαγμοῖς, ut in Sept. c. Theb. v. 60., πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς Χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων. In Eumen. v. 283. idem Æschylus dixit, Καθαρμοῖς ἡλάθη χοιροκτόνοις, ubi inter multa, quæ affert Stanleius de porcorum usu in sacrificiis expiatoriis, etiam Apollon. R. iv. v. 704. citat, agentem de Argonautarum expiatione ob interfectum Absyrtum: Πρῶτα μὲν ἀτρέπτοιο λυτήριον ἦ γε φόνοιο Τειναμένη καθύπερθε σύος τέκος, ἧς ἔτι μαζοὶ Πλήμμυρον λοχίης ἐκ νηδύος, αἵματι χεῖρας Τέγγεν, ἐπιτμήγουσα δέρην. Scholia: Λυτήριον τὸ καθάρσιον λέγει, ὅ ἐστι χοιρίδιον μικρὸν, ὅπερ οἱ ἀγνίζοντες θύσαντες, τὰς χεῖρας τοῦ ἀγνιζομένου τῷ αἵματι αὐτοῦ βρέχουσιν. Adde Aristoph. Pac. v. 374., Ἐς χοιρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς· Δεῖ γὰρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι, ubi Schol. Ὅτι τοῖς μυουμένοις ἐστὶν ἔθος, χοιρίδιον θύειν ἐξ ἀνάγκης. Vide Kuhn. ad J. Poll. viii. 104., qui ex Pausania v. 16. affert, Ὁποῖα δὲ ἢ ταῖς ἐκκαίδεκα γυναιξὶν, ἢ τοῖς Ἑλλανοδικοῦσιν Ἠλείων δρᾷν καθέστηκεν, οὐ πρότερον δρῶσι, πρὶν ἢ χοίρῳ τε ἐπιτηδείῳ πρὸς καθαρμὸν, καὶ ὕδατι ἀποκαθήρωνται· γίνεται δέ σφισιν ἐπὶ κρήνῃ Πιέρᾳ τὰ καθάρσια, et ex Plut. in Præc. Polit. (T. ix. p. 243. ed. Reisk.) de Atheniensibus ita loquente, Τὸν δὲ ἐν Ἄργει πυθόμενοι * σκυταλισμὸν, ἐν ᾧ πεντακοσίους καὶ χιλίους ἀνῃρήκεσαν ἐξ αὐτῶν οἱ Ἀργεῖοι, περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐκέλευσαν, ubi insere τὸ ante καθάρσιον, ut in Æschine l. c., Ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ. " Plut. in Phocione (xxviii. T. iv. p. 343. ed. Reisk.) de prodigiis, Μύστην δὲ λούοντα χοιρίδιον ἐν καθαρῷ λιμένι κῆτος συνέλαβε. Lege Κανθάρου λιμένι, ut docet Aristoph. Pac. (v. 145., Ἐν Πειραεῖ δήπου 'στι Κανθάρου λιμήν,) ejusque Schol. ac Suidas." H. Vales. ad Harpocrationis Lex. v. Καθάρσιον. Scholiastæ verba sunt hæc: Ὁ Πειραιεὺς λιμένας ἔχει τρεῖς, πάντας κλειτοὺς (l. κλειστοὺς v. Albert. ad Hesych.), εἷς μὲν ὁ Κανθάρου λιμὴν, οὕτω καλούμενος ἀπό τινος ἥρωος Κανθάρου, ἐν ᾧ τὰ νεώρια, εἶτα τὸ Ἀφροδίσιον, εἶτα κύκλῳ τοῦ λιμένος στοαὶ ε'. Cf. Pausan. i. 2. Suidas: Κάνθαρος· ὄνομα λιμένος ἐν Ἀθήνῃσι. Flor. Christianus ad Aristoph. l. c. pro Καθαρῷ λιμένι Plutarcho restituit Καινθάρῳ λιμένι, quod Valesii conjecturæ, Καινθάρου λιμένι, de qua prorsus silere non debuerat Reiskius, præferendum censemus. Hesych. Καινθάρων· λιμὴν οὕτω καλεῖται ἐν Πειραιεῖ, ubi Albertius Καινθάρου reposuit. In Λέξεσι ῥητορικαῖς apud Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 271. est Κανθούρου λιμήν: Κανθούρου λιμήν· λιμήν ἐστιν Ἀθήνῃσιν οὕτω καλούμενος Κανθούρου λιμήν. Quod futuris Aristophanis editoribus notandum est. Tertium autem Piræei nomen, de quo silet Schol. Aristoph., nempe Ζέα, servatum est in

A Hesych. et Photio, quorum verba jam supra citavimus in Lex. Voce. peregr. p. ceexl. a. Sed in iisdem Λέξεσι ῥητορικαῖς l. c. p. 261. est * Ζέας: Ζέας· λιμὴν Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος. Ceterum Schol. ad Æschinis locum p. 725.: Ὁ λεγόμενος περιστίαρχος ἱερεῖων λαβὼν τούτῳ καθαίρει τὴν ἐκκλησίαν. Τοῦτο λέγεται καὶ καθαρμὸς καὶ καθάρσιον. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι· Πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος. Ἔθος δὲ ἦν καθαίρειν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ θέατρα μικροῖς χοιριδίοις, ἃ καθάρσια ἐκάλουν, καὶ προσηγορεύοντο οἱ περικαθαίροντες περιστίαρχοι. Τὸ δὲ καθάρσιον ἦν χοῖρος ἐσφαγμένος, δι' οὗ καθῆραν τὴν ἐκκλησίαν. Ubi pro καθαρμὸς lege κάθαρμα, (de α et ος confusis vide notata ad Gregor. Cor. p. 413. 458. 498. 572. 584. 773. et 852.): καθαρμὸς enim nusquam ponitur de piaculari sue, pro καθάρσιον. " De hoc more eleganter Comici enarrator ad Acharn. (l. c.), sed animadverte καθαρτὴν illic vocari eum, quem alii περιστίαρχον nominant, et κάθαρμα, quod alias καθάρσιον vocatur, cum tamen longum constituendum sit discrimen inter καθάρσια et καθάρματα, auctore Ammonio." Maussacus ad Harpocr. Hesychius: Κάθαρμα· τὸ χοιρίδιον, ad eundem Aristophanis locum respiciens. Ammonii locus est hic p. 79., Καθάρσια καὶ καθάρματα διαφέρει. Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερὰ, καὶ τὰ ἄλλα οἷς καθαίρονται· καθάρματα δὲ, τὰ μετὰ τὸ καταρθῆναι ἀποῤῥιπτούμενα. " Vulcanii conamen ἱερεῖα corrigentis, minus probo. Quid si Ammonius scriptum reliquerit χοιρίδια?" L. C. Valck. Multo tamen facilius ἱερεῖα, quam χοιρίδια in ἱερὰ potuit corrumpi. Charito viii. 1. p. 169., Νομίζω δὲ, καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο σύγγραμμα τοῖς ἀναγινώσκουσιν ἡδίστου γενήσεσθαι· καθάρσιον γάρ ἐστι τῶν ἐν τοῖς πρώτοις σινθρωπῶν, ubi Dorvill. p. 648=597.:—" Καθάρσιον, nempe quasi ἱερὸν, expiatorium, lustrale. Eurip. Herc. Fur. v. 922., Ἱερὰ μὲν ἦν πάροιθεν ἑσχάρας Διὸς Καθάρσι' οἴκων. Et ita recte Ammonius: Καθάρσια καὶ καθάρματα διαφέρει. Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἄλλα, οἷς καθαίρονται. Quamvis etiam alia vocabula jungi possint. Sic καθάρσιον πῦρ apud eund. Eurip. eodem Dramate v. 937.: ita etiam καθάρσιον θῦμα rectum fuerit." Brunckius autem et Elmsleius, qui κάθαρμα in Aristoph. versu, Πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος, (H. Valesius ad Harpocrat. de Maussaci notis, hunc versum citans, habet, Π. ω. α. εἰθὺς γένοιτε τ. κ.) de hostia illa dictum credunt, vellemus nos docuissent quid sit, εἶναι ἐντὸς τοῦ καθάρματος, Intra victimam esse. Sensus est, non, ut vulgo vertitur, etiam in Brunckiana versione, contra usum vocabuli, *Ut intra lustratum sitis locum*, sed, *Ut lustremini*. " Οἱ ἐκτὸς λόγων ὄντες, dicuntur homines illiterati, et literarum expertes, quemadmodum οἱ ἐντὸς, literati et periti. Plut. in Homerum, Τοῦ δὲ πολιτικοῦ λόγου ἔχεται καὶ ἡ τῶν νόμων ἐπιστήμη, καὶ οὐδὲ ταύτης ἐκτὸς τὸν Ὅμηρον εὕροιμεν ἄν: idem alibi, Ὁ δὲ πολιτικὸς λόγος ἐστὶν ἐν τῇ ῥητορικῇ τέχνῃ, ἧς ἐντὸς Ὅμηρος πρῶτος γέγονεν, ὡς φαίνεται. Et rursus alibi, Πλὴν εἴ τις ἕκαστα τῶν εἰρημένων ἀκριβῶς ἐπιλέγοιτο, φανεῖται πάσης ἐπιστήμης λογικῆς καὶ τέχνης ἐντὸς γενόμενος, id est, Compos et præditus. Ex eo, ut videtur, sermo tractus quod ἐντὸς βελῶν εἶναι dicitur, qui intra teli jactum est, et ἐκτὸς βελῶν, qui extra." Budæi Comment. Ling. Gr. p. 179. Cf. Steph. nostrum in Thes. T. i. p. 1201. f. et in Ind. v. Ἐκτὸς, et L. Bos. de Ellips. Gr. v. Βολὴ, ubi Schæf. affert ex Plut. in Agesilao T. iii. p. 639., Σὺ γὰρ αἴτιος, οἱ συνήθεις ἔφασαν, οὐχ ὑποστὰς, ἀλλὰ τρέσας τὸ φίλημα τοῦ καλοῦ, καὶ φοβηθεὶς· ἐκεῖ καὶ νῦν ἂν ἔλθοι σοι πεισθεὶς ἐκεῖνος ἐντὸς φιλήματος, ἀλλ' ὅπως αὖθις οὐκ ἀποδειλιάσεις. Ceterum pro περιστίαρχος malit Kuster. περιεστίαρχος, " ut habet Mich. Apostolius Centur. xvi. 1.; (sic apographum Tayl. Scholiorum ad Æschinis Orat. in Tim. l. c. habet περιεστίαρχος, sed paulo post consentit apographo Griesbachiano et Goensiano, teste Reiskio.) Composita enim est hæc vox ex περὶ, et ἑστίαρχος, ut vel ex Polluce (vii. 104.) patet, qui ἑστιάρχους appellat, quos Suidas et alii Grammatici περιστιάρχους vocant." At utrum περιστίαρχος, an περιεστίαρχος scribas, nihil interest; περιστίαρχος enim contracte ponitur pro

περιεστίαρχος: exempla similis contractionis supra ad v. Ἐπικύλλωμα citavimus. Sed et series verborum περιστίαρχος requirit: v. L. Bos. Animad. ad Suid. p. 183. Περιστίαρχος autem proprie denotat, ut interpretantur Schol. Aristoph. et Suid., τὸν τῶν καθαρσίων προηγούμενον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ex περὶ nempe, et ἑστίαρχος: nugantur enim, qui ἀπὸ τοῦ περιστείχειν derivent. Quod vero ad Pollucis locum attinet, ibi, pro περὶ ἑστιάρχων, ex Mss., nunc recte editum est, περὶ περιστιάρχων. "Toup. Opusc. i. p. 341.," Schæf. in Mss.[1] Ad Ὀξυθύμια[2] vero, sive Ἑκαταῖα pertinere videtur, quod e Lexicis Rhetoricis habet Etymol. p. 787. 34., Φάνιον· τόπος εἰς ὃν τὰ καθάρματα ἐξέβαλον. Ῥητορική. Vide J. Pierson. ad Mœr. 284. Notandum est id, quod tradit Schol. ad Soph. Œd. Col. v. 477.: Καὶ οἱ τοὺς καθαρμοὺς δὲ ἐπιτελοῦντες, πρὸς τὴν ἕω ἵστανται. Κρατῖνος ἐν Χείρωνι· Ἄγε δὴ πρὸς ἕω πρῶτον ἁπάντων ἵστω, καὶ λάμβανε χερσὶ σχῖνον μεγάλην. "Porro de more purgamenta abjiciendi eleganter Schol. Æschyli in Choeph. p. 232. ed. H. Steph. (v. 94.), Ἢ σῖγ' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο Πατήρ, τάδ' ἐκχέουσα, * γάποτον χύσιν, Στείχω, καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας, πάλιν, Δικοῦσα τεῦχος, * ἀστρόφοισιν ὄμμασιν; sic notat, Τοῦτο πρὸς τὸ παρ' Ἀθηναίοις ἔθος· ὅτι καθαίροντες οἰκίαν ὀστρακίνῳ θυμιατηρίῳ, ῥίψαντες ἐν ταῖς τριόδοις τὸ ὄστρακον, ἀμεταστρεπτεὶ ἀνεχώρουν. Nota ἀμεταστρεπτεί. Sic qui Eumenidibus sacrificabant, expleto sacrificio abibant, nec respiciebant post se, apud Sophoclem. Hinc chorus Athen. Œdipodi, quomodo

A sit illi sacrificandum, præcipiens, (Œd. Col. v. 488.), Αἰτοῦ σύ γ' αὐτὸς, κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ, Ἄπυστα φωνῶν, μηδὲ μηκύνων βοήν· Ἔπειτ' ἀφέρπειν * ἄστροφος. Ovid. in Fastis vi. (163.), Sic ubi libavit, prosecta sub æthere ponit, Quique sacris adsunt, respicere illa vetat." H. Vales. in Notas Maussaci ad Harpocr. Lex. p. 313. ed. Lug. Bat. 1682. Eustath. ad Od. X. p. 1934. 50., Καὶ ἕτεροι μὲν δηλοῦσι τρόπους καθαρσίων ἑτέρους. Ἃ καὶ ἐξάγοντες τῶν οἴκων μετὰ τὰς ἐθίμους ἐπαοιδὰς, προσέῤῥιπτον ἀμφόδοις, ἔμπαλιν τὰ πρόσωπα στρέφοντες καὶ ἐπανιόντες ἀμεταστρεπτί. Cf. Virg. Ecl. viii. 101. et Theocr. Idyll. xxiv. 91. apud Stanl. ad Æschyli locum. Ceterum herba Περιστερεὼν sive * Ἀριστερεὼν, ῶνος, ὁ, sive Hierabotane (Sprengelio Hist. Rei Herbariæ T. i. p. 179. Verbena supina) dicta veteres in lustrationibus usi sunt ad domum purgandam. Plin. xxv. 9.:—'Nulla tamen Romanæ nobilitatis plus habet quam hiera botane. Aliqui peristereon, nostri verbenacam vocant. Hæc est quam legatos ferre ad hostes indicavimus. B Hac Jovis mensa verritur, domus purgantur lustranturque.' Eustath. ad Od. X. p. 1935. 3., Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον διὰ θείου ἐγίνοντο καθαρμοὶ, καθὰ προσεχῶς ἐγράφη, ἀλλὰ καὶ φυτά τινα εἰς τοῦτο χρήσιμα ἦν. Ἀριστερεὼν γοῦν, φυτὸν κατὰ Παυσανίαν ἐπιτήδειον εἰς καθαρμόν. Hesych. Ἀριστερέων· φυτὸν τῶν εἰς τοὺς καθαρμοὺς παραλαμβανομένων. Ubi Scalig. et Eschenbach. ad Pseudo-Orphei Argonaut. v. 919 =914. reponunt φυτῶν τῶν, Albertius autem legit, Ἀριστερεών· φυτὸν, vel φυτόν τι, sed, si quis φυτὸν τῶν malit, eum non valde habebit repugnantem. In

[1] Idem Schæferus in iisdem Schedis hanc Hemsterhusii notam citavit, ad Luciani Necyom. vii. T. i. p. 465., Ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρέ τε με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ * περιήγνισε δᾳδὶ, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα. "Memini, qui mallet περιθειῶν, Lustrans sulphure, cujus in purgandi cerimoniis usus erat fere præcipuus: Περιθειῶσαι· περικαθᾶραι, κυρίως θείῳ, Hes. quem itidem vide in Θέαγον· Θειοῦται. Θειώσω, καθαρῶ, quæ præcedentis, quod plane removendum, est emendatio: ap. eund. * Θεώματα· τὰ * περικαθαρτήρια, non alia sunt, quam * Θειώματα. [Sed cave Θεώματα pro corrupto habeas. Anti-Atticista in Bekk. Anecd. Gr. i. 99., Θεώσειν καὶ θεῶσαι· κατ' ἔνδειαν τοῦ ι, τὸ περιενεγκεῖν θεῖον καὶ καθῆραι. Ἀραρὼς Καμπυλίωνι.] Attamen in Luciano nihil oportet mutari: nam, ut ab incursu malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum περιέρχεσθαι solet adhiberi. Noster in Philops. xii., Θείῳ καὶ δᾳδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον περιελθὼν ἐς τρὶς etc. homo nimirum Babylonius ex Chaldæorum numero: ideo de cycnis, qui ad ædem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum stato convolant, Æl. N. A. xi. 1., Περιελθόντες τὸν νεὼν, καὶ οἱονεὶ καθήραντες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν et περιενεγκεῖν, circumferre, quasi propria lustrationibus verba: [vide Æschinis et Plutarchi loca supra cit.] Athen. xiv. p. 626. f., Καθαρμὸν τῆς πόλεως ποιήσασθαι σφάγια περιαγαγόντας κύκλῳ τῆς χώρας ἁπάσης. Polyb. iv. p. 405., Καθαρμὸν ἐποιήσαντο, καὶ σφάγια περιήνεγκαν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης. Athenis Περιστιάρχων erant partes περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos Suid. ait ἔξωθεν περιέρχεσθαι χοιροφοροῦντας. Adde Herod. i. 84. Hippocr. autem Περὶ Ι. Ν. p. 302. 35., ubi præstigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet."

[2] In transcursu nobis liceat errorem notare, in quo est vir eruditissimus, Fr. Guil. Sturzius, cujus hæc sunt verba ad Empedoclis Carm. v. 354., Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι, p. 643.:—"Versus 354. particula extat in Porphyr. Schol. ad Hom. Il. Ω. v. 54. (ad calcem fabularum Syntipæ ed. Matthæi Lips. 1781. 8. p. 94.), et apud Eustath. ad Il. Ω. p. 1338. 46., qui minus honeste Empedoclem locutum esse quam Homerum, ostendere per hunc versiculum conatur. Apud Homerum enim l. l. cadavere Achillis circa sepulcrum Patrocli tracto Apollo dicit, Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων. Sed Empedocle auctore mortui magis ejiciendi sunt et magis ejiciuntur ac contemnuntur, quam stercora. Scholiastes Villoisoni ad Il. l. l. dicit hæc: Καλῶς τὸ ἀναίσθητον γῇ παρείκασεν· ἢ ὅτι ἀπὸ γῆς τὸ σῶμα, καὶ ὅτι βαρὺ καὶ γεῶδες, καὶ Ἐμπεδοκλῆς φησι, Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι. Ceterum versus mutilus, qui iterum, sed sine auctoris nomine, ab Eustathio affertur ad Homer. Il. Γ. p. 384. 22., Τὸ δὲ ἀπόβλητον λέγοιτ' ἂν καὶ ἔκβλητον κατὰ τὸ, Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι, restitui ita possit, ut ab initio ponantur verba, εἰς δὲ τέλος, et in fine addatur γε. Memoriæ autem errore factum videtur, ut H. Steph. in Thes. T. i. p. 677. d. Heraclito tribueret verba Empedoclea." Imo Noster forte sua sumsit ex J. Polluce v. 163., Τῶν ἐν ταῖς τριόδοις καθαρμάτων ἐκβλητότερος, κοπρίων ἐκβλητότερος, εἰ χρὴ καθ' Ἡράκλειτον λέγειν, τῶν ὀξυθυμίων ἀτιμότερος. Egregie vero fallitur H. Valesius, qui in Notis in Notas Maussaci ad Harpocrat. Lex. locum hoc modo distinguit, Κοπρίων ἐκβλητότερος· εἰ χρὴ καθ' Ἡράκλειτον λέγειν, τῶν ὀξυθυμίων ἀτιμότερος, tanquam si Heraclito tribuere verba, Τῶν ὀξυθυμίων ἀτιμότερος, non ista, Κοπρίων ἐκβλητότερος, Polluci in animo esset. "Hoc Heracliti dictum passim celebratur ab auctoribus, Stercore abjectior. Post ἐκβλητότερος, non interpungendum erat τελείᾳ στιγμῇ. Empedoclis dictum simile recitat Eustath. [l. c.], Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι, Mortui stercoribus abjectiores. Philo de Profugis, impietatem malum dicit, Ἄψυχον, καὶ νεκρὸν, καὶ κοπρίων, ὡς ἔφη τις, ἐκβλητότερον. Confer Strab. in fine Lib. xvi. [p. 1112. ed. Falc. de Arabibus, Ἴσα κοπρίᾳ ἡγοῦνται τὰ νεκρὰ σώματα· καθάπερ Ἡράκλειτός φησι, Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι· διὸ καὶ παρὰ τοὺς κοπρῶνας κατορύττουσι καὶ τοὺς βασιλεῖς:] et Origen. in Celsum Lib. v. [p. 247. ed. Spencer., Οὐδὲν δὲ μάλιστα διὰ τὰ προειρημένα λυπεῖ ἡμᾶς οὐδὲ τὸ ὑπὸ Ἡρακλείτου λεγόμενον, ὅπερ Κέλσος παρείληφεν, ὅτι νέκυές εἰσι κοπρίων ἐκβλητότεροι· καί τοι γε εἴποι τις ἂν καὶ περὶ τούτου, ὅτι τὰ μὲν κόπρια ἐκβλητά ἐστιν, οἱ δ' ἐξ ἀνθρώπου νέκυες διὰ τὴν ἐνοικήσασαν ψυχὴν, καὶ μάλιστα ἐὰν ᾖ ἀστειοτέρα, οὐκ ἐκβλητοί. Κατὰ γὰρ τοὺς ἀστειοτέρους τῶν νόμων, μετὰ τῆς ἐνδεχομένης ὡς πρὸς τὰ τοιαῦτα τιμῆς, ταφῆς ἀξιοῦται· ἵνα μὴ ὑβρίζωμεν τῇ δυνάμει τὴν ἐνοικήσασαν ψυχὴν, ἀποῤῥιπτοῦντες μετὰ τὸ ἐξελθεῖν ἐκείνην τὸ σῶμα, ὡς καὶ τὰ τῶν κτηνῶν σώματα:] Juliani Apostatæ Orat. vii. p. 421[=226. c., Ὀλιγωρεῖν δὲ πάντη τοῦ σώματος, καὶ νομίζειν αὐτὸ κατὰ τὸν Ἡράκλειτον . . . τερον· ἐκ τοῦ ῥᾴστου δὲ αὐτοῦ leg. αὐτῷ τὰς θεραπείας ἀποπληροῦν, . . . μος ὥσπερ ὀργάνῳ τῷ σώματι χρῆσθαι ἐπιτάττῃ,] supplendam [corrigendamque] ex Suida in Ἡράκλειτος, [cujus hæc sunt verba, Ἡράκλειτος ἔφη, ὀλιγωρεῖν πάντη τοῦ σώματος, καὶ νομίζειν αὐτὸ καὶ κοπρίων ἐκβλητότερον· ἐκ τοῦ ῥᾴστου δὲ αὐτῷ τὰς θεραπείας ἀποπληροῦν, ἕως ἂν ὁ Θεὸς ὥσπερ ὀργάνῳ τῷ σώματι χρῆσθαι ἐπιτάττει leg. ἐπιτάττῃ: sic in Cod. Homeri Towneleyano scripta reperit G. H. Noehden, Comment. de Porphyrii Scholiis in Hom. Gottingæ 1797. 8. p. 52., Il. I. v. 699. Ἀνώγει pro ἀνώγῃ, N. v. 118., Μεθιείει pro μεθιείῃ, Ψ. v. 53. Ἐπιφλέγει pro ἐπιφλέγῃ, v. 191., Σκήλει pro σκήλῃ, sic, notante eodem viro erudito, in Syntipæ Fabulis, a Matthæi editis, p. 1. legitur ἔχει pro ἔχῃ, et versa vice in præf. p. xi. scriptum ἀποκοπῆσα pro ἀποκοπεῖσα:] Eusebii Hist. Eccles. p. 287. [Orat. de Laud. Constantini c. xvi. p. 544. ed. 1695., Αὐτίκα γοῦν χθὲς καὶ πρώην θεομάχων γένος, τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἐκύκα, ἦγέ τε καὶ ἀπῆγε, καὶ πολλὰ ἴσχυεν· ἐπεὶ δὲ ἐξ ἀνθρώπων ἀπηλλάγη, κεῖτο δὴ μετὰ ταῦτα ἐπὶ γῆς, σκυβάλων ἐκβλητότερον, ἄπνουν, ἀκίνητον, ἄναυδον, καὶ οὐκ ἔτ' αὐτῶν λόγος οὐδεὶς, οὐ μνήμη· φύσις γὰρ αὕτη νεκρῶν, καὶ ὁ μηκέτ' ὢν, οὐδείς ἐστιν· ὁ δὲ μηδεὶς ὢν πράξειέ τι;] et ibi notas Valesii." Kuhnius ad J. Poll. l. c. Adde Plutarchi Sympos. iv. 4. T. viii. p. 658. ed. Reisk., Νέκυες γὰρ κοπρίων ἐκβλητότεροι, καθ' Ἡράκλειτον. Ex his auctoribus satis patet, dictum hoc auctorem habuisse Heraclitum, non Empedoclem, ut Sturzius ab Eustath., Scholiis Homericis Porphyrii ad Syntipæ Fabularum calcem, et Venetis a Villoisono editis, deceptus tradit. Scholia ad Hom. Il. X. v. 414., a L. C. Valck. e Cod. Leidens. edita p. 43., Κατὰ κόπρον· ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ σύμφυτον τῆς γῆς. Ἔστι δὲ ἐπίγραμμα εἰς Ἐπίχαρμον οὕτως· Εἰμὶ νεκρὸς, νεκρὸς δὲ κόπρος· γῆ δ' ἡ κόπρος, ἡ [ἡ] δὲ γῆ νεκρός. Eadem verba extant in Scholiis Villoisoni Venetis, ubi est συμφετὸν, non, ut in Schol. Leid. corrupte legitur, σύμφυτον. "Notissima ῥῆσις Heracliti, Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι, de qua Kuhnius egit ad J. Poll. v. 163., sed quid sibi velit Epigramma in Epicharmum, et quo pacto debeant male sana integrari, nondum potui detegere." Valck. l. c. p. 72. b. Pro εἰς Ἐπίχαρμον reponendum est εἰς Ἐμπεδοκλέα. Alluditur autem in Epigrammate isto procul dubio ad celeberrimam illam ῥῆσιν, Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι, sed rectius fortasse sic scribas, Εἰμὶ νεκρὸς, κόπρος δ' ὁ νεκρὸς, γῆ δ' ἡ κόπρος, ἡ δὲ γῆ νεκρός. Porro ex hoc dicto manavit proverbialis locutio, a J. Polluce l. c. memorata, et ab Erasmo prætermissa, Κοπρίων ἐκβλητότερος, de homine nullius pretii. Vide Kuster. ad Suid., qui sua ex Valesio l. c. sumsit.

Cod. Ven. teste Schow. est, 'Αριστερέων· φοιτώντων κ.τ.λ. Kuster. vulgatam lectionem retinet, vertit, 'Aristereon, planta ex illorum numero, quæ ad lustrationes adhibentur,' remittitque nos ad hanc Rentorfii notam in Vet. Poetam de Viribus Herbarum, apud J. A. Fabric. Bibl. Gr. L. iii. 26. Vol. 2. p. 641. ed. pr.:—"Verbena, verbenaca, columbacis, Latinis dicitur herba, quæ peristereon, aristereon, hiera botane Græcis. 'Αριστερεῶνα dictam esse verbenacam, ex Pausania monet Eustath. (l. c.) Sic et in Mss. Codd. apud Plin. xxv. 10. et xxvii. 4. aristereon (in edit. est peristereon, et peristereos, ut primo loco legitur in ed. Ven. 1496.) haberi testatur Commentator Plinii Harduinus p. 504. 505. Apul. de Herb. c. 3. peristereona (h. e. columbinam) hyption etiam aristereon vocat: et c. 65. Græci, inquit, peristereon orthion, alii *trigonion, alii hieran botanen; Itali (i. e. Latini) cristam gallinaceam, alii columbinam, alii ferrariam vocarunt. Sunt autem eæ, supina et recta, columbis esca admodum jucunda et familiaris, unde et hoc nomen habent. Peristereos, inquit Plinius (ex Dioscor. iv. 60.), columbis admodum familiaris, unde et nomen." 'Αριστερεῶν autem Sopingio videtur dictum ab ἀριστερός: "a sinistra," enim, ait, "ad dextram talis circumibat lustratio." Pausanias forte apud Eustath. l. c. et Hesychius in animo habuerunt hunc insignem Pseudo-Orphei locum in Argonaut. v. 917., ubi magicæ herbæ enumerantur, Ἐν δὲ πόαι ῥίζῃσι κατηρεφέες χθαμαλῇσιν, Ἀσφόδελος, κλύμενός τε, καὶ εὐώδης *ἀδίαντος, Καὶ θρύον, ἠδὲ *κύπειρον, ἀριστερεών τ', ἀνεμώνη, Ὄρμινόν τε, καὶ εἰρύσιμον, *κνελαμίς τ' ἰοειδὴς, Στοιχὰς, παιονίη τε, πολύκνημόν τε *κάτερνες, Μανδραγόρης, πύλιόν τ', ἐπὶ δὲ ψαφαρὸν δίκταμνον, Εὔοδμός τε κρόκος, καὶ κάρδαμον, ἐν δ' ἄρα *κῆμος, Σμίλαξ, ἠδὲ χαμαίμηλον, μήκων τε μέλαινα, Ἀλκείη, πάνακες, καὶ *κάρπασον, ἠδ' ἀκόνιτον, Ἄλλα τε *δηλήεντα κατὰ χθόνα πολλὰ πεφύκει. Hic Cod. Ruhnk. pro ἀριστερεών habet περιστερεών, quod in metrum peccat. Sed contra legitur in Plutarcho ἀριστερεών, pro περιστερεών, quod prosæ scriptoribus in usu fuisse videtur, ut ἀριστερεῶν poetis, nempe in Sympos. i. 1. T. viii. p. 425.: Οἱ μὲν οὖν τὰ βούγλωσσα καταμιγνύντες εἰς τὸν οἶνον, καὶ τοῖς ἀποβρέγμασι τῶν περιστερεώνων καὶ ἀδιάντων τὰ ἔδαφη ῥαίνοντες, ὡς τούτων τινὰ τοῖς ἐστιωμένοις εὐθυμίαν καὶ φιλοφροσύνην ἐνδιδόντων, ἀπομιμούμενοι τὴν Ὁμηρικὴν Ἑλένην *ὑποφαρμάττουσαν τὸν ἄκρατον, οὐ συνορῶσιν, ὅτι κἀκεῖνος ὁ μῦθος ἐκπεριελθὼν ἀπ' Αἰγύπτου μακρὰν ὁδὸν εἰς λόγους ἐπιτηδείους καὶ πρέποντας ἐτελεύτησεν. Ἡ γὰρ Ἑλένη πίνουσιν αὐτοῖς διηγεῖται περὶ τοῦ Ὀδυσσέως· Ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνήρ, Αὐτὸν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας. Τοῦτο γὰρ ἦν, ὡς ἔοικε, τὸ νηπενθὲς φάρμακον καὶ ἀνώδυνον, λόγος ἔχων καιρὸν ἁρμόζοντα τοῖς ὑποκειμένοις πάθεσι καὶ πράγμασιν. "Præcedentes Edd. habent τοῖς ἀπὸ ἐρέγμασι τῶν ἀριστερέων, pro τοῖς ἀποβρέγμασι τῶν περιστερεώνων, quam lectionem confirmat Dioscor. iv. 61. (p. 264. f.), ubi loquens περὶ ἱερᾶς βοτάνης, quam περιστερεῶνα etiam vocatam tradit, inter cetera scribit: Ῥαινόμενόν τε ἐν συμποσίοις τὸ ἀπόβρεγμα, εὐδιαγωγοτέρους ἱστορεῖται ποιεῖν· δίδοται δὲ τριταίζουσι πιεῖν τὸ τρίτον γόνυ ἀπὸ τῆς γῆς σὺν τοῖς περικειμένοις φύλλοις, τεταρταίζουσι δὲ τὸ τέταρτον. Καλοῦσι δὲ αὐτοὶ ἱερὰν βοτάνην, διὰ τὸ εὔχρηστον ἐν τοῖς καθαρμοῖς εἶναι εἰς περιάμματα." H. Steph. Sed, cum ἀριστερεῶν extet in Æl. Hist. Anim. i. 35., forte vetus lectio in Plutarcho, modo pro ἀριστερέων scribas ἀριστερεώνων, recte se habet. Ut ἀδίαντον s. ἀδίαντος et ἀριστερεῶν s. περιστερεῶν a Pseudo-Orpheo et Plutarcho junguntur, sic a Zoroastre copulantur in Geoponic. xv. 1. 19., Χελιδόνες διὰ τὰς σίλφας σέλινον ἐντιθέασι (ταῖς νεοττίαις), φάτται δάφνην, κιρκοὶ θριδακίνην, ἅρπαι κισσὸν, κόρακες ἄγνον, ἔποπες ἀμίαντον leg. ἀδίαντον, καρῶναι περιστερεῶνα τὸν ὕπτιον. "Anatolius (in Fabric. Bibl. Gr. Vol. iv.) p. 293., Κορώνη περιστερεῶνα ἤτοι ἱερὰν βοτάνην, nempe ægrotans comedit. Recte. Interim nostro consentit Ælian. H. A. i. 35., ubi vero ἀριστερῶνα est, (Cod. alter Gesneri habet ἀριστεῶνα: utrumque forte scribendi compendio positum pro ἀριστερεῶνα,) quod, cum etiam apud Hesych. et alios, quos notæ ad illum indicant, legatur, nolim cum Gronovio in περιστερεῶνα mutare. (Gesner. quoque περιστερεῶνα emendat.) Ceterum, ut hic cornices περιστερεῶνα τὸν ὕπτιον, sic apud Anatol. l. l., Περιστεραὶ περιστερεῶνα ὀρθὴν τιθέασιν." I. N. Niclas. In Anatolii loco pro περιστερεῶνα ὀρθὴν repone π. ὀρθόν: περιστερεὼν enim genere feminino nusquam alibi legitur. "'Αριστερεὼν, ἡ, Orph. Argon. v. 916. "s. v. a. περιστερεὼν," Schneideri Addenda ad Lex. T. ii. p. 689. b. Sed ex illo Pseudo-Orphei loco, quem supra posuimus, nihil de vocabuli hujus genere definire licet. Et ipse Schneid. in Lex. v. Περιστερεὼν rectius tradidit, Περιστερεών, ῶνος, ὁ. Nicandri Ther. v. 860., Ἐν δὲ *περιστρόεντα κατασμώξαιο πέτηλα, ubi Scholia: Περιστρόεντα· ταύτην τὴν βοτάνην Κρατεύας φησὶν ὑπ' ἐνίων περιστερεῶνα καλεῖσθαι, ἔχει δὲ τὸ φύλλον ἐσχισμένον καὶ ποσὶ περιστερᾶς παραπλήσιον. "Περιστερεῶνα s. περιστρόεντα herbam, quam nostra est verbena officinalis, Cratevas primus fere dixit," Sprengel. Hist. Rei Herbariæ T. i. p. 127. At περιστρόεις in Nicandro non est substantivum nomen, sed adjectivum. Append. ad Dioscor. iv. 60. p. 264. b., Περιστερεὼν (Ald. Cod. addit, ὀρθὸς, οἱ δὲ *περιστέριον), οἱ δὲ *τρυγώνιον, οἱ δὲ βούνιον, οἱ δὲ, ἱερὰ βοτάνη, οἱ δὲ, *φιλτροδότης. Ubi pro τρυγώνιον reponendum est τρυγόνιον: dicitur enim τρυγὼν, όνος. Poema vetus de Vir. Herb. apud Fabric. Bibl. Gr. Vol. ii. p. 640.: Πρὸς τὰ *Κυθηρίδος ἔργα θεᾶς κυδρῆς Ἀφροδίτης· Τρυγόνιον τόδε πάντες ἐπιχθόνιοι καλέουσιν. Ἄλλοι δ' ἄῤῥενα, οἱ δὲ (ἄρσενα, τοὶ δὲ, Hermann. ad Orph. de Hiatu p. 751.) περιστερεῶνα τὸν ὀρθὸν, Ὕπτιον δ' αὖ ἕτεροι χθαμαλὴν ἐπὶ γαῖαν φιλεργὸν (sic), Δοιοὶ γὰρ πεφύασιν ὁμοιότατοι πετάλοισιν. Ὀρθὸς μὲν τείνει εὐρὺν φύσιν εἰς Ἀφροδίτην, Ὕπτιος εὐνάζει· Δύναμις δ' αὐτοῖσι μεγίστη. Εὖ δ' ὁπόταν ἐθέλῃς πόνον ὀφθαλμῶν (πόνον ὀφθαλμῶν ἐθέλῃς, Hermann. l. c. p. 717.) ἀκέσασθαι Ἀμματίσας[1] περὶ σῶμα περιστερεῶνα τὸν ὀρθὸν Ἠελίου κόσμον τὸν ἀτέρμονα κυκλώσαντος Παύσεις ὀφθαλμοῖο *δυσαυγέας *ἀμβλυντῆρας. Ubi Rentorfius, "Τρυγώνιον," inquit, "trygonium quod sit turturibus pabulo, Ald. τριγόνων: forsan auctor τρυγόνιον scripsit, apud Apul. (l. c.) trigonium."

[Sed, ne purgamentis istis diutius immoremur, ad Deam ipsam accedamus, cujus sacra appellabantur

[*'Εκατήσια. J. Pollux i. 37. de Festis, a Diis quibus consecrata sunt, denominatis, Ἑκάτης, Ἑκατήσια, *Τροφωνίου, *Τροφώνια. Origen. contra Cels. vi. p. 290. ed. Spencer., Ὅπως ποτὲ γὰρ ἐχέτω ταῦτα, εἴτε ψευδῶς, εἴτε ἀληθῶς, τοῖς τὰ τοῦ Μίθρου πρεσβεύουσι, καὶ Πέρσαις· τί δὴ οὖν μᾶλλον ταῦτ' ἐξέθετο, ἢ τι τῶν λοιπῶν μυστηρίων μετὰ τῆς διηγήσεως αὐτῶν; οὐ γὰρ δοκεῖ παρ' Ἕλλησιν εἶναι ἐξαίρετα τὰ τοῦ Μίθρου παρὰ τὰ Ἐλευσίνια, ἢ τὰ παραδιδόμενα τοῖς ἐν Αἰγίνῃ μυουμένοις τὰ τῆς Ἑκάτης. Pausan. ii. 30., Θεῶν δὲ Αἰγινῆται τιμῶσιν Ἑκάτην μάλιστα, καὶ τελετὴν ἄγουσιν ἅπαν ἔτος Ἑκάτης, Ὀρφέα σφίσι τὸν Θρᾷκα καταστήσασθαι τὴν τελετὴν λέγοντες. Τοῦ περιβόλου δὲ ἐντὸς ναός ἐστι, ξόανον δὲ ἔργον Μύρωνος, ὁμοίως ἐν πρόσωπόν τε, καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα. Ἀλκαμένης δὲ, ἐμοὶ δοκεῖν, πρῶτος ἀγάλματα Ἑκάτης τρία ἐποίησε προσεχόμενα ἀλλήλοις, ἣν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν *Ἐπιπυργιδίαν.[2] Ἔστηκε δὲ παρὰ τῆς *Ἀπτέρου Νίκης τὸν ναόν. Gloss. Labb.: Ἑκάτη Lucifera, P. Ἑκάτη

[1] "'Αμματίζω, Nexibus et vinculis involvo. Hes. enim 'Αμματίζει exponit περιπλέκει, δεσμεύει," H. St. Thes. Ind. Vide "Pauw. ad Aristæn. i. 22., et Combefis. Not. in S. Andr. Cret. p. 364. n. 4.," Albert. Poliorcetica ex Libris Apollodori in Mathem. Vett. p. 36., 'Αμματίσθω δὲ πᾶς ἁρμὸς ἐφ' ἑκάτερα σχοινίοις ἢ νεύροις ἀκριβῶς περιτεινομένοις καὶ διεσφιγμένοις, ἐγκοπὴν μικρὰν ἔχουσι κατὰ τὰς σανίδας, ἵνα μὴ διολισθαίνῃ τὸ ἅμμα, Porro universa compages ligetur utrimque funibus aut nervis diligenter intensis et cuneatis, qui parvam habeant incisionem juxta tabulas, ne vinculum dilabatur. Glossæ: *Καταμματίζω Inodo. Lege, *Καθαμματίζω.

[2] "Hesych. Minervæ mentionem facit, quæ Abderæ *Ἐπιπυργίτις dicebatur, (Ἐπιπυργίτις· ἡ Ἀθηνᾶ οὕτως ἐν Ἀβδήροις ἐκαλεῖτο.)" Facius. Vide nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccclxix. a. Ἐπιπυργιδίαν certe in hoc contextu locum habere non potest. Lege Προθυριδίαν, quæ vox extat in Sexto Empir. adv. Mathem. ix. 185. p. 592., Εἴτε μὴν ἡ Ἄρτεμις θεός ἐστι, καὶ ἡ

* νυκτοφαίνουσα· Nocticula, P. Lævinus apud Macrob. iii. 8., Venerem igitur almum adorans, sive femina, sive mas est, ita uti alma noctiluca est. "Glossarius: Nocticula. Νυκτοφαίνουσα. Scribendum fors Noctiluca. Sed in Jo. Sarisberiense ii. 17. reperio Glossarii lectionem: Quale est quod nocticulam quandam vel Herodiadem, vel præsidem, noctis dominam concilia et conventus de nocte asserunt convocare. Si retinemus Nocticula, scribetur rectius, ut monuit Fr. Douza, Nocticola. Locus Sarisberiensis

A videtur desumtus ex scriptore aliquo veteri. Ubi refingendum obiter, Heroïdem, pro Herodiadem. Heroïdes, ἡρωῖναι. Papinius: Qua veteres Latias, Graiasque Heroïdas æquas. Alias non solicitaverim." Pontan. Orph. Hymn. 1.: Εἰνοδίην Ἑκάτην κλῄζω, τριοδῖτιν, ἐραννήν, Οὐρανίην, χθονίην τε, καὶ εἰναλίην κροκόπεπλον, * Τυμβιδίην, ψυχαῖς νεκύων μετὰ βακχεύουσαν, * Πέρσειαν, φιλέρημον, ἀγαλλομένην ἐλάφοισιν, Νυκτερίην, * σκυλακῖτιν,[1] ἀμαιμάκετον βασίλειαν, Ταυροπόλον, παντὸς κόσμου κλειδοῦχον ἄνασσαν, Ἡγεμόνην, νύμφην,

Ἐνοδία τὶς ἂν εἴη θεός· ἐπίσης γὰρ ἐκείνη καὶ αὕτη δεδόξασται εἶναι θεὰ ἡ Ἐνοδία, καὶ ἡ Προθυριδία, καὶ * Ἐπιμύλιος, καὶ * Ἐπικλιβάνιος. "Leg. videtur Προθυραία. In Dianam Προθυραίαν s. Limentinam Forculam extat primus statim hymn. Orph., (Κλῦθί μοι, ὦ * πολύσεμνε θεά, πολυώνυμε δαῖμον, Ὠδίνων ἐπαρωγέ, λεχῶν ἡδεῖα πρόσοψι, Θηλειῶν σώτειρα, μόνη φιλόπαις, ἀγανόφρον, * Ὠκυλόχει', ἐπαρώγ' ἀνίαις θνητῶν, Προθυραία.) Dicitur vero Προθυραία, quod putabatur præesse ingressui nascentium in hanc vitam." Fabric. At Hecate Προθυριδία dicebatur, quia in viis urbanis ante fores colebatur. Vide Schol. Theocr. ii. 36. Aristoph. Vesp. 800. Hesych. * Πρόπυλα· ἡ Ἑκάτη. "In Chishull. Ant. Asiat. P. ii. 9. occurrunt, Οἱ ἐν Ἐφέσῳ ἐργάται * προπυλεῖται, i. e. Opifices, qui Hecatæ Προπύλῃ effigies vel ἀγάλματα faciebant." Albert. Recte correxit Jac. Toll. Fortuit. 8. c. i. p. 3., Προπυλαία Ἑκάτη: nam in Cod. Ven. teste Schowio legitur Πρόπυλαι, non, ut editum est, Πρόπυλα. "Non invenio Dianam nominibus, Ἐπιμύλιος, Ἐπικλιβάνιος, celebratam cultamve a veteribus: verum Carneades illa studio ad similitudinem τῆς Ἐνοδίας et Προθυραίας confinxit." Fabric. Est quidem dea * Προμυλαία dicta, sed Dianam hoc nomine vocari nusquam traditur. "Προμυλέα, Hesychio θεὸς ἱδρυμένη ἐν τοῖς μύλωσι. Sonat potius dea, cujus simulacrum ante molas statui solebat. Alii esse dicunt deam, quæ molis præsidebat. Apud Suid. est Προμυλία, quod magis probo: Προμυλία· θεὸς προμύλιος, ἣν ἀφιδρύοντο ἐν τοῖς μύλωσιν, ὡς Εὔνοστον." H. St. Thes. Ind. "Quum ε et αι toties permutentur, ut mox in Προνομέα, Προμυλαία scripserim, ut J. Poll. vii. 180.; Ἐπιμύλιος ᾠδή, καὶ προμυλαία θεός, καὶ Εὔνοστος, probante ibid. Jungermanno." Albert. Idem Jungerm. et Suidæ Προμυλαία pro Προμυλία restituit, et quidem recte: nam in Photio p. 357., ubi idem articulus legitur, est Προμυλαία sine ulla Codicum lectionis varietate. "Μυλάντειοι Hes. θεοὶ ἐπιμύλιοι, Dii molarum præsides." H. St. Thes. Ind. In Cod. Ven. teste Schowio pro ἐπιμύλιοι est ἐπιμύλισιν. Hesych. * Μυλάς· εἷς τῶν * Τελχίνων, ὃς τὰ ἐν Καμείρῳ ἱερὰ Μυλαντείων ἱδρύσατο. Pro Καμείρῳ in Cod. Ven. teste eodem Schowio scriptum videtur Καμίρῳ. Vide Hesych. in Λύκος, et nos infra ad v. Τελχίν.

[1] Gesnerus vertit, Venatricem. In Orph. Hymn. xxxvi=xxxv. in Dianam iterum occurrit, v. 9.: Ἀγροτέρη, χθονίη, θηροκτόνε, * ὀλβιόμοιρε, Ἣ κατέχεις ὀρέων δρυμούς, ἐλαφηβόλε, σεμνή, Πότνια, παμβασίλεια, καλὸν θάλος αἰὲν ἐοῦσα, * Δρυμονία, σκυλακῖτι, * Κυδωνιάς, αἰολόμορφε, (ubi in Δρυμονία latere aliquid vitii Hermanno videtur. An legendum Οὐρανίη?) In Lex. Heder. Σκυλακῖτις exponitur "Epith. Dianæ, quia est venatrix et canes comites habet." Nostra quidem sententia longe aliud epitheto hoc innuitur. "In Hecates comitatu semper memorantur canes, quod illi sacrum fuit animal, ideo Ἑκάτης ἄγαλμα a nescio quo poeta dictum. Ipsam quoque Deam canino capite finxerunt veteres. Has ob causas Orpheo Σκυλακῖτις, Lycophroni * Κυνοσφαγὴς appellatur." Brunck. ad Apollon. R. iii. v. 1215. Lycophronis locus est v. 77., Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς, ubi malimus θεοῦ, ut in Schol. ad Nicandri Ther. v. 462. legitur, sed ibi Schneider. nuper θεοῦ sine causa dedit. Librarii Lycophronis, cum minus concoquerent θεοῦ, in θεᾶς stulte mutarunt. Macrob. iii. 8.:—"Nonnullorum, quæ scientissime prolata sunt, male enuntiando corrumpimus dignitatem. Ut quidam legunt [apud Virgil.], Discedo, ac ducente Dea flammam inter et hostes Expedior, cum ille doctissime dixerit, *ducente Deo*, non *Dea*. Nam et apud Calvum Acterianus affirmat legendum, *Pollentemque Deum Venerem*, non *Deam*. Signum etiam ejus est Cypri barbatum corpore, sed veste muliebri cum sceptro ac statura virili; et putant eandem marem ac feminam esse. Aristophanes eam * Ἀφρόδιτον appellat. Lævinus etiam sic ait: Venerem igitur almum adorans, sive femina sive mas est, ita uti alma noctiluca est. Philochorus quoque in Atthide eandem affirmat esse Lunam, et ei sacrificium facere viros cum veste muliebri, mulieres cum virili, quod eadem et mas æstimatur et femina." In Aristoph. quidem fabulis, quæ extant, et in Brunckianis deperditarum fabularum fragmentis vocem Ἀφρόδιτος frustra quæsivimus. Sed ad eundem forte locum respexerunt Hesych. ex emendatione H. Valesii et Kusteri, Ἀφρόδιτος· Θεόφραστος μὲν τὸν Ἑρμαφρόδιτόν φησιν, ὁ δὲ τὰ περὶ Ἀμαθοῦντα γεγραφώς, Παίων, ὡς ἄνδρα τὴν θεὸν ἐσχηματίσθαι ἐν Κύπρῳ λέγει, i. e. Pæon, rerum Amathusiarum scriptor, ut virum, vel viri specie, Venerem in Cypro formatam fuisse tradit, et Grammat. S. Germ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 472.: Ἀφρόδιτος· ὁ Ἑρμαφρόδιτος, παραπλήσιοι δὲ τούτῳ ἄλλοι δαίμονες, Ὀρθάνης, Πρίαπος. Serv. in Virg. Æn. ii. 632., "Est etiam in Cypro simulacrum barbatæ Veneris, corpore et veste muliebri, cum sceptro et natura virili, quod Ἀφρόδιτον vocant, cui viri in veste muliebri, mulieres in virili veste sacrificant."

"ἙΡΜΑΦΡΟΔΙΤΟΣ, Hermaphroditus. Ita dicitur qui utriusque sexus membrum habet, et virile et muliebre, quasi Mercurio-Venerem diceres, et mixtum genus e Mercurio et Venere. Plin. vii. 3. 'Gignuntur et utriusque sexus, quos Hermaphroditos vocamus, olim androgynos vocatos, et in prodigiis habitos, nunc vero in deliciis.' Idem xi. 49.:—'Contra mulierum paucis prodigiosa assimulatio, sicut hermaphroditis utriusque sexus: quod etiam quadrupedum generi accidisse Neronis principatu primum arbitror. Ostentabat certe hermaphroditas subjunctas carpento suo equas, in Treverico Galliæ agro repertas: ceu plane visenda res esset, principem terrarum insidere portentis.' Suidas Ἑρμαφρόδιτον dici ait vel τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια, ἀρρένων καὶ θηλειῶν: vel αἰσχρῶς καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα: qui posterior et ἀνδρόγυνος dicitur." H. St. Thes. Ind. Zonar. p. 860., Ἑρμαφρόδιτον· τὸν αἰσχρῶς ποιοῦντα καὶ πάσχοντα. Photius p. 18., Ἑρμαφρόδιτος· ἢ τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια ἀρρένων καὶ θηλειῶν φασίν, ἢ τὸν αἰσχρῶς καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα. Suidas: Ἀνδρόγυνος· καὶ ὁ Διόνυσος, ὡς καὶ τὰ ἀνδρὸς ποιῶν, καὶ τὰ γυναικῶν πάσχων, ἢ ἄνανδρος καὶ Ἑρμαφρόδιτος. Clem. Alex. Pædag. ii. 10. p. 221. 38., Οὔκουν οὐδὲ τὴν ὕαιναν μεταβάλλειν τὴν φύσιν * πιστευτέον ποτέ· οὐδὲ γὰρ αἰδοῖα ἔχει τὸ αὐτὸ ζῶον ἅμα ἄμφω, ἄρρενος καὶ θήλεος, καθὼς ὑπειλήφασί τινες, ἑρμαφροδίτους τερατολογοῦντες, καὶ τρίτην ταύτην, μεταξὺ θηλείας καὶ ἄρρενος, ἀνδρόγυνον καινοτομοῦντες φύσιν. "Atqui Juris auctores hoc statuunt, Lib. x. D. de Stat. Hom. Lib. xvi. sect. 1. de testibus, et boni auctores, A. Gell. ix. 2. [4. ex Plinio], Auson. Epigr. xcviii., et confirmat experientia." R. Sylburg. "Negant in re anatomica summi artifices ullum hominem esse posse, in quo sexus uterque perfectus sit: signa tantum sexus alterius, et inchoatas notas agnoverunt, in iis, quibus hujusmodi naturam geminam inesse existimatum sit." Harduin. ad Plin. vii. 3., quem vide. Plura enim transcribere nos vetat pudor. Omnino vide Diod. S. xxxii. p. 55—64. ed. Bip. Luciani Dial. Meretr. v. T. iii. p. 291., Ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ, ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφότερα ἔχοντες; Idem Dial. Deor. xv. 2. T. i. p. 242., ΕΡ., Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην (ὑπερηγάπησα), ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν. ΑΠ., Οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναι. Id. ibid. xxiii. 1. T. i. p. 273. ΑΠ., Τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφὰς καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ μικρὰν περιβεβλημένος, ἁπάντων ἄρχων· ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. Οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. ΔΙΟ. Μηδὲν θαυμάσῃς, ὦ Ἄπολλον· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρός, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. "De his fratribus dissimillimis vide P. Burmann. ad Ovid. Met. iv. 288., ubi Luciani meminit: de Hermaphrodito Diod. S. iv. p. 150. B." T. Hemsterh. Scholia: Ὁ Πρίαπος ὑπερμέγεθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν. Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ, * ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου δῆθεν Πριάπου καλουμένου. Ἄλλοι μὲν Διονύσου μὲν υἱόν, μητρὸς δὲ ἢ Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μνασέας δὲ ὁ Παταρεὺς Ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱόν, ἣ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς λειμῶνας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μηδέων αἰδοῖ ἐχομένη. Εἶχε γάρ, φασί, γλῶσσαν μεγάλην, καὶ γαστέρα, καὶ αἰδοῖον· λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστρὸς καὶ μίξεως, ἄμεμπτον ἕξει τὸν βίον. "Διόνης. * Διώνης correxerat etiam Matth. Sladus: δὲ pro ἢ M. du Soul. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Jov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest: Schol. Theocr. ad Id. i. 21., Τὸν Πρίηπον Νύμφης Ναΐδος ἢ * Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid si rectius in hoc nostro scholio pro Διώνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio Strabo xiii. p. 879. A., Εἴτε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν θεῶν, ὁρμησάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων. Illa τῶν θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marm. Ant. p. 300. orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνης· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampsaceni, tanti numinis cultores præcipui, persuasissimum habebant, teste Pausan. ix. p. 771." T. Hemsterh. Quod ad Strab. loc. attinet, pro τῶν θεῶν Tyrwhitt. ap. Falc. p. 818. reposuit τὸν θεόν, quod et in Cod. Mosc. reperitur. An leg. Νύμφης Δωδωνίδος? Vid. Heyn. ad Apollodor. iii. 4. 3. Χιόνη quidem Gr. esse nomen non negamus, quippe quod extet in Etym. p. 87. 40., Χιόνη, ὄνομα ἡρωΐδος: Pausan. i. 38. Apollod. iii. 15. Hygin. F. 157., de Chione Boreæ et Orithyiæ filia; Ovid. Met. xi. 300. de Chione Dædalionis filia, Apollini et Mercurio amata; Martial. iii. 34. de scorto famoso. Sed Chionæ mentionem, ubi de Baccho sermo sit, nusquam alibi quam in Theocr. Schol. invenias, atque adeo ibi sine dubio legendum Διώνης pro Χιόνης, et in Luciani Schol. Διώνης pro Διόνης recte emendatum censemus. Homero Dione Veneris mater est, Il. E. 370., Ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη, Μητρὸς ἑῆς, et 381., Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διώνη, δῖα θεάων: Hymn. in Apoll. 92., Θεαὶ δ' ἔσαν ἔνδοθι πᾶσαι, Ὅσσαι ἄρισται ἔσαν, Διώνη τε, Ῥείη τε. Eustath. ad Il. E. p. 558. 14., Ὡς πατρωνυμικὸν ἡ Διώνη ἡ τῆς Ἀφροδίτης μήτηρ· ὡς γὰρ * Ἀκρίσιος * Ἀκρισιώνη, οὕτω πῶς Διὸς Διώνη· εἰ δὲ Διώνης ἡ Ἀφροδίτη, οὐκ οἶδεν ἄρα Ὅμηρος τὴν καθ' Ἡσίοδον ἐκ μηδέων γέννησιν αὐτῆς, καθ' ἣν ἐκεῖνος φιλομηδῆ οἶδεν αὐτήν. Hesiod. Theog. 16., Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην, Ἥβην τε χρυσοστέφανον, καλήν τε Διώνην: v. 353., ἐρατή τε Διώνη, ubi Dione Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος filia dicitur. Etym. p. 280. 41., Διώνη· ἡ θεὸς (Zonar. p. 522., ἡ Ἀφροδίτη), ἀπὸ τοῦ Διός, Διώνη, κατὰ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, ὅτι

αὐτὴ πρῶτον γέγονε (Zonar. l. c., γέγονε πρώτη) γαμετὴ τοῦ Διός, ἢ ἀπὸ τοῦ διδῶ, Διδώνη καὶ Διώνη, ἡ διδοῦσα τὰς τῆς γενέσεως ἡδονάς, ἢ διεύνη τις ἐστίν, ἡ πρώτη * διευνασθεῖσα, ἢ ἀπὸ τοῦ διαίνεσθαι τὸ ὑγραίνεσθαι ἀπὸ τῶν ὑετῶν, ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ γῇ. Orph. in Εὐχῇ 11. Veneris meminit, Ἀφρογενής τε θεά, μεγαλώνυμα δῶρα λαχοῦσα, deinde v. 19. invocat, Λητώ τ' εὐπλόκαμον θείην, σεμνήν τε Διώνην. Ita edidit Herm., sed leg. Λητώ τ', εὐπλόκαμον Θείαν, σεμνήν τε Διώνην. Sic in Fr. viii. e Proclo in Tim. I. v. p. 295. 30., Τίκτει ἡ γῆ λαθοῦσα τὸν οὐρανόν, ὥς φησιν ὁ θεολόγος· Ἑπτὰ μὲν εὐειδεῖς κούρας, ἑλικώπιδας, ἁγνάς, Ἑπτὰ δὲ παῖδας ἄνακτας ἐγείνατο λαχνήεντας· Θυγατέρας μὲν τίκτε Θέμιν καὶ εὔφρονα Τηθύν, Μνημοσύνην τε * βαθυπλόκαμον, Θεῖάν τε μάκαιραν· Ἠδὲ Διώνην τίκτεν, ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν. Apollodor. i. 1., Τηθύν, Ῥέαν, Θέμιν, Μνημοσύνην, Διώνην, Θεῖαν. Secundum Cic. de N. D. iii. 23. Diona Oceani et Tethyos filia ex Jove Venerem tertiam (h. e. quæ Vulcani uxor et Martis mater fuit) peperit. Hygin. in præf. Ætheris et Terræ filiam facit. Vide Theocr. Id. vii. 116. xv. 11. xvii. 36. Eurip. Hel. 1104. Antig. Fragm. xvii. Apollodor. i. 3. 3. At sæpissime hoc nomine ipsa filia Venus appellatur, Ovid. Fast. ii. 461. v. 309. de Ar. Am. iii. 3. Statio ii. Sylv. vii. 2. colles Isthmiæ Diones sunt montis Acrocorinthi in Isthmo, in quibus templum fuit Veneri sacrum. "Διωναίη dicitur Venus a matre Dione, Dionys. "Af." H. St. Thes. Ind. De Pamphylica urbe Aspendo v. 853., Ἔνθα συνεκτονίησι Διωναίην ἱλάονται. Sic in Orphei Argon. v. 1331., Διωναίη Ἀφροδίτη. Vide Gesn. et Forcell. Lex. v. Dionæus. Suidas: Διωναία· ἡ Ἀφροδίτη, καὶ Διώνη ἡ αὐτή. "Epithetum hoc Veneri proculdubio tributum fuit a * Διωνία, quæ erat urbs Cypri, teste Steph. B." Kuster. At et Διωναίη a Διωνία formari non potest, et teste eod. Steph. B. gentile est * Διωνιάται, ὡς * Κυδωνιάται. Rectius ergo statueris, urbem Διωνία nomen a Venere vel Veneris matre Diona adeptam esse. Theocr. Id. xv. 106., Κύπρι Διωναία. Sed et ad Bacchi historiam pertinere Dionam, satis patet. Dionæum antrum ap. Horat. ii. Od. i. extr. est sub Nysa, altero Parnassi jugo, quod Baccho sacrum est. Ita Acron. Hesych. Βάκχου Διώνης· οἱ μὲν * βακχευτηρίας Σεμέλης, οἱ δὲ Βάκχου τοῦ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης· παρόσον διωνυμία (Cod. Ven. διώνυμα) περὶ τὰς θεάς. Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία Ἀφροδίτης παῖδα τὸν θεὸν ἱστορεῖ, ubi pro βακχευτηρίας Palmer. Βάκχου τῆς, Vales. et Is. Voss., * βακχευτρίας. (Hesych. Βακχεία· ἑορτὴ Διονύσου, βακχεύτρια.) "Hujus glossa mutila tantum pars in Lex. Rhetor. Ms. (ap. Bekk. Anecd. Gr. i. 225.) extat, Βάκχου Διώνη· οἱ μέν, βακχεύτριαν Σεμέλης, οἱ δὲ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης. Recte Διώνη et βακχεύτριαν." Ruhnk. in Auct. Emendd. in Hes. Sed fallitur vir doctus, hinc initio Hesychianæ glossæ Διώνη restituendum censens pro Διώνης. Alia enim est ratio Grammatici S. Germ.; alia Hesychii, apud quem verba, quæ statim leguntur, Βάκχου τοῦ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης, vulgatam scripturam satis tuentur. Nec melior est ejusdem viri docti sententia, βακχεύτριαν Hesychio ex cod. Grammat. S. Germ. pro βακχευτηρίας restituentis, cum proculdubio utraque lectio falsa sit. Quid enim? quid rei est Βακχευτρίᾳ, τοῦ Διονύσου ἱερείᾳ, cum Semele? Bacchæ sunt Bacchi ipsius; non Semeles, Bacchi matris. Quonam autem pacto emendandi sint Lexicographi isti, nobis in hac festinatione non liquet. Etiam Valckenaerio ad Ammon. p. 208. (pariter ac Hemsterhusio) nomen Διώνη suspectum est:—"Pro Αἰσύλη in Schol. ad Hom. Il. Σ. 486. Φαισύλη perbene ex Hesiodo restituendum censuit Cantab. Iliadis Editor. [Αἰσύλη habet Villois. Schol., sed Φαισύλη legitur in Tzetzæ Chil. xii. 171.] Aliud ibid. est inter Bacchi nutrices nomen Διώνη, quod ego non dubitanter ita emendandum puto, ut pro Διώνη reponatur Θυώνη· Dione enim Bacchi fuit mater, Thyone, nutrix, uti gravissimus auctor est Panyasis ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας, Καί ῥ' ὁ μὲν ἐκ κόλποιο τροφοῦ θόρε ποσσὶ Θυώνης, ap. Schol. Pindari ad Pyth. iii. 175." Imo in Pseudo-Didymo recte se habet vox Διώνη, quæ et in Villois. Schol. reperitur. Schol. Pindari l. c.: Θυώνην (ὁ Πίνδαρος) τὴν Σεμέλην λέγει—Ἄλλως. Θυώνῃ· τῇ Σεμέλῃ φησί· διωνυμίᾳ γὰρ ἐκέχρητο· εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν Διώνης λέγουσι, ὥσπερ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιγόνῃ, (v. Valck. Diatr. c. xv.) Ἔνιοι δὲ τὴν Θυώνην ἑτέραν τῆς Σεμέλης φασὶ καὶ τροφὸν τοῦ Διονύσου, ὥσπερ Πανύασις. Thyone Bacchi nutrix nusquam alibi quam in hoc Panyasidis versu dicitur; at Semeles, quicquid contradicere videatur Valck., sub nomine Thyones, poetæ et Gr. et Lat. meminerunt. Vide Pind. loc. Hesych. Θυώνη· ἡ Σεμέλη, ubi Cod. Ven. habet ἡ σεμνή. "Memorabilis est Codicis lectio, quam Musurus docte quidem mutavit; nescio tamen, an vere." N. Schow. Dubitare de hac correctione non debebat vir doctus: nam in seq. glossa est, Θυωνίδας· ὁ Διόνυσος παρὰ Ῥοδίοις, ubi Albertius affert ex Oppiani Cyn. i. 27., * Θυωναίῳ Διονύσῳ, (v. ibi Ritterh.) et ex Horatio i. 17. 23., Semeleius Thyoneus. Suidas: Θυώνη· ἡ Σεμέλη, παρὰ τὸ θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. Quod matrem Thyonem in cœlum ex inferis ducit Bacchus, narratum est ap. Diod. S. iv. 25. iii. 62. Apollod. iii. 5. 2. cf. Epigr. Cyzic. 1. Lectionem Διώνη in Schol. Hom. non sollicitandam esse, Valckenaer. docere potuit Strabo viii. p. 503. ed. Falc., Ὑπὸ τούτοις ἐστὶν ἐν τῇ παραλίᾳ δύο ἄντρα, τὸ μὲν νυμφῶν * Ἀντιγριάδων, τὸ δὲ ἐν ᾧ τὰ περὶ τὰς Ἀτλαντίδας καὶ τὴν Δαρδάνου γένεσιν· ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ μὲν ἄλση, τό τε * Διωναῖον, καὶ τὸ * Εὐρυκύδειον. Sic locum restituit Xylander, probante Casaub. Vulgo, Ἰωναῖον—Εὐρυκίδιον. Dione enim, Bacchi nutrix, Atlantis fuit. Sed, ut ex hac digressione ad v. Ἑρμαφρόδιτος revertamur, "Hermaphroditus, Mercurii et Veneris, quorum nomina gerit, filius, Mercurio genitore satus, genitrice Cythere, Nominis ut mixti, sic corporis Hermaphroditus. Hic fuit Androgynus, vir et mulier. Quum adolescens se lavaret in quodam fonte Cariæ, cui inerat Salmacis nympha, illa eum amans amplexa, deos oravit, ut ex ambobus unus fieret, idque factum est. Hinc omnes Androgyni vocantur Hermaphroditi. Martial. vi. 68. Ovid. Met. iv. 383. Extat in Vett. Epigrr. Pithoei p. 8. Pulicis cujusdam acutum epigramma in Hermaphroditum, quod huc referre non piget:—Quum mea me genetrix gravida gestaret in alvo, Quid pareret, fertur consuluisse deos. Mas est, Phœbus ait; Mars femina; Junoque neutrum. Quumque forem natus, Hermaphroditus eram. Quærenti letum Dea sic ait, Occidet armis; Mars, cruce; Phœbus, aquis. Sors rata quæque fuit. Arbor obumbrat aquas; adscendo, decidit ensis, Quem tuleram, casu labor et ipse super. Pes hæsit ramis, caput incidit amne; tulique Femina, vir, neutrum, flumina, tela, crucem. Vide Menagiana T. iv. p. 432. 439. Non. iii. 89. ['Frontem fem. gen. Virg. Et frontem obscœnam rugis arat. Masc. Titin. Setina, Quasi Hermaphroditus fimbriarum frontem gestas, leg. fimbriatum. Plautus ibid., Nam coloratum frontem habet petilis. Mutilus in fine locus est, sed facile corrigendus ex eod. Non. ii. 620., ubi: Plautus Plotino, Nam coloratam leg. coloratum frontem habet petilis labris leg. labris.] Martial. x. 4." Gesner. Thes. L. L. "Referunt Astrologi androgynorum ortus causam, in certum quendam utriusque stellæ, Mercurii Venerisque coitum: inde nomen." Harduin. l. c. Huic notioni favet, quod in Luciani Philopatr. xxiv. T. iii. p. 613. legatur, Ὁ Ἄρης εἰ * τετραγωνήσει τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον; ἡ Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμαφροδίτους ἀποκυήσουσιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἥδεσθε; Hesych. Ἀδαγοοῦς· θεός τις παρὰ Φρυξίν, Ἑρμαφρόδιτος. Vide Jablonsk. supra Lex. Vocc. peregr. p. cxxxviii. a. Pausan. vii. 17.: Νομίζουσί γε μὴν οὐχ οὕτω τὰ ἐς τὸν Ἄττην, ἀλλὰ ἐπιχώριός ἐστιν ἄλλος σφίσιν ἐς αὐτὸν λόγος. Δία ὑπνωμένον ἀφεῖναι σπέρμα ἐς γῆν, τὴν δὲ ἀνὰ χρόνον ἀνεῖναι δαίμονα διπλᾶ ἔχοντα αἰδοῖα, τὰ μὲν ἀνδρός, τὰ δὲ αὐτῷ γυναικός· ὄνομα δὲ Ἀγδιστιν αὐτῷ τίθενται. Vide Jo. Lydum de Mens. p. 89.

"ἙΡΜΑΘΗΝΗ esse dicitur Mercurii et Minervæ statua," H. St. Thes. Ind. Est statua duplex Mercurii et Minervæ; solebant enim Romani Mercurii ac Minervæ statuas conjungere in Gymnasiis, dicareque. Cicero ad Attic. i. 1., Hermathena tua valde me delectat, et posita ita belle est, ut totum gymnasium ἡλίου ἀνάθημα esse videatur. Gesner. Thes. L. L. ἡλίου ἀνάθημα exponit Soli dicatum, illustre, et consuli jubet Spon. i. 4. Turnebi Advers. viii. 24. Manut. ad Cic. Attic. i. 4. Casaub. ad Cic. Attic. i. 1. p. 23. Sed omnino amplectenda est lectio, quam in Msto invenit Grævius, *ejus* ἀνάθημα, aut, quæ propius accedit ad ἡλίου, Casaub. conjectura, *illius* ἀνάθημα, probante Ernestio, quem vide in Ind. Gr. Lat. v. Ἡλίου. Cic. ad Attic. i. 4., Quod ad me de Hermathena scribis, per mihi gratum est ornamentum Academiæ et proprium meæ, quod et Hermes commune omnium, et Minerva singulare est insigne ejus gymnasii. Sic ex Ernestii conjectura dedimus: vulgo legitur, Per mihi gratum est, et ornamentum Academiæ proprium meæ.

* HERMERACLES, Mercurii et Herculis conjunctum signum seu statua. Cic. ad Attic. i. 10., "Signa nostra et Hermeraclas, ut scribis, cum commodissime poteris, velim imponi, et si quod aliud οἰκεῖον ejus loci, quem non ignoras, reperies, et maxime, quæ tibi palæstræ gymnasiique videbuntur esse." "Certe Athenienses," inquit Gesner. Thes. L. L., "Mercurio et Herculi statuas in Gymnasiis ponebant. Testis Athen. xiii. (v. infra ad v. Hermerotes). Sed et Romani aram Herculi communem cum Musis esse voluerunt. Auctor Plut. Probl. lix. (T. vii. p. 125. ed. Reisk., Διὰ τί κοινὸς ἦν βωμὸς Ἡρακλέους καὶ Μουσῶν; ἢ ὅτι γράμματα τοὺς περὶ Εὔανδρον ἐδίδαξεν Ἡρακλῆς, ὡς Ἰόβας ἱστόρηκε· καὶ τὸ πρᾶγμα σεμνὸν ἐνομίζετο, φίλους καὶ συγγενεῖς διδασκόντων. Ὀψὲ δ' ἤρξαντο μισθοῦ διδάσκειν· καὶ πρῶτος ἀνέῳξε γραμματοδιδασκαλεῖον Σπόριος Καρβίλιος ἀπελεύθερος Καρβιλίου τοῦ πρῶτον γαμετὴν ἐκβαλόντος.) Cf. Spon. i. 4. Lex. Pitisc. item interpretes Cicer. loc. c."

* HERMEROTES, Signa composita ex Herme i. Mercurio et Cupidine, qui Ἔρως Græcis dicitur, quibus prisci exprimebant amori conjunctam esse eloquentiam debere. Plin. xxxvi. 5.:—'Pollius Asinio, ut fuit acris vehementiæ, sic quoque spectari monumenta sua voluit. In iis sunt Centauri Nymphas gerentes Archesitæ [l. Arcesilai], * Thespiades Cleomenis [i. e. Musæ Thespias, Bœotiæ oppidum, incolentes], Oceanus et Jupiter Entochi, Hippiades Stephani, Hermerotes Taurisci, non cælatoris illius, sed Tralliani.' Vide Spon. i. 4. Gyrald. Synt. Deor. ix. "Hermerotes, sic libri omnes. Mercurii et Cupidinis simul juncta in uno lapide simulacra. Sic Hermathena, de qua nos alibi, Mercurium et Minervam indicat. In uno lapide tria interdum numina copulata esse Philodemi de Panos effigie Epigramma testatur, (in Anthol. T. ii. p. 78. ed. Jacobs.), Τρισσοὺς ἀθανάτους χωρεῖ λίθος· ἁ κεφαλὰ γὰρ Μανύει Πᾶνα τὸν αἰγόκερων, Στέρνα δὲ καὶ νηδὺς, Ἡρακλέα, λοιπὰ δὲ μηρῶν Καὶ κνήμης Ἑρμῆς ὁ * πτερόπους ἔλαχε. Θύειν ἀρνήσῃ, ξένε, μηκέτι· τοῦ γὰρ ἑνός σοι Θύματος οἱ τρισσοὶ δαίμονες ἁπτόμεθα." Harduin. "Scriptum est in statuam, quæ simul Pana, Herculem, et Mercurium referebat. Winkelmann. Monim. Ined. T. ii. p. 48. hoc non de una, sed de pluribus statuis accipiebat, un *groppo*, in quo sibi non assentientem habet Heynium in Comment. x. p. 90., qui animadvertit, hoc signum male cum Hermerote confundi ab Harduino l. c. De more veterum plurium deorum signa in unum conflandi egit Huetius ad h. l. p. 32. Huic mori fortasse locum dedit nobilissima apud Hom. descriptio Il. B. 479., μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων, Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ, Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι." Jacobs. Vir hic doctus non animadvertit se, dum ab Heynio stat, Harduinum Philodemi signum cum Hermerote male confundere credente, ad Huetii sententiam, eodem hoc ipso modo rem explicantis, lectores suos remisisse. Huetii enim verba sunt hæc:—"Mos fuit veterum, signa plurium Deorum in unum conflare. Hinc Hermeraclæ, * Hermopanes [Ἑρμόπαν, ανος, ὁ, vide Schneid. Lex.] Hermerotes, * Hermanubies. Scio sic esse dicta simulacra quædam, quod infima parte in quadratam basin desinerent, qua figura Mercurii statuæ proponi sæpe solebant, et Hermæ appellabantur. At aliqua etiam, quorum nominibus inerat Hermæ nomen, integra erant, nec a quadrata basi, sed a Mercurii specie nomen ejus retinebant. Hujusmodi fuit simulacrum a Philodemo hic celebratum. Plurium etiam

κουροτρόφον, • οὐρεσιφοίτιν, Λισσομένοις κούρην τελεταῖς ὁσίῃσι παρεῖναι, Βουκόλῳ εὐμενέουσαν ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ. Lucian. Necyom. ix. T. i. p. 468., Περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλώδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες· ἡγεῖτο δὲ ὁ • Μιθροβαρζάνης· βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν· ὁ δὲ Μάγος ἐν τοσούτῳ δᾷδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, καὶ • Νυχίαν Ἑκάτην, καὶ Ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. " Apparet satis desumtum ex vetusto carmine, et esse hexametrum, quod mutare Lucianus non solet, idque ut recipiamus, puto legendum, Ἑκάτην, καὶπεινὴν Περσεφόνειαν." Jac. Gronov. Hesiod. Theog. v. 768., Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης, ubi J. G. Grævius hæc notavit:— " Est hoc proprium Proserpinæ epitheton. Hom. Il. I. (v. 569.), Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. Proclus superius ad Ἔργα (v. 643.), Αἰνεῖν δέ τινες παραιτεῖσθαι παρέλαβον, ὥσπερ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. Restituenda h. v. Luciani Necyom. l. c." " Secuti sumus emendationem cl. Grævii, et ante eum Vorstii, de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. ἐπεινὴν, quod prope ad veram accedit: καιπεινὴν P." M. du Soul. " Quum epith. αἰπεινὴ, quamvis vox sit bene Græca, Proserpinæ nullo pacto conveniat, optime Grævius tale restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud Homerum, quem ubique Noster imitatur, in frequenti est usu, atque adeo in ipsa Νεκυομαντείᾳ, Od. A. v. 47., (Ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ,) unde jam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vide Od. K. v. 491., (Εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης), v. 534., (Ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ), et v. 564., (Εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης)." T. Hemsterh.] " Ἐπαινὴ Hesych. ἐπαινετὴ, ἢ δεινὴ καὶ φοβερά: procul dubio respicienti " ad hoc hemistichium Hom. Il. (I. v. 457.), ἐπαινὴ " Περσεφόνεια. Hoc ipsum ἐπαινὴ Schol. Hesiodi " (imo Hom.) exponit et ipse ἐπίφοβος, δεινὴ, Horrenda, Atrox: quoniam αἰνὸν dicitur τὸ δεινὸν, " sed addens, per antiphrasin quoque sic cognominatam dici posse ἣν οὐκ ἄν τις ἐπαινέσειεν, vel hyperbolice ἣν ἄν τις ἐπαινεῖν παραιτήσαιτο. [Eadem " verba et in Villoisoni Schol. sunt.] Plut. et aliam " affert expositionem. Nam in Lib. de Aud. Poem. " p. 39 (=80. T. vi. ed. Reisk.), quum dixisset in " hoc Hesiodeo (E. κ. H. v. 641.), Νῆ ὀλίγην αἰνεῖν, " τὸ ἐπαινεῖν positum pro παραιτεῖσθαι, subjungit, " ita et ἐπαινὴν Περσεφόνειαν quosdam dictam velle " quasi παραιτητὴν, Recusandam vel Deprecandam." H. St. Thes. Ind. [" In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimæ, quarum usus post Homerum pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum Schol. explicat ad Il. I. v. 457, Duplicem interpretationem adnotavit Hesych. Ἐπαινή· ἐπαινετὴ, ἢ δεινὴ καὶ φοβερά. Aliam Eust. ad Od. K. p. 1665. 6., Ἔστι δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἡ (vulgo ἢ) αἰανὴ, τουτέστιν ἐν σκότει διάγουσα, ἢ μᾶλλον, αἰνὴ ἢ δεινὴ, πλεοναζούσης καὶ νῦν προθέσεως, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. (Adde eund. ad Il. I. p. 763. 46., Ἐν δὲ τῷ ἐπαρὰς, πλεονάζει ἡ πρόθεσις, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπιβουκόλος, καὶ ἐπίουρος, καὶ μετ' ὀλίγα εὐθὺς, ἐπαινὴ Περσεφόνεια, ἡ αἰνὴ, τουτέστι δεινὴ, et 64., Ἐπαινὴ δὲ, οὐ μόνον ἡ αἰνὴ ὡς ἐρρέθη, ἀλλὰ καὶ ἡ αἰανὴ διὰ τὸ ἐν σκότῳ εἶναι.) Quod ex Proclo ad Hesiod. Ἔ. κ. Ἡ. v. 641. Grævius adtulit, ille sine dubio sumserat a Plutarcho, cujus commentarios Hesiodeos pœne totos sibi vindicavit. Audi Plut. περὶ Παιδ. Ἀγ. (imo, Πῶς δεῖ τὸν Νέον,) p. 23. A., Οὕτω δὲ καὶ τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοί φασιν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι. Marcell. Empir. c. xv. p. 112., si os, aliudve quid hæserit faucibus, hos versus dicendos in aurem ejus, qui offocabitur, præcipit, Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἄϊδος πέμψειεν ἐπαινὴ Περσεφόνεια. Sunt autem plane Homerici, nam præter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam Poetæ numeri mirifice valebant, ex Od. A. v. 633.: hoc solum discrimen interest, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγαύη, neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscæ lectionis fidem conservet. (Vide Clark. et Ernest. Vulgatæ lectioni omnino favet, quod idem epitheton ἀγανὴ bis in hoc ipso libro Proserpinæ tribuatur, nempe v. 212., Ἦ τί μοι εἴδωλον τόδ' ἀγανὴ Περσεφόνεια, et v. 225., Ὦρτυνεν γὰρ ἀγανὴ Περσεφόνεια.) Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud Diacon. Alleg. Theog. Hesiodi p. 268., Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, Τριοδῖτιν ἐπαινήν: vulgo scribitur ἐφανὴν, quod nullius est pretii." T. Hemsterh. ad Lucian. l. c. " Pro ἐφανὴν, quod nihili esse putarem, posui ἐραννὴν, epitheton, quod, si minus Hecatæ, certe Lunæ ac Triviæ convenire, nemo temere negaverit. Sed totus versus sic, ut conjeceram, legitur in Εὐχῇ v. 45." Gesner. ad Orph. Fragm. xxxiv. T. ii. p. 490. De præclara hac Hemsterh. emendatione silet et Hermann.]

[Apollon. R. iii. v. 1207., Πηχύιον δ' ἄρ' ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας Νήησε σχίζας, ἐπὶ δ' ἀρνειοῦ τάμε λαιμὸν, Αὐτόν τ' ἐν καθύπερθε τανύσσατο· δαῖε δὲ • φιτροὺς, Πῦρ ὑπένερθεν ἰείς, ἐπὶ δὲ μιγάδας χέε λοιβὰς, Βριμὼ κικλήσκων Ἑκάτην ἐπαρωγὸν ἀέθλων. Καί ῥ' ὁ μὲν ἀγκαλέσας πάλιν ἔστιχεν· ἡ δ' ἀίουσα Κενθμῶν ἐξ ὑπάτων δεινὴ θεὸς ἀντεβόλησεν Ἰροῖς Αἰσονίδαο· πέριξ δέ μιν ἐστεφάνωντο Σμερδαλέοι δρυΐνοισι μετὰ πτόρθοισι δράκοντες· Στράπτε δ' ἀπειρέσιον δαΐδων σέλας· ἀμφὶ δὲ τήν γε Ὀξείῃ ὑλακῇ χθόνιοι κύνες ἐφθέγγοντο. " Nescio an huc referri debeat Varronis Ata-

Deorum atque adeo omnium signa inerant in Hierapolitanis imaginibus Syriæ Deæ et Apollinis, quarum meminerunt Lucian. et Macrob. Ad earum quoque exemplum fabricatum fuit Myobarbum Ausonii, de quo nos alibi fuse egimus." Athen. xiii. p. 561. d., Ἔτι δὲ καὶ οἱ τοῦτον (Zenone Citieo) πρεσβύτεροι κατὰ φιλοσοφίαν σεμνόν τινα τὸν Ἔρωτα καὶ πάντῃ αἰσχροῦ κεχωρισμένον ᾠδεσαν. Δῆλον δὲ τοῦ κατὰ γυμνάσια αὐτὸν • συνιδρῦσθαι Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ, τῷ μὲν λόγου, τῷ δὲ ἀλκῆς προϊστῶντι· ὧν ἐπιθύντων φιλίᾳ τε καὶ ὁμόνοια γεννᾶται, δι' ὧν ἡ καλλίστη ἐλευθερία τοῖς ταῦτα μετιοῦσιν συναύξεται. Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἀπέσχον τοῦ συνουσίας τινὸς διαλαβεῖν προιστάναι τὸν Ἔρωτα, ὥστε, τῆς Ἀκαδημίας • ἐκθέλοντι τῇ Ἀθηνᾷ καθιερωμένης, αὐτόθι τὸν Ἔρωτα ἱδρυσάμενοι συνθύουσιν αὐτῇ. Ubi Casanb.:—" Ait Amorem in Gymnasiis solitum συνιδρῦσθαι Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ. Notabunt studiosi de Cupidine; non enim passim obvium. At Mercurium et Herculem ornamenta fuisse omnium gymnasiorum, passim testantur Græci, et M. Tullius ad Attic. (i. 10.) Itaque fuerunt, qui unum ex duobus signum conficerent: Hermeraclam vocat idem Tullius." Mirum sane est Casanb. Schweighæuserique diligentiam effugisse et Plinii Hermerotes, et hæc Plutarchi verba in Conj. Præc. T. vi. p. 523. ed. Reisk., Καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τῇ Ἀφροδίτῃ τὸν Ἑρμῆν συγκαθίδρυσαν, ὡς τῆς περὶ τὸν γάμον ἡδονῆς μάλιστα λόγου δεομένης. " Quod hic (i. e. in lapide quodam honori Antinoi dedicato) nominatur • Antinous, σύνθρονος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θεῶν, deorum Ægypti consessor et consors, illud significat: urbem de hujus nomine • Antinoum sive • Antinoopolin in Thebaide jussu Hadriani appellatam, non a fundamentis fuisse novam factam, sed ejus gratia instauratam, et quasi denuo conditam, cum esset ante is locus alii numini consecratus. • Besam deum illum et urbem quoque priores vocabant: quam appellationem diu etiam postea retinuerunt Ægyptii, altera Græcis relicta. Propterea fuere qui de duobus unum nomen componerent, et oppidum istud • Besantinoum appellarent. Photius patriarcha, de Helladio scriptore Ægyptio, Οὗτος ὁ συγγραφεὺς ὁ ταῦτα συνταξάμενος, γένος μὲν Αἰγύπτιος ἦν, πόλεως δὲ τῆς Ἀντινόου, ἢ, ὡς αὐτὸς ἐπιγράφει, Βησαντινόου. Duorum numinum appellationes in unam conflatæ, ut in Hermeraclas, Hermathenas, • Heraclammon, • Hermammon." Casanb. in Spartian. p. 28. c. ed. 1620.

Sed non satis vim vocabulorum, Hermathena, Hermeracles, Hermerotes etc. percepisse viri docti videntur, interpretantes modo duorum numinum statuas in unam conflatas, modo duorum numinum statuas in una eademque basi positas, modo duorum numinum simulacra simul juncta in uno lapide. Hermathena (et sic de ceteris id genus vocabulis censendum est,) non Mercurii et Minervæ statuam significat, in qua utriusque forma effingatur integra, sed in qua forma et Dei et Deæ dimidiata videatur, parte superiore illum, parte autem inferiore hanc referente. Hoc satis patet ex Philodemi Epigr. ubi describitur statua paganicam quandam trinitatem exhibens, i. e. tres personas in uno numine, (vide quæ de Etiicorum Trinitatibus scripsit Barker. in *Class. Journ.* N. v. p. 125. etc.) nempe capite Panis cornigero, pectore ventreque Herculis, Mercurii autem femore et suris. Patet porro id ex voce Hermaphroditus similiter composita, quæ de una eademque persona, sed natura duplici, et virili et muliebri, prædita, dicitur, et denique ex voce Besantinous, quæ non de duabus urbibus ponitur in unam conflatis, sed de una eademque urbe, adeo Antinoi gratia instaurata et quasi denuo condita, ut pro veteri Besæ nomine apud quosdam Besantinous diceretur, duorum numinum, Antinoi et Besæ, appellationibus in una junctis.

cini versus apud Nonium in Angues: Cujus ut adspexit torta caput angue revinctum. Quernis ramis et serpentibus coronari solitam fuisse Hecaten, ostendit Schol., adlato cantici fragm. e Sophoclis Ῥιζοτόμοις, quod a præstantissimo Valckenaerio Diatrib. Eurip. p. 167. maximam partem emendatum hic proponam: Ἥλιε δέσποτα, Καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς Εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος,[1] τῷ δι' Οὐλύμπου Πολλὴ φέρεται καὶ γῆς, καίουσ' Ἱερᾶς τριόδους, στεφανωσαμένη Δρυσὶ καὶ πλεκταῖς Ὠμῶν σπείρησι δρακόντων. Virg. Æn. vi. 256., Sub pedibus mugire solum, et juga cœpta moveri Sylvarum, visæque canes ululare per umbram, Adventante dea. Seneca Trag. in Œdip. v. 569., Latravit Hecates turba; ter valles cavæ Sonuere mœstum; tota succusso solo Pulsata tellus. Theocr. in Pharmaceut. (ii. 35.), Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται· Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι. In Hecates comitatu semper memorantur canes, quod illi sacrum fuit animal, ideo Ἑκάτης ἄγαλμα a nescio quo poeta dictum. Ipsam quoque Deam canino capite finxerunt veteres: has ob causas Orpheo Σκυλακῖτις, Lycophroni * Κυνοσφανὴς appellatur." Brunck. Locus est hic: Ζήρινθον ἄντρον τῆς κυνοσφανοῦς θεᾶς (leg. θεοῦ ex Codd. et Schol. Nicandri v. 460.) Λιπὼν, ἐρυμνὸν κτίσμα Κυρβάντων, * Σάον,[2] ubi "κυνοφαγοῦς Vat. 1421. Alex. et Cas. Chart. κυνοσφάγου alii, κυνοσφάγους Seld. κυνοσγανοῦς (κυνοσφανοῦς) impressi, aliique." Sebastiani Varietas

[1] "Non ausim ἔγχος cum Scalig. in φέγγος mutare, quia novator est Sophocles etiam in voce ἔγχος, in qua vide Etym. M. p. 313. 3." L. C. Valck. Diatr. in Eurip. Dram. Reliqq. p. 167. Locus est hic: Ἔγχος· τὸ δόρυ, παρὰ τὸ ἔχω ἔχος καὶ ἔγχος. Ἰστέον ὅτι ἔγχος καὶ ξίφος καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὅμηρος, (sed vide Eustath. mox citandum,) ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον, Τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται, καὶ τὸ πῦρ, οἷον, Ἔγχος ἱέμενος, τὸ τὴν ὁρμὴν ἔχον. "Videtur neutro gen. scripsisse ἱέμενον, seu ἱέμνον, ut innuit expositio, ὁρμὴν ἔχον." Sylburg. Brunckius in Lex. Sophocl., vel ex sua conjectura, vel Sylburgio monitus, dedit Ἔγχος ἱέμενον, suspicaturque non sine veri specie locum hunc ad illud pertinere Ῥιζοτόμων fragmentum, quod nobis servavit Schol. Apollon. R. An pro ἱερὸν, ut legitur in Schol. edito pariter atque in Schol. ex Cod. Par., reponendum ἱέμενον, ex Etymol.? Judicent rei metricæ periti. Ceterum, quod Sophocles in voce ἔγχος novator sit, præter Etym. a Valck. laudatum, docet Eustath. ad Il. Γ. p. 422. 6., Ἔγχος μὲν οὖν ἐνταῦθα καὶ ἐγχείας, πολλάκις φησὶ, δόρυ δὲ οὐδὲ εἰσάπαξ, καὶ ἴσως αὗται μὲν ὀρεκταὶ, ἐκεῖνα δὲ καὶ ἀφίεντο, τυχὸν δὲ καὶ τῷ μήκει διέφερον· διὸ καὶ περὶ τῶν μονομάχων τούτων, φησὶν ὅτι μακραῖς ἐγχείαις μαχήσονται, et v. 34., Δύναται δὲ δολιχόσκιον ἔγχος λέγεσθαι, καὶ πρὸς διαστολὴν ξίφους, ἔγχος γὰρ καὶ τὸ ξίφος παρὰ τοῖς τραγικοῖς: ad Il. E. p. 604. 1., Καὶ ὅτι ἔγχος οὐ μόνον δόρυ δηλοῖ, ἀλλά που καὶ ξίφος, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, δῆλόν ἐστιν: et ad Il. Z. p. 644. 45., * Σκοπητέον δὲ εἴπερ τὸ ἑνδεκάπηχυ καὶ πρὸς διαστολήν τινα εἴρηται, καὶ σαφήνειαν, ὡς ἔγχους δυναμένου καὶ τοῦ ξίφους λέγεσθαι. Σοφοκλῆς γὰρ ἔγχος περιπετὲς εἰπεῖν ἐτόλμησεν, ᾧ περιπέπτωκεν Αἴας, ξίφος ὂν ἐκεῖνο πάντως. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ τολμηρῶς ἔφη ἐν τῷ, Ἔγχος ἔχθιστον βελῶν, ὡς δοθὲν ὑπὸ ἐχθροῦ τοῦ Ἕκτορος· δῆλον δὲ ὡς οὔτε Ἕκτωρ δόρυ ἔδωκεν Αἴαντι, ὃ ταυτίζεται πρὸς ἔγχος, καὶ ὅτι οὐ βάλλεται ἔγχος τὸ κατὰ τὸ ξίφος· ἐκβολίαν γὰρ ἡ τοῦ βέλους λέξις δηλοῖ. Ἴσως οὖν καὶ ἐπ' ἀμφοῖν τετόλμηκεν ὁ Σοφοκλῆς καινότερον. His addi potest locus, qui legitur in Œdip. Theb. v. 167., Ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ φέρω Πήματα· νοσεῖ δέ μοι πρόπας Στόλος· οὐδὲ νῷ (sic Suid. et Schol. sicque edidit Elmsleius, vulgo οὐδ' ἔνι) φροντίδος ἔγχος, Ὧι τις ἀλέξεται. Schol. Ἔγχος· * ἀλληγορικῶς ἡ βοήθεια, παρὰ τὸ ἔχεσθαι, οἷον, οὐκ ἔνεστι τῷ νῷ τῆς φροντίδος ἔγχος, τουτέστι, τὸ διὰ τῆς βουλῆς καὶ προμηθείας γινόμενον ἀλέξημα καὶ ἀμυντήριον. Hinc sua sumsit Suid. V. quæ de h. l. scripsit E. H. Barker. in Class. Journ. N. xv. p. 397.

[2] Scholia Tzetzæ: Κτίσμα Κυρβάντων· τὸ * Σάον σπήλαιον Θρᾳκικὸν τῆς Ῥέας ἢ τῆς Ἑκάτης τῆς δεχομένης εἰς θυσίαν τοὺς κύνας, ubi nota τὸ Σάον, pro ὁ Σάος. "Absunt a nostris, et sane bene abesse possunt, cum eadem jam antea dicta sint. E glossa videntur adjecta." Müller. Dixerat quidem Tzetzes, Θύουσι δὲ αὐτῇ κύνα, at non dixerat, Τὸ Σάον σπήλαιον Θρᾳκικόν. E glossa tamen esse adjecta cum Müllero censemus, præsertim cum nusquam alibi Σάον τὸ legatur. Nicandri Ther. v. 458.: Εἴ γε μὲν Ἡφαίστοιο χαλαίποδος ἐν πτυχὶ νήσου Βήσεαι ἠὲ * Σάμον δυσχείμερον (lege cum Bentleio, probante Schneid., Σάμου δυσχειμέρου), αἵ τ' ἐνὶ κόλπῳ Θρηϊκίῳ βέβληνται, ἑκὰς * Ῥησκυνθίδος Ἥρης, Ἕβρος ἵνα * Ζωναῖά τ' ὄρη χιόνεσσι φάληρα, Καὶ Δρύες * Οἰαγρίδαο, τόθι (τό τε Bentl. probante Schneid.) Ζηρύνθιον ἄντρον, Δήεις κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας, ὅν τε λέοντα Αἰόλον αὐδάξαντο, * περίστικτον φολίδεσσι· Τοῦ πάχετος μῆκός τε πολύτροπον (sic edidit Schneider., sed vulgatam scripturam πολύστροφον, etiam Schneidero in Cur. poster. p. 244. probatam, bene exposuit Schol. beneque vertit Gorræus, Corporis haud unus monstro modus,) αἶψα δὲ σαρκὶ Πυθεδόνας κατέχευε δυσαλθέας· αἱ δ' ἐπὶ γυίοις Ἰοβόροι βόσκονται· ἀεὶ δ' ὑπὸ νηδύσιν ὕδρωψ Ἄλγεσιν * ἐμβαρύθουσα μέσον κατὰ ὀμφαλὸν ἵζει. Ἤτοι ὅτ' ἠελίοιο * θερειτάτη ἵσταται ἀκτὶς, Οὔρεα μαιμώσσων * ἐπινίσσεται ὀκριόεντα, Αἵματος ἰσχανόων, καὶ ἐπὶ κτίλα μῆλα δοκεύων, Ἢ Σάον ἠὲ * Μοσύχλου ὅτ' ἀμφ' ἐλάτῃσι μακεδναῖς Ἄγραυλοι ψύχωσι, λελοιπότες ἔργα νομάων, κ. τ. λ. Scholia: Ἡφαίστου δὲ νῆσον τὴν Λῆμνον, καὶ Ὅμηρος, Κάππεσεν ἐν Λήμνῳ. Σάμον δὲ δυσχείμερον τὴν Σαμοθρᾴκην λέγει. Ῥησκυνθίδα τὴν Ἥραν λέγει ἀπὸ * Ῥησκύνθου, ὄρους Θρᾴκης, ὅπου ἱερόν ἐστιν αὐτῆς, ἐξ οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχεν. Ἔστι δὲ τῆς Ἥρας καὶ * Ὑντίνου Ἀπόλλωνος ναὸς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Τῆς Αἴνου δὲ πλησίον ἐστὶν ὁ ποταμὸς Ἕβρος· οὐ μακρὰν δὲ τοῦ ποταμοῦ ἐστιν ἡ Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν αἱ Ὀρφέως Δρύες εἰσὶν, πρὸς ἃς πόλις ἐστὶ * Ζηρύνθιον, ἐν ᾗ τὸ ἄντρον. Οἰαγρίδην δὲ τὸν Ὀρφέα λέγει. * Οἴαγρος γὰρ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Ἄλλοι δὲ τὸ Ζηρύνθιον ἄντρον ἐν Σαμοθρᾴκῃ φασὶν εἶναι. Λυκόφρων· Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς (sic Schneid.; sed vulgo θεοῦ, recte, ut supra monstravimus), ὅ ἐστι σπήλαιον τῆς Ἑκάτης——Καὶ ὁ Σάος καὶ ὁ Μόσυχλος ὄρη εἰσὶ τῆς Σάμου· μέμνηται δὲ τούτων τῶν τόπων ἐν Λήμνῳ τε καὶ Σαμοθρᾴκῃ, τὰς νήσους ἑκατέρων ἀπὸ τούτων σημαίνων. Ἐκαλεῖτο δὲ Σάος καὶ ἡ ὅλη Θρᾳκικὴ Σάμος. Μόσυχλος δὲ ὄρος τῆς Λήμνου, ὡς Ἀντίμαχος, Ἡφαίστου πυρὶ εἴκελον, ἥν ῥα τιτύσκει Δαίμων ἀκροτάτης ὄρεος κορυφῇσι Μοσύχλου. Καὶ Ἐρατοσθένης φησὶ, Παμφαίνεσκε * Μοσυχλαίῃ φλογὶ ἶσον. "Ignivomum illum montem fuisse, ex ipsis Antimachi versibus, et Eratosthenis fragm. discimus, et satis nota aliunde tota Lemnus propter ignis subterranei explosiones; notus Lemnius pater. Εἴκελον, ἣν relata fuerunt ad φλόγα aut simile quid, nisi potius fuit ὅ ῥα, ubi vi sequentis consonæ articulus produci potest. Δαίμων, h. θεὸς, de Vulcano intelligo. Is τιτύσκει, projicit, eructat ignem, quod activum exquisitius positum pro medio, quo Homerus utitur de eadem re, Il. Φ. v. 342., Ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ. Scholion vel turbatum est, vel in principio post ὄρη εἰσὶ τῆς Σάμου addendum καὶ Λήμνου. Hesych. * Μόσυχλον· ὄρος Λήμνου, [ubi, si exemplaria mendo careant, nota Μόσυχλον, τὸ, non, ut in Schol. ad Nicandri Ther., Μόσυχλος, ὁ.] De montibus illis, Sao et Mosychlo, apud alios nihil memoratum legi præter Nicandrum, quem conf. etiam v. 458, 9. Hinc fragmento nostro pretium aliquod accedit. Sai montis mentio latet fortasse obliterata in Hesych. v. Σάμου ὑλήεσσης——καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ὄρος, et citato ibi Schol. min. Il. N. v. 12., ubi nunc legitur, Τῆς Σαμοθρᾴκης· τὸ μέν τοι ἐν αὐτῇ ὄρος * Σαώκη καλεῖται. Habemus tamen Saocen montem et apud Plin. H. N. iv. 12. med. [Recte omnino se habet vox Σαώκη apud Pseudo-Didym. et Saoce apud Plin. ubi Harduin. hæc notavit:—'Ita libri omnes, Hermolaus tamen libentius Sao agnoscit ex Nicandro—, at receptam lectionem defendit Hesych. qui et ipsam insulam eo nomine quondam appellatam tradit, ex monte haud dubie cognomine: * Σαωκίς· ἡ Σαμοθρᾴκη οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον. Didymus vero et montem ipsum nominat—Item Geopon. auct. ii. 5.' (imo 6, 10., ex Democrito, Τὰς δὲ ἀφ' ὑψηλῶν τόπων πηγὰς φερομένας λέγουσι, διὰ τοὺς ὑπερκειμένους τόπους, παρακειμένου τοῦ λεγομένου Σαώκους, καὶ ἔχοντος οὐ μακρὰν τῆς κορυφῆς τόπους τραχεῖς καὶ φαραγγώδεις, καὶ δυναμένους τὰ πλεῖστα τῶν οὐρανίων ὑδάτων δέχεσθαι, ubi nota gen. Σαώκους, a * Σαώκης. Alibi non Saoces, sed Saoce mons ille dicitur. Scholia Veneta ad Il. N. v. 12.: Οὐκ ἀπίθανον δὲ ἡ χωρὶς τοῦ μ γραφὴ, Σάον, ἀντὶ τοῦ Σάμου· τὴν γὰρ Σαώκην τὸ ὄρος φησὶ παραδηλοῦσθαι. Σάμιοι (adde οἱ ex Pseudo-Did.) ἐν Ἰωνίᾳ μετὰ διακοσιοστὸν ἔτος, τὸν Τρωϊκὸν (leg. ut in Pseudo-Did. μ. δ. καὶ ἔννατον ἔ. τῶν Τρωϊκῶν, cf. Eustath. p. 817. 16., μετὰ διακοσιοστὸν ἔτος τῶν Τρωϊκῶν, καὶ μικρόν τι πρὸς,) χρησμὸν ἔλαβον περὶ (leg. παρὰ, ut in Pseudo-Did.) τοῦ Πυθίου εἰς τὴν ἐν Τρῳάδι Θρᾴκην μετοικῆσαι, ἀφ' ὧν ἡ Σαμοθρᾴκη (adde ex Pseudo-Did. προσηγορεύθη. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀπολλοδώρῳ.) Σάμου οὖν Θρηϊκίης, τῆς Σαμοθρᾴκης· τὸ δὲ ἐν αὐτῇ ὄρος, Σαώκη. 'De nomine utique traditum falso: quandoquidem nomen Sami jam in Homero eod. loco occurrit.' Heynius ad Apollod. Fragm. p. 429. Si vir doctus Eustath. cum Pseudo-Didymo et Scholiis Venetis contulisset, nobiscum forte statuisset vel Apollodori mentem minus recte percepisse Pseudo-Did. et Schol. Ven., vel glossas, quæ apud eos hodie leguntur, mutilas ad nostra tempora pervenisse: Eustath. enim, Ἰστέον δὲ, inquit, ὅτι Θρηϊκίη λέγεται ἡ Σάμος αὕτη πρὸς διαστολὴν ἑτέρας τῆς Ἰωνικῆς, ἤδη δὲ καὶ τῆς ἐν Ὀδυσσείᾳ * Κεφαλληνιακῆς, καὶ ὅτι ἡ Θρᾳκικὴ αὕτη κατὰ τὸν Γεωγράφον Σάμος καλεῖται, διὰ τὸ ὕψος, * σάμοι γάρ φησι τὰ ὕψη, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ δηλοῦται. Θρηϊκίη δὲ ἡ τοιαύτη, ἢ διὰ τὸ * ἀντιπαρακεῖσθαι τῇ κατὰ Θρᾴκην χέρσῳ, ἢ ἀπό τινων Θρᾳκῶν οἰκησάντων ἐκεῖποτε. Λέγει δὲ ὁ Γεωγράφος καὶ ὅτι Σάμιοι ἐκ Μυκάλης πάλαι ᾤκισαν ἐν αὐτῇ, ἐρημωθείσῃ κατὰ ἀφορίαν καρπῶν, ὥστε καὶ οὕτω κληθῆναι Σάμον. Ἄλλοι δὲ περὶ τῆς τοιαύτης μετοικίας, φασὶν ὅτι Σάμιοι ἐξ Ἰωνίας μετὰ διακοσιοστὸν ἔτος τῶν Τρωϊκῶν, καὶ μικρόν τι πρὸς, εἰς τὴν Σαμοθρᾴκην μετῴκισαν· ὡς μὴ ἂν διὰ τοὺς τοιούτους Σαμίους κληθῆναι Σαμοθρᾴκην, ἀλλὰ μάλιστα διὰ τὰς πρώτας δύο αἰτίας.] Quod postea adscribit Nicandri Schol. longius patuisse Sai appellationem, atque etiam omni Samothraciæ datam, advocandus huc erit Eustath. ad Dionys. P. v. 533., qui, tradita vulgata ratione, qua * σάμους veteri sermone τὰ ὕψη valuisse, indeque insulæ nomen venisse putabant, [cf. Idem loco jam a nobis citato, et ad Il. Ω. p. 1340. 14., et Bochart. Geogr. S. i. 8. p. 377—8., voci σάμος pro celso Phœniciam originem tribuens,] sic pergit: Οἱ δέ φασιν, ὅτι Σάμος λέγεται ἡ Θρᾳκία, οἱονεὶ Σάος τις, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ, Σάμος, ἀπὸ Σαΐων, ἔθνους παλαιοῦ οἰκήσαντος αὐτὴν, οὗ μέμνηται καὶ Ἀρχίλοχος, ὁμολογῶν ἄχραντον τὴν αὐτοῦ ἀσπίδα ἐν τῇ φυγῇ πολέμου ῥίψαι παρ' αὐτοῖς. Postrema habet ex Strabone x. p. 457=702., ubi noti versus Archilochi adscripti sunt. Saum vetustius insulæ fuisse nomen, docebit quoque Diod. S. iv. 47. [v. 48.], a levi mendo purgatus. Dixerat ibi primum, Τὴν Σαμοθρᾴκην ἔνιοι μέν φασι τὸ παλαιὸν Σάμον ὀνομασθῆναι, mox aliorum sententiam allaturus pergit, Ἔνιοι δέ φασι τὸ παλαιὸν Σάμον νῆσον καλουμένην, διὰ τοὺς ἀποικισθέντας ἔκ τε Σάμου καὶ Θρᾴκης, Σαμοθρᾴκην ὀνομασθῆναι. Posteriore loco proculdubio scrib. Σάον, quo Diodorus ipse ducit, cap. seq. Saonem aliquem prodens, qui ab insula nomen suum acceperit. [Teste Wesseling. Cod. Vat. habet Σαόν-

Lectionis. "* Κυνοσφαγοῦς, Cui canes mactantur. Hanc lectionem, cui omnes nostri Codd. consonant, jam Reinesius ante Sebastian. adscripsit margini ed. Canteri, quæ est in Bibl. Cizensi; priores enim editt. omnes legunt male κυνοσφανοῦς. Inepte interpretati sunt Canter. et Sebast. adeo ipse Reichard., a Cantero deceptus, *canirorœ*, nam non a φάγω, sed a σφάττω derivatur. Cf. Reines. Varr. Lect. p. 57." Müller. Adde Berkel. ad Steph. B., * Ζήρινθος (pro quo Müller. l. c. reponit * Ζήρυνθον)· πόλις καὶ ἄντρον Ἑκάτης, ἐν Θράκῃ. Λυκόφρων· Ζήρυνθος ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς Λιπών:—" Libri editi Xylandrianam præcedentes, quin et calamo exarati totum versiculum non exhibent, Ζήρινθος ἄντρον τῆς κυνός φησιν. Male tamen Xylander hunc locum interpolavit edendo κυνὸς φανοῦς. Quod nos divulgamus, ab uhoquoque, ut spero, approbabitur. Sed hoc obiter explicandum, Lycophronem hic intelligere Hecaten, cui canes immolabantur; unde apud Theocr. (Id. ii. 12.) legimus, Τᾷ χθονίᾳ δ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ (τὰν χ' αἱ) σκύλακες τρομέοντι. Hinc etiam Canes Ἑκάτης ἀγάλματα Hesychio dicti sunt, Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας οὕτω φασὶ, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας. Sic quoque apud Spartanos Juno Αἰγοφάγος, *Capri-vora*, nuncupatur, quod ipsi capræ immolabantur." Adde et L. Holsten. et Kuster. ad Suid. v. Ἀλλ' εἴ τις: uterque κυνοσφαγοῦς legit, vertitque *canivoræ*, cum, ut ostendit Müllerus, vertendum sit, *Deæ, cui canes mactantur*. Idem Müllerus κυνοσφαγοῦς, cui omnes ipsius Codd. consonabant, jure prætulit, sed cur neglexerit Scholiastæ ad Nicandri Ther. v. 460. testimonium, qui laudato Lycophr. versu eandem habet lectionem, nescimus.

"Utrum in Thracia, an vero in Samothracia, insula Hebro Thraciæ flumini opposita, Zerynthus extiterit, ex antiquorum scriptis non manifeste liquet. Cum Nostro consentit Lycophr. Scholiasta v. 449.: Γράφε καὶ τὴν Τροιζηνίαν. Ἐν Θράκῃ ἄντρον ἐστὶν, ἐν ᾧ ἡ Ζηρυνθία Ἀφροδίτη τιμᾶται, ὑπὸ Φαίδρας ἱδρυμένον, ὅτε ἦρα Ἱππολύτου, τοῦ Θησέως καὶ Ἱππολύτης τῆς Ἀμαζόνος παιδός· ἢ ὅτι ἐν Τροιζῆνι ἱερὸν Ἀφροδίτης, ὅπερ ἡ Φαῖδρα ἱδρύσατο. (Schol. Brev. apud Muller. p. 1082., Κύπρον, ἢ τὸν τῆς Ἀφροδίτης νάον, τὴν Θρακικήν.) Idem alio loco (v. 77.), Ζήρυνθον ἄντρον· Θρακικὸν σπήλαιον, ἄντρον δὲ τὸ σπήλαιον, παρὰ τὸ * ἀνατετρῆσθαι,[1] ἤγουν τετρυπημένον εἶναι. (Phavor. Ζήρινθον· ἄντρον Θρακικὸν, σπήλαιον. Vide quoque Etymol. in illa voce, (p. 411. 30., Ζηρυνθία· Ἀφροδίτη ἐν Θράκῃ· Ζήρυνθον γὰρ ἄντρον ἐν Θράκῃ, οὐ γὰρ μύνον Ἄρεως ἱερά ἐστιν

νησον, quæ lectio, etsi editori doctissimo spreta, conjecturam hanc confirmare videtur. Certe *Saon* ille, de quo [illegible] loquitur Diodorus, non a *Samo*, sed a *Sao* insula nomen ascitum habuit.] Superest Σάον nomen, sic latius usurpatum apud Lycophr. antiquarum vocum frequentatorem, Cass. v. 78. ubi v. Potter. [cujus hæc sunt verba:—' Ubi sit Saus, pauci dicere potuerunt. Schol. ait esse Thraciæ montem vel antrum. Canterus insulam Saonem ponit, vel putat esse Thraciæ promontorium, in quo Hecates antrum erat, quod tamen ipse paulo ante in Samothracia posuerat; et certe Dardanus in Phrygiam e Samothracia enatavit, non ex Saone, aut Thracia; eademque Corybantum sedes fuit, teste Dionys. P. v. 524., Θρηϊκίη τε Σάμος, * Κορυβάντιον ἄστυ. Ex quibus necesse erit Saum dicere Samothraciam, quam etiam ita appellatam fuisse clare prodidit Nicandri interpres (l. c.) Atque hinc Eustath. in Dionys. P. l. c. ait, Τὴν δὲ Σάμον τὴν Θρακικὴν, Κορβάντων ἢ Κορυβάντων ἄστυ λέγει, διὰ τὰ ἐκεῖ τῶν Κορυβάντων μυστήρια, ἃ καὶ Λυκόφρων μέμνηται.' Imo, ut Σάμος in Dionys. P. l. c. ponitur pro urbe insulæ Sami primaria, atque adeo pro insula tota, Θρηϊκίη τε Σάμος, Κορυβάντιον ἄστυ, sic in Lycophr. Σάος eandem insulæ ejusdem metropolin notat, ἐρυμνὸν κτίσμα Κυρβάντων, Σάον.] Certiora, puto, sciremus, si Polemonis Geographicum opus de Samothracia superstes esset, citatum ab Athen. ix. p. 372. a. [Adde Apollodori Νεῶν Κατάλογον, v. Pseudo-Did. l. c., et Callistrati Hist. Samothraciæ, v. Dionys. Hal. i. 68.] Sed veniamus ad Mosychlum, alterum montem, æque prætermissum a Geographis. Attigit eum Bochart. de Colon. Phœn. i. 12., et præter Scholiastæ nostri locum nihil nisi etymologias suas potuit propinare." C. A. G. Schellenberg. ad Antimachi Reliqq. p. 74. Mirum est Schellenbergium prorsus silere de Wesselingii verbis ad hunc Diodori locum, Μετὰ δὲ ταῦτα τῶν κατὰ τὴν νῆσον Σάονα, γενόμενον, ὃς μέν τινες φασὶν, ἐκ Διὸς καὶ Νύμφης, ὃς δέ τινες, ἐξ Ἑρμοῦ καὶ * Ῥήνης, συναγαγὼν τοὺς λαοὺς σποράδην οἰκοῦντας, καὶ νόμους θέμενον, αὐτὸν μὲν ἀπὸ τῆς νήσου Σάονα κληθῆναι κ. τ. λ.:—" Σάος est Schol. Apollon. R. i. 917., Ἡ δὲ Σαμοθρᾴκη ἐκαλεῖτο πρότερον * Λευκωσία, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν Σαμοθρᾴκης Πολιτείᾳ, ὕστερον δὲ ἀπὸ Σάου, τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ῥήνης παιδὸς Σάμος προσωνομάσθη, κατὰ παρένθεσιν τοῦ μ [leg. * ἐκενθέσιν τοῦ μ, ut in Schol. ex Cod. Par., * ἐκεντεθέντος τοῦ μ], Θρακῶν οἰκησάντων αὐτὴν, ἐκλήθη Σαμοθρᾴκη. [An hinc corrigendus est Eustath. ad Il. Ω. p. 1340. 14.? Σάμον δὲ ἐνταῦθα, τὴν Θρηϊκὴν Σάμον ἤτοι Σαμοθρᾴκην φησὶν ἡ * Λευκωσία φασὶ πρότερον ἐκαλεῖτο. Imo lege in utroque scriptore * Λευκωσία, ut legitur in Apollon. R. Schol. ex Cod. Paris. a Schæfero edito. Λευκωσία ne Gr. quidem est, ut ostendetur inf. ad v. Λευκωσία, ' Dicta etiam fuit * Λευκωσία ob colorem album, sicut Albion, et hinc forte Λευκανία, Lucania, cujus promontorium Leucopetra. Heraclides de Polit., Ἡ Σαμοθρᾴκη τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐκαλεῖτο Λευκανία διὰ τὸ λευκὴν εἶναι, ὕστερον δὲ Θρᾳκῶν κατασχόντων, Θρᾳκία.' L. Holsten. ad Steph. B. Forte scripsit Heraclides, Λευκωσία, quod Librariorum culpa primum in Λευκασία, deinde vero in Λευκανία corruptum fuerit. Certe permutantur nomina Λευκωσία, Λευκοσία, et Λευκασία, de una eademque Sirene et Insula ab ea dicta, ut alibi olim demonstrabitur.] Festo in v. Salios * Saon, quem, alium licet atque hunc, sine causa Salonem esse jubent: [' Salios a saliendo et saltando dictos esse, quamvis dubitari non debeat, tamen Polemon ait Arcada quendam fuisse nomine Salium, quem Æneas a Mantinea in Italiam deduxerit, qui juvenes Italicos ἐνόπλιον saltationem docuerit. At Critolaus Saonem ex Samothrace cum Ænea deos Penates qui Lavinium transtulerit, Saliare genus saltandi instituisse, a quo appellatos Salios, quibus per omnes (leg. ominis) dies, ubicumque manent, quia amplæ ponuntur cœnæ, si quæ aliæ magnæ sunt, Saliares appellantur. (De hoc loco fuse egit G. Cuper. Obss. ii. 4.) Cum verba a *quo* plane referenda sint ad *Saonem*, omnino amplectenda est, quicquid vir doctus contradicat, eorum conjectura, qui pro *Saonem* reponendum velint * *Salonem*. A *Saone* enim *Salii* nomen suum adipisci non potuerunt.] Dionysio Hal. Antiqq. R. i. (61.) p. 50 (=155.) Samon; nam conflatum insulæ vocabulum ex viri locique nomine ostensurus, (Ἓν τίθεται τοὔνομα σύνθετον ἔκ τε ἀνδρὸς καὶ τόπου, Σαμοθρᾴκην), addit, Τὸ μὲν γὰρ χωρίον, τῆς Θρᾴκης, ὁ δὲ οἰκιστὴς, * Σάμων, υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Νύμφης * Κυλληνίδος Ῥήνης ὀνομαζομένης: quo loco, si extrita media litera Σάων legeretur, Dionysio sola ea cum Diodoro lis intercederet, utrum insulæ a Saone, an contra Saoni ex insula inditum sit nomen? [Imo recte se habet apud Dionysium vox Σάμων, quam sensus flagitat: Σαμοθρᾴκη enim a loci, τῆς Θρᾴκης, nomine, et viri, Saonis, formari non potest. Hoc si sibi voluisset Dionys., proculdubio perspicuitatis ergo, ut in Schol. Apollon. R. scriptum est, (Ἀπὸ Σάου τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ῥήνης παιδὸς, Σάμος προσωνομάσθη κατὰ ἐκένθεσιν τοῦ μ,) scripsisset, Ὁ δὲ οἰκιστὴς Σάων καὶ κατὰ ἐκένθεσιν τοῦ μ Σάμων.] Insulæ quidem certe olim Σάου fuisse titulum, Lycophr. v. 78. et vett. critici in Nicandri Ther. v. 472. testantur. Venit indidem Σαωνὶς ἡ Σαμοθρᾴκη apud Hesych. et insulæ mons Saoce, de quo Plin. H. N. iv. 12." Ceterum apud Pausan. ix. 40. de Trophonii oraculo loquentem, hæc habemus: Ὡς δὲ ἐς τὴν Λεβαδείαν ἐλθόντες οὐκ ἐδύναντο εὑρεῖν τὸ μαντεῖον, ἐνταῦθα τῶν ἐξ Ἀκραιφνίου πόλεως Σάων· οὗτοι δὲ ἦν καὶ ἡλικίᾳ τῶν θεωρῶν πρεσβύτατοι εἶδεν ἐσμὸν (ubi nota obiter ἐσμὸν, non ἑσμὸν, ut scribendum censuit Person., de cujus errore supra monuimus,) μελισσῶν ὅτοι τοτ' ἂν ἀποτράπωνται καὶ αὐτοὺς ἕπεσθαι· αἰτίκα δὴ τὰς μελίσσας ἐς τοῦτο ἐσπετομένας ὀρᾷ τῆς γῆς, καὶ συνεισῆλθέ σφισιν ἐς τὸ μαντεῖον. Τοῦτον τὸν Σάωνα καὶ τὴν ἱερουργίαν τὴν καθεστηκυῖαν, καὶ ὁπόσα περὶ τὸ χρηστήριον δρῶσιν ἄλλα, διδαχθῆναι παρὰ τοῦ Τροφωνίου φασί. " Kuhn. emendat κ. αὐτὸς ἕπ. Equidem malim κ. αὐτοῖς ἕπεται." Facius. Vir d. vel scripsit, vel scribere debebat αὐταῖς, non αὐτοῖς. Idem fugientibus oculis legit Kuhnii notam, quæ est hæc:—" Leg. esse suspicor, Εἶδεν ἐσμὸν μελισσῶν, καὶ ὅτοι τοτ' ἂν ἀποτράπωνται, αὐτὸς ἕπεσθαι, Vidit examen apum, et quocunque se verterent, ipse sequi, i. e. sequebatur."

[1] Codd. Vitt. 2 et 3. teste Müllero habet, ἀπὸ τοῦ ἄνω τετρῆσθαι, quod notandum potius quam rejiciendum est. Etymol. p. 115. 1., Ἄντρον· τὸ σπήλαιον· Ἐγγύθι δ' αὐτῆς Ἄντρον ἑκήεσσα, ἡροειδὲς, (ex Hom. Od. N. v. 103., collato v. 347., Ἀγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἑκήεσσα, ἡροειδὲς, ubi Clark. et Ernestius, et R. M. Van Goens ad Porphyrii Lib. de Antro Nympharum, de Etymologi lectione silent,) ἀνάτορόν τι ὂν· παρὰ τὸ ἄνω τετρῆσθαι, ἤγουν τετρυπῆσθαι, τὸ ἀνατετρημένον, ἢ παρὰ τὰ [leg. τὸ] ἄνθη, ἀνθηρὸν [leg. ἀνθηρὸν], καὶ ἄνθρον, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄντρον· εἶναι γὰρ λειμωνίδων νυμφῶν ἐνδιαίτημα· ἢ παρὰ τὸ ἀντῶ [l. ἄντω, cf. p. 113. 24.] τὸ ἱκετεύω, ἀντομαι, καὶ, Ἀντομένην Ἥρην, [ex Apollon. R. iii. v. 77., Ἄζετο δ' ἀντομένην Ἥρην ἔθεν εἰσοράασα,] ἄντρον, καὶ ἄντρον· διότι τοὺς θεοὺς ἐν αὐτῷ ἱκέτευον, ἱερὰ τὰ σπήλαια ἡγούμενοι. " Transposito commatum ordine legendum videtur, ἄνθηρον [imo ἀνθηρὸν], καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄνθρον καὶ ἄντρον, aut plenius et dilucidius, κατὰ συγκοπὴν ἄνθρον, καὶ τροπῇ, ἄντρον. Seq. v. cum εἶναι subaudiendum *puto*, vel simile quid." Sylburg. Zonar. p. 193., Ἄντρον· τὸ σπήλαιον, ἀνάτορόν τι ὂν τὸ ἀνατετρημένον [leg. ἀνατετρημένον], ἢ παρὰ τὸ ἄνθη, ἀνθηρὸν, καὶ ἄνθρον, καὶ ἄντρον· εἶναι γὰρ λειμωνίδων θεῶν [leg. νυμφῶν, errore ex compendio scribendi orto] ἐνδιαίτημα· ἢ παρὰ τὸ ἄντω τὸ ἱκετεύω, ἄντρον, καὶ ἄντρον, διότι θεοὺς ἐν αὐτοῖς ἱκέτευον. Ubi prorsus silere non debebat Tittmann. Phavor. ex Tretza l. c., Ἄντραν δὲ λέγεται τὸ σπήλαιον, ἀπὸ τῶν [leg. τοῦ] ἄνω τετρῆσθαι, ἤγουν τετρυπημένον εἶναι. Zonar. p. 183., Ἀνατρητὰς ἰμβάδας· τὰ διατετρημένα καὶ κατακεκομμένα ὑποδήματα. " Suid., Ἀνατρητοὺς ἰμβάδας· τὰ διακεκομμένα καὶ τετρυπημένα. Scribendum ἀνατρητούς. Est e Syneș. Ep. lii." Tittmann. in Addendis p. cxxxi. Synesium laudaverat Noster in Thes. T. iii. p. 1318. f., qui cum Schneidero in Lex. habet ἀνατρήτους. Ceterum Zonaræ pro διατετρημένα restitui debet διατετρημένα, pro quo in Codd. D. K. teste Tittmanno legitur διατετρυπημένα.

ἐν Θράϊκῃ, ἀλλὰ καὶ Ἀφροδίτης. Λυκόφρων. (Zonar. p. 957., Ζηρυνθὰ· ἡ Ἀφροδίτη, καὶ Ζηρύνθιον, καὶ Ζήρυνθον ἄντρον, ἐν ᾧ τοὺς κύνας ἔθυον. Cod. D. K. Ζηρυνφᾶ et Ζηρύνφιον, et Phavor. ex Zonaræ Cod. exhibet Ζηρυνφὰ καὶ Ζηρύνφιον: scribendum esse Ζηρυνθία monet Tittmann. Cf. Steph. B., Ὁ πολίτης * Ζηρύνθιος, καὶ Ζηρυνθίας, ubi L. Holsten. corrigit Ζηρυνθία, et Berkelius, 'vel scribendum * Ζηρυνθιὰς,' inquit, 'vel Ζηρυνθία:' Suid. Ζηρυνθία· ἡ Ἀφροδίτη, καὶ * Ζηρύνθιον, καὶ Ζήρυνθον ἄντρον, ἐν ᾧ τοὺς κύνας ἔθυον, ἔνθα ἦν τὰ τῶν Κορυβάντων καὶ τῆς Ἑκάτης μυστήρια.) Schol. ad Nicandri Ther. (v. 468.) in Samothracia collocat: Τὸ Ζηρύνθιον ἄντρον ἐν Σαμοθράϊκῃ φασὶν εἶναι. Λυκόφρων· Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς, ὅ ἐστι σκήλαιον τῆς Ἑκάτης. Sic Ovid. Trist. i. Eleg. 9. (17.) ab Hectoris urbe ad portus Imbriæ terræ pervenit, et inde ad Zerynthia littora, ubi denique Threïcia Samos: adeo ut Zerynthia littora in Samothracia collocet, ita enim ille:—' Fleximus in lævum cursus, et ab Hectoris urbe Venimus ad portus, Imbria terra, tuos: Inde levi vento Zerynthia littora nactis Threïciam tetigit fessa carina Samon. Saltus ab hac terra brevis est Tempyra petenti.' Non puto tamen Zerynthium Antrum et urbem in Samothracia fuisse, auctoritate Livii potissimum motus, qui templum Apollinis hoc nomine statuit in Æniorum finibus, Thraciam inter Hebrum et Melan amnem habitantium. Ita enim ille L. xxxviii. (41.):—' Eo die ad Hebrum flumen perventum est. Inde Æniorum fines præter Apollinis, * Zerynthium quem vocant incolæ, templum superant. Alia angustiæ circa Tempyra excipiunt, hoc loco nomen est, nec minus confragosæ, quam priores.' Et quanquam Schol. Nicandri in Samothracia supra collocaverit, alio tamen loco melius ratiocinatur, et situm accuratius describit hisce verbis: Τῆς Αἴνου πλησίον ἐστὶν ὁ ποταμὸς Ἔβρος, οὐ μακρὰν δὲ τοῦ ποταμοῦ ἐστιν ἡ Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν αἱ * Ὀρφέως Δρύες εἰσὶ, πρὸς ἃς πόλις ἐστὶ * Ζηρύνθιον, ἐν ᾗ τὸ ἄντρον. Hinc itaque clare liquet in Thracia debere poni." Berkel. ad Steph. B. Mirum est virum doctum, de Nicandri interprete agentem, nihil de Nicandro ipso monuisse, cum Zerynthii Antri poeta situm graphice depingat his verbis: Εἴ γε μὲν Ἡφαίστοιο χαλαίκοδος ἐν πτυχὶ νήσου Βήσεαι, ἠὲ Σάμου δυσχειμέρου, αἵ τ' ἐνὶ κόλπῳ Θρηϊκίῳ βέβληνται, ἐκὰς * Ῥησκυνθίδος [1] Ἥρης, Ἔβρος ἵνα * Ζωναῖά τ' ὄρη χιόνεσσι φάληρα, Καὶ * Δρύες [2] * Οἰαγρίδαο, τό τε Ζηρύνθιον Ἄντρον, Δήεις κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας. Vides hic Nicandrum, Zerynthii Antri situm in Thracia ponentem, et sic verba intellexisse Schol. extra controversiam est: Τῆς Αἴνου δὲ πλησίον ἐστὶν ὁ ποταμὸς Ἔβρος· οὐ μακρὰν δὲ τοῦ ποταμοῦ ἐστιν ἡ Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν αἱ Ὀρφέως Δρύες εἰσὶν, πρὸς ἃς πόλις ἐστὶ Ζηρύνθιον, ἐν ᾗ τὸ Ἄντρον. Cum vero idem Schol. statim τὸ Ζηρύνθιον Ἄντρον in Samothracia collocat, non in propria, ut Berkelius sibi persuaderi siverat, loquitur persona, (ipse enim, ut diximus, cum Nicandro in Thracia ponit,) sed ex aliorum sententia: Ἄλλοι δὲ τὸ Ζηρύνθιον Ἄντρον ἐν Σαμοθράϊκῃ φασὶν εἶναι, deinde affert Lycophronis versum, Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεοῦ, ad probandam istam sententiam. Ibi tamen Tzetzes de Thracia interpretatus est. Sed in hac quæstione Tzetzæ auctoritatem nihil moramur; idem enim ille glossator Saum, cujus oppidi ibidem meminit Lycophron, Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεοῦ Λιπὼν, ἐρυμνὸν κτίσμα Κυρβάντων, Σάον κ. τ. λ., exponit per σκήλαιον Θρᾳκικὸν, et ὄνομα ὄρους Θρᾳκικοῦ, οὗ μέμνηται Νίκανδρος οὕτω πως λέγων ἐν Θηριακοῖς· Ἢ Σάου, ἠὲ Μοσύχλου, cum procul dubio Nicander loquatur ibi de quodam Samothraciæ monte, qui in Schol. Homer., et Pseudo-Didymi et Venetis, dicitur Σαώκη, (unde Samothraciæ toti nomen Σάος apud Nicandri Schol. et apud Hesych. Σαωεὶς), Plinio Saoce vel Saoces, et Democrito apud Geoponica Σαώκους in genitivo: vide nos in nota supra posita. Nec uno hoc errore censeri contentus est Tzetzes: nam τὸ Σάον dixit pro ὁ Σάος: Schol. ad Ther. v. 472., Καὶ ὁ Σάος καὶ ὁ Μόσυχλος ὄρη εἰσὶ τῆς Σάμου (καὶ τῆς Λήμνου). Lycophronem τὸ Ζηρύνθιον Ἄντρον, pariter ac Σάον, κτίσμα Κυρβάντων, in Samothracia collocare luculenter docuit Potterus ad v. 77. et v. 78., affereus ex Dionys. Perieg. v. 524., Θρηϊκίη τε Σάμος, Κορυβάντιον ἄστυ, ubi Eustath. Τὴν δὲ Σάμον τὴν Θρᾳκικὴν, Κυρβάντων ἢ Κορυβάντων ἄστυ λέγει, διὰ τὰ ἐκεῖ τῶν Κορυβάντων μυστήρια, ἃν καὶ Λυκόφρων μέμνηται: et ex Schol. ad Aristoph. Pac. v. 277., Ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράϊκῃ τυγχάνει Μεμυημένος, νῦν ἐστὶν εὐξασθαι καλὸν, Ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ κύδε: Οἱ ἐν κινδύνοις, inquit Schol., γενόμενοι, ἐπεκαλοῦντο τούτους τοὺς δαίμονας τοὺς ἐν Σαμοθράϊκῃ, τούς τε Κορύβαντας καὶ τὴν Ἑκάτην, ἐξ ἧς καὶ διαβάντον ἦν τὸ Ζήρινθον ἄντρον, ἔνθα ταύτῃ ὠργίαζον καὶ ἠλευθεροῦντο, ubi pro ἐξ ἧς, ut legitur in edit. Æm. Porti, qua utimur, quod in hoc contextu nullum habet sensum, lege ἐκεῖσε, Suidas enim v. Σαμοθράϊκη et v. Ἀλλ' εἴ τις, qui sine dubio, notante Kustero, Scholiastæ illius scrinia compilavit, hæc habet: Ἦν δὲ ἐκεῖσε, nempe ἐν Σαμοθράϊκῃ, καὶ τὰ τῶν Κορυβάντων μυστήρια, καὶ τὰ τῆς Ἑκάτης, καὶ τὸ Ζήρινθον ἄντρον. (Vide Schol. ad Apollon. R. i. v. 918., et Th. Gutberlethi Dissert. de Mysteriis Deorum Cabirorum c. x., a Brunckio laudatos, item nos infra v. Κάβειροι, et v. Κορύβας.) Porro, cum Dardanum in Phrygiam ex Samothracia enatavisse, non ex Thracia, satis notum sit, vide Potter. ad v. 72., Lycophronis verba, ubi res hæc narratur, de Samothracia, non de Thracia, omnino intelligenda sunt. Zerynthium Antrum ergo, secundum Lycophr. et Ovid. in Samothracia; at secundum Nicandrum et Livium in Thracia collocatum est. Vel hi Thraciam cum Samothracia confuderunt, vel, quod nobis probabilius videtur, duo fuerunt loca, quibus Zerynthii Antri nomen impositum est, unum in Thracia, alterum autem in Samothracia, cui notioni favet, quod idem

[1] Scholia: Ῥησκυνθίδος· Ῥησκυνθίδα τὴν Ἥραν λέγει ἀπὸ Ῥησκύνθου, ὄρους Θρᾴκης, ὅπου ἱερόν ἐστιν αὐτῆς, ἐξ οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχεν. Ἔστι δὲ τῆς Ἥρας καὶ * Τυτίνου Ἀπόλλωνος νεὼς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Sic edidit Schneider. ex Cod. Goett. Vulgo, Ὅπερ ἱερὸν—ἔσχεν· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ τόπῳ καὶ κυτίνου. Sed vellemus vir eruditissimus lectoribus suis explicasset, quid sibi velit Τυτίνου Ἀπόλλωνος νεὼς, nobis aliunde ignoti, deinde vero quomodo fiat, ut a Schol. hic τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν ἐν Ῥησκυνθίδι et ὁ τῆς Ἥρας νεὼς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ distinguantur, cum proculdubio τὸ ἱερὸν et ὁ νεὼς idem sonent. Vel delenda sunt verba τῆς Ἥρας, vel statuendum est, verba Ἔστι δὲ —— usque ad τόπῳ ex glossa in textum invecta esse, vel denique, quod mallemus, verba Ἔστι δὲ— τόπῳ post τὸ ἄντρον ponenda, adeo ut locus sic constituatur, Ῥησκυνθίδα τὴν Ἥραν λέγει ἀπὸ Ῥησκύνθου, ὄρους Θρᾴκης, ὅπου ἱερόν ἐστιν αὐτῆς, ἐξ οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχεν. Τῆς Αἴνου δὲ πλησίον ἐστὶν ὁ ποταμὸς Ἔβρος, οὗ μακρὰν δὲ τοῦ ποταμοῦ ἐστιν ἡ Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν αἱ Ὀρφέως Δρύες εἰσὶ, πρὸς ἃς πόλις ἐστὶ Ζηρύνθιον, ἐν ᾗ τὸ Ἄντρον· ἔστι δὲ [delenda forte τῆς Ἥρας] καὶ Τυτίνου [leg. Ζηρυνθίου] Ἀπόλλωνος νεὼς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Recte Ζηρυνθίου pro voce nihili Τυτίνου reposuisse videmur; nam Zerynthii Apollinis templi mentionem fecit Livius xxxviii. 41.:—" Eo die ad Hebrum flumen perventum est. Inde Æniorum fines præter Apollinis, Zerynthium quem vocant incolæ, templum superant." Ceterum Cod. Riec. habet Ῥασκυνθίδος. " De Rascyntho nihil reperi annotatum præter nomina Thracica * Rhascus et * Rhascupolis apud Appian." Schneider.

[2] Schneider. et hic et in Schol. edidit δρύες pro Δρύες: est loci nomen, ut apud nostrates *Seven Oaks* in Cantia. Steph. B., Δρῦς· πόλις Θρᾴκης. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. " Hujus urbis meminit Scylax, cujus verba sic constituit incomparabilis Is. Voss., Αἱ δὲ πόλεις Δίκαια καὶ Μαρωνεία· κατὰ ταῦτα ἐν τῇ ἠπείρῳ ἐμπόρια, Δρῦς, Ζώνη. Ad quem locum vir magnus observat Nicandri Schol. hanc urbem Ὀρφέως Δρύας appellasse." Berkel. Ad eandem urbem allusum est ab Apollon. R. i. v. 23., sed apud eum est φηγοί, non Δρύες: Πρῶτά νυν Ὀρφῆος μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ' αὐτὴ Καλλιόπη Θρῄκι φατίζεται εὐπλοκίσαι * Οἰάγρῳ σκοπιῆς * Πιμπληΐδος ἄγχι τακέσθαι. Αἰτιᾶν τόν γ' ἐνέκουσαν ἀτειρέας οὔρεσι πέτρας Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοτῇ, ποταμῶν τε ῥέεθρα. Φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς, Ἀκτῆς Θρηϊκίης Ζώνης ἔκι τηλεθόωσαι Ἐξείης στιχόωσιν ἐκήτραμοι, ἃς ὅ γ' ἐκιπρὸ Θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερηθεν. Sed teste Nicandro et φηγοὶ et δρύες ibi nascebantur. Schol. ad Ther. v. 460.: Τῆς δὲ Ζώνης μέμνηται καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Ἀκτῇ Θρηϊκίῃ Ζώνης * ἐκιτηλεθόωσαι, (perperam citatum esse hunc versum monet Brunck. sed utrum legas, ut hodie in Apollon. R. editum est, an ut hic scribatur, nihil interest). Μέμνηται καὶ αὐτὸς Νίκανδρος ἀλλαχοῦ· Καὶ μὲν ὑπὸ * Ζωναῖον ὄρος δρύες ἀμφί τε φηγοὶ * Ῥιζόθι διήθησαν, ἀνέστησαν (malit Schneider. ἐνέστησάν) τε χορείαν, οἷά τε παρθενικαί.

Ovid., qui in Trist. Zerynthia littora in Samothracia Hecates cultrice posuit, alibi Thraces ut Hecatæ cultores cecinit, nempe in Fast. i. v. 389., Exta canum vidi Triviæ libare Sapæos, Et quicumque tuas accolit, Hæme, nives. " Adludit haud dubie ad Antrum Hecates in Thracia, quod *Ζήρυνθος* appellatum." Car. Neapolis Anaptyxis ad Ovidii Fast. in Gruteri Lampade sive Face Artium Liberalium Tom. i. p. 19. ed. Florent. " *Ζήρινθον*, sic omnes Codd.," (et Schol. ad Aristoph. Pac. l. c.), " sed Steph. B. *Ζήρυνθος*, l. *Ζήρινθον*, per *υ*, cui accinunt Suidas," (v. *Ζηρυνθία*, at idem in v. Ἄλλ' εἴ τις et in v. Σαμοθράκη habet *Ζήρινθον*, Zonar. p. 957., atque ex eo Phavor. per *υ*,) " Lycophron ipse v. 449.," (958. 1178.), " Schol. Nicandri in Ther. v. 462., qui vero non *Ζήρινθον* modo, sed *Ζηρύνθιον* etiam laudato Lycophrone exhibet," (at Schneider. ex Cod. Goett. edidit *Ζήρυνθον* pro *Ζηρύνθιον*.) " Livii xxxviii. 41. Zerinthium templum," (imo Apollo Zerynthius, verba enim sunt hæc, ' Inde Æniorum fines præter Apollinis, Zerynthium quem vocant incolæ, templum superant.') " et Ovid. Trist. i. 10. 19. *littora Zerynthia* stant pro lectione *Ζήρινθον*." Müller. ad Lycophr. v. 77. T. i. p. 15.]

[Orphei Argon. v. 903., Αὐτὰρ ἐπεὶ σταθμοῖο πυλῶν * τηλῶπις ἄνασσα Ἰστάνει αἰθύσσουσα πυρὸς σέλας, ἣν τέ νυ Κόλχοι Ἄρτεμιν * ἐμπυλίην * κελαδοδρόμον ἱλάσκονται, Δεινὴν ἀνθρώποισιν, ἰδεῖν, δεινήν τ' ἐσακοῦσαι, Εἰ μή τις τελετὰς πελάσει (πελάσῃ Valck. ad Ammon. p. 168.) καὶ θύσθλα καθαρμῶν, Ὅσσα περ ἀρήτειρα καθάρματα μύστις (κίστις reposuit Valck. l. c., sed tu cum Hermanno lege κίστει) * Δεινολεχὴς Μήδεια, * Κυτηΐδιν μίγα κούρῃ. Οὐδέ τις ἐνδοτέρω κείνην ὁδὸν εἰσεπέρησεν Ἐνδάπιος, ξεῖνός τε βροτῶν ὑπὲρ οὐδὸν ἀμείψας· Εἴργει γὰρ πάντῃ δεινὴ θεὸς ἠγεμόνεια, Λύσσαν ἐπιπνείουσα πυριγλήνοις σκυλάκεσσιν. Ibid. v. 938., Ἀμφί τε Μουνιχίης Ἑκάτης. Vide nos infra in Μουνιχία. Ibid. v. 975., Αὐτίκα δ' ἐξ Ἀΐδαο διὰ φλογὸς ἠγέρθησαν Δειναὶ * θαμβήτειραι, ἀπηνέες, * ἀπροσόρατοι· Ἣ μὲν γὰρ δέμας ἔσχε σιδήρεον, ἣν καλέουσιν Πανδώρην χθόνιοι· σὺν δ' αἰολόμορφος ἵκανεν, * Τρισσοκάρηνος, ἰδεῖν ὀλοὸν τέρας, οὔτε * δαΐκτὸν, * Ταρταρόπαις Ἑκάτη· λαιοῦ δέ οἱ ἔσσυτ' ἐπ' ὦμον Ἵππος χαιτήεις· κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρῆσαι * Λυσσῶπις * σκυλάκαινα· μέση δ' ὄφις ἀγριόμορφος, Χερσὶν δ' ἀμφοτέραις ἔχεν ἄορα κωπήεντα. Ἐγκύκλιαι δίνεον δὲ πέριξ βόθρον ἔνθα καὶ ἔνθα Πανδώρη Ἑκάτη τε· * συνεσσεύοντο δὲ Ποιναί· ἓν δ' ἄφαρ Ἀρτέμιδος φρουρὸν δέμας ἦκε χαμᾶζε Πεύκας ἐκ χειρῶν, ἐς δ' οὐρανὸν ἤραρεν ὄσσε. Σαῖνον δὲ σκύλακες πρόπολοι, λύοντο δ' ὀχῆες Κλειθρων ἀργαλέων, ἄνα δ' ἔπτατο καλὰ θύρετρα Τείχεος * εἰρυμενοῦς, ὑπεφαίνετο δ' ἄλσος ἔραννον. " Nunc mihi fas sit intrare sacrum Hecatæ lucum, in quo vellus aureum a dracone custoditum esse dicitur. Video positum in ipso vestibulo simulacrum Deæ, quam Colchi sub nomine Dianæ janitricis et venatricis adorant, "Ἀρτεμιν ἐμπυλίην, κελαδοδρόμον ἱλάσκονται, ut ait auctor v. 900., qui tamen ipse paulo post v. 933. Hecaten Munychiam et Ἀγροτέρην nominant. En tibi quatuor ejusdem Deæ cognomina, ex quibus tertium proprium domicilium olim habebat in Munychia Atheniensium portu, ubi Dianæ Munychiæ fanum erat. Expectabam hic, si Gesner. nos doceret, quo tempore, qua via, quove auctore Diana Munychia cum ipso portu ex Attica translata ad Colchos pervenerit; ille vero mirum quam absurdam vocis originem nobis insusurrat in Indice, ubi ' Lunæ,' inquit, ' epitheton videtur, quæ *μούνη νύχιος* est, cum plena est, ut solem a solitudine quidam dictum volunt.' Quid? quod idem cognomen de Diana Taurica simpliciter positum est ab hoc nostro scriptore v. 1074., qui stulto sane consilio ex tot Dianæ appellationibus, quæ prima memoriæ occursabat, statim arripuit, et quodcunque in solum veniebat, ut dicitur, etlinxit. In longa arborum, stirpium, plantarumque enumeratione, quas ex memoriæ suæ areolis in lucum Hecatæ transplantavit auctor a v. 913. ad v. 921., Gesnero videbatur id spectasse, ut nomenclaturam et cognitionem rerum naturalium inculcaret. Verum hic vir doctissimus satis seculo fecisse pro suis rationibus sibi videbatur, si declaratione nominum illorum omissa, et in rei herbariæ studiosos rejecta, tantum occasionem præberet Orphicarum stirpium texendi catalogi, in quo nihilo tamen minus audacter affirmat, ut nempe in aliis quoque partibus hujus carminis, nondum quidquam se reperisse, quod antiquum non esse appareat. Ego vero, qui vel hanc antiquæ eruditionis partem, quæ in cognoscendis herbarum nominibus et virtutibus versatur, nunquam mihi contemnendam, aut omnino a studiis humanitatis alienam putarim, in hac tanta nominum profusione non solum auctoris judicium valde desidero, sed etiam agnoscere mihi videor vestigia curiosæ magorum[1] superstitionis, quæ multis demum

[1] Mentio Magorum in Plinio, ut Prophetarum in Append. ad Dioscor., frequens est. Per hoc, pariter ac per illud, vocabulum apud eos scriptores intelligendi sunt Ægyptiorum sacerdotes medicinæ periti, et artis chymicæ. Theophanis Nonni Epit. de Cur. Morb. c. 66. T. i. p. 244., *Γραφῆναι δὲ χρὴ καὶ τὸ τοῦ προφήτου * ὑγρακολλούριον.* " Procul dubio ex Æg. in Gr. migravit hæc compositio: nam sacerdotes apud Æg. prophetæ dicebantur, vide Apulei Metam. iii. 156. in primis Antinoi, ut docuit Casaub. ad Spartian. p. 137. unde collyrii hujus usum invaluisse suspicor tempore Hadriani, quem medicinæ studiosum fuisse testatur Caryophilus de Usu et Præstantia Thermarum p. 39. Parabatur autem, ut hariolor, in fano Isidis, unde ægri illud petebant, ac in quo habitabant prophetæ et aliquando etiam peregrinantes. Colligo hoc ex historia, quam de Achæmene refert Heliodor. L. vii. p. 338., qui Isidis templum introibat *ἀναλειφόμενος τὸ ὀφθαλμῶ*, addit scriptor eroticus, *Οἶσθα γὰρ ὡς φέρει τι μικρὸν ἔτι κακώσεως*, et p. 333. Achæmenes de se, *Ἀλλὰ βᾶον ἔχω μὲν καὶ διαβλέπω σχεδόν τοι λοιπὸν συνήθως.* Cf. Jo. Langius Epist. Medic. i. 33. p. 135." J. St. Bernard. " *Προφῆται* dicuntur Chymistæ, præsertim apud Æg., apud quos ars sacra, uti Chymiam appellabant, in usu fuit, cujusque auctores ii prædicantur. Atque ita hæc vox accipienda apud interpolatorem Dioscoridis, in singulis capitulis, apud Apuleium, Musam, et alios chymistas. Humelbergius vero medicæ artis professores hac voce intelligi censet, qui scilicet vaticiniis religionem et medicinam miscebant, uti obiter ex eo adnotavimus in Gloss. Med. Lat., quo spectant ista Fulgentii Mythol. L. iii. scribentis: ' In omnibus artibus esse primas artes, esse secundas, ac in medicis primam gnosticen, secundam vero manticen.' Sed et huic sententiæ favet Callisthenes in Vita Ms. Alexandri M. qui prophetas astrologiæ studuisse indicat: *Καὶ ἐκαθέζετο ἐκεῖ ἐν ἑνὶ τόπῳ, ὡς ἰατρὸς σοφιστὴς, πολλοὺς ἀστραλογούμενος, ὡς προφήτης Αἰγύπτιος.* Ægyptios porro *μαθηματικὴν ἐν τοῖς μάλιστα* coluisse testatur præ ceteris Philo de V. Mosis p. 412. ed. Turnebi. Steph. Philos. Chymicus Ms., *Οὗτος εὐτυχεῖς ἐποίησε ἐπὶ τοῖς Αἰγύπτου ἐπιμελητὰς καὶ τοὺς αὐτῶν προφήτας.* V. Gal. *Περὶ Κατακρίσεως Προγνωστικὰ ἐκ τῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης*, T. iv. p. 473. Olympiod. Alex. Ms. in Zosimum: *Οὐ γὰρ ἠδύναντο φίλοι ὄντες τῶν βασιλέων Αἰγύπτου, καὶ τὰ πρωτεῖα ἐν προφητικῇ αὐχῶντες, κ. τ. λ.* Προφῆται τῆς ἐπιστήμης dicuntur Chymistæ apud eund. Zosim. Panopolitanum. De eodem Zosimo Cod. Reg. Ms. 618. fol. 163.: *Τῶν δὲ πρὸς αὐτὸν οἱ προφητῶν ἀγαθώτατοι, μετὰ καὶ τούτων Ζώσιμός τις πολυμαθέστατος ἐπιφημίζεται· οὗτοι οἱ μὲν οἰκουμενικοὶ φιλόσοφοι καὶ πανεύφημοι, κ. τ. λ.* Vide v. *Χημία*, Gaumin. ad Libr. de Vita et Morte Mosis, L. i. Notar. c. 8., et Salmas. in Plin." Du-Cang. Glossar. Gr. v. *Προφῆται*. Adde locum, quem ex ejusdem libri præfatione supra ad p. ccclxxiii. b.—iv. a. citavimus. Intelligendi sunt, ut nunc demum arbitramur, hec secundum Du-Cang. Æg. Chymici philosophi, nec secundum Humelbergium medicæ artis professores apud eandem gentem, nec secundum Jabl. in Glossar. Voce. Æg., sacerdotes, simpliciter sic dicti, sed Æg. sacerdotes et medicinæ et artis chymicæ periti. Hanc esse vim vocum *Προφήτης* et *Magus* in Pseudo-Dioscor. Plinioque docta Bernardi nota satis docet. Atque hic digna est quæ exscribatur nota Casaub. ad ista Ælii Lampridii p. 142. b. ed. Paris. 1620., ' Eadem die qua hic natus est, aquilam ei constat sensim palumbum regium parvulum attulisse, et posuisse in cunis dormienti, ac recessisse sine noxa: * pantagathi in domo patris ejus nidum posuerunt:'—" Neque palumbi regii," inquit Criticus ille summus, " neque pantagathorum, de quibus auctor, mentionem ullam faciunt Aristoteles, Plinius, aut quicunque alii e veteribus historiam animalium descripserunt. Nos ex Hesychio, et aliis antiq. Grammatt. didicimus, in augurali disciplina, et omnibus *ἱερατικοῖς* libris, rebus quamplurimis alia fuisse nomina, quam quibus vulgo dicerentur. Fortasse inde sunt et hæc vocabula, ex ipsa re imposita: nam regius palumbus illis dictus, qui omen faceret regiæ fortunæ; pantagathi, quod amplas divitias, aut perfectam felicitatem sponderent." Nomen * Pantagathi imposuit tonsori Martial. vi. 52.:—' Hoc jacet in tumulo raptus puerilibus annis Pantagathus, domini cura, dolorque sui, Vix tangente vagos ferro resecare capillos Doctus, et hirsutas excoluisse genas. Sis licet inde sibi tellus placata, levisque, Artificis levior non potes esse manu.' * Pantagathos item herba dicitur, quæ alias pulegium appellatur, Apul. de Herb. c. xcii. Magi illi s. *Προφῆται* nepetæ montanæ s. pulegio agresti nomen * *Ἀγαθοῦ Δαίμονος* tribuerunt, testibus Pseudo-Dioscor. c. 498. et Apuleio c. 94., quos citavit Du-Cang. Glossar. Gr., sed in Pseudo-Dioscor. locum frustra quæsivimus. Idem ex Lex. Botanico Ms. Reg. affert, * *Ἀγαθὸς Δαίμων τὸ πτυε-*

post Orphea seculis medicinæ studia rerumque naturalium scientiam tanquam pestis invasit et corrupit. Sic, ut exemplo utar, in mentionem cyclamini herbæ, quæ contra constantem scriptorum omnium usum "κυκλαμὶς θεουδὴς" vocatur ab auctore v. 915. plane convenit ille Plinii locus xxv. 9. de herba orbiculari, quæ Latine dicitur: 'In omnibus serenda domibus, si verum est, ubi sata sit, nihil nocere mala medicamenta; amuletum vocant, narrantque ea ebrietatem representari.' Sed omissa tota istu disputatione, paulo longiore, quam ferunt scripti hujus angustiæ, transeamus ad alium locum, qui, ut possit intelligi, emendationis opem desiderat. Memorantur v. 920. in herbarum medicatarum aut venenatarum numero, "Ἀλκεα,[2] καὶ πάνακες, καὶ κάπασον, ἡδ' ἀκόνιτον, ex quibus eam, quæ tertio loco posita est, qui notam sibi esse diceret, aut ab aliquo rei herbariæ scriptore nominari meminerit, adhuc neminem reperire potui. Verum hic collatio Cod. Voss. a Gesner. allata nos in veræ lectionis vestigium perducet. Is enim κάλτασον præfert, ex quo κάρπασον efficiendum esse non dubito.[3] Hujus vero plantæ succus olim in venenis fuisse traditur primum a Diosc., si tamen is est auctor libri de Alexipharmacis, qui c. 5. ὀπὸν καρπάσου appellat. Plinius vero L. xxxii. 5. succum carpathi, et similiter L. xxviii. 10. et L. xxxii. 9. opocarpathon habet. Consentit tamen cum Diosc. Galen., qui Lib. i. Medicamentorum secundum Loca c. 3. ὀποκάρπασον ex Archigene nominat; atque idem L. i. de Antidotis, ubi Theriacam Archigenis interpretatur, myrrham sæpissime cum succo carpasi vel ipsorum medicorum consilio permisceri, vel fraude pharmacopolarum propter magnam opocarpasi similitudinem adulterari memorat. Fuit plane idem librariorum error in hoc posteriore Galeni loco, ubi Basil. edit. ὀποκάλπασον pluries expressum habet. Atque ex hoc Galeni fonte paululum inflexo nomine derivata est Καρπησία Pauli Æginetæ v. 45., cum qua nominis saltem usurpatione convenire videtur Καρπήσιον, quæ dicitur alibi a Galeno, festuca tenuis, surculis cinnamomi similis, odore τοῦ φοῦ, sed valentiore et magis aromatico; sed eam reapse et natura sua multum differre clarissimus medicinæ veteris interpres, Gorræus, nescio quam recte affirmat. Inter species ad vectigal pertinentes refertur etiam carpasum L. xvi. s. 7. de Publ. et Vectig. Quodsi vero carpasi memoria vetustior scriptis Diosc. et Plinii non extat, nec ulla ejus mentio facta est a gravissimis historiæ herbariæ auctoribus, Theophrasto et Nicandro, quorum hic posterior omnia plantarum venena, quæ tum nota erant, diligentissime persecutus est carmine luculento, vereor, ut aliquo satis commodo argumento defendi possit, notitiam hujus veneni usque ad remotissimam Orphei ætatem, aut saltem Onomacriti aliquanto propinquiora tempora pertigisse. Antequam Hecatæ lucum relinquamus, in transitu lubet adhuc inspicere plantam, quæ v. 914. cum cypero et aristereone posita θρίον appellatur. Solet eo nomine plerumque intelligi herba palustris, vide Reisk. ad Theocrit. xiii. 40., quæ cum in hac plantarum venenificarum societate locum non habeat, rectius interpretabimur θρίον herbam Apollinarem, Græce

δαιμον. Pseudo-Dioscor. p. 456. ed. Sarraceni, Πενκέδανος· οἱ δὲ "ἄγριον, οἱ δὲ "ἀγριόφυλλον, Προφῆται, ἀγαθὸς δαίμων. Sed et hoc ipso nomine iidem draconem appellabant. C. J. Solinus c. 30. p. 41.: 'Veris draconibus ora nulla sunt ad morsum dehiscentia, sed artæ fistulæ, per quas et traluunt spiritus et linguas exerunt; quippe non in dentibus vim, sed in cauda habent, et verbere potius quam rictu nocent.' "Ora draconibus adeo parva, ut mordere non possint. Præterea innoxius eorum morsus, quod veneno careant. Ideo veteribus in deliciis et oblectamentis, eosque "agathodæmones vocabant, ἀγαθοὺς δαίμονας. Quo allusit Lucan. ix. (v. 727.), Vos quoque, qui cunctis innoxia numina terris Serpitis aurato nitidi fulgore dracones, Pestiferos ardens facit Africa. Innoxia numina, ἀγαθοὶ δαίμονες. Plinius xxix. de dracone, Caput ejus limini januarum subditum propitiatis adoratione divis fortunatam domum facere promittitur. Servius ad illum poetæ versum de vipera, *Calumque exterrita fugit*, Tectis gaudet, ut sunt ἀγαθοὶ δαίμονες, Quos Latini genios vocant. Male itaque Scalig. Jul. ὁ δράκων παρὰ τὸ δρᾶν ἔχει." Salmas. Exerc. Plin. p. 275. b. Æl. Lamprid. p. 111., Ægyptios draconculos Romæ habuit, quos illi agathodæmonas vocant. "Nam et dracones deliciarum causa aut superstitionis domi alebant, qua de re multa nobis notata in altera Suetonii editione ad L. iii. (c. 72.) Non Ægyptii, sed Phœnices ita vocarunt. Philo Bybliensis apud Euseb., postquam docuit et Phœnices et Ægyptios auctore Taauto divini aliquid attribuisse draconum et serpentum naturæ, Οὐ γὰρ, ait, θηήσκει ἰδίᾳ θανάτῳ, εἰ μὴ βίᾳ τινὶ πληγέν, τοῦτο τὸ ζῶον, Φοίνικες δὲ αὐτὸ ἀγαθὸν δαίμονα καλοῦσιν, ὁμοίως δὲ καὶ Αἰγύπτιοι "Κνὴφ ἐκονομάζουσι." Casaub. Vide Jabl. Voce. Æg. supra p. ccxxvii. a. Cf. de bono omine draconum Taciti Annal. xi. 11. Ceterum de Æg. Magis audi Plin. xxxvii. 3=14. "Nunc gemmarum confessa genera dicemus, a laudatissimis orsi; nec vero id solum agemus, sed ad majorem utilitatem vitæ obiter coarguetur Magorum infanda vanitas, quando illi vel plurima prodidere de gemmis, medicinæ ex his blanda specie prodigia transgressi." Idem c. 9=40.:—"Quintum (amethysti genus) ad viciniam crystalli descendit, albicante purpuræ defectu. Hoc et minime probatur, quando præcellens debet esse in suspectu, velut ex carbunculo refulgens quidam in purpura leviter roseus nitor. Tales aliqui malunt "pæderotas vocari, alii "anterotas, multi "Veneris gemmam, quod maxime videtur decere et species et colos. Eas gemmas Magorum vanitas resistere ebrietati promittit et inde appellatas" etc. Iisdem Magis forte debentur nomina "paneros, "pansebastos, et "pæderos, de quo Plin. ibid. c. 10=66.: "Paneros qualis sit, a Metrodoro non dicitur, sed carmen Timaridis reginæ in eadem diratum Veneri non inelegans ponit, ex quo intelligitur additam ei fecunditatem. Quidam hanc pansebaston vocant." Quæ in Indice Plniano reperitur lectio *Pæderastos*, Harduino sincerior videtur, non nobis. Pæderastos enim longe aliud sonat quam pæderos. Lapides pretiosi pæderotes, anterotes, panerotes, Veneris gemmæ dicebantur, quod, ut Plinii verbis utamur, maxime videbatur decere et species et colos: vide quæ de his vocibus post Salmas. fuse dixit E. H. Barker. in Epist. Crit. ad J. Fr. Boissonad. Plin. eod. Lib. c. 9=49., "Celebrant et "astroiten, mirasque laudes ejus in Magicis artibus Zoroastrem cecinisse, qui circa eas diligentes sunt, produnt:" 10=54., "Androdamas argenti nitorem habet, ut adamas, quadrata, semperque tessellis similis. Magi putant nomen impositum ab eo, quod impetus hominum et iracundias domet. Eadem sit, an alia, "argyrodamas, auctores non explicant:" 10=70., "'Zoranisceos in Indo flumine nascitur; Magorum gemma esse narratur, neque aliud amplius de ea. Ubi Zoronisios Gr. et Al.; at Zoranisceos Hardnini Mss., Index, "Zoromea, et Zoroniscees. In Plinio autem vox *Magi* sine adjuncto de *Ægyptiorum Magis* semper intelligi debet. Cum de aliis Magis sermo est, gentis nomen fere semper Plinius præfigit. Sic in eod. Lib. c. 9=51. de ceraunia gemma, "Faciunt et aliam raram admodum et Parthorum Magis quæsitam, quoniam non alibi inveniatur, quam in loco fulmine icto." Convenit vero speciatim Magis, quod generatim dixit Sextus Empir. adv. Mathem. i. 3. p. 234., "Φιλομετάβολόν τι ἐστὶν ὁ αἰὼν, οὐκ εἰς φυτὰ μόνον καὶ ζῶα, ἀλλὰ καὶ εἰς ῥήματα. Apud eos enim mystica sua cuique rei nomina, φανέντα συνετοῖσιν, ἐς δὲ τὸ πᾶν, ἑρμηνέων χατίζει, ut cecinit Dircæus ille Cygnus.

[1] "Pro inepto epitheto θεουδὴς dedi ἰοειδὴς, aptum et conveniens huic flori: v. Dioscor. ii. 194. Plin. xxv. 72." Hermann.

[2] Vulgo, Ἀλκύα καὶ πάνακες. "Quum satis probabile videretur, herbam, quæ Ἀλκέα Dioscoridi est, hic nominari, καὶ delevi, et formam Ionicam (ἀλκείη) restitui. Schneiderl (ex conjectura Eschenbachii) Ἀλκέα καὶ πάνακες metro repugnat." Hermann. Verius fortasse, simul et facilius, corrigeretur Ἀλκαῖον, πάνακες. "Ἀλκέα, ας, ἡ, Herba ex sylvestrium malvarum genere, (Sprengelio Hist. Rei Herb. i. p. 183. Malva Alcea), ap. Dioscor. iii. 164. et Plin. xxvii. 4. Ἀλκεὸν autem Hesychio "ὄπλον ἢ ἀλεξιφάρμακον φυτὸν, si tamen ἀλκεὸν scripsit, et non ἀλκαῖον." H. St. Thes. Ind. Hesychii locus est hic: Ἀλκεὸν ὅπλον ἢ ἀλεξιφάρμακον φυτόν. Ἐρατοσθένης δὲ ὄνομα εἶναί τινος ἀνθρώπου κωμῳδουμένου. "'Ἀλκαῖον legerim cum Is. Voss. et Kust. ab ἄλκω, propulso. Et sic conjecit H. Steph. Ind. In fine hujus glossæ supplendum φησί." Albertius. "Ex serie literarum legendum potius Ἀλκαιὸν, vel Ἀλκαῖον, quam lectionem et illa suadent, quæ ex Eratosthene referuntur; illo enim procul dubio de Alcæo, poeta Comico, loquitur." Biel. apud Albert. Obstat Hermanni conjecturæ ἀλκείη, pariter atque nostræ Ἀλκαῖον, quod planta, de qua loquitur poeta, in venenatarum numero ponatur, cum Dioscor. et Plinius alceæ malvæ nullam exitialem tribuant vim.

In transitu nobis liceat notare conjecturam quandam G. Gaulmini ad Mich. Pselli de Operatione Dæmonum Dial. p. 135., ab Hermanno prætermissam. Orphei Hymn. lxvi=lxv., Παμφάγε, πανδαμάτωρ, πανυπέρτατε, "παντοδίαιτε, Αἰθὴρ, ἥλιος, ἄστρα, σελήνη, φῶς ἀθάνατον· Ταῦτα γὰρ Ἡφαίστοιο μέλη ὑπηοῖσι προφαίνει. Sic edidit Hermann. "Quia οἱ πλάνητες sunt ἐκ περάδων οὐσίας," inquit Gaulminus, "inde Theurgicis veterum Vulcani membra dicebantur. Orph. Αἰθὴρ, ἥλιος, ἄστρα, σελήνη, φῶς ἀθάνατον, Ταῦτα γὰρ Ἡφαίστοιο μέλη, ὑπηοῖσι προφαίνει. Lege σελήνης." Ubi nota punctum post μέλη. "Ταῦτα nominativus sit necesse est, nisi προφαίνει dictum est pro προφαίνεται, ut in Argonauticis aliquoties καταφαίνειν. Id suadet similis locus in Hymno xi., Πᾶνα καλῶ κρατερὸν, νόμιον, κόσμοιο τὸ σύμπαν, Οὐρανὸν, ἠδὲ θάλασσαν, ἰδὲ χθόνα ταμβασίλειαν, Καὶ πῦρ ἀθάνατον τάδε γὰρ μέλη ἐστὶ τὰ Πανός." Hermann.

[3] Voss. Vind. Ruhnk. κάλτασον: margo Vind. καρτασὸν, ut recte edidit Hermann. De carpaso Ruhnken. attulit, notante eodem Hermanno, Salmas. Hyl. Iatr. p. 111.

strychnon manicon, quod a quibusdam rei herbariæ scriptoribus ita nominatum esse tradit Dioscor. iv. 74." Schneider. Anal. Crit. in Scriptt. Vett. Gr. et Lat., Traj. ad Viadr. 1777. p. 62.]

[Tzetzes ad Lycophr. v. 1030., Ἀιθ' οὗ ἱερὸν Ἐκάτης, ὅτι ἡ Ἑκάτη, φασμάτων αἰτία, φοβερὰ, καὶ χαλκόπους οὖσα, καὶ ὀφιώδης, καὶ τερατώδης, ἱδρύσατο, καὶ κεντρόφιον Ἑκάβης, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἀκρωτήριον, * Ὀδυσσείαν ἄκραν ἐκάλεσε, * Κάκραν καλουμένην πρὶν, ὅπερ ἐστὶ πλησίον τοῦ Παχύνου. Eustath. ad Od. M. p. 1714. 30., Τὴν δὲ Σκύλλην Φόρκυνος θυγατέρα καὶ Ἑκάτης λέγει, ἔχουσαν πρὸς ταῖς πλευραῖς σκύλακας, κατέχουσαν τὸν περὶ Σικελίαν πορθμόν. Ὅμηρος μέν τοι Κράταιϊν ἐν τοῖς ἔξῃς μητέρα τῆς Σκύλλης δηλοῖ, ἐπάγων καὶ, Ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν. Εἰ δὲ καὶ Ὅμηρος Κράταιϊν λέγει αὐτὴν, ἀλλ' οἱ μάγοι Ἑκάτην φασὶν αὐτὴν καλοῦσιν——. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐπιῤῥέπει ὁ μῦθος εἰς τὰ κυνώδη φάσματα, ὃς καὶ τὴν Ἐκάβην * ἀπεκύνωσε, καὶ τὴν Ἑκάτην δὲ κυνὸς κεφαλὴν ἔχουσαν πλάττει, καὶ Καλλίμαχος οὖν ἐν Ὑπομνήμασι, τὴν Ἄρτεμιν ἐπιξενωθῆναί φησιν Ἐφέσῳ υἱῷ Καύστρου, ἐκβαλλομένην δὲ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, τὸ μὲν πρῶτον μεταβαλεῖν αὐτὴν εἰς κύνα, εἶτ' αὖθις ἐλεήσασαν, ἀποκαταστῆσαι εἰς ἄνθρωπον, καὶ αὐτὴν μὲν αἰσχυνθεῖσαν ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι ἀπάγξασθαι, τὴν δὲ θεὸν περιθεῖσαν αὐτῇ τὸν οἰκεῖον κόσμον, Ἑκάτην ὀνομάσαι—— Ἡ δὲ ἀλληγορία τὴν Σκύλλαν ταύτην εἰς αὐθάδειαν μετάγει καὶ κυνώδη θρασύτητα· ἢ οὐδ' αὐτὴ κατ' Ὀδυσσέως ἔσχε νεανιεύσασθαι· τῶν μέν τοι φίλων τινὰς ὡς εἶκος, ἐσίνατο. Συντελεῖ δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀλληγορίᾳ, καὶ ὁ πατὴρ Φόρκυν, ὡς ἐν τῇ α' Ῥαψῳδίᾳ ἐγράφη· ἔτι δὲ καὶ τὸ τῆς μητρὸς Ἑκάτης ἢ ἁπλῶς κύνεον, ἢ κατά τινας κυνοπρόσωπον. Idem ad Od. Λ. p. 1684. 25., Ὅτι δὲ κατὰ τὴν εἰρημένην Σφίγγα κακὴ τὸ εἶδος ἦν καὶ ἡ Μέδουσα, μία τῶν Γοργόνων, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται· δοκεῖ δὲ τοιαύτη καὶ ἡ Ἑκάτη εἶναι καθὰ καὶ ἡ Ἔμπουσα, διὸ καὶ οἱ μῦθοι φοβερὰς αὐτὰς τοῖς βλέπουσι πλάττονται.] "Ἔμπουσα, Empusa, spectrum " seu phantasma dæmonicum, quod Hecate infortu- " natis visendum offerre solebat, in omnes se trans- " formans figuras, alterum pedem æreum habens, " alterum asininum, unde et Ὀνοκώλη dicitur, et " Ὀνοσκελίς. Quæ fere ad verbum Aristoph. in Ran. " (v. 288.) testatur, Bacchum et Xanthiam ad infe- " ros descendentes sic introducens loquentes. Ξ. Καὶ " μὴν ὁρῶ, νὴ τὸν Δία, θηρίον μέγα. Δ. Ποῖόν τι; " Ξ. δεινόν· παντοδαπὸν γοῦν γίγνεται· Ποτὲ μὲν " βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεὺς, ποτὲ δὲ γυνὴ Ὡραιοτάτη τις. " Δ. ποῦ 'στι; φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω. Ξ. Ἀλλ' οὐκέτ' " αὖ γυνή 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων. Δ. Ἔμπουσα τοίνυν " ἐστί. Ξ. πυρὶ γοῦν λάμπεται Ἅπαν τὸ πρόσωπον,[1] " (Δ.) καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει; Δ. (Ξ.) Νὴ τὸν " Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον ἕτερον: appellans *βολίτινον* " asininum, quoniam *βόλιτος* proprie esse creditur " fimum seu stercus asininum.[2] Sunt qui putent " dictam παρὰ τὸ ἐνὶ ποδίζειν, quum uno incedat pede " quasi Ἔμπουσαν: alterum enim pedem æneum " habet." H. St. Thes. Ind. [Schol. ad Aristoph. l. c.: Ἔμπουσα· φάντασμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον καὶ φαινόμενον τοῖς δυστυχοῦσιν, ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν· καὶ οἱ μέν φασιν αὐτὴν * μονόπτοδα εἶναι, καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἱονεὶ * ἑνίποδα διὰ τὸ ἐνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι, οἱ δὲ ὅτι ἐξηλλάττετο τὴν μορφήν. Δοκεῖ δὲ ταῖς μεσημβρίαις φαντάζεσθαι, ὅταν τοῖς κατοιχομένοις ἐναγίζουσιν.[3] Ἔνιοι δὲ (τὴν) αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς· Χθονίας Ἑκάτης πεῖρα σοφῶν ἐξελιξομένη. Εἶτα ἐπιφέρει· Τί καλεῖς τὴν Ἔμπουσαν; Καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει· τῷ χαλκῷ προσέθηκε τὸ βολίτινον ἐπίτηδες. Ἔνιοι δὲ ὄνου σκέλος λέγουσι· διὸ παρά τισι καλεῖσθαι Ὀνόκωλον. Τὸ δὲ ὅλον φησὶ Κράτης ἐοικέ τι εἶναι φάντασμα παντοδαπὸν γινόμενον, βολίτινον δὲ ὄνειον. Βόλιτος γὰρ κυρίως τὸ τῶν ὄνων ἀποπάτημα, τὸ αὐτὸ δὲ καὶ βόλβιτος. Cf. Suidas, apud quem, inter plurima ex hoc fonte hausta, leguntur hæc: Ἔμπουσα δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐνὶ ποδὶ ποδίζειν, ἤγουν τὸν ἕτερον πόδα χαλκοῦν ἔχειν· ἢ ὅτι ἀπὸ σκοτεινῶν τόπων ἐφαίνετο τοῖς μυουμένοις. " Schol. Aristoph. plenius ita, Καὶ οἱ μέν φασιν αὐτὴν μονόποδα εἶναι, καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἱονεὶ ἑνίποδα, διὰ τὸ ἐνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι." Kuster. Mirum est vir. doct. nulla corruptelæ in his Suidæ verbis vestigia percepisse. Sed forte venia ei danda est, cum et Noster vulg. Suidæ lect. se decipi passus sit, ita in Thes. T. iii. p. 517. b. scribens:—" Ποδίζω, Pedo, Gradior, Incedo. Sic Suid. Ἔμπουσαν dictam ait παρὰ τὸ ἐνὶ ποδίζειν, quemadmodum et Aristoph. Schol. eam fingi ait μονόποδα διὰ τὸ ἐνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι." Sed verbum ποδίζω, pro Gradior, Incedo, nec usquam alibi legitur, nec a Suida, utpote satis Græce docto, hic usurpari potuit. Qui Suidam cum ceteris vett. Lexicographis comparaverit, nobiscum forte glossam ejus mutilam esse statuet, in hunc fere modum refingendam: Ἔμπουσα δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἐμποδίζειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὸν ἕτερον πόδα χαλκοῦν ἔχειν. Zonar. p. 701.: Ἔμπουσα· φάντασμα δαιμονιῶδες, ὑπὸ Ἑκάτης πεμπόμενον, ἄλλασσον μορφὰς πολλὰς, παρὰ τὸ ἐμποδίζειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὸν ἕτερον πόδα χαλκοῦν ἔχειν· ἢ ὅτι ἀπὸ σκοτεινῶν τόπων ἐφαίνετο τοῖς μυουμένοις· ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη καὶ Ὀνοκόλη (leg. Ὀνοκώλη). Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι φάντασμα ἦν τῆς Ἑκάτης τοῖς δυστυχοῦσι φαινόμενον. In Etym. p. 336. 39. idem articulus iisdem fere verbis extat, cum eadem vitiosa scriptura Ὀνοπόλη, (a Nostro in v. ex suo veteri Lex., i. e. Etymol. Ms. Leid., Vales. ad Sozomeni H. E. viii. 6. et a Meurs. Lectt. Attic. xvii. in Opp. T. ii. p. 1128. e. emendata), sed in fine additur, Ὅτι Ἔμπουσα ψιλοῦται, εἰ καὶ δοκεῖ παρὰ τὸ ἕνα συγκεῖσθαι, ubi Sylburg. post ἕνα supplendum censet πόδα ἔχειν, Ex eo quod unicum pedem habeat; sed egregie fallitur, nam sensus est hic, Vox Ἔμπουσα spiritu leni profertur, etsi composita esse videatur παρὰ τὸ ἕνα: Ἔμπουσα nempe ab εἷς, Unus, et ποῦς, Pes. Idem vult Etymol. cum Zonara supra dicens, Ἔμπουσα—ἢ ἀπὸ τοῦ τὸν ἕτερον πόδα χαλκοῦν ἔχειν. Hesych. Ἔμπουσα· φάσμα δαιμονιῶδες, ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον, καὶ, ὥς τινες, ἐνὶ ποδὶ χρώμενον. Ἀριστοφάνης δὲ (nempe ἐν Ταγηνισταῖς, ut discimus ex Aristoph. Schol. l. c., quem, notante Albertio, ob oculos habuit) τὴν Ἑκάτην ἔφη Ἔμπουσαν. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 249.: Ἔμπουσα φάσμα ἐστὶ τῶν τῆς Ἑκάτης πεμπομένων, εἰς πολλὰς ἀλλασσόμενον μορφάς· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ὀνοκώλη τοῦτο τὸ φάντασμα. Ἔμπουσα δὲ ἀπὸ τοῦ ἐμποδίζειν τοὺς ἀνθρώπους, ἢ ἀπὸ τοῦ τὸν ἕτερον πόδα χαλκοῦν ἔχειν, τὸν δὲ ἕτερον βολίτινον. Ἐκλήθη οὖν ἡ μήτηρ Αἰσχίνου Ἔμπουσα, ὡς μέν λέγει Δημοσθένης, ἀπὸ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν· καὶ γὰρ τὸ φάσμα * παντόμορφον (deest aliquid)· ὡς δὲ Ἰδομένης φησὶ δημαγωγὸν, ἐπεὶ ἀπὸ σκοτεινῶν τόπων ἀνεφαίνετο τοῖς μυουμένοις. Demosth. loc. est in Orat. de Cor. p. 270. 24., Τὴν δὲ μητέρα, σεμνῶς πάνυ, * Γλαυκοθέαν ὠνόμασεν, ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες ἴσασι καλουμένην, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν δηλονότι, ταύτης τῆς ἐπωνυμίας τυχοῦσαν, ubi Schol. Bekkeri p. 310., Ἔμπουσαν· ἐκ

[1] Noster, et Casaub. ad Athen. xiii. p. 566. e.: Ξ. πυρὶ γοῦν λάμπεται Ἅπαν τὸ πρόσωπον. At Bruncк. sic edidit: Ξ. πυρὶ γοῦν λάμπεται. Ἅπαν τὸ πρόσωπον. Imo lege, Δ. πυρὶ γοῦν λάμπεται; Ξ. Ἅπαν τὸ πρόσωπον.

[2] Athen. xiii. p. 566. e.: Καὶ ὁ Κύνουλκος· Ταύτῃ καὶ τολμᾷς σὺ λέγειν, οὐ βοδοδάκτυλος οὖσα, κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ βολίτινον ἔχων θάτερον σκέλος. " Etsi non extat integer poëtæ locus, ad quem adluditur, tamen non dubitamus descriptam his verbis fuisse Empusam. Hoc enim docuit nos Aristoph. in Ran. qui alienis verbis, ut sæpe solet, loquitur." Casaub. " Interpretationi Casauboni adstipulatus est Kusterus, in not. ad Aristoph. Ran. v. 297. Cf. Suid. in Ἔμπουσα, ibique ejusdem Kusteri notas. Ea si placet ratio, statuendum fuerit, Cratinum Empusam, prinsquam pedem habens asininum adparuisset, βοδοδάκτυλον induxisse, quæ apud Aristoph. simpliciter ut γυνὴ ὡραιοτάτη primum adparuisse dicitur. Βολίτινον σκέλος, quod stercoreum crus vulgo interpretantur, rectius crus asininum intelligi monuit Græcus Aristophanis interpres, et cum eo Suidas l. c. (Ὀνοκώλη δὲ, ὅτι ὄνου πόδα ἔχει, ὃ λέγουσι βολίτινον, τουτέστιν, ὄνειον· βόλιτος γὰρ κυρίως τῶν ὄνων τὸ ἀποπάτημα.) Cum quo consentit quod alias Ὀνοσκελὶς et Ὀνόκωλος eadem Empusa nominatur. Quidquid sit, his verbis utentem Cynulcum in Myrtilum inducit Athen., quibus illum rideret, quod nec pulcra admodum forma et altero pede claudus esset, ut intelligitur ex p. 568. c." Schweigh.

[3] Sic legitur in editione Æm. Porti, qua utimur, sicque scriptum citat Valesius ad Harpocr. Lex., (qui et ἔνιοι δὲ αὐτὴν, ut vulgo, pro ἔ. δ. τὴν αὐτὴν, habet). Sed lege ἐναγίζωσιν, ut in Suida legitur.

τοῦ πάντα αἰσχρῶς καὶ ἀνοσίως ποιεῖν· τοιαύτη γὰρ ἡ πάλαι Ἔμπουσα. Eustath. ad Dionys. P. v. 723., Ἡ δὴ πολλὰ μὲν ἄλλα μετ' ἀνδράσι θαύματ' ἀέξει, Φύει δὲ κρύσταλλον, ἴδ' ἠερόεσσαν ἴασπιν, Ἐχθρὴν Ἐμπούσῃσι, καὶ ἄλλοις εἰδώλοισι, (v. nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. cccxxxv. a.): Ὅτι πολλὰ καὶ ἄλλα θαύματα ἡ Κασπία ἐν ἀνδράσιν αὔξει, φύει δὲ καὶ κρυστάλλους λίθους, καὶ ἴασπιν ἠερόεσσαν, ὅ ἐστιν ἀερώδη, σκοτεινὴν, ἐχθρὴν Ἐμπούσαις καὶ ἄλλοις εἰδώλοις· δοκεῖ γὰρ ἀλεξίκακος εἶναι ἡ λίθος αὕτη, καὶ * ἀποτροπιαστικὴ φασμάτων, ὧν ἓν ἐστι καὶ ἡ Ἔμπουσα, δαιμόνιόν τι περὶ τὴν Ἑκάτην, ἐνὶ ποδὶ δοκοῦν διήκεσθαι· ὅθεν καὶ παρονομάζεται, ὡς εἴτις εἴπῃ, * μονόπους ποδὶ ζώου, ὡς τοῦ ἑτέρου ποδὸς χαλκοῦ ὄντος, κατὰ τὸν μῦθον. Harpocration: Ἔμπουσαν· Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· φάσμα τί φασιν εἶναι τῆς Ἑκάτης, ὅπερ τοῖς στοιχοῦσιν ἐφαίνετο, πλήρης δὲ τοῦ ὀνόματος ἡ κωμῳδία. " Hoc spectrum apparebat præcipue iter facientibus, ut docet Harpocr. Ex quo corrigendi sunt Schol. ad Aristoph. Ran. l. c. et Suidas, et Etymol. (et Zonar. et Grammat. S. Germ. l. c.), apud quos τοῖς δυστυχοῦσι legitur pro τοῖς στοιχοῦσι. Quam emendationem confirmat Philostr. de Vit. Apollon. ii. 2. his verbis: Ἐπορεύοντο μὲν γὰρ ἐν σελήνῃ λαμπρᾷ· φάσμα δὲ αὐτοῖς Ἔμπούσης ἐνέπεσε, τοδὶ γινομένη, καὶ τοδὶ αὖ, καὶ τὸ οὐδὲν εἶναι. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ξυνῆκεν ὅ, τι εἴη, καὶ αὐτός τε ἐλοιδορεῖτο τῇ Ἔμπούσῃ, τοῖς τε ἀμφ' αὐτὸν προσέταξε τ' αὐτὸ πράττειν· τοντὶ γὰρ ἄκος εἶναι τῆς προσβολῆς ταύτης. Καὶ τὸ φάσμα φυγῇ ᾤχετο τετρυγὸς, ὥσπερ τὰ εἴδωλα." Vales. ad Sozomeni Hist. Eccles. viii. 6. Olearius ex Codd. Vat. Urbinate, et Vratisl. rescripsit, Τὸ δεῖνα γινομένη, καὶ τὸ δεῖνα αὖ, καὶ οὐδὲν εἶναι, sed τὸ ante οὐδὲν negligere non debebat etiam tacentibus oraculis suis. " In v. Ἔμπουσα retinui, quod priores edilt., quod Ms. Mediceus, quod ipsa antiquitas adeo bene per Valesium illustrata exigunt et stabiliunt, nempe ὅπερ τοῖς στοιχοῦσιν ἐφαίνετο: ita miror, cur contra tot documenta ausus fuerit nuperus editor id mutare in δυστυχοῦσιν." J. Gronov. Lectioni τοῖς στοιχοῦσι, et a Kustero ad Suid. probatæ, omnino favet, quod Empusa præcipue iter facientibus apparere putaretur, cum hoc spectrum τοῖς δυστυχοῦσι apparere a nullo Græco scriptore dictum sit. Cf. Vales. ad Harpocr. Lex., ubi, errore apud Schol. ad Aristoph. Suid. atque Etymol. notato, et loco Philostrati citato, addit hæc:—" Idem Philostr. iv. 8. has Empusas ab aliis Λαμίας et * Μορμολυκίας dici ait, et carnis humanæ appetentes esse. Artemidor. ii. 37.: Οἱ μὲν αἰσθητοὶ θεοὶ φόβων καὶ κινδύνων καὶ περιστάσεών εἰσι σημαντικοί· καὶ γὰρ μεθ' ἡμέραν ἐπιφερόμενοι τῶν τοιούτων αἴτιοι καθίστανται. Σημαίνει δὲ καὶ διάφορα καὶ οὐδὲν ὅμοιον ἀλλήλοις ἕκαστος φαινόμενος. Οἷον Ἑκάτην ἰδεῖν τριπρόσωπον ἐστῶσαν ἐπὶ βάσεως κινήσεις καὶ ἀποδημίας σημαίνει· Ἐνοδία γὰρ ἡ θεὸς καλεῖται. Μονοπρόσωπον δὲ ἰδεῖν πονηρὸν πᾶσιν, ὡς δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ξένης τὰ δεινὰ ἢ ἀπὸ ξένου ἐσόμενα προαγορεύει. Ἀεὶ δὲ τῶν καθεστώτων κακεῖ πραγμάτων τὸν ἰδόντα, καὶ οὐκ ἐᾷ μένειν ἐν τοῖς αὐτοῖς, οἷα ἂν φαίνηται καὶ ὁποῖα. Κινουμένη δὲ ἡ θεὸς καὶ συναντῶσα κατὰ σχῆμα καὶ τὰς ὄψεις καὶ τὰ ὑπ' αὐτῆς κρατούμενα σημαίνει τὰ ἀποτελέσματα. Περὶ ὧν λέγειν οὔτε ὅσιον, οὔτε ἀσφαλές. Ἄδηλος δὲ ὁ λύγος τοῖς μεμνημένοις τῇ θεᾷ. Οἱ δὲ ἀμύητοι παρὰ τῶν μεμνημένων μανθανέτωσαν." Eustath. ad Od. Λ. p. 1704. 40., Πέμπει δὲ ἡ Περσεφόνη πρὸς * ἐκφόβησιν Γοργείας κεφαλὴν, καθὰ καὶ Ἔμπουσαν ἡ Ἑκάτη· Ἔμπουσα γάρ φασι φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης πεμπόμενον, ὅ τινες μὲν Ὀνόκωλιν λέγουσιν, οἱ δὲ ὀνόσκελιν. Ubi, notante Nostro in v. Ὀνόσκελος, proparoxytonos scribitur, secus quam apud alios. Schol. ad Aristoph. Eccles. v. 1056., ΓΡ. ἀλλ' οὐκ ἐγὼ, Ἀλλ' ὁ νόμος ἕλκει σ'. ΝΕ. οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ' Ἔμπουσά τις Ἐξ αἵματος φλύκταιναν ἡμφιεσμένη. Ubi Schol. Ἔμπουσα, ἣν καλοῦμεν νῦν ὀνοσκελίδα. Sozomeni Hist. Eccles. viii. 6. de Gerontio, Nicomediensis Ecclesiæ diacono, Οὗτος γὰρ ὑπὸ Ἀμβροσίῳ τῷ Ἐπισκόπῳ Μεδιολάνων διακονούμενος, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀλλ' ἢ τεραπευόμενος, ἢ δαιμονίου σπουδῇ καὶ φαντασίαις ὑπαχθεὶς, νύκτωρ ἔφη τισὶν Ὀνοσκελίδα συλλαβόμενος, ξυρίσαι τὴν κεφαλὴν, καὶ * μυλωνίῳ ἐμβαλεῖν. Ubi Valesius ex Mich. Psello de Operatione Dæmonum p. 82. affert, Ὅσαι δὲ τύποις ἐνδιατρίβουσιν αὐχμηροῖς, ὑπόξηρά τε τὰ σώματα ἔχουσιν, οἵους τοὺς ὀνοσκελεῖς φασὶν εἶναι, εἰς ἄνδρας οὗτοι σχηματίζουσιν ἑαυτούς. " Illam Empusam conspicor ex Aristophanis descriptione inter Gemmas Gorl. Dact. T. ii. n. 41. quam, ut puto, hactenus viri docti ibi denotari non intellexerunt." Sig. Havercamp. ad Tertull. Apolog. c. xvi. p. 171. Alciphronis Epist. iii. 62., Αἱ δὲ ἀλάστορες αὗται θεραπαινίδες συνίασαι, καὶ ἡ ἐπιτήδειος γραῦς, ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν καλεῖν εἰώθασιν, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι. " J. Steph. Bernard. ad Anonymi Introd. Anatomicam p. 20. malit, Ἐκ τοῦ πάντας ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι." Wagner. Eandem in conjecturam incidit Jo. G. Reiflius ad Artemidori L. ii. c. 37. " Arnaldus in Misc. Obss. T. v. p. 295. quovis pignore contendere paratus est, totam ῥῆσιν non ab Alciphrone, sed ab interpolatore quodam profectam. Neutri tamen horum virorum eruditorum obsecundare volui. Sumta quidem verba sunt ex Demosth. de Cor. xli. p. 312. ed. Harles. ubi de Æschinis matre sermo est. Sed fieri potuit, ut ipse Alciphron, qui mos erat Atticistarum, ex Demosthene ῥῆσιν istam exscriberet, nec opus esset interpolatore. Nec ignorasse videtur hunc Demosthenis locum Berglerus; nam ad verbum βιάζεσθαι adscripsit πάσχειν, quod in Demosthene est. Præ festinatione, quam ipse in Præf. confitetur, sine dubio omisit adnotare." Wagner. Lucian. de Saltat. xix. T. ii. p. 279., Εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἔμπουσαν, τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδόσθαι. " Plut. in Libro Non poss. suav. viv. sec. Epicur. p. 1101. c., Αὕτη δέ ἐστιν οὐ φοβερά τις, οὐδὲ σκυθρωπὴ, καθάπερ αὗτοι (Ἐπικουρεῖοι) πλάττουσι διαβάλλοντες τὴν πρόνοιαν, ὥσπερ παισὶν ἐμπίπτουσαν ἢ ποινὴν ἀλιτηριώδη καὶ τραγικὴν ἐπιγεγραμμένην. " Quæ huic in modum correcta, Ὥσπερ παισὶν Ἔμπουσαν, ἢ Ποινὴν ἀλιτηριώδη καὶ τραγικὴν ἐπιγεγραμμένην, Providentiam, sive Πρόνοιαν, sistunt, tanquam pueris Empusam, aut Furiam ultricem scelerum, tragicamque descriptam. Dicitur, Παισὶν Ἔμπουσα ἢ Ποινὴ ἐπιγεγραμμένη, ut τίμημα ἐπιγεγραμμένον, sim. de quibus Budæus." Lennep. ad Phalar. p. 150., a Schæf. in Mss. indicatus. Idem Schæf. consuli jubet notata ad Herod. p. 602., et Jacobs. ad Epigr. iii. Statyllii Flacci, Anthol. T. ii. p. 238., v. 4. * Παντοπαθῆ κούρης αἴσχεα δερκόμενος, (v. Demosth. supra citatum), item Dosiadæ Aram secundam in Anthol. T. i. p. 203., * Εἰμάρσενός με στήτας Πόσις, μέροψ, * δίσαβος Τεῦξ, οὗ * σποδεύνας, Ἵνις Ἐμπούσας, ubi Scholia Holoboli Rhetoris, Ὁ Ἵνις καὶ ὁ υἱὸς τῆς Ἐμπούσας, ἤτοι τῆς Θέτιδος· φάσμα γάρ τι ἡ Ἔμπουσα νυκτερινὸν εἰς μυρίας μορφὰς ἀλλοιούμενον, ὡς φησι καὶ Φιλόστρατος (l. c.), μετεβάλλετο δὲ καὶ ἡ Θέτις εἰς μυρίας μορφὰς, ὅτε μιγῆναι αὐτῇ ὁ Πηλεὺς ἔσπευδεν, ᾗ καὶ ἐμίγη σηπίας εἶδει. Cf. Selden. de Diis Syris p. 162.]

[Apollon. R. iii. v. 860., Ἑπτὰ μὲν ἀενάοισι λοεσσαμένη ὑδάτεσσιν, Ἑπτάκι δὲ Βριμὼ κοιροτρόφον ἄγκαλέσασα, Βριμὼ νυκτιπόλον, χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν, Ἀυγαίῃ ἐνὶ νυκτὶ, σὺν ὀρφναίοισι φάρεσσι. Ubi Scholia: Ἑπτάκις δέ φησι καὶ τὴν Ἑκάτην ἐπικαλέσασθαι. Δοκοῦσι γὰρ αἱ φαρμακίδες τὴν Ἑκάτην ἐπάγεσθαι. Βριμὼ δὲ αὐτὴν προσηγόρευσε, διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, καὶ φάσματα ἐκπέμπειν τὰ καλούμενα * Ἑκαταῖα (Schol. ex Cod. Paris., Καὶ φάσματα γὰρ ἐκπέμπει τὰ καλούμενα * Ἑκάτεια, leg. in Schol. edit. ἐπιπέμπει, v. T. Hemsterh. ad Luciani Deor. Dial. T. i. p. 208.: obiter notandus est hic vocis Ἑκάτειος s. Ἑκαταῖος usus, quæ alibi de Hecatæ statuis, non de spectris ab Hecate immissis, dicitur), καὶ πολλάκις

* Sic scriptum citat Valesius ad Harpocr. Lex., et sic edidit Olearius. At Steph. noster, et in v. Λαμία et in v. Μορμολυκεῖον, habet Μορμολυκεῖα, quam lectionem in textum admittendam esse censemus. Μορμολυκία enim pro μορμολυκεῖον alibi non legitur.

αὐτὰ μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ Ἐμπουσαν καλεῖσθαι. Ἢ παρὰ τὸν βρόμον, τὸν τοῦ πυρὸς ψόφον· Τόσσος γὰρ πέλεται βρόμος. Ἢ γὰρ θεὸς λαμπαδοῦχος. Τὸ δὲ βρι ἐπιτάσεως ἐστὶν, ὡς τὸ, Βριήπτους ὕβριμος Ἄρης. Ἴσως οὖν Βριμὼ, ἡ μεγάλην ἔχουσα μῆνιν, βρίμηνίς τις οὖσα. Cf. Etymol. p. 213. 49, Eustath. ad Dionys. P. v. 143., Καὶ ὁ περὶ τὸ Βυζάντιον δὲ λιμὴν οὕτως (i. e. Βόσπορος) ὕστερον ἐκλήθη, κατὰ παραγραμματισμὸν, ἢ μάλιστα κατὰ τὴν παρὰ τοῖς ῥήτορσι λεγομένην παραφθορὰν, Φωσφόριον ὀφείλων καλεῖσθαι, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Φιλίππου γὰρ ἐν πολιορκίᾳ διορύξαντος εἴσοδον κρυπτὴν, ὅθεν οἱ ὀρύσσοντες ἔμελλον ἀφανῶς ἐξαναδύναι τοῦ ὀρύγματος, ἡ Ἑκάτη Φωσφόρος οὖσα δᾷδας ἐκεῖθεν ἔφηνε τοῖς πολίταις· καὶ τὴν πολιορκίαν οὕτω φυγόντες, Φωσφόριον οἱ ἐγχώριοι τὸν τόπον ἐκάλεσαν. Aristoph. Lysistr. v. 443., Εἶ τ' ἄρα, νὴ τὴν Φωσφόρον, τὴν χεῖρ' ἄκραν Ταύτῃ προσοίσεις, κύαθον αἰτήσεις τάχα. Idem in Eccles. v. 858., Πανοῦργος εἶ, νὴ τὴν Ἑκάτην τὴν Φωσφόρον, ubi Schol. hæc habet: Οἱ ποιηταὶ τὴν Περσεφόνην, τὴν Ἑκάτην, τὴν Φοίβην, καὶ τὴν Εἰλείθυιαν τὴν αὐτὴν θεὸν εἶναι νομίζουσι· διὸ καὶ νῦν τὴν Ἑκάτην Φωσφόρον καλεῖ. Hecate autem Φωσφόρος dicebatur, quoniam ἡ θεὸς λαμπαδοῦχος. Aristoph. Ran. v. 1359., Ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλὰ Τὰς κυνίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω διὰ δόμων πανταχῇ· Σὺ δ', ὦ Διὸς, διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας Ὀξυτάταιν χεροῖν, Ἑκάτα, παράφηνον ἐς Γλαύκης, Ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσω, ubi Scholia: Ἑκάτην δὲ καὶ Ἄρτεμιν οἱ μὲν τὴν αὐτὴν φασιν, οἱ δὲ ἄλλην καὶ ἄλλην, ὡς κἀνταῦθα. Spanhem. et Kusterus hic per Ἑκάτην Dianam intelligunt, cum poeta manifestum inter Hecaten Dianamque discrimen posuerit; et ipse Spanhem. ad Callim. Hymn. in Dian. v. 11., Ἀλλὰ φασφορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα Ζώννυσθαι λεγνωτὸν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω, hæc notavit:—" Hinc Φαεσφόρος eadem Dea infra v. 204. dicta et culta apud Græcos, seu Φωσφόρος· apud Romanos autem Diana Lucifera, sicuti indices etiamnum ejus rei multi superstites Græc. et Romanorum nummi, in quibus eadem Dea modo una facie, modo duabus facibus armata cernitur. Cujusmodi e multis, insignis est Regiæ Gallorum Gazæ nummus sub Hadriano cusus, in quo Diana gradiens cum dimidia Luna in capite, utraque autem manu facem tenet. Unde liquet utique, cur modo Θεὰ Φωσφόρος, sicut a Nausicrate apud Athen. vii. p. 325. (e., A. Μετ' αὐτῶν δ' εἰσὶν ἐκπρεπεῖς φύσιν Αἱ ξανθοχρῶτες, ἃς κλίδων Αἰξωνικὸς Πασῶν ἀρίστας ἐντόπους παιδεύεται· Αἷς καὶ θεὰν τιμῶσι Φωσφόρον Κόρην, Δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα ναυτίλοι. B. Τρίγλας λέγεις,) aut Φαεσφόρος, quod eodem redit, Ἑκάτη, ab Eurip. in Helen. v. 575., (ΜΕ. Ὦ Φωσφόρ' Ἑκάτη, πέμπε φάσμαθ' εὐμενῆ. ΕΛ. Οὐ νυκτίφαντον πρόπολον Ἐνοδίας μ' ὁρᾷς,) aut Ἀμφίπυρος, seu Utraque manu faces gestans, ut ibi veteres Critici, Diana ap. Sophocl. Trachin. dicatur v. 218(=211. Βοᾶτε τὰν ὑμόσπορον Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν, Ἐλαφηβόλον, Ἀμφίπυρον, ubi Schol. Παρ' ὅσον ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δαδουχεῖ, ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ Ἑκάτῃ), et ap. Aristoph. similiter in Ran. p. 275., ubi Diana tamen Dictynna, seu Venatrix a Φωσφόρῳ Hecate distinguitur, et de qua postrema ait, Σὺ δ', ὦ Διὸς, διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας Ὀξυτάταιν χεροῖν, Ἑκάτα, Duplices faculas tenens manibus perquam agilibus. Hinc Δάειρα, seu Δαῖρα, quasi Δᾳδοῦχος, dicta eadem Hecate apud Apollon. R. iii. 844. Ἡ δὲ τέως γλαφυρῆς ἐξείλετο φωριαμοῖο Φάρμακον, ὅ ῥά τε φασὶ Προμήθειον καλέεσθαι· Τῷ εἴ κ' ἐννυχίοις τις ἀρεσσάμενος θυέεσσι Δαίραν (sic edidit Brunck. sed rectius scriberetur Δαῖραν) Μουνογένειαν, ἐὸν δέμας ἰκμαίνοιτο, Ἠ ἂν ὄγ' οὔτε ῥηκτὸς ἔοι χαλκοῖο τυπῆσιν, Οὔτε κεν αἰθομένῳ πυρὶ εἰκάθοι, κ. τ. λ., (ubi Scholia, Τὸ δαίραν κατ' ἔλλειψίν ἐστι τοῦ ε, διὰ τὸ μέτρον· Δάειρα γάρ ἐστι. Λέγει δὲ τὴν Περσεφόνην, ὡς δηλοῖ διὰ τὸ μουνογένειαν. Ὅτι δὲ τὴν Δαίραν Περσεφόνην καλοῦσι, Τιμοσθένης ἐν τῷ Ἐξηγητικῷ συγκατατίθεται, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς ἐμφαίνει, τὴν Περσεφόνην ἐκδεχόμενος Δαίραν: Scholia ex Cod. Paris. habent Ἐξηγηματικῷ, 'de fluctuatione formarum ματικος et τικος v. Bast. ad Gregor. Cor. p. 88.' Schæfer.) sicuti alibi Proserpina apud Lycophronem p. 115. (v. 710., Θήσει Δαείρᾳ καὶ ξυνευνέτῃ δάνος, ubi Tzetzes, Δάειρα· ἡ Περσεφόνη, παρὰ τὸ δᾷδα·[1] δαδοῦχος γὰρ ἡ θεός· quæ eadem nempe cum Diana seu Hecate Noctiluca, ac inde

[1] Athenæus ibi affert ex Cratino ἐν Τροφωνίῳ, Οὐδ' Αἰξωνίδ' ἐρυθρόχρων ἴσθειν ἔτι τρίγλην. Huc respexerunt Suidas (nec Casaub. nec Schweigh. citatus), et Zonar. p. 81.: Αἰξωνίδα τρίγλην· δοκοῦσιν αὗται κάλλισται εἶναι, καὶ τῶν ἄλλων διαφέρειν ταύτῃ. In Zonara, ubi nihil annotavit Tittmannus, male editum est δοκοῦσαι pro δοκοῦσιν. In sequenti pagina Athenæus hæc habet de pisce Ταινία dicto: Πλεῖσται δὲ γίνονται καὶ κάλλισται κατὰ τὸν πρὸς τῇ Ἀλεξανδρείᾳ Κάνωπον. Hinc corrigendus est Tittmannus ad Zonaræ glossam illam, Κάνωπος· τόπος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, frustra sic scribens:—" In Cod. K. ambiguum an scriptum fuerit Κάνωπος. Quod verum puto pro Κάνωβος, de quo v. Steph. B. Quanquam Κάνωπος non fuit τόπος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, sed in rebus geographicis non magna diligentia Grammaticorum. V. infra Καρχηδών. Certe mihi quidem Κάνωπος non notus est." " Κάνωπος," inquit Sturzius supra p. clxxi. a., " teste Phavorino, [Zonaræ verba exscribente], fuit nomen loci cujusdam in urbe Alexandria. Quæ si vere tradita sunt, [et vere sic tradi Athenæi locus satis docet], videtur fuisse locus Canopi Dei destinatus." Hinc quoque explicandus est Steph. Byz. lor., de quo supra pauca diximus p. cccxxvi. b., Κάνωπος· καὶ ἱερὸν Ποσειδῶνος Κανώβου, καὶ νῆσος, ubi Cod. Voss. præbet, καὶ ἱερὸν Ποσειδῶνος Κάνωβον, Templum Neptuni in urbe Alexandria, Canobum s. Canobus dictum. Sed forte in Athenæo per verba, Κατὰ τὸν πρὸς τῇ Ἀλεξανδρείᾳ Κάνωπον, urbs Canobus dicta, centum et viginti stadiis, (ut nos docet Steph. Byz.), terrestri itinere ab Alexandria distans, intelligi debet, et sic locutum esse Dipnosophistam suspicamur, ne urbs illa confunderetur cum Canobo insula quadam, et Canobo Libyæ quodam loco, (ab eodem Steph. Byz. memoratis.) Sequitur enim, Καὶ ἐν Σελευκείᾳ τῇ πρὸς Ἀντιοχείᾳ, eandem nempe ob causam, ne Seleucia illa cum aliis confunderetur ejusdem nominis urbibus.

[2] " Ita Vit. 1. et Ciz. recte pro π. τὴν δ.: nam haud dubie, ut Thryllit. conjicit, αἴρειν excidit, [nisi potius subaudiendum esse statuas]: nam alias sensus non constat. Etymol. tamen (p. 244. 34.), Δάειρα· ἡ Περσεφόνη παρὰ Ἀθηναίοις, παρὰ τὴν δᾷδα, ἐπειδὴ μετὰ δᾴδων ἐτελεῖτο αὐτῇ τὰ μυστήρια, ἢ ὅτι δᾷδα φορεῖ." Müller. " Δαῖρα Hesychio eadem cum Δάειρα, per syncopen vel crasin." H. St. Thes. Ind. " Frustra Jos. Scalig. ad Varr. p. 175. a δαίρα, Tera, Terra, deducit, notatus a G. J. Vossio (Etym. L. L.) in v. Terra." Albert. Harpocr. Lex. et ex eo Suidas: Δάειρα· ὄνομα κύριον. Enstath. ad Il. Δ. p. 436. 9., Κάειρα δὲ γυνὴ, ἡ Καρικὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἤτοι ἐκ Καρίας· παρὰ δὲ Ἡροδότῳ κεῖται καὶ ὄσθης Κάειρα· ἔστι τὸ παρά τισι τῶν παλαιῶν εὑρεῖν, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ι τινὲς τὸ Κάϊρα γράφοντες, εἶτα καὶ διευλλάβως Καΐρα συναιροῦντες ἔλεγον, ὡς καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ δεδήλωται. Κατὰ τὸν ὅμοιον δὲ τρόπον καὶ Δάειρα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον διὰ τοῦ ι γραφὲν πρός τινων, εἶτα συναιρεθὲν διευλλάβως ὑπὸ Ἀττικῶν Δαῖρα ὀνομάζεται. Ἦν δέ φησι μήτηρ Ἐλευσῖνος. Idem ad Il. Ζ. p. 648. 30.: Σημείωσαι δὲ ὅτι ἑτερώνυμόν ἐστι συγγενικὸν καὶ ἡ γάλως ἤτοι γαλόως, ἐχρῆν γὰρ εἶναι δάειρα, ἐκ τοῦ δαὴρ, δαίρος· καὶ εἰδὼν οἱ τὴν χρῆσιν ταύτην εἰδότες, ὡς εἰδὼς δηλωθήσεται. Ὅμηρος δέ γε οὐκ εἰδὼς τὴν λέξιν ταύτην, γάλως λέγει ἑτερωνύμως, οὐ δάειρα. Λυκόφρων δὲ μέμηται μὲν Δαείρας, ἣν καὶ παρατίθησι τῇ Περσέφόνῃ ἐν στίχῳ ἑνί· οὐ συγγενικὴν δὲ λέξιν οἶδεν αὐτὴν, ἀλλὰ δαιμονίαν. Καὶ δοκεῖ προληπτικῶς ἡ λέξις ὡς θεία ληφθεῖσα, σιγηθῆναι παρὰ τῷ Ποιητῇ ἐπὶ ἀνθρωπίνης συγγενείας, ὁποῖόν τι καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Διὸς Ἀθηναίας, καὶ ἐπὶ γυναικὸς Ἀθηναίας προσδηλώθη. Ὅτι δὲ θεία λέξις τὸ δάειρα, δηλοῖ ὁ εἰκότως Δάειραν Φερεκύδης ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφὴν, καὶ ἔοικέ φησιν οὕτως ἔχειν· ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν. Διὸ καὶ πολεμίαν τῇ Δήμητρι νομίζουσι· Ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια. Καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γεύεσθαι αὐτὴν ὅσιον. Φαύλως οὖν ὁ Φανόδημος, Ἀφροδίτην φησὶ νομίζει τὴν Δάειραν, καὶ τὴν αὐτὴν τῇ Δήμητρι λέγει. Ἔτι δὲ φαυλότεροι, οἱ τὴν Ἥραν Δάειραν τῆς Δήμητρος ἀποδιδόντες. Δάειρα γάρ φασιν ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή. Τινὲς δὲ φύλακα Περσεφόνης ὑπὸ Πλούτωνος ἀποδειχθῆναί φασι τὴν Δάειραν. Αἴλιος μέντοι Διονύσιος Δαῖραν γράφων διευλλάβως τὴν Δάειραν, φησὶν ὅτι οἱ περὶ τελετὰς καὶ μυστήρια τὴν ὑγρὰν οὐσίαν Δαῖραν ὀνομάζουσι. Δῆλον δὲ ὅτι ἀπὸ Δαΐρας γραφομένης διὰ τοῦ ι ἡ ῥηθεῖσα Δαῖρα συνήρηται, ὁμοίως κατά τινας τῷ Κάϊρα, Καῖρα, " Daira recte potuit a Pherecyde soror Stygis vocari. Ut enim Styx apud Hesiod. Theog. v. 361., ita Daira apud Pausan. i. 38. p. 93. est filia Oceani, quo loco eadem e quorundam sententia dicitur Mercurio peperisse " Eleusinem [sic et Harpocr., ut Suid. et Etym. p. 329. 42. et Zonaræ p. 667. " Eleusinum, rectius, ut putamus,] heroa, a quo urbs nomen traxit. Pro, Καὶ ἔοικέ φησιν οὕτως ἔχειν, fortassis legi possit, Κ. ἑ. φύσιν ο. ἔ. ut sensus sit, Et videtur sane hoc cum rei natura consentire. Valesius ad Harpocr. p. 17. legit simpliciter, Καὶ ἔοικεν οὕτως ἔχειν." Fr. Guil. Sturz. ad Pherecyd. Frag. p. 215. ed. sec. " Sane Servius in Æn. iv. p. 325. pro Junone sumsit:—' Nam cum Eleusine Cereris sacrum fit, templum Junonis claudit ur; item cum Junoni Eleusine fit, templum Cereris claudit ur, nec sacerdoti Junonis gustare, unde Cereri sit libatum.' Clemens in Protreptico (p. 13=39. 19., Ἴμμαρος δὲ ὁ Εὐμόλπου, καὶ Δαείρας, οὐχὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἐλευσινίου, τοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει; Quæ sic vertit Arnob. L. vi., " Dairas et " Immarnacims fratres pessimi in Eleusinis consepto, quod civitati subjectum est." " Valesius l. c. Pro Immarnachus scribitur rectius Immaradus apud Potter. cujus hæc sunt verba:—" Ἴσμαρος, Euseb. Ἴσμαρος

Περσεφόνη etiam quasi Φωσφόρος, ut postremum hoc notat Plut. de Facie in Orbe Lunæ p. 942. appellata; et quo sensu Φερσεφάασσα, seu Φερσέφαττα, quod notum, eadem dicta. Unde cum eadem Dea, seu Κόρη, tum Ceres mater filiam quærens, Δᾳδοῦχος utraque seu Tædifera itidem, sicuti sæpius umbæ spectantur in antiq. Rom. et Gr. nummis. Cur autem Φωσφόρος dicta sit hæc Dea, e priscæ scilicet Gentilium Theologiæ scitis, docebit Procl. in Platon. Πολιτ. p. 353., ubi idem nomen Minervæ quoque, Προσκείσθω δὲ καὶ ὅτι Φωσφόροι· ἡ μὲν εὐμενῶς εἰς φῶς ἄγουσα τοὺς ἀφανεῖς τῆς φύσεώς ἐστι Φωσφόρος, ἡ δὲ, ὡς νοερὸν φῶς ἀνάπτουσα ταῖς ψυχαῖς." De Minerva * Φωσφόρος dicta silent Lexica. Eurip. apud Plut.

etiam habet Joan. Ἰμμάραδος Cyril. quam lectionem secutus est Arnob.: Dairas, inquit, et Immaradus fratres. Pausanias eundem Immaradum vocat, [i. 5., ubi Cod. Vind. Ἰμάραδον, et i. 27. vide Meurs. de Reg. Athen. i. 5. in Opp. T. i. p. 590. E. et 592. C.] Mox Cyrillus Δαΐρας pro Δαείρας habet." Potteri ergo diligentiam effugit insignis Meursii locus, qui extat in Lib. de Reg. Athen. ii. 8. in Opp. T. i. p. 650. A.:—" Apud Euseb. de Præp. Evang. Lib. ii. ubi locum hunc Clementis is transcribit, Ἴσμαρος, non Ἴμμαρος legitur aut Ἰμμάραδος, ut apud Pausan. tribus locis constanter scribitur. Arnobio vero, rem eandem referenti ex Clemente, ut alia quædam, Immarnachus [leg. Immaradus] dicitur L. vi., 'Dairas et Immarnachus fratres (conditi scribuntur) in Eleusinis consepto, quod civitati subjectum est.' Sed scribendum eo loco, In Eleusinii consepto. Neque enim Eleusine est sepultus, sed Athenis intra septum templi Cereris Eleusinæ infra arcem; uti satis manifeste verba hæc Clementis indicant, Ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἐλευσινίου, τοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει, In septo Templi Eleusinii, quod sub arce. Deinde, ut hoc quoque dicam, velut obiter, non sat animum advertit, quum Δαείρας, in Clementis illis verbis, primum potius casum censens, quam secundum, fratrem Immaradi, et non matrem existimavit.' " Δάειρα Hesych. δαήμων, ἔμπειρος, Gnara, Perita. " Videtur velle et fœmininum esse masculini δαὴρ, accipereque pro Sorore mariti." H. St. Thes. Ind. Locus est hic: Δάειρα· δάερα γὰρ καὶ τὸν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὸν δηλοῖ, καὶ Δαήμων, ἔμπειρος. " Locus videtur mutilus, quem sic suppleverim, et legerim, Δάειρα· ἡ Περσεφόνη, Δαέρα δὲ τὸν τοῦ ἀνδρὸς etc." Kuster. et sic Dan. Heinsius. " Posterius habet Hom. Il. Ξ. v. 156. Schol. ἀνδρὸς ἀδελφόν. Glossæ: * Δάηρος leg. Δαὴρ· ὁ * ἀνδράδελφος, Levir. Quod ipsum est Δαὴρ, ut Lacryma a δάκρυον, Ulysses ab Ὀδυσσεὺς etc. Vide Fest. in Dacrimas. Hellad. Chrestom. p. 4. ed. Meurs., Ὅτι τοῦ μὲν ἀνδρὸς τὸν ἀδελφὸν αἱ γυναῖκες Δαέρα καλοῦσι· τὴν δὲ ἀδελφὴν οὐκέτι Δάειραν, ἀλλὰ * Γάλον, καθὼς καὶ Ὅμηρός φησι· Εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι, Il. Γ. v. 122." Albert. Mirum est vir. doct. Helladio pro γάλον, quod est verbum nihili, γάλων s. γαλόων s. γάλωον non restituisse.

Mentione autem Dairæ, filiæ Oceani, modo facta nobis in mentem venit nomen alius filiæ ejusdem Oceani, Κορυφὴ, quæ Palladis mater fuit. Harpocr. Lex., Ἱππία Ἀθηνᾶ· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα. Μνασέας ἐν πρώτῃ Εὐρώπης τὴν Ἱππίαν Ἀθηνᾶν Ποσειδῶνος εἶναί φησι θυγατέρα καὶ * Πολύφης τῆς Ὠκεανοῦ, ἅρμα δὲ πρώτην κατασκευάσασαν, διὰ τοῦτο Ἱππίαν κεκλῆσθαι. " Etiam Suidas Πολυφῆς. Sed lege * Κορυφῆς. Cic. de Nat. Deor. iii. (23.), Quarta (Minerva) Jove nata et Coryphe, Oceani filia, quam Arcades Coryphasiam nominant, et quadrigarum inventricem ferunt. Arnobius L. iv. (p. 137.), Quid arbitramur fore? Desistetne illa Minervam se dicere, cui Coryphasiæ nomen est, vel ex Coryphæ matris signo, vel quod ex vertice summo (κορυφῇ) Jovis parmam ferens emicuit, atque armorum accincta terroribus etc. (Add. ib. p. 136.) Etymologus in Ἱππία, Κορυφῆς habet. Steph. in Βάρκη ait Barcæos ἱπποτροφίαν a Neptuno, aurigandi artem a Minerva didicisse. Certe Neptunus Ἵππιος dictus est, ut notat Eustath. in Od. A. p. 1392. (21.)" Vales. ad Harpocr. Lex. Adde eund. Eustath. ad Il. Z. p. 656. 19.: Τὸ δὲ ἱππιοχαίτης, ὅτι καὶ πρὸ τούτου τὸ ἱππιοχάρμης, ἔοικεν ἔχειν καινότερον ἐν τῇ * προπαραληγούσῃ τὸ ι κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ε· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἱππεία χαίτη γέγονεν. Ἐνταῦθα δὲ χρήσιμον καὶ τὸ Ἵππιος Ποσειδῶν, καὶ τὸ, Μὰ τὴν ἄνασσαν ἱππίαν Ἀμαζόνα, ὧν διὰ τοῦ ι ἡ παραλήγουσα. Ζητητέον δὲ εἰ τοιαύτην ἔχει γραφὴν καὶ ὁ Ἵππιος Κολωνὸς, ὃς ἀπὸ τοῦ Ἱππίου Ποσειδῶνος ἔσχε τὸ οὕτω κληθῆναι, ὅπου φασὶ καὶ οἱ ὀρεωκόμοι ἵσταντο, παράσημον αὐτοῖς διὰ τὴν ἐξ ἵππου παρωνυμίαν, τὸν τόπον ὡς εἰκὸς κρίναντες. Vide Etymol. p. 223. 10. Aristoph. Nub. v. 83. et Equit. v. 551. item Pausan. vi. 20. Idem Pausan. in L. i. 30., Δείκνυται δὲ καὶ χῶρος καλούμενος Κολωνὸς Ἵππιος, ἔνθα τῆς Ἀττικῆς πρῶτον ἐλθεῖν λέγουσιν Οἰδίποδα· διάφορα μέντοι καὶ ταῦτα τῇ Ὁμήρου ποιήσει· λέγουσι δ' οὖν [Facius conjicit, ποιήσει λέγουσι· ἔχουσι δ' οὖν] καὶ βωμὸν Ποσειδῶνος Ἱππίου, καὶ Ἀθηνᾶς Ἱππίας· ἡρῷον δὲ Πειρίθου τοῦ Θησέως, Οἰδίποδός τε καὶ Ἀδράστου· τὸ δὲ ἄλσος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τὸν ναὸν ἐνέπρησεν Ἀντίγονος ἐσβαλὼν, καὶ ἄλλοτε στρατιᾷ κακώσας Ἀθηναίοις τὴν γῆν. Ubi uterque Facii Cod. Ἱππίου et Ἱππίας scribit per ει. Vide eund. in fine sequentis capitis. Idem in Eliacis v. 15., Ἐν δὲ τῶν ἵππων τῇ ἀφέσει, ἐν μὲν τῷ ὑπαίθρῳ τῆς ἀφέσεως κατὰ μέσον που μάλιστα, Ποσειδῶνος Ἱππίου καὶ Ἥρας εἰσὶν * Ἱππίας βωμοὶ, πρὸς δὲ τῷ κίονι, Διοσκούρων· τῆς δὲ πρὸς τὸν ἔμβολον καλούμενον ἐσόδου, τῇ μὲν Ἄρεως * Ἱππίου, τῇ δὲ Ἀθηνᾶς Ἱππίας βωμός. Ubi Cod. Vind. Ἱππείου et Ἱππείας habet, teste Facio, quem vide. Idem in L. viii. 47., Τὸ δὲ ἄγαλμα ἐν Τεγέᾳ τὸ ἐφ' ἡμῶν ἐκομίσθη μὲν ἐκ δήμου τοῦ Μανθουρέων, Ἱππία [rectius Ἱππίας, sicuti, notante Facio, Amasæus legisse videtur] δὲ παρὰ τοῖς Μανθουρεῦσιν εἶχεν ἐπίκλησιν, ὅτι τῷ ἐκείνων λόγῳ γινομένης τοῖς θεοῖς πρὸς Γίγαντας μάχης ἐπήλασεν Ἐγκελάδῳ ἵππων τὸ ἅρμα. Suid. et Phot. p. 86.: Ἱππεία (Phot. Ἱππία) Ἀθηνᾶ· ταύτην Ποσειδῶνος εἶναί φασι θυγατέρα, καὶ Πολύφης τῆς Ὠκεανοῦ· ἅρμα δὲ πρώτην κατασκευάσασαν, διὰ τοῦτο Ἱππείαν (Phot. Ἱππίαν) κληθῆναι. " Πολύφης quidem omnes editt. habent, sed jamdudum viri doctiss., Jo. Meursius Lectt. Att. v. 20. et Vales. ad Harpocrat. monuerunt legendum esse Κορύφης, quos vide." Kuster. Imo Vales. ibi reposuit, (ut supra vidimus), et quidem rectius, Κορυφῆς, non Κορύφης. Idem Meursius, qui in Lectt. Attic. l. c. (in Opp. T. ii. p. 1231. c.) scripsit Κορύφης, in Crit. Arnob. iii. 7. (in Opp. T. vi. p. 137. f.), rectius habet Κορυφῆς. Etymol. p. 474. 30., Ἱππία· ἐκλήθη οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς μεθ' ἵππων ἀνήλατο, ὡς ὁ ἐπ' αὐτῆς [αὐτῇ] ὕμνος δηλοῖ, ἢ ὅτι, Ποσειδῶνος οὖσα θυγάτηρ καὶ Κορυφῆς τῆς Ὠκεανοῦ, ἔχουσα ἅρμα, οὕτως ἐγεννήθη, ἢ ὅτι Ἄδραστος Θήβηθεν φεύγων, ἐπὶ κολωνῷ [Κολωνῷ] στήσας τοὺς ἵππους, Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηνᾶν Ἱππίους προσηγόρευσεν. Idem articulus reperitur in Λέξεσι Ῥητορικαῖς apud Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 207., sed ibi, pro ὡς ὁ ἐπ' αὐτῇ ὕμνος δηλοῖ—— προσαγορεῦσαι, reponendum est ὡς ὁ ἐπ' αὐτῇ ὕμνος δηλοῖ—προσηγόρευσεν. Intelligi autem debet Hymnus ille Nicophelis Thebani a J. Poll. iv. 77. laudatus, Καὶ Ἀθηνᾶ δὲ, εἶδος αὐλοῦ, ᾧ μάλιστα * Νικοφελῆ τὸν Θηβαῖον εἰς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς Νόμον κεχρῆσθαι λέγουσι. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 350.: Ἀθηνᾶ Ἱππία· ἢ ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς, ὡς ὁ μῦθος [f. l. ὁ ὕμνος], μεθ' ἵππου [l. ἵππων] ἀνήλατο, ἢ ὅτι, ὡς Μνασέας [v. Harpocr. supra cit.], ἡ Ποσειδῶνος καὶ Κόρης [l. Κορυφῆς] τῆς Ὠκεανοῦ θυγάτηρ Ἀθηνᾶ τὸ ἅρμα τῶν ἵππων ἐξεῦρεν. Ἄλλοι δέ φασιν, ὡς Ἄδραστον φεύγοντα καὶ ἐπὶ κολωνῷ [Κολωνῷ] στήσαντα τοὺς ἵππους Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηνᾶν Ἱππίους προσαγορευθῆναι. Zonaras p. 1117., Ἱππεία· ἡ ἵππευσις, καὶ ἱππεία φάτνη, καὶ οὐρὰ, καὶ Ἱππεία Ἀθηνᾶ. " Imo Ἱππία [imo utraque forma proba est, cf. loca supra laudata], de qua vid. Pausan. Arcad. c. 47. et Eliac. c. 15. Sed variat scriptura in libris. Sophocl. Œd. Col. v. 1070., Οἳ τὰν Ἱππίαν Τιμῶσιν Ἀθάναν. Ἱππεία etiam Suid. sed Harpocrat. rectius Ἱππία. Vide ibi Vales." Tittmann. Ceterum in Ciceronis loco, quem citavit Vales., " Quarta (Minerva) Jove nata et Coryphe, Oceani filia, quam * Coriam nominant, et quadrigarum inventricem ferunt," vox *Coriam*, quicquid contradicant vir ille doctus Meursiusque in Lectt. Attic. et Crit. Arnob. ll. cc., recte se habet, ut satis patet ex hoc Pausaniæ loco, qui legitur in Arcadicis viii. 21., Πεποίηται δὲ καὶ ἐπὶ ὄρους κορυφῆς σταδίοις τριάκοντα ἀπωτέρω τῆς πόλεως ναὸς καὶ ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Κορίας: vide Davis.; et Gesner. Thes. L. L. v. Coria, cui nomen hoc Minerva invenisse videtur a virginitate, quod κόρη, Puella, Virgo, semper mansit. Utrumque, et Vales. et Meurs., decepit Arnobius, hæc scribens l. c.: "Desistetne illa Minervam se dicere, cui * Coryphasiæ nomen est, vel ex Coryphæ matris signo, vel quod e vertice summo (κορυφῇ) Jovis parmam ferens emicuit, atque armorum accincta terroribus?" Sed fallitur Arnobius; Coryphasiæ enim nomen Minervæ impositum est, nec ex Coryphe matre, nec quod e vertice Jovis emicuit, sed a * Coryphasio promontorio, in quo Pylos urbs condita fuit: Pausan. in Messenicis c. 36., Ἔστι δὲ ἐκ Μοθώνης ὁδὸς σταδίων μάλιστα ἑκατὸν ἐπὶ τὴν ἄκραν τὸ Κορυφάσιον· ἐπ' αὐτῇ δὲ ἡ Πύλος κεῖται.—Ἐνταῦθα ἱερόν ἐστιν Ἀθηνᾶς, ἐπίκλησιν Κορυφασίας. Arnobium autem decepit hic Clementis locus in Protreptico p. 24. 12., Τετάρτην (Ἀθηνᾶν), τὴν Διὸς, ἣν Μεσσήνιοι Κορυφασίαν ἀπὸ τῆς μητρὸς ἐπικεκλήκασιν. Cf. Reines. Var. Lectt. iii. 2. p. 367. Etymol. p. 774. 23., Ὑγεία Ἀθηνᾶ· ἐπίθετόν ἐστιν Ἀθηνᾶς, καλεῖται γὰρ καὶ Νίκη, καὶ Ἱππία, καὶ Ἐργάνη. Hinc vindicandus est Arnobius contra conjecturam Meursii, cujus hæc sunt verba in Crit. Arnob. l. c.:—" Monstrosissima menda sunt in istis verbis, ' Quod si accipit res fidem, nulla est ergo Mentis filia, nulla Victoriæ, nulla Jovis elata de cerebro inventrix oleæ, nulla magisteriis artium et disciplinarum varietatibus erudita.' Apud quemnam scriptorem lectum unquam Minervam esse filiam Mentis aut Victoriæ? Equidem Mentem et Victoriam deas habitas scio, quarum hanc consecravit primo Attilius Regulus, postea Æm. Scaurus, illam vero bello Samnitico Attilii collega in Consulatu M. Posthumius Megellus. Sed hoc Romæ, non in Græcia, ubi nata hæc Dea. Attamen Victoria etiam Athenis culta, ubi et simulacrum alis privatum habuit, [de Νίκης * Ἀπτέρου statua et templo vide Pausan. i. 22., iii. 15. v. 26.] Nondum hoc constituit, quod hic textus præfert. Emendo itaque, ' Nulla est ergo Metis filia, nullave Coryphæ.' Prima Jovis uxor Metis fuit, quam quum ille gravidam, et Minervam parturientem, instinctu terræ cœlique devorasset, capite prægnans factus, Vulcano accito, cerebroque dissecto, ipse Minervam peperit. Testis Hesiod. in Theog. (v. 884.), Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν, Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἤμελλε θεὰν γλαυκῶπιν Ἀθήνην Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας Αἱμυλίοισι λόγοισιν, ἑὴν ἐσκάτθετο νηδὺν, Γαίης φραδμοσύνῃσι, καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος. Et quæ sequuntur. Atque hoc de Meti. De Corypha etiam certum." Facilius et verius fortasse una tantum litera adempta scriberetur, ' Nulla est ergo Metis filia, nulla Victoria, i. e. Minerva Νίκη dicta. Etymol. p. 605. 46.: Νίκη· παρὰ τὴν ἐπὶ δοτικὴν καὶ τὸ ἵκω τὸ παραγίνομαι γίνεται ἐνίκη, καὶ κράσει τῶν β' ι εἰς ἓν μακρὸν, νίκη, ἀποβολῇ τοῦ ε· καὶ γὰρ πολλάκις πέφυκεν ἀποβάλλειν κατὰ τὴν ἀρχὴν τὸ ε· οἷον, ἐρίοι, ἐρυτῆρες, ῥυτῆρες, ἔχω, ἐχείρ, χείρ· ὅθεν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ προσαγορεύεται, νομιζομένης γὰρ αὐτῆς πολεμικῆς καὶ * φρονητικῆς, ἀκόλουθον ἂν εἴη καὶ τὸ τὴν νίκην αὐτῇ ξυνέπεσθαι· τὸ γὰρ ἐμφρόνως πολεμεῖν, νικητικὸν, τὸ δὲ ἀφρόνως, καὶ προπετῶς, καὶ χωρὶς νοῦ, σφαλερὸν καὶ ἐλαττωτικόν. Pausan. in Atticis c. 42., Ὠκοδόμηται δὲ ἐπὶ τῇ κορυφῇ τῆς ἀκροπόλεως ναὸς Ἀθηνᾶς, ἄγαλμα δέ ἐστιν ἐπίχρυσον πλὴν χειρῶν καὶ ἄκρων ποδῶν· ταῦτα δὲ καὶ τὸ πρόσωπόν ἐστιν ἐλέφαντος. Καὶ ἕτερον ἐνταῦθα ἱερὸν Ἀθηνᾶς πεποίηται, καλουμένης Νίκης, καὶ ἄλλο * Αἰαντίδος.

de Is. et Osir. p. 166., Ἑκάτης ἄγαλμα Φωσφόρου κύων ἔσῃ, quem versum suo more lusit Aristoph. apud Eustath. ad Od. Γ. p. 1467. 36., καὶ κύων ἀκράχολος Ἑκάτης ἄγαλμα Φωσφόρου γενήσομαι. Lycophr. v. 1174., Ὦ μῆτερ, ὦ δύσμητερ, οὐδὲ σὸν κλέος Ἄπυστον ἔσται, * Περσέως δὲ παρθένος Βριμὼ τριμορφος θήσεταί σ' ἐπωπίδα Κλαγγαῖσι παρβήσουσαν ἐννύχοις βροτοὺς, Ὅσοι μεδούσης Στρυμόνος Ζηρυνθίας Δείκηλα μὴ σέβουσι * λαμπαδουχίαις, Θύσθλοις * Φεραίαν ἐξακεύμενοι θεάν. Ψευδήριόν τοι νησιωτικὸς στόνυξ Πάχυνος ἕξει σεμνὸν ἐξ ὀνειράτων Ταῖς * δεσποτείαις ὠλέναις ὠγκωμένον. Ὃς δὴ παρ' ἀκταῖς τλήμονος βανεῖ χοὰς Ῥείθρων Ἑλώρου πρόσθεν ἐκτερισμένης, * Τριαύχενος μήνιμα δειμαίνων θεᾶς, Λευστῆρα πρῶτον οὕνεκα βίψας πέτρον Ἄδῃ κελαινῶν θυμάτων ἀπάρξεται. Scholia Tzetzæ: Περσέως δὲ παρθένος· ἡ Ἑκάτη. Καὶ τοῦτο τῆς ἀδείας ἐστὶ τῆς * Λυκοφρονείας, τὸν Πέρσην Περσέα λέγειν (vide Heyn. in Observatt. ad Apollodor. p. 55. et Schol. ad Apollon. R. mox laudandum), ὅπως ἀπαρτίζοιτο τὰ μέτρα· ὁ γὰρ Ἡσίοδος (Theog. v. 377. et 409. sqq.) τὴν Ἑκάτην Πέρσου καὶ Ἀστερίας φησὶ θυγατέρα, καὶ οὐ Περσέως· οὐδὲ μὴν Πέρσου τινὸς νεωτέρου, ἀλλὰ Πέρσου τοῦ παλαιοῦ, ὃς ἦν παῖς Εὐρυβίας καὶ Κρίου, τῶν Οὐρανοῦ παίδων. Ἡ δὲ Πέρσου γυνὴ Ἀστερία παῖς ἦν Κοίου καὶ Φοίβης. Ὁ Κοῖος δὲ καὶ ἡ Φοίβη Οὐρανοῦ παῖδες. Βριμώ· ἡ αὐτὴ Ἑκάτη, ὅτι Ἑρμοῦ ἐν κυνηγεσίῳ βιάζοντος [1] αὐτὴν, ἐνεβριμήσατο, καὶ οὕτως ἐπαύθη. Καὶ ἡ Περσεφόνη Βριμὼ λέγεται. Δοκεῖ δὲ ἡ αὐτὴ εἶναι Ἑκάτη καὶ Περσεφόνη. Τρίμορφος· τρικέφαλος, ἢ παρ' ὅσον μετέχει οὐρανοῦ, καὶ γῆς, καὶ Ἅιδου. Φεραίαν· Ἑκάτη, ἐκ * Φεραίας,[2] τῆς Αἰόλου θυγατρὸς, κἀκ τοῦ Διὸς ἐτέχθη, καὶ ἐν τριόδοις ἐρρίφη. Βουκόλοι δὲ * Φέρητος εὑρόντες αὐτὴν, ἀνέθρεψαν, ὅθεν ἐν ταῖς τριόδοις αὐτῇ τὰς θυσίας ἐποίουν. Φεραίαν δὲ, ὡς ἐν ταῖς * Φεραῖς τιμωμένην· Φέρης γάρ τις ἔκτισε πόλιν Φερὰς, ἥτις νῦν Σέρρα καλεῖται. Καὶ Καλλίμαχος περὶ τῆς Ἀρτέμιδός φησι· Πότνια Μουνυχίη, * λιμενοσκόπε, χαῖρε, Φεραίη. Ἡ αὐτὴ δέ ἐστιν ἡ Ἄρτεμις, καὶ ἡ Ἑκάτη. Apollon. R. iii. v. 467., Ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα θεὰ * Περσηΐ, πέλοιτο. Scholia, atque ex iis Phavor.: Περσηΐδα τὴν Ἑκάτην λέγει, ὡς τοῦ Περσέως (nota Περσέως, pro Πέρσου, v. Tzetzam modo citatum) θυγατέρα. Τινὲς δὲ αὐτὴν φασι Διὸς εἶναι παῖδα. Ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς Δήμητρος γενεαλογεῖται· Καὶ τότε δὴ Ἑκάτην Δηὼ τέκεν εὐπατέρειαν.[3] Βακχυλίδης δὲ Νυκτὸς φησὶν αὐτὴν θυγατέρα· Ἑκάτα, δᾳδοφόρου Νυκτὸς * μεγαλοκόλπου θύγατερ. Μουσαῖος δὲ, Ἀστερίας καὶ Διός. Φερεκύδης δὲ, * Ἀρισταίου τοῦ Παίονος. Schol. ex Cod. Paris. Παίωνος. " Schol. edit. δᾳδοφόρου, quod in δᾳδοφόρος mutarunt Ruhnk. ad Hymn. in Cer. v. 24. (' hanc enim δᾳδοφόρον esse,' inquit, ' vel hic Homeri Hymn. docet v. 52., Ἥντετο οἱ Ἑκάτη, σέλας ἐν χείρεσσιν ἔχουσα,') Ilgen. ad Hom. Hymn. p. 517. et Jacobs. ad Anthol. Gr. i. 1. p. 390. Μεγαλοκόλπου in * μελανοκόλπου mutarunt Ilgen. l. c. et Jacobs. l. c. p. 391. De confusione adjectivorum μέγας et μέλας, vocumque cum iis compositarum, v. Brunck. ad Apollon. R. ii. v. 921. et 1172. Schweigh. in Athen. T. i. p. 375. et Schneider. in Cur. poster. ad Aristot. Hist. Anim. p. 477." Schæfer. " Pherecydis sententiam, quantum mihi quidem constet, nemo secutus est. Apollod. i. 2. 2. Hecaten vocat filiam Persis, qui Crium, Titanem, patrem habebat, et Asteriæ, filiæ Cœi, qui et ipse erat unus ex Titanibus. Sane vix concoqui potest, qui factum sit, ut Hecate, quam tamen multi ne distinguendam quidem putabant a Diana et Proserpina, v. Schol. Theocr. ii. v. 12., omnes certe pro Dea habebant, et quam Proclus in Hymno nuper edito, (Biblioth. der alten Litteratur und Kunst, St. i. p. 46.) adeo matrem deorum vocat, fingeretur parente usa mere mortali, tamque obscuro et ignoto, ut etiam genus lateat plane, nisi quis velit ea explicatione, quam olim aliquando tentavi, esse contentus, ut Aristæus Hecates pater plane dicatur idem esse cum Aristæo illo nobilissimo, Apollinis et Nymphæ Cyrenes filio, Autonoes, quæ Cadmi filia erat, marito, patre Actæonis, qui post Libyas, primos Sardiniæ colonos, in hanc insulam migravit, v. Pausan. x. 17. p. 837., et qui, ipse Nympharum disciplina usus, primus homines docuit τήν τε τοῦ γάλακτος πῆξιν, καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν σμηνῶν, ἔτι δὲ τῶν ἐλαιῶν τὴν κατεργασίαν, v. Diod. Sic. iv. 81., ob quæ et alia in homines merita tandem a Dionysio Orgiis imbutus in Thracia disparuit, et ut Deus cultus fuit, inprimis in Cea, Sicilia, et Arcadia. Jam Schol. Apollon. videri potest hic et L. i. 230. Παίονος nomen pro nomine Ἀπόλλωνος posuisse, vel quia in poeta aliquo Aristæum vocatum repererat filium Παίονος, quod erat Apollinis cognomen, idem significans quod ἰατρὸς, et οὔλιος, et σωτὴρ, et ἀκέστωρ, v. Spanhem. ad Callim. H. in Apoll. v. 40. et 46., vel speciatim quia Aristæus etiam pestem aliquando pulsisse dicitur apud Diodor. Sic. iv. 82. Præterea idem a Nymphis tripliciter appellatus est, * Νόμιος, Ἀρισταῖος, Ἀγρεύς: v. Diod. Sic. iv. 81. ibique Wesseling. Et Hecate fortassis hanc ipsam ob causam, quia Dea non ex Deo prognata est, a Tzetza ad Lycophr. v. 77. vocatur * Ξενοφυής: (vide locum supra citatum). At hæc, quam dedi, explicatio mihi quidem vel propterea plane nunc displicet, quia omnes omnino chronologiæ leges violat. Nisi diserte additum esset τοῦ Παίονος, intelligerem illum Aristæum, qui fingebatur Cœli ac Terræ filius: v. Schol. Apollon. ii. v. 500." Fr. Guil. Sturzius[4] ad Pherecydis Fragmenta p. 159. Hom.

[1] " Sic etiam Vitt. 2 et 3., sed Vit. 1. et Ciz. ut edd. pr. Ἑρμὴν—βιάζοντα. Supra ad v. 698., Ἑρμῇ—βιάζοντι, recte, nam ἐμβριμάομαι construitur cum dativo; forte hic quoque Ἑρμῇ—βιάζοντι legendum." Müller. Sed stare potest vulgata lectio, modo dativum post ἐνεβριμήσατο subintelligas.

[2] " Vit. 1. et Ciz. ἑταῖρα φεραίας, mendose pro ἑτέρα, ut edd. pr. Vitt. 2. et 3. ἕτεροι φεραίας, quæ lectio non est plane absurda, si addas ὡς, vel ὥς φασι. Sic Schol. Theocr. Idyll. ii. 36., qui omnino est conferendus: Ἔνιοι δέ φασι Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγονέναι, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τρίοδον αὐτὴν ἐρρίφθαι· τὸν δὲ Φέρητος βουκόλον ἀνελκόμενον καὶ ἀναλαμβανόμενον ἐκθρέψαι· διότερ τὰς τριόδους ἱερὰς τῆς θεοῦ νομίζεται. Nam supra dicebatur filia Persæ et Asteriæ, alias Jovis et Asteriæ, ut Schol. Theocr. ii. 12. [de Asteria nihil loquitur Schol. Theocr.] Locum vero etiam habere potest ἑτέρα, si interpreteris, Alia, diversa ab ea, quæ antea est commemorata." Müller.

[3] Huc pertinet Schol. ad Theocr. Idyll. ii. 12.: Τῇ Δήμητρι μιχθεὶς ὁ Ζεὺς τεκνοῖ Ἑκάτην διαφέρουσαν ἰσχύι καὶ μεγέθει, ἣν ὑπὸ γῆν πεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, πρὸς Περσεφόνης * ἀναζήτησιν, καὶ νῦν Ἄρτεμις καλεῖται, καὶ * Φύλαξ, καὶ Δᾳδοῦχος, καὶ Φωσφόρος, καὶ Χθονία. Nomen Φύλαξ an alibi extet, nescimus.

[4] Hujus viri eruditissimi levis error obiter hic nobis notandus est. In eo libro p. 210. citatur Schol. Hom. Od. Λ. v. 320., Θησεὺς, ὁ Αἰγέως, λαχὼν μετὰ τῶν ἡθέων, εἰς Κρήτην πλεῖ, τῷ Μινοταύρῳ παρατεθεισόμενος πρὸς ἀναίρεσιν· ἀφικομένου δὲ αὐτοῦ, ἐρωτικῶς πρὸς [" post ἐρωτικῶς inserendum est πρὸς," inquit Sturz. et quidem inscritur in edit. Oxon. qua nos utimur] αὐτὸν διατεθεῖσα ἡ τοῦ Μίνωος θυγάτηρ, Ἀριάδνη, δίδωσιν ἀγαθίδα μίτον, λαβοῦσα παρὰ Δαιδάλου τοῦ τέκτονος, καὶ διδάσκει αὐτὸν, ἐπειδὰν εἰσέλθῃ, στὴν ἀρχὴν τῆς ἀγαθίδος ἐκδῆσαι περὶ τὸν ζυγὸν τῆς ἄνω θύρας, καὶ ἀνελίσσοντα ἰέναι, μέχρις ἂν ἀφίκηται εἰς τὸν μυχόν. " Ζυγὸν et h. l.," inquit Sturz., " et apud Eustath. p. 1688. 39. est limen superum, quod alias ὑπέρθυρον vocatur. Unde ἄνω vel ante ζυγὸν [imo post ζυγὸν et ante τῆς, τὸν ζυγὸν ἄνω τῆς θύρας] ponendum esse, vel plane omittendum puto. Certe non habet Eustath. Ἀγαθὶς μίτου est glomus, quem minio tinctum adhibent fabri lignarii ad ducendas lineas, quas in arquandis lignis sequantur." Mirum est virum doctum hæc sine corruptelæ suspicione legisse, cum in Eustathio l. c., eandem historiam narrante, legisset ἀγαθίδα μίτου, non ἀγαθίδα μίλτου: Αὐτὴ (sc. Ἀριάδνη) τρόπον ὑποτίθεται τῷ Θησεῖ, δι' οὗ καὶ τοῦ θηρίου περιγενήσεται, καὶ τὸν τοῖς ἄλλοις * ἀδιεξόδευτον λαβύρινθον διεκφεύξεται, καὶ ὑποθεμένου Δαιδάλου δίδωσι τῷ ἐρωμένῳ ἀγαθίδα μίτου, τὴν καὶ ἐν Ἰλιάδι λεχθεῖσαν, ἐφ' ᾧ εἰσελθόντα τὸ σπάλαιον ἐκδῆσαι τοῦ τῆς θύρας ζυγοῦ, καὶ ἀνελίσσοντα, ἰέναι μέχρι καὶ εἰς τὸν τοῦ λαβυρίνθου μυχὸν, καὶ, εἰ περίοισι τοῦ κακοῦ, ὀπίσω * ἐπανελίσσοντα ἐξελθεῖν, cum in eodem Eustath. ad Il. Σ. p. 1166. 29. extet, Περὶ δὲ Ἀριάδνης καὶ τῶν κατ' αὐτὴν, ὅτι τε Θησέως ἐρασθεὶς, καὶ ὅπως εἰς Κρήτην ἐκεῖνος ἦλθοι, καὶ ὡς Δαιδάλου ὑποθήκαις ἀγαθίδα μίτου δοῦσα τῷ Θησεῖ, αἰτία γένοιτο ἐκείνῳ διεξοδεῦσαι τὸν λαβύρινθον, ἱστοροῦσι πολλοὶ, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δὲ γέγραπταί τινα, cumque in Pseudo-Didymi Scholiis ad Il. Σ. v. 590. sit, Μίτον ἀγαθίδος ἔδωκε Δαίδαλος τῇ Ἀριάδνῃ, εἰπὼν δοῦναι τῷ Θησεῖ, ὅπως τὴν ἀρχὴν ἐξάψας τῆς εἰσόδου τῆς ἀγαθίδος, οὕτως ἀντλῶν αὐτὴν εἰσέλθοι εἰς τὸν λαβύρινθον, καὶ περιγενόμενος τοῦ θηρίου, πάλιν ἕψοι ῥᾳδίαν καὶ * εὐεύρετον τὴν ἔξοδον τοῦ λαβυρίνθου, τοικίλως ἐκπεπλεγμένας ἐχοντος τὰς εἰσόδους. Nihil vero interest, utrum μίτον ἀγαθίδος, an ἀγαθὶς μίτου dicas. Ἀγαθὶς enim, ut supra in hac ipsa voce monitum est, modo fili genus est, modo glomus staminum. " Ἀγαθὶς μίλτου," inquit Sturzius, " est glomus, quem minio tinc-

Hymn. in Cer. v. 24., Εἰ μὴ *Περσαίον θυγάτηρ ἁταλὰ φρονέουσα Ἄϊεν ἐξ ἄντρου* [1] Ἑκάτη λιπαροκρήδεμνος, ubi Ruhnken. hæc notavit:—" *Περσαῖος* ab Homero dicitur, qui ab Hes. Theog. v. 409. et Apollod. i. 2. 4. *Πέρσης*, frequenti talium formarum permutatione. Hinc Hecate *Περσηὶς*, vel *Περσεία*, ut in veteri monumento apud Dorvill. ad Charit. p. 48. Quæ posterior forma Orphei Hymno in Hecaten, qui in editionibus, etiam Gesner., temere cum Εὐχῇ *πρὸς Μουσαῖον* coaluit, e libro Ms. restituta est a Gul. Cantero Novar. Lectt. ii. 3. Id quod, præter alia multa, Gesnerum latuit in Orphicis edendis." " Ovid. Met. vii. 174., Ibat ad antiquas Hecates Perseidos aras. Perseida vocat, h. e. Persæ filiam, sive ille Solis filius, et Æetæ frater fuit, ut tradit Diodorus, sive Crei potius et Eurybiæ, Titanici generis, ut Hesiodo placet in Theog. (v. 375.) Solem ferunt, ait Diodor. Sic. iv. 45., duos procreasse pueros, Æetam et Persen: Æetas in Colcho regnavit, in Taurica Perses, crudeles ambo efferique. Ex Perse Hecate orta est, superans audacia immanitateque patrem, ut quæ, cruciatu hominum læta, eos pro feris appetere sagittis consueverit. Sed ad venena mortifera conficienda summum studium operamque impendens, prima aconitum invenit, vim naturamque cujusque veneni in cibis, quos advenis dabat, experta. His rebus admodum edocta, primum veneno patrem sustulit: deinde regno assumto, templum statuit Dianæ, cui præter navigantes hospites sacrificabat, existimans ea crudelitate suum nomen clarius futurum. Post hæc nupsit Æetæ, genuitque liberos tres, Circen, Medeam, Ægialium. Perseis quoque vocatur Stat. Theb. iv. 482.: Val. Argon. vi. 494., Persëia Hecate. Isis illa apud Apul. 11. p. 364. 4. ed. Florid. etiam Hecaten se esse gloriatur." Gesner. Thes. L. L. Claudian. de Raptu Pros. i. 15., Ecce procul ternas Hecate variata figuras Exoritur, i. e. Tauri, Canis, et Leænæ. Jo. Laur. Philadelph. Lydus de Mensibus p. 33.: *Τριῶν εἶναι λεγομένων τῶν τῆς σελήνης δρόμων, ὀξέως, μέσου, καὶ ἀνειμένου, δι' οὓς καὶ Τριοδῖτιν τὴν Ἑκάτην οἱονεὶ τὴν σελήνην οἱ ποιηταὶ καλοῦσι, τρισὶν ἑορταῖς* (ὁ Νουμᾶς) *τὸν μῆνα διέλαβε. Τρίμορφος γὰρ ἡ σελήνη, καὶ ὅπως, ἐκ τοῦ χρησμοῦ γνωστέον, λέγει δὲ οὕτως· Ἡ δ' ἐγώ εἰμι κόρη * πολυφάσματος, * οὐρανόφοιτος, * Ταυρώπης, τρικάρηνος, ἀπηνὴς, χρυσοβέλεμνος, Φοίβη, * ἀπειροτέχνη, φαεσίμβροτος, Εἰλήθυια, Τριστίχου φύσεως συνθήματα τρὶς ἀφαιροῦσα. Ὀξυτέραν γὰρ, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, ποιεῖται τὴν πορείαν τὴν πρὸς τῷ χειμερινῷ τροπικῷ, βραδυτέραν δὲ τὴν πρὸς τῷ θερινῷ, ὁμαλὴν δὲ τὴν πρὸς τῷ ἰσημερινῷ.* " In *ἀπειροτέχνη* metrum claudicat: reponerem * *ἀπειρότοκος* (imo *ἀπειροτόκους*), virginitatis, quæ in Dianam optime cadit, epitheton." Schow. Ἀπειροτόκος quidem extat, ut ex Schæferi Mss. discimus, in Epigr. Autip. Sid. xii. Anthol. T. ii. p. 8., *Τριτογενὲς, Σώτειρα, Διὸς φυγοδέμνιε κούρα, Παλλὰς, ἀπειροτόκου δεσπότι παρθενίης*, sed longius justo recedit a vulgata lectione *ἀπειροτέχνη*, pro qua facilius et fortasse verius scriberetur *ἀπειρολεχῆς*, quo epitheto Hecaten s. Dianam ornavit Aristoph. in loco, ab eodem Schæfero ibidem indicato, nempe Thesmoph. v. 114., ΑΓ. Τάν τ' ἐν (Τὰν ἐν apud Valck. ad Eurip. Hippol. v. 58. p. 169. b.) ὄρεσι * δρυογάνοι-Σι κόραν ἁείσαν' Ἄρ-Τεμιν Ἀγροτέραν. ΧΟ. Ἕπομαι κλῄζουσα σεμνὸν Γόνον ὀλβίζουσα Λατοῦς Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ. Schowium fugit, ut videtur, Oraculum illud, a Jo. Lydo laudatum, reperiri in Eusebio Præp. Evang. iv. 23., ex quo sumtum est a Jo. Opsopœo, qui inter sua Oracula Vetera id inseruit p. 62. Ibi est * Ταυρῶπις, ut in Jo. Lydo legi debet: ibi *ἀπειροτεχνὴς*, et *τριστοίχου*, non, ut apud eum, *ἀπειροτέχνη* et *τριστίχου*: ibi *τρισσὰ φέρουσα*, quod Lydo restituendum est pro edito *τρὶς ἀφαιροῦσα*. Ibi, post quatuor versus a Jo. Lydo laudatos, sequuntur hi:—

Αἰθέρι μὲν πυρόεσσιν ἐειδομένη εἰδώλοις,
*Ἥρα δ' ἀργεννοῖσι * τροχάσμασιν * ἀμφικάθημαι,*
Γαῖα δ' ἐμῶν σκυλάκων δνοφερῶν γένος ἠνιοχεύει.
Ἴδη μοι σύγε πάντα ποίει, ξύανον δ' ἐν αὐτῷ (sic).
Μορφὴ μοι πέλεται Δημήτερος ἀγλαοκάρπου,
Εἴμασι παλλεύκοις, περὶ ποσσὶ δὲ χρυσοπεδίλοις,
Ἀμφὶ δὲ τῇ ζωνῇ δολιχοὶ προθέουσι δράκοντες,
Ἴχνεσιν ἀχράντοισιν ἐφερπύζοντες ἄνωθεν,
Αὐτῆς ἐκ κεφαλῆς ἀρτώμενοι ἐς πόδας ἄκρους,
Σπειρηδὸν περὶ πᾶσαν ἑλισσόμενοι κατὰ κόσμον.

Hinc firmari potest conjectura Hermanni, qui in Orphei Argon. v. 980. de Hecate, *λαιοῦ δέ οἱ ἔσαντ' ἐπ' ὦμον Ἵππος χαιτήεις, κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρῆσαι Λυσσῶτις σκυλάκη, μέσση δ' ἔφυ ἀγριόμορφος*, ingeniose simul et docte reposuit, *Λυσσῶτις σκυλάκαινα, μέση δ' ὄφις ἀγριόμορφος.* Jo. Lydus de Mensibus p. 40., *Τρίμορφος μὲν γὰρ ἡ τῆς Ἑκάτης, ἤτοι τῆς σελήνης, δύναμις· ὁ γὰρ Ἀπόλλων ἐν ἡλίῳ, τοῦτο Ἑκάτη ἐν σελήνῃ.* Idem p. 31.: *Ὅτι βίσεξτον λέγεται, διὰ τὸ δὶς* (Cod. Vat. *βίσεξτον δὶς*) *πρὸ ἕξ καλανδῶν Μαρτίων ἀριθμεῖν* (Cod. Vat. *ἀριθμῆσαι δεῖ*) *παρὰ τετραετίαν Ῥωμαίους, καὶ ἐν τούτῳ τὸν ζωογονικὸν ἀριθμὸν ἐπιτηροῦντας· Ἀφροδίτης δὲ οὗτος, ἔφορος δὲ Ῥωμαίων Ἀφροδίτη· Τοῦ γὰρ μεταβολικοῦ σώματος κατὰ τὴν σφετέραν τοῦ βάρους ἀναλογίαν τῇ γῇ περιχυθέντος, ἀναγκαῖον ἦν, τὸ μέλλον πλησιάζειν αὐτῇ πάσης μετέχειν δυνάμεως· διόπερ ἁρμοσάμενος ὁ θεὸς* (Cod. Vat. *διὸ περιαρμοσάμενος ὁ θ.*, quod Schowio præferendum videtur) *τὴν σεληνιακὴν σφαῖραν· πάσης μετέχουσαν δυνάμεως τῶν ἀστηρίων σφαιρῶν· πλησίον τοῦ παντὸς αἰσθητοῦ παρεστήσατο ἔφορον τῶν στοιχείων. Ὅθεν καὶ * τετρακέφαλον τὴν Ἑκάτην ὁ μυστικὸς παραδίδωσι λόγος διὰ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα· καὶ ἡ μὲν πυρίπνους τοῦ ἵππου κεφαλὴ, δῆλον ὡς εἰς τὴν τοῦ πυρὸς σφαῖραν ἀναφέρεται· ἡ δὲ τοῦ ταύρου μυκωμένη δαιμόνιόν τινα μυκηθμὸν, εἰς τὴν τοῦ ἀέρος· ἡ δὲ ταῦ ἀνδρὸς πικρὰ καὶ ἄστατος φύσις*

tum adhibent fabri lignarii ad ducendas lineas, quas in æquandis lignis sequantur." Sed *ἀγαθὸς μίλτου* pro instrumento fabrili nusquam alibi legitur, et, si sic locutus esset Scholiasta, proculdubio errasset, cum propria in hac re dictio sit, *σχοινίον * ὑπομεμιλτωμένον, στάθμη, * σκάρτος ἡ, κανὼν, κατευθυντηρία*, ut satis docet ipse ad Od. E. v. 245., *Στάθμην· κανόνα, ὑπομεμιλτωμένον, ἢ τεκτονικὴν σκάρτον*, et ad Il. O. v. 410., *Στάθμη· ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ἢ καὶ κατευθυντηρία λεγομένη· τούτῳ δὲ κανονίζεται τὸ ξύλον. Ἔστι δὲ καὶ σχοινίον λευκὸν, ἐρυθρῷ ἢ μέλανι χρώματι κεχρισμένον, [ᾧ κανονίζεται τὰ ξύλα*, ut addi potest ex Villoisoni Scholiis.]

[1] " Hecates Antrum, Zerynthus, in Samothrace erat, [sed et in Thracia, ut supra nobis ostensum est.] Vide Lycophr. v. 77. et ibi Meursium. [In margine præterea adscripsit, teste Matthiæo, v. Bochart. Geogr. S. i. 12. p. 397.] Sed id longius remotum a Nysa Cariæ, quam ut hic intelligi possit." Ruhnken. " Ne quisquam hac observatione moveatur," inquit Matthiæus, " vid. ad Hymn. in Apoll. v. 391." Locus est: " Acrem visu Apollinem, qui ex Phocide navim in mari Ægæo adhuc navigantem cernit, hic nobis exhibet poëta, ut Neptunum Hom. Od. E. v. 283. Virg. Æn. vii. v. 289. Ut omnia in Diis majora credebantur, ita etiam intervalla locorum iis minora. Cf. Il. N. v. 20." Notandum est Ruhnken. *Zerynthus, ἡ * Ζήρυνθος*, pro *Zerynthum, τὸ * Ζήρυνθον*, scripsisse, cum Müllerus ad Lycophr. v. 77. vocem *Ζήρυνθος*, quæ non aliunde, quam ex Steph. Byz. ipsi nota erat, in *Ζήρυνθον* mutandam censeat. Sed *Ζήρυνθος* extat in Nonni Dionys. xliii. v. 393., *Θρῃκίης δὲ Σάμοιο συνέβρεον ἀσπιδιῶται· Κοίρανοι οὓς προΐαλλε * βαθυσμήριγγος ὑπήνης Ἡμαθίων Βαρύγουνος ἔχων χιονώδεα χαίτην, Τιτήνων μελέεσσιν ἐοικότας· οἵ τ' ἔχον ἄμφω Ἀγχίαλον * Μύρμηκα, καὶ ἀνθεμόεντα * Σαώκην, Καὶ χθόνα * Τεσμερίοιο, καὶ εὐλείμονος ἀρούρης Ἄλσεα * Φυσιάδαο κατάσκια * δενδράδι λόχμῃ, Καὶ ζαθέην Ζήρυνθον ἀκοιμήτων Κορυβάντων, Κτίσμα φατιζομένης * Περσηΐδος * ὀκτόθι κούρης Μυστικόλων δαΐδων θιασώδεές εἰσιν ἑρῆναι.* Nonno ergo in Samothracia et Zerynthium Antrum positum est, et mons *Σαώκης* dictus. A Democrito autem in Geoponicis sic montem illum dici, jam supra vidimus. Schol. Homer. est * *Σαώκη*, Nicandro *Σάος*. Vox *Σαωκὶς* formata esse videtur a nomine ejusdem montis vetere * *Σαωκὼ* s. *Σαωκὲς*, quod an usquam in Græcis scriptoribus extet, nescimus. " Samothrace, teste Plinio (iv. 23.), ' attollitur monte Saoce immensæ altitudinis, a quo et Saocis olim dicta est.' Hesych. *Σαωκὶς· ἡ Σαμοθρᾴκη, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον.*" Bochart. Geogr. S. i. 6. p. 378. Verba, *Immensæ—a quo, et Saocis olim dicta est*, quæ Bochart. Plinio tribuit, in eo non leguntur. Locus sic exhibetur in Harduini editione: " Samothrace—attollitur monte Saoce decem mill. passuum altitudinis, vel importunissima omnium." Etymol. p. 708. 10., * *Σαμοθρᾴκη· ἀπὸ * Σαμόθρακος υἱοῦ Διός, ἢ ὅτι κεῖται ἡ νῆσος αὕτη καταντικρὺ τῆς Θρᾴκης, φασὶ δὲ Σαμίους αὐτὴν οἰκῆσαι. Σαμοθρᾴκην* a Samothrace Jovis filio nomen adeptam esse alibi, ut putamus, non legitur. *Λέξεις ῥητορικαὶ* in Bekk. Anecd. Gr. i. 305.: *Σαμοθρᾴκη διὰ τί κελεῖται; κεῖται ἡ νῆσος αὕτη καταντικρὺ τῆς Θρᾴκης, φασὶ δὲ Σαμίους οἰκίσαντας αὐτὴν τὸ ὄνομα θέσθαι.* Ubi lege *οἰκήσαντας* ex Suida, quem confer. Plinius xxxvii. 67.: Samothracia insula ejusdem nominis gemmam dat nigram, ac sine pondere, ligno similem. De gemma * Samothracia silet Schneideri Lex.

εἰς τὴν τοῦ ὕδατος· ἡ δὲ τοῦ κυνὸς κολαστικὴ καὶ τιμωρὸς, εἰς τὴν γῆν, ὅθεν καὶ Κέρβερον αὐτὴν, οἱονεὶ * κρεωβόρον, οἱ ποιηταὶ προσαγορεύουσιν. Αὐτῆς οὖν τῆς σελήνης τῶν τεσσάρων στοιχείων κρατούσης, εἰκότως οἱ παλαιοὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἀμφότερον ἅμα ἀνέθεντο τοῖς φωσίν.[1] De Hecate vero quadriformi nihil omnino alibi legimus. Pro ἀνδρὸς proculdubio legendum est λέοντος, ut satis patet ex locis supra laudatis, atque ex his Porphyrii de Abstin. iii. 17., Ἡ δ' Ἑκάτη ταῦρος, κύων, λέαινα ἀκούουσα, μᾶλλον ὑπακούει, et iv. 16., Καὶ θεοὺς δὲ τούτους δημιουργοὺς οὕτω προσηγόρευσαν· τὴν μὲν Ἄρτεμιν λύκαιναν, τὸν δὲ Ἥλιον σαῦρον (leg. ταῦρον), λέοντα, δράκοντα, ἱέρακα, τὴν δ' Ἑκάτην, ἵππον, ταῦρον, λέαιναν, κύνα, ubi ordo est idem, atque in Lydo ex emendatione nostra. Schol. ad Theocr. Idyll. ii. v. 12.: Ἥραν μιχθεῖσαν Διῒ γεννῆσαι παρθένον· ὄνομα δὲ αὐτῇ θέσθαι * Ἄγγελον. Ταύτην δὲ μετὰ τὴν γέννησιν, ὑπὸ ταῖς νύμφαις δοθῆναι παρὰ τοῦ Διὸς τρέφεσθαι. * Αὐξυνθεῖσαν (f. l. αὐξηθεῖσαν) δὲ κλέψαι τὸ τῆς Ἥρας μύρον, ᾧ τὸ πρόσωπον αὐτῆς αἶθον ἦν χριόμενον, καὶ δοῦναι Εὐρώπῃ τῇ Φοίνικος θυγατρί. Αἰσθομένην τὴν Ἥραν καὶ ἐφορμῆσαι βουλομένην αὐτὴν κολάσαι, τηνικαῦτα μὲν τὸ πρῶτον εἰς γυναικὸς τετοκυίας οἶκον καταφυγεῖν, ἐκεῖθεν δὲ πρὸς ἄνδρας νεκρὸν φέροντας. Ὅθεν τὴν μὲν Ἥραν ἀποστῆναι, τὸν δὲ Δία τοὺς Καβείρους κελεῦσαι ἀναλαβόντας καθάραι, ἐκείνους δὲ ἐπὶ τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην ἀπαγαγόντας ἁγνίσαι. Ὅθεν τὴν θεὸν ἀποκεκληρῶσθαι τοῖς τεθνεῶσι, καὶ καταχθονίαν φασίν. Hujus historiæ ne unum quidem vestigium alibi invenimus. Suspicamur autem eam depromtam esse ex Apollod. Περὶ Σώφρονος, i. e. Comment. in Sophron., ab Athenæo citato in L. iii. 89. a. vii. 281. e. et 309. c. d.; nam in Scholii principio legitur, Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νερτέρων πρύτανιν, καθὰ καὶ Σώφρων. Et in Hesychio est, forte ad Sophronem respiciente: Ἄγγελον· Συρακούσιοι τὴν Ἄρτεμιν λέγουσιν. Idem: * Ἀγγίτας· ὄνομα ποταμοῦ, καὶ ἔστι παρὰ τὸ Παγγαῖον. Ὁμοίως καὶ ἡ

A Ἄρτεμις. "Ultima verba, Ὁμοίως καὶ ἡ Ἄρτεμις, omnino ad aliam glossam pertinuisse videntur, cujus caput forte excidit. Priora levis corruptela insedit; ita enim constituenda sunt: Ἀγγίτης· ὄνομα ποταμοῦ, καὶ ἔστι περὶ τὸ Παγγαῖον. Quæ hausta videntur ex Herod. vii. 113.: Ἡ δὲ γῆ αὕτη ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος, καλέεται * Φυλλὶς, κατατείνουσα, τὰ μὲν πρὸς ἑσπέρην, ἐπὶ ποταμὸν Ἀγγίτην, ἐκδιδόντα ἐς τὸν * Στρυμόνα, τὰ δὲ πρὸς μεσαμβρίην, τείνουσα ἐς αὐτὸν τὸν Στρυμόνα, ἐς τὸν οἱ Μάγοι ἐκαλλιρέοντο, σφάζοντες ἵππους λευκούς. Cujus loci priorem partem adducit Steph. B. in v. Φυλλίς." Adr. Heringa Obss. c. xxiv. p. 201. Recte conjecit Criticus summus; nam, teste Schowio, in Cod. Ven. pro παρὰ legitur περὶ, compendiose scriptum. De περὶ et παρὰ confusis vide Bastii Comment. Paleogr. p. 830. Orphei Argon. v. 17., Βριμοῦς τ' * εὐδυνάτοιο γονὰς, et v. 431., Καὶ Βριμοῦς, Βάκχοιο, Γιγάντων τ' ἔργ' ἀΐδηλα, Ἀνθρώπων τ' ὀλιγοδρανέων * πολυεθνέα φύτλην Ἤειδον. "Βριμὼ esse Hecaten non est dubium, sed eandem

B esse ex alia mythologia, alia relatione Cererem h. e. terram frugiferam, æque constat. Clem. Alex. Cohort. p. 13. 22. Potteri:—Δηοῦς δὴ μυστήρια, καὶ Διὸς πρὸς μητέρα Δήμητραν ἀφροδίσιοι συμπλοκαὶ, καὶ μῆνις, οὐκ οἶδ' ὅτι φῶ λοιπὸν, μητρὸς ἢ γυναικὸς, τῆς Δηοῦς· ἧς δὴ χάριν Βριμὼ προσαγορευθῆναι λέγεται, ἱκετηρίαι Διὸς, καὶ πόμα χολῆς, καὶ * καρδιουλκίαι, καὶ ἀῤῥητουργίαι· ταῦτα οἱ Φρύγες τελίσκουσιν Ἄττιδι, καὶ Κυβέλῃ, καὶ Κορύβασιν. Totam fabulam, cujus certe cortices valde fœdi sunt, ex ipso Clementis loco, ut videtur, repetit Arnobius Adv. Gentes v. p. 170. Breviter, 'Jupiter fit ex Deo taurus,—agit incestius res suas,—cognitus evolat, ardescit furiis atque indignationibus mater,—nec fremitum continere irarum volens, ex continua passione Brimo deinceps ut appelletur, assumsit,' etc. Hæc est μῆνις θεᾶς, quam cecinit Orpheus, vide Fragm. xviii. 7." Gesner. "Quod Eschenbach. dicit, se nus-

[1] Statim sequuntur hæc verba: Ὅτι ἡ σελήνη προσεχῶς ἐπιβέβηκε τῶν γενητῶν παντὶ, καὶ πάντα κυβερνᾶται τὰ τῇδε ἐναργῶς ὑπ' αὐτῆς, ὡς τὰ Λόγια φασί· Νύμφαι πηγαῖαι, καὶ * ἐνύδρια πνεύματα πάντα, Καὶ χθόνιοι κόλποι τε καὶ ἠέριοι ("Fulcrum ob metrum inserui, legebatur κόλποι ἠ." Schow.) καὶ ὕπαυγοι, * Μηναῖοι πάσης ἐπιβήτορες ἠδ' * ἐπιβῆται Ὕλης οὐρανίας τε καὶ ἀστερίας, καὶ ἀβύσσων. Locum hunc in Jo. Opsopœi Oraculis Veteribus frustra quæsivimus. In eodem libello p. 15. legitur: Πολλαῖς ὀνομασίαις καλεῖται ὁ ἥλιος· Ἥλιος, Ὧρος, Ὄσιρις, Ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων, Ὡρῶν καὶ καιρῶν ταμίης, ἀνέμων τε καὶ ὄμβρων, Ἠοῦς καὶ νυκτὸς * πολυαστέρος ἡνία νωμῶν. Versus hi Apollinis Clarii in Colophone leguntur in Jo. Opsopœi Oraculis Vett. p. 6., sed ibi est Διόνυσος et νωμῶν, pro Διὸς υἱὸς et νείων. Apollo quidem a Phlyensibus, teste Pausania i. 31., * Διονυσοδότης dicebatur, Φλυεῦσι δέ εἰσι καὶ Μυῤῥινουσίοις, τοῖς μὲν Ἀπόλλωνος Διονυσοδότου καὶ Ἀρτέμιδος Σελασφόρου βωμοὶ, Διονύσου τε * Ἀνθίου, (Διονύσος * Ἀνθεὺς, ab Achaiæ oppido Anthea, notante Facio, est L. vii. 21.) καὶ Νυμφῶν * Ἰσμηνίδων, καὶ Γῆς, ἣν Μεγάλην Θεὸν ὀνομάζουσι, ναὸς δὲ ἕτερος ἔχει βωμοὺς Δήμητρος * Ἀνησιδώρας, Διὸς Κτησίου, καὶ * Τιθρωνῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Κόρης * Πρωτογόνης, καὶ Σεμνῶν ὀνομαζομένων Θεῶν: et * Πυριτόκος Bacchus appellabatur, teste ipso Jo. Lydo p. 126., Διόνυσός ἐστι τὸ ἐν τῷ πυρὶ γενόμενον πνεῦμα, τουτέστι τὸ θερμὸν, ὅθεν Πυριτόκος ἐκλήθη, καὶ Μηροτραφὴς, καὶ Ἀρσενόθηλυς ὑπὸ Ἑλλήνων, ἀγνοησάντων ἐκείνων τὴν περὶ αὐτὸν φιλοσοφίαν, καὶ τίς τετύχηκεν ὤν· οὗτος γάρ ἐστι τὸ θερμὸν πνεῦμα τὸ ἐκ πάσης σπορᾶς παντὸς ζώου πνευματικοῦ συγκατατιθέμενον εἰς ζωογονίαν καὶ αὔξησιν πάντων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, idemque in Orphei Hymn. xlv=xliv. * Πυρίσπορος vocatur, Ἐλθὲ, μάκαρ Διόνυσε, πυρίσπορε, * ταυρομέτωπε, * Βάσσαρε, καὶ * Βακχεῦ, πολυώνυμε, * παντοδυνάστα, et lii=li., Κικλήσκω σε, μάκαρ, πολυώνυμε, μαινόλα, * Βακχεῦ, * Ταυρόκερως, ληναῖε, πυρίσπορε (sic Hermann. recte, at in priore loco et in Indice edidit πυρίσπορε, vide Schneid. Lex.), * Νύσιε, * λυσεῦ, Μηροτρεφὴς (leg. Μηροτραφὴς, v. Hermanni notam, quem fugit Jo. Lydi locus, cujus partem modo citavimus,) λικνῖτα, * πυρίπνοε, καὶ τελετάρχα, et * Πυριφεγγὴς ibid. v. 9., * Ῥηξίχθων, πυριφεγγὲς, * ἐφάπτορ, κοῦρε διμήτωρ. Sed an alibi nomina Διόνυσος et Ἀπόλλων permutentur, valde dubitamus, ideoque, pro Διόνυσος in Opsopœi Orac. Vett. l. c., legendum censemus ex Jo. Lydo Διὸς υἱός. Idem Lydus p. 2.: Ὅτι Ἔρυλον τὸν περὶ Ἰταλίαν, ὃν κατασχὼν Εὔανδρος, ὁ τῆς μαντικῆς Καρμέντης υἱὸς, ἔσχε τὴν χώραν, * τρίψυχον γενέσθαι ὁ μῦθος αἰνίττεται φιλοσοφώτατα. Τριπλᾶς γὰρ ἔχειν τὴν ψυχὴν δυνάμεις ὁ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης παραδίδωσιν, ἡνίοχον μὲν τὸν νοῦν, ἵππους δὲ τὰς τῆς ψυχῆς δυνάμεις. Ταύτῃ καὶ χαλινῶσαι τὴν ψυχὴν θεσπίζει τὰ Λόγια· Χρὴ δὲ χαλινῶσαι ψυχὴν βροτὸν ὄντα νοητὸν, Ὄφρα μὴ ἐγκύρσῃ χθονὶ δυσμόρφῳ, ἀλλὰ σαωθῇ. Τῆς γὰρ τῶν ὅλων φύσεως ἐξ ἐναντίων δυνάμεων τυγχανούσης, ἀνάγκη καὶ τῇ διὰ πάντων κεχωρηκυίᾳ ψυχῇ τὰς ἐναντίας ἐφαρμόζειν ἀρχάς· τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς λογικὸν ἐκ τῆς μονάδος, τουτέστι τοῦ νοῦ, τὸ δὲ θυμικὸν καὶ ἐπιθυμητικὸν ἐκ τῆς δυάδος, οἷον τῆς ὕλης, ἐστί. Κἂν εἰ τὸ Λόγιον ὅλην τὴν ψυχὴν τριάδα θείαν παραδίδωσι· φησὶ γὰρ ὁ αὐτός· * Ψυχαῖον σπινθῆρα δυσὶ κράσας ὁμονοίαις, Νῷ καὶ νεύματι θείῳ, ἐφ' οἷς τρίτον ἁγνὸν ἔρωτα, Συνδετικὸν πάντων ἐπιβήτορα σεμνὸν ἔθηκεν. Versus illi in Opsopœi opusculo non leguntur, sed nec quos Lydus p. 20. laudavit, Πάντα τὰ νοητὰ ἐν τῇ τριάδι περιέχεται, καὶ πᾶς ὁ θεῖος ἀριθμὸς ἐν τῇ τάξει ταύτῃ προελήλυθεν, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Χαλδαῖος ἐν τοῖς Λογίοις· Τῇσδε γὰρ ἐν τριάδος κόλποισιν ὑπάρχετ' ἅπαντα ("Codex contra metrum, κόλποις ὑπάρχεται ἅπαντα," Schow.) Καὶ πάλιν· Τῇσδε γὰρ ἐκ τριάδος πᾶν πνεῦμα πατὴρ ἐκέρασε, nec versus, qui extat in p. 24., Τῆς δὲ αἰσθήσεως λέγεται δημιουργὸς παρὰ φιλοσόφοις ὁ Ζεὺς, καὶ εἰκὸς ἦν ἐν αὐτῷ τὴν πεντάδα κατὰ φύσιν ὥσπερ ἀνατεθῆναι, συγγενὴς γὰρ ἡ πεντὰς τῇ αἰσθήσει, ἥτις πενταχῶς τέμνεται· καὶ τούτου χάριν ὁ Πυθαγόρας εἱμαρμένην τὸν πέντε ἀριθμὸν ἀνακεῖσθαί φησι, ἐπεὶ τῶν αἰσθητῶν κατάρχειν τὴν εἱμαρμένην λόγος· ταύτῃ τὰς ἀποκαθισταμένας ψυχὰς ὑπερβαίνειν τὴν εἱμαρμένην φησὶ τὸ Λόγιον· Οὐ γὰρ ὑφ' εἱμαρτὴν ἀγέλην πίπτουσι θεουργοί. Adde ex seq. cap. ibid., Ἀφροδίτην δὲ ἄν τις εἴποι τὴν τοῦ παντὸς αἰσθητοῦ φύσιν, τουτέστι τὴν πρωτογενῆ ὕλην, ἣν καὶ Ἀστερίαν καὶ Οὐρανίαν καλεῖ τὰ Λόγια, (ubi Cod. Barb. πατρογενῆ habet. De πατρῷος et πρῶτος confusis vide notata ad Gregor. Cor. p. 177. 837. et 1019.) Est p. 121., Κατὰ δὲ τὸν Αὔγουστον μῆνα μαλάχης ἀπέχεσθαι τοῖς γε βουλομένοις ὑγιαίνειν τὰ ἄρθρα τὸ Λόγιον θεσπίζει: p. 123., Τὸ δὲ Λόγιον ἀνὰ πάντα τὸν Σεπτέμβριον μῆνα γαλακτοποτεῖν ὑπὲρ ὑγείας παρεγγυᾷ: p. 106., Καλάνδαις Ἰουνίαις ἑορτὴ Ἥρας καὶ εὐχαὶ ἐν τῷ Καπετωλίῳ, πάντων ὁμοῦ Ῥωμαίων ὕδατος ἐξ ἑωθινῆς ἀπογευομένων ψυχροῦ πρὸς φυλακὴν νόσου παντοίας καὶ διαφερόντως ποδαλγικῆς, ὡς ὁ Χρησμὸς ἐβούλετο, καὶ ὥστε μὴ διδύμους ἢ τερατώδεις γενέσθαι τοὺς τοκετούς: et p. 111., Χρησμὸς ἐδόθη Ῥωμαίοις πρὸς τῆς μητρὸς, μηδ' ὅλως Ἀφροδισίοις χρῆσθαι ἀνὰ πάντα τὸν Ἰούλιον, ὅπως αὐτοῖς ὑγιαίνειν τὰ σώματα μέλλοι. In transitu autem notemus ex eodem Lydo p. 56. petendam esse veram lectionem Callim. Fragm. cliv., quod interpretes valde et frustra torsit. Etym. M. p. 177. 53., Ἄφενος· ἔστιν ἔνος ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος· Τετράενον Δαμάσου παῖδα Νεστορίδην. "Fortasse legendum fuerit, Παῖδα Ὀνητορίδην, vel Λαΐδα Νεστορίδεω, vel, Θαΐδα. Eligat lector, vel excogitet meliora. Hesych. Τετραέτηρον· τετραετῆ, καὶ τετραέννον, leg. Τετράενον." Bentleius. Παῖδα Δαμαστορίδην conjecisse Toup. in Schol. Theocr. p. 216., notat Blomfield. p. 248. Imo repone, Τετράενον Δαμάσου παῖδα Τελεστορίδην. Lydus p. 56., Ἄλλος δὲ αἰωνάριον αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βούλεται (in Cod. superscribitur βιάζεται) ὡσεὶ τοῦ αἰῶνος πατέρα, ἢ ὅτι ἔννον τὸν ἐνιαυτὸν οἱ Ἕλληνες εἶπον, ὡς Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ Αἰτιῶν· Τετράενον Δαμάσου παῖδα Τελεστορίδην. "Pro τετραέννου reposui Bentleii emendationem τετράενον, sensu et metro jubentibus." Schow. Imo in Etym. ubi Callimachi versus citatur, est τετράενον, recte; atque ex Etym. emendat Bentleius Hesych., apud quem male editum est τετραέτηρον. * Δάμασος autem Pausaniæ vii. 3. est Codri filius, at Strab. xiv. p. 939. a. est Ναύκλος υἱὸς Κόδρου νόθος, καὶ μετὰ τοῦτο Ποίκνης (l. Ἄποικος ex Pausania) καὶ Δαμαθὸς (l. Δάμασος) Ἀθηναῖοι.

quam Βριμὼ pro Terra reperisse, non videtur Tzetzen ad Hesiod. E. κ. H. v. 144. legisse, Βριμὼ δὲ καὶ * Ὀβριμὼ κυρίως ἡ Περσεφόνη, ἤγουν ἡ γῆ καὶ ὁ θάνατος καλεῖται, ὅθεν τὸ ὄβριμον λέγεται." Ruhnken. In Orph. Argon. v. 431., "ad furores, quos Brimo immittit, unde Δημητριακοὶ, Cerriti, respicitur, quo nomine etiam cum Baccho illi societas est." Gesner. Lycophr. v. 698., Ὀβριμοῦς τ' ἄλσος οὐδαίας Κόρης, Περιφλεγές τε ῥεῖθρον, ἔνθα δύσβατος Τείνει πρὸς αἴθραν κρᾶτα * πολυδέγμων λόφος. Tzetzæ Scholia: Βριμὼ καὶ Ὀβριμὼ, ἡ Περσεφόνη, ὅτι τῷ Ἑρμῇ βιάζοντι αὐτὴν ἐν κυνηγεσίῳ ἐνεβριμήσατο, καὶ οὕτως ἐκεῖνος ἐπαύθη τοῦ ἐγχειρήματος. Ὥσπερ δὲ σταφὶς καὶ ἀσταφὶς,[1] οὕτω Βριμὼ καὶ Ὀβριμὼ εἴρηται. Τινὲς δὲ γράφουσιν * Ὀμβριμοὺς (leg. Ὀμβριμοῦς), παρὰ τὸ ὄμβριμον καὶ βαρύ. Cf. Etym. M. p. 213. 51., Ἑρμῆν ἐρασθέντα, ἐπὶ κυνηγεσίαν ἐξιούσῃ θελῆσαι βιαίως μιχθῆναι, ἡ δὲ ἐνεβριμήσατο αὐτῷ, ὁ δὲ φοβηθεὶς ἀπετράπη, καὶ ἐντεῦθεν Βριμὼ προσηγορεύθη. Porro "de Brimo vide Turneb. Advers. xi. 16. Scalig. ad Cat. 210. P. Leopard. Emendd. xvii. 11. Canter. Novantiq. Lectt. i. 6. Gronov. ad Stat. c. xx. p. 109., et Schol. ad Oppian. Hal. i. 306. p. 36. (* Ὀβριμόγυια· * ἰσχυροσώματα, * μεγαλοσώματα., S. Ὀβριμόγυια· * βαρυμελῆ. Ὄβριμον παρὰ τὸ βρι, ἐπιτατικὸν

A μόριον, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο καὶ παραγωγὴν, ὄβριμος, ὁ πάνυ ἰσχυρός· ἢ ἀπὸ τοῦ Βριμὼ ἡ Περσεφόνη, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, ὄβριμον, τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικόν.)" Thryllit. ad Lycophr. v. 698. Eudocia in Violeto p. 87.: Βριμὼ καὶ Ὀβριμὼ, ἡ Περσεφόνη. Ἀπολλώνιος (iii. v. 862.), Βριμὼ νυκτίπολον, φθονίην (leg. χθονίην,) ἐνέροισιν ἄνασσαν. Φασὶν Ἑρμῆν ἐρασθέντα ἐπὶ κυνηγεσίαν ἐξιούσῃ θελῆσαι βιαίως μιχθῆναι, ἡ δὲ ἐνεβριμήσατο, ὁ δὲ φοβηθεὶς, ἀπετράπη, καὶ ἐντεῦθεν Βριμὼ προσηγορεύθη. (Eadem verba leguntur in Etym. M. l. c.) Ἡ διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα Ἑκαταῖα, καὶ πολλάκις αὐτὰ μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ Ἔμπουσαν καλεῖσθαι. Ἡ παρὰ τὸν βρόμον, τὸν τοῦ πυρὸς ψόφον· Τόσσος γὰρ πέλεται βρόμος, (Forte respicitur ad Apollon. R. iii. 1303., Δεινὸς δ' ἐξ αὐτῶν πέλεται βρόμος, ex memoria atque adeo parum fideliter citatum.) Ἡ γὰρ θεὸς λαμπαδοῦχος, τὸ δὲ βρι ἐπιτάσεώς ἐστιν, ὡς τὸ, Βριήπυος ὄβριμος Ἄρης, (ex Hom. Il. N. v. 521.) Ἡ
B Βριμὼ, ἡ μεγάλην ἔχουσα μῆνιν, βρίμηνίς τις οὖσα. Verba, Διὰ τὸ φοβερὸν——οὖσα, extant in Schol. ad Apollon. R. iii. v. 861. l. c. ubi, ut hic, est διὰ τὸ Ἔμπουσαν καλεῖσθαι, sicque in Schol. ex Cod. Paris. legitur; sed sensus flagitat, δι' ὃ, vel διὸ Ἔ. κ.

[1] Sic edidit Müller. Sed tu lege ὀσταφίς. Idem est mendum in Zonara p. 994.: Ἡμύω τὸ ἐκκλίνω, μύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἠμύω, ὡς τὸ σταφὶς, ἀσταφίς· λέγεται καὶ ὁ ἀσταφὶς, ubi et Tittmann. corrigit, ἐγκλίνω—ὁ ὀσταφὶς, sed corrigere debebat, ἐγκλίνω—ἡ ὀσταφίς. "Ὀστακὸς, Attice pro ἀστακὸς dicitur, ut Ὀσταφὶς pro ἀσταφὶς, teste Athen. iii. (p. 105. b., Τὸν δ' ἀστακὸν οἱ Ἀττικοὶ "διὰ τοῦ ο ὀστακὸν λέγουσι, καθάπερ καὶ ὀσταφίδας.) Est autem ἀστακὸς, Cancrorum genus; ὀσταφὶς autem, Uva passa." [Hesych. Ὀστακός· εἶδος καράβου, οἱ δὲ ἀστακὸν λέγουσιν. Photius p. 257., Ὀστακὸς, οἱ δὲ ἀστακὸς, καράβου εἶδος, καὶ τὴν ποὴν τὴν * ὀστακὸν Ἴωνες. Κάρ' ὦ Χάρων, ubi Cod. D. omittit καὶ τὴν ποὴν—Χάρων. De herba quadam Ὀστακὸς dicta nihil alibi legitur: mendum in his verbis subesse videtur. An legendum πόλιν pro ποὴν? Sequitur enim in novo articulo, * Ὀστακὸς ἐκτίσθη ὑπὸ Χαλκηδονίων. Vide Steph. Byz. v. Ἀστακός. 'Quid sibi velint verba, Κάρ' ὦ Χάρων, nemo facile divinaverit. Suspicor latere in his verbis nomen Epicharmi, cujus locum in Terra et Mari Athen. l. l. ad vocem ἀστακὸς adduxit, adeoque legendum esse, Καθὼς ὁ Ἐπίχαρμος, quem Photius sæpius laudavit.' Schleusner. Cur. Noviss. in Phot. p. 293. Hac speciosa viri docti conjectura admissa, Photius Epicharmum vocem ὀστακὸς usurpantem facit; quod ingens falsum esset. Nam, teste Athenæo, forma ὀστακὸς Atticis solis in usu erat, atque adeo, teste eodem, Epicharmus utpote Syracusius et ἀναττικὸς scriptor, ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ dixerat, Κ'ἀστακοὶ γαμψώνυχοι, et ἐν Ἥβης Γάμῳ, Ἐντὶ δ' ἀστακοὶ, κολύβδαιναί τ', ἔχοισαι τὰ πόδια Μικρὰ, τὰς χεῖρας δὲ μακρὰς, κάραβος δὲ τὤνυμα. Si nos Photio recte restituerimus πόλιν pro ποὴν, in corruptis illis Κάρ' ὦ Χάρων latebit nomen auctoris, qui Ὀστακὸν de urbe vulgo Ἀστακὸς dicta usurpaverat. Σ. Λ. χ. Bekk. Anecd. Gr. i. 455.: Ἀσταφίδα· ἀσταφίδα καὶ ὀσταφίδα οἱ Ἀττικοὶ, ἑκατέρως. Νικοφῶν ἐν Χειρογάστορσιν ὀσταφίδα εἴρηκεν. Etym. M. p. 430. 57., Ἠμύω· ἐκ τοῦ μύω, πλεονασμῷ τοῦ η, ὁ δὲ Ἡσίοδος, Ἀμύοντα χαμᾶζε, εἶπε, διὰ τοῦ α, (quod fragm. Gaisfordii collectioni addendum est), καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ὥσπερ τὸ σταφὶς γίνεται ὄσταφις καὶ ἄσταφις κατὰ πλεονασμὸν καὶ τοῦ α καὶ τοῦ ο, οὐ κατὰ τροπὴν, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ μύω πλεονάζει καὶ τὸ α καὶ τὸ ε· Ἐπί τ' ἠμύει ἄσταχυς, * ἐπικατακλίνει δὲ τοὺς στάχυας, (leg., ut monent Sylburg. et Tittmann. ad Zonar. p. 994., Ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν, ex Hom. Il. B. v. 148. Vide Toupii Emendd. in Suid. T. i. p. 39., qui confundit Etymologi ἠμύω τὸ ἐγκλίνω cum Suidæ ἀμύω τὸ σπεύδω, quod, ut recte conjecit vir doctus, per Suidæ ipsius errorem, ponitur pro ἀνύω.) Etym. M. p. 636. 5., Ὀσταφίς· πλεονασμῷ τοῦ ο, καὶ ἀσταφὶς, πλεονασμῷ τοῦ α· σταφὶς γάρ· σπάνιον τὸ σταφίς· σχεδὸν γὰρ ἡ εἰς α χρῆσις ἀσταφὶς ἔχει. (Ἡρωδιανὸς) Περὶ Παθῶν. 'Post σπάνιον insere δὲ, pro quo in vulg. γὰρ, parum convenienter,' Sylburg. Zonaras p. 1474., Ὀσταφὶς καὶ ἀσταφίς· πλεονασμῷ τοῦ ο καὶ τοῦ α· σπάνιον δὲ τὸ σταφὶς, σχεδὸν γὰρ ἡ [εἰς α] χρῆσις ἀσταφὶς ἔχει. Eust. ad Il. B. p. 218. 20., Εἰ δέ τῳ δόξειε ταυτὸν εἶναι εἰπεῖν ὀμόργειν καὶ ἀμέργειν, ἔχεται λόγου καὶ αὐτό· οὕτω γὰρ τὰς ἀσταφίδας καὶ ὀσταφίδας φαμὲν, καὶ τὸν ἀστακὸν, ὀστακόν: et ad Odyss. A. p. 1406. 56., Ὅτι δὲ τὸ α εἰς ο μεταβάλλεται, δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ἡ ἀσταφίς· λέγεται γὰρ καὶ ὀσταφίς. Οὕτω δὲ καὶ ἡ μαλάχη, μολόχη, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται, (L. ii. p. 58. d.) οἷον (in Antiphanis Minoe), Τρώγοντες (Τρώγοντας, in Athen.) μολόχης ῥίζαν, καὶ πάμα (leg. καὶ πάλιν, v. Porsoni Præf. ad Eurip. Hec. ed. 2. p. 81. et ad Hom. Od. N. v. 352.; Kœn. Schæf. et Bast. ad Greg. Cor. p. 455.; item Pierson. ad Mœr. p. 264. Schweigh. ad Athen. T. xiii. p. 405.), Πραΰτερος ἔγωγε μολόχης.] "Hesych. (Ὄσταφις· "οὕτω διὰ τοῦ ο ἔλεγον τὰς ἀσταφίδας,) proparoxytonως ὄσταφις [Albert. edidit ὀσταφὶς], oxytonως apud Athen. et Etym." H. St. Thes. Ind. In Etym. p. 636. 5., ut supra vidimus, est ὀσταφὶς, at in p. 430. 57., ὄσταφις καὶ ἄσταφις: p. 428. 50., Ἠλύσιον πεδίον· τὸ τῶν εὐσεβῶν χωρίον, παρὰ τὸ λυτὰς σωμάτων ἐκεῖ μένειν τὰς ψυχὰς, τοῦ α πλεονάζοντος, ὡς τὸ ἀλαλητὸς, ἀσταφίς. Photius p. 257.: Ὀσταφίδα· οὐχ ὅπως Κρατῖνος Νόμοις, Ὁ δὲ Ζεὺς ὀσταφίσιν ὕσει τάχα· ἀλλὰ καὶ Πλάτων ή Νόμοις, Τῆς δ' εἰς ἀπόθεσιν ὀσταφίδος, ubi, teste Hermanno, omissus numerus in Cod. D., in quo ἀπὸ θ... pro ἀπόθεσιν. Locus Platonis extat in T. viii. p. 431. b. ed. Bip., sed ibi vulgo legitur ἀσταφίδος: Ἐὰν δέ τις ἀλιτήρ ἄν, αὐτὸς ἢ δοῦλος ἅψηται, τὸν μὲν δοῦλον πληγαῖς κολάζειν, τὸν δὲ ἐλεύθερον ἀποπέμπειν, νουθετήσαντα, καὶ διδάξαντα τῆς ἄλλης ὀπώρας ἅπτεσθαι, τῆς εἰς ἀπόθεσιν ἀσταφίδος οἴνου τε καὶ ξηρῶν σύκων ἀνεπιτήδειον κεκτῆσθαι. "Ἀδάξεσθαι, ὀδάξεσθαι, ὀδαξεῖσθαι, ὀδαξᾶσθαι, prima origine nihil videntur differre a δάξασθαι, Mordere se, Morderi, et eadem ratione inde formari, qua ἀσταφὶς, et ὀσταφὶς, a σταφίς." Pierson. ad Mœr. p. 40. Similem nominis διττογραφίαν, notante Albertio, observat Jac. Gronov. ad Herod. p. 946. a. "Dorienses præsertim Æolesque ad eam rationem in multis vocabulis, quæ per α reliqui efferebant, ο solebant pronuntiare. Æoles enim, secundum Jo. Grammaticum de Dial. Æol., Ἔθος ἔχουσιν ἀντὶ τοῦ α τὸ ο τιθέναι, Θρασέως θροσέως, Στρατὸς στροτὸς, Ἄνω ὄνω, Ἀνέληπται ὀνέληπται, Ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν, Σταλεὶς στολείς. Κριθὰς κοθαρὰς, pro καθαρὰς, præbet Tab. Heracleënsis i. 55., Ἀντόρως ἀνεπιγρόφως, pro ἀνθόρους ἀνεπιγράφους, vs. 56. Æolica sunt apud Hesych. præter cetera, Βόρταχος, transposita canina pro βράταχος· Βρουχέως ἢ βροχέως, pro βραχέως· * Δόμορτις, pro δάμαρ, (Hesych. interpretatur γυνή) Στολεῖσα pro σταλεῖσα. Æoles τοὺς πάρνοπας dixisse * πόρνοπας, monuit ad Pausan. p. 58. Fr. Sylburg. Πέποσχε, pro πέπασχε, Epicharmi (ἐν Ἁρπαγαῖς) est apud Etym. M. p. 662. 13. [Idem tamen Epicharmus, teste Athenæo l. c., ἀστακὸς, quod Atticum est, dixit, pro ὀστακὸς, quod Doricum atque Æolicum.] ΟΝΤΕΘΗΝ præbet Marmor Cumeum in Cailusii Recueil d'Antiq. T. ii. Tab. lv. vs. 8. 34. 39. 53. Hesych. Ὀσκάπτω· ἀνασκάπτω, et Ὄστασαν, ἀνέστησαν, emollita pronunciatione, pro ἀνασκάπτω et ἀνστασαν." Kœn. ad Greg. Cor. p. 456. "Sed forsan scribendum ὀσκάλλω." H. St. Thes. Ind. "Sic Æoles pro παῖς dixere πόϊς, et προΐς pro πραΐς, e quibus nominibus extitere Latina vocabula *Puer* et *Probus*. V. Salmas. de Fœn. Trapezit. p. 737. Etym. M. p. 728. 43., Ἀλλὰ μὴν οἱ Αἰολεῖς στροφῶ λέγουσι τὸ ῥῆμα, καὶ στροτὸν λέγουσι τὸ συνεστραμμένον πλῆθος.—Certum esse videtur, Atticorum sermonem in nonnullis vocabulis pro vocali α substituisse vocalem ο. Nam Athen. iii. p. 105. b., Τὸν δ' ἀστακὸν, inquit, οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ο ὀστακὸν λέγουσι, καθάπερ καὶ ὀσταφίδας. Cf. Eust. ad Il. N. p. 947. 16. Sed Etym. 431. 1. ait, vocalem ο in nomine ὀσταφὶς tantum redundare, ut α in ἀσταφὶς, pro σταφίς. [Suid. et Συναγ. Λεξ. χρησ. Bekk. Anecd. Gr. i. 453., Ἄσταχυς· ἄσταχυς καὶ ἀσταφὶς, καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τῷ (l. τὸ, ut ap. Suid.) α ἐν ἀρχῇ τῶν τοιούτων ὀνομάτων Ἀττικόν ἐστιν. Ὅμηρος· Ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν. Κρατῖνος· Φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄκλητος.] Sic ἄλοκα, pro αὔλακα, Æsch. ap. Plut. V. Aristid. c. 3. p. 343. T. ii. Tub., et Eurip. Phœn. v. 18.; ἄλοκι, Aristoph. Av. v. 235.: et ἀλοκίζειν, pro αὐλακίζειν, Sulcos ducere, Aristoph. Vesp. v. 846. Vide Etym. M. p. 70. 2. Neque tamen μολόχη laudari debebat, ut exemplum hujus vocalium permutationis. Nam Attici quidem dixere μαλάχη, v. Hesiod. E. κ. H. v. 41. Aristoph. Plut. v. 544.; sed Dores μολόχη, ut Epicharmus apud Athen. ii. p. 58. e., qui ostendit in multis Antiphanis exemplaribus scriptum extitisse μολόχης pro μαλάχης. Nam dialectus Hellenica sive communis hanc formam nominis Doricam retinuit. Mœris: Μαλάχη, Ἀττικῶς· μολόχη, Ἑλληνικῶς. Sed jam Nicephorus Gregoras Excerpt. Grammat. apud Matthiæum Anecd. Gr. T. i. p. 4. contra præcipere ausus est: Μαλάχη, κοινόν, μολόχη, Ἀττικόν. Gesner. apud Columellam R. R. x. 247. pro Moloche reposuit Malache, nescio, an sine causa." J. F. Fischer. Animadvv. ad Velleri Gram. Gr. i. p. 62., a Schæf. in Mss. citatus. Atqui quid impedit, quo minus credamus utrumque, et Mœrin, et Niceph. Greg., errasse? Ex locis enim supra laudatis, præsertimque ex Grammat. S. Germ. cum satis pateat et ἀσταφὶς et ὀσταφὶς Atticis in usu fuisse, haud parum probabile videtur eosdem et μαλάχη et μολόχη dixisse.

Schol. ad Aristoph. Ran. l. c., Καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἱονεὶ ἐνίποδα διὰ τὸ ἐνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι· οἱ δὲ ὅτι ἐξηλλάττετο τὴν μορφὴν, i. e. Ἔμπουσα παρὰ τὸ πολλὰς μορφὰς ἐμποιεῖν.]

[" Quæ autem Deæ hujus tergeminæ fuerit forma, de eo non convenit inter eruditos. Lucas Holstenius in explicatione picturæ veteris Nymphæum referentis, tria diversa ejus fuisse corpora existimat, proindeque Deorum trigam, uno ibi sacello dedicatam, Hecaten triformem interpretatur. At hujus sententia repugnat statuis, nummis, et infinitis veterum locis, qui Dianam nunquam *trigeminam*, aut *tregeminam*, ut in L. iii. D. *Si pars her. pet.*, sed ter geminam vocant, i. e. triplicem et triformem. Sic Lucretius (v. 28.), Tergemini vis Geryonaï, et Catullus de Cerbero (Tibullus iii. 4. 88.), Nec canis anguinea redimitus terga caterva, Cui tres sunt linguæ, tergeminumque caput. Adde Dukeri notas ad Florum i. 3. Rectius ergo G. Cuperus in Monum. Antiq. p. 206. unum tantum corpus, cui tria capita fuerint imposita, ei assignat, partim quia ab Orpheo in Argon. * τρισσοκέφαλος (leg. * τρισσοκάρηνος, v. 979., vide Hermann.) appellatur, et Artemidorus ii. 47. (37.) Ἑκάτην τριπρόσωπον, super basi stantem, peregrinationes indicare scribit, partim etiam quod Virg. Æn. iv. 511., Tergeminamque Hecaten, tria virginis ora Dianæ. Et Ovid. Fast. i. 141., Ora vides Hecates in tres vergentia partes, Servet ut in ternas compita secta vias. Plenius autem sic dicendum videtur. Tria Hecatæ fuisse corpora, non diversa tamen, sed ex uno trunco formata, quibus singulis suum caput, a ceteris separatum. Huc enim primo epitheta ista nos ducunt, Diva triformis, apud Horat. Od. iii. 22. Valer. Flacc. vii. 395. et Silium i. 120.; Tergemina Hecate, apud Auson. Grypho v. 18.; Ternas Hecate variata figuras, apud Claud. de Raptu Pros. i. 15. Idem præterea multæ illæ, puta sex, manus, quibus eam horrificam fuisse, Minucius in Octavio c. 21. prodit, indicare videntur. Illustris porro hanc in rem est locus Pausaniæ in Corinth. (l. c.): Ξόανον δὲ ἔργον Μύρωνος, ὁμοίως ἓν πρόσωπόν τε, καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα. Ἀλκαμένης δὲ, ἐμοὶ δοκεῖν, πρῶτος ἀγάλματα Ἑκάτης τρία ἐποίησε προσεχόμενα ἀλλήλοις, ἣν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν * Ἐπικτυγιδίαν (leg. * Προθυριδίαν, ut supra monuimus,) i. e. Signum factum a Myrone, cujus unicum os, ut corporis truncus unicus; nam primus, uti ego existimo, Alcamenes Atheniensibus triplex fecit junctis proxime corporibus Hecates signum. Egregie quoque hoc ipsum patet ex Abraxeis figuris, apud Chiffletium n. 56. 57., in quibus unico corpori tria corpora et sex brachia afficta cernuntur. Fabrettus item c. vii. Inscript. p. 535. lapideam Hecaten ex museo suo produxit, tergemina manu instructam. Optime vero, ad mentem nostram Montfaucon. Antiq. T. i. p. 152., ex Peirescii gaza triplicem repræsentat, ita ut tres figuræ a dorso mutuo jungantur, et ora exterius exhibeant, cum cane adstante. Denique sententiam hanc confirmant bini nummi, in quibus tres figuræ muliebres exhibentur, obversis tergis junctæ, tribusque capitibus impositis, quarum pedibus canis assistit. Alterum Philippi Junioris protulit Petrus Abbas Seguinus in Selectis suis Numm.: alterum Ez. Spanhem. in Lib. de Cæs. Imp. Jul. fol. 84. Uterque eos ad Furias pertinere credidit, sed ad Hecaten referendos esse, ex aliis ejusdem generis simulacris, ostendit Mich. Angelus Causeus de la Chausse, in Deorum simulacris tab. 13." Ev. Otto de Tutela Viar. public. P. i. c. 8. Traj. ad Rh. 1731. 8. p. 142.]

[" Priusquam vero hinc discedamus, paucis monendum est, Dianam non minus navigationis præsidem et adjutricem fuisse: unde * Λιμενοσκόπος, Portuum inspectrix, et λιμένεσσιν ἐπίσκοπος dici meruit apud Callim. Hymn. in Dian. v. 39. et 259., ubi notat ὁ πάνυ, tot portuum ac urbium maritimarum nummos, sicut Ephesi, Smyrnæ, Cumæ, Mytilenes, Cyzici, Byzantii, Amisi, Syracusarum, Messinæ, Neapoleos, Massiliæ, cum sculptis in iisdem Dianæ, tanquam tutelaris Deæ, iconibus, in pretiosis nummorum cimeliarchiis hac propter reperiri. Nec aliam ob causam ἑξήκοντα * χορίτιδας Ὠκεανίνας, Sexaginta Nymphas Oceaninas, tanquam comites et pedissequas, petiisse dicitur, apud eundem Callim. v. 13.; et v. 230., Μείλιον ἁπλοΐης, Placamentum impeditæ navigationis eidem offertur. Hesiod. Theog. v. 440., Καὶ τοῖς, οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται, Εὔχονται δ' Ἑκάτῃ καὶ ἐρικτύπῳ Ἐννοσιγαίῳ. Venus porro, sive eadem sit, quæ Luna, auctore Macrobio viii. 4., sive stella salutaris, a nautis observata, et * Pelagia dicta est, in lapide Reines. cl. i. n. 93., et apud Artemid. ii. 42. (37., vide nos infra v. Πελαγία), qui eam, in somnis visam, navigantibus et peregre ituris bonam esse scribit. * Φιλορμίστειρα, Navium stationi præfecta, dicitur a Philodemo Anthol. i. c. 31. Ep. 5. (Anal. T. ii. p. 89. n. xxiv., Κύπρι φιλορμίστειρα, φιλόργιε, σῶζέ με, Κύπρι.) Cnidii * Euplœam vocarunt, a prospera navigatione, teste Pausania i. 1., (Κνίδιοι γὰρ τιμῶσιν Ἀφροδίτην μάλιστα, καὶ σφίσιν ἐστὶν ἱερὰ τῆς θεοῦ· τὸ μὲν γὰρ ἀρχαιότερον * Δωρίτιδος, μετὰ δὲ τὸ, Ἀκραίας, νεώτατον δὲ, ἣν Κνιδίαν οἱ πολλοί, Κνίδιοι δὲ αὐτοὶ καλοῦσιν Εὔπλοιαν.) Ad ejus quoque simulacrum Herostratus Naucratides, cum tota vectorum turba, sæviente tempestate et navi periclitante confugiens, servatus putabatur, apud Athen. xv. 6. Marinam Venerem celebrat Horatius, alii Pontiam appellant, quod ortum habet ex spuma maris, et sustentata a Tritonibus in Cochlea; cujus fabulæ pompam et magnificentiam Montfauconius repræsentavit Antiq. T. i. p. 166." Ev. Otto l. c. p. 147.]

[Pseudo-Hippocrates Περὶ Ἱερῆς Νούσου, a Schæf. in Mss. indicatus, p. 123. 17=328., Κὴν μὲν γὰρ αἶγα μιμῶνται, κὴν βληχῶνται, κὴν τὰ δεξιὰ σπῶνται, Μητέρα θεῶν φασὶ αἰτίην εἶναι. Ἢν δὲ ὀξύτερον καὶ εὐτονώτερον φθέγγηται, ἵππῳ εἰκάζουσι, καί φασι Ποσειδῶνα αἴτιον εἶναι. Ἢν δὲ καὶ τῆς κόπρου τι παρίῃ, ὃ πολλάκις τισὶ γίνεται ὑπὸ τῆς νόσου βιαζομένοισιν, Ἐνοδίου πρόσκειται ἡ προσωνυμίη. Ἢν δὲ λεπτότερον καὶ πυκνότερον, οἷον ὄρνιθες, Ἀπόλλων Νόμιος. Ἢν δὲ ἀφρὸν ἐκ τοῦ στόματος ἀφίῃ, καὶ τοῖσι ποσὶ λακτίζῃ, Ἄρης τὴν αἰτίην ἔχει. Ὁκόσα δὲ δείματα νυκτὸς παρίσταται, καὶ φόβοι, καὶ παράνοιαι, καὶ * ἀναπηδήσιες ἐκ τῆς κλίνης, καὶ φόβητρα, καὶ φεύξιες ἔξω, Ἑκάτης φασὶν εἶναι ἐπιβουλὰς, καὶ ἡρώων ἐφόδους. Lucian. Philops. xxxix. T. iii. p. 65., Τέρατα γοῦν καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὁρᾷν μοι δοκῶ. Hesych. Ζέα· ἡ Ἑκάτη παρὰ Ἀθηναίοις. Glossa hæc, cujus sedem ignoramus, apud ceteros lexicographos non legitur. Porro de Hecate legendi sunt De Sainte-Croix Recherches sur les Mystères du Paganisme, Dissert. sur Hécate, et Böttiger in Libro, cui titulus est, Die Furienmaske, im Traverspiele und auf den Bildwerken der alten Griechen. Eine archäologische Untersuchung. Mit 3 Kupfertafeln. Weimar, 1801. p. 61. et seq.]

[* Ἑκάτη παρὰ Χαλδαίοις. Oracula Magica p. 18. ed. Opsopœi, Λαιῆς ἐν λαγόσιν κούτης (leg. Ἑκάτης) ἀρετῆς πέλε πηγὴ, Ἔνδον ὕλη μίμνουσα, τὸ παρθένον οὐ προϊεῖσα. Pselli Scholia: Τὴν Ἑκάτην οἱ Χαλδαῖοι θεὸν ὁρίζονται μεσαιτάτην ἄγουσαν τάξιν, καὶ οἷον κέντρον ἔχουσαν τῶν ὅλων δυνάμεων, καὶ ἐν μὲν τοῖς δεξιοῖς αὐτῆς μέρεσι τιθέασι τὴν πηγὴν τῶν ψυχῶν, ἐν δὲ τοῖς ἀριστεροῖς τὴν πηγὴν τῶν ἀρετῶν· καὶ φασιν, ὅτι ἡ μὲν πηγὴ τῶν ψυχῶν, ἕτοιμός ἐστιν εἰς τὰς * ἀπογεννήσεις· ἡ δὲ πηγὴ τῶν ἀρετῶν ἐν ὕροις μένει ἔνδον τῆς ἰδίας οὐσίας, καὶ οἷον παρθένος ἐστὶ καὶ ἀμιγὴς, τὸ στάσιμον τοῦτο καὶ ἀκίνητον ἀπὸ τῆς τῶν ἀμειλίκτων λαβοῦσα δυνάμεως, καὶ ζωστῆρι κοσμηθεῖσα παρθενικῷ.]

[* Ἑκατικὸς, sive * Ἑκατινὸς * στρόφαλος. Oracula Magica p. 74., Ἐνέργει περὶ τὸν Ἑκατινὸν στρόφαλον, ubi Psellus: Ἑκατικὸς στρόφαλος σφαῖρά ἐστι χρυσῆ, μέσον σάπφειρον περικλείουσα, διὰ ταυρείου στρεφομένη ἱμάντος, δι' ὅλης αὐτῆς ἔχουσα χαρακτῆρας· ἣ (l. ἣν) δὴ στρέφοντες ἐποιοῦντο τὰς ἐπικλήσεις, καὶ τὰ τοιαῦτα καλεῖν εἰώθασιν ἴυγγας, εἴτε σφαιρικὸν εἶχον, εἴτε τρίγωνον, εἴτε καὶ ὅτι σχῆμα. Ἃ δὴ δονοῦντες τοὺς ἀσήμους ἢ κτηνώδεις ἐξεφώνουν ἤχους, γελῶντες καὶ τὸν ἀέρα μαστίζοντες. Διδάσκει οὖν τὴν τελετὴν ἐνεργεῖν, ἤτοι τὴν κίνησιν τοῦ τοιούτου στροφάλου, ὡς

δύναμιν ἀπόῤῥητον ἔχουσαν. Ἑκατινὸς δὲ καλεῖται, ὡς τῇ Ἑκάτῃ ἀνακείμενος. Ἡ δὲ Ἑκάτη θεός ἐστι παρὰ Χαλδαίοις, ἐν δεξιᾷ μὲν αὐτῆς ἔχουσα τὴν πηγὴν τῶν ἀρετῶν. Ἔστι δὲ τὸ πᾶν φλύαρον. Vide nos infra ad vv. Ἴυγξ et Ῥόμβος.]

"Ἕκατος, Apollinis cognomentum, ita dicti a jaciendo procul. Hom. Il. (A. v. 384.), ἄμμι δὲ μάντις Ἐὺ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο, [ubi Pseudo-Didymi Scholia, Ἑκάτοιο· Ἀπόλλωνος, τοῦ μακρόθεν βάλλοντος, τοῦ τοξικοῦ.] Convenit autem hoc ejus epithetum cum altero Ἑκάεργος." H. St. Thes. Ind. [Adde Il. H. v. 83., Καὶ ῥεμέω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος Ἑκάτοιο: Υ. v. 71., Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο, et v. 295., Πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος Ἑκάτοιο. "Est epitheton Apollinis i. e. Solis, qui ex longinquo præsens tamen nobis est et operatur," Dammii Lex. Hom. p. 2609. Hesych. Ἑκάτοιο· * μακροβόλου. Ubi Albertius ex Zonara p. 651. affert, Ἕκατος· ὁ ἥλιος, ἐκ τοῦ ἑκάς, ἕκατος. Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο. Secundum Damm. l. c. Ἕκατος "est per syncopen ex superlativo ab ἑκάς, ἑκάστατος." Etym. M. p. 320. 9., Ἑκάτοιο· τοῦ μακρόθεν βάλλοντος, τοῦ τοξικοῦ, ἐκ τοῦ ἑκὰς ἕκαστος, ἕκατος. (V. nos supra ad v. Ἀγασσός.) Idem p. 321. 55., Ἑκηβόλος, καὶ * Ἑκηβελέτης, καὶ Ἕκατος, οὕτως ὁ Ἀπόλλων, ὅτι ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἡλίῳ, καὶ τὰς ἀκτῖνας ἑκαθεν βάλλει, ὅ ἐστι πόῤῥωθεν βάλλοντος τὰ βέλη, εὐστόχου τοξότου. Ἐκ τοῦ ἑκὰς καὶ τοῦ βάλλω, γίνεται Ἑκαβόλος καὶ Ἑκηβόλος, ὁ μακρὸς βόλος, ἢ ὅτι ἑκατὸν βέλη ἐκαφῆκε τῷ δελφῖνι. Eustath. ad Il. A. p. 52. 10., Ὅτι οὐχ ὁμοίως τῷ ποιητῇ σεμνοί εἰσιν ἐν τοῖς μύθοις οἱ μετ' αὐτὸν ποιηταί· ποῦ γὰρ σεμνὸν Ὁμήρου Ἑκατηβελέτην εἰπόντος τὸν Ἀπόλλωνα, (Il. A. v. 75., Μῆνιν Ἀπόλλωνος, Ἑκατηβελέταο ἄνακτος,) μυθεύεσθαι τὸν Σιμωνίδην ὡς ἑκατὸν βέλεσιν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα, δέον ὧν μιᾷ βολῇ νεκρῶσαι τὸ θηρίον· οὐ γὰρ ἀρετὴ τοξότου τὸ πολλὰ βαλόντα βλάψαι· οὕτω γοῦν Ἑκατηβελέτης ὁ τοιοῦτος· ἀλλ' ὁ ἕκαθεν βάλλων· τοῦτο γὰρ ἰδιότης τοξεύοντος. Διὸ καὶ Ἑκάεργος ὁ αὐτὸς, ὡς ἕκαθεν εἴργων. Δύο οὖν τῶν ἐπιῤῥημάτων τοῦ ἑκὰς καὶ ἕκαθεν· ἀπὸ μὲν τοῦ ἑκὰς, Ἑκηβόλος λέγεται· ἀπὸ δὲ τοῦ ἕκαθεν, ἑκατηβελέτης. Εἰ δέ τις Ἑκατηβελέτην Ἀπόλλωνα εἰπεῖν θέλει, ὡς ἀπὸ ἑκατὸν βελῶν, κάλλιον οὕτως εἰπεῖν αὐτὸν, ὡς ἑκατὸν ἤγουν πολλὰ ἔχοντα βέλη. Διὸ καὶ Πίνδαρος * εὐρυφαρέτραν αὐτὸν λέγει. V. Gaisford. ad Simonidis Fragm. ccxxvii. p. 410., quem fugit insignis hic Juliani locus in Epist. xxiv. p. 395. d.: Σιμωνίδῃ δὲ ἄρα τῷ μελιῷ πρὸς τὴν Ἀπόλλωνος εὐφημίαν ἀρκεῖ τὸν θεὸν Ἑκατὸν προσειπόντι, καὶ καθάπερ ἀντ' ἄλλου τινὸς ἱεροῦ γνωρίσματος αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν κομῆσαι, διότι τὸν Πύθωνα τὸν δράκοντα βέλεσιν ἑκατὸν, ὥς φησιν, ἐχειρώσατο· καὶ μᾶλλον αὐτὸν Ἑκατὸν, ἢ Πύθιον χαίρειν προσαγορευόμενον, οἷον κλήρου τινὸς ἐπωνυμίας συμβόλῳ προσφωνούμενον. Ceterum in v. εἰρυφαρέτραν Eustath. respexit vel ad Pindari Pyth. ix. 45., Κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας Ὀμβρίμῳ μούναν παλαίοισαν ἄπερ ἐγ-Χέων ἑκάεργος Ἀπόλλων, vel ad ejusdem poetæ fragmentum (liv. ed. Heynii), quod nobis servavit Athen. i. p. 22. b., Ὀρχήσ' ἀγλαΐας ἀνάσσων, Εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον. Idem Eustath. ad Il. Υ. p. 1197. 27., Κασιγνήτη Ἑκάτοιο, τουτέστιν Ἀπόλλωνος· διὸ καὶ αὐτὴν Ἑκάτην οἱ μεθ' Ὅμηρον λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἀρσενικοῦ παρονομάσαντες, ὥσπερ πάλιν τινὲς ἀνάπαλιν ἀπὸ θηλυκοῦ τῆς Τιτανίδος Φοίβης, τὸν Φοῖβον εἰρῆσθαί φασιν. Porro vox Ἕκατος legitur in Homeri Hymn. i. 1., Μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος Ἑκάτοιο: 63., Ἑκάτοιο ἄνακτος, et 275—6.: viii. 1., Ἄρτεμιν ὔμνει μοῦσα κασιγνήτην Ἑκάτοιο, Παρθένον ἰοχέαιραν, ὁμήτροφον Ἀπόλλωνος: et xxiii. 1. Epigr. ἀδεσπ. ccccl xxix., a Schæf. in Mss. citatum, Ἀδ' ἐγὼ ἁ Φοίβοιο * σαφηγορίς εἰμι Σίβυλλα Τῷδ' ὑπὸ λαϊνέῳ σάμασι πυθομένα, Παρθένος αὐδάεσσα τοπρὶν, νῦν δ' αἰὲν ἄνανδος, Μοίρᾳ ὑπὸ στιβαρῇ τήνδε λαχοῦσα πέδην· Ἀλλὰ πέλας Νύμφαισι καὶ Ἑρμῇ τῷδ' ὑπόκειμαι, Μοῖραν ἔχουσ' Ἑκάτῳ τῆς τότ' ἀνακτορίης.]

[* Ἑκάτης Νῆσος. Harpocration: Ἑκάτης νῆσος· Ἀνκαῖος κατὰ Μενεσαίχμον. Πρὸ τῆς Δήλου κεῖταί τι νησύδριον, ὅπερ ὑπ' ἐνίων καλεῖται * Ψαμμητίχη, ὡς Φανόδημος ἐν πρώτῃ Δηλιακῶν. Ψαμμητίχην δὲ κεκλῆσθαί φησιν ὁ Σημὸς ἐν τῇ πρώτῃ, διὰ τὸ τοῖς ψαμμήτοις τιμᾶσθαι τὸν θεόν· ψάμμητα δ' ἐστὶ ψαιστῶν τις ἰδέα. Suidas: Ἑκάτης νῆσος· πρὸ τῆς Δήλου κεῖταί τι νησύδριον, ὃ ὑπ' ἐνίων * Ψαμμίτη καλεῖται· καλεῖσθαι δὲ οὕτω φασὶν αὐτὴν διὰ τὸ τοῖς * ψαμμίτοις τιμᾶσθαι τὸν θεὸν, ψάμμιτον δέ ἐστι ψαιστῶν τις ἰδέα. Ubi Kusterus:—"Harpocr. habet Ψαμμητίχη, sed lectionem Suidæ præferendam puto, vide etiam infra v. Ψαμίτη, (Ψαμίτη· νησύδριον. Ζήτει ἐν τῷ Ἑκάτης. Ψάμιτον δέ ἐστι ψαιστῶν τις ἰδέα. Καὶ ζήτει ὁμοίως.)" Vocem Ψαμμητίχη vir doctus jure habuit suspectam, sed paulo audacius loqui debebat: nam Ψαμμητίχη a v. ψάμμητον formari non potest; ratio enim Gr. linguæ Ψαμμητικὴ flagitat, non Ψαμμητίχη. Athen. xiv. p. 645. b., Σῆμος ἐν δευτέρῳ Δηλιάδος, ἐν τῇ τῆς Ἑκάτης φησὶ νήσῳ τῇ Ἰριδι θύουσι Δήλιοι τοὺς Βασυνίας καλουμένους· ἔστι δὲ ἐφθὸν πύρινον σταῖς σὺν μέλιτι καὶ τὰ καλούμενα * Κύκκωρα· ἰσχὰς καὶ κάρυα τρία. Pro Βασυνίας H. Vales. ad Harpocr. habet Βασυνέας.] "Βασυνίας, sub. ἄρτος, vel πλακοῦς." H. St. Thes. Ind. [Hesych. Ἑκάτης νῆσος· Ἑκάτης νῆσος· ἡ περὶ Λέσβον, ubi Schrevel. et Is. Voss. ex verborum ordine reposuerunt Ἑκατόννησος. Vide H. Vales. ad Harpocr.]

[* Ἑκατόννησοι. Steph. Byz.: Ἑκατόννησοι· οὕτω περὶ τὴν Λέσβον νησία ε', ὡς Στράβων, περὶ (leg. παρὰ, uti Salmasio, Casaubono, et L. Holstenio visum: de περὶ et παρὰ confusis vide Bastii Comm. Paleogr. p. 830.) τὸν Ἕκατον τὸν Ἀπόλλωνα· τιμᾶται γὰρ διαφόρως ἐν τοῖς (leg. τούτοις τοῖς) τύποις, Σμινθεύς, * Κιλλαῖος, * Γρυνεύς. Οἱ οἰκοῦντες, * Ἑκατοννήσιοι. "Hubuisse Stephanum in genuino suo opere integrum Strabonis locum, ex hoc compendio manifestissime liquet; ita enim Geographus de viginti hisce insulis L. xiii. (p. 618.): Κατὰ δὲ τὸν πορθμὸν τὸν μεταξὺ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Λέσβου, νησία ἐστὶ περὶ εἴκοσι· ὡς δὲ Τιμοσθένης φησὶ, τετταράκοντα. Καλοῦνται δ' Ἑκατόννησοι * συνθέτως, ὡς Πελοπόννησος, κατὰ ἔθος τι τοῦ ν γράμματος πλεονάζοντος ἐν τοῖς τοιούτοις, ὡς * Μυόννησος καὶ Προκόννησος λέγεται, καὶ * Ἀλόννησος· ὥστε Ἑκατόννησοί εἰσιν οἷον * Ἀπολλώννησοι.

[1] "Verba hæc silentio prætermisit doctus Animadversor. Scripta autem illa in contextu dederat in hunc modum, Ἔστι δὲ ἐφθὸν πύρινον σταῖς σὺν μέλιτι καὶ τὰ καλούμενα ΚΟΚΚΩΡΑ ἰσχὰς καὶ κάρυα τρία. Quibus in verbis nihil quidem variant editiones veteres aut Cod. Ms., sed illud primus in Græco Athenæi exemplo commisit Casaub., ut vox ΚΟΚΚΩΡΑ uncialibus literis excuderetur, quasi esset hoc alicujus placentæ nomen. In quo ei Dalechampius in Latina versione præiverat, verba supra scripta sic convertens:—'Fiunt hæc ex farina tritici aqua subacta et cum melle cocta. Quæ vero Coccera nominantur, (fiunt) ex tribus sicis, et totidem nucibus.' Ego vero, quale sit hoc vocabulum Κόκκωρα, ignoro quidem juxta cum ignarissimis; sed illud mihi perspicue videor intelligere, Κόκκωρα hic non dici aliquod placentarum genus, sed aliquid (qualecumque fuerit) quod simul cum subacta triticea farina et melle effecisset τοὺς βασυνίας, de quibus hic loquitur Semus. Illud vero minus perspicuum, dixeritne Semus τὰ Κόκκωρα diversum quid ab his quæ continuo deinde nominantur, ἰσχὰς καὶ κάρυα τρία: an hæc ipsa, caricam et tres nuces, Κόκκωρα adpellata fuisse dicat. Epitomæ auctor, omisso barbaro nomine, ita scripsit, Βασυνίας, ἐφθὸν πυρῶν (leg. πύρινον) σταῖς, σὺν μέλιτι, ἰσχάσι, καὶ καρίοις, sic perperam pro καρύοις." Schweigh. An legendum * κοκκυνάρια? Hierophilus Sophista Ms. de Alimentis apud Du-Cang. Glossar. Append. p. 105., Ἐκ δὲ τῶν ὀπωρῶν, σταφίδας, ἀμύγδαλα, κοκκυνάρια, πιστάκια, καὶ μῆλα ὀπτά. "Κόκκαλος a κόκκος deductum est, quo vox granum et nucleum significat. Hinc et κοκκῶνες, Nuclei olivarum. Hesych. Κοκκόνες· οἱ πυρῆνες τῶν ἐλαιῶν. Κοκκῶνες [vulgo Κόκκωνες]· οἱ κόκκοι τῆς ῥοιᾶς. Galen. in Lex., Κοκκῶνα· κόκκον, τὸν κουρῶν ὀνομαζόμενον. Inde et τὰ κοκκυνάρια, et κουκουνάρια apud Myrepsum [de Antidotis c. lxv. et xcix.] nuclei pinei. Quæ vox ab antiqua κοκκῶνες diminutione facta est, non corrupta pro κωνάρια, nec nucleos pineas significat, sed nucleos, quos antiqui κοκκάλους vocabant." Salmas. in Exerc. Plin. p. 160. c. Vide Meursii Glossar. ubi male vertitur Nux pinea: ad quem forte respexit Salmas. Theoph. Nonnus de Cur. Morb. c. xxiii. p. 92., Τοσκνάμου στέγμα Lδ'. κουκουναρίων Lε'. κρόκου Lδ'. ἐψήσατε ἀναλαβὼν δίδυν ἐκλείχειν, pro quo Paulus habet * στροβιλίκων: cxxxiii. p. 420., * Ἔλιγμα δὲ τούτοις ἀρμόδιον τὸ δι' ἀμυγδάλων καὶ κουκουναρίων καὶ πιστακίων, καὶ τραγακάνθης, καὶ κρόκου, καὶ μέλιτος, ubi Cod. B. κουκουναρίων: clxxii. p. 58., Κουκουνάρια κα', λεῖα μετὰ ῥοδίνου, et clxxvi. p. 72., Κουκουναρίων δραχμ. ε'. Athen. iii. p. 126. a., Ἡδίους δ' ἂν χόνδρου φάγοιμι, τῶν ὀστρακίδων ἢ τῶν κοκκάλων ἀφθόνως ἐχόντων.

Ἕκαστος γὰρ ὁ Ἀπόλλων παρὰ πάσαν γὰρ τὴν παραλίαν ταύτην ὁ Ἀπόλλων ἐκτετίμηται μέχρι Τενέδου, Σμινθεὺς, ἢ Κιλλαῖος καλούμενος, ἢ Γρυνεὺς, ἤ τινα ἄλλην ἐπωνυμίαν ἔχων. Ad quem locum vide Casaub. ex Diodoro (xiii. 77., Εὑρὼν δὲ αὐτὴν ἠλωκυῖαν, τότε μὲν ηὐλίσθη πρός τινι νήσῳ τῶν Ἑκατὸν καλουμένων), et Herodoto (i. 151., Ἐν Τενέδῳ δὲ μία οἰκέεται πόλις, καὶ ἐν τῇσι Ἑκατὸν νήσοισι καλεομένῃσι ἄλλη μία,) locum adducentem, qui existimant hasce insulas nomen habere a voce ἑκατὸν, sed illorum opinioni adversatur Eustath. ad Il. A. p. 49. (18.) Postquam dixerat τὸ ἑκατὸν sæpissime ab antiquis indefinite sumi, hæc subjicit, Οὐ μὴν τοιοῦτον καὶ αἱ Ἑκατόννησοι· ἐκεῖναι γὰρ ὡς Ἑκάτου, ἤγουν Ἀπόλλωνος, νῆσοι, οὕτω λέγονται." Abr. Berkel. Vide et H. Vales. ad Harpocr.] A

[* Ἑκατήσια. Steph. Byz. Ἑκατήσια· οὕτως ἡ Ἰδρίας πόλις ἐκαλεῖτο Καρίας. Ναὸν γὰρ τεύξαντες οἱ Κᾶρες, τὴν θεὸν * Λαγινίτην (leg. * Λαγινίτιν, ut monuit Berkel. ad v. Λαγινία) ἐκάλεσαν, ἀπὸ τοῦ φυγόντος ζῴου ἐκεῖ, καὶ τὰ ἑτήσια τελοῦντες, ὠνόμασαν. Ὁ πολίτης, * Ἑκατήσιος. "Sic dicta videtur hæc Dea ab oppidulo, quod Nostro * Λαγινία dicitur; ita enim scribit: Λαγινία· πολίχνιον Καρίας. Ἀπολλόδωρος Καρικῶν ἑκκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, * Λαγιναῖος, καὶ * Λαγινίτης, καὶ θηλυκῶς, * Λαγινῖτις. Templum in Laginis illustrissimum Hecatæ sacrum describit Strabo L. xiv. (p. 944. ed. Falconer.) hisce verbis: Ἔστι δ' ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Στρατονικέων δύο ἱερὰ, ἐν μὲν * Λαγίνοις, τὸ τῆς Ἑκάτης ἐπιφανέστατον, πανηγύρεις μεγάλας συνάγον κατ' ἐνιαυτόν. Constanter τὰ ἑτήσια legunt libri Mss. et editi, facillime tamen hoc loco et sine magna mutatione retcribi posset, Καὶ τὰ Ἑκατήσια τελοῦντες. Hac enim appellatione veteribus Hecates sacrificia insigniuntur. Vide J. Poll. iv. (i. 37., de festis, a Diis quibus consecrata sunt, denominatis, Ἑκάτης, * Ἑκατήσια, * Τροφωνίου, * Τροφώνια.) Præterea Strabo verbis proxime citatis de Hecatæ templo mentionem facit, cui non incommode Ἑκατήσια attribuuntur. Verum quia addit, ibi quotannis magnos conventus agitari, non temere in Nostro τὰ ἑτήσια mutaverim, cum etiam in aliis scriptoribus hæc phrasis reperiatur. Nazianzenus: Τὰ ἑτήσια πανηγυρίζουσι, Anniversaria celebrant." Berkel. Idem vir doctus, ad Steph. Byz. v. Λαγινία, in hoc Strabonis loco, qui legitur in L. xiv. p. 947. ed. Falc., Μέχρι μὲν Λαγίνων ὀκτακοσίους εἶναι καὶ πεντήκοντα σταδίους, reponendum censet Λαγινίων. Sed nihil mutandum esse, satis patet ex altero ejusdem Strabonis loco supra citato, in quo reperitur, ἐν μὲν Λαγίνοις.]

" Γελλὼ Hesych. est δαίμων, ἣν γυναῖκες τὰ νεογνὰ " παιδία φασὶν ἁρπάζειν, item εἴδωλον Ἐμπούσης." H. St. Thes. Ind. [In Cod. Ven., teste Schowio, est Γελλώς. " Ἁρπάζειν, i. e. Rapere, proprium est immaturæ mortis. Unde Heraclides de Alleg. Hom. dicit, quod cum pulcher juvenis moriebatur, dicebatur, Ἡμέρας ἁρπαγή." Anonymus apud Albert. ad Hesych. " In Isidori Glossis reperio, * *Baucatem, gellonem.* Verum rectius multo * *Baucalem* legeris, ut alibi, *Gellonem, baucalem.* (Adde Glossas Labbæi, * Βαυκάλιον· Gillo, E.: ubi Albertio ad Hesych. reponendum videtur Βαυκάλην. Gellonem, sed proculdubio rectius hic per *βαυκάλιον* [1] intellexeris vas; B

[1] " Βαυκάλιον, ου, τὸ, Baucalium dicitur vas angusti oris, a sono, quem edit, dum aqua ei infunditur; tunc enim veluti " βαύζει et baubatur. Alex. Aphrod. Probl. i. 94., Διὰ τί τὰ λεγόμενα βαυκάλια ὑπὸ τῷ πληροῦσθαι ὕδατος ψόφον τινὰ ἀποτελεῖ; Ubi " hæc de nomine quoque verba subjicit, Ὅθεν καὶ ἡ φύσις καὶ τὸ τοιοῦτον τοῦ ψόφου εἰς ὄνομα αὐτοῖς μετενήνεκται· ὡς καὶ τὸ φλοῖσβος " καὶ βορβορυγμὸς καὶ τὰ λοιπά. Notandum vero est, ibi vulg. edit. habere καυκάλια, veterem autem codicem Βαυκάλια, ut Gaza " quoque in sua versione Baucalia. Atque adeo ET Βαύκαλις, Baucalis, in Epigr. pro vase ad refrigerandum reperitur " positum, L. ii., ubi Nicarchus ait, (Anthol. T. iii. p. 66. n. 34.), Ἠγόρασας χαλκοῦν * μιλιάριον, Ἡλιόδωρε, Τοῦ περὶ τὴν Θράκην " ψυχρότερον Βορέου. Μὴ κάμε, μὴ φύσα, τί μάτην τὸν καπνὸν ἐγείρεις; Εἰς τὸ θέρος χαλκῆν βαύκαλιν ἠγόρασας, Æreum vas frigi- " darium." H. Steph. Thes. Ind. " Βαύκαλις, vasis genus, cujus usus miliarii usui plane est contrarius. Inserviebat enim refrigerando vino, haud aliter ac ὁ ψικτὴρ, de quo videndus Athen. xi. p. 503. c. d. et T. Hemsterh. ad J. Poll. x. 74. Latini Gillonem vocabant τὴν βαύκαλιν, sive potius Gelonem, quem e terra plerumque factum esse, apparet ex Cassian. Inst. iv. 16., Si quis gillonem fictilem, quem baucalem nuncupant, casu aliquo fregerit. Hanc ob causam testa vocatur in Epigr. Lat. apud Pithœum iv. p. 159.: Gillo vomit gelidum vastis singultibus amnem, Vis aliena cui frigoris addit opem. Nam tepidum laticem curamus claudere testa, Ut mersa imbrigenis unda nivescat aquis. Cf. Burmann. in Anthol. Lat. T. ii. p. 370. Ceterum simile est acumen in Epigr. Martialis ii. 78., Æstivo serves ubi piscem tempore, quæris? In thermis serva, Cæciliane, tuis." Jacobs. Glossæ: * Ποδόκαλον Aquale, Gello. " Vide Scriver. in Martial. ii. 85., qui notat Italos vocare Boccalem, Hispanos Cangilonem. Gellonem s. Gellunculum Ruffin. Presb. Aquilei. ii. 14. Hæc pulcre conveniunt cum Vet. Epigr. in Catal. p. 244., Augustum penitus torret Phaethontius ardor, Quem recreat fessum Gillo, facella melo." Gesner. Thes. L. L. Scaliger ad Catal. Virg. p. 244. facelam s. facellam interpretatur acetarium s. olusculum aceto maceratum, sed Salmas. ad Lamprid. Heliog. 20. p. 838. Hack. negat hanc significationem aliunde posse erui, legit ex Ms. *fabilla*, intelligitque fabam Gr., i. e. Lotos arborem. Legitur ET * Βαυκαλία apud Achmetem Onirocrit. cxcviii., Εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι μετὰ βαυκαλίας τῆς Κλεοπάτρας πίνει οἶνον, αὐρήσει πλοῦτον καὶ ἐξουσίαν μετὰ γυναικὸς, ἀναλόγως τοῦ κάλλους τῶν ἀγγείων. Interpretem, qui vertit, Cum fiscino, jure castigavit Meurs. in Glossar. quem vide. Philostorgii Hist. Eccles. l. 4., Ὅτι Ἀλέξανδρόν τινα πρεσβύτερον Βαυκαλιν ἐπονομαζόμενον, διὰ τὸν σαρκὸς * ὑπερτραφοῦς ὄγκον ὑπὸ τῶν μεταφρένων αὐτοῦ σεσωρευμένων, ἄγγους ὀστρακίνου ἐκμιμεῖσθαι σχῆμα, ὅπερ οὖν * βαυκάλας ἐπιχωρίως Ἀλεξανδρεῖς εἰώθασιν ὀνομάζειν. Adde Niceph. Callist. viii. 5. " Meminit Nicetas L. v. Thes. Orthod. Fid. c. 1. loci * Βαυκάλεως dicti haud procul ab Alexandria, forte quod ibi *βαυκάλεις* conficerentur, nisi ipsi a loco, ubi conficiebantur, nomen sortiti sunt." Du-Cang. Glossar. Loca vero Nicetæ et Philostorgii præterierunt diligentiam Sturzii de Dial. Maced. et Alex. supra p. clxx. a. et Schweigh. ad Athen. xi. p. 784. b., ubi hæc leguntur: Βαυκαλίς. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ αὕτη, ὡς Σώπατρος ὁ παρῳδός· Βαυκαλὶς ἡ τετράκυκλος. Καὶ πάλιν· Νᾶμα μελισσῶν ἡδὺ μὲν δρῦφον * Καταβαυκαλίσαι τοῖς ὑπὸ πολλῆς * Κραιπαλοβόσκου δίψης κατόχοις. " In Sopatri verbis nihil de Alexandria: ergo illud, ὡς Σώπατρος, nonnisi eo pertinet, quod vocabulo βαύκαλις ille usus sit. Quid sit vero quod ille ait, Βαύκαλις ἡ τετράκυκλος, Quatuor circulis vel orbibus instructa, eo minus perspicuum est nobis, quod de vasis hujus forma nihil Athenæus nos docuit, nihil certe excerpsit Breviator. Ubi de curru agebatur apud Nostrum v. 198. c. et c. τετράκυκλον dictum vidimus Quatuor rotis instructum. Quod si hic de dolio ageretur, intelligeremus Quatuor circulis cinctum revinctumque: nam et testacea dolia, qualia hæc fuerint, majoris firmitatis causa circulis vel laminis quibusdam metallicis potuerint cingi. Ceterum refrigerando vino inserviisse τὴν βαύκαλιν, intelligitur ex Nicarchi Epigr. Cum quo quidem convenire videtur id quod ex Alex. Aphrodis. adnotavit H. Steph. βαυκάλιον diminutiva forma dici vas angusti oris, a sono, quem edit, quum aqua repletur. Sed ad hanc soni notionem fortasse respexit idem Sopater in altero testimonio, ubi fortasse dixit Lambere, Sorbillare cum aliquo linguæ et labiorum sonitu. Ibidem νᾶμα μελισσῶν Gallici interpretes intellexere Mel aqua dilutum, quæ interpretatio perapte quidem convenit cum eo, quod de siti ex crapula ibi adjicitur: sed eadem dictione nil aliud nisi mel significatum vidimus L. x. p. 449. c. et 432. c. De baucali denique observemus, aneam fuisse illam, quæ in Nicarchi prædicto Epigr. memoratur." Schweigh. l. c. Vide Achmetis Onirocr. clxxxvii. loco mox citando, ubi est Καυκαλίῳ ὑελίνῳ. Et in Athen. post baucalis notitiam additur: Κατασκευάζουσι δὲ, φησὶν, οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν ὕαλον, μεταῤῥυθμίζοντες πολλάκις πολλαῖς ἰδέαις πυτῆρίων, πάντοτε τοῦ πανταχόθεν κατακομιζομένου κεράμου τὴν ἰδέαν μιμούμενοι.

" Καυκάλιον, ου, τὸ, ex Alex. Aphrod. Probl. i. 94., affertur pro Vase sic dicto a sono, quem edit, dum aqua confertur " egreditur aere exeunte, et contra. Sed rectius scribitur Βαυκάλιον, cum vett. codicibus. Itidem vero et nostra lingua ejus- " modi vas appellamus *Bocal.*" H. St. Thes. Ind. Palladii Hist. Laus. in Macario Alexandr., Καθαρὰν ὀθόνην φέρουσα, κατέχουσα καυκάλιον ὕδατος στάζον, et Achmetis Onirocr. clxxxvii., Εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι καυκαλίῳ ὑελίνῳ * ὑδροχοεῖ τῷ λαῷ, * ἀγαθοπραγήσει καὶ * μισθοκαμεῖται, καὶ φήμην ἀνάλογον τῆς * ὑδροχοΐας. Apud Du-Cang. pro ἀγαθοπραγήσει est ἀγαθοποιήσει. Plura loca laudavit idem Du-Cang. Trebellius Pollio p. 207. 16., Item in caveos et scyphos, ubi Salmas. egregia hæc notavit:—" Palatinus, In * caucos et scyphos. Nec dubium quin illa sit vera lectio. Caucum enim vocarunt recentiores, qui vetustioribus erat cyathus. [Vide Du-Cang., qui ex Gloss. Basilic. affert, Καύκους· γάβατα, citatque Theophanem in Phoca, Πάλιν εἰς τὸν καύκον ἔκτεε.] Isidorus cyathum sua ætate caucatum fuisse dictum scribit: Cyathi pondus decem drachmis appenditur, qui etiam a quibusdam caucatus dicitur. Ita enim libri veteres. Vulgo caulacus scribitur. Quidam libri, causatus. Omnino verum est, caucatus. Caucus autem et caucatus idem. Sic Terminus, terminatus: Matella, matellata: Matula, matulata in veteribus Glossis. Magistrati pro magistris apud Livium in vetustissimis membranis, unde Magistrati pagorum pro magistris pagorum apud agrimensores olim mihi notati. Caucus igitur vel caucatus est cyathus. Epigrammatis Gr. [Œuomai, Anthol. T. iii. p. 110.] lemma, Εἰς ἔρωτα ἐν * καυκίῳ γεγλυμμένον. Καυκίον appellat, qui in ipso Epigr. κύαθος vocatur: Ἐν κυάθῳ τὸν Ἔρωτα,

dea enim Gillo dicta nusquam alibi Βαυκάλη dicitur.) Gello virgo erat, quæ immatura morte quum obiisset, dictum est a Lesbiis spectrum ejus oberrare, et ut pueris somnum incuterent nutrices, utebantur hoc terriculamento, dicentes Gellonem instare, quæ mortem esset immaturam adlatura, nisi somnum capesserent. Auctor Proverbiorum: *Γελλώ τις ἦν παρθένος, καὶ ἐπειδὴ *ἄωρως ἐτελεύτησε, φασὶν οἱ Λέσβιοι αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παιδία, καὶ τοὺς τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀναιτιᾶσαι.* Jam *βαυκάλη quoque, et *βαυκαλᾶν*, et *καταβαυκαλίζεσθαι* quid sit, notum est: ergo optime Gello explicatur *βαυκάλη*." [1] Meursii Auctarium Philolog. xxxiv. in Opp. T. v. p. 761. e. Vide ejusdem Tractatum de Funere c. i. in Opp. T. v. p. 301.; et Lectt. Attic. iii. 17. in Opp. T. ii. p. 1129. a., ubi legi possunt hæc:—" Etiam virgines immaturas territare putabatur (Hecate). *Γελώ· εἴδωλον Ἐμπούσης τὸ τῶν ὡρῶν τῶν παρθένων*, Imago Empusæ, quæ pertinet ad munera virginum. Sed corrupta ista verba sic emendo: *Γελλώ· εἴδωλον Ἐμπούσης τὸ τῶν ἀώρων τῶν παρθένων*, Gello, imago Empusæ, immaturarum virginum." [2] In Cod. Ven. teste Schowio est *Γελῶ*. In glossa hac corrigenda Meursium secutus est Kuster.: A vide interpretes ap. Albert. " Puto legendum, *Γελλώ· εἴδωλον, ἡ Ἔμπουσα τῶν ἀώρων παρθένων*. Nam quid sit *εἴδωλον Ἐμπούσης*, nescio. Recte vidit Meursius legendum esse *ἀώρων παρθένων*. Vide omnino Sapph. p. 98. ed. Wolfii." Toup. Emendd. in Hes. T. iii. p. 309. " Maleficam, ab Latinis deflexo vocabulo, **Στρίγλαν* (**Στρίγαν*), Striglam (Strigam) vocant, et reconditiore nomine *Γελοῦ*, sive *Γελλὼ*, sive **Γιλλώ*, Gelu, seu Gello, sive Gillo. Narrant veteres, Gellonem, puellam formosissimam, virginem vita decessisse, et ejus spectrum, in lecto oberrans, immaturam pueris necem adferre, voluntque illius meminisse Sapphonem; hincque ortum adagium, *Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα*, de iis, qui puerorum amore insanirent. Suidas: *Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα· αὕτη ἄωρος ἐτελεύτησε, καὶ τὸ φάντασμα αὐτῆς ἐδόκουν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς ἀώρους θανάτους ἰέναι*, Gellone ipsa magis pueros amans. Proverbiorum Sylloge: *Γελλὼ* (leg. *Γελλοῦς*) *παιδοφιλωτέρα· ἐπὶ τῶν *ἀώρως τελευτησάντων, ἤτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μὲν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά. Γελλὼ γάρ τις ἦν παρθένος, καὶ ἐπειδὴ ἄωρος* (**ἀώρως*, Zenob. Adag. Centur. iii. 3. p. 54.) *ἐτελεύτησε, φασὶν οἱ Λέσβιοι αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παιδία, καὶ τοὺς* B

Τίνος χάριν; ἀρκετὸν οἶνῳ Λίβεσθαι κραδίην. Μὴ πυρὶ πῦρ ἔναγε." Glossæ Mss. apud Du-Cang. *Κασσίβιον· καυκίον.* Suid. *Καυκίον· παρ' ἡμῖν, κύλιξ δὲ παρὰ τοῖς σοφοῖς.* Schol. Nicandri in Ther. v. 527., *Καρδόπῳ· ἤγουν κοίλῳ ἀγγείῳ ἢ καυκίῳ.* Schol. Theocr. Id. i. 27., *Κασσίβιον—καυκίον ξύλινον ποιμενικὸν, τὸ οἱονεὶ χισσύβιον.* Vide alia loca apud Du-Cang. Labbæi Glossæ: **Καῦκα· patera.* " Caucum, baucum etiam vocabant, et caucam, baucam. Cauca in Glossis exponitur Patera. [Myrepsus s. x. c. 90. ex Cod. Ms. apud Du-Cang., *Κριθίνου ἀλεύρου, μέλιτος Ἀττικοῦ καύκην α'.*] Anastas. in Vita Leonis iv., Cantharum exauratum unam, baucas exauratas tres, fibulatoria majora et minora quinque, et in Bened. iii., Baucas ex auro purissimo, duas pensantes libras. Bauca et cauca idem: et *βαυκάλιον* et *καυκάλιον*. Sic et in aliis multis vocibus harum duarum invicem literarum permutationem animadverti. *Βορβορύγην* et *κορκορύγην* Græci rem eandem appellant. Ita Latinis bufo et cufo indifferenter dicitur: optimæ Glossæ, Bufo et Cufo, **ἐχῖνη* [Schneid. in Lex. *ἐχίνη*], *εἶδος ἀκρίδος*. A banca, baucar, vel baucal, et bancale, quod est vas vitreum vinarium. Est et buca vel bacea; nam ita scribitur apud Isidor. genus aliud vasis, a quo Bacar *ἀγγείου εἶδος* in Glossis, et Bacarium. Errant igitur, qui distinguunt inter *βαυκάλιον* et *καυκάλιον*, baucam et caucam. Veteres Glossæ: Macusta. **Βαύκη*. Lege, Mascauta, vel Mascauda. Mascaudam appellat ille Grammaticus, quam alii communius, Bascaudam. Sic et apud vet. Schol. Juvenalis in antiquo libro lectum fuisse Mascaudam notarunt eruditi viri. Glossæ: *Βαύκη* [in Labbæi Gloss. **Βαυκὶς*, et sic apud Du-Cang.], hoc viniferum. Vinifernum Latine vocat, quod œnophorum Gr. voce magis in usu est. Baucas istas, vel baucales, gillones etiam appellarunt." Salmas. l. c. Vide cund. in Jul. Spartian. p. 152. et nos infra ad v. *Καῦκον*. " *Καύκιον*, Brunck. ad Aristoph. ii. 129.," Schæf. in Mss. Salmasio l. c. p. 152. e. est *Καύκιον*: at idem ibid. p. 333. d. vulgarem scripturam *Καυκίον* sequitur, sicque scriptum in ejus Indice reperitur, item in Suida et Schol. ad Theocr. ll. cc.

[1] Statim sequuntur hæc:—" Apud Agellium xvi. 7. Laberii versus profertur ex Staminariis ejus, Tollet bona fide vos Orcus nudas in * Catonium. Vidi virum doctum, qui Catonium (sic) vellet, at ille parum versus habuit rationem, qui tam ruit. Lego, *Caronium*; id erit *Charonium*, * *χαρώνιον*: nam tum adspiratas rejicere mos. Vetus poeta: Quoniam Caron eas faciebat nuptias. Ut recte apud Varronem emendavit Scaliger. Jam Charon est Orcus. Gloss. Græco-Lat., *Χάρων* Orcus. Ergo *Χαρώνιον* est iste locus, cujus fines *orsi cancros* nominat Apuleius." " Cancros antiqui dixerunt, qui nobis sunt cancelli, Fest. Hinc *inter Orci cancros adhærere*, pro adeo irretitum illaqueatumque teneri, ut nusquam pateat effugium, Apul. Miles. vi. p. 176. 26. Advocat huc Pricæus Isidori Gloss. Cancer, forceps. Sed hoc puto ad chelas cancri pertinere. Rectius monuisset, ab hac significatione esse usitatissimam notionem diminutivi *Cancelli*." Gesner. Thes. L. L. " Apul. vi. Metam., Meas manus incidisti, et inter Orci cancros jam ipsos adhæsisti. Sed Apuleius potuit alludere etiam ad brachia cancrorum, forcipis more, quidquid attigerint, constringentia: nam L. vii. etiam Orci manus dixit." Forcellini Lex. " Catonium, locus inferorum, inferi, a *κάτω*, Infra, vel deorsum. Gell. (l. c.) enumerat inter ea, quæ obsoleta et maculantia ex sordidiore vulgi usu Laberius adhibuit. Sunt tamen, qui Ciceroni quoque tribuunt Epist. ad Fam. vii. 25., (Vereor, ne in Catonium Catoninos.) Sed valde incerta ea lectio est. Præterea apud Laber. alii legunt Charonium, a Gr. *Χαρώνιον*, seu *Χαρωνεῖον*, quo significatur Barathrum gravem odorem exhalans, et translate Orcus, Inferi. Huc referri potest, quod docet Pollux viii. 9. *Χαρώνιον* dictam esse portam carceris, qua damnati ducebantur ad supplicium, quasi illac via esset ad Charontem." Idem. Vide H. Steph. et nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccxcvii. b., ubi legi debet *charongne*. Adde Mich. Psellum de Operatione Dæmonum p. 50.: *Τὰ δ' ἄλλα δαιμόνων γένη, σοφὸν μὲν εἶδεν οὐδὲν, οὐδὲ βαδιουργεῖν ἐπίσταται· χαλεπὰ μέν τοι καὶ δεινῶς ἐστιν εἰδεχθῆ καὶ τὸν χαρωνίου πνεύματος τόπον* (leg. *τρόπον*) *βλάπτοντα· καθάπερ γάρ φασι διαφθεῖραν τοῦτο, πᾶν τὸ προστελλίζαν, κἂν τετράπουν, κἂν ἄνθρωπος, κἂν πτηνόν ἐστι· κατὰ τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τὰ δυσάντητα ταῦτα δαιμόνια λυμαίνεται δεινῶς οἷς ἂν ἐμπεσόντα τύχοι, δακοῦσά τε καὶ σώματα καὶ ψυχὰς, καὶ τὰς κατὰ φύσιν ἕξεις ἐκτρέποντα· ἔστι δ' οὖν καὶ προσαπολύντα πυρὶ καὶ ὕδατι καὶ κρημνῷ, μὴ μόνον ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἕνια ζώων.* Ubi Gaulmin. hæc notavit:—" Photius in Isidori Vita ex Damasc. (p. 1053.), **Καταβάσιον ὑπέκειτο θανασίμους ἀναπνοὰς παρεχόμενον.* Ecce *τὸ χαρώνειον*. In Apollinis fano Hierapoli, illa nota sunt, ut et fuisse *νομοφυλακίου θύρα*, δι' ἧς οἱ *κατάδικοι τὴν ἐπὶ θανάτου ἐξήγοντο*, unde et *Χαρώνειος θύρα* in Zenob. et Diogeniano Adagium vulgare." Ceterum recte omnino se habet apud Gell. vox Catonium, ut et apud Ciceronem, ubi Ernesti hæc notavit:—" Frustra in Catonium hæsere multi, idque conjecturis tentarunt. Catonium est Orcus. Lusus necessarium facit, hanc lectionem servari." Ante Ernestium scripserat Salmas. in Æl. Spartian. p. 48. f.:—Quod Catomium in versu Laberii vir magnus ad catomia trahit, quæ scapulas significant, et *in catomium tollere* interpretatur Capite sistere, tam interpretatio ista, quam lectio ipsa vulgata Laberiani versus falsa est. Catonium enim, non catomium ibi legendum, et de inferis, non de colli vertebris accipiendum. Versus Laberii ap. Gellium extat, quo loco notat Laberium, quod multa verba sordida et e media vulgi fæce sumta usurparit; inter hæc et catonium: tollet bona Fide vos orcus nudas in catonium. Vox mere Gr., *εἰς τὸ κατώνιον*, ad inferos, vel, ut infimi ævi scriptores dixere, ad infernum. *Ἀπὸ τοῦ κάτω, κατώνιον* dictum, et locum inferum significat, vel inferos. Hæc *παραγωγὴ* Æolica plane est. Sic enim *κατώνιον* a *κάτω* deduxerunt, ut *ἑτερώνιον ἀπὸ τοῦ ἕτερος*, **ἀλλώνιον ἀπὸ τοῦ ἄλλος*, *ἀτυμώνιον ἀπὸ τοῦ ἄτυμος*, et **ἀνεμώνιον ἀπὸ τοῦ ἄνεμος*. Vide Eust. in Il. T. [p. 1214. 26.] *Κατώνιον* igitur est inferorum locus. Græci poetæ *κάτω* plerumque de inferis usurpant. Sic Latini *infra*. Tibull. Non seges est infra, i. e., *Οὐκ ἀγρὸς ἐστι κάτω*, apud inferos. Hoc verbum etiam reducendum in Cic. Ep. vii. 25., Vereor ne in catonium Catoninos, i. e. ne morte afficiat Catoniarum partium homines, et orco demittat. Sic enim legendum ex veteri scriptura, quam notavit Victorius. Sed et ipsa vocum *παρονομασία*, quam captavit Cicero in *catonio* et *Catoninis*, facile convincit scribendum illo loci esse catonium: res autem ipsa suadet ita explicandum, ut explicavimus."

[2] Meursius ibi affert Dosiadæ locum, quem supra posuimus, deinde vero addit hæc:—" Sed, ut per occasionem dicam, illud Poemation anne Simmiæ Rhodii? Res ambigua est; et alii Theocrito id adscribunt. Nec scio an recte. Certe Suidas, qui de utriusque scriptis agit, in neutro agnoscit. Vis verum tibi auctorem ut dicam? Invenio enm, sed corrupto valde loco apud Scholiasten Theocriti ad illud ipsum poemation, de quo disputamus. Is reperitur in edit. Veneta, quæ prodiit ex officina Farrea A. MDXLIII. Nam, ut scias, in Romana, et nupera Lugd. Batava, non comparet. In eo igitur Scholiaste in principio ita legitur: *Ὁ διὰ τῶν μέτρων οὗτος βωμὸς * Ἰδαῖδου τινὸς εὕρημα.* Inde ego verum nomen eruo, * *Δωσιάδου*. Et profecto nemo est alius quam Dosiades. Habe vadem Lucianum in extremo Lexiphane, *Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν, τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφοντας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλλειν, καθάπερ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν φωνὴν κακοδαιμονέστερος.* Ecce comparat propter obscuritatem cum Lycophronis Alexandra, quæ a veteribus ideo etiam *Σκοτεινὸν ποίημα*, Obscurum poema dicebatur. Ac sane Aram nihil Alexandræ concedere verborum obscuritate, facile concedet, qui utramque legit. Ergo vere de auctore ejus arbitratum me censeo."

τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασιν. Μέμνηται ταύτης Σαπφώ. Ignat. Diac. Constantinop. in Vita Tarasii Patriarchæ, quando verba Gr. non habui:— Est enim apud Græcos in fabulis femina quædam, Gello nomine quæ dicitur, quum immatura morte vitam abrupisset, quibusdam spectris accessisse ad recens natos infantes, et eos interfecisse; hujus fabulæ pellecti ac decepti spiritu, qui ea dicebant probabiliter, conantur ad mulierculas transferre hoc exsecrandum scelus, et eis adscribere, in spiritum conversis, causam eorum, qui moriebantur ante tempus. Ex eo factum est, ut ad præsens Striges, quia infantibus mala machinantur, et eorum sanguinem exsugentes, sive alia ratione, mortem conciliant, Gellones dicantur. Nicephorus Callistus xviii. 9.: Ἡ δέ γε μήτηρ κατὰ τὸν τοῦ τόκου καιρὸν ἐκ γῆς ξενίζουσάν τινα, καὶ παρηλλαγμένην ἔλεγεν εὐωδίαν ἀναῤῥυῆναι. Καὶ τὸ γραῶδες δὴ τοῦτο, καὶ ἐμοὶ τέως ἄπιστον προσετίθει, πολλάκις λέγουσα, καὶ τὴν ἧν φασιν Ἔμπουσαν, Γιλὼ δ' ἂν ἄλλος εἴποι, τῆς κοίτης μεταθεῖναι τὸ βρέφος, ὡς τοῦτο βρώξουσαν, μηδαμῶς δὲ δυνηθεῖσαν τοῦτο λυμαίνεσθαι. (Cf. Evagrii Scholastici Hist. Eccles. v. 21. de signis, quæ Mauricio imperium portenderunt: Ἡ δέ γε μήτηρ αὐτὴν ἔφασκεν τὴν ἀπότεξιν, εὐωδίαν ξένην τε καὶ παρηλλαγμένην τὴν γῆν ἀναθυμιάσαι· πολλάκις δὲ καὶ τὴν λεγομένην Ἔμπουσαν μεταθεῖναι τὸ βρέφος, ὡς τοῦτο βρώξουσαν, μὴ οἵαν δὲ γενέσθαι τοῦτο λυμήνασθαι.) Mich. Psellus nomen esse ex Hebræis deductum, fatetur: Ἡ δὲ Γιλλὼ, τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον καὶ πολυθρύλλητον ὄνομα, οὔτε δαίμων τίς ἐστιν, οὔτε ἄνθρωπος ἀθρόον εἰς ὠμότητα θηρίον μετενεχθείς. Ἀπήρηται (sic, sed forte leg. ἀπήρνηται) γὰρ πᾶσι φιλοσόφοις τῆς φύσεως ἡ μετάβασις, καὶ οὔτε θηρίον ποτὲ ἂν ἐξανθρωπισθείη, οὔτε μὴν ἄνθρωπος εἰς θῆρα μετενεχθείη. Ἀλλ' οὔτε εἰς δαίμονα, οὔτε εἰς ἄγγελον. Ὀνόματα δὲ δαιμόνων, καὶ δυνάμεις αὐτῶν πολλάς τε καὶ ἐν πολλοῖς γνοὺς, οὔτε παρὰ τοῖς λογίοις, οὔτε παρὰ ταῖς ἀγυρτικαῖς βίβλοις τοῦ Πορφυρίου τῇ Γιλλῷ ἐντετύχηκα. Ἀπόκρυφον δέ μοι βιβλίον Ἑβραϊκὸν τοῦτο τὸ ὄνομα προσέπλασεν. Ὁ δὲ τὸ βιβλίον γράψας τὸν Σολομῶντα ποιεῖται ὑπόθεσιν, κἀκεῖνον εἰσάγει, ὥσπερ ἐν ὁράματι τὰ τῶν δαιμόνων ὀνόματα καὶ τὰς πράξεις ἀγγέλλοντα. Ἔστι γοῦν παρ' αὐτῷ ἡ Γιλλὼ δυναμίς τις πρὸς τὰς γενέσεις καὶ τὰς οὐσίας ἀντίθετος. Αὕτη γοῦν τά τε κυοφορούμενά φασιν, ἀναιρεῖ, καὶ ὁπόσα τῆς μήτρας διολίσθεται (sic, sed forte leg. διολισθαίνει), καὶ χρόνος αὐτῇ τῆς ἀναιρέσεως ἐναύσιος ὥρισται· εἶτα δὴ δεσμεῖ αὐτὴν ἡ Ἀδράστεια. Ἀλλ' ἥ γε τήμερον ἐπέχουσα δύζα τοῖς γραϊδίοις τὴν δύναμιν ταύτην παρέχεται. Πτεροῖ γοῦν τὰς παρηβηκνίας, καὶ ἀφανῶς εἰσοικίζει τοῖς βρέφεσιν· εἶτα θηλάζειν ποιεῖ ταύτας καὶ πᾶσαν τὴν ἐν τοῖς βρέφεσιν ἀποῤῥοφᾷν ὥσπερ ὑγρότητα. Τὰ γοῦν συντακέντα τῶν νεογνῶν Γιλλόβρωτα αἱ περὶ τὴν λεχὼ ὀνομάζουσι. Quod nomen Hebr. putat Psellus, in mentem revocat fabellam quandam Hebr. non omnino absimilem, ubi Gello Lilit vocatur, de qua consulendus Paulus Medices de Ritibus et Institutis Hebræorum c. ii." Leo Allatius de Opinionibus quibusdam Græcorum c. iii. in Meursii Opp. T. v. p. 301. n. a. Cf. G. Gaulmin. ad Mich. Psellum de Operatione Dæmonum p. 134—5. "Non est dubium quin ortu Syra sit hæc vox," inquit Dan. Heins. (apud Albert. ad Hesych.), quem vide. Huc referenda sunt, quæ in M. Psello l. c. p. 78. legas: ΘΡΑΞ. Διὸ καὶ τὸ τῇ λεχοῖ παρενοχλῆσαν δαιμόνιον, εἰς (sic) γυναῖξιν ἐμφερὲς ὡράτο, μὴ τοιοῦτον εἶναι καὶ καθ' ἕξιν οἷον, μόνον δὲ σχῆμα γυναίου προβάλεσθαι. ΤΙΜΟΘ. Πῶς δὲ, ὦ Θρᾷξ, οὐκ ἄλλοτε πρὸς ἄλλο καὶ ἄλλο σχῆμα μεταχωρεῖ, καθάπερ οἱ ἄλλοι δαίμονες, ἀλλὰ τοιοῦτον ἐς ἀεὶ ὁρᾶται· καὶ γὰρ πολλῶν κατακούσας ἔχω, θηλύμορφον πάσαις ταῖς λεχοῖς ὁρᾶσθαι: p. 85. ΘΡ. Οὐδὲν οὖν ἄπορον εἰ καὶ τῷ ταῖς λεχοῖς ἐνσκῆπτον δαιμόνιον, θηλύμορφον ὁρᾶται, μάχλον ὄν, καὶ ὑγρότησιν ἀκαθάρτοις χαῖρον· τῷ γὰρ κεχαρισμένῳ βίῳ κατάλληλον μορφὰς ὑποδύεται; p. 86. ΘΡ. Οὐ σοὶ μόνῳ, Τιμόθεε, περὶ τούτων νῦν ἄπορεῖν ἐπῆλθεν· ἀλλὰ πρότερον κἀμοὶ πρὸς Μάρκον ἠπόρηται· καὶ ὅς μου τὸ ἄπορον ἐξιώμενος, πάντα μὲν ἔφη τὰ δαιμόνια φῦλα, θράσους καὶ δειλίας ἔμπλεα εἶναι· πλέον δὲ δὴ τῶν ἄλλων τὰ πρόσυλα· τὰ μὲν γὰρ ἀέρια περίνοιαν κεκτημένα πλείστην, ἂν ἐπιτιμώη τις, τὸν ἐπιτιμῶντα διακρίνειν οἶδε, καὶ τῶν ἐνοχλουμένων οὐκ ἀπαλλάττεται ἄλλως, εἰ μὴ οὗτος ὅσιός τε τὰ πρὸς θεὸν, καὶ ὄνομα τοῦ θεοῦ λόγου τὸ φρικτὸν ἐπάδει σὺν δυνάμει θείᾳ. Ταῦτα δηλαδὴ τὰ πρόσυλα δεδιότα, εἰς τὰς ἀβύσσους, καὶ τὴν εἰς τοὺς ὑποχθονίους τόπους ἀπωσμένην· ἔτι τε τοὺς ἀγγέλους τοὺς εἰς αὐτοὺς ἀποπέμποντας, ὁπότε τις ἀπειλέοι τούτοις, τὴν εἰς ἐκείνους τόπους ἀπαγωγὴν, καὶ τὰς τῶν εἰς τοῦτο τεταγμένων ἀγγέλων ἐπιλέγει κλήσεις, δέδιε καὶ ταράττεται λίαν· ὑπ' ἀνοίας γὰρ οὐδὲ τὸν ἀπειλοῦντα δύνανται διακρίνειν· ἀλλὰ κἂν γραῦς τις εἴη, κἂν ἀγερωχόν τι γερύντιον, ταύτας σχεδιάζει τὰς ἀπειλὰς, δέος αὐτὰ λαμβάνει, καὶ ἀπαλλάττεται πολλάκις, ὡς ταῦτα δυναμένων τῶν ἀπειλούντων εἰς τέλος ἐξενεγκεῖν, οὕτως ἐστὶ περιδεῆ τε καὶ ἀδιάκριτα. Διὸ καὶ ῥᾷστα χειροῦται τοῖς περιττώμασι, λέγω δὴ, σιέλοις καὶ ὄνυξι καὶ θριξὶ, παρὰ τοῦ μιαροῦ τῶν γοήτων γένους· καὶ μολύβδῳ καὶ κηρῷ, καὶ λεκτῇ προσδεθέντα μίτῳ διὰ τῶν ἀθεμίτων ἀφορισμῶν, πάθη τραγικὰ κατεργάζονται. Vide nos infra ad v. Ῥόμβος. "Nihil notius in maleficio hostili, amatorio, imo in omnibus pene: hoc non ita notum, ceram illam κηρὸν (τῆς) θεᾶς dictam, Euseb. Præp. Evang. v., ubi τρίχρωμος et σύμβολον Ἑκάτης dicitur. Vide quæ ad illa Theocriti (ii. 28.) notavit eruditorum stupor Heins., Ὡς τοῦτον τὸν κηρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω, Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις." G. Gaulmin. p. 147. Καρὸς σὺν δαίμονι, inquit ibi Heins., cera sacra dicitur, ὁ κηρὸς τῆς Ἑκάτης, Plango veneficæ. "Ejusmodi maleficas intelligit Nomocanon Cotelerianus N. 489., Γυλοῦ ἐὰν μετανοήσει, χρόνους ε'. μετανοίας φ'. Ita Græculus recentioris ævi hanc vocem usurpat, Καὶ ἤρξαντο καταδώκειν τὴν μιαρὰν Γυλοῦν." Du-Cang. Apud Latinos Striga erat infantium pavor. Festus: Strigas, ut ait Verrius, Græci σύρνια (leg. στρίγγας) appellant, quod maleficis mulieribus nomen inditum est, quas volaticas etiam vocant. Itaque solent his verbis eas veluti avertere Græci, Σύρριντα πόμπειν νυκτικόμαν στρίγγα τόλαον ὄρνιν ἀνωνύμον ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας. Jos. Scaliger ad Fest. reposuit, Στρίγγ' ἀπόπεμπον, νυκτιβόαν, τὰν στρίγγ' ἀπὸ λαοῦ Ὄρνιν ἀνωνύμον ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας ἔλαυνε, codemque modo correxit Albert. ad Hesych. v. Ἀποπομπεῖν, nisi quod apud eum est ἀπόπομπον—— νυκτίβοαν. Huc respexisse videtur Hesych. in glossa turpiter corrupta, Στρίγλος· τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος, νυκτίφοιτον, καλεῖται δὲ καὶ νυκτιβόα, οἱ δὲ νυκτικόρακα. "Leg. Στριγγός· τοῦ νυκτικόρακος, νυκτιφοίτου, καλεῖται δὲ καὶ νυκτιβόα, οἱ δὲ καὶ νυκτικόρακα. Quod Strigas νυκτιφοίτους vocari solitas ait, propterea etiam Latini Volaticas vocabant. In Glossis Isidori: Harpyiæ, Virgines volaticæ. Quod non intelligit, quia eis essent alæ, sed ab ea significatione." Scalig. in Catalect. p. 241. "Quamvis Scaligeri emendatio non displiceat, coaluisse tamen puto diversas glossas. Lego, Στρίγλος· τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος. Στρίγγα· νυκτίφοιτον, καλεῖται δὲ καὶ νυκτίβοας, vel νυκτίβιος. Cf. v. Κρίγη: Κρίγη· ἡ γλαὺξ, οἱ δαίμονες, εἴδωλα. Lamias intelligere videtur, quæ strigæ, vel striges." Albert. "Quanquam variæ Doctorum in loco restituendo conjecturæ conspiciuntur," inquit Verheyk. ad Anton. Lib. p. 140., a Schæf. in Mss. laudatus, "inter omnes tamen convenit, vel Στριγγὸς loco priore legendum, vel Στρίγγα, quod ad νυκτίφοιτον referatur, inserendum." In Cod. Ven. Στρίγλος—— νυκτοκόρακα legi testatur N. Schow. Ceterum ad eosdem versus respexit et Plin. xi. 39.:—'Fabulosum arbitror de strigibus, ubera eos infantium labris immulgere. Esse in maledictis jam antiquis strigem convenit.' Petron. in Fragm. Tragur. c. lxiii. Burm., Cum puerum mater misella plangeret, subito strigæ cœperunt etc., et paulo post, Jam strigæ puerum involaverunt, et supposuerant stramentitium etc. Vide Burm. ad Petron. xxxvi. p. 318. Plaut. Pseud. iii. 2. 31. cum nota Taubmanni, Passerat. ad Propert. iii. 5. p. 436., et G. J. Voss. Etym. L. L.: item Fest. ad vv. Manducus et Maniæ, Casaub. ad Strab. p. 19., nosque infra ad vv. Κερχνὶς, Λαμία, Μομβρώ,

Μορμὼ, Μορμολυκεῖον. Glossæ: Striga. *Λωστρυγων, καὶ γυνὴ φαρμακὶς, ubi Vulcanius *Λαιστρυγὼν reposuit.

[*Ἑκάτης Μυχός. Plut. de Facie in Orbe Lunæ T. ix. p. 721.: Ἔστι δ' οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ὥσπερ ἡ παρ' ἡμῖν ἔχει γῆ κόλπους βαθεῖς καὶ μεγάλους, ἕνα μὲν ἐνταῦθα διὰ Σηλῶν Ἡρακλείων ἀναχεόμενον εἴσω πρὸς ἡμᾶς, ἕξω δὲ τὸν Κάσπιον καὶ τοὺς περὶ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλατταν, οὕτω βάθη ταῦτα τῆς σελήνης ἐστὶ καὶ κοιλώματα. Καλοῦσι δ' αὐτῶν τὸ μὲν μέγιστον Ἑκάτης Μυχὸν, ὅπου καὶ δίκας διδόασιν αἱ ψυχαὶ, καὶ λαμβάνουσιν, ὧν ἂν ἤδη γεγενημέναι ᾖ πάθωσιν, ᾖ δράσωσι.]

[Ἄγαλμα passim a Poetis metaphorice ponitur pro Decus, Ornamentum, Deliciæ. Musæus v. 6., Λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην Ἀφροδίτης, Ἥροῦς *νυκτεγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην, Λύχνον, Ἔρωτος ἄγαλμα, ubi vide Heinrich. p. 41. sq., a Jacobsio ad Anthol. T. viii. p. 245. laudatum. Æschyli Prom. V. v. 465., ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον *φιλήνιους Ἵππους, ἄγαλμα τῆς *ὑπερπλούτου χλιδῆς: Agam. v. 741. de Helena, *ἀτασκαῖον Ἄγαλμα πλούτου, Μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος, Δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος, ubi Schol. A. Ἄγαλμα· διὰ τὸ κάλλος αὐτῆς, οὐ γὰρ ἦν δυσειδὴς ὥστε τὸν πλοῦτον αἰσχύνειν: v. 215., Βαρεῖα δ' εἰ τέκνων Δαΐζω, δόμων ἄγαλμα, Μιαίνων *παρθενοσφάγοισιν Ῥείθροις πατρῴους χέρας βωμοῦ Πέλας: Grammaticus vetus apud Schol. ad Pyth. iv. v. 25., Εἰώθασι δὲ οἱ περὶ τὸν Πίνδαρον συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν Ἡρῴδων ὀνόματα *διασκευοποιοῦντες, οἷον· *Εὐάρματε, *χρυσοχίτων, Ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα· τὸ μὲν εὐάρματε τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς Ἡρῴδος, vide Schæf. ad Gregor. Cor. p. 413.: Nem. viii. v. 27., Πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα, ubi sic vocatur hymnus, scriptus in honorem patris, victoris in Nemea, Schol. Τὸ γεγραμμένον εἰς *Νεμεακὴν νίκην ποίημα: iii. v. 21., Χώρας ἄγαλμα, sc. ὁ Ἀριστοκλείδης, Ornamentum et decus regionis. Æschyli Eumen. v. 920., Οὐδ' ἀτιμάσω πόλιν, Τὰν καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς, Ἄρης τε Φρούριον θεῶν νέμει, *Ῥυσίβωμον Ἑλλά-Νων, ἄγαλμα δαιμόνων. "Verterim: Quam et Jupiter omnipotens et Mars colunt, cujus altaria præbent salutem et liberationem Græcis, Deorum delicias. Ad ῥυσίβωμον sc. intelligo vel φρούριον, vel πόλιν, cui per appositionem subjicitur ἄγαλμα δαιμόνων, Ornamentum, decus, deliciæ Deorum. Hesych. ad rem perbene, Ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται." S. Butler. Eustath. ad Il. A. p. 65=87. 21., a L. C. Valck. ad Scapulæ marg. citatus, Οὕτω καὶ ἄλλα τινὰ τισὶν ἀνάκεινται διὰ ὁμοίας αἰτίας, οἷον Διονύσῳ κισσὸς, *κισσητὸς γὰρ ὁ οἶνος, οὗ ἑστὴρ ὁ Διόνυσος· νάρκισσος, Ἐριννύσι στεφάνωμα, (Sophoclis Œd. Col. v. 682., Ὁ *καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ αἰεὶ Νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν Ἀρχαῖον στεφάνωμα) *νάρκισσόν τε (sic legitur et in ed. Rom. et Bas. at νάρκισσον, τὸ, Lexica non agnoscunt, jure igitur reposuit Politus νάρκισσός τε) γὰρ ἐκ τοῦ ναρκᾶν παρηχεῖται, καὶ τοῦ ναρκᾶν Ἐριννύες τοῖς κακούργοις παραίτιοι· πεύκης φυτὸν Ἡφαίστῳ ἀνεῖται, οὐ μόνον ὅτι *εὐέξαπτον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν δᾷδα, ἥτις ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ καίω παράγεται, καθὰ καὶ ἐκ τοῦ αἴθειν ὁ Ἥφαιστος· ἡ τρίγλα, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, Ἀρτέμιδος ἄγαλμα, παρόσον ἡ τρίγλα μὲν κατὰ τὸν Κίλικα ποιητὴν (Oppian. Hal. i. 590.), τριγάνοις γοναῖς ἐπωνύμασται, τρὶς γενῶσα τοῦ ἔτους, καὶ Ἄρτεμις, ταυτὸν δὲ εἰπεῖν σελήνη, τριταία μετὰ γέννησιν σαφῶς *διεκφαίνεται—οὕτω καὶ λύκος, Ἀπόλλωνος ἄθυρμα, διὰ τὴν ἀμφιλύκην νύκτα, μεθ' ἣν ἐκφαίνεται ἥλιος· καὶ λαγωὸς, Ἐρώτων ἀνάθημα, διὰ τὸ ταυτὸν τῆς κατὰ κλῆσιν γενέσεως, λαγώς τε γὰρ ἀπὸ τοῦ λάειν, καὶ ἔρως ἐκ τοῦ ὁρᾶν, ἅπερ τὸ βλέπειν μηνύουσι. Ubi ἄγαλμα, ἄθυρμα, et ἀνάθημα tanquam synonyma ponuntur. Idem Valck. ibid. ex Eust. ad Il. K. p. 744. 12. ed. Bas. affert, Καὶ χαίρων ἀγάλλει τὸν λόγον περικάλλει σχήματι, ubi verbum proprio sensu sumitur.]

[Περὶ Ἀγαλμάτων librum scripsit Fronteius, teste Jo. Lydo de Mens. p. 56., Ὁ δὲ Βάρρων ἐν τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ τῶν Θείων Πραγμάτων φησὶν, αὐτὸν (Ἰαννὸν) παρὰ Θούσκους (leg. Θούσκοις) οὐρανὸν λέγεσθαι καὶ ἔφορον πάσης πράξεως, καὶ *Ποπάωνα διὰ τὸ ἐν ταῖς Καλάνδαις ἀναφέρεσθαι *ποπάονα (leg. πόπανα). Φροντήϊος δὲ ἐν τῷ Περὶ Ἀγαλμάτων ἔφορον αὐτὸν εἶναι τοῦ παντὸς χρόνου τυγχάνειν, καὶ ταύτῃ *δωδεκάβωμον εἶναι τὸν αὐτοῦ ναὸν κατὰ τὸν τῶν μηνῶν ἀριθμόν. Quod Fronteio tribuit Lydus, in Varrone legerat Macrob. i. 9.: "Junonium, quasi non solum mensis Januarii, sed omnium mensium ingressus tenentem. In ditione autem Junonis sunt omnes calendæ; unde et Varro lib. v. Rerum Divinarum scribit Jano xii. aras pro totidem mensibus dedicatas." Quod vero ex Varrone sumtum affert Lydus, an alibi legatur, nescimus. Idem Lyd. p. 104., Καὶ καθ' ἕτερον δὲ ἱερὸν λόγον ὁ Φροντήϊος (leg. Φροντ. ut in altero loco) χρῆναι τιμᾶσθαι τὴν γῆν ἐν ταῖς καλάνδαις Μαΐαις λέγει, ὅτι θέρμην τὴν ἔμφυτον ἐκ τὴν ἐκφάνειαν ἡ γῆ, ἀναβλύζουσα γαυριᾷ ὥσπερ καὶ σκιρτᾷ, ἐξαγομένη σάλους ἐμποιεῖν (leg. ἐμποιεῖ, Schow.) ὡς ἐκίπαν κατὰ τὸν Μάϊον μῆνα· τιμῶσιν οὖν κατὰ τοῦτον τὴν Μαΐαν, τουτέστι, τὴν γῆν θεραπεύοντες· *μαϊουμίζειν τὸ ἑορτάζειν ὀνομάζουσιν, ἐξ οὗ καὶ *μαϊουμᾶν. Suidas: *Μαϊουμᾶς· πανήγυρις ἐγένετο ἐν τῇ Ῥώμῃ κατὰ τὸν Μαΐον μῆνα. Τὴν παράλιον καταλαμβάνοντες πόλιν, τὴν λεγομένην Ὄστιαν, οἱ τὰ πρῶτα τῆς πόλεως τελοῦντες, ἡδυπαθεῖν ἠνείχοντο, ἐν τοῖς θαλαττίοις ὕδασιν ἀλλήλους ἐμβάλλοντες. Ὅθεν καὶ Μαϊουμᾶς ὁ τῆς τοιαύτης ἑορτῆς καιρὸς ὠνομάζετο. Ἔτι δὲ μέχρις Ἀναστασίου βασιλέως οἱ ἐν Κωνσταντίνου πόλει πανήγυριν τῶν *Βρυτῶν. Καὶ ταύτην Ἀναστάσιος ἔπαυσε. Καὶ τὴν τῶν κυνῶν δὲ ἐτέλουν πανήγυριν οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ τὸν Αὔγουστον μῆνα, ἀναιροῦντες αὐτοὺς ἐκ τῆς ἁλώσεως τῆς ὑπὸ Γάλλων, διότι *ἀνύλακτοι ἐμειναν, τῶν χηνῶν ἐκβοησάντων. De festivitate autem Majumas dicta vide Lipsium ad Tacitum, et Andr. Rivinum, qui de hoc argumento dissertationem conscripsit, quam Syntagmati Grævius suo inseruit p. 537.]

[Ἄγαλμα Αἰωναρίου, sive *Ἰανουαρίου. Suid. Ἰανουάριος· ἄγαλμα *τετράμορφον, διὰ τὰς τέσσαρας τροπάς. Οἱ δὲ πλάττουσιν αὐτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ κλεῖδα κατέχοντα, ὡς ἀρχὴν τοῦ χρόνου, καὶ ἀνοιξιν τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ θυρεόν· ἕτεροι δὲ τῇ δεξιᾷ τ', τῇ δὲ ἀριστερᾷ ξέ κατέχοντα, ὥσπερ τὸν ἐνιαυτόν. Ὅθεν καὶ ὁ Λογγῖνος Αἰωνοάριον αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα. In Jo. Lydo p. 56. Cod. teste Schowio duplicem præbebat lectionem, βούλεται, superscripto βιάζεται. Simpliciorem elegit editor, at exquisitiorem βιάζεται, quæ et in Suida reperitur, admittere debebat; recondita enim verba ex librariorum ingenio satis crasso nunquam proficiscuntur. Βούλεται proculdubio glossa est in textum ex margine invecta, genuina lectione βιάζεται superscripta. "Jo. Lydus in libello inedito de Mens. et Codinus de Origin. CPol. p. 13. (in Meursii Opp. T. vii. p. 601.) Janum vocant, qui hic a Suida Januarius appellatur, ejusque simulacrum iisdem pene verbis describunt. Verba Jo. Lydi adducit Lambecius in notis ad Codin. quem vide. Idem de simulacro Jani testatur Macrob. Saturn. i. 9. his verbis:—'Inde et simulacrum ejus plerumque fingitur manu dextera trecentorum, et sinistra sexaginta et quinque numerum retinens, ad demonstrandam anni dimensionem.'" Kuster. Testibus Jo. Lydo et G. Codino numerus ille per calculos, ψήφους, significatus est.] "Αἰωνοάριος, dictus a Longino "fuit Januarius mensis, quasi αἰῶνος πατὴρ, teste "Suida, Αἰωνοάριος· ὁ Ἰανουάριος μὴν, οὕτω Λογγῖνος "αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βιάζεται [ecce iterum βιάζεται], "ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα." H. St. Thes. Ind. [Zonaras p. 71., Αἰωνάριος· ὁ *Ἰάννου ἅγιος μὴν (leg. ex Suida, ὁ Ἰανουάριος μὴν), οὕτως ἑρμηνεῦσαι αὐτὸν Λογγῖνος βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα. "Suid. Αἰωνοάριος male, (imo recte: Αἰωνοάριος plene, Αἰωνάριος contracte dicitur.) Cod. D. K. Ἰανουάριος e glossemate. Sed pro Ἰάννου leg. Ἰάνου." Tittmann. In Jo. Lydo scribitur Αἰωνιάριος, sed repone vel Αἰωνοάριος, vel Αἰωνάριος. In eodem Lydo semper scribitur Ἰαννὸς, at in Plut. Quæst. Rom. T. vii. p. 89. est τὸν Ἰανὸν διπρόσωπον, et p. 86. τὸν Ἰανὸν εἰς τιμὰς προήγαγε μεγάλας, et p. 111., Διὰ τί τὸ παλαιὸν νόμισμα, ᾗ μὲν εἶχεν Ἰανοῦ δικρόσωπον εἰκόνα, πῇ δὲ πλοίου πρύμναν, ἢ πρῶραν ἐγκεχαραγ-

μένην; Celerum *Αἰῶνα pro Deo haberi solere A patet ex Eurip. Heracl. v. 898., Πολλὰ γὰρ τίκτει Μοῖρα [1] τελεσσιδώτειρ', Αἰών τε Κρόνου παῖς. Ubi Musgrav.:—" Dei hujus meminit Suid. v. Ἐπιφάνιος. Orpheus ad Musæum v. 28., Ἄτλαντός τε καὶ Αἰῶνος μέγ' ὑπείροχον ἰσχὺν, Καὶ Χρόνον ἀέναον, καὶ τὸ Στυγὸς ἀγλαὸν ὕδωρ. Plura vide apud Nonnum vi. 371. vii. ab initio ad v. 110. xli. 179. Q. Calabrum xii." " Jovem hic intelligi parum dubito," inquit Elmsleius, " licet eum ita appellatum alibi non repererim. Sed philosophari videtur Noster. Passim conjunguntur Μοῖρα, Fatum, et Jupiter. Noster El. 1247., τἀντεῦθεν δὲ χρὴ Πράσσειν, ἃ μοῖρα Ζεύς τ' ἔκρανε σοῦ πέρι. Adde Soph. Phil. 1466., modo ὁ πανδαμάτωρ δαίμων Jupiter sit." Ut apud Eurip. h. l. Αἰὼν Κρόνου παῖς, sic in Orphei Hymno xiii=xii. 6. legitur, Αἰῶνος Κρόνε *παγγενέτωρ, Κρόνε ποικιλόμυθε. Orphei Εὐχὴ πρὸς Μουσαῖον v. 17., Μούσας τ' ἐπικέκλομαι ἁγνὰς Ἐννέα, καὶ Χάριτάς τε, καὶ Ὥρας, ἠδ' *Ἐνιαυτὸν, ubi hæc notavit Gesner.:—" Quod hic Ἐνιαυτὸν et mox v. 28. Αἰῶνα Deos facit, apertum est, id B quod in universum semper meminisse Orphei studiosum, vel judicem, oportet, illum nihil aliud voluisse, quam poeticis illis imaginibus ipsam rerum naturam, in quantum divina est, a Deo pendet, tota ultra nostram potestatem ac directionem est, describere, quod quidem ipsi cum sacris etiam ex Oriente poetis commune esse, mihi liquidum est. Annum et Seculum Deos esse, quis miretur, qui Saturnum norit?" Jo. Lydus de Mens. p. 41.: Μετὰ δὲ τὰς καλάνδας εὑρίσκομεν πολλαχῶς τὸν χρόνον διαιρεῖσθαι εἰς αἰῶνα, εἰς χρόνον, εἰς καιρὸν, εἰς ἐνιαυτόν. Αἰὼν τοίνυν ἐστὶν ἄπειρός τις τῶν οὐρανίων σωμάτων *περιπόλησις, ἢ αὐτοῦ τοῦ παντὸς οὐρανοῦ παντελὴς ἀνακύκλησις· χρόνος δὲ ἡ ἐξ αἰῶνος ἀόριστος ἔκστασις· ταύτῃ καὶ Κρόνος παῖς Οὐρανοῦ λέγεται, ὁ γὰρ χρόνος ἐκ τῶν τοῦ οὐρανοῦ κινήσεων πρόεισιν· ὥστε καιρὸς ἐστὶ χρόνου παράδειγμα καὶ οὐκ αὐτὸς ὁ χρόνος. Insignis est Suidæ locus de Deo Αἰὼν dicto: Διαγνώμων· διακρίνων, διαγινώσκων. Ὁ μὲν δὴ Ἡραΐσκος αὐτοφυὴς ἐγένετο διαγνώμων τῶν τε ζώντων καὶ τῶν μὴ ζώντων ἀγαλμάτων. Εὐθὺς γὰρ ἐμβλέπων ἐτιτρώσκετο τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ θειασμοῦ, καὶ ἀνεπήδα τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ὥσπερ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατάσχετος. Εἰ δὲ μὴ κινοῖτο τοιοῦτον, ἄψυχον ἦν ἐκεῖνο τὸ ἄγαλμα, καὶ ἄμοιρον θείας ἐπιπνοίας. Οὕτω διέγνω τὸ ἄῤῥητον ἄγαλμα τοῦ Αἰῶνος, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατεχόμενον, ὃ Ἀλεξανδρεῖς ἐτίμησαν, Ὄσιριν ὄντα καὶ Ἄδωνιν ὁμοῦ, κατὰ μυστικὴν θεοκρασίαν. Idem articulus legitur apud eund. v. Ἡραΐσκος, ubi monet Kuster. eum depromtum esse ex Vita Isidori Philosophi, a Damascio conscripta. Deus autem hic idem est ac Φάνης. Vide Jablonsk. supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccxcii. b., ubi vir doctus ex Etymol. p. 787. 29. affert: Φάνης, Φάνητος· Τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι *φαντὸς ἐγένετο, Ὀρφεύς. Οὕτως Ὧρος. Sed locus corruptus est, ut vidit Sylburg., cujus hæc sunt verba:—" Metrum talem quampiam lectionem requirit, τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, Τοὔνεκα πάντων πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγειτο." " Orus de memoria, ut sæpe solent Grammatici, laudavit Argon. v. 15., ὃν ῥα Φάνητα Ὁπλότεροι καλέουσι (κλήζουσι) βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη." Ruhnk. Epist. Crit. ii. p. 129. " Fallitur Ruhnk. hunc locum ab Oro laudatum putans. Nam neque ex Argonauticis affertur, et verba ipsa aliunde sumtum arguunt. Quæ Orus habet, ita scripsisse videtur Orphicus poeta: τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, ὅττι πολὺ πρώτιστος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγειτο." Hermann. Nostra quidem sententia duo hic Orphicos locos laudaverat Etymol. ex quibus unum (Fragm. vii. T. ii. p. 463.) conservavit Macrob. i. 18.,[2] Τήκων

[1] " Analogiæ repugnare videtur hæc vox per Ω scripta. Quamvis enim δωτῆρες ἐάων et δώτορ ἐάων dixerit Homerus, Attici, ni fallor, in derivatis a δίδωμι semper O adhibent, præterquam in *δωσίπυγος, *προδωσέταιρος, et similibus, quorum diversa est ratio. Ὀλβοδότειρα legitur in Bacch. 419., (φιλεῖ δ' ὀλβοδότειραν εἰρή-Ναν,) ὑπνοδότειρα in Orest. 175., (Ὑπνοδότειρα τῶν πολυπόνων βροτῶν)." Elmsleius. Adde ex Æschyli Prom. V. 577., *Ὑπνοδόταν νόμον, atque ex Sept. c. Theb. 983. et 995., μοῖρα *Βαρυδότειρα, μογερά. Nihilominus utraque forma satis proba est: nam, ut dicitur Βώτηρ, Βώτης, *Βῶτις, unde Παμβῶτι γᾶ apud Sophoclem in Philoct. v. 391., Συβώτης, pro scriptura per O, Βοτήρ, Βοτής, Βοτις, Παμβοτις, *Συβότης (Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 361., *Αἰγύπτης· συβότης, νομεύς, ubi pro voce Αἰγύπτης, quæ nusquam alibi hoc sensu usurpatur, forte leg. Αἰγιβότης, vel *Αἰγοβότης, quod Schneideri Lex. agnoscit,) cur non eandem in derivatis a δίδωμι obtinere rationem credamus? Certe poetis utraque forma in usu est. Orphei Εὐχὴ πρὸς Μουσαῖον v. 25., Πίστιν τ', ἠδὲ Δίκην, καὶ ἀμύμονα *Θεσμοδότειραν, (v. 31., Δαίμονά τ' ἠγάθεον, quod bene notandum, nam vocab. ἠγάθεος de personis usurpatum vix alibi reperias, hinc omnino firmari potest Hermanni suspicio de hujus versus interpolatione, vide notata ad v. 36.), et v. 34., Καὶ Σεμέλην, Βάκχου τε *συνευαστῆρας ἅπαντας, *Ἰνώ, Λευκοθέην τε, Παλαίμονά τ' *ὀλβιοδώτην: Hymn. iii=ii. 7., Ὑπνοδότειρα, φίλη πάντων, *ἐλάσιππε, *νυχαυγής: ix=viii. 9., *Λαμπετίη, *χαριδῶτι, τελεσφόρε, νυκτὸς ἄγαλμα: xxvi=xxv. 2., Πάντροφε, *πανδώτειρα, τελεσφόρε, *παντολέτειρα: xxvii=xxvi. 9., σὲ δ' *ὀλβοδότιν καλέουσιν, Παντοίων ἀγαθῶν θνητοῖς ὅτι δῶρα χαρίζῃ: xxix=xxviii. 3., Πλούτωνος πολύτιμε δάμαρ, κεδνή, *βιοδῶτι: xxxiv=xxxiii. 2., *Μεμφῖτ', ἀγλαότιμος, ἰήιος, *ὀλβιοδῶτα: xl=xxxix., Δηοῖ *παμμήτειρα, θεά, πολυώνυμε δαῖμον, Σεμνὴ Δήμητερ, κουροτρόφος, *ὀλβιοδῶτι, Πλουτοδότειρα θεά, *σταχυοτρόφε, *παντοδότειρα: xliii=xlii. 9., Ζηνὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι *καρποδοτείρῃ: xlvii=xlvi. 1., Κικλήσκω Βάκχον *περικιόνιον, *μεθυδώτην: lv=liv. 9., Πειθοῖ *λεκτροχαρής, κρυφίη, *χαριδῶτι ἄνασσα, Φαινομένη τ', ἀφανής τ', *ἐρατοπλόκαμ', εὐπατέρεια, Νυμφιδίη, *σύνδαιτε, θεῶν σκηπτοῦχε, λύκαινα, *Γεννοδότειρα, φίλανδρε, ποθεινοτάτη, *βιοδῶτι: lix=lviii. 18., *Παντοδότειραι, *ἀφαιρέτιδες θνητοῖσιν ἀνάγκης: lx=lix. 10., Εὐκταῖαι, *κυκλάδες, *καλυκώπιδες, ἱμερόεσσαι, Ἔλθετ' ὀλβοδότειραι, ἀεὶ μύστῃσι προσηνεῖς: lxv=lxiv. 9., Εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, *ὀλβιοδῶτιν: lxviii=lxvii. 9., Οὔτε γὰρ ὀλβοδότης Πλοῦτος γλυκερὸς θαλίησιν: lxxiii=lxxii. 1., Δαίμονα κικλήσκω, μέγαν, *εὐηγήτορα, φρικτὸν, Μειλίχιον Δία, παγγενέτην, βιοδώτορα θνητῶν, Ζῆνα μέγαν, πολύπλαγκτον, ἀλάστορα, παμβασιλῆα, Πλουτοδότην, ὁπόταν γε βρυάζων οἶκον ἐσέλθῃ: lxxvi=lxxv. 5., Θρέπτειραι ψυχῆς, διανοίας *ὀρθοδότειραι, Καὶ νόου *εὐδυνάτοιο *καθηγήτειραι ἄνασσαι, Αἳ τελετὰς θνητοῖς ἀνεδείξατε *μυστιπολεύτους, Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε: lvii=lvi. 8., *Εὐιέρῳ ῥάβδῳ θέλγων *ὑπνοδότιδι πάντα: x=ix. 16., Πάνσοφε, *πανδώτειρα, κομίστρια, παμβασίλεια: et Fragm. li. ex Diod. Sic. i. 12., Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτηρ πλουτοδότειρα. Adde ex Fr. Patrisc. Discuss. Peripatt. 2. 6. p. 238., Ἠδ' ὕλην πρώτιστ' αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων. Ex his locis satis patet utramque formam in usu esse. Scriptura tamen per O, ut verum fateamur, Atticis poetis magis, prosaicis scriptoribus unice placuisse videtur. Hinc apud Juliani Orat. iv. p. 148. d. legas, Χαριδότης δέ ἐστιν ὁ Διόνυσος εἰς ταυτὸν λεγόμενος ἡλίῳ συμβασιλεύειν, et apud Jo. Malelam Chronogr. p. 90., (cum quo cf. Cedrenum), ex emendatione Bentleii p. 2., Οὗ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὀρφεὺς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας ἐξεῖπε *Μῆτιν, Φάνητα, *Ἠρικαπαῖον, ὅπερ ἑρμηνεύεται τῇ κοινῇ γλώσσῃ, Βουλή, Φῶς, *Ζωοδοτήρ. Vide Suid. v. Ὀρφεύς, qui pro Ζωοδοτήρ habet Ζωήν, quæ forte verior est lectio. Obiter ex Orphicis istis vulgatam Callimachei loci, qui legitur in Hymno in Dian. v. 225., lectionem tueri nobis placet contra Blomfieldii, viri alias de Græcis literis optime meriti, conjecturam: Πότνια, *πουλυμέλαθρε, *πολύπτολι, χαῖρε *Χιτώνη, Μιλήτῳ ἐπίδημε· σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς Ἡγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο *Κεκροπίηθεν. " Confidenter reposui Ἡγέμον' ἦν pro Ἡγεμόνην, quæ vox nihil aliud quam ductum significare posset." Blomf. Imo Ἡγεμόνη est inter Dianæ titulos, ut ostendit Ez. Spanhem. ad h. l. Hesych. Ἡγεμόνη· Ἄρτεμις, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ ναῦς τις οὕτω καλεῖται, ubi vide Sopingii, Kusteri, atque Albertii notas. Adde Orphei Argon. v. 912., Εἴργει γὰρ πάντῃ δεινὴ θεὸς *ἡγεμόνεια, et Hymn. i. 7., Ἡγεμόνην, νύμφην, κουροτρόφον, *οὐρεσιφοῖτιν: et lxxii=lxxi. 1., Δεῦρο, Τύχη, καλέω σ', ἀγαθὴν κράντειραν ἐπ' εὐχαῖς, Μειλιχίην, *ἐνοδῖτιν, ἐπ' *εὐόλβοις κτεάτεσσιν, Ἄρτεμιν ἡγεμόνην, μεγαλώνυμον, *Εὐβουλῆος Αἵματος ἐκγεγαῶσαν, ἀπρόσμαχον εὖχος ἔχουσαν, *Τυμβιδίην, πολύπλαγκτον, ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν. Idem in Hymno x=ix., cui titulus Φύσεως θυμίαμα, ἀρώματα, v. 11., Εὐανθής, πλοκίη, φιλίη, *πολύμικτε, δαῖμον, Ἡγεμόνη, κράντειρα, φερέσβιε, πάντροφε κούρη.

[2] " Quis sit ille τήκων αἰθέρα, ex ipsa re intelligitur, nempe primus Opifex rerum et Demiurgus. Sed quid sit τήκειν τὸν αἰθέρα, solus forte redux ab inferis Orpheus dixerit. Metuo enim, ne, si omnia denuo conducam et componam, quæ conduxit Pauli Leopardi Eschenbachiique diligentia, et ex Mss. protulit Bentleius Epist. ad Mill. sub Jo. Malela p. 3. de Phanete illo Orphico, de ovo, e quo ille prosiliit etc., tamen nihil ad hanc rem proficiam. Itaque contentus ero apposuisse solum hoc, quod e Ms. Damascio dedit Bentleius: Οὐχὶ δὲ καὶ Ὀρφεὺς ἀπὸ τοῦ Ὠοῦ παράγει καὶ τῆς Νεφέλης ῥαγείσης τὸν πολύτιμητον Φάνητα κ. τ. λ. Τήκειν αἰθέρα et ῥήσσειν νεφέλην hic quidem videntur mihi synonyma: mirum fuerit, si hodie sic loquatur Philosophus. Sed cogitemus, quas notiones antiquum vulgus et hodiernum nomini cœli adjunxerit. Phaneta, ætheris filium, statim videbimus." Gesner. Nostra quidem sententia illud τήκων, ex glossa adjectum, veram lectionem ῥήσσων ex textu expulit. Orpheum enim, vel quicunque fuerit horum versuum auctor, verbum ῥήσσων usurpasse, cum ex Damascio Ms. l. c., Τῆς νεφέλης ῥαγείσης, tum ex hoc patet Suidæ loco in v. Ὀρφεύς, cujus testimonium Gesnerus neglexit, Ἔφησε δὲ, ὅτι φῶς ῥῆξαν τὸν αἰθέρα ἐφώτισε τὴν γῆν, καὶ πᾶσαν κτίσιν· ἐκεῖνο εἰπὼν τὸ φῶς, τὸ ὑπέρτατον πάντων, τὸ ἀπρόσιτον, τὸ πάντα περιέχον· ὅπερ ὠνόμασε *Βουλὴν, *Φῶς, *Ζωὴν, ubi nota ipsissimam phrasin, ῥήσσειν τὸν αἰθέρα, ne de nostræ conjecturæ veritate amplius dubites. (Ceterum pro Ζωὴ Cedrenus et Jo. Malelas habent *Ζωοδοτήρ, sed procuidubio verior est Suidæ lectio, quæ et melius convenit præcedentibus nominibus, Βουλή, Φῶς. Porro, cum Ζωοδοτήρ in Hymnis et Hymnorum fragmentis, quæ supersunt, nusquam reperiatur, Ζωὴ hoc sensu legitur in Hymno

ἀίθερα θεῖον, ἀκίνητόν περ ἐόντα, * Ἐξανέφηνε θεοῖς ὥραν κάλλιστον ἰδέσθαι, Ὃν δὴ νῦν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον, * Εὐβουλῆά τ' ἄνακτα, καὶ * Ἀνταύγην ἀριδηλον· Ἄλλοι δ' ἄλλο καλοῦσιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων. Πρῶτος δ' ἐς φάος ἦλθε, Διώνυσος δ' ἐπεκλήθη, Οὕνεκα δινεῖται κατ' ἀπείρονα μακρὸν Ὄλυμπον· Ἀλλαχθεὶς δ' ὄνομ' ἔσχε, προσωνυμίας τε ἕκαστον Παντοδαπὰς κατὰ καιρὸν, ἀμειβομένοιο χρόνοιο, (ubi Noster Poes. Philos. p. 83. habet, δῖον, ἀκίνητον πρὶν ἐόντα): alter autem sic ex Hermanni conjectura scribendus esse videtur, Ὅττι πολὺ πρώτιστος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγεντο. Verum Jablonsk. l. c. scribit:— "Ausonii Epigr. xxviii., Αἰγύπτου μὲν Ὄσιρις ἐγὼ, μυστῶν δὲ * Φανάκης, quod idem Epigr. xxix. ita Latine interpretatus est, Ogygia me Bacchum vocat, Osirin Ægyptus putat, Mystæ Phanacen nominant. In quibus versibus pro Φανάκης reponendum esse * Φαντήτης, et in Latinis Phaneten, nemo negaverit, qui loca veterum de celeberrimo Orphicorum Phanete attente expenderit." Φαντήτης pro Φάνης an alibi legatur, nescimus. Sed et vulgata lectio, Φανάκης, ἐν τοῖς ἅπαξ λεγομένοις annumeranda est. Ceterum ex fragmento illo, quod supra ex Macrobio citatum est, satis patet in versu quodam apud Jo. Lydum p. 15., (de quo supra egimus), Ἥλιος, Ὧρος, Ὄσιρις, ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων, pro Διὸς υἱὸς reponendum esse Διόνυσος, ut legitur in Eusebii Præp. Evang. iii., unde locum sumsit Jo. Opsopœus, cujus Oracula Vetera p. 6. vide. Macrob. ibi hoc unice agit, ut Liberum patrem demonstret eum ipsum esse Deum, quem Solem, interque alia testimonia affert hoc:— "Ne quis opinetur diversis Diis Parnassum montem dicatum, idem Euripides in Licymnio Apollinem Liberumque unum eundemque Deum esse significans scribit, Δέσποτα * φιλόδαφνε, Βάκχε, Παιὰν, Ἄπολλον εὔλυρε. Ad eandem sententiam Æschylus, Ὁ * Κισσεὺς Ἀπόλλων, ὁ * Καβαῖος, ὁ μάντις." Ubi Barnes. ad Eurip. Bacch. v. 408. pro ὁ Καβαῖος reponit ὁ Σαβαῖος, sed Meursius (probante Butlero ad Æschyli Fragm. T. viii. p. 250., qui, quæ fuerint ipsa verba Æschyli, definire non audet,) legit ὁ καὶ Βάκχος, idque omnino recte. Macrob. enim testatur, Æschylum in illo versu ad eandem cum Euripide sententiam dixisse Apollinem Liberumque unum eundemque Deum esse. At, nisi cum Meursio legas, ὁ καὶ Βάκχος, nihil ibi est, ex quo Macrobii mens erui possit. Nemo enim dixerit Macrob. hac una de causa versum attulisse, quod Æschylus Apollinem Κισσέα appellarit, quo epitheto Bacchus alibi ornatur. Suid. Κισσεύς· ὁ Διόνυσος. "Κισσεὺς, Lobeck. ad Sophoclis Ajac. p. 352.," Schæf. in Mss. Hinc in Pausania i. 31., Ἔστι δὲ Ἀχαρναὶ δῆμος· οὗτοι θεῶν Ἀπόλλωνα τιμῶσιν Ἀγυιέα καὶ Ἡρακλέα· καὶ Ἀθηνᾶς βωμός ἐστιν Ὑγείας, τήνδ' (sic) Ἱππίαν Ἀθηνᾶν ὀνομάζουσι· καὶ Διόνυσον Μελπόμενον, καὶ Κισσὸν τὸν αὐτὸν θεὸν, τὸν κισσὸν τὸ φυτὸν ἐνταῦθα πρῶτον φανῆναι λέγοντες, reponendum Κισσέα arbitramur pro Κισσόν. Bacchus in Orphei Hymno xxx=xxix, * Κισσόβρυος dicitur, Κικλήσκω Διώνυσον ἐρίβρομον, εὐαστῆρα, Πρωτόγονον, διφυῆ, * τρίγονον, Βακχεῖον ἄνακτα, Ἄγριον, ἄῤῥητον, κρύφιον, δικέρωτα, δίμορφον, Κισσόβρυον, ταυρωπὸν, ἀρῆϊον, εὔιον, ἀγνὸν, Ὠμάδιον, τριετῆ, * βοτρυοτρόφον, * ἑρκεσίπεπλον: et, * Κισσοχαρῆ, in Hymno lii=li., * Παιὰν * θυρσεγχὴς, ὑποκύλπις, * βοτρυόκομε, Βάσσαρε, κισσοχαρὴς, * πολυπάρθενε, καὶ διάκοσμε. "Voc. * Παιὰν postulat, ut nomen addatur, quo ab Apolline distinguatur Bacchus. Itaque, pro * χρυσεγχὴς reposui θυρσεγχὴς, de quo vide notata ad Hymn. xlv. 5." Hermann. Macrob. i. 23.:—"Solem esse omnia et Orpheus testatur his versibus, Κέκλυθι τηλεπόρων δίνης * ἑλικαυγέα κύκλων Οὐρανίαις στροφάλιγξι περίδρομον αἰὲν ἐλίσσων, Ἀγλαὲ Ζεῦ, Διόνυσε, πάτερ πόντου, πάτερ αἴης, Ἥλιε * παγγενέτωρ, Παναίολε, * χρυσεοφεγγὲς. Pro παναίολε Gesner., metricis rationibus motus, Πὰν αἰόλε reposuit, probante, ut videtur, Hermanno. Sed nos, quicquid dicant rei metricæ periti, propter graviores rationes vulgatam lectionem παναίολε restituendam censemus. Nam 1. positio vocis inter παγγενέτωρ et χρυσεοφεγγὲς huic lectioni omnino favet; et 2. αἰόλε pro dei epitheto nusquam, quod sciamus, alibi legitur; at 3., si quis locus extaret, in quo uni ex ceterorum deorum turba hoc epithetum tribuatur, valde dubitamus, an propterea id Pani tribuere poetæ liberum esset. At Παναίολε de Sole recte dici, et cum χρυσεοφεγγὲς satis apte jungi, nemo negarit. In Hymno iv=iii. est Cœli epithetum, Κυανόχρως, ἀδάμαστε, παναίολος, αἰολόμορφε, Πανδερκὲς, * Κρονότεκνε, μάκαρ, παννέρτατε δαῖμον, Κλῦθ' ἐπάγων ζωὴν ὀσίην μύστῃ * νεοφάντῃ. In Hymno viii=vii. 11. legas de Sole, Κοσμοκράτωρ, συριστὰ, * πυρίδρομε, * κυκλοέλικτε, Φωσφόρος, * αἰολόδειστα, φερέσβιε, κάρπιμε Παιὰν, Ἀίθαλής, ἀμίαντε, Χρόνου πάτερ, ἀθάνατε Ζεῦ. Si quid igitur mutandum, tutius legeris, παμποίκιλε, quod vocabulum occurrit in Hymno lxxii=lxxi. 6., Ἐν σοὶ γὰρ βίοτος θνητῶν παμποίκιλός ἐστιν. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 331.: Ἀγυιεὺς δ' ἐστὶ κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν, ἰδίους δὲ αὐτοὺς φασιν εἶναι Ἥλιον, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. Vide Nostrum infra ad v. Ἀγυιεὺς, Juliani Orat. iv. p. 144., quæ est de Solis Laudibus, et Ev. Ottonis Lib. de Tutela Viarum Publicarum P. i. c. 7i, ubi loquitur fuse de Apolline, Baccho, et Jano pp. 112—27.]

[Ceterum Orphicorum Fragmentorum collectio ab Hermanno edita his locis ex Jo. Lydi libro augeri potest, quæ eo libentius exscribemus, quod vocabulorum seriem habeant, de quibus Lexica hodierna οὐδὲ γρύ. In Lydo igitur p. 6. est: Ἡ δεκὰς πλήρης ἀριθμός ἐστιν, ὅθεν καὶ * ΠΑΝΤΕΛΕΙΑ καλεῖται, πάσας τὰς ἰδέας τῶν ἄλλων ἀριθμῶν καὶ λόγων καὶ ἀναλογιῶν καὶ συμφωνιῶν περιέχουσα, γνώμων γὰρ ἐν τοῖς οὖσιν ἐστὶν ἡ δεκὰς πάντα χαρακτηρίζουσα, καὶ ἰδίως τὸ ἐν ἑκάστῳ ἄπειρον ὁρίζουσα, καὶ πάντων οὖσα συναγωγός τε καὶ συνακτικὴ καὶ ἀποτελεστικὴ τῶν, ὅσα ἥ τε νοητὴ περιέχει φύσις, ἥ τε ὑπὸ σελήνην· οὕτως γὰρ ἡμῖν παραδίδωσιν ὁ Παρμενίδης, πρώτιστα μὲν τὰ νοητὰ, δεύτερα τὰ ἐν τοῖς ἀριθμοῖς, τρίτα τὰ συνεκτικὰ, τέταρτα τὰ τελεσιουργὰ, πέμπτα τὰ διαιρετικὰ, ἕκτα τὰ ζωογονικὰ, ἕβδομα τὰ δημιουργικὰ, ὄγδοα τὰ * ἀφομοιωματικὰ, ἔννατα τὰ ἀπόλυτα, δέκατα τὰ ἐγκόσμια. Ὀρθῶς οὖν αὐτὴν ὁ Φιλολάος δεκάδα προσηγόρευσεν, ὡς δεκτικὴν τοῦ ἀπείρου, Ὀρφεὺς δὲ * ΚΛΑΔΟΥΧΟΝ, ἐξ ἧς, ὡσεὶ κλάδοι τινὲς, πάντες οἱ ἀριθμοὶ φύονται. In verbis, Ὁ Φιλολάος δεκάδα προσηγόρευσεν, ὡς δεκτικὴν τοῦ ἀπείρου, corruptela manifesta est: Lydo enim in animo certe non erat dicere Philolai ingenio deberi vocem δεκάδα, quæ multa sæcula ante eum in Gr. lingua extitit. In δεκάδα ergo latet nomen a δέχεσθαι formatum. Lege * ΔΕΧΑΔΑ. Meurs. Denar. Pythag. c. xii. (in Opp. T. iv. p. 72. f.):—"Anonymus in Theologumenis, (de decade), * ΚΡΑΤΟΣ δὲ (ἔλεγον) ὅτι κρατύνεσθαί τε τὰ κοσμικὰ δι' αὐτοῦ συμβέβηκε, καὶ τῶν ἄλλων κρατεῖν ἀριθμῶν ὁ δέκα φαίνεται· πάντων τε λόγων ἔρκος τι, καὶ * περίκλεισις, καὶ δοχεῖον· διόπερ καὶ * ΚΛΕΙΔΟΥΧΟΣ ἐκαλεῖτο. Apud Cedrenum Κλαδοῦχος scribitur, quia ceteri inde numeri, tanquam

x=ix. 26. cui titulus Φύσεως θυμίαμα, ἀράματα: Ἄτρομε, * πανδαμάτειρα, πεπραμένη αἶσα, πυρίπνους, Ἀΐδιος ζωὴ, ἠδ' ἀθανάτη τε πρόνοια, Πάντα σὺ ἔσσι· τὰ πάντα σὺ γὰρ μοίρη τάδε τεύχεις.) Cf. Idem Orphens in Hymno vi=v.: Πρωτογόνου καλέω διφυῆ, μέγαν, * αἰθεροπλαγκτὸν, * Ὠογενῆ, χρυσέραν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσιν, Ταυρωπὸν, γένεσιν μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων Σπέρμα * πολύμητιν, * πολυόργιον, * Ἡρικαπαῖον, Ἄῤῥητον, κρύφιον, * βοιζήτορα, παμφαὲς ἔρνος· Ὅσσων δὲ σκοτίεσσαν * ἀπημαύρωσας ὁμίχλην, Πάντῃ δισσηεὶς πτερύγων βιπαῖς κατὰ κόσμον· Λαμπρὸν ἄγων φάος ἀγνὸν, ἀφ' οὗ σε Φάνητα κικλήσκω, Ἡδὺ Πρίηπον ἄνακτα, καὶ * Ἀνταυγῆ (leg. * Ἀνταύγην) ἐλίκωπον. Ἀλλὰ, μάκαρ πολύμητι, πολίσσορε, βαῖνε γεγηθὼς Ἐς τελετὴν ἁγίην παλυποίκιλον * ὀργιοφάντεω. "Cum hoc nomen ἀνταυγὴς, quoties in Orphicis observavi, ad Solem et fixas referatur, [imo, si fides Indici ab Hermanno edito nusquam alibi in Orphicis legitur, quam in hoc seq. Hymni loco, Ἀστέρες οὐράνιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης, Ἐγκυκλίοις δίνῃσι * περιῤῥόοις κυκλέοντες, Ἀνταυγεῖς, πυρόεντες, ἀεὶ γενετῆρες ἁπάντων, et in alio loco, de quo mox ipse vir doctus loquetur:] malim ubique legere * αὐταυγὴς, Sua, non aliena, luce fulgens, Suum splendorem mittens, Non remittens alienum. Sed in libris nihil est præsidii. Hymno quidem lxix. 6. (* Κυανόχρωτοι ἄνασσαι, ἀκαταπάστοισι ἀν' ὕσσων Δεινὴν ἀνταυγῆ φάεος * σαρκοφθόρον αἴγλην,) ἀνταυγὴς inimicum et terribilem fulgorem videtur notare, de oculis Furiarum emissum: sed habet sola Eschenb. et sphalma adeo librarii esse videtur. Cf. Fragm. vii. 4. (Ὃν δὴ νῦν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον, Εὐβουλῆά τ' ἄνακτα, καὶ Ἀνταύγην ἀριδηλον)." Gesner. Fragmentum illud, ad quod vir doctus lectores suos remittit, et cui eandem injecit manum, ipsum docere debebat, locum, de quo agitur, recte se habere, modo cum Hermanno pro vulgata lectione Ἀνταυγῆ reponas Ἀντεύγη.

rami pullularent: Ἡ δεκὰς, δεχὰς προσαγορεύεται, ὡς δεκτικὴ τοῦ ἀπείρου· ἡ αὐτὴ καὶ Κλαδοῦχος, διότι ἐξ αὐτῆς οἱ ἀριθμοὶ πάντες, ὡς κλάδοι τινὲς, φύονται." Plura testimonia de hac re vide apud ipsum Meursium, cujus tractatus integer, cum totus sit in explicandis numerorum secundum Pythagoricos nominibus, quorum vix vola aut vestigium in Lexicis deprehenditur, inter nostra ad Thesaurum Supplementa olim sedem habebit. Desumtus autem ille Philolai esse videtur locus ex ejus Libro de Numericis Pythagoricis, ad quem passim provocat auctor Theolog. Arithm., cf. p. 61. 62. et ipsum forte in Stobæi Eclog. p. 8., notante Heerenio, habemus principium libri, ubi leguntur hæc:—Θεωρεῖν δεῖ τὰ ἔργα καὶ τὰν ὠσίαν τῶν ἀριθμῶν κατὰ δύναμιν ἅτις ἐντὶ ἐν τᾷ δεκάδι. Μεγάλα γὰρ καὶ παντελὴς καὶ * παντοεργὸς καὶ θεῖα καὶ οὐρανίω βίω καὶ ἀνθρωπίνω ἀρχὰ καὶ ἀγεμὼν κοινωνοῦσα ... δύναμις καὶ τᾶς δεκάδος. " Verba καὶ ἀγεμὼν—δεκάδος corrupta et mutilata sunt; lacunam enim indicant post κοινωνοῦσα Codd. V. E. Legendum forte et supplendum, ἀγεμὼν κοινῶς ἐοῦσα φαίνεται δύναμις ἁ τᾶς δεκάδος, Patet vim ejus omnibus præesse, vel simile quid." Heeren. Jam vero vocem δεχάδα a Philolai ingenio non abhorrere patet ex duobus aliis locis, quæ servavit Lydus: p. 26., Οἵ γε μὴν * Πυθαγόρειοι τῷ ἡγεμόνι τοῦ παντὸς τὴν ἑβδόμην ἀνατίθενται, τουτέστι τῷ ἑνὶ, καὶ μάρτυς Ὀρφεὺς λέγων οὕτως· Ἑβδόμη, ἣν ἐφίλησεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων. * ἈΠΟΛΛΩΝΑ δὲ μυστικῶς τὸν ἕνα λέγεσθαι προειρήκαμεν διὰ τὸ ἄπωθεν εἶναι τῶν πολλῶν, τουτέστι μόνον. Ὀρθῶς οὖν * ἈΜΠΤΟΡΑ τὸν ἑπτὰ ἀριθμὸν ὁ Φιλολάος προσηγόρευσε, μόνος γὰρ οὔτε γεννᾷ οὔτε γεννᾶσθαι πέφυκε· τὸ δὲ μήτε γεννῶν μήτε γεννώμενον ἀκίνητον, ἐν κινήσει γὰρ ἡ γένεσις, τὸ μὲν ἵνα γεννήσῃ, τὸ δὲ ἵνα γεννηθῇ (Cod. Barb. ἡ γέννησις, ἐπειδὴ καὶ τὸ γεννῶν καὶ τὸ γεννώμενον οὐκ ἄνευ κινήσεώς ἐστι, τὸ μὲν ἵνα γ., quæ hic inseruntur, inquit Schowius, bene abesse possunt), ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ ὁ Ταραντῖνος, φησὶ δὲ οὕτως· Ἔστι γὰρ ἡγεμὼν καὶ ἄρχων ὁ πάντων (εἰσαεὶ ὢν θεὸς) μόνιμος, ἀκίνητος, αὐτὸς ἑαυτῷ ὅμοιος. Rhetor autem Tarentinus est ipse Philolaus: Jamblichus de Pythag. V. s. 267. p. 524. ed. Kiessling., Ταραντῖνοι, Φιλόλαος, Εὔρυτος, vide Heerenii Comment. de Font. Eclog. Jo. Stobæi s. 50. p. 207. Lydus p. 86., Ἀΐδην δὲ αὐτὸν (Πλούτωνα, καλοῦσιν· ἡ γὰρ δυὰς ὡς ἀνείδεος καὶ ἀόριστός ἐστιν) ὅθεν αὐτὸς τῶν ἀειδῶν καὶ ἀπύστασιν ἀπὸ τῶν θείων ἐσχηκότων βασιλεὺς εἶναι λέγεται. Ὀρθῶς οὖν ὁ Φιλολάος τὴν δυάδα ΚΡΟΝΟΥ * ΣΥΝΕΥΝΟΝ εἶναι λέγει, (alibi hoc non legitur), ὃν κατὰ τὸ προφανὲς χρόνον ἄν τις εἴποι· συνάπτεται δὲ τῷ χρόνῳ ἡ δυὰς, ὡς τῆς φθορᾶς αἰτίῳ· μήτηρ δὲ αὐτῷ τυγχάνει τῆς ῥευστῆς οὐσίας. " Postrema, Μήτηρ δὲ a. mutila sunt. Codex in textu, Μήτηρ δὲ αὐτῇ τ. inter lineam, Μήτηρ δὲ αὐτῷ τ. quod adsumsi. Tota sententia forte ita supplenda est, Πατὴρ μὲν τῷ Ἀΐδῃ Κρόνος, μήτηρ δὲ αὐτῷ τυγχάνει Ῥέα, θεὸς τῆς ῥευστῆς οὐσίας." Schow. Facilius et fortasse verius, pro Ῥέα, θεὸς τῆς ῥευστῆς οὐσίας, scripseris, Ῥέα, ἀπὸ τῆς ῥευστῆς οὐσίας. Aliquid lucis afferunt sequentia hæc loca: Jo. Diaconi Allegor. in Hesiodi Theog. p. 268. a.: Ἡ Ῥέα δὲ τῷ Κρόνῳ ὑποδυηθεῖσα, τεκεῖν λέγεται τήν τε Δήμητραν καὶ τὴν Ἥραν καὶ τοὺς ἄλλους, εὐλόγως. Τῆς γὰρ ῥυτῆς ἐκείνης καὶ ἀστάτου καὶ ἀνειδέου ὕλης καὶ πάντοθεν ἀλλοιωτῆς καὶ τρεπτῆς κατὰ τὴν ἑαυτῆς φύσιν, ἔτι δὲ καὶ τοῦ ἐπικολάζοντος ἄνωθεν τῆς ὕλης ἀρχεγόνου σκότους, καὶ * κοραίνοντος τὰς αἰσθήσεις, ἤτοι μελαίνοντος, γέγονε τὰ στοιχεῖα τῇ * ἐπεισφρήσει τῶν ποιοτήτων. Etym. M. p. 701. 18. Ῥέα· ἐπὶ τῆς θεοῦ, Πλάτων μὲν, παρὰ τὸ ῥεῖν καὶ μὴ μένειν τὸν χρόνον· οἱ δὲ, ἐπειδὴ παρὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς Διὸς ὄμβροι καταρέουσι. Κρόνῳ δὲ λέγουσιν αὐτὴν συνεῖναι, καθόσον ἐξ ἀϊδίου χρόνου ἡ τοιαύτη ῥύσις γίνεται. Αἰγύπτιοι δέ φασιν αὐτὴν εἶναι ῥύσιν καὶ φορὰν τῶν γινομένων πραγμάτων. Χρύσιππος δὲ λέγει τὴν γῆν Ῥέαν κεκλῆσθαι, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτῆς ῥεῖ τὰ ὕδατα. Κρόνος δέ ἐστι τὸ * εὐμηχάνημα, αἴτιον κατάρχον μεθόδων.' Schol. ad Hesiodi Theog. p. 247. a. ed. Heins. paulo aliter Chrysippi sententiam tradidit: Ῥεία κατὰ τὸν Χρύσιππον ἡ ἐξ ὄμβρων χύσις, ἔστι δὲ ἡ γῆ, Ῥέα ἡ φθαρτικὴ, ὅτι εἰς αὐτὴν ἀναλυόμεθα, καὶ ὅτι πάντες τῶν ἐν αὐτῇ διαῤῥέουσι. Eustath. ad Il. A. p. 46. 8., Μάλιστα δὲ προσφυὲς εἰς τὸ κατὰ τὴν Ἥραν ἀναγραμματιζόμενον τὸ, Ῥέα κύριον, εἰς τὸ ἔρα ὅ ἐστι γῦ, εἰς ἣν δηλαδὴ ἀλληγορεῖται ἡ τοῦ Κρόνου γυνὴ Ῥέα, κατὰ τὸ, Ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾷ, Μάτερ αὐτοῦ Διὸς, ὃ κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ

[a] Paulo obscurius dixit Etymol. Sed aliquid lucis ipse afferet in v. Κρόνος p. 540. 4.: Ὁ Κρόνος τῆς νοερᾶς ζωῆς ἐστι δοτὴρ, κόρος ὢν τοῦ νοῦ, μᾶλλον δὲ * κορὸς νοῦς καὶ καθαρός. Πάντες οὖν οἱ νοερᾶς ζῶντες Κρονίαν ἔχουσι πολιτείαν· ὅθεν καὶ βασιλεὺς αὐτῶν ὁ Κρόνος λέγεται. Locus hic sumtus est ex Proclo ad Hesiodi Opera p. 39. a., ubi sic legitur: Ὅτι μὲν ἀπὸ χρυσοῦ γένους ἄνθρωποι ζωὴν εἶχον καθαρὰν καὶ ἄλυπον καὶ ἀπαθῆ· καὶ ταύτην ὁ χρυσὸς δηλοῖ, καθάπερ ἐξηγήσατο ὁ Πλάτων, φανερόν· καὶ ὁ χρυσὸς ἄθεκτος ἰοῦ καὶ σήψεως· καὶ διὰ τοῦτο φέρει τῆς ἀπαθείας εἰκόνα. Πῶς δὲ ἐπὶ Κρόνου ἔζων οἱ τοιοῦτοι; Μάθοιμεν ἂν νοήσαντες, ὅτι τῆς νοερᾶς δοτὴρ ἐστιν ὁ Κρόνος ζωῆς, κόρος ὢν τοῦ νοῦ, μᾶλλον δὲ κορὸς νοῦς καὶ καθαρός· τὸ γὰρ * κορὸν σημαίνει τὸ καθαρόν. Πάντες οὖν οἱ νοερᾶς ζῶντες, Κρονίαν ἔχουσι πολιτείαν, καὶ διὰ τοῦτο λέγεται βασιλεύειν αὐτῶν ὁ Κρόνος, ὥσπερ ὁ Ζεὺς τῶν πολιτικῶς ζώντων, κατὰ τὴν ἀρίστην πολιτείαν τὴν πάντα κοινὰ τιθεμένην. Huc respexerunt Eustath. ad Il. O. p. 1012. 23., Κρόνος δὲ καὶ Ῥέα ὅτι εἰς χρόνον καὶ ὕλην τὴν ἀρχέγονον ἀλληγοροῦνται, δῆλον· ἀφ' ὧν τὰ κατὰ κόσμον ὡς Ἑλληνικὸς λόγος ληρεῖ· ἔστιν καὶ τὸ παρά τισι Κρόνον, τὸν κόρον ἤτοι νέον καὶ καθαρὸν νοῦν λέγεσθαι κατὰ ἀλληγορίαν ἠθικήν: et Jo. Lydus p. 25., qui tamen medica manu eget, Τὴν ἑβδόμην ἡμέραν Αἰγύπτιοι μὲν καὶ Χαλδαῖοι προσφωνοῦσι Φαίνοντι, οὕτω κατ' αὐτοὺς προσαγορευομένῳ ἀστέρι τῷ πάντων * ἀνιστάτῳ, ψύχοντι ἄκρως καὶ προσεχῶς ξηραίνοντι. Κρόνον δὲ αὐτὸν Ἕλληνιν ἔθος καλεῖν κατὰ μὲν θεολογίαν, κατὰ δὲ ἐτυμολογίαν * Διακορῆν οἱονεὶ πλήρη καὶ μεστὸν ἐτῶν, ἀντὶ τοῦ μακραίωνα. " Cod. Vat., Κατὰ μὲν θεολογίαν οἷα διακορῆ νοῦν, κατὰ δὲ ἐτυμολογίαν οἱονεὶ π. Idem ordo in Barb. Verba disposui, et διακορῆ νοῦν ex Barb. correxi, ubi bene διακορῆν, notato in margine mendoso διακορῆν οὖν. Mendæ origo: Διακορουν." Schow. Quod vir doctus edidit, id proculdubio mendosum est: post θεολογίαν aliquid deest, significans quid κατὰ θεολογίαν sit Κρόνος apud Græcos: percommode autem præbet Cod. Vat., Κατὰ μὲν θεολογίαν οἷα διακορῆ νοῦν. Locus hanc fere in modum refingendus est: Κρόνον δὲ αὐτὸν Ἕλληνες ἔθος καλεῖν κατὰ μὲν θεολογίαν οἷα νέον καὶ κόρον (sive καθαρὸν) νοῦν, κατὰ δὲ ἐτυμολογίαν διακορῆν (i. e. satiatum, vide Nostrum in voce), οἱονεὶ πλήρη καὶ μεστὸν ἐτῶν, ἀντὶ τοῦ μακραίωνα. Jo. Diacon. in Hes. p. 277. a.: Ἀλλὰ ὁ Κρονίδης ἐλθὼν καὶ οἱ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, δηλαδὴ ὁ τῆς μεγάλης βουλῆς τοῦ πατρὸς ἄγγελος, ἣν τωα καὶ διὰ τὸ ἀφανῆ εἶναι, καὶ ἄγνωστον τοῖς ἀγγέλοις, καὶ ἀπόκρυφον, ἀτρίστως ὁ λόγος κορὸν νοῦν ὀνομάζει, ἢ διὰ τὸ ἀκατάληκτον εἶναι τὴν ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γέννησιν, καὶ οἱ ἐκ τῆς Ῥέας γεννηθέντες καὶ τοῦ Κρόνου, τουτέστιν οἱ κατὰ χάριν υἱοθετηθέντες τῷ θεῷ, οἱ φθαρτοὶ μὲν καὶ ῥευστοὶ κατὰ τὴν οἰκείαν φύσιν, ἀθάνατοι δὲ καὶ θεοὶ χρηματίσαντες κατὰ χάριν· Κρόνον γὰρ νῦν τὸν πατέρα νομιστέον, κορὸν νοῦν ὄντα καὶ ἀκατάληκτον· τὴν γὰρ γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται; Et p. 278. a.: Ζῆνα δὲ Κρονίδην πατέρα ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τὸν μονογενῆ τοῦ θεοῦ υἱὸν ἀκουστέον. Οὗτος γὰρ, ὡς μὲν ζωῆς αἴτιος, Ζεὺς προσαγορεύεται, ὡς δὲ υἱὸς τοῦ θεοῦ, Κρονίδης καλεῖται. Κρόνον γὰρ, τὸν κόρον ἐκεῖνον νοῦν καὶ ἀφανῆ ἡμῖν καὶ ἀκατάληκτον οἰκεῖον, τὸν οὐκ ἐκ τινος οὐδὲ γεννητὸν, τὸν ἀγενεαλόγητον λέγω πατέρα· τίς γὰρ διηγήσεται τὴν γενεὰν αὐτοῦ; Ceterum articulus in Etym., qui verba modo citata sequitur, ut id obiter moneamus, depromtus est totus ex Schol. ad Hesiodi Th. p. 279., ubi sic legitur: Κρόνος εἴρηται ἀπὸ τοῦ κερᾶν καὶ κιρνᾶν (lege, ut in Etym., τοῦ κρᾶν καὶ κιρνᾶν) ἕκαστα τῶν * γενεθλιωμάτων καὶ μίξαι τὸ ὕδλυ τῷ ἄῤῥενι. Χρύσιππος δέ φησιν, ὅτι καθύγρων ὄντων τῶν ὅλων, καὶ ὄμβρων καταφερομένων πολλῶν, τὴν τούτων ἔκκρισιν Κρόνον ὀνομάσθαι. Ἡ δὲ ἐκτομὴ αὐτοῦ οὕτως ἀναλύεται· ὅτι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς μίξεως γενομένης (lege, ut in Sylburgii Etym., ὅτι τῆς τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς μ. γ., in edit. Ald. γῆς deest), ἐζωογονεῖτο (ἐζωογ.) πολλά· εἶτα τοῦ χρόνου (lege ex Etym., τοῦ Κρόνου, ἤτοι τοῦ χρόνου) ἕκαστα διακρίναντος, καὶ τὰ γεννηθέντα ἐκ τῆς πρὸς ἕλληνα μίξεως ζωογονοῦντος, ἐκτεμῆσθαι τὸν Οὐρανὸν εἴρηται. Ἄλλοι δέ φασι Κρόνον εἰρῆσθαι ὅτι πρῶτος θεῶν εἰς κρίσιν ἐκάθισε· νομίζεται δὲ παῖς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ὅτι ἐκ τῆς ἐπιτολῆς τῶν ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν (Etym. ὑπὸ γῆν καὶ ὑπὲρ γῆν) ἄστρων ὁ Κρόνος (leg. ut in Etym., ὁ χρόνος) γίνεται· διὰ γὰρ τούτου (leg. ut in Etym., τούτων) καὶ ἡμερονύκτιον, καὶ μῆνα, καὶ καιρὸν διορίζομεν. Καταπίνειν δὲ λέγεται τὰ τέκνα, ὅτι ὅσα διὰ χρόνου (Etym. χρόνον) γίνεται, τῷ χρόνῳ πάλιν συνδιαφθείρεται (Etym., συνδιατρίβεται. Φώτιος Πατριάρχης.) Jo. Diaconus, ut hoc quoque in transcursu liceat notare, Alleg. in Hesiodi Th. p. 267. a. med. de Sole et Luna loquens, Ἔνθεν τοι καὶ κοσμοκράτορας διὰ τοῦτο (Orphei Hymn. viii=vii. 11.) καὶ σημάντορας ἔργων (ibid. v. 10.) καὶ φερεσβίους, καὶ καρπίμους (v. 12.), καὶ * ἀστεράρχας (Hymn. ix=viii. 10., * Ἀστράρχη, τανύπεπλ', * ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη), καὶ δεσπότας κόσμου, καὶ πιστοὺς φύλακας, (viii=vii. 16., Δεῦτε δικαιοσύνης, * φιλοπάμπατε, δέσποτα κόσμου, * Πιστοφύλαξ, ἀεὶ παυσίπτατε, πᾶσιν ἀρωγὲ), καὶ * βιζωτῆρας (leg. * βοιζήτηρας) πυρόεντας (ibid. v. 6., ex Hermanni edit. Εὔθρομε, βοιζήτωρ, πυρόεις, φαιδρωπὲ, διφρεντὰ, sed forte melius Jo. Diaconus βοιζήτωρ et πυρόεις junxit), καὶ * ὁροτρόφους (v. 10.), καὶ χρόνου πάτερας ἀθανάτους (v. 13., χρόνου πάτερ, ἀθάνατε Ζεῦ) προσαγορεύει ὁ Ὀρφεὺς ἐν τοῖς * Θυμίοις (an Θυμιάμασι, ut in Orphicorum Hymnorum titulis, Θυμίαμα, ἔρωμα?) Ἀρώμασι. Σύγγραμμα δὲ τοῦτο * Ὀρφαϊκόν. Dubitamus autem, an a v. Ὀρφεὺς formari possit adject. Ὀρφαϊκός. Suid. * Ὀρφεία λύρα· τοῦ Ὀρφέως. In eodem Jo. Diacono p. 266. b. reperitur vox * ἀγαθοπάροχος, quam fortasse frustra alibi quæsiveris: Τῆς γὰρ ἀγαθοπαρόχου καὶ προστικῆς τῶν ὄντων καὶ πηγαίας χύσεως ἐρῶσί τε καὶ ἐφίενται τὰ πολλά.

(in Philoct. v. 391.): ad Il. Ξ. p. 978. 42., Τὸ δὲ τὴν Ἥραν ἐν δόμοις ὑπὸ Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐκτραφῆναι, τὰς ἐκεῖθεν αἰνίττεται ἀναθυμιάσεις, αἳ καὶ αὐταὶ συμβάλλοιταί τι τῷ ἀέρι, γενηθέντι μὲν καθάπαξ ὑπὸ τῆς Ῥέας, ἤγουν ὑπὸ τῆς ἀρχεγόνου ὕλης, τῆς φερωνύμως ῥευστῆς, συγκρατουμένῳ δὲ ὡς ἑκάστοτε, καὶ οἷον τρεφομένῳ ταῖς τοιαύταις ἀναθυμιάσεσι—. Τὸ δὲ Ὠκεανὸν λέγεσθαι ἀπὸ τοῦ ὠκέως νάειν, ὥσπερ καὶ Ῥέαν, τὴν δ' αὐτὴν καὶ Ῥείην, ἀπὸ τοῦ ῥέειν, καθωμίληται —Ἡ δὲ Ῥείη ἀναλογίαν ἔχει πρὸς τὴν παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ Θείαν· ὡς γὰρ Θέα, Θείη ἐν Θεογονίᾳ, οὕτω καὶ Ῥέα, Ῥείη. Respexit ad Hesiodi Theog. v. 135., Θείάν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε, et v. 371., Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην, Ἠώ θ', ἥ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει, Ἀθανάτοις τε θεοῖς, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι, Γείναθ', ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι. Sic edidit Gaisford., sed in priore loco pro Θείαν lege Θείαν: et in Indice legitur "θεῖα, Theog. 371.," pro Θεία. In Orphei Fragm. viii. 23. p. 467. ex Proclo in Tim. L. v. p. 295. 30. scribitur Θείαν, at Θεῖαν reposuit Eschenbach., probante, ut videtur, Hermanno p. 469., Μνημοσύνην τε *βαθυκλόκαμον, Θείάν τε μάκαιραν. Idem tamen Hermannus in Indice habet Θείαν. Apollod. i. 1. 3., Ῥέαν, Θέμιν, Μνημοσύνην, Φοίβην, Δώνην, Θείαν: et i. 2. 2., Ὑπερίονος δὲ καὶ Θείας (ἐγένοντο) Ἠὼς, Ἥλιος, Σελήνη. In Schol. ad Apollon. R. iv. 64. edito, ubi Hesiodi versus laudatur, est Θεία, (in Schol. ex Cod. Paris. Θεῖα), sicque citavit Ammonius v. Ἡμέρα p. 66. At in Etym. M. p. 449. 15. scribitur Θεῖα: Θεῖα σημαίνει τὴν μητέρα τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου παρὰ τὴν θέαν, γέγονε θέεια, καὶ κατὰ συναίρεσιν θεῖα· καὶ γὰρ αὕτη ἐστὶν αἰτία τῆς θέας, καὶ τοῦ θεωρεῖν ἡμᾶς. Schol. ad Hesiodi Theog. p. 247. a., Θείαν· παρὰ τὸ θεωρεῖν τὰ παρόντα, ἢ παρὰ τὸ τρέχειν, ἢ τὴν θέσιν τοῦ παντὸς, τὴν ἀμετάθετον. Catull. lxiv. 43., Ille quoque eversus mons est, quem maximum in oris Progenies Thiæ clara supervehitur, Cum Medi peperere novum mare, cumque juventus Per medium classi barbara navit Atho. Hinc in Maximi Carmine de Electr. Luna dicitur κούρη *Θειαντίς: v. 6., Μή σε λάθῃ κούρης Θειάντιδος ὠκέα κύκλα Λοίγιον εἰς ἀρχὴν ἰχνευμένα θηρὸς ἐν αἴγλῃ: v. 94., Πάντα γὰρ ἤθεα καλὰ διασκίδνησι γυναικῶν Ταύρῳ ἐμβεβαυῖα Θειαντὶς *χρυσοέθειρα: v. 102. Εἰ δὲ τίχοι γλήνεσσι Νεμειήτεο Λέοντος Θειαντὶς κούρη φορέουσ' *ἐριλαμπέτιν αἴγλην, pro quo in v. 113., Ἦν δέ γε δῖα θέα *Ὑπεριονὶς ἐν σταχύεσσιν Ἀστραίης κούρης εὐώπιδος αὐγάζηται: v. 527., Αὕτως δ' ἐλαρινοῖσιν ἐν ἰχθύσιν ἐστὶ φερίστη Γειοπόνοις Θειαντὶς ὅτ' ὄμπνια ἔργα πέλωνται Δηοῦς *εὐωδεινόος εὐστεφέος τ' Ἰοβάκχου, ubi legendum videtur, Δηοῦς εὐώδινος ἐϋστεφέος τ' Ἰοβάκχου, ut in Nonno, quem citat Noster, εὐώδινος θαλάσσης, pro Fœcundi maris: et v. 539., Οἷς κούρη Θειαντὶς ἐναίσιμα ἔργα προφαίνει. Sed et *Θειαντιὰς idem usurpavit v. 402., Εἰ δὲ Ζηνὸς ἄνακτος ἢ ἀγνῆς Ἀφρογενείης Ἴχνια βαίνῃσιν *Θειαντιὰς *ἀγλαόφοιτος. Etiam *Θειαντίνη, ut in v. 191., Εἴ κεν συμφορέηται ἀγαυῇ Θειαντῖνι, ubi leg. ἀγαυὴ Θειαντίνη, et v. 270., Θηλυτέρῃσι δὲ πάντα κακώτερα φαίνεται ἄστρα Ὅσσα διασκίχῃσιν ἀγαυὴ Θειαντίνη, et v. 595., εἰ δέ κεν ἄστρον Ὑδροχόον δύῃσιν ἀγαυὴ Θειαντίνη. Plura autem de Philolao vide ap. Bentl. Diss. de Phalar. p. 87=201. ed. Lips., Wyttenb. in Plat. Phædon. p. 130., Kiessling. ad Jamblich. de Pythag. V. s. 104. p. 222. s. 148. p. 310. et s. 199. p. 406. Ceterum quod Lydus dixit de decade Παντέλεια, et de monade Ἄπολλων appellata, id firmari potest ex Incerto Auctore apud Jo. Stobæi Eclog. p. 22. ed. Heeren., Πυθαγόρας πλείστῃ σπουδῇ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς ἐχρήσατο, τάς τε τῶν ζώων γενέσεις ἀνῆγεν εἰς ἀριθμοὺς, καὶ τῶν ἀστέρων τὰς περιόδους. Ἔτι δὲ τοῖς θεοῖς ἀπεικάζων ἐπωνόμαζεν, ὡς *ΑΠΟΛΛΩΝΑ μὲν τὴν μονάδα οὖσαν, *ΑΡΤΕΜΙΝ δὲ τὴν δυάδα, τὴν δὲ ἑξάδα *ΓΑΜΟΝ καὶ *ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ, τὴν δὲ ἑβδομάδα καὶ *ΚΑΙΡΟΝ καὶ *ΑΘΗΝΑΝ. ΑΣΦΑΛΙΟΝ δὲ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ τὴν ὀγδοάδα, καὶ τὴν δεκάδα *ΠΑΝΤΕΛΕΙΑΝ. "Neptuni Asphalii nomen explicat Plut. in Theseo Opp. i. p. 17. (Vol. i. p. 75. ed. Reisk.), Καὶ γὰρ Ποσειδῶνα ταῖς ὀγδόαις τιμῶσιν· ἡ γὰρ ὀγδοὰς, κύβος ἀπ' ἀρτίου πρῶτος οὖσα, καὶ τοῦ πρώτου τετραγώνου διπλασία, τὸ μόνιμον καὶ δυσκίνητον οἰκεῖον ἔχει τῆς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως, ὃν Ἀσφάλιον καὶ Γαιήοχον προσονομάζομεν. Emendandus hinc Anatolius in Theol. Arithm. p. 56., qui ἡ ὀγδοὰς, inquit, *ΑΣΦΑΛΕΙΑ καλεῖται, quod recepit quoque Meurs. in Denar. Pyth., sed leg. Ἀσφάλιος, nempe Neptunus." Heeren. Quod vero Lydus de heptade Ἀμήτωρ dicta tradidit, id alibi non legitur. Idem Lydus p. 16., Ὀρφεὺς δὲ τὸν ἕνα ἀριθμὸν *ΑΓΥΙΕΑ καλεῖ, τουτέστιν ἀμερῆ, οὐδὲν γὰρ τῶν μερῶν τοῦ ἀριθμοῦ περὶ αὐτὸν, οὐχ ἡμιόλιον, οὐκ ἐπίτριτον, τέλειος ἐπεὶ ὅλος, διαφέρει δὲ μονὰς ἑνὸς, ἢ διαφέρει ἀρχέτυπον εἰκόνος· παράδειγμα μὲν γὰρ ἡ μονὰς, μίμημα δὲ μονάδος ἕν. Quod hic tradit Lydus, an alibi legatur, dubitamus. Ἀγνιεὺς enim, teste Nicomacho apud Photium, cujus verba citavit Meurs. l. c. p. 66. a., ἡ *ἑνὰς Pythagoricis, Orphei sectatoribus, appellabatur. Idem Lydus p. 18., Μεγίστη δὲ ἡ τῆς τριάδος καὶ κατ' αἴσθησιν δύναμις, ὁ γὰρ κατ' αὐτὴν ἀριθμὸς τοῖς γενητοῖς ἐπιδέδωκε γένεσιν, αὔξησιν, τροφὴν, καὶ οὐχ ἁπλῶς εἴρηται, Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, (Hom. Il. O. v. 189.)· τριῶν ὄντων καὶ αὐτῶν τῶν οὐρανίων σωμάτων, τοῦ τε αἰθερώδους, *ἀστρώδους τε, καὶ λιθώδους· Καὶ τῶν περιττῶν ἀριθμῶν ἀρχὴ ἡ τριὰς, ὅθεν καὶ ἰδικὸς ἀριθμὸς ὁ τρία καλεῖται, μερισμὸν ἢ διαίρεσιν οὐκ ἐπιδεχόμενος· ὅτι πάντων ἄρχει τῶν ἀριθμῶν ἡ τριὰς, ὡς ἀρχὴ τυγχάνουσα τῶν περιττῶν πάντων, πληρούντων καὶ μηδέποτε λειπομένων. Καὶ τρεῖς πρῶται κατ' Ὀρφέα ἐξεβλάστησαν ἀρχαὶ, νὺξ, καὶ γῆ, καὶ οὐρανός. Et p. 25., Καὶ ἄλλος φησὶν· Ὁ ξ ἀριθμὸς *ψυχογονικός ἐστιν ἀπὸ ἑξάδος *ἐπιπεδούμενος τῇ τοῦ παντὸς σφαίρᾳ, καὶ τὰ ἐναντία δὲ κατακεράννυσιν, εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν ἄγει, ἔπειτα δὲ ὑγείαν μὲν ἐμποιῶν τοῖς σώμασι, συμφωνίαν δὲ ἐν λύρᾳ καὶ μουσικῇ, καὶ ἀρετὴν ἐν ψυχῇ, καὶ ἐν πόλει εὐθηνίαν, ἔν τε τῷ παντὶ πρόνοιαν. (Locus hic sumtus esse videtur ex Philolao de Numeris Pythag.) Ὅθεν καὶ Ὀρφεὺς περὶ ἑξάδος ταῦτα φησί· Ἴλαθι εὐδεμ' ἀριθμὲ, πάτερ μακάρων τε καὶ ἀνδρῶν, ita scripsit Schowius pro vitioso πάτερ μακαρίων, πάτερ ἀνδρῶν, quod ambo codices exhibent: huc refer Proclum in libro Θεολογούμενα Ἀριθμητικὰ p. 37. fin., Τὴν ἑξάδα *ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΝ προσηγόρευον οἱ *Πυθαγορικοὶ κατακολουθοῦντες Ὀρφεῖ: vide Meurs. l. c. p. 49. c. Hinc autem haud parum constat Orpheum præter libros a Suida enumeratos et Περὶ Ἀριθμῶν scripsisse. Tali ex libello depromtus esse videtur locus (Fragm. xxxvi. p. 493. ed. Hermann.) ad quem respexit Proclus ad Hesiodi Dies p. 168. b. fin., Καὶ ὁ μὴν ἐν αὐτῇ (τῇ ἀρχῇ, primo mensis die) παρ' Ὀρφεῖ προσαγορεύεται *ΜΟΝΟΚΕΡΩΣ *ΜΟΣΧΟΣ· ἁπλῶς μὲν γὰρ ὁ μὴν ὡς γενέσεως ἐργάτης λέγεται βοῦς, ὡς δὲ πρώτην ἔχων τότε τῆς οἰκείας οὐσίας τὴν ἔκφασιν (leg. ἔκφυσιν), μόσχος, καὶ διὰ τὸ μοναδικὸν, μονόκερως: et Jo. Protospatharius ibid. p. 182. b. med., Ὁ δὲ μὴν παρ' Ὀρφεῖ μόσχος μονόκερως ὀνομάζεται, καὶ μόσχος μὲν, ὡς πρώτην ἔχων τότε τῇ νέᾳ τὴν ἔκφυσιν, μονόκερως δὲ διὰ τὸ μοναδικὸν αὐτοῦ. Sed, cum uterque scriptor de Hesiodi Diebus loquitur, suspicio inde oritur eos hæc ex Orphei Diebus exscripsisse, ut putabat Car. Gotthold. Lenz., Comment. de Fragmentis Orphicis ad Astronomiam et Agrorum Culturam spectantibus Goett. 1789. 12., qui, his ejusdem Orphei versibus ex Jo. Tzetza ad Hesiodi Dies p. 170. b. allatis, Πρῶτον μὲν πρώτῳ ἐνὶ ἤματι φαίνεται Ἄρης, Μήνη δ' εἰς τ' Ἄρην ἐπιτέλλεται· ἴσχεο δ' ἔργων. Τὴν δὲ γὰρ ἐξανύσασα φύσιν δίκερων ἀναφαίνει. Αὐτὰρ ἐπὴν τρίτον ἦμαρ ἀπόπροθεν ἠελίοιο, Πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυτοσπόρου αἰτίη ἀλκῆς. Τετράδι δ' αὐξομένη πολυφεγγέα λαμπάδα τείνει, p. 30. scribit:—" Recte Gesner. h. l. difficultatem movit, an et cur primus uniuscujusque mensis dies Marti assignetur, incertus. Scaliger Emend. Temp. L. i. p. 10., qui eandem sensit, conjectura Orpheo suppetias ferre studuit, Πρῶτα μὲν εἰ πρώτῳ ἐνὶ ἤματι φαίνεται Ἄρης, Μήνη δ' ἐς τ' Ἄρην κ. τ. λ., quæ ita Prolegg. p. 47. interpretatur, Si neomenia κατὰ σελήνην inciderit in diem Martis, i. e. feriam tertiam, abstinendum ab opere. Cui quo minus concedam, hac una ratione me impediri fateor, quod mihi Orpheus universe unius cujuslibet mensis

dies triginta deinceps enumerasse, nulla ejus, quod neomenia in hunc illumve diem inciderit, ratione habita, videtur." Potest alicui forte Ἄρης corruptum videri, inprimis cum ed. Trinc. ἄρσως ostendat, voc. monstrum, quod in μόσχος transmutandum dixeris. Primus enim mensis dies Orpheo μόσχος dictus. Sed vel sic in v. 2., Μήνη δ' εἰς τ' Ἄρην (ed. Tr. ὥστ' ἄρρεῖν) ἐπιτέλλεται, hæremus. Desiderabam tamen h. l. mensis incipientis epitheton, inductus auctoritate Procli (l. c.) V. 3. ed. Tr. (et Noster Poes. Philos. p. 96.) rectius, Τὴν δὲ *παρεξανύσασα. Scaliger versum ita constituit, Τὸν δὲ (Ἄρην) παρεξανύσασα φύσιν δίκερων ἀναφαίνει, i. Martem vero ubi Luna superavit, naturam bicornem ostendit, seu, Se δίκερων conspiciendam præbet. V. 4. s. ex Scal. conjectura, Αὐτὰρ ἐπὶ τρίτον ἦμαρ ἀποπροθεν ἠελίοιο Πᾶσιν ε. φ. α. ἀ., Tertio die Luna jam a sole recedere incipit." At, ut hæc omnia, notante Hermanno, pertinent ad Maximum Περὶ Καταρχῶν, sic illa, Μονόκερως μόσχος, quominus ad deperditam quandam ejusdem libelli partem referamus, aut ad Orphei Thracii, vel si magis placeat Lenzii (p. 6—8.) sententia, ad Alexandrini poetæ, sub Orphei nomine latentis, carmen de Agrorum Cultu, prohibet, quod neque in Maximi versibus, in Fabricii Biblioth. Gr. T. viii. p. 414 =48. ed. pr. editis, neque in Fragmentis Orphicis ad agrorum culturam pertinentibus, quæ Lenzius diligenter et docte collegit atque illustravit, mysticæ illius theologiæ de numerorum potestatibus, ut μονόκερως μόσχος de primo mensis die, κλαδοῦχος de decade, et ἀγυιεὺς de monade, vestigia appareant. Atque hac una de causa rectissime dubitabat Lenz. p. 32., "an vocabula Orphica, quæ ex Epigene apud Clem. Alex. Strom. v. (p. 244=673.) profert Eschenbach. p. 7. ex his ipsis, quæ tractavit, Ἔργοις καὶ Ἡμέραις excerpta sint, id quod argumenti affinitas suadere videatur." Locus est:—Οὐχὶ καὶ Ἐπιγένης ἐν τῷ Περὶ τῆς Ὀρφέως Ποιήσεως, τὰ ἰδιάζοντα παρ' Ὀρφεῖ ἐκτιθέμενος, φησί; *ΚΕΡΚΙΣΙ *ΚΑΜΠΥΛΟΧΡΩΣΙ, τοῖς ἀρότροις μηνύεσθαι· *ΣΤΗΜΟΣΙ δὲ τοῖς αὔλαξι· *ΜΙΤΟΝ δὲ τὸ σπέρμα ἀλληγορεῖσθαι· καὶ *ΔΑΚΡΥΑ Διὸς τὸν ὄμβρον δηλοῦν· *ΜΟΙΡΑΣ τε αὖ, τὰ μέρη τῆς σελήνης, τριακάδα[1] καὶ πεντηκαιδεκάτην καὶ νουμηνίαν· διὸ καὶ *ΛΕΥΚΟΣΤΟΛΟΥΣ αὐτὰς καλεῖν τὸν Ὀρφέα, φωτὸς οὔσας μέρη. Πάλιν, *ΑΝΘΙΟΝ μὲν, τὸ ἔαρ, διὰ τὴν φύσιν· *ΑΡΓΙΔΑ δὲ, τὴν νύκτα, διὰ τὴν ἀνάπαυσιν· καὶ *ΓΟΡΓΟΝΙΟΝ τὴν σελήνην, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ πρόσωπον· *ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ τε, τὸν καιρὸν, καθ' ὃν δεῖ σπείρειν, λέγεσθαι παρὰ τῷ θεολόγῳ. Τοιαῦτα καὶ οἱ *Πυθαγόρειοι (vox contra analogiam formata, scribe vel Πυθαγορικοὶ, vel Πυθαγόρειοι, Schæf. in Mss. citat Thom. M. p. 766., Toup. Emendd. ii. p. 124., et Kœn. ad Gregor. Cor. p. 27.) ᾐνίσσοντο. ΦΕΡΣΕΦΟΝΗΣ μὲν *ΚΥΝΑΣ τοὺς πλανήτας· ΚΡΟΝΟΥ δὲ *ΔΑΚΡΥΟΝ, τὴν θάλασσαν ἀλληγοροῦντες· καὶ μυρία ἐπὶ μυρίοις εὕροιμεν ἂν ὑπό τε φιλοσόφων, ὑπό τε ποιητῶν αἰνιγματωδῶς εἰρημένα. "Quæ omnia poterant sane in Opp. atque Diebus occurrere, sed dubitem tamen, an inde ducta sint, cum in iis quidem, quæ supersunt, fragmentis nec vola nec vestigium harum formularum Orphicarum deprehendatur. Forte locus potius his ῥήσεσιν in Orphei Onomastico erat, licet in eo deorum tantum nomina comprehensa fuisse Eschenbach. existimet." Lenz. l. c.] "ΜΕΣΟΚΡΑΝΟΝ, ου, τὸ, Media capitis seu "cranii pars, Vertex. Scribit enim J. Poll. ii. (39.) "τὸ ἔγκοιλον τοῦ κρανίου vocari κορυφὴν, quod et "μεσόκρανον nominari in Orphicis carminibus." H. St. Thes. Ind. [Pro ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ὀνομάζεται μέτροις Scberi et Jungerm. Mss. habent, τινὲς ὠνόμασιν. Proclus in Tim. L. v. p. 293. 21., Τὴν ἕνωσιν καὶ συμπλοκὴν τῶν δυνάμεων ἀδιαίρετον—εἰώθασι *ΓΑΜΟΝ οἱ θεολόγοι προσαγορεύειν—καθ' ἃ φησιν ὁ θεολόγος. ΠΡΩΤΗΝ γὰρ *ΝΥΜΦΙΝ ἀποκαλεῖ τὴν γῆν, καὶ ΠΡΩΤΙΣΤΟΝ ΓΑΜΟΝ τὴν ἕνωσιν αὐτῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν κ. τ. λ. Idem ibid. L. i. p. 35. 27., Οἱ θεολόγοι τὴν ἡλιακὴν πρόνοιαν καὶ εἰς τὰ θνητὰ διὰ τῶν *ΔΑΚΡΥΩΝ (allegoriam fabulæ Phaethontis persequitur) σημαίνουσι· Δάκρυα μὲν σέθεν ἐστὶ πολυλήτων γένος ἀνδρῶν. Tzetzes ad Lycophr. v. 523.: Κοιράνῳ *ψευδωμότῃ·—κακῶς εἶπε κοιράνῳ, ὀφείλων εἰπεῖν τυράννῳ, ἢ βασιλεῖ· κοίρανος γὰρ ὁ διατάκτωρ λέγεται. Τύραννος δὲ, ὁ βιαίως μοναρχήσας. Βασιλεὺς δὲ, ὁ *ἐννόμως καὶ δικαίως κρατῶν. Δείκνυσι δὲ καὶ Ὀρφεὺς τὴν τούτων διαφορὰν, οὕτωσὶ λέγων ἐν ταῖς *Δωδεκαετηρίσιν· Ἔσται δ' αὖ τὶς ("pro αὖτις Vitt. 2 et 3. cum Seb." Müller, αὖτις edidit Hermann. ad Orph. Fragmm. p. 493.) ἀνὴρ, ἢ ΚΟΙΡΑΝΟΣ, ἠὲ ΤΥΡΑΝΝΟΣ, Ἢ ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ὃς τῆμος ἐς οὐρανὸν ἵξεται αἰπύν. Judice Hermanno hi versus Maximi sunt ex ea parte carminis, quæ periit. "Scaliger Emend. Temp. Prolegg. p. 5. apotelesma cujusdam genethliaci esse censet, consulti super genesi alicujus, quem regem aut dynastam cet. fore respondet. V. 2. qui aliquando in cœlum elevabitur, i. e. quem fortuna ad summum fastigium evehet. Maneth. iii. 67., Ἑξαπίνης δ' ἔσφηλεν, ἐς οὐρανὸν αἰπὺν ἀείρας, Δειλαίους φῶτας ποτὶ Τάρταρον ἠερόεντα. Ceterum antiquiore ævo promiscuus erat vocum τύραννος, βασιλεὺς etc. usus." Lenz. l. c. p. 37.] "ΔΡΥ- "ΚΑΡΠΑ, τὰ, eadem quæ ἀκρόδρυα, i. e. οἱ τῆς "*τροφοφόρου δρυὸς καρποί. Intellige autem δρυὸς "nomine non quercum solum, sed alias etiam in "genere arbores fructuosas. Eustath." H. St. Thes. Ind. [Locus est, ad Il. Ω. p. 773. 48.: Μῆλα δὲ, ἀκρόδρυα λέγει ἐκ μέρους, ἤτοι ἐξ ἑνὸς καρποῦ τοῦ μήλου τοῦ καλοῦ καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀγλαοῦ· καθὰ καὶ ἀκρόδρυα καὶ δρύκαρπα, ἐξ ἑνὸς δένδρου τῆς παλαιγόνου τροφοφόρου δρυός. Idem ad Od. K. p. 1652. 16.: Δρυμὰ δὲ καὶ ὕλη, ταυτὰ ἐκ παραλλήλου. Ἔστι δὲ δρυμὰ ἡ *συνδενδρία, ὡς ἀπὸ δρυὸς, ὅθεν καὶ δρυοκολάπτης, ὁ πᾶν ξύλον κολάπτων, καὶ δρύκαρπα, οὐ τὰ ἐκ δρυὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἑτέρων δένδρων: et ad Od. M. p. 1726. 4.: Ὅτι δὲ τίμιον ἡ δρῦς ἦν ποτε ὡς παλαιά τις ἀνθρώπων τιθήνη, ἐκ πολλῶν δῆλον, ὧν τινα καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα εἴρηται. Δρῦς τε γὰρ ἐκεῖθεν, ἅπαν ξύλον ὡς ἀπὸ μέρους ἀξίου λόγου, καὶ δρύκαρπα, οἱ τῶν ξύλων καρποί. Vide infra Ἀκρόδρυα. Respicitur ad Lycophr. v. 83., Φηγὸν δὲ, καὶ δρύκαρπα, καὶ γλυκὺν βότρυν Φάλαι τε καὶ δελφῖνες, αἵ τ', ἐκ' ἀρσένων, Φέρβοντο φῶκαι, λέστρα *θουρῶσαι βροτῶν, ubi Tzetzes: Δρύκαρπα· πᾶσαν ὀπώραν, ὡς πού φησιν ἐν ταῖς Δωδεκαετηρίσιν Ὀρφεύς· Βάλλειν ἔρνεά τε πάν-

[1] De die τριακὰς dicto plurima jam supra diximus, sed panca quædam hoc loco dicenda restant. "Græci dicunt simpliciter ἡ τριακὰς, nunquam, quod meminerim, ἡ τριακὰς ἡμέρα." Schæf. ad Gregor. Cor. p. 498. Plene sic dixisse videtur Jo. Lydus de Mens. p. 7., Ἐπὶ δὲ Ῥωμύλου ὁρίζεται (ὁ ἐνιαυτὸς) δεκαμηνιαῖος, τῶν μὲν ὑπὲρ τριετάτης ἡμέρας πολλῷ, τῶν δὲ ἐλαττονας λαχόντων μηδὲν οὕτω γὰρ ἀπὸ τῆς ἡλίου κινήσεως ἐφυσιολογεῖτο αὐτοῖς τὸ τοῦ χρόνου διάστημα. "Legendum, τῶν μὲν ὑπὲρ τριακάδος ἡ." Schow. Sed forte ex Schæferi canone tutius reposueris, τριακοστῆς, quod facilius quam τριακάδος in τριετάτης librariorum incuria transire potuit. Hesych. Τριακάς· ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνός. J. Poll. viii. 146., Προθέσεις, ἐκφοραὶ, τρίτα, ἔντατα, τριακάδες, ἀναγίσματα, χοαὶ, τὰ νενομισμένα: iii. 102., Προθέσεις, ἐκφοραὶ, ἔντατα, τριακάδες, γενέσια, νεκύσια: i. 66., Ἰδίως (δὲ, addendum ex Jungerm. Mss.) παρ' Ἀθηναίοις καλοῦνται τριακάδες ἐπὶ τῶν τετελευτηκότων. "Est et proverbium, *Τὰς ἐν ᾅδου τριακάδας, quod Erasmus (Chil. ii. Cent. ix. Adag. 89. p. 599.) vertit, Qui apud Inferos sunt terniones. Verum hoc adagium male vertisse, male cepisse Desiderium ait Lipsius ad Lib. de Constantia i. 19., ubi ipse sic reddit, Tricesimas quæ in Orco." Jungermann. Suidas: Τὰς ἐν ᾅδου τριακάδας· ἐπὶ τῶν περιέργων, καὶ τὰ ἀποκεκρυμμένα ζητούντων γινώσκειν. "Vat. Prov. iv. 16." G. Wakef. in Mss. "Tricesimus cujusque mensis dies non tantum Diis Manibus, sed et Diis inferis sacer erat, atque appellabatur Τριακὰς, vel Τριακάδας, uti discimus ab Harpocr. v. Τριακὰς, quem eleganter et, ut putamus, vere emendat T. Hemsterh. (l. c.), Τοῖς τετελευτηκόσιν ἦγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα (i. e. ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνὸς) διὰ τὴν Ἑκάτην. Igitur, quum jam haberetur judicium de vindicanda nece cæsi, solemne jusjurandum præstabatur illo die, qui et Manibus defuncti et Eumenidibus cum reliquis Inferis erat sacer. Atque has τριακάδας Orator (contra Aristocr. p. 642. 19. Reisk.) vocat τὰς ἡμέρας, als προσήκει, euphemismo simili aliis, quos in ejusmodi argumento memorat J. Poll. viii. 25., Εἴποις δ' ἂν καὶ φιλόδικόν τινα, καὶ ἔνδικον, οὐ μόνον ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ ἡμέραν, ἐν ᾗ δικάζουσι· τὸ γὰρ ἄδικον εἰπεῖν, ἐν ᾗ μὴ δικάζουσι, βιαιότερον. Quanto βιαιότερον faisset, si ipsas τριακάδας Demosth. memorasset? Atque hanc, quam conjectura ducti facimus, interpretationem, æquis rerum arbitris placituram speramus." Jo. Luzac. Exercitt. Acad. Spec. iii. p. 175., a Schæf. in Mss. citatus.

τα, τά τε δρυὸς ἄκρα. "Vitt. 2. et 3. Βάλλειν ἐννέα πάντας τά τε δρυὸς λέγεται. Vit. 1. et Ciz. Βάλλειν ἔρνεά τε πάντα, τά τε δρυὸς, omisso cum Sebast. λέγεται. Phavor. ad Δρύκαρπα sic, Πᾶσαν ὀπώραν λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, λέγεται δὲ καὶ τὰ δρυὸς ἄκρα, ἤγουν ἀκρόδρυα. Forsan exciderunt ultima, ἤγουν ἀκρόδρυα, e scholiis Tzetzarum. Thryllit. ut versus quodammodo sibi constet, ita legit, Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται." Müller. Has difficultates tollit Maximi carmen, ubi v. 490. legitur, ut in Tzetzæ legi debet scholiis, Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται. Imo Tzetzes ipse sic ex Orpheo versum affert in Chil. iv. 128. "Λέγεσθαι apud Tzetzen rectum est, et convenit cum βάλλειν," inquit Gesner. Imo sensus flagitat λέγονται, quod a nominativo τὰ pendet, cum βάλλειν ad præcedentia referendum sit; in Maximo enim sic legitur, Ἀστραίη κούρη δὲ πέλει πρὸς ἅπαντα φερίστη Σπέρματα, καὶ δὲ φυτοῖσιν * ἐναίσιον, ἔν τε βόθροισιν Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται, ubi pro ἐναίσιον lege ἐναίσιμος, ut in v. 518., Αὔτως δ' αἰγοκερῶα διαστείχουσα σελήνη Μήλοισιν σύμπασιν ἐναίσιμος ἠδὲ φερίστη, Εἶκεν ἄγοις ἑτέρην χώρην * ἐριαχθέα ποίμνην. Quod vero ad Phavorini locum attinet, verba, ἤγουν ἀκρόδρυα, eum non in Tzetzæ scholiorum exemplari, quo usus erat, reperisse, sed ipsum ex suo addidisse, valde ei probabile videbitur, qui bene secum reputarit quæ scripsit Noster supra p. 23. a., quæque nos notavimus paulo ante p. 22. not. 5. de similibus Phavorini interpolationibus. "Hoc versu," ait Gesner., "non tam δρύκαρπα, nomen, quam ἀκρόδρυα declarari, attendentibus apertum est." Mirum sane est, viros doctos, in quibus est et Wesseling. Probab. xvii. p. 136., nihil in hoc versu suspectum habuisse, cum ex Tzetzæ verbis haud parum constet ipsum aliam reperisse lectionem, atque eam, quæ hodie in ejus Scholiis reperitur: Δρύκαρπα· πᾶσαν ὀπώραν, ὥς που φησιν ἐν ταῖς Δωδεκαετηρίσιν Ὀρφεύς· Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται. Si, ut ex Tzetzæ verbis recte colligi potest, Orpheus eandem cum Lycophrone dictionem usurpasset, Tzetzes in ejus Libro proculdubio non legerat τά τε δρυὸς ἄκρα, sed τά τε δρύκαρπα, vel potius * δρυόκαρπα. Sed audiamus Lenz. l. c. p. 21.: "Tzetz. Chil. iv. 128., Μέμνηται ταύτης (τῆς Ἐριγόνης) καὶ Ὀρφεὺς ἐν Γεωργίᾳ γράφων· Ἀστραίη κούρη δὲ πέλει πρὸς ἅπαντα φερίστη Σπέρματα, καὶ δὲ φυτοῖσιν ἐναίσιμος (Maxim. ἐναίσιον), ἔν τε βόθροισι (vulgo prima syllaba in βόθρος intenditur, cf. H. P. v. 58. Od. K. v. 517., malim igitur, ἐν δέ τε βόθροις) Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται, Οἴνας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ στυγέει περίαλλα (Maxim. περὶ ἄλλα, vide Hermann. de Hiatu ad Orphei calcem p. 749.) Ἰκαρίου κούρη ληνοὺς (Maxim. ἑλινοῦς), Μνωομένη ὅσα λύγρα Διωνύσοιο ἔκητι Ἀκταῖοι μήσαντο, μέθῃ δεδμημένοι αἰνῇ, Ἰκάριον, καί μιν (Max. μὴν) στυφελαῖς κορύνῃσι δάιξαν (Max. σταφελαῖς κορύναις ἐδάιξαν), Σφαλλόμενοι δώροισι * χοροιμανέοιο Βάκχοιο. Respexit Orphei locum Tzetzes, ad Hesiodi Opp. 570. p. 130. b. Vers. 9., metrum jugulatur, sed salutem affert lectio Steph. Poes. Philos. (p. 97.) χοροιμανέοιο Ἰάκχου. (Idem Steph. in notis ibid. p. 219. rescribit * χοροιμανέοντος.) Nec spernenda est lectio Max. v. 496., χοροιμαινέος (in ed. 1729., qua utimur, est χοροιμανέως) Ἰοβάκχου. (Vide Hermanni Diss. de Productionibus ob Cæsuram, ad Orphei calcem p. 703. et 715.) Bacchus χοροιμανὴς i. τερπόμενος χοροῖς, qui choreas amat, Μανία in compositis nimium alicujus rei studium innuit, Chrysippo apud Athen. xi. p. 464. multis exemplis confirmante. Cf. Toup. Opusc. in Suid. P. ii. p. 7. s. Lips., Beck. Aristoph. Av. v. 1096. (Orphei Hymn. lii=li. de Τριετηρικῷ, Ὦμάδιε, σκηπτοῦχε, χοροιμανὲς, ἡγέτα κώμων, Βακχεύων ἁγίας τριετηρίδας ἀμφὶ γαληνάς.) Vers. 3. singulatim a Tzetz. ad Lycophr. 83. laudatur: Δρύκαρπα· πᾶσαν ὀπώραν, ὥς που φησὶν ἐν ταῖς Δωδεκαετηρίσιν Ὀρφεύς· Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τὰ δὲ (imo in omnibus Codd. τά τε) δρυὸς ἄκρα λέγεσθαι. Quod Tzetza h. v. e Dodecæteride laudat, Eschenbachium p. 167. impulisse videtur, ut totum fragmentum Δωδεκαετηρίσι vindicaret. Sed fides Tzetzæ habenda, qui l. l. totam sectionem ex Orphei Γεωργίᾳ attulit, ac potuit facile unus ex his similisve versus in Dodecæteride iterum occurrere. Nam in alio verborum nexu ibi versum lectum esse, vel inde apparere videtur, quod δρυὸς ἄκρα λέγεσθαι, non λέγονται, inde excitatur. (Mss. ibi præbere λέγεται, non λέγεσθαι, quæ Gesneri est emendatio, supra docuimus.) Sed in eo Tzetzes hallucinatus esse videri possit, quod voc. δρύκαρπα de omnis generis fructibus Lycophroni dictum exemplo Orphei illustravit, in quo tamen non δρύκαρπα, sed δρυὸς ἄκρα occurrunt. Cf. Gesner. Fr. p. 397. Invenerat autem forsan in libro suo, Τὰ δὲ (imo Τά τε) δρυόκαρπα λέγεσθαι. Cum tamen in Orphei Ἔργοις (et Maximi Carmine) idem versus δρυὸς ἄκρα præ se ferat, mutari quidquam nolim, sed Tzetzam ad Lycoph. exemplo Orphei usum esse censeo, ut vim τοῦ δρῦς declararet. Np. in δρύκαρπα, eodem modo ut in δρυὸς ἄκρα, omne genus arborum sub voc. δρῦς contineri. Δρυὸς ἄκρα i. q. vulgare ἀκρόδρυα. Etym. M. v. Δρῦνος: Ἐκάλουν ἀκρόδρυα οὐ μόνον βαλάνους, ἀλλὰ παντὸς φυτοῦ καρπὸν εὐώδιμον. Cf. Albert. ad Hes. h. v. Spanh. ad Callim. Del. v. 83. Scilicet ὀπώρα et ἀκρόδρυα antiquioribus promiscue dicta, serioribus R. R. scriptoribus ὀπώρα, Poma, ἀκρόδρυα, Nuces s. fructus putamen lignosum habentes vocantur: v. Niclas. ad Geopon. x. 74. 1." Vide eund. Lenz. de Personati Orphei Ἔργοις καὶ Ἡμέραις, in Commentt. Philolog., editis a G. A. Ruperti et H. Schlichthorst Vol. i. Bremæ 1794. 12. p. 107., ubi p. 133. scribit:—"Traxisse videtur mensis principium epitheta μονύκερως μόσχος, (de quibus supra egimus,) a Luna, quam sibi μόσχοις vectam fingebant v. c. Dionys. Hymn. in Apoll. 21—3. in Brunckii Anal. ii. 254., Γλαυκὰ δὲ πάροιθε σελάνα Χορὸν * Ὦριον ἀγεμονεύει, Λευκῶν ὑπὸ σύρμασι μόσχων. Meminit etiam ταυροπόλιο σελήνης Tzetzes Antehom. v. 201." "Luna bigis vecta apud Callim. H. in Dian. v. 140. sq. Juvencis vehitur apud Auson. Epist. v. 3., Tertia fissipedes renovavit Luna juvencas. Fulgentius Mythol. L. i. p. 24. ed. Munk., Astrigeroque nitens diademate Luna bicornis Bullatum bijugis conscenderat æthera tauris, ubi vide Muncker." Jacobs. ad Anthol. T. ix. p. 250. "Adhæsisse Ἔργοις καὶ Ἡμέραις e probabili Eschenbachii p. 176—8. conjectura olim libellus Orphei videtur, * Ἀμοκοπία Suidæ dictus, depravata voce in * Ἀμνοκοπία mutanda, qui, cum de rei pecuariæ cura s. pastorali scientia præcepisse videatur, post Opp. et Dies locum utique habere potuit. Sed de his nihil cum fiducia pronunciare licet, cum præter titulum nulla libelli λείψανα adsint. Fuere olim, auctore Proclo ad Ἡμ. 828. p. 180. b., qui simili conjectura in calce Hesiodeorum Dierum carmen * Ὀρνιθομαντείαν inscriptum collocarent." Lenzii Commentatio p. 33. Teste eodem Suida Orpheus libros scripsit, quibus tituli fuerunt * Ἱεροστολικά· * Νεοτευκτικά· Περὶ Λίθων Γλυφῆς ἤτοι * Ὀγδοακονταλιθος ἐπιγράφεται· * Θυηπολικόν· * Ὡδυτικὰ ἢ * Ὡροσκοπικὰ, * ἐπικῶς (Olympiodor. Comment. Ms. in Phædonem apud Hermann. ad Orph. p. 509., Καὶ μὴν ἐν τοῖς * Ὀρφικοῖς ἐν τῷ μυθευομένῳ ὠῷ, τὰς τρεῖς ἐκφανῆναι μονάδας φησίν)· et * Καταζωστικόν. Porro idem Suidas: Ὀρφεύς· Κροτωνιάτης, ἐποποιὸς, ὃν Πεισιστράτῳ συνεῖναι τῷ τυράννῳ Ἀσκληπιάδης φησὶν ἐν τῷ ἕκτῳ βιβλίῳ τῶν Γραμματικῶν. * Δεκαετηρίαν, Ἀργοναυτικὰ, καὶ ἄλλα τινά. "Lambecius, Fabricio non obloquente, * Δωδεκαετηρίαν inde facit, intelligitque Dodecæteridem." Wesseling. Probab., c. xvii. p. 138. "Δωδεκατηρὶς, et Carmen Orphei Περὶ Σεισμῶν unice in astrologorum decretis et hariolationibus versantur. Similes hujus fariæ libelli, ut

* "Quid sit χόρος Ὦριος, non plane perspicio. An sic vocantur stellæ, quia tempora anni moderari et temperare putantur? An ὥριον pro ὡραῖον positum, pulchrum, fulgentem chorum significat? De Orione cogitavit Sneedorf.; sed hic est Ὠρίων, non Ὦριον. Nec video, quomodo verborum syntaxis ejusmodi interpretationem ferre possit." Jacobs. F. l. ἱερὸν pro Ὦριον.

Manethonis et aliorum, ad astrologiam judiciariam pertinentes, e schola Alexandr., tanquam ex equo Trojano, prodiere complures. Dodecæteris fuit genethliaca xii. annorum periodus, e qua, quæ hominis alicujus essent fata futura, tuto mathematici colligerent. Locus classicus est apud Censor. de Die Nat. xviii. 7. Cf. Scalig. Emend. Temp. 2. p. 100. ed. 1629." Lenz. l. c. p. 36. In transitu notare nobis liceat vocem * Λιβανομάννα, quæ legitur in titulo Hymni Orphici viii=vii. et xxii=xxi. et lxvi=lxv. Teste autem Suida Orpheus scripsit Φυσικὰ, ἃ Βροντίνου φασίν. Orphei Physicorum mentio facta est a Jamblicho, cujus ex libro deperdito de Anima excerpta quædam habet Jo. Stobæus Eclog. p. 868. ed. Heeren.: Ὥσπερ Ἀριστοτέλης μὲν παρὰ Ὀρφέως ἐν τοῖς Φυσικοῖς Ἐπεσί φησιν λέγεσθαι τὴν ψυχὴν ὡς εἰσιέναι ἐκ τοῦ ὅλου ἀναπνεόντων ἡμῶν φερομένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Ἔοικέ γε μὴν αὐτὸς ὁ Ὀρφεὺς χωρὶς ὑπολαμβάνειν εἶναι καὶ μίαν τὴν ψυχὴν, ἀφ' ἧς πολλὰς μὲν εἶναι διαιρέσεις, πολλὰς δὲ καὶ μέσας ἐπιπνοίας καθήκειν ἐπὶ τὰς μεριστὰς ψυχὰς ἀπὸ τῆς ὅλης ψυχῆς. " Extat Aristotelis locus de Anima i. 5., Opp. i. p. 485.: Τοῦτο δὲ πέπονθε, (nempe quod explicatio non omnem animæ naturam complectatur), καὶ ὁ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς καλουμένοις Ἔπεσι λόγος· φησὶ γὰρ τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ ὅλου εἰσιέναι, ἀναπνεόντων φερομένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Patet jam inde apud Stob. recte in marg. emendatum esse εἰσιέναι pro ὡς εἰσὶν, quod confirmatur quoque Cod. E. auctoritate." Heeren. Uterque locus Hermanni diligentiam effugisse videtur. Hermiæ Irrisio Gentilium Philosophorum p. 216. ed. Worth., Τὴν δὲ φύσιν ψυχῆς οἱ μὲν ἀθάνατόν φασιν, οἱ δὲ θνητὴν, οἱ δὲ πρὸς ὀλίγον ἐπιδιαμένουσαν, οἱ δὲ ἀποθηριοῦσιν αὐτὴν, οἱ δὲ εἰς ἀτόμους διαλύουσιν, οἱ δὲ τρὶς ἐνσωματοῦσιν, οἱ δὲ τρισχιλίων ἐτῶν περιόδους αὐτῇ ὁρίζουσιν· καὶ γὰρ εἰ (leg. οἱ) μηδὲ ἑκατὸν ἔτη ζῶντες, περὶ τρισχιλίων ἐτῶν μελλόντων ἀπαγγέλλονται. " Ms. οἱ δὲ τρεῖς ἐνσωματοῦσαν, (Edit. Basil. et prior Paris., τριοὶν σωματοῦσαν: posterior Ed. Paris., τρίτον σωματοῦσιν). Forte οἱ δὲ εἰς τρίτον, vel εἰς τρὶς ἐνσωματοῦσιν. Orphicorum opinio huic affinis. Animæ apud eum orant ut liceat εἰς κύκλον λῆξαι. Origenes non multum hinc abiit. Platonici omnes ψυχῆς ἀποκατάστασιν sanciunt." Gale. Respexit vir doctus ad Orphei locum, quem servavit Proclus in Tim. v. p. 330. 17., ubi de vita beata agitur: Ἧς καὶ οἱ παρ' Ὀρφεῖ τῷ Διονύσῳ καὶ τῇ Κόρῃ τελούμενοι τυχεῖν εὔχονται Κύκλου τ' ἂν λῆξαι καὶ ἀναπεῦσαι (lege cum Hermanno ad Fragm. xlv. p. 499., ἀναπνεῦσαι) κακότητος. Cf. Fragm. xxiv., p. 510. ex Olympiodori Comment. Ms. in Phædonem, Ὅτι παλαιὸς ὁ λόγος, Ὀρφικός τε καὶ Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀνάγων, καὶ τοῦτο κύκλῳ πολλάκις. Idem Hermannus, qui in Addendis ad Orphica Fragmm. p. xxv. post Heerenium Orphicis carminibus adnumerandos putat tredecim versus Hermeti [1] tributos apud Stobæum Ecl. Phys. i. 6. p. 174., notare debebat alios hos undecim versus, quos ex genere orationis et epithetis Deorum Orpheo recte vindicavit idem Heeren. ibid. p. 68.: Ἡρακλέος κραταιοῦ (κρατεροῦ, Grot.) ὃς γᾶν ἐκάθηρεν ἅπασαν, * Πετροβάτα τε θεοῦ Πανὸς νομίοιο * βρυάκτα, Θνατῶν τ' ἰατῆρος, Ἀσκληπιοῦ * ὡραιοδώτα, * Πρεσβίστας τε θεοῖς Ὑγιείας μειλιχοδώρου, Ναυσί τ' ἐν ὠκυπόροισι Διὸς κούρων * ἐπιφάντων, Κουρήτων θ' οἱ ματρὶ Διὸς Ῥέᾳ ἕντι πάρεδροι· Καὶ Χαρίτων μεμνᾶσθαι ἐν ἔργῳ παντὶ μέγιστον, Ἠδὲ Χρόνου παίδων Ὡρῶν ταὶ πάντα φύοντι, Νυμφῶν θ' ὡραιᾶν, τὰς νάματα καλά γ' ἔφερβον, Ὑμνέομες μάκαρας, Μοῦσαι Διὸς ἔκγονοι, (αἰὲν) Ἀφθίτοις ἀοιδαῖς. Ubi Heeren.:—" Πρεσβίστας, Honoratæ, sic Cod. V. pro πρεσβυς τας, Grot. Πρεσβύτατάς τε θεῶν, quod tamen non necessarium videtur; nil enim frequentius, quam unum Deum honorari dici inter ceteros." * Πρεσβίσταρος, unde contracte πρέσβιστος, pro πρεσβύταρος legitur in Nicandri Ther. 344., Ὡς ὁπόθ' οὐρανὸν ἔσχε Κρόνου

[1] " Codd. V. E. in marg. habent Ἑρμοῦ. Cod. A. περὶ εἱμαρμένης Ἑρμοῦ. Ex libro Hermetico versus hos desumtos esse, satis quoque quæ in iis continentur, produnt, insolitum tamen est, versus hic Hermeti tribui, cum reliqua ejus Λείψανα soluta oratione conscripta sint. Unde quis, ex Orphicis potius carminibus eos petitos esse, non male conjecerit. In Patric. Ed. non extant, ap. Cant. autem valde corrupti leguntur; neque Codd. omnia integra servarunt." Heeren. Fefellerat et Heeren. et Hermannum, ut videtur, quod versus illi extent in Brunckii Anal. T. iii. p. 4., qui eos Theoni Alexandr. ascripsit. " Hujus carminis v. 7. separatim legitur sub Theonis nomine in Planud. p. 125. St. 179. W. cum lemmate, Μονόστιχον εἰς τὴν ἑβδομάδα. Integrum in Append. p. 494. St. 3. W. In Stobæi Ecl. Phys. p. 135. ed. Grot. Quum illum versum singularem Br. exhibuisset in Anal. T. ii. p. 405., hæc in Lectt. p. 219. notavit:—' Integrum carmen, ex quo desumtus hic versus, edidit primum Aldus in Appendice primæ quam vulgavit editionis Anthologiæ, e Ms. Cod. ubi auctoris nomen non repererat. Planudi hoc debemus, quod sciamus id carmen Theonis esse. Repositum est infra T. iii. p. 4. In posterum autem versus hic, cui monachus titulum fecit, tanquam si solus per se epigramma constitueret, seorsim legendus non erit. Sic e Nicandri Ther. v. 741. excerpsit, et in libri i. caput εἰς Ὄφιν, tanquam absolutum Epigramma retulit; quem versum, ut Theognidis disticha duo, et alia quædam consulto omisi. Hic Theonis versus etiam omittendus erat, sed Planudis furtum serius deprehendi.' Br. Hoc quoque loco justo iniquius de Planude existimat cl. editor. Nam non hic primus hunc versum ex integro Theonis carmine excerpsit, sed eum sic scriptum invenit in Anth. Cephalæ (Vat. Cod. p. 442.) eodem lemmate instructum verbisque eodem ordine positis, Ζεὺς, Ἄρης, Παφίη, Μήνη, Κρόνος, Ἥλιος, Ἑρμῆς, quo ordine hæc nomina pronuntur etiam apud Maneth. v. 34.: quare mihi quidem non tam certum videtur, ut Brunckio, totum hoc carmen, quod exhibuit etiam J. Gronov. ad Maneth. i. p. 266. sq., [sed nesciens an editum], Theonis esse." Jacobs. ad Anthol. T. x. p. 196. Carmen autem ipsum sic edidit idem vir doctus nulla lectionum, quæ apud Stobæum reperiuntur, mentione facta:—Εἷς τοὺν ἐντὰ πλανήτας καὶ τὰς ἐν ἡμῖν δυνάμεις καὶ πάθη. Ἐντὰ (" pro ἐντὰ ap. Cant. corrupte, ἔπα, nec meliora habent Codd." Heeren.) πολυπλανήτες κατ' Ὀλύμπιον ἀστέρες οὐδὲν (" οὐδὲν vitiose Wechel. οὐδὸν antiquiores, quod reponendum esse sponte vidit Huetius, qui comparat βηλὸν θεσπέσιον Homeri et Catull. lxviii. 115., Pluribus ut cœli tereretur janua Divis," Jacobs. Οὐδὸν est in Stob. et J. Gronovii Apographo l. c.) Εἱλεῦνται καὶ τοῖσιν ἀεὶ κανονίζεται αἰὲν, (sic et J. Gronov., sed Stob. habet, μετὰ τοῖσιν ἀεὶ δ' ἑκυήσεται αἰών: Grotius, Εἱλεῦνται μετὰ τοῖσιν, ἀεὶ δ' ἑκυήσεται αἰὼν, i. e. Convolvitur ævum,) Νυκτιφανὴς Μήνη, στυγνὸς Κρόνος, Ἥλιος ἠδὺς (* " νυκτιφαὴς, vulg." Jacobs. sic et J. Gronov., " νυκτὶ φανὶς μήνην, ἥλιος ἠδὺς Cant. Codd. V. A. E. Νυκτιφανὴς μήνη νυκτὸς ἥλιος ἠδύς, post μήνη addendum esse στυγνὸς Κρόνος in marg. jam adnotaverat Cant. et edidit Grot." Heeren. habet et J. Gronov.), Παστοφόρος Παφίη, θρασὺς Ἄρης, εὔπτερος Ἑρμῆς (" leg. ap. Cant. πεστοφόρος Παφίη, θρασὶς Ἄρης, εὔσπερος Ἑρμῆς. Emendatam lectionem servarunt Codd. V. A. παστοφόρος, quæ thalamum affert, pronuba, vox lexicographis neglecta, idem quod γαμοστόλος in Orph. Hymn. liv. 8." Heeren. Imo παστοφόρος legitur suo loco in Nostri Thes. " Mercurius quare εὔσπορος, Fœcundus, vocatur obscurum est, maxime cum infra dicatur esse λόγος, explicandum inde fere videtur Aptus ad sermones serendos, Facundus, solenne Mercurii epitheton, Horat. Od. i. 4. 1." Heeren. Εὔσπορος habet et Grot. Lege, ut in Anthol. εὔπτερος, quod extat apud Jo. Gronov.), Καὶ Ζεὺς * ἀρχιγένεθλος, ἀφ' οὗ φύσις ἐβλάστησεν. Οἱ δ' αὐτοὶ μερόπων ἔλαχον γένος, (" his contigit, ut humanum genus regerent, doctam et elegantem lectionem ἔλαχον unde sumserit, non indicavit cl. editor, vulgo enim ἐλάουσι legitur, Huetius ἔλασαν corrigebat," Jacobs. Procul dubio sumsit ex Stobæo. In J. Gronov. est ἔλκουσ')· ἔστι δ' ἐν ἡμῖν Μήνη, Ζεὺς, Ἄρης, Παφίη, Κρόνος, Ἥλιος, Ἑρμῆς. Τοὔνεκ' (" Οὕνεκ' vulgo," Jacobs, τοὔνεκ' Stob. et Grot. οὕνεκ' J. Gronov.) ἀπ' αἰθερίου μεμερίσμεθα πνεύματος ἔλκειν Ἀάκρυ, γέλωτα, χολὴν (χόλον J. Gronov.), γένεσιν, λόγον, ὕπνον, ὄρεξιν. Ἀάκρυ μέν ἐστι Κρόνος· Ζεὺς δὲ, γένεσις (" Ζεὺς δὴ, vulgo," Jacobs, sicque J. Gronov., sed in Stob. et Grot. pejus ἡ γένεσις)· λόγος, Ἑρμῆς· Θυμὸς, Ἄρης· Μήνη δ' ἄρ', ὕπνος· Κυθέρεια δ', ὄρεξις· Ἥλιος δὲ, γέλως (τε γέλως Stob. Grot. et J. Gronov.)· τούτῳ γὰρ ἅπασα δικαίως Καὶ θνητὴ διάνοια γελᾷ, καὶ κόσμος ἀκείρων. " Referebatur vero ab Astrologis Saturni stella inter maleficas, Jovis vero et Veneris inter beneficas. Cf. Sext. Emp. adv. Math. v. 29.: Τῶν δὲ ἀστέρων ἑνίους μὲν ἀγαθοποιοὺς εἶναι λέγουσιν, ἑνίους δὲ κακοποιούς, τινὰς δὲ καὶ κοινούς· οἷον ἀγαθοποιοὺς μὲν τὸν τοῦ Διὸς καὶ τὸν τῆς Ἀφροδίτης, κακοποιοὺς δὲ τὸν τοῦ Ἄρεος καὶ Κρόνου· ἐπίκοινον δὲ τὸν τοῦ Ἑρμοῦ." Heeren. Vide quæ notavimus supra ad v. Ἀγαθοποιούς. Adde ex Jo. Diaconi Allegor. in Hesiodi Theog. p. 266. b.: Ταύτην δὴ τὴν Ἀστερίην ὁ Πέρσης λέγεται ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν εἰς δῶμα μέγα, παρόσον τῆς τῶν οὐρανίων σωμάτων δραστικῆς καὶ ἐνεργοῦς κινήσεως ἐξήρτηται τὰ ἀνθρώπινα πράγματα κατὰ τοὺς θύραθεν, καὶ ὑπ' αὐτῆς περαιοῦται τὰ ἡμέτερα, ὡς ἐκεῖνοί φασιν, ἀγαθοποιοὺς τῶν ἀστέρων εἰσάγοντες, καὶ κακοποιοὺς, καὶ σχηματισμοὺς αἰτιώμενοι, καὶ ἀποστάσεις, καὶ πλησιασμοὺς ἀστέρων, καὶ ἐξελιγμοὺς, καὶ προποδισμοὺς, καὶ ἀνακοδισμοὺς, καὶ ὅσα ἄλλα τῆς ἐκείνων ἐπιστήμης ἐστὶν * αἰτιολογήματα. Et Jo. Lydus p. 47.: Ὅτι οὐκ εἰσὶν ἀστέρες κακοποιοὶ, ἀλλὰ πάντες ἀγαθοί. Ἀλλ' ἐπεὶ καθ' ἁρμονίαν τὸ πᾶν συνίσταται, οἱ μὲν αὐτῶν εἰσὶ ξηροὶ, οἱ δὲ ὑγραίνουσιν, οἱ δὲ ἄλλο τι ἔχουσι πρὸς τὰς κράσεις αὐτῶν· τούνυν δοκοῦσι βλάπτειν κατὰ τὴν ἐνέργειαν, οὐ κατὰ τὴν πρόθεσιν, καὶ ὅτι τὰς ἀκράτους αὐτῶν ἐνίοτε δυνάμεις οὐχ ὑπομένοντα τὰ ἐν τῇ γῇ βλάπτονται, ὡς καὶ ὀφθαλμοὶ ὑπὸ σφοδρότητος φωτός. Cf. Jo. Diacon. l. c. Uterque scriptor ad eundem auctorem nescimus quem respexisse videtur.

πρεσβίστατον αἷμα. "Vulgatum *πρεσβύτατος* correxi e M. R. G. *αἷμα πρεσβίστατον* M. R. et superscriptum in G. *ἐντιμότατον αἷμα.* Supra *πρεσβίστατος υἱός.*" Schneider., quem et in Lex. h. v. vide. Nemo vero miretur fragmentum illud Dorica dialecto scriptum esse, cum in ceteris Orphicis nihil tale appareat: nam testatur Jamblichus Vit. Pythag. c. xxxiv. p. 477. ed. Kiessl., ex Metrodoro, *Κεχρῆσθαι τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ καὶ τὸν Ὀρφέα, πρεσβύτερον ὄντα τῶν ποιητῶν.* Quod autem supra diximus Orpheum et librum Περὶ Ἀριθμῶν scripsisse, id ei satis probabile videbitur, qui in eodem Jamblicho c. xxviii. p. 304. hæc legerit: *Πόθεν δὴ οὖν τὴν τοσαύτην εὐσέβειαν παρέλαβον, ῥητέον, ὡς τῆς* * *Πυθαγορικῆς κατ' ἀριθμὸν θεολογίας παράδειγμα ἐναργὲς ἔκειτό πως ἐν Ὀρφεῖ. Οὐκ ἔτι δὴ οὖν ἀμφίβολον γέγονε, τὸ τὰς ἀφορμὰς παρὰ Ὀρφέως λαβόντα συντάξαι τὸν περὶ θεῶν λόγον, ὃν καὶ Ἱερὸν διὰ τοῦτο ἐπέγραψεν, ὡς ἂν ἐκ τοῦ μυστικωτάτου ἀπηνθισμένον παρὰ Ὀρφεῖ τόπου, εἴτε ὄντως τοῦ ἀνδρὸς, ὡς οἱ πλεῖστοι λέγουσι, σύγγραμμά ἐστιν, εἴτε Τηλαύγους——. Δηλοῦται δὴ διὰ τοῦ Ἱεροῦ Λόγου τοῦτο ἢ Περὶ Θεῶν Λόγου* (*τοῦτο* a Cod. Ciz. recte deest, locum sic constituit Kiessling., *Δηλοῦται δὴ διὰ τοῦ Ἱεροῦ, ἢ Περὶ Θεῶν, Λόγου*), *ἐπιγράφεται γὰρ ἀμφότερα, καὶ τίς ἦν ὁ παραδεδωκὼς Πυθαγόρᾳ τὸν περὶ θεῶν λόγον. Λέγει γὰρ, "ὅτι τὰ περὶ θεῶν Πυθαγόρας ὁ Μνησάρχω ἐξέμαθεν* (sic locum restituit Kiessling.) *ὀργιασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρᾳκίοις,* * *Ἀγλαοφάμω τελετὰς μεταδιδόντος* (*ὑφ' οὗ καὶ ἐδιδάχθη,* vel simile quid, supplendum censet Kiessl.) *ὡς ἄρα Ὀρφεὺς ὁ Καλλιόπας κατὰ τὸ Πάγγαιον ὄρος ὑπὸ τᾶς ματρὸς πινυσθεὶς ἔφα, τὰν ἀριθμῶ οὐσίαν ἀΐδιον εἶναι* A *μὲν ἀρχὰν,* * *προμαθεστάταν τῶ παντὸς, ὠρανῶ, καὶ γᾶς, καὶ τᾶς μεταξὺ φύσιος· ἔτι δὲ καὶ θείων, καὶ θεῶν, καὶ δαιμόνων διαμονᾶς ῥίζαν."* *Ἐκ δὴ τούτων φανερὸν γέγονεν, ὅτι τῷ ἀριθμῷ ὡρισμένην οὐσίαν τῶν θεῶν παρὰ τῶν Ὀρφικῶν παρέλαβεν.*[1] Supra Ἐνιαυτὸν pro Deo, apud Orpheum *ἐν Εὐχῇ πρὸς Μουσαῖον*, invocatum vidimus. Et in hanc rem afferri poterat insignis locus Jo. Lydi[2] p. 42.: *Ὅτι δὲ τὸν Ἐνιαυτὸν ὡς θεὸν ἐτίμησαν, δῆλον ἐξ αὐτῆς τῆς Λυδῶν βασιλίδος πόλεως. Σάρδιν γὰρ αὐτὴν καὶ* * *Ξνάριν ὁ Ξάνθος καλεῖ. Τὸ δὲ Σάρδιν ὄνομα εἴ τις κατὰ ἀριθμὸν ἀπολογίσεται, πέντε καὶ ἑξήκοντα καὶ τριακοσίας εὑρήσει συνάγων μονάδας· ὡς κἀντεῦθεν εἶναι δῆλον, πρὸς τιμὴν ἡλίου, τοῦ τοσαύταις ἡμέραις τὸν ἐνιαυτὸν συνάγοντος, Σάρδιν ὀνομασθῆναι τὴν πόλιν. Νέον δὲ* * *Σάρδιν τὸ νέον ἔτος ἔτι καὶ νῦν λέγεσθαι τῷ πλήθει συνομολογεῖται· εἰσὶ δὲ οἵ φασι, τῇ Λυδῶν ἀρχαίᾳ φωνῇ τὸν ἐνιαυτὸν καλεῖσθαι σάρδιν.* Sed et Καιρὸν pro Deo antiquitus habitum esse, patet ex Nostro, quem vide h. v.]

[Ἄγαλμα Πανός. Steph. Byz. * *Πανὸς πόλις· πόλις Αἰγύπτου* (Ms. *Αἰγυπτία*). B *Ἔστι δὲ καὶ τοῦ θεοῦ ἄγαλμα μέγα,* * *ὀρθιακὸν ἔχον τὸ αἰδοῖον εἰς ἑπτὰ δακτύλους, ἐπαίρει τε μάστιγας τῇ δεξιᾷ σελήνῃ* (Mss. *σελήνην*), *ἧς εἴδωλόν φασιν εἶναι τὸν Πᾶνα. Ὁ πολίτης,* * *Πανοπολίτης.* Vide supra v. *Χεμμὶς* in Lex. Vocc. peregr. p. ccxcviii. a. et v. *Μένδης* ibid. p. cccxxxviii. a. not. 1. "Quare flagellis Lunæ minitatur? Fortassis ne illicitos concubitus, qui lucente luna et nocte instituuntur, aperiret. Vel tale quid comminiscendum. Pan enim omnis salacitatis auctor ab Hieroglyph. dicitur. Kircherus ejus imaginem aliter describit in Hieroglyph." Berkel.]

[1] * ΜΗΛΙΝΟΗ. Nuper, dum de spectris dæmonicis agebatur, mentionem Melinoes facere debebamus, præsertim cum de Dea illa in Lexicis altum sit silentium. Locus autem classicus est Orphei Hymn. lxxi=lxx.: *Μηλινόην καλέω, νύμφην χθονίην, κροκόπεπλον, Ἣν παρὰ Κωκυτοῦ προχοαῖς ἐλοχεύσατο σεμνὴ Φερσεφόνη, λέκτροις ἱεροῖς Ζηνὸς Κρονίοιο· Ἧι ψευσθεὶς Πλούτων' ἐμίγη δολίαις ἀπάτῃσιν, Θυμῷ Φερσεφόνης δὲ διserved σώματον ἔσπασε χροιήν. Ἣ θνητοὺς μαίνει φαντάσμασιν ἠερίοισιν, Ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον* * *ἐκπροφανοῦσα. Ἄλλοτε μὲν προφανής, ποτὲ δὲ σκοτόεσσα,* * *νυχαυγής, Ἀνταίαις ἐφόδοισι κατὰ ζοφοειδέα νύκτα. Ἀλλά, θεά, λίτομαί σε, καταχθονίων βασίλεια, Ψυχῆς ἐκπέμποις οἶστρον ἐπὶ τέρματα γαίης, Εὐμενὲς* * *εὐΐερον μύσταις φαίνουσα πρόσωπον.* "Plutonem mentitus Jupiter cum Proserpina, Patris concubitum refugiente, rem habuit, unde nata Melinoe, quam hinc intelligo bicolor monstrum fuisse, candidum et nigrum: *ἔσπασε χροιήν*, colorem traxit duplicem, a Plutone furvum, lucidum a Jove. Nec hodie a magica vanitate, et spectrorum fabulis abesse solet albi et nigri coloris frequens mentio, alternatioque." Gesn. "Vers. 5. obscurus est, ut in re ignota. E verbis nihil elicias aliud, nisi duplicem colorem Melinoes, quam Schneider. recte Empusam interpretatur, Proserpinæ ob vitium sibi illatum indignatæ deberi." Hermann. Dea hæc an alibi memoretur, nescimus.

ʼΟΝΟΣΚΕΛΙΣ. De spectro hoc multa diximus supra, sed hic obiter notari meretur Plutarchi locus in Parallelis T. vii. p. 241.: *Ἀριστώνυμος Ἐφέσιος, υἱὸς Δημοστράτου ἐμίσει γυναῖκας, ὄνῳ δ' ἐμίσγετο· ἡ δὲ κατὰ χρόνον ἔτεκε κόρην εὐειδεστάτην, Ὀνόσκελιν τοὔνομα, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν δευτέρᾳ Παραδόξων.*

[2] Idem p. 60.: *Πλακοῦντας δὲ Ῥωμαῖοι τὰ ἐκ μέλιτος πόπανα καλοῦσι, διὰ τὸ ἐν Πλακεντίᾳ τῇ πόλει τῆς Ἰταλίας πρῶτον ἐξ Ἑλλήνων, ἢ μᾶλλον Σαμίων, τὴν τοιαύτην ἐδωδὴν παρελθεῖν, καὶ διὰ τοῦτο οὕτως λέγεσθαι, ὡς* * *Ταραντηνὰ* (leg. * *Ταραντινὰ*) *ἀπὸ Τάραντος, καὶ* * *Κανουβικὰ* (leg. * *Κανωβικὰ*) *ἀπὸ Κανούβου* (leg. *Κανώβου*), *καὶ Κοπτὰ ἀπὸ* * *Κοπτοῦ. Σάμιος δέ τις πρῶτος μέλιτι φυράσας ἄρτον κατεσκεύασε, δι' ὧν καὶ τὴν λεγομένην σίσαμον ἐξεῦρεν ἐν τῇ Σάμῳ· ὅθεν καὶ συγγενὴς προσηγορία τούτου καρποῦ τὸ χωρίον.* Non una autem de causa notandus est hic locus. 1. Placentam a Placentia urbe nomen ascitum habuisse, nusquam alibi traditum est, et proculdubio erravit Lydus, vel potius auctor, quem sequitur. Placenta enim descendit a Gr. *Πλακόεις*. "Placenta, non quia *placeat homini*, vel quia *placet deos*, sed ex Gr. *Πλακοῦντα*. Nam fere Latini suos rectos formant ex Græcorum obliquis. Gloss. Philox.: Placenta, *Πλακοῦς*. *Πλακοῦς* contractum ex *πλακόεις*, quod proprie notat *latus instar tabulæ*. Hinc quæ Latinis *placenta*, Græcis est *πλακόεις ἄρτος*, sed Attice pro eo dicitur *πλακοῦς*, idque contracte, et subintellecto *ἄρτος*, ut docet Athen. xiv. (p. 644. b., atque ex eo Eustath. ad Il. P. p. 1114. 1.) Est vero *πλακόεις* a *πλάξ*, quod est Tabula, unde in Scripturis *πλάκες* fere dicuntur Tabulæ, quibus Deus inscripserat legem. Becmannus deducit *ἀμέσως* placentam a *πλάξ*, in quo falli patet ex iis, quæ diximus." G. J. Vossii Etym. L. L. Eustath. l. c., *Καὶ διακόνιον δέ φασιν εἶδος πλακοῦντος, ὅς ἐστι γενικῶς ἄρτος τις, ἢ πέμμα πλατὺ, παρὰ τὴν πλάκα.* Idem ad Il. Z. p. 649. 52., *Πλάκας δέ φασι πάντα τὰ πλατέα, ὅθεν καὶ τὸ πέμμα ὁ πλακόεις καὶ ἐν συναιρέσει πλακοῦς.* Etym. M. p. 674. 26.: *Πλακοῦς· πλάκας ἐκάλουν πάντα τὰ εἰς πλάτος ἐκτεταμένα, ὅθεν πλακόεις, καὶ Ἀττικῇ συναιρέσει, πλακοῦς.* 2. Athen. xiv. p. 647. c. et *Ταραντῖνον* et *Κανωπικὸν* inter *εἴδη πλακούντων καὶ γένη* recenset ex Chrysippo Tyaneo *ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρτοκοπικῷ*. "Nos pro edito olim *Ταραντῖνον*, * *Τερεντῖνον* scripsimus vetustarum membranarum auctoritate: quo de vocabulo vide Lexica Latina, sed præsertim Harduin. ad Plin. xv. c. 10. s. 9., et quem is laudat Macrob. Saturn. iii. 18. sub. fin." Schweigh. "*Κανωπικὸν* excogitarunt Canopitæ *τρυφηταί*, de quibus Strabo Lib. ult. (p. 800.)" Casaub. Vide supra Lex. Vocc. peregr. p. cccxxvi. b. 3. Quod tradit Lydus *Κοπτὰ ἀπὸ Κοπτοῦ* (i. e. Urbe *Κοπτὸς*, vel potius *Κοπτὼ* appellata, de qua vide notata in Lex. Vocc. peregr. p. cccxii. b.,) dicta esse, id quoque falsum est. Nam neque Athenæus, qui multa de coptis locutus est l. c. p. 648. f., hoc utpote Naucratites silentio prætermisisset, et *Κοπτὰ ἀπὸ Κοπτοῦ* formari posse vehementer negamus. Gr. enim linguæ ratio *Κοπτικὰ* flagitaret, non *Κοπτά*. Vide nos infra ad v. *Κοπτά*. Urbs illa bis memorata est ab Athen., apud quem scribitur *Κόπτος*, non, ut vulgo scribitur, *Κοπτός*: i. p. 33. f., *Ὁ δὲ κατὰ τὴν Θηβαΐδα* (*οἶνος*), *καὶ μάλιστα ὁ κατὰ τὴν Κόπτον πόλιν, οὕτως ἐστὶ λεπτὸς, καὶ εὐανάδοτος, καὶ ταχέως πεπτικὸς, ὡς τοῖς πυρεταίνουσι διδόμενος μὴ βλάπτειν*, et xi. p. 464. b., *Ἐγὼ δὲ εὖ οἶδα, ὅτι ἥδιστα πολλάκις ἐστὶ τὰ κεράμεα ἐκπώματα, ὡς καὶ τὰ παρ' ἡμῖν ἐκ τῆς Κόπτου καταγόμενα· μετὰ γὰρ ἀρωμάτων συμφυραθείσης τῆς γῆς ὀπτᾶται.* 4. Athen. xiv. p. 644. c., *Ὅτι δὲ καὶ οἱ Σάμιοι διαφέροντές εἰσι πλακοῦντες, Σώπατρος ὁ Φλυακογράφος φησὶν ἐν Βακχίδος Μνηστῆρσι· Πλακουντοποιὸν ὠνομασμένην Σάμον.* "Samias placentas fuisse in pretio et J. Poll. (vi. 78.) observat, *Εὐδόκιμοι*, ait, *καὶ οἱ Σάμιοι πλακοῦντες.*" Casaub. 5. De scriptura *σίσαμος*, recentioribus Græcis frequentata, jam supra in Lex. Vocc. peregr. p. cccxliv. b. pauca diximus. Adde quæ habet Schneider. Ind. ad Rei Rusticæ Scriptt. vett. Lat. T. vii. p. 335. Obiter monemus nos in Lex. Vocc. peregr. p. cccxlv. a., male Schneideri Lex. secutos, *σησαμότυρος* scripsimus, cum in Schol. ad Hom. Batrachom. 36., ad quem respicitur, legatur *πολὺ σησαμότυρον*. Pseudo-Herodiani Epimerismi Mss.: *Σησαμοῦντες· τὰ* * *γλυκύσματα.* Notanda est vox *Γλύκυσμα*, quæ et in Libanio T. iv. p. 1072. ed. Reisk. reperitur, *Ὅσον δὲ εἰκὸς ἦν ἐκ τῶν χειλέων τεκμαίρεσθαι, μαλθακὸν ἂν εἶχον ἴσως τὸ φίλημα· σίμβλον γὰρ ἦν μελισσῶν· καί πως εἰ ἔφθη μικρὸν ὑποφθέγξασθαι, εἶδον ἂν τάχει, καὶ μέλι καταῤῥέον ἐκ στόματος, καὶ γλῶσσαν περιλιχμαζομένην τὸ γλύκυσμα, καὶ τὸ* * *φοίνιγμα καθυγραίνουσαν. Κάλλος οὖν τοιοῦτον ἰδὼν πόθου παντὸς* * *διεστάλαξα δάκρυον· οἰκτειρον γάρ μου τὸ πάθος καὶ οἱ ὀφθαλμοί.* Et Schol. Cod. D'Orv. apud T. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. v. 660., notante Schæf. in Mss., *Πόπανα· γλυκύσματα.* Ut *βάθυσμα* a *βαθύνω*, sic *γλύκυσμα* a * *γλυκύνω*, quo verbo augeri possunt Lexica. Gloss. Labb.: *Γλυκύνομαι·* Dulceo, O. *Περιγλυκύνομαι·* Obdulcesco. O. Probior scriptor *γλύκασμα* dixisset a *γλυκαίνω*. Athen. ii. p. 200. a. ex Callixeno Rhodio Lib. iv. *Περὶ Ἀλεξανδρείας*: *Μεθ' οὓς ἄλλοι παῖδες ἔφερον κεράμια πρὸς τὴν τοῦ γλυκισμοῦ χρείαν.* Sed pro *γλυκισμοῦ* reponendum censemus vel *γλυκασμοῦ*, vel * *γλυκυσμοῦ*, præsertim cum nusquam alibi vox *γλυκισμὸς* legatur, cum nulla verbi * *γλυκίζω*, a quo ea formanda est, vestigia apud Gr. scriptores appareant, cumque statim in Athen. sequatur: *Ὧν εἴκοσι μὲν ἦν χρυσᾶ, πεντήκοντα δὲ ἀργυρᾶ, τριακόσια δὲ κεκηρογραφημένα χρώμασι παντοίοις, καὶ κερασθέντων ἐν ταῖς ὑδρίαις καὶ πίθοις, πάντες κοσμίως ἐγλυκάνθησαν οἱ ἐν τῷ σταδίῳ.* Vide Schneid. Lex. v. *Γλυκάζω*.

[Ἄγαλμα Γῆς. Suid.: Γῆς ἄγαλμα· γυναῖκα πλάττουσι τὴν Ἑστίαν, οἱονεὶ τὴν γῆν, τύμπανον βαστάζουσαν, ἐπειδὴ τοὺς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτὴν συγκλείει. Idem in v. Ἑστία: Γυναῖκα πλάττουσι τὴν γῆν, τύμπανον βαστάζουσαν, ἐπειδὴ τοὺς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτὴν συγκλείει. "Codinus de Origg. CPolit. p. 15. (in Meursii Opp. T. vii. p. 605.), Τὴν γῆν λέγουσιν Ἑστίαν, καὶ πλάττουσιν αὐτὴν γυναῖκα, τύμπανον βαστάζουσαν, ἐπειδὰν τοὺς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτὴν συγκλείει. Sic etiam apud Suid. scribendum est: quod ni fiat, locus hic nihil faciet ad v. Ἑστία." Kuster. Facilius ac fortasse verius reponeretur ex Suida ipso in priore loco, Γυναῖκα πλάττουσι τὴν Ἑστίαν, οἱονεὶ τὴν γῆν.]

[Ἄγαλμα Δήμητρος Πυργοφόρου. Suid.: Δημήτηρ· ἡ γῆ, οἱονεὶ Γημήτηρ τις οὖσα. Ἐπεὶ δὲ ἕδρα πάσης πόλεως ἡ γῆ ἐστιν, ὡς βαστάζουσα τὰς πόλεις, πλάττεται πυργοφόρος. Vide Codin. l. c. p. 601.]

[Ἄγαλμα Ἑρμοῦ Πτεροντοῦ. Suid.: Ἑρμῆν τοῦτον νιὸν Διὸς λέγουσι, καὶ Μαίας, οἷον τοῦ νοῦ καὶ τῆς φρονήσεως· ἐκ νοῦ γὰρ καὶ φρονήσεως ὁ λόγος γενᾶται. Διὰ τοῦτο καὶ πτερωτὸν αὐτὸν ποιοῦσιν, ὡς ταχύν. Οὐδὲν γὰρ λόγου ταχύτερον. Καὶ Ὅμηρος· Ἔπεα πτερόεντα. Πάντων δὲ νεώτατον αὐτὸν ἐργάζονται, διὰ τὸ μὴ γηράσκειν τὸν λόγον. Ἀλλὰ καὶ τετράγωνον αὐτὸν ποιοῦσι, διὰ τὴν στερρότητα τοῦ ἀληθοῦς λόγου. (" Cf. Macrob. Saturn. i. 19., et Suid. v. Ἑρμῶν," Kuster.) Λέγουσι δὲ αὐτὸν καὶ τοῦ κέρδους αἴτιον (" hinc dictus est Κερδῷος, vide Suid. h. v." Kuster.), καὶ τῶν ἐμπορίων ἔφορον, (" hinc etiam dictus est Ἐμπολαῖος, vide Suid. h. v." Kuster.) Ὅθεν τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἱστῶσι βαστάζον μάρσυπον. Ἀλλὰ καὶ οἱ Φοίνικες τοὺς θεοὺς αὐτῶν πλάττουσιν ἀποφέροντας (Codin. l. c. p. 604., habet ἐπιφέροντας) βαλάντια, ὡς τοῦ χρυσοῦ συμβόλου ὄντος δυναστείας. Οἱ δὲ Ἕλληνες σιδηροφοροῦνται αὐτοὺς πλάττουσιν, ὡς τοῖς ὅπλοις ὑποταττομένων τῶν ἀνθρώπων.]

[Ἄγαλμα Εὐγνωμοσύνης. Codin. l. c. p. 605.: Τὸ ἄγαλμα τῆς Εὐγνωμοσύνης τῇ δεξιᾷ χειρὶ σκῆπτρον κατέχει, ὡς ἀγχίνου (sic) οὔσης τῆς εὐγνωμοσύνης, τῇ δὲ ἀριστερᾷ βιβλίον, διὰ τὸ τὸν εὐγνώμονα δεῖσθαι ἀναμνήσεως, ἥτις διὰ βιβλίων γίνεται.]

[Ἄγαλμα Πριαποῦ. Codin. l. c.: Τὸ ἄγαλμα τοῦ Πριάπου, τοῦ Ὥρου παρ' Αἰγυπτίοις καλουμένου, ἀνθρωπόμορφον ποιοῦσι, τῇ δεξιᾷ σκῆπτρον κατέχον, ὡσανεὶ παρὰ τὸ φανῆναι τὴν ξηρὰν καὶ τὴν θάλασσαν (Suid., ὡσανεὶ παρ' αὐτοῦ φανεῖσαν τὴν ξηρὰν καὶ τὴν θάλασσαν, vide Lambec.)· ἐν δὲ τῇ εὐωνύμῳ τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἐντεταμένον, ὅτι τὰ κρυπτὰ ἐν τῇ γῇ σπέρματα φανερὰ καθίστησιν. Ἔχει δὲ καὶ πτερὰ, κατὰ μέσον δὲ τῶν πτερῶν δισκοειδεῖς κύκλους· τὰ μὲν πτερὰ διὰ τὴν ταχύτητα τῆς κινήσεως, τοὺς δὲ κύκλους, διὰ τὴν τοῦ δίσκου περιφέρειαν, (hinc supplendus est Suid.) ταυτὸν γὰρ εἶναι τῷ ἡλίῳ αὐτὸν δοξάζουσιν. Suid.: Πρίαπος ἐκ τοῦ Διὸς (" imo ἐκ τοῦ Διονύσου, vide Etym. v. Ἀβαρνὶς," Kuster.) καὶ τῆς Ἀφροδίτης συνελήφθη. Ἡ γὰρ Ἥρα ζηλοτυπήσασα, μαγγανείᾳ τινὶ ἥψατο τῆς κοιλίας τῆς Ἀφροδίτης, καὶ παρεσκεύασεν ἄμορφον καὶ αἰσχρὸν (Etym. l. c. ἄσχημον καὶ βαθυαιδοῖον) τεχθῆναι τὸ βρέφος, καὶ περισσόσαρκον. Ἡ δὲ μήτηρ ἔρριψεν αὐτὸ εἰς ὄρος· ποίμην δὲ αὐτὸ ἀνεθρέψατο. Εἶχε δὲ τὸ αἰδοῖον ἐπάνω εἰς τὴν πυγήν. Ἐκλήθη δὲ Πρίαπος κατὰ τὴν Ἰταλῶν γλῶσσαν, καὶ τιμᾶται παρὰ ποιμέσι· τὸ δὲ ἀφίδρυμα αὐτοῦ ἐστι παιδίον, μόριον ἔχον μέγα καὶ ἐντεταμένον. Vide Schol. ad Lucian. supra ad v. Ἑρμιφρόδιτος citatum, ubi pro εἰς ὄρος legitur εἰς λειμῶνας. Plura de deo Priapo habebis ad v. Πρίαπος. Ex Priapi hac mentione nobis in mentem venit vox ΦΑΛΛΟΣ, de qua quædam diximus supra in Lex. Voce. peregr. p. ccxc. a.—xcii. a. Gregor. Naz. in Julian. Στηλιτ. α'. p. 42. ed. Eton. 1610.: Οὐδὲ γάρ ἐστιν εἰς ὅ,τι μεταθείημεν ἂν ἄλλο γελοιώτερον τοὺς Φαλλοὺς, καὶ τοὺς Ἰθυφάλλους, καὶ τοὺς Ἀπύγους, καὶ τοὺς Μελαμπύγους, καὶ τὸν Τραγόπουν καὶ τὸν σεμνὸν Πᾶνα, τὸν ἐκ πάντων μηνστήρων ἕνα θεὸν, καὶ ὄνομα λαβόντα τὴν ὕβριν, ὥσπερ ἦν ἄξιον· δεῖ γὰρ ἢ ἀδικεῖν παρ' ἐκείνοις εἰς πολλὰς ἕνα καὶ τὸν κράτιστον, ἢ ἐκ πολλῶν γίνεσθαι ἕνα καὶ αἰσχιστον: et Στηλιτ. β'. p. 104., Πάλιν ἀνδρόγυνος ὁ Διόνυσος, καὶ χορὸν (γρ. χοροὺς) μεθυόντων ἐξηρτημένος, καὶ τὸ μέγα σον μυστήριον ὁ Φαλλὸς, καὶ Προσύμνῳ τῷ καλῷ θεὸς παθαινόμενος. Nonnus (sive potius Maximus, judice L. C. Valck. ad Phalar. Epist. p. ix.) Συναγ. Ἱστορ. p. 139. ad priorem locum: Τῷ Διονύσῳ ἑορτὴν ἄγοντες οἱ Ἕλληνες, φαλλοῖς ἑτίμων αὐτὸν· φαλλὸς δέ ἐστιν ἐκ δέρματος βουσίου (Suidæ δερμάτων ἐρυθρῶν) σχῆμα αἰδοίου ἀνδρὸς, καὶ τοῦτο περιετίθουν ἑαυτοῖς καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις καὶ ἐν τοῖς μέσοις μηροῖς, καὶ ἐξωρχοῦντο, τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον, (hinc sua sumsisse videtur Suid.) τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἦγον τῷ Διονύσῳ διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν. Ἐκ Σεμέλης τῆς Κάδμου θυγατρὸς γεννᾶται ὁ Διόνυσος· αὕτη δὲ κεραυνωθεῖσα ἐζητεῖτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. Περιπλανωμένῳ δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι Πρόσυμνος (in Eudocia p. 412., ubi eadem narratio est, reperitur, Πολύϋπνος, κατὰ δὲ ἄλλους, Πολύσυμνος, at in Schol. ad Lucian. de Dea Syria T. iii. p. 463. legitur Πολύυμνος, sed corrupte; nam Schol. Nonnum totum exscripsit) παῖς οὕτω λεγόμενος, περιέτυχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δείξειν αὐτῷ τὴν μητέρα, εἰ παιδεραστήσει (sicque Eudocia, at Schol. ad Lucian. l. c. rectius forsan, παιδερασήσῃ, de ει et η confusis vide nos supra n. 2. p. 211.) αὐτόν· ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τοῦτο (Eudoc. τούτῳ)· λέγει αὐτῷ ὁ Πρόσυμνος, ὅτι ἐν Λέρνῃ (Eudoc. τῇ Λέρνῃ τῇ Ἅιδου πηγῇ) ἐστὶν ἡ Σεμέλη· εἶτα εἰσῆλθεν (sic Schol. ad Luc., at rectius Eudoc. εἰσηλθών) ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάττῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ (sicque Eudoc. et Schol. ad Luc. ubi M. du S., " corrupte, sic tamen etiam C.")· συνηκολούθησεν αὐτῷ καὶ ὁ Πρόσυμνος, καὶ ὁ μὲν Διόνυσος ὡς θεὸς οὐ τέθνηκεν (Eudoc. διεσώθη), ὁ δὲ Πρόσυμνος τέθνηκε (verba καὶ ὁ μὲν—ὁ δὲ Π. in Schol. ad Luc. desiderantur). Ἀνηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος ὅτι ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ τέθνηκε (sic Eudoc., at Schol. ad Luc. ὅτε—ἔθνηκε), πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ μνήμην αἰδοῖον ξύλινον ἐκ συκίνου ξύλου ἐπελέκησε, μεμνημένος τῆς συντελεσθείσης αὐτοῖς αἰσχρᾶς καὶ παρανόμου ἡδονῆς, (Schol. ad Luc., πελεκήσας, C. πελεκίσας, κατεῖχεν ἀεὶ πρὸς μνήμην τοῦ Πολϋύμνου: Eudocia, Πελεκήσας καὶ καταχρήσας, κατεῖχεν ἀεὶ ὁ Διόνυσος πρὸς τὴν ἑαυτοῦ παραμυθίαν, ὡς πάνυ ἡδέως μεμνημένος τῆς συντελεσθείσης αὐτοῖς παρανόμου ἡδονῆς· καὶ τύπον σκήπτρου τοῦτο ἐπεφέρετο· οἱ δέ φασιν ὅτι εἰς τὸν ἑαυτοῦ τράχηλον τοῦτο περιῆψε, καὶ οὕτω περιῄει.) Καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσι τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ οὖν (δὲ, Schol. ad Luc.) εἰσιν οὗτοι πάντες, ἰθύφαλλοι δὲ, οἱ (οἱ Scholiastæ ad Luc. restituendum est) εἰς τοὺς μηροὺς μόνον ἐπ' εὐθείας ἐπιδεσμούμενοι, (Schol. ad Luc., εὐθείαν ἀποδεσμούμενοι). Eudocia l. c.: Καὶ ἄλλως. Ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Διονύσου φαλλοὺς δερματινοὺς καὶ σχηματιζομένους εἰς αἰδοῖα ἀνδρὸς περιετίθεσαν οἱ Ἕλληνες ἑαυτοῖς, εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ· καί τινας τῶν φαλλῶν ἀπήρτων ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ ἑαυτῶν· ἄλλους δὲ καὶ περὶ τὴν ὀσφὺν τὴν ἑαυτῶν ἰθυτενῶς περιεδέσμουν, μιμουμένους αἰδοῖον ὄρθιον, οὓς καὶ ἰθυφάλλους ἐκάλουν· ὡς εἶναι τῶν φαλλῶν τοὺς μὲν ἰθυφάλλους, τοὺς δὲ ΠΛΑΓΙΟΦΑΛΛΟΥΣ. Vocem πλαγιόφαλλος, qua caret Schneideri Lex., nusquam alibi legimus. Idem ibid.: Φαλλὸς δέ ἐστι, ξύλον ἐπίμηκες ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκύτινον αἰδοῖον ἐξηρτημένον. Ἱστορεῖται δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι Πήγασος ὁ ἐκ τῶν Ἐλευθήρων (Ἐλευθῆραι δὲ πόλις εἰσὶ Βοιωτίας) λαβὼν τοῦ Διονύσου τὰ ἀγάλματα, ἦκεν εἰς τὴν Ἀττικήν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ οὐκ ἐδέξαντο μετὰ τιμῆς τὸν θεόν· ἀλλ' ὑμισθή γε αὐτοῖς ταῦτα βουλευσαμένοις ἀπέβη· μηνίσαντος γὰρ τοῦ θεοῦ, νόσας κατέσκηψεν εἰς τὰ αἰδοῖα τῶν ἀνδρῶν· καὶ τὸ δεινὸν ἀνήκεστον ἦν. Ὡς δ' ἀπεῖπον πρὸς τὴν νόσον κρείττω γενομένην πάσης μαγγανείας καὶ τέχνης, ἀπεστάλησαν θεωροὶ μετὰ σπουδῆς. Οἱ δὴ ἐπανελθόντες, ἔφασαν ἴασιν εἶναι μόνην ταύτην, εἰ διὰ πάσης τιμῆς ἄγοιεν τὸν θεὸν, ὑπόμνημα ποιούμενοι τοῦ πάθους· ἴσως καὶ ὅτι παίδων γενέσεως αἴτιος ὁ θεός· ἡδονὴ γὰρ καὶ (τὰ) ἀφροδίσια. Πεισθέντες οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι, φαλλοὺς ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ κατεσκεύασαν, καὶ τούτοις ἐγέραιρον τὸν θεόν. Φαλλοὶ οὖν εἰσιν οὗτοι πάντες, ἰθύφαλλοι δὲ, οἱ εἰς τοὺς μηροὺς μόνον ἐπ' εὐθείας ἐπιδεσμούμενοι· διὰ τοῦτο καὶ Φαλλητάρια καλοῦνται. Rectius scriberetur ΦΑΛΗΤΑΡΙΑ, a v. Φάλης. Diminutivum enim a v. φαλλὸς esset φαλλίον, φαλλαρίδιον,

vel φαλλάριον, ut a λίθος formatum est * λιθαρίδιον, λιθάριον: sic παῖς, παιδίον, * παιδαρίδιον, (quod usurpavit Nicetas Anual. v. 2., teste Schneidero in Lex.), παιδάριον. Regulæ de Prosodia apud Hermannum in Gr. Gramm. p. 440.: Τὰ διὰ τοῦ αριον ὑποκοριστικὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι συστέλλει τὸ α· ἱππάριον, * φελάριον. Ἡ μέντοι συνήθεια ἀπὸ τῆς τῶν Ῥωμαίων διαλέκτου πολλὰ ἐπίσταται διὰ τοῦ αριον ἐκτεταμένα, σουδάριον λέγουσα καὶ κελλάριον. Ubi pro corrupto φελάριον restitue * φυτάριον, ex Dracone Stratonic. de Metr. p. 56. 25., Κυνάριον τὸ α συνέσταλται· τὰ γὰρ διὰ τοῦ αριον ὑποκοριστικὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι συστέλλει τὸ α, οἷον ἱππάριον, φυτάριον, κυνάριον, λιθάριον, ξυλάριον, et p. 95. 20., Φυτάριον τὴν * προπαραλήγουσαν συστέλλει· τὰ γὰρ εἰς αριον ὑποκοριστικὰ συστέλλει τὸ α, οἷον κυνάριον, λιθάριον, φυτάριον. Φαλητάριον autem extat in Nonno Συναγ. Ἱστορ. p. 166.: Περὶ δὲ τοῦ φαλλοῦ ἤδη εἰρήκαμεν ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ, ὅτι ἀκάθαρτόν τι ἦν αἰδοῖον ἔχον αἰσχρὸν, ᾧ ὁμοιοῦσιν νῦν οἱ μῖμοι δερμάτινον, ὃ καλοῦσι φαλητάριον· καὶ τοῦτο ἔχουσιν ἐν τοῖς Διονυσίοις, φοροῦντες ἐν παιγνίοις, καὶ ἐορτάζουσιν, ἐν ᾧ τότε ἐτέλουν ἐκεῖνοι. Jo. Lydus de Mens. p. 82., Ἐν ἀπορρήτῳ δὲ τῷ Διονύσῳ τὰ μυστήρια ἐτελεῖτο, διὰ τὸ πᾶσιν ἀπόκρυφον εἶναι τὴν τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν τοῦ παντὸς φύσιν ἑνιωνίαν· καὶ φαλλοὺς ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτοῦ παρελάμβανον οἱονεὶ τὰ γεννητικὰ ὄργανα, καὶ ἔσοπτρον οἱονεὶ τὸν διαυγῆ οὐρανὸν, σφαῖραν δὲ οἱονεὶ τὴν γῆν, ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Τιμαίῳ φησίν· "Γῇ μὲν τὸ σφαιρικὸν εἶδος·" διὸ δὴ καὶ ὁ Πυθαγόρας ἐν ταῖς δέκα σφαίραις οὕτως καὶ αὐτῆς ψυχὰς ἐνεσκάρθαι φησί. Nonnus Συναγ. Ἱστορ. p. 172.: Τοῦ Ὀσιρίδος ἤτοι Διονύσου διασπασθέντος ὑπὸ Τυφῶνός φασιν, ὡς ἡ τούτου ἀδελφὴ ἡ Ἶσις, τὰ τούτου μέλη σὺν πόνῳ πολλῷ συλλέξασα, μόνον τὸ αἰδοῖον οὐχ εὗρε. Ταύτου χάριν εἰκόνα τοῦ αἰδοίου ποιήσασα, προσκυνεῖσθαι ὑπὸ πάντων ἐκέλευσε· γίνεται οὖν παρ' Ἕλλησιν ἑορτὴ τοῦ φαλλοῦ, ἣν προσηγόρευσαν ΦΑΛΛΑΓΩΓΙΑ. Cf. Cornutus de Nat. Deor. c. xxx. p. 218. ed. Gale. Jul. Capitolin. p. 56. e., Vasaque cluto (Casaub. conjicit, *electro*, sed lege ex Palatino aliisque libris, probante Salmas., *e ludo*) auro, ebore, argento, citroque composita, atque etiam PHALLOVITROBOLI ex materia eadem. "Nescio quis primus hanc vocem Capitolino dedit. Ingenio suo ille, quisquis est, hanc acceptam retulit: nec enim usquam habent veteres et meliores libri, in quibus, ut et in antique excusis legitur magno consensu, * PHANDOVITROBULI. Quam vocem quomodo explicem nescio; corruptam enim censeo, nec rationem emendandi nunc video: quam præstat intactam sic relinquere, quam inepta vocabula comminisci biformia, quæ nec Gr. sunt nec Latina, sed ex utroque composita, mera monstra potius quam voces, ut hic Phallovitrobelos finxere, pro veretris vitreis, si Diis placet, et poculis, quæ virile membrum figurarent. Sed ab illis requiro cur in eodem verbo duæ voces ejusdem significationis, phallos et belum, quarum illa pure Gr., hæc semibarbara? deinde quid faciat illud *vitro*? an quod ex vitro essent facta? atqui scribit hic Capitolinus hæc vasa ex ebore, auro, et argento fuisse. Præterea quibus rationibus moti vitreos priapos interpretabimur, quos hic phandovitrobulos vocat auctor, cum ne verbo quidem de hujusmodi vasis sentire se aperiat? Scio veteres circa istam libidinem etiam nimios fuisse; sed nihil tale significari puto. Satius est igitur inscitiam fateri, quam acumen ingenii velle ostendere in fingendis novis vocibus, aut corrigendis, quæ citra spem correctionis sunt depravatæ." Salmas. "Phallovitrobolos, vel phallovitrobelos appellabat Commodus pocula, quæ obscœnitatem illam figura sua referebant, quam Græci φαλλὸν, Latini *belum* vocabant. Unde * MONOBELI ' in Alagabalo (p. 104. 10.) Belum pro telo e Gr. βέλος posterior ætas usurpavit, etiam extra fœditates istas. Luithprandus Ticinensis L. ii., Versi terga ceu in fugam Hungari directis acriter belis plurimos sternunt. Si legas *phallovereretrobeli*, erunt synonyma tria ad majorem obscœnitatem a flagitiosissimis propudiis conjuncta. Juvat quod non e vitro calices hi fuerunt, sed ex auro, ebore, argento, citro: quanquam et ex istis aliter nominari possunt, ut pyxis dicitur, quæ est argentea." Casaub. Nostra quidem sententia vox Phallovitrobolus, vel Phallovitrobelus pariter barbara est, ac Phandovitrobulus, (quæ lectio in veteribus melioribusque libris, ut et in antique excusis

[1] Locus est hic:—'Idque diligenter curatum est, ut ex tota penitus urbe atque ex nanticis monobelos quærerent: sic eos appellabant, qui viriliores videbantur.' "Gr. esse vocem nullo modo dubitandum, non tamen ad Gr. formam composita est, Non enim a βέλος, *monόβελος*, aut ὀξύβελος potest fieri, sed * *μονοβελής*, ut ὀξυβελής. Fallantur qui aliter putant. In Palatino scribitur, *Monobiles*, omnino pro *Monobelis*, parva transpositione, h. e. *μονοβελεῖς*. Sic igitur viriliores homines appellantur. Nam βέλος illud vocatur, quo homines viri sunt. *Telum* igitur et Latini id vocarunt. Justin. xxxviii. (1.): 'Sollicitatoque juvene ad colloquium cum ferrum occultatum inter fascias gereret, scrutatori ab Ariarathe regio more misso, curiosius imum ventrem pertractanti, ait, caveret ne aliud telum inveniret, quam quæreret: atque ita risu protectis insidiis, evocatum ab amicis, velut ad secretum sermonem, inspectante utroque exercitu, interfecit.' (Adde Martial. ii. Epigr. 79., et Auct. Priap. Carm. 8. Simili metaphora Catullus Carm. lxviii. *siculam* dicit, Propert. i. 3. et iii. 19. *arma*, Cæcilius Hymnide, Nihil agit in amore inermus. Vide Bern. ad Justini locum.) *Monobelis* autem, non *onobelis*, (quod malebat Lipsius). Nam per excellentiam *μονοβελεῖς* appellati, ut in veteri Epigr. * *μονοστόρθυγξ Πρίαπος* ab eadem ratione: *στόρθυγξ* enim est telum aut teli acumen, et quicquid in acutum desinit. *Μονοβελὴς* igitur et *μονοστόρθυγξ* idem." Salmas. Respexit ad Zonæ Epigr. in Brunckii Anal. T. ii. p. 80., * Ἀρτιχανῆ ῥοιάν τε, καὶ * ἀρτίχνουν τόδε μῆλον, Καὶ βυτιδόφλοιον σῦκον ἁπομφάλιον, Πορφύρεόν τε βότρυν * μεθυπίδακα, πυκνοβρῶγα, Καὶ κάρυον χλωρῆς (sic Suid. in v. Ἀντίδορον, et sic plane legitur in Cod. Vat. atque hinc Brunck. χλωρῆς sumsit pro vulgato λεπτῆς, notante Jacobs.) * ἀρτίδορον λεπίδος Ἀγροιώτῃ τῇδε *μονοστόρθυγγι Πριήπῳ* Θῆκεν ὁ καρποφύλαξ, * δενδριακὴν θυσίην. "Ἀρτίδορον esset Recens excoriatum, sed in Planud. et apud omnes alios ἀντίδορον legitur. Quam vim præpositio in hac compositione habere possit, non video: an fuit ἀμφίδορον? Jacobs. " Ἀντίδορον, Suidæ τὸ τοῦ δέρματος δέρμα, afferenti hunc ex Epigr. " pentametrum, Καὶ κάρυον χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδος. Interpretantur cuticulam tergori seu pelli oppositam et subjectam. Sonat " tamen potius *δέρματος* loco intectum χλωρᾷ λεπίδι." H. St. Thes. Ind. Zonar. p. 193., Ἀντίδορον τὸ τοῦ δόρατος δέρμα. " Suidas, Τοῦ δέρματος δέρμα. Sic lege apud Nostrum, aut δόρατος. Vide VV. DD. ad Epigr. Zonæ, cujus versum Suidas habet. Sed fateor, me ejus sententiam non assequi posse, nisi quid obscœni insit." Tittmann. Ceterum " *μονοστόρθυγξ* ad Priapi veretrum referri non potest. Inepta est Brodæi explicatio. *Μονοστόρθυγξ* est *μονόξυλος*, Ex uno stipite dolatus. Quis Horatii Priapum ignorat e ficulno truncо factum?" Brunck. " In Vat. Cod. superscriptum * *μονέτοδι*, et in marg.: Ἐπὶ ἐπὶ τοδὶ ἱστάμενος· στόρθυγξ δὲ λέγεται πᾶν εἰς ὀξὺ λῆγον, καὶ ὁ τῆς συὸς ὀδούς. Λυκόφρων Στόρθυγξ δέδουπε, τὸν κτανόντ' ἠμύνατο, [v. 492., Στόρθυγξ δεδουπὼς τὸν κτανοῦντ' ἠμύνατο.] Recte Schol. explicuisse v. *στόρθυγξ*, apparet ex versu Sophoclis apud Æl. H. A. vii. 39. cerva attollens κεραοφόρους στόρθυγγας εἵρπεν ἔκηλος. De Priapo bene peculiato locum interpretatur Salmas. ad Ser. H. A. T. i. p. 813., qui Huetium in errorem induxit, ut p. 41. suspicaretur scribendum esse * *ὀνοστόρθυγγι*: nam Priapum partis obscœnæ magnitudine cum asino certare." Jacobs. Cf. Noster in v. Στόρθυγξ. Recte omnino Salmasius *monobelis* pro *monobelos* scripsisse videtur. Pindari Pyth. v. 56., * ΜΟΝΟΔΡΟΠΟΝ *φυτὸν*, ubi Schol. *Μονόδροπον τὸ* * *μονόβολον ἢ μονόξυλόν φησι, παρὰ τὸ μόνον αὐτὸν εἰλῆφθαι, δρέπεσθαι γὰρ τὸ λαμβάνειν.* "Schol. Pind. Pyth. v. 56. erklärt damit *μονόδρομπος* [*μονόδροπος*], s. v. a. *μονόξυλος*. Doch steht *μονόβελος* in den Ausgaben." Schneider. Lex. At Μονόβελος esse vocem nihili, supra docuit Salmas., cum vocabula a βέλος formata in ης desinant, ut ὀξυβελής. " *Μονόβολον*, τὸ, [imo Μονόβολος, ὁ, ἡ,] Unum truncum habens, ex *μόνος* et *βάλος*," Lex. Hederic. Adverbium * *μονοβόλως* legitur in Epiphanii Hær. lxi. 3. p. 508. ed. 1622., cujus loci notitiam doctissimo debemus Ronthio, qui eum ad Hederici marg. citavit: *Ἔοικε δὲ ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία νηὸς ναῦς δὲ οὐκ ἀπὸ ἑνὸς ξύλου ἁρμόζεται, ἀλλ' ἐκ διαφόρων, καὶ τὴν μὲν πρύμναν ἀπὸ ἑνὸς ξύλου κέκτηται, ἀλλ' οὐ μονοβόλως· τὰς δὲ ἀγκύρας ἑτέρων, περιτόνια* (leg. *περιτόναιά*) *τε καὶ σανίδας, καὶ τὰ* * *ἐγκυλίσματα* (Dionys. Petav. conjicit *χελίσματά*) *τε, καὶ μέρη πρύμνης, καὶ τοίχων, καὶ ζυγωμάτων, ἑστίων τε, καὶ πηδαλίων, ὀκριῶν* (sic, an typothetæ culpa pro ὀλκιῶν?) *τε καὶ αὐχενίων, οἰάκων τε, καὶ τῶν ἄλλων πάντων, ἐκ διαφόρων ξύλων ἔχει τὴν συναγωγήν. Ἑκάστη δὲ τούτων τῶν Αἱρέσεων μονόξυλός τις οὖσα, τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἐκκλησίας οὐχ ὑποφαίνει. Μονοβόλως* hic a Dionys. Petavio versum est, Uno ac simplici modo. Id satis intelligimus. Sed vocem *μονόβολος* pro Unum truncum habens, ex *μόνος* et *βάλος*, ut in Lex. Hederic. exponitur, haud parum intelligimus. Βάλος enim pro Truncus nusquam occurrit. Atqui, secundum Schol. ad Pindari locum, *μονόβολος* (in ed. Heyn. *μονόβελος*) idem est ac *μονόδροπος*, et *μονόξυλος*, Ex una arbore factus. Id quidem concedimus; sed ex *βάλος*, Truncus, factam esse vocem hanc pernegamus. *Μονόβολος*, quod est a *μόνος* et *βάλλω*, Pono, Immitto, Condo, Ædifico, generatim exponi possit Ex una eademque materie factus, sed in Schol. ad Pindari loc. speciatim usurpatur de statua ex una arbore sculpta.

reperitur), non solum propter graves rationes a Salmasio allatas, sed etiam propterea quod Commodus *vitrophallobelus* dicere deberet, Græcæ linguæ ratione sic postulante. In verbis enim compositis ea pars, quæ notat materiem, ex qua res fiat, Græce semper præfigitur; at in composito verbo Phallovitrobelus, medium tenet locum inter duas ejusdem significationis voces, nempe Phallos et Belum, quod ingens est monstrum. Num igitur reponendum est Phalloveretrobeli? Hæc certe lectio nobis magis arrideret, si aliquot in promtu essent exempla verborum ex duabus ejusdem significationis vocibus compositorum, quarum una pure Græca, ut Φαλλὸς, altera autem pure Latina, ut *Veretrum*. Nam *Monobelus*, quod Casaub. affert, nihil moramur, cum melius, ut luculenter docuit Salmas., scriberetur *Monobelis*,' pro μονοβελεῖς. "Non sine exemplo autem insaniam hanc insanivit Commodus. Plin. xxxiii. (præf. s. 2.):—'Auxere et artem vitiorum irritamenta. In poculis libidines cælare juvit, ac per obscœnitates bibere.' Juven. (ii. 95.), Vitreo bibit ille Priapo, (ut similis formæ panis Martiali xiv. 69. A Priapus siligineus dicitur: vide Rupert. ad hunc locum.) Vetus Schol. explicat, In vitreum penem, quos appellant * DRILLOPOTAS, ubi fortasse scribendum, * PHALLOPOTAS, aut Veretrillopotas." Casaub. "Perperam vir doctiss. reponit Phallopotas, aut Veretrillopotas. Drillopotas enim verum est. * ΔΡΙΛΛΗ enim est Verpa, vel Pars illa, qua viri sunt. Unde * ΔΡΙΛΛΟΣ, Verpus. Glossæ: Δρίλλος· Verpus. Vulgo, Varus: perperam. Aliæ Glossæ: Verpus, Δρίλος, καὶ ὁ μέσος δάκτυλος τῆς χειρὸς, λέγεται δὲ καὶ ὁ λειπόδερμος. Melius autem per unicum λ scribitur, quod ostendit vetus Epigramma Gr., hujus vocis ignoratione male hodie viris doctissimis intellectum, Ἤθελε δριμὺς ἄγαν τοπρόσθ' Ἱερώνυμος εἶναι, Νῦν δὲ τὸ δρῖ μὲν ἔχει, λὺς δὲ τὸ μῦς γέγονεν: hoc est δρῖλος est factus, cum prius esset δριμύς. Nam doctissimus commentator, qui γρύλλος exponit, nugas agit.' Δρίλος igitur est Verpus, et δρίλη, Verpa, unde δριλλοπόται." Salmas. Epigramma illud, quod Lucillii est, legitur in Brunckii B Anal. T. ii. n. 8. p. 318. "Hieronymus, qui olim δριμὺς, severus et morosus, videri volebat, repente

' * "MONOBOLON, Ludus quo cursu se exercebant et certabant." Gesner. Thes. L. L. "Meminit Imperator Justinian. in L. Victum 1. Cod. de Aleatoribus: Duntaxat autem ludere liceat Μονόβολον. Iterum in L. Alearum 3. ibid.: Deinceps vero ordinet quinque ludos, Monobolon etc. Photius in Nomocanone c. xxix., Μόνον δὲ παίζειν ἔξεστι μονόβολον, ubi Balsamon in Scholiis, Γίνωσκε δὲ, ὅτι μονόβολον λέγεται ὁ δρόμος." Jo. Meurs. de Ludis Græcorum in Opp. T. iii. p. 1024. a. Cf. Idem et Du-Cang. in Gloss. Gr., item Bulenger. de Ludis Veterum c. xxvi. p. 29. Vox hæc Suiceri Thesauro addenda est. "Θαυματοποιοὶ dicebantur * ΚΟΝΤΟΠΑΙΚΤΑΙ. De his ænigma hoc vetus inter nostra nondum edita Epigrammata (in Brunckii Anal. T. iii. p. 332. Anthol. T. iii. p. 111.), quod Juliano Apostatæ tribuit liber Regiæ Bibliothecæ, cum hoc lemmate, Ἰουλιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς εἰς κοντοπαίκτην: Ἔστιν τι δένδρον· τῶν ἀνακτόρων μέσον, Οὗ ῥίζα καὶ ζῇ, καὶ λαλεῖ καρποῖς ἅμα· Μιᾷ δ' ἐν ὥρᾳ καὶ φυτεύεται ξένως, Καὶ καρπὸν αὔξει, καὶ τρυγᾶται ῥιζόθεν. Huic ænigmati interpretationis vicem subjicienda sunt verba Chrysostomi: Τί ἄν τις εἴποι περὶ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, οἱ κόντον ἐπὶ μετώπου βαστάζοντες, καθάπερ δένδρον ἐῤῥιζωμένον ἐπὶ τῆς γῆς, οὕτως ἀκίνητον διατηροῦσιν, ὥστε παιδία μικρὰ ἐπ' ἄκρον τοῦ ξύλου παλαίειν ἀλλήλοις, παρασκευάζουσι δὲ τὸ μέτωπον μόνον δεσμοῦ παντὸς ἀσφαλέστερον; Radix homo est qui conto subest, quæ vivit et loquitur. Fructus puerulí sunt in summo lusitantes et luctantes, qui pariter cum radice loquuntur et vivunt. Intra unius horæ spatium arbor illa erigitur, ac radicitus eruitur, post finem scilicet ludicri, deposito conto et abjecto. Qui aliam hujus ænigmatis interpretationem quærit, frustra est. Quod autem eam arborem in mediis ædibus esse tradit τῶν ἀνακτόρων, hoc quidem recte procedit. Reliquæ arbores, quæ veræ sunt, in mediis campis nascuntur, hæc intra ædes ipsas erigitur. Quia sane hæc θαυματοποιΐα sub tecto fiebat in publicis aut privatis aliquorum ædibus. ['Hæc vera putet, qui voluerit; mihi inepta videntur. Pertica in fronte, inter oculos et tempora erigitur. Tale quid Julianum in mente habuisse, nullus dubito. Jam vide, an τὰ ἀνάκτορα aures esse possint, quasi sancti capitis recessus, in quibus optima quæque deponuntur.' Jacobs. Animadvv. ad Anthol. T. x. p. 190.] Κοντοπαίκτου meminit Diomedes Grammaticus Scholiis in Dionys. Thracem, vetustissimum Grammat., qui inter exempla ματαιοτεχνίας recenset κοντοπαίκτην cum aliis θαυματοποιοῖς. [Locus extat in Bekkeri Anecd. Gr. T. ii. p. 652., Ματαιοτεχνία δὲ ἡ * σχοινοβατική, ἤγουν ὁ ἐν τῷ σχοίνῳ περίπατος, καὶ ὥσπερ ὁ κοντοπαίκτης.] Mentio etiam κοντοπαίκτου apud Balsamon. ad Concil. vi. Alius erat * ΚΟΝΤΑΚΟΠΑΙΚΤΗΣ, vel * ΚΟΝΔΑΚΟΠΑΙΚΤΗΣ. * ΚΟΝΤΑΞ, vel * ΚΟΝΔΑΞ genus erat jaculationis. Photius in Nomocanone, Μόνον δὲ παίζειν ἔξεστι μονόβολον, καὶ * ΚΟΝΤΟΜΟΝΟΒΟΛΟΝ καὶ * κονταρὸν κόντακα ἄνευ πόρκης. *Quintanæ* ludum etiam hodieque vocamus. Cujus mentio fit in Cod. Μονόβολον, Simplex saltus: κοντομονόβολον, Saltus cum conto. Rufinus in Epigr. quodam nondum edito (Brunckii Anal. T. ii. p. 391.) κόνδακα παίζειν dixit pro κόντακα: Τῇ * κυανοβλεφάρῳ παίζειν κόνδακα Φιλίππῃ Ἐξ αὐτῆς κραδίης ἡδὺ γελῶν ἐκόουν, Δώδεκά σοι βέβληκα, καὶ αὔριον ἄλλα βαλῶ σοι, Ἢ πλέον, ἢ πάλιν δώδεκ' ἐπιστάμενος. Jaculationem esse ostendit. ΚΥΝΔΑΛΙΣΜΟΝ veteres Græci lusum huic similem vocarunt, et ΚΥΝΔΑΛΟΠΑΙΚΤΑΣ qui eo luderent, vel ΚΥΝΔΑΛΟΠΑΙΣΤΑΣ, ut habet Hesych. [Κυνδάλη· παιδιά τις, καὶ οἱ μὲν ὑπομνηματισταὶ, Κυνδάλας τὰς σκυτάλας (Cod. Ven. teste Schowio, κυτάλας) ἀπέδοσαν, οἱ δὲ τὰ γεωμετρούμενα σχήματα, κακῶς. Κυνδαλισμοὺς γὰρ ἔλεγον τοὺς πασσάλους, καὶ Κυνδαλοπαίστην τὸν * πασσαλιστήν. Ubi Jo. Meurs. de Lud. Gr. et Is. Voss., probante, ut videtur, Albertio, corrigunt Κυνδαλοπαίστην. Sed utraque forma satis proba est. Anton. Lib. Metam. c. xxi., Ἀρτέμιδος ἐγένετο * συμπαίκτρια καὶ συνήθης. 'Ut a συμπαίστωρ, συμπαίστρια, ita a συμπαίκτωρ, συμπαίκτρια cur non æque bene dicatur, causam nullam dices.' Muncker. 'Eandem scribendi rationem servat c. xxix. et xxxii., obnitente Berkelio, qui συμπαίστριαν ubique legendum contendit, quia est multo usitatius, uti ex Aristoph. aliisque ostendit. Vix tanti est, ut his immoremur, propterea quod, etsi minus esset usitatum, sufficeret vulgatam lectionem tueri, quia tribus his locis sibi constat auctor. Sed utrumque æque est analogicum, utrumque optimis scriptoribus adhibitum. Ab Antoniniana voce non differt, quam ad Theocr. Id. vi. 18. exhibet Schol., Τὸν ὅμοιον * παίκτορα, pro quo mavult docta, credo J. Scaligeri, manus, * ὁμοπαίκτορα." Verheyk. Vide nos infra in v. Παίσαι et Παίζαι.] Ludicrum illud explicat J. Poll. ix. c. 7. ΚΥΝΔΑΛΗ, vel ΚΙΝΔΑΛΗ Dorice palus dicebatur. Ludus igitur erat palum eminus jaculando ita adtemperare missum, ut summo capite rectus in terra humectata ac mollita sisteret, eumque sic depactum alio subinde misso palo evertere. In quo certamine vincebat, ut par est, qui palum suum rectius defixerat, et citius defixum everterat, paucioribus missis paxillis, vel unius paucioribus jactibus. Nec enim licuit semper primo jactu optatum finem consequi. Et fortasse hic est κόνταξ ἄνευ πόρκης. Nam κόνταξ est parvus contus, qui, cum sine ferro est, pali instar habet. Inde et ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ, Scapus chartarum, vel volumen ad instar baculi." Salmas. Exerc. Plin. p. 726. "Κόντακα et κόνδακα nihil differre Salmas. contendit. Aliter sentiebat idem, cum in marg. apographi sui hæc notaret: 'Fort. κόντακα, κόνταξ est κόνταξ (sic), genus lusus, unde κοντοπαίκτης.' Κόνταξ a κόντος derivandum, fortasse verum est. [Imo nihil certius. Deminutivorum in αξ satis superque dederunt Bast. ad Gregor. Cor. p. 240. et E. H. Barker. Epist. Crit. ad G. H. Schæf. in Class. Journ. N. xxiv. p. 399. Adde ex Schneideri Lex. v. Πόρπαξ: Ἴσσος, * ἴσσαξ, et * πίνδος, πίνδαξ. Vide nos supra p. ccclviii. not. 2. ubi pro ποῖος corrige ποιός. "Dorioni placet tenerum orphum ὀρφακίνην dici, quæ vox non fit ab ὀρφὸς, sed ab * ὄρφαξ, Orphus grandinsculus, ut apud Dioscor. νεόσσαξ, vel νόσσαξ, et πλοῖταξ, * μέμαξ, alia." Casaub. ad Athen. vii. p. 315. b. Μέμαξ frustra quæsivimus in Lexicographis veteribus. An Casaub. scripsit μύρμαξ pro μέρμαξ? Etym. M. p. 534. 31., Ὡς παρὰ τὸ ἱερὸς γίνεται ἱέραξ, καὶ νέος νέαξ, καὶ μύρμος μύρμαξ, οὕτω καὶ κόχλος κόχλαξ.] Ludit Rufinus in ambigua significatione vocis κόνταξ, quæ πάσσαλον significat. Jam vero quid πάσσαλος sit apud nequiores illos, constat ex Aristoph. Eccles. v. 1019., Ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον Ἕλκειν ἀνατεὶ, λαβομένας τοῦ παττάλου, cum quo cf. facetum locum in Eqq. v. 374. sq. Quod autem in allegoria persistens noster, Δώδεκά σοι βέβληκα ait, aliud dicit, aliud significat, Duodecies tibi palum defixi, et cras toties fixam, vel etiam sæpius, quæ amantis sunt, qui se duodecim numeros sustinuisse gloriatur, Ovid. iii. Amor. vii. 26." Jacobs. Animadvv. in Anthol. T. x. p. 157. "Contomonobolum, Leg. 1. de Aleatoribus et Leg. 3. est πήδημα, ut vult Balsamon. Existimem eos conto innixos fossas, aut rivos transiliisse, quod hodieque fit. Ibidem * HIPPICE est lusus equestris. Eadem Lege 3. permittitur Quintanus Contax sine fibula, χωρὶς τῆς πόρπης. Balsamon ad tit. 13. Nomocanonis, ait fuisse jaculationem ἄνευ περόνης, ἤτοι σιδήρου, Sine fibula, ferro, vel cuspide, dictam a Quinto quodam milite. Habemus hodie in Gallia ejusmodi ludos, qui fiunt vel decursione navigiorum in fluviis cum lancea, et conto, ita ut scopus aliquis percutiatur, ubi percutientes sæpe in fluvium devolvuntur. Dicitur *Courir la Quintaine*. Aut ut in Italia equites decurrentes, hasta inermi et pura stipitem armatum feriunt, quem Itali vocant *Il Faquino*. Meminit hujus ludi Rob. Monachus Hist. Hierosolymitan. L. v. Terræ infixis sudibus scuta apponuntur, quibus in crastinum quintanæ ludus scilicet equestris exerceretur. Igitur ad sudes humi fixas scuta suspendebantur, ut discerent equites adversis hastis cum hoste concurrere, et clypeos hostium ferire, vel trajicere. Sumtum id a militibus, qui Romæ in Campo Martio ad palum exercebantur, de quibus Juven., Quis nescit palaria campi? Quid sit contopæctes, Synod. vi. in Trullo Can. 51. ignoratur. Eadem L. 3. mentio fit * Περιχυτῆς, quam Balsamon tit. 13. c. 29. Nomocan. interpretatur πάλην. Perichyte est lucta, vel quia ipsi luctantes circum seipsos funduntur, vel quia se in terram fundunt et sternunt, vel quia se manibus et brachiis circumfundunt, vel quia oleo inuncti in arena se versant, ne membra lubrica sint. Statius (Theb. vi. 847.), Postquam oleo gavisa cutis, procedit uterque Procnisu in medium, atque hausta versatur arena." J. C. Bulenger. de Lud. Vet. c. xxxix. p. 35.

δρῖλος factus est, et illius pristinæ conditionis nihil nisi priorem syllabam servavit. Δρῖλος autem h. l. hominem libidinosum, sive non tam hominem quam Priapum significat. Qua ratione Lucillius noster Hieronymum appellat δρῖλον, eadem Catullus Pisonem salacissimum *verpum Priapum* vocavit Carm. xlvii. 3. In nota Ms. Casauboni nomini Ἱερώνυμος appictum ἐπώνυμος: quod si cum metro ita conciliaveris, ut scribas, τοπρόσθεν ἐπώνυμος εἶναι, arguta existet lectio, auctore suo minime indigna. Tum hominis nomen erat Drimys, qui etiam mores δριμεῖς simulabat. Elegantem usum vocabuli ἐπώνυμος, quo hominem sui nominis significat, illustravit Salmas. ad Scriptt. Hist. Aug. T. ii. p. 553., et Abresch. in Lectt. Aristæn. p. 70. In Vat. Cod. *ἱερώνιμος* et *γέγονεν* legitur." Jacobs. ad Anthol. T. ix. p. 443.] " Δρῖλος, ον, ὁ, ex Epigr. affertur pro Lumbricus. " At ΔΡΙΛΑΚΕΣ Eleis sunt βδέλλαι, Hirudines, teste " Hesych." H. St. Thes. Ind. [Forte ad Lucillii Epigr. respexit. De Verpa autem et Verpo vide quæ scripsit Gesner. Thes. L. L.]

[Ἄγαλμα Διός. Suidas: Ζεὺς· τοῦτον τὸ ἄγαλμα ἱστοροῦσι καθήμενον, γυμνὰ ἔχον τὰ ἄνω, τὰ δὲ κάτω ἐσκεπασμένα· κρατοῦν τῇ μὲν εὐωνύμῳ σκῆπτρον, τῇ δεξιᾷ δὲ ἀετὸν προτεῖνον. Καὶ τὸ μὲν καθῆσθαι, τὸ ἑδραῖον τῆς δυνάμεως αἰνίττεται, τὸ δὲ τὰ ἄνω γυμνὰ ἔχειν, ὅτι φανερὸς τοῖς νοεροῖς καὶ τοῖς οὐρανίοις τοῦ κοσμοῦ μέρεσι. Τὰ δὲ λοιπὰ σκέπεται, διότι τοῖς χαμαιζήλοις ὁ θεὸς ἄγνωστος· τὸ δὲ τῇ λαιᾷ σκῆπτρον κατέχειν, σημαίνει τὸ ἐξουσιαστικόν· τὸ δὲ ἑτέρᾳ ἀετόν, δῆλοι, ὡς τῶν * ἀεροφόρων πνευμάτων κρατεῖ, ὡς ὁ ἀετὸς μεταρσίων ὀρνέων. " Hæc αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Codin. l. c. p. 14 (=604:), unde apparet, et Suidam, et Codinum, qui Suida longe recentior est, ex eodem auctore sua descripsisse. Apud Codin. (pro *ἱστοροῦσι*) rectius legitur *πλάττουσι*, et post *ὀρνέων* hæc addita leguntur, quæ in Suida desiderantur: Ἀλλὰ καὶ πλάττουσιν αὐτὸν τρία μῆλα ἐν τῇ χειρὶ βαστάζειν· διὰ δὲ τῶν τριῶν μήλων δηλοῖ τρία κλίματα κατέχειν τὴν πᾶσαν διακόσμησιν. Sic enim locum hunc Lambecius ex Mss. restituit." Kuster. " Hæc sane adjectitia sunt; nam non conveniunt cum toto hoc capite. Ecce aquila occupata est dextra; sinistra sceptro: qua ergo teneat hæc poma? Credo, aliquis Euclio Plautinus, ut coco isti, adfinget tertiam. Λῆροι λήρων. At in gremio, inquies; verum cur hæc potius in inscriptione capitis, quam aut aquila, aut sceptrum? Omnino abolenda, et delenda censeo. Confirmat censuram meam Suidas, apud quem quum omnia hæc totidem verbis legantur, postrema ista non reperiuntur. Ergo et illa inducenda. Convenirent autem melius Herculi, quem eo modo fingebant. Suidas alibi: (totum hunc articulum descripsit Suid. ex Jo. Antiocheno, vel potius Collectaneis Constantini Porphyrog. a Vales. editis, eadem quoque αὐτολεξεὶ pene leguntur apud Cedrenum p. 18., notante Kustero): Ἡρακλῆς· Ἀλκμήνης υἱός. Τοῦτον φιλύσοφον ἱστοροῦσι, καὶ γράφουσι δορὰν λέοντος φοροῦντα, καὶ ῥόπαλον φέροντα, καὶ γ' μῆλα κρατοῦντα· ἅπερ τρία μῆλα νικήσαντα τὸν πολυποίκιλον (apud Jo. Antioch. et Cedrenum ita legitur, Ἅπερ τρία μῆλα ἀφελέσθαι αὐτὸν ἐμυθολόγησαν τῷ ῥοπάλῳ φονεύσαντα τὸν δράκοντα, τουτέστι, νικήσαντα τὸν πολυποίκιλον) τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας λογισμὸν, διὰ τοῦ ῥοπάλου τῆς φιλοσοφίας, ἀφελέσθαι ἐμυθολόγησαν, ἔχοντα περιβόλαιον τὸ φρόνημα, ὡς δορὰν λέοντος· καὶ οὕτω φονεύσας τῷ ῥοπάλῳ τὸν δράκοντα τῆς ἐπιθυμίας, ἀφεῖλετο τὰ τρία μῆλα, ὅ ἐστι τὰς τρεῖς ἀρετὰς, τὸ μὴ ὀργίζεσθαι, καὶ τὸ μὴ φιλαργυρεῖν, καὶ τὸ μὴ * φιληδονεῖν· διὰ γὰρ τοῦ ῥοπάλου τῆς καρτερικῆς ψυχῆς, καὶ τῆς δορᾶς τοῦ θρασυτάτου καὶ σώφρονος λογισμοῦ ἐνίκησε τὸν ἰὸν τῆς φαύλης ἐπιθυμίας (apud Jo. Antioch. legitur *τὸν νίον*, quod corruptum esse existimat Kuster., Cedrenus vero habet, *τὸν γῆιον τῆς φαύλης ἐπιθυμίας ἀγῶνα*), φιλοσοφήσας ἄχρι θανάτου. Et fortasse hic excidit narratio de statua Herculis." Meursius in Codin. l. c. " Simili prorsus modo simulacrum Jovis describitur et exponitur a Porphyrio apud Euseb. de Præp. Evang. iii. 9., cujus verba hic describere operæ pretium visum fuit: Κάθηται δὲ, τὸ ἑδραῖον τῆς δυνάμεως αἰνιττόμενος. Γυμνὰ δὲ ἔχει τὰ ἄνω, ὅτι φανερὸς ἐν τοῖς νοεροῖς καὶ τοῖς οὐρανίοις τοῦ κόσμου μέρεσίν ἐστι· σκέπεται δὲ αὐτῷ τὰ πρόσθια, ὅτι ἀφανὴς τοῖς κάτω κεκρυμμένοις. Ἔχει δὲ τῇ μὲν λαιᾷ τὸ σκῆπτρον, καθ' ὃ μάλιστα τῶν τοῦ σώματος μερῶν τὸ ἡγεμονικώτατόν τε καὶ * νοερώτατον ὑποκουρεῖ σπλάγχνον ἡ καρδία. Βασιλεὺς γὰρ τοῦ κόσμου ὁ δημιουργὸς νοῦς. Προτείνει δὲ τῇ δεξιᾷ ἢ αἰετὸν, ὅτι κρατεῖ τῶν ἀεροπόρων θεῶν, ὡς τῶν μεταρσίων ὀρνέων ὁ ἀετὸς, ἢ νίκην, ὅτι νενίκηκεν αὐτὸς πάντα. Hic rectius legitur *ἀεροπόρων*, i. e. Quæ per aerem gradiuntur vel volant, uti naves dicuntur *ποντοπόροι*, quia per mare quasi gradiuntur. Ἀεροφόρων tamen etiam legitur apud Cedrenum." Kuster.]

[Ἄγαλμα Ἀπόλλωνος. Codinus l. c. p. 601.: Κιθάραν ἐπὶ χειρῶν πλάττουσι τοῦ Ἀπόλλωνος οἱονεὶ τὸν ἥλιον τοῦ παντὸς ἁρμονίαν· κιρνάμενος γὰρ τοῖς λοιποῖς ἄστρασι, καὶ τίκτει καὶ ζωογονεῖ.]

[Ἄγαλμα Ἥρας. Suid.: Ἥρα· ὁ ἀὴρ, καὶ ἐκεῖ ὁ ἀὴρ καθαίρει, τὸ εἴδωλον αὐτῆς * ἀντιβαστάζει ψαλίδα χαλκῆν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κειρούσης ψαλίδος τὰς τρίχας, καὶ καθαρὸν ἀποδεικνούσης τὸ σῶμα. Cf. Codin. l. c., ubi est, Ποιοῦσι τῆς Ἥρας τὸ ἄγαλμα βαστάζειν ψαλίδα χαλκῆν, et ἄνω ante *κειρούσης* legitur. Jo. Lydus de Mens. p. 66., Τὴν Ἥραν ἔνιοι τῶν φυσικῶν τὸ ὕδωρ εἶναι ἀξιοῦσι, τὸν δὲ Δία τὸ πῦρ, μίξει δὲ ὑγρότητος τίκτεσθαι τοὺς καρποὺς, ἀλλὰ καὶ σελήνην αὐτὴν θεολογοῦσιν, οἷα ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς οὐσίας τεταγμένην, καὶ τὸν Ἄρεα ἐξ αὐτῆς τεχθῆναι λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ, ταῖς * συνθλίψεσι τῶν νεφέλων τὸ ἀέριον καὶ δραστικὸν πῦρ· καὶ * ταῶνα τὸν ὄρνιθα τοῖς ἱεροῖς τῆς Ἥρας οἱ φυσικοὶ διδόασιν, οἱονεὶ τὸν ἀστερωπὸν ἀέρα, ἤτοι οὐρανόν.]

[Ἄγαλμα Ἀφροδίτης. Suid.: Ἀφροδίτη· ταύτης τὸ ἄγαλμα πλάττουσι κτένα φέρον, ἐπειδὴ συνέβη ποτὲ ταῖς τῶν Ῥωμαίων γυναιξὶ κτήφην λοιμώδη γενέσθαι, καὶ ξυρουμένων πασῶν γεγόνασιν αὐταῖς οἱ κτένες ἀχρεῖοι, εὐξαμένας δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ * ἀνατριχωθῆναι, τιμῆσαί τε αὐτὴν ἀγάλμασι κτένα φέρουσαν (" scribendum potius est *φέροντι*, ut referatur ad *ἀγάλματι*, Codinus habet, *τιμῆσαί τε αὐτὴν ἀγάλμασι κτένα φέρουσι*," Kuster. verba *κτένα φέρουσαν* Meursius ad sequens *πλάττουσι* referenda censet, sed Kusteri conjecturæ favet Codinus,), καὶ *γένειον* ἔχουσαν (supple ex Codino, *πλάττουσι δὲ αὐτὴν καὶ γένειον ἔχουσαν*), διότι καὶ ἄῤῥενα καὶ θήλεα ἔχει ὄργανα. Ταύτην γὰρ λέγουσιν ἔφορον γενέσεως πάσης, καὶ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἄνω λέγουσιν αὐτὴν ἄῤῥενα· τὰ δὲ κάτω, θήλειαν. Πλάττουσι δὲ αὐτὴν καὶ ἔφιππον, ὅτι Αἰνείας ὁ υἱὸς αὐτῆς πλεύσας μέχρι τῆς δύσεως μετὰ τοῦτο ἵππῳ ἐπέβη, καὶ τὴν μητέρα ἐτίμησε τοιούτῳ ἀγάλματι. " Honeste ὄργανα, pro eo, quo sumus. Epiphanius Κατὰ Οὐαλησίου: Οἶμαι καὶ τὸ εὐνοῦχον καλεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ εὐνοεῖν δύνασθαι ἀφαιρουμένων τῶν μελῶν, καὶ τῶν ὀργάνων ἀφῳρημένους. Petronius, Illud unum memento non me, sed instrumenta peccasse." Meursius. Plene diceretur, Τὰ *γεννητικὰ* ὄργανα, ut dixit Jo. Lydus de Mens. p. 82.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς. Suid.: Ἀθηνᾶς ἄγαλμα δόρυ κράτει, διὰ τὸ σταθερὸν καὶ ἀνδρεῖον· ὁμοίως καὶ ἀσπίδα, διὰ τὸ πᾶσαν ἐπιβουλὴν διὰ τῆς σοφίας ἀπωθεῖσθαι. Ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῷ νῷ. Καὶ περικεφαλαίαν διδόασιν αὐτῇ, διὰ τὸ εἶναι τῆς σοφίας τὸ ἀκρότατον ἀθέατον· καὶ ἐλαίαν, ὡς καθαρωτάτης οὐσίας οὖσης. Φωτὸς γὰρ ὕλη ἡ ἐλαία. Καὶ Γοργόνα διδόασιν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῇ, διὰ τὸ ταχὺ τοῦ νοῦ. Hæc totidem verbis extant apud Codin. l. c. Cf. Lydus de Mens. p. 45., et 84. ubi, Μικρὰς * Ἀθήνας ἐκάλουν τὴν Φιλαδέλφειαν διὰ τὰς ἑορτὰς καὶ τὰ ἱερὰ τῶν εἰδώλων. Idem p. 66.: Οἱ μὲν Ἀθηνᾶν τὴν ψυχὴν εἶπον, Τριτογένειαν δὲ αὐτὴν διὰ τὸ τρεῖς εἶναι τὰς ἐνεργείας τῆς ψυχῆς· οἱ δὲ Ἀθηνᾶν τὸν ἀέρα, Τριτογένειαν δὲ αὐτὴν διὰ τὸ τρισὶ μεταβολαῖς ἀλλοιοῦσθαι τὸν ἀέρα, εἰς ἔαρ δῆλον, θέρος τε, καὶ χειμῶνα, Γλαυκῶπιν δὲ διὰ τὴν τοῦ ἀέρος ὄψιν * ἐγγλαυκον εἶναι. Περσέα δὲ τὸν ἥλιον καὶ Γοργόνα τὴν ἡμέραν ἐκ τοῦ τάχους οἷον εἰπεῖν, ὅτι διὰ τοῦ ἀέρος ὁ ἥλιος ἀποτρέχων ἀποτέμνει τὰς ἡμέρας, ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, οἱονεὶ τῆς προνοίας, τὴν ἅρπην, ἀντὶ τῆς ὀξύτητος, λαβών· καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὡρολογίοις ἔθος ἐγγλύφεσθαι Γοργόνα, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἡμέραν. Zonaras p. 60.; Ἀθηνᾶ· ὁ ἀὴρ καὶ ἡ φρόνησις. Eustath. ad Il. A, p.

83. 31.: *Ἀλληγορικῶς δὲ, ὡς ἐν ὀλίγῳ πολλὰ συνελεῖν, Ἀθήνη ἡ φρόνησις, ἡ κατὰ στέρησιν καὶ αὐτὴ τῆς θηλῆς διὰ τὸ τέλειον, ἢ παρὰ τὸ ἀθρεῖν τὸ βλέπειν, ἀθρήνη τις οὖσα, ὡς τῶν μελλόντων καὶ δεόντων * προβλεπτική· ἐκ Διὸς δὲ, διότι ἐκ τοῦ νοός· Ζεὺς γὰρ καὶ ὁ νοῦς· ἐκ κεφαλῆς δὲ, διὰ τὸ ἐκεῖ λογιστικὸν, οὗ προβολὴ ἡ φρόνησις. Ἥφαιστος δὲ αὐτὴν ἐκφαίνει, διότι αὐτὸς μὲν εἰς πῦρ ἀλληγορεῖται, τὸ καὶ φωσφοροῦν καὶ ἑκαῖον καὶ * ἀνωφορούμενον· καὶ ἡ φρόνησις δὲ, φωσφόρος τέ ἐστι, καὶ τὸ δραστήριον, πρηστήριον οἷον ἔχει, καὶ οὐδὲν ταπεινὸν φρονεῖ, ἀλλὰ ὑπερῆρται καὶ ἄνω φέρεται. Συκροτεῖται (lege cum Polito post Frohen., συγκροτεῖται) δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐπιθέτων ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὸ νοεῖσθαι φρόνησις κ. τ. λ.: et p. 123. 17., Ἀθηνᾶν δὲ, τὸ αἰθέριον πῦρ, διὰ τὸ τῆς χροιᾶς φασιν ἄνθος οὕτως ὀνομαζομένην: et p. 124. 13., Ἰστέον δὲ ὅτι αἰθέρος, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, νοηθείσης τῆς Ἀθηνᾶς, * προσεθεώρησάν τινες ἀκολούθως καὶ ταῦτα· κορυφῆς μὲν αὐτὴν ἐκγενέσθαι Διός, διὰ τὸ δοκεῖν, αἰθέρα τὸν ὑψηλότατον εἶναι ἀέρα, παρθένον δὲ διατελεῖν, διὰ τὸ ἀγνὸν τοῦ τοιούτου ἱέρος, Γλαυκῶπιν δὲ καλεῖσθαι, διὰ τὸ τοῦ στοιχείου * ἔγγλαυκον, καὶ φωσφόρον, διὰ τὸ διαφανές.]

[Ἄγαλμα Δήμητρος * Κιδαρίας. Pausan. viii. 15.: Παρὰ δὲ τῆς Ἐλευσινίας τὸ ἱερὸν πεποίηται * Πέτρωμα καλούμενον, λίθοι δύο ἠρμοσμένοι πρὸς ἀλλήλους μεγάλοι. Ἄγοντες δὲ παρὰ ἔτος, ἡντινα τελετὴν μείζονα ὀνομάζουσι, τοὺς λίθους τούτους τηνικαῦτα ἀνοίγουσι, λαβόντες γράμματα ἐξ αὐτῶν ἔχοντα ἐς τὴν τελετὴν, καὶ ἀναγνόντες ἐπήκοον (lege cum Facio, ἐς ἐπήκοον) τῶν μυστῶν, κατέθεντο ἐν νυκτὶ αὖθις τῇ αὐτῇ. Φενεατῶν δὲ οἶδα τοὺς πολλοὺς καὶ ὀμνύνται ὑπὲρ μεγίστων τῷ Πετρώματι· καὶ ἐπίθημα ἐπ' αὐτῷ περιφερές ἐστιν, ἔχον ἐντὸς Δήμητρος πρόσωπον Κιδαρίας. Τοῦτο ὁ ἱερεὺς περιθέμενος τὸ πρόσωπον ἐν τῇ μείζονι καλουμένῃ τελετῇ, ῥάβδοις κατὰ λόγον δή τινα τοὺς ἐπιχθονίους παίει. " Kuhn. recte monuit, emendandum esse τοὺς ὑποχθονίους, Inferos, qui ejus filiam Proserpinam detinebant. Ὑποχθονίους cum Plutonem et Proserpinam, tum manes et umbras denotare, D'Orville docet ad Charit. p. 265. et 492. ed. Lips." Facius.]

[Ἄγαλμα Δήμητρος * Λουσίας. Pausan. viii. 25.: Τῇ θεῷ (Δήμητρι) δὲ Ἐριννὺς γέγονεν ἐπίκλησις· πλανωμένῃ γὰρ τῇ Δήμητρι, ἡνίκα τὴν παῖδα ἐζήτει, λέγουσιν ἔπεσθαί οἱ τὸν Ποσειδῶνα ἐπιθυμοῦντα αὐτῇ μιχθῆναι, καὶ τὴν μὲν ἐς ἵππον μεταβάλλουσαν ὁμοῦ ταῖς ἵπποις νέμεσθαι ταῖς * Ὠγκείου· Ποσειδῶν δὲ συνίησιν ἀπατώμενος, καὶ συγγίνεται τῇ Δήμητρι, ἅρσενι ἵππῳ καὶ αὐτὸς εἰκασθείς· τὸ μὲν δὴ παραντίκα τὴν Δήμητρα ἐπὶ τῷ συμβάντι ἔχειν ὀργίλως, χρόνῳ δὲ ὕστερον τοῦ τε θυμοῦ παύσασθαι, καὶ τῷ Λάδωνι ἐθελῆσαί φασιν αὐτὴν λούσασθαι. Ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐπικλήσεις τῇ θεῷ γεγόνασι, τοῦ μηνίματος εἵνεκα Ἐριννύς, ὅτι τῷ θυμῷ χρῆσθαι καλοῦσιν ἐριννύειν οἱ Ἀρκάδες (cf. Etym. M. p. 374. 1.), Λουσία δὲ ἐπὶ τῷ λούσασθαι τῷ Λάδωνι. Τὰ δὲ ἀγάλματά ἐστι τὰ ναοῦ ξύλου, πρόσωπα δέ σφισι καὶ χεῖρες ἄκραι καὶ πόδες εἰσὶ Παρίου λίθου· τὸ μὲν δὴ τῆς Ἐριννύος, τήν τε κίστην καλουμένην (cf. Clem. Alex. Admonit. ad Gent. p. 14. A.) ἔχει, καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ δᾷδα· μέγεθος δὲ εἰκάζομεν ἐννέα εἶναι ποδῶν αὐτήν· ἡ Λουσία δὲ ποδῶν ἓξ ἐφαίνετο εἶναι. Ὅσοι δὲ Θέμιδος, καὶ οὐ Δήμητρος τῆς Λουσίας, τὸ ἄγαλμα εἶναι νομίζουσι, μάταια ἴστωσαν ὑπειληφότες.]

[Ἄγαλμα Δήμητρος * Προσύμνης. Pausan. ii. 37.: Ἀπὸ δὴ τοῦ ὄρους τούτου, (ὃ καλοῦσι * Ποντῖνον), τὰ ἄλσος ἀρχόμενον πλατάνων τὸ πολὺ ἐπὶ τὴν θάλασσαν καθήκει. Ὅμοι δὲ αὐτοῦ τῇ μὲν ποταμὸς ὁ Ποντῖνος, τῇ δὲ ἕτερος ποταμὸς, * Ἀμυμώνη (cf. Apollodor. ii. 5.) δὲ ἀπὸ τῆς Δαναοῦ θυγατρὸς ὄνομα τῷ ποταμῷ. Ἐντὸς δὲ τοῦ ἄλσους ἀγάλματά ἐστι μὲν Δήμητρος Προσύμνης, ἔστι δὲ Διονύσου καὶ Δήμητρος καθήμενον ἄγαλμα οὐ μέγα.]

[Ἄγαλμα Δήμητρος * Στιριτιδος. Pausan. x. 35.: Δήμητρος δὲ ἐπίκλησιν Στιριτίδος ἱερὸν ἐστιν ἐν * Στιριδι· πλίνθου μὲν τῆς ὠμῆς τὸ ἱερὸν, λίθου δὲ τοῦ * Πεντελησίου τὸ ἄγαλμα· δᾷδας ἡ θεὸς ἔχουσα· παρὰ δὲ αὐτὴν κατειλημμένον * ταινίαις ἄγαλμα ἀρχαῖόν ἐστιν ἄλλο ὑπόσα Δήμητρι ἐς τιμήν. " Sylburg. post ἄλλο excidisse suspicatur verba, ἔνθα τελεῖται, et Kuhn. emendat, ἀρχαῖον, εἴ τι ἄλλο, ὑπόσα. Equidem leviori medicina usus scribere mallem, "Εστιν καὶ ἄλλα, ὑπόσα." Facius.]

[Ἄγαλμα Ἀρτέμιδος * Αἰτωλῆς. Pausan. x. 38., de Naupacto Locrica loquens: Ἐνταῦθά ἐστι μὲν ἐπὶ θαλάσσῃ ναὸς Ποσειδῶνος, καὶ ἄγαλμα ὀρθὸν χαλκοῦ πεποιημένον· ἔστι δὲ καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδος, καὶ ἄγαλμα λευκοῦ λίθου· σχῆμα δὲ ἀκοντιζούσης παρέχεται, καὶ ἐπίκλησιν εἴληφεν Αἰτωλή.]

[Ἄγαλμα Ἀρτέμιδος * Ἀλφειαίας, et * Ἐλαφιαίας. Pausan. vi. 22.: Εἰ δὲ ἐλθεῖν ἐς Ἦλιν διὰ τοῦ πεδίου θελήσειας, σταδίους μὲν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ἐς * Λετρίνους (Cod. Vind. constanter exhibet, Λεκτρ.) ἔξεις, ὀγδοήκοντα δὲ ἐκ Λετρίνων καὶ ἑκατὸν ἐπὶ Ἦλιν. Τὸ μὲν δὴ ἐξ ἀρχῆς πάλισμα ἦν οἱ Λέτρινοι, καὶ * Λετρεὺς ὁ Πέλοπος ἐγεγόνει σφίσιν οἰκιστής· ἐπ' ἐμοῦ δὲ οἰκήματά τε ἐλείπετο ὀλίγα, καὶ Ἀλφειαίας Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἐν ναῷ. Γενέσθαι δὲ τὴν ἐπίκλησιν τῇ θεῷ λέγουσιν ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε. Ἐρασθῆναι τῆς Ἀρτέμιδος τὸν Ἀλφειὸν, ἐρασθέντα δὲ, ὡς ἐπέγνω, μὴ γενήσεσθαί οἱ διὰ πειθοῦς καὶ δεήσεως τὸν γάμον, ἐπιτολμᾶν ὡς βιασάμενον (sic vulgo legitur, sicque edidit Facius, sed reponendum videtur βιασόμενον) τὴν θεὸν, καὶ αὐτὸν ἐς πανυχίδα ἐς Λετρίνους ἐλθεῖν, ὑπὸ αὐτῆς τε ἀγόμενον τῆς Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν,[1] αἷς παίζων συνῆν ἀκολουθῶν αὐτῇ· τὴν δὲ (ἐν ὑπονοίᾳ γὰρ τοῦ

[1] Hesych. Νυμφαῖον· Νυμφῶν ἱερόν. De glossa hac, ab Is. Voss. et Maussaco suspecta, supra cum de v. Ἑκατεῖον s. Ἑκαταῖον agebamus, pauca diximus. Nunc vero obiter addendum est, Hesychii locum a corruptelæ suspicione satis vindicare Pausan. ii. 11., apud quem legitur Νυμφῶν pro Ædes Nympharum, s. Νυμφῶν ἱερόν: Ἐκ Σικυῶνος δὲ τὴν κατ' εὐθὺ ἐς Φλιοῦντα ἐρχομένοις, καὶ ἐν ἀριστερᾷ τῆς ὁδοῦ δέκα μάλιστα ἑκτραπέσι στάδια, * Πυραὶ καλούμενόν ἐστιν ἄλσος, ἱερὸν δὲ ἐν αὐτῷ * Προστασίαι Δήμητρος καὶ Κόρης· ἑορτὴν ἐφ' ἑαυτῶν οἱ ἄνδρες ἑορτὴν ἄγουσι· τὸν δὲ νυμφῶνα καλούμενον ταῖς γυναιξὶν ἑορτάζειν παρείκασι. Καὶ ἀγάλματα Διονύσου καὶ Δήμητρος καὶ Κόρης τὰ πρόσωπα φαίνοντα ἐν τῷ νυμφῶνί ἐστιν. Ceterum in loco illo, quem modo indicavimus, multa τῶν τεμενικῶν ὀνομάτων exempla citavimus. Adde sequentia hæc. " Ὁμονοεῖον, (τὸ), Concordiæ templum, apud Dionem." H. St. Thes. Ind. Dionis Hist. Rom. xlix. 18. p. 583., Καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ Καῖσαρ ἱπποδρομίας τε ἐποίησε, καὶ τῷ Ἀντωνίῳ ἅρμα τε ἐμπροσθεν τοῦ βήματος, καὶ εἰκόνας ἐν τῷ Ὁμονοείῳ ἔστησε: lv. 8. p. 778. de Tiberio, Καὶ τὸ Ὁμονοείον αὐτὸς ἑαυτῷ ἐπισκευάσας προσετάξας, ὅπως τό, τε ἴδιον καὶ τὸ τοῦ Δρούσου ὄνομα αὐτῷ ἐπιγράψῃ: et 9. p. 780. de eodem Tiberio, Καὶ τήν τε ὁδὸν ἰδιωτικῶς ἐκοσήσατο, πλὴν καθόσον τοὺς Παρίους τὸ τῆς Ἑστίας ἄγαλμα πωλῆσαί οἱ ἠνάγκασεν, ὅπως ἐν τῷ Ὁμονοείῳ ἱδρυθῇ: et lvi. 25. p. 823., Τῷ δὲ ἐξῆς ἔτει τό, τε Ὁμονοείον ὑπὸ τοῦ Τιβερίου καθηρέθη, καὶ αὐτῷ τό, τε ἐκείνου ὄνομα, καὶ τὸ τοῦ Δρούσου τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τεθνηκότος ἐπεγράφη: et lviii. 11. p. 885., Ἡ γερουσία πλησίον τοῦ οἰκήματος ἐν τῷ Ὁμονοείῳ. Ὁμονοείων edidit Reimar., sed rectius Noster et Schneider. in Lex. Ὁμονοεῖων scripserunt. * ΦΕΡΕΦΑΤΤΕΙΟΝ. Λέξ. ῥητορ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 314.: Φερεφαττεῖον· τὸ ἱερὸν τῆς Περσεφόνης. Grammaticus in animo habuit Demosth. adv. Conon. p. 1259. 4. ed. Reisk., Καὶ ἡμῶν συμβαίνει ἀναστρέφουσιν ἀπὸ τοῦ * Φερρεφαττίου, καὶ περιστατοῦσι, πάλιν κατ' αὐτό πως τὸ Δεωκόριον εἶναι, καὶ τούτοις περιτυγχάνομεν. Lege, Φερεφαττείου, vel Φερρεφαττείου. Sic voluit usus veterum et Atticorum scriptorum, qui nomina ea enuntiabant παραγωγικῶς, quæ Hellenici et recentiores ὑποκοριστικῶς extulerunt. Vide Salmas. in Solin. p. 684. b., et nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccclix. a. Vetus tamen est menda. Nam et in Hesychio est Φερεφάττιον: Φερεφάττιον· τόπος ἐν ἀγορᾷ, ubi Salmasio et Is. Voss. Φερσεφάττιον reponendum videtur: "locus ille nimirum a Phersephatta dictus." Sed lege nostro periculo, vel Φερρεφάττιον, vel Φερρεφαττείου, consentiente verborum ordine. Illud τόπος ἐν ἀγορᾷ illustrat Demosth. locus, ex quo Φερρεφαττείων hoc, sive Proserpinæ fanum, in Atheniensi foro situm esse satis patet. " Φερεφάττιον, Demosth. Κατὰ Κόνωνος. Hesych. τόπος ἐν ἀγορᾷ, recte: nam ex loco Demosthenis patet in foro illud fuisse. Proserpinæ templum vertit Volfius, [et quidem recte, ut ostendunt Λέξ. ῥητορ. l. c. Adde Meurs. Athen. Attic. ii. 10. in Opp. T. i. p. 175. a.] Nam Φερεφάττη est Proserpina, seu potius Hecate. Hesych. * Φερεά· [Φερεά· Ἀθήνησι ξενικὴ θεὸς, οἱ δὲ τὴν Ἑκάτην,] apud Aristoph. Θεσμοφ. p. 782. [v. 287. et Ran. v. 671.] Περσέφαττα." H. Vales. ad Harpocr. Lex. p. 351. Turpiter lapsus est vir alias doctissimus, confundens voc. Περσέφαττα, Proserpina, cum voce Φερεά, Hecate, quæ longe alius originis est. Pro Φερεὰ, Albertio, et Meursio, ut videtur, aliunde ignoto, (vide eum de Athen. Attic. ii. 11. in Opp. T. i. p. 177. a.), recte Is. Voss. correxit * Φεραία, quo titulo, ut supra sub v. Ἑκάτη p. 239. a—b. nobis ostensum est, Dianam s. Hecaten ornarunt Callimach. Hymn. in Dian. v. 259., et Lycophron v. 1180. Φεραίας, ut docet Tzetzes ibi citatus, nomen ascitum Hecate habuit, vel ἐκ Φεραίας, τῆς Αἰόλου θυγατρὸς κἀκ τοῦ Διὸς, vel potius ὡς ἐν ταῖς Φεραῖς τιμωμένη, Φέρης γάρ τις ἔκτισε πόλιν Φερὰς, ἥτις νῦν Σίῤῥα καλεῖται. Imo Σίῤῥα, teste Steph. Byz., est ἀκροτήριον τῆς Θράκης, cum, teste eodem, Φεραὶ sit πόλις Θεσσαλίας· Οἵ τε Φεραὶ ἐνέμοντο παραὶ * Βοιβηΐδα λίμνην, ἀπὸ Φέρητος τοῦ Κρηθέως, ἢ Φερὰς τῆς Αἰόλου θυγατρὸς, ὁ πολίτης, Φεραῖος, καὶ Φεραία. Pausan. ii. 23., Τῆς δὲ Ἀρτέμιδος τῆς Φεραίας· σέβουσι γὰρ καὶ Ἀργεῖοι Φεραίαν Ἄρτεμιν κατὰ

'Ἀλφειοῦ τὴν ἐπιβουλὴν ἔχειν) ἀλείψασθαι τὸ πρόσωπον πηλῷ, καὶ αὐτὴν καὶ ὅσαι τῶν Νυμφῶν παρῆσαν, καὶ

A τὸν 'Ἀλφειόν, ὡς ἐσῆλθεν, οὐκ ἔχειν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἄλλων διακρῖναι τὴν Ἄρτεμιν, ἅτε δὲ οὐ διαγινώσκοντα,

ταυτὰ Ἀθηναίοις καὶ Σικυωνίοις τὸ ἄγαλμα καὶ οὗτοί φασιν ἐκ Φερῶν τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κομισθῆναι. Callimachi Fragm. cxvii. ex Hephæst. p. 56. ed. Gaisf., Ἑρμᾶς ὅσπερ Φεραῖος αἰνέει θεὸς, Ἐμμὶ τῶ * φυγαίχμα. Ceterum et in Tzetzæ verbis, Ἑκάτη, ἐκ Φεραίας τῆς Αἰόλου θυγατρὸς κἀκ τοῦ Διὸς ἐτέχθη, et in Schol. ad Theocr. Id. ii. 36., Ἔνιοι δέ φασι Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγονέναι, error latet, qui viros doctos hucusque præteriit. Hecates enim nomen, Φεραία, παρὰ Φεραίαν, Æoli filiam, descendere non potest; nam desideratur forma patronymica. In utroque Scholiasta lege Φερᾶς pro Φεραίας, (nisi ipsorum potius auctorum, quam librariorum, hoc peccatum esse statuas), ex Steph. Byz. apud quem recte legitur, Φερᾶς τῆς Αἰόλου θυγατρός. Sed et Eustath. ad Il. B. p. 327. 11. nostram sententiam confirmat: Φεραὶ δὲ, ἀπὸ Φέρητος παρονομάζονται υἱοῦ Κριθέως (leg. ex Steph. Byz. Κρηθέως, v. L. Holsten.) ἢ ἀπὸ Φερᾶς θυγατρὸς Αἰόλου· δύο δὲ ἦσαν Φεραί, ἡ μὲν ἀρχαία, ἡ δὲ νέα. "Apud Pyrrhum Ligorium extat nummus ΦΕΡΑΙΩΝ, cum capite et arcu Dianæ. Apud Orpheum in Argon. v. 173., Ἄδμητος δ' ἀφίκανε * Φεραιόθεν, ᾧ ποτε Παιὰν Θητεύων ὑπόειξε, et v. 221., (Αὐτὰρ οἱ Πελίαο Φεραιόθεν ἤλυθ' ἄνακτος κ. τ. λ.) In Issa, insula maris Adriatici, in veteri lapide legit Cyriacus Anconitanus: ΑΡΤΕΜΙΔΙ ΦΕΡΑΙΑΙ ΚΙΝΤΟΣ ΔΡΩΝΟΝ. Hunc Dianæ cultum confirmat nummus modo adductus." L. Holsten. * ΦΟΡΒΑΝΤΕΙΟΝ. Λέξ. ῥητορ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 314.: Φορβαντεῖον· ἡρῷον * Φόρβαντος, ὃς ἦν ἡνίοχος Θησέως. Harpocr. Lex.: Φορβαντεῖον· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους· ὅτι τὸ Ἀθήνησι Φορβαντεῖον ὠνομάσθη ἀπὸ Φόρβαντος βασιλεύσαντος Κουρητῶν, καὶ ὑπ' Ἐρεχθέως ἀναιρεθέντος, δεδήλωκεν Ἄνδρων ἐν ὀγδόῃ τῶν Συγγενειῶν, ἦν δὲ Ποσειδῶνος υἱὸς ὁ Φόρβας, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος. Cf. Phot. et Suid. et Etym. M. p. 798. 24., qui sua ex Harpocr. sumsisse videntur. In Suida legitur ὁ Φόρβας, ὁ καὶ * Φόρβαντος, quod in ceteris Lexicographis desideratur. "Meminit ejus Andocides in Orat. Περὶ Μυστηρίων: Αἰσθόμενος δὲ ὁ Εὐφίλητος, ὡς ἥκοιμι, λέγει πρὸς αὐτοὺς, ὅτι πέπεισμαι ταῦτα * συμποιεῖν, καὶ ὡμολόγηκα αὐτῷ μεθέξειν τοῦ ἔργου, καὶ περικόψειν τὸν Ἑρμῆν, τὸν περὶ τὸ Φορβαντεῖον. Phorbantis vero, tanquam Attici herois, meminit Hesych. Φόρβας· Ἀττικὸς ἥρως." Meursii Athen. Attic. ii. 11. in Opp. T. i. p. 177. d. Cf. Idem de Reg. Athen. ii. 11. ibid. p. 661. e. De Phorbante vide Eustath. ad Il. B. p. 303. 8., et ad Il. Σ. p. 1156. 51. Vales. Not. in Harpocr. p. 197., et in Maussaci Notas p. 337. ΚΑΠΕΤΩΛΙΟΝ. Steph. Byz. Καπετώλιον· ἐν Ῥώμῃ λόφος, * Ταρπαῖος πάλαι λεγόμενος. Περὶ δὲ τῆς γραφῆς τοῦ * τεμενικοῦ ὁ Εὐδαίμων διὰ τοῦ ι φησίν. Εἰρηναῖος προπαροξύνει, διὰ τοῦ ι γράφων. Ἡρωδιανὸς δὲ, Καπετωλίειον, ἐν ἓξ συλλαβαῖς, καὶ ἐν συναιρέσει, Καπετωλεῖον. Τὸ δὲ Καπετωλεῖα, ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος, * προπερισπᾶται, ("innuit Ludos Capitolinos, quos Camillus instituit, postquam suo ductu et auspicio Gallos vicisset, vide Liv. v. 50.," Berkel.) Ὅσα γὰρ ἔχει προϋπάρχον τὸ ι (καὶ, sine causa supplet L. Holsten.) εἰς ον λήγει καθαρὸν, παραληγόμενα ἢ μόνῳ τῷ ι, ἢ προηγουμένου αὐτοῦ τοῦ α, ὥστε εἶναι πρὸ τέλους τὴν αι δίφθογγον, * προπερισπᾶται· ἢ καὶ ὅσα κτητικά· * Ἀσκληπιεῖον, Ἀσκληπιὸς γάρ, * Πτολεμαιεῖον, * Πτολεμαῖος γάρ, * Ὀλυμπίεια τὰ Ἀθήνησιν, Ὀλύμπιος γάρ. Τὸ δὲ τέμενος, Καπετώλιον, καὶ Καπετώλιος Ζεὺς, διὰ τοῦ ι. Τὸ ἐθνικὸν, * Καπετωλῖνος. "Καπετωλὶς αὐλή, Aula, seu Palatium Capitolinum, in Epigr. Et Καπετώλιος "Ζεὺς, Capitolinus Jupiter, apud Pausan. (in Corinth. ii. 4., Ὑπὲρ δὲ τὸ θέατρόν ἐστιν ἱερὸν Διὸς Καπετωλίου φωνῇ τῇ Ῥωμαίων, κατὰ "Ἑλλάδα δὲ γλῶσσαν Κορυφαῖος ὀνομάζοιτ' ἄν,) a Romano videlicet Capitolio, quod itidem Καπετώλιον nominare solent Græci, litera ι "versa in ε." H. St. Thes. Ind. "Καπετωλὶς, Monum. Byz. 15., et Dionys. Halic. (Antiqq. Rom. vi. 68.) T. ii. p. 1194. ed Reisk., Εἴη μὲν οὖν, ὦ Καπιτώλιε (Cod. Vat. Καπετώλιε) Ζεῦ, καὶ θεοὶ πόλεως ἐπίσκοποι τῆς ἡμετέρας, ἥρωές τε καὶ δαίμονες," Schæf. in Mss. Teste Berkel. ad Steph. Byz. sic frequentissime apud Dionys. occurrit, et teste eodem viro docto, Καπετωλῖνος passim apud Gr. et Latinos in usu est, afferente ex eodem Dionys. l. c. iv. 61. T. ii. p. 787., Ἐξ ἐκείνου καλεῖται Καπιτωλῖνος ὁ τόπος, ἀπὸ τῆς εὑρεθείσης ἐν αὐτῷ κεφαλῆς· κάπιτα γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι τὰς κεφαλάς. "Græci hoc nomen bifariam scribunt: quidam per ι, Καπιτώλιον, ut semper in nostris libris, et apud Plut.; plures per ε, Καπετώλιον, ut apud Diodor. Euseb. (Jo. Lydum de Mens. p. 106.) et multos. Deducebant isti haud dubie a voce Gr. Κάπετος, Fossa, Tumulus. Hesych. in hac voce nescio quid de Jove Capitolino balbutit." Casaub. in Polyb. p. 63=116. ed. Gron. Glossa est hæc:—Καπετώλιον· ὁ Ζεὺς ὅρος. "L. Καπετώλιος· ὁ Ζεὺς, ἀπὸ τοῦ ὄρους," Heins. "Forte, Ὁ Ζεὺς οὖρος, Capitolinus, ubi Jupiter custos est." Perger. "Olim emendabam, Καπετώλιος· ὁ Ζεὺς, (ut Steph. Byz.), Καπετώλιον, ὄρος, vel inverso ordine. Eodem redit Heinsii lectio. Res nota. Miror Casaub." Albert. Suidas: Καπιτωλεῖον τὸ ἱερὸν, Καπιτώλιον δὲ, ubi ex ejusdem Albertii monitu reponendum est, ordine verborum postulante, Καπετωλεῖον. Ad lacunam illam supplendam facit Lex. Reg. Ms. apud Albert. l. c.: Καπετώλιον· ἱερὸν, ἢ * παλάτιον, ἢ ἀγορά, Καπετωλεῖον δὲ, ὁ ἀγών. Locus hic legitur in Zonara p. 1159., sed apud eum editum est Καπιτώλιον——, Καπιτωλεῖον δὲ ὁ ἀγὼν, δίφθογγον. "Codd. D. K. superscr. ε, quasi Καπετώλιον. Notatur duplex scriptura." Tittmann. Etym. M. p. 490. 44.; Καπετώλιον· κεφαλὴ τῆς πόλεως, ἢ ὅτι ἐκεῖσε, μέλλοντες κτίσαι, εὗρον κεφαλὴν νεόσφακτον. Κάπουτ γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις ἡ κεφαλή. Respici videtur locus auctoris incerti, quem servavit Suid. v. Καπιτώλιον: Ὁ Ῥωμύλος μετὰ τὸ κτίσαι τὸ Παλάτιον ἔκτισε καὶ τὸ Καπιτώλιον, ("hoc falsum puto, quoniam alii scriptores Capitolium a Tarquinio exstructum esse tradunt," Kuster.) ὅ ἐστι κεφαλὴ τῆς πόλεως· ἐν ᾧ καὶ τὸ Παλλάδιον λαβὼν ἀπὸ τῆς πόλεως Ἄλβης ἀπέθετο, ("vide L. Holsten. ad Steph. Byz. v. Δάρδανος," Kuster.). Σατούρνιον δὲ πρότερον ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ Καπιτώλιον ἐκ τῆς φανείσης ὀρυττομένων τῶν θεμελίων ἐν τῇ γῇ κεφαλῆς σώματος νεοσφαγοῦς. Cf. Dionys. Halic. Antiqq. Rom. i. 34. et ii. 1. Ceterum, ut ab Ἑκάτη factum est Ἑκατήσιον, Hecates templum, et ab Ἡμέρα, (Hesych. Ἡμέρα· Ἀρτέμιδος ἐπίθετον, respexit ad Callim. Hymn. in Dian. v. 233., Ἦ μέν τοι Προῖτός γε δύω ἐκαθείσατο νηοὺς, Ἄλλον μὲν * Κορίης, ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας Οὔρεα πλαζομένας Ἀζήνια, τὸν δ' ἐνὶ Λουσσοῖς Ἡμέρῃ, οὕνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἵλεο παίδων, ubi Blomf. legendum putat Κορίῃ in dativo, sed an tulissent delicatæ Callimachi aures, Κορίῃ ὅτε οἱ, jure dubitari potest) * Ἡμερασία (Spanhemio, quem vide, ad Callim. p. 338. ed. Ern. * Ἡμερησίη), teste Pausan. viii. 18., (Τὰς δὲ θυγατέρας τοῦ Προίτου κατήγαγεν ὁ Μελάμπους ἐς τοὺς Λουσσοὺς, καὶ ἠκέσατο τῆς μανίας ἐν Ἀρτέμιδος ἱερῷ, καὶ ἀπ' ἐκείνου τὴν Ἄρτεμιν ταύτην Ἡμερησίαν καλοῦσιν οἱ Κλειτόριοι, ubi Cod. Mosc. Ἡμεροσίαν,) sic a Μεγάλη formatum est * ΜΕΓΑΛΗΣΙΟΝ, τῆς Μεγάλης Θεᾶς templum. Varro de L. L. v. p. 47.: * Megalesia dicta a Græceis, quod ex libris Sibyllineis accersita ab Attalo Rege Pergami prope murum Megalesion, ubi templum ejus Deæ, unde advecta Romam. "Hæc ita scripsisse Varronem vix quispiam vel leviter doctus sibi persuaserit, nisi qui Varronem σολοικίζειν velit. Puto legendum: Quod ex libris Sibyllinis arcessita ab Attalo Rege Pergami, Pesimunte ubi Megalesion, templum ejus Deæ. Nam Μεγαλήσιον, ὁ ναὸς τῆς Μεγάλης Θεᾶς, ut Μητρῷον. Sic * ΤΥΧΕΙΟΝ, Τύχης, Ἀνακεῖον, Ἀνάκων. Vel: Quod ex libris Sibyllinis arcessita ab Attalo Rege Pergami, ἀπὸ Μητρὸς Μεγάλης, ubi templum ejus Deæ. *Ubi*, i. e., in regione Pergami. Nam qui legerat, Apometros megales, ex eo fecerit, Prope mœrum megalesion. Sed puto priorem conjecturam veram esse. Non enim verisimile est Varronem de Pesimunte urbe tacuisse, quam alii Pesinunta vocant per n." Scalig. "Megalesion est Templum Μεγάλης Θεᾶς, ut Τυχεῖον, Τύχης: * ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ, Ἀσκληπίον, et apud Latinos * DIANIUM, Dianæ, (Festus ex Scalig. emendatione, Dianium, locus Dianæ sacratus, et Liv. i. 48.), * MINERVIUM, Minervæ, (Varr. de L. L. iv. 8. et Arnob. vi. p. 193., Scaliger Append. ad Conject. in Varron. p. 185. etiam huc refert Liv. xlv. 16., nolente tamen Gesnero Thes. L. L. quem omnino vide. Et * VULCANIUM, Vulcani, v. not. ad Fest. l. c., sed Vulcanium pro Vulcani templo Lexicographi Lat. non agnoscunt.) Hoc autem in Pergamena jurisdictione, urbe Pessinunte, propter magnificentiam et splendorem in magna admiratione fuit. Strabo xii. (p. 567.): Πεσσινοῦς δ' ἐστὶν ἐμπορεῖον τῶν ταύτῃ μέγιστον, ἱερὸν ἔχον τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν, σεβασμοῦ μεγάλου τυγχάνον· καλοῦσι δ' αὐτὴν Ἄγδιστιν. Οἱ δ' ἱερεῖς τὸ παλαιὸν μὲν δυνάσται τινὲς ἦσαν, ἱερωσύνην καρπούμενοι μεγάλην· νυνὶ δὲ τούτων μὲν αἱ τιμαὶ πολὺ μεμείωνται, τὸ δ' ἐμπορεῖον συμμένει· κατεσκεύασται δ' ὑπὸ τῶν * Ἀτταλικῶν βασιλέων ἱεροπρεπῶς τὸ τέμενος, ναῷ τε καὶ στοαῖς * λευκολίθοις· ἐπιφανὲς δ' ἐποίησαν Ῥωμαῖοι τὸ ἱερὸν, ἀφίδρυμα ἐνθένδε τῆς θεοῦ μεταπεμψάμενοι κατὰ τοὺς τῆς Σιβύλλης χρησμοὺς, καθάπερ καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ. (Vide Liv. xxix. 10. et Herodian. i. 11.)" Popma. De Megalensibus autem ludis consule auctores, quos citavit Forcellin. Lex. Unde vero vocem Τυχεῖον, pro Fortunæ templo, sumserint Scalig. et Popma ll. cc., nescimus. Frustra enim eam quæsivimus in Lexicographis vett., sed, Schæfero in Mss. teste, legitur in Fabricii Biblioth. Gr. T. i. p. 326., ubi tamen rectius scriberetur * Τυχαῖον. Labbæi Glossis pro vulgato Τύχεον, quæ est vox nihili analogiæ repugnans, Τύχεον. *Genium, Genitalium, caret plurali*, restituendum videtur vel Τυχίον, ὑποκοριστικῶς, ex more citerioris Græcitatis, elatum pro veterum paragogica forma Τυχεῖον, (vide nos supra in hac ipsa nota, et Lex. Vocc. peregr. p. cccliv. a.), vel Τυχαῖον. Suid. * Τυχαῖον· ὁ τῆς Τύχης ναὸς, ubi pro Τυχαῖος repone Τυχαῖον. Τυχαῖος enim est Fortuitus, at Τυχαῖον, Fortunæ templum. Quo tempore Eustath. vivebat, in usu esse Τυχαῖον, non Τυχεῖον, satis patet ex his ad Od. Z. p. 1552. 31. verbis: Ὅτι δὲ ὥσπερ σπηλαίου, καὶ προσκεφαλαίου, καὶ Τυχαίου, ὑποκοριστικὰ σπηλάδιον, * προσκεφαλάδιον, * Τυχάδιον, οὕτω καὶ ἐλαίου ἐλάδιον, δηλοῦσιν οἱ τεχνικοί· κεῖται οὖν παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ, Ἐλαδίου κοτύλη. (Vide Nostrum in v. Ἐλάδιον, Eustath. ad Od. A. p. 1675. 45., Fischer. Animadvv. ad Velleri Gram. Gr. ii. p. 24., et Fr. A. Guil. Spohn. Comment. de Extrema Odysseæ Parte p. 123. Etym. p. 240. 2., Κεφάλαιον, κεφαλαίου, * κεφαλάδιον, σπήλαιον, σπηλαίου, σπηλάδιον, et p. 700. 46., Τὰ διὰ τοῦ διον ἀπὸ πρωτοτύπου φωνῆεν ἔχοντα τὸ α, οὐ τρέπεται, ὡς κεφάλαιον, κεφαλάδιον, καὶ ἐλάδιον, καὶ σπηλάδιον, καὶ οὐ λέγεται κεφαλήδιον, καὶ ἐλήδιον, καὶ σπηλήδιον: et p. 172. 24., Οὐραῖον, * οὐράδιον, κεφάλαιον, κεφαλάδιον: et p. 105. 36., Οὔραιον leg. Οὐραῖον, οὐράδιον.) Hesych. Illustris de Origg. CPolit. p. 46. 23. ed. Meurs., Ῥέας μὲν, κατὰ τὸν τῆς Βασιλικῆς λεγόμενον τόπον, ναόν τε καὶ ἄγαλμα καθιδρύσατο· ὅτε καὶ τυχαῖον τοῖς πολίταις τετίμηται. "In cod. nihil aliter. Meursius verba postrema ita transtulit, Quod a civibus colitur, neglexit autem vocem τυχαῖον. In Commentario p. 236., 'In Codino,' inquit, 'et Chron. Constant., ubi verbotenus hic locus descriptus, ita legitur, Ὅπερ τεῖχεον τοῖς πολίταις. Locus corruptus.' Neque vero est difficile restituere veram lectionem. Lambecius Obs. ad Codin. p. 138. nostram retinet. Lege, Ὅ, τε καὶ Τυχεῖον τοῖς πολίταις τετίμηται, Quod et pro templo Genii Publici a civibus colitur. Quam correctionem esse veram argumento est locus Socratis Hist. Eccles. iii. 11. V. ii. p. 187., Θυσίας δὲ ἐπετέλει τῇ Κωνσταντίνου πόλεως Τύχῃ Δημοσίᾳ ἐν τῇ Βασιλικῇ, ἔνθα καὶ τὸ τῆς Τύχης ἵδρυται ἄγαλμα. Vox Τυχεῖον significat templum Genii Publici, nec Fortunæ. Vide H. Valesii notas doctas ad Socr. l. c., ad Euseb. de Martyr. Palæst. V. i. p. 435., et Ducangii Constantin. Christ. L. ii. p. 148. H. Vales. (in Mss.) emendavit locum Chronographiæ Theophanis, quo et

ἀπελθεῖν ἐπὶ ἀπράκτῳ τῷ ἐγχειρήματι. * Λετριναίοις μὲν δὴ Ἀλφειαίαν ἐκάλουν τὴν θεὸν ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ τῷ ἐς αὐτὴν ἔρωτι· οἱ δὲ Ἠλεῖοι (φιλία γὰρ σφίσιν ὑπῆρχεν ἐξ ἀρχῆς ἐς Λετριναίους) τὰ παρὰ σφίσιν Ἀρτέμιδος ἐς τιμὴν τῇ Ἐλαφιαίᾳ καθεστηκότα ἐς Λετρίνους τε μετήγαγον, καὶ τῇ Ἀρτέμιδι ἐνόμισαν τῇ Ἀλφειαίᾳ δρᾶν· καὶ οὕτω τὴν Ἀλφειαίαν θεὸν Ἐλαφιαίαν ἀνὰ χρόνον ἐξενίκησεν ὀνομασθῆναι. Ἐλαφιαίαν δὲ ἐκάλουν οἱ Ἠλεῖοι τὴν Ἄρτεμιν ἐπὶ τῶν ἐλάφων (ἐμοὶ δοκεῖν) τῇ θήρᾳ· αὐτοὶ δὲ γυναικὸς ἐπιχωρίας ὄνομα εἶναι τὴν * Ἐλάφιον, καὶ ὑπὸ ταύτης τραφῆναι τὴν Ἄρτεμίν φασι.]

["Αγαλμα Ἀρτέμιδος * Κονδυλεάτιδος et * Ἀπαγχομένης. Pausan. viii. 23.*: * Καφυῶν δὲ ἀφέστηκεν ὅσον στάδιον * Κονδύλεα ("Rectius esse videtur * Κονδύλεαι, sic enim paulo infra," Facius) χωρίον, καὶ Ἀρτέμιδος ἄλσος· καὶ ναός ἐστιν ἐνταῦθα καλουμένης Κονδυλεάτιδος τὸ ἀρχαῖον· μετονομασθῆναι δὲ ἐπὶ αἰτίᾳ τὴν θεὸν φασι τοιαύτῃ. Παιδία περὶ τὸ ἱερὸν παίζοντα· ἀριθμῶν δὲ αὐτῶν οὐ μνημονεύουσιν· ἐπέτυχε καλωδίῳ· δήσαντα δὲ τὸ καλώδιον τοῦ ἀγάλματος περὶ τὸν τράχηλον, ἐπέλεγον, ὡς ἀπάγχοιτο ἡ Ἄρτεμις. Φωράσαντες δὲ οἱ * Καφυεῖς τὰ ποιηθέντα ὑπὸ τῶν παίδων, καταλεύουσιν αὐτά· καὶ σφισι ταῦτα ἐργασαμένοις, ἐπέπεσεν (sic dedit Facius pro vitiose vulgato ἐπιέπεσεν, Cod. Mosc. exhibet ἔπεσεν) ἐς τὰς γυναῖκας νόσος, τὰ ἐν τῇ γαστρὶ πρὸ τοκετοῦ τεθνεῶτα ἐκβάλλεσθαι, ἐς ὃ ἡ Πυθία θάψαι τε τὰ παιδία ἀνεῖπε, καὶ ἐναγίζειν αὐτοῖς κατὰ ἔτος· ἀποθανεῖν γὰρ αὐτὰ οὐ σὺν δίκῃ. Καφυεῖς δὲ ποιοῦσι τά τε ἄλλα καὶ ἔτι καὶ νῦν κατ' ἐκεῖνο τὸ μάντευμα, καὶ τὴν ἐν ταῖς Κονδυλέαις θεὸν (Cod. Mosc. θεὸν), προσεῖναι γὰρ καὶ τόδε ἐπὶ τῷ χρησμῷ φασι, καλοῦσιν Ἀπαγχομένην ἐξ ἐκείνου. Paulo ante legitur: * Καφυάραις δὲ ἱερὰ θεῶν Ποσειδῶνός ἐστι καὶ ἐπίκλησιν * Κνακαλησίας Ἀρτέμιδος· ἔστι δὲ αὐτοῖς καὶ ὄρος * Κνάκαλος, ἔνθα ἐπέτειον τελετὴν ἄγουσι τῇ Ἀρτέμιδι. Ceterum mentio Ἀρτέμιδος Κονδυλεάτιδος et Ἀπαγχομένης facta est a Clemente Alex. Cohort. ad Gent. p. 11=32. 23., sed apud eum scribitur * Κονδυλῖτις pro Κονδυλεάτις: "Ἄρτεμιν δὲ Ἀρκάδες Ἀπαγχομένην προτρέπονται, ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις· καὶ Κονδυλῖτις ἐν Μηθύμνῃ ἑτέρα τετίμηται Ἄρτεμις· ἔστι δὲ καὶ * Ποδάγρας ἄλλης Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Λακωνικῇ ἱερὸν, ὥς φησι Σωσίβιος. "Scribe ex Nov. προστρέπονται, ut his superius προστροπαίους pro προτροπαίους. Hesych. Προστρεπόμενοι· σέβοντες, τιμῶντες, προσκυνοῦντες. Eidem vero προτρέπεσθαι est παρακαλεῖν. Quorum illud prius huic loco convenit." Potter. Προτρέπονται habet Bentleius ad Callim. Fragm. iii., ubi Gronovium Defens. Diss. de Nece Judæ p. 62. citavit Ernest.]

["Αγαλμα Ἀρτέμιδος * Δερριάτιδος. Pausan. Lacon. iii. 20., Πεντεκαίδεκα δὲ τοῦ Ἐλευσινίου σταδίους ἀφέστηκε * Λαπίθαιον καλούμενον ἀπὸ ἀνδρὸς ἐγχωρίου * Λαπίθου. Τοῦτό τε οὖν τὸ Λαπίθαιόν ἐστιν ἐν τῷ Ταϋγέτῳ, καὶ οὐ πόρρω * Δέρριον, ἔνθα Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἐν ὑπαίθρῳ Δερριάτιδος, καὶ πηγὴ παρ' αὐτῷ, ἣν * Ἄνονον ὀνομάζουσι. "Variat scriptura in Codd., Δέριον, Δέρειον, et sic in utroque etiam Δερεάτιδος. Stephano Δέρεα oppidum Arcadiæ est." Facius.]

["Αγαλμα Ἀρτέμιδος * Κναγεάτιδος, et * Λιμναίας, sive * Λιμνάτιδος, sive * Λιμνάδος. Pausan. Arcad. viii. 53.: Προελθόντι δὲ ἀπ' αὐτῶν μάλιστά που σταδίους ἑπτὰ, ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἐπίκλησιν Λιμνάτιδος, καὶ ἄγαλμά ἐστιν ἐβένου ξύλου· τρόπος δὲ τῆς ἐργασίας ὁ Αἰγιναῖος καλούμενος ὑπὸ Ἑλλήνων. Τούτων ὅσον δέκα ἀπωτέρω σταδίοις Ἀρτέμιδός Κναγεάτιδος, ἔστιν Ἀλεοῦ τὰ ἐρείπια. "In his mutili aliquid inesse, in dubium vocari nequit. Amas., qui interpretatur, Et Alei ruinæ, legisse videtur, Ἔστι καὶ Ἀλεοῦ. Sic ex iis, quæ præcedunt, huc revocandum esse ἱεροῦ, facile patet. Forte tamen Ἀλείου, Alei heroi, scribere præstet. At cum statim cap. seq. plura de Alpheo flumine memorentur, emendationem Sylburgii magis probandam duco scribentis, Ἔστιν ἐπ' Ἀλφειοῦ τὰ ἐρείπια." Facius. Idem Pausan. in Messen. iv. 4., Ἔστιν ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Μεσσηνίας ἱερὸν Ἀρτέμιδος καλουμένης Λιμνάτιδος. Idem in Laconicis iii. 7., Καὶ τὰ Μεσσηνίων ἐς Τήλεκλον τὸν τῆς ἑτέρας βασιλέα οἰκίας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Λιμνάδος συμβάντα ἐπὶ Νικάνδρου γίνεται βασιλεύοντος: et c. 23., Κατὰ δὲ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Βαιῶν ἐς Ἐπίδαυρον τὴν Λιμηρὰν ἄγουσαν Ἀρτέμιδος ἱερόν ἐστιν ἐν τῇ Ἐπιδαυρίων Λιμνάτιδος. Idem in Messen. iv. 31., Ἔστι δὲ ἐν τῇ μεσογαίῳ κώμῃ Καλάμαι καὶ Λίμναι χωρίον, (vide Nostrum in v. Λίμνη)· ἐν δὲ αὐτῷ Λιμνάτιδος ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος, ἔνθα Τηλέκλῳ βασιλεύοντι ἐν Σπάρτῃ τὴν τελευτὴν συμβῆναι λέγουσιν. Vide J. Meurs. de Regno Lacedæm. c. ix. in Opp. T. iii. p. 39. Pausan. in Achaicis vii. 20.: Τῆς δὲ ἀγορᾶς ἄντικρυς κατὰ ταύτην τὴν ἔξοδον τέμενός ἐστιν Ἀρτέμιδος καὶ ναὸς Λιμνάτιδος. Ἐχόντων δὲ ἤδη Λακεδαίμονα καὶ Ἄργος Δωριέων, ὑφελέσθαι Πρευγένην τῆς Λιμνάτιδος τὸ ἄγαλμα κατὰ ὄψιν ὀνείρατος ἐκ Σπάρτης λέγουσι, κοινωνῆσαι δὲ αὐτῷ τοῦ ἐγχειρήματος τῶν δούλων τὸν εὐνούστατον. Τὸ δὲ ἄγαλμα τὸ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ἔχουσιν ἐν Μεσόᾳ, ὅτι καὶ ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Πρευγένους ἐς τοῦτο ἐκομίσθη τὸ χωρίον· ἐπειδὰν δὲ τῇ Λιμνάτιδι τὴν ἑορτὴν ἄγουσι, τῆς θεοῦ τῶν τις οἰκετῶν ἐκ Μεσόας ἔρχεται τὸ ξόανον κομίζων τὸ ἀρχαῖον ἐς τὸ τέμενος τὸ ἐν τῇ πόλει. Τούτου δὲ τοῦ τεμένους ἐστὶ καὶ ἄλλα τοῖς Πατρεῦσιν ἱερά. Πεποίηται δὲ ταῦτα οὐκ ἐν ὑπαίθρῳ, ἀλλὰ ἔσοδος ἐς αὐτὰ διὰ τῶν στοῶν ἐστι. Τὸ μὲν δὴ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, πλὴν ἐσθῆτος, λίθου τὰ ἄλλα· Ἀθηνᾶ δὲ ἐλέφαντος εἴργασται καὶ χρυσοῦ. Πρὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς τοῦ ἱεροῦ Πρευγένους μνῆμά ἐστιν. Ἐναγίζουσι δὲ καὶ τῷ Πρευγένει κατὰ ἔτος, ὡσαύτως δὲ καὶ πρὸς τὴν ἑορτὴν τῇ Λιμνάτιδι ἄγοντες. "Non suo loco hic esse præpositionem πρὸς, nemini non liquere puto; nec tamen illa sublata melius sese habet verborum nexus. Cod. Mosc. mendose exhibet πρὸς εἰς προσ. Equidem pro πρὸς scribendum esse censeo Πατρεῖ, quem hujus nominis dativum similiter fere corruptum in Codd. deprehendimus L. iii. 2., ubi vide not. 2. Non patri autem solum, sed et filio, urbis conditori, parentatum esse, admodum est credibile." Facius. Pausan. in Corinth. ii. 7., Ἐκ δὲ τοῦ Διονυσίου βαδίζουσιν ἐς τὴν ἀγορὰν ἔστι ναὸς Ἀρτέμιδος ἐν δεξιᾷ Λιμναίας. Καὶ ὅτι μὲν κατερρύηκεν ὁ ὄροφος, δηλά ἐστιν ἰδόντι· περὶ δὲ τοῦ ἀγάλματος, οὔτε ὡς κομισθέντος ἑτέρωσε, οὔτε ὅντινα αὐτοῦ διεφθόρη τρόπον, εἰκεῖν ἔχουσιν, ubi Cod. Mosc., notante Facio, dat κομισθὲν ἑτέρωσε, quod commode locum habere potest. Idem in Lacon. iii. 14., Θεῶν δὲ ἱερὰ Ποσειδῶνός ἐστιν * Ἱπποκουρίου, καὶ Ἀρτέμιδος * Αἰγειτέας· ἐπανελθοῦσι δὲ ὀπίσω πρὸς τὴν λέσχην ἐστὶν Ἀρτέμιδος * Ἰσώρας ἱερὸν, ἐπονομάζουσι δὲ αὐτὴν καὶ Λιμναίαν, οὖσαν οὐκ Ἄρτεμιν, Βριτόμαρτιν δὲ τὴν Κρητῶν. Τὰ δὲ ἐς αὐτὴν ὁ Αἰγιναῖος ἔχει μοι λόγος. "* Αἰγιναίας scribendum esse, Sylburg. recte monet. Idem fere mendum paulo post pro Αἰγιναῖος in Cod. Vind. est, qui exhibet Αἰγειναῖος. De Diana Ægin. et Britomarte relata lege L. ii. c. 30." Facius. Imo scriptura per ει pro ι in quorundam librariorum more fuisse videtur. Nam in Codice Homeri Townleiano scripta reperit G. H. Noehden, (Comment. de Por-

ipso verisimiliter de Genii Publici templo sermo est. De locum ipsum p. 94. b. ed. Paris. 1655., Τῷ αὐτῷ δὲ τῷ ἔτει ἀνετιάθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸ Γρατιανὸν βαλανεῖον καὶ ἡ Βασιλικὴ μεγάλη ἐς τὸ στοιχεῖον. Vales. censuit pro στοιχεῖον ponendum esse Τυχεῖον." Fr. J. Bast. Epist. Crit. ad Jo. Fr. Boissonad. p. 54. Ex Bastii nota vocem Τυχεῖον in Lex. suum recepit Schneider. Sed non erat, cur vir ille doctus in Hesychii Illustris loco vulgatum Τυχαῖον in Τυχεῖον mutaret. Dionis Hist. Rom. Fragm. Peiresc. lxxxi. p. 35. 85., Ὥστε καὶ τῷ Λουκούλλῳ χρῆσαί τε ἀγάλματα πρὸς τὴν τοῦ Τυχαίου, ὃ ἐκ τοῦ Ἰβηρικοῦ πολέμου κατεσκεύασε, καθιέρωσαν: et Lib. xliii. p. 355. 34., Παρ' αὐτῷ τῷ Τυχαίῳ τῷ ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου οἰκοδομηθέντι: et l. p. 610. 94., Καὶ λίκνα ἴς τε τὸ Τυχαῖον ἐσκίστων, συντελήθη καὶ κατεσφάγη. Vox hæc vetustioribus scriptoribus prorsus ignota videtur. Certe Athen. viii. p. 361. f. dixit: Ἔτυχε δὲ αὐτοῦ ἑορτὴ, τὰ * Παῖλια μὲν πάλαι καλούμενα, νῦν δὲ Ῥωμαῖα, τῇ τῆς πόλεως Τύχῃ ναοῦ καθιδρυμένου ὑπὸ τοῦ πάντ' ἀρίστου καὶ μυσικατάτου βασιλέως Ἀδριανοῦ. Sic et Strabo p. 227. ed. Casaub., Μέταιρος καταμὸς, καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Τύχης, et p. 238., Πραίνεστος δ' ἐστὶν ὕστερον τὸ τῆς Τύχης ἱερὸν ἐπίσημον χρηστηριάζον: et p. 381., Λεύκουλλος δὲ κατασκευάσας τὸ τῆς Εὐτυχίας ἱερὸν κ.τ.λ. Idem p. 249., Κύλλη τε καὶ Τέανον Σιδικηνὸν, ἃς διορίζουσιν αἱ δύο Τύχαι ἑφ' ἑκάτερα ἱδρυμέναι τῆς Λατίνης ὁδοῦ.

phyrii Schol. in Hom. p. 54.), Il. Θ. v. 112. Ἀπείθησε pro ἀπίθησε: I. 246. Φθείσθαι pro φθίσθαι: v. 381. Ποτινείσεται pro ποτινίσσεται: Λ. v. 52. Μετεκείαθον pro μετεκίαθον: v. 678. Συβόσεια pro συβόσια: v. 725. Ἔνδειοι pro ἔνδιοι: M. v. 409. Μεθείετε pro μεθίετε: v. 441. Ἐνείετε pro ἐνίετε: N. v. 114. Μεθειέμεναι pro μεθιέμεναι: Σ. v. 566. Νείσοντο pro νίσσοντο: Ω. v. 784. Ἀγείνεον pro ἀγίνεον. "Apud Apollonium Pergæum L. i. Prop. xi. p. 32. ed. Oxon.," addit vir doctiss. "legitur ὀρθία et ὀρθεία, i. e. Latus rectum in parabola. Sed prior est vera lectio; ὀρθεία enim Græcum non est. In præf. Matthæi ad Fabb. Syntipæ p. viii. legitur ex cod. Mosq. διασύρι pro διασύρει." Imo utrum legas ὀρθία an ὀρθεία, nihil omnino interest, cum ὀρθεία pro ὀρθία tam Græcum sit, quam ἀπείθησε pro ἀπίθησε, ceteraque modo citata exempla, in quibus ει pro ι ex more potius scribendi quam ex vitio positum est. Audi quæ ipse Noehden scripsit in eodem libello p. 48.:—"M pro B (in Cod. Townl.) positum, sive litera B figura M expressum. B et M igitur facile permutantur: necnon M et K. Est exemplo Il. Θ. v. 156. Βάλες, quod e Codicis scriptura Κάλες et Μάλες legi possit. Vide quæ hac de re notavi in Kaestner's Geometr. Abhandl. 11. Saml. 20. Abhandl. Occurrit etiam in Cod. Iliadis Paulmo-Lipsiensi et in ed. Florent. v. c. Il. M. v. 206., ubi Κάμβαλ' pro Κάββαλ' scriptum. Sed parum recte judicat Ernesti Præf. Hom. p. vi., dum id scribendi vitium censet. Est enim literæ B figura, a communi diversa." Ceterum in illo Pausaniæ loco non dubitat Facius, quin *Ἰσωρίας rescribendum sit ex ipso Pausan. iii. 25., Ἀπὸ δὲ Πυῤῥίχου καταβάντι ἐς θάλασσαν, ἔστι *Τευθρώνη· τὸν δὲ οἰκιστὴν οἱ ταύτῃ *Τεύθραντα Ἀθηναῖον ὄντα ἀποφαίνουσι· τιμῶσι δὲ θεῶν μάλιστα Ἰσσωρίαν Ἄρτεμιν, καὶ πηγή σφισίν ἐστι *Ναΐα, atque ex Steph. Byz. *Ἰσσώριον· ὄρος τῆς Λακωνικῆς, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Ἰσσωρία, et ex Hesych. Ἰσσωρία· ἡ Ἄρτεμις, καὶ ἑορτή, καὶ τόπος ἐν Σπάρτῃ. Adde Plut. in Agesilao T. iii. p. 687. ed. Reisk., Ἐν δὲ Λακεδαίμονι τῶν πάλαι τινὲς ὑπούλων καὶ κοπηρῶν, ὡς διακόσιοι, συστραφέντες, κατελάβοντο τὸ Ἰσσώριον, οὗ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν ἐστιν, εὐερκῆ καὶ δυσεκβίαστον τόπον, (ubi nota Ἰσσώριον cum aspero spiritu, Hissorium, in Lat. versione,) et Polyænum L. ii. 14. p. 44. ed. Corsil, Ἀγησίλαος, ἐν τῇ Σπάρτῃ στάσεως γενομένης, ὥστε τῶν ὁπλιτῶν οἱ πολλοὶ κατελάβοντο λόφον ἱερὸν Ἀρτέμιδος Ἰσσωρίας ἐγγὺς Πιτάνης. "Issoriæ Dianæ mentio apud Appian. L. iii. p. 112., et p. 186. Ἀρτέμιδος Ἰσώρας ἱερὸν scribitur, perperam." L. Holsten.]

A θυσίας ἐστὶν αὐτοῖς. Deinde vero sequitur sacrorum illorum descriptio. Vide Meursii Græciam Feriatam in Opp. T. iii. p. 915. c., ubi Jo. Lamius ex Jac. Gronovio hæc affert verba:—"Græca eduntur insigni vocum confusione, et videndum, an non *Λερναῖα ediderit auctor, ipsam solennitatem sic a cognomento Deæ dictam innuens." Legitur quidem in Pausania Arcad. viii. 15.: Ἐν δὲ τῇ *Κράθιδι τῇ ἴρει *Πυρωνίας ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος· καὶ τὰ ἔτι ἀρχαιότερα παρὰ τῆς θεοῦ ταύτης ἐπήγοντο Ἀργεῖοι πῦρ ἐς τὰ Λερναῖα. Sed Lernæa sacra erant Cereri, teste eodem Pausan. Corinth. ii. 36., (Ἡ δὲ *Λέρνα ἐστὶν, ὡς καὶ τὰ πρότερα ἔχει μοι τοῦ λόγου, πρὸς θαλάσσῃ, καὶ τελετὴν Λερναῖα ἄγουσιν ἐνταῦθα Δήμητρι,) et Libero quoque et Proserpinæ, ut patet ex Inscriptione quadam Antiqua apud Meurs. l. c. p. 917. c., SACRATAE. APVD. LAERNAM. DEO. LIBERO. ET. CERERI. ET. CORAE., at non Dianæ, ut vult Jac. Gronov. Pausan. in Messen. iv. 31.: Δαμοφῶντος δέ ἐστι τούτου καὶ ἡ Λαφρία καλουμένη παρὰ Μεσσηνίοις.

B Σέβεσθαι δέ φασιν ("Sylburg. ingeniose conjicit σφισιν, sæpius enim hæ voces in libris scriptis inveniuntur permutatæ, v. not. ad c. 32." Facius) ἀπὸ τοιοῦδε αὐτὴν καθέστηκε. Καλυδωνίοις ἡ *Ἄρτεμις· ταύτην γὰρ θεῶν μάλιστα ἔσεβον· ἐπίκλησιν εἶχε Λαφρία. Μεσσηνίων δὲ οἱ λαβόντες Ναύπακτον παρὰ Ἀθηναίων· τηνικαῦτα γὰρ Αἰτωλίας ἐγγύτατα ᾤκουν· παρὰ Καλυδωνίων ἔλαβον· (τὸ σχῆμα ἐτέρωθι δηλώσω, addit Cod. Mosc., nempe vii. 18. l. c.) Τὸ μὲν δὴ τῆς Λαφρίας ἀφίκετο ὄνομα ἔς τε Μεσσηνίους καὶ ἐς Πατρεῖς Ἀχαιῶν μόνους, Ἔφεσίαν δὲ *Ἄρτεμιν πόλεις τε ὀνομάζουσιν αἱ πᾶσαι, καὶ ἄνδρες ἰδίᾳ θεῶν μάλιστα ἄγουσιν ἐν τιμῇ. Anton. Lib. Metam. c. xiv. p. 266.: Κασσιεπείας τῆς Ἀραβίου, καὶ Φοινίκης τοῦ *Ἀγήνορος ἐγένετο Κάρμη· ταύτῃ μιγεὶς Ζεὺς ἐγέννησε Βριτόμαρτιν· αὕτη φευγοῦσα τὴν ὁμιλίαν τῶν ἀνθρώπων ἠγάπησεν ἀεὶ παρθένος εἶναι καὶ παρεγένετο κῶτα μὲν ἐκ *Ἄργος ἐκ Φοινίκης παρὰ τὰς Ἐρασίνου θυγατέρας Βύζην καὶ Μελίτην καὶ Μαῖραν καὶ Ἀγχιρόην· ἔπειτα δ' ἐκ τοῦ *Ἄργους εἰς Κεφαλληνίαν ἀνέβη, καὶ αὐτὴν ὠνόμασαν οἱ Κεφαλλῆνες Λαφρίαν, καὶ ἱρὸν (leg. ἱερὸν) ἤγαγον ὡς θεῷ. "Hæccine igitur Dea, cujus peregrinum cognomen et ipsum simulacrum aliunde ad Patrenses, apud quos Laphriæ Dianæ fanum erat, deportatum tradit Pausan. l. c.?" Verheyk. Suidas: Λαφρία· βαθεῖα. Τῇ τριχὶ κομῶντα, καὶ γεραιὸν πολιᾷ. Πλοῦτον εἶναι τὴν Λαφρίαν *Ἄρτεμιν. "Totus hic locus sic legendus et distinguendus est: Βαθείᾳ τῇ τριχὶ κομῶντα, καὶ γεραιὸν πολιᾷ. † Βαθύπλουτον εἶναι τὴν Λαφρίαν *Ἄρτεμιν. Sic enim legitur supra v. Βαθεῖα, unde ista exiguo cum judicio huc translata sunt. Prius enim fragmentum facit quidem ad vocem Βαθεῖα, sed nihil omnino ad hunc locum, quod proinde hic iterandum non erat." Kuster. A Λάφριος autem, de quo vide Pausan. l. c., formata est vox *ΛΑΦΡΙΑΣ. Hesych. Λαφριάδα· φραγρία ἐν Δελφοῖς. Sed pro Λαφριάδα lege nostro periculo *ΛΑΦΡΙΑΔΑΙ. Sic in Steph. Byz. omnibus libris erat Κειριάδα, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, quod auctoritate Harpocr. et Hesychii emendarunt, legendo Κειριάδαι, Meurs. de Populis Atticæ in Opp. T. i. p. 284. b., L. Holsten., et Abr. Berkel.]

C

D

["Ἄγαλμα Ἀρτέμιδος *Λαφρίας. Pausan. Achaic. vii. 18.: Πατρεῦσι δὲ ἐν ἄκρᾳ τῇ πόλει Λαφρίας ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος· ξεινὸν μὲν τῇ θεῷ τὸ ὄνομα, εἰσηγμένον δὲ ἐτέρωθεν καὶ τὸ ἄγαλμα. Καλυδῶνος γὰρ καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης ὑπὸ Αὐγοΐσστου βασιλέως ἐρημωθείσης διὰ τὸ ἐς τὴν Νικόπολιν τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἀκτίου συνοικίζεσθαι καὶ τὸ Αἰτωλικὸν, οὕτω τὸ ἄγαλμα τῆς Λαφρίας οἱ Πατρεῖς ἔσχον, ὡσαύτως δὲ καὶ ὅσα ἄλλα ἀγάλματα ἔκ τε Αἰτωλίας καὶ παρὰ Ἀκαρνάνων. Τὰ μὲν πολλὰ ἐς τὴν Νικόπολιν κομισθῆναι, Πατρεῦσι δὲ ὁ Αὔγουστος ἄλλα τε τῶν ἐκ Καλυδῶνος λαφύρων, καὶ δὴ καὶ τῆς Λαφρίας ἔδωκε τὸ ἄγαλμα, ὃ δὴ καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι ἐν τῇ ἀκροπόλει τῇ Πατρέων εἶχε τιμάς. Γενέσθαι δὲ ἐπίκλησιν τῇ θεῷ Λαφρίαν ἀπὸ ἀνδρὸς Φωκέως φασὶ· *Λάφριον γὰρ τὸν *Κασταλίου τοῦ ἀδελφοῦ (" Amas. legisse videtur τὸν ἀδελφόν. Sed τοῦ *Δελφοῦ potius scribendum esse, admodum probabile est. De Delpho et Castalio vide L. x. c. 6." Facius, cf. Hesych. mox citandum) Καλυδωνίοις ἱδρύσασθαι τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἀρχαῖον. Οἱ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ μήνιμα τὸ ἐς Οἰνέα ἀνὰ χρόνον τοῖς Καλυδωνίοις ἐλαφρότερον γενέσθαι λέγουσι, καὶ αἰτίαν τῇ θεῷ τῆς ἐπικλήσεως ἐθέλουσιν εἶναι ταύτην. Τὸ μὲν δὴ σχῆμα τοῦ ἀγάλματος θηρεύουσά ἐστιν· ἐλέφαντος δὲ καὶ χρυσοῦ πεποίηται· Ναυπάκτιοι δὲ Μέναιχμος καὶ Σοίδας εἰργάσαντο· τετμαίρονται σφᾶς Κανάχου τοῦ Σικυωνίου καὶ τοῦ Αἰγινήτου Κάλλωνος οὐ πολλῷ γενέσθαι τινὶ ἡλικίαν ὑστέρους. Ἄγουσι δὲ καὶ Λαφρίᾳ ἑορτὴν τῇ Ἀρτέμιδι οἱ Πατρεῖς ἀνὰ πᾶν ἔτος, ἐν ᾗ τρόπος ἐπιχώριος

["Αγαλμα Ἀρτέμιδος Ὀρθίας, *Ἀναΐτιδος, et *Λυγόδεσμας. Pausan. Lacon. iii. 16.: Τὸ δὲ χωρίον τὸ ἐπονομαζόμενον *Λιμναῖον Ὀρθίας ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος. Τὸ ξόανον δὲ ἐκεῖνο εἶναι λέγουσιν, ὅ ποτε καὶ Ὀρέστης καὶ Ἰφιγένεια ἐκ τῆς Ταυρικῆς ἐκκλέπτουσιν· ἐς δὲ τὴν σφετέραν Λακεδαιμονίαν (" Amas. legisse videtur Λακεδαιμόνιοι, quod, sensu exigente, frigidæ vulgatæ præferendum est," Facius) κομισθῆναί φασιν, Ὀρέστου καὶ ἐνταῦθα βασιλεύοντος. Καί μοι εἰκότα λέγειν μᾶλλόν τι δοκοῦσιν, ἢ Ἀθηναῖοι. Ποίῳ γὰρ δὴ λόγῳ κατέλιπεν ἂν ἐν Βραυρῶνι Ἰφιγένεια τὸ ἄγαλμα; ἢ πῶς, ἡνίκα Ἀθηναῖοι τὴν χώραν ἐκλιπεῖν παρεσκενάζοντο, οὐκ ἐπέθεντο (" Libri scripti collati dant ἐσέθεντο," Facius) καὶ τοῦτο ἐς τὰς ναῦς; καί τοι διαμένηκεν ἔτι καὶ νῦν τηλικοῦτο ὄνομα τῇ Ταυρικῇ θεῷ,

ὥστε ἀμφισβητοῦσι μὲν Καππάδοκες καὶ οἱ τὸν Εὔξεινον οἰκοῦντες τὸ ἄγαλμα εἶναι παρὰ σφισιν· ἀμφισβητοῦσι δὲ καὶ Λυδῶν οἷς ἐστιν Ἀρτέμιδος ἱερὸν Ἀναΐτιδος. Ἀθηναίοις δὲ ἄρα παρώφθη γενόμενον λάφυρον τῷ Μήδῳ· τὸ γὰρ ἐκ Βραυρῶνος ἐκομίσθη τε ἐς Σοῦσα, καὶ ὕστερον Σελεύκου δόντος Σύριοι Λαοδικεῖς ἐφ' ἡμῶν ἔχουσι. Μαρτύρια δέ μοι καὶ τάδε, τὴν ἐν Λακεδαίμονι Ὀρθίαν τὸ ἐκ τῶν βαρβάρων εἶναι ξόανον· τοῦτο μὲν γὰρ Ἀστράβακος καὶ Ἀλώπεκος οἱ Ἴρβου τοῦ Ἀμφισθένους τοῦ Ἀμφικλέους τοῦ Ἀγίδος, τὸ ἄγαλμα εὑρόντες, αὐτίκα παρεφρόνησαν· τοῦτο δὲ οἱ Λιμνᾶται Σπαρτιατῶν καὶ * Κννοσουρεῖς (" a pago Laconico, qui * Κννοσουρὶς vocabatur, v. Schol. ad Callim. Hymn. in Dian. v. 94., vel * Κνύσουρα, uti Hesych. habet," Facius) καὶ ἐκ * Μεσόας τε (" variat scriptura in Μεσόα, pagi Laconici nomine, in Pausan. h. l. et vii. 20. scribitur Μεσόα, in Stephano vero, Strab. et Suida * Μεσσόα," Idem) καὶ Πιτάνης θύοντες τῇ Ἀρτέμιδι ἐς διαφοράν, ἀπὸ δὲ αὐτῆς καὶ ἐς φόνους προήχθησαν (uterque Facii Codex καὶ ἐς φόβους καὶ ἐς φόνους π.), ἀποθανόντων δὲ ἐπὶ τῷ βωμῷ πολλῶν, νόσος ἔφθειρε τοὺς λοιπούς. Καί σφισιν ἐπὶ τοῦτο γίνεται λόγιον, αἵματι ἀνθρώπων τῷ βωμῷ αἱμάσσειν (" scribendum esse τὸν βωμὸν, constans verbi αἱμάσσειν constructio demonstrat," Facius)· θυομένου δὲ, ὅντινα ὁ κλῆρος ἀπελάμβανε (Cod. Mosc. ἐπελάμβανε), Λυκοῦργος μετέβαλεν ἐς τὰς ἐπὶ τοῖς ἐφήβοις μάστιγας (" de puberum Spartanorum διαμαστιγώσει v. Tertull. ad Martyr. c. iv. Cic. Tusc. ii. 14. Plut. Lycurg. xviii. et Hygin. Fab. cclxi." Facius), ἐμπίπλαταί τε (Cod. Vind. ἐμπίμπλαταί τε) οὕτως ἀνθρώπων αἵματι ὁ βωμός. Ἡ δὲ ἱέρεια τὸ ξόανον ἔχουσά σφισιν ἐφέστηκε. Τὸ δέ ἐστιν ἄλλως μὲν κοῦφον ὑπὸ σμικρότητος, ἢν δὲ οἱ μαστιγοῦντές ποτε * ὑποφειδόμενοι παίωσι κατὰ ἐφήβου κάλλος ἢ ἀξίωμα, τότε ἤδη τῇ γυναικὶ τὸ ξόανον γίνεται βαρὺ, καὶ οὐκ ἔτι εὔφορον. Ἡ δὲ ἐν αἰτίᾳ τοὺς μαστιγοῦντας πεποίηται (" Lectio utriusque Codicis hic partim mendosa est, partim vulgata rectior; ita enim sese habet, ἐναντία τ. μ. ποιεῖται. Præstare mihi videtur ποιεῖται ob sequens φησίν: sic enim temporum ratio sibi constat." Facius), καὶ πιέζεσθαι δι' αὐτούς φησιν. Οὕτω τῷ ἀγάλματι ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Ταυρικῇ θυσιῶν ἐμμεμένηκεν ἀνθρώπων αἵματι ἥδεσθαι. Καλοῦσιν δὲ οὐκ Ὀρθίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ Λυγοδέσμαν τὴν αὐτὴν, ὅτι ἐν θάμνῳ λύγων εὑρέθη, περιειληθεῖσα δὲ ἡ λύγος ἐποίησε τὸ ἄγαλμα ὀρθόν. De Diana Ὀρθία dicta plura vide apud Nostrum in voce. De nefandis vero Dianæ Ἀναΐτιδος sacris hæc habet Strabo xi. p. 532=805.: Ἅπαντα μὲν οὖν τὰ τῶν Περσῶν ἱερὰ καὶ Μῆδοι καὶ Ἀρμένιοι τετιμήκασι· τὰ δὲ τῆς Ἀναΐτιδος, διαφέροντως Ἀρμένιοι· ἔν τε ἄλλοις ἱδρυσάμενοι τόποις, καὶ δὴ καὶ ἐν τῇ Ἀκιλισηνῇ· ἀνατιθέασι δ' ἐνταῦθα δούλους, καὶ δούλας· καὶ τοῦτο μὲν οὐ θαυμαστόν· ἀλλὰ καὶ θυγατέρας οἱ ἐπιφανέστατοι τοῦ ἔθνους ἀνιεροῦσι παρθένους, αἷς νόμος ἐστὶ, καταπορνευθείσαις πολὺν χρόνον παρὰ τῇ θεῷ, μετὰ ταῦτα δίδοσθαι πρὸς γάμον. Cf. quæ de Lydiis inulieribus scripsit Herod. i. 93., ab ipso Strabone citatus. Cod. Par. 1. Med. 3. 4. Bre. Esc. Mosc. præbent Ταναΐδος, teste Falconer. eademque est lectio Codicis Aldini et Hopperi. " Pro Tanaide Anaitidem reposui, non modo Epitomas, sed etiam Plutarchum et alios secutus scriptores, ipsumque adeo hoc in libro Strabonem." Xylander. " Eustath. in Dionys. legisse videtur Ταναΐηδος, magno errore." Casaub. Sic legitur in edit. Almelov. et Falconer., sed forte Ταναΐτιδος vir doct. scripsit. Certe in Edit. Eustathii Comment. in Dionys., quæ Oxoniæ prodiit A. 1710., est, v. 846.: Αἱ δὲ Ἀυδαὶ πορνεύεσθαι πᾶσαι λέγονται, καὶ δῶρα πλείω διδόναι ἢ λαμβάνειν. Οὕτω δέ φασι καὶ παρὰ Ἀρμενίοις παρθένους ἐπιφανεῖς ἀνιερωθείσας θεᾷ τινι λεγομένῃ Ταναΐτιδι καταπορνεύεσθαι, εἶτα πρὸς γάμον ἐκδίδοσθαι, μηδενὸς ἀπαξιοῦντος ταῖς τοιαύταις συνοικεῖν. Plura autem de hac Dea habes in Relandi Diss. de Vet. Ling. Pers., supra in Lex. Vocc. peregr. edita. Quod ad Dianam Λυγοδέσμαν attinet, Noster in v. Λύγος habet Λυγόδεσμος, ὁ, ἡ, sicque legitur in Hederici Lex., unde samsit Schneider. Sed omnes hi vocem illam ἁμαρτύρως afferunt. In R. Constantini Lex. est, " Λυγόδεσμα, ας, ἡ, Dianæ cognomen, quod in virgultorum densitate comperta memoretur, quæ λύγοι vocantur." Proculdubio respicitur ad Pausaniæ locum. An Græce dici possit Λυγόδεσμα, valde dubitamus, sed de altera forma Λυγόδεσμος non est quod hæsitemus.]

["Αγαλμα Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας.] " Βαυρωνία, " apud Schol. ad Aristoph. (Av. v. 872.) cognominari " dicitur ἡ "Αρτεμις ὑπὸ τῶν Φλιατῶν. Sed perperam, " utopinor, pro Βραυρωνία. Steph. enim teste, Βραύρων " (sic in Berkelii ed.) est δῆμος τῆς Ἀττικῆς, a Brauro- " ne heroe denominatus, a quo Βραυρωνία ἡ "Αρτεμις. " Ab eodem hæc τοπικὰ adverbia esse dicit, Βραυ- " ρωνόθεν, Βραυρωνάδε, (Βραυρώναδε in Berkelii edit.) " Βραυρῶνι. Atque adeo hæc ita scripta leguntur " apud Plut. et Pausan. et Suidam, aliosque." H. St. Thes. Ind. [Eadem scriptura, quam habet Schol. ad Aristoph. l. c., reperitur et in Plut. de Virt. Mul. viii. T. iii. p. 17. ed. Wyttenb., Τυρρηνῶν τοίνυν τῶν Λῆμνον καὶ Ἶμβρον κατασχόντων, ἁρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, ἐγένοντο παῖδες, οὓς ἐξήλασαν Ἀθηναῖοι, μιξοβαρβάρους ὄντας, ἐκ τῶν νησῶν. " Ita Xyl. edidit e Cod. scripto, et monuit ita legendum esse L. Holsten. ad Steph. Byz. p. 74., et res ipsa loquitur: vulgo Βαυρωνόθεν." Wyttenb. Paulo inferius in eodem Plutarchi libro est Βαύρωνος pro Βραύρωνος seu potius Βραυρῶνος, nempe p. 19.: Ὁρμισθεῖσιν οὖν πρὸς τῇ λεγομένῃ Κερβονήσῳ (i. e. Cretæ loco), θέρυβοι πανικοὶ προσέπεσον νύκτωρ· ὑφ' ὧν διαπτοηθέντες, ἐνεπήδησαν εἰς τὰς ναῦς ἀκόσμως, ἀπολιπόντες ἐν τῇ γῇ ξόανον τῆς Ἀρτέμιδος, ὃ πατρῷον ἦν αὐτοῖς εἰς Λῆμνον ἐκ Βραύρωνος κομισθέν, ἐκ δὲ Λήμνου πανταχοῦ συμπεριαγόμενον. Cf. Idem in Quæst. Gr. T. vii. p. 186. ed. Reisk. Hesych. Βραυρών· τόπος τῆς Ἀττικῆς. Suidas: Βραυρών· τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τὰ Διονύσια ἤγοντο, καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνας ἥρπαζον. Καὶ Ἀριστοφάνης· ὦ δέσποτα, Ὅσην ἔχεις τὴν πρωκτηετηρίδα (leg. * πρωτοπεντετηρίδα)· εἴρηται δὲ διὰ * πενταετηροῦς χρόνου ἄγεσθαι τὰς θεωρίας τῶν Διονυσίων. Respexit ad Aristoph. Pac. v. 873.: ΤΡ. Αὕτη Θεωρία 'στὶν, ἣν ἡμεῖς ποτε Ἐκαίομεν Βραυρωνάδ' ὑποπεπωκότες· Σὰφ' ἴσθι, κἀληφθή γε μόλις. ΟΙ. ὦ δέσποτα, Ὅσην ἔχει τὴν πρωκτοπεντετηρίδα, ubi Schol. Βραυρὼν, πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾗ τὰ Διονύσια ἤγοντο, καὶ μεθύοντες πολλὰς πύρνας ἥρπαζον. Πρωκτοπεντετηρίδα· παρόσον διὰ πενταετηροῦς χρόνου ἤγοντο αἱ θεωρίαι τῶν Διονυσίων. Λέξ. ῥητορ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 220.: Βραυρωνία· Ἄρτεμις, οὕτω καλουμένη ἀπὸ Βραυρῶνος τόπου, ἐν ᾧ μάλιστα ἡ θεὸς τιμᾶται, ἐκλήθη δὲ ὁ τόπος ἀπὸ Βραυρῶνος ἥρωός τινος: et p. 242., * Διάκρια· τόπος Ἀττικῆς ὑπὸ Βραυρῶνα Ἐλευσίνιον Δήμητρος καὶ Φερεφάττης ἱερὸν, ubi aliquid corruptelæ latere videtur. Pro Ἐλευσίνιον repone Ἐλευσινίας. Hesych. * Διακρεῖς (rectius * Διακριεῖς, ut in Etym. M. p. 268. 3.)· οὐ μόνον Εὐβοέων τινές, ἀλλὰ καὶ Ἀθῆναι (ex Palmerii et Valesii conjectura leg. Ἀθηναῖοι), καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἡ χώρα, Διακρία, ἡ ἀπὸ Πάρνηθος εἰς Βραυρῶνα, ubi Βραυρῶνα pro vulgato Βαβυλῶνα dedit Albertius. Cod. Ven. teste Schowio, Διακρεῖς μόνον εὐ. ἑων τ.—χώρα Διακρία, ἡ α.—βαλυλῶνος. Musurus scripserat Βυλυλῶνα. " In εὐ. ἑων prima scriptura sub emendatione superscripta evanuit: male in Ald. Βαβυλῶνα." Schow. Steph. Byz.: Διάκρεια· φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἣν ὥκει Πάλλας ὁ Πανδίονος υἱὸς, οἱ δημόται, Διακριεῖς, ubi, cum τὸ τοπικὸν, Διακριεῖς, a v. Διάκρεια formari non possit, corrige Διάκρια, ut in Λέξ. ῥητορ. l. c. legitur. Pausan. i. 23.: Ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει—Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐστι Βραυρωνίας, Πραξιτέλους μὲν τέχνη τὸ ἄγαλμα, τῇ θεῷ δ' ἐστὶν ἀπὸ Βραυρῶνος δήμου τὸ ὄνομα· καὶ τὸ ἀρχαῖον ξόανόν ἐστιν ἐν Βραυρῶνι Ἄρτεμις, ὡς λέγουσιν, ἡ Ταυρική. Idem i. 33.: Μαραθῶνος δὲ ἀπέχει τῇ μὲν Βραυρὼν, ἔνθα Ἰφιγένειαν τὴν Ἀγαμέμνονος ἐκ Ταύρων φεύγουσαν, τὸ ἄγαλμα ἀγομένην τῆς Ἀρτέμιδος, ἀποβῆναι λέγουσιν, καταλιποῦσαν δὲ τὸ ἄγαλμα ταύτῃ, καὶ εἰς Ἀθήνας, καὶ ὕστερον εἰς Ἄργος ἀφικέσθαι. Ξόανον μὲν δὴ καὶ αὐτόθι ἐστὶν Ἀρτέμιδος ἀρχαῖον. Idem viii. 46.: Βασιλέα τε τῶν Περσῶν Ξέρξην τοῦ Δαρείου, χωρὶς ὅσα ἐξεκόμισε τοῦ Ἀθηναίων ἄστεως, τοῦτο μὲν ἐκ Βραυρῶνος ἄγαλμα ἴσμεν τῆς Βραυρωνίας λαβόντα

'Αρτέμιδος, τοῦτο δὲ αἰτίαν ἐπενεγκὼν Μιλησίοις ἐθελοκακῆσαι σφᾶς ἐναντία 'Αθηναίων ἐν τῇ 'Ελλάδι ναυμαχήσαντας. τὸν χαλκοῦν ἔλαβεν 'Απόλλωνα τὸν ἐν Βραγχίδαις. J. Pollux viii. 107., περὶ ἱεροποιῶν, Δέκα ὄντες οὗτοι ἔθυον θυσίας τὰς πενταετηρίδας, τήν εἰς Δῆλον, τὴν ἐν Βραυρῶνι, τὴν τῶν 'Ηρακλειδῶν, τὴν 'Ελευσίναδε. "De Braurone haud ignobili Atticæ regionis pago ad L. viii. 107., ubi vocem illam habebamus corruptam, collegit abunde Jungermann., jussitque ibi hic reponi accentu mutato Βραυρῶνι (pro vulgato Βαύρωνι), qua in re viro præstantissimo morem gerendum duximus: atque ita est apud Steph. in illa voce, parilique modo Μαραθῶνι, Βαβυλῶνι, aliaque similia. Sed tamen et hic nobis quædam veniunt notanda, quæ non Jungermanni nostri tantum, sed et eximiam Jo. Meursii diligentiam effugerunt penitus, et indicabo, quæ vir eruditissimus ignorare semet fuit fassus, cui nimirum tribui adscribenda fuerit Attica Brauron. Plinius itaque inter Atticæ regionis oppida Brauronem recenset L. iv. c. 7., 'Potamos, Brauron, Ion, quondam oppida:' meminitque Strabo L. viii. (ix. p. 398., Τοσαῦτ' οὖν ἀπόχρη προσθήσειν, ὅτι φησὶ Φιλόχορος πορθουμένης τῆς χώρας ἐκ θαλάττης μὲν ὑπὸ Καρῶν, ἐκ γῆς δὲ ὑπὸ Βοιωτῶν, οὓς ἐκάλουν "Αονας, Κέκροπα πρῶτον εἰς δυνκαίδεκα πόλεις συνοικίσαι τὸ πλῆθος, ὧν ὀνόματα, Κεκροπία, Τετράπολις, 'Επακρία, Δεκέλεια, 'Ελευσὶς, 'Αφύδνα, λέγουσι δὲ καὶ πληθυντικῶς 'Αφίδνας, Θόρικος, Βραύρων, Κύθηρος, Σφῆττος, Κηφισσία, Φάληρος. Πάλιν δ' ὕστερον εἰς μίαν πόλιν συναγαγεῖν λέγεται τὴν νῦν, τὰς δώδεκα Θησεύς. Cultam fuisse eximie Dianam a Brauronis incolis constat testimoniis antiquorum frequentibus: hinc et ἡ Βραυρώνια, et τῆς Βραυρωνίας sacerrimum Brauroni templum, cujus dicto loco mentionem fecit Strabo (Κάμψαντι δὲ τὴν κατὰ τὸ Σούνιον ἄκραν, ἀξιόλογος δῆμος Σούνιον, εἶτα Θόρικος, εἶτα * Ποταμὸς δῆμος οὕτω καλούμενος, ἐξ οὗ οἱ ἄνδρες * Ποτάμιοι, εἶτα Πρασία, Στειρέα leg. Στειρία, Βραύρων, ὅπου τὸ τῆς Βραυρωνίας 'Αρτέμιδος ἱερόν.) De loco ipsoque religiosissimo Dianæ cultu apprime concinna Diphili verba apud Athen. (vi. p. 223. a.) in fabula 'Ελεηφοροῦσιν, ubi virginem venatricem hoc adloquitur modo: Ὦ τόνδ' ἐποπτεύουσα καὶ κεκτημένη Βραυρῶνος ἱερῶν θεοφιλέστατον τόπον, Λητοῦς Διός τε τοξόδαμνε παρθένε, Ἣς οἱ τραγῳδοί φασιν, οἷς ἐξουσία 'Εστὶ λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν μόνοις. 'Pictoribus nimirum atque poetis quidlibet audendi semper fuit æqua potestas,' ut initio Artis Poeticæ Horatius, quæ cum pangeret, ob oculos sibi, credo, posita habuit ista Diphili de Tragœdis verba. Hujus autem Brauroniæ Dianæ simulacrum eo venerabantur magis, quo fuit antiquius ac vetustius habitum, siquidem putarent Iphigeniam Tauris in Græciam reducem, cum huc appelleret, apud se eam, quam ex Taurica regione advexerat, imaginem Dianæ reliquisse, ut testis est Pausan. Attic. xxiii. et xxxiii., qui tamen ipse diversa sentit. Sed agamus quod constitutum fuerat, atque Brauronem ad tribum pertinuisse Ægeïda probemus: locus est in Schol. ad Aristoph. Aves, qui rite expiatis mendorum prodigiis pristinoque suo restitutus nitori viam nobis ad hujus rei notitiam præibit: Οἱ δὲ Μυῤῥινούσιοι Κολαινίδα ἐπονομάζουσι "Αρτεμιν, ὥσπερ Πειραιεῖς ἐπὶ τὴν Μουνυχίαν, * Φιλιάται δὲ τὴν Βαυρωνίαν. In his Commentatoris antiqui verbis ἐπὶ delendum est, et tum Βραυρωνίαν pro Βαυρωνίαν debere legi Meursius etiam monuit, apud quem et similis corruptelæ alios quoque locos habebis emendatos: sed illi Φιλιάται, quos intactos vir eruditissimus præterit, quinam sunt? quibusve terræ oris morantur? In Attica certe hos, ubi reperiri eos decebat, quæras frustra. Sed, me monitore, restituas Φιλαΐδαι, quod vocabuli diversimode aliquando in scriptis veteribus esse depravatum non ignorabit lector eruditus. Hi vero Philaidæ populus fuit Ægeïdis tribus, dictus ita ab Heroë Philæo Ajacis ex Lysida filio, qui Brauronem incoluit: fidem facit Plut. in Solone (x. T. i. p. 332. ed. Reisk.), ubi de Philæo et Eurysace, Καὶ κατῴκησαν, inquit, ὁ μὲν ἐν Βραυρῶνι τῆς 'Αττικῆς, ὁ δὲ ἐν Μελίτῃ· καὶ δῆμον ἐτώνυμον * Φιλαίου τὸν τῶν Φιλαΐδων ἔχουσιν, ἔθεν ἦν Πεισίστρατος. Cetera, quibus ad nostra confirmanda nobis est opus, in manus suppeditabit Steph., cujus apposuisse locum operæ fuerit pretium: Φιλαΐδα, leg. Φιλαΐς, (Berkelius edidit, Φιλαΐδαι, nihilque annotavit), δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Φιλαίου τοῦ Αἴαντος υἱοῦ, καὶ Λυσίδης τῆς Κορωνοῦ τοῦ Λαπίθου· ὁ δημότης, Φιλαΐδης, τὸ τοπικὸν, ἐκ Φιλαΐδων, εἰς Φιλαΐδων, ἐν Φιλαΐδων. Habemus hic Philaidas ex Ægeïde tribu, eosdemque Brauronis incolas; unde, puto, clarissime patet, et Brauronem Ægeïdi tribui esse adscribendum, et verissimam esse, quam fecimus in Aristoph. Schol., emendationem. Porro Brauroniæ Dianæ fieri solebat capra, et Βραυρωνίαν ἑορτὴν diei sacrum venatrici Deæ festum auctor est Hesych. Βραυρωνίοις· τὴν 'Ιλιάδα ᾠδὴν 'Ραψῳδοὶ ἐν Βραυρῶνι τῆς 'Αττικῆς, καὶ Βραυρωνία ἑορτὴ 'Αρτέμιδι Βραυρωνίᾳ ἄγεται, καὶ θύεται αἴξ. ('Βαυρωνίοις est apud Aristoph. Lysistr. v. 646., quo forte respexit. Quæ huc pertinent, exhauserunt viri præstantissimi P. Castellan. et J. Meurs. de Fest. Gr., qui pro Βραυρωνία ἑορτὴ, mutato accentu, Βραυρώνια exhibent." Albert.) Sed vero ne mihi cum hoc festo alia diversa Brauronia, quæ singulo quinquennio Brauronе in Bacchi celebrubantur honorem, confundas temere, quod a diligentissimo Meursio factum animadverto in Græcia Feriata, eumque male secutus est Jonstonus, et ad superiorem Pollucis librum Kühnius noster: stant pro nobis, quos ipse adduxit auctores, Suidas, Herod. Aristoph. Schol. et Scholium vetustum ad Demosth. in Conon. (loco mox citando): Βραῦρον, sed scribendum Βραυρῶν, τόπος τῆς 'Αττικῆς, ἐν ᾧ τὰ Διονύσια ἤγοντο καὶ μεθύοντες πολλὰς πορνὰς ἥρπαζον. (Verba illa depromta sunt vel ex Aristoph. Schol., vel ex ejus exscriptore Suida: apud utrumque est Βραυρῶν, non Βραῦρον.) Et quidem, nisi fallor, diversissima fuere Dianæ atque Bacchi sacra, ut pro iisdem haberi nec possint, neque debeant. Meursius tamen melius ista ipsa ceperat exposueratque libello commentario de Populis Atticis, ubi ista quinquennalia festa Baccho, non Brauroniæ Dianæ adscribit. Hujus autem Dianæ fuisse τὴν ἐν Βραυρῶνι ἱέρειαν, (cujus meminit J. Poll.), haud est quod dubitemus." T. Hemsterh. ad J. Poll. ix. 74. p. 1046. Dinarchus Orat. in Aristogit. p. 82. ed. Reisk., Οὐκ 'Αριστογείτων ἐστὶν, ὦ 'Αθηναῖοι, ὁ κατὰ τῆς ἱερείας τῆς 'Αρτέμιδος Βραυρωνίας καὶ τῶν οἰκείων αὐτῆς, τοιαῦτα γράψας καὶ ψευσάμενος; Ubi Reisk. pro vulgato Βαυρωνίας dedit Βραυρωνίας, uti legendum monuerat Meurs. de Populis Atticæ in Opp. T. i. p. 253. not. Demosth. Orat. in Conon. p. 1264. 19., Τὸν γοῦν τῆς Βραυρωνόθεν ἱερείας πατέρα ὁμολογουμένως οὐχ ἁψάμενον τοῦ τελευτήσαντος, ὅτι τῷ πατάξαντι τύπτειν παρεκελεύσατο, ἐξέβαλεν (αὐτὸν) ἡ Βουλὴ ἡ ἐξ 'Αρείου Πάγου. J. Poll. ix. 74.: 'Αλλὰ μέντοι καὶ * κόρη, νόμισμα παρ' 'Αθηναίοις ἦν, ὡς Ὑπερίδης, τῷ παιδίῳ τῆς ἐν Βραυρῶνι ἱερείας τῶν ἀναθημάτων τι λαβόντι, παραβληθῆναι λέγων ἐπὶ πεῖρᾳ συνέσεως κόρην· εἴποις δ' ἂν καὶ (verba εἴποις δ' ἂν καὶ in Jungermanni Ms. desunt) τετράδραχμον· Κἀπειδὴ τὸ τετράδραχμον εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδος δύνασθαι· τάχα δ' ἂν εἴη κόρη, ὡς Εὐριπίδης ὠνόμασε παρθένον ἐν Σκίρωνι, λέγων περὶ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρουσῶν· Καὶ τὰς μὲν ἄξῃ, * πῶλον ἂν δίδως ἔνα, Τὰς δὲ ξυνωρίδ', αἱ δὲ κἀπὶ τεττάρων Φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν· φιλοῦσι δὲ Τὰς ἐξ 'Αθηνῶν * παρθένους, ὅταν φέρῃ Παλλάς. Τὰς μὲν οὖν παρθένους λέγοι ἂν τὰς κόρας, αἷς ἐνεκεχάραχτο 'Αθηνᾶς πρόσωπον. Ὅθεν τὸ νόμισμα τοῦτ' Εὔβουλος ἐν 'Αγχίσῃ καλεῖ * Παλλάδας, πῶλον δὲ, τὸ νόμισμα τὸ Κορίνθιον, ὅτι Πήγασον εἶχεν ἐντετυπωμένον. "Tu locum ita lege et distingue, Τῷ παιδίῳ τῆς ἐν Βραυρῶνι ἱερείας τῶν ἀναθημάτων τι λαβόντι, παραβληθῆναι λέγων ἐπὶ πείρᾳ συνέσεως κόρην τετράδραχμον κἀπειδὴ τὸ τετράδραχμον εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδος δύνασθαι. Scilicet narrat historiam ex Hyperide de puello antistitæ in Braurone, quem rapuisse quid e donariis; an vero malitia hoc fecisset, an sine dolo, sed puerili simplicitate potius, hoc, inquam, explorare volentes, objecisse illi κόρην τετράδραχμον, quo periculum de ipsius intellectu et calliditate facerent: postquam vero ille manus contulit ad tetradrachmum,

visum fuisse illum jam scire, quid lucrum esset, nec peccasse ex imprudentia. Hujus antistitæ patris casus aliquis narratur et apud Demosth. in Orat. contra Conon. (l. c.) Dubito tamen adhuc de istis superioribus, et duplicia videntur enim illi proposita fuisse, ejus animi explorandi: quid itaque, si forte scripsit, Κόρην καὶ τετράδραχμον, et *κόρην* minus scilicet valuisse quam *τετράδραχμον*, quod quum arripuerit, satis clarum adparuisse, eum scire discernere lucrum, et quod minus tale esset? Nescio tamen an non aliud dent: nam *κόρην τετράδραχμον* fuisse, probat id quod mox *παρθένον* eandem dictam ait: illa autem erat *στατὴρ*, qui valebat *τετράδραχμον*· ut tibi patebit, si conferes imaginem *παρθένου* cum iis, quæ Hesych. in Παλλάδος *πρόσωπον* et *στατῆρ* scribit. An ergo illi forte pupa ficta objecta et *κόρη* quoque *τετράδραχμος*; Et incidit fabellæ nobis sæpius narratæ a majoribus in pari exemplo, puello pomum et nummum argenteum propositum fuisse, qui cum ad pomum accurrisset, fuerit judicio omnium liberatus. Sed viri docti hæc discutient rectius scilicet." Jungerm. "Quid opus tricas quærere? Duplicia puerilis animi explorandi causa fuisse proposita neque nos dubitamus: sed alterum illud præter *κόρην* quid investigamus frustra, cum Pollux hanc solam, quæ ad rhombum suum faciebat, ponere voluerit? Alias puerilia fuisse ludicra atque crepundia, ex Æliano constat. Protulit autem, puto, Onomasticographus noster istum Hyperidis locum, Κἀπειδὴ τὸ *τετράδραχμον* εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδος δύνασθαι, quo *κόρην* atque *τετράδραχμον* evinceret eundem esse nummum: neque itaque tolli probavero *εἴκοις δ' ἄν*, quæ certe in Jungermanni Ms. vitio sunt omissa. Sed subit mirari, quid fuerit causæ, cur hæc tetradrachma *κόραι* fuerint dicta: nil mihi se citius in manus dat, quam quod imaginem gestarint Minervæ, quod et Pollux noster mox indicat: Palladem tamen ab antiquis Κόρην fuisse dictam, nescio quo probi scriptoris testimonio possit constare: de Proserpina res est notissima, ut ejus insigniti figura nummi Siculi majori jure ac ratione *κόραι* appellari potuerint: sed id quoque Minervæ fuisse nominis necdum a me fuit observatum: quin ne *ἐπιθετικῶς* quidem virginem hanc patrimam a Poetis ita fuisse dictam memini: videant alii." T. Hemsterh. Coriam quidem apud Arcades dictam esse Minervam, ex Pausan. viii. 21. et Cicer. de Nat. Deor. iii. 59., discere potuit, sed, cum de Minerva Cora dicta, de qua hic agitur, nihil omnino alibi legisset T. Hemsterh., jure suspectam habuisset Pollucis sententiam in Hyperidis verbis interpretandis. Sed et fallitur idem vir doctus, putans Polluci, uno tantum memorato ex duplicibus puerilis animi explorandi causa propositis, liberum fuisse dicere, *παραβληθῆναι ἐπὶ πεῖρα συνέσεως*: nam illa *πεῖρα συνέσεως*, quam Pollux lectoribus suis narrandam in se susceperat, nullo modo ab iis intelligi poterat, absque mentione esset utriusque rei puero propositæ. Tam facile credidisset Pollux satis exploratum esse pueri animum, si una tantum ei proposita esset res, quam lectoris sui mentem satis illius de puello historiæ capacem esse, si *κόρης* solius ex duplicibus ad faciendum ejus intellectus periculum propositis meminisset. Audi Ælianum de hac ipsa historia scribentem, Var. Hist. v. 16.: *Ὅτι ἐκ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος στεφάνου πέταλον χρυσοῦν ἐκπεσὸν ἀνείλετο παιδίον, οὐ μὴν ἔλαθεν. Οἱ οὖν δικασταὶ παίγνια καὶ ἀστραγάλους προὔθηκαν τῷ παιδί, καὶ τὸ πέταλον. Ὁ δὲ καὶ αὖθις ἐπὶ τὸν χρυσὸν κατηνέχθη· καὶ διὰ ταῦτα ἀπέκτειναν αὐτὸν ὡς θεοάλλην, οὐ δόντες συγγνώμην τῇ ἡλικίᾳ, ἀλλὰ τιμωρησάμενοι διὰ τὴν πρᾶξιν.* Hic habes duplicia puero proposita, *παίγνια καὶ ἀστραγάλους*, et *τὸ πέταλον χρυσοῦν*, idque omnino recte. Pollux quoque, ni egregie fallimur, crepundia præter *τὸ τετράδραχμον* memoravit. Anne igitur statuendum est verba, *παίγνια καὶ ἀστραγάλους*, vel simile quid, ex Pollucis textu excidisse? Id quidem inconsulte et temere contra codicum auctoritatem dixeris, nullam hic habentium lacunam. Multo leniori medicina utendum est. Scripto Jungermani libro partim fretus sic locum legeris et distinxeris: Τῷ *παιδίῳ τῆς ἐν Βραυρῶνι Ἱερείας τῶν ἀναθημάτων τί λαβόντι παραβληθῆναι λέγων ἐπὶ πεῖρα συνέσεως κόρην καὶ τετράδραχμον κἀπειδὴ τὸ τετράδραχμον εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδος δύνασθαι*, omissis istis, *εἴκοις δ' ἄν*. Sed quid est *κόρη*? An intelligi debet, ut Polluci visum est, numisma quoddam apud Athenienses? "Et *κόρην* minus valuisse quam *τετράδραχμον*," ut ait Jungerm., "quod quum arripuerit puer, satis clarum adparuisse, eum scire discernere lucrum, et quod minus tale esset?" Imo "*κόρην τετράδραχμον* fuisse," ut addit idem vir doct., "probat id quod mox Pollux *παρθένον* eandem dictam ait." Et si dixisset *κόρην καὶ τετράδραχμον* puero proposita esse, ubinam fuisset illa *πεῖρα συνέσεως*? Nihil enim mirum, si puer ex duobus numismatibus sibi propositis majus pulcriusque elegisset. "An ergo," pergit Jungerm., "illi forte pupa ficta objecta, et *κόρη* quoque *τετράδραχμος*?" Nobis saltem, utpote quibus unice placeat lectio, *κόρην καὶ τετράδραχμον*, unice placet sententia, pupam fictam et numisma quoddam puero proposita esse. De usu vocis *κόρη* pro Imaguncula non est quod dubites. Etymol. p. 530. 11.: *Κοροπλάστης· ὁ τὰ ξόανα διαπλάττων, οὐ γὰρ μόνον κούρους ἢ κόρας ὁμοίας πλάσσει, ἀλλὰ πᾶν ξόανον· καὶ κοροπλάθους, τοὺς ἐκ κηροῦ ἢ πηλοῦ, ἢ τοιαύτης τινὸς ὕλης, πλάττοντας κόρας ἢ κούρους· κόρη γὰρ τὸ σμικρὸν ἀγαλμάτιον, τὸ *γύψινον ἢ πήλινον.* Λέξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 272., *Κόρη· ἡ παρθένος, καὶ τὸ μικρὸν ἀγαλμάτιον τὸ *γύψινον καὶ πήλινον, ἀφ' οὗ καὶ κορόπλαθος ὁ ταῦτα ποιῶν καλεῖται*: et p. 275., *Κορόπλαθος· ὁ κατασκευάζων εἴδωλα βραχέα ἐκ πηλοῦ πάντων ζώων, οἷς ἐξαπατᾶσθαι τὰ παιδάρια εἴωθεν.* Apud Atticos præsertim in usu erat hæc vox, teste Anti-Atticista in ejusd. Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 102.: *Κορυκόσμια· κυρίως μέν ἐστι τὰ ἐπὶ τῶν *τριοδίων πρόσωπα ξύλινα, ἃ δὴ οἱ Ἀττικοὶ κόρας καλοῦσι· τέτραπται δὲ ἐκεῖθεν κἀπὶ τοὺς κόσμους τῶν παρθένων. Ὅλως δ' ἡγοῦνται τὴν λέξιν βάρβαρον.* "Coraius ad Isocrat. p. 232., mavult legere *τριόδων*, et ἄλλοι δὲ *ἡγοῦνται*. Neque hac neque illa conjectura opus videtur. Vox *τριοδίων* vero perperam scripta est: nam ita accentu notanda, *τριοδιῶν*. Dicitur *τρίοδος*, et *ἡ *τριοδία*." Fr. Jac. Bast. Epist. Crit. ad Jo. Fr. Boissonad. p. 196. Labbæi Glossæ: Τριοδία· Compitus, P. Trivium, S. *Τριόδια (leg. *Τριοδία)· Trivia. Trivia autem est Diana. Clemens Alex. Cohort. ad Gent. p. 17=51. 32.: *Ἀλλὰ τοὺς μὲν πιθήκους οἱ τούτων τροφεῖς καὶ μελεδωνοὶ τεθαυμάκασιν, ὅτι τῶν κηρίνων ἢ πηλίνων ὁμοιωμάτων καὶ κοροκοσμίων ἀπαρᾷ τούτους οὐδέν· ὑμεῖς δὲ ἆρα καὶ πιθήκων χείρους γενήσεσθε, λιθίνοις, καὶ ξυλίνοις, καὶ χρυσέοις, καὶ ἐλεφαντίνοις ἀγαλματίοις καὶ γραφαῖς προσανέχοντες;* Ubi Scholion Ms. apud Bast. l. c. habet: *Κορυκόσμια καλεῖται πλάσματά τινα ἐκ κηροῦ ἢ γύψου, νυμφῶν ἢ παρθένων τινῶν ἀναπλαττόμενα, ἅπερ Δωριεῖς μὲν *δαγύρας* ("leg. δαγύδας, Theocr. Id. ii. 110. et Scholia," Bast.), *Ἀθηναῖοι δὲ κοροκόσμια καλοῦσιν, ἢ τὰ ὑπὸ τῶν κορυλλίων νυμφικά.* "Vocem *κορύλλιον* præterea sibi usquam occurrisse non recordatus est" criticus summus. *Κορύλλιον* quidem non negamus Græce dici posse, quamvis alibi hujus vocis exemplum frustra quæsiverimus; (deminutivorum in υλλιον hæc exempla habes apud Fischer. Animadvv. ad Velleri Gram. Gr. Spec. ii. p. 32., *Ξενύλλιον*, Plut. Apophthegm. Lacon. T. viii. p. 228. 257., *Μειρακύλλιον*, Diog. Laert. vi. 52., cf. Vales. ad Harpocr. Lex. p. 245., *Βρεφύλλιον*, Lucian. Diall. Meretr. T. ii. p. 339. ed. Græv., *Κρεύλλιον*, Menag. ad Diog. Laert. ix. 59., *Ἐπύλλια*, Aristoph. Ran. v. 973., Acharn. v. 397., Suid. h. v. et Schol. ad Aristoph. Ran. p. 167. Basil., qui etiam nomen *εἰδύλλιον* attulit, et ex eo Phavor. v. *Ἐπυλλίοισιν*. Vide Fr. Aug. Guil. Spohnii Comment. de Extrema Odysseæ Parte p. 137.) Sed in hoc contextu *κορύλλιον* locum habere posse, id vero confidenter negamus, atque adeo, dum aliquid melius nobis sese obtulerit, reponendum esse *κοροπλάθων* pro corrupto *κορυλλίων* arbitrabimur, Τὰ *ὑπὸ τῶν κοροπλάθων *νυμφικά*. Forte autem *κοροπλάθων* in *κορυλλίων* ex scribendi compendio parum intellecto transiit. Certe

οἱ κορασλάθοι *νύμφας τὰς κόρας, s. Pupas suas, appellare solebant. Testis est Julian. Imp. Cæsar. p. 332. d., a G. Wakef. in Mss. citatus: Πολλὰ, εἶπεν, ὁ Σειληνὸς, καὶ θεῶν ὄντως σωτήρων ἔργα δέοντα (Voss. δεόμενα) συνεφόρησεν οὗτος ὁ κορασλάστης (Voss. κορασλάθος). Εἶτα, ἔφη, διὰ τί ταῦτο τὸ ὄνομά μοι γελοῖον οὕτως ἔθου; Ἢ γὰρ οὐκ ἔπλαττες ἡμῖν, εἶπεν, ὥσπερ ἐκεῖνοι τὰς νύμφας, ὦ Σεβαστὲ, θεούς; ὧν ἕνα καὶ πρῶτον τουτονὶ Καίσαρα. Hesych. Κόρη· νύμφη, ἢν ταῖς παρθένοις ἔκειρον. Glossæ veteres: Πλαγγόνες· αἱ τῶν παιδίων νύμφαι. Vide Ruhnk. ad Timæi Lex. Platon. p. 166.] "Δαγὺς, ὕδος, [Schneidero in Lex., "Δαγὺς, ὑδος, ἡ,] Crystallus, vel Glacies. Sunt "enim qui δαγύδι interpretentur κρυστάλλῳ in hoc "loco Theocriti Id. ii. (v. 110.), Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι "καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα, præsertim quum præce- "dat paulo ante, (v. 106.), Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος "πλέον. Alii vero esse volunt κορακόσμιόν τι, quod "νύμφῃ dicitur alio vocabulo, et πλαγγὼν, παρὰ τὸ "ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι, εἴδωλόν τι Ἀφροδίτης κήρινον "intelligentes, seu κόσμον ἐγκάρδιον γυναικῶν, alii "στέφανον περισφίγγοντα τὴν κεφαλὴν καὶ πεπηγότα "ἐπ' αὐτήν." H. Steph. Thes. Ind. [Scholiastæ verba sunt hæc: Ἀντὶ τοῦ ἄφωνοι γέγονα, ὁμοία δαγῦδι, ᾗ αἱ παρθένοι κοσμοῦνται. Δαγὺς δέ ἐστι κορακόσμιόν τι· καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ νύμφην. Οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Ἀττικοὶ, ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι ἐκ κηροῦ. Ἄλλως. Δαγὺς, κόσμος *ἐγκάρδιός ἐστι γυναικῶν, καὶ στέφανος περισφίγγων τὴν κεφαλὴν, καὶ πεπηγὼς ἐπ' αὐτήν.] "Δαγὺς Hesychio est κουράλλιον [vulgo legi- "tur κουράλλινον, sed et Kuster. κουράλλιον reposuit,] "item νύμφη *λευκόκηρος, Corallium, Puppa e cera "alba, pro qua supra δαγὺς, sed hæc Hesych. "scriptura melior." H. St. Thes. Ind. [Λευκόκηρως ante Albertii edit. vulgabatur, pro quo G. conjicit λευκόχρους, sed melius Noster et Kuster. et Salmas. ad Solin. p. 63. c. λευκόκηρος correxerunt. Vide Toup. Emendd. in Suid. T. iii. p. 313. "Δαγὺς, vox rarissima atque incertæ originis bis fuit apud Hesych. inventa; nam, ubi vulgatur Δατὺς, viri docti hinc scribendum monuerunt, Δαγὺς· κουράλλιον, νύμφη λευκόκηρος, et in v. Κάχαρις junguntur Δαγὺς, καὶ Πλαγγὼν, καὶ *Χρυσαλλὶς, τὸ κορακόσμιον. Sic dicebantur puellarum ludicra, imaginunculæ ex cera, gypso, vel ære factæ. Vide eruditissime notata a D. Ruhnk. ad Timæi Lex. Platon. p. 120. Cf. J. Toup. Emendd. in Suid. P. iii. p. 145." Valck. ad Theocriti Decem Idyll. p. 60."] "Κά- "χαρις, dicitur δαγὺς, καὶ πλαγγὼν, καὶ χρυσαλλὶς, "τὸ κορακόσμιον. Imaguncula, seu Puppa ex cera "alba aut auro, puellarum ludicrum. Vel ἡ χαρί- "ξεσθαι μὴ δυναμένη, aut οὐκ εὔχαρις. Ita Hesych. "respiciens proculdubio ad hæc verba Sapphonis, "Σμικρά μοι παῖς ἔμμεναι φαίνεαι κάχαρις. Sed se- "cundum has posteriores expositiones scribendum "potius κἄχαρις, ut sit synaliphe pro, καὶ ἄχαρις, "meminitque ejus expositionis Plut. quoque in Ero- "tico (T. ix. p. 11. ed. Reisk.) Ibi enim dicit χάριν "a veteribus vocari τὴν τοῦ θήλεος ὑπείξιν τῷ ἄρρενι, "et τὴν οὔπω γάμων ἔχουσαν ὥραν, a Sapphone sic "compellari, Σμικρά μοι, παῖ, ἔμμεναι φαίνεαι κἄχα- "ρις. Itidem vero et Pind. Schol. ἄχαριν ibi esse "dicit τὴν μήπω δυναμένην διὰ τὴν ἡλικίαν χαρίσα- "σθαι." H. St. Thes. Ind. ["Homer. in ea ætate, in qua Jurisconsulti pubis emissionem locant, τὴν χάριν collocare videtur, cum naturæ beneficio viro aut feminæ conceditur, ut Veneris leges inire possit. Unde Sappho ἡ καλὴ puellam ἄχαριν vocabat, quæ nondum viripotens erat, et, ut comœdia loqueretur, τὴν ἔτι ἀταύρωτον. Hanc ætatem Daphnidi τῷ ὑποκειμένῳ τῇ βουκολικῇ πραγματείᾳ tribuunt veteres. Æl. (Var. Hist. x. 18.): Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἠράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὡμίλησε καλῷ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρώτῳ ὑπηνήτῃ, ἔνθα τοῦ χρωτὸς ἡ χαριεστάτη ἐστὶν ἥβη τῶν καλῶν μειρακίων, ὅς ποὺ φησι καὶ Ὅμηρος. "Homeri locus, quem respexit Ælian. habetur Od. K. v. 279., Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοὔπερ χαριεστάτη ἥβη, Primum pubescenti, cujus gratiosissima est pubertas, quod et eodem prorsus modo legitur Il. Ω. v. 348., atque ita forsan etiam scripserit Ælian." Th. Gataker. Diss. de Stylo N. F. c. xi. p. 73. a. Vide Perizonii notam, qui pro vulgato τοῦ χρωτὸς ex quibusdam Mss. edidit, τοῦ χρόνου, idque recte, ut nos arbitramur. Daphnis igitur ingressus ἡλικίαν τῆς χάριτος, venuste a poeta χαρίεις dici potest, (Idyll. viii. 1., Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, καὶ ὥρεα μακρὰ Μενάλκας), ut hac voce denotetur non forma corporis, sed ætatis tempus." Dan. Heins. Lectt. Theocr. p. 347. a. "Ex Plutarchi loco, nescio an profecerit Schol. ad Pindari Pyth. ii. 78., (Χαρίζεσθαι κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται· ὥσπερ Θεόπομπος ἐν Μήδῳ εἰσάγει τὸν Ανκάβητον λέγοντα, Παρ' ἐμοὶ τὰ λίαν μειράκια χαρίζεται τοῖς ἡλικιώταις. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσιν, ἐκ μεταφορᾶς, (v. 517.) Πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι. Καὶ Σαπφὼ, Μικρά μοι πάϊς ἔμμεναι *λιθόχαρις, ἡ μήπω δυναμένη διὰ τὴν ἡλικίαν χαρίσασθαι,) ubi in Sapphonis fragmento male legitur λιθόχαρις, (pro quo corrupto vocabulo Noster, ut videtur, legerat ἄχαρις: a λιθόχαρις autem Reiskius suum *'ἀλιτόχαρις, i. e. ἁμαρτάνουσα τῶν χαρίτων, ἐστερημένη τῶν χαρίτων,' sumsisse videtur, vide ejus notam ad Plutarchi locum,) sicut æque prave, καὶ χαρίεσσα, apud Max. Tyr. Diss. xxiv. p. 297., (Οὐ προσιέναι φησὶν ὁ Σωκράτης Ἀλκιβιάδῃ, ἐκ πολλοῦ ἐρῶν, πρὶν ἡγήσαιτο ἱκανὸν εἶναι πρὸς λόγους· Σμικρά μοι πάϊς ἔτι φαίνεο καὶ χαρίεσσα, Σαπφὼ λέγει,) quod Davisius in κ' οὐ χαρίεσσα mutandum putabat. Sed Sapphoni non eripiendum esse venustum illud ἄχαρις, perspicuum est ex (Hesych. a Nostro supra citato, Κἄχαρις· χαρίζεσθαι μὴ δυναμένη ἢ οὐκ εὔχαρις, atque ex) Lex. Sangerm. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 473.,) Ἄχαρις· ᾗ τινι μὴ μέτεστι χάρις, ἢ ἡ μήπω δυναμένη χαρίζεσθαι. Operæ pretium erit legere, quæ ad eandem lectionem vindicandam attulit Th. Gataker. de Stylo N. F. c. xi. p. 72. f." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 274. Pro voce nihili λιθόχαρις Is. Casaubono ad Diog. Laert. vi. 91. placet *λικόχαρις. Heins. vero apud Davis. ad Maximi locum pro καὶ χαρίεσσα conjicit καὶ μήπω χαρίεσσα. "Nullus veterum in poetriæ verbis tradendis sibi consentit, et nullus ea ita tradidit, ut sensum probabilem reddaut. Delegi ergo verisimillima quæque, et Sapphum huncce fere in modum scribere potuisse credam, Σμικρά μοι, πάϊς ἔμμεν' ἔτι Φαίνῃ, κ' οὐ χαρίεσσα, metro scilicet Æolicum se præbente. Sed videamus jam de singulis. Nominativus πάϊς h. l. habet vim vocativi, ut sæpius. Ἔτι, hæc vox, quam Maximus solus perhibet, omitti omnino nequit. Quod ut intelligatur, trium scriptorum laudatorum verba tantummodo, quæ ante Sapphus fragmentum afferunt, perspiciamus, in quibus voces πρὶν, οὔπω, μήπω reperiuntur, quæ conditionaliter et comparative sunt dictæ, ac in Sapphus ideo poematio tale quoddam verbum evincunt extitisse, quod puellam, de qua agitur, *nondum* esse adultam, eique *tunc demum* posse gratificari amatores, si ad pubertatem venisset, exprimeret. Istud autem verbum est hoc ἔτι, in Maximo obvium. Maximi καὶ χαρίεσσα laborare apparet, cum sensus contrarium prorsus postulet. De notione τοῦ χαρίζεσθαι multus est Plato Sympos. c. ix. s. 7. sqq. Wolf. Opponitur ἀχαριστεῖν, vel ἀναίνεσθαι. Cf. Harpocrat. hh. vv. ibique Maussac. Lennep. ad Phalar. Epistt. p. 13. Erit adeo πάϊς οὐκέτι (nam ἔτι utique repetendum ἀπὸ κοινοῦ) χαρίεσσα, Puella, cui per ætatem nondum in amore gratificari licet, quæ viro nondum est matura. Neque tamen spernendum Plutarchi κἄχαρις, quod metro adeo convenit, ut difficile sit dictu, an Sappho κἄχαρις, aut κ' οὐ χαρίεσσα scripserit. Prius Ruhnk. l. l. præfert." H. Fr. M. Volger. ad Sapphus Carm. et Fragm. p. 96. Blomfieldius in Mus. Crit. Cant. i. p. 27. verba sic ordinavit, Σμικρά μοι, πάϊς, ἐμέναι Φαίνεαι, κἄχαρις. "Cum Barthio," inquit vir doctus, "legerim ἔμμεν, pro σμικρὰ vero prætulerim ψυχρά." Sed in voce σμικρὰ hærere non debebat, cum sensum satis bonum efficiat, cumque, quantumvis veteres in poetriæ verbis tradendis inter sese discrepent, omnes tamen eam exhibeant, nisi quod in

Schol. ad Pindari locum legitur *μικρά*. Adde quod vocab. *ψυχρὸς*, pro Frigidus in Venerem, (Virg. Georg. iii. 97., Frigidus in Venerem senior), vetustioribus scriptoribus, atque adeo Sapphoni ipsi prorsus ignotum fuisse videatur. Ceterum apud quemnam auctorem Hesych. vocem *Κάχαρις* repererit expositam per *δαγύς, καὶ πλαγγών, καὶ *χρυσαλλίς, τὸ κορακόσμιον*, nescimus. Non placet Pergeri sententia, scribentis: "Κάχαρις, pro *κάρχαρις, Aspera*, et nondum usu quotidiano detrita bractea, e collo virginum pendula. Hesych. *Κάρχνη· *ἀργυρᾶ*, (quod G. interpretatur, Aspera, argenti more.)" In Hederici Lex. *Κάχαρις* formatum esse traditur ex *κηρὸς*, Cera, et *χάρις*, sed vox sic formata analogiæ omnino repugnat. Quod vero ad *Χρυσαλλὶς τὸ κορακόσμιον* attinet, de eo vocabulo silentium altum egerunt omnes hodierni Lexicographi, atque etiam Du-Cang. in Glossar. Gr. Ex veteribus autem Hesych. unus eam habet. Alibi vero usurpatur pro insecta, de qua vide Nostrum in voce. An intelligi debet ornamentum insectæ illius figuram referens, atque ex mulierum collo pendulum? Huc quidem facit locus insignis hic Clementis Alex. Pædag. ii. p. 90=244. 36.: *Ἤδη δὲ καὶ φανερώτατα τοῦ Πονηροῦ σύμβολα οὐκ αἰσχύνονται περικείμενοι. Ὡς γὰρ τὴν Εὔαν ὁ ὄφις ἠπάτησεν, οὕτω δὲ καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας ὁ κόσμος ὁ χρυσοῦς, δελέατι προσχρώμενος τοῦ ὄφεως τῷ σχήματι, ἐξέμηνεν εἰς ὕβρεις, *σμυραίνας τινὰς καὶ ὄφεις ἀποκλαστομένας εἰς εὐπρέπειαν. Λέγει γοῦν ὁ κωμικὸς Νικόστρατος, Ἀλύσεις, καθετῆρας, δακτυλίους, βουβάλια, ὄφεις, περισκελίδας, ἐλλέβορον.* Ubi in Potteri Edit. hanc habes notam:—" Non vestium hæc sunt nomina, sed monilium." Nam J. Pollux L. v. c. 16. inter mundi muliebris nomina ad ornatum brachiorum numerat *ὄφεις*, Serpentes, et legimus 1 Cantici Cantic. (v. 10.), Murænulas aureas faciemus tibi. Licet lxx. habeant *ὁμοιώματα χρυσίου*, non *μυραίνας*. V. editio *στρεπτοῦ χρυσίου*, ut annotatum est in Romana postrema, ubi forte legendum *στρεπτοὺς χρυσίους*. Nam et *στρεπτοὺς* numerat Pollux inter monilia, et hic Clemens ipse, quod vertit interpres Torques. Hieron. (Epist. xxiv=xxv. ad Marcell.) de Laudibus Asellæ: Aurum colli sui, quod quidem murænulam vulgus appellat, quod scilicet metallo in virgulas lentescente, quadam ordinis flexuosi catena, contexitur, vendidit." Collect. Sed cum vocis *χρυσαλλὶς* pro Ornamento muliebri mentio nec a Clemente facta est, nec a J. Polluce l. c., fuse de mundo muliebri agentibus, reponendum esse *καλαθὶς* non male conjecerit quis, ex ipso Hesych. afferens, *Πλαγγών· κήρινόν τι κορακόσμιον, σφαῖρα, καλαθὶς, καὶ Πλαγγόνες· κεκρύφαλοι.* Quemadmodum autem *Πλαγγὼν* est et *κορακόσμιον* et *καλαθὶς*, sic forte *Κάχαρις* cum pro Pupa, tum pro Calatho forte usurpari potuerit. Vide nos infra. *Sed hoc esset paulo longius a vulgata lectione recedere. Mallemus igitur, *χρυσῆ * ἄλυσις*, quæ verba cum *χρυσαλλὶς*, ex scribendi compendio quodam parum intellecto, facile confundi potuisse, omnes vident. Clemens l. c. p. 90=244. 19., *Ἡ γὰρ οὐχὶ κλοιὸς τὸ χρυσοῦν ἐστι περιδέρεον, καὶ οἱ στρεπτοί, οἵ τε καθετῆρες καλούμενοι, ἁλύσεων ἐπέχοντες τρόπον; καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς αὐτῷ τούτῳ τῷ ὀνόματι ἁλύσεις κέκληνται.* J. Pollux x. 167.: *Καὶ κλῳὸς, καὶ κλοιὸς, καὶ ἄλυσις, καὶ *μονάλυσις· ἡ δὲ ἄλυσις οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ γυναικείου κόσμου ὠνόμασται παρὰ Ἀριστοφάνει* (in primis Thesmophoriazusis, teste ipso Polluce vii. 95., et Clemente l. c. p. 90=246.)· *Σφραγίδας, ἁλύσεις. Φιλιππίδης δὲ ἔφη, Ἁλύσιον δὲ εἶχε τετταράκοντα δραχμὰς ἄγον.* "C. A. *ἁλύσιον τετταράκοντα ἄγον δραχμὰς*, Pondus habens drachmarum quadraginta. Salmas. putat legendum, *Ἁλύσιον εἶχε τέτταρας δραχμὰς ἄγον*, ut stet versus, sed et *τετταράκοντα* retineri potest. C. V. *καὶ μονάλυσις* non habet, Simplex catena, Torques." Kulmius. "In Ms. desunt *καὶ μονάλυσις*, sed *μονάλυσις* a recentiore manu ad oram adpictum, ut inseratur." Jungerm. Certe vox *μονάλυσις* alibi non legitur. Suidas. *Ἁλύσιον· πλοκίου γένος περὶ τὸν τράχηλον. Μένανδρος Καρίνῳ* (leg. *Καρίνῃ*, uti reponit Kuster.)· *Περὶ τὸν τράχηλον ἁλύσιόν τί σοι δώσω.* "In posterioribus Editt. Suidæ, atque adeo in præclara illa celeberrimi Kusteri *δώσω* legitur, unde ob versum Kuster. sic in notis legendum esse monuit, *Περὶ τὸν τράχηλον ἁλύσιον δώσω τί σοι.* Hic aliquid latere suspicatus vir cl. aliam viam instituit, et ordinem quidem verborum servavit. *Δώσω* autem in *δόσω* mutavit. Utinam vero Clenardus, aut Caninius, aut Grammaticorum quispiam ad manum ei fuisset. Quid enim est *δόσω*? ubi lectum, ubi auditum? Piget me profecto miseretque. Sed omnem difficultatem tollet editio princeps Mediolanensis, quæ non *δόσω* exhibet, sed *δότω*. Lege ergo, *Περὶ τὸν τράχηλον ἁλύσιόν τίς σοι δότω*, Circa collum catenulam aliquis tibi circumdet." Phileleutherus Lips. Emendd. in Menandri et Philemonis Reliqq. p. 42. *Δόσω* habet et Noster in v. *Ἁλύσιον*, sed altera lectio *δότω* ex Lex. S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 380. firmari potest: *Ἁλύσιον· *ἁλυσείδιον, πλάκιον περιτραχήλιον. Μένανδρος Καρίνῃ· Περὶ τὸν τράχηλον ἁλύσιόν τι* (lege cum Bentleio *τίς*) *σοι δότω.*]

" *Πλαγγὼν*, (*όνος*, *ὁ*,) Hesychio est *κήρινόν τι κορο-*
" *κόσμιον*, Icuncula cerea, Puppa cerea, tracto
" nomine *παρὰ τὸ ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι*, ut in synony-
" mo *Δαγὺς*, sive *Δατὺς* (supra) monui. Sed exponit
" etiam *σφαῖρα, καλαθὶς*, et *κεκρύφαλος*. (Anonymus)
" apud Suid., *Τὰ μειράκια θρυπτόμενα παρὰ ταῖς*
" *τίτθαις στωμύλλεσθαι καὶ λέγειν περὶ κράκης καὶ στη-*
" *μόνων καὶ πλαγγόνων ἐάσωμεν.*" H. St. Thes. Ind. [*Πλαγγόνων* autem in illo Suidæ loco cave pro *Puparum* cum Æm. Porto, Kustero, et B. Vulcanio ad Callim. Hymn. in Cer. v. 92., atque etiam Schleusnero Cur. Noviss. in Photii Lex. p. 346. habeas. Hanc enim interpretationem falsam esse probat contextus, *Περὶ κράκης, καὶ στημόνων, καὶ πλαγγόνων.* *Πλαγγόνων* hic significat Calathorum.] " *Καλαθὶς*,
" (*ἰδος*,) affertur pro Parvus calathus, Quasillus." H. St. Thes. Ind. [Teste autem Hesych. *Πλαγγὼν* est *καλαθὶς*, i. e., ut Porphyrionis verba usurpemus, Vas vimineum, in qua mulieres pensa vel tramam revolvunt. Silius ii. 70., Nec calathis adsueta manus, operataque fuso. Ex Virg. Æn. vii. 805., Non illa colo calathisve Minervæ Femineas adsueta manus. Ovid. Met. xii. 475., columque I cape cum calathis: et Fast. iv. 435., Hæc implet calathos lento de vimine nexos. Cf. Idem in Epist. ix. 76. Juven. Sat. ii. 54., Vos lanam trahitis, calathisque peracta refertis Vellera. Catull. Carm. lxiii. de Nupt. Pel. et Thet. v. 318., Candentis mollia lanæ Vellera virgati custodibant calathisci. Vide Gesneri Thes. L. L. et Forcellini Lex. Secundum Schol. ad Theocr. Id. ii. 110. *πλαγγὼν ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι* deductum est. At Etymologo p. 671. 9. aliter visum: *Πλαγγὼν· οὐκ ἀπὸ τοῦ πλάσσω, ἐγένετο γὰρ ἂν πλάδων, ὡς * σπάσσω σπάδων, ἀλλὰ παρὰ τὸ πλάζω, πλαγὼν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, πλαγγὼν, τοῦτο γὰρ εἰς πλάνην γίνεται καὶ ἀπάτην τῶν κορωνῶν.* "Σπάσσω, ut *πλάσσω*, non facile inveneris. (Pro *κορωνῶν*) rectius, opinor, *κορῶν*, Puellarum." Sylburg. "Non invitus accesserim Sylburgio emendanti *κορῶν*, Puellarum, licet Codex meus contra stet. In Articulo sequenti vir doctus emendat quoque *πλαγγηδών*. Sed tota illa periodus videtur a manu recentiore; nam a membrana nostra exulat." Dorvillius Animadvv. in Charit. ii. 2. p. 157=295. Photius p. 318.: *Πλάγγων· κορακόσμιον κήρινον, ὅπερ * δάγυνον οἱ Ἴωνες*, ubi Cod. D. teste Hermanno præbet * *Πλάγγης*, (quod et in suo Apographo invenit Albertius), moxque omittit *οἱ*. " Apographum Albertii ad Hesych. T. ii. col. 969. n. 6. habet, *οἱ* (lege *ὃ*, vel *οἱ δὲ*) * *πειδάγυνον. Ἴωνες*, quæ lectionis diversitas certe notanda fuisset." Schleusner. Animadvv. ad Photii Lex. p. 80. Nostra quidem sententia utrumque, et *δάγυνον* et *πειδάγυνον* corruptum est. Blomf. ad Callimach. p. 398. corrigit, *ὅπερ δάγυν οἱ Ἴωνες*, sed pro *Ἴωνες* corrigere debebat *Δωριεῖς*. Nobis, ut verum fateamur, tota glossa mutila videtur. In Curis vero Novissimis in Photii Lex. p. 346. idem Schleusner. *πλαγγὼν* pro vulgato *πλάγγων* reposuit, idque omnino recte, sed, cum addebat, " legendum *κόρη κόσμιος κήρινος*," pro editis *κορακόσμιον κήρινον*, quæ satis recte se habent, tum

profecto bonus ille Homerus dormitabat. Callim. Hymn. in Cer. v. 92., Ὡς δὲ Μίμαντι χιὼν, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγὼν, Καὶ τούτων ἔτι μεῖζον ἐτάκετο, μέσφ' ἐπὶ πλευρὰς Δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μοῦνον ἔλειφθεν, ubi Blomf. p. 131., ab Ernestio monitus, recte rescripsit πλευραῖς. Idem Blomf. probat Valckenaerii conjecturam, ῥινός τε καὶ ὀστέα. "Πλαγγὼν sic Mss. Reg. et Voss. Edd. Flor. Ald. Frob. Græv., nisi quod Flor. Ald. Frob. penultimam acuunt. In edit. Vascosana credo πλαγκὼν irrepsisse vitio operarum, quod Benenatus et Stephanus male servarunt, secutique sunt Vulcanius et alii." Ernest. "Πλάγκων, seu verius πλάγγων, ut in antiquioribus hujus poetæ editionibus, sicut id jam a Vulcanio monitum, ac, ut hic dicitur, vulgo de imagine cerea, quæ proinde solis æstu liquesceret, prout hic Gr. enarrator, Πλάγγων· ἡ κήρινος νύμφη, Puppa cerea, et vetus Theocr. Schol. l. c., Καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ νύμφην, οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Ἀττικοί, ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι ἐκ κηροῦ. Hinc veteres Glossæ, ab H. Stephano primum editæ: *Puppæ.* Πλαγγόνες, αἱ τῶν παιδίων νύμφαι. Et alibi: Πλαγγόνες· *Puppæ.* Unde cum κηροπλάστης (vulgo κοροπλάστης, idque omnino recte) ejusmodi imagunculam e cera artifex dictus a Sileno in Juliani Cæsaribus (l. c.) Augustus; tum, ut illius vocis vel dicterii vim ibi continuo explicat, qui Deos ἡμῖν ἔπλαττες, ὥσπερ ἐκεῖνοι τὰς νύμφας, Nobis effinxisti, sicut illi puppas, prout ibidem docuimus. Adde Hesych. Πλαγγών· κήρινόν τι κοροκόσμιον, ac unde explicanda Sapphus ad Venerem verba apud Athen. ix. p. 410. χειρόμακτρα πλαγγόνων, ornamenta id genus pupparum, cum ipsis nempe puppis Veneri, ut jam ibi e Persio monuit ὁ πάνυ, consecrata. Ita haud ignotæ apud Tullium ad Atticum, vi. 1., 'In his inventæ sunt quinque plangunculæ matronarum,' e Bosii ibidem restitutione, pro vulgato, et quod nauci omnino, Lagunculæ, ac prout in Bessarionis codice extare monuit Manutius, ac inde etiam præter Lambinum ac Junium, in accuratissimam editionem suam retulit Gruter., ac ejus exemplo servarunt Batavæ Ciceronis edit. Neque Tullio omnino insolitum, ut cum Attico suo Atticis verbis, seu ad morem Atticum formatis subinde agat. (Vide Ernest. in Indice Latin. Cicer.) Ut nunc mittam, quod πλαγγόνα de ornamento capitis muliebri seu reticulo insuper dictum notet Hesych., Πλαγγόνες· κεφάλαιοι, et quomodo etiam χειρόμακτρα πλαγγόνων, per reticula virginum, dicto paulo ante Sapphus apud Athenæum loco, verti posse agnovit ibi ὁ πάνυ. (Nostra quidem sententia Hesych. ipsum Sapphonis locum in animo habuit.) In reliquis autem, ut obiter hoc addam, ejusdem Lesbiæ Musæ verbis enucleandis minus felix aut lynceus fuit ibi magnus Animadversor; et potior omnino, ut alia nunc mittam, quam in notis ad ultima Sapphonis verba aliunde adtulerat, eamque præterea obviam lectionem, eruditissimus Fulvius Ursinus p. 294. In. ix. nempe, „Επεμψ' ἀπὸ Φωκαίας δῶρα τίμια, 'Quæ misi a Phocæa urbe dona eximia,' non vero 'e Phocide' cum Dalechampio. Æolis enim, ut notum, Sappho, et Phocæa finis Æolidis apud Strabonem xiii. p. 582." Ez. Spanhem. Mirum sane est verissimam hanc lectionem, a magno Spanhemio probatam, virorum doctorum, Schweigh. Jacobs. et Blomf. in Mus. Crit. Cant. i. p. 25. diligentiam effugisse. At Volgero ad Sapphus Fragmenta p. 73. non latuit, qui tamen de iis silet, quæ habet Schweigh. in Addendis et Corrigendis ad Athen. ix. T. xiii. p. 478.:—"Sapphonis Eclogam doctus Censor Halensis, vestigia veteris scripturæ persequens, in hunc modum refingendam censuit: Χειρόμακτρα δὲ πλαγγόνων πορφυρᾶ καλαυγασμένα. Οὐκ ἀτιμάσεις ἃ πέμψα Σαπφὼ κρατὸς δῶρα τίμια." Ipse Volgerus, "ad metrum quod attinet," inquit, "videtur illud trochaicum trimetrum catalecticum fuisse: Χειρόμακτρα πλαγγόνων δὲ πορφυρᾶ, καὶ Ταῦτα μὴ ἀτιμάσῃς· ἔπεμψα Σαπφὼ Κεῖνα δῶρα τίμια. Δὲ in tertium demum ab initio locum reponere cogebar; hoc tamen durius si cui videatur, eum rescribere jubeo, Πλαγγόνων δὲ χειρόμακτρα. Χειρόμακτρον proprie est Mantile, manuum abstergendarum causa inserviens, i. q. μανδύλιον, cf. Athen. ix. p. 410. b. qui laudat Xenoph. K. Π. i. 3. 5. et Suid. ac Hesych. h. v., deinde vero etiam velamentum capitis, tanquam pars mundi muliebris, ut nostro loco, quem Athen. adscripsit inter exempla quibus evincere vellet, vocem habere hanc secundam quoque potestatem. Reliqua, quæ citat, exempla sunt Hecatæi in libro qui Asia inscribitur, (opus ipsum periit), Γυναῖκες δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχουσι χειρόμακτρα, et Herodoti ii. 122. Casauboni πλαγγόνων sola felix est emendatio inter reliquas ab eo propositas, quæ haud mediocriter de toto loco meruit, cum illa totius sensus præstet basin. Πλαγγόνες sunt Puppæ e cera fabricatæ. Harum velamenta capitum poetria dicit Veneri consecrasse. Mos videlicet erat, ut virgines, posteaquam ex ephebis excesserant, puerilitiæ suæ ludicra Veneri consecrarent, et in templis ejus suspenderent. Cf. Callim. Epigr. xxxi. apud Jacobs. Anthol. T. i. p. 219. Persii Sat. ii. 70. ibique Schol. (et Casaub.) Alex. ab Alex. v. 18. Jacobsii conjectura πορφυρόβαπτα nimis audax; omnino mutatione in hac voce non indigemus. Casaub. monet Sapphum una cum pupparum velamentis ipsas quoque puppas Veneri misisse. Velim scire, unde hæc collegerit. Nostro quidem loco nihil de ea re scriptum est, quamvis alias concedam, virgines non indumenta tantum pupparum, sed puppas etiam ipsas cum indumentis Veneri consecrasse, ut e. g. docet Persius l. l. (Adde Epigr. ἀδεσπ. cxv. in Anal. T. iii. p. 173., ubi vide Jacobsii notam, a Schæf. in Mss. allatam.) Καὶ ταῦτα autem adhuc respicit τὰ χειρόμακτρα, et nexus illorum verborum dependebat a superioribus deperditis. Sappho scilicet *antea* jam egerat de aliis ludicris puerilibus, quæ Veneri dedicaverit; *nunc* inter ea etiam velamenta capitum pupparum commemorat. Καὶ h. l. igitur habet vim τοῦ *etiam*, et χειρόμακτρα est accusativus absolutus, Quod attinet ad velamenta. Jacobs. acute vidit, legendum esse μὴ ἀτιμάσῃς. Μὲν sensum pervertit. Ἔπεμψα, sc. in templum tuum, o Venus, tanquam ἀνάθημα. In Πυθωκείας haud dubie latent verba Σαπφὼ κεῖνα, quæ recte rescripsit Fiorillo. Prima autem vox initio eo facilius poterat mutilari, cum ultima verbi præcedentis exeat in ψα. Post has emendationes fragmenti argumentum erit hoc: Sappho Venerem adloquitur, petens ab illa, ne pupparum velamina capitis, quæ tanquam ἀναθήματα ipsi miserit, aspernari velit." "Petron. lxiii., Strigæ puerum involaverant, et supposuerant stramentitium Vavatonem.' Sed quid hoc monstri? quis obsecro dixerit, quid sit hic Vavatonem? Multum ergo hic sudarunt interpretes; sed frustra, nec extricarunt quidquam. Forsan Trimalchio pro consueta insolentia, suopte ingenio et lubitu huxerit *Stramentitiam larvationem*, eodem scilicet sensu, quo Apuleius Metam. i. p. 104. dixit *Larvale simulacrum*, et *Larva umbratilis*, Plautus, in Adject. ad Amphitr. in cujus Fragmentis et hoc legitur, *Pro larvatore circumferam*, quemadmodum *Macies larvalis*, in Priap. Carm. xxxii. Sed hæc incerta. Fortassis nonnihil certius hic potius legendum, *Stramentitium Plangonem*. Nimirum Plangon, sive Πλαγγών, Græcis est icuncula, sive pupa, ex gypso, cera, vel luto formata, testibus Hesych. Suida et aliis. (Imo Suidæ locum alio pertinere, jam supra demonstravimus.) Unde *planguncula*, apud Cicer. ad Attic. vi. 1., ut docti ibi recte restituunt. De qua voce plura egregie notavit Casaub. in aureis Commentariis ad Pers. Sat. ii. p. 107. et ad Athen. ix. c. 13. p. 699. item Des. Hiraldus Advers. i. 8. p. 41., ut alios taceam. *Plangonem* ergo *stramentitium*, sive *Maniolam de stramentis factam* hic veri pueri loco, supposuisse dicuntur sævæ et sævæ striges, sensu claro magis, quam vero." D. W. Triller.[1] Obss. Crit. p. 384. Πλαγγὼν Chari-

[1] Eidem Trillero debetur restitutio Julii Capitolini in loco, de quo multa diximus supra. "Inter locos corruptos et depravatos, omnium confessione, facile eminet, et corruptissimus habetur sequens Julii Capitolini, in Vita Pertinacis c. 8. p. 553.

toni L. ii. c. 2. p. 33. ed. Lips. est nomen proprium: Πλαγγὼν δὲ, ἡ τοῦ οἰκονόμου γυνὴ, ζῶον οὐκ ἄπρακτον. " Apud Demosth. Πρὸς Βοιωτὸν περὶ Ὀνόμ. p. 1002. d. habes, Πλαγγὼν, Πλαγγόνος, et Anaxilan apud Athen. xiii. 1. p. 558. b., cum apud Nostrum semper exaretur Πλάγγων, Πλάγγωνος. *Pupa* apud Romanos quoque femininum nomen esse, nisi aliunde constaret, frustra adstrueres ex Muratorii titulo 2. 1239., et repetito 14. 1273., si conferas Gruter. 728. 8., et 828., et 896. 7., ubi aliter plane extet. Alciphronis L. iii. Epist. 22. est Πλαγγὼν caniculæ nomen, (Πλαγγὼν δὲ, τὸ • Μελιταῖον κυνίδιον, ὃ τρέφομεν ἅθυρμα τῇ δεσποίνῃ προσηνὲς, ὑπὸ τῆς ἄγαν λιχνείας ἐπὶ τὸ κρέας ὁρμῆσαν, κεῖται σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην, νεκρὸν, ἤδη μυδῆσαν, ubi Cod. Vind. B. præbet Πλαγγῶν): concinna igitur Rusticæ hujus nomenclatura. Legitur hoc nomen apud eund. in Epist. Ms. (Fragm. xiii. p. 227. ed. Wagner.), Ἡνίκα δ' ἀναστᾶσα κατωρχήσατο, καὶ τὴν ὀσφὺν ἀνεκίνησεν ἡ Πλαγγὼν, ὀλίγου ὁ Πὰν ἐδέησεν ἀπὸ τῆς πέτρης ἐπὶ τὴν πηγὴν αὐτῆς ἐξάλλεσθαι. In antepenultima ibi voce Codex minus verax, quam Apographum; in eo A enim litera Pythagorica restituta est. Occurrit quoque in Asclepiadæ, vel Posidippi Epigr. (Anthol. T. i. p. 150. n. xxix.): Πορφυρέην μάστιγα, καὶ ἡνία " σιγαλόεντα Πλαγγὼν εὐίππων θῆκεν ἐπὶ προθύρων. Νικήσασα κέλητι Φιλαινίδα τὴν • πολύχαρμον (πολύσκαρθμον conjecit Jacobs.), Ἑσπερίων πώλων ἄρτι φρυασσομένων. Κύπρι φίλη, σὺ δὲ τῇδε πόρῃς (leg. πόραις) νημερτέα νίκης Δόξαν, ἀείμνηστον τήνδ' ἐπιθεῖσα χάριν. Cod. Pal. a prima manu Πλαγγὼν, in antigraphis quibusdam Πλαγγὼ, nec non in epigraphe, Εἰς Πλαγγὼ ἑταίραν." Dorvillius. " Hesych. Γέλγη· ὁ ῥῶπος, καὶ βάμματα, καὶ ἄπρακτοι, καὶ κτένες. Idem alio loco • Γέλγια interpretatur κουλάρια. Ubi legendum κουράλια, vel κουράλλια. Sunt autem κουράλλια, quæ alio nomine κορακώσμια vocantur, pupæ scilicet, et imagunculæ, puellarum ludibria. Idem Grammaticus: • Γεάγια· κουράλλια. Lege, Γέλγια. Alibi: Γέλγια· πήνη, σκάθη, κουράλλια. Sic enim emendandum. Pupæ igitur, et imagunculæ puellarum inter varias istas minutasque merces, quas qui vendebant, Ῥωποκῶλαι, et • Γελγιοπῶλαι Græcis, atque B etiam παντοκῶλαι dicti, quod omne genus merces

ubi pretiosissima et sumtuosissima Imperatoris Commodi supellex hunc in modum exacte recensetur: ' Vasaque eluto auro, ebore, argento, citroque composita, atque etiam phallovitroboli ex materia eadem et vasa Samnitica' etc. Quibus vel leviter saltem inspectis, primo mox intuitu attonitos quasi atque stupefactos omnes puto hæsuros lectores ad inauditum atque invisum vocis monstrum *phallovitroboli*: quis enim quæso simile quid vel viderit unquam, vel fando perceperit, vel per quietem saltem sibi oblatum meminerit? Est enim, ut quivis deprehendit statim facillimo quidem negotio, vox hæc semi-Græca, et semi-Latina; tota vero barbara, inficeta, et, ut dixi jam, monstrosissima. Neque Codices manu exarati hic quidquam juvant, nam monstrum mutant in novum, non tollunt vetus, quando Grutero atque Salmasio testibus, scriptum exhibent *phandovitroboli*. Quare non mirum, h. l. pro deplorato et insanabili prorsus relictum et intactum fuisse tantum non ab omnibus. Ipse Salmas., vir maximus, qui alioqui desperatissima et depravatissima quæque in veteribus auctoribus obvia majore sæpe cum audacia, quam felicitate, adgreditur, impellens, quidquid sibi summa petenti Obstaret, gaudensque viam fecisse ruina, ut quondam de Cæsare poetarum summus, Lucan.; hic tamen animum plane despondet, unguesque criticos a fœdissimo hoc ulcere caute dicam, an timide? abstinet, ac suam, quod mirum de Salmasio et inauditum, suam inquam ignorantiam ita publice confiteri haud erubescit:—' Quam vocem *(phallovitroboli)*, quomodo explicem, nescio; corruptam enim censeo, nec rationem emendandi nunc video: quam præstat intactam sic relinquere, quam inepta vocabula hic comminisci biformia, quæ nec Gr. sunt, nec Latina, sed ex utroque composita, mera monstra potius, quam voces. Satius est igitur inscitiam fateri, quam acumen ingenii velle ostendere in fingendis novis vocibus, aut corrigendis, quæ citra spem correctionis sunt depravata.' Hæc quidem ille verissime et modestissime simul. Interim tamen hæc me non deterrebunt, quo minus conjecturam aliquam verisimilem circa hunc depositum locum proponere audeam, conjecturam dico verisimilem; non vero veritatem indubitatam et nullis contradictionibus opportunam. Ne igitur per longiores ambages Lectores diutius teneam, locum ita legendum et emendandum arbitror. *Atque etiam phialæ e vitro Beli, ex materia eadem et vasa Samnitica.* Singula nunc pancis explicanda. • Belus nimirum est amnis Syriæ vel Palæstinæ, ex palude Cendevia ortus, et in mare Judaicum profluens, ex cujus arenis fluctibus volutatis, atque hinc nitescentibus, admixto nitro, purissima olim atque præstantissima vitra conflabantur. Clare hanc in rem Tacit. Hist. v. 7.: ' Belus amnis Judaico mari illabitur; circa cujus os collectæ arenæ, admixto nitro, in vitrum excoquuntur.' Sed clarius adhuc Plin. xxxvi. 36.:—' Pars est Syriæ, quæ Phœnice vocatur, intra montis Carmeli radices paludem habens, quæ vocatur Cendevia. Ex ea creditur nasci Belus amnis, quinque M. Pass. spatio in mare profluens, juxta Ptolemaidem coloniam. Lentus hic currit, insalubris potu, sed cærimoniis sacer, limosus, vado profundus. Non nisi refuso mari arenas fatetur; fluctibus enim voluntatæ nitescunt detritis sordibus. Quingentorum est passuum non amplius litoris spatium, idque tantum multa per secula gignendo fuit vitro' etc. Vide et ibi sequentia, ubi de fortuita vitri origine singularis historia narratur. Idem alibi, v. 19., ' Belus vitri fertiles arenas parvo litori miscens,' ubi v. Hardoin. Sed eadem fere de vitriferis Beli arenis referunt Strabo xvi. Josephus de B. J. ii. 9. Isidor. Origg. xvi. 15. aliique, quos cum his laudavit Hadr. Reland. in Palæstina, cap. de Palæstinæ Fluviis, p. 290. et 267. ubi de hoc singularis prorsus naturæ amne Belo, plura ex instituto, quibus addendæ DD. VV. notæ ad supra laudatum Taciti loc. in Edit. Gronov. simul exhibitæ, nec non adjiciendus Harduin. in Obss. ad allegatum Plinii loc. Nos quoque ipsi plura olim hac de re diximus in Exercitt. nostris Grotianis, ad ejusd. Christum Patientem, Tragœdiam, quæ, si tanti, inspiciantur, p. 217. sq. Ex his vero late jam disputatis clarissime patere arbitror, quid proprie apud Capitolinum sint *Phialæ e vitro Beli* sc. paratæ. Nempe e tribus hisce vocibus clare distinctis, vitio et negligentia stupidorum librariorum, horrendum illud portentum in ultimas terras exportandum, ut cum Cicerone loquar, *phallovitroboli*, fœdissime coaluisse et infausto partu in unum concrevisse videtur, quod omnes postea occupavit Libros cum scriptos, tum impressos, omnibusque eruditis in hunc usque diem inexpugnabile visum fuit. Si quis tamen legere hic malit minore cum licentia, *phalli e vitro Beli*, equidem haud magnopere repugnabo. Nota enim sunt illa Juvenalis Sat. ii. (95.), ' Vitreo bibit ille Priapo,' h. e. Phallo vitreo, inde Græcis • Δριλοποτάι et • Δριλλοποσία, et id ipsum est *per obscenitates bibere*, ut acute Plin. xxxiii. procem. ubi v. Harduin., inprimis Salmas. l. c. Jan. Rutgers. Var. Lectt. vi. 18. [' Juvenalis Schol., In vitreum penem, quos appellant drillopotæ, leg. *drilopotæ*. • Δρίλος nonnunquam usurpant Græci pro ea parte, quæ honeste nominari nequit. Hinc compositum Δριλοποτάι.'] Scaliger ad Priap. Carm. [cujus hæc sunt verba p. 204.:—' Ψωλὸς et ψωλὸς, Verpus, et ψωλὴ, Verpa, παρὰ τὸ ψᾶν. Cui *αἰδοῖον ἀνοφώμενον καὶ ἀσκολυμμένον.* Invenio et • Δρύλλος vocari.' Apud quemnam auctorem δρύλλος pro vulgari scriptura δρῖλος, s. δρίλος s. δρίλλος repererit vir doctus, nescimus,] et Commentatores ad dictum Juvenalis locum. Ne quid vero Lectorem meum celem, fuit etiam, quum legere mallem aliquando, cum amico quodam doctissimo et celeberrimo, *atque etiam flando vitro tubuli*, quod nempe proxime abest a Codd. lectione, *phandovitroboli*, superius jam annotata. Verum, quum nulla prorsus ratio appareat, quomodo inter supellectilem imperatoriam apte atque concinne referri possint *tubuli flando vitro parati*, neque constet omnino, Imperatorem Commodum artis vitrariæ unquam fuisse studiosum; hanc conjecturam, licet non unquæ quæque ineptam aut coactam, merito nunc missam facimus præ altera illa modo proposita et uberius interpretata. Quod vero post nostram illam emendationem, *Phialæ e vitro Beli*, distinctionem posuimus, atque verba, *ex materia eadem*, ad sequentia, *et vasa Samnitica*, retulimus, ideo factum a nobis, quia phialæ illæ e vitro Beli conflatæ dici commode haud poterant ex eadem materia, nempe auro, argento, ebore, atque citro, quod præcessit, compositæ. Poterant vero ex altera parte vasa Samnitica ex eodem Beli vitro longe commodius esse præparata, ita ut ob formam quidem et originem, ut et usum, vocarentur Samnitica, nempe a natali solo. Vide hic Hadr. Junium Animadvv. ii. 10. p. 95. non vero ob materiam, veluti *Olulæ Rhodiacæ* apud Athen. xi. p. 464. de quo nos alibi. Sic et similem fere in modum pocula sic dicta Thericlea proprie fictilia erant; postea tamen etiam terebinthina, argentea, aurea, vitreaque ad istam formam elaborata, ita vocata esse constat, de quo v. Salmas. Exerc. Plin. 734. et ex hoc Græv. ad Cic. in Verr. iv. 18. item Casaub. ad Athen. xi. p. 791. inprimis vero Bentl. Diss. de Epistt. Phalar. s. iii. item Bergler. ad Alciphr. ii. 3. p. 229. Vulcan. ad Agathiæ Hist. p. 9. et S. Petit. Miscell. vii. 4., ut alios plures taceam, ita et *pyxis aurea* et *charta plumbea* dicitur, quo de v. Gronov. ad Senec. de Benef. ii. 13. inprimis Montfaucon. Paleogr. Gr. l. 2. item Herm. Hugo de Prima Scribendi Origine c. xi. et Guilandin. de Papyro p. 94. sed hæc obiter tantum. Sic ipse Seneca de Benef. v. 13., ' Pyxidem et argenteam et auream dicimus,' quæ tamen sc. a buxo nomen proprie sortita, ut ibi in notis monet Lipsius post alios. Ceterum vox *phiala* frequentius in his scriptoribus Hist. Aug. occurrit, v. Lamprid. in Alexandr. Sev. c. xlii. et alibi sæpius, adde Juvenal. Sat. v. Verum hæc jam sufficiant. Ex hoc vero Capitolini loco simul disci potest, et ex vitro factas olim fuisse phialas, quæ alias ex argento, auro, cupro, atque electro confici solerent, qua de re plura Athen. xi. c. 14. et Commentatores ad dictam Juvenalis Sat. v. ut alios taceam. Immo notissima est ex Petronii c. li. phiala illa vitrea, ex vitro ductili et tenaci summo artificio fabricata, quam ingeniosissimus quidam Faber Cæsari Tiberio, ut creditur, porrexisse dicitur, sed ingenio suo miser et meliore fato dignus, decollatus enim fuit immerito artifex iste, et tenacius ipsi fuit vitrum, quam caput." Triller. l. c. p. 344. Deinde vero vir doctus coronidis loco alias præterea suspiciones adjicit, quæ ei quondam circa desperatum hunc locum in mentem venerant. Sed ut ipsi, sic nobis quoque magis placent *phalli* seu potius *phialæ e vitro Beli*.

promercales haberent. Latini Seplasiarios dixerunt." Salmas. in Fl. Vopisc. p. 386. c. T. ii. H. A. p. 535. Simile esse vitium apud eund. Hesych. in Ἐκέασεν et Ἔκελσεν, et Λ et Α sæpissime confundi, notavit Albert. Cf. idem Salmas. Exercc. Plin. in Solin. p. 63. c.: verba ipsa supra citavimus in Lex. Vocc. peregr. p. cccxxxvi. not. Quod autem dixit Salmas. γελγισοπῶλαι pro γελγοποῶλαι, id profecto apud Gr. scriptores nondum vidimus. Hesych. *Κωμμωνία· κορυκοσμία, ubi legendum est ex Is. Vossii conjectura *Κωμμωσία, atque ex Albertii monitu, κορυκόσμια. Hesych. *Ἰππεύς· εἶδος κορυκοσμίου. "Ἰππεύς, idem quod Ἰππίσκος," Is. Voss. De v. Ἰππίσκος autem vide Nostrum in voce. Clemens Alex. Pædag. ii. p. 90=243. 24., Καθόλου μὲν οὖν τὰ κόσμια, ὥσπερ κορυκόσμια, *ἀπυσκορακιστέον, ὅλον καὶ αὐτὸν παραιτουμέναις τὸν κόσμον. " Dio Chrysost. Orat. xxxi. p. 356. d.: Τοιγαροῦν ὁμοίως δίδοτε τοὺς ἀνδριάντας, ὥσπερ οἱ τὰς κόρας ταύτας ὠνούμενοι τοῖς παισίν. Ubi Scholion margini adjectum κόρας exponit, Τὰ παρὰ τῶν κοροπλάθων *γύψινα πλαττόμενα *ἀνδριαντάρια. ——Proclus in Tim. L. ii. p. 120., Οἱ δὲ ἀξρανεῖς τὰς ἰδέας, τύποις *κοροπλαθικοῖς ἐφ' ἑαυτῶν οὔσας, καὶ ἔξω τοῦ νοῦ κειμένας εἰσάγουσιν. *Κοραλλιοπλάσται, Fictores puparum, vel aliorum ejusdem generis frivolorum, e coralio, occurrunt in Marmore, quod post Dorvillii Sicula p. 569. edidit P. Burmannus Secundus." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 166. " Alciphronis L. i. Epist. 39.: Τοῖς Ἀλώοις δὲ ἐν Κολυττῷ ἐστιώμεθα παρὰ τῷ Θεττάλης ἐραστῇ· τὸν γὰρ τῆς Ἀφροδίτης ἐρώμενον ἡ Θεττάλη στέλλει. Ὅπως δ' ἥξεις φέρουσα κήπιον καὶ κοράλλιον, καὶ τὸν σὸν Ἄδωνιν, ὃν νῦν περιψύχεις· μετὰ γὰρ τῶν ἑραστῶν κραιπαλήσομεν. Piersonus optime Ἀδωνίοις corrigit pro Ἀλώοις, sed quid sibi volunt verba κήπιον καὶ κοράλλιον? 'Desertum,' inquit Wagner., 'hic me video ab ope aliorum—Fortasse, aliquando cogitabam, curaliis usi sunt pro tessellis lusoriis; sed tum pluralis sine dubio stare debebat. Erat etiam ubi κουράλιον legi posse hariolarer, ut, præsertim si sequens καὶ ante Ἄδωνιν deleas, ad amasium referatur ita: Venias comitem habens pupulam tuam Adonin. Neutrum placet. Jam vero video, glossatori Eichstad. simile quid in mentem venisse, quanquam in alio verbo, nempe ad κήπιον, adscripsit νήπτιον, Anatula, quod an in blanditiis amatoriis in usu fuerit, fateor me ignorare, vel κήριον, Euthydemum nempe.' Semper censui, legendum esse κῆπον, vel κήπιον καὶ κοράλλιον. Κῆποι unus illorum hortulorum est, quibus circumvallabatur suggestum, quod amatori Veneris constituebant; et κοράλλιον imagunculam, qua Adonis repræsentabatur, notare mihi videtur. Plut. in Vita Alcibiadis Vol. ii. p. 34. ed. Reisk.: Ἀδωνίων γὰρ εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκόντων, εἴδωλα πολλαχοῦ νεκροῖς ἐκκομιζομένοις ὅμοια προὔκειντο ταῖς γυναιξὶ, καὶ ταφὰς ἐμιμοῦντο κοπτόμεναι, καὶ θρήνους ᾖδον. Artifices, qui ejusmodi icones effingebant, κοραλλιοπλάσται dicebantur. Vide Ruhnk. in Timæi Lex. p. 166. Opinio hæc est mera conjectura, cujus veritatem evidenter probare non potero. Jacobsius vero, cum idem fere sentiat, quodammodo probabiliorem eam reddit. Vide ejusdem Comment. in Anthol. Gr. Vol. xi. p. 165. f. Suadet ibi lectionem κήπιον καὶ κεράμιον, sed in Ephem. Litter. Halens. ab omni parte mecum consentit." Fr. J. Bast. Epist. Crit. ad J. Fr. Boissonad. p. 196. " In Ephippi poetæ Fragm. P. 571. E. V. 65. ubi promtæ et paratæ meretricum laudantur illecebræ, cl. Editor hæret, et merito hæret in verbis, Οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα Ὥσπερ πολέμιον, ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις Χαννοῦσ' ὁμοίως. Comparandum inprimis Epigr. Stratonis xxv., quod ad ductum membranarum sic videtur scribendum: Τίς χάρις, Ἠλιόδωρε, φιλήμασιν, εἰ με λαβροῖσι Χείλεσι μὴ φιλέεις ἀντιβιαζόμενος; Ἀλλ' ἐπ' ἄκροις ἀσάλευτα μεμυκόσιν, οἷα κατ' οἴκους, Καὶ δίχα σοῦ με φιλεῖ πλάσμα τὸ *κηρύκιτον. Unde suspicabar Ephippum dedisse, οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα Ὥσπερ κοράλλιον, ut pupa. Sic fere Melitta apud Achill. Tat. v. 22., Αὐτῷ συγκαθεύδουσα οὕτως ἀνέστην ὡς ἀπ' εὐνούχου, ἔοικα δὲ εἰκόνος ἐρᾷν. Pupas autem veteres fingebant ex cera, gypso, curaliis, unde qui eas fingebant, κοραλλιοπλάσται appellabantur; iidem et κοροπλάθοι, cum quorum artificio philosophorum quorundam negotium comparat Dio Chrys. Or. lx. p. 311., Καὶ οὐκ οἶδα ὅπως δοκεῖ μοι προσεοικέναι τὸ (vulgo τῷ) τῶν φιλοσόφων ἐνίων περὶ τοὺς λόγους ἀμηγέπη τῷ (vulgo τὸ) τῶν κοροπλάθων. Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τύπον τινὰ παρέχοντες, ὁποῖον ἂν πηλὸν εἰς τοῦτον ἐμβάλλωσιν, ὅμοιον τῷ τύπῳ τὸ εἶδος ἀποτελοῦσι. De illo hominum genere vide Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 166. et Bast. in Epist. ad Boissonad. p. 159. sq." Fr. Jacobs. Additt. Animadvv. in Athen. p. 305. Egregie profecto falluntur hi critici summi, Ruhnk. Bast. et Jacobs., quibus addas Schneiderum in Lex. h. v., et Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 598., putantes miro consensu in voce Κοραλλιοπλάστης innui materiem, ex qua fieri solebant imagunculæ, puellarum crepundia. At ab hujus sententiæ fautoribus requirimus, quo idoneo testimonio ostendi possit, imagunculas ex curalio fieri solere? Laudat quidem Boissonadius in Schedis P. Burmannum Secundum ad Dorvillii Sicula p. 571., qui liber, et a Ruhnkenio et Toupio ll. cc. allatus, nobis ad manum non est; sed nemo ex veteribus Lexicographis sic tradidit. Vide loca supra citata, quæ satis superque demonstrant, pupas illas vel ex cera vel ex argilla, non ex curalio, fingi solere. Etiam ex auro et ære fieri dixerunt Noster supra in v. Κάχαρις et L. C. Valck. ad Theocr. Decem Idyllia l. c., sed utrumque hunc in errorem induxisse videtur corrupta illa vox χρυσαλλὶς, pro qua Hesychio χρυσῆ ἄλυσις supra restituimus. Κάχαρις, inquit Glossographus, δαγὺς, καὶ πλαγγὼν, καὶ χρυσαλλὶς, τὸ κοροκόσμιον. Istud κοροκόσμιον ambigue dictum est: nam et pro pupa et pro ornamento muliebri apud Græcos sumitur, ut docet Lex. S. Germ. l. c. Ceterum proculdubio κοράλλιον in κοραλλιοπλάστης est parva κόρη. Κοροπλάστης, Qui κόρας fingit: κοραλλιοπλάστης, Qui parvas κόρας fingit. Sic recte vocem κοράλλιον apud Alciphronem accepit Bast. l. c.; recte quoque in Ephippi Fragmento l. c. κοράλλιον, Pupam, Jacobsius legit pro vulgata lectione πολέμιον. Sed hic hujus vocis sensus frustra quæritur in Lexicis hodiernis. Hesych. Κωράλλιον· παιδάριον, κόριον. Κωραλλεῖς· οἱ ἀναλέγοντες τὸ κουράλιον, παρὰ Σικελοῖς. Vide nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. cccxxxvi. a. " Ita (i. e. pro Pupis et Imagunculis) accipienda κουράλια apud Lucian. in Apolog. (pro Merc. Cond. c. ii. T. i. p. 707.): Παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πλουσίων τὰ *σφιγγία καὶ τὰ κουράλια. Quam vocem apud Lucian. minime quid vellet, assequuti sunt etiam in his literis doctissimi viri, et in ipsa Græcia nati." Salmas. ad Hist. Aug. Scriptt. l. c. Hanc quidem interpretationem probat Jac. Gronovius, qui consuli jubet eund. Salmas. in Solin. p. 63. b—d. (verba ipsa jam supra citavimus in Lex. Vocc. peregr. p. cccxxxvi. not.), et p. 267. ubi legas hæc:—" Græci πίθηκον, et *πιθήκιον de homine et muliere deformi sæpe usurpant. Spinturnicium igitur in versu Plauti (Mil. iv. 1. 42.), Pithecium hæc est præ illa et spinturnicium, est τὸ σφιγγίον, quod genus simiæ est turpicula facie, et liquet in Græco fuisse, Πιθήκιον καὶ σφιγγίον, Pithecium et spinturnicium. Alibi *clurinum pecus* de turpiculæ formæ puella dixit, i. e. Simiam. Σφίγξ, σφιγγὸς, producto nomine Latinis *Spinturnix*, Sic ὄρτυξ, ὄρτυγος, *Coturnix*. Nam γ in τ mutatur, ut in aliis sexcentis soliti sunt Latini. Ita *τρυγὸς, et Æolice *τυργὸς, Latine *Turtur*. Hesych.[2] Τρυγώς· τὰς τρυγόνας." Sed de Luciani loco, quicquid con-

[1] Sic habet Bastii Epist. Crit. ed. Lips. 1809. vel sua, vel editoris Car. Alb. Wirdeburgii, vel typographi culpa. In Alciphrone enim vulgatum est cum leni spiritu Ἀλώοις, quod et Wagner. dedit, nec aliter citavit Pierson. Verisim. p. 95.

[2] In Albertii Edit. legitur: Τρυγῶν· τὰς τρυγῶνας. Quod virum doctum intactum reliquisse, mirum est, præsertim cum et Noster in voce Τρυγὼν, (pariter ac Salmas.), recte correxisset: Τρυγών· τὰς τρυγόνας, qui ex hac glossa in Indicem sui Thesauri

tradixerint viri docti, tu doctissimo J. G. Grævio subscribas, per κουράλια animal quoddam intelligendum esse monenti. Nam "pueros," inquit, "illas delicias dominorum et dominarum, apud Ro-

referre debebat, Τρυγὸς, οῦ, ἡ, (æque atque Τρυγὼν, όνος, ἡ,) quo vocabulo etiam Schneideri Lex. augeri potest. Hesych. * Τριγός· τρυγών. "Græci κατὰ μετάθεσιν primam syllabam extulere. Nam iis *turtur* est τρυγὼν, pro quo et τρυγὼς dixisse, auctor est Hesych. Solent Lacones mutare ρ in σ, unde in Ephororum decreto apud Lacedæmonios, Τιμόθεορ παραγινόμενορ, pro Τιμόθεος παραγινόμενος. Sic ex τρυγὼς potuerit esse τρυγὼρ, κατὰ μετάθεσιν τυργὼρ, inde γ in τ abeunte *turtur*." G. J. Voss. Etym. L. L. Turpiter sane erravit vir alias accuratissimus et πολυμαθέστατος, Hesychii τυργὼς pro nominativo accipiens, cum revera sit accusativus pluralis, ut viderunt Noster et Salmas. ll. cc. Hesych. Τρυγών· καὶ ὄρνις, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν μίξις, καὶ σύντροφος. Pro σύντροφος Martinius (in Etymol. v. Turtur) εὔτροφος, Pastus, Bene saginatus, legendum conjicit. "Hæc verba "mendo non carere videntur." H. St. Thes. T. iii. p. 1676. c. "Repetenda videtur hæc interpretatio a sensu obscœno verbi τρυγᾷν. Vide Aristoph. Eccles. v. 881. Phot. Lex. Ms., Τρυγών· τὸ ζῶον. Παίζεται καὶ [δὲ edidit Hermann. monens in Cod. D. reperiri καὶ] εἰς τὴν τῶν γυναικῶν συνουσίαν." Albert. Sed uterque fallitur, ille credens verba mendo non carere, hic autem existimans a sensu obscœno verbi τρυγᾷν hanc interpretationem repetendam esse, ut et Schleusner. existimabat, qui in Cur. Noviss. in Phot. p. 452. lectores suos ad Albertii notam contentus est remittere. "Est *turturis* vox quoque inter lasciva, indeque *turturilla* apud Senecam Epist. xcvi. (extr. 'Hi, qui expeditiones periculosissimas obeunt, fortes viri sunt, primoresque castrorum; isti, quos publica quies, aliis laborantibus, molliter habet, turturillæ sunt, tuti contumeliæ causa'), ubi fortibus viris ac primoribus castrorum opponit molles et *turturillas*, sive, ut aliqui legere malunt, *turturillos*, quos tutos dicit contumeliæ causa, quasi qui relinquantur non honoris, sed contemtus ergo. De turturillæ voce ita Isidori Glossæ: Turturilla ita dictus locus, in quo corruptelæ fiebant, quod ibi turturi opera daretur, hoc est, panem. Ubi pro panem recte Gruterus emendat peni. Sic *passeris* quoque nomen huic parti accommodatum fuisse varii monuerunt. Imo et τρυγὼν, qui Latinis *turtur*, notat τὴν τῶν γυναικῶν μίξιν, teste Hesych. Nimirum quia, etsi turtur una contentus sit femella, femellæ tamen, si mare destituantur, se mutuo conscendant. Nec tamen displiceat, si apud Isidorum pro *panem* legas *ganeæ*, quod Lipsio visum. Non quasi *turtur* interdum *ganeam* notet, sed quia peni inprimis in ganeis locus." G. J. Voss. l. c. Cf. Taubmann. ad Plaut. Bacch. i. 1. 33. p. 540. "Ut transeam varias eruditorum de hoc depravatissimo loco sententias, a Martinio in Etymol. enarratas, levi literarum mutatione sensum integrum, quem scriptori fuisse arbitror, eruam: Furfurilla, ita dictus locus, in quo corruptelæ fiebant, quod ibi furfuri opera daretur, i. e., pani. Non est quod quis objiciat e furfure confectum fuisse panem, cum e veteri Dictionario constet inde dictum *furnum*. *Furnus*, sic sonant verba, *dicitur a furfure, quia panis ex eo factus ibi coquitur*. Atque hinc unusquisque observare potest facile a *furfure* ductam fuisse *furfurillam*, quemadmodum *pistrilla* a *pistrino* seu *pistrina*. Quod autem Isidorus dicat in loco *furfurilla* appellato corruptelas virginum scilicet atque juvenum fieri, nullus mirabitur, qui observarit meretrices olim ante pistrinas, vel in ipsis pistrinis versari fuisse solitas. Testatur id Festus in Alicariæ: 'Alicariæ meretrices appellabantur in Campania solitæ ante pistrina alicariorum versari quæstus gratia, sicut hæ, quæ ante stabula sedebant, dicebantur prostibulæ.' Plautus in Pœnulo A. i. Sc. 2. meretrices, Prosedas, pistorum amicas, reliquias alicarias, nominans. Apertius et verbosius rem exponit Paulus Diaconus Hist. xiii. 2.:—Horum mancipes tempore procedente pistrina publica latrocinia esse fecerunt; cum enim essent molæ in locis subterraneis constitutæ, per singula latera earum domuum tabernas instituentes, meretrices in eis prostare faciebant, quatenus per eas plurimos deciperent, alios, qui pro pane veniebant, alios, qui (NB.) pro luxuriæ turpitudine ibi festinabant." Th. Jansson. ab Almeloveen in Isidori Gloss. p. 13. ed. Clerici. Vulgatam lectionem tuetur J. G. Græv. ibid. p. 54. afferens ex Porphyrio de Abst. iv. 7. p. 316., ubi agit de Ægyptiorum sacerdotibus: Περιεργότερον δ' ἔτι περὶ τὰ πτηνὰ, οἷον τρυγόνα μὴ ἐσθίειν· ἱέραξ γὰρ ἔφασαν πολλαχῆ τὸ ζῶον συλλαβὼν ἀφίησιν, μισθὸν ἀποδιδοὺς μίξεως σωτηρίαν· ὡς οὖν μὴ λάθοιεν τοιαύτῃ περιπεσόντες, ἅπαν αὐτῶν περιΐσταντο τὸ γένος. Ubi vide Jac. de Rhoer. * Τρυγόνιον, τὸ, Palumbula, sive Columbula, legitur in Themistio. Ælii Herodiani Philetærus p. 446.: * Εἰωθὰς, ἡ κατοικίδιος περιστερὰ, ἡ γὰρ ἀγρία, πελειάς. Ubi Pierson., a Schæf. in Mss. allatus, hæc notavit:—"Vox aliunde non cognita, cui similis alia, Lexicographis etiam ignota, * ἐθὰς, Columba domestica, apud Themist. Or. xxii. p. 273. c.: Μιμεῖται (Petav. μιμητέον, Pierson. malit μιμητέα, ut φυλακτέα, paulo post) οὖν πρὸς τὴν ἄγραν αὐτοῦ τοὺς κούφους θηρευτάς. Καθάπερ οὖν ἐκεῖνοι *φάττιά τε καὶ τρυγόνια τιθασσεύοντες, διὰ τούτων τὰ ὁμόφυλα γοητεύουσι, καὶ ἑκόντα ὑπάγονται εἰς τὸν ἰξὸν ἢ τοὺς βρόχους· ὧδε ἄρα δεῖ καὶ ἡμῖν τῶν ἤδη προηλωκότων φίλων τοὺς οὔπω τεθηρευμένους, οὐ γὰρ δὴ τῶν περιστερῶν μὲν αἱ ἐθάδες πολλάκις τινὰς καὶ ξένας ἐπάγονται. Ἐθὰς analogiæ convenit: εἰωθὰς vix videtur posse defendi." Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 147., a Schæf. in Mss. citatus:—"Philodemi Epigr. (in Brunckii Anal. T. ii. p. 91.), Ἐνθάδε τῆς * Τρυφέρας μαλακὸν ῥέθος, ἔνθαδε κεῖται Τρυγόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα * σαλμακίδων. Τρυγόνιον est Palumbula, sive Columbula. Quomodo amicas suas ὑποκοριστικῶς compellabant. Plautus Asin. iii. 3. 103., Dic igitur me anaticulam, columbulam, vel catellum. Cf. viros doctissimos ad Aristoph. Plut. v. 1012." Ex hoc autem Plauti versu disci potest id, quod ignorabat Wagner., dum verba supra citata scribebat, anaticulam nempe, sive, ut ipso parum Latine loquitur, anatulam, usurpari in amantium deliciis. Vide Bastii notam in Epist. Crit. ad J. Fr. Boissonad. p. 195. Hesych. Ἀηδόνος νεοσσόν· καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον, παρὰ Ἀρχιλόχῳ. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 401. veram reposuit lectionem:—"Corrigunt ἀηδονὶς, vel νεοσσοῦ: imo vox excidit restituenda, * Ἀηδονιδεύς· ἀηδόνος νεοσσός. Lusciniarum pulli (apud Theocr. Adoniaz. v. 121.) propria sua adpellatione dicuntur ἀηδονιδῆες." Valckenaerii emendatio diligentiam effugerat Liebelii ad Archilochi Reliqq. p. 230., cujus hæc sunt verba:—"Ex emendatione Albertii et Vossii voces primæ non divisæ interpunctione, sed conjunctim legendæ sunt, ut etiam apud Phavorinum inveniuntur. Rei turpis honesta et comica circumlocutio. Tale quid etiam ab Aristoph. Av. 207. obscure innui putat Perger.: Ἄγ' ὡς τάχιστ' ἐς τὴν λόχμην Ἔσβαινε κἀνέγειρε τὴν ἀηδόνα. In quo tamen mihi falli videtur." At Albertius cum Pergero consentit, etiam v. 660. et sqq. consuli jubens, recte omnino. E. H. Barker. in Epist. Crit. ad Th. Gaisford., Class. Journ. N. xxv. p. 176. ex Hesychii verbis collegit, voc. ἀηδὼν, vel ἀηδονὶς, (vel potius ex Valck. emendatione, * ἀηδονιδεὺς) Archilochum pro muliebri pudendo usurpasse. Certe Boccatius in Fab. de Virili dixit *lusciguuolo*, notante G. ad Hesych. "Et nos," inquit Boissonad. in Epist. Ms. ad Barker., "hanc metaphoram habemus. Ad calcem Fontanii Narrationum reperies narratiunculam, quæ Vergerii fertur, cuique titulus *le Rossignol*: luditur facete satis in nomine aviculæ ad mentulam detorto. Voces *moineau* et *serin* simili modo usurpantur ab hominibus infimæ plebis, vel obscœnius facetis." Ad eandem rem designandam in usu erat et vox * Τιτὶς, qua proprie significabatur avicula. Photius p. 435.: Τιτίς· βραχὺ ὀρνίθιον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. * Τιτὶς καὶ ἡ κέρκος. "Τιτίζειν dicitur de voce, quam edunt aves, vel potius pulli avium, Eustath. ex veterum sententia. Existi"matur autem ab hoc verbo derivatum esse voc. τίτις [Photio τιτὶς, Cod. D. teste Hermanno τιττὶς], quod de quadam avicula "dicitur, aut generaliter aviculam significat." H. St. Thes. Ind. "Passerculi τρίζουσι et τιτίζουσι. Eustath. ad Il. B. p. 229. 18. ed. Rom.: Τὸ τετριγῶτας (v. 314.) μίμησίς ἐστι φωνῆς τῶν νεοττῶν, ἥτις ἁπαλωτέρα τοῦ τρύζειν ἐστὶν, ἀφ' οὗ γίνεται ἡ τρυγών. Τελειότερον δέ φασι τοῦ τετριγέναι τὸ ἰαχεῖν. Ὅθεν τὰ μὲν νήπια, τετριγῶτα, ἡ δὲ μήτηρ, ἀμφιαχυῖα. Ζηνόδοτος μέντοι, φασὶν, ἀντὶ τοῦ τετριγῶτας, τιτίζοντας γράφει, οἷα κρίνας αὐτὸ τοῦ τετριγέναι καιριώτερον. Καίτοι φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἁπλῶς μὲν, τιτίζουσιν οἱ νεοσσοὶ, κατεσθιόμενοι δὲ, τρίζουσιν. Ἔστι δὲ τρίζειν, τὸ λεπτὸν ἠχεῖν, κατὰ τὰς νυκτερίδας, αἳ καὶ αὐταὶ τρίζειν λέγονται, ὡς ὁ ποιητὴς ἐν τῷ τέλει τῆς Ὀδυσσείας (Ω. 5—9.) φησί· τὸ μέντοι τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγὼν, * τραχυφωνότερόν ἐστι. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐκ τοῦ τιτίζειν, τίτις κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, βραχὺ ὀρνίθιον, ἣ καὶ πᾶν, φησὶ, μικρὸν ὀρνίθιον ὑπὸ τῶν παλαιῶν οὕτω καλεῖται. Ἕτερος δέ τις φησὶ καὶ ὅτι κατὰ μίμησιν, ἤτοι ὀνοματοποιίαν· ὅθεν ἴσως καὶ * τιτιγόνιον ζωΰφιον παρὰ τῷ αὐτῷ, ὅμοιον τέττιγι, [vide Nostrum infra in v. Τεττιγόνια.] Et ad Il. Ψ. p. 1399. 46. ed. Basil., Μάλιστα δὲ, φασὶ, στρουθάρια, ὧν καὶ ἡ β' ῥαψῳδία ἐμνήσθη, τρίζουσιν, ἢ τιτίζουσιν κατὰ Ζηνόδοτον. Scholia a Villoisono edita ad Il. B. v. 314.: Τετριγῶτας· Ζηνόδοτος γράφει, τιτίζοντας, εὐτελὴς δὲ ἡ λέξις· κατὰ φύσιν γὰρ φθεγγόμενοι οἱ νεοττοὶ τιτίζουσιν, οἱ δὲ κατεσθιόμενοι, τρίζουσιν. Cf. Phavor. in v. Τετριγῶτας, qui partem verborum Eustathii e priore loco exscripsit." Fr. Gul. Sturz. Prolus. v. de Vocibus Animalium, Grimæ, 1810. 4. p. 4. "Oppian. Cyneg. iii. 125., Πρυλέες τρίζουσι νεοσσοί. Male h. l. interpretatur Turnebus, Teneri pupiunt pulli. Recte Brodæus, Densi et conferti, quo sensu vocem πρυλέες in Homero veteres Grammaticos accepisse docet Hesych. h. v. Vulgatum τρύζουσι mutavimus in τρίζουσι, quod illud fere semper de turture, hoc vero de reliquis etiam avibus dicitur. Ipsi tamen veteres auctores in usu horum verborum sibi non satis constitisse videntur. Ecce enim Hesych., qui * τριγὸς interpretatur τρυγὼν, quod a τρύζειν derivatum est, [Eustath. ad Il. I. p. 651. 7., Ἔστι δὲ τρύζειν τὸ πολυλογεῖν ἢ * πολυφωνεῖν, ἐξ οὗ καὶ τρυγὼν, ἣν ἡ παροιμία ἐπὶ σκώμματι τῶν πολυλογούντων παραλαμβάνει, λαλιστέρους τρυγόνων τοὺς τοιούτους καλοῦσα. Καὶ τὴν αἰτίαν λέγει ἡ Περὶ τῶν Ζώων Ἱστορία (Aristot. Hist. Anim. ix. 49. extr.) δηλοῦσα συνεργάζεσθαί τι τῷ ὀρνιθίῳ καὶ τὰ ὄπισθεν πρὸς τὸ πολύφωνον. Hæc et plura affert eruditissimus Sturz. l. c. p. 11. not. 72.] τριγὸς vero est a τρίζειν. Hinc Latine de hirundine *Trissare, Trissitare* dicitur. Cf. Bondam V. L. p. 247., ubi in Glossario Ms. est, *Hirundo minurit*: cum alter Glossographus generatim id vocabulum omnibus avibus proprium dicat, *Aves*, inquit, *minuriunt, vel vernicant, vel vernant*. Est vero verbum *Minurire* ductum ex Græco μινυρίζειν, quod Bondam monere omisit. Simili ratione a voce, quam edit attagen, ductum est * ἀτταγάζειν, (ab ἀτταγᾶς enim fit ἀτταγαί), quod Hesych. explicat κιχλίζειν. Sic enim ille, * Ταγατίζων, κιχλίζων. Inversis literis est legendum, Ἀτταγίζων, vel Ἀτταγάζων. Dicitur vero κιχλίζειν de risu impudico, immodico, meretricio, ut etiam τριγλίζειν. Sic enim Hesych. Τριγλίζειν· κατὰ μίμησιν ἐπὶ τῶν γελώντων. Cf. Interpp. ad Mœrin. p. 213—15." Jo. Gottl. Schneider. Anal. Crit. in Scriptt. vett. Gr. et Lat. p. 44. Ex ipsius vero emendatione verbum ἀτταγάζω in Lexicon suum referre debebat vir doctus. In eo autem peccat, quod Ἀτταγίζων vel Ἀτταγάζων pro Ταγατίζων Hesychio restituendum censeat, cum Ταγατίζων proculdubio, ut ex verborum ordine patet, in Codice quodam corrupto scriptum legisset Lexicographus. Nugantur profecto Is. Voss. et Albertius, Ταγατίζων ad vocem Ταγγὸς, Rancidus, referendum esse putantes.

manos (et Græcos) aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum, neque auditum." Secundum Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 146. et p. 598. "est κουράλιον, sive κοράλιον nihil aliud, quam κόρη ἁλὸς, Nympha marina, sive Filia maris. Alii aliter deducunt, de quo Salmas. ad Solin. p. 63. Sed hoc verum. Κόραν λίμνας vocat nescio quis in Epigr. Anthol. Cephalæ p. 43." Epigramma illud est incerti poetæ n. cxv. Ibi, conjectura Toupii rejecta, Brunck. et Jacobs. Anthol. T. xi. p. 353. Ἀρτέμιδος Λιμνάτιδος mentionem fieri viderunt, de qua Dea multa supra diximus. Κουράλιον autem, sive Κοράλιον, nihil aliud esse quam κόρη ἁλὸς, quo minus cum Toupio credamus, vetat Græcæ linguæ ratio, quæ, si vocem a κόρη et ἅλς compositam sibi voluisset, κοράλιον, sive κουράλιον certe non tulisset. Amplectenda est igitur Salmasii sententia, quam nos ex idoneis auctoribus firmavimus, κοράλιον nempe, sive κουράλιον proprie esse parvam κόρην. De deminutivis in αλιον desinentibus silet Spohnius, qui in libro de Extrema Odysseæ Parte ceteras omnes deminutivorum formas diligenter collegit, docteque exposuit. Nobis quidem in hac festinatione hujus rarioris formæ præter κοράλιον non succurrit exemplum. Sed pauca quædam exempla in Græcis scriptoribus reperiri posse nulli dubitamus. Ut ad Pollucis locum revertamur, Hyperidis κόρην pro numismate eum accepisse, cum proculdubio orator ille pupam fictam in animo habuerit, nemini mirum esse videbitur, qui ejus Onomasticon nocturna diurnaque versarit manu. Non enim semel tantum atque iterum, sed sæpenumero peccavit in interpretandis veterum auctorum locis. Grave exemplum habes in iis, quæ ex Platone attulit ii. 220.: Περὶ μέντοι τὴν κοιλίαν κατὰ τὰ λαιὰ ὑπὸ τὸ διάφραγμα, ὁ σπλὴν κεῖται, ὃν Πλάτων ἐκμαγεῖον τοῦ ἥπατος γεγενῆσθαί φησιν· ἄλλην γὰρ οὐδεμίαν χρείαν παρέχεται. At Platonem ipsum longe aliter de splene cogitasse vidit E. H. Barker., cujus notas ad Schæferi Etym. Mag. mox edendas inspice, si res tanti est.]

[Ἄγαλμα Ἀρτέμιδος Λευκοφρύνης, sive Λευκοφρυήνης. Pausan. Attic. i. 26., Τῆς δὲ εἰκόνος πλησίον τῆς Ὀλυμπιοδώρου χαλκοῦν Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἕστηκεν, ἐπίκλησιν Λευκοφρύνης· ἀνέθεσαν δὲ οἱ παῖδες οἱ Θεμιστοκλέους. Μάγνητες γάρ, ὧν ἦρχε Θεμιστοκλῆς λαβὼν παρὰ βασιλέως, Λευκοφρύνην Ἀρτεμιν ἄγουσιν ἐν τιμῇ. Idem in Lacon. iii. 18., Καὶ ἄγαλμα δὲ Λευκοφρύνης ἐστὶν Ἀρτέμιδος. "De hac Diana simili fere habitu cum Ephesia expressa vide Heynium, qui in Antiquar. Auff. i. St. p. 109. omnia, quæ ad thronı Amyclæi descriptionem pertinent, docte explanavit et illustravit." Facius. Strabo L. xiv. p. 647=958. de Magnesia: Ἐν δὲ τῇ νῦν πόλει τὸ τῆς Λευκοφρυήνης ("sic et vett. Libri, Xyl. Λευκοφρυνὴς," Marg. Casaub. forte Xyl. scripsit Λευκοφρύνης, non Λευκοφρυνὴς) ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος, ὃ τῷ μὲν μεγέθει τοῦ ναοῦ καὶ τῷ πλήθει τῶν ἀναθημάτων, λείπεται τοῦ ἐν Ἐφέσῳ· τῇ δ' εὐρυθμίᾳ καὶ τῇ τέχνῃ τῇ περὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ σηκοῦ πολὺ διαφέρει· καὶ τῷ μεγέθει ὑπερφέρει (vett. libri ὑπεραίρει) πάντας τοὺς ἐν Ἀσίᾳ πλὴν δυοῖν, τοῦ ἐν Ἐφέσῳ, καὶ τοῦ ἐν Διδύμοις. Clemens Alex. Cohort. ad Gent. p. 13=39., Ἐνταῦθα τῆς Λευκοφρύνης τὸ μνημεῖον, οὐκ ἄξιον παρελθεῖν, ἑπομένους Ζήνωνι τῷ Μυνδίῳ· ἢ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐν Μαγνησίᾳ κεκήδευται, ubi Cod. Nov. habet, Λευκοφροσύνης: corrupte forsan pro Λευκοφρυήνης. Ceterum notandus est hic Clementis locus, qui Leucophrynen et Dianam distinguit. Appian. de Bell. Civ. v. 9. T. ii. p. 723. ed. Schweigh., Τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἀρσινόην, ἐκτὸς οὖσαν ἐν Μιλήτῳ τῆς Λευκοφρύνης Ἀρτέμιδος. Nicander ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν apud Athen. xv. p. 683. Cas. p. 490. Schweigh.: Αὐτὰρ ἀκανθοβόλοιο ῥόδου κατατέμνεο βλάστας, Τάφροις τ' ἐμπήξειας, ὁδὸν διπάλαιστα τελέσκων. Πρῶτα μὲν Ἠδονίηθε, Μίδης ἄπερ, Ἀσίδος ἀρχὴν Λείπων, ἐν κλήροισιν ἀνέτρεφεν Ἡμαθίοισιν, Αἰὲν ἐν ἑξήκοντα πέριξ κομόωντα πετήλοις. Δεύτερα Νισαίης Μεγαρηίδος· οἰδὲ Φασηλὶς, Οὐδ' αὐτὴ Λευκοφρυς ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, Ληθαίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασιν εὐθαλέουσα. Sic edidit Schneider., cujus hæc sunt verba:—" Edd. Λεύκοφρυν ἀγασσαμένης. Canter. et Casaub. corrigebant Λεύκοφρυς ἀγασσαμένους. Sententiam Casaub. esse ait hanc: 'Sed neque Phaselis, neque Leucophrys eo nomine fuerint contemtu dignæ, verum admiratione potius.' Palmerius Λεύκοφρυν ἀγασσαμέναις scribi voluit, quod interpretabatur: 'Quæ Dianam Leucophryn vocatam colebant.' Reliqua verba non explicavit. Sed Diana Λευκοφρύνη vocata fuit; et cetera non convenire recte monuit Schweigh., qui ἀγασσαμένη Λεύκοφρυν scripsit et vertit, 'Nec ea quæ Leucophryn Dianam colit spernenda, Lethæi Magnetis ad undas florens.' In annotatione ita, 'Nec illa civitas quæ Leucophryn Deam colit.' Ipse tamen difficultatem versionis hujus vidit postea, ideoque conjecit scribendum, Οὐδ' αὖ ἡ Λεύκοφρυν ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, hac sententia, 'Neque rursus, neque vero.' Manet tamen illa difficultas duplex, prima, cum Λεύκοφρυς Diana ipsa Leucophryne dicitur; altera, cum nomen civitatis omissum suppletur; quæ utraque ratio nullo modo excusari, nedum probari potest. Civitatis utriusque Leucophryos et Phaselidis ager rosis egregiis abundabat, ita tamen, ut Odoniis et Nicæis de primatu facile concederet. Ipsa itaque Phaselis et Leucophrys non contemnere, sed potius admirari rosas istas dicitur. Vide dicta ad Xenoph. Hellen. iii. 2. 19. p. 142. et iv. 8. 17." At si cum Schneidero legas, Οὐδ' αὐτὴ Λεύκοφρυς ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, Ληθαίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασιν εὐθαλέουσα, triplex est difficultas, prima, cum constructio verborum ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς parum intelligi potest, præsertim si cum eodem Schneidero locum sic interpreteris, 'Civitatis utriusque Leucophryos et Phaselidis ager rosis egregiis abundabat, ita tamen, ut Odoniis et Nicæis de primatu facile concederet. Ipsa itaque Phaselis et Leucophrys non contemnere, sed potius admirari rosas istas dicitur': secunda autem, cum pronomen Rosas significans omissum suppletur, id quod in hoc contextu non fert Græcæ linguæ ratio: tertia vero, cum Λεύκοφρυς de urbe alibi Magnesia dicta ponitur, quod ἐν τοῖς ἅπαξ λεγομένοις annumerandum erit. Scimus quidem Λεύκοφρυς antiquum fuisse nomen insulæ Tenedi, docere Diod. Sic. iv. 83., Strabonem, Plinium, et Heraclidem Ponticum de Polit. p. 514. ad calcem Cragii. Adde Hesych. Λεύκοφρυς· ἡ Τένεδος τὸ πάλαι, et Eustath. ad Hom. Il. A. p. 33. 23. Sed ab hujus lectionis fautoribus requirimus, quo alio veteris scriptoris testimonio probari possit, urbem, Magnesiam ad Mæandrum, Λεύκοφρυν appellari solere. Vide Clementis locum supra allatum. Nos cum Schweighæusero scribendum omnino censemus, Οὐδ' αὖ ἡ Λεύκοφρυν ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, 'Neque rursus,' 'Neque vero.' "Manet tamen illa difficultas duplex," inquit Schneider., "prima, cum Λεύκοφρυς Diana ipsa Leucophryne dicitur, altera, cum nomen civitatis omissum suppletur; quæ utraque ratio nullo modo excusari, nedum probari potest." Imo nulla est revera difficultas; Λεύκοφρυς enim Diana dicitur in nummis Hadriani, teste Brotier. mox citando, et cur non hic liceat nomen civitatis omissum supplere, Οὐδ' αὖ ἡ Λεύκοφρυν ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, parum intelligimus, cum, quam in animo habuerit urbem, versus hic alterum illum statim excipiens, Ληθαίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασιν εὐθαλέουσα, evidenter demonstret. Sed, si cum Schneidero legere malis, Οὐδ' αὐτὴ Λεύκοφρυς ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, hoc modo locum interpretari debebis: Neque vero ipsa urbs Leucophrys reprehensionem eo nomine meretur, quod rosas suas admiretur, quamvis Odoniis et Nicæis de primatu facile concedat. Ceterum recte se habet in Strabone vulgata lectio Λευκοφρυήνης, a viris doctis suspecta. Diana enim modo Λευκοφρύνη, modo Λευκοφρυήνη dicitur. Tacitus Annal. iii. 62.: Proximo ("castigandum, e proximo, vide Misc. Obss. ix. 394.," Brotier) Magnetes L. Scipionis, et L. Sullæ constitutis nitebantur; quorum ille Antiocho, hic Mithridate, pulsis, fidem atque virtutem Magnetum decoravere, uti Dianæ Leucophryenæ perfugium inviolabile foret. "In nummis Hadriani Dianæ effigies ΛΕΥΚΟΦΡΥΣ

ΜΑΓΝΗΤΩΝ. In nummis vero Otaciliæ Severæ, Dianæ templum, ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΛΕΥΚΟΦΡΥΗΝΗ. Vide Harduini Selecta Opera p. 97., et Marmora Oxoniensia p. 14. et 13." Brotier. " Dianæ Leucophryenæ. Ita Beroaldus et editt. omnes veteres. Lipsius emendavit, Leucophrynæ. At nihil mutandum; maxime cum habeantur nummi, in quibus appellatur ΛΕΥΚΟΦΡΥΗΝΗ, quam sic vocatam a Leucophryne, in hoc templo sepulta, docet Zeno Myndius apud Clem. Alex. in Protrept. p. 39. (l. c.) Marmora Oxoniensia, opus eruditissimum, Smyrnæorum et Magnetum fœdus exhibent, quod hunc Taciti locum egregie illustrat. Ibi enim p. 3. num. 85. memoratur templum Dianæ Leucophryenæ, in quo hujus fœderis exemplar fuit consecratum. ΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΗΙΠΡΟΣΤΩΙΜΑΙΑΝΔΡΩΙΕΝΤΩΙΤΗΣΑΡΤΕΜΙΔ . . . . . ΝΗΣΙΕΡΩΙ, id est, Ἐμ (pro ἐν) Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Λευκοφρυήνης ἱερῷ, Smyrnæi columnas fœderis consecrant Magnesiæ ad Mæandrum in Dianæ Leucophryenæ templo." Idem in Notis et Emendatt.]

[Ἄγαλμα Διονύσου Ἐλευθερέως. Pausan. Attic. i. 29.: Καὶ ναὸς οὐ μέγας ἐστὶν, ἐς ὃν τοῦ Διονύσου τοῦ Ἐλευθερέως τὸ ἄγαλμα ἀνὰ πᾶν ἔτος κομίζουσιν ἐν τεταγμέναις ἡμέραις. Idem ibid. i. 20., Δύο δέ εἰσιν ἐντὸς τοῦ περιβόλου ναοὶ, καὶ Διόνυσοι, ὅ τε Ἐλευθερεὺς, καὶ ὃν Ἀλκαμένης ἐποίησεν ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ. " Bacchus ita dictus est, quod ejus ξόανον ex illius templo apud Eleutherenses Athenas translatum fuerat, uti L. i. c. 38. in fine legimus, (Ἐν τούτῳ τῷ πεδίῳ ναός ἐστι Διονύσου, καὶ τὸ ξόανον ἐντεῦθεν Ἀθηναίοις ἐκομίσθη τὸ ἀρχαῖον· τὸ δὲ ἐν Ἐλευθεραῖς ἐφ' ἡμῶν ἐς μίμησιν ἐκείνου πεποίηται.)" Facius.]

[Ἄγαλμα Ἥρας τῆς Σαμίας. Pausan. Achaic. vii. 4.: Τὸ δὲ ἱερὸν τὸ ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας εἰσὶν οἳ ἱδρύσασθαί φασι τοὺς ἐν τῇ Ἀργοῖ πλέοντας, ἀπαγέσθαι δὲ αὐτοὺς τὸ ἄγαλμα ἐξ Ἄργους. Σάμιοι δὲ αὐτοὶ τεχθῆναι νομίζουσιν ἐν τῇ νήσῳ τὴν θεὸν παρὰ τῷ Ἰμβράσῳ ποταμῷ (" inde Samus Apollonio Rhod. L. i. v. 187. dicitur Ἰμβρασίης ἔδος Ἥρης, ubi vide Schol." Facius,) καὶ ὑπὸ τῇ λύγῳ τῇ ἐν τῷ Ἡραίῳ κατ' ἐμὲ ἔτι πεφυκυίᾳ· εἶναι δ' οὖν τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα ἀρχαῖον. Ὅ οὐχ ἥκιστα ἄν τις καὶ ἐπὶ ἀγάλματι τεκμαίροιτο· ἔστι γὰρ δὴ ἀνδρὸς ἔργον Λίγινήτου Σμίλιδος τοῦ Εὐκλείδου.]

[Ἄγαλμα Διὸς Ὑμηττίου, et Ἀγχεσμίου. Pausan. Attic. i. 32.: Ἀθηναίοις δὲ τὰ ὄρη καὶ θεῶν ἀγάλματα ἔχει· Πεντέλῃσι μὲν Ἀθηνᾶς, ἐν Ὑμηττῷ δὲ ἄγαλμά ἐστιν Ὑμηττίου Διός· βωμοὶ δὲ καὶ Ὀμβρίου Διὸς καὶ Ἀπόλλωνός εἰσι Προοψίου. Καὶ ἐν Πάρνηθι Παρνήθιος Ζεὺς χαλκοῦς ἐστι, καὶ βωμὸς Σημαλέου Διός (" Valcken. ad Herod. p. 401. scribendum censet Ἰκμαλέου, Pluvii Jovis, Ζεὺς Ἰκμαῖος est in Apollon. Argon. L. ii. v. 524., ubi vide Schol." Facius.) Ἔστι δὲ ἐν τῇ Πάρνηθι καὶ ἄλλος βωμὸς, θύουσι δὲ ἐπ' αὐτοῦ, τοτὲ μὲν Ὀμβριον, τοτὲ δὲ Ἀπήμιον καλοῦντες Δία. Καὶ Ἄγχεσμὸς ὄρος ἐστὶν οὐ μέγα, καὶ Διὸς ἄγαλμα Ἀγχεσμίου.]

[Ἄγαλμα Διὸς Χθονίου, et Ὑψίστου. Pausan. Corinth. ii. 2.: Ἑρμοῦ τέ ἐστιν ἀγάλματα χαλκοῦ μὲν καὶ ὀρθὰ ἀμφότερα, τῷ δὲ ἑτέρῳ καὶ ναὸς πεποίηται· τὰ δὲ τοῦ Διὸς καὶ ταῦτα ὄντα ἐν ὑπαίθρῳ, τὸ μὲν ἐπίκλησιν οὐκ εἶχε, τὸν δὲ αὐτῶν Χθόνιον, καὶ τὸν τρίτον καλοῦσιν Ὕψιστον. Idem in Eliac. v. 15.: Πλησίον δὲ καὶ Μοιρῶν βωμός ἐστιν ἐπιμήκης, μετὰ δὲ αὐτὸν Ἑρμοῦ, καὶ δύο ἑφεξῆς Διὸς Ὑψίστου. Et in Bœotic. ix. 8.: Θηβαίοις δὲ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ἀρχαίου τείχους ἑπτὰ ἀριθμὸν ἦσαν πύλαι, μένουσι δὲ καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι. Τεθῆναι δὲ τὰ ὀνόματα ἐπυνθανόμην σφισὶν ἀπό τε Ἠλέκτρας ἀδελφῆς Κάδμου, (" Kulnius post σφισὶν excidisse Ἠλέκτραις præter necessitatem judicat. Sic enim loqui amat Pausan., uti L. i. c. 35. s. 2., Πρῶτον δὲ τῇ νήσῳ θέσθαι τοῦτο ἀπὸ τῆς μητρὸς Σαλαμῖνος. Amas. inseruit Electridem; scilicet non Ἠλέκτραι solum, sed etiam Ἠλεκτρίδες istæ πύλαι dicebantur. Schol. ad Apollon. R. i. v. 916., Καὶ ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς, sc. Ἠλέκτρας, Ἠλεκτρίδας πύλας τῆς Θήβης ὀνομάσαι ἱστορεῖ Ἑλλάνικος etc. De his portarum nominibus cf. Apollodor. L. iii. c. 6. s. 6. et ibi notæ." Facius), καὶ Προιτίσιν ἀπὸ ἀνδρὸς τῶν ἐπιχωρίων· ἡλικίαν δὲ Προίτου καὶ τὸ ἀνωτέρω γένος χαλεπὰ ἦν εὑρεῖν. Τὰς δὲ Νήϊτας (" Amas. Neitidem, Apollodor. l. c. pro hoc portarum nomine exhibet Ὀγκαΐδας," Facius, vide supra Lex. Vocc. peregr. p. cclx. b., et p. ccclxviii. b. et not. 2., item p. ccclxix. a.) ὀνομασθῆναί φασιν ἐπὶ τῷδε· ἐν ταῖς χορδαῖς νήτην καλοῦσιν ἐξ αὐτῶν, (" post καλοῦσιν aliquid deesse, vel in ἐξ vox restituenda latere videtur. Kuhnius conjicit ὀξυτάτην ex Suida, Νήτη· χορδὴ μουσικὴ ὀξὺν φθόγγον ἀποτελοῦσα," Facius)· ταύτην οὖν τὴν χορδὴν Ἀμφίονα ἐπὶ ταῖς πύλαις ταύταις ἀνευρεῖν λέγουσιν. Ἤδη δὲ ἤκουσα, καὶ ὡς Ζήθου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀμφίονος τῷ παιδὶ ὄνομα Νῆις γένοιτο, ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ Νήϊδος τὰς πύλας κληθῆναι ταύτας. Πύλας δὲ Κρηναίας, τὰς δὲ Ὑψίστας ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε ὀνομάζουσι· πρὸς δὲ ταῖς Ὑψίσταις (" Amas. hæc perperam interpretatur, Jam Crenæam portam Altissimam vocant. Ab Apollodoro enim l. c. Κρηνίδες et Ὕψισται distinguuntur. Pro τὰς δὲ potius scribendum esse τάς τε, ac post ὀνομάζουσι illud excidisse patet, quod his portarum nominibus causam præbuerit; quam lacunam Kuhnius ita explendam esse conjicit, ὀνομάζουσι· πρὸς μὲν Κρηναίαις Δίρκης κρήνη, πρὸς δὲ ταῖς Ὑψίσταις etc. sic enim Statius Theb. L. viii. v. 357. has portas vocat culmina Dircæa, cf. Strabo L. ix. p. 627. a." Facius) Διὸς ἱερὸν ἐπίκλησίν ἐστιν Ὑψίστου. Τὰς δὲ ἐπὶ ταύταις πύλας ὀνομάζουσιν Ἠγυγίας. Τελευταῖαι δέ εἰσιν Ὁμολωΐδες (Cod. Mosc. Ὁμολοΐδες)· ἐφαίνετο δὲ εἶναί μοι καὶ τὸ ὄνομα νεώτατον ταῖς πύλαις ταύταις, αἱ δὲ Ἠγύγιαι τὸ ἀρχαιότατον. Τὰς δὲ Ὁμολωΐδας κληθῆναί φασιν ἐπὶ τοιῷδε· ἡνίκα ὑπὸ Ἀργείων μάχῃ πρὸς Γλισάντι (Cod. Mosc. Γλίσαντι)· ἐκρατήθησαν, τότε ὁμοῦ Λαοδάμαντι τῷ Ἐτεοκλέους ὑπεξίασιν οἱ πολλοί· τούτων οὖν μοῖρα τὴν μὲν ἐς τοὺς Ἰλλυριοὺς πορείαν ἀπώκνησε· τραπόμενοι δὲ ἐς Θεσσαλοὺς, καταλαμβάνουσιν Ὁμόλην, ὀρῶν τῶν Θεσσαλικῶν καὶ εὔγεων μάλιστα, καὶ ὕδασιν ἐπιῤῥεομένην· Θερσάνδρου δὲ τοῦ Πολυνείκους ἀνακαλεσαμένου σφᾶς ἐπὶ τὰ οἰκεῖα, τὰς πύλας, διὰ ὧν τὴν κάθοδον ἐποιοῦντο, ἀπὸ τῆς Ὁμόλης ὀνομάζουσιν Ὁμολωΐδας. Ἐρχομένῳ δὲ ἐκ Πλαταίας ἔσοδος ἐς τὰς Θήβας κατὰ πύλας ἐστὶν Ἠλέκτρας· καὶ ταύτῃ Καπανέα τὸν Ἱππόνου βιαιοτέρας ποιούμενον πρὸς τὸ τεῖχος τὰς προσβολὰς βληθῆναι κεραυνῷ λέγουσι.] " Ὁμολώϊος, " Cognomentum Jovis apud Thebanos, apud quos " et Ὁμολωΐδες πύλαι. Vide Suid." H. St. Thes. Ind. [Steph. Byz. Ὁμόλη· ὄρος Θετταλίας, Παυσανίας ἐννάτῳ (l. c.) Λέγεται καὶ Ὄμολος. Οἱ οἰκοῦντες, Ὁμολοεῖς. Καὶ Θηβῶν αἱ πρὸς τῷ ὄρει Ὁμολοΐδες πύλαι. Καὶ Ζεὺς Ὁμολῷος τιμᾶται ἐν Βοιωτίᾳ. Idem: Ὁμόλιον· πόλις Μακεδονίας καὶ Μαγνησίας, Στράβων ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ὁμολιεύς. Τὸ δὲ Ὁμολῷος τὸ κτητικόν ἐστι, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ω. " Ὁμόλιον, idem cum præcedente. Schol. vetus ad Apollon. R. i. 594., Ὁμόλη, ὄρος Θετταλίας οὕτω καλούμενον, ἢ πόλις Θράκης." L. Holsten. " In omnibus libris media vox erat conjunctio copulativa, quam nos in adversativam mutavimus, quia ipse Strabo dubitat, an oppidum illud Macedoniæ, an vero Magnesiæ sit adscribendum. Urbis nomen utroque modo effertur, et Ὁμόλιον et Ὄμολις, uti docet ibidem Geographus libro citato circa finem. In omnibus libris perperam exhibetur, τὸ δὲ Ὁμολῷος τεμενικόν ἐστι. Quod nos correximus ratione et sensu sic requirente. Suidas in medio habet ω, et duas istius appellationis etymologias adfert: Ὁμολῷος Ζεύς· ἐν Θήβαις, καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι Βοιωτικαῖς, καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ· ἀπὸ Ὁμολῷας τῆς Ἐννέως, ἣν προφῆτιν εἰς Δελφοὺς πεμφθῆναι, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν δευτέρῳ Θηβαϊκῶν. Ἴστρος δὲ ἐν τῇ ιβ' τῆς συναγωγῆς, διὰ τὸ παρ' Αἰολεῦσι τὸ ὁμονοητικὸν καὶ εἰρηνικὸν, Ὅμολον λέγεσθαι. Ἔστι δὲ καὶ Δημήτηρ Ὁμολῷα ἐν Θήβαις. (Postremum illud de Cerere Thebis culta Suidas sumsisse videtur ex Mich. Apostolio Proverb. xiv. 40.) Institutum fuit quoque festum in honorem Jovis Homolœi, et Cereris Homoloïæ, quod Ὁμολῷα dicebatur, teste Schol. ad Theocr. Id. vii., Καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμολωΐων. Sic ibi legendum, cum male hodie in vulgatis excusum sit, Περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν

Ὁμόλων." Abr. Berkel. Vide Meursii Græciam Feriatam p. 218. Hesych. Ὁμόλοος Ζεύς· Θήβῃσιν οὕτω προσαγορεύεται ὁ Ζεύς. Berkel. l. c. reposuit Ὁμολῷος. Phot. Lex. Ὁμολῷος per ω habet. Hesych. Ὁμολοΐδες· πύλαι ἐν Θήβαις. Cod. Ven. teste Schowio præbet, Ὁμολοειδεῖς. Æschylus Sept. c. Theb. v. 567. ed. Blomf., Ὁμολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος. Lycophr. v. 520., καὶ * τριγέννητος θεὰ Βοαρμία * Λογγάτις Ὁμολωὶς βία, ubi Schol. Ὁμολωὶς δὲ τιμᾶται παρὰ Θηβαίοις, ἀπὸ * Ὁμολωΐδος, τῆς Νιόβης θυγατρός. Ὁμολωΐδες γὰρ, πύλαι Θηβῶν. Schol. A. ad Æschyli loc. cit., Ὁμολωΐσιν· ἀπὸ Ὁμολωΐδος τῆς θυγατρὸς Νιόβης, et Schol. B., Ὁμολωΐσι· ταῖς ἀπὸ Ὁμολωΐδος θυγατρὸς Νιόβης καλουμέναις. Cf. Eurip. Phœn. v. 1126. Ceterum montis Ὁμόλη dicti " nomen corrupte legitur apud Orpheum in Argon. v. 460., Ἀγχίαλός θ' ὁμαλὴ, ῥεῖθρόν θ' ἁλιμυρὲς Ἐναύλου, Ὅς διὰ πολλὴν γαῖαν ἰεῖ * μεγαλόβρομον ὕδωρ. Scribendum enim, Ἀγχίαλός θ' Ὁμόλη. Ab hujus autem loci corrupta lectione deceptus Ortelius Anchialum facit nobis locum circa sinum Pelasgicum, seductus ante ab Hermolao Barbaro: infeliciter. Quod si quis ordinem itineris, quem Argonautæ tenuerunt, respiciat apud Apollon. R. i. 594., deprehendet et in sequentibus verbis Orphei mendum esse, legendumque, Ῥεῖθρόν θ' ἁλιμυρὲς * Ἀναύρου." L. Holsten. Utramque emendationem calculo suo comprobavit Hermann., et de fluvio hoc consuli jubet Spanhemium ad Callim. H. in Dian. v. 101.]

[Ἄγαλμα Διὸς * Κροκεάτα. Pausan. Lacon. iii. 21.: Ἐπὶ θάλασσάν τε ἐς Γύθιον καταβαίνοντί ἐστι Λακεδαιμονίοις ἡ κώμη καλουμένη * Κροκέαι. Ἡ δὲ ἡ λιθοτομία, μία μὲν πέτρα συνεχὴς οὐ διήκουσα, λίθοι δὲ (" ubi lapidicina non est petra continuo porrecta, sed lapides etc. Amas. non legisse videtur οὐ." Facius) ἀρύσσονται σχῆμα τοῖς ποταμίοις ἐοικότες, ἄλλως μὲν δυσεργεῖς, ἢν δὲ ἐπεργασθῶσιν, ἐπικοσμήσαιεν ἂν καὶ θεῶν ἱερά· κολυμβήθραις δὲ καὶ ὕδασι συντελοῦσι μάλιστα ἐς κάλλος. Θεῶν δὲ αὐτόθι, πρὸ μὲν τῆς κώμης Διὸς Κροκεάτα λίθου πεποιημένον ἄγαλμα ἕστηκεν, Διόσκουροι δὲ ἐπὶ τῇ λιθοτομίᾳ χαλκοῖ.]

["Αγαλμα Διὸς * Ὁμαγυρίου. Pausan. Achaic. vii. 24.: Πρὸς θαλάσσῃ δὲ Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐν Αἰγίῳ, καὶ μετ' αὐτὸ (" scripsi αὐτὸ cum Sylburgio pro perperam vulgato αὐτῷ," Facius) Ποσειδῶνος, Κόρῃ τε πεποίηται τῇ Δήμητρος, καὶ τέταρτον Ὁμαγυρίῳ Διΐ. Ἐνταῦθα Διὸς καὶ Ἀφροδίτης ἐστὶ καὶ Ἀθηνᾶς ἀγάλματα. Ὁμαγύριος δὲ ἐγένετο τῷ Διΐ ἐπίκλησις, ὅτι Ἀγαμέμνων ἤθροισεν ἐς τοῦτο τὸ χωρίον τοὺς λόγου μάλιστα ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀξίους, μεθέξοντας ἐν κοινῷ βουλῆς, καθ' ὅντινα χρὴ τρόπον ἐπὶ ἀρχὴν τὴν Πριάμου στρατεύεσθαι. Ἀγαμέμνονι δὲ καὶ ἄλλα ἐστὶν ἐς ἔπαινον, καὶ ὅτι τοῖς ἐξ ἀρχῆς ἀκολουθήσασι (" excidisse videtur σὺν ante τοῖς, quod Amas. expressit" Facius), καὶ οὐδεμιᾶς ἐπελθούσης ὕστερον στρατιᾶς, τὴν τε Ἴλιον ἐπόρθησε, καὶ ὅσαι περίοικοι πόλεις ἦσαν. Ἐφέξης δὲ τῷ Ὁμαγυρίῳ Διΐ * Παναχαιᾶς ἐστι Δήμητρος.]

["Αγαλμα Διὸς * Ἰθωμάτα. Pausan. Lacon. iii. 26.: Ἄνεμος πῦρ ἐς ὕλην ἐνεγκὼν τὰ πολλὰ ἠφάνισε τῶν δένδρων· ὡς δὲ ἀνεφάνη τὸ χωρίον ψιλὸν, ἄγαλμα ἐνταῦθα ἱδρυμένον εὑρέθη Διὸς Ἰθωμάτα. Τοῦτο οἱ Μεσσήνιοί φασι μαρτύριον εἶναί σφισι, τὰ Λεῦκτρα τὸ ἀρχαῖον τῆς Μεσσηνίας εἶναι. Δύναιτο δ' ἂν καὶ Λακεδαιμονίων τὰ Λεῦκτρα ἐξαρχῆς οἰκούντων ὁ Ἰθωμάτας Ζεὺς παρ' αὐτοῖς ἔχειν τιμάς. Idem in Messen. iv. 3.: Γλαύκῳ δὲ τῷ Αἰκύτου βασιλεύσαντι μετὰ Αἴπυτον, τὰ μὲν ἄλλα ἐξήρκεσε μιμήσασθαι τὸν πατέρα ἔν τε τοῖς κοινοῖς καὶ πρὸς τοὺς ἰδιώτας, εὐσεβείᾳ δὲ ἐς πλέον προέβη. Καὶ γὰρ τοῦ Διὸς τὸ ἐπὶ τῇ κορυφῇ τῆς * Ἰθώμης τέμενος, ἄνευ τῶν Πολυκάονος καὶ Μεσσήνης, οὐκ ἔχον παρὰ τοῖς Δωριεῦσί πω τιμὰς, Γλαῦκος ἦν ὁ καὶ τούτοις σέβειν καταστησάμενος, κ. τ. λ. " Amasæus, cujus interpretatio ab his verbis prorsus abhorret, alia legisse videtur, et Cod. Cas. hunc locum admodum corruptum esse judicat. Scilicet quid ad τῶν referendum sit, non tam facile statuere possis. Kuhn. sacra intelligenda putat a Polycaone et uxore instituta, de quibus c. i. Potius ex subsequentibus τιμὰς revocandum mihi videtur ad τῶν etc., ut sententia sit: Quod templum, præter quod a Polycaone et Messene cultum fuerit, nullos apud Dorienses honores habuit." Facius. Idem Pausan. ibid. c. 33.: Ἐς δὲ τὴν κορυφὴν ἐρχομένῳ τῆς Ἰθώμης, ὃ δὴ Μεσσηνίοις ἐστὶν ἀκρόπολις, πηγὴ Κλεψύδρα γίνεται. Πάντας μὲν οὖν καταριθμήσασθαι καὶ προθυμηθέντι ἄπορον, ὁπόσοι θέλουσι γενέσθαι καὶ τραφῆναι παρὰ σφίσι Διός. Μέτεστι δ' οὖν καὶ Μεσσηνίοις τοῦ λόγου· φασὶ γὰρ καὶ οὗτοι τραφῆναι παρὰ σφίσι τὸν θεὸν, * Ἰθώμην δὲ εἶναι καὶ * Νέδαν τὰς θρεψαμένας, κεκλῆσθαι δὲ ἀπὸ μὲν τῆς Νέδας τὸν ποταμὸν, τὴν δὲ ἑτέραν τῷ ὄρει τὴν Ἰθώμην δεδωκέναι τὸ ὄνομα. Ταύτας δὲ τὰς Νύμφας τὸν Διὸς κλαπέντα ὑπὸ Κουρήτων διὰ τὸ ἐκ τοῦ πατρὸς δεῖμα ἐνταῦθα λοῦσαι λέγουσι, καὶ τὸ ὄνομα εἶναι τῷ ὕδατι ἀπὸ τῶν Κουρήτων τῆς κλοπῆς. Φέρουσί τε ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐς τοῦ Διὸς τοῦ Ἰθωμάτα τὸ ἱερόν. Τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦ Διὸς Ἀγελάδα μέν ἐστιν ἔργον, ἐποιήθη δὲ ἐξ ἀρχῆς τοῖς οἰκήσασιν ἐν Ναυπάκτῳ Μεσσηνίων. Ἱερεὺς δὲ αἱρετὸς κατὰ ἔτος ἕκαστον· ἔχει δὲ τὸ ἄγαλμα ἐπὶ τῆς οἰκίας. Ἄγουσι δὲ καὶ ἑορτὴν ἐπέτειον * Ἰθωμαῖα· τὸ δὲ ἀρχαῖον καὶ ἀγῶνα ἐτίθεσαν μουσικῆς. Τεκμαίρεσθαι δ' ἔστιν ἄλλοις τε καὶ Εὐμήλου τοῖς ἔπεσιν. Ἐποίησε γοῦν καὶ τάδε ἐν τῷ προσοδίῳ τῷ ἐς Δῆλον. Τῷ γὰρ Ἰθωμάτᾳ καταθύμιος ἔπλετο μοῖσα, Ἃ καθαρὰ καὶ ἐλεύθερα ᾄσμαθ' ἔχουσα. " Sic rescripsi pro mendoso σάματ'. Cod. Mosc. dat σάμβαλ', quæ vox σάμβαλα ab Hesych. et Suid. per σάνδαλα, ὑποδήματα explicata huc non pertinet." Facius.]

[Ἄγαλμα Διὸς * Λαρισσαίου. Pausan. Corinth. ii. 24.: Ἐπ' ἄκρᾳ δέ ἐστι τῇ Λαρίσσῃ Διὸς ἐπίκλησιν Λαρισσαίου ναὸς, οὐκ ἔχων ὄροφον· τὸ δὲ ἄγαλμα ξύλου πεποιημένον οὐκέτι ἑστηκὸς ἦν ἐπὶ τῷ βάθρῳ.] " Λα- " ρισσοποιοὶ, ex Aristot. Polit. l. iii. affertur pro " Conditores Larissæorum. Locus est cap. 1., ubi " Gorgias Leontinus dicit, Καθάπερ ὅλμους εἶναι " τοὺς ὑπὸ τῶν ὁλμοποιῶν πεποιημένους, οὕτω καὶ Λα- " ρισσαίους τοὺς ὑπὸ τῶν δημιουργῶν πεποιημένους· " εἶναι γάρ τινας λαρισσοποιούς. Sed videtur in ambiguo lusisse, quod Λάρισσα sit et urbis nomen, " cujus incolæ Λαρισσαῖοι, et nomen ὅπλου, quod et " σάρισσα, cujus artifex λαρισσοποιὸς nominatur." H. St. Thes. Ind. [Fallitur vir doctus. Λάρισσα pro nomine ὅπλου alibi σάρισσα dicti nusquam legitur. Cum οἱ ὁλμοποιοὶ, i. e. Qui conficiunt mortaria seu pilas culinarias, τοῖς λαρισσοποιοῖς opponantur, satis constat λάρισσα fuisse ollæ genus τῷ ὅλμῳ simillis, eosdemque in usus adhiberi solitæ. Hinc Gorgiæ Leontini jocus. Mentio ollarum Larissæarum facta est a Leonida Tarentino in Epigr. xiv. Anthol. Gr. T. i. p. 157.: Λαβροσύνᾳ τάδε δῶρα, * φιλευλείχῳ τε * Λαφυγμῷ Θήκατο * Δησίου Δωριέως κεφαλὰ, Τῶς Λαρισσαίως * κνυγάστορας * ἐψητῆρας, Καὶ χυτρὼς, καὶ τὰν εὐρυχαδῆ κύλικα, Καὶ τὰν * εὐχάλκωτον ἐύγναμπτόν τε κρεάγραν, Καὶ κνῆστιν, καὶ τὰν * ἐντοδύνον τορύναν. Λαβροσύνα, σὺ δὲ ταῦτα κακοῦ κακὰ * δωρητῆρος Δεξαμένα, νεύσαις μή ποκα σωφροσύναν.[1] " Cod. Λαρεισαίως habet. Ollæ Larissææ an alibi occurrant, nescio. Schneider. Λαρισσαίους

[1] " Helluonis et parasitæ est dedicatio advoracitatis deos. Comparavit Meinecke Ariston. Ep. 1. T. ii. p. 258. V. 1. Λαβροσύνα et * φιλευχείλῳ Cod. Parum feliciter Reisk. φιλοσκύλῳ, i. e. secundum eum τῷ σκύλλειν φιλοῦντι, Vellicare et discerpere amanti, conjecit. Optima est Brunckii lectio. Gulositatis est ligurrire, λείχειν. Λαφυγμὸς ut persona videtur commemorari in Aristoph. Nub. v. 52., ubi delicatam conjugem describit Strepsiades, ὄζουσαν—Δακάνης, Λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος, In Achaia deus colebatur Δειπνεύς, ἀπὸ τῶν δείπνων σχὼν τὴν προσηγορίαν, Munychiæ heros * Ἀκρατοπότης, apud Spartanos * Μάττων καὶ * Κόρδων, (vide nos infra), coquorum numina, tradente Athen. ii. p. 39. c. d. V. 2. nomen dedicantis in Cod. * Δεισόξου scribitur. Unde Brunck. noverit, helluonem nostrum non sic, ut in Cod. est, sed Deïsoum appellatum fulsse, equidem ignoro. V. 3, 4. ex schedis Salmasii protulit Jungerm. ad Polluc. x. p. 1274. * κνάστορας legens, ut est in Cod.—In vocabulo κνάστορας (apud Lips. ἠνάστορας, (emendando valde trepidat Reisk., qui ex pluribus conjecturis tandem probat * ἐυγάστορας. Brunckii lectionem κνυγάστορας de ollis ventrem implentibus et curantibus male quidam interpretatur; nam ad ipsarum ollarum ventrem respicitur. Lagena Βακχιακὰς χάρτας dicitur * γαστροφορῶν apud Philipp. Ep. lviii. Γάστρην τρίποδος dixit Homer. Il. Σ. v. 348. Vide Klotz. ad Tyrtæum p. 54. sq. Vera autem videtur Toupii emendatio, * κυτογάστορας, quod epitheton Leonidæ indolem

cortexit, et Λαρισσαίους δημιουργοὺς occurrere in dicto Gorgiæ apud Aristot. de Rep. L. iii. c. 2. in margine notavit. Prope Larissam, urbem Phthiotidis, Oloossa jacet, quam πόλιν λευκὴν appellat Homer. in Cat. Nav. 246., ut Strabo ait, ἀπὸ τοῦ λευκάργιλος εἶναι, L. ix. p. 440. Ex hac argilla ollas fuisse factas, verisimile est." Jacobs. Vide Schneideri Lex. v. Λαρισσαῖος, qui confert Ταναγρα et *Ταναγρίς.] " Ταναγρα, (ἡ,) Vas æneum, in quo condiebant car- " nes, Hesych. (Ταναγρα· ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἐν ᾧ " ἥρτυον τὰ κρέα). Est et urbis nomen." H. St. Thes. Ind. [J. Polluci x. 165., pro vulgata, Ὅτε καὶ τὰ λεβητάρια καλοῦσι *παναγρίδας, recte ταναγρίδας restituit T. Hemsterh., cujus hæc sunt verba:—" Cœcum in hoc loco ulcus absconditur, de quo forsitan ne cogitassem quidem, nisi cogitandi dedisset ansam Cod. Falck., qui clare ταναγρίδας præ se fert: et profecto veram illam esse lectionem existimo, siquidem in Hesych. invenerim, Ταναγρα· ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἥρτυον τὰ κρέα, nec enim opinor quenquam dicturum esse, Hesychii culpa accidisse ut τανάγρα legatur pro πανάγρα, librarium autem itidem in libro Falck. τ pro π exhibuisse vitiose. Nam, etsi revera sæpius in ipsum Hesych. mendarum origo rejicienda videatur, tamen ne sic quidem negari nequit, plura apud eum extare vocabula, quorum nos cognitio perfecta effugit, quæque adeo non sine validis rationibus immutari velim; horum in numero τανάγρα recenseri meretur, quod jam lucem accipit et auctoritatem a Cod. Falck. Præterea πανάγρα vel πάναγρον alia longe res est, ut suo ordine et loco Hesych. te docebit: nec scio an satis apte et ex Græcæ linguæ genio Lebes per hanc vocem significari possit, siquidem non designet id, quod multa vel omnia contineat, sed capiat: vocis autem ταναγρίδες insolentia movisse quosdam videtur, ut παναγρίδες inepte refingerent; in istis enim præcipue dominari solet librariorum libido, quæ captum eorum effugiunt: igitur non ægre ferent eruditi viri, si his permotus rationibus veram, me judice, lectionem restituerim."]

[Ἄγαλμα Διὸς *Λευχάρους, et Πολιέως. Pausan. Attic. i. 24.: Καὶ Διός ἐστιν ἄγαλμα τό τε Λευχάρους, καὶ ὁ ὀνομαζόμενος Πολιεύς· ᾧ τὰ καθεστηκότα εἰς τὴν θυσίαν γράφων τὴν ἐπ' αὐτοῖς λεγομένην αἰτίαν οὐ γράφω. Τοῦ Διὸς τοῦ Πολιέως κριθὰς καταθέντες ἐπὶ τὸν βωμὸν μεμιγμένας πυροῖς οὐδεμίαν ἔχουσι φυλακήν· ὁ βοῦς δέ, ὃν ἐς τὴν θυσίαν ἑτοιμάσαντες φυλάσσουσιν, ἅπτεται τῶν σπερμάτων φοιτῶν ἐπὶ τὸν βωμόν· καλοῦσι δέ τινα τῶν ἱερέων βουφόνον· καὶ ταύτῃ τὸν πέλεκυν ῥίψας, οὕτω γάρ ἐστιν οἱ νόμος, οἴχεται φεύγων, οἱ δὲ ἄρε τὸν ἄνδρα ὡς (" Kuhn. mavult ὃς, uti et Amas. habet," Facius) ἔξρασε τὸ ἔργον οὐκ εἰδότες, ἐς δίκην ὑπάγουσι (Cod. Vind. ἐπάγουσι) τὸν πέλεκυν.]

[Ἄγαλμα Διὸς *Σαώτου. Pausan. Bœotic. ix. 26.: Θεσπιεῦσι δὲ ἐν τῇ πόλει Σαώτου Διός ἐστι χαλκοῦν ἄγαλμα ἔτι. Λέγουσι δέ, ὡς λυμαινομένου τὴν πόλιν ποτὲ αὐτοῖς δράκοντος προστάξειεν ὁ θεὸς τὸν (" pro vulgata τῷ ex Cod. Mosc. restitui τὸν, quod sequens λαχόντα exigit," Facius) κλῆρῳ τῶν ἐφήβων κατὰ ἔτος ἕκαστον λαχόντα δίδοσθαι τῷ θηρίῳ. Τῶν μὲν δὴ διαφθαρέντων μνημονεύειν τὰ ὀνόματα οὔ φασιν· ἐπὶ δὲ Κλεοστράτῳ λαχόντι τὸν ἐραστὴν αὐτοῦ Μενέστρατον λέγουσιν ἐπιτεχνήσασθαι. Χαλκοῦν θώρακα ἐποιήσατο ἔχοντα ἐπὶ ἑκάστῃ τῶν φωλίδων ἄγκιστρον ἐς τὸ ἄνω· τοῦτον τὸν θώρακα ἐνδὺς, παρέδωκε τῷ δράκοντι ἑκουσίως αὐτόν· παραδοὺς δὲ ἀπολεῖσθαί τε καὶ αὐτὸς ἀπολεῖν ἔμελλε τὸ θηρίον. Ἀντὶ τούτου μὲν τῷ Διὶ γέγονεν ἐπίκλησις Σαώτης.]

[Ἄγαλμα Διὸς *Μηχανέως. Pausan. Corinth. ii. 22.: Πέραν δὲ τοῦ τάφου χαλκεῖον (sc. μνῆμά) ἐστιν οὐ μέγα, ἀνέχει δὲ αὐτὸ ἀγάλματα ἀρχαῖα, Ἀρτέμιδος καὶ Διὸς καὶ Ἀθηνᾶς. Λυκέας δὲ οὗν ἐποίησε (uterque Facii Cod. μὲν οὖν ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησε), Μηχανέως τὸ ἄγαλμα εἶναι Διὸς, καὶ Ἀργείων ἕφη τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας ἐνταῦθα ὁμόσαι παραμένειν πολεμοῦντας, ἕς τ' ἂν ἢ τὸ Ἴλιον ἕλωσιν, ἢ μαχομένους τελευτὴ σφᾶς ἐπιλάβῃ.]

[Ἄγαλμα Διὸς *Μοιραγέτου. Pausan. Phocic. x. 24.: Ἐν δὲ τῷ ναῷ πεποίηται μὲν Ποσειδῶνος βωμὸς, ὅτι τὸ μαντεῖον τὸ ἀρχαιότατον κτῆμα ἦν καὶ Ποσειδῶνος· ἔστηκε δὲ καὶ ἀγάλματα Μοιρῶν δύο· ἀντὶ δὲ αὐτῶν τῆς τρίτης Ζεύς τε Μοιραγέτης, καὶ Ἀπόλλων σφισὶ παρέστηκε *Μοιραγέτης. Eliac. v. 15., Ἰόντι δ' ἐπὶ τὴν ἄφεσιν τῶν ἵππων, ἔστι βωμὸς, ἐπίγραμμα δὲ ἐπ' αὐτῷ Μοιραγέτᾳ. Δῆλα οὖν ἐστιν ἐπίκλησιν εἶναι Διὸς, ὃς τὰ ἀνθρώπων οἶδεν ὅσα διδόασιν αἱ Μοῖραι, καὶ ὅσα μὴ πέπρωται σφισι. Πλησίον δὲ καὶ Μοιρῶν βωμός ἐστιν ἐπιμήκης, μετὰ δὲ αὐτὸν Ἑρμοῦ, καὶ δύο ἑφεξῆς Διὸς Ὑψίστου: et Arcad. viii. 37.: Ἐντεῦθεν δὲ ἐς τὸν ἱερὸν περίβολον τῆς *Δεσποίνης ἐστὶν εἴσοδος, ἰόντων δὲ ἐπὶ τὸν ναὸν, στοά τέ ἐστιν ἐν δεξιᾷ, καὶ ἐν τῷ τοίχῳ λίθου λευκοῦ τύποι πεποιημένοι· καὶ τῷ μέν εἰσιν εἰργασμέναι Μοῖραι, καὶ Ζεὺς ἐπίκλησιν Μοιραγέτης, δευτέρῳ δὲ Ἡρακλῆς, τρίποδα Ἀπόλλωνα ἀφαιρούμενος κ. τ. λ.]

[Ἄγαλμα Ἑρμοῦ *Κριοφόρου. Pausan. Messen. iv. 33.: Τοῦ πεδίου δέ ἐστιν ἀπαντικρὺ καλουμένη τὸ ἀρχαῖον *Οἰχαλία, τὸ δὲ ἐφ' ἡμῶν *Καρνάσιον ἄλσος, κυπαρίσσων μάλιστα πλῆρες. Θεῶν δὲ ἀγάλματα, Ἀπόλλωνός ἐστι Κυρνείου, καὶ Ἑρμῆς φέρων κριόν. Idem in Eliac. prior. v. 27.: Ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ τὸν κριὸν φέρων ὑπὸ τῇ μασχάλῃ, καὶ ἐπικείμενος τῇ κεφαλῇ κυνῆν, καὶ χιτῶνά τε καὶ χλαμύδα ἐνδεδυκώς, οὐ τῶν Φόρμιδος ἔτι ἀναθημάτων ἐστὶν, ὑπὸ δὲ Ἀρκάδων ἐκ Φενεοῦ δέδοται τῷ θεῷ. Et in Bœotic. ix. 22.: Ἐν Τανάγρᾳ δὲ παρὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Διονύσου Θέμιδός ἐστιν, ὁ δὲ Ἀφροδίτης, καὶ ὁ τρίτος τῶν ναῶν Ἀπόλλωνος, ὁμοῦ δὲ αὐτῷ καὶ Ἀρτεμίς τε καὶ Λητώ. Ἐς δὲ τοῦ Ἑρμοῦ τὰ ἱερὰ τοῦ τε Κριοφόρου καὶ ὃν *Πρόμαχον καλοῦσι, τοῦ μὲν ἐς τὴν ἐπί-

refert. Ad v. 6. Brunck. notavit hæc:—'Scribe ἐτνοδόνον. Τορύνη est Cochlear, seu Spatha, qua ἔτνος inter coquendum agitatur, δονεῖται. Suid. Τορίσκη· τὸ κυπτήριον τῆς χύτρας, ubi partem hujus pentametri profert, cum scriptura ἐτνοδάκον, quam habent hic Vat. Cod. et Planudea in Aristonis Ep. 1., ubi recte dedi ἐτνοδόνον. Quod autem in textu legitur ἐτνοδάκον, e Salmasii emendatione est, quam nihili esse, nunc agnosco.' Hæc Brunck., a Schneidero erroris admonitus. Ἔτνος, τορύνη, et χύτρας jungit Aristoph. in Av. v. 78., ubi Beck. eadem in Platonis Hipp. Maj. p. 349. conjungi monuit." Jacobs. Quod vero ad Athenæi locum, a Jacobsio citatum, attinet, sic edidit Schweigh.: Πολέμων φησὶν, ἐν Μουνυχίᾳ ἥρωα Ἀκρατοκόπτην τιμᾶσθαι, παρὰ δὲ Σπαρτιάταις Μάττωνα καὶ *Κεράωνα ἥρωας ὑπό τινων μαγείρων ἱδρύσθαι ἐν τοῖς Φειδιτίοις. Τιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ Δειπνεύς, ἀπὸ τῶν δείπνων σχὼν τὴν προσηγορίαν. " Eorundem numinum, Spartæ a coquis dedicatorum, rursus meminit Noster iv. p. 173. f. et sq., ubi pro ὑπό τινων μαγείρων, quod hic legitur, est ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς Φειδιτίοις ποιούντων τε τὰς μάζας καὶ κεραννύντων τὸν οἶνον διακόνων. Quibus verbis simul ratio significatur nominum numinibus illis impositorum. Nempe, ἀπὸ τοῦ μάζαν μάττειν, alterum Μάττωνα vocarunt; pro quo nomine, opportune hic posito, minus commode Δαίτωνα est iv. p. 173. f. Contra ibi recte ἀπὸ τοῦ κεραννύειν, vel κερᾶν τὸν οἶνον, alterius nomen Κεράωνα scriptum exhibent libri omnes et Eustath. ad Od. A. p. 50. 34. et 36., quod ipsum hic pro vulgato Κέρδωνα, monente etiam Meursio in Miscell. Lacon. i. 6., eo minus dubitavi reponere, quo proclivior librariis erat ex litera A in Δ aberratio; cum præsertim notationem nullam haberet vox Κέρδων huic loco admodum opportunam." Schweigh. Alter autem Athenæi locus, cujus partem citavit vir doctus, integer hic afferri meretur: Δημήτριος δ' ὁ Σκήψιος, ἐν ἐκκαιδεκάτῳ τοῦ Τρωϊκοῦ Διακόσμου, ἐν τῇ Λακωνικῇ φησιν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς καλουμένης Ταινθίδος, ἱδρύσθαι ἥρωας *Δαίτωνα καὶ Κεράωνα ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς Φειδιτίοις ποιούντων τε τὰς μάζας, καὶ κεραννύντων τὸν οἶνον διακόνων. Ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ κἀν τῷ τετάρτῳ καὶ εἰκοστῷ τῆς αὐτῆς πραγματείας, *Δαίταν ἥρωα τιμώμενον παρὰ τοῖς Τρωσὶν, οὗ μνημονεύειν Μίνερμον κἀν Κύπρῳ δέ φησι τιμᾶσθαι Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς Δία *Ἐλαπναστῆν τε καὶ *Σπλαγχνοτόμον. " Quæ de ridiculis veterum Græcorum nominibus Dætone, Ceraone, et ceteris narrantur, totidem fere literis apud Eustath. leguntur in Odysseæ Commentariis. Non dissimiliz apud veteres Romanos Deorum mendicabula, de quibus S. Augustinus et alii Patres." Casaub. " Ad eund. loc. Kuster in libro, qui illius olim fuerat, hæc adnotavit:—' Vide supra p. 39. c., ubi male Κέρδων vocatur, (qui hic Κεράων). Sed ibidem rectius puto Μάττων scribi, pro Δαίτων, propter ea, quæ hic sequuntur.' Pariter Μάττωνα h. l. potius, quam Δαίτωνα, legendum Meursius censuerat Miscell. Lacon. i. 6. p. 22., monens tamen, vetus esse mendum; quoniam sic etiam apud Eustath. legitur. Nempe quæ habet Eustath. ad Od. A. p. 50. 34. sq. ex Epitome Athenæi ducta sunt, quæ cum editis libris et vetustis membranis in scripturam Δαίτωνα hoc loco consentit, quam scripturam, licet paulo minus commoda quam altera videri possit, tamen mutare non sum ausus, cum præsertim τὸ μάζας ποιεῖν ad δαιτρὸν munus, unde ductum illud nomen, possit referri. Δαίταν, sic Ms. A. cum edd. Δαίτην, Ms. Ep. *Δαίτυν Eustath. l. c. Δία Ἐλαπναστῆν, sic Ms. Ep. et Eustath. Δι' Ἐλαπναστὴν Ed. Ven. et Bas. cum Ms. A. Δι' Ἐλαπνιν. ed. Cas." Schweigh.

κλησιν λέγουσιν, ὡς ὁ Ἑρμῆς σφισιν ἀποτρέψαι νόσον λοιμώδη περὶ τὸ τεῖχος κριῶν περιενεγκών, καὶ ἐπὶ τούτῳ Κάλαμις ἐποίησεν ἄγαλμα Ἑρμοῦ φέροντα (Cod. Mosc. in margine dat φέρον) κριὸν ἐπὶ τῶν ὤμων. Ὅς δ' ἂν εἶναι τῶν ἐφήβων προκριθῇ τὸ εἶδος κάλλιστος, οὗτος ἐν τοῦ Ἑρμοῦ τῇ ἑορτῇ περίεισιν (sic cum Amas. et Sylburgio rescripsit Facius pro mendose vulgato παρίησιν, Cod. Mosc. exhibente παρίεισιν) ἐν κύκλῳ τοῦ τείχους ἔχων ἄρνα ἐπὶ τῶν ὤμων. Τὸν δὲ Ἑρμῆν λέγουσι τὸν Πρόμαχον, Ἐρετριέων νανσὶν (male vulgatum fuit Ἐρ. ἐν ν. Facius delevit ἐν Codicis Mosc. auctoritate) ἐξ Εὐβοίας ἐς τὴν * Ταναγραίαν σχόντων, τοὺς τε ἐφήβους ἐξαγαγεῖν ἐπὶ τὴν μάχην, καὶ αὐτὸν, ἅτε ἔφηβον, στλεγγίδι ἀμυνόμενον μάλιστα ἐργάσασθαι τῶν Εὐβοέων τροπὴν (Sylburg. mavult τὴν Εὐβ. τρ.) Κεῖται δὲ ἐν τοῦ Προμάχου τῷ ἱερῷ τῆς τε * Ἀνδράχνου τὸ ὑπόλοιπον· τραφῆναι δὲ ὑπὸ τῶν δένδρων τὸν Ἑρμῆν τούτων νομίζουσιν.]

[Ἄγαλμα Ἑρμοῦ * Κυλληνίου. Pausan. Arcad. viii. 17.: Μετὰ δὲ τοῦ Αἰπύτου τὸν τάφον ἔρος τε ὑψηλότατον ὀρῶν τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ * Κυλλήνη, καὶ Ἑρμοῦ Κυλληνίου κατερριμμένος ναός ἐστιν ἐπὶ κορυφῇ τοῦ ὄρους. Δῆλα δέ ἐστιν ἀπὸ * Κυλλήνου (" pro Aldina lectione Κυλλήνου Camer. Hartung. et Xyland. male reposuerunt Κυλλήνου, nam scribendum esse *Κυλλῆνος ex c. 4. liquet, ubi inter Elati filios Κυλλῆνα exhibet Pausan." Facius) τοῦ Ἐλάτου τῷ τε ὄρει τὸ ὄνομα καὶ ἡ ἐπίκλησις γεγενημένη τῷ θεῷ. Τοῖς δὲ ἀνθρώποις τὸ ἀρχαῖον, ὁπόσα καὶ ἡμεῖς καταμαθεῖν ἐδυνήθημεν, τοσάδε ἦν, ἀφ' ὧν τὰ ξόανα ἐποιοῦντο· ἔβενος, κυπάρισσος, αἱ κέδροι, τὰ δρύϊνα, ἡ σμίλαξ, ὁ λωτός· τῷ δὲ Ἑρμῇ τῷ Κυλληνίῳ τούτων μὲν ἀπὸ οὐδενὸς, θύον δὲ πεποιημένον τὸ ἄγαλμά ἐστιν, ὀκτὼ δὲ εἶναι πηχῶν μάλιστα αὐτὸ εἰκάζομεν. Παρέχεται δὲ καὶ θαῦμα τοιόνδε ἡ Κυλλήνη· κύσσυφοι γὰρ οἱ ὄρνιθες * ὁλολευκοί εἰσιν ἐν αὐτῇ.]

[Ἄγαλμα Ἑρμοῦ * Πολυγίου. Pausan. Corinth. ii. 31.: Καὶ Ἑρμῆς ἐνταῦθά ἐστι Πολύγιος καλούμενος. Πρὸς τούτῳ τῷ ἀγάλματι τὸ ῥόπαλον θεῖναί φασιν Ἡρακλέα· καὶ, ἦν γὰρ κοτίνου, τοῦτο μὲν, ὅτῳ πιστὰ, ἐνέφυ τῇ γῇ, καὶ ἀνεβλάστησεν αὖθις, καὶ ἔστιν ὁ κότινος πεφυκὼς ἔτι. Τὸν δὲ Ἡρακλέα λέγουσιν ἀνειρόντα τὸν πρὸς τῇ Σαρωνίδι κότινον ἀπὸ τούτου τεμεῖν ῥόπαλον. " In gemma hoc expressum deprehendit Winkelm. Descript. d. Pierr. Gr. p. 273." Facius. Sed quid sibi vult vox Πολύγιος, quam alibi non legimus? An legendum * Πολύγνιος? Judicent doctiores.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς * Ἀλέας. Pausan. Arcad. viii. 4., * Ἀλεὺς δὲ τῇ τε Ἀθηνᾷ τῇ Ἀλέᾳ τὸ ἱερὸν ᾠκοδόμησεν ἐν * Τεγέᾳ τὸ ἀρχαῖον, καὶ αὐτῷ κατεσκεύαστο αὐτόθι ἡ βασιλεία· et c. 45., * Τεγεάταις δὲ Ἀθηνᾶς τῆς Ἀλέας τὸ ἱερὸν τὸ ἀρχαῖον ἐποίησεν Ἀλεύς· χρόνῳ δὲ ὕστερον κατεσκευάσαντο οἱ Τεγεάται τῇ θεῷ ναὸν μέγαν τε καὶ θέας ἄξιον· ἐκεῖνο μὲν δὴ πῦρ ἠφάνισεν ἐπινεμηθὲν ἐξαίφνης, Διοφάντου παρ' Ἀθηναίοις ἄρχοντος, ὑστέρῳ δὲ ἔτει τῆς ἑκατοστῆς καὶ ἐνενηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἣν Εὐπόλεμος Ἠλεῖος ἐνίκα στάδιον, et cap. seq., Τῆς δὲ Ἀθηνᾶς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀλέας τὸ ἀρχαῖον, σὺν δὲ αὐτῇ καὶ υἱὸς τοῦ * Καλυδωνίου τοὺς ὀδόντας ἔλαβεν ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς Αὔγουστος, Ἀντώνιον πολεμῶν (Sylburg. mavult πολέμῳ), καὶ τὸ Ἀντωνίου νικήσας συμμαχικὸν, ἐν ᾧ καὶ οἱ Ἀρκάδες πλὴν Μαντινέων ἦσαν οἱ ἄλλοι: et c. 9. de Mantinæa urbe, Σέβουσι δὲ καὶ Ἀθηνᾶν Ἀλέαν, καὶ ἱερόν τε καὶ ἄγαλμα Ἀθηνᾶς ἔστιν Ἀλέας αὐτοῖς: Corinth. ii. 17., Καὶ Χρυσηὶς μὲν ἀκηλθοῦσα ἐς Τεγέαν τὴν Ἀθηνᾶν τὴν Ἀλέαν ἱκέτευεν, ubi Cod. Vind. pro ἐς Τεγέαν habet ἐσύνεσαν, et Mosc. ἐσένεσαν, teste Facio: Arcad. viii. 23., Μετὰ δὲ Στύμφαλόν ἐστιν * Ἀλέα, συνεδρίου μὲν τοῦ Ἀργολικοῦ μετέχουσα καὶ αὐτὴ· Ἀλεὺν δὲ τὸν Ἀφείδαντος γενέσθαι σφισὶν ἀποφαίνουσιν οἰκιστήν. Θεῶν δὲ ἱερὰ αὐτόθι Ἀρτέμιδός ἐστιν Ἐφεσίας, καὶ Ἀθηνᾶς Ἀλέας, καὶ Διονύσου ναὸς καὶ ἄγαλμα: et c. xlvii., Τὸ δὲ ἄγαλμα ἐν Τεγέᾳ τὸ ἐφ' ἡμῶν ἐκομίσθη μὲν ἐκ δήμου τοῦ Μανθουριέων, Ἵππια (" forte rectius sit Ἵππιας, sicuti Amasæus legisse videtur," Facius) δὲ παρὰ τοῖς Μανθουριεῦσιν εἶχεν ἐπίκλησιν, ὅτι τῷ ἐκείνων λόγῳ γινομένης τοῖς θεοῖς πρὸς Γίγαντας μάχης ἐπήλασεν Ἐγχελάδῳ ἵππων τὸ ἅρμα. Ἀλέαν μέν τοι καλεῖσθαι καὶ ταύτην ἔς τε Ἕλληνας τοὺς ἄλλους καὶ ἐς αὐτοὺς Πελοποννησίους ἐκνενίκηκε.—Τοῦ ναοῦ δὲ οὐ πόρρω στάδιον, χῶμα γῆς, ἔστι, καὶ ἄγουσιν ἀγῶνας ἐνταῦθα, τὸν μὲν * Ἀλαῖα ὀνομάζοντες ἀπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν δὲ * Ἀλώτια (Amas. Εἰλώτια legisse videtur, sed proculdubio corrupte), ὅτι Λακεδαιμονίων τὸ πολὺ ἐν τῇ μάχῃ ζῶντας εἷλον. Idem in Lacon. iii. 5., Τεγεάται δὲ αὐτὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἱκέτην ἐδέξαντο τῆς Ἀλέας, et c. 7., Καὶ ὁ μὲν αὐτόθι τὴν Ἀθηνᾶν τὴν Ἀλέαν ἱκέτευεν, et c. 19., Ἑτέρα δὲ ἐκ τῆς πόλεως ὁδὸς ἐς Θεράπνην ἄγει, κατὰ δὲ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς ξόανόν ἐστιν Ἀλέας.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς * Κελευθείας. Pausan. Lacon. iii. 12., Τοῦ δὲ τῶν Βιδιαίων ἀρχεῖον (" uterque codex τὸ—ἀρχεῖον, quod orationis structuræ non convenit, nisi in subsequentibus legas, Ἀθηνᾶς ἱεροῦ," Facius) πέραν ἐστὶν Ἀθηνᾶς ἱερόν· Ὀδυσσεὺς δὲ ἱδρύσασθαι τὸ ἄγαλμα λέγεται, καὶ ὀνομάσαι Κελεύθειαν, τοὺς Πηνελόπης μνηστῆρας τῷ δρόμῳ νικήσας. Ἱδρύσατο δὲ τῆς Κελευθείας ἱερὰ ἀριθμῷ τρία, διεστηκότα ἀπ' ἀλλήλων. Vide Nostrum in v. Κελευθεῖαι.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς * Χαλινίτιδος. Pausan. Corinth. ii. 4.: Τοῦ μνήματος δέ ἐστιν οὐ πόρρω Χαλινίτιδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Ἀθηνᾶν γὰρ θεῶν μάλιστα συγκατεργάσασθαί τά τε ἄλλα Βελλεροφόντῃ φασὶ, καὶ ὡς τὸν Πήγασόν οἱ παραδοῖη, χειρωσαμένῃ τε καὶ ἐνθεῖσα αὐτῇ τῷ ἵππῳ χαλινόν. Τὸ δὲ ἄγαλμα (Cod. Vind. ἄγαλμά οἱ) τοῦτο ξόανόν ἐστι, πρόσωπόν τε καὶ χεῖρες καὶ ἀκρόποδες· εἰσὶ λευκοῦ λίθου——. Τὸ δὲ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Χαλινίτιδος πρὸς τῷ θεάτρῳ σφίσιν ἐστίν.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς * Κραναίας. Pausan. Phocic. x. 34.: Ἐλαφείας δὲ ὅσον σταδίους εἴκοσιν ἀφέστηκεν Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν Κραναίας ἱερόν. Ἡ δὲ ὁδὸς ἐπὶ τοσοῦτον * ἀνάντεστέρα, ὡς ἀνιόντι μηδὲν καὶ λεληθέναι μᾶλλον αὐτῆς τὸ ἄναντες (" pro ἀνιόντι reponendum est ἀνιόντα, orationis structura accusativum exigente, dein vox μᾶλλον jungenda est cum ἄναντες, ita ut verba ista rectius disposita ita se habeant, ὡς καὶ ἀνιόντα μηδὲν λεληθέναι τὸ μᾶλλον ἄναντες αὐτῆς, ita ut, qui ascendit, majorem viæ acclivitatem probe sentiat. Amas. et Kuhn. male contra interpretati sunt. 'In tantum acclivis via est, ut ascendenti nil molesta sit, immo potius ipse nesciat, se ascendere per acclive,'" Facius) λόφος δὲ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῷ πέρατι τὰ πλείω μὲν ἀπότομος, οὐ μέν τοι ἄγαν ἢ μεγέθους ἔχων ἐστὶν ἢ ὕψους· ἐπὶ τούτῳ τῷ λόφῳ τὸ ἱερὸν πεποίηται· καὶ στοαί τέ εἰσι καὶ οἰκήσεις διὰ τῶν στοῶν, (" Amas., 'In quibus cellæ per intervalla,' mihi potius interpretandum videtur, 'Ubi per porticus trans-

* In transcursu panca dicere vellemus de hoc versu in Epigr. ὀδ. ΟΧΧΙ., *Λεσβίδες, *ἀβροτόδων βήμαθ' ἑλισσόμεναι, de quo vide notata supra p. 43. not. 1. Brunckio et Jacobsio, ut ibi monuimus, vulgata lectio satis ridet, ἀβροτόδων scilicet dicto ex eleganti poetarum usu pro ἀβρῶν ποδῶν, cum Schæfero et Schneidero unice probanda videatur correctio ἀβρὰ ποδῶν. At vulgatum ἀβροτόδων satis tuetur hic Pausaniæ locus, qui legitur in L. ii. c. 4.: Τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦτο ξόανόν ἐστι, πρόσωπόν τε καὶ χεῖρες καὶ * ἀκρόποδές εἰσι λευκοῦ λίθου. Si enim ἀκρόποδες Græce dici potest pro ἄκροι πόδες, cur non Epigrammatographo ἀβρότοδες usurpare liceat pro ἁβροὶ πόδες, parum intelligimus. Sed et ex versu quodam apud Dionys. Halic. de Compos. Verb. xxv. p. 390. ed. Schæf. hæc lectio firmari potest, Κοῖραι * ἐλαφραπόδων ἴχνη' ἀειράμεναι, ubi Schæf. edidit ἐλαφρὰ πόδων. Sed ἐλαφραπόδων tenent Codd. Reg. 1. et Colb. "Dedi," inquit Schæf., "diremtis vocibus, ἐλαφρὰ ποδῶν: ἐλαφρόπους Scottus in solo hoc Rhetoris loco reperit." At poeta forsan liberum fuit ἐλαφρόπους ex Græcæ linguæ genio dicere pro ἐλαφροὺς πούς, etiamsi ipse hoc compositum sibi finxisset. Obiter quoque Boissonadii observatio in Epist. Ms. ad Barker. de iis, quæ habes supra p. 27. not. 1. hic inseri meretur:—" Ἀ à σύστημα ὕδατος, verum et probum esse potest, etsi valde mirabile. Cum quis inter ambulandum σύστημά τι ὕδατος, fossam aquæ plenam ante pedes sibi esse ex improviso animadvertit, exclamat ἐξ ἐκπλήξεως ἀ à ! ! et hinc συστήματί τινι ὕδατος nomen fuit inditum. Gallice vocamus un *haha*, fossam in horto, quæ fit sæpe loco muri, ne prospectus impediatur. Eminus hæc fossa non potest conspici; et qui inter eundum propius accedit, cum sibi jam præpeditam cernit ambulationem, exclamat ha! ah!, hincque factum nomen un *haha*, ut Græcis ἀ à, vel ἄ ἄ, de ὕδατος συστήματι. Piron, Poeta Comicus non minorum gentium, hac voce *haha* usus est in *Métromanie* 1. sc. 1.: 'Il est dans quelque allée à bayer aux corneilles, si approchant pas à pas d'un *ha-ha* qui l'attend, et qu'il n'appercevra qu'en s'y précipitant.'"

eas, habitationes sunt,' h. e. 'In recessu porticuum habitationes sunt,' cf. not. 7. ad L. ii. c. 10." Facius), ἔνθα οἰκοῦσιν, οἷς τὴν θεὸν θεραπεύειν καθέστηκε, καὶ ἄλλοις, καὶ μάλιστα τῷ ἱερωμένῳ. Τὸν δὲ ἱερέα ἐκ παίδων αἱροῦνται τῶν ἀνήβων, πρόνοιαν ποισύμενοι πρότερον τῆς ἱερωσύνης ἐξήκειν οἱ τὸν χρόνον, πρινὴ ἡβῆσαι· ἱεροῦται δὲ ἔτη συνεχῆ πέντε, ἐν οἷς τήν τε ἄλλην δίαιταν ἔχει παρὰ τῇ θεῷ ("Cod. Mosc. τῆς θεοῦ, sic δίαιτα hic victum denotare deberet," Facius), καὶ λουτρὰ ἀσάμινθοι ("lavacra, seu lavatrinæ, vide de iis Meurs. ad Lycophr. v. 1099. et not. ad Hesych. h. v." Facius) κατὰ τρόπον εἰσὶν αὐτῇ τὸν ἀρχαῖον. Τὸ δὲ ἄγαλμα ἐποίησαν μὲν καὶ τοῦτο οἱ Πολυκλέους παῖδες· ἔστι δὲ ἐσκευασμένον ὡς ἐς μάχην, καὶ ἐπείργασται τῇ ἀσπίδι τὸ Ἀθήνησι μίμημα ἐπὶ τῇ ἀσπίδι τῆς καλουμένης ὑπὸ Ἀθηναίων Παρθένου. "Male Amas., 'Clypei eadem est forma.' Μίμημα enim est Imago expressa, sicuti μιμεῖσθαι, Imaginem exprimere. Sic supra c. 2. prope fin. μίμημα χαλκοῦν etc. Vide et Herodot. ii. 78. ac 169. Ælian. Var. Hist. iv. 4. et Polluc. vii. 127. et ix. 130. Argumentum, quod in clypeo Minervæ Virginis arte expressum fuit, Pausan. quidem hic omisit, et L. i. c. 24. Illud vero Amazonum pugnam fuisse, memorant Plut. in Pericle s. 31., et Plin. H. N. xxxvi. c. 5. s. 4." Facius.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Ἀημνίας. Pausan. Attic. i. 28.: Δύο δὲ ἄλλα ἐστὶν ἀναθήματα, Περικλῆς ὁ Ξανθίππου, καὶ τῶν ἔργων τῶν Φειδίου θέας μάλιστα ἄξιον, Ἀθηνᾶς ἄγαλμα, ἀπὸ τῶν ἀναθέντων καλουμένης Ἀημνίας, ubi Cod. Vind. præbet Λιμνίας.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Παιωνίας. Pausan. Attic. i. 2., Ἐνταῦθά ἐστιν Ἀθηνᾶς ἄγαλμα Παιωνίας.] "Memi- "nit Ἀθηνᾶς Παιωνίας Pausan. (Attic. i. 35.), scri- "beus: Τετάρτη δέ ἐστι τοῦ βωμοῦ μοῖρα Ἀφροδίτης, "καὶ Πανακείας, καὶ Ἰασοῦς, καὶ Ὑγείας, καὶ Ἀθηνᾶς "Παιωνίας." H. St. Thes. Ind.

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Παναχαΐδος. Pausan. Achaic. vii. 20.: Τοῦ περιβόλου δέ ἐστιν ἐντὸς τῆς Λαφρίας καὶ Ἀθηνᾶς ναὸς ἐπίκλησιν Παναχαΐδος· ἐλέφαντος τὸ ἄγαλμα καὶ χρυσοῦ.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Παρείας. Pausan. Lacon. iii. 20.: Τὴν δὲ ἐπ' Ἀρκαδίας ἰοῦσιν ἐκ Σπάρτης, Ἀθηνᾶς ἔστηκεν ἐπίκλησιν Παρείας ἄγαλμα ἐν ὑπαίθρῳ.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Ἰωνίας, Ἰωναίας, sive Ἰωνίδος. Pausan. Bœotic. ix. 34.: Πρὶν δὲ ἐς Κορώνειαν ἐξ Ἀλαλκομενῶν ἀφικέσθαι, τῆς Ἰωνίας Ἀθηνᾶς ἐστι τὸ ἱερόν, καλεῖται δὲ ἀπὸ Ἴωνίου τοῦ Ἀμφικτύονος, καὶ ἐς τὸν κοινὸν συνίασιν ἐνταῦθα οἱ Βοιωτοὶ σύλλογον. Ἐν δὲ τῷ ναῷ χαλκοῦ πεποιημένα Ἀθηνᾶς Ἰωνίας καὶ Διός ἐστιν ἀγάλματα. Et Attic. i. 13.: Δηλοῖ δὲ μάλιστα τὸ μέγεθος τῆς μάχης καὶ τὴν Πύρρου νίκην, ὡς παραπολὺ γένοιτο, τὰ ἀνατεθέντα ὅπλα τῶν Κελτικῶν ἔς τε τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν τῆς Ἰωνίας Φερῶν μεταξὺ καὶ Λαρίσσης, καὶ τὸ ἐπίγραμμα τὸ ἐπ' αὐτοῖς· Τοὺς θυρεοὺς ὁ Μολοσσὸς Ἰωνίδι δῶρον Ἀθάνᾳ Πύρρος ἀπὸ θρασέων ἐκρέμασε Γαλατᾶν, Πάντα τὸν Ἀντιγόνου καθελὼν στρατόν· οὐ μέγα θαῦμα· Ἀλχμηταὶ καὶ νῦν, καὶ πάρος Αἰακίδαι. "Plut. in Pyrrho c. xxvi. idem narrat, eademque habet scutis inscripta. Ibi vero Ἰωνίδος legitur, et in inscriptione ἐκρέμασεν." Facius. Idem Pausan. in Lacon. iii. 9.: Ὡς δὲ ἐτράποντο οἱ Βοιωτοί, καταφεύγουσιν ἄνδρες ἐξ αὐτῶν ἐς ἱερὸν Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν Ἰωνίας.] "Ἰτὼν et Ἰτώνη dicitur urbs "quædam Thessaliæ, quam nonnulli Σιτῶνα ap- "pellant διὰ τὸ σιτοφόρον. Unde Minerva dicitur "Ἰωνία, et Ἰωναία, ut quæ ibi coleretur. Cives "quoque ejus Ἰωναῖοι dicuntur, et Ἰώνιοι, et fœ- "min. genere Ἰωνίδες atque Ἰωνιάδες, teste Steph. "Byz. Sic sane Callim. H. in Cer. (74.) Ἴνθον "Ἰωνιάδες. Dicitur et Ἰωνὶς χώρα, teste Suida." H. St. Thes. Ind. [Quod ad Callimachi attinet locum, fallitur Noster. Ibi enim sermo est non de civibus urbis hujus, sed de Minerva, quæ ibi colebatur: verba sunt hæc, Ἴνθον Ἰωνιάδος μιν Ἀθαναίας ἐπ' ἄεθλα Ὀρμενίδαι καλέοντες. Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 398.: Τοῦτό γ', ὡς ἔοικεν, ὅτι μὴ κατακεκλασμένους ἔχει δύο πόδας ἐν ἀρχαῖς, κατὰ γοῦν τὰ ἄλλα πάντα τῷ παρὰ Βαχυλίδῃ· Οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, Ἀλλὰ χρυσαιγίδος Ἰωνίας Χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν Ἐλθόντας, ἀβρόν τι δεῖξαι, ubi ἀβρόν τι recte vertitur, Quiddam splendidum. Apollon. R. i. 549., ἐπ' ἀκροτάτῃσι δὲ Νύμφαι Πηλιάδες κορυφῇσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι Ἔργον Ἀθηναίης Ἰωνίδος, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς Ἥρωας χείρεσσιν ἐπικραδάοντας ἐρετμά, (ubi Brunck.:—"Codd. nonnulli Τριτωνίδος. Prius agnoscit auctor Etymol. M. p. 479. 25., ubi in præc. v. σκοπιῇσιν habet pro κορυφῇσιν. Obiter moneo, ex Etymol. emendandum esse Tzetzem ad Lycophr. v. 355., ubi hi versus etiam laudati tanquam e Simonidis Genealogiis.") Et i. 721., Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι θεᾶς Ἰωνίδος ἔργον, ("eadem hic in libris varietas, quæ supra v. 551.," Brunck.) et i. 768., Τοῖ' ἄρα δῶρα θεᾶς Ἰωνίδος ἦεν Ἀθήνης, "sic omnino legendum e v. 721." Brunck. Hesych. Ἰωνία· Ἀθηνᾶ, ἐν Βοιωτίᾳ. "Ab eadem Minerva videntur Ἰωνίαι πύλαι Athenis dictæ esse. Auctor Axiochi p. 365. ed. Steph., Ὡς δὲ θᾶττον τὴν παρὰ τὸ τεῖχος ἤειμεν, ταῖς Ἰωνίαις πλησίον γὰρ ᾤκει τῶν πυλῶν πρὸς τῇ Ἀμαζονίδι στήλῃ κ. τ. λ." D. Heins. Schol. ad Apollon. R. i. 551.: Ἰωνίδος· γράφεται καὶ Τριτωνίδος. Ἰωνίας δὲ Ἀθηνᾶς ἐστιν ἱερὸν ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας. Ὁ μέντοι Ἀπολλώνιος οὐκ ἂν λέγοι τὴν Ἀθηνᾶν ἐπὶ κατασκευῇ τῆς Ἀργοῦς ἀπὸ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ κλήσεως, μᾶλλον δὲ ἀπὸ Θεσσαλικῆς Ἰωνίας, περὶ ἧς Ἑκαταῖος μὲν ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἱστοριῶν λέγει· Ἀρμενίδας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς (Schol. ex Cod. Par. Μεγαρικοῖς), Ἀμφικτύονος υἱὸν Ἰτωνὸν ἐν Θεσσαλίᾳ γεννηθῆναι, ἀφ' οὗ Ἴτων πόλις, καὶ Ἰτωνὶς Ἀθηνᾶ. Μέμνηται καὶ Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Καρικῶν Ὑπομνημάτων, (Schol. ex Cod. Par. Ἀπομνημονευμάτων): et ad eund. L. i. 721., Ἰωνίδος· ἐν Θεσσαλίᾳ θεὰ Ἰωνὶς τιμᾶται, καὶ ἐν Κορωνείᾳ πόλει τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ Ἰτώνου τοῦ ἱερέως. "Apud Schol. ad Apollon. R. i. 721. legitur, ἀπὸ Ἰτώνου τοῦ ἱερέως: credo male, corrigendumque ex Steph. Byz., τοῦ ἥρωος. Nam idem Schol. Itonum hunc ex Hecatæo Amphictyonis filium fecerat ad v. 551. ejusdem libri. Steph. Byz. v. Βοιωτία, Γενέσθαι δέ φασι Βοιωτὸν Ἰτώνου παῖδα Ἀμφικτύονος. Ad quæ verba Pausaniæ locum adduximus, (ix. 1., Βοιωτοὶ δὲ τὸ μὲν πᾶν ἔθνος ἀπὸ Βοιωτοῦ τὸ ὄνομα ἔσχηκεν, ὃν Ἰτώνου παῖδα καὶ νύμφης δὴ Μελανίππης, Ἴτωνον δὲ Ἀμφικτύονος εἶναι λέγουσι,) in quo Amphictyonis filius pariter Itonus dicitur. Patet igitur ratio, cur Ἥρως dicatur a Nostro, cur Ἱερεὺς ab Apollonii Scholiasta non patet." L. Holsten. Adde Eustath. ad Il. B. p. 324.:—Τὴν δὲ Ἴτωνα προπαροξύνεσθαί φασιν οἱ παλαιοὶ ὡς Μήκωνα. Τινὲς δὲ ὀξύνουσι, λέγοντες ὅτι ὠνομάζετο καὶ Σιτών, διὰ τὸ σιτοφόρον. Λέγεται δέ φασι καὶ Ἰτώνη τρισυλλάβως· ἔτι δὲ καὶ Ἴτωνος ἀπὸ Ἰτώνου ἥρωος, καὶ Ἀθηνᾶ δὲ ἐξ αὐτῆς Ἰτωνία. "Ἰτωνία Suidæ est ἡ Ἄρτεμις, (et Zonaræ p. 1131., Ἰτώνη, καὶ Ἰτωνία, ἡ Ἄρτεμις· Ἰωνὶς, χώρα, καὶ κλίνεται Ἰωνίδος,) Etymologo ἡ Ἀθηνᾶ, sed παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς, unde Θεσσαλίᾳ pro Βοιωτίᾳ adscripserat Is. Voss. Suidam gravissimi erroris accusat doct. Jac. Upton ad Dionys. Halic. Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 240 (=401. ed. Schæf.), reddens ipsi ἡ Ἀθηνᾶ, quæ passim Ἰτωνία dicitur apud Auctores, cujus templum Coroneæ in Bœotia. Vide Pausan. Lacon. iii. 9. fin. p. 228., et Bœot. ix. 34. init. p. 778. Epigramma apud Plut. in Pyrrho p. 400. d. Plura dabunt Berkel., et Holsten. ad Steph. Byz. Ezech. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Pallad. v. 61., et in Cer. v. 75. Videtur autem et in Bœotia, et in Thessalia, culta Minerva Itonia, ut diserte Schol. Apollon. R. i. 551. et 721., cujus, et aliorum, loca nescio quomodo pro Diana adtulerit cl. Kuster. ad Suid. quæ sup. Ἰσσωρία dicta." Albert. Steph. Byz.: Ἴτων, πόλις Θεσσαλίας· Ἰτώνά τε μητέρα μήλων, (Hom. Il. B. v. 696.) Οἱ ἐγχώριοι ὀξυτόνως αὐτὴν φασιν Ἰτών. Τινὲς δὲ Σιτῶνα αὐτὴν φασι, διὰ τὸ σιτοφόρον. Λέγεται καὶ ἡ Ἴτωνος, ἀπὸ Ἰτώνου ἥρωος· ἀφ' οὗ καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ, ἥτις καὶ Ἰτώνη. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰτωναῖος, καὶ Ἰτωναῖα ἡ Ἀθηνᾶ. Ἔστι καὶ πόλις Ἰτώνη ἐν Ἠπείρῳ, καὶ Ἰταλίας, καὶ Βοιωτίας, καὶ Λυδίας. Ὁ πολίτης, Ἰτώνιος, καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ Ἰτωνὶας, καὶ Ἰτωνίς. Καὶ χώρη Ἰτώνη ὑπὸ τὸν Αἶμον, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. "Intellige verba

ἦτις καὶ Ἰτώνη, non de Minerva, sed de oppido. Eustath. dicto loco meliori ordine. Nam viri docti emendatio, ἦτις καὶ Ἰωνὶς, pro ἦτις καὶ Ἰτώνη, recipi non potest, nisi cum ineptissima auctoris ταυτολογίᾳ. Paulo enim post, καὶ Ἰωνὶς dicit. "Jacobs. ad Anthol. T. vi. p. 287. et vii. p. 83. (' scribitur Ἰωνία, * Ἰωνιὰς, et Ἰωνὶς, cf. L. Holst. ad Steph. Byz. p. 151. et Spanh. ad Callim. H. in Cer. 75. p. 796.' adde, etiam Ἰωναία, ut supra tradidit Noster,) ad Dionys. Halic. v. 206. Boeckh. ad Sim. p. xxxvi., et Piersoni Verisim. p. 200. (' Apollon. R. i. 551. Ἀθηναίης Ἰωνίδος Ms. Ἰρινίδος, quod quid sibi velit, non extrico, vulgatam confirmat Etym. p. 479. 52.' Schæf. in Mss. Vide Brunckii verba supra citata. Vir ingeniosus, G. Burges. ad Piersoni Verisim. marginem scripsit Τριτωνίδος, pro voce nihili, Ἰρινίδος. " Vide quæ de Itoniæ Minervæ cultu, et agonibus apud Bœotios celebrari solitis, notavi ad v. 61. superioris Hymni, ubi de hujusce Deæ ad urbem Bœotiæ Coroneam, ubi illa ejus sacra, profectione agitur. Quanquam, quod tradunt etiam hic Scholia, daretur Iton urbs Thessaliæ antiqua, cujus mentio apud Homer. Catull. Strab. Steph. etc. et a qua hanc Minervam Itoniam primum appellatam, ex Hecatæo referunt Apollonii Enarratores i. 551. (l. c.) cujusque fanum ac fani locum tangit, quod vidit hic vir doctus, Pausan. i. p. 23. Iidem tamen Grammatici alibi, nempe ad v. 721. (l. c.) Ἰωνίδα hanc deam, in Thessalia cultam, et in Coronea urbe Bœotiæ observant, et quidem non a loco, sed ab Itono sacerdote, ἀπὸ τοῦ ἱερέως, (lege cum L. Holstenio l. c. ἥρωος,) seu ut de eodem antea, Amphictyonis filio. Quibus accedit etiam Pausan. ix. p. 593. ubi pro Ἰωνίου leg. Ἰτώνου τοῦ Ἀμφικτύονος, et sicut ille alibi ab eodem vocatur p. 287. et 545. A quo Itono nempe dicta Ἴτων urbs illa Thessaliæ, et inde Minerva, *Incola Itoni*, ap. Catull. Epithal. Thet. p. 228. Græcis autem cum Ἰωνὶς dicta eadem Dea, ut in memoratis ap. Apollon. locis, ac in vet. Epigr. (Leonidæ Tarentini) de Gallis devictis ap. Pausan. i. p. 23., cum Ἰωνία ap. Bacchylidem, Polyb. Strab. Steph. ut viderunt VV. DD., tum * Ἰωνιὰς, ut hoc ap. Callim. loco, ac in Epigr. (Theodoridæ) antea inedito, quod ad Steph. retulit Holsten. (Θεσσαλαὶ αἱ βόες αἵδε παρὰ προθύροισι δ' Ἀθάνας Ἑστᾶσιν καλὸν δῶρον Ἰωνιάδος, Πᾶσαι χάλκειαι δυοκαίδεκα, Φράδμονος ἔργον, Καὶ πᾶσαι γυμνῶν σκύλον ἀπ' Ἰλλυρίων.)" Spanhem. l. c.]

["Αγαλμα Διονύσου * Μεσαδέως s. * Μεσατέως, * Ἀνθέως, et * *Ἄρεως. Pausan. vii. 21. Διονύσου δέ ἐστιν ἐνταῦθα ἀγάλματα, Ἰσοί τε τοῖς Ἀχαιοῖς πολίσμασι καὶ ὁμώνυμοι· Μεσαδεῦς (" rectius forte Μεσατεῦς ab urbe * Μεσάτις," Facius) γὰρ καὶ Ἀνθεύς τε καὶ Ἄρευς ἐστὶν αὐτοῖς τὰ ὀνόματα. Ταῦτα τὰ ἀγάλματα ἐν τῇ Διονύσου ἑορτῇ κομίζουσιν ἐς τὸ ἱερὸν τοῦ Αἰσυμνήτου.]

["Αγαλμα Νυμφῶν * Λιβηθρίων, Λειβηθρίων, * Λειβηθριάδων, s. Λειβηθρίδων. Pausan. ix. 34. Κορωνείας δὲ σταδίους ὡς τεσσαράκοντα ὄρος ἀπέχει τὸ Λειβήθριον· ἀγάλματα δὲ ἐν αὐτῷ Μουσῶν τε καὶ Νυμφῶν ἐπίκλησίν ἐστι Λιβηθρίων, καὶ πηγαὶ τὴν μὲν * Λιβηθριάδα ὀνομάζουσιν, ἡ δὲ ἑτέρα πέτρα (" sc. ἐστὶ vel ὀνομάζεται," Facius) γυναικὸς μαστοῖς εἶσιν εἰκασμέναι, καὶ ὅμοιον γάλακτι ὕδωρ ἀπ' αὐτῶν ἄνεισιν. " In Strab. ix. 629. a. et x. 722. a. legitur Λείβηθρον. Cf. Schol. ad Lycophr. 275. Strabo ix. 629. habet Λειβηθρίδων Νυμφῶν ἄντρον, et x. 722. a. Λειβηθριάδων N. a." Facius.]

["Αγαλμα Ποσειδῶνος * Ὀγχηστίου. Pausan. ix. 26. Ἀπὸ δὲ τοῦ ὄρους τούτου πέντε ἀπέχει καὶ δέκα σταδίους πόλεως ἐρείπια * Ὀγχηστοῦ· φασὶ δὲ, ἐνταῦθα οἰκῆσαι Ποσειδῶνος παῖδα * *Ὄγχηστον. Ἐπ' ἐμοῦ δὲ ναός τε καὶ ἄγαλμα Ποσειδῶνος ἐλείπετο Ὀγχηστίου, καὶ τὸ ἄλσος, ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐπήνεσε, Il. Β. 506.]

["Αγαλμα Ποσειδῶνος * Ἑπόπτου. Pausan. viii. 30. Πλησίον δὲ ἤδη τῆς πόλεως Ποσειδῶνός ἐστιν Ἑπόπτου ναὸς, ἐλείπετο δὲ τοῦ ἀγάλματος ἡ κεφαλή.]

["Αγαλμα Πανὸς * Σινόεντος. Pausan. viii. 30. Βωμοί τέ εἰσι τοῦ θεοῦ (Λυκαίου Διὸς) καὶ τράπεζαι δύο, καὶ ἀετοὶ ταῖς τραπέζαις ἴσοι, καὶ ἄγαλμα Πανὸς λίθου πεποιημένον, ἐπίκλησιν δὲ Σινόεις ἐστίν· αὐτῷ δὲ τὴν τε ἐπίκλησιν γενέσθαι τῷ Πανὶ ἀπὸ νύμφης * Σινόης λέγουσι, ταύτην δὲ σὺν ἄλλαις τῶν νυμφῶν καὶ ἰδίᾳ γενέσθαι τροφὸν τοῦ Πανός.]

["Αγαλμα Ἴσιδος. Pausan. ii. 32. Διαβὰς δὲ καὶ ἐς τὴν Τροιζηνίαν, ναὸν ἴδοις Ἴσιδος, καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Ἀφροδίτης * Ἀπκραίας (in utroque Cod. scribitur Ἀφραίας, quod Sylb. conjecerat)· τὸν μὲν ναὸν (Cod., Mosc. ἄτε) ἐν μητροπόλει τῇ Τροιζῆνι Ἀλικαρνασσεῖς ἐποίησαν, τὸ δὲ ἄγαλμα τῆς Ἴσιδος ἀνέθηκε Τροιζηνίων δῆμος. De Iside supra actum est in Lex. Vocc. peregr. Nunc vero addendum est " voce * Ἴσις, pro Emplastri genere, Lexica hodierna carere. Sed vide Amaltheum Castello-Brunonianum s. Lex. Medic. Patavii 1746. p. 461. ubi laudatur Galeni locus. Oribas. de Fract. e Galeno xxi. in Cocchii Chirurg. Vet. p. 113. Ὀλίγοι δέ τινες τῇ ἐναντιωτάτῃ, διὰ τῶν ἰσχυρότερον ξηραινόντων φαρμάκων, ὡς καὶ τὴν Ἶσιν ὀνομαζομένην εὐθέως ἐπιτιθέναι γυμνωθείσῃ τῇ μήνιγγι, καὶ ταύτης ἔξωθεν ὀξύμελι." E. H. Barkeri Amœnitt. crit. et philol. in *Classical Journal* xxxi. p. 113.]

["Αγαλμα Ἀφροδίτης * Πράξεως. Pausan. i. 43. Μετὰ δὲ τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν ἐστιν Ἀφροδίτης ναός· ἄγαλμα δὲ ἐλέφαντος Ἀφροδίτῃ (Cod. Vind. Ἀφροδίτης) πεποιημένον, Πράξις ἐπίκλησιν. Τοῦτό ἐστιν ἀρχαιότατον ἐν τῷ ναῷ.]

["Αγαλμα Ἀφροδίτης * Ποντίας et * Λιμενίας. Pausan. ii. 34. Ἀφροδίτης ναός ἐστιν, ἐπίκλησιν Ποντίας καὶ Λιμενίας τῆς αὐτῆς· ἄγαλμα δὲ λευκοῦ λίθου, μεγέθει τε μέγα, καὶ ἐπὶ τῇ τέχνῃ θεᾶς ἄξιον.]

["Αγαλμα Ἀφροδίτης * Ἀμβολογήρας. Pausan. iii. 18. Τῶν δὲ ἀνδριάντων τοῦ Παυσανίου πλησίον ἐστὶν Ἀμβολογήρας Ἀφροδίτης ἄγαλμα, ἱδρυμένον κατὰ μαντείαν, ubi Facius affert e Plutarchi Quæst. Conv. iii. 6. Καὶ ἡμᾶς οὕτω παντάπασιν ἡ Ἀφροδίτη πέφευγεν, ἀλλὰ καὶ προσευχόμεθα δήπουθεν αὐτῇ λέγοντες ἐν τοῖς τῶν θεῶν ὕμνοις, Ἀνάβαλε ἄνω τὸ γῆρας, Ὦ καλὰ Ἀφροδίτη.]

["Αγαλμα Ἀφροδίτης * Μηχανίτιδος. Pausan. viii. 31. Ἀγάλματα δὲ ἐν τῷ ναῷ Δαμοφῶν ἐποίησεν, Ἑρμῆν ξύλου καὶ Ἀφροδίτης ξόανον· καὶ ταύτης χεῖρές εἰσι λίθου καὶ πρόσωπόν τε καὶ ἄκροι πόδες. Τὴν δὲ ἐπίκλησιν τῇ θεῷ Μηχανῖτιν ὀρθότατα ἔθεντο, ἐμοὶ δοκεῖν, Ἀφροδίτης τε εἵνεκα, καὶ ἔργων τῶν ταύτης· πλεῖσται μὲν γὰρ ἐπιτεχνήσεις, ταυτοῖα δὲ ἀνθρώποις ἀνευρημένα ἐς λόγους ἐστίν.]

["Αγαλμα τὸ ἐν * Αὐγουστεῶνι. Suid. Ἰουστινιανὸς οὗτος κτίσας τὴν ἁγίαν Σοφίαν, ἐκάθηρε (Codin. in Meursii Opp. T. vii. p. 608. ἐκαθάρισε) τὴν αὐλὴν, καὶ * ἐμαρμάρωσεν αὐτὴν, τὸ πρὶν οὖσαν Αὐγουστεῖον (" emenda e Codino Γουστεῖον, quæ vox e Lat. v. Gusto detorta est, et apud recentiores Græcos significat ὀψοπώλιον, sive Forum cibarium," Kuster.) καὶ ἔστησε τὴν ἑαυτοῦ εἰκόνα ἐπὶ κίονος ἔφιππον· καὶ τῇ μὲν ἀριστερᾷ χειρὶ φέρει σφαῖραν, ἐμπεπηγότος τοῦ σταυροῦ ἐν αὐτῇ, ὑποσημαίνοντος, ὡς διὰ τῆς εἰς τὸν σταυρὸν πίστεως τῆς γῆς ἐγκρατὴς γέγονε. Σφαῖρα μὲν γὰρ ἡ γῆ, διὰ τὸ σφαιροειδὲς τοῦ αὐτῆς σχήματος. Πίστις δὲ ὁ σταυρὸς, διὰ τὸν ἐν αὐτῷ σαρκὶ προσηλωθέντα θεόν. Τὴν δὲ δεξιὰν χεῖρα ἀνατεταμένην ἔχων κατὰ ἀνατολὰς, στάσιν τῶν Περσῶν σημαίνων, καὶ μὴ μεταβαίνειν ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς γῆς, διὰ τῆς ἀνατάσεως καὶ ἀπώσεως τῶν χειρῶν, βοῶν, Στῆτε, καὶ μὴ πρόσω χωρεῖτε, οὐ γὰρ συνοίσει ὑμῖν. Hinc fortasse corrigendus est idem Suid. v. Αὔγουστος, Ἔστησε δὲ καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆς δάφνης στήλην τὴν ἑαυτοῦ μητρὸς, ἐξ ἧς ὠνόμασε τὸν τόπον Αὐγουστεῖον. Verba, εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆς δάφνης, propter obscuritatem aliis interpretanda relinquit Kuster. An leg. εἰκόνα τὴν ἑαυτοῦ ἔφιππον καὶ στήλην κ. τ. λ.? Codin. l. c. p. 605. Τὸν αὐτὸν οὖν τόπον οἱ ἰδιῶται Αὐγουστεῶνα καλοῦσιν, ἐν ᾧ καὶ στῆλαι ἔστησαν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ τῆς αὐτοῦ μητρός· διὸ καὶ ἐπωνόμασε τὸν τόπον Αὐγουστεῖον, πρότερον * Γουστεῖον λεγόμενον, ἤγουν ὀψοπώλιον. Vide notata supra p.

201. p, " Αὐγουστεών, Augustale. Balsamon ad Concil. vi. Can. 76. Διαφόρων ἁγιωτάτων πατριαρχῶν προσταξάντων, ἀπό τε τοῦ Αὐγουστεῶνος, καὶ τῶν προσεχεστέρων μερῶν τῷ προνάῳ τῆς ἁγιωτάτης τοῦ θεοῦ μεγάλης ἐκκλησίας, τοὺς τραπεζίτας διωχθῆναι. Mentio quoque ejus pluries apud Nicetam in Alexio Manuelis F." Meursii Glossar.]

["Αγαλμα, considéré chronologiquement. Ce qu'il signifioit soit du temps d'Homère, soit à l'époque des Alexandrins, ou du moins longtemps après Homère. Théocrite emploie ἄγαλμα xxiii. 60. xxx. 28. Epigr. vii. 4. x. 2.; et dans ces quatre passages, on le rend par Simulachrum; et nul, je crois, ne conteste cette version: mais Simulachrum (rac. Similis) se dit en général d'un portrait ressemblant. Or jamais, je pense, quoi qu'en disent H. Etienne et autres, ἄγαλμα n'a signifié Simulachrum, Portrait. La signification a varié, suivant les époques. Du temps d'Homère, un ἄγαλμα étoit un ornement quelconque, πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, Il. iv. 14.: et comme les statues sont un des principaux ornemens, dans les palais, dans les jardins et ailleurs, on conçoit que par extension le mot ait signifié statue? A-t-il signifié statue, en général? Oui, répondent H. Et., M. Heyne (Hom. l. l.) et Villoison p. 31. de son Lexicon Apoll. Et moi, j'oserois presque dire, non. Je crois avoir prouvé (dans un des deux articles, ἄγαλμα, envoyés à un Journal) que Pausanias surtout, qui l'emploie si fréquemment, l'entend uniquement des statues idéales des Divinités. Phidias νέος ἐς θεοὺς ἀεῤῥθείς, créoit des Divinités, faisoit des ἀγάλματα; les autres sculpteurs, ses contemporains, dont les yeux étoient trop foibles pour contempler les immortels face à face, faisoient des εἰκόνας. J'ai donné ailleurs des preuves philologiques, j'y reviendrai.——J'ai dit d'après plusieurs savans (je n'aurois certes osé le dire le premier), que Pausanias étoit parfois incorrect et obscur. Parmi les passages obscurs et hérissés des difficultés, je rangerois une partie notable du chap. 18. lig. 26. livre premier, p. 42. Au nombre de termes qui chez lui et ailleurs engendrent obscurité, placerai-je ἀγάλματα, ἀνδριάντες, εἰκόνες, qu'il emploie i. 18. p. 41. sq. et que l'on rend (tous trois) par le seul mot, statues? Ou bien, au lieu de Pausanias, n'est-ce pas plutôt la tradition scholastique qu'il faut accuser d'être un peu trop routinière? Je ne prononcerai pas: j'exciterai du moins un doute salutaire. En raisonnant d'après le contexte, en considérant que Pausanias donne des ἀγάλματα, à la Paix, à Vesta, au Sommeil, i. 18. p. 41.; à Pan, à Diane, ii. 10. p. 134.; des εἰκόνας à Miltiade, à Thémistocle, i. 18. p. 42., et à Ptolémée, i. 17. p. 39.; en réfléchissant de plus, sur la racine du premier qui est ἴγαλμαι, id quo quis delectatur, et sur la racine du second, qui est εἴκω, Similis sum, je dirois, par forme de conjecture, toutefois que εἰκόνες[1] renferme l'idée de statue ressemblante, (on pouvoit en effet représenter les traits de Miltiade, Thémistocle et Ptolémée vivans); et ἀγάλματα, (quand il s'agit de statues de Divinités), l'idée de statue idéale et de fantaisie; car, qui a vu les Dieux face à face? Quant à l' ἀνδριὰς, (Paus. i. 18. p. 43. en attribue une à Isocrate,) il signifie proprement une statue d'homme. Au reste, je n'ai ici pour but que d'avertir, selon mon usage, des inexactitudes de la tradition. Avant de prononcer, il faudroit considérer le mot chronologiquement, méthode aussi utile que négligée, parce qu'elle est difficile." J. B. Gail, Recherches Historiques, Géographiques, et Philologiques, p. 77, et 94—6. Ἀγάλματα, ἀνδριάντες, et εἰκόνες a Pausania distinguuntur x. 8., Ὁ ἐπὶ τούτῳ δὲ (ναὸς) κενὸς καὶ ἀγαλμάτων καὶ ἀνδριάντων, ὃ δὲ αὐτῶν τρίτος καὶ ὁ τέταρτος, ὁ μὲν τῶν ἐν Ῥώμῃ βασιλευσάντων εἶχεν οὐ πολλῶν τινων εἰκόνας. Ἄγαλμα vero apud Pausaniam semper fere omnesque Atticos et probos scriptores, soluta oratione utentes, poni de Deorum simulacris, satis constat ex exemplis, quæ larga manu supra dedimus. At in eodem Pausan. x. 11. sensu duplici, et de diis et de hominibus, sumi, fatendum est, Κνίδιοι δὲ ἐκόμισαν ἀγάλματα ἐς Δελφοὺς, Τριόπαν οἰκιστὴν τῆς Κνίδου παρεστῶτα ἵππῳ, καὶ Λητὼ, καὶ Ἀπόλλωνά τε καὶ Ἄρτεμιν ἐφιέντας (Cod. Mosc. ἀφιέντας) τῶν βελῶν ἐπὶ Τιτυόν. "Αγαλμα," inquit Lex. Xenoph. "semper Deorum est," et de Diis certe semper usurpavit Xenophon: Hellen. vii. 1. 21. ἄγαλμα Ἡρακλέους, at Hercules, etsi heros, post mortem tamen inter deos relatus est. Grammaticus S. Germ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 335., Ἀγαλματοποιὸν δὲ φασι καλεῖσθαι τὸν εἰκόνας θεῶν μᾶλλον ἐργαζόμενον, ἀνδριαντοποιὸν δὲ τὸν ἀνθρώπων. "Inprimis frequens hujus vocis usus est," ait Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 6., "de donariis numini alicui consecratis, et de deorum simulacris." Certe ap. Homer. vox est generalis pro ornamento vel dei, vel hominis. Eustath. ad Il. Δ. p. 456. 24. accurate dixit, Ἄγαλμα οὐ συνήθως τὸ θεῶν ἢ ἡρώων, ἀλλὰ κοινῶς, Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. Idem Simonides, qui in Fragm. lxxvi=lxxx. habet, Ἀρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα, in Fragm. lxxiv=lxxviii. sic loquitur, Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ κalὸν, ὅς ποτε Πίσῃ Ἑπτάκις νικήσας, εἰς γόναθ' οὐκ ἔπεσεν. Apud scriptores citerioris Græcitatis vox ἄγαλμα non raro ponitur de humanis statuis. G. Codin. de Origg. Constantinop. in Meursii Opp. T. vii. p. 581., Τὸ περιβόητον καὶ θαυμαστὸν τοῦ Βώξαντος ἄγαλμα, et p. 605., Τὸ ἄγαλμα τοῦ Σελεύκου, et p. 608. de Justiniano, Τὸ ἐν Αὐγουστεῶνι ἄγαλμα ἔφιππον.]

["Αγαλμα et ἀνάδημα confusa, Monthly Review Jan. 1799. p. 97." Schæf. in Mss.]

[Φαιδρυντής. Λεξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 314. Φαιδρυντής· ὁ φαιδρύνων τὰ ἀγάλματα καὶ τοὺς νεώς. Photius p. 465. Φαιδρυντής· ὁ φαιδρύνων τὰ ἀγάλματα. Hesych. Φαιδρυντής· ὁ τὰ ἕδος τοῦ θεοῦ θεραπεύων. Etym. 436. 4. Παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ὀξύνεται τὸ καθαρτὴς, "ἀμυντὴς, ἐπὶ τοῦ βοηθοῦ, φαιδρυντὴς, ποικιλτὴς, καλλυντὴς, "πραϋντὴς. Pausan. Eliac. prior. v. 14. a Schæf. in Mss. allatus, Ταύτῃ τῇ Ἐργάνῃ καὶ οἱ ἀπόγονοι Φειδίου, καλούμενοι δὲ Φαιδρυνταὶ, γέρας παρὰ Ἠλείων εἰλήφοτες τοῦ Διὸς τὸ ἄγαλμα ἀπὸ τῶν προσιζανόντων καθαίρειν, οὗτοι θύουσιν ἐνταῦθα πρὶν ἢ λαμπρύνειν τὸ ἄγαλμα ἄρχωνται. Cum voce Φαιδρυντὴς conferenda est vox "Κομμὼ, de qua sic Λεξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 273., Κομμὼ· ἡ κοσμοῦσα τὸ ἕδος τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια, sive Κοσμὼ, ut tradidit Harpocration v. Τραπεζοφόρος, cujus hæc sunt verba: Λυκοῦργος ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἱερείας· ὅτι ἱερωσύνης ὄνομά ἐστιν ἡ Τραπεζοφόρος· ὅτι αὐτή τε καὶ ἡ Κοσμὼ "συνδιέπουσι πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὰ, αὐτός τε ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ αὐτῷ Λόγῳ δεδήλωκε, καὶ Ἴστρος ἐν ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ τῶν Ἀττικῶν Συναγωγῶν. Vide E. H. Barkeri Excerpta ex Arcadio Grammatico Ms., in Classical Journal N. xxix. p. 170. et xxx. p. 310. "In v. Τραπεζοφόρος insigne nefas commissum est ab editione Frisii interpretis, dum exhibet ὅτι ἱερείας ὄνομά ἐστιν ἡ Τραπεζοφόρος, quum Aldus et Maussacus dederint ἱερωσύνης, nec aliter citare sustineat Meurs. Attic. Lect. iv. 11.: immo non aliter habeant Mss. in quibus etiam Mediceus. Adeo quia nihil præclarum novit, ne quidem (sic) relinquere aliis id potest, quod pro præclaro et utique Harpocrationeo haberi debet. Nam quum dicitur ab Harpocr. Τραπεζοφόρος est ὄνομα ἱερωσύνης, quid aliud quam quod toties ab eodem ponitur, Ζητητὴς, ἀρχή τις Ἀθήνησι, aut ut ap. Justin. inter Latinos xviii. 4., 'Sacerdoti Herculis, qui honos secundus a rege erat,' quomodo

[1] "Pausan. i. 18. p. 42. cite un εἰκὼν de pierre; Esebine adv. Ctes. un εἰκόνα χαλκῆν. L' εἰκὼν, dans Pausanias i. 27. p. 66. se dit de la représentation d'un fait; donc probablement se dit et d'une statue ressemblante et de toute image, représentation fidèle d'un objet quelconque. Diod. i. 15. p. 19. donne, comme Pausanias, des ἀγάλματα aux Dieux: ainsi Théocrite, à Esculape Epigr. vii. et aux Muses, Epigr. x. Ainsi Hérodote iv. et passim."

et alii plures? In sequentibus mirifica sunt, et de quibus a Meursio integrum istud, quod citavi, concinnatum est caput de duabus feminis omnia sacra Minervæ administrantibus, de quo nihil prorsus probat, nisi quod Τραπεζὼ fuerit etiam *ἱέρεια* ex Hesychio, (Τραπεζών· *ἱέρειά τις Ἀθήνησιν.*) Sed quum hic locus Harpocrationis decidat rem universam, certe antequam quid pronuncietur, oportet eum certum habere. Is autem mirabiliter ita concipitur in Ms. Mediceo, Ὅτι *αὐτή τε καὶ ἡ Κοσμὼ* (nempe dicatur vel sit, quod ipsa etiam Cosmo appelletur) *συνδιέπουσα πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα*, simul exornans omnes Minervæ victimas. Nam et hoc Meursiumum *ἱερὰ* alii possunt sibi habere; nos eo nequaquam utimur." Jac. Gronov. Etym. 763. 49., Τραπεζοφόρος· *ἱερωσύνης ὄνομά ἐστι· καὶ ὅτι αὕτη τε καὶ ἡ κόσμῳ συνδιέπουσα πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια.* " Ex Harpocr. ac Suida lege, *αὕτη τε καὶ ἡ κοσμὼ συνδιέπουσι πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα.*" Sylburg. Edit. Aldina habet κοσμὼ, non, ut in Sylburgii Edit. legitur, *κόσμῳ.* Suidas: Τραπεζοφόρος· *ἱερωσύνης ὄνομα ἡ Τραπεζοφόρος· καὶ ὅτι αὐτή τε καὶ ἡ Κοσμὼ συνδιέπουσι πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα· ὡς Λυκοῦργος ἐν τῷ αὐτοῦ λόγῳ δεδήλωκε.* ' Pro *ἱερωσύνης* scribendum est,' inquit Kuster., ' *ἱερείας*, Sacerdotis, vel Sacrificulæ,' sed vide Jac. Gronovii verba supra citata: utrum legas *ἱερωσύνης* an *ἱερείας*, nihil omnino interest. " Scribe *ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ*, i. e. In eadem oratione, ut ap. Harpocr. Intelligitur autem oratio Lycurgi Περὶ τῆς Ἱερείας, cujus mentio ap. Harpocr. præcesserat," Kuster.: et sic quidem legitur in Photio, cujus hæc sunt verba:—Τραπεζοφόρος· *ἱερωσύνης ὄνομά ἐστιν. Καὶ ὅτι αὕτη τε καὶ ἡ κόσμῳ συνδιέπουσι πάντα τῇ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερείᾳ, Λυκοῦργος ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ δεδήλωκεν.* " Leg. Κοσμὼ, est enim nomen proprium: in sequentibus etiam male legitur, *συνδ. π. τῇ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερείᾳ*, pro *σ. π. τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα.* Cf. Suid." Schleusner. " De Trapezone locus est Hesychii, corrigendus: nam hodie editur Τραπεζὼν, litera ultima abundante; nam verum nomen erat Τραπεζὼ, ut Κοσμὼ, Βαυβὼ, Δηώ." Meursii Lectt. Att. iv. 11. in Opp. T. ii. p. 1160. e. Λέξ. *ῥητορ.* in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 307., Τραπεζοφόρος· *ἱέρεια ἡ τὴν τράπεζαν παραθεῖσα τῇ Ἀθηνᾷ.* " Τραπεζοφόρος, Aristoph. Fragm. 227.; Τραπεζὼ, Wernsd. ad Plut. Quæst. i. p. 45." Schæf. in Mss. " Corrupta leviter (Harpocr.) verba, ac rescribo, *τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὰ*, Minervæ sacra. Idem mendum est apud Suid. et Etym. qui hinc sua acceperunt, quæ hac de re tradunt." Meurs. l. c. Jac. Gronovii verba, Συνδιέπουσα *πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα*, idem sic vertit, Simul exornans omnes Minervæ victimas: multo melius vertit Kuster., Simul omnia Minervæ sacrificia curans. Sed an Græce dici possit, *συνδιέπουσα ἱερεῖα*, Curans s. Exornans victimas s. sacrificia, dum res exemplis satis confirmetur, nobis dubitare liceat. Interim autem cum Meursio omnino legendum censemus *ἱερὰ*, quæ lectio reperitur in Edit. L. Bat. 1683. In Etym. ut supra vidimus, est *ἱέρεια*, non *ἱερεῖα*. Corruptelæ ratio forte petenda est e v. *ἱερείας*, quæ præcedit in Harpocr., apud quem articulus extat integer. Sed et lectioni *ἱερὰ*, *Templa*, prorsus favet, quod Grammatici veteres synonyma Φαιδρυντὴς et Κοσμὼ s. Κομμὼ exponunt *ὁ φαιδρύνων*, *ἡ κοσμοῦσα*, *τὰ ἀγάλματα*, *τοὺς νεὼς*, *τὸ ἔδος τῆς Ἀθηνᾶς*, non *τὰ ἱερεῖα.*]

Ἀγαλμάτιον, *ου*, *τὸ*, Statua parva, Imaguncula. Luc. de Somnio (iii. T. i. p. 5.) Ἀλλά *μοι καὶ παιδίαν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φαινοίμην θεούς τε γλύφων, καὶ ἀγαλμάτια τινὰ μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, κἀκείνοις οἷς προρρούμην.* [Nonni Συναγ. Ἱστορ. p. 169. ed. R. Montagu: *Τὸ δὲ, γράφειν θηρία σύνθετα καὶ ἀλλόκοτα, τοῦτο λέγει, ὃ καὶ εἶδον ἐγὼ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀγαλμάτια μικρὰ, ἔχοντα κεφαλὴν κυνὸς, καὶ παραφυομένην κεφαλὴν ἑτέραν αἰλούρου, καὶ ἑτέραν ἵρακος, καὶ ἐσέβοντο ταῦτα οἱ Ἕλληνες, καὶ ἐν εἰκόσιν ἐνέγραφον· οὐ μόνον δὲ τοιαύτην φύσιν ἐνέγραφον, ἀλλὰ καὶ ἄλλα θηριόμορφά τινα, ἃ ἐσέβοντο οἱ Αἰγύπτιοι· ἃ θέμις οὐκ ἔστι* (sic).' Theopompus Πηνελόπῃ, ap. Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 328. *καί σε τῇ νουμηνίᾳ Ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ.* Cassius Dio Hist. xxxviii. 17. p. 163. 69. *Ἀγαλμάτιόν τε Ἀθηνᾶς ἀνεθῆκε.* Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 51. 35. *Ὑμεῖς δὲ ἆρα καὶ πιθήκων χείρονες γενήσεσθε, λιθίνοις καὶ ξυλίνοις, καὶ χρυσέοις, καὶ ἐλεφαντίνοις ἀγαλματίοις καὶ γραφαῖς προσανέχοντες;* Suid. v. Ἀγάλματα: *Ἀγαλμάτιον δὲ, ὑποκοριστικῶς.*]

Ἀγαλματικὸς, Auditor, *ἀκουστὴς*, Hesych. si mendo caret locus. [Soping. vertit, Ad auscultandum attentus, et statuæ similis. Albert. consuli jubet sequens comma, ubi sine explicatione exhibetur, " Ἀγαλμαῖος, quod Is. Voss. cum præcedd. ita jungit, ut legatur, Ἀγαλμαῖος· *ἀγαλματικὸς ἀκουστής.* " At deest forte explicatio, ut sæpius ap. Hesych." Albert. Vide notata supra ad Ἀγαλμητὸς p. 180. b, G. Wakef. ad Hesychii marg. glossam sic refingit, Ἀγαλματικὸς, *ἀκουστὴς, ἀγαλμαῖος.*]

" Ἀγαλματίτης, *λίθου κόλλα.* Ita apud Hesych. " sed non sine mendo, quomodo enim *ἀγαλματίτης* " significare posset lapicidarum glutinum quo in con- " glutinandis lapidibus utuntur? At *ἀγαλματίτης* " *λίθος*, foret fortassis Lapis qui ad statuas præ aliis " utuntur." [St. J. Stephanius ap. Albert. pro *λίθου κόλλα* reposuit λιθόκολλα, seu potius λιθοκόλλα.]

Ἀγαλματοποιέω, ῶ, F. *ήσω*, Præt. *ηκα*, Statuas conficio. [J. Poll. vii. 108. Τούτοις δ' ἂν *προσήκοι καὶ ἀγαλματοποιεῖν.* Schæf. in Mss. e. Schol. ad Philostrati Heroica p. 486. ed. Boiss. affert, Ἕνεστι χάριν σοῦ *ἀγαλματοποιῆσαι τῷ λόγῳ.* Adde Origenis locum, mox citandum.]

Ἀγαλματοποιὸς, (*οῦ*, *ὁ*, *ἡ*,) Statuarum artifex. [Labbæi Gloss. Ἀγαλματοποιὸς, Fictor simulacri, Sigillarius. J. Poll. i. 12. Anti-Atticista in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 82. Ἀνδριάντα· *τὸν λίθινον ἕφη Ἱππῶναξ Βούπαλον ἀγαλματοποιόν.* Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 45. 26. Κωφὴν μὲν δὴ γαῖαν *ἀνεικίζουσιν οἱ ἀγαλματοποιοὶ*, de quo loco vide notata supra p. 195. n. " Wesseling. ad Herod. p. 126. Aristoph. Fragm. 278." Schæf. in Mss. Palæph. de Incredib. xxii. 2., Οἱ τότε *ἀνδριαντοποιοὶ καὶ ἀγαλματοποιοὶ κατεσκεύαζον ἀνδριάντας, συμπεφυκότας ἔχοντας καὶ τοὺς πόδας*, ubi Fischer. in Ind., a Schæf. in Mss. citatus, hæc notavit:—" Ἀγαλματοποιοὶ, Sigillarii, Fictores simulacrorum, qui signa fabricantur, (Cic. Offic. i. 41.) ubi distinguuntur ab *ἀνδριαντοποιοῖς*. Phavor. Ἀγαλματοποιοὶ· *τουτέστι, χειουργοὶ ἀγαλμάτων*, quæ quidem verba sumta videntur e

[1] Ibidem legitur: *Οἱ δὲ Ἄπιδες, βοῦς εἰσι τιμάμενοι παρ' Αἰγυπτίοις· ἐτίκτοντο δὲ οὗτοι, καθαροὶ δή τινες ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ, καὶ σημεῖαν εἶχόν τι, ὃ ἐδήλου αὐτοὺς εἶναι Ἄπιδας· ἐγεννῶντο δὲ διὰ χρόνου πολλοῦ· ἐπὰν δὲ ἐγεντήθησαν, ἑορτὴν μεγάλην ἄγουσι οἱ Αἰγύπτιοι· καὶ ἱερεῖς τινες περὶ τὸν γεννηθέντα βοῦν, οἵτινες ἱεροῦντο αὐτῷ τῷ βοΐ.* Hinc, quod Lexicographis notandum, hortulos suos irrigavit Snid. cujus hæc sunt verba: *Ἄπιδες· θεοὶ ἦσαν, τιμώμενοι παρ' Αἰγυπτίοις, σημεῖον ἔχοντες περὶ τὴν οὐρὰν καὶ τὴν γλῶσσαν, δηλοῦν εἶναι αὐτοὺς Ἄπιδας· οἳς γεννωμένοις διὰ χρόνου, ὡς ἔλεγον, ἐκ τοῦ σέλαος τῆς σελήνης, ἑορτὴν μεγάλην ἦγον, καὶ ἱερεῖς τινες περὶ τὸν τεχθέντα βοῦν ἱερῶντο* (leg. *ἱεροῦντο*), *παρατιθέντες παιδαισίαν, ὡς εὐοχοῦντες αὐτοῖς.* Vide E. H. Barkeri Excerpta ex Arcadio Grammatico Ms., in *Classical Journal* N. xxx. p. 312. n., quem fugit, quod articulus iisdem verbis et in Eudocia p. 80. extet, ubi, quod miramur, idem est vitium, quod Suidæ insedit, nempe *ἱερῶντο* pro *ἱεροῦντο*, sed additur in fine, Λέγεται δὲ Ἄπις καὶ ὁ *παρ' ἐκείνοις βασιλεύς.* Idem Suidas, notante Kustero, ex Astrampsycho versum hunc affert oneirocriticum: *Ἄπιν κρατῶν τις ἀστοχεῖ τῶν ἐλπίδων.* Idem: Ἄπις· *θεὸς Αἰγυπτίων.* Ὅτι ὁ Ἄπις *ὁ Αἰγύπτιος τὴν ἰατρικὴν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα μετακομίσαι λέγεται.* " Apidem ex Ægypto in Græciam venisse, apud nullum veterum scriptorum me legisse memini; eundem vero apud Ægyptios medicinæ inventorem extitisse, testatur Clem. Alex. Strom. i. p. 225." Kuster. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 43 10. Καὶ τῷ *ἐκ τῆς Ὀσίριδος καὶ τοῦ Ἄπιος κηδείας ὑπολελειμμένῳ φαρμάκῳ* (Βρύαξις) *φυράσας τὰ πάντα, διέπλασεν τὸν Σάραπιν· οὗ καὶ τοῦνομα αἰνίττεται τὴν κοινωνίαν τῆς κηδείας, καὶ τὴν ἐκ τῆς ταφῆς δημιουργίαν, σύνθετον ἀπό τε Ὀσίριδος καὶ Ἄπιος γενόμενον* Ὄσιραπις. Vide Lactant. i. 21.

Lexico Suidæ, in quo tamen nunc deest ἀγαλμάτων." Suidæ locus est hic: Ἀγαλματοποιοί· τουτέστι χειρουργοί, οὗτοι ἀκριβεῖς, Λύσιππος, Πολύκλειτος, Φειδίας. Zonar. p. 14. Ἀγαλματοποιοί· χειρουργοὶ ἀκριβεῖς. Quemnam locum Suidas et Zonar. in animo haberent, satis patet e Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 335. Ἀγαλματοποιὸν δέ φασι καλεῖσθαι τὸν εἰκόνας θεῶν μᾶλλον ἐργαζόμενον, ἀνδριαντοποιὸν δὲ τὸν ἀνθρώπων. Πλάτων δὲ ὁ φιλόσοφος ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ ἀγαλματοποιοὺς καλεῖ Φειδίαν τε καὶ Πολύκλητον· σὺ δὲ πάντας δημιουργοὺς ὁμοίως καλῶν οὐκ ἂν σφαλείης, ubi nota Πολύκλητος, pro Πολύκλειτος. Respicitur ad Plat. Protag. T. iii. p. 88. ed. Bip. Εἰ δὲ παρὰ Πολύκλειτον τὸν Ἀργεῖον ἢ Φειδίαν τὸν Ἀθηναῖον ἐπενόεις ἀφικόμενος μισθὸν ὑπὲρ σαυτοῦ τελεῖν ἐκείνοις, εἴτις σὲ ἤρετο, τελεῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον ὡς τίνι ὄντι ἐν γῷ ἔχεις Πολυκλείτῳ τε καὶ Φειδίᾳ; τί ἂν ἀπεκρίνω; εἶπον ἂν ὡς ἀγαλματοποιοῖς. Ὡς τίς δὲ γενησόμενος αὐτός; δηλονότι ἀγαλματοποιός. ——Τί ὔνομα ἄλλο γε λεγόμενον περὶ Πρωταγόρου ἀκούομεν, ὥσπερ περὶ Φειδίου, ἀγαλματοποιὸν, καὶ περὶ Ὁμήρου, ποιητήν; Ante Kusteri edit. sic edebatur Suidæ locus, Ἀγαλματοποιοὶ, τουτέστι χειρουργοὶ, οὗτοι ἀκριβεῖς, Λύσιππος, Ἀπελλῆς, Πολύκλειτος, Φειδίας. "In vulgatis Editt. Lysippum sequitur Apelles; sed quem merito ex loco isto, quem precario hactenus obtinuerat, migrare jussi, tum quia is pictor fuit, non statuarius, tum etiam, quia in duobus Mss. Paris. vox ista non legitur." Si quidem Suid. ad Platonis locum respiceret, proculdubio vir doctus recte vocem Ἀπελλῆς repudiavit, cum de Apelle sileat Philosophus. Origen. c. Cels. viii. p. 389., Ὥσπερ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀγαλματοποιῶν, οἱ μέν τινές εἰσι θαυμαστῶς κατορθοῦντες τὸ ἔργον, ὥσπερ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος, ἢ ζωγράφοι Ζεῦξις καὶ Ἀπελλῆς· ἕτεροι δὲ ἔλαττον ἀγαλματοποιοῦσι, καὶ ἄλλοι ἔτι καὶ τῶν δευτέρων ἔλαττον τούτων, καὶ ἁπαξαπλῶς πολλὴ διαφορά ἐστι τῆς τῶν ἀγαλμάτων καὶ εἰκόνων κατασκευῆς. Schol. ad Theocr. v. 125., a G. Wakef. in Mss. allatus, Δύο δέ φασι Πραξιτέλεις, τὸν μὲν ἀρχαιότερον ἀνδριαντοποιὸν, τὸν δὲ νεώτερον, ἀγαλματοποιόν· οὗτος δὲ ἦν ἐπὶ Δημητρίου τοῦ βασιλέως, περὶ οὗ φησιν ὁ Θεόκριτος.]

Ἀγαλματοποιΐα, (ἡ,) Statuaria, Ars conficiendi statuas. J. Poll. [vii. 108., Ἀγαλματοποιεῖν, καὶ ἀγαλματοποιΐα, καὶ ἀνδριαντοποιεῖν, καὶ ἀνδριαντοποιΐα. Adde i. 13. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 335. Ἀγαλματοποιΐα—ἑρεῖς καὶ ἀγαλματοποιός.]

[Ἀγαλματοποιητικὸς, ἡ, ὸν, Conficiens statuas. Hinc ἡ] ἀγαλματοποιητικὴ [sub. τέχνη], Statuaria, Ars conficiendi statuas. J. Poll. [i. 13. Τὴν τέχνην—ἀγαλματοποιητικήν.]

Ἀγαλματουργὸς, (οῦ, ὁ, ἡ,) idem quod ἀγαλματοποιὸς, [Statuarius. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 41. 28., a G. Wakef. in Mss. allatus, Εἰ δὲ, ὡς φασί τινες, Βρύξιος (A. et H. Βρυάξιος) ἦν τέχνη, οὐ διαφέρομαι, ἔχεις καὶ τοῦτον ἀγαλματουργόν.] J. Poll. (i. 12. Τοὺς δὲ ἐπὶ τοῖς ἀγάλμασι χειροτέχνας, οὐκ ἀγαλματοποιοὺς μόνον, οὐδὲ ἀγαλματουργοὺς, ἀλλὰ καὶ θεοποιοὺς, καὶ θεοπλάστας, ὡς Ἀριστοφάνης.)

Ἀγαλματουργία, (ας, ἡ,) i. q. ἀγαλματοποιΐα, Ars statuaria. J. Poll. (i. 13. Τὴν τέχνην ἀγαλματοποιΐαν, καὶ ἀγαλματοποιητικήν.) Quibus addit et θεοποιὸς, θεοποιΐαν. [Usurpavit hanc vocem et Max. Tyr. teste G. Wakef. sed locus, ad quem vir doctus respexit, nos fugit.]

[Ἀγαλματουργικὸς, ἡ, ὸν, Conficiens statuas, vel pertinens ad confectionem statuarum. Hinc] Ἀγαλματουργικὴ ἡ [sub. τέχνη], i. q. ἀγαλματοποιΐα, [Ars statuaria]. J. Poll. [i. 13. Ἀγαλματοποιητικὴν, καὶ θεοποιητικὴν, καὶ ἀγαλματουργικήν. E Max. Tyrio affert G. Wakef. in Mss.]

Ἀγαλματοφορέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Simulacrum s. Imaginem gesto, vel circumfero sub. in animo; nam accipienda sunt hæc metaphorice. Frequens est vox Philoni, ut, Ἵνα δύο ἀρετὰς ἀγαλματοφορῇ, et, Τὸ παράδειγμα εὐθὺς ἀγαλματοφορῶν. [Vide notata supra p. 193. c. et notanda ad Ἀγαλματοφόρος. Philo Jud. de Mundi Opif. p. 4=10., a G. Wakef. in Mss. allatus, Εἶθ' ὥσπερ ἐν κηρῷ τινι τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ τοὺς ἑκάστου δεξάμενος τύπους, ἀγαλματοφορεῖ νοητὴν πόλιν. "Toup. Emend. ii. p. 443." Schæf. in Mss. "Philo p. 670., Τὸ δὲ λογίον τετράγωνον διπλοῦν κατεσκεύαζετο, ὡσανεὶ βάσις, ἵνα δύο ἀρετὰς ἀγαλματοφορῇ, δήλωσίν τε καὶ ἀλήθειαν, 'Logium quadratum duplexque fecit, instar basis, quo virtutes geminas, Manifestationem inquam et Veritatem, sustineret.' Ne cogites, quæso, de imagunculis diploidi rationali iuserendis, ἀγαλματοφορεῖν simplicius significat Gestare, Ferre, ac repræsentare. Leges enim paulo post apud hunc philosophum, cui quidem id verbum peculiare esse videtur et proprium, p. 673. propter Ephodam πολύμιτον quatuorque quasi elementis variam, τὸ μίμημα τοῦ κόσμου ἐνδυόμενος, ὀφείλει (ὁ Ἀρχιερεὺς) τῇ διανοίᾳ τὸ παράδειγμα εὐθὺς ἀγαλματοφορῶν, (Universi ferens exemplar,) αὐτὸς τρόπον τινὰ πρὸς τὴν τοῦ κόσμου φύσιν μεθηρμόσθαι, καὶ βραχὺς κόσμος εἶναι. Huc sane respexerunt Hesych. Suid. et Antonius Philosophus in Lexicis." Bernard. ad Josephi Antiqq. Jud. iii. 8. p. 165. b.]

Ἀγαλματοφορέομαι, οῦμαι, Quasi simulacrum gestor, vel animo circumferor. Idem Philo, Τὸ κάλλιστον τῶν ἀγαλματοφορουμένων ἐν τῇ ψυχῇ παραδειγμάτων. Suidas autem apud hunc ipsum Philonem ἀγαλματοφορούμενος sumi dicit pro ἀγάλματα ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. ‖ Ἀγαλματοφορεῖσθαι Hesych. exponit καλλωπίζεσθαι, id est Decorari, vel Insigniri. Idem Philo, Καὶ τίς ἆρα ὁ ἐνοικῶν αὐτοῦ τῷ σώματι καὶ ἀγαλματοφορούμενος νοῦς ἐστι; Id est, Turn. interpr. Ecqua obsecro mens corpus ejus incolit, et quasi simulacrum insignit? [Zonar. p. 35. et Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 324. Ἀγαλματοφορούμενος· ἀγάλματα ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. Οὕτω Φίλων.]

Ἀγαλματοφόρος, (ὁ, ἡ,) apud Hesych. exponitur ὡς ἄγαλμα ἐν τῇ ψυχῇ, ubi deesse videtur φέρων, vel περιφέρων, ut sit, Tanquam simulacrum, vel imaginem animo circumferens. [Φέρων supplet et D. Heins. "Φορῶν vel φέρων supplet etiam L. Bos. Obss. Crit. p. 152. ut sensus sit, Imaginem rei in animo ferens. Quum vero Philoni vocem ἀγαλματοφορεῖσθαι ceu propriam tribuat Suidas, attulit v. cl. locum e Leg. ad Caj. p. 791. et Somn. p. 444. ubi ὑπὸ καρδίας ἀγαλματοφορεῖσθαι, Interpr. male, Circa cor delubrum habere, vertit. Eadem ex L. Bos adscripserat ὁμόψηφος Kuster. Bernardus notaverat in ora Codicis sui, Philon. p. 670. c. et 673. d. Reperies eadem in Notis ipsius ad Joseph. T. i. p. 165. ubi φέρων quoque p. 166. supplet h. l. Addo Philon. de Mund. Opif. p. 4. b. p. 15. d. p. 18. e. p. 31. d. et alibi. Sequor Edit. Francof. qua non usi sunt VV. DD. in prioribus exemplis. Nihil autem addendum Hesychio: nam φορῶν, vel φέρων, more suo, omisit, utpote latens in Ἀγαλματοφόρος, quod explicat. Vide me ad calcem Glossar. N. T. p. 297." Albert.]

Ἀγαλματόω, τῶ, F. τώσω, P. τωκα, In statuam verto. Lycophr. [844. Ὃς * ζωοπλαστῶν ἄνδρας ἐξ ἄκρου ποδὸς Ἀγαλματώσας * ἀμφελυτρώσει πέτρων (πέπλων Palatin. 158.), * Λαμπτηροτελέπτης * τριπλανοῦς * ποδηγίας.]

" Ἀγαλμαΐας, (ὁ,) pro pulcro videor apud recen-" tiores mihi legisse, ut Gallice dicimus, *Beau* " *comme un image.*" [Abr. Kall. in Mss. citat Const. Manassis Ann. 257. 6636. et Abresch. ad Cattieri Gazophyl. Gr. p. 48=27. cujus hæc sunt verba:— " Α μόνος, Solus, μονίας, Solitarius; a τραῦμα, Vulnus, dat. τραύματι, inde τραυματίας, Saucius; sic * κομματίας, Qui incisis frequenter utitur, a κόμμα, ut ἀγαλματίας, Statuæ seu Imaginis instar pulcer, ab ἄγαλμα, utrumque apud Philostr. de Vit. Soph. p. 612. (Ξυνελάμβανε δὲ αὐτῷ καὶ ἡ ὥρα ἡ περὶ τῷ εἴδει· καὶ γὰρ ἐπίχαρις, καὶ ἀγαλματίας, οἷα ἔφηβος,) et p. 621. (Κομματίας ὁ σοφιστὴς οὗτος, v. Ernestii Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 186.); necnon στιγματίας, Stigmate notatus, et * δογματίας, Sententiosus, quod apud cund. de Vit. Soph. i. 16. 4. (p. 502. Τὴν δὲ ἰδέαν τοῦ λόγου δογματίας ὁ Κριτίας, v. Ernestii Lex.

Technol. Gr. Rhetor. p. 88.)" Adde hæc : λημαρίας et φρονημαρίας, "derivatum a λῆμα adjectivum λημαρίας, significans i. q. λῆμα ἔχων, λήματος πλέος, Præfidenti et præsenti animo præditus, Hesychio et Suidæ itidem φρονημαρίας, μεγαλόφρων, γεννάδας." H. St. Thes. Ind. Item *λημαρίας, a λήμη, Gramiæ, Lippientes oculi : Gloss. Labb. Λημαρίας· Lippus, O. Et καυχημαρίας : Gloss. Labb. Καυχημαρίας· Gloriabilis, P. Et δρακοντίας : Etym. 271. 2. Δράκων, δράκοντος, δρακοντίας. "Je traduis *Κολχίας (Theocr. xiv. 17. Βολβός τις κολχίας ἐξηρέθη, ex Edit. Rom. 1516. et Ven. 1539. vulgo κοχλίας,) par, Semblable à l'oignon de la Colchide. Cette notion de ressemblance se retrouvera en divers noms en ιας. Ainsi εὐνουχίας, Semblable à un eunuque. H. Et. a beau dire εὐνουχίας, idem quod εὐνοῦχος, (doctrine adoptée par notre Lexicographe) : je dirai, εὐνοῦχος, Eunuque, εὐνουχίας, Semblable à un eunuque. Comment H. Et. a-t-il pu s'exprimer autrement, lui qui, d'après Constantin, de qui souvent il emprunte, cite des exemples qui détruisent l'idée de synonymie? H. Et. fait ces emprunts, sans citer son auteur; ce qui prouveroit deux choses : 1°. que des collaborateurs lui fournissoient des articles qu'il adoptoit de confiance, alors plagiaire sans le savoir : 2°. qu'il ne les lisoit pas tous; car auroit-il laissé dans son entier son mauvais article εὐνουχίας, où, après avoir affirmé, il cite des exemples qui détruisent l'affirmation. Je devois faire cette remarque, pour justifier le vertueux Etienne du reproche de plagiat volontaire. Ajoutons que l'article de Constantin lui-même où l'on a puisé, semble de deux mains, dont l'une a écrit ce qui affirme, et l'autre ce qui nie, ou du moins ce qui éveille le doute : ou, si Constantin est l'auteur de l'article εὐνουχίας, il ne l'a pas relu attentivement. Averti par Constantin et par H. Etienne, M. Coray (Hippocr. de Ær. n°. 106.) a profité non-seulement de l'induction à tirer de ces mots : 'Aristot. (Problem. iv. 27.) inter εὐνοῦχον et εὐνουχίαν distinguere videtur, Οἷον συμβαίνει τοῖς εὐνούχοις καὶ εὐνουχίαις,' mais encore de la distinction formelle qu'Et. établit entre εὐνοῦχος et εὐνουχίας. Citons, d'après M. Cor., πυῤῥίας, Rousseau ou Roussâtre, et non pas Roux; ξανθίας, Blondin, et non pas Blond. Les exemples fournis par Abresch (l. c.), sont-ils bien traduits? C'est ce que nous verrons ailleurs. Il importoit de citer, avec le nom d'Apollon. surtout, ἀγαλμαρίας, donné par H. Et., sans nom d'auteur, et omis par Hesych. et par M. Planche. Ces mots avec la désinence ιας sont-ils des diminutifs, comme le pense (l. c.) M. Coray? ou des fréquentatifs, comme le donne à entendre la version (ci-dessus) de κομμαρίας par Abresch? Autre question, ajournée. Aujourd'hui, bornons-nous à dire que les noms en ιας paroissent indiquer ou ressemblance, ou tendance à ressembler, ou désir de ressembler; et que (peut-être) ces adjectifs en ιας, ont, en vertu de leur désinence, de l'affinité avec les verbes en ιαω. Cette remarque qui manque à mon article de la désinence ιας, (p. 28, seconde part. de mes Essais sur les Désin.) pourroit, je crois, sauf modification, avoir place dans nos Grammaires. Peut-être, aussi, notre remarque sur le sens des termes précités en ιας seroit-elle applicable au νεανίας de nos Grammaires. H. Et. traduit νέος et νεανίας par Juvenis. Souvent, sans doute, νεανίας sera, à peu près, synonyme de νέος. Mais souvent aussi il en différera. Souvent l'un, νέος, se dira du jeune homme, et νεανίας de celui qui a la confiance présomptueuse du jeune homme; en sorte que le premier indiqueroit seulement la jeunesse comme âge; et l'autre, les résultats d'une jeunesse trop confiante : et si ces nuances sont admissibles, (induction à tirer d'exemples cités par Et. lui-même), il importe aux Grammairiens et Lexicographes de nos écoles de les indiquer." Gail, Recherches Historiques, Géographiques, et Philologiques, pp. 127—37. Quod vero ad Theocriti locum attinet, an vir doctus voc. Κολχίας recte verterit, 'Semblable à l'oignon de la Colchide,' dubitamus. Pauca quædam afferre debebat exempla gentilium, vel deminutivorum, vel frequentativorum, in ιας desinentium. Dum id fiat, quod profecto haud facile fiet, Κολχίας nec deminutivo nec frequentativo sensu sumi licebit; sed nec simpliciter significabit i. q. Lat. *Colchicus*. Gentilia enim in ιας sunt feminina : at βολβός, cui, ut Gail. arbitratur, a Theocrito Κολχίας junctum est, masculini est generis. Κολχίας ergo, ὁ, pro voce nihili proculdubio habendum est. Etym. p. 389. 14. Εὐβοῖς· τὰ εἰς ενς ἐθνικὰ, εἰ μὲν ἔχουσι προηγούμενον σύμφωνον, εἰς ις ποιοῦσι τὸ θηλυκὸν, οἷον, 'Αλεξανδρεὺς, 'Αλεξανδρὶς γυνὴ, 'Αντιοχεὺς, 'Αντιοχὶς γυνὴ, εἰ δὲ φωνῆεν, εἰς ας, 'Ιλιεὺς, 'Ιλιάς. Οὕτως Ἴρος. "Ces diminutifs, qui, pour la plupart, servoient de noms propres chez les Grecs, expriment dans un moindre degré la qualité exprimée par leurs primitifs. Πυῤῥίας, dérivé de πυῤῥὸς, signifie, non pas Roux, comme ce dernier, mais Rousseau ou Roussâtre. On désignoit par ce nom une espèce de serpent; Ξανθίας, nom propre d'esclave, de ξανθὸς, signifie Blondin, et non pas Blond. Il en est de même d'une infinité d'autres qui dérivent des adjectifs ou substantifs de divers genres terminés en ος, ης, η, ou ις, comme *'Αγαθίας, *'Ιππίας, *Καλίας, *Κριτίας, *Νικίας, *Σωσίας etc." Coray l. c. Cf. Etym. 606. 10. *Νίκων· παρὰ τὸ νικῶ γίνεται, ὡς παρὰ τὸ κρατῶ, *Κράτων, καὶ μέδω, *Μέδων, Νικίας δὲ ἢ παρὰ τὸ νίκη, ἢ παρὰ τὸ νικῶ, ὡς ἄρχω, *'Αρχίας. Etymologus per Νίκων hic nom. viri propr. intellexerit, quod suadent voces Κράτων, Νικίας, et 'Αρχίας, nescimus, an vocabulum illud, de quo sic dixit Noster in Thes. Ind. "Νίκων, a Judæis "in obsidione Hierosolymitana nominata fuit ἡ μεγίστη 'Ρωμαίων ἑλέπολις, ἀπὸ τοῦ πάντα νικᾶν, ut "Joseph. tradit Lib. 2. ubi etiam dicit, τῷ νίκωνι τοῦ "τείχους ἐνδιδόντος, Quum murus niconi cederet. "Alioqui νίκη est etiam nomen propr." Etym. 582. 18. Παρὰ τὸ μειδιῶ γίνεται *Μειδίας ὄνομα κύριον, ὡς παρὰ τὸ φείδω *Φειδίας : 588. 32. *Μιξονίδης· παρὰ τὸ μίσγω μίξω γίνεται μίξις, ὡς πράξω πρᾶξις, καὶ *Μιξίας, ὡς σάσω, Σωσίας, καὶ λέξω *Λεξίας, καὶ *Μίξων, Μιξονίδης : et 271. 5. *Δίας· ὡς ἀπὸ τοῦ δράκων δράκοντος, δρακοντίας, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Διὸς γίνεται *Δίας, καὶ κράσει, Δίας. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Δίας καὶ *Θείας διὰ τοῦ ντ κλίνονται, τὸ δὲ Θεῖας καὶ Δίας, *ἰσοσυλλάβως.]

[*'Αγαλματογλύφος, ου, ὁ, ἡ, Sculptor. Glossæ Labbæi : 'Αγαλματογλύφος· Marmorarius, P. Ex ἄγαλμα et γλύφω, Sculpo.]

[*'Αγαλμοτυπὴς, ὲς, ὁ, ἡ, i. q. ἀγαλματοποιὸς, ex ἄγαλμα et τύπτω. Manetho. iv. 569. *Εὐξόανονς, παλάμησιν ἀγαλμοτυπεῖς, θεοκλάστας, Χαλκοτύποις τέχνῃσι *κολυσσοπόνους παναρίστους. 'Αγαλμοτυπὴς autem ponitur contracte pro ἀγαλματοτυπὴς. Multa similis contractionis exempla supra dedimus p. 116. n. 2. Adde χαρίεις pro *χαριτόεις, et χαριδότης pro *χαριτοδότης. Etym. 34. 41. Τὸ δὲ χαρίεις ἀπὸ τοῦ χαριτόεις κατὰ συγκοπὴν, ὅθεν τὸ χαριτόεις, ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ χαρίεις. Idem Plut. qui in Quæst. Gr. T. vii. p. 210. ed. Reisk. habet, Ὅταν τῷ Ἑρμῇ τῷ Χαριδότῃ θύωσι, Sympos. L. i. T. viii. p. 423. Τὸν Διόνυσον—Μειλίχιον ὄντως καὶ Χαριδότην, et de Stoic. Repugn. T. x. p. 334. Ὁ δὲ Ζεὺς γελοῖος, εἰ Κτήσιος χαίρει καὶ Ἐπικάρπιος καὶ Χαριδότης προσαγορευόμενος, in Sept. Sapient. Conviv. T. vi. p. 602. dixit, *Ὀμβρίῳ δὲ Διῖ, καὶ *Προηροσίᾳ Δήμητρι, καὶ Φυταλμίῳ Ποσειδῶνι ποῦ βωμός ἐστι; ποῦ δὲ θυσία, πῶς δὲ χαριτοδότης ὁ Διόνυσος, εἰ δεησόμεθα μηδενὸς, ὧν δίδωσι; Nostro aliter visum est : vide eum in v. Χάρις T. iv. p. 353. n. :—" Esse χαριδότης a χαρὰ, non solum illa interpretatio (Horatii, Lætitiæ dator,) testatur, quæ etiam rationi perquam consentanea est, sed et hoc, quod a χάρις dicendum potius fuisset χαριτοδότης, quæ vox certe in alio Plutarchi loco extat et ipsa de Baccho, sed librarii vitio." At χαριδότης si a v. χαρὰ descendisset, scribendum fuisset χαροδότης, postulante Gr. linguæ genio. Sic a χαρὰ, χαροποιέω, *χαροποιὸς, χαροειδὴς, non χαριποιέω, χαριποιὸς, χαριειδὴς. Idem dicendum est de v. Χαρίλαος, quod H. Steph. l. c. a χαρὰ formatum esse falso tradit : nam sic formatum scribendum fuisset Χαρόλαος. Χαριδότης, Lætitiæ dator; Χαρίλαος autem, populi ἄγαλμα :

utrumque a χάρις pro χαρά. Hesych. Χάρις· δωρεὰ, χαρά. Sed de his vocibus fusius olim agemus.]

ΑΓΑΑΛΙΑΩ, ῶ, et Ἀγαλλιάομαι, ῶμαι, frequentia sunt, ac præsertim posterius, apud Eccles. Scriptores pro Exulto, Lætitia gestio. Luc. i. (47.) Καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου, [coll. v. 46. Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου. Act. ii. 26. Ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου. Tob. xiii. 13. Καὶ ἀγαλλιάσεται τὴν μεγαλωσύνην αὐτοῦ, coll. v. 20. Δώσεται ἀγαλλίαμα. Hesych. his duobus participiis ἀγαλλιῶν et χαίρων exponit ἀγαλλόμενος. Ἀγαλλιᾶσθαι autem in frequenti est apud Eccles. Scriptores usu. Luc. x. (21.) Ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι. Idem Act. xvi. (34.) Ἠγαλλιᾶτο πανοικὶ πεπιστευκώς. Et Apoc. xix. (7.) Χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα. Et 1 Petr. iv. (13.) Χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι, [et 1 Petr. i. 8. Ἀγαλλιᾶσθε χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ, Summa olim erit felicitas vestra.] Greg. Naz. Τρόμῳ καὶ χαρᾷ ἀγαλλιᾶσθε. [Cf. de hac voce J. F. Fischeri Animadvv. ad Welleri Gram. Gr. p. 238. (a Schleusnero in Lex. citatas,) Bergler. ad Alciphr. p. 56., Heumann. in Bibl. Brem. Cl. i. p. 474., Biel. in Thes. Philolog., et Schleusner. l. c. qui hæc notavit:—" Jo. v. 35. Ἠθελήσατε ἀγαλλιασθῆναι ἐν τῷ φωτὶ αὐτοῦ, Lubenter ejus doctrinam admisistis, s. Præ vobis ferebatis lætitiam de hoc lumine. Syrus et Arabs h. l. gloriandi notionem huic voci subjecerunt, quam etiam apud Alexandrinos habet, v. c. Jes. xli. 16. et Jerem. xlix. 4. Hesych. Ἀγαλλίαμα· δόξασμα. Ἀγάλλεται· τέρπεται, γαυριᾷ. J. D. Michaelis (in Introd. in N. T. T. i. p. 140.) autem admodum male ἀγαλλιᾶσθαι ut Arab. (Coran. Sur. xl. 83.) h. l. Illudere, Ludibrio habere, significare statuit." Glossæ Labbæi: Ἀγαλλιάομαι· Jubilo, O. Ἀγαλλιάσασθαι· Refrigerare, P. Clem. Alex. Strom. vi. p. 291=815. 29. Ὃν φησιν ὁ Δαβὶδ, Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· εὐφρανθῶμεν καὶ ἀγαλλιασθῶμεν ἐν αὐτῇ, τουτέστι, κατὰ τὴν δι' αὐτοῦ γνῶσιν παραδιδομένην, τὴν θείαν ἐστίασιν εὐωχηθῶμεν. " Rulink. ad Timæi Lex. p. 9. (supra p. 104. b. citatum, vir doctus ibi ἠγαλλιάσθησαν Græcum esse negat, at ἀγαλλιασθῆναι legitur in Jo. l. c.) et Valck. Oratt. p. 359." Schæf. in Mss. " Ἀγαλλιάω, vel, quod usitatius, ἀγαλλιάομαι, proprie denotat, ut jam etymologia docet, (nam est ex ἄγαν, Valde, et ἄλλημαι, Salio, Salto,) Præ gaudio exulto, Lætitiam gestibus prodo." Schleusner. Cf. Albert. Obss. Philolog. in Sacr. N. F. Libros p. 193. et nos supra p. 176. d.]

Ἀγαλλίαμα, ατος, τὸ, Exultatio. Hesych. tamen exponit δόξασμα. [Respexit Jes. lxi. 11. inquit Albert., quo vero jure potiori non satis intelligit J. Chr. G. Ernest. ad Suidæ et Phavorini Gloss. Sacr. p. 6., quem vide. Cf. Jes. lx. 15. lxv. 18. xvi. 10. xxii. 13. li. 3. xxxv. 10. Ps. xlvii. 2. xxxi. 9. et Prov. xi. 10. e Bielii Thes. Philolog. Labbæi Gloss. Ἀγαλλίαμα· Exultatio, P. Jubilum, O. Glossæ in Psalmos ex Catal. Codd. Mss. Biblioth. Taurinens. T. i. p. 190. Ἀγαλλιάμαι· * χαροποιῶ. Εὐρίζων ἀγαλλιάμαι· καλὰς ῥίζας ἔχοντι (adde, καὶ) χαροποιούς. Respicitur ad Ps. xlvii. 2.] " Εὔριζος, Bene radicatus: vel Radice " exuberans. Apud Suidam ex Psalm. David. Εὐρίζῳ " ἀγαλλιάμαι πάσης τῆς γῆς: quod ipse exp. καλῶς " ἐρριζωμένῳ, ἐπιμόνῳ: Hesych. καλὰς ῥίζας ἔχοντι " καὶ χαροποιούς. Rursum Suidas affert particip. " Εὐριζῶν pro καλὰς ῥίζας χαροποιοὺς ἔχων, seu καλῶς " θεμελιῶν καὶ παγίως, ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν καὶ ἀτρε- " μῆ διαμένειν: item πλατύνων quam postremam ex- " posit. affert Hes. quoque: sed secundum eam esset " ab εὖρος." [" Hæ duæ Glossæ nituntur loco Psalmi xlvii. 2. Ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ, εὐρίζων ἀγαλλ. πάσης τῆς γῆς. Sed in hoc loco sunt variæ lectiones. Alii legebant εὐριζῶν, vel εὖ ῥιζῶν, quod illo modo, quo Glossa, explicant. Atque ita censet legendum esse Wesseling. Probab. c. xxxii. p. 286. Qui vero πλατύνων explicabant, legebant εὐρίζων, ut in Caten. Cord. ad h. l. quasi εὐρύνων vel εὐρύζων, (melius Noster, εὐρίζων quasi ab εὖρος.) Sic et verterunt Ambros. Augustin. etc. Dilatans. Alii εὐρίζῳ ἀγαλλ. ut Euseb. ad h. l. quam Bosius in Præfat. ad lxx. veram lectionem putat, non tamen cum ἀγαλλ. sed cum ὄρει ex versu antecedente conjungendam, ut sensus hic sit: Magnus est Dominus in monte suo sancto bene fundato etc. Idem Bosius cum Wesselingio l. c. existimat in Hesychio etiam scribendum esse, εὐρίζῳ ἀγαλλ. cujus lectionis veritas confirmatur sequente ἔχοντι, (Toup. Emendd. in Hesych. T. iv. p. 192. corrigit ἔχων, quomodo habet Suid.) et maxime verbis Origenis ad h. l. unde sine dubio omnis glossa hausta est. Ibi dicit; Μήποτε οὐκ ἔστιν εὖ ῥιζῶν· ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο· ἀλλὰ εὐρίζῳ, οἱοι εἰ καλὴν ῥίζαν ἔχοντι, καταλλήλως τῷ κλάδῳ. Consentit Suid. Plura vide apud Bos. et Wesseling. l. c. Biel. in Thes. Philolog. (qui e Cyrilli Lex. Brem. affert, Εὐρίζων ἀγαλλιάματι· καλὰς ῥίζας ἔχοντι χωροποιοὺς, leg. καὶ χαροποιοὺς,) Semler. in Epist. ad Griesbach. p. 16. item Corder. ad Caten. Patrr. l. c." Ernest. ad Gloss. Sacr. Hesychii p. 141. Suidas: Εὐρίζῳ· Δαβὶδ· Εὐρίζῳ ἀγαλλιάματι πάσης τῆς γῆς, ἀντὶ τοῦ, ἐπιμόνῳ, καλῶς ἐρριζωμένῳ. " Εὐρίζῳ, ita legit Euseb. in Ps. xlvii. 2. et id ad præcedentem versum retulit, conjunxitque cum τῷ ὄρει, In monte bene radicato. Ergo non bene Suid. illud cum sequentibus junxit, cum glossemata contraria potius sententiam arguant. Cf. Hesych. Sacr. Gloss. in Εὐρίζων. Alia glossa Suidæ est: Εὐριζῶν· πλατύνων, ἢ καλὰς ῥίζας καὶ χαροποιοὺς ἔχων, καλῶς θεμελιῶν καὶ παγίως, ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν (sc. ἐκκλησίαν) καὶ ἀτρεμῆ διαμένειν, quæ ex Origene et Theodoreto descripta sunt." Ernest. ad Suidæ et Phavorini Gloss. Sacr. p. 53. Photius p. 34.: Εὐριζον· πλατύνον, ἢ καλὰς ῥίζας χαροποιοὺς ἔχον, ubi Cod. B. habet, πλατὺν ὄν. " Suid. habet, Εὐριζῶν, πλατύνων, ἢ κ. ρ. χ. ἔχων. Phavor. idem exhibet, omissa tamen voce χαροποιούς. Leg. Εὐριζῶν· πλατύνων, ἢ καλὰς ῥίζας ἔχων, χαροποιούς." Schleusneri Animadvv. et Cur. Noviss. in Phot. Imo inserendum καὶ ante χαροποιούς. Zonar. p. 918. Εὐρίζῳ· ἐπιμόνῳ, καλῶς ἐρριζωμένῳ καὶ βεβαίως πεπηγμένῳ, et 921. Εὐριζῶν· πλατύνων, ἢ καλὰς ῥίζας ἔχων. " Cæl. A. Εὐρίζων. V. Hesych. h. v. Theodoretus Ps. xlvii. 2. legit, Εὐριζῶν ἀγαλλιάματι, pro Εὐρίζῳ." Tittmann. Huc forte respexit Etym. 395. 24. Εὔριζος· παρὰ τὸ εὖ καὶ τὸ ῥίζα γίνεται ὄνομα ὁ εὔριζος, ἡ εὐριζος, τὸ εὔριζον. Zonar. p. 32. Ἀγαλλίαμα· καύχημα, δόξασμα, * χαροποίημα. " Sic dedi e Cod. K. Codd. Ð. A. ἀγαλλίωμα. V. Alexandr. Jes. lx. 15. lxi. 11. lxv. 18. et aliis locis." Tittmann.]

Ἀγαλλίασις, εως, ἡ, Exultatio [" præ gaudio. Proprie dicitur de corpore, summum animi gaudium gestibus, præcipue tripudiando, prodente. 2. Gaudium summum, quod exultationem efficit, Lætitia, Hilaritas animi. Sic haud raro cum subst. χαρὰ conjungitur, v. c.] Luc. i. (14.) Καὶ ἔσται χαρά σοι καὶ ἀγαλλίασις, [" et 44. Ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, præ gaudio. Hebr. i. 9. Ἔλαιον ἀγαλλιάσεως, Felicitas summo gaudio digna. Phavor. Ἀγαλλίασις· ἡ χαρά. 3. Cantus. Act. ii. 46, 47. Καθ' ἡμέραν τε προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ ἱερῷ, κλῶντές τε κατ' οἶκον ἄρτον, μετελάμβανον τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφελότητι καρδίας, Αἰνοῦντες τὸν Θεὸν, καὶ ἔχοντες χάριν πρὸς ὅλον τὸν λαόν: ἐν ἀγαλλιάσει, ita ut hymnos canerent Deo." Schleusner. in Lex. Vide Ps. xliv. 17. lxiv. 13. xxix. 6. cxxxi. 17. lxii. 6. xcix. 2. xliv. 9. Joh. viii. 21. in Bielii Thes. cit. Labbæi Gloss. Ἀγαλλίασις· Leticia. Clem. Alex. Strom. vi. p. 282=789. Δεξώμεθα οὖν τὴν γνῶσιν οὐ τῶν ἀποβαινόντων ἐφιέμενοι, ἀλλ' αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ γινώσκειν ἀσπαζόμενοι· πρώτη γὰρ ὠφέλεια ἡ ἕξις ἡ γνωστική, ἡδονὰς ἀβλαβεῖς παρεχομένη καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ νῦν, καὶ εἰς ὕστερον. Τὴν δὲ ἀγαλλίασιν εὐφροσύνην εἶναι φασὶν, ἐπιλογισμὸν οὖσαν τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀρετῆς, διά τινος ἐστιάσεως καὶ διαχύσεως ψυχικῆς.] Greg. Naz. Ἀκουτισθῶ μὲν ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην ἀκοαῖς θείαις.

[* Ἀγαλλίασμα, τὸ, Amphil. p. 39. ex Abr. Kallii Mss.]

Ἀγαλλιάζω, Convitior, λοιδοροῦμαι, Hesych. Ἀγάλλιος, Convitiator, λοίδορος, apud eund. [et Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 334.] Eidem Hesychio [et Grammatico S. Germ. l. c.] Ἀγαλμὸς est λοιδορία, i. e. Convicium. Quod potius

est ab ἀγάλλω: nam ab ἀγαλλιάζω diceretur ἀγαλλιασμὸς, quo fortasse modo scriptum reliquit. [Etym. 7. 7. Ἀγάλιος· λοιδορία, καὶ τὸ * Ἀγαλίζεσθαι, λοιδορεῖσθαι, Ταραντῖνοι, ubi nota Ἀγάλιος ἡ λοιδορία, non, ut ap. Hesych. et Grammat. S. Germ. Ἀγάλλιος ὁ λοίδορος, et Ἀγαλίζομαι τὸ λοιδοροῦμαι, non, ut ap. Hesych. Ἀγαλλιάζω. Albert. consuli jubet hanc ejusdem Hesych. glossam: * Γαῤῥιώμεθα· λοιδορούμεθα. "I. e. γαρυώμεθα, v. Ἀῤῥήνειν." Is. Voss. "An e Lat. Garrio?" Kuster.] "Ἀῤῥήνειν Hesychio "est λοιδορεῖν, καὶ γυναικὶ πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι. "Innuit igitur de uxore proprie dici, quum marito "convitia dicit, et verbis cum eo contendit." [In Cod. Ven. teste Schowio scribitur Ἀῤῥήην, supra scripto ειν. Albert. malit ἀῤῥηνεῖν. Pro γυναικὶ autem Kuster. reponit γυναῖκα, "ut sensus sit, ἀῤῥηνεῖν dici de femina, quæ cum viro contendat." Ἀῤῥηνεῖν formatum esse videtur ab Ἀῤῥηνής.] "Ἀῤῥηνὲς Hesychio est ἄγριον, δυσχερὲς, Agreste s. Fe- "rum, Difficile." [Legitur ap. Theocr. xxv. 83. de cane, Νῦν δὲ λίην ξάκοτόν τι καὶ ἀῤῥηνὲς γένευ αὔτως. "Ἀῤῥηνὲς, parum aptum ovibus, ab ovium ingenio et moribus alienum." Reisk. "Vide Eichst. de Carmin. Theocr. p. 43." Schæf. in Mss. Hesych. * Γἀῤῥης· ἄγρης. "An pro Γάγρης, προθέσει? An ex ἄγρης, trajectione γάρης? Placet posterius." G. "An ἄκρης, pro ἄγρης." Is. Voss. Vera lectio est ἀῤῥής, quomodo in Cod. Ven. scriptum invenit Schow. qui editum ἄγρης vitio typothetæ habet.]

ΑΓΓΕΛΑΩ, F. λῶ, P. κα, Nuntio, Certiorem facio. Accusat. rei et dativo personæ jungitur. Hom. Il. P. (701.) Πηλείδῃ Ἀχιλλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα. Thucyd. viii. (74.) p. 286. Ἀγγέλλει τοῖς στρατιώταις ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινώσας τὰ ἐκ τῶν Ἀθηναίων. Interdum solum accusat. rei habet. Aristoph. Plut. (268.) Ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, [ubi Schol. Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, ἀντὶ τοῦ, ὦ πλοῦτον ἐκ τῶν ἐπῶν ἀγγείλας, ἢ ἀντὶ τοῦ, ὦ τιμιώτατον εἰπὼν λόγον.] ‖ Interdum præpositioni εἰς jungitur, motum inclusum habens, pro Nuntiatum venio, Nuntium affero, ut ap. Plut. in Parall. Ἀγγέλλειν εἰς τὴν πόλιν τὴν νίκην. ‖ A λέγω fit ἀνλέγω, et per hyperbibasmon ἀγγέλλω, mutato ν in γ, inquit Etym. (p. 6. 52. cui ἀγγεῖλαι, κυρίως τὸ διὰ λόγων κελεύειν. Eadem verba extant in Zonara p. 37.) Eustath. autem ἄγγελος, cui ἀγγέλλω præire debebat, ab ἄγειν deducit p. 1012. at p. 182. dicit, ἀπὸ τοῦ ἄγειν φαίνεται γίνεσθαι.

Ἀγγέλλων, οντος, ὁ, Partic. Nuntians, Qui nuntiat. ‖ Sine adjunctione pro ἄγγελος ponitur interdum, ut Herod. (viii. 23.) Οἱ δὲ ὑπ' ἀπιστίης τὸν μὲν ἀγγέλλοντα εἶχον ἐν φυλακῇ, i. e. τὸν ἄγγελον.

[Ἀγγελλόντων, ait Etym. 6. 56. ἀντὶ τοῦ ἀγγελλέτωσαν οἱ Ἀττικοί φασι· οὗτοι γὰρ ἐπὶ προστακτικῶν τῶν ἀπὸ ὑριστικῶν γινομένων, τῶν μὴ ἐχόντων τὸ μ κλιτικὸν, τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ὁμοφώνως ποιοῦσι τῇ γενικῇ τῶν πληθυντικῶν τῶν ἰδίων μετοχῶν· Τύπτετε, τυπτόντων, ἀντὶ τοῦ τυπτέτωσαν. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐχόντων τὸ μ κλιτικὸν, τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ὁμοφώνως ποιοῦσι τῷ τρίτῳ τῶν δυϊκῶν· Τύπτεσθε, τυπτέσθων, ἀντὶ τοῦ τυπτέσθωσαν. Hesych. Ἀγγελλόντων, καὶ ἀγγελλέτωσαν. "Respexit Hom. Il. Θ. 517. Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων, Præcones autem per urbem Jovi cari nuncient. Schol. Ἀγγελλόντων· ἀγγελλέτωσαν." Albert. Cf. Schol. Ven.]

[" Πόλεμον ἀγγέλλεις, Kuster. ad Aristoph. 6. a." Schæf. in Mss. Schol. in Plat. Phædr. p. 60. Οὐ πόλεμον· Οὐ πόλεμον ἀγγέλλεις, ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ ἀγγελλόντων. Ἐμνήσθη ταύτης καὶ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Νόμων.]

[" Ἀγγελῶ, v. Valck. ad Eurip. Phœn. p. 383. Thom. M. p. 365. (Ἑρμηνεία, καὶ ἀγγελία· ἑρμηνεύω δὲ, οὐ μὴν καὶ ἀγγέλλω), Hœschel. ad Phrynich. p. 113. (qui e Plat. de Rep. iv. affert, εὖ ἀγγέλλεις, at teste Phrynicho, ὁ Πλάτων τὸ δεύτερον πρόσωπον λέγει * εὐαγγελεῖς, vide nos infra ad Εὐαγγελέω), Antipatri Sidonii Epigr. civ. e Vat. Cod. ἄγγειλας κεῖν' ἀνιαρὸν ἔπος, (ubi Jacobs. monet ἀγγέλλειν pro λέγειν simpliciter poni,) et Theodoridæ Epigr. xviii. (Ἀγγέλλω δὲ βροτοῖσι, καὶ ἄστηλός περ ἐοῦσα, Θεῖον * ὑλαστητὴν δῆμον ἔχουσα κύνα.)" Schæf. in Mss. Ubi cum participio usurpatur, ut et ap. "Xenoph. K. Π. vi. 2. 7. p. 366. Ἤγγειλέ τις ὑμῖν ταῦτα ἐν πολεμίοις ὄντα. Particip. fut. post πέμπειν, K. Π. vi. 3. 3. Πέμπει τινὰ ἀγγελοῦντα ταῦτα τῷ Κύρῳ: Hellen. ii. 2. 11. vii. 1. 22. similiter vi. 4. 16. Ὁ μὲν εἰς τὴν Λακεδαίμονα ἀγγελῶν τὸ πάθος ἀφικνεῖται. Cum πρὸς pro dativo, K. A. i. 7. 10. Ταῦτα δὲ ἤγγελλον πρὸς Κῦρον οἱ αὐτομολήσαντες. Ita recte explicare cum Leunclavio videtur Abresch. Dilucidd. Thucyd. i. 90. Sed Hutch. verba πρὸς Κῦρον refert ad particip. αὐτομολ." Lex. Xenoph.]

[" Ἤγγελον, Aor. 2. Xenoph. K. A. 229. Joseph. 456. 30." G. Wakef. in Mss.]

[" Ἀγγέλλω et αὖ λέγω, confusa, Porson. ad Eurip. Med. p. 56." Schæf. in Mss.]

Ἀγγέλλομαι, Nuntior. Dicitur ἀγγέλλεσθαι aut res, aut persona, de qua nuntius adfertur. Sic et in participiis. Philo de Vita M. p. 472. Ἐφ' οἷς ἀγγελλομένοις καὶ ἅμα ὁρωμένοις καταπλαγεὶς Μωϋσῆς. Thucyd. (viii. 97.) p. 294. Ἐπὶ δ' οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τε εἴκοσιν ὅμως ἐπλήρουν. [Xenoph. Hellen. i. 5. 10. Ἐπειδὴ ἠγγέλθη ἡ ναυμαχία: v. 4. 22. Ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα ἠγγέλθη: cum ὅτι, i. 1. 18. Ἠγγέλθη τοῖς στρατηγοῖς, ὅτι φεύγοιεν.] Hic de re: de persona autem in locis sequentibus. Xenoph. Hellen. vi. (4. 21.) Ὁ δὲ πρότερον ὀφθεὶς ἢ ἀγγελθεὶς ὅποι [hodie legitur ὅπη, margg. ὅτι, de permutatione vocabulorum ὅποι et ὅπη vide Gronov. ad Arrian. iii. 25. p. 141. et Lex. Xenoph. v. Ὅποι] πορεύοιτο. Eurip. Med. [imo Hec. 591.] ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος. [Cum participio Xenoph. Hellen. iv. 3. 7. Ἔλεγεν ὡς ἀγγέλλοιτο ὁ μὲν Πείσανδρος τετελευτηκὼς, νικῶν δὲ τῇ ναυμαχίᾳ: et vi. 4. 16. Ζῶντες ἠγγελμένοι ἦσαν. Cum infin. Xenoph. K. Π. v. 3. 15. Ὁ Ἀσσύριος ἐμβάλλειν ἀγγέλλεται, Junt. λέγεται.]

Ἀγγέλλομαι, voce media, pro ἐπαγγέλλομαι. Soph. Ajace (1355. ed. Hermann.) Καὶ νῦν γε Τεύκρῳ πάπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι, Ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος, ubi Schol. accipit pro ἀγγέλλομαι, ὑπισχνοῦμαι, i. e. Polliceor, Promitto, quam sequendo expositionem, εἶναι pro ἔσεσθαι accipietur. Fortasse tamen potest et aliter exponi. [Alter Schol. habet, Ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας ἀγγέλλομαι καὶ σημαίνω αὐτῷ φιλίαν. " Aor. 1. ἠγγειλάμην, Hymn. Hom. vii. 33." Schæf. in Mss.]

Ἄγγελμα, ατος, τὸ, Nuntium, Res quæ nuntiatur. Hesych. ἀγγελίην exponit ἄγγελμα. Fit ab ἤγγελμαι prima persona præt. τοῦ ἀγγέλλομαι. Herodian. vii. (6. 11.) Οἷς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι, δι' ὧν τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα τοῖς βασιλεῦσιν ἐπιστέλλεται. [" Illud subst. αγγ. per se æque capiendum cum Steph. Th., sed et ambiguum, quoniam de imperatore, quatenus ipse alteri, ut præfecto isti, aliquid nunciat, sane etiam simul aliquid injungere potest et jubere exsequendum, sed contra de privato homine quodam valebit pro mero indicio; qua quidem notione postrema cepit haud dubie etiam Steph., quum ad iii. 11. 14. comparabat in Th. ' ἀγγελίας—ἀποῤῥήτους dixit, quod alibi ἀγγέλματα ἀπόῤῥητα.' " Irmisch. Thucyd. vii. 74. Οἱ δὲ πρὸς τὸ ἄγγελμα ἐπέσχον τὴν νύκτα, νομίσαντες οὐκ ἀπάτην εἶναι. " Eurip. Or. 875. Μῶν τι πολεμίων πάρα Ἄγγελμ'; Iphig. T. 1184. Σώσαις ἡδοναῖς ἀγγελμάτων, Troad. 706. Ἀγγελῶ ἀγγέλματα, Heracl. 660. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασιν, et 789. Ἠλευθερῶσθαι τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασι." Beckii Index.]

¶ Ἄγγελος, ου, ὁ, ἡ, Nuntius, vel Nuntia. Hom. Il. X. (438.) οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν Ἤγγειλ', ὅττι ῥά οἱ πύσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων. Xenoph. K. Π. ii. (4. 19.) Τὸν μὲν δὴ ἄγγελον, ἐπιστείλας ταῦτα, ἔπεμψε. Herodian. viii. (6. 18.) Ἐς τε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες διαφηνῴοροι διεπέμποντο. [" Dorvill. ad Charit. p. 37. dicit, usitatius ἄγγελον dici ἥκειν, quam ἐλθεῖν. In Xenophonte quidem legitur ¶ 1) ἥκειν. K. Π. iv. 5. 17. Τῷ παρὰ Κυαξάρους ἥκοντι ἀγγέλῳ. K. A. i. 2. 21. Ἦκεν ἄγγε-

λος λέγων.' ii. 3. 4. E. ii. 1. 8. Παρὰ τοῦ πατρὸς ἦκεν ἄγγελος λέγων. Sed s. 6. est pluralis de eodem, Πέμψας ἀγγέλους. ¶ 2) ἐλθεῖν. K. Π. ii. 4. 1. Ἦλθε παρὰ Κυαξάρους ἄγγελος λέγων. iii. 2. 13. Ag. i. 10. Sic interdum omittitur ἄγγελος, ut Ag. i. 36. Ἦλθεν αὐτῷ ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν, βυηθεῖν. Cf. K. A. v. 2. 6. ¶ 3) ἀφικνεῖσθαι. Π. iv. 2. 1. Ἀφικνοῦνται ἀπὸ Ὑρκανίων ἄγγελοι. ¶ 4) οἴχεσθαι. K. Π. iv. 2. 10. Οἴχεται ὁ ἕτερος τῶν ἀγγέλων. ¶ 5) πέμπεσθαι. K. Π. v. 3. 7. Sic K. A. ii. 1. 5. Ἀποστέλλει τοὺς ἀγγέλους. Est i. q. πρέσβυς. E. i. 4. 1. Οἵ τε Λακεδαιμονίων πρέσβεις καὶ οἱ ἄλλοι ἄγγελοι. Etiam superius nominantur πρέσβεις. ii. 1. 5. Λακεδαιμόνιοι—πρέσβεις, ξὺν αὐτοῖς δὲ καὶ παρὰ Κύρου ἄγγελοι. Cf. K. Π. iii. 3. 25. A. vii. 6. 10. E. iii. 1. 1. iii. 2. 14. Est i. q. κήρυξ, A. ii. 3. 2—5. nominantur ἄγγελοι, qui s. l. κήρυκες. Sic K. Π. ii. 4. 18. Cyrus ἄγγελον præmittit ad Armenium. E. vi. 4. 9. Πέμψαντες ἄγγελον ἐστεφανωμένον, victoriæ nuncium." Lex. Xenoph. Luciani Contempl. xvii. T. i. p. 513. "Ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ (θανάτου), καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοί, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ λῃστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταί, καὶ τύραννοι, ubi T. Hemsterh. a L. C. Valck. ad Scapulæ marg. citatus, hæc notavit:—" Ad illos ἀγγέλους et ὑπηρέτας Orci accedunt ἀπεψίαι καὶ δυσκινησίαι καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων ap. Plutarch. T. ii. p. 127. d. et p. 128. f. Ὑφ' ὧν ἔνιοι μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἤδη θορυβούμενοι συστέλλουσιν ἑαυτούς. Hipponactis scazon ap. Etym. 539. Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ." Juncus de Senect. ap. Stob. p. 593. 51., ab eodem Valck. ibid. allatus: Τῷ δὲ νέῳ πολλὰ μὲν πλεονεκτήματα, ἔν τε τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι ἔδωκεν ὁ θεὸς ἀεὶ αὐξόμενα, μέγεθός τε καὶ ἀλκήν, καὶ κάλλος, καὶ χάριν ἐπανθοῦσαν, νοῦν τε ἤδη βέβαιον, καὶ φρόνησιν, καὶ λόγον τῶν κατὰ τὴν ψυχὴν ἀγαθῶν ἄγγελον. " Leonidæ Tar. Epigr. xli. (Καὶ μαζὸς, ἀκμῆς ἄγγελος, κυδωνιᾷ), et Philodemi Epigr. xiv. Λευκαί με κατασπείρουσιν ἔθειραι—συνετῆς ἄγγελοι ἡλικίης, Jacobs. ad Anthol. T. x. p. 316. Spec. p. 14. et Præf. ad B. et M. p. xxxiv. Ilgen. ad Hymn. p. 434. Δι' ἀγγέλων, Wessel. ad Herod. p. 34. 51. 70. 440. Mitscherlich. ad H. in Cer. 128. "Μηδὲ ἄγγελος ἐσώθη, prov., Diod. Sic. T. i. 421. 557. et 695." Schæf. in Mss.]

Et pro Nuntia, Il. Ω. (561.) dicitur ἄγγελος μήτηρ, [Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε, Μήτηρ, ἥ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος, et alibi Ἶρις itidem ἄγγελος, (Il. B. 786. Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις: et Il. Γ. 121. Ἶρις δ' αὖθ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν.]

Αὐτάγγελος, (ου, ὁ, ἡ,) Qui sibi nuntius est, Qui sua ipse nuntiat, aliena opera non utens, vel, Qui ultro nuntius venit. Vide Suid. [Αὐτάγγελος· ἡ ἀφ' ἑαυτῆς ἀπαγγέλλουσα. Αὐτάγγελος γὰρ ἡ δρῦς αὐτή σοι φράσει. Ἔχει γὰρ γράμματα. Καὶ αὖθις· Ἦλθεν ἂν παρὰ βασιλέως αὐτάγγελος τούτων, εἰ μὴ νόσῳ μακρᾷ καὶ χαλεπῇ ἔκαμνε. Καὶ αὖθις· Ξυλληφθέντα δὲ εἰρχθῆναι κελεύει, ὡς μὴ ἐπανελθόντα εἰς τὸ στρατόπεδον αὐτάγγελον γενέσθαι τῶν ξυμφορώτερον ἂν κρυπτομένων, cf. Zonar. p. 344.] et Ammon. ["Αγγελος, καὶ ἐξάγγελος, καὶ αὐτάγγελος, διαφέρουσιν. "Αγγελος μὲν γὰρ, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν. Ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων, ὃν Θουκυδίδης διάγγελον λέγει· Ἦσαν γάρ τινες τῷ Νικίᾳ διάγγελοι (additur ap. Thucyd. vii. 73. τῶν ἔνδοθεν.)· Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου. " Nollem, locus mendosus in limine nos detineret. Ms. legit. ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτῷ διαγγέλλων, quæ loquendi formula ab Ammonio plane est aliena. Hesychio αὐτάρεστος exponitur ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγαλλόμενος. Recte vero. Sed neque τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ hic ferri potest, quippe quod res suo tempore gestas, Ammonio in v. Ἱστοριογράφος auctore, significaret. Itaque considerandæ vett. editt. scriptura, ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγ. Sed quid tum, amabo, τὰ, et ὑφ' ἑτέρου διαγγέλλων; ut verba præcidam, ita scripserat, opinor, Ammon. Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου πεμφθείς. Eo usu ἀφ' ἑαυτοῦ adhibere solet ab Ammonio, quo exposuit Duker. ad Thucyd. p. 404. 35. Propter voculam τὰ inserendum videtur ἑαυτοῦ. Heliod. ii. p. 76. Γέγονας ἡμῖν αὐτάγγελος τῶν ἑαυτῆς συμφορῶν. Max. Tyr. Serm. xxvi. p. 151. Ὑποφήτης αὐτάγγελος. Ad rem Suid. (l. c.) Thucyd. iii. 33. Sacræ triremes αὐτάγγελοι —ἔφρασαν, Schol. Οὐκ ἐπ' ἀγγελίαν πεμφθεῖσαι. Id nonnihil firmat vocem πεμφθείς, quæ sane abesse posset, si mavelis, καὶ μὴ δ' ἑτέρου, Aliena opera non usus. Vide Ammon. in Διδάξω. Hesych. in v. (Αὐτάγγελοι· ἑαυτοῖς χρώμενοι ἀγγέλοις,) in Αὐτουργὸς, et Αὐτόναγος. Soph. Œd. Col. 325 (=333. Λόγων αὐτάγγελος,) et Phil. 569 (=568. Πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος Πλεῖν ἦν ἕτοιμος;)" Valck. " Soph. Phil. 500. (Νῦν δ', εἰς σὲ γὰρ τομπόν τε καὶτὸν ἄγγελον Ἥκω, σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον,) et Dionys. Halic. T. iii. p. 1324. (ed. Reisk. Αὐτὸς ἄγγελος τοῖς Κυμαίοις τῆς αὐτοῦ νίκης βουλόμενος γενέσθαι.)" Schæf. in Mss. Plut. περὶ Φιλαδ. cum genitivo, Αὐτάγγελος τοῦ πάθους ἥκειν δοκοῦντες. Idem in Catone, 250. (T. ii. p. 575. ed. Reisk.) Μετὰ δὲ τὴν μάχην εὐθὺς εἰς Ῥώμην ἐπέμπετο τῶν ἠγωνισμένων αὐτάγγελος, Rerum ab se gestarum nuntius, Ore suo renuntiaturus, Bud.

Αὐτάγγελος, (ου, ὁ, ἡ,) itidem Nuntius qui rei interfuit, Qui non alio utitur nuntio. Arrian. iv. (2.) Καί τινες καὶ ἀπὸ τοῦ πάθους αὐτοῦ διαφυγόντες, αὐτάγγελοι τῆς ἁλώσεως ἐγένοντο. Bud. Suspicor autem legendum αὐτάγγελοι. [In Schmiederi Ed. 1798. legitur αὐτάγγελοι, sine alterius lectionis αὐτάγγελοι mentione.]

Ἄγγελος, pro nuntio Dei κατ' ἐξοχὴν, Angelus, servato nomine apud Latinos theologos: ut servarunt in Apostolus, in Martyr, et aliis quibusdam, quæ itidem κατ' ἐξοχὴν dicta intelliguntur. Philo De Mundo, Μωϋσῆς δὲ εὐθυβόλῳ χρώμενος ἀσώματι, ἀγγέλους προσαγορεύει προσβευομένας καὶ διαγγελλούσας τά τε παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τοῖς ὑπηκόοις ἀγαθὰ, καὶ τῷ βασιλεῖ ὧν εἰσιν ὑπήκοοι χρεῖοι. Eosdemque esse putat quos philosophi Græci heroes et dæmones vocaverint. [" Justin. Martyr in Dial. cum Tryphone, Ἄγγελος λέγεται, διὰ τὸ ἀγγέλλειν τοῖς ἀνθρώποις, ὅσαπερ βούλεται αὐτοῖς ἀγγεῖλαι ὁ τῶν ὅλων ποιητής. Origen. c. Cels. v. p. 233. Τούτους ἀγγέλους ἀπὸ τοῦ ἔργου αὐτῶν μεμαθηκότες καλεῖν. Cyrill. Alex. in Catena in Jo. c. i. p. 21. Τὸ ἄγγελος ὄνομα λειτουργίας μᾶλλον ἐστιν, ἤπερ οὐσίας σημαντικόν. Similia occurrunt ap. eund. in Act. Ephes. p. 148. Chrys. Homil. iii. de Incomprehensibili T. vi. p. 407. "Ἄγγελος λέγεται, ἐπειδὰν τὰ τοῦ Θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις ἀγγέλλει. Et Theodoret. in Ps. cxlix. "Αγγελοι λέγονται, ὡς τὰ θεῖα διαπορθμεύοντες ῥήματα. Vide etiam Dionys. Areop. de Cæl. Hier. vi. p. 48. et ad eundem Pachymer. p. 57. Athanas. de Communi Essentia trium Personarum T. i. p. 238. Angelum ita definit, "Αγγελός ἐστι ζῶον λογικὸν, ἄϋλον, *ὑμνολογικὸν, ἀθάνατον. Eadem definitio repetitur Quæst. xxx. ad Antiochum T. ii. p. 342. Damascenus Orthod. Fidei ii. 3. p. 68. "Αγγελός ἐστιν οὐσία νοερὰ, ἀεικίνητος, αὐτεξούσιος, ἀσώματος, Θεῷ λειτουργοῦσα, κατὰ χάριν ἐν τῇ φύσει τὸ ἀθάνατον εἰληφυῖα." Suicer. Theodoret. Quæst. iii. in Genes. *Ἀπερίγραφον μόνην ἐδιδάχθημεν εἶναι τὴν θείαν φύσιν· ἄτε δὴ καὶ ἄκτιστον οὖσαν, καὶ ἄναρχον, καὶ ἀΐδιον· τὰ δέ γε ἀρξάμενα τοῦ εἶναι, περιεγραμμένον ἔχει δηλονότι τὸ εἶναι· οὐκοῦν καὶ ἀσώματον λέγοντες εἶναι τῶν ἀγγέλων τὴν φύσιν, περιεγράφθαι φαμὲν αὐτῶν τὴν ὑπόστασιν. Greg. Nyssenus Hom. ii. T. ii. p. 23. Angelos bonos vocat οὐρανίους καὶ *πλησιοθέους ἀγγέλους. Photius in Pauli Epist. ad 1 Corinth. vi. 3. p. 411. Ἀγγέλους τοὺς δαίμονάς φησι, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἔλεγε, Τῷ Διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Πῶς δὲ αὐτοὺς κρινοῦμεν; ὅταν ἀσώματοι ἔλαττον ἡμῶν τῶν *σαρκοφορούντων ἔχοντες εὐρεθῶσι, πλέον κατακρίνονται. Plura loca collegit Suicer. quem vide. " Quicunque interpres voluntatis divinæ, Minister verbi divini, Doctor et præfectus Ecclesiæ, sive simpliciter ponatur, sive additis vocibus Θεοῦ et Ἐκκλησίας. Gal. iv. 14. Ἀλλ' ὡς ἄγγελον Θεοῦ, Imo velut doctorem divinum. 1 Timoth. iii. 16. Ὤφθη ἀγγέλοις,

Conspiciendum se præbuit Apostolis post resurrectionem. Apocal. i. 20. "Ἄγγελοι τῶν ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν εἰσι, Sunt Episcopi, primi doctores septem Ecclesiarum. Ib. ii. 1. 8. 12. 18. iii. 1. Causa hujus usus loquendi est in eo. In V. T. sacerdotes, Levitæ, et præcipue summi sacerdotes Angeli vocabantur, quia Dei mandata ad homines et preces populi ad Deum deferrent, cf. Malach. ii. 7. et ibi Grot. Eorum in locum cum tempore N. T. Apostoli, Episcopi, et Presbyteri successerint, Jes. lxvi. 21., etiam hi *κατ' ἐξοχὴν οἱ ἄγγελοι* vocabantur. Aliis, v. c. Eichhornio in Comm. in Apoc. V. i. p. 56. nomen ductum esse videtur e Synagoga Judaica, cujus antistes, seu is, cui prælegendi, orandi, et docendi munus demandatum erat, vocabatur Legatus, *ἄγγελος* Ecclesiæ. Vide Vitringam de Synagoga Vet. L. iii. P. ii. c. 3. Braun. Select. SS. T. ii. p. 191. et Schœttgenii Hor. Hebr. P. i. p. 1089." Schleusner. in Lex. Cf. C. A. Heumanni Disq. Exeg. *περὶ τῶν ἀγγέλων*, 1 Cor. xi. 10. commemoratorum, Isenac. 1709. et in Pœcil. T. iii. L. i. p. 123. " De illo Senecæ loco Ep. xx. ubi (si vera lectio est) se Epicuri *ἄγγελον* vocat, possum ego et aliquid dicere. Allusum videlicet puto ad Tragœdias et Comœdias veterum, in quibus fere plerumque *ἄγγελος* inter personas est; qua metaphora usus est Seneca, quasi diceret, At ego, qui non minus Epicuri sensa possum exponere, quam *ἄγγελος* aliquis in Tragœdia pro iis respondet, qui longe absunt etc. Sed an eo possit referri is locus Maximi Tyrii, quem indicas, id vero est quod nequeo decernere, qui librum amissum doleam. Dicam obiter aliquid de v. *ἄγγελος*, quanquam nil ad Senecam, quod ab H. Steph. in Thes. L. Gr. notatum non est, et vulgo pro minus vero haberetur, hanc vocem sc. ap. scriptores ethnicos in ea etiam significatione occurrere, qua ap. Christianos usurpatur. Primum enim afferre possim Plat. de Legg. iv. p. DC. 1 ed. Læmar. Ait ibi Plato: Levium, volatiliumque verborum gravissima imminet pœna; nam omnibus præposita est Nemesis, "Ἄγγελος Justitiæ s. *Δίκης*. Græca sunt: *Διότι κούφων καὶ πτηνῶν* (ex Homero) *λόγων βαρυτάτη ζημία. Πᾶσι γὰρ ἐπίσκοπος τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐτάχθη Δίκης Νέμεσις ἄγγελος.* Dein, si quis forte erit, qui dicat imitationem Homeri esse, ubi Irin Junonis *ἄγγελον* vocat, tum ego locum Aristidis proferam, in quo nil est de quo dubitetur. Legitur is in Orat. *εἰς Ἀθηνᾶν*: *Πίνδαρος δ' αὖ φησι δεξιὰν κατὰ χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτὴν καθεζομένην, τὰς ἐντολὰς τοῖς θεοῖς ἀποδέχεσθαι· ἀγγέλου μὲν γάρ ἐστι μείζων ἥδε, καὶ τῶν ἀγγέλων ἄλλοις ἄλλα ἐπιτάττει, πρώτη παρὰ τοῦ πατρὸς παραλαμβάνουσα,* 'Pindarus ait Minervam sedere ad dextram patris, mandata diis perferenda accipientem; est enim ipsa Angelis major, quippe quæ iis imperet, quæ a patre prius acceperit.' " Tanaq. Fabri Epist. i. 64. p. 214. ed. sec.]

'Αγγελικὸς, ἡ, ὸν, Angelicus, Ad angelum pertinens. Greg. Naz. *εἰς τὰ Γενέθλια* (Orat. xxxviii. p. 617.) *Ἀγγελικὰς καὶ οὐρανίους δυνάμεις, λαμπρότητας δευτέρας, λειτουργοὺς τῆς πρώτης λαμπρότητος.* [Cf. Suiceri Thes. p. 33. " 'Αγγελικὸς *βίος*, Vita Monastica. Quippe, ut est in Vita S. Nili junioris p. 127. *Μοναχός ἐστιν ἄγγελος, τὸ δὲ ἔργον αὐτοῦ ἐστιν ἔλεος, εἰρήνη, θυσία αἰνέσεως· ὥσπερ γὰρ οἱ ἄγγελοι τῷ μὲν Θεῷ ἀδιαλείπτως θυσίαν αἰνέσεως προφέρουσιν, ἐν ἀλλήλοις δὲ εἰρήνην ἀγαπητικῶς κέκτηνται, ἐλεοῦσι δὲ καὶ ἀντιλαμβάνονται τῶν ἀνθρώπων, ὡς μικροτέρων ἀδελφῶν, οὕτω δεῖ καὶ τὸν ἀληθῆ μοναχὸν ἔλεος μὲν ἐπιδείκνυσθαι πρὸς τοὺς ἐλαχιστοτέρους καὶ ξένους τῶν ἀδελφῶν, ἀγαπᾷν δὲ ἐν εἰρήνῃ τοὺς ἰσοτίμους, τοῖς δὲ προκόπτουσιν μὴ φθονεῖν κ. τ. λ.* Infra, *Ἀφ' οὗ γάρ τις μονάσῃ, οὐκέτι διαμένει εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐκ τῶν δύο ἕν, ἢ ἄγγελος, ἢ δαίμων φανήσεται.* Theodorus Studita in Epist. ad Gregorium filium, *Καὶ οὔπω λέγω ὅτι οἱ πάντες οἱ ἔξοχοι τῶν θεοφόρων πατέρων καὶ μοναχοὶ γεγόνασι, καὶ τὸν μοναχικὸν βίον εἰς ἀγγελικὸν ἐκθειάζουσι.* Hinc Monachorum *ἀγγελικὴ πολιτεία* appellatur ap. Isidor. Pelus. i. 92. (*Εἰ δὲ τρίβωνα καὶ ὑπήνην καὶ βάκτρον ἀρκεῖν ἡμῖν πρὸς *ἐξάνυσιν τῆς ἀγγελικῆς πολιτείας οἰόμεθα.*)" Ducang. Glossar.

Plura ap. ipsum vide l. c. et in Append. i. Idem in Append. ii. ex Andrea Cretensi in S. Patapium hunc affert locum, *Ὁ τῆς ἐρήμου πολίτης, καὶ τῆς οἰκουμένης *ἐπισκεκτήτης, ὁ ἐπίγειος ἄγγελος, καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος, ὁ γῆν ὡς οὐρανὸν οἰκήσας, καὶ οὐρανὸν ὡς γῆν μυστικῶς περιπολήσας τῷ πνεύματι κ. τ. λ.* *Ἀγγελικὴ ἐσθὴς*, Vestis Monachica. Symeon Thessalon. de Pœnitentia, *Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ μετανοίᾳ καὶ τὸ ἱερώτατον περιλαμβάνεται σχῆμα τῶν μοναχῶν, ὃ δὴ καὶ ἀγγελικόν ἐστι καὶ καλεῖται, ὡς τὴν ἐκείνων μιμούμενον καὶ ἐπαγγελόμενον ἀγνείαν, ἀκτησίαν, ὕμνους, προσευχάς, ὑπακοήν τε καὶ καθαρότητα.* *Ἀγγελικὸν ἔνδυμα*, ap. Gregor. in Vita S. Basilii jun. n. 30. *Τὸ τῶν μοναχῶν ἀγγελοπρεπὲς ἔνδυμα*, in Vita Bacchi junioris Mart. *σχῆμα τὸ ἀγγελικὸν*, aliisque in locis, quæ citavit Ducang. " *Ἀγγελικοὶ, sic veteres quidam appellati sunt Hæretici, quorum meminit Epiphan. Hær. lx. p. 219(=505.) solum autem refert nomen, dogma nullum indicat. Putat autem Angelicos appellatos esse, vel quod ab Angelis mundum creatum esse docuerint, vel quod Angelicam simulaverint vitam, vel a loco, Angelina, ultra Mesopotamiam sito. Ejus verba sunt:—*Ἀγγελικῶν αἵρεσιν ἀκηκόαμεν, καὶ τὸ ὄνομα μόνον ἐνηχήθημεν, οὐ πάνυ δὲ σαφῶς ἴσμεν τίς ἡ τοιαύτη αἵρεσις, διὰ τὸ τάχα πυτὲ καιρῷ αὐτὴν ἐνστᾶσαν, ὕστερον λῆξαι, καὶ καταλυθῆναι εἰς τέλος. Τὸ δὲ ὄνομα διὰ ποίαν αἰτίαν ἔσχεν, οὐκ ἴσμεν. Ἤτοι γὰρ παρὰ τὸ τινὰς ὑπὸ ἀγγέλων τὸν κόσμον γεγενῆσθαι φάσκειν· καὶ εἰ αὐτὴ τοῦτο φάσκουσα τῷ ὀνόματι τούτῳ κέκληται, οὐκ ἔχω λέγειν· ἤτοι διὰ τὸ ἐν τάξει ἀγγέλων ἑαυτοὺς σεμνύνειν, καὶ βίῳ ἐξοχωτάτῳ ἄγεσθαι, οὐδὲ τοῦτο διαβεβαιοῦμαι· ἢ καὶ ἀπὸ τόπου τινὸς εἰληφότες τοὔνομα, ἐπειδὰν χῶρος τίς ἐστιν *Ἰνγιλίνη ἐπέκεινα τῆς Μεσοποταμίας χώρας κείμενος.* Fatemur, nos ignorare, quis *Ἰνγιλίνη* sit locus. An potius legendum *Ἀγγελίνη? sed nec illud conveniens, quia Geographi de eo silent. Quid *Ἀγγελὴ sit, ex Hesych. (*Ἀγγελὴ· δῆμος τῆς Ἀττικῆς Πανδιονίδος φυλῆς*), Steph. Byz. et Meursio de Pop. Atticæ notum. At illa etiam appellatio non est hujus loci." Suicer. p. 29. apud quem plura de his Hæreticis legi possunt. De conjectura *Ἀγγελίνη* vir doctus non debebat dubitare, quamvis Geographi nullam loci sic dicti mentionem fecerint; sensus enim *Ἀγγελίνη* postulat, seu potius *Ἀγγελική*: nam *Ἀγγελικοὶ* nomen suum ex *Ἀγγελίνη* trahere non potuerunt. Gentile ab *Ἀγγελίνη* esset *Ἀγγελῖνος*, ut ab *Ἐλεφαντίνη formatur *Ἐλεφαντῖνος, teste Steph. Byz. Vide nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. cccxxvii. b. Cf. v. *Ἀγγελῖται*.]

[* " *Ἀγγελῖται*, Hæretici, qui dicunt alium quidem esse Patrem, alium Filium, aliumque Spiritum Sanctum etc. sic appellati e loco ita dicto Alexandriæ, ut ait Timotheus Presb. Vide Niceph. Callist. xviii. 49." Ducang.]

Ἀγγελική, ῆς, ἡ, Saltatio quædam, quæ inter pocula exercebatur. Hesych. *Ἀγγελίη· ὄρχησίς τις παροίνιος.* [" Angelica *πάροινος* Hesychio est *ἀγγελίη παροίνιος.*" Casaub. ad Athen. xiv. p. 629. e. ubi hæc leguntur verba: *Παρὰ δὲ Συρακουσίοις καὶ *χιτωνέας Ἀρτέμιδος ὄρχησίς τίς ἐστιν ἴδιος καὶ αὔλησις· ἣν δέ τις καὶ Ἰωνικὴ ὄρχησις παροίνιος· καὶ τὴν ἀγγελικὴν δὲ πάροινον ἠκρίβουν ὄρχησιν.* " Desunt præscripta verba in Epit. In edita vero scriptura nil mutat Cod. A. Pro *πάροινον* tamen malebam *παροίνιον*, ut ap. Hesych. utque ap. Nostrum proxime ante legebatur, *ὄρχησις παροίνιος*. Cur autem ap. Polluc. iv. 103. (*Τὸ δὲ Ἰωνικὸν Ἀρτέμιδι ὠρχοῦντο Σικελιῶται μάλιστα· τὸ δὲ ἀγγελικὸν ἐμιμεῖτο σχήματα ἀγγέλων*, ubi Cod. P. ap. Seber. * *ἀγγελτικῶν*), pro olim edito *τὸ παραγγελικὸν* (*ἀγγελικὸν*), præter librorum, quod sciam, auctoritatem, *τὸ παραγγελτικὸν* (*ἀγγελτικὸν*) correxerint Editores, haud satis causæ fuisse videtur. (*Ἀγγελτικὸν* Salmasio et Kuhnio placuisse miramur.) Causam nominis declaravit Pollux, ubi lepide interpres, Angelicum, Angelorum referebat formas, cum *nuntiorum* debuisset. (Meurs. in Orchestra, Opp. T. v. p. 195. c.:—'Nuntiatorium vero imitabatur figuras nuntiorum, et observa illic nominis originem, quod, qui saltaret, nuntii habitum exhiberet.') Quod

vero ἠρίβουν ait auctor, non liquet quinam sint qui ἠρίβουν, utrum Syracusani, an Ioues, an omnino veteres?" Schweigh. ad Athen. l. c. quem fugit, quod Meurs. l. c. Hesychio Ἀγγελικὴ pro edito Ἀγγελίη restituerit. "Eandem saltationem," inquit idem Meurs., "designat Leontius Scholasticus in Epigr. quod, scriptum in effigiem Xenophontis Smyrnæi, legitur Anthol. L. iv. tit. 25. Λύτὸν ὠρᾶν Ἰάβαχον ἐδάξαμεν, ἡνίκα λῃνοῖς (Ληναῖς conjecit Jacobs.) Ὁ πρέσβυς νεαρῆς ἦρχε * χοροιμανίης, Καὶ Κάδμου τὰ πάρηβα χορεύματα, καὶ τὸν ἀφ' ὕλης Ἄγγελον * εὐιακῶν ἰχνελάτην θιάσων, Καὶ τὴν εὐάζουσαν ἐν αἵματι παιδὸς Ἀγαίην Ἀνσπάδα· φεῦ θείης ἀνδρὸς * ὑποκρισίης." Jacobs. quem præteriit hic Meursii locus, Epigramma illud inter ἀδεσπ. ccccliii. edidit, nihil de ejus auctore monens.]

[* Ἀγγελικὴ, ῆς, ἡ, Angelica herba. Sic legitur in Lex. Hederic. 1767. nullo auctore citato.]

[* Ἀγγελικὸν μέτρον. "Angelicum metrum scribit Diomed. ii. p. 512. Putsch. inventum esse a Stesichoro, tanquam celeritate nuntiis aptum. Unam enim ultimam syllabam detraxit hexametro, et fecit tale, Optima Calliope miranda poematibus. Sunt hujus metri aliæ species, quas referunt Mar. Victor. L. ii. Art. Grammat. p. 2531. Putsch. et Plotius de Metris p. 2633." Forcellin. in Lex. "Stesichori versus hujus moduli extat Aristoph. Pac. 797. Τοιαδὲ χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων, cui similes videntur Antiphanis Athenæi xi. 471. c. Τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβου * σεμνοπότου σταγόνος Πλῆρες, ἀφρίζον, ἕκαστος δεξιτερᾷ δ' ἔλαβεν. Idem ibid. xiv. 642. a. Εἶτ' ἐπεισῆγεν χορείαν, ἡ τράπεζαν δευτέραν, Καὶ παρέθηκε γέμουσαν πέμμασι παντοδαποῖς. Cf. Hermann. de Metris Pindari ap. Heyn. T. iii. p. 222." Gaisford. ad Hephæst. p. 354.]

[* Ἀγγελικὴ ῥῆσις. "Videntur veteres has tragœdiarum partes (nuntiorum narrationes), ut peculiare quid habentes, a ceteris partibus distinxisse, si quidem e nomine conjecturam facere licet. Vocabantur enim ῥήσεις ἀγγελικαί: vide (Phrynich. Arab. ap.) Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 26. (Ἀγγελικὴ ῥῆσις· αἱ τῶν ἀγγέλων ἐν ταῖς τραγῳδίαις ῥήσεις.)" Hermann. Elem. Doctr. Metr. i. 10. p. 52. Cf. eund. ibid. ii. 14. p. 121.]

[* Αὐτοαγγελικὸς, ὴ, όν. Maximi Schol. in Dionys. Areop. p. 233. Τὴν δὲ ζωὴν οὐσιώδη τῆι ψυχῆι ἐλάττονά φησι τῶν ἀγγελικῶν οὐσιῶν, παρ' ὅσον αὐτὴν καὶ ἀγγελοειδῆ ζωὴν, οὐ μὴν ἀγγελικὴν ὀνομάζει, οὐχ ὡς αὐτοαγγελικὴν, ἀλλὰ παρεμφερῆ.]

[* Ἀγγελικῶς, More angelico, Procl. in Plat. Tim. p. 298. e Gul. Adams Mss. Zonar. p. 1786.]

Ἄγγελος, pro ἄγγελμα, s. ἀγγελία, Nuntium, ut Lat. Nuntius interdum idem est quod Nuntium. [Serv. ad Æn. vi. 456. 'Qui nuntiat, genere tantum dicitur masculino; quod autem nuntiatur, licet neutro dicatur ap. Catull., tamen invenitur etiam masculino.' Id. ad Æn. ii. 896. 'Nuntius est, qui nuntiat; nuntium, quod nuntiatur.' Varro de L. L. v. 9. Ubi noctu in templum censura auspicatur, atque de cœlo nuntium erit, al. leg. nuntiatum. Catull. Carm. lxii. 75. Geminas deorum ad aures nova nuntia referens. Plaut. Merc. v. 2. 66. Sedul. ii. 474. Adde Lucret. Liv. Tibull. Apulei. quorum loca afferunt critici magni nominis, neutrum genus constanter defendentes. Contra alii non minoris subsellii negant nisi masculine usurpari; locaque allata vel e Mss. vel e conjectura mutant, aut aliter interpretantur." Forcellin. Lex. Sed, cum adjective adhibeatur (ap. Tibull. iii. 4. 5. Divi vera monent venturæ nuntia sortis: Vera monent Thuscis exta probata viris, Lucret. vi. 75. simulacra feruntur In mentes hominum divinæ nuntia formæ, iv. 705. et 1027. Ovid. Heroid. xvi. 10. Habes animi nuntia verba mei): satis patet Nuntium pariter ac Nuntius recte dici, et in utroque utpote adjectivo subaudiendum esse substantivum aliquod.] Thucyd. vii. (8.) p. 236. Τὴν αὐτοῦ γνώμην μηδὲν ἐντῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθεῖσαν i. e. τῇ ἀγγελίᾳ, Schol.

Ἄγγελος, a Syracusanis dicta Diana, teste Hesych. [Vide nos supra p. 243. a. ubi locum e Theocr. Schol. de Hecate *Ἄγγελος dicta protulimus.]

[Il. M. 73. Οὐκέτ' ἔπειτ' οἰω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι Ἀψορρον ποτὶ ἄστυ, ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν, ubi Eustath. p. 893. 11. Τὸ δὲ * Οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἄψορρον, inquit, παροιμιῶδές ἐστιν, ὅτε πανωλεθρίας που γενομένης, οὐδ' ὁ μηνύσων τὰ σκυθρωπὰ ὑπολέλειπται· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, καὶ σκυθρωπῶν, καὶ * σκυθρωπότητος ἄγγελον τὸν τοιοῦτον φασίν· οἱ δ' αὐτοὶ ἐφ' ὁμοίοις δεωσῖς παροιμιάζονται καὶ τὸ, Μηδὲ πυρφόρον ὑπολείπεσθαι. Cf. in Schæferi Mss. supra cit. phrasin, Μηδὲ ἄγγελος ἐσώθη, Diodoro Sic. plus semel usurpatam.]

Composita ex Ἄγγελος, Nuntius:

Ἀνάγγελος, ον, ὁ, ἡ, Nuntio carens, Nuntium non habens. Ex ἄγγελος, et quidem s. nuntius, s. nuntium exponatur et α privativo, inserto ν, euphoniæ gratia. Ἀνάγγελος μάχη, Pugna nuntio carens, i. e. ex qua ne unus quidem evasit, nuntius cladis futurus. Suidas, [qui cum Zonara exp. μηδὲ ἄγγελον καταλειφθῆναι,] hæc ex poeta quopiam [Cneio Lentulo Gætulico Epigr. ii. notante Schæf. in Mss.] affert, Ἔνθα μάχην ἔτλημεν ἀνάγγελον, ἄλλος ἐπ' ἄλλον Πίπτοντες. Existimo autem ἀνάγγελον pugnam appellatam fuisse alludendo ad illa Homerica, (Il. M. 73.) Οὐκέτ' ἔπειτ' οἰω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι Ἀψορρον ποτὶ ἄστυ.

Εὐάγγελος, ου, ὁ, ἡ, Lætus vel faustus nuntius, Qui fausta nuntiat. Euripidi in Phœn. Gratus nuntius, inquit Camer. [v. 1232. Αἳ αἳ· τί μ' οὐκ ἔασας ἐξ εὐαγγέλων Φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μηνῦσαι κακά; Med. 970. Ἴθ' ὡς τάχιστα, μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν, Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς, et v. 1005. μῶν τιν' ἀγγέλων τύχην Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου; Æschyl. Agam. 20. Νῦν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων, Εὐαγγέλου φανέντος ὑρφναίου πυρός: 269. Σὺ δ' εἶτε κεδνὸν, εἴτε μὴ, πεπυσμένη, Εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς, Κλύουμ' ἂν εὖφρων· οὐδὲ σιγώσῃ φθόνος. ΚΛ. Εὐάγγελος μὲν, ὥσπερ ἡ παροιμία, Ἔως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα: 483. Πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου τὴν πόλιν Διήκει θοὰ βάξις: et 655. Σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον Ἥκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν, Πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω;] Ita vocatum Mercurium scribit Hesych. [Εὐάγγελος· ὁ Ἑρμῆς. Suid. * Εὐάγγελος· Κωμικός. Τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἀνακαλυπτόμενος, ὡς Ἀθηναῖος ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς, L. xiv. p. 644. sed ubi fabula hæc, notante Kustero, appellatur Ἀνακαλυπτομένη. Cyrilli Alexandr. Glossar. ap. Tittmann. in Prolegom. ad Zonar. p. civ. Εὐάγγελον· ἐλαφρὸν, εὔμαρῆ. Lege εὐάγκαλον, ut in Suida legitur. Vide nos infra ad Εὐάγκαλος. Ab εὐάγγελος autem descendit VERB.

* Εὐαγγελέω. Phrynichi Ecl. Nom. et Verb. Attic. p. 114. Οὕτω λέγουσιν, εὐαγγελίζομαι, ἢ εὐαγγελῶ· οὗ ὁ Πλάτων τὸ δεύτερον πρόσωπον λέγει εὐαγγελεῖς. "Nescio an sit illud, quod nunc disparatis vocibus legitur (ap. Plat.) de Rep. iv. 353. Bip. p. 432. Steph. (Εἰ δ' ἀγγέλλεις, ἢ δ' ὅς.) Photius: Εὐαγγελεῖν, ὑφ' ἓν λέγουσι καὶ * κακαγγέλλειν. Jam dudum rescripsimus εἰαγγελεῖν—* κακαγγελεῖν, quod utrumque omisit Schneider." C. A. Lobeck. in Comm. i. in Phrynich. p. 4. nondum edita. Vide Schæf. Append. ad Aristoph. Plut. p. 512. "Nemo," inquit Scaliger, "Hellenismi paulo peritior concedet εὐαγγέλλειν Græcum esse; nam τὸ εὖ καὶ τὰ στερητικὰ μόρια non componuntur cum verbis, sed cum nominibus. Barbara sunt Euripidis δυσθνήσκω, item * δυσπρωσίεσθαι Achillis Tatii."] "Δυσθνήσκω, Ægre "vel infeliciter morior, Mala vel ingloria morte de-"cedo, unde δυσθανὼν ap. Eurip." [Electr. 842. πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω Ἤπαιρεν, ἠλάλαξε δυσθνῄσκον φόνῳ, et auctor Rhesi v. 790. Θερμὸς δὲ κρουνὸς δεσπότου παρὰ σφαγαῖς Βάλλει με δυσθνήσκοντος αἵματος φόνῳ. Δυσπρωσίεσθαι autem Schneiderus prætermisit. Locum in Achille Tatio frustra quæsivimus. "Hac de re quum diutina observatione plura collegerim, alia ex aliis nexa, quo magis tirones demerear, ab ipsis doctrinæ velut incunabulis ordiar, proœmiique loco Sylburgii verba ponam, in Nott. ad Clenard. et Antesign. p. 548. hæc scribentis:—'Χαλκοκεκαυμένος legitur etiam in vulgaribus Lexicis, et quidem e

Galeno citatum, quam compositionem tueri videtur *Ιλυσπᾶσθαι, παμφαίνειν, χερνίπτειν*, et similia, præsertim quum ap. Lysiam quoque legatur (c. Andoc. p. 255.) *Ἐχερνίψατο ἐκ τῆς ἱερᾶς χέρνιβος*. Quia tamen raro sunt istiusmodi compositiones, e nominibus et verbis integris, vereor ne occasionem huic compositioni dederit compendium scripturæ non intellectum, nimirum *o* dextro humero consonantis impositum pro *os*. Atque hoc quidem vocabulum jam Steph. proscripsit. (Verba sunt hæc, "Χαλκοκεκαυμένος, Æs "combustum, V. L. e Galeno, perperam pro *χαλκὸς "κεκαυμένος*.") Illorum autem e numero si sustuleris *Ιλυσπᾶσθαι* et *παμφαίνειν*,[1] quæ composita non sunt, unum restat *χερνίπτεσθαι*, ex antiquitate retentum, ipsoque usu consecratum.[2] Sed sunt præterea alia quædam verba, ad idem exemplum facta, ex parte jam priscis Grammaticis animadversa.' 'Græca verba quando componuntur cum præpositione, eumdem accentum sine dubio servant, *καταγράφω, περιφέρω, ἀναγλύφω, ὑπομένω, διατρέχω, καταλαλῶ, προορῶ*. Cum vero eis alia pars orationis adjungitur, modo mutant priorem, modo tuentur accentum. Servant in his, *τίω*, **ἀτίω* *ὅσσω, κακόσσω*· unde *κακοσσόμενος*· *νίπτω, χερνίπτω*, unde est, *Χερνίψαντο δ' ἔπειτα· κιθαρίζω*, * *χοροκιθαρίζω*.' Macrob. de Differ. Gr. Lat. Verb. p. 706. Zeun. unde[3] *χοροκιθαρίζω* addatur Lexicis. Quanquam dicere haud vereor Grammaticos veteres, patrii sermonis incautissimos æstimatores, multa hujusmodi contra usum contraque rationem excudisse, quo e numero sunt *βάσκιθι, πανέστησαν*, atque illud ipsum, quod Macrob. affert, *κακοσσόμενος*.[4] *Ἀτίω* etiam Ælius Dionysius *Περὶ Ἀκλίτων Ῥημάτων* in Hort. Adon. commemorat, inter *ἄκλιτα* referens, quod ipsum indicio est, in *ἀδεσπότῳ*[5] versu, *Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρὸν*, quem etiam Etym. exhibet leviter immutatum, (*Πᾶς δ' ὄλβιον ἄνδρα τίει* A *κ. τ. λ.*) s. *Τιμή*, non posse *ἀτιεῖ* reponi. Sed hoc præterquam in illo proverbio, nunquam lectum, sed ad graviorem negationis oppositionem inventum esse, tanto certius mihi persuadeo, quo plura ejus generis collecta habeo exempla. Atque in hoc quidem satis insignita est nota veritatis; sed quid illud est, quod plus semel legimus ap. Grammaticos, *ἀφροντίζει*?[6] Suidas: *Ἀλογῆσαι· ἀφροντίσαι, παραλογίσασθαι, καὶ Ἀλογῆσαι, ἀμελῆσαι, οὐ φροντίσαι*. Hesych. *Ἀποκηδήσαντες· ἀφροντίσαντες*. Etym. p. 130. 30. *Ἀκηδήσαντα καὶ ἀφροντικότα*, ubi notandus est augmenti error recentioribus familiarissimus. In Hesychio *ἀφροντιστήσαντες* recte reposuit Bruno, idemque ceteris redhibendum est locis, quos librariorum negligentia corrupit, syllabas contrahentium; velut in Polyb. ix. 16. p. 125. pro **ἀφροντιστηρέον*, quod nunc, auctore Scaligero, legitur, codices ad unum omnes **ἀφροντιστέον* exhibent, atque in eodem Hesychio s. *ἀκήδεσεν* Sorberii codex *ἠφρόντισεν* retinet. *Ἀφροντιστεῖν* Plato Legg. xi. 131. T. ix. v. B Piers. ad Mœr. p. 85. Quam facile autem vitium semel susceptum radices agat et propagetur, ostendit barbarum illud **ἀκαθιστάναι*, quod ter quaterque in Excerptt. Apotelesm. Hephæstionis legitur, p. 7. *Ἀκαταστήσει κατὰ τὴν γυναῖκα*: p. 8. *Μετὰ τὸ ἀκατασταῆσαι τεύξεται τῶν καλῶν*: p. 9. *Ἀκαταστήσει ἐν τοῖς κατὰ γυναῖκα*: p. 17. *Ἀκαταστήσει πρὸς γυναῖκα καὶ* **βραδυγαμήσει*, unde *βραδυγαμεῖν* Lexicis inserendum, *ἀκαταστήσει* autem in **ἀκαταστατήσει* mutandum est, ab Hesychio s. *Βράσσων*, Etym. s. *Σκυτάλαινα*, aliisque sequioris ævi scriptoribus adhibitum. Adjectivum **ἀκάθιστος*, quod et ipsum a Lexicographis neglectum recentiores usurpant pro Vagus, Instabilis, utrum verbum e se generaverit *ἀκαθιστῶ*, dicere non habeo. Neque tamen dissimulandum est, ejusmodi vitia nonnunquam Græcos ipsos in fraudem pellexisse, maxime Lexicorum conditores;

[1] "*Λαμπρὸν παμφαίνοντα ὅσπερ ἀστέρα ἐν οὐρανῷ*, Themist. Or. ix. p. 128. c. ex Homero expressum est. Sed ut in illo ad deteriora ruentis seculi cursu poesis serpere, ita prosa eloquentia intumescere altius et inflari cœpit. Anna Comn. xii. 355. b. *Κομήτην ἐπὶ τεσσαράκοντα νυχθημέροις παμφαίνοντα*. Nicet. Ann. iii. 3. 55. d. *Δίκην* **ἀκτινώδους λίθου ἐπάμφαινε*. *Ἀκτινώδης* adde Lexicis. [Sed extat et ap. Nostrum atque in Schneideri Lex. *ἀκτινοειδής*, unde formatum est *ἀκτινώδης*.] Idem xv. 8. 507. *Ἐνώτια παμφαώοντα*, atque hanc vocaliorem formam recentiorum poesis maxime frequentavit, Arat. Phænom. 434. Quint. Cal. v. 117. Christodor. *Ἐκφρασ.* v. 100. p. 164. T. iii. Epigr. *ἀδεσπ.* clxxxix. 156." Lobeck.

[2] "Aristoph. Pac. 961. Dionys. Hal. vii. 72. 1495. T. iii. Reisk. Quæ de *χέρνιψ* et *χερνίπτεσθαι* ap. Suid. et Harpocr. leguntur, hausta sunt e Scholiis in Demosth. quorum particulam, hic ibi mutilatam, servavit Cod. Bavaricus p. 81. V. ii. Reisk. eoque exemplo intelligi volo, quantos usus hi commentarii ad Lexica Græca complenda afferant, quorum glossas rhetoricas plerasque ex hoc fonte manasse, facile, si ad hujus libri institutum pertineret, probarem." Lobeck.

[3] In eodem tractatu reperiri possunt hæ voces. P. 593. ed. L. Bat. 1628.:—"Est autem meditativa, quæ significant meditationem rei, cujus imminet et speratur effectus, ut Parturio, quod est, parere meditor; Esurio, esse meditor: et sunt semper tertiæ conjugationis productæ. Huic similis in Græcis quoque verbis invenitur species, *Θανατῶ, Δαιμονῶ*, * *Κιτητῶ, Οὐρητῶ*, * *Ἐρωτῶ*. His enim verbis tentamentum quoddam rei et meditatio, non ipse effectus exprimitur. His similia videntur, * *Πρηγίω, Ὀκνέω, Γαμησείω, Πολεμησείω, Βρωσείω*." P. 578.:—"*Ωμικῶς* in illis verbis, quæ in *ον* mittunt parataticon, et propter * *βραχυκαταληξίαν* tertiam a fine patiuntur accentum, tertiam numeri pluralis discretionis gratia *βαρυτονοῦσιν· Ἔτρεχον ἐγὼ*, * *προπαροξυτόνως, Ἔτρεχον ἐκεῖνοι, βαρυτόνως*." P. 579.:—"Et in his semper * *ἰσοσυλλαβεῖ* primæ secunda persona." P. 579.:—"Ideo autem prætermisimus disputare de duali numero, et de tempore aoristo, et de multiplici ratione temporum, quia his omnibus carent Latini, i. e. *περὶ δευτέρων, καὶ μέσων, ἢ παρακειμένων, ἢ* **ὑπερσυντελικῶν, ἢ μελλόντων*." P. 591.:—"*Παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, πεποιηκέναι*." Et p. 600.:—"In *παρακειμένῳ*, seu *ὑπερσυντελικῷ*." E quibus *βηγεῖσ* et *βραχυκαταληξία* in Schneideri Lex. frustra quæruntur. "Ce traité de grammaire ne nous est point parvenu tel que Macrobe l'avoit composé; car ce qui nous reste n'est qu'un abrégé fait par un certain Jean, qu'on suppose, d'après Pithou, être Jean Scot, dit Erigène, qui vivoit en 850, sous le règne de Charles-le-Chauve, et qui a traduit du Grec en Latin les ouvrages de Denys l'Aréopagite. Cependant il avoit existé auparavant, selon Trithème, un autre Jean Scot, qui vécut sous le règne de Charlemagne, environ l'an 800; et il exista depuis un Jean Duns Scot, qui vivoit en 1308, sous l'Empereur Albert." Annales Encyclopédiques rédigées par A. L. Millin, Année 1817. T. v. p. 53.

[4] "*Κακοσσόμενος* Hesychio est *δεινῶς ἐμβλεψάμενος*, Qui torvum intuetur et animo male affecto." H. St. Thes. Ind. "Refutat Porphyr. Quæst. Hom. xvi. et interpretatur, *ὡς ἐπὶ κακῷ χράμενον, τῇ θείᾳ φωνῇ λοιδορῶν*." Heins. "Cum Porphyr. l. c. (p. 105. ed. Barn.) facit Anonymus Schol. Gr. in Hom. Il. A. §. 100. e Ms. Ven. nuper editus ab Ant. Giovanni, quem cf. in Not. Desumta enim Glossa nostra ex Il. A. 105. ubi alii divisim *κάκ' ὀσσόμενος*, quod præstat, si ad Hesychii expositionem adtendamus, quamvis Jens. Luc. Hes. p. 126. scripserit: 'Ergo firmatur hæc istius loci lectio.' Schol. ibi, *Δεινὸν καὶ ὀργίλον ὑποβλεπόμενος*. Apollon. Lex. Homer. *Κάκ' ὀσσόμενος· κακῶς ὑποβλεψάμενος*. Vide Hesych. v. *Ὀσσόμενος*." Albert. "Il. A. 105. *Κακοσσόμενος· κακολογήσων*. Forte Grammaticus posuerat *κακολογήσας*, quanquam potuit et illud ponere, respiciens ad sequentia. In Scholiis editis legitur, *Κάκ' ὀσσόμενος· δεινὸν καὶ ὀργίλον ὑποβλεπόμενος*· hæc et omnia similia, quæ in Scholiis istis leguntur, in Codice, unde fuere derivata, versibus legebantur interjecta. Egregie se facturum credidit Barnes. si Scholio antefigeret dictionem *Κακοσσόμενος*. Sed duplex fuit in Homero lectio: ad illam vulgo receptam, *Κάκ' ὀσσόμενος*, spectant interpretationes editi Scholiastæ, Hesychii, Apollonii Lex. Hom. et Etymologi. Ad compositum, *Κακοσσόμενος*, quod et in suis exemplaribus Eustath. et in Ms. Codice invenerat Barnes., pertinet *κακολογήσας*, et hanc lectionem probat, altera non unam ob rationem rejecta, Porphyr. Quæst. Hom. xvii. p. cv. (*Οὐ, κακῶς ὑποβλεψάμενος*——, *ἀλλὰ—ἐστὶν ὅσα ἡ θεία φήμη·—μετὰ δέ σφισιν ὅσσα δεδῄει, Ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος, Il. B. 93. Ἀπὸ τῆς ὄσσης πεποίηται τὸ Κακοσσόμενος, ἤτοι ὡς* **κακόμαντιν αὐτὸν ὀνειδίζων.——Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἰκάνω, Il. Ω. 172., τουτέστιν, οὐ κακὸν κληδονιζομένη.*)" Valck. Diss. de Schol. in Hom. ined. p. 108. Quæ autem ap. Porphyr. leguntur, sine Porphyrii nomine occurrunt ap. Villoisoni Schol. Ven. notante G. H. Noehden Comm. de Porphyrii Schol. in Hom. p. 28. atque ex hoc ipso fonte manarunt Scholia ab Ant. Giovanni edita, quod Villoisonum ad Apollonii Lex. Homer. fugisse miramur. "Heyn. Hom. iv. 47. et Wassenb. ad Homer. p. 161. sq." Schaf. in Mss.

[5] Imo versus est Theognidis, teste Stob. xcvii. p. 393. Grot. xcv. 519. Gesn. In Theognidis Edd. quas curaverunt Gaisf. et Bekk. legitur v. 621. Utrumque præteriit Etymologi locus, in quo corrupte reperitur, *Πᾶς δ' ὄλβιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν*. "Metrum postulat, *Πᾶς δέ τις ὄλβιον ἄνδρα τίει*. In vulg. ed. Theognidis v. 621. est, *Πᾶς τοι πλούσιον ἄνδρα τίει*." Sylburg. De lectione *τοι* nihil monent Gaisf. Bekk. et Schæf., qui *τις* dederunt. Forte Sylburg. *τις* scripsit, quod ex typothetæ errore in *τοι* abiit. Quod autem ad v. *Ἀτίω* attinet, idem Schæf. in Mss. consuli jubet Brunckii Apollon. R. 177. notas ad Herod. 610. et Cattier p. 22.

[6] "*Ἀφροντίζω*, Negligo, Non curo, ut quidem tradunt VV. LL." H. St. Thes. Ind.

quorsum refero illud Hesych. Δυσαρεσκόμενοι· μὴ ἀρέσκοντες, Δυσαρεσκομένην· ἀπαρεσκομένην, quod haud dubie alicubi pro Δυσαρεστούμενοι scriptum invenit:[1] illud una cum εὐάρεσκος,[2] quod nuper admodum e Xenoph. Memor. iii. 5. 136. Schneider. sustulit, et δυσάρεσκος, quod uno Diphili exemplo firmatum, Porson. Advers. p. 313. suspectavit, e Lexicis nostris postbac exulabunt; itemque * ἀνθρωπαρεσκῆσαι[3] Ignat. Epist. xii. p. 262. Paris. quod Struvius meus suggessit, a Lexicographis omissum, et * δυσαρέσκησις emendanda sunt. Ap. Hesych. quod prope sequitur, Δυσαρεῖ (sic)· δυσφροντίστω, mutandum videtur in Δυσωρεῖ· * δυσφροντιστεῖ. Sed illorum similia multa in Glossariis nostris etiam nunc circumferuntur verborum portenta, quorum potiora breviter recenseamus. * Ἀξιοπιστεύομαι, e Suida citatum, sed ap. Schol. Aristoph. Nub. 873. unde translatus est locus, pro ἀξιοπιστεύονται ante Hermann. legebatur, Ἀξιόπιστόν τι ἀεὶ οἱ διδάσκαλοι λέγοντες, unde leviter inclinatis literis ἀξιοπιστότεροι emergit, quod non usus modo, sed ratio quoque flagitat. Hesych. Βρενθύεσθαι· θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι. Leg. ἀναξιοπαθεῖσθαι. Neque etiam hoc concesserim, ap. eund. Βρενθύεται· ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται, σεμνύνεται, recte Hemsterh. emendasse ἀξιοπιστεύει. Multo præstat, ἀναξιοπαθεῖ. Ἀναξιοπαθεῖν[4] Plut. Parall. xvi. T. viii. p. 421. Hutt. Strabo viii. 170. T. iii. Tschuck. et recentissimi quique. Veteres Attici βαρέως φέρειν, δεινὰ πάσχειν, δεινοπαθεῖν: recentiores δυσπαθεῖν, * ἰσχυροπαθεῖν (Schol. Aruti Phænom. 71.) ὑβριοπαθεῖν dixerunt. Phot. Παθαίνεσθαι· οὐ δεινοπαθεῖν. Sed est δεινοπαθεῖν καὶ σχετλιάζειν ap. Demosth. c. Bœot. Ὑπ. Προικ. 1023. Maxim. Tyr. x. 170. Reisk. idque sine nota præternisit J. Poll. vi. 201. qui τὸ δεινοπάθεια respuit ut εὐτελές: contra παθαίνεσθαι Liban. Φιλοπ. T. iv. p. 799. Reisk. Sopater Διαιρεσ. Ζητημ. 405. Πρὸς μηδὲν τῶν ἐν ὕλῃ παθαίνεσθαι Synes. Dion. p. 50. d. apud antiquos non reperio. Ne quis autem medium verbum ἀναξιοπαθεῖσθαι præter usum me confinxisse putet, præsto est εὐπαθεῖσθαι ap. Suid. et Photii Τρύχεται· κακοπαθεῖται. Lexicis infer * δευτεροπάθεια, * δευτεροπαθεῖν, * ἰδιοπαθεῖν, * ὑστεροπαθεῖν, quæ Galen. confertim posuit de Locc. Affect. L. i. 3. 388. c. T. vii. Ἀδύναμαι. Hesych. Ἀμενηνός· ἀδυνάμενος, ubi, quum alii ἀδύναμος, alii ἀδύνατος correxissent, Albert. neutrum se improbare professus est, posse tamen ἀδυνάμενος ex Hippocr. defendi. Verum is non ap. Hippocr. credo, sed ap. Steph. vocem legerat, qui T. iv. p. 277. ἀδύνανται λύεσθαι in L. de Vict. Acut. legi memorat, nescio qua fide.[5] Nam neque in hoc libro, nisi plane cæcutio, neque in reliquis, ut a Lindenio et Charterio editi sunt, hoc legitur, neque dubito, si quid ejusmodi in prioribus edd. reperiatur, quin id protinus corrigendum sit. Οὐ δύνανται, μὴ δυνάμενοι quum frequentissime Hippocr. dixerit, quid causæ habemus, cur prodigiosum illud ἀδύνανται probemus? Δύο ἐπιῤῥημάτων ἰσοδυναμένων Hort. Adon. p. 29. b. s. δυσαμμ. et ejusmodi alia unde orta sint, in oculos incurrit. De Hippocr. quoniam mentionem injecimus, non alienum fuerit monere et illud: pro γαλακτοποτέω, quod editum est etiam a Charterio de Int. Aff. p. 675. a. T. vii. recte Linden. c. 51. p. 261. T. ii. et Mack. c. 50. p. 383. T. ii. e Cod. γαλακτοποτεέτω emendasse, eosdemque pro θερμολούσθω de Morb. ii. 5. 555. b. T. vii. Linden. quidem θερμολουτεέτω c. 70. p. 93. de qua forma alibi dicemus separatim, hunc autem c. 29. 245. θερμῷ λούσθω edidisse. * Συνευπάσχω non ita pridem Lexicographi nostri susceperunt, ductum, ut arbitror, e Demosth. Or. de Reb. in Cherson. p. 105. 23. T. ii. Μὴ συνευτεπονθότων τῶν πολλῶν Ὀλυνθίων—μὴ συνευπεπονθότος τοῦ πλήθους, sic repetitum in Or. Philipp. iv. 149. 7. ut Reisk. e compluribus Codd. edidit pro μηδὲν εὐπεπονθότος. Id quomodo corrigendum putem, e sequentibus intelligetur: Μὴ σὺν κακῶς αὐτοὺς ποιεῖν, ἀλλὰ συνελευθεροῦν, Thucyd. iii. 13. 428. Ὅτι ἐξ αὐτῶν τὰ ἀντ' εὖ πείσεσθαι προδοκᾶν ἐστι, Aristid. Κατὰ τῶν Ἐξαρχ. p. 404. T. ii. male Normann. copulatis vocibus ἀντευπ. Plato Gorg. p. 159. T. iv. Εὖ ποιήσας ταύτην τὴν εὐεργεσίαν ἀντ' εὖ πείσεται. Sed hoc vix debellato monstro, ecce aliud instat, e latebris et tenebris mediæ Græcitatis emersum, * ἐνευπάσχειν, quod Schneider. citat e Nicet. Ann. xxi. 6. Sed id neque h. l. scriptum invenitur, neque, ut mea memoria est, usquam alibi, neque suspicio abest eum, a quo Schneider. hoc sumsit testimonium, * ἐνευπαθεῖν, quod legitur L. ii. 6. sive L. i. Manuel. Comn. c. 6. p. 46. a. Paris. ad ἐνευπάσχω retulisse, operas autem in numero scribendo aberrasse. Τοῖς κατὰ κοσμὸν ἐνευπαθεῖ τερπνοῖς, Id. L. v. 6. 94. d. quod neglectum reliquerunt Lexica. * Εὐπορίζειν. Lucian. de Conscr. Hist. liii. Εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι, ubi ut εὐπορήσει, quod Cod. Marc. et Flor. habet præ Schæferi emendatione ἐκπορίσει amplectar, his moveor ratiunculis. Εὐπορεῖν nunc Habere, nunc Suppeditare significat; prius illud rarenter cum quarto casu, (Εὐπορέει τὴν τροφὴν ἐκ τῆς ἐγγιστα δεξαμένης, Hippocr. de Corde c. viii. 292. Lind. T. iv. p. 271. b. Charter.: Λόγους δὲ, δι' οὓς ἂν ἄμεινον ζῶσιν, οὐ σφόδρα εὐπορεῖν μοι δοκεῖτε, Themist. Or. xxii. 265. b.) ut plurimum cum secundo conjungitur, pariter ut medium εὐπορεῖσθαι, quod nonnunquam dativum adsciscit, (Strab. viii. 220. T. iii. Εὐπορουμένη ὕδασι.) Altera significatione Plato Legg. xi. 133. Ταῦτά γε πάντα δύναται πᾶσιν ἐπικουρίαν ταῖς χρείαις ἐξευπορεῖν, Dem. Sup. Phorm. 962. Χρήματ' ὑμῖν προσευπορηκὼς, Æschin. c. Timarch. p. 121. Ὅθεν δὲ ταῦτ' εὐπόρησε, cf. Demosth. c. Apatur. 894. 14. De Reb. in Cherson. 94. c. Bœot. p. 1019. c. Necer. 1369. 10. Lycurg. c. Leocrat. p. 233. T. iv. Magna itaque suspicio est, ne ii, qui primi exemplaria Græca transcripserunt, antiqui sermonis inscitia, ubi activam significationem requiri intelligerent, εὐπορίζειν intulerint: ut Dion. Hal. de Ant. Rhetor. iv. 229. T. v. Τοῦτο δ' εὐπορίσεις τῷ λόγῳ, ubi Schæfero ἐκπορίσεις scribendum videtur. Ap. Lesbon. Λογ. Πολιτ. p. 7. T. viii. * Ἐξευπορίζοντες ὅπως αὐτοὺς ὡς ἐλάχιστα λυπήσομεν, legendum est ἐκπορίζοντες. Philostr. Epp. xxi. p. 922. Οὐκ ἂν ποτε εὐπορίσαι σκωμμάτων ὁ ἁλιτήριος, corrige εὐπορῆσαι. Galen. de Sect. c. 1. p. 280. T. ii. Ὅθεν εὐπορίσαντο τὴν ἐπιστήμην. Idem de Administr. Anatom. L. ii. 2. 48. b. T. iv. Εὐπορίαν τῆς ἀπολογίας εὐπορίζεσθαι. In Xenoph. Anab. V. 8. 25. Schneider. e Cod. Par. edidit, * Ἡ ἀσθενοῦντι ἢ ἀποροῦντι συνεξεπόρισα, ut Porson. præscripserat; Weisk. et priores * συνεξεπόρισα, cui parum aberat quin locum daret Schneider. Pro συνεξεπόρισα autem, quod quidem eminentissimis auctoribus video placuisse, mihi præplacet vulgatum * συνεξευπόρησα,[6] ut ap. Dinarch. c. Demosth. p. 46. T. iv. Διαλεγόμενος ἠνυχηκότι καὶ συνευπορῶν ἀπεστερημένῳ. Quam proclives autem omni tempore ad ejusmodi errores fuerint critici, exemplo est * συνευ-

[1] Forte hoc verbum legerat in Philone Judæo, e quo id affert G. Wakef. in Mss. loco non indicato.

[2] "Εὐαρίσκων, Placide. Hinc Ἀν. iii. 5. 5. Δοκεῖ μοι—ἔρχοντι εὐαρεσκοτέρων διακεῖσθαι ἡ πόλις, Operam dare ut magis placeat, np. obedientia. Margg. * εὐαρεστοτέρως." Lex. Xenoph. Vulgatum nonnihil tueri videtur, quod in Anti-Atticista ap. Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 95. legatur, Εὐαρέστως· καὶ τοῦτο διώκουσιν. Ad Xenoph. enim locum respici nulli dubitamus. Labbæi Glossæ: * Εὐαρίσκησις. Placor, oris, O. Εὐαρέστησις· Arbitrium, P. Εὐάρεστος. Placidus. Εὐαρέστως· Complacuo.

[3] Imo recte se habet verb. ἀνθρωπαρεσκῆσαι, quod, pariter atque ἀνθρωπαρεσκεία, de quo vide Suid. Phavor. et Suicer. a D. Scotto in Append. ad Thes. Gr. L. citatos, formatum est ab ἀνθρωπάρεσκος.

[4] Idem Plut. in Catone Minore lix. T. iv. p. 473. Reisk. Αὐτῆς τε τῆς Ῥώμης οὕτω δι' ἀήθειαν παντάπασι δεδεγμένης τὸν χαλινὸν, ἀλλ' ἀναξιοπαθούσης, καὶ συνεξανισταμένης πρὸς πᾶσαν μεταβολήν. Pseudo-Plut. de Fluv. T. x. p. 739. et 779. 3. "Dionys. Halic. T. ii. p. 661." Schæf. in Mss. "Demarati Arendic. ii. ap. Stob. p. 228. 35. Clem. Alex. Pædag. p. 70=189. 40. Josephi Antiqq. xv. 3. 2." G. Wakef. in Mss. * Ἀναξιοπάθεια, ἡ, notante eodem viro docto, legitur in Josephi Antiqq. xv. 2. 7.

[5] Albert. forte ad Ind. Thes. respexit; ibi enim Noster sic loquitur:—"Ἀδύναμαι, i. q. ἀδύνατῶ, Non possum. Hippocr. de Victu in Morb. Acut. ἀδύνατα λύεσθαι, Solvi nequeunt."

[6] "Polyb. Fragm. lvi. c. 42. p. 560. Συνεξεπεσώσατο ταῖς ἐκ τῆς Λακεδαιμονίας ἐπαρκείαις καὶ χορηγίαις, leg. συνεξευπορ." Lobeck.

πορίσαντες Demosth. c. Pantænet. 980. in margine Lutet. adscriptum, ut videtur, a Lambino; εὐπορίσωσι, quod ap. Dion. Halic. Antiqq. viii. 68. p. 1673. Portus reponebat pro εὐπορήσωσι, et complura alia. Addam et illud: ap. Zosimum L. i. 59. p. 90. Reitem. Ἐκ τούτου τε χορηγία τοῖς πολιορκουμένοις εὐπορεῖ, dubium mihi esse, an scribendum sit εὐπορεῖτο. Galen. de Comp. Medic. s. Locc. viii. 1. 560. Κηρὸς εἰ μὴ ποντικὸς εὐπορoῖτό σοι. * Δυσελπίζειν tribus Polybii locis occurrit, ubi Scaligero δυσελπιστεῖν emendanti temere obloquitur Schweigh. Εὐελπίζειν e Charit. v. 1. p. 106. Lips. sustulit Dorvill. * Εὐελπιστεῖν e Nicet. Ann. xxi. 11. 415. addendum Lexicis. In Hesych. Ἀελίσποντες· οὐκ ἐλπίζοντες, magno consensu reponunt, * ἀελπίζοντες. Soping. ἀελπέοντες, quod infra legitur.[1] Suid. (et Zonar. p. 53.) Ἀελπέων· οὐκ ἐλπίζων. Ἀελπτέοντες· * ἀνελπιστοῦντες, Ἡρόδοτος· Ἀελπτέοντες τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέσθαι. 'In Hesychio fluctuant incerti, ἀελπτέοντες scribi debeat, an ἀέλποντες, pro ἀελπέοντες et ἀελίσποντες. In his judices desidero, qui Linguam Græcam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Græcum esse ἀέλπειν (aut ἀελπεῖν): fatebuntur ἀελπτεῦντες scribendum ap. Hom. Il. H. 310. quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab ἔλπω formatur ἀέλπω, sed ab ἄελπτος formatum fuit ἀελπτεῖν: sicut ab * ἄβλεπτος, ἀβλεπτεῖν, ab ἄσεπτος, * ἀσεπτεῖν: hoc, omissum Lexicographis, habet Soph. Antig. 1350. Ἀβλεπτῶ restituendum est Etymologo in Λεύσσω pro * ἀποβλεπτῶ.[2] * Λοξοβλεπτοῦντες (pro vulg. * λοξοβλεποῦντες) Thomæ M. in Διάστροφοι restitui debuerat e Mss.' Valck. ad Herod. vii. p. 583. * Λοξοβλεποῖσα Theocr. xx. 13. Reisk. et Brunck. conjecerunt; ἀβλεπτέω Hippocr. de Decent. Hab. v. 255. b. T. ii. Euseb. H. E. x. 8. 489. Ap. Hesych. Ἀβλεπτῇ ἀβλεπτοῦντα, scribendum est haud dubie Ἀβλεπῆ, si tamen id quoque in usu fuit.[3] Ceterum Grammaticorum testimoniis de v. ἀελπεῖν fidem abrogare mihi religio est,[4] Græcos quum videam in formando sermone sæpe tenui quadam similitudinis umbra ductos esse, e quo factum est, ut idem vocabulum non eodem omnes modo inflecterent. Notum est, quantopere Codd. fluctuent inter καιροφυλακτεῖν et καιροφυλακεῖν. Hoc Albert. ad Hesych. s. Καιροφυλακῆσαι unice probat, illud Reiskio ad Demosth. Or. in Aristocr. p. 678. 17. analogiæ magis convenire videtur; mihi propter multorum auctoritatem utrumque. Ἀφυλακτεῖν Aristot. H. A. viii. 1. p. 318. Schneid. Appian. Bell. Pun. xi. 21. 352. Ὑπὸ τῶν περὶ Ἀντίπατρον καιροφυλακτούμενα, Joseph. Antiqq. xvi. 3. 792. Cod. Busb. καιροφυλακτούμενα. Καιροφυλακεῖν Philo de Nomm. Mutat. 1073. d. de Præm. et Pœn. 923. d. Sopater Διαιρ. Ζητημ. p. 314. et 332. Schol. Thucyd. v. 54. * Καιροσκοπεῖν, cujus mentionem Stephanus, Schneiderus auctorem omisit, usurpavit Eustath. ad Il. A. p. 30. Lexicis adde * εἰρηνοφυλακεῖν, Philo de Decal. p. 769. * θαλασσοφυλακεῖν, Nicet. Ann. iii. 7. 64. b. * ἡμεροφυλακεῖν ap. Suid. et Phot. s. Ἡμερωρεῖν,[5] (quam glossam e Rhetorico, ut videtur, Lexico transcriptam retulit Eustath. p. 1335. 19.) * ναυφυλακεῖν, Eustath. 1562. 36. * νεοφυλακτεῖν ap. Hesych. ubi Albert. malit νεοφυλακεῖν, de qua scriptura dicam

[1] "Ἀελίσποντες ap. Hesych. οὐκ ἐλπίζοντες, Non sperantes, pro quo infra ἀελπέοντες ex eodem." H. St. Thes. Ind.

[2] Locus est hic: Λεύσσω· τὸ βλέπω. Ἔστι ῥῆμα βλέπτω· ὅθεν καὶ ἀποβλεπτῶ· ὅπερ Αἰολικῶς γίνεται βλέσσω, ὡς ὄπτω, ὄσσω, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ β, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, γίνεται λεύσσω. Quem ante Valck. eodem modo correxerat Sylburg. cujus hæc sunt verba:—"Ἀποβλεπτῶ mendi suspicione haud vacat; melius ἀβλεπτῶ, ea forma qua ἀελπτῶ supra 20. 22. Ἀβλεπτοῦντες sane cum verbali ἀβλέπτημα legitur ap. Suid."

[3] In usu id fuisse, patet ex cod. Hesych. Ἀβλεπές· φαῦλον, ubi vide Albertii not.

[4] "Ἀελπέοντες Hesych. affert pro μὴ ἐλπίζοντες, Non sperantes, pro quo ap. Suid. ἀελπτέοντες: ap. eund. tamen Suid. itidem, "Ἀελπέων· οὐκ ἐλπίζων, Non sperans. Ἀελπτέον, Diffidendum. V. L. Potius tamen significaret, Non sperandum, Desperandum." H. St. Thes. Ind. "Ἀελπτέω, idem cum ἀελπέω et ἀέλπω, Non spero, Despero, teste Suida, ἀελπτέοντες exponente ἀνελπιστοῦντες, afferenteque ex Herodoto (l. c.) Ἀελπτέοντες τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέσθαι. Itidem ap. Etym. (p. 20. 22. Ἀελπτέοντες· ἀνελπιστοῦντες, οὐκ ἐλπίζοντες, ἀπὸ τοῦ ἔλπω, ἀέλπτω, καί, Ἄελπτον· ἀπροσδόκητον ἐχθρόν.)" Idem ibid. Post ἀπροσδόκητον comma poni debet, ut ponitur in Ed. Ald. Hesych. Ἄελπτον· ἀνέλπιστον, ἀπροσδόκητον, δεινόν, αἰφνίδιον. "Melius ἀελπτῶ circumflexum, ut v. præcedente (ἀελπτέοντες), et infra 236. 19. (Τὰ εἰς πτω λήγοντα ῥήματα βαρύνεται, βλάπτω, βάπτω, ὄπτω· τὸ δὲ ὀπτῶ, ἐκ τοῦ ὄπτω βαρυνόμενον ἐνήλλαξε· χωρὶς εἰ μὴ προκατάρχει ὄνομα· διὰ τὸ ἀελπτῶ, καὶ * ἀπεπτῶ, ἔστι δὲ ἄελπτος καὶ ἄπεπτος), 464. 1. (Πᾶν ῥῆμα εἰς πτω λῆγον βαρύνεται, εἰ μὴ προκατάρχοι ὄνομα, ἢ διαστολὴ γένοιτο σημαινομένου, σκάπτω, θάπτω· τὸ γὰρ ῥεπτῶ, Ἀττικὸν ἢ ποιητικόν· νίπτω, τύπτω· τὸ δὲ τυπτήσω, ὡς ἀπὸ περισπωμένου πρόσκειται, εἰ μὴ προκατάρχοι ὄνομα, διὰ τὸ * ἄβλεπτος ἀβλεπτῶ, ἄπεπτος ἀπεπτῶ, ἀλείπτης, φιλαλειπτῶ· ἢ διαστολὴ γένοιτο σημαινομένου, διὰ τὸ ὀπτῶ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὄπτω.)" Sylburg. Paulo audacius loqui debebat vir doctus; non enim solum *melius* ἀελπτῶ circumflexum legeretur, sed Etymologi mente sic postulante legendum est. Nam Lexicographus ille nunquam tradidisset ἀελπτέοντες formatum esse ἀπὸ τοῦ ἔλπω, ἀέλπτω, quod falsum esset, cum ἀελπτέοντες certo certius sit ab ἀελπτέω. Hæc duo Etymologi loca Valckenarii sententiam, a Lobeckio supra citatam, mire confirmant. Ceterum glossæ ejusdem Etymologi, Hesychii, Suidæ, et Zonaræ in v. Ἀελπέων, Ἀελπέοντες, Ἀελπτέοντες, respiciunt proculdubio vel ad Herod. vii. 168., vel ad Hom. Il. H. 310. At in Herod. Codices ἀελπτέοντες cum Suida et Etym. constanter exhibent. "Eustath. simpliciter dicit, repetens verba poëtæ, Καί ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπέοντες ἢ ἀέλποντες σόον εἶναι. Sed, quanquam etiam ap. Hesych. est ἀελπέοντες, quod ex h. l. ductum videri possit, et ἀελπέων ap. Suid. [et Zonaram]: tamen veram lectionem et ap. Hesych. ἀελπτέοντες esse puto cum Heinsio, Jensio, Alberto, et Homeri quoque hanc veram lectionem credo, quam Ms. Lips. habet in textu et in Scholiis. Ea est vox Ionica, Herodoto etiam usurpata. Ἀελπέω vix credo ferre analogiam." Ernest. ad Homeri loc. Præter Ms. Lips. ἀελπτέοντες habet Villoisoni Ed. ad fidem Codicis Veneti recensita, atque in ejusdem Scholiis legitur: Ἀελπτέοντες· οὐκ ἐλπίζοντες, ἀλλ' ἀπεγνωκότες. Sed, etsi nos ἀελπτέοντες s. ἀελπτεῦντες cum Valck. Gr. linguæ ratione sic flagitante et Mss. Lips. et Ven. faventibus, Homero restitui vellemus, iidem tamen Hesychii ἀελπέοντες in ἀελπτέοντες cum suis interpretibus et Ernestio mutari nollemus, quippe qui in Suida et Zonara, Ἀελπέων· οὐκ ἐλπίζων, in Eustath. autem legerimus, Ἀελπέοντες ἢ ἀέλποντες. Ἀελπέω pro ἀελπτέω, sic contra analogiam verbum hocce Grammatici veteres scripsisse videntur. Toup. Emendd. in Suid. T. iii. p. 509. Herodoti locum ab Hesychio respici putat, atque adeo recte ἀελπτέοντες, quæ est, ut supra monuimus, Herod. Codd. constans scriptura, quamque agnoscunt Suidas et Etym., emendavit. Sed Hesych. Homeri versum in animo habuisse, nobis satis probabile videtur ex ipsius verbis, Ἀελπέοντες· μὴ ἐλπίζοντες, Ἀελίσποντες· οὐκ ἐλπίζοντες, quæ plane respondent verbis Pseudo-Didymi, Ἀέλποντες· * ἀελπίζοντες, et Scholiastæ Veneti, Ἀελπτέοντες· οὐκ ἐλπίζοντες, ἀλλ' ἀπεγνωκότες, cum Etymologi glossam ad Herodoti locum pertinere, Ἀελπτέοντες· ἀνελπιστοῦντες, οὐκ ἐλπίζοντες, pateat e Suida, Ἀελπτέοντες· ἀνελπιστοῦντες, Ἡρόδοτος. Ut ἀελπέω corrupte legitur pro legitima forma ἀελπτέω, sic ἀελπὴς male ponitur pro * ἀελπτής, * ἀελπία et * ἀνελπία pro * ἀελπτία. Hesych. Ἀελπές· ἀνέλπιστον. Ἀελπάρεα· δεινά. "An pro ἀελπέα, ab ἀελπές, quod idem ac ἄελπτον: ἄελπτον autem ab ipso Hesych. exponitur δεινόν, unde non mirum et ἀελπέα eidem esse δεινά." Kuster. Pro ἀελπὲς repone ἀελπέα: respicitur enim ad Odyss. E. 408. Ὤ μοι ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι, ubi Pseudo-Didymi Scholia, Ἀελπέα· ἀνέλπιστον. Veram lectionem ἀελπτέα nobis servavit Apollonii Lex. Homer. Ἄελπτον· ἀνέλπιστον, καί, Ἀελπτέα· τὸν ἀνέλπιστον. "Nec Homerica est forma ἄελπτον, nec admodum difficilis: dedit forte Apollon. Ἀέλποντες· ἀελπίζοντες, ex Il. H. 310. ubi cf. Schol." Villois. Saltem scribendum esset, Ἀελπτέοντες propter sequens Ἀελπτέα. Sed hoc longius a vulgata lectione recedit; quæ satis recte se habet. Apollonii mens est hæc, ab Ἄελπτος ὁ ἀνέλπιστος formari Homericum Ἀελπτὴς ὁ ἀνέλπιστος. At quanquam in Iliade et Odyss. ἄελπτος non legatur, extat tamen Hymn. in Apoll. 91. Λητὼ δ' ἐννῆμάρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀέλπτοις Ὠδίνεσσι πέπαρτο. At cum Apollonius nusquam alibi Hymnos Homericos suas in partes vocasse videatur, nec hic ad Hymn. in Apoll. 91. respexisse crediderimus. Quod autem ad vocem ἀελπτία attinet, legitur ea in Archilochi Fragm. xiii. p. 293. Gaisf. xxxv. p. 117. Liebel. Κιχάνει δ' ἐξ ἀελπτίης φόβος. "Ἐξ ἀελπτίης hinc ap. Hesych. corrigendum esse pro ἐξ ἀελπτόης, vix dubitare licet. ['Et sic Toup. Emendd. iii. p. 386. et p. 509.' Gaisford. Adde G. Wakef. ad Hesychii marg.] Vide Wessel. ad Herod. p. 56. 42." Jacobs. Sed in glossa constituenda Toupio et Jacobsio præivit Pierson. Verisim. p. 254.:—"Hinc emendandus est Hesych. Ἐξ ἀελπτόης· ἐξ ἀνελπίστου. Virorum eruditorum conjecturæ sponte dilabuntur, simul atque ex hoc loco apparet unica tantum litera mutata legi debere, Ἐξ ἀελπτίης· ἐξ ἀνελπίστου. Adhibuit idem vocabulum Pindar. Pyth. xii. 54. (Ἀλλ' ἔσται χρόνος Οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν Ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.)" Jam vero in Archilochi Fragm. pro ἀελπτίης ap. Heraclid. ed. Gale. p. 412. scribitur ἀελπίης, notante Toup. ll. cc. De vocibus vero ἀέλπω, ἀελπέω, ἀελπτέω, ἀελπίζω, ἀελπής, ἀελπτής, et ἄελπτος Schæf. in Mss. consuli jubet Heyn. ad Hom. v. 339., qui liber nobis hæc scribentibus non est ad manum. Idem Schæf. ibid. Hesychio pro corrupto ἀνελπία, Ἀπόγνωσις· * ἀνελπία, restituit * ἀνελπτία. Sed ἀνελπτία derivandum esset ab * ἀνελπτος, cujus vocabuli cum ne unum quidem vestigium alibi appareat, amplectenda est lectio ab Hesychii interpretibus ap. Albert. proposita, nempe ἀνελπιστία.

[5] "Ἡμερωρεῖν, Suidæ est ἡμεροφυλακεῖν, Hesychio ἡμεροφυλακτεῖν, quod nonnulli interpr. Interdiu custodire." H. St. Thes. Ind. Zonar. p. 993. Ἡμερωρεῖν· τὸ ἡμεροφυλακεῖν, ὁρῶ γὰρ τὸ φυλάσσω.

alias, * *νομοφυλακεῖν* Liban. Φιλοπολ. p. 801. T. iv. * *ὑδοφυλακεῖν* Phot. s. * *ὑδωρεῖν*. *Τειχοφυλακεῖν*, quod usurpant Appian. Bell. Hisp. vi. 92. 215. Plut. V. Crass. xxvii. 450. T. ii. Dion. Hal. iv. 16. p. 678. Etym. s. *Διεκωδώνισε*, per mihi mirum est Schneiderum suspectum habuisse, dubitantem, ne *τειχοφυλακεῖν*, quod ap. Polyæn. occurrit, rectius esset. Analoga sunt, ut sic dicam, *ἀφυλακτεῖν*, sola; ad alterum genus pertinent * *εἰριτοφυλακεῖν*, Philo Quod Deus immut. 310. a. * *ἱματιοφυλακεῖν*, Lucian. Philops. p. 300. *οἰκοφυλακεῖν*, Æsop. Fab. lxxxii. p. 52. *ὀπισθοφυλακεῖν*, Irmisch. ad Herodian. viii. 268. * *σιτοφυλακεῖν*, Appian. Bell. Pun. viii. 47. 361. *ὠοφυλακεῖν*, Aristot. H. A. vi. 13. 273. x. 26. 450. quæ in Lexicis non satis munita extant, multaque præterea alia, quibus omnibus substantiva in *φύλαξ* ortum dederunt. Non absimilia sunt * *ἀπραγεῖν*, et *ἀπρακτεῖν*, *στερνοτυπέω* et *στερνοτυπτέω*,[1] *ξηραλοιφέω* et * *ξηραλειπτέω*, et centena alia, de quibus plura dicenda habeo, quam quæ hoc sermone explicari possint." C. A. Lobeck. Comm. i. in Phrynichi Ecl. nondum edita p. 4—11. Plura ap. ipsum eruditissimum virum in Comm. ii. iii. et iv. legi possunt. Hæc pro specimine sufficiant. "Haudquaquam admirandum est," inquit idem Comment. vii. in Phryn. p. 3., "gravissimum J. Scaligeri judicium, quo verbum * *εὐαγγέλλω* atque alia quædam huic similia civitate ejecit, neque olim magnopere esse animadversum, et non ita multo post ex animis et memoria hominum ita plane excidisse, ut ab uno Schæf. custoditum videatur, (adde Jungerm. ad J. Poll. iii. 106.) et esse etiam nunc aliquos, qui his scilicet seditiosis vocibus aures claudant, atque hac tota ratione nihil pravius fallaciusque esse vociferentur. (Acerrimus nuper extitit hujus doctrinæ oppugnator, J. W. Riemer in Lex. Gr. T. i. p. 414. ed. noviss. qui quæ protulit exempla, aut correcta jam sunt, aut corrigentur, post, si quis me locus admonuerit.) Etenim præcepti hujus tanta vis, tantaque sententia est, ut, nisi omni et verborum et nominum genere explicetur, quanta et qualis sit, intelligi nequeat; sin autem perfecta ante oculos ponatur, etiam invitis suffragium extorqueat; quod ostendam. Namque hæc ratio, quæ derivata a primitivis terminationis quadam diversitate discriminat, ita velut in venas et in omne corpus linguæ Græcæ permanavit, nullum ut reperiatur genus vocabulorum, quod non ad eam rationem adtemperatum sit." Exempla, quæ in Scaligeri regulam peccare videntur, hæc notavimus. 1. * *Δυσαναβλαστέω*, quod Schneider. in Lex. affert e Plut. Sympos. vi. 2. T. viii. p. 746., *Ὅθεν ἡ ποιοῦσα δαψῆν ἔνδεια λήγει καὶ παύεται, τῆς ὑγρότητος ἀπὸ τοῦ βαρυνομένου καὶ δυσαναβλαστοῦντος ἐπὶ τὸν δεόμενον καὶ ποθοῦντα μεθισταμένης τόπον.* Sic edidit Reisk. Salmasii conjectura est hæc, * *δυσαναβαστοῦντος.* "T. * *δυσαναβαστίζοντος.* Forte leg. *δυσανασχετοῦντος ἀναβλυζούσης, καὶ ἐπὶ τὸν δεόμενον.*" Wyttenb. 2. *Δυσοίζω.*] "*Δυσοίζειν*, Hesychio[2] est "*φοβεῖσθαι, ὑποπτεύειν*, Timere, Suspectare, qui "*δυσοίζει* Laconibus esse dixerat * *δυσχερεῖ, ὑπονοεῖ.*"

[A] [Pro *δυσοίζει* in Cod. Ven. teste Schowio est *δυσοῖεν.* Pro *δυσχερεῖ* autem, quod est nihili verbum, Albert. *δυσχεραίνει* reposuit, et sic Abresch. Animadvv. ad Æschyl. ii. 21. p. 385. Vide Æschyli Schol. mox citandum. Clemens initio Epist. ad Corinth., *Διὰ γενομένας ἡμῖν συμφορὰς καὶ περιπτώσεις, ἀδελφοί, δυσοίζομεν ἐπιστροφὴν πεποιηκέναι.* Vide ibi Patric. Junii not. Hesych. *Δύσοιο· φοβοῦ.* "Forte, *Δυσοίζεο*, a *δυσοίζομαι.*" Guyet. et Is. Voss. Æschyli Agam. 1325. *Οὗτοι δυσοίζω, θάμνον ὡς ὄρνις, φόβῳ*, ubi Schol. *Οὐ δυσχεραίνω, φησίν, ὡς ὄρνις θέλουσα εἰς καλιὰν εἰσελθεῖν, καὶ θῆρά τινα φοβουμένη.* Hesych. *Δυσοίζου· οἰωνιζομένου, καὶ ἄγαν ὑποπτεύοντος.* "Vereor ut hæc sana sint, et non exciderint quædam. Quare expendendum relinquo peritioribus, an ex Eurip. in Rheso v. 805. medicina fieri possit loco male adfecto, *Μηδὲν δυσοίζου πολεμίους δρᾶσαι τάδε.* Leviori opera sanes, quod habetur infra, *Ἐδύσυξα· ὑπενόησα*, forte, *Ἐδύσοιξα.*" Abresch. Misc. Obss. V. 3. p. 99. Is. Voss. reponit, *Ἐδύσωξα*, i. e. *ἐδυσώπησα.* [B] "Suum morem si retinuisset Voss. fieri non poterat, quin ad veri vestigia perveniret. Repone, *Ἐδύσοιξα.* Supra: *Δυσοίζει· δυσχεραίνει, ὑπονοεῖ, Λάκωνες.* Idem est *Δυσωχεῖν*[3] *δυσχεραίνειν.* Hinc emenda, * *Ἐπιδυσωχεῖν· ἐπιτωθάζειν.* Origo verbi et ratio majoris est operæ." T. Hemsterh. "Hesych. *Δυσοίζει· δυσχερεῖ, ὑπονοεῖ, Λάκωνες.* Cum Moleste ferre a quibusvis Græcis, ab *οἴω*, Fero, dici potuerit *δυσοίζειν*, quod Æschylus jam adhibuit in Agam. (l. c.) dubites forsan, an *Λάκωνες* ex vicinia huc, ut alibi, immigraverit; verbum tamen Doriensibus usitatum monstrat ap. Hesych. *Ἐδύσοιξα.* Hinc mihi longe diversum videbatur *Ἐπιδυσχεῖν· ἐπιτωθάζειν* et in *Ἐπιλλίζειν*, non in *Ἐπιδυσωχεῖν*, mutandum." Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 290. a Schæf. in Mss. citatus. "Si scripsit poeta (auctor Rhesi) *πολεμίους*, quod additur, *Μηδὲν δυσοίζου*, nequit explicari: verbo rarissimo speciem conciliat *δυσοίζων*, Moleste ferens, supra positum v. 724., quodque præbet Hesych. *Δυσοίζου.* Huc Rhesi locum, dubitanter tamen, [C] VV. DD. retulerunt, et multo magis alienum Clementis Romani. Si lenissima mutatione refingas Hesychianum in, *Δυσοίστου· οἰωνιζομένου, καὶ ἄγαν ὑποπτεύοντος*, nihil aliud desideres: duplicem in talibus significandi vim sæpius attigit Thom. M. Vide T. H. in Lucian. p. 179. Isto sensu *Δύσοιστος* dici potuit cautus ille dux Atheniensium Nicias, *καὶ φύσει δεισιδαίμων*, ut dicitur Diodoro Sic. xii. c. 12. f. Thucyd. p. 478. 2. Scripserat, opinor, Schol. Aristoph. Eq. 357. *Δυσοιώνιστος* (pro * *Δυσώνητος*) *γὰρ ὁ Νικίας.* Quam vocem adhibet in Lysistr. 506. Lucian. ii. p. 355. Nusquam nobis lectum * *δυσοιωνεῖν* e Phrynichi Soph. Appar. mihi suppeditavit Ruhnk. *Δυσοιωνεῖν· τὸ * δυσφήμως καὶ * ἀπαισίως ἐπί τινι πράξει μελλούσῃ διαλέγεσθαι*, (in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 35.) Nihil horum quadrat in hunc Rhesi locum, ubi nescienti famulo, quis herum obtruncasset, sinistri tamen aliquid de sociis suspicanti, hos nisi memoraverint, respondere debuerunt vigiles, Dubitare

[1] Sic *ἀπαρίας* et *ἀπαρτίας* dicebatur. Vide Nostrum in *Ἀπαρίας*. Phrynichus Arab. Σοφ. Προπαρ. ap. Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 19. *Ἀπαρτίας· μετὰ τοῦ τ, οὐκ ἀπαρίας.*

[2] Obiter defendendus est Hesych. contra Albertii conjecturam. Hesych. *Δύσμορος· * κακοθάνατος, ἄθλιος, ἢ * κακόμορφος. Δύσμορφος· ἄμορφος, ἄσχημος, δυστυχής.* Pro *κακόμορφος* Salmas. et Bruno reponunt *κακόμορος.* "Concinne, si postremum illud huc pertineret. Sed referendum est ad v. *Δύσμορφος.* Vel potius, crediderim hanc glossam cum proxime sequenti commissam esse. Ut verbo absolvam, sic omnia restituenda: *Δύσμορος· κακοθάνατος, ἄθλιος, δυστυχής. Δύσμορφος· ἄμορφος, ἢ κακόμορφος, ἀσχήμων.* Ita enim, quam *ἄσχημος* malim, quod vetera Lexica sine ulla auctoritate exhibent. Supra *Ἀσχήμονα* explicuit, *ἄμορφον.* Suid. [et Zonar.] *Δύσμορος· δυστυχής, κακοθάνατος*, quæ nostram emendationem confirmant." Albert. *Δυστυχὴς* ad *Δύσμορος* pertinere monnerat et Noster in v. *Δύσμορφος.* "*Ἄσχημος, ου, ὁ, ἡ*, Deformis, Turpis, V. L. "sed sine ulla auctoritate." H. St. Thes. Ind. Vox extat in Etym. 2. 23. *Ὃν Πρίηπον ὀνομασθῆναι, ἄσχημον καὶ * βαθυαιδοῖον.* Rejecit tamen eam et Schneider. forte Albertio monitus. Sed amplius de hac quæstione cogitandum est. Nam recte dicitur *ἄσχημος* pro *ἀσχήμων*, ut * *εὔσχημος* pro *εὐσχήμων.* Anti-Atticista in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 95. *Εὔσχημον ἀντὶ τοῦ καλοῦ.* "Vide Notas ad Herod. 455." Schæf. in Mss. Hinc * *εὐσχήμως* ap. Eurip. Hec. 569. *Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν.* "Vide Steinbr. Mus. Tur. i. p. 197." Schæf. in Mss. Ab *εὔσχημος* vero formatum est v. *εὐσχημολογέω*, de quo vide Nostrum. "Aristæn. i. 26. *Ἀντὶ χρωμάτων καὶ γλώττης χειρὶ * πολυσχήμῳ καὶ ποικίλοις ἤθεσι κεχρημένη.* In universum notent tirones, adjectiva exeuntia in *σχημος* non nisi in recentioribus scriptoribus inveniri.——Antiquiores Græci utuntur forma in *ων.*" Bast. Specim. n. Edit. Aristæn. p. 29. Sed Eurip. uti adverbio *εὐσχήμως* notavit Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. p. 202.

[3] "*Δυσωχεῖν* Hesychio *δυσχεραίνειν*, Indignari, s. Ægre ferre. Ab eadem proculdubio origine, a qua *δυσχεραίνειν.*" H. St. Thes. Ind. "*Ἐπιδυσχεῖν*, Adulari, Palpari. Ita V. L. ex Hesych. qui exp. *ἐπιτωθάζειν.* Sed suspecta est hæc scriptura." Idem ibid. Hemsterhusii conjectura *ἐπιδυσωχεῖν* Albertio placebat. G. Wakef. ad Hesychii marg. citat Plut. de Herodoti Malign. T. ix. p. 429. Reisk. *Τί γὰρ ἂν τις * ἐπιδυσχεράϊνῃ, Θηβαίους ἀεὶ καὶ Φωκέας πικρῶς αὐτοῦ καὶ κατακόρως ἐξονειδίζοντος;* Sed Reisk. restituit, probante Wyttenb. *ἐπι δυσχεραίνῃ*, idque omnino recte; nusquam enim alibi legitur verb. *ἐπιδυσχεράϊνω.* Pro *ἐπιτωθάζειν* autem in Cod. Ven. teste Schowio scribitur *ἐπιτωμάζειν.* Vide Valck. in textu citatum.

omnino noli, quin hostes hoc facinus patraverint: scripserat itaque poeta, *Μηδὲν δοιάζου*, aut, quod malim, *Μήδ' ἐνδοιάζου πολεμίους δρᾶσαι τάδε*. In *τοιοῦτος, ποιεῖν*, corripitur et a Tragicis interdum *οι*, multo tamen rarius ab Eurip. quam a ceteris. *Ἐνδοιάζειν* et *ἐνδοιάζεσθαι* est *ἐν δοιῇ εἶναι*, vel *ἑστηκέναι*, Dubitare. Thucyd. i. p. 28. 75. 78. 84. *Ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ* Sylla Plutarchi i. p. 457. b. Herod. vii. p. 589. 99. *Οὐδ' ἔτι ἐνδοιαστῶς*, Parthen. π. Ἐ. Π. c. ix. p. 363. *Φράζειν ἐκέλευε τοῖς ἀδελφοῖς, μὴ (μήδ') * ἐνδοιᾶσθαι, ὡς τῆς πράξεως ἐπὶ τέλος ἀχθησομένης, εἰ μὴ ἐκεῖνοι ἐνδοιασθεῖεν.*" Valck. Diatr. c. x. p. 108. a Schæf. in Mss. citatus. "Leg. *Μηδὲν δύσοιζ' οὐ πολεμίους δρᾶσαι τάδε*, Ne suspiceris alios, quam hostes, hoc fecisse." Musgrav. Et sic nuper edidit Matthiæ. "Ab *οἴω, οἴομαι, οἴζω, οἴζομαι*," Guyet. ap. Albert. ad Hes. "Illud *δυσοίζω* etiam ab *οἴ* factum puto, *οἴ, οἴζω, δυσοίζω*. *Οἰμώζειν* est ab *οἴμοι*, hoc ab *οἴ* solo: *ὤζειν*[1] ab *ὤ* ex Aristoph. recte adducit Stanl. Addam illud: *οἴ* non semper est dolentis, ideoque *δυσοίζειν* emphatice usurpatum cum charactere." Pauw. Eustath. ad Il. A. p. 127. 9. *Τὸ δὲ ὀϊζυρὸς τοιαύτην ἔχει παραγωγήν· ὥσπερ παρὰ τὸ αἶ ἐπίῤῥημα γίνεται τὸ αἰάζω, καὶ παρὰ τὸ ὦ, ὤζω ἐν Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ τὸ οἰμώζω, οὕτω παρὰ τὸ οἶ, οἴζω, ἐξ οὗ παράγωγον οἰζύω, καὶ κατὰ διάλυσιν, ὀϊζύω· ὡς τὸ, Ἀλλ' ἄγε δὴ περὶ κεῖνον ὀΐζυε· ἐξ οὗ ὀϊζὺς, ἡ ἀξία θρήνων κακοπάθεια, καὶ ὀϊζυρὸς, ὁ θρήνων ἐπάξιος.* Schol. ad Aristoph. Vesp. 1495. *Ἀλλ' ὦ 'ζυρέ· τὸ πλῆρες, ἀλλὰ ὦ οἰζυρέ. Οἰζύω, τὸ θρηνῶ, καὶ κακοπαθῶ, παρὰ τὸ οἶ θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα, γίνεται οἴζω, ὅθεν οἰζύω, καὶ διαλύσει ὀϊζύω, ὅθεν ὀϊζὺς, καὶ ὀϊζυρὸς ὀνόματα· ὀϊζὺς, ἡ κακοπάθεια, θρηνεῖν ποιοῦσα, καὶ ὀϊζυρὸς, ὁ κακοπαθῶν, καὶ ἄθλιος.* Etym. 619. 56. *Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λέγει, ὅτι ἔστιν οἶ ἐπίῤῥημα σχετλιαστικὸν ἢ θρηνητικόν· ἐκ τούτου γίνεται οἴζω, ὡς λίαν λιάζω, καὶ αἶ αἶ αἰάζω· ἐκ δὲ τοῦ οἴζω γίνεται οἰζύω, καὶ κατὰ διάλυσιν, ὀϊζύω, καὶ οἰζυρός·* *Δυσοίζω* igitur, e *δὺς* et *οἴζω* compositum Scaligeri regulæ repugnat. 3. * *Δυσθανατάω*, quod mirum est in Lex. suum recepisse Schneider., contra eandem regulam formatum est, pariter ac * *δυσθανατόω*. "*Δυσθανατάω, δυσθανατέω*, Bastii Specim. p. 31. Wesselingii Obss. p. 166. G. Wakef. ad Soph. Trachin. 29." Schæf. in Mss. Mœris p. 356. *Σφαδάζειν, Ἀττικῶς· δυσθανατᾶν, Ἑλληνικῶς*, ubi male Pierson. ab eodem Schæf. ibid. indicatus:—"*Δυσθανατᾶν* pro *δυσθανατεῖν* recepi e Coisl. et Coll. Schl. Hanc enim verbi formam agnoscit Etym. in *Θανατῶ*." Locus est p. 442. 45.: *Θανατῶ· ὅτε μέν ἐστιν ἁπλοῦν, ἔστι τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων· οἷον, θανατῶ, θανατοῖς, καὶ σημαίνει τὸ φονεύω· ὅτε δὲ σύνθετον, δευτέρας, οἷον, δυσθανατῶ, δυσθανατᾷς*, ubi Sylburgius, viro docto prætermissus, "Verius," inquit, "*ὅτε δὲ σύνθετον, πρώτης, οἷον δυσθανατῶ δυσθανατεῖς*, nam *δυσθανατεῖν* in prima dicitur ut *δυσαρεστεῖν*, et secundæ conjugationis verbum *θανατᾷν*, ut *φονᾷν*, sicut terminatione, ita etiam significatione diversum est, v. 50." Vulgatæ tamen lectioni favet Etymologi contextus. Vide Jungerm. mox citandum, qui verum vidit. Etym. p. 737. 15.: *Ἐν δὲ τῷ Ῥητορικῷ Λεξικῷ εὗρον, τὸ σφαδάζειν σημαίνειν τὸ δυσθανατεῖν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς στενάζειν, ὡς Εὐριπίδης καὶ Πλάτων· Διὰ παντὸς βίου * σφαδᾷ.* Respicitur

[1] "*Ὤζειν* est *τὸ ὦ λέγειν*, ut *οἰμώζειν, τὸ οἴμοι λέγειν*, h. e. dicere ὦ, Exclamare cum admirativa particula ὦ. Utitur eo Æschylus, sed et Aristoph. Vesp. (1527.) *Ὤζωσιν οἱ θεαταί.*" H. St. Thes. Ind. Æschyli locus est in Eumen. 121. ΚΛ. *Ἄγαν ὑπνώσσεις, κ' οὐ κατοικτίζεις πάθος· φονεὺς δ' Ὀρέστης τῆσδε μητρὸς οἴχεται.* (ΧΟ. *Ὠγμός.*) ΚΛ. *Ὤζεις; ὑπνώσσεις; οὐκ ἀναστήσῃ τάχος; Τί σοι πέπρακται* (*πέπρωται* Bentl. Stanl. et Schutz.) *πρᾶγμα πλὴν τεύχειν κακά;* (ΧΟ. *Ὠγμός.*) ΚΛ. *Ὕπνος πόνος τε κύριοι συνωμόται Δεινῆς δρακαίνης * ἐξεκήραναν μένος.* "Voces *μυγμὸς* et *ὠγμὸς* non pronuntiantur a Choro, prout Cantero visum est; sed tantum denotant Chorum inter dormiendum stertere, et ronchum ciere. *Μυγμὸν*, Mussitationem, sequitur *ὠγμὸς*, Oscitatio, qui gestus est expergefactorum." Stanl. Schol. ad Æschyli locum, *Ὡς παρὰ τὸ, αἶ αἶ, αἰάζειν, οὕτω παρὰ τὸ ὦ ὦ, ὤζειν.* Photius: *Ὤζειν θαυμάζειν. Ὤζηκεν λέγουσιν.* "Lego, *κραυγάζειν*. Certe Hesych. ac Phavor. *ὤζειν* per *βοᾶν* interpretati sunt." Schleusner. Animadvv. in Photii Lex. p. 132. Alteram glossam, quæ huc pertinere videtur, intactam reliquit vir doctus, et nos quoque aliis emendandam relinquimus. Sed recte se habere vocem *θαυμάζειν*, Critico illi suspectam, patet ex Eustath. ad Il. X. p. 1279. 33. *Ἰστέον δὲ ὡς οἰμωγὴ μὲν ἐκ τοῦ οἰμώζω, αὐτὸ δὲ ἐκ τοῦ οἴμοι καὶ τοῦ ὤζειν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ὦ γίνεται. Τούτου δὲ ἡ χρῆσις, παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Εὐμενίσι. Λέγει δὲ περὶ τοῦ τοιούτου ῥήματος καὶ Αἴλιος Διονύσιος οὕτω, Ὤζειν τὸ θαυμάζειν, ὡς ὦ,* [l. ὦ ὦ, Valck. Diatr. p. 21.] *λέγειν, καθὰ καὶ οἰμώζειν, τὸ οἴμοι λέγειν, καὶ φεύζειν, τὸ φεῦ λέγειν.* Schol. ad Aristoph. Vesp. 1524. *Τὸ δὲ ὤζωσιν, ἀντὶ τοῦ, θαυμαστικόν τι λέγωσι, σύνθετον δέ ἐστιν, ὡς τὸ οἰμώζειν, καὶ κλώζειν, ἀπὸ τοῦ ω θαυμαστικοῦ.* "*Ὤζωσιν οἱ θεαταί*, i. e. Admiratione perculsi spectatores clament et vociferentur, cum viderint arduos secundum Phrynichum saltus, crure sc. in sublime extenso. Puto vero legendum per ο magnum, *ὤζωσιν*. Fictum verbum a particulis ὦ, ὦ, quo etiam usus est Æschylus in Diris; proinde ut ab *αἶ αἶ*, v. *αἰάζειν*, ab *οἴμοι* v. *οἰμώζειν*, et a *φεῦ φεῦ*, fecit etiam idem Æschylus novum verbum *φεύγειν* [imo *φεύζειν*] in Agam. [1317.], ubi cum Cassandra dixisset *φεῦ, φεῦ*, respondet Chorus, *Τί τοῦτ' ἔφευξας;* Ego vero arbitror etiam ab ἒ ἒ manasse *ἐλέγους* eadem ratione, vel potius *ἀναλογίᾳ*." Flor. Christian. ad Aristoph. l. c. Sequentia loca indicavit Schæf. in Mss. "Hesych. *Εὐάζων εὖα ἐπικελεύων, Εὐριπίδης Χρυσίππῳ.* Ab *εὖα* sic formarunt *εὐάζειν*, ab *αἶ, αἶ, αἰάζειν*, atque ad eandem rationem ab aliis voculis, literisque, quas velut affectus notas interserunt orationi, verba produxerunt: ab ἃ formarunt *ἄζειν*. Grammat. S. Germ. Ms. penes Ruhnk. (in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 348.) *Ἄζειν τὸ στένειν, Σοφοκλῆς. Ἄζειν τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοί, μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος, οὕτω Νικόχαρις.* Sic a *φεῦ, φεύζειν*, ab *οἶ* lamentantis *οἴζειν*, (ut ab *οἴμοι, οἰμοίζειν, οἰμώζειν*), ab ὦ admirantis *ὤζειν*. Hesych. *Ὤζειν· βοᾶν. Ὦζεν· ἐβόησεν. Ὤζοντες· βοῶντες, καὶ λέγοντες ὦ ὦ, καὶ θαυμάζοντες.*" Valck. Diatr. p. 20. "Quod legitur in hoc loco Theocriti (Adoniaz. 124.) ὦ admirantis, (quod ab ὦ distinguit H. St. Append. Thes. p. 53. et 103.) verbum peperit *ὤζειν*, significans Cum admiratione ὦ ὦ exclamare: semel illud legitur in Aristoph. Vesp. 1518. quem locum a se emendatum primus explicuit R. Bentl. in Respons. ad Boyl. ex ed. Lennep. p. 149." Valck. ad Adoniaz. p. 403. Cyrilli Alexandr. Lex. Ms. ap. Matthiæ Gloss. Gr. Min. p. 42. *Ὤζοντες· θαυμάζοντες.* "Hæc glossa in Lex. A. B. non legitur. Hic autem alieno in loco posita est. Non reficienda tamen, v. Hesych. h. v. et Schol. Æschyli p. 494." Matthiæ. "*Ὠγμὸς* Hesych. *φωνὴ μετὰ τοῦ ἐκβοηθῆσαι ἢ μετὰ χειροτονίας.* Derivatum ab *ὤζω*." H. St. Thes. Ind. "*Ὀττοτοῖ* (s. *Ὀτοτοί*), Hesychio *θρηνῶδες ἐπίφθεγμα*, ut Hei, Heu, Ah. Legitur ap. Æschyl. et Luc." H. St. Thes. Luciani Contempl. xvii. T. i. p. 513. *Ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἶ αἶ, καὶ ὤ μοι μοι,* et Fugit. xxxiii. T. iii. p. 381. *Φεῦ τῶν κακῶν, ὀττοτοῖ, παπαιπαίαξ.* "Porsoni Orest. 1386. ('*Ὀττοτοὶ* Ald. solenni errore, qui et in *ὀτοβεῖν* frequenter occurrit'), Wakefieldii Trach. 1009. Valck. ad Phœn. p. 375." Schæf. in Mss. Zonar. p. 1477. *Ὀττοτοῖ· ἀντὶ τοῦ φεῦ. Ὀτοτοῖ*, Æschyli Agam. 1266.: *Ὀτοτοτοῖ*, Pers. 921. Chœph. 869. Suppl. 896.: *Ὀτοτοτοτοῖ*, Pers. 1048. 1056. 1081. 1085. Suppl. 905.: *Ὀτοτοτοτοτοτοτοῖ*, Chœph. 156. Hinc VERB. "*Ὀτοτύζειν*, Hesychio *λέγειν, θρηνεῖν*, Dicere, Flere." H. St. Thes. Ind. Zonar. p. 1477. *Ὀττοτύζειν· βοᾶν, ἠχεῖν.* "An sic leg. ap. Hesych. pro *λέγειν*?" Tittmann. Lectionem *λέγειν* recte se habere, satis constat ex hoc Albertii nota:—"Habet vocem Comicus Pac. 1011. ubi Schol. *Ὀτοτύζειν· θρηνεῖν*, ut Suid. Idem. in Lysistr. 520. *Ὀτοτύζεσθαι* (*ὀτοτύξει τοι* edidit Brunck.), unde * *Ὀτοτύξιοι* per lusum dixit in Av. 1043. quod præter Schol. monuit Eust. in Hom. p. 594. 27. (*Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ ὀλοφυδνὸν, προϋπόκειται θέμα τὸ ὀλοφύζω, ὅμοιον τῷ ὀλολύζω, ἵνα ὡς παίζω παιδνὸν, οὕτως ᾖ καὶ ὀλοφύζω ὀλοφυδνόν· καὶ ὥσπερ ὀλολύζω ὀλολυγμὸν, τρύζω τρυγὸν, οὕτω καὶ ὀλοφύζω ὀλοφυγδὸν· ὡς τὸ, Ὀλοφυγδόνα φύσεις· εἰ δὲ καὶ τὸ ἔθνος οἱ * Ὀλοφύξιοι, ἐκ τοῦ τοιούτου παράγονται ῥήματος, ἀφ' ὧν παίζει τοὺς Ὀτοτυξίους ὁ Κωμικὸς, οὐκ ἔστι στερεῶς εἰπεῖν. Πόλις δέ φασι Θρᾳκικὴ περὶ Ἄθων * Ὀλόφυξος, ἀφ' ἧς ἱστορεῖταί τις Ἡρόδοτος γράψας Περὶ Νυμφῶν.*) Iterum in Thesmoph. 1093. *Οἴμωζε* et *ὀτότυζε* commutat, ubi Schol. *Ὀτότυζε· λέγε, * θρήνει* [leg. *θρηνεῖ*], ut h. l. *λέγειν*, pro quo plenius leg. *ὀτοτοῖ λέγειν*, nisi e regula nostra illud *ὀτοτοῖ* subaudire malis, tanquam latens in v. *ὀτοτύζειν*. Sup. *Αἰαλλιάσας* s. *Αἰάσας· οἴμοι* sc. *λέγων*." "An scripserat Hesych." inquit Abresch. Animadvv. ad Æsch. ii. 19. p. 369., "*ὀτοτύζειν λέγειν*,—ut *κλαίειν λέγειν*? an in *λέγειν* supplendum *ὀτοτοῖ*?" Semper *ὀτοτοῖ* et *ὀτοτύζω* scribendum esse monet Porson. ad Phœn. 1052., a Schæf. in Mss. citatus, qui consuli jubet Brunck. ad Phœn. 1048. et Musgr. ad Eurip. p. 217. a. ed. Beck. Ab *ὀτοτύζω* autem venit COMPOS. * *Ἀνοτοτύζω*. "Cassandræ exclamanti *Ὀτοτοτοτοῖ*, inquit Chorus, *Τί ταῦτ' ἀνωτότυξας;* Quorsum illud ototototoi effers? Pari modo v. 1316. ΚΑ. *Φεῦ, φεῦ.* ΧΟ. *Τί τοῦτ' ἔφευξας;* Cas. Pheu! Pheu! Cho. Quare pheu exclamas? Ut ab *ὀτοτοτοῖ ὀτοτύζω*, sic a *φεῦ* verbum novum confinxit Æschylus; etenim ab imperfectis voculis vel exclamandi vel lugendi sæpe fiunt verba." Stanl. ad Æsch. Agam. 1083. "*Ἀνοττότυξας*, vel *ἀνωτότυξας*, jure tuetur Abresch. Animadvv. p. 369. Quod H. Stephano venerat in mentem, *ἀνωλόλυξας* præfert in isto versu Tragici Schol. in Eurip. Phœn. 1035." Valck. ad Phœn. 1045. a Schæf. in Mss. citatus. Eurip. Hel. 576. *Βοὰν, βοὰν δ' Ἑλλὰς Κελάδησε κἀνοτότυξεν* "Valde placet, quod habet margo Barnesianæ, *Κἀνωλόλυξεν*, Clamorem lætum et triumphalem edidit. Hoc enim est *ὀλολύζειν*. Vide Æsch. Sept. c. Th. 831. Eum. 1051. Orest. 1143. 'Clamorem triumphalem edidit, tamen et illa capiti manus imposuit.' De quo more commode citat Barnes. Samuel. L. ii. c. xiii. 19. Plura vide ad Electr. 148." Musgr. ET * *Ἐποτοτύζω*. Eurip. Phœn. 1050. ed. Pors. *Ἰήιον βοὰν, βοὰν, Ἰήιον μέλος, μέλος, Ἄλλος ἄλλ' ἐπωτότυζε Διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν*, ubi Schol. ap. Valck. *Ἐπωτότυζε· ἐσχετλίαζεν, ἀπὸ τοῦ ὀττοτοί.* "Cum membr. cum aliis habeant *ἐπετότυζε*, Brunck. edidit *ἄλλος ἐποτότυζε*. Male τ duplicant Mss. et editi quidam. Semper *ὀτοτοῖ* et *ὀτοτύζω* scribendum." Porson.

ad Plat. Polit. ix. 6. p. 579. Καὶ φόβου γέμων διὰ παντὸς τοῦ βίου, σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυνῶν πλήρης, unde, notante Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 243., corrigendum est Etymol. Phot. p. 411. Σφαδάζειν· φράσσειν, δυσθανατεῖν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς στενάζειν, ubi Cod. D. σφάσσειν. "Mendose Hesych. Ἀνασπάζουσιν· ἀναταράσσουσιν. Repone, Ἀνασφαδάζουσιν· ἀναβράσσουσιν. Eodem mendo liberandus est Suid. Σφαδάζειν· θράσσειν, δυσθανατεῖν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς στενάζειν. Scribendum, Σφαδάζειν· βράσσειν. Facem nobis præfert Hesych. alia glossa, Σφαδάζει βράζει,—σπεύδει, διασείει leg. διασείεται, θυμοῦται, etc. Neutrale verbum non explicationem ταράττειν, sed ταράττεσθαι postulasset, ut alibi ap. Hesych. Σφαδάζει· ταράττεται ὑπὸ τραύματος ζέοντος." Ruhnk. l. c. Adde Nicandri Alex. 25. Ἡ δὲ ταρασσομένη τὰ μὲν ἔβρασεν ἥλιβα νηδὺς Πνεύματα. Sed vera lectio in Hesych. est ἀναβράζουσιν, in Photio autem βράζειν. Hesych. enim ipse in glossa a Ruhnk. et Schleusnero male suspecta habet, Σφαδάζει· βράζει. Et in Zonara quoque p. 1697. est, Σφαδάζειν· διεγείρειν, (lege cum Tittmanno, διεγείρεσθαι,) βράζειν, διαπίμπρασθαι, ἢ τὸ δυσθανατεῖν, καὶ ματαίως σπᾶσθαι. Βράσσω est Ferveo, Bullio, at βράζω præter hanc significationem notat et Tacite lamentari, qui sensus cum v. σφαδάζω, prout supra expositum est, optime convenit. Hesych. Βράζειν· τὸ ἡσυχῇ ὀδύρεσθαι, nisi Βράζειν irrepsit pro Βραγχιᾶν: in Etym. enim p. 211. 24. reperitur, Βραγχιᾶν γὰρ τὸ ἡσύχως ὀδύρεσθαι. Plura vide infra in v. Βράζειν. " Suid. (et Zonar. p. 586.) Δυσθανατῶντα· βιαίως τὸν βίον καταστρέφοντα. Ἐν δέ τινι μοίρᾳ τῆς ἀτραποῦ δυσθανατῶντα στρατιώτην (στρ. in Zonara deest) Ῥωμαῖον περιεβλέψαντο, τέτρασι βολαῖς τὸ σῶμα κοσμούμενον. Agathias (Hist. L. iii.) ap. Jungerm. ad Poll. iii. 106. (Οὐκ ἐνεγκόντες ἄνδρας δυσθανατῶντας, καὶ ὅποι αὐτοῖς τὸ θράσος χωρήσει, οὐ λογιζομένους). Δυσθανατεῖν, Philostr. V. A. v. 16. Δυσθανατοῦν, Hesych. Σφαδάζει· δυσθανατοῖ, nisi velis δυσθανατεῖ." Pierson. l. c. Cod. Marc. teste Schowio habet, δυσθανατ., pro quo Musurus dedit, Δυσθανατοῖ. J. Poll. l. c. Εἴη δ' ἂν τούτοις προσῆκον, καὶ ἐπιθανάτως ἔχειν, καὶ Ἡρόδοτος, ἐδυσθανάτει, οὗ τὸ ἐναντίον, εὐθανάτως, Κρατῖνος λέγει. Respexit ad Herod. ix. 72. Ὁ δ' ἐξενηνεγμένος ἐδυσθανάτεέ τε καὶ ἔλεγε πρὸς Ἀρίμνηστον, Ægre moriebatur, ubi Valck. " Utrumque fuit in usu δυσθανατεῖν et δυσθανατᾷν. Mœr. Att. l. c. ubi notat Pierson. Syllaba repetita scripsisse videtur Athenag. de Mort. Resurr. s. 4. (p. 49. ed. H. Steph.) Οὗτοι δέ γέ φασιν πολλὰ μὲν σώματα τῶν ἐν ναυαγίοις καὶ ποταμοῖς δυσθανατούντων (vulgo δυσθανάτων) ἰχθύσι γενέσθαι τροφήν." " Etym. in Θανατῶ scribit, θανατῶ verbum cum simplex sit, esse tertiæ flexorum, ut θανατῶ, θανατοῖς, significareque φονεύω. Ὅτε δέ, ait, σύνθετον, δευτέρας, οἷον δυσθανατῶ, δυσθανατᾷς, quemadmodum sc. δοκῶ δοκεῖς simplex, primæ; compositum, secundæ, προσδοκῶ, προσδοκᾷς. Tum addit, Ὅτε δὲ τὸ θανατῶ δευτέρας συζυγίας, σημαίνει τὸ ἐπιθυμῶ ἀποθανεῖν. Ἰώσηπος· Ἀνδρὶ θανατῶντι μὴ συμπλέκεσθαι, ἤγουν ἀνδρὶ ἐπιθυμοῦντι καὶ προαιρουμένῳ ἀποθανεῖν μὴ προσβαλέσθαι εἰς μάχην. Ubi si priora ab eo dicta mecum consideraberis, in Josephi loco mirum, ni etiam mecum legendum putaveris, δυσθανατοῦντι. Subjicit et alium locum Libanii, (Ποῦ δὴ καὶ ἐπὶ τούτῳ θανατᾷς;) de quo idem dicendum videtur. Meminit et hujus verbi δυσθανατᾷν Etym. in Σφαδάζειν. (Imo ibi est δυσθανατεῖν.) Ceterum pro δυσθανατῶ, Eutripidis δυσθνήσκω barbarum est, ut notat Encyclopædiæ sol limpidissimus Notis suis in Interpretis Phrynichei Notas." Jungerm. l. c. Sed quamvis recte viderit Jungerm. in verbis, Ὅτε δὲ σύνθετον, δευτέρας, οἷον, δυσθανατῶ, δυσθανατᾷς, a Sylburgio suspectis, nihil a librariis peccatum esse, (Etymologi enim mens vulgatam lectionem satis tuetur,) erravit tamen in credendo Josephi et Libanii loca emendatione egere. Nam dixerat Etym. simplex esse tertiæ flexorum, θανατόω θανατοῖς, compositum autem secundæ, δυσθανατάω δυσθανατᾷς, ut simplex primæ δοκῶ δοκεῖς, compositum secundæ προσδοκῶ προσδοκᾷς: deinde subjungit, Ὅτε δὲ τὸ θανατῶ δευτέρας συζυγίας, σημαίνει τὸ ἐπιθυμῶ ἀποθανεῖν, i. e. θανατῶ θανατᾷς, secundæ, poni pro ἐπιθυμῶ ἀποθανεῖν, tum vero loca ex Josepho et Libanio affert, in quibus θανατᾷν sumitur pro προαιρεῖσθαι ἀποθανεῖν. Josephi autem locus, quem in animo habebat Etym., est de B. J. iii. 7. 18. Τοῖς μὲν ὑπλίταις τὰς ὁρμὰς αὐτῶν ἐκκλίνειν ἐκέλευσεν, καὶ μὴ συμπλέκεσθαι θανατῶσιν ἀνθρώποις, ubi sensus plane postulat editum θανατῶσιν, Mori cupientibus, non δυσθανατῶσιν, Ægre morientibus. Idem Joseph. ibid. iv. 1. 4. Παραστῶντες γὰρ τὰ τῶν πεσόντων ξίφη, κατὰ τῶν δυσθανατούντων ἐχρῶντο: v. 9. 3. Ἔπειτα ἀποσείεσθαι τὸν ζυγὸν, δυσθανατούντων, οὐ φιλελευθέρων εἶναι: vi. 1. 8. Ἰουλιανὸς μὲν οὖν πολλὰ δυσθανατήσας. iv. 4. 3. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν δυσθανατούντων, καὶ πλησίον οὔσας τὰς τιμωρίας διακρουομένων σκῆψίς ἐστιν. Idem tamen ibid. v. 12. 3. dixit, Ξηροῖς γὰρ τοῖς ὄμμασι, καὶ σεσηρόσι τοῖς στόμασιν οἱ δυσθανατοῦντες ἐφεώρων τοὺς φθάσαντας ἀναπαύσασθαι, ubi vel scribe δυσθανατῶντες, vel potius cetera loca ex hoc corrige. Ceterum δυσθανατῶ, si contracte ponitur pro δυσθανατόω aut δυσθανατάω, tam barbarum est, quam δυσθνήσκω. Nam δυσθνήσκω e Scaligeri mente barbarum est, quia e δύς et θνήσκω compositum, cum Gr. linguæ ratio τὸ εὖ καὶ τὰ στερητικὰ μόρια non componat cum verbis, sed cum nominibus. At δυσθανατάω aut δυσθανατόω, quia e δύς et θανατάω aut θανατόω compositum, contra Scaligeri regulam peccat. Rectius igitur proculdubio dixeris δυσθανατέω, quod a δυσθάνατος formatur. Verba enim cum εὖ et δύς composita descendunt ab adjectivis, quæ cum iisdem particulis componuntur, semperque in έω desinunt, ut *δυσκωφέω, (in Leonidæ Tarent. Epigr. lxxix. a Schæf. in Mss. citato, Δυσκώφει μὴ Γόργε,) a δύσκωφος, *δυσπιστέω a δύσπιστος, (Albert. ad Gloss. Gr. in N. F. p. 99.:—" Hesych. Οὐ διεκρίθη· οὐκ ἀμφέβαλεν, οὐκ ἐδυσπίστησεν. Nota postremam vocem δυσπιστεῖν, quæ in Lexicis non extat. M. Meibom. ad oram Hesychii sui legendum conjicit, ἐδυσπέτησεν, Ægre aut impatienter tulit. Sed nihil mutandum. Glossar. Gr. Ms. Οὐ διεκρίθη· οὐκ ἐδυσπίστησεν. Et δύσπιστος ap. Hesych. est ὁ δυσκόλως πιστεύων, καὶ ἀβέβαιος, καὶ ἄπιστος μένων. Vide ibi Soping." Plut. de Socratis Genio T. viii. p. 342. Θαυμάζω δ' εἰ τοῖς ὑπὸ Σιμμίου λεγομένοις αὐτοῦ δυσπιστήσουσί τινες.) *δυστατέω s. *δυσδιαστατέω a *δύστατος s. *δυσδιάστατος, (Plut. de Esu Carnium Orat. i. T. x. p. 129. Ἔτι μὲν οὐρανὸν ἔκρυπτεν ἀὴρ, καὶ ἄστρα θολερῷ καὶ δυστατοῦντι πεφυρμένα ὑγρῷ καὶ πυρὶ καὶ ζάλαις ἀνέμων. " Δυσδιαστατοῦντι e scripto. Nam concinnior vox videtur, quam δυστατοῦντι. Est autem δυσδιαστατοῦν, quod non facile discedat a se, aut divellatur, non facile intercapedinem admittat, ideoque visu haud facile penetretur." Xyl. Sed Schneider. in Lex. affert ex ejusdem Libro adv. Colotem T. x. p. 621. Ἕξις ἀνδρῶν καὶ διάθεσις φυλάττουσα τὸ ἀδιάπτωτον, καὶ μὴ προσιεμένη ταῖς διαβεβλημέναις οὕτω καὶ δυστατούσαις αἰσθήσεσι τὴν κρίσιν.) Horum locorum notitiam Schæferi Schedis debemus, qui insuper *δυσφυλαστέω, a δυσφύλαστος, addit, ex Heynii Homero vi. 37. " Pseudo-Didymi Schol. ad Il. K. 183. (Δυσωρήσαντα· δυσφυλακτήσουσι, κακὴν φυλακὴν καὶ νύκτα διαγάγωσι,) Etym. 292. 50. (Δυσωρήσονται· δυσφυλακτήσουσι, κακὴν φυλακὴν καὶ νύκτα διάξουσι,) et Hesych. (Δυσωρήσονται· δυσφυλακτήσωσι, κακὴν νύκτα διαγάγωσι φυλάσσοντες· *ὥρος γὰρ ἡ φυλακή.)" G. Wakef. in Mss. " Ex Hom. Il. K. 183. ubi Schol. δυσφυλακτήσουσι, ut Suid. et Etym. quod et hic malim pro δυσφυλακτήσωσι, κακὴν φυλακὴν καὶ νύκτα διαγάγωσι. Etym. διάξουσι, quod præstat. Nisi malis, Δυσωρήσονται: quando reliqua bene se habent. Vide Barnes. ad l. l. Apollon. Lex. Homer. Δυσωρήσωσι· δυσφυλακτήσωσι καὶ κακὴν νύκτα διάγωσιν." Albert. " Schol. et Hesych. habent διαγάγωσι, unde pro διωρήσονται lectum olim in Homero fuisse conjecit Barnes. δυσωρήσονται, sed pertinent illæ interpretandi formæ, uti et Hesychii δυσφυλακτήσωσι, ad antiquam, quam Apollon. servavit, lectionem, δυσωρήσωσι." Herm. Tollius ad Apollon. Lex. In Pseudo-Didymi Scholio pro διαγάγωσι ex Etym. reponendum est διάξουσι, quando præcedit Δυσωρήσονται—δυσφυλα-

στήσονται, et in Hesych. legi debet Δυσωρήσωνται, seu potius Δυσωρήσωσι, cum quo conveniret δυσφυλακτήσωσι et διαγάγωσι. Porrò in eodem Hesych. corruptum illud, Ὦρος γὰρ ἡ φυλακή, intactum relinquere cl. Editor non debebat. Ὦρος enim pro φυλακὴ nusquam legitur. (Etym. 60. 43. Ἀλεωρή· ἡ φυλακή. Vide Nostrum in Οὔριον, afferentem ex Hesychio, Ὅριον· φυλακή, sed pro eo ex ordine literarum reponentem, Οὔριον, et ad οὖρος, Custos, expositionem hanc referentem. Hesych. Οὔριον· * σωρίον, ubi vide interpretes.) Scribe igitur ὥρη. Hesych. Ὦραι· ὧρια, φύλακες. "Ὅρια i. q. οὖρος." G. "Horrea, ut supra." Soping. In Cod. Ven. teste Schowio est, Ὦρον· ὧρια, φ. An leg. Ὡρειάριοι· φύλακες?] "Ὡρεῖον in Pandect. Gr. pro Lat. Horreum, et Ὡρειάριος, pro "Horrearius. Suidas ψιλῶς habet ὠρεῖον, exponens "ταμεῖον." [Labbæi Glossæ: Ὡρεῖον· Penus, S. Zonaras p. 1890. Ὡρειάριος, "Cod. K. Ὡρειάριος, utrumque pro ὁρειάριος. Vide Du-Cang. v. Ὡρειάριος." Tittmann. Eustath. ad Il. K. p. 797. 27. Τὸ δὲ δυσωρεῖν παρῆκται μὲν ὁμοίως τῷ ἀρκυωρεῖν, ὃ ἐκ τοῖς περὶ Προνοίας κεῖται παρὰ τῷ Αἰλιανῷ· ἔχει δὲ ὁμοιότητα συνθέσεως καὶ πρὸς τὸ πολυωρεῖν, δηλοῖ δὲ τὸ δυσφυλακτεῖν, ἤγουν κακοκαθεῖν ἐν τῷ φυλάσσειν, ὡς ὡ Ποιητὴς ἑρμηνεύει παραφράσας ἐν τῷ, Νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν· τὸ μὲν γὰρ δυς ἀντὶ κακοῦ, ὠρεῖν δὲ τὸ φυλάσσειν, ὥστε ταὐτὸν δυσωρεῖν, καὶ νύκτα κακὴν φυλάσσεσθαι, ἤγουν φυλάσσειν: et ad Od. M. p. 1715. 17. Πόδες δὲ ἄωροι κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ λεπτοὶ, ἢ παραιωρούμενοι καὶ ἀσθενεῖς, ἢ δυσφύλακτοι, οὓς οὐδεὶς ἂν ὠρήσηται, ὅ ἐστι φυλάξηται διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς δεινότητα· ὠρεῖν γάρ φασι τὸ φυλάσσειν, ὅθεν καὶ ὁ πυλωρὸς, καὶ δυσωρεῖν ἐν Ἰλιάδι, τὸ δυσχερῶς φυλάσσειν. At ὦ. δυσωρεῖν, si quidem e δυς et ὠρεῖν componatur, ut tradit hic Archiepiscopus, Scaligeri regulæ obstat. Vide Nostrum in Δυσωρέω, qui rectius, "Δύσωρον," inquit, "Suidas esse dicit montis nomen, forsan a difficili aut mala custodia sic appellati: certe verb. Δυσωρέω significat Difficulter custodio." Adde Hesych. Δύσουρον· δυσφύλακτον. Ceterum exempla, quæ contra canonem nostrum faciunt, Verba e δυς aut εὐ composita, formataque ab adjectivis eodem modo compositis, semper desinere in εω, sunt hæc: * δυσχεραίνω a δυσχερὴς, δυσκολαίνω a δύσκολος, δυσμεναίνω a δυσμενὴς, * δυσερωτιάω a δύσερως, (in Achille Tat. v. p. 277. Πρὸς τὴν ὄψιν δυσερωτιῶν, et Plut. Stobæi Serm. xcii. p. 510. 50. Δυσερωτιῶσι δὲ τῶν ἀπόντων, ὑπερορῶντες ὧν ἔχουσιν,) et * δυσθυμαίνω a δύσθυμος, quod extat in Hom. Hymno in Cer. 362. Μηδέ τι δυσθύμαινε λίην περιώσιον ἄλλως. At verba in αινω desinentia descendunt non ab adjectivis, sed a verbis in εω. Sic in usu est δυσθυμέω, unde δυσθυμαίνω. Etym. 101. 19. e Methodio: "Ὥσπερ παρὰ τὸ λίπω (l. λιπῶ cum Sylburgio in Indice), καὶ ὁρμῶ ὁρμαίνω, καὶ ὑφῶ ὑφαίνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἀρνῶ, ἐξ οὗ ἀρνοῦμαι, γίνεται * ἀρναίνω, καὶ ἐνδείᾳ τοῦ ρ, ἀναίνω, ἀναίνομαι, ὡς σκηπτροῦχος σκηπτοῦχος, οὐκ ἐπαινῶ, οὐ συγκατατίθεμαι. Aliæ exceptiones sunt in verbis * εὐγενίζω (ap. Excerpta Grotii p. 917. Σὺ δ' εὐγενίζεις τὴν πόλιν πράσσειν καλῶς), * εὐγλωττίζω, (Philostr. V. Apollon. vi. 36. Ἐκεῖ δὲ τάς τε ἀηδόνας αὐτῷ δῆλοι, καὶ τοὺς κωφίχους, καὶ ὅσοα εὐγλωττίζει τοὺς χαραδρίους, "cui loco," inquit C. A. Lobeck. Obss. ined. in Phrynichum, "lenior adhibenda est medicina, quam quæ placuit Schneidero in Lex.") εὐδαιμονίζω, εὐθετίζω, (Hesiodi Theog. 541. Εὐθετίσας κατέθηκε, ubi Cod. Medic. εὐθετήσας), * εὐκαρπίζω, (Hippocr. Epist. p. 1274. sed vide Schneider. in Lex. qui, probante eodem Lobeck. l. c. εὐκαρπέω restituit), εὐκλεΐζω, * εὐκομίζω, (Apollon. R. ii. 1013. καὶ δ' εὖ κομέουσιν ἐδωδῇ Ἀνέρας, ubi Brunck. "Sic divisim scriptum in Codd. uti recte in Parisina et in Steph. Edit. excusum, perperam ex antiquioribus Batavus excudi voluit εὐκομέουσιν"), εὐμενίζω, εὐραιζόω, (de quo vide nos supra) * εὐσπλαγχνίζω, ("Ab εὐσπλαγχνος, quod significat Misericordem, Pronum ad commiserationem, descendit εὐσπλαγχνίζομαι, quod Lexica non habent, Misericordia commoveor. Legitur ap. Chrysost. Homil. iii. de Pœnitentia T. iv. ed. Par. p. 567. de Deo sic scribentem, Ἀλλὰ πατὴρ ἐστι φιλόστοργος, μόνος ἀγαθὸς, ὁ εὐσπλαγχνιζόμενος ὑπὲρ πατέρα." Suicer. Thes. Eccles.) εὐστολίζω.] "Εὐστολίζω, ex "Eurip. affertur pro Probe decoro, sed divisim potius scribendum." [Respicitur ad Eurip. Iphig. Aul. 253. ubi sic edidit a Markland monitus Matthiæ, πεντήκοντα νῆας εἰδόμαν Σημείοις εὖ στολισμένας. Ed. Ald. εὐστολισμένας, neque aliter Codd. unde Scaliger ἐστολισμένας. Εὐστοχάζω.] "Εὐστοχάζομαι, Conjectura assequor, ut tradunt "Vulg. Lexx. quæ etiam addunt, esse deponens, et "genitivo jungi, sed viderint." ["Melius separatim verbum quodque exaretur," inquit Lex. Hederico-Ernestinum. * Εὐστρογγυλίζω, (quod Lexica exhibent, sed ἁμαρτύρως), εὐτελίζω, * εὐτρακελίζω, (etiam hoc affertur ἁμαρτύρως), εὐτρεπίζω, (unde, notante G. Wakef. in Mss. * εὐτρεπιστέον, Heliodori Æthiop. p. 187.) εὐτυκίζω.] "Εὐτυκίζειν Etymologo ἑτοιμάζειν." [Hesych. * Εὐτύκαζον· εὔτυκτον ἔχε, ἕτοιμον. Εὐχερὲς, εὐποίητον, ῥᾴδιον, ubi Salmas. Is. Voss. et Kusterus corrigunt Εὐτύκισον. Albertio placet Bielii sententia utpote simplicissima, verba ita ordinanda esse censentis, Εὐτύκασον ἔχε ἕτοιμον. Εὔτυκτον· εὐχερὲς, εὐποίητον, ῥᾴδιον. Sed εὐτυκάζω alibi non extat. Adde εὐωνίζω. De quibus omnibus infra dicetur. 5. * Δυσπέπτω. Etym. 292. 35. Δυσκέμφελος· δυσάρεστος, δυσπειθὴς, δυσκίνητος, χαλεπὸς, μεμψίμοιρος. Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσκεμφέλου ἵμερος αἱρῇ, (Hesiodi E. κ. Η. ii. 236.) εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυσπεπτούντων. "Vulg. δυσπεπτούντων, perperam; requiritur enim πτ, ut in ἀπεπτῶ et similibus." Sylburg. in Indice. "Aptius pass. δυσπεπτουμένων. Quæ difficulter concoquuntur." Idem in Notis. Eustath. ad Il. P. p. 1085. 41. Δυσκέμφελος δ' ἐστὶ δύσκολος, * δυσμετάπεμπτος.]

[* Ὀρθάγγελος, ὁ, ἡ. Ut ab εὐάγγελος formatur εὐαγγελέω, sic ab ὀρθάγγελος venit VERB. * Ὀρθαγγελέω. Phrynich. Arab. Σοφ. Προκαρ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 53. Ὀρθαγγελεῖν· ὀρθὰ καὶ ἀληθῶς ἀγγέλλειν.]

Ψευδάγγελος, ου, ὁ, (ἡ,) quasi ψευδὴς ἄγγελος, Nuntius mendax, Falsa nuntians, ὁ ψευδῆ ἀγγέλλων, ap. Aristoph. [Av. 1340. ubi legitur * ψευδαγγελὴς, Ἔοικεν οὐ ψευδαγγελὴς εἶν' ἄγγελος, Schol. Οὐ ψευδῆ ἀπηγγελκέναι. Sed ψευδάγγελος extat in Hom. Il. O. 159. Πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι, et in Aristot. Poet. xxix. p. 53. ed. Oxon. 1806. Ἔστι δέ τις καὶ σύνθετος ἐκ παραλογισμοῦ τοῦ θεάτρου, οἷον ἐν τῷ Ὀδυσσεῖ τῷ ψευδαγγέλῳ. HINC verb. * Ψευδαγγελέω, quod e Philone Jud. affert G. Wakef. in Mss. ET * Ψευδαγγελία, ἡ, Falsus nuntius, Fictus rumor, Crimen quod intenditur ob falsa nuntiata. Xenoph. de Mag. Eq. v. 8. Φοβεῖν τοὺς πολεμίους, καὶ ψευδενέδρας καὶ ψευδοβοηθείας καὶ ψευδαγγελίας ποιοῦντα. Dion. Hist. Rom. xlix. 28.]

Θεαγγελεὺς, έως, ὁ, Qui promulgat vel denuntiat solennitates, quæ panegyreis dicuntur. Hesych. Θεαγγελεῖς· οἱ τὰς πανηγύρεις ἐναγγέλλοντες. Deduci puto a θέα. [Steph. Byz. * Θεάγγελα· πόλις Καρίας, ὁ πολίτης, * Θεαγγελεὺς. "Hæc vox, si appellative accipias, denotat præconem, qui spectacula et deorum solennitates promulgat. Fortassis ipsa urbs a promulgata quadam panegyri nomen accepit. Urbis meminit Plin. v. 29.: "Sex oppida contributa ei sunt a Magno Alexandro, Theangela, Sibde, Medmassa, Euranium, Pedasium, Telmessum." Berkel. "Hinc oriundus Philippus, Caricarum Rerum scriptor, qui ap. Plut. in V. Alexandri p. 961. (T. iv. p. 105. Reisk.) perperam Φίλιππος ὁ Εἰσαγγελεὺς vocatur pro Θεαγγελεὺς, notante Th. Reinesio Var. Lect. i. 25." Holsten. "Holstenii et Reinesii emendationem secutus sum pro v. εἰσαγγελεὺς, hic, (Χάρης ὁ Εἰσαγγελεὺς), et lin. seq. (Φίλιππος ὁ Εἰσαγ.) ὁ Θεαγγελεὺς legentium. De posteriore ex Athenæo constat, vi. p. 271. Ap. Strab. etiam xiii. p. 611. c. * Συναγέλα mendose, pro Θεαγέλα legi, Hardum. docet in Not. ad Plin. v. 29." Reisk. Steph. Byz. * Σονάγελα· πόλις Καρίας, ἔνθα ὁ τάφος ἦν τοῦ Κάρος, ὡς δηλοῖ καὶ τὸνομα. Καλοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες * σοῦαν τὸν τάφον, * γέλαν δὲ τὸν βασιλέα, ὁ πολίτης, * Σοναγελεύς. "Meminit hujus Urbis Strabo xiii. p. 611. sed corrupte ibi scribitur Συναγέλα, pro Σονάγελα." Holsten.

Sic correxit et Casaub. Vide Jablonsk. et Tewater. supra in Lex. Vocc. peregr. p. cxliv. a. et n.]

[* Δυσάγγελος, ὁ, ἡ, Qui tristes nuntios fert. Nonnus in Dionys. xx. p. 354. a G. Wakef. in Mss. allatus: Ἀλλὰ πάλιν κοτέουσα τεῇ θεόκαιδι γενέθλῃ, Ἄγγελον Ἶριν ἔπεμπε δυσάγγελον, ὄφρα σε θέλξῃ Κλεψιρόῃ κεράσασα δόλῳ * ψευδήμονα πειθώ.]

" Παλινάγγελος, (ὁ, ἡ,) Nuntius, qui, postquam " nuntiavit quod jussus est, ad eum, a quo missus " est, redit. Vide Hesych." [Παλινάγγελος· ὁ ἐξ ὑποστροφῆς ἄγγελος, ὅταν ἀπαγγείλας τινὶ, ἀπὸ τούτου ἑτέρῳ ἃ φησιν ἐπιφέρῃ. Suid. et Phot. Παλινάγγελος· ὀπίσω ἐπανελθὼν ἄγγελος. " Heyn. Hom. vi. 633." Schæf. in Mss.]

[* Πρωτάγγελος, ὁ, ἡ. Epigr. de Mensibus Ægyptiorum in Anthol. T. iii. p. 211., quod Palladio tribuit Salmas. ad Solin. p. 304. a. Εἰαρινῶν * Φαρμενθὶ ῥόδων πρωτάγγελός ἐστιν. Vide supra Lex. Vocc. peregr. p. ccxciii. n. 2. " Lexica non habent. Significat eum, vel eam, qui vel quæ primo aliquid nuntiat. Cyrillus Alexandr. L. xii. in Jo. ad c. xx. 17. dicit de Maria: Christus eam τῶν μεγάλων ἀγαθῶν κελεύει γενέσθαι πρωτάγγελον, καὶ τὴν πρὸς τὸ ἄνω βάδισιν εὐαγγελίζεσθαι τοῖς μαθηταῖς, Jubet magnorum bonorum primam fieri nuntiam, et ascensionem discipulis evangelizare." Suicer. Thes. Eccles.]

[* Χαράγγελος, ὁ, ἡ. Etym. 7. 32. Ἄγγελος· ὥσπερ παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὁμοιῶ γίνεται εἴκελος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἄγελος καὶ ἄγγελος, καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ συγκείμενα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται, οἷον ἀρχάγγελος, εὐάγγελος, χαράγγελος. Cf. Zonar. p. 15. Ἄγγελος· ζῶον λογικὸν, * ὑμνολογικὸν, πύρινον, ἄϋπνον, ἀθάνατον κατὰ χάριν, οὐσία νοερὰ, αὐθεξούσιος (l. αὐτεξούσιος), ἀεικίνητος, θεῷ λειτουργοῦσα· ἢ δύναμις ἁγία ἀποστελλομένη παρὰ κυρίου εἰς διακονίας. " Cod. K. Ἄγγελος· μηνυτὴς, reliqua, ut leguntur. Sed post διακονίας pergit sic: Ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὅμοιον γίνεται εἴκελος, οὕτως καὶ παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἄγγελος· τὰ γοῦν παρ' αὐτοῦ συγκείμενα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, οἷον ἀρχάγγελος." Tittmann. Fugit virum doctum, quod definitio illa, quam e Zonaræ Codice sumtam habet et Phavor. qui exhibet * ὑμνολογητικὸν, et ἄϋλος pro ἁγία, partim ex Athanasio ducta sit, partim e Damasceno, quorum verba supra ad Ἄγγελος citavimus. Obiter ex J. Seageri Mss. monemus ἄγγελος etiam de fœmina dici, ut Eurip. Androm. 82. ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ. Μῶν οὖν δοκεῖς σοῦ φροντίσαι τίν' ἀγγέλων; ΑΝΔΡΟΜ. Πόθεν; θέλεις οὖν ἄγγελος μολεῖν σύ μοι; et Suppl. 203. Πρῶτον μὲν ἐνθεὶς σύνεσιν, εἶτα δ' ἄγγελον Γλῶσσαν λόγων δοὺς, ὥστε γιγνώσκειν ὅτα, κ. τ. λ. Adde Chariton. iii. 3. p. 45=62. Ἄγγελος δὲ φήμη ταχεῖα Συρακουσίοις ἐμήνυε τὸ παράδοξον.]

[* Νεκράγγελος, ὁ, ἡ, Mortui nuntius. Lucian. de Morte Peregrini xli. T. iii. p. 362. Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τινὰς, καὶ παραινέσεις, καὶ νόμους· καί τινας ἐπὶ τούτῳ πρεσβευτὰς τῶν ἑταίρων ἐχειροτόνησε, νεκραγγέλους καὶ * νερτεροδρόμους προσαγορεύσας. " Hoc ad S. Ignatii imitationem factum putat Pearson. Vindic. Ignat. P. i. c. 2. p. 261. ed. Cler. Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait Lucian. Protea suum νεκραγγέλους et νερτεροδρόμους, quos cum * Θεοδρόμοις illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Extat erudita Commentatio Erdm. Rud. Fischeri edita Coburgi 1718. de Θεοδρόμοις Veteris Ecclesiæ Legatis, ubi nec hujus loci mentio omittitur, p. 119." J. M. Gesner. " Θεόδρομος, (ὁ, ἡ,) significat eum, qui sanctum et Deo gratum iter init. Ignat. Epist. ad Polycarp. p. 209. Πρέπει συμβούλιον ἀγαγεῖν θεοπρεπέστατον, καὶ χειροτονῆσαι, εἴ τινα ἀγαπητὸν λίαν ἔχετε, καὶ ἄοκνον, ὃς δυνήσεται θεόδρομος καλεῖσθαι. Idem in Epist. ad Philadelph. p. 91. hanc vocem tribuit omnibus fidelibus, qui Θεόδρομοι vocantur, quia velut in stadio spiritualis vocationis decurrunt. Πολλοὶ, inquit, λύκοι κακοῖοις ἠμφιεσμένοι, ἡδονῇ κακῇ αἰχμαλωτίζουσι τοὺς θεοδρόμους. Huc pertinet ... VERB. * Θεοδρομέω ap. Suid. (et Phot.) qui, Θεοδρομῶν· κατὰ Θεὸν πορευόμενος, Secundum Deum currens." Suicer. Thes. Eccles.]

" Κακάγγελος, (ὁ, ἡ,) Malus nuntius, Mala nuntians, " ὁ κακὸν ἔπος ἀγγέλων, Homero, inquit Eust." [ad Il. P. p. 1123. 50. Ἐκ δὲ τοῦ, Κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα, σύγκειται παρὰ τοῖς ὕστερον ὁ κακάγγελος. " Valck. ad Scapulæ marg. affert ex Antonini Lib. Fab. xv. p. 108. Ὁ δὲ κάκεῖνον ἐποίησε νυκτικόρακα κακάγγελον, ubi vide Muncker., et Boissonadius in Mss. citat Eurip. Orest. 853. δῆλος εἶ λόγῳ· Κακῶν γὰρ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος, ubi Schol. Ἀπὸ τοῦ λόγου δῆλος εἶ κακάγγελος ὤν. Æschyli Agam. 645. Εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ Γλῶσσαν μιαίνειν. " Valck. ad Eurip. Phœn. p. 415. Mitscherlich. ad Hymn. in Cer. 128. Meleagri Epigr. lxxii. (Ὀρθροβόαι δυσέρωτι κακάγγελε, νῦν * τρισάλαστε, Ἐννύχιος κράζεις * πλευροντρῆ κέλαδον,) et Plutarchi Mor. i. 969." Schæf. in Mss. Hinc VERB. * Κακαγγελέω, Mala nuntio " Demosth. (Orat. pro Cor.) T. i. p. 315. 23. Κακαγγελεῖν μὲν ἴσθι μὴ θέλοντά με. Reisk. ad h. l. p. 641.: —' Κακαγγελεῖν uno verbo Bav. κακαγγέλλειν Pariss. pr. et sept. et sic videtur in Aug. pr. quoque a prima manu fuisse, sed recentior ad vulgatæ, (κἀκ' ἀγγελεῖν,) modum reformavit.' Sic edidit etiam Auger. in Discours Grecs choisis de divers Orateurs T. i. p. 546. hac nota adscripta:—' Κακαγγελεῖν—hic alter versus est ex Soph. Antigona.' Vellem vir doctissimus versum fabulæ Sophocleæ indicasset. Mihi cum Tayloro (p. 312. Reisk.) scribendum est, ' Tragici est cujusdam, cujus locus mihi festinanti non occurrit.' (Deinde vero sic pergit Auger.) ' Vulg. κἀκ' ἀγγελεῖν. Legi cum Reiskio uno verbo κακαγγελεῖν a κακαγγελέω, quam lectionem confirmant Codd. D, L, et X. Legitur κακαγγελεῖν apud U et Y, et κακαγγέλλειν apud Q et Cc, quod ultimum Y dat ad marg.' Ac vellem Wunderlich. hos duumviros secutus esset: quorum rationem nisi probaveris, scribere debebis κἀκ' ἀγγέλλειν, quod metro adversatur. Quod autem Wakefield. hoc Demosth. loco usus, etiam in Eurip. Herc. Fur. 1139. κἀκ' ἀγγέλλων in κακαγγελῶν mutandum censet, non assentior. Ceterum plane sic dicitur * εὐαγγελεῖν." Schæf. in Append. ad T. Hemsterhusii Aristoph. Plut. p. 511. Adde * ὀρθαγγελεῖν, de quo supra diximus. Phot. Εὐαγγελεῖν (Cod. B. εὐαγγέλειν)· ὑφ' ἓν λέγουσι καὶ κακαγγέλλειν, ubi Lobeck. ap. Schleusner. p. 481. reposuit, et quidem recte, κακαγγελεῖν. Vide et ejusdem Obss. ined. in Phrynichum, supra ad Εὐάγγελέω citatas.] " Soph. " ET Κακάγγελτα dicit τὰ κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα, " in Antig. p. 266. (v. 1286.) ὦ κακάγγελτά μοι Προ- " πέμψας ἄχη, τίν' αὐδᾷς (τίνα θροεῖς) λόγον; Κα- " κάγγελία, ας, ἡ, ET IONICE Κακαγγελίη, ης, ἡ, " Malus nuntius, a Galeno apud Hippocr. exponitur " κακορρημοσύνη, κακολογία, Maledicentia." [" Ap. Hippocr. in L. περὶ Τέχνης p. 1. 8. (Τὸ δὲ λόγων οὐ καλῶν τέχνη τὰ τοῖς ἄλλοις εὑρημένα αἰσχύνειν προθυμέεσθαι, ἐπανορθοῦντα μὲν μηδὲν, διαβάλλοντα δὲ τὰ τῶν εἰδότων πρὸς τοὺς μὴ εἰδότας ἐξευρήματα, οὐκέτι δοκέει ξυνέσιος ἐπιθύμημά τε καὶ ἔργον εἶναι, ἀλλὰ καταγγελίη μᾶλλον φύσιος, ἢ ἀτεχνίης, Sed proditio magis naturæ suæ, aut ignorantia artis,) observante Foesio est καταγγελίη, et sic legitur quoque ap. Phavor. b. v." J. G. Fr. Franz. Cf. Schneideri Lex. vv. Κακαγγελία et Κακάγγελος.]

[* Νεάγγελτος, ὁ, ἡ, Nuper nuntiatus, Novus. Æschyli Choeph. 732. Αἴγισθον, ἣ κραυῦσα τοὺς (leg. πρὸς) ξίνους, καλεῖν Ὅτῳ τάχιστ' ἀνώγεν, ὡς σαφέστερον Ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν Ἔλθὼν πύθηται τήνδε, ubi Schol. τὴν νεωστὶ ἀγγελθεῖσαν.]

Composita ex Ἄγγελος, Angelus:

[* " Ἀγγελιήτης. Jo. Geometræ Hymn. ii. 19. (Καίροις ὑψιπόλοις κοινὴν ὁδὸν ἀγγελιήταις Δείξασα τὴν χθονίοις εὔχαρι τριβομένην,) iii. 37. (Καῖρε πόλου χθονὶ, πότμῳ ζώων, ἀγγελιήταις Μίξασα τοὺς χθονίους, οὐρανίοις χθονίοις. Salve quæ cœlumque solo, vitamque neci das, Cœlorum miscens numina terricolis) et iv. 25. (Καῖρ' * ἀκοτερπομένη * ψυχάπαγας ἀγγελιήτας, Gaude quæ Genios animarum dejicis hostes.)" Abr. Kall. in Mss.]

[* Ἀγγελιῶδης, ὁ, ἡ: "A Jamblicho ap. Stob. Ecl. Phys. i. 52. 39. p. 926. animæ incorporeæ opponitur, vocabulum non satis clarum, ex adytis, ut videtur, sapientiæ Neo-Platonicæ repetitum." Fr. Passow. Symbol. ad Schneideri Lex. in Beckii Actis Seminarii Regii et Societ. Philol. Lips. V. i. p. 92. Locus est hic: Οἱ μὲν γὰρ εὐθὺς τὴν ψυχὴν αὐτῷ τῷ σώματι τῷ ὀργανικῷ συνοικίζουσιν, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν Πλατωνικῶν· οἱ δὲ μεταξὺ τῆς τε ἀσωμάτου ψυχῆς, καὶ τῆς ἀγγελιώδους αἰθέρια καὶ οὐράνια καὶ πνευματικὰ περιβλήματα, περιαμπέχοντα τὴν νοερὰν ζωὴν, προβεβλῆσθαι μὲν αὐτῆς φροντίδι ἕνεκεν (λέγουσι), ὑπηρετεῖν δὲ αὐτῇ καθάπερ ὀχήματα, συμμέτρως δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ στερεὸν σῶμα συμβιβάζειν μέσοις τισὶ κοινοῖς συνδέσμοις αὐτὴν συνάπτοντα.]

[* Ἀγγελίαρχος, ὁ. "Toup. Opusc. i. p. 424. Dorvill. ad Charit. p. 551. Agathiæ Epigr. xxxviii." Schæf. in Mss. Vide nos infra ad Ἀρχάγγελος.]

[* Ἀρχάγγελος, ου, ὁ. "Archangelus, unus e principibus ac præfectis angelorum, quibus, ex opinione saltem Judæorum, parent angelorum copiæ, viribus ac dignitate admodum diversæ, Dan. x. 13. et xii. 1. vocatur. Judæi autem quatuor archangelos præ ceteris celebrant, Michaelem, Urielem, Raphaelem, et Gabrielem, quorum cuivis certam provinciam a Deo demandatam fuisse statuebant, ut colligere licet e Syncello Chronogr. p. 33. ubi Οὐριὴλ vocatur ὁ τῶν ἄστρων ἀρχάγγελος. Bis autem legitur hæc vox in N. T. Jud. v. ix. Ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, qui e traditione quadam Judæorum cum Diabolo disceptasse narratur de humando cadavere Mosis. Michael vero ille Judaicæ gentis præses et defensor esse existimabatur a Judæorum doctoribus, cujus opinionis vestigia in Targum ad Cant. viii. 9. reperiuntur, ut ad v. Μιχαὴλ docebitur. De eodem Michaele Archangelo haud improbabile est explicandum esse locum 1 Thess. iv. 16. ubi Christi reditus solennis e cœlo ad judicium, in universum genus humanum habendum, describitur futurus esse ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου, quam formulam omnium optime de tonitru per Michaelem archangelum excitando in apparitione Christi explicaveris, nisi ἀρχαγγέλου h. l. positum esse pro ἀρχαγγέλων statuere malis." Schleusner. Lex. in N. T. Vide nos supra ad Χαράγγελος. Maximi Scholia ad Dionys. Areop. de Cœl. Hier. p. 42. Κατὰ τὸ τελευταῖον· ὅτι ἐσχάτη τάξις ἀγγέλων, καὶ *περικόσμιος. Ἡ τελευταία *τριαδικὴ τάξις· ἀρχαί, ἀρχάγγελοι, ἄγγελοι: et p. 49. Φαμὲν δὲ· πῶς πάντες λέγονται δυνάμεις· τελευταία γὰρ τάξις ἡ τῶν ἀρχῶν, καὶ ἀρχαγγέλων, καὶ ἀγγέλων ἐστὶ, καὶ ὅμως καὶ αὐτοὶ δυνάμεις ἐστὶν ὅτε ὀνομάζονται. Clem. Alex. Eclog. p. 1004. Agathias in Epigr. Vat. Cod. p. 54. ap. Jacobs. ad Anthol. T. xi. p. 77., a Schæf. in Mss. allatus, Ἴλαθι μορφωθεὶς, ἀρχάγγελε· σὴ γὰρ ὀπωπὴ Ἄσκοπος· ἀλλὰ βροτῶν δῶρα πέλουσι τάδε. Loquitur ibi Jacobs. de ejusdem Agathiæ Epigr. (xxxviii.) in quo admiratur poeta pictoris artem, qui Archangeli imaginem pingere ausus sit: Ἄσκοπον *Ἀγγελίαρχον, ἀσώματον εἴδεϊ μορφῆς Ἀ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀπεπλάσατο. Vide notata supra p. 18. et n. 3. Adde e Bastii nota ad Greg. Cor. p. 894. locum hunc, quem protulit vir doctus e Lex. Ms. Darmstad., Θαυμαστικὸν δὲ (τὸ α) δασύνεται, ὡς Ἀγαθίας ἐν Ἐπιγράμμασιν· Ἀ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀπεπλάσατο. Hinc Suidæ lectionem contra Jacobsii emendationem a facile tueri possis. Sed an recte sic scribant Suidas et auctor Lexici illius Ms., viderint alii. Ἄγγελος, ut id obiter moneamus, etiam ap. Ethnicos in sensu Christiano sumi, supra vidimus, et notatis addi potest locus Diodori S., quem his verbis citavit C. F. Munthe Obss. Philolog. in Joannis Apoc. ii. 1.:—"Hæc notio τοῦ ἀγγέλου Diodoro quoque nota Ecl. i. 40. Διὸ καὶ βασιλέα μὲν μηδέποτε τῶν Ἰουδαίων (γενέσθαι φασὶ), τὴν δὲ τοῦ πλήθους προστασίαν διδόσθαι διὰ παντὸς τῷ δοκοῦντι τῶν ἱερέων φρονήσει καὶ ἀρετῇ προέχειν. Τοῦτον προσαγορεύουσιν ἀρχιερέα, καὶ νομίζουσιν αὐτοῖς ἄγγελον γίνεσθαι τῶν τοῦ Θεοῦ προσταγμάτων, (ubi vide Wesseling.) Hunc summum Pontificem appellant, et pro nuntio ac interprete mandatorum Dei habent."]

[* Ἀρχαγγελικὸς, ὴ, ὸν, Archangelicus, Ad archangelum pertinens. "Clem. Alex. Eclog. p. 1004. Dionys. Areop. p. 21. et Damasc. Ms. de Principiis ap. Wolf. Anecdd. Gr. T. iii. p. 201. (Ἐκ δὲ αὖ τριῶν πῶς μίαν τριάδα ποιοῦμεν ἐκ μοναδῶν τριῶν *ἀνομοειδῶν (f. l. ἀνομοιοειδῶν), τῶν μὲν *ἀμεθέκτων, τῶν δὲ μεθεκτῶν, ὅμοιον ὡς εἴ τις ἕνα ποιοῖ ἀριθμὸν ἀπὸ μέν τινων ὑπερκοσμίων, ἀπὸ ἑνίων δὲ ἐγκοσμίων, ἢ τῶν μὲν ἀρχικῶν, τῶν δὲ ἀρχαγγελικῶν, ἢ τούτων τε καὶ τῶν ἀξίνων. In ultima voce error latere videtur, quem aliis tollendum relinquimus. Nihil enim nobis festinantibus succurrit.)" Abr. Kall. in Mss. Maximi Scholia in Dionys. Areop. de Cœl. Hier. p. 5. Ἥπίστατο γὰρ ὅτι ἀνυμνῶν τοὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἱεροὺς νόας, ὡς αὐτός φησι κατὰ τὴν γραφὴν, ἀνάγκην εἶχεν εἰκεῖν περὶ ζώων *θηριομόρφων, καὶ ἀετῶν, καὶ τῶν ἄλλων οἷς ἀπεικάζουσιν αἱ θεῖαι γραφαὶ τὰς ἀρχαγγελικὰς δυνάμεις· λέγει γὰρ, ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ πολλοὶ, νομίζωμεν *ἀνιέρως μὴ ἔχειν ἐξήγησιν τὰς τῶν *πολυπροσώπων καὶ πολυκόδων τάξεις ἐν οὐρανοῖς: p. 6. Εἰδυῖα γὰρ ἡ τοῦ Θεοῦ σοφὴ συγκατάβασις τὸν ἡμέτερον νοῦν ἀσθενῆ καὶ πρὸς ὑψηλοτέραν θεωρίαν ἀνεπιτηδείως ἔχοντα, ἀναγωγὴν αὐτῷ συμφυῆ πλασαμένη, οὕτως τὰς ἀρχαγγελικὰς εἰς φανερὸν ἤγαγε διακοσμήσεις, οὐχ ὅπως ἔχουσι τῇ ἀληθείᾳ διασαφήσασα, ἀλλ' ὅπως ἡμεῖς δυνάμεθα καταλαβεῖν: et ad eund. de Eccles. Hier. p. 111. Καὶ ἐν τῷ ιβ' τῆς ε' Ἑκατοντάδος (Εὐάγριος) λέγει οὕτως· Ἐξ ἀγγελικῆς καταστάσεως καὶ ἀρχαγγελικῆς, ψυχικὴ κατάστασις γίνεται· ἐκ δὲ τῆς ψυχικῆς, δαιμονιώδης καὶ ἀνθρωπίνη, ἐκ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης, ἀγγελοι πάλιν καὶ δαίμονες γίνονται. "Constantin. Porphyrogenn. Thema i. 3. *Κολοσσαὶ, αἱ νῦν λεγομέναι *Χῶναι, οὗ ἐστι ναὸς διαβόητος τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. Cujus imago exhibetur in Biblioth. Coislin. p. 137. cum inscriptione, Ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ὁ *Χωνει... (leg. *Χωνήτης.) Festum ejus celebratur vi. Septembr. Zonaras xviii. 12. Ἡ ἐν Χώναις πολιτεία, καὶ τὸ ἐκεῖ τοῦ ἀρχιστρατήγου περίπυστον τέμενος. Nicetas in Manuele vi. Ἀφικνεῖται εἰς Χώνας, πόλιν εὐδαίμονα καὶ μεγάλην, πάλαι τὰς Παλασσὰς (annon leg. Κολοσσάς?) τὴν ἐμοῦ τοῦ συγγραφέως πατρίδα, καὶ τὸν ἀρχαγγελικὸν νεὼν εἰσιὼν, μεγίθει μέγιστον καὶ κάλλει κάλλιστον ὄντα: in Isacio ii. Τὸν νεὼν τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ—ἔργον μέγιστον καὶ περίπυστον ὄντα, καὶ ὑπερβάντα εἰς κάλλος καὶ τὴν εἰς μῆκος ἔκτασιν τὸ ἐν τῇ βασιλίδι πόλει τοῦ *καλλιμάρτυρος Μωκίου τέμενος." Wetsten. in Epist. ad Coloss. ii. 18.]

"Ἰσάγγελος, (ου, ὁ, ἡ,) Angelis par et æqualis aut "similis, ut Luc. c. x. de excitatis ad vitam æter- "nam, Ἰσάγγελοι γάρ εἰσι," ["homines, quibus beatitudo futura contingit, angelis similes erunt, maxime respectu ad immortalitatem et corporis naturam, quo in futura vita præditi erunt. Hierocles in Aur. Carm. p. 40. (Τοὺς οὖν τοῖς θείοις γένεσι συντεταγμένους ἀνθρώπους σέβειν ὁ λόγος παραινεῖ, τοὺς *ἰσοδαίμονας καὶ ἰσαγγέλους, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἥρωσιν ὁμοίους.) Philo de Sacrif. Abelis et Caini T. i=ii. p. 164=74. (Καὶ γὰρ Ἀβραὰμ ἐκλιπὼν τὰ θνητὰ, προσίθεται τῷ Θεοῦ λαῷ, καρπούμενος ἀφθαρσίαν, ἴσος ἀγγέλοις γεγονώς· ἄγγελοι γὰρ στρατός εἰσι Θεοῦ, ἀσώματοι καὶ εὐδαίμονες ψυχαὶ, ubi Pfeiffer. legendum censet τῷ αὐτοῦ λαῷ, respicitur enim Gen. xxv. 8.)" Schleusner. Lex. in N. T. "Ammonius Monachus p. 98. m. ed. Combef. et Vita S. Nili Jun. p. 7. ed. Rom. 1644." Boissonad. in Mss. Maximi Scholia ad Dionys. Areop. de Div. Nom. p. 125. Μετὰ γοῦν τὴν ἀνάβασιν ταύτην εἰς ἁπλότητα προκόπτουσιν, ἰσάγγελοι διὰ τῆς ἀναστάσεως γινόμενοι, καὶ οὐκέτι ψυχικὸν ἔχοντες σῶμα, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, τουτέστι διὰ ψυχῆς συνεστώς τε καὶ κινούμενον, ἀλλὰ πνευματικὸν, ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ παναγίου πνεύματος ἐπὶ μέγα χυθέντος ἐπ' αὐτοὺς τῆς *πολυσυνθέτου τῶν λογισμῶν ποικιλίας, καὶ τῶν αἰσθήσεων ἀπηλλαγμένοι. "Suid. (et Zonar.) Ἰσάγγελος· ἴσος ἀγγέλῳ. Basil. Cæsar. in Martyrem Julittam p. 379. dicit Deum nobis permittere, Παραδείσου τρυφὴν, καὶ δόξαν ἐν βασιλείᾳ, καὶ ἰσαγγέλους τιμάς. Chrysost. de Virginitate c. xxi. παρθενίαν vocat ἰσάγγελον πολιτείαν. Idem Homil. in Parabolam de Ficu T. vi. p. 556. Paris. protoplastorum in

Paradiso vitam appellat *ἰσάγγελον ζωήν*. Ap. eund. Eclog. de Virt. et Vitio T. vi. p. 929. *Ἐννόησον ὅσον ἂν εἴη κακὸν, τοῦ Χριστοῦ θέλοντος ἡμᾶς ἐξ ἀνθρώπων ἰσαγγέλους κοιεῖν, αὐτοὺς ἐξ ἀνθρώπων εἰς θηρία μεταπεσεῖν.* Clem. Alex. Pædag. i. 6. p. 99(=120.) *Σὺν αὐτῇ γὰρ τὸ πρόσωπον ἰσάγγελον ἔχοντες, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τὴν ἐπαγγελίαν ὀψόμεθα.*" Suicer. Thes. Eccles. Idem Clem. Alex. Strom. vi. p. 792. 31. *Ὁ τοίνυν μετριοπαθήσας τὰ πρῶτα, καὶ εἰς ἀπάθειαν μελετήσας, αὐξήσας τε εἰς εὐποιΐαν γνωστικῆς τελειότητος, ἰσάγγελος μὲν ἐνταῦθα.*]

" SIC *Ἰσαγγέλως βιοῦντες*, ap. Aretham. Non " aliter ac Angeli. AT *Ἰσαγγελία, ας, ἡ*, Nun- " tium conforme. Vulg. Lex." [sed *ἀμαρτύρως*.]

[* *Φιλάγγελος, ον, ὁ, ἡ.* " Dionys. Areop. p. 53." Abr. Kall. in Mss.]

[* *Ἀγγελοθεσία, ας, ἡ.* Clem. Alex. Strom. vii. p. 833. 44. a Routhio ad Hederici marg. allatus, *Εἶτα ἐπὶ τέλει τοῦ φαινομένου τῷ ἄκρῳ, ἡ μακαρία ἀγγελοθεσία*, Beati positi sunt Angeli. Adde Eclog. e Scripturis Prophetarum ibid. p. 1003. 39., notante Abr. Kall. in Mss.: *Καὶ τὸ ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως, καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου, οἱ τελειωθέντες εἰσὶν ἐξ ἀνθρώπων, ἄγγελοι, ἀρχάγγελοι, εἰς τὴν * πρωτόκτιστον τῶν ἀγγέλων φύσιν· οἱ γὰρ ἐξ ἀνθρώπων εἰς ἀγγέλους μεταστάντες, χίλια ἔτη μαθητεύονται ὑπὸ τῶν ἀγγέλων, εἰς τελειότητα ἀποκαθιστάμενοι· εἶτα, οἱ μὲν διδάξαντες, μετατίθενται εἰς ἀρχαγγελικὴν ἐξουσίαν· οἱ μαθόντες δὲ, τοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὖθις μεθισταμένους εἰς ἀγγέλους μαθητεύουσιν· ἔπειτα οὕτως περιόδοις ῥηταῖς ἀποκαθίστανται τῇ οἰκείᾳ τοῦ σώματος ἀγγελοθεσίᾳ,* 'In propriam Angelicamque corporis stationem constituuntur.']

[* *Ἀγγελοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ*, Angeli formam referens, Angelicus. " Theodor. Studita ap. Sirmond. not. ad Goffridum p. 85. Acta Junioris Bacchi ed. Combef. p. 84. 86, 5. 119, 7. et Vita S. Sylvestri ed. Combef. p. 264, 5." Boissonad. in Mss. " Dionys. Areop. de Cœl. Hier. ii. 5. v. G. Pachym. Paraphr. et Maximi Scholia (p. 14. *Ἀγγελοειδεῖς· καλῶς τὰς τυπικὰς * εἰκονογραφίας, ἃς καὶ προεῖπεν, οὐκ ἀγγελικὰς, ἀλλ' ἀγγελοειδεῖς ὠνόμασεν· οὐ γὰρ αὐτῶν τῶν ἀγγέλων, ὡς εἰσιν αἱ εἰκόνες ἐγράψησαν, ἀλλ' ἔμφασίν τινα * εἰδοποιΐας ἀσωμάτων ὑπεμφαίνουσιν, ὡς ἐξηγήσατο αὐτὸς ἑαυτόν.*)" Abr. Kall. in Mss. Maximi Scholia ad eund. Dionys. de Div. Nom. p. 232. *Θαυμασίως πάντα τὰ δόγματα μετὰ ὀρθότητος διδάσκει· τὸν γὰρ περὶ τῆς ἀναστάσεως τρόπον νῦν παραδιδοὺς, θνητοὺς μὲν ἡμᾶς ἀποφαίνει, ἅτε ἐξ ἀθανάτου ψυχῆς καὶ σώματος ὄντας θνητοὺς, τὴν δὲ ζωὴν οὐσιώδη τῆς ψυχῆς ἐλάττονά φησι τῶν ἀγγελικῶν οὐσιῶν, παρ' ὅσον αὐτὴν καὶ ἀγγελοειδῆ ζωὴν, οὐ μὴν ἀγγελικὴν ὀνομάζει, οὐχ ὡς * αὐτοαγγελικὴν, ἀλλὰ παρεμφερῆ.* Hinc, notante Abr. Kall. in Mss.

[* *Ἀγγελοείδεια, ας, ἡ*, ap. G. Pachym. Paraphr. Dionys. Areop. de Div. Nom. iv. 34.]

[* *Ἀγγελομίμητος, ον, ὁ, ἡ.* " Dionys. Areop. de Div. Nom. i. 5. et Maximi Schol. (p. 133.) unde ADVERB. * *Ἀγγελομιμήτως*, ap. eund. l. c.," notante Abr. Kall. in Mss. Maximi Scholia l. c.: *Τοὺς θεοειδεῖς νόας, οὓς ἀγγελομιμήτως φησὶ, καθ' ὅσον ἐφικνοῦνται εἰς ἕνωσιν ἄγεσθαι τῶν ἁγίων δυνάμεων, ἃς δυνάμεις ἀγγέλους προεῖπε, τοὺς καθ' ἡμᾶς θεολόγους * νοητέον, προφητάς τέ φημι καὶ ἀποστόλους· οὐ γὰρ δὴ * ὑπολειπτέον ἀγγέλους μάλιστα ἐκ τοῦ ἀγγελομιμήτως εἰπεῖν· ἄγγελος γὰρ ἄγγελον οὐ μιμεῖται, ἀλλ' ὁ ἐλάττων· νόας δὲ καλῶν τοὺς θεολόγους τῆς ἀγγελομιμήτου ἑνώσεως πρὸς Θεὸν αὐτοὺς ἕξη ἐφικνεῖσθαι, ὡς δυνατὸν, κατὰ * ἀπόπαυσιν πάσης ἐνεργείας κοσμικῆς ἐκθεουμένους· ἐπὶ γὰρ τῶν νοερῶν πᾶν εἴνημα καὶ πᾶσα ἐνέργεια, καὶ πᾶσα ἠρεμία ἐνεργῶς ἐστι, καὶ πρὸς τελειότητα * ἐνοικοῦν χειραγωγοῦσα, εἴγε ἐν τοῖς αἰωνίοις καὶ ἀσωμάτοις αἱ οὖσαι ἠρεμίαι καὶ ἡσυχίαι, καὶ τῶν ἐνεργειῶν αἱ * ἀποπαύσεις, τὸ κατὰ φύσιν πράττειν ποιοῦσιν, ὅπερ ἐστὶ τῆς ἀσχλησίας καὶ τελειότητος εἰς ἐνάδα πρόξενον.*]

[* *Ἀγγελοτρεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ.* " Andreæ Cret. Homil. i. in Dormit. S. Mariæ p. 124. et Homil. de Humana Vita p. 236. item Dionys. Areop. de Div. Nom. i. 5. iv. 34." Abr. Kall. in Mss. Dionys. Areop. de Cœl. Hier. ap. Maxim. Schol. p. 58. *Ἀγγελοπρεπεῦς· ὡς ἀθόϊτη, ὡς ἄνθραξ*, et de Div. Nom. ap. eund. p. 132. *Ἀγγελοπρεπεῖς ἑνώσεις*, et p. 161. *Ἀγγελοπρεπεῖς καθάρσεις.* UNDE Adverb. " * *Ἀγγελοπρεπῶς*, ap. Dionys. Areop. 71. 379." Abr. Kall. Mss. Et, notante eodem,

[* *Ἀγγελοπρέπεια, ας, ἡ.* G. Pachym. Paraphr. Dionys. Areop. de Div. Nom. iv. 23.]

[* " *Ἀγγελώνυμος, ὁ, ἡ*, Nicet. Choniat. Alex. Comn. iii. 8." Abr. Kall. in Mss.]

[* " *Ἀγγελότης, ἡ*, Athanas. ii. 53." Abr. Kall. in Mss.]

[* *Ἀγγελτὴρ, ὁ.* " Orac. Sibyll. ii. p. 203. ed. Opsop. (*Ἀθανάτου θεοῦ ἄφθιτοι ἀγγελτῆρες*), et p. 204. (*Ἥξει δ' ἐν νεφέλῃ πρὸς ἄφθιτον ἄφθιτος αὐτὸς Ἐν δόξῃ Χριστὸς σὺν ἀμύμοσιν ἀγγελτῆρσι.*)" Abr. Kall. in Mss.]

[* *Ἀγγέλτρια, ίας, ἡ*, Nuntia, Nuntiatrix. Orac. Sibyll. viii. p. 371., notante Abr. Kall. in Mss., *Οὐκ αὐλὸς πολύτρητος, ἔχων τε * φρενόβλαβον αὐδὴν, Οὐ σκολιοῦ σύριγμα φέρον μίμημα δράκοντος, Οὐ σάλπιγξ πολέμων ἀγγέλτρια βαρβαρόφωνος.*]

[* *Ἀγγελτικὸς, ἡ, όν.* " J. Poll. iv. 103. et Justin. M. ii. 67." Abr. Kall. in Mss. Vide notata supra ad *Ἀγγελικόν*.]

[* *Ἀγγελεὺς, έως, ὁ*, " Schol. ad Oppian. Hal. i. 392." G. Wakef. in Mss. Locus est: *Καὶ τὴν μὲν παράκοιτιν, ἀλὰς βασίλειαν, ἔθηκε, Ἀγγελίης δ' ἧνησεν ἑνηέας οὓς θεράποντας, Κλήρῳ δ' ἐν σφετέρῳ περιώσιον ὤπασε τίμην*, ubi Schol. *Ἀγγελίης· ἕνεκα τῆς μηνύσεως. Τὸ ἀγγελίας διπλῶς κεῖται, ἢ ἕνεκα τῆς ἀγγελίας, καὶ τῆς ἀπαγγελίας, ἢ τοὺς προσηνεῖς ἀγγελέας, καὶ † ἀγγελῆα, ἔπειτα ἀγγελίας Ἰωνικῶς.*]

[* " *Ἀγγελέω*, Hom. Hymn. in Cer. 53. (*Καί ῥά οἱ ἀγγελέουσα ἔπος φάτο φώνησέν τε*, ubi Matthiæ, ' Puto, *ἄγχι θέουσα*, neque enim nuntiat, *ἀγγέλλει*, quidquam Hecate,') et Wesseling. Diss. Herod. p. 88." Schæf. in Mss.]

[* *Ἀγγελίζομαι*, Nuntio. Sic Lex. Hederico-Ernestinum, nescimus qua auctoritate, tradit.]

Ἀγγελίας, ου, ὁ, et Ionice *Ἀγγελίης*, idem poetis, quod *ἄγγελος*, Nuntius. Hom. Il. A. (140.) *Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ.* Eustath. tamen exponit *τὴν ἐξ ἀποστολῆς πρεσβείαν*, subaudiens, opinor, *εἰς*. [Pseudo-Didymus, *Ἡ ἄγγελον, ἢ τὸν εἰς τὴν ἀγγελίαν, ἤγουν τὴν πρεσβείαν, ἐλθόντα.* Schol. Venet. A. et B.: *Ἀγγελίην, ἀντὶ τοῦ εἰς πρεσβείαν. Δύο δὲ σημαίνει ἡ λέξις παρὰ τῷ Ποιητῇ, τὸ ἄγγελμα, ὡς ἐν τῷ· Ἀγγελίην εἶπον περίφρονι Πηνελοπείῃ,* (Od. O. 313.)· *καὶ τὸν ἄγγελον, ἤτοι τὸν πρέσβυν, ὡς ἐνταῦθα, Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ.* Apollonii Lex. Homer.: *Ἀγγελίην· ἀγγελίαν. Ἀγγελίην τινά μοι γαίηοχε κυανοχαῖτα Ἤθεον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο,* (Il. O. 174.) *Καί· ἦ μάλα λυγρῆς Πεύσεαι ἀγγελίης,* (Il. Σ. 19.) *Ποτὲ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἄγγελος· Ἐνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοὶ,* (Il. Δ. 384.) *ἀντὶ τοῦ τὸν Τυδέα ἄγγελον ἀπέστειλαν. Καί· Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης,* (Il. Γ. 206.) *Ζηνόδοτος δὲ τοῦτο ἀγνοήσας μεταγράφει, Ἧς ἕνεκ' ἀγγελίης.* Hesych. *Ἀγγελίας· ἀπαγγελίας,* (Od. B. 92.) *Σημαίνει δὲ Ἀγγελίην αὐτὸν τὸν ἄγγελον.* " Scribo, *Ἀγγελίης*, Il. O. (640.) *Ἀγγελίης οἴχεσκε.*" Heins. " Cf. Il. Γ. 206. ubi Schol. *Ἀγγελίης· ἄγγελος, πρεσβευτής. Ἰὰς ἡ διάλεκτος.* Ed. Hag. pro *ἀγγελίην* habet *ἀγγελίη*. Sed *ἀγγελίην* rectius servaveris, casu quarto, sæpe ap. Poetam obvio, ut Il. Δ. 384." Albert. Et sic alibi ipse Hesych. *Ἀγγελίην· ἄγγελον.* Idem: *Ἀγγελίης· ἄγγελος, καὶ ἀγγελία,* " quando sc.," inquit Albert., " *ἀγγελίης* est in casu secundo." " Heyn. Hom. iv. 491. 627. vi. 147. 413. vii. 106. Wessel. Diss. Herod. p. 148. Toup. Opusc. i. p. 500. et Wolf. Prolegom. ad Hom. 213." Schæf. in Mss.] Hesiod. Theog. 780. *Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις Ἀγγελίης κυλίεται ἐπ' εἰρέα νῶτα θαλάσσης*, ubi *ἀγγελίης* a quibusdam exponitur Nuntia. Sed hæc terminatio fœminino generi convenire posse non videtur. Quare videndum an non potius subaudiendum sit *ἕνεκα*, aut legendum *ἀγγελίῃς* pro *ἀγγελίαις*. In quibusdam Codd. legitur *ἀγγελίη*. [Sic Trinc. R. S. et Cod. Medic. ap. Gaisford. at Cod. Emm. *ἀγγελίην*. Versus hos delet Heyn. sed vide Wolf. ap. Gaisf. " Ve-

terem hic minuere lubet Grammaticorum et Lexicographorum errorem, quo partim nova nobis nomina confixerunt, Ἀγγελίας et Ἀγγελίης pro Legato, partim notæ formæ Ἀγγελία, novam hanc vim et potestatem addiderunt, ut ipsa quoque non tantum rei cujusque narrationem, sed Legatum significet. Itaque comparandus primum cum Apollonio est Schol. ad Il. Λ. 140. (non Pseudo-Did. sed, ut videtur, Schol. Venet. vide nos supra): Δύο δὲ σημαίνει ἀγγελία, παράγγελμα, ὡς ἐν τῷ· Ἀγγελίην εἴτοιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ, (Od. Ο. 313.) Καὶ τὸν ἄγγελον, ἤγοι τὸν πρέσβυν, ὡς ἐνταῦθα· Μενέλαον ἀνῶγεν, Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆι. Qua observatione usus etiam est Etym. 7. 33. (Ἀγγελίην ἐλθόντα· ἀντὶ τοῦ ἄγγελον. Δύο σημαίνει ἡ λέξις παρὰ τῷ ποιητῇ, τὴν πρεσβείαν, ὡς ἐν τῷ· Ἀγγελίην εἴτοιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ. Καὶ τὸν ἄγγελον, ἤγοι πρέσβυν leg. πρέσβυν, ὡς ἐνταῦθα, Ἀγγελίην ἐλθόντα.) Ipsa autem Homeri loca, quibus hanc doctrinam incautius probare conantur Grammatici, si ad diligentius examen revocentur, veremur sane, ut apud peritos arbitros efficiant, quod volunt, qui iis utuntur. Ordine recenseamus singula. Primum Apollon. argumentum ducit ex Il. Δ. 384. ubi Agamemnon Diomedem ad virtutem bellicam patris exemplo inflammaturus, celeberrimam Tydei ad Thebanos legationem his verbis memorat, Ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί. Interpretes omnes hic secuti sunt Schol. qui accepit, ἀντὶ τοῦ τότε δὴ τὸν Τύδεα ἄγγελον, ὅ ἐστι πρεσβευτήν, ἔπεμψαν οἱ Ἕλληνες. Schrevel. etiam audacter adjecit, Κλίσις, ὁ ἀγγελίας, τοῦ ἀγγελίου. Sed hoc additamentum, cum nulla alis haberet Scholiorum editio, merito rejecit Barnes. Neque sane opus est, ut ἀγγελίην hic loci positum censeamus pro Legato: meliorem viam præivit Eustath. p. 486. 13. Ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί, τουτέστιν, ἐπὶ ἀγγελίην ἔπεμψαν τὸν Τυδέα. Nihil magis frequentatum est poetis, quam præpositiones identidem casibus suis postponere. Theogn. 36. Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι. Cf. Apollon. R. i. 9. 29. ii. 188. Tantillæ tamen rei negligentia interdum doctissimis etiam viris obfuit ad recte interpretandum. Ap. Orph. e. c. de Lapid. xviii. 35. (v. 669.) monet de Hæmatite Theodamas: Καί μιν ἐγὼν Αἴαντι δαΐφρονι πάλλ' ἐκέλευον, Ἔντεσι δηριν θῆναι ἀμύμονος ἀμφ' Ἀχιλῆος Ἐσσυμένῳ, νίκης ἐπαρηγόνα χεραὶ κομίζειν. Reddidit interpres, 'Ad armis contendendum cum pulcro Achille.' Atqui Ajax, quantum sciamus, nunquam armis contendit cum Achille. Reddendum fuerat, 'Cum de armis viri præstantissimi, Achillis, contendere properaret.' Præpositio enim ἀμφὶ referenda est ad nomen ἔντεσι, quæ eadem potestate cum alibi ponitur, tum Il. M. 421. Ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οἰορισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον, ubi Schol. περὶ ὅρων γῆς. Et re et structura cum Orphei loco optime convenit Od. Λ. 542. Οἵη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης, Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα, διακρίνας παρὰ νηυσί, Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος. Verum, ut illuc revertar, unde profectus sum, alterum Grammatici sibi habere visi sunt opinionis suæ argumentum, Il. Γ. 206. ubi, postquam Helena laudavit Ulyssis— παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά, respondet inter alia Antenor, Ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἦλυθε δῖος Ὀδυσσεὺς, Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ. Scholiastes omnes fere interpretes induxit in errorem, reddendo, Ἀγγελίης· ἄγγελος, πρεσβευτής. Ἰὰς ἡ διάλεκτος. Formam sc. communem esse credidit, Ἀγγελίας—ίου, pro qua Ionice diceretur Ἀγγελίης. Contra, qui eam formam ignorabat, Zenodotus emendandum censuit Ἧς pro Σεῦ. Sed verior est Eustathii ratio p. 405. 12. Ἕνεκα, περὶ τῆς ἀγγελίης τῆς κατὰ τὴν Ἑλένην. Σεῦ ἀγγελίη est Legatio ὑπὲρ σοῦ, Tui causa suscepta. Sæpius apud Græcos hujusmodi genitivos reperias, in quibus dubium sit præpositionis ellipsis. Hom. Il. X. 11. Τρώων πόνος, ubi Schol. τὸ κατὰ Τρώων ἔργον. Thucyd. i. 140. τὸ Μεγαρέων ψήφισμα, Atheniensium de Megarensibus decretum, quod in Præf. ad Aristoph. Nub. minus bene olim intellectum, postea ad Hom. Il. Γ. 206. recte explicuit Ernest. Orph. Argon. 26. Φερσεφόνης μέγα πένθος, Luctus ob raptam Proserpinam susceptus. Ita Apollon. R. iii. 339. Φρίξοιο ποινὰς dixit, Pœnas pro Phrixo debitas, et Ælian. V. H. v. 21. τόλμημα τῶν παιδῶν, Scelus in liberos commissum. Græcorum rationem imitantur Latini. Seneca N. Q. vi. Scelus Callisthenis, quod in Callisthene occidendo perpetravit Alexander. Cf. Taylor. ad Lys. p. 122. Periz. ad Sanct. Min. iii. 1. 15. Burm. ad Phædr. iii. 8. 2. Unus addatur locus et nostro simillimus, et a doctiore quidem Scholiaste recte explicatus, sed in versionibus tamen male habitus: Il. N. 252. Ἦέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἦλυθες; Schol. ἢ περί τινος ἀγγελίης πρὸς ἐμὲ παραγέγοναs. Tertium denique Homeri locum admovent Schol. et Etym. Il. ll. quo sive nomen probent Ἀγγελίας—ου, sive notionem nominis Ἀγγελία parum probabilem. Ubi sc. Il. Λ. 140. Antimachi liberos Agamemnon graviter increpat: Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἷέες ἐστὸν, Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἀνωγεν, Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆι, Αἶθι κατασχεῖναι. Scholiastæ verba supra excitavimus, neque novimus, qui sibi, in vertendo, ab ipsius errore caverit. Unus iterum Eustath. meliora docuit p. 836. 29., quando ἀγγελίαν reddit τὴν ἐξ ἀποστολῆς πρεσβείαν, et a lectore supplendam esse indicat præpositionem εἰς, v. 35. Εἴτε λέγει ὡς ὁ Μενέλαος εἰς ἀγγελίαν ἦλθε σὺν Ὀδυσσεῖ. Atque hæc ideo pluribus disputavimus, quo nomini Ἀγγελία, aliena abjudicentur Legati notio, et quo eximenda Lexicis esse intelligatur forma nominis, parum Græca, Ἀγγελίας—ου, quæ haud scio an nullis aliis se tueatur exemplis, nisi nostris his, quæ falso existimata sunt, Homericis. Hesiodi enim locum Theogon. 780. Ἶρις Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, aut emendandum, aut e frequenti præpositionis ellipsi explicandum esse, dudum Steph. aliique perspexerunt." Herm. Toll. Excurs. ii. ad Apollonii Lex. Homer. p. 735-8. Vide Maltb. in Lex. Gr. Prosod. p. 7.]

Ἀγγελιώτης, ου, ὁ, Idem poetis quod ἄγγελος. Callim. H. in Jov. (68.) Θήκαο δ' οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην Σῶν τεράων. ["Steph. conjecit οἰωνῶν, Ernestio probatum, qui ex Hom. (Il. Θ. 247.) citat τελειότατον πετεηνῶν, (de aquila, ut hic.) Recepit Brunck." Blomfield. "Ἀγγελιώτην dicit, quia, ut fabulantur veteres, hæc Jovis de gigantibus victoriam ceteris diis nuntiaverit." Meurs. Callim. Fragm. cclxxxviii. ap. Suid. Ἄστυρον· πόλιν. Ὅστ' ᾤκιστο ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης, Καλλίμαχος. "Pro ᾤκιστο, quod hic locum habere nequit, e conjectura reposui ᾤκιστος." Bentl. "Ignoravit hanc correctionem Kuster. qui etiam in contextum Suidæ recipere debebat. Add. Albert. ad Hes. in Ἄστυρον." Ernest. "Leg. Ὅστ' ὦκ' ἵκτο ἐς ἄστιρον ἀγγ." T. Hemsterh. pessime, ut arbitratur Blomf.] Sic initio poematii Musæi (v. 7.) Ἡροῦς * νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην. "Toup. Opusc. ii. p. 179. et Ilgen. ad Hymn. p. 434." Schæf. in Mss. Hymn. in Merc. 295. Οἰωνὸν προέηκεν, ἀειρόμενος μετὰ χερσὶ, Τλήμονα γαστρὸς ἔριθον, ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην, Procacem nuntium.]

Ἀγγελιῶτις, ιδος, ἡ, Nuntia. Callim. H. in Del. (216.) Νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἄκηστος Δὴν ἔμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις. || At vero Arethas in Apocalypsin nove dixit Ἀγγελιῶτις τάξις pro ἀγγελική, Angelica.

[* "Ἀγγελιεύς, unde Ἀγγελίεια." G. Wakef. in Mss.]

Ἀγγελίεια, ας, ἡ, poetice Nuntia. Orph. in Hymno Auroræ p. 126. Κλῦθι, θεὰ θνητοῖς φαεσίμβροτον ἦμαρ ἄγουσα, Ἰὼς * λαμπροφαὴς, ἐρυθαινομένη κατὰ κόσμον, Ἀγγελίεια θεοῦ μεγάλου Τιτῆνος ἀγανοῦ, Ἣ νυκτὸς ζοφόεντα * κελαινοχρῶτα πορείην Ἀντολίαις ταῖς σαῖς πέμπεις ὑπὸ νέρτερα γαίης.

¶ Ἀγγελία, ας, ἡ, Nuntium, vel Nuntius, pro re quæ nuntiatur. [Glossæ Labbæi: Ἀγγελία· Nunciacio, Nuncius, S.] Il. Σ. (17.) Φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινὴν, Ionice pro ἀγγελίαν. Sic Λυγρὴν ἀγγελίην, Il. T. [337. et Il. Σ. 18. ἦ μάλα λυγρῆς Πεύσεαι

ἀγγελίης.] Thucyd. i. (61.) Ἦλθε δὲ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις εὐθὺς ἡ ἀγγελία τῶν πόλεων, ὅτι ἀφεστᾶσι, [et viii. 15. Ἐς δὲ τὰς Ἀθήνας ταχὺ ἀγγελία τῆς Χίου ἀφικνεῖται. Sic Xenoph. K. II. vii. (5. 18.) Ὥσπερ μέντοι ἦλθεν ἡ δεινὴ ἀγγελία, τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς συλλέγεσθαι. [Idem Ἀγ. vii. 5. K. A. ii. 3. 11. Ἅμα τῇ ἀγγελίᾳ ἀφικόμην, et plur. K. II. vi. 2. 7. Ἐπεὶ αἱ ἀγγελίαι ἦλθον ἐκ τῶν πολεμίων.] Eodem modo et ap. Cic. [ad Att. iii. 13. 'De Quinto fratre nuntii nobis tristes nec varii venerant:' de Orat. i. 175. 'De cujus morte quum domum falsus ab exercitu nuntius venisset:' et Philipp. xiv. 16. 'Venerunt optatissimi nuntii et literæ.'] Dicitur et ἀγγελίαν φέρειν, quo modo ap. eund. Cic. [pro Ligar. vii. et Q. Frat. i. 1.] Perferre nuntium, [et Afferre, Fam. xv. 2. pro Rosc. Amer. xix. 7. Catull. lxxxii. 10.] et ἀγγελίας φέρειν, unde compos. Ἀγγελιαφόρος. [" Wesseling. ad Herod. p. 57." Schæf. in Mss.] Sic Herodian. iii. (11. 14.) ἀγγελίας ἀπορρήτους dixit, quod alibi ἀγγέλματα ἀπόρρητα: ['Ανελθὲ δὴ εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν, καὶ ὅσ τινας ἀγγελίας ἐπειγούσας καὶ ἀπορρήτους παρ' ἐμοῦ φέρων, ἐπεισελθὼν αὐτοῖς, ἀπόστρεινον. Ἀγγελία, ut vidit Damm. in Lex. p. 48., est "res quæ e mandato nuntiatur et refertur; ipsa etiam nuntiandi et perferendi actio, missu alterius." Lex. Ms. e Cod. Augustano ap. Tittmann. ad Zonar. p. lxxix. Ἀγγελία τινὸς λέγεται, ἣν ἀγγέλλει τις περί τινος ὑπ' ἐκείνου πεμφθείς, καὶ ἣν εἶπεν τις περὶ ἐκείνου οὐ πεμφθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.]

Ἀγγελία, Mandatum a nuntio perlatum. Παράγγελμα tamen alicubi ap. Hom. exponitur a Schol. Gr. i. e. Mandatum, ut Od. O. (313.) Ἀγγελίην εἶπουσι περίφρονι Πηνελοπείῃ. Ita expono ἀγγελιάων, Mandatorum, Od. E. (150.) ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέλυεν ἀγγελιάων, sed mandatorum per nuntium expositorum, vel a nuntio perlatorum, intellige, ut retineatur vis vocabuli. Sic Il. O. 174. ἀγγελίην φέρειν, Mandatum perferre. Iris enim exponens ἀγγελίην, quam ἦλθε φέρουσα, dicit, Πανσάμενόν σ' ἐκέλευσε κ. τ. λ. Sic et ap. Lucian. (Deor. Dial. xxiv. T. i. p. 275.) ἀγγελίας διαφέρειν accipi videtur: Παρεστάναι τῷ Διΐ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα. [" Mandatum, Præceptum, i. q. ἐντολή. 1 Jo. iii. 11. Ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ ἀγγελία—ἵνα ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, coll. Jo. xv. 12. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, et 1 Jo. iii. 23. iv. 21. Etiam in GG. SS. ἀγγελία mandatum a nuntio perlatum notat. Ælian. V. H. i. 21. (Ὁ καὶ τὰς ἀγγελίας εἰσομίζων τῷ βασιλεῖ.)" Schleusner. Lex. in N. T.]

['Αγγελία, Annuntiatio, Denuntiatio. " Pindar. Pyth. ii. 8. Φέρων μέλος ἔρχομαι Ἀγγελίαν τετρυορίας ἐλελίχθονος, Afferens canticum, prædicationem quadrigæ, ἀνακήρυξιν, et est per appositionem, et 77. Τὰν κολύκοινον ἀνεδέ-ξατ' ἀγγελίαν, Publicam illam ad omnes pertinentem in se suscepit proclamationem, de qua initio hujus narrationis dictum erat. 'Αγγελία enim fere semper activam habet significationem." Damm. Lex. p. 49.]

Ἀγγελία, Rumor, ἀκοή, Hesych. [Zonar. p. 24. Ἀγγελία· ἡ φήμη.] Et ita videtur accipi Od. B. (30.) Ἦέ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο; [cf. v. 40.] Sic Il. Π. (13.) Ἦέ τιν' ἀγγελίην Θῆνδε ἐέλδεαι οἶος; Ap. Thucyd. quoque alicubi ἀγγελίαι pro Rumoribus, [vi. 36. Καὶ νῦν αὗται αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται, Et nunc isti rumores eo spectant.]

Ἀγγελία, pro Relatione, secundum quosdam, ap. Herod. i. ubi quod ille dicit, Προμαντηΐην καὶ ἀγγελίην, vertit Interpres, Primas partes in consulendo oraculo et referendo. [" Peculiari quodam modo ap. Herod. i. 54. sumitur pro Præcipua potestate renuntiandi oraculi, quod quis audivit: Δελφοὶ δὲ ἀντὶ τούτων ἔδοσαν Κροίσῳ καὶ Λυδοῖσι προμαντηΐην καὶ ἀγγελίην καὶ προεδρίην, Delphi Cræso dederunt in oraculo consulendo primas partes, et in oraculo renuntiando prærogativum, ac in sedendo principem locum." Æm. Portus in Lex. Ionico. Sed hodie in Herodoti loco rectius editum est ἀγελείην." "Ἀγελείην Medic. et Remig. ἀγγελίην editi." Wessel. "Scilicet ἀγγελίην edebatur ante Gron. et sic Pd, et Pc. ἀγελείην ed. Gron. et Wess. cum nostris F. Pa. Pc. puto et Pb." Schweigh. Plura de hoc loco vide infra in 'Ανέλεια.]

['Αγγελία ap. Pind. Olymp. viii. 106. personificatur, notante Damm. Lex. p. 48., et dicitur ad Inferos nuntiare res viventium et acta: Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσας Ἰφίων Ἀγγελίας, ἐνέπει κεν Καλλιμάχῳ λιπαρὸν Κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὃν σφιν ὕπασεν Ζεὺς γένει. Cf. xiv. 28. Μελαντειχέα νῦν δόμον Φερσεφόνας ἴθι, Ἀχοῖ, Παρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγ-Γελίαν.]

[" Ἀγγελία, Heyn. Hom. iv. 491. 627. vi. 147. vii. 106. Wolf. ad Hesiod. p. 125. 156. Toup. ad Longin. p. 373. et notata ad Herod. p. 697." Schæf. in Mss.]

['Αγγελία, Elocutio, sensu rhetorico. Thom. M. p. 365., a Schæf. in Mss. citatus: Καὶ ἑρμηνεία, καὶ ἀγγελία· ἑρμηνεύω δὲ, οὐ μὴν καὶ ἀγγέλλω. Φιλόστρατος ἐν τοῖς Βίοις τῶν Σοφιστῶν· Ἡ δὲ ἐπίτασις ἑρμηνεία τοῦ λόγου, (" hæc in Philostr. non inveni, sed vide, num e memoria citaverit V. S. ii. 1. 14." Oudend. Καὶ πάλιν· Τὸ δὲ κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν, (i. 20. vel 24. s. 1.) Καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ (ii. 20. 3.)· Σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ καὶ βεβηκώς. Ἡ δὲ φράσις, κοινόν. 'Dignitatem habere ejus dictio et gravitatem videri posset.' Vox hæc a Jo. Chr. T. Ernestio in Lex. Technol. Gr. Rhetor. prætermissa est. Vide notanda infra ad 'Ανεγγελία.]

Ἀγγελιαφόρος, (ὁ, ἡ,) Nuntius, Tabellarius, ad verbum Nuntiorum lator. Politian. ap. Herodian. Tabellarios vertit, iii. (5. 12.) Ὡς δ' οὖν ἀφίκοντο οἱ τοῦ Σεβήρου ἀγγελιαφόροι, τά τε γράμματα δημοσίᾳ ἀποδόντες, ἠξίουν κ. τ. λ. Exponitur ἀγγελιαφόρος, Qui est a nuntiis, et Qui est a responsis, ap. Herodotum, qui πυλωρὸν et ἀγγελιαφόρον conjungit, [iii. 118. Ὁ δὲ πυλωρὸς καὶ ὁ ἀγγελιηφόρος οὐ περιώρεον: iv. 71. Τὸν οἰνοχόον, καὶ μάγειρον, καὶ ἱππεύμονα, καὶ διήκονον, καὶ ἀγγελιηφόρον:] et alibi, (i. 120.) Δορυφόρους, καὶ θυρωροὺς, καὶ ἀγγελιηφόρους. [" Wessel. Diss. Herod. p. 148. ad Herod. p. 261. 539. Charit. 340. a." Schæf. in Mss.] Aristot. autem de Mundo (p. 223. ed. Kapp. Altenb. 1792.) quinque simul posuit, Ἡμεροδρομοί τε καὶ σκοποὶ, καὶ ἀγγελιαφόροι, καὶ φύλακες, φρυκτωρίων τε ἐποπτῆρες, ["Nuntii, qui de omnibus rebus e vestigio regem faciebant certiorem. Themist. Ep. xiv. 6." Kapp.] Synes. in Epist. ad Olympium: Οὐδεὶς βασιλέως ἀγγελιαφόρος δημοσίαν ἵππον ἀμείβων ἕξεισι τῆς πόλεως, ᾧ μὴ τὰ πρὸς τὴν σὴν λογιότητα μέρος γίνεται τοῦ κατύπτιν φορτίου. Ubi observat Budæus βασιλέως ἀγγελιαφόρον dici Tabellarium regium, qui publico utitur vehiculo vel equo. Ponitur etiam ἀγγελιαφόρος, inquit idem Bud., pro Admissionali, qui et εἰσαγγελεὺς ab Herod. vocatur. Stator etiam dici potest, ut ἡμεροδρόμος. Vide Εἰσαγγελεύς. [Lucian. pro Imag. xvi. T. ii. p. 494. Ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρῖψαι τὸν κύβον. Et de Sacrif. viii. T. i. p. 532. Ἐσιόντι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὧραι· πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἡ Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός. G. Wakef. in Mss. consuli jubet Plutarchum, apud quem vox legitur in Lacon. Apophth. T. vi. p. 628. Θεμιστέας προεῖπε μὲν Λεωνίδῃ, τῷ βασιλεῖ, τὴν γενησομένην ἀπώλειαν περὶ Θερμοπύλας αὐτοῦ τε καὶ τῶν συστρατευομένων αὐτῷ, μάντις ὤν· ἀποπεμπόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ Λεωνίδου εἰς τὴν Λακεδαίμονα προφάσει τοῦ ἀπαγγεῖλαι τὰ συμβησόμενα, ταῖς δ' ἀληθείαις, ἵνα μὴ παρατόλμητα, οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλ' εἶπε· Μαχητὴς ἐπέμφθην, οὐκ ἀγγελιαφόρος: et de Herodoti Malign. T. ix. p. 437. Ἐν δὲ Θερμοπύλαις (ὁ Λεωνίδας μετὰ τὴν κύκλωσιν δύο τῶν ἀπὸ γένους ὑπεξελέσθαι βουλόμενος, ἐπιστολὴν ἐδίδου ἑτέρῳ (ἑτ. μὲν ἐδ. θατέρῳ, Reisk.) καὶ ἔπεμπεν· ὁ δ' οὐκ ἐδέξατο, φήσας μετ' ὀργῆς Μαχατάς τοι, οὐκ ἀγγελιαφόρος, εἰπόμαν. Eustath. ad Il. O. p. 1011. l. Ἐκ δὲ τοῦ Ὁμηρικοῦ τούτου τόπου, (Ἀγγελίην τινά τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα Ἦλθον δεῦρο φέρουσα, παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο,) τὴν ἀγγελιαφόρον οἱ ὕστερον συνέθετο. In animo forte Luciani habebat locum supra citatum, in quo Ἶρις appellatur ἀγγελιαφόρος τοῦ Διός. Labbæi Glossæ: Ἀγγελιαφόρος· Famiger. O. Etym. 738. Ἀγγελιαφόρον· πρεσβευτήν. Hesych. Suid. et

Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 325. Ἀγγελιαφόρος· πρεσβεντής. Dicitur ΕΓ. "Ἀγγελιοφόρος ap. Zonar. p. 22. Ἀγγελιοφόρος· ὁ πρέσβυς ἢ ὁ ἐς διαδοχῆς γραμματοφόρος. "Sic ap. Persas: iidem ἄγγαροι." Tittmann.]

["Inter ea, quæ o in a vertunt, usitatissimum est ἀγγελιαφόρος, Ionicum ἀγγελιηφόρος. Locis ab H. Steph. citatis adde Herod. i. 60. (ibi non legitur) Dio Cass. lxxviii. p. 1323. (Διὰ τὸ πολλὰ αὐτῷ, τῶν ἀγγελιαφόρων σφᾶς ἡγουμένους, πρὸς τὰς ἀνοσίους πολυπραγμοσύνας ὑπηρετῆσαι,) et p. 1346. (Ὡς καὶ στρατιώτης τις τῶν ἀγγελιαφόρων ὤν.) Niceph. Greg. Hist. xv. 8. 487. a. Priscus Rhet. Exc. Legg. p. 39. b. 49. a. Justin. Hist. p. 159. d. Synes. Epist. cxxxii. 269. a. Hesych. in Σκυτάλη, (Σκυτάλη Λακωνική· ἐπὶ τῶν ἀγγελιαφόρων τάσσεται, κ. τ. λ.) quæ mihi persuadent, nunquam aliter dictum fuisse." Lobeck. Obss. ined. in Phrynichi Ecl. Effugit ergo viri docti diligentiam Zonaræ locus supra citatus, in quo reperitur ἀγγελιοφόρος. Adde Schol. ad Æschyli Prom. 961. mox citandum. Ceterum notanda est hic ejusdem Lobeckii sententia de hujusmodi nominum compositione:—"Apollon. Dysc. Περὶ Ἐπιρρημάτων ap. Bast. Ep. Crit. p. 16. (in Bekk. Anecd. Gr. T. ii. p. 602.): Ἔστι πρὸς τοῦτο φάναι, ὡς πλειστὴ μετάθεσίς ἐστι τοῦ ο εἰς τὸ η κατὰ τὴν Ἰάδα διάλεκτον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος· παρὰ τὴν βάλανον βαλανηφόρος· παρὰ τὸ κάλαθος * καλαθοποιὸς, ἀλλὰ καὶ καλαθηφόρος· παρὰ τὸ ἔλαφος * ἐλαφόκτονος (* scr. ἐλαφοκτόνος, significatione activa, sic πατροκτόνος, Patris interfector, sed πατρόκτονος, A patre interfectus," Bast. in Append. p. 4. ἐλαφοκτόνος edidit Bekk.), ἀλλὰ καὶ ἐλαφηβόλος· στεφανοποιὸς, ἀλλὰ καὶ στεφανηφόρος. Ἰωνες δὲ καὶ τοὺς * ὁρκιστόμους * ὁρκιηφόρους φασὶ, καὶ τοὺς αἱμοπότας αἱμηπότας. (Nec Lobeck., nec Bast. illud ὁρκιηφόρους, vocabulum Lexicis prorsus ignotum, in æternumque ignorandum, suspectum habuisse miramur. Scribe, sensu sic flagitante, * ὁρκιητόμους. J. Poll. i. 39. Ὀρκῶσαι, ὁρκῶ, * ὁρκωτούς, ὁρκητόμους, εἰ μὴ σκληρόν, ubi Falck. * ὁρκητόμους. " Schneider. Lex. v. Ὁρκιστόμος:—Bey Pollux i. 38. hat die Vossische Hdschrift für ὁρκοτόμος geschrieben ὁρκιστόμος, audere ὁρκιχτόμος, oder ὁρκιλτόμος. Ich meyne, dass von ὅρκια τέμνειν die rechte Lesart ὁρκιστόμος seyn möge. Verum hoc, sed ipsum illud ὁρκιστόμος ad manum Grammatici recta ducit. Sic enim perperam legerunt, quod legendum erat ὁρκητόμος, quam nominis formam non adversari analogiæ, satis arguit ὁρκιηφόρος a me citatum Epist. p. 16." Bast. Comment. Palæogr. p. 717. Schneideri sententiam tibi confirmabit Apollonii Dysc. locus, modo pro voce nihili ὁρκιηφόρους nobiscum reposueris ὁρκητόμους.) Hæc exempla manifestum faciunt primum hoc, quod per se incurrit oculis, veteres in hoc toto genere nihil ultra quæsivisse, quam ut ingratum brevium syllabarum concursum effugerent; deinde illud docent, hanc artificialem rationem non tam metri causa inventam, quam a natura ipsa inchoatam esse, orationem ita modulante, ut longa cum brevibus temperaret. Quid enim nomen τῶν Ἐλαφηβολίων et mensis Elaphebolionis cum poesi commune habere potest? Καλαθηφόρος et καλαθοποιὸς Lexica ignorant." Lobeck. Obss. ined. in Phrynichi Ecl. Imo καλαθηφόρος extat suo loco in Nostri Thesauro, qui ex Hesych. affert, Καλαθηφόροι· οἱ τὰ μαγειρικὰ φέροντες.]

[* Ἀγγελιαφορέω, F. ήσω, Tabellarius sum, Nuntio. Schol. ad Æschyli Prom. 965. Τοῦτ' ἐστι, κρεῖσσον ἡγοῦμαι τοῦ λατρεύειν καὶ ἀγγελιαφορεῖν τῷ Διΐ ὡς σὺ, τὸ προσηλῶσθαι τῇ πέτρᾳ ταύτῃ, καὶ πάσχειν κακῶς. In neq. Scholio est Κρεῖσσον ἡγοῦμαι τοῦ προσηλῶσθαι τῇδε τῇ πέτρᾳ, παρ' ὁ (leg. παρ' ὅ, v. Bast. ad Greg. Cor. p. 102.) ἀγγελιοφόρον εἶναί με τοῦ Διός. Ubi nota ἀγγελιοφόρον pro ἀγγελιαφόρον, sed, cum ἀγγελιαφορεῖν præivit, vel hoc in ἀγγελιοφορεῖν, vel illud in ἀγγελιαφόρον forte mutandum videtur.]

[* Ἀγγέλιος. "Ἀγγέλιος, Hesiod. Theog. 781. Ἀγγελίη πωλεῖται ἐπ' εὐρέα κῦτα θαλάσσης." Morell. in Lex. Gr. Prosod. "Neque hanc vocem agnoscunt Lexicographi, et in Hesiodi loco textus Loesneri (pariter ac Gaisfordii) exhibet ἀγγελίης sc. ἕνεκα, quo more in Il. A. 140. ἀγγελίην pendet a sub. præp. εἰς vel κατὰ, et deduci non debet ab ἀγγελίαι, vel ἀγγελίης, quæ valent οὐδὲ γρύ." Maltb. Sed, quamvis recte de Hesiodi versu vir doctus scripserit, probum tamen esse vocabulum Ἀγγέλιος satisque Græcum, patet e Suida, qui hæc, notante Pearsono, e Socratis H. E. iv. 9. descripsit: Ἀγγέλιος· Οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἦν Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπος, βίον Ἀποστολικὸν βιούς· ἀνυπόδητος γὰρ διόλου διῆγεν, ἐνί τε χιτῶνι ἐκέχρητο, τὸ τοῦ Εὐαγγελίου φυλάττων ῥητόν. At in Zonara p. 15. qui eundem cum Suida habet articulum, non est Ἄγγέλιος, sed * Ἀγελίαιος. "Scr. * Ἀγέλλιος, Socrat. H. E. iv. 9. Erat Episcopus Novatianorum a Valente exilio damnatus." Tittmann.]

Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, Lætum nuntium, Faustum vel felix nuntium; ad verbum, Bonum nuntium. Eodem modo quo Gallice dicitur *Bonne nouvelle*, pro *Joyeuse nouvelle*. Appian. (de BB. CC. iv. 20. T. ii. p. 557.) de nece Ciceronis, Τῷ Ἀντωνίῳ εὐαγγέλιον διαφέροντες, [ibid. iii. 98. T. ii. p. 523. Καὶ τῶν τινα δημάρχων Ἀκουλήϊον ἐς τὸν δῆμον ἐτοίσων τὸ εὐαγγέλιον ἐκφέρειν περιθέοντα, et iv. 113. T. ii. p. 677. Προσιόντων ἐς εὐαγγέλιον ἱππέων Βρούτου.] Luc. in Asino (xxvi. T. ii. p. 695.) Εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ * προσογκησαμένου [e Fl. Reitzius restituit * προογκησαμένου.] Observandum autem veteres plurali numero sæpius usos fuisse. Aristid. Ἐπ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος εἰρήνῃ. E quo loco explicatur Aristoph. Eqq. (647.) Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, pro ἐστεφάνουν με εὐαγγέλια τοιαῦτ' ἀπαγγέλλοντα, ut dixit idem in Pluto (v. 764.) Νὴ τὴν Ἑαράν, κἀγὼ ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγέλιά σ' ἐν [σὲ malit Brunck.] κριβανωτῶν ὁρμαθῷ Τοιαῦτ' ἀπαγγέλλοντα, ubi Schol. notat eum jocose dixisse κριβανωτῶν ὁρμαθῷ pro στεφάνῳ. [Schol. ad Eqq. 644.: Τοὺς γὰρ εὐαγγελιζομένους τι ἀγαθὸν στεφάνοις ἐτίμων. "Ob nuntium lætum aliquem coronare. Subintelligitur enim in hoc genere loquendi præpos. διά, ut et in illo, θύειν εὐαγγέλια, θύειν γάμους, et similibus: (v. Biseti Scholia ad h. l. Viger. de Idiotism. iii. 1. 8. cum Zeunii nota, et Loesner. ad Bos. de Ellips. in præpos. Διά.) Constat autem hinc, nuntios lætarum rerum ab iis, quibus bona et prospera nuntiassent, honoris gratia olim coronari solitos fuisse. Sed ex aliis veterum scriptorum locis etiam discimus, nuntios bonarum rerum, ad suos ituros, ipsos coronam sibi imponere solitos fuisse, tanquam læti nuntii signum. Soph. Trachin. 179. Εὐφημίαν νὺν ἴσχ', ἐπεὶ * καταστεφῆ Στείχοντ' ὀρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χάριν λόγων. Lucian. in Nerone (xi. T. iii. p. 643.) Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἡ προσιοῦσα ναῦς; ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν, ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλάς, ὥσπερ χορὸς εὐφημος. Sequitur deinde lætum illum nuntium fuisse, mortem Neronis. Ap. Æschyl. Agam. 504. is, qui Trojam esse captam Clytæmuestræ nuntiat, oleæ ramis coronatus incedit: Κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὁρῶ κατάσκιον Κλάδοις ἐλαίας." Kuster. Ceterum Noster locum in Aristoph. Plut. 764. accepisse videtur, tanquam si τοιαῦτα ad εὐαγγέλια pertineat. Sed melius eum intellexit Fischer. cujus hæc sunt verba:—"Εὐαγγέλια est lætus nuntius, quod Plutus receperit visum et bonos omnes ditaturus sit, quo etiam τοιαῦτα referendum est. H. l. videri possit, εὐαγγέλια conjungi debere cum verbis, Τοιαῦτ' ἀπαγγέλλοντα, Tam lætæ rei nuntium, quod tamen omnino necesse non est." Schol. C. D'Orv. ap. T. H. ad Aristoph. Plut. 765.: Εὐαγγέλια· * συχαρίκια. "Vox inferioris ævi, ἀπὸ τοῦ συγχαίρειν, * συγχαρίκια plenius scribi solet, ut disci potest e Ducangii Gl. M. et I. Gr." T. H. Aristoph. Plut. 644. Ταχέως, ταχέως φέρ' οἶνον, ὦ δέσποιν', ἵνα Καὐτὴ πίῃς· φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα. Ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω. Schol. Ἡνίκα ἦν ἀπαγγελία, ἔθος ἦν πίνειν οἶνον. Ubi T. H. a Schæf. in Mss. citatus:—"Multis verbis mihi non opus erit, ut persuadeam scribendum esse εὐαγγέλια· moris enim revera fuit vinum depromere, si quid bonæ rei et prosperæ nuntiaretur." Idem Schæf. e Charit. viii. 11. p. 173=130.

affert, Οὗτος γὰρ ὁ ἀνὴρ τὰ εὐαγγέλια ἡμῖν φέρει, καὶ γράμματα παρὰ τοῦ Λίγνπτίου. Suid. Εὐαγγέλιον· τὸ κάλλιστα διαγγέλλον. Zonar. p. 914. Εὐαγγέλιον· τὸ τὰ κάλλιστα ἀπαγγέλλον, τὸ ἀγαθὰς ἀγγελίας φέρον, παρὰ τὸ εὖ μήριον καὶ τὸ ἀγγελία.] Luc. in Demosth. Encomio 423. [locum frustra quæsivimus,] Τῶν εὐαγγελίων χάρις, Gratia quæ habetur pro læto nuntio. Plut. Artoxerxe (xiv. T. v. p. 470. Reisk.) εὐαγγελίων δευτερεῖα vocavit dona ab Artoxerxe data ei, qui secundus lætum nuntium ipsi attulerat, q. d. τὰ διδόμενα τῷ δευτέρῳ εὐαγγελισαμένῳ δῶρα. [Idem in Sertorio xi. T. iii. p. 526. Αὖθις δὲ νίκην τινὰ τῶν ἑαυτοῦ στρατηγῶν ἀκούσας, τὸν μὲν ἄγγελον ἔκρυπτε, τὴν δ' ἑλαφον ἐστεφανωμένην ἐπ' εὐαγγελίοις προῆγεν, εὐθυμεῖσθαι παρακαλῶν, καὶ τοῖς θεοῖς θύειν, ὡς ἀγαθόν τι πεύσομένους.]

|| Εὐαγγέλιον autem κατ' ἐξοχὴν dicitur peculiariter a Christianis annuntiatio insignis illius beneficii a Christo in humanum genus collati, quum sua ipse morte illud a morte æterna liberavit. Interdum-tamen per metonymiam pro historia ipsa de Christo accipitur, cujusmodi Evangelia quatuor numeramus. Interdum etiam, quamvis rarius, ipsam doctrinæ Evangelii promulgationem declarat: ut 1. ad Cor. ix. (14.) Ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν. Et 2. ad Cor. x. 14. Ἄχρι γὰρ καὶ ὑμῶν ἐφθάσαμεν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ. Sic ejusd. Epist. viii. (18.) Οὗ ὁ ἔπαινος ἐν τῷ εὐαγγελίῳ. Quem locum perperam Hieron. et post eum multi de historia evangelica a Luca scripta intellexerunt, quum ipsam potius evangelizationem declaret. [" Speciatim ita dicitur omnis doctrina divina, inprimis vero doctrina Christiana, quæ interdum quidem vocatur εὐαγγέλιον Θεοῦ περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Rom. i. 1. et 3. aut εὐαγγέλιον τοῦ υἱοῦ Θεοῦ, ibid. 9. τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, Matth. iv. 23. ix. 35. xxiv. 14. Marc. i. 14. haud raro tamen simpliciter τὸ εὐαγγέλιον dicitur, v. c. Marc. xiii. 10. xvi. 15. et ὁ λόγος τοῦ εὐαγγελίου, Act. xv. 7. Prædicatio et institutio in religione Christiana, Munus tradendi religionem Christianam. Rom. ii. 16. x. 16. xvi. 25. κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου καὶ τὸ κήρυγμα. 1 Cor. iv. 15. ix. 14. ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν, Victum capere e docendo Evangelio. Galat. ii. 4. 17. etc. Metonymice designat Singulas religionis Christianæ partes, v. c. Historiam evangelicam de vita, factis, et fatis J. C. Matth. xxvi. 13. Marc. xiv. 9. Ita capitur quoque in inscriptionibus Matth. Marci, Lucæ, et Joannis pro Libro de dictis, factis, et fatis J. C. per Evangelistas conscripto. Interdum Promissiones significat, quas offert religio Christiana, Bona et præmia per religionem Christianam hominibus promissa. 1 Cor. ix. 23. Ἵνα συγκοινωνὸς τοῦ εὐαγγελίου γένωμαι, Ut particeps fiam bonorum, in religione Christiana hominibus oblatorum et promissorum. Potest tamen εὐαγγέλιον h. l. etiam Effectum, Fructum, et Præmium muneris tradendi religionem Christianam, per metonymiam significare, coll. 2 Sam. iv. 10. Priorem explicationem Syrus et Chrysostomus in Homil. ad h. l. tuentur. In allis locis de singulis dogmatibus religionis Christianæ usurpatur, v. c. 1 Cor. xv. 1. ubi caput religionis Christianæ de resurrectione Christi et futura resurrectione hominum significat. Professio religionis Christianæ, Marc. viii. 35. x. 29. 2 Tim. i. 8. Philem. v. 13. Quælibet doctrina, etiam falsa et erronea, Galat. i. 6. εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον, Ad doctrinam a vera religione Christiana plane alienam. Phavor. Εὐαγγέλιόν ἐστι κήρυγμα τῆς νέας σωτηρίας, ἢ λόγος περιέχων ἀγαθοῦ παρουσίαν κ. τ. λ." Schleusner. Lex. in N. T. Phavorini " locus e veteribus Patribus haustus. Theodoret. ad Rom. i. Εὐαγγέλιον δὲ τὸ κήρυγμα προσηγόρευσεν, ὡς πολλῶν ἀγαθῶν ὑπίσχνούμενον χορηγίαν. Εὐαγγελίζεται γὰρ τὰς τοῦ Θεοῦ καταλλαγάς, τὴν τοῦ Διαβόλου κατάλυσιν, τῶν ἁμαρτημάτων τὴν ἄφεσιν, τοῦ θανάτου τὴν καῦλαν, τῶν νεκρῶν τὴν ἀνάστασιν, τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Altera explicatio, λόγος περιέχων ἀγαθοῦ παρουσίαν est interpretis Evang. Joannis in Catena Gr. p. 1." J. Chr. G. Ernest. ad Suidæ et Phavorini Gloss. SS. p. 51. " Œcumen. in Acta e Chrysostomo p. 1. de libris Evangelistarum, Ἃ καὶ Εὐαγγέλια οἱ πιστοὶ κατὰ ταῦτα εἰδικαίωσαν καλεῖν, ὡς τὸ ὄντως εὐαγγέλιον, τουτέστι τὴν τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίαν περιέχοντα. Euseb. P. E. i. p. 3. Τὸ Εὐαγγέλιον πᾶσιν ἀνθρώποις τὴν παρουσίαν τῶν ἀνωτάτων καὶ μεγίστων ἀγαθῶν, πάλαι μὲν προηγορευμένων, νεωστὶ δὲ τοῖς πᾶσιν ἐπιλαμψάντων εὐαγγελίζεται. Theophanis Homil. v. p. 27. Ἔστιν Εὐαγγέλιον τοῦ ἐξ ἀναστάσεως βίου προδιατύπωσις δι' ἐναρέτου πολιτείας πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν καταρτίζον ἡμᾶς. Basil. Cæs. de Spiritu Sancto xv. p. 178. Εἴ τις ὁριζόμενος εἴποι, τὸ εὐαγγέλιον εἶναι τοῦ ἐξ ἀναστάσεως βίου προδιατύπωσιν, οὐκ ἂν μοι δοκεῖ τοῦ προσήκοντος ἁμαρτεῖν. Chrys. Hom. cvi. T. v. p. 689. Ἔστι δὲ εὐαγγέλιον ἑρμηνεία τοῦ πράγματος· εὐαγγελίζεται γὰρ ἡμᾶς τὴν πολυύμνητον τοῦ Σωτῆρος οἰκονομίαν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐν ἀνθρώποις ἐγένετο διὰ φιλανθρωπίαν, οὐ τὴν προαιώνιον ἀξίαν ἐνδυσάμενος, ἀλλὰ τὴν σωτήριον οἰκονομίαν ἐνδυσάμενος. Εὐαγγελίζεται ἡμᾶς τὸ εὐαγγέλιον, ὅτι τοῖς καμνοῦσιν ἰατρὸς ἐπεδήμησεν, οὐ φαρμάκοις θεραπεύων, ἀλλὰ νεύμασι φιλανθρωπίας ἰώμενος. Εὐαγγελίζεται ἡμᾶς, ὅτι τοῖς πεπλανημένοις ὁδὸς ἀνεδείχθη, τοῖς ἐσκοτισμένοις τὸ φῶς ἔλαμψε, τοῖς ἀπεγνωσμένοις ἡ σωτηρία. Theodoret. Epist. cxxx. p. 1003. quatuor Evangelia vocat τῶν ἱερῶν εὐαγγελίων τετρακτύν, Sacrorum Evangeliorum quaternionem. Ita etiam Epist. cxlv. p. 1026. Hoc sensu Evangelium Joannis vocatur ὑψηλὸν εὐαγγέλιον propter res, quæ in eo tractantur sublimes, cujusmodi est Deitas Christi. Nyssen. Homil. ix. in Cant. T. i. p. 615. Καθώς φησι τὸ ὑψηλὸν Εὐαγγέλιον. Sunt autem quatuor Evangelia; unde Chrysost. Homil. cxxii. T. 6. dicit, Τετράθηρον ἅρμα τῶν Εὐαγγελίων, Currus Evangeliorum quatuor constans animalibus, de quibus in Εὐαγγελιστής. Theophanes Hom. v. p. 160. dicit quatuor esse Evangelia, Κατὰ τὰ τετράμορφα ζῶα, λέγω δὴ τὰ Χερουβίμ, ἐν οἷς κάθηται ὁ τῶν ὅλων Θεός." Suicer. Multa olim adulterina Evangelia fuisse evulgata, nempe 1. Evangelium Petri, 2. Evangelium Thomæ Manichæi, 3. Evangelium secundum Hebræos, 4. Evangelium Philippi, 5. Evangelium Evæ, 6. Evangelium secundum Ægyptios, 7. Evangelium Matthiæ, 8. Evangelium Judæ, 9. Evangelium Nicodemi, idoneis locis e Patribus citatis ostendit idem, quem vide. Theophanes Hom. v. p. 27. Οὕτω γὰρ ἄνωθεν οἱ πατέρες ἐπενοήσαντο, ὡς ἐκφωνεῖσθαι μὲν τὸ κατὰ Ἰωάννην ἀπ' αὐτῆς τῆς λαμπρᾶς ἀναστάσεως, μέχρι τῆς ἑορτῆς καθ' ἣν ἡ τοῦ ἁγιοῦ Πνεύματος ἑορτάζεται κάθοδος· ὃ δὲ θεῖος Ματθαῖος ξυνέγραψεν, ἐκεῖθεν ἀρξάμενον, τῷ τέλει τοῦ ἐνιαυτοῦ συγκαταλήγειν· τὸ δ' ἐντεῦθεν μυσταγωγεῖσθαι τὴν ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Λουκᾶ, μεθέντος τῶν νηστειῶν τοῦ καιροῦ Μάρκῳ τῷ θεοκήρυκι. Idem Homil. xxviii. Ἰστέον καὶ τοῦτο, ὅτι τὰ ἑωθινὰ εὐαγγέλια εἰς τὸν ὄρθρον ἀπὸ τοῦ πάσχα οὐ κατορθίνως ἀναγινώσκονται, ἀλλὰ παρηλλαγμένως. Instrumentalis causa Evangelii est Deus præter Patriarchas et Prophetas, qui de Evangelio exhibendo prædicarunt, Rom. i. 1. ubi Theodoretus, Πλήρης ἡ παλαιὰ διαθήκη τῶν παρὰ τοῦ Κυρίου προρρήσεων, et Theophylactus dicit, Evangelium ἐν Προφήταις προδιαγραφόμενον, In Prophetis jam antea perscriptum.]

[* Ἀποστολοευαγγέλιον, τό. " Ita vocatur Lectio ex Apostolo et Evangelio composita. Euchologium p. 168. Λέγονται τὰ εἰρηνικὰ, καὶ τὸ ἀποστολοευαγγέλιον. Alium locum ex eod. Euchol. habes in Glossar. Meursii, Ἀποστολοευάγγελα τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ ἤγουν τῶν δεσποτικῶν καὶ θεομητορικῶν, καὶ τῶν ἑορταζομένων ἁγίων, ὅτι δὲ καὶ ἀποστολοευάγγελα εἰς μάρτυρας γυναῖκας, ὁσίας γυναῖκας, καὶ ὁσιομάρτυρας γυναῖκας,) ubi scribitur * ἀποστολοευάγγελον. Priorem tamen lectionem ego præferendam existimo." Suicer.]

[* Πρωτευαγγέλιον, τό. " Ipsam vocem, quamvis claram et per se intelligibilem et Græcam, inter Græcos veteres nondum inveni. Notat (1.) Primum Evangelium a Deo ipso pronuntiatum in Paradiso, quod habemus Genes. iii. 15. (2.) Hoc etiam nomine venit aliquis b. Jacobi Apostoli liber apocryphus, illius qui filius Josephi et frater Domini dicitur, agit de nativitate et rebus Mariæ, inter Orthodoxographa

Monumenta Patrum, Bellarminus tamen de Script. Eccles. p. 32. ab Ecclesia nunquam receptum testatur, et Alstedius 600. pene annis hujus et Liturgiæ Jacobi a Christianis mentionem non factam. Hornbek. Miscell. Postum. i. 3132. Heideg. Enchirid. Bibliandrum illum librum edidisse Bezam multosque doctos offendebat, ut ipse sua ad Bullinger. Epist. testis est." Suicer. Suppl. ad Thes. Eccles. T. ii. p. 1643.]

[* Τετραευαγγέλιον, ου, τό. " Montfauc. Paleogr. p. 386. 404." Abr. Kall. in Mss. " Τετραευαγγέλιον, vel Τετραευάγγελον, et corruptiori nomine Τετρανάγγελον, apud Græcos vocatur Codex, in quo descripta sunt Evangelia, qui usitate alias simpliciter Εὐαγγέλιον appellatur. Menologium: Καὶ τὰς ἀναγνώσεις τοῦ Τετραευαγγέλου, καθὼς ἔχομεν ἔθος τῇ πρώτῃ ἑβδομάδι τῆς τεσσαρακοστῆς. Typicum Sabæ xxxviii. p. 79. Ἀναγινώσκεται δὲ καὶ τὸ Τετραευαγγέλιον τῇ δευτέρᾳ, τῇ τρίτῃ, καὶ τῇ τετάρτῃ." Suicer. Thes. Eccles. e Meursii Glossar. ubi citatur et Marcus Hieromonachus de Dub. Typ. xxxviii. Μετὰ τῆς * στιχολογίας αὐτῶν καὶ τῶν ἀναγνώσεων τοῦ Τετραευαγγελίου.]

Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, Præmium quod datur lætum afferenti nuntium. Hom. Od. Ξ. 152. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω, i. e. κείσθω μοι δῶρον ὑπὲρ ἀγαθῆς ἀγγελίας, Eustath. [cf. Pseudo-Did.] Sed evangelion petenti denegatur v. 166.: Ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγελίων τόδε τίσω. [Anti-Atticista in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 92. Εὐαγγέλια· μισθὸς τοῦ τι εὖ ἀγγεῖλαι. J. Poll. vi. 186. περὶ δωρεᾶς: Καὶ ἀγγέλῳ, εὐαγγέλια, καὶ τῷ φέροντι, κόμιστρα. Etym. 388. 21. Εὐαγγέλιον· τὸ ἀγαθὰς ἀγγελίας δωρούμενον. Εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω.] Plut. de Gloria Athen. (T. vii. p. 369. Reisk.) Εὐαγγέλιον ἐκ Φιδιτίου κρέας ἀπέστειλαν. Cicero ad Att. ii. (12.) plurali numero usus est: O suaves epistolas tuas, uno tempore mihi datas, duas! quibus εὐαγγέλια quæ reddam, nescio; deberi quidem plane fateor. [Et ii. 3. Primum, ut opinor, εὐαγγέλια: xiii. 40. Itane nuntiat Brutus illum ad bonos viros? εὐαγγέλια. Chrysost. Homil. xix. in Acta: Τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο ἔστι. Τὰ δέ σοι ἔσται ἀγαθά· καθάπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φασὶ πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνθρωποι· Τί μοι τῶν εὐαγγελίων; ὁ πατήρ σοι ἥξει, ἡ μήτηρ σου.]

Εὐαγγέλια, plurali numero, Sacrificium ob lætum [s. rei feliciter gestæ] nuntium. Isocr. Areop. (T. ii. p. 102, Auger.) Ἐπὶ τοσαύταις πράξεσιν εὐαγγέλια μὲν θεοῖς ἤδη τεθύκαμεν. Xen. Hellen. i. (6. 26.) Ἔθυε τὰ εὐαγγέλια: [et iv. 3. 7. de simulante, Ἐβουθύτει ὡς εὐαγγέλια. J. Poll. v. 129. Τὸ μέντοι ἐπὶ τῷ συνήδεσθαι θυσία, εὐαγγέλια, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῷ ἥδεσθαι. Aristoph. Eqq. 654. ἄνδρες, ἤδη μοι δοκεῖ, Ἐπὶ συμφοραῖσι ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις, Εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ. Æsch. adv. Ctesiph. p. 546. ubi v. Tayl. et Reisk. Plut. x. Oratt. V. T. ix. p. 365. Reisk. Τῶν Ἀθηναίων εὐαγγέλια θυόντων: Apophthegm. T. vi. p. 698. Εὐαγγέλια τοῖς θεοῖς ἔθυσε, et p. 714. Κατωρθωμένων δὲ τῶν πρώτων, καὶ τῆς πόλεως εὐαγγέλια θυούσης. Idem in Sertorio T. iii. p. 559. in Agesilao T. iii. p. 654. Καὶ προελθὼν αὐτὸς ἐστεφανωμένος ἔθυσεν εὐαγγέλια, καὶ διέπεμπε μερίδας τοῖς φίλοις ἀπὸ τῶν τεθυμένων: in Phocione T. iv. p. 321. Εὐαγγέλια θύειν, et ita εὐαγγέλια ἑορτάζειν, Ob lætum nuntium dies festos agere, ibid. p. 335. Ἑορτάζειν εὐαγγέλια συνεχῶς, καὶ θύειν τοῖς θεοῖς.]

Εὐαγγελικὸς, ἡ, ὸν, Evangelicus, Ad Evangelium pertinens, verbum sacris Scriptoribus proprium. [" Amphil. 198." Abr. Kall. in Mss. Procop. in Reg. L. iv. c. 5. (in Meursii Opp. T. viii. p. 92.): Καὶ οὐκ ἠθέλησε λαβεῖν· ὁ γὰρ προφητὴς τὴν πολυπόθητον πενίαν παντὸς προτετίμηκε πλούτου, τὴν εὐαγγελικὴν προλαβὼν νομοθεσίαν, Δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε. Evangelia vocantur Εὐαγγελικὰ συγγράμματα a Cyrillo v. de Adoratione, Cyrill. Jerosol. Catechesi Illuminat. iv. sub finem, Ἔγραψαν καὶ Ματθαῖοι κατὰ Θωμᾶν εὐαγγέλιον, ὅπερ ὥσπερ εἰωδίᾳ τῆς εὐαγγελικῆς προσωνυμίας διαφθείρει τὰς ψυχὰς τῶν ἁπλουστέρων.

Hinc ADVERB. * Εὐαγγελικῶς. " Nicetas Paphlag. p. 36. 2. in Martyrum Triade ed. Combef. Paris. 1666." Boissonad. in Mss.]

[* Εὐαγγέλιος, ου, ὁ, ἡ, Læta nuncians, " i. q. εὐαγγελικός. Clem. Alex. Pædag. i. 8. p. 117(=140.) Ὅτι δὲ καὶ δίκαιος ὁ αὐτὸς Θεὸς, οὗ μοι χρὴ πλειόνων ἔτι λόγων, τὴν εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου παραθεμένῳ φωνὴν, (ubi affert cl. Editor e Theophilo ad Autolyc. iii. p. 126. ed. Par. Ἡ δὲ εὐαγγέλιος φωνὴ * ἐπιτατικώτερον διδάσκει, Vox Evangelica vehementius docet.) Ibid. 7. p. 111(=133.) Ἰδοῦ γὰρ, φησὶ τῷ Μωσεῖ, ὁ ἄγγελός μου προπορεύεταί σου· τὴν εὐαγγέλιον καὶ ἡγεμόνιον ἐπιστήσας τοῦ λόγου δύναμιν, (ubi Potter. ' Ludere videtur in vv. ἄγγελος et εὐαγγέλιον.') Justin. M. Quæst. ci. ad Orthod. p. 456(=482. ed. 1742.) Ηρότερον τὰ τοῦ νόμου, εἶθ' οὕτως τὰ εὐαγγέλια παρειληφότων μαθήματα, Disciplinas s. Doctrinas Evangelicas." Suicer. Thes. Eccles.]

[* Εὐαγγελιογραφέω. " Constantinus Cabasilas in Quæsitis ad Jo. Citri Episcopum: Προσθήκη οὐκ ἀπρόσφορος τῇ ἀποιρίσει ταύτῃ κἀκεῖνο δὴ τὰ εὐαγγελιογραφούμενον· Ἄφες τοὺς νεκροὺς θάπτειν τοὺς αὐτῶν νεκρούς, Ad hanc responsionem etiam illud facit in Evangelio scriptum, Sine ut mortui sepeliant mortuos suos." Suicer. Thes. Eccles.]

Εὐαγγελίζω et Εὐαγγελίζομαι, Lætum nuntium affero, Læta nuntio, εὐαγγέλια λέγω. Cyprian. alicubi ad verbum reddit Bene nuntio. Sed veteres scriptores voce media potius usi sunt. Aristoph. Eqq. (642.) Ὦ Βουλὴ, λόγους ἀγαθοὺς φέρων, Εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι. Ubi Schol. annotat, εὐαγγελίσασθαι Attice dici pro εὐαγγέλια λέγειν. E quibus colligo eum εὐαγγελίσασθαι cum accusat. λόγους non conjunxisse, sed absolute positum existimasse. Solet tamen alioqui cum accusativo poni rem significante, ac tum exponitur a multis simpliciter, Nuntio. Antiphon, [imo Lycurg. c. Leocr. T. iv. p. 149.] Ὥσπερ τῇ πατρίδι μεγάλας εὐτυχίας εὐαγγελιζόμενος. Sic Demosth. Pro Cor. (p. 332. 9.) Οὐκ ἐπὶ μὲν τοῖς ἑτέρων εὐτυχήμασι φαιδρὸς ἐγὼ καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι, τὴν δεξιὰν προτείνων, καὶ εὐαγγελιζόμενος τούτοις οὓς ἂν ἐκεῖσε ἀπαγγέλλειν οἴωμαι: hic enim non absolute positum puto εὐαγγελιζόμενος, sed cum εὐτυχήματα, vel ejus relativo ἐκεῖνα, debere jungi, quod ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetatur e proxime præcedentibus. Possumus, meo judicio, tamen et vim verbi retinendo, εὐαγγελίζεσθαι εὐτυχίας vel εὐτυχήματα, interpretari, Lætum de successu vel successibus, vel de rebus prospere gestis, nuntium afferre. [Reisk.: " Significans cum congratulatione, sibi esse res lætas et jucundas auditu, quarum eum certiorem possit facere."] Synes. Epist. Ἀπειλήσας γὰρ κίνδυνον, εὐηγγελίσω τὰ λῴονα, ubi Adr. Turneb. εὐηγγελίσω, simpliciter vertit Nuntiasti. Idem ap. Philon. de V. M. (p. 681. 8.) Εὐαγγελιζομένη φορὰν ἀκροδρύων reddidit simpliciter Proventum baccarum denuntiantem. Ego reddere mahuissem, Lætum, vel jucundum, nuntium de proventu baccarum afferentem. Alioqui si εὐαγγελιζομένη simpliciter reddas Denuntiantem, vel Nuntiantem, nihilo majorem vim habebit quam simplex ἀγγέλλουσα. [" Thom. (p. 379.) ait semper dativo συντασσόμενον, semel tantum in Chariclea accusativo junctum inveniri, (Εὐαγγελίζομαι· οἱ πάντες δοτικῇ, ἅπαξ δέ που καὶ αἰτιατικῇ συντασσόμενον εὕρηται, ὡς παρὰ Χαριτλείᾳ, καὶ ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ· σὺ δὲ δοτικῇ ἀεὶ σύντασσε.) Chariclea autem lego, ut sit nomen fabulæ fortasse Heliodori, e meo Thoma Ms. et Phavor. non Chariclide, ut in Lib. vulgato Parisiis Thomæ editum est. (V. Oudendorp. ad Thom.) Loci autem qui ab eo citantur Demosth. et Antiphontis, in quibus τὸ εὐαγγελίζεσθαι accusativo συντάττεται, sic accipiendi, ut εὐαγγελίζεσθαι εὐτυχήματα, i. e. De successu lætum nuntium afferre, quod genus loquendi longe aliud est, quam illud, Afferre nuntium bonum alicui." Nunnes. ad Phryn. p. 113. At loci illi Demosth. et Antiphontis, quos in suo Thoma Ms. legerat vir doctus, in edito non leguntur, qua de re prorsus silere Thomæ interpretes non debebant. Ceterum Heliodori locus, ad quem respicit Thom., est L. ii. p. 75=64. Εὐαγγελίζομαί σε τὴν Δημαινέτης τελευτὴν, ubi egregia hæc notavit Coray.: Τὸ εὐαγγελίζομαι, συντάσσεται πρὸς δοτικὴν προσώπου

καὶ αἰτιατικὴν πράγματος, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις (σελ. 240=204. Καὶ τέλος αὐτῇ δεξιὸν εὐαγγελίζεται, 232=273. Τὰ πλῶιμα δὲ τοῖς ἐμπόροις εὐαγγελίζονται, καὶ 391=456. Τὴν νίκην εὐαγγελιζόμενος,) συνέταξεν Ἡλιόδωρος. Ὤφειλε τοίνυν κἀνταῦθα εἰπεῖν, Εὐαγγελίζομαί σοι τὴν Δημαινέτης τελευτήν. Καὶ Φρύνιχος μὲν δοτικῇ προσώπου συντάσσεσθαι λέγων, καὶ μαρτύρια παρατίθεται τῆς τοιαύτης συντάξεως ἐκ τῶν Κωμῳδῶν. Θωμᾶς δὲ ὁ Μαγίστρος, ὁμολογῶν τῷ Φρυνίχῳ, προσσημειοῦται καὶ τοῦθ' ὅτι ἅπαξ παρ' Ἡλιοδώρῳ ἐνέτυχεν αἰτιατικῇ συντασσομένῳ τῷ ῥήματι, τουτὶ δηλονότι αἰνιττόμενος τὸ χωρίον. Ἔστι μὲν οὖν εἰκάσαι γραφικῶς ἡμαρτῆσθαι τὸ σε ἀντὶ τοῦ σοι· εἰκὸς δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Ἡλιόδωρον οὕτω γεγραφέναι, τῇ τῶν Εὐαγγελιστῶν ἀκολουθήσαντα χρήσει. Καὶ γὰρ ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ διττῶς εὕρηται συντεταγμένον τὸ ῥῆμα, καὶ δοτικῇ προσώπου, κατὰ τοὺς Ἀττικούς, Καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι, (Πρὸς Ῥωμ. Α, ιε'.) καὶ, Εὐηγγελίζετο τὸν λαὸν (Λουκ. Γ, ιή.), καὶ, Εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας (Πράξ. Η, μ'.) Locus in Phrynichi Ecl. est p. 112.: Εὐαγγελίζομαί σε· καὶ περὶ ταύτης τῆς συντάξεως διασκεπτόμενος ἐπί συχνὸν δή τινα χρόνον, εἴτε αἰτιατικῇ * συντακτέον αὐτὸ πτώσει, εἴτε δοτικῇ, εὑρίσκω κατὰ δοτικὴν ἡρμοσμένον. (" Prima Ed. εἴτε αἰτ. συντ. αὐτῇ—ἡρμοσμένην, perperam: εἴτε αἰτιατικῇ συντακτέον αὐτὴν—ἡρμοσμένην, bonum esset, et sic libri, credo, quidam." Pauw.) Ἀριστοφάνους μὲν οὕτω λέγοντος ἐν τοῖς Ἱππεῦσιν (l. c.), Εὐαγγελίσασθαί πρῶτος ὑμῖν βούλομαι· Φρυνίχου δὲ τοῦ Κωμῳδοῦ ἐν τοῖς Σατύροις οὕτως, Ὅτι πρὶν ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν, ἔδει καὶ ταῦτ' ἀπαγγείλαντα πάλιν πρὸς τὸν θεὸν ἥκειν. Ἐγὼ δὲ ἀπέδρων ἐκεῖνον δευριανὸν δεῖ. Καὶ οὕτω λέγουσιν, εὐαγγελίζομαι, ἢ εὐαγγελῶ, οὗ ὁ Πλάτων τὸ δεύτερον πρόσωπον λέγει εὐαγγελεῖς. " Phrynichi versus e Satyris alii aliter redintegrare conati sunt; mihi quum de prioribus plura, de extremis nihil, quod satis faceret, occurrisset, Hermanni sententiam percontatus sum, qui mihi difficile factu esse rescripsit, ut et trimetri retineantur, et vulgata non admodum deformetur; posse autem refingi in hunc modum: Ὅτιὴ πρὶν ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν ξδει τοιαῦτα Εὐαγγελισάμενον πόλει πρὸς τὸν θεὸν Ἥκειν· ἐγὼ δ' ἀπέδραν ἐκεῖνον δεῦρ' ἰόντα νῦν δή. Ad reliquorum similitudinem etiam medium revocari posse versum, addito sub finem τοπρῶτον. Abresch. Not. ad Xenoph. p. 213. Obss. Misc. V. x. T. 2. commemorato Phrynichi canone, ' satis,' inquit, 'imperite, ut solent scilicet hi magistri, ubicunque agitur linguæ indoles. Scire debebant hæc, ut structura, ita significatione differre; illud esse, Læto te nuntio impertio, Nuntio te exhilaro: hoc simpliciter, Nuntio tibi, Nuntium tibi affero. Optime Suid. quanquam nec ipse ab interpretibus intellectus, Εὐαγγελίζομαί σε· αἰτιατικῇ, Εὐαγγελίζομαι δέ σοι χαράν, (e Luc. ii. 10.)' E Suidæ testimonio nihil confici potest, nisi utramque constructionem tum in usu fuisse; at probatiorem fuisse alteram, Phrynicho credimus, cui præter causam adversatur Abresch. linguæ usum, non indolem requirenti. Atque præter Aristoph. Phrynich. Lycurg. et Demosth. ll. cc., Lucian. Icarom. xxxiv. T. ii. p. 790. Ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος, (et Pro Lapsu inter salut. iii. T. i. p. 728. Εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν,) Synes. de Provid. p. 96. a. Τὴν βασιλείαν τοῖς Αἰγυπτίοις εὐηγγελίζετο. Sic Lucian. Philops. xxxi. T. iii. p. 58. (imo ibi construitur cum ὅτι,) Plut. Quæst. Rom. ix. p. 316. (adde eund. in Mario T. ii. p. 844. et in Pompeio T. iii. p. 841. Reisk.) Diogen. Epist. xxii. Joseph. Antiqq. v. 1. 265. (et v. 8. 2. Phalaridis Epist. cvii., notante Schæf. in Mss., Οὐκ ἀγνοῶ δὲ λύπας εὐαγγελιζόμενός σοι καὶ δάκρυα: v. Lennep. ibi, et ad p. 13. Charit. ii. 1. p. 31=22. indicante eodem Schæf. ibid. Σπεύδων εὐαγγελίσασθαι τῷ δεσπότῃ τὰ περὶ τῆς νεωνήτου.) Contrario quidem modo Alciphr. iii. 12. p. 306. Ταῦτά σε οὖν εὐαγγελίζομαι, (ubi Wagner. Abreschii notam in Misc. Obss. T. x. p. 213. Heusterhusio per errorem tribuit.) Heliod. ii. 16. 64. (sed v. Coray. supra cit.) Chrysost. T. vi. p. 135. c. Euseb. de V. Constant. iii. 26. 592. (Τὰς γυναῖκας εὐαγγελιζόμενος,) sed idem de Laud. Const. viii. 743. Vales. vulgarem viam ingressus, εὐαγγ. τινί τι. Verum hi omnes, quam pauci sunt, quamque novitii, ad illos si comparentur?" C. A. Lobeck. Obss. incd. in Phrynichi Ecl. " Multis verbis," ut ait Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 520., " accedunt istiusmodi accusativi ab ellipsi præpositionis cujuspiam recti." De constructione hujus verbi, Schæf. in Mss. monente, consulendus est Albert. Peric. Crit. p. 15. et Abresch. Paraphras. p. 243. Valck. ad Scapulæ marg. affert e Pausan. iv. 19. Δύο μὲν οὖν ἐς Σπάρτην ἀπ' αὐτῶν ἐλθόντες, Λακεδαιμονίοις Ἀριστομένην εὐηγγελίζοντο ἡλωκέναι. Construitur cum ὅτι in Luciani Philops. xxxi. T. iii. p. 58. Πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι καθαρὰν καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἕξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν, et in Theophr. Char. xvii. 5. Πρὸς τὸν εὐαγγελιζόμενον, ὅτι υἱός σοι γέγονεν: etiam cum infinitivo in Jamblichi V. Pythag. ii. p. 34. Kiessl. Ὥστε ἐκ παντὸς εὐηγγελίζετο, εἰ τοῖς δηλουμένοις ἱερεῦσι συγγένοιτο, θειότατον αὐτὸν καὶ σοφώτατον ὑπὲρ ἅπαντας ἔσεσθαι ἀνθρώπους, et Josephi Antiqq. vi. 4. 2. Ὅπου συμβαλεῖς τῷ σεσῶσθαί σου τὰς ὄνους εὐαγγελιουμένῳ. Vide Jensii Ferc. Lit. p. 1. et Schwarz. Comment. L. Gr. p. 595. Dionis Hist. lxi. p. 993. 29. Καὶ ὅτι σώζοιτο εὐηγγέλιτε δῆθεν αὐτῷ.]

Εὐαγγελίζειν, et εὐαγγελίζεσθαι, quorum illud quidem rarius, utpote duobus tantum locis, in Sacr. Lit. declarat Annuntiare Christi doctrinam, quæ εὐαγγέλιον κατ' ἐξοχήν vocatur. Interdum absolute ponitur, ut i. ad Cor. ix. (16.) Ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται· οὐαὶ δέ μοί ἐστιν, ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι. Interdum additur casus personæ, isque vel accusativus, ut Act. viii. (40.) Καὶ διερχόμενος εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας: vel dativus, ut ad Rom. i. (15.) Καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι. Interdum vero casus rei, videlicet accusativus, ut Act. x. (36.) Εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην. Sic Gal. i. (23.) Εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν. Sic Act. v. (42.) Εὐαγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν Χριστόν: nam et hic accusativus est rei, quum per Jesum Christum significetur doctrina de Jesu Christo: quæ etiam pacis et fidei aliisque hujusmodi nominibus intelligitur, adeo ut εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην sit Lætum de pace nuntium afferens, i. de doctrina Christi. Itidemque in aliis similibus locis. ‖ Ponitur etiam passive aliquoties tum de re, ut 1 Petr. i. (25.) Τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελισθὲν εἰς ὑμᾶς: tum de persona, ad Hebr. iv. (2.) Καὶ γὰρ ἐσμὲν εὐηγγελισμένοι. [Ibid. 6. Καὶ οἱ πρότερον εὐαγγελισθέντες. Matth. xi. 5. Πτωχοὶ εὐαγγελίζονται, Pauperibus doctrina Christiana traditur. Porro construi hoc verbum interdum etiam cum præpositionibus εἰς, ἐν, πρὸς, notavit Schleusner. Lex. in N. T. qui tamen nulla hujus constructionis exempla citavit.]

Εὐαγγελιστὴς, οῦ, ὁ, Evangelista. Sic autem vocantur in N. T. qui erant secundi ab Apostolis, quosque illi tanquam asseclas et collegas habebant in fungendo suo munere promulgandi Evangelii, ideoque nulli ecclesiæ erant addicti: ut ad Ephes. iv. (11.) Τοὺς δὲ, προφήτας, τοὺς δὲ, εὐαγγελιστάς. Postea vero ædificatis jam ecclesiis, quum et Apostolorum et Evangelistarum munus desiisset, translatum est nomen ad quatuor illos historiæ Christi scriptores, ac peculiariter Joanni tributum pro cognomine, ut ab altero Joanne distingueretur. [Vide Euseb. Hist. Eccles. v. 9., ad quem provocat Schleusner., et Steph. Middelboe D. de Evangelistis Ecclesiæ Apostolicæ, Hafn. 1779. 4. Theophylact. ad Ephes. l. c. p. 536.: Τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς· ἢ τοὺς τὸ εὐαγγέλιον συγγραψαμένους, ἢ τοὺς μὴ περιόντας μὲν πανταχοῦ, εὐαγγελιζομένους δ' οὖν, ὡς Πρίσκιλλα καὶ Ἀκύλας. " Posterior expositio etsi verior, non tamen omni vacat difficultate. Quemadmodum enim Apostolorum prædicatio non erat certo alligata loco, ita nec horum; nam Apostolis proximi erant, iisque munus affine habebant: gradu tantum dignitatis erant dispares. Apostolorum namque mandato ad varias proficiscebantur Ecclesias, Evangelium prædicaturi, et opus ab Apostolis inchoatum perfecturi. Hoc agnoscit Theodoret. optimus Scripturæ interpres, ad locum Apostoli p. 308.: Ἐκεῖνοι περιιόντες ἐκήρυττον, Illi circumeuntes prædi-

cubant." Suicer. Thes. Eccles. In Act. xxi. 8. Ἐλθόντες εἰς τὸν οἶκον Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, est i. q. διδάσκαλος s. διάκονος εὐαγγελίου, ut et 2 Tim. iv. 5. Σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον. Evangelistas quatuor illos, qui historiam dictorum et factorum Christi conscripserunt, Chrysost. teste Suicero Thes. Eccles. p. 1234. appellat, * Τετράπολον ἅρμα τῶν Εὐαγγελιστῶν. Sed forte leg. * τετράπωλον, seu potius * τετράθηρον. Nam Chrysost. Homil. cxxii. T. 6. dixisse, Τετράθηρον ἅρμα τῶν Εὐαγγελίων, de curru Evangeliorum quatuor constanti animalibus, docuit idem Suicer. supra in Εὐαγγέλιον citatus.]

[* Εὐαγγελιστάριον, τὸ, " Liber Ecclesiasticus Græcorum, quem Græci ita describunt: Εὐαγγελιστάριον περιέχον τὴν τῶν εὐαγγελιστῶν διαδοχήν, πόθεν ἄρχονται, καὶ ποῦ καταλήγουσιν, ἔτι δὲ καὶ κανόνια λε', ἐν οἷς εὑρίσκεται ἀεί ποτε τὸ εὐαγγέλιον τῶν κυριακῶν τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ· ὁμοίως καὶ τὸ ἑωθινὸν, καὶ ποῖος ἦχος ψάλλεται ἐν ἑκάστῃ κυριακῇ, καὶ ἕτερα ἀναγκαῖα περὶ τοῦ εὑρεῖν τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου πάσχα, καὶ * πασχάλιον διηνεκὲς συντεθὲν παρὰ Ἐμμανουὴλ τοῦ Γλυκωνίου: Evangelistarium continens Evangelistarum continuationem, unde incipiant, et unde finiant. Præterea canones xxxv. in quibus semper invenitur Dominicarum totius anni Evangelium, similiter matutinum, et quis tonus canatur singulis Dominicis, et alia necessaria ad inveniendum diem sancti Paschatis, et Paschalium perpetuum compositum ab Emm. Glyzonio. Assumuntur (assuantur, ap. Ducang. in Gl. M. et I. Gr.) præterea Canones Evangelici Eusebii ad Cyprian." Suicer. Thes. Eccles.]

[* Εὐαγγελίστρια, ἴας, ἡ, Quæ Evangelium docet. " Legitur ap. Chrysost. Homil. xxxi. T. v. p. 190. ubi ad Matthæi xv. 21. Κύριε, υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με· εὐαγγελίστρια γίνεται ἡ γυνὴ, καὶ τὴν θεότητα, καὶ τὴν οἰκονομίαν ὁμολογεῖ, Evangelista fit mulier." Suicer. Thes. Eccles. Alium ejusdem Chrysost. locum protulimus supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccclvii. b.]

[* Εὐαγγελισμὸς, οῦ, ὁ. " Amphil. 37. Andr. Cret. 110. Athan. i. 814. Hexapl. incert. 2 Reg. xviii. 20." Abr. Kall. in Mss. 1." I. q. εὐαγγέλιον, Lætus nuntius. Chrysost. Πιστεῦσαι τῷ εὐαγγελισμῷ, Læto credere nuntio. 2. Est dies Annuntiationis. Synodus in Trullo Can. lii. Ἐν πάσαις ταῖς τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς τῶν νηστειῶν ἡμέραις, παρεκτὸς σαββάτου καὶ κυριακῆς, καὶ τῆς ἁγίας εὐαγγελισμοῦ ἡμέρας, γενέσθω ἡ τῶν * προηγιασμένων ἱερὰ λειτουργία. Zonar. ad hunc Canonem p. 172. Τὴν ἡμέραν τοῦ εὐαγγελισμοῦ τιμῶμεν ὡς ἀρχὴν καὶ κεφάλαιον τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Typicum Sabæ p. 11. Καὶ εἰς τὴν * ὑπαπαντὴν (sic), καὶ εἰς τὴν κοίμησιν, καὶ εἰς τὸν εὐαγγελισμὸν, Et in purificationem B. Virginis, et in Dormitionem, et in Annuntiationem. Orat. liii. Theophanis hunc habet titulum, Ὁμιλία εἰς τὸν εὐαγγελισμὸν τῆς * ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ibid. p. 359. hoc festum vocatur κορωνὶς πασῶν τῶν ἑορτῶν. Celebratur xxv. Martii. Germanus Patriarcha in Canonum volumine ap. Zonaram, dicit orthodoxos ἑορτάζειν τὸν εὐαγγελισμὸν κατὰ τὴν κε'. τοῦ Μαρτίου μηνός. Ideo autem hoc die celebratur etiam hodie, quia annuntiatio hæc ab Angelo facta sit viii. Kal. Aprilis, juxta Pet. de Natal. iii. 225. quod tamen sine certo auctore affirmatur. In Concilio Toletano x. anno DCLIX. præcipitur Can. i. ut solennitas Dominicæ Matris die xv. Kal. Januarii omnimodo celebretur. Armenii vero celebrabant quinta Januarii. Nicon. de Relig. Armen. ' Quinto mense Januarii vespera festum Evangelismi celebrant.' Primus Athanas. qui floruit circa A. D. cccxl. de hoc festo quædam retulit, in enarratione Evangelii εἰς τὸν εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου, T. i. p. 1029. illudque non tam in honorem Mariæ, quam Christi celebratum fuisse haud obscure innuit: Μία τῶν δεσποτικῶν πρώτη τε καὶ * πάνσεπτος ἑορτὴ, κατὰ τὴν τῶν πραγμάτων τάξιν, καὶ σύνταξιν τῶν ὑποκειμένων ἐν τοῖς κατὰ Χριστὸν κηρύγμασιν ὑπάρχουσα, τοῦ θειοῦ εὐαγγελισμοῦ κλητὴ ἁγία ἡμέρα, περὶ τῆς ἐξ οὐρανοῦ καταβάσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ." Suicer. Thes. Eccles. Cf. Meurs. in Glossar. et Ducang.]

'Αναγγέλλω. F. λῶ. P. κα, ex ἀνὰ et ἀγγέλλω compositum, ut Latine, Annuntio, vel Renuntio, pro Nuntio. Cum dat. rei et accus. pers. [imo dat. personæ et accus. rei.] Et 'Αναγγέλλομαι, pass. Nuntior, Nuntius de me affertur. Plut. in Pericle (T. i. p. 631.) 'Ανηγγέλθη τεθνεὼς μὲν αὐτὸς, Allatus est nuntius ipsum mortuum esse, vel Allatus est de ejus morte nuntius. 'Αναγγελήσεται, διηγηθήσεται, id est Narrabitur, Suid. [et Zonar. p. 196. "Eadem Phavor. Sæpe vero ἀναγγέλλειν in libris sacris est Docere, Enarrare. Sed glossa pertinet ad Ps. xxi. 34. 'Αναγγελήσεται τῷ Κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη." Tittmann. Hesych. 'Αναγγέλλει· κηρύσσει, λέγει. " Dicitur in utramque partem de re læta ac tristi, et in Codd. haud raro cum ἀπαγγέλλειν permutatur. Marc. v. 14. Ἔφυγον καὶ ἀνήγγειλαν: in plurimis Codd. ἀπήγγειλαν legitur. Ibid. v. 16. Ἀνάγγειλον αὐτοῖς ὅσα σοι ὁ Κύριος πεποίηκεν. Act. xiv. 27. xv. 4. xvi. 38. 2 Cor. vii. 7. Jo. iv. 25. Ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα, Veram Dei colendi rationem nos docebit: xvi. 14. Ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν, Meam doctrinam vobis uberius et perfectius tradet. Ibid. 15. 25. Act. xx. 20. Μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν καὶ διδάξαι ὑμᾶς. Theodot. Daniel. ii. 26. Εἰ δύνασαί μοι ἀναγγεῖλαι τὸ ἐνύπνιον. Deut. xxiv. 8. Νόμον, ὃν ἂν ἀναγγείλωσιν ὑμῖν οἱ ἱερεῖς. Defero, sensu forensi, (Anglice, to denounce,) Jo. v. 15. Καὶ ἀπήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, Et nomen ejus detulit ad assessores Synedrii magni. Prædico, Præsignifico, Jo. xvi. 13. Καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν, Et futura etiam vobis significabit. Fateor, Profiteor, Act. xix. 18. Ἐξομολογούμενοι καὶ ἀναγγέλλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν. Ita Deut. xxvi. 3. Jes. xlviii. 6." Schleusner. Lex. in N. T. Usurpatur et cum præpos. πρὸς in 4 Reg. vii. 9. Ἀναγγείλωμεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ βασιλέως, Annunciemus domui Regis. Vide Bielii Nov. Thes. Philol. Pro Narrare, Indicare, est ap. Xenoph. Ag. v. 6. Ἀγησίλαον δέ τι πράξαντα τοιοῦτον οὔτε ἰδὼν πώποτε οὐδεὶς ἀνήγγειλε. " Renunciare suis, de legatis, K. A. i. 3. 21. Ἀναγγέλλουσι (Ms. Eton. ἀγγέλλουσι) τοῖς στρατιώταις. (J. Poll. viii. 139. de legatis, Ἀνακηρυχθῆναι, ἀναγγελθῆναι, καὶ τὰ ὅμοια.) Paulo ante dicitur ἀπαγγέλλουσι, quod usitatius est. Ita fere accipiendum esset in loco, quem sic laudat Phavor. Ἀναγγέλλω· τὸ ἀναφέρω ἀπὸ ἐλάττονος εἰς μεῖζον πρόσωπον, οἷον, Ἀναγγέλλει ὁ δοῦλος τῷ δεσπότῃ, ὡς καὶ Ξενοφῶν· Ἀριαῖος δὲ ἐλθὼν Κύρῳ περὶ πάντων ἀναγγέλλει. Sed non reperimus hunc locum." Lex. Xenoph. " Dionys. Hal. Antiqq. Rom. T. i. p. 412. T. ii. p. 1257. Reisk." Schæf. in Mss. Eurip. Iphig. T. 760. Τἀνόντα κἀγγεγραμμέν' ἐν δέλτον πτυχαῖς Λόγῳ φράσω σοὶ πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις.]

[* 'Αναγγελία, ἴας, ἡ, Designatio. J. Poll. viii. 139. de legatis, Τὰ πράγματα ἀναγόρευσις, ἀνακήρυξις, ἀνάῤῥησις, ἀναγγελία. Marmor antiquum ap. Kœn. ad Greg. Cor. p. 618. ΤΑΣ ΔΕ ΑΝΑΙΤΕΛΙΑΙΑΣ (sic duabus literis, ut videtur, male repetitis, pro ΑΝΑΙΤΕΛΙΑΣ, quod deinde recurrit) ΤΩΝ ΣΤΕΦΑΝΩΝ (ΕΠΙΜ)ΕΛΕΙΑΝ ΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙ ΤΟΙΣ ΣΤΡΑΤΑΓΟΙΣ. E Chandleri Inscript. 22. affert Schneider. in Add. ad Lex. p. 686. Æschyli Prom. 682. Ἦκον δ' ἀναγγέλλοντες * αἰολοστόμους Χρησμοὺς, ἀσήμους, δυσκρίτως τ' εἰρημένους.]

[* 'Αναγγελτικὸς, ἡ, ὸν, " Maxim. ad Dionys. Areop. p. 464. et G. Pachym. p. 482." Abr. Kall. in Mss.]

[* 'Ανάγγελτος, ὁ, ἡ, Silentio suppressus. G. Wakef. in Mss. affert ex Hesych. 'Ανάπυστα· ἀνεκλάλητα, καὶ * ἀνεξάκουστα, ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ἀνάγγελτα, ἐκδηλα, καὶ ἐξάκουστα, καὶ ἄῤῥητα, καὶ ἐξάγγελτα. Apollon. Lex. Homer. 'Ανάπυστα· ἐκδηλα, ἐξάκουστα, ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ἀνάγγελτα. " Extat Od. A. 273. Loquitur Ulysses de Epicasta, aut, quemadmodum Tragici vocant, Jocasta, quæ nupsit suo filio. Ubi ἀνάπυστα alii reddunt, Vulgata; Heliodorus autem, Silentio suppressa, quod falsum est. Quis enim Jocastæ historiam non audivit? Ad hunc Homeri locum alludit Hesych. 'Ανάπυστα (f. l. ἀνάπυστα)· φανερὰ, ἀνήκοα, ἀναφανδά. Hic idem significat ἀνήκοα (f. l. ἀνήκουστα), ac τὸ Heliodori ἀνάγγελτα." Villois. Plura de his glossis vide in 'Ανάπυστα.]

[* Προαναγγέλλω. "Saracenica Sylburgii p. 65. 23." Boissonad. in Mss.]

[* Ἀναγγελίζω. Tab. Heracl. p. 214. Δοκιμάσουσι καὶ ἀναγγελιοῦσιν ἐν ἀλίᾳ, Probanto et pronuntianto in concilio.]

Ἀπαγγέλλω, ex ἀπὸ et ἀγγέλλω compositum, pro ἀγγέλλω, ut Latine, Annuntio et Renuntio, pro Nuntio, vel generaliter pro Expono, Refero, Narro, Hom. Il. I. 625. ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἐόντα, et Il. P. 409. Ἦ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα, Xenoph. K. Π. (ii. 4. 7.) Ἀπαγγείλατε τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ, et viii. (7. 3.) Καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγείλατε [ἀπαγγέλλετε] ὡς παρ' ἐμοῦ. Demosth. Pro Cor. (xiii.) Ὁ δεῦρ' ἀπαγγείλας τὰ ψευδῆ. ["Ὁ τὰ ψευδῆ δεῦρ' ἀπαγγείλας, Hermogenem p. 256. e Demosth. citasse," notavit Reisk. Ind. Græc. Demosth. sed locum non indicavit.] Sic ἀπαγγέλλω ἐπὶ τὰ κοινὰ, Plut. ἀπαγγέλλω εἰς ὑμᾶς, Demosth. Dicitur et ἀπαγγέλλειν περί τινος. Plutar. in Consol. ad Uxorem, Ὃν ἔπεμψας ἀπαγγελοῦντα περὶ τῆς τοῦ παιδίου τελευτῆς. || Pro ἀπαγγεῖλαι autem dicitur et ἀπαγγείλασθαι voce media: unde Plut. in Alex. Τοὺς δὲ πρώτους τὴν Ἀρπάλου φυγὴν καὶ ἀπόδρασιν ἀπαγγειλαμένους ἔδησεν. || Sic et Ἀπαγγέλλομαι pro ἀγγέλλομαι. Xen. (Memorab. i. 2. 33.) Ἀπαγγελθέντος δ' αὐτοῖς τούτου. Plato, Ἐπιεικῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἀληθῆ ἀπήγγελται. Plut. in Galba, Ἀπηγγέλη τῷ Γάλβᾳ εἰς τὸ παλάτιον. ["Ponitur quidem pro ἀπαγγέλλειν, Renunciare, etiam ἀγγέλλειν, K. Π. viii. 2. 7. τοὺς ἀπαγγείλαντας regi suo ὅσα καιρὸς—τί ἂν ἀγγείλαντες, sed diserte distinguuntur vi. 2. 7. p. 366. Εἰ δὴ ταῦτα ἤγγειλέ τις—ἀπαγγελομένων, Cum nunc renunciata sint per quosdam a nobis subornatos." Lex. Xenoph. Ἀπαγγέλλω, Demosth. Renuntio, ut legati faciunt a legatione redeuntes, quod ἀποπρεσβεύειν Plut. (Reip. ger. Præc. T. ix. p. 251. Reisk. Ὡς οὖν ἔμελλον ἐπανελθὼν ἀποπρεσβεύειν ἀναστὰς ὑ πατὴρ καϑ' ἰδίαν, ἐκέλευσε μὴ λέγειν, ᾠχόμην, ἀλλ', ᾠχόμεθα, μηδὲ, εἶπον, ἀλλ', εἴπομεν, καὶ τἆλλα συνεφαπτόμενον οὕτω καὶ κοινούμενον ἀπαγγέλλειν) alicubi dixit, Homerus ἀποφᾶσθαι. Bud. [" Tribuitur 1. legatis et aliis, qui suis renunciant responsa s. mandata, v. c. K. A. i. 4. 12. Οἱ δὲ ποιήσαντες ἐκκλησίαν, ἀπήγγελλον ταῦτα: ii. 1. 16. Σπονδὰς ἢ πόλεμον ἀπαγγελῶ. 2. Legatis, qui a suis mandata aliis renunciant: K. A. ii. 3. 3. Ἄγγελοι οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται τά τε παρὰ βασιλέως τοῖς Ἕλλησιν ἀπαγγεῖλαι, καὶ τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων βασιλεῖ—ἀπαγγέλλετε τοίνυν αὐτῷ. K. Π. iv. 1. 11. Τἆλλα προθύμως ἀπήγγελλε τοῖς Μήδοις. K. A. ii. 1. 14. Παρ' ἡμῶν δὲ ἀπάγγελλε ταῦτα: s. 15. legatus dicit, Πότερα μενεῖτε καὶ σπονδαί εἰσιν ἢ ὡς πολέμου ὄντος παρ' ὑμῶν ἀπαγγελῶ. 3. Omnino omnibus, qui renunciant suis, qui narrant iis quorum refert. Hellen. ii. 1. 19. Ἀπέπλευσεν ἡ Πάραλος ἐς Ἀθήνας ἀπαγγέλλουσα τὰ γεγονότα. K. A. ii. 4. 2. vii. 1. 22. Ἀπεκρίνατο ὅτι τοῖς οἴκοι τέλεσι ἀπαγγελεῖ. Hellen. v. 4. 33. vi. 4. 7. Ἀπηγγέλλετο ἐκ τῆς πόλεως αὐτοῖς, ὡς κ. τ. λ. K. Π. viii. 4. 10. Ὅπως ταῦτα—ἀπαγγελθῆναι παρ' ἧ εὐδοκιμεῖν βούλει. 4. Pro dativo adduntur præposs. εἰς vel ἐπὶ, K. A. vi. 4. 18. Ἀπαγγέλλει τις ταῦτα εἰς τὸ στρατόπεδον: Hellen. ii. 2. 8. Πρέσβεις ἀπήγγειλαν ταῦτα εἰς πόλιν: iii. 2. 15. Ἕως ἀπαγγελθείη τὰ λεχθέντα τῷ Δερκυλλίδᾳ ἐς Λακεδαίμονα, τῷ δὲ Τισσαφέρνει ἐπὶ βασιλέα, Donec Dercyllidas et Tissaphernes renunciari jussissent: v. 1. 29. Ἀπήγγελλον ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πόλεις. Item πρὸς, Hellen. vii. 1. 26. Ἀπήγγειλε πρὸς τοὺς μυρίους: vii. 5. 1. Ὡς ταῦτα ἀπηγγέλθη πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων. Legatis respondere, K. A. ii. 3. 5. Δοκεῖ καὶ ἐμοὶ ταῦτα· οὐ μέντοι ταχύ γε ἀπαγγελῶ—ἀπήγγελλεν ὅτι σπένδοιτο: ii. 5. 5. vii. 1. 3. s. 22. Τὰ παρὰ Ἀναξιβίου ἀπαγγελλόμενα. Per legatos promittere, Hellen. vii. 4. 38. Ἔλεγον ἀπαγγέλλοντες, ὅτι κ. τ. λ. Indicare, K. Π. viii. 6. 8. Σατράπης—ἢν τίς τι παραλίπῃ—βασιλεῖ ἀπαγγέλλει. K. A. i. 7. 2. Αὐτόμολοι ἀπήγγελλον Κύρῳ περὶ κ. τ. λ. Imp. iv. 8. ἀπαγγέλλειν dicuntur οἱ κατάσκοποι. In var. lect. ἀπηγγέλθη est pro ἀπελογήθη. Vide Ἀπολογεῖσθαι. Item ἀπαγγείλωσιν pro ἐπαγγείλωσιν. Vide Ἐπαγγέλλειν. Ἀπαγγέλλεσθαι, Renunciare, K. A. vi. 1. 10. Ἀπηγγέλλετο, ὅτι ἐπαινοίη αὐτοὺς ὁ Ἀναξίβιος." Lex. Xenoph. De ἀπαγγέλλω et ἐπαγγέλλω confusis v. Dorvill. ad Charit. p. 451=113. 474=459. 572=609. Dionys. Hal. T. iii. p. 1471. Fac. ad Pausan. T. i. p. 362. quæ loca in Schæferi Schedis notata reperimus. Idem vir doctus provocat ad Schol. in Philostr. ap. Boissonad. p. 522. (Καὶ τὰ τοῦ Παλαμήδους ὧδε ἀπαγγέλλει· διηγεῖται), et ad Jacobsii Animadvv. in Eurip. p. 39. (:—" Dio Chrysost. Or. lxx. p. 373. Reisk. Εἰ δέ τις ἀπαγγέλοιτο ΤΙ, ΩΣ μουσικὴν ἄριστα ἐπιστάμενος καὶ περὶ τοῦτο διατρίβων. Reisk. v. τι vel inducendum, vel cum τοι permutandum esse censet. Corrigendum vero, Εἰ δέ τις ἀπαγγέλοιτο ΠΩΣ κ. τ. λ. Si quis forte profiteatur musicæ peritiam:"—) item ad Simplic. Comm. in Epict. c. xxxi. p. 235. Schweigh. (Περισκελέστερον ἀπήγγελται πως τὸ ῥησείδιον, de quo loco v. Lobeck. ad Soph. Ajacem v. 648.): et ad Herod. 573. Diod. S. i. 89. Alciphr. p. 184. (Κληθεῖσα ὑπὸ Γλυκέρας εἰς τοσοῦτον χρόνον· ἀπὸ τῶν Διονυσίων γὰρ ἡμῖν ἀπήγγειλεν· οὐχ ἥκεις, εἰ μὴ δι' ἐκείνην), et Synes. in Dione p. 40. ed. Gr. Lat. Οὐδὲ γάρ ἐστιν ἥντινα μετὰ τῆς ἴσης δυνάμεως Ἀριστοφάνης ἀπήγγελκε,) et Charit. v. 2. p. 107=80. (Ἀρταξάτην δὲ τὸν εὐνοῦχον, ὃς μέγιστος ἦν παρὰ βασιλεῖ καὶ δυνατώτερος, πρῶτον μὲν δώροις ἐτίμησεν, εἶτα, ἀπάγγειλον, εἶπε, βασιλεῖ κ. τ. λ.) et v. 9. p. 124=93. (Τὴν δὲ Καλλιρρόην εὐνοῦχοι παραλαβόντες ἦγαγον πρὸς τὴν βασιλίδα, μηδὲν αὐτῇ προειπόντες· ὅταν γὰρ πέμψῃ βασιλεὺς, οὐκ ἀπαγγέλλεται), ubi Dorvill. " Nusquam mihi hic mos adnotatus occurrit, sed non finxit, et proculdubio e quodam Persicarum rerum scriptore hausit. At adituri regem ad eum prius se applicabant, qui gerebat τὴν τῆς εἰσαγγελείας τίμην: v. Brisson. de R. P. p. 36. et quæ pœna id negligentium, patet e libro Estheræ c. iv. 16. et v. 2. Atqui quod rex in gynæceum ingressurus neminem præmiserit nuntiandi adventus ergo, rationis est. At hic de omnibus dicitur, qui regis jussu reginam convenire debent." Theophr. Char. vii. 3. Ἀπαγγέλλειν τὰς ἐκκλησίας, Narrare aliis ea, quæ in concione acta et decreta sunt, enuntiare. Demosth. Pro Cor. p. 285. 3. Reisk. Καὶ μετὰ ταῦτα ὡς εἰσῆλθεν ἡ βουλὴ, καὶ ἀπήγγειλαν (ad populum) οἱ πρυτάνεις τὰ προσηγγελμένα ἑαυτοῖς. Æsch. Sept. c. Th. 1007. Δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρὴ Δήμου προβούλοις τῆσδε Καδμείας πόλεως. Philemonis Lex. p. 151. Ἀπαγγέλλω· τὸ μηνύω, καὶ διηγοῦμαι, γενικῇ συντάσσεται, καὶ Ἀπαγγέλλω· τὸ τὰ παρ' ἑτέρων εἰρημένα, ἢ γεγραμμένα, ἀπὸ στόματος λέγω, καὶ τὸ λέγω, ἢ φράζω ἅπερ εἶδον καὶ γινώσκω. In Phavorino, Philemonis exscriptore, pro γενικῇ rectius legitur δοτικῇ. Glossæ: Ἀπαγγέλλω· Denuncio, Adnuncio, Enuncio. Renuncio, O. Ἀπαγγέλλει· Renuntiat, P. Enuntiat. Ἀπήγγειλεν· Retulit, P. Ἀπηγγέλθη· Relatum est, P. Suid. Ἀπηγγέλη· ἐμηνύθη. Schæf. in Mss. consuli jubet Fischeri Animadvv. ad Gr. Gr. Welleri Spec. ii. p. 363.:—" Ἀγγέλλω etiam in fut. 2. retinet literam e. Certe ap. Herod. iv. 153. legitur in bonis libris (Arch. Vind. Ald. F. Paris) aor. 2. ἀπήγγελον, (Οἱ δὲ Θηραῖοι, ἐπεί τε τὸν Κορύβιον λιπόντες ἐν τῇ νήσῳ, ἀπίκοντο ἐς τὴν Θήρην, ἀπήγγελον ὡς σφι εἴη νῆσος ἐπὶ Λιβύῃ ἐκτισμένη,) et ap. Arrian. Anab. ii. p. 125. Blanc. ἐπαγγέλη. Cf. ad Plat. Phædon. i. η. 12." Locus est hic, Ταῦτα μὲν ἤγγειλέ τις, καὶ ἐθαυμάζομέν γε, ὅτι, πάλαι γενομένης αὐτῆς, πολλῷ ὕστερον φαίνεται ἀποθανών. " Ald. Bas. I. 2. ἤγγελε. Steph. inde fecit ἤγγελλε, quod post eum retinuere alii Dialogorum Platonis editores, ut ap. Xenoph. K. Π. iv. 1. 11. Junt. et Cod. Alt. ἀπήγγελε, sed Ald. ἀπήγγελλε, et Cod. Guelf. ἀπήγγειλε. Nos igitur nunc rescripsimus ἤγγειλε. Nam primo Aoristus et Imperfectum sæpe ita conjunguntur: v. ad Criton. xii. 4. Deinde Librarii etiam alibi permutarunt inter se ista verbi Tempora, ut ap. Xenoph. K. A. v. 2. 10. Ὁ δὲ τοῖς πελτασταῖς πᾶσι παρήγγελλε, sed Suid. v. Διηγκυλημένον legit παρήγγειλε, ut ap. Xen. K. Π. iii. 3. 29. pro παρήγγελλον Librarius Cod. Guelf.

dedit, sed perperam, παρήγγειλον. Denique in Cod. Tub. et August. diserte scriptum ἤγγειλε extat. Et profecto Aoristus ipsi rei congruentior esse videtur." Fischer. Eurip. Hec. 666. ἧς ἀπηγγέλθη τάφοι Πάντων Ἀχαιῶν διὰ χερὸς σπουδὴν ἔχειν, ubi Porson. a Schæf. in Mss. citatus:—"Ἀπηγγέλη Aug. 3. Cant. Extat ἠγγέλης Iphig. T. 939. ubi ἠγγέλθης legi possit. Vide ad Phœn. 986." Plura de h. v. habes in Munthei Obss. Philolog. in N. T. p. 57. Bielii Thes. et Schleusneri Lex. Hesych. Ἀπαγγέλλω· φανερὸν ποιῶ. J. Poll. viii. 138. Ἀπὸ δὲ κηρύκων, κηρύξαι ἐρεῖς, καὶ ἀποκηρύξαι καὶ ἐπικηρύξαι, προκηρύξαι, ἀνακηρύξαι, ἀνειπεῖν, καὶ ἀναγορεῦσαι, ἐπικηρυκεύσασθαι, ἐκεχειρίαν ἀπαγγεῖλαι.]

Ἀπαγγέλλω σοι ἀγῶνα παρανόμων, pro Denuntio tibi litem, affertur ex Libanio. [J. Poll. viii. 29. Γραφῆς δὲ, ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων, ὅπερ ἂν εἴη ἡ νῦν ἐγγραφὴ, ὥσπερ εἰπεῖν, ἐγγράψασθαι, ἀποθέσθαι γραφὴν, ἀπενεγκεῖν, ἀπενέγκασθαι, ἐπενεγκεῖν, ἐπαναγαγεῖν, ἀπαγγεῖλαι, ἀποθέμενος, ἀπενεγκὼν, ἀπαγγείλας, ἀπενέγκας, ἐπαναγαγὼν, ἐπενεγκάμενος, γραψάμενος. "Ms. ἐπαγγεῖλαι, non ἀπαγγεῖλαι, et mox omisso ἀπαγγείλας, ita Ms. noster, Ἀπενέγκας, ἐπαγαγὼν, γραψάμενος, ἐπαγγείλας omisso ἐπενεγκάμενος. Nec dubito quin verius illud ἐπαγγεῖλαι et ἐπαγγείλας in re judiciaria, quam vulgata. Vide Budæum. Et hinc sane ἐπαγγελία, de qua Harpocratio, et Noster infra s. 43. et 44. qui et s. 67. γραφὴν et ἐπαγγελίαν jungit." Jungerm.]

Ἀπαγγέλλω, Pronuntio, Enuntio, i. e. Cœptum mentis eloquor, inquit Bud. addens hoc exemplum ex Demosth. p. 224. (=538.) Οὐδεὶς ἂν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταῦτ' ἀπαγγέλλων, δύναιτο τὸ δεινὸν παραστῆσαι τοῖς ἀκούουσι. Addit idem Bud. ἀπαγγέλλειν ἀσαφῶς, Obscure effari, i. q. ἑρμηνεύειν. Cum his Budæi convenire puto hæc Hermogenis, Ἀπαγγελίαν λέγω αὐτὴν λέξιν δι' ἧς ἀπαγγέλλεται τὰ ἐπινοήματα. Sæpe autem apud auctores ἐπαγγελία perperam positum invenitur pro ἀπαγγελία. [Plut. in Catone Maj. xii. T. ii. p. 570. Θαυμάσαι δέ φησι τοὺς Ἀθηναίους τὸ τάχος αὐτοῦ καὶ τὴν ὀξύτητα τῆς φράσεως· ἃ γὰρ ἐξέφερε βραχέως, τὸν ἑρμηνέα μακρῶς καὶ διὰ πολλῶν ἀπαγγέλλειν. Soph. Œd. T. 958. Elmsl. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς, Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα. Vide nos ad Ἀπαγγελία.]

[J. Poll. vi. 149. Βραχέσι ῥήμασι πολὺν νοῦν ἀπαγγέλλων, Brevibus verbis multum sensus comprehendens, ubi Seber. e Plut. in Phocione p. 452. affert, Πλεῖστον ἐν ἐλαχίστῃ λέξει νοῦν ἔχων.]

Ἀπαγγέλλω, Memoriter recito, τὰ γεγραμμένα ἀπὸ στόματος λέγω. Syn. Πυνθάνῃ περὶ Διοσκορίου πόσους ἀπαγγέλλει στίχους ἑκάστης ἡμέρας. Bud. Vide Phavor. et Philemonis Lexx. ll. cc.]

Ἀπαγγέλλω, ἐπὶ τοῦ ἀπειλῶ καὶ δεδίττομαι, Bud. e J. Poll. [ix. 155. Ταυτὸν δ' ἂν εἴη, ἐκπλήττειν, θορυβεῖν, ἀπειλεῖν, ἐπαπειλεῖν, ἀπαγγέλλειν, ἀπαγγέλλεσθαι, δεδίττεσθαι, ubi Jungerm. "Ms. omittit ἀπαγγέλλειν, ἀπαγγέλλεσθαι, et eorum exempla rara sane; nec adnoturunt aliunde VV. DD., quam hinc in ea significatione hæc verba. Latinum tamen Denuntiare ita adnotant pro Minari, proferentes locum ex Epist. ad Att. ii. 22. 'Volitat, furit, nil habet certi, multis denuntiat.' Adnotavit eam significationem et Gifan. in suis Comm. Ling. Lat. et Cic. L. iv. Attic. laudat, loco non addito, sed hoc ex Orat. 'Ut aliquid reticere dicat, ut denuntiet, ut liberius quid audeat,' sic enim leg. putat, ubi vulgo, 'Ut denuntiet, qui caveant ut liberius,' etc." "Att. xv. 20. 'Genus illud interitus quasi denuntiatum nobis ab Antonio.' Agr. ii. 5. 'Oculis denuntiare omnibus vim tribunitiam.' Cf. Att. ii. 21. 23. etc." Ernest. in Clave Ciceron.]

Ἀπαγγέλλομαι dicit Plato pro ἀπαγγέλλω, Pol. ii. p. 92., Τὴν παιδείαν οἴχ ὥαν τινὲς ἀπαγγελλόμενοί φασιν εἶναι, τοιαύτην καὶ εἶναι. Bud.

Ἀπαγγελτέον, Nuntiandum est, vel Enuntiandum.

Ἀπαγγελία, ας, ἡ, Enuntiatio, Pronuntiatio. Ἀπαγγελία videtur sumi hic ab Hermogene pro ἑρμηνεία, ut Bud. ἀπαγγέλλειν ἀσαφῶς exposuit ἑρμηνεύειν: Ἀπαγγελίαν λέγω αὐτὴν λέξιν δι' ἧς ἀπαγγέλλεται τὰ ἐπινοήματα. Vide Ἑρμηνεία. Sunt tamen qui hic genus figuræ esse scribant. ‖ Ἀπαγγελία significat etiam Recitationem quæ fit memoriter. Synes. verbis paulo ante citatis subjungit, Καὶ ἡ σιωπὴ τέλος ἐστὶν ἀπαγγελίας. [Diod. S. iv. 1. Ἡ δὲ τῶν χρόνων ἀπαγγελία (Vat. ἐπαγγ.) τὸν ἀκριβέστατον ἔλεγχον οὐ προσδεχομένη, καταφρονεῖν ποιεῖ τῆς ἱστορίας τοὺς ἀναγινώσκοντας· πρὸς δὲ τούτοις ἡ ποικιλία καὶ τὸ πλῆθος τῶν γενεαλογουμένων ἡρώων τε καὶ ἡμιθέων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνδρῶν, δυσέριστον ἔχει τὴν ἀπαγγελίαν, ubi Clar. 2. ἐπαγγ. "Prave id mutant. Ἀπαγγελία Phrasin narrationemque complectitur ambitu suo." Wesseling "Dio Chrysost. Or. xviii. p. 256. b—d. brevi spatio quater hoc vocabulum posuit: Ἡροδότῳ μὲν οὖν, εἴπερ ἔφορόν (forte ἐπίφορον, Jucundum, vel εὔωρον, Tempestivum) σοι, μετὰ πολλῆς ἡσυχίας ἐντεύξῃ· τὸ γὰρ ἀνειμένον καὶ τὸ γλυκὺ τῆς ἀπαγγελίας (ita cum Casaub. pro ἐπαγγελίας) ὑπόνοιαν παρέχει, μυθῷδες μᾶλλον ἢ ἱστορικὸν τὸ σύγγραμμα εἶναι. Τῶν δὲ ἄκρων Θουκυδίδης ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τῶν δευτέρων Θεόπομπος· καὶ γὰρ ἱστορικόν τι περὶ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν λόγων ἔχει, καὶ οὐκ ἀδύνατος, οὐδὲ ὀλίγος (' si bene habet, de quo dubito, significabit i. q. ἀνειμένος, ἀμελὴς, ῥᾴθυμος, Qui parum aut nihil studii in ornanda et polienda oratione ponat: malim tamen aut ὀλίγωρος, aut λιτός.' Reisk.) περὶ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ τὸ ῥᾴθυμον περὶ τὰς λέξεις οὐχ οὕτως φαῦλον ὥστε σε λυπῆσαι, (ubi notante Valck. ad Scapulæ marg., ἀπαγγελία et ἑρμηνεία distinguuntur.) Ἔφορος δὲ πολλὴν μὲν ἱστορίαν παραδίδωσι· τὸ δὲ ὕφιον καὶ ἀνειμένον τῆς ἀπαγγελίας σοι οὐκ ἐπιτήδειον. Τῶν γε μὴν ῥητόρων τοὺς ἀρίστους τίς οὐκ ἐπίσταται; Δημοσθένην μὲν δυνάμει τε ἀπαγγελίας καὶ δεινότητι διανοίας, καὶ πλήθει λόγων πάντας τοὺς ῥήτορας ὑπερβεβληκότα· Λυσίαν δὲ βραχύτητι καὶ ἁπλότητι, καὶ συνεχείᾳ διανοίας καὶ τῷ λεληθέναι τὴν δεινότητα. Hic ubique hæc vox notat Formam dictionis, ut Aristides item usurpat Rhetor. p. 438. 446. 488. et Sopater Proleg. in Aristid. p. 8. licet etiam posset accipi pro Narratione orationum, præstat, ut in reliquis, Stilum orationum intelligere. Alibi et apud multos sæpe Narrationem notat, ut Platonis Rep. iii. p. 435. (de quo loco v. Fr. Ast. mox afferendum.)" Wyttenb. Animadvv. in Plut. de Recta Audiendi Ratione p. 390. "Male ergo in Josepho A. J. xiv. 1. 1. τὸ τῆς ἐπαγγελίας κάλλος, et Proœm. B. J. s. 5. τὴν ἐπαγγελίαν ἐναργῆ contra Codd. auctoritatem retinuerunt." Wesseling. l. c. "In harum permutatione vocum (ἀπαγγελία, ἐπαγγελία) et alias peccatum est a librariis, veluti in loco Clearchi ap. Joseph. adv. Apion. i. 22. Οἰκοῦν, εἶπεν ὁ Ἀριστοτέλης, κατὰ τὸ τῶν ῥητορικῶν παράγγελμα γένος αὐτοῦ πρῶτον διέλθωμεν, ἵνα μὴ ἀπειθῶμεν τοῖς τῶν ἀπαγγελιῶν διδασκάλοις: ita recte legitur ap. Euseb. P. E. ix. p. 409. d. et restitutum inde est pro vulgata ἐπαγγελιῶν in Ed. Haverkamp. T. ii. p. 454. utrum hoc loco, prouti vertitur, Narrandi magistris, an Dicendi magistris, vertendum sit, nec satis constat, neque etiam multum refert." Wyttenb. l. c. "Ἀπαγγελία, Elocutio, eadem quæ λέξις, (distinguit tamen Dio l. c. τὴν ἀπαγγελίαν, τὴν ἑρμηνείαν, et τὰς λέξεις.) Dionys. Art. Rhet. c. 5. p. 257. Aristid. Πολιτ. p. 641. (ii. p. 438.) Apud Dionys. Jud. Demosth. ix. p. 828. de Narratione historica speciatim, ut de ipsa oratione ap. Thucyd. iii. 67. βραχεῖα ἀπαγγελία. Alii et ἐπαγγελίαν, (sed perperam,) dicunt passim, quatenus differt ab ὑποθέσει, ἐννοήμασι, ἐπιχειρήμασι etc. der Ausdruk, im Gegensatze der Gedanken, und des Stoffs." J. Chr. Th. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. p. 33. Philostr. V. Apollon. i. 3. p. 5.: Μετέχοντι δέ μοι τοῦ περὶ αὐτὴν κύκλου· καὶ γὰρ τοὺς ῥητορικοὺς πάντας λόγους ἐκήνει, καὶ ἠσπάζετο· μεταγράψαι τε προσέταξε τὰς διατριβὰς ταύτας, καὶ τῆς ἀπαγγελίας αὐτῶν ἐπιμεληθῆναι· τῷ γὰρ Νιτίῳ σαφῶς μὲν, οὐ δεξιῶς δὲ ἀπηγγέλλετο. "Rhetoribus ἀπαγγελία nihil aliud est quam explicatio sensus animique conceptuum. Hermogenes ἀπαγγελίαν dicit αὐτὴν τὴν λέξιν δι' ἣν ἀπαγγέλλεται τὰ ἐπινοήματα. Frequentissima vox Nostro. Infra i. 14. Apollonio ἀπαγγελίαν δόκιμον καὶ

ἐγηγερμένην tribuit, in V. Sophist. Antiphontis σεμνὴν esse ἀγγελίαν (imo ibi legitur ἀπαγγ.) καὶ ἐπηνθισμένην ποιητικοῖς ὀνόμασι, Elocutionem elegantem et poeticis vocibus floridam, ait. Imo et Eudoxum, ut inter Sophistas referretur, τῷ κόσμῳ τῆς ἀπαγγελίας, Elocutionis elegantia, meritum esse ait. Sic ap. Plut. de Audiend. (T. vi. p. 154. Reisk.) Τῶν μειρακίων, οὔτε βίον, οὔτε πρᾶξιν, οὔτε πολιτείαν φιλοσόφου παραφυλαττόντων ἀνδρὸς, ἀλλὰ λέξεις καὶ ῥήματα καὶ τὸ καλῶς ἀπαγγέλλειν, ἐν ἐπαίνῳ τιθεμένων, τὸ δ' ἀπαγγελλόμενον εἴτε χρήσιμον, εἴτ' ἄχρηστον, εἴτ' ἀναγκαῖον, εἴτε κενὸν ἐστι καὶ περιττὸν, οὐκ ἐπισταμένων, οὐδὲ βουλομένων ἐξετάζειν. Ubi male Xyl. Quod bene pronuntiatur. Vertere debebat, Et elocutionis elegantia. Τῷ καλῶς ἀπαγγέλλειν opponitur τὸ οὐ δεξιῶς ἀπαγγέλλεσθαι, quod mox sequitur ap. Nostrum." Olearius. Pseudo-Longin. xliii. a Valck. ad Scapulæ marg. citatus: Ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἐπὶ τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει, δέον ποιήσασθαι τὴν αὔξησιν ἔμπαλιν, ἀλλὰ τῇ θαυμαστῇ τῆς ὅλης παρασκευῆς ἀγγελίᾳ παραμίξας τοὺς θυλάκους, καὶ τὰ ἀρτύματα, καὶ τὰ σαικία, μαγειρείου τινὰ φαντασίαν ἐποίησεν. " Libri scripti cum Robortello, ἀλλὰ τῇ: Manutius, Καὶ τῇ. Deinde Ms. Eliens. ἀπαγγελίᾳ. Recte. Rescribo, Ἀλλὰ καὶ τῇ θαυμαστῇ τῆς ὅλης παρασκευῆς ἀπαγγελίᾳ, Quin et præclaræ totius apparatus narrationi panaria et condimenta et sacculos immiscens, imaginem quandam culinæ exhibuit. Aliud est ἀγγελία, aliud ἀπαγγελία. Dionys. H. in Censur. Vet. p. 126. Ὁ Λυσιακὸς λόγος σύντομος καὶ στενὸς κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν. Idem de Struct. Orat. x. Ἔφθακε τὴν τοῦ λίθου φορὰν τὸ τῆς ἀπαγγελίας τάχος. Philostr. V. Sophist. ii. 20. Σεμνοπρεπῆς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ καὶ βεβηκώς. Scribe, τὴν ἀπαγγ. (' Recipienda est emendatio ἀπαγγ.,' inquit Boissonad. ad Philostr. Her. p. 502., a Schæf. in Mss. allatus, ' proposita a Toupio ad Longin. p. 231. In A e correctione legitur ἐπαγγελίαν. Sed hic propria vox est ἀπαγγελία.' Idem Schæf. in iisdem Schedis consuli jubet Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 202. scribentem: ' Vox ἀπαγγ. bis terve restitui debuerat Thomæ M. p. 365.' Locus est hic: Καὶ ἑρμηνεία, καὶ ἀγγελία· ἑρμηνεύω δὲ, οὐ μὴν καὶ ἀγγέλλω. Φιλόστρατος ἐν τοῖς Βίοις τῶν Σοφιστῶν· Ἡ δὲ ἐπίπαν ἑρμηνεία τοῦ λόγου. Καὶ πάλιν· Τὸ δὲ κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν. Καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· Σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ, καὶ βεβηκώς. Ἡ δὲ φράσις κοινόν. Vide nos supra in Ἀγγελία. Sed fallitur vir doctus: nam Thomam M. suus vitiosus Philostrati Codex ἀγγελίαν, non ἀπαγγελίαν, exhibens, adeo in errorem induxit, ut ἀγγελίαν pro ἀπαγγελίαν, i. e. ἑρμηνείαν, Græce dici posse crederet.) Quæ vox restituenda Plutarcho de Audit. p. 45. Καὶ γὰρ ὁ Πλάτων τὸν Λυσίου λόγον οὔτε κατὰ τὴν εὕρεσιν ἐπαινῶν, καὶ τῆς ἀταξίας αἰτιώμενος, ὅμως αὐτοῦ τὴν ἐπαγγελίαν ἐπαινεῖ, καὶ ὅτι τῶν ὀνομάτων σαφῶς καὶ στρογγύλως ἕκαστον ἀποτετόρνευται. Scr. τὴν ἀπαγγ. (Sic antea scribi jusserant J. Taylor. in Vita Lysiæ p. 59. et Wessel. l. c.; neque aliter edidit Wyttenb. ex A. C. D. Voss. Vulc. Xyl. ἀπαγγελίαν h. l. vertens, ' Ipsum stilum et formam orationis, quæ cernitur in verborum cum delectu, tum compositione, ut accipienda est vox ap. Plut. in Demosth. p. 846. f.') Restituenda etiam Achilli Tatio Amor. v. Ὁ γὰρ λογισμὸς πέμπων τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν τῶν γραμμάτων, ἐδείκνυε τὰ ὁρώμενα ὡς δρώμενα. Scr. τὴν ἀπαγγ. Eodem vitio laborat Heliodor. vi. Εἴ τι φράζειν ἔχετε, θᾶττον εἰπάτε, πρὸς θεῶν, μηδὲ ἐπιτείνητέ μοι τὴν συμφορὰν παρολιγῆς τῆς ἐπαγγελίας. Scr. ἀπαγγ. (et sic edidit Coray.) Locus ita vertendus est: Si quid habetis, ocyus exponite, per deos, neque augeatis nostram calamitatem narrationis prolixitate. Interpres hic tota via aberravit." Toup. " Ἐπαγγελία, vide Ἀπαγγελία (l. c.): nam utraque vox sæpe permutatur. Cf. Plut. de Aud. 40. (l. c.) et ibi Xyl. Apsin. Art. Rhet. p. 713. Ald. ubi de necessitate curæ agit, quæ dictioni danda sit. Ulpian. ad Demosth. Mid. p. 341. notat ἐπαγγελίαν a nonnullis dici, quod vulgo nominetur προοίμιον ° προκατασκευαστικὸν, h. e. σύνοψις τῶν λεχθησομένων. Ἐπαγγέλλειν μελέτην τινὶ, Aliquem ad declamandum, veluti ad certamen, provocare, Philostr. V. Soph. i. p. 525. in Vita Dionysii, (ubi Olear. ' H. e. ad ἀγῶνα σοφιστικὸν, et πρὸς ἄμιλλαν ἐπιδεικτικὴν provocare, ut loquitur Plutarch. Vide Cresoll. Theatr. Rhetor. iii. 4. p. 170. Adde s. Vit. Marci Byzantii, item Vit. Polemonis, et inf. Vit. Alexandri.') Phot. Cod. 165. etiam τὸ ἀπαγγέλλειν eodem modo dixisse videtur: v. Wernsd. ad Himerii Ecl. p. 16. et ad ejusd. Orat. xvii. p. 692." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. p. 114. Photii locus, ad quem respexit v. cl., nihil aliud est, quam titulus orationis ab Himerio conscriptæ: nempe p. 354. Ὅτε οὐ δεῖ πάντως δημοσίᾳ τὰς ἀκροάσεις ἀπαγγέλλειν. At ἀπαγγέλλειν hic ponitur non pro Ad certamen provocare, sed pro Pronuntiare: Non oportere recitationes omnes publice pronuntiare. Ceterum cf. locum, quem supra e J. Poll. viii. 29. protulimus. Platonis Polit. iii. 7. p. 74=394. Οὕτως, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ ἑταῖρε, ἄνευ μιμήσεως ἁπλῆ διήγησις γίγνεται. Μανθάνω, ἔφη. Μάνθανε τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι ταύτης αὖ ἐναντία γίγνεται, ὅταν τις τὰ τοῦ ποιητοῦ τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσεων ἐξαιρῶν (V. ἐξαίρων) τὰ ἀμοιβαῖα καταλίπῃ. Καὶ τοῦτο, ἔφη, μανθάνω, ὅτι ἔστι τὸ περὶ τὰς τραγῳδίας τοιοῦτον. Ὀρθότατα, ἔφη, ὑπέλαβες, καὶ οἶμαί σοι ἤδη δηλοῦν, ὃ ἔμπροσθεν οὐχ οἷός τ' ἦν, ὅτι τῆς ποιήσεώς τε καὶ μυθολογίας ἡ μὲν διὰ μιμήσεως ὅλη ἐστὶν, ὥσπερ σὺ λέγεις, τραγῳδία τε καὶ κωμῳδία, ἡ δὲ δι' ἀπαγγελίας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ—εὕροις δ' ἂν αὐτὴν μάλιστά που ἐν διθυράμβοις—ἡ δ' αὖ δι' ἀμφοτέρων, ἔν τε τῇ τῶν ἐπῶν ποιήσει, πολλαχοῦ δὲ καὶ ἄλλοθι, εἴ μου (V. εἴ μοι) μανθάνεις. " Ἀπαγγελία est Simplex διήγησις, ubi ipse loquitur poeta suisque ipse verbis omnia refert, quod fit in carmine lyrico, in quo poeta suos ipse sensus et cogitationes profert. Huic opposita est dramatica oratio, ubi poeta nunquam ipse loquitur, sed omnia eorum verba sunt, quos agentes inducit: hæc propria est μίμησις. Media inter utramque est narratio s. διήγησις epica, in quo poeta modo ipse loquitur, modo alios inducit loquentes. Tria hæc orationis poeticæ genera etiam Aristot. Poet. iii. 2. distinxit: Καὶ γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς καὶ τὰ αὐτὰ μιμεῖσθαί ἐστιν, ὅτε μὲν ἀπαγγέλλοντα καὶ ἕτερόν τι γιγνόμενον, ὡς Ὅμηρος ποιεῖ, ἢ ὡς τὸν αὐτὸν καὶ μὴ μεταβάλλοντα, ἢ πάντα ὡς πράττοντας καὶ ἐνεργοῦντας τοὺς μιμουμένους. Cf. Casaub. de Poes. Satyr. p. 76. ubi v. Cren. et Ramb." Fr. Ast. " Not. ad Herod. 411. et 442.: ad Diod. S. i. 246. 301. 327. 330. 391. 566. ii. 187. 255. 279.: Brunckii Soph. iii. 501.: Dionys. H. de Compos. Verb. (loco jam supra a Toup. citato, ubi Upton. ' Observes ἀπαγγελίαν idem esse ac ἑρμηνείαν, et Elocutionem significare, quo sensu sæpius in hoc scriptore occurrit, nempe p. 39. 41. et 70. juxta Ed. Sylb., necnon ap. Chrysost. iv. Περὶ Ἱερωσ., Οὐδέν μοι φράσεως, οὐδὲ ἀπαγγελίας μέλει,') Dionys. H. Art. Rhetor. vii. T. v. p. 257. Reisk. (Ἀπαγγελία δὲ πρέποι ἂν μάλιστα μεμιγμένη τῷ τοιούτῳ λόγῳ, ἐναχοῦ μὲν συνεστραμμένη, ἐναχοῦ δὲ διῳημένη, τῆς ἐν τοῖς μύθοις ἀφελεστέρα. Τὸ δὲ σαφὲς τῆς ἑρμηνείας δι' ὅλου τοῦ λόγου μάλιστα ἐν σπουδῇ ἔστω τῷ λέγοντι, et Philostr. Heroic. p. 192. Τὸ γὰρ μὴ ὑποτεθεῖσθαι ταῦτα τὸν Ὅμηρον, ἀλλὰ γεγονότων τε καὶ ἀληθινῶν ἔργων ἀπαγγελίαν ποιεῖσθαι, μαρτυρεῖ ὁ Πρωτεσίλεως, πλὴν ὀλίγων, ἃ δοκεῖ μᾶλλον ἐκὼν μετασκευάσαι ἐπὶ τῷ ποιεῖν τε καὶ ἡδίω ἀποφῆναι τὴν ποίησιν, ubi) Schol. (Ἀπαγγελίαν· διήγησιν. Ἀπαγγελία μέν, ἡ διήγησις, ἐπαγγελία δὲ, ἡ ὑπόσχεσις), Constant. Cephalæ Præf. Stratonis Authologiæ præfixa, in Jacobsii Proleg. ad Anthol. T. vi. p. xlvii. (Τέρψιν οἰκείαν τὴν ἀπαγγελίαν τῶν ἐπιγραμμάτων, οὐ τὸν νοῦν ποιούμενος.)" Schæf. in Mss. Demosth. de Falsa Leg. p. 342. 20., indicante J. Seager. in Mss., Ὅτι ἐκ μὲν τῶν ἀπαγγελιῶν τὸ βουλεύσασθαι περὶ τῶν πραγμάτων ὀρθῶς ὑμῖν ἐστίν. Ἀπαγγελίαν h. l. Reisk. interpretatur " Renuntiationem legati de successu legationis suæ, quid effecerit, minusve effecerit." Lycurg. c. Leocr. p. 145. Reisk., notante Valck. ad Scapulæ marg., Ἐπιφανὴς γάρ ἐστι διὰ τὸν ἔκπλουν τὸν εἰς Ῥόδον, καὶ τὴν ἀπαγγελίαν, ἣν ἐποιήσατο καθ' ὑμῶν πρός τε τὴν πόλιν τὴν τῶν Ῥοδίων, καὶ τῶν ἐμπόρων τοῖς ἐπιδημοῦ-

σιν ἐκεῖ, οἳ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην περικλείοντες δι' ἐργασίαν, ἀπήγγελον ἅμα περὶ τῆς πόλεως, ἃ Λεωκράτους ἀκηκόεσαν, ubi nota ἀπήγγελον, quod, una cum loco mox citando, exemplis supra in Ἀπαγγέλλω citatis addi potest. "Ἐπαγγελίαν, Nuntium, non credo. Veteres constanter in eo sensu ἀπαγγελίαν. Sic p. 168. 12. Ἀπήγγελεν, ὡς τὸ μὲν ἄστυ τῆς πόλεως ἐαλωκὸς καταλίποι, et p. 169. 11. Ὅτε Λεωκράτης ταῦτ' ἀπήγγειλε. Ad eam igitur normam rescribe." Taylor. Et quidem sic dedit Reisk. Glossæ: Ἀπαγγελία· Nunciacio, Renunciacio. Pro Nuntium legitur in Vet. Test., Jos. ix. 24. Ruth. ii. 11. et Nah. iii. 19. quæ loca citavit Biel. Thes. Obiter lectorem monere vellemus, vocem ὀλίγος, in Dionis loco supra a nobis prolato, quam Reisk. suspectam habebat, recte legi: ὀλίγος nempe i. q. ἀδύνατος, quocum ibi conjungitur. Sic voluit sane citerior Græcitas. Fundus locutionis forte est Hom. Od. I. 515. ἐὼν ὀλίγος τε, καὶ οὐτιδανὸς, καὶ ἄκμης.]

[* Ἀπάγγελσις, εως, ἡ. Boissonad. in Mss. affert e Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 438.: * Ἀπότριψις· * μελέτησις, ἀπάγγελσις, ἀγώνισις, προάγγελσις, τέκμαρσις, κάθεξις, πλάνησις, * διάφευξις, ἄνοιξις, ἐφόρμησις, ὅπλισις, ξέτησις, κούφισις, βλάψις, * ἐπαίνεσις, * ψόφησις, * διάρπασις, γυναίκισις, * λάλησις. Adde e Glossis, * Συμφοίτησις· Condiscipulatus, et ex Æschine in Timarch. p. 35. Περὶ τῆς συμφοιτήσεως τῶν παίδων: * Προσέγγισις, e Mich. Psello de Oper. Dæm. p. 85. Ὥσπερ καὶ παρ' Αἰγυπτίοις τὰς προσεγγίσεις Αἰγυπτίαις ἐπαιοῦντο φωναῖς: et * Ἀντεπεπόνθησις, quod tanquam ex Eustath. ad Od. B. p. 1403. 13. nuper attulit Fr. Spitzner. in Ind. p. 383. Libri de Versu Gr. Heroico maxime Homerico, sed ibi non legitur, et porro p. 1403. pertinet ad Od. A. In eodem libello p. 149. notatur ex Apollonii Lex. Homer. p. 462. Μολίονε· μαχηταὶ, ἀπὸ τῆς κατὰ μάχην γενομένης * μωλήσεως. In Indice autem quod legitur * Ὀρθοτόνησις, id quidem certe non extat in p. 150. ad quam nos remittit vir eruditus, sed in p. 194. affertur ex Apollonio Dysc. de Pronom. Ad calcem vero ejusdem libelli in Dissert. Fr. Tr. Friedemanni de Med. Syllaba Pentam. Gr. Eleg. p. 371. reperiuntur hæc, quæ supra p. 319—21. notare debebamus:—"Rhiani versum ex Hom. Il. Schol. Venet. B. 195. petitum memoria lapsus attulit Spitzner. de Vers. Gr. Her. p. 50. Namque vere scribitur, Τοὶ δ' ἥδη ἐπὶ νηῶν ἐϋκνήμιδες Ἰάονες, unde faciam, Τοὶ δ' ἥδη ἐπὶ νηὸν ἐϋκνήμιδες Ἰάονες, respiciens Bacchylidem ap. Dionys. H. de Comp. Verb. xxv. Οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ * χρυσαιγίδος Ἰωνίας Χρὴ παρ' * εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἁβρόν τι δεῖξαι. Quos versus creticos recte quidem disposuit Goeller. in ed. Dionys. p. 219. sed Hermanno de Metr. p. 201. ed. sec. addendum videtur μέλος. De v. Ἰάονες s.* Ἰωνὶς s. * Ἰωνιὰς s. Ἰωνία s. Ἰωναία, Minervæ epitheto, (at Ἰάονη urbis est nomen, non Minervæ, ut censet vir doctus, epithetum,) multi egerunt, Creuz. ad Fragm. Hist. Gr. p. 44. Upton. ad Dionys. l. l. p. 400. ed. Schæf. Jacobs. ad Anthol. T. vii. p. 83. Casaub. et Tzschuck. ad Strab. ix. p. 631. Almel. (T. iii. p. 458. 614. et 635. Lips.) Heyn. ad Hom. Il. T. iv. p. 373. Schweigh. ad Polyb. xxvi. 5. T. vii. p. 578. coll. Schol. Apollon. R. i. 721. ubi aliorum conjectura ἥρωος non opus videtur. Antepenultima vero vocis Ἰωνὶς producitur nunc, nunc corripitur. Producitur, Hom. Il. B. 696. Δήμητρος τέμενος, Ἰωνά τε μήτερα μήλων, Apollon. R. i. 551. Ἔργον Ἀθηναίης Ἰωνίδος, v. 271. θεᾶς Ἰωνίδος ἔργον, v. 768. δῶρα θεᾶς Ἰωνίδος ἦεν Ἀθήνης. Corripitur, Callim. H. in Cer. 75. Ἴνθον Ἰωνιάδος, Bacchylid. l. l. Leonid. Tarent. xxi. 1. Μολοσσὸς Ἰωνίδι δῶρον Ἀθάνᾳ, coll. Dracon. Strat. p. 53. (ubi legitur Ἰῶνα, non, ut in Homero vulgo editur, Ἴτωνα.) Iis, quæ supra de vv. ἄσχημος et * εὔσχημος diximus, addi possunt quæ idem Friedemann. disputavit ibid. p. 329.:—"Schol. Eurip. Hec. 371. Cod. MMDCXLVIII. (in Fœhsii Sylloge Lectt. Gr. Gloss. Schol. in Tragg. Gr. atque Plat. p. 281.) Περὶ τοῦ τυχεῖν πραγμάτων ἀσχήμων, ἤγουν οὐ κατ' ἀξίαν, τοῦτ' ἔστι παρὰ τὴν ἀξίαν, περὶ (παρὰ) τὸ πρέπον. Fœhsius: 'ἀσχημόνων?' Ita videtur. Sed quum εὔσχημος, εὐσχήμων, * καλύσχημος etc. occurrant, et apud recentiores inprimis frequentetur, (v. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. p. 202. Passow. de Lex. Gr. p. 30.) cur voci ἀσχήμος civitatis jus denegemus, pro qua pugnat analogia, etiamsi H. Steph. Thes. Ind. omni auctoritate eam carere profiteatur? Nec jure Schneider. vocis * μικρόσχημος fidem videtur addubitare. Cf. Ducang. Glossar. T. ii. p. 1507." Lectionem ἀσχήμων in Schol. Eurip. Hec. Cod. Paris., Fœhsio suspectam, confirmant et Scholia nuper in quarto Matthiæani Euripidis Tomo vulgata, ubi p. 56. leguntur hæc, Περὶ τοῦ τυχεῖν αἰσχρῶν πραγμάτων, ἤγουν ἀσχήμων, οὐ κατ' ἀξίαν, τουτέστι παρὰ τὴν ἀξίαν, παρὰ τὸ πρέπον, Fl. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.: et ea, quæ supra l. c. monuimus. Sic ἄγνωμος, ἀγνώμων: εὔγνωμος, εὐγνώμων: σύγγνωμος, συγγνώμων: * εὔδαιμος, εὐδαίμων. Vide Thom. Mag. p. 380. Adde * ὁμοιόσχημος, quod Spitzner. l. c. p. 194. affert ex Apollonio Dysc. de Pronom. p. 347. a. 3. b. 6.]

Ἀπαγγελτὴρ, ῆρος, ὁ, Nuntius, Index, in Anthol. [Epigr. Philippi Thess. xxii. Δούναξας ἀκροδέτους, καὶ τὴν ἁλιηχέα κώπην, Γυρῶν τ' ἀγκίστρων λαιμοδακεῖς ἀμίδας, Καὶ λίνον ἀκρομόλιβδον, ἀπαγγελτῆρά τε κύρτου Φελλὸν, καὶ διασὰς σχοινοτενεῖς στυρίδας. Schæf. in Mss. consuli jubet Berglerum ad Alciphr. p. 7.]

[* Ἀπαγγελὴς, έος, ὁ, ἡ, i. q. ἀπαγγελτὴρ, Nuntius, Index. Sic Matthiæ Lex. Gr. Prosod. p. 107. afferens e Maneth. ii. 263. Ἄλλοι δ' αὖτε τέλονται ἀπαγγελέες βασιλῆων. Sed illud ἀπαγγελέες formatur ab * Ἀπαγγελεὺς, έως, ὁ. "J. Geometræ Hymn. iv. 52." Abr. Kall. in Mss.]

Ἀπαγγελτικὸς, ἡ, ὸν, Enuntiativus. Affertur e Seneca, et τὸ ἀπαγγελτικὸν, pro Enuntiatione. [An respicitur ad Senecæ Epist. cxvii. ubi extat quidem v. Enuntiativum, sed frustra quæritur v. Ἀπαγγελτικόν? "Sunt naturæ corporum," inquit, "tanquam, Hic homo est, hic equus: has deinde sequuntur motus animorum enuntiativi corporum. Hi habent proprium quiddam et a corporibus seductum, tanquam, Video Catonem ambulantem. Hoc sensus ostendit, animus credit. Corpus est quod video, cui oculos et animum intendi. Dico deinde, Cato ambulat: non corpus quidem est, quod nunc loquor, sed enuntiatum quiddam de corpore, quod alii effatum vocant, alii enuntiatum, alii edictum." Schol. Aristoph. Acharn. 9. Ἐπείπερ καὶ ἡ τραγῳδία ἐμπαθῶν πραγμάτων ἀπαγγελτική. Hinc sua sumsit Suid. in Τραγῳδιῶν, quod ignorabat Kuster., credens ad Schol. Aristoph. Plut. 424. glossam illam pertinere.]

[* Ἀπαγγελτικῶς, Enuntiative, affert G. Wakef. in Mss. e Sext. Empir. Pyrrh. i. 197. Τοῦτο δέ φησιν, λέγων τὸ ἑαυτῷ φαινόμενον περὶ τῶν προκειμένων, οὐκ ἀπαγγελτικῶς μετὰ πεποιθήσεως ἀποφαινόμενος, ἀλλ' ὃ πάσχει, διηγούμενος.]

[* Ἀπάγγελτος. Schæf. in Mss. consuli jubet Charit. viii. 7. p. 189=141. Τὰ δὲ τούτων ἑξῆς ἡμῖν ἀπάγγειλον, ubi Dorvill. "Interpres dederat, 'Sed quæ deinceps narra nobis.' At illa jam populo quoque nota e confessione ipsius Theronis, et ploraque in plebis conspectu gesta: quare etiam post novem versus ipse Hermocrates dicit, Ταῦτα ἴσμεν, σὺ δὲ ἡμῖν διήγησαι. Dormierit igitur Charito, si hic ista narrata iterum velit a Chærea. Legendum vel ἀπήγγειλαν, Nuntiarunt tu et alii, vel ἀπάγγειλας, vel ἀπήγγειλες, vel ἀπάγγελτα, Narrata hæc nobis sunt, ut κατάγγελτος, ὑπάγγελτος, ἐξάγγελτος."]

[* "Ἀπάγγελμα, ad Diod. S. i. 585." Schæf. in Mss.]

[* Ἀναπαγγέλλω. "(Antonin. Lib. xi. p. 74.) Ὅπως αὐτῇ Χελιδόνα τὴν ἀδελφὴν * ἀναπαγάγῃ. Codex, ἀν (sic) ἀπαγάγῃ, i. e. ἀπαγάγῃ. "Linguæ Græcæ non sunt verba cum præpositionibus ἀνὰ et ἀπὸ composita. Schneider. Lex. T. i. p. 101. non sine ratione in dubium vocat verb. ἀναπαγγέλλω, quod verosimiliter originem mendæ simili debet, vel cum * ἀνταπαγγέλλω commutandum est. Non minus suppositum est, nec vere in lingua adest verb. * ἀναποφαίνω, quod invenitur in Euseb. H. E. p. 253. et

in Ælian. H. A. xiii. 6. p. 414., in quo legitur ἀναπέφηναν, vel *ἐναπέφηναν. Sed Cod. Vat. No. 997. exhibet ἀπέφηναν, quod restituendum. Reitzius verb. ἀναποφαίνω in Lex. Luciani inseruit, laudans Timonem p. 99. et Dialog. Deor. p. 209., ubi est ἀναπέφηνε et ἀναπέφηναι. Non attinet dicere, nec prius, nec posterius esse derivandum ab ἀναποφαίνω. In Hesych. *Ἀναχαντοῦσιν· ἀνακύπτουσιν, non legendum est *Ἀναχαντῶσιν, sed Ἀναπατοῦσιν, Erigunt se, quod Vossius proposuit. Fr. J. Bast. Epist. crit. p. 126. Sententiam Bastii calculo suo comprobarunt Fr. Passow. (ap. Beck. Act. Seminarii Regii et Societ. Philol. Lips. V. i. p. 113. et in Lib. de Lex. Gr. Teutonice scripto p. 38.) et Schneider. Add. ad Lex. T. ii. p. 686. In 2 Reg. vi. 12. L. Bosius edidit, Καὶ ἀπηγγέλη τῷ βασιλεῖ Δαυὶδ, at Ald. exhibet, sed perperam, ἀναπηγγέλη.]

[*Προσαπαγγέλλω, Insuper nuntio, C. Fr. Munthe in Specim. Defectus Lexicorum p. 541. affert e Diod. S. p. 244. b. Ed. Rhod. T. i. p. 406. Wessel.]

Διαγγέλλω, Nuntio circumquaque, [Nuntios in omnes partes mitto,] vel per diversa loca, Divulgo. Plut. in Camillo, Ἡ φήμη διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις. Philo, πρεσβευομένας et διαγγελλούσας, ubi διαγγελλούσας ab Interprete exponitur Internuntias. Budæus διαγγέλλω exponit etiam Denuntio, Effero, Prodo. ‖Διαγγέλλω, ut ἐπαγγέλλω, [i. 6. 23. Ἐπαγγέλλει τὴν ἔξοδον,] pro Edico, vel Indico, Herodian. i. (7. 1.) Τῆς δὲ ἐξόδου διαγγελθείσης. Liban. in argumento τοῦ Περὶ Παραπρ. de matre Æschinis, Τὴν δὲ καθαίρουσαν καὶ τελετάς τινας διαγγέλλουσάν φησι διαξῆν. [Herodiani locum, quamvis satis bene interpreteris cum Nostro, Professione a Commodo indicata s. imperata, quam notionem firmat Hesych. Διαγγέλλει· ἀπαγγέλλει. Διαγγέλλω· ἀπαγγέλλω. Ἀπαγγέλλω· φανερὸν ποιῶ, (ubi Is. Voss. e serie literarum reponendum censet *Ἀπαγλαῶ: in Cod. Ven. teste Schow. est Ἀπαγγῶ), præstat tamen omnino intelligere, sensu primario verbi retento, probante Irmisch., milites a Commodo indicatam imperatamque profectionem, alterum alteri, notam fecisse, postquam a ducibus et centurionibus accepissent. Xenoph. K. A. vii. 1. 9. Διαγγέλλει εἰς τὸ στράτευμα, et Memorab. iii. 11. 3.: cum dat. K. A. i. 6. 2. Βασιλεῖ διαγγεῖλαι. "Passivum, K. Π. vi. 2. 7. p. 366. Διαγγέλλεται, ὅτι οἱ πολέμιοι οὐχ ἱκανοὶ ἡγοῦνται εἶναι, (i. e. Nunciatur, Indicatur.) Unde est Jussa Imperatoris ad alios perferre, K. Π. viii. 3. 9. Sed K. A. iii. 4. 22. Ἐγίγνωσκον, partim e longinquo, e motibus barbarorum, partim e transfugis et speculatoribus, αὐτοὺς βουλομένους ἀπιέναι καὶ διαγγελλομένους, quem locum Suid. (Zonar.) et Phavor. laudarunt: Phav. explicat κελευομένους, Suid. (cum Zonara) vel παρακελευομένους, vel φανερουμένους, δήλους γενομένους, ut sit passivum. Ita sensus esset: In eorum castris iter iis a ducibus indici s. eos abire juberi. Potest tamen in medio intelligi, ut διαγγέλλεσθαι dicantur milites, quorum unus alteri aperit consilium et jussum imperatoris." Lex. Xenoph. Quam interpretationem firmat et ille Herodiani locus, prout ab Irmischio supra exponitur. Demosth. Philipp. Epist. p. 163. 7. Τοῦ δὲ στρατηγοῦ Βυζαντίους τε παρακαλοῦντος, καὶ διαγγέλλοντος πρὸς ἅπαντας, ὅτι πολεμεῖν αὐτῷ προατάττετε, ἂν καιρὸν λάβῃ. Plut. in M. Crasso v. T. iii. p. 419. Reisk. Καὶ συνῆσαν αὐτῷ τὸν λοιπὸν χρόνον, ὧν ἐδεῖτο φράζουσαι καὶ διαγγέλλουσαι πρὸς τὸν Οὐΐβιον, Significantes et renuntiantes Vibio: et de Curios. T. viii. p. 69. Δεῖ δὲ, ὡς οἶμαι, μὴ, καθάπερ θεράπαιναν, ἀνάγωγον ἔξω ῥέμβεσθαι τὴν αἴσθησιν, ἀλλ' ἀποπεμπομένην ὑπὸ τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὰ πράγματα, συντυγχάνειν αὐτοῖς ταχὺ καὶ (καὶ ταχὺ, Reisk.) διαγγέλλειν. J. Poll. v. 154. de interprete: *Διαμηνύων τὴν φωνὴν, ἐκμηνύων, διαγγέλλων, ἑρμηνεύων, ἀφερμηνεύων. Pindar. Nem. v. 4. ἀλλ' ἐπὶ πάσαι Ὀλκάδος ἔν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδᾷ, Στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλ-λοισ' ὅτι Λάμπωνος υἱὸς Πυθέας εὐρυσθενὴς Νικᾷ Νεμείοις παγκρατίου στέφανον, ubi recte Damm. in Lex. "Inest notio divulgandi ubique." Dionys. H. Antiq. Rom. vi. 50. T. ii. p. 1155., notante Schæf. in Mss., Ἀλλὰ καὶ τοῦτου πολὺ μέρος διαγγέλλεται νοσεῖν, ἔρωτι κρατούμενον ἧς ἅπαντες γλίχονται μεταβολῆς, i. e. Pro certo fertur. Philo de Somn. p. 642. 6. Ἄλλαι δ' εἰσὶν καθαρώταται καὶ ἄρισται, μειζόνων φρονημάτων καὶ θειοτέρων ἐπιλαχοῦσαι, μηδενὸς μὲν τῶν περιγείων ποτὲ ὀρεχθεῖσαι τὸ παράπαν, ὕπαρχοι δὲ τοῦ *πανηγεμόνος, ὥσπερ μεγάλου βασιλέως ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα, ἀφορῶσαι πάντα καὶ ἀκούουσαι (an leg. ἐφορῶσαι? ex Hom. Il. Γ. 277. et Od. Μ. 323. Ἥλιον, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει)· ταύτας δαίμονας μὲν οἱ ἄλλοι φιλόσοφοι, ὁ δὲ ἱερὸς λόγος ἀγγέλους εἴωθε καλεῖν, προσφυεστέρῳ χρώμενος ὀνόματι· καὶ γὰρ τὰς τοῦ πατρὸς *ἐπικελεύσεις τοῖς ἐκγόνοις, καὶ τὰς τῶν ἐκγόνων χρείας τῷ πατρὶ διαγγέλλουσι. Ter tantum legitur in N. T., Luc. ix. 60. Διήγγελλε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, Trade doctrinam meam salutarem: Act. xxi. 26. Διαγγέλλων τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἡμέρων τοῦ ἁγνισμοῦ, Annuntians sacerdotibus completos esse dies lustrationis, ubi poni videtur pro simplici Ἀγγέλλω, Labbæi Gloss. Διαγγέλλω· Enuntio, Sancio, O.: Rom. ix. 17. Ὅπως διαγγελῇ τὸ ὄνομά μου ἐν πάσῃ τῇ γῇ, Et ut ubique majestas mea celebretur. Cf. Schleusner. Lex.; et Biel. Thes. qui citat Jos. vi. 10. Lev. xxv. 9. Exod. ix. 17. Ps. ii. 6. Sir. xliii. 2. 2 Macc. iii. 34. Tradere fama, Prodere ad posteros, Demosth. p. 1433. 14. Ὁπαίαν ἂν τὰ πραχθέντα δύξαν ἔχῃ, τοιαύτην οἱ πολλοὶ περὶ τῶν πραξάντων διήγγειλαν. Hesych. Διαγγέλλω· ἀπαγγέλλω, διέξειμι τῷ λόγῳ, Edissero sermone. Hesych. Διαγγέλλει· διαδραμεῖ. Cum διαδραμεῖ a *διαδραμέω sit verbum nihili, lege διαδρομεῖ a διαδρομέω. Sic *ἀμφιδρομέω dixit Grammat. S. Germ. cujus verba supra p. 152. n. dedimus. "Simili prorsus significatione, nisi potius eadem, usurpatum invenio Platoni in Tim. p. 529. Λόγος ὑφ' αὑτοῦ φερόμενος ἄνευ φθόγγου καὶ ἠχῆς, ὅταν μὲν περὶ τὸ αἰσθητὸν γένηται, καὶ ὁ τοῦ θατέρου κύκλος ὀρθὸς ἰὼν εἰς πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν διαγγέλλῃ, δόξαι καὶ πίστεις γίγνονται βέβαιοι καὶ ἀληθεῖς." Abresch. Misc. Obs. V. iii. p. 87.]

[*Διαγγελτὴρ, ῆρος, ὁ. "Const. Apost. ii. 17. (226. G. Wakef. in Mss.) Orac. Sibyll. vii. p. 351. Opsop. (Οἱ δὲ διαγγελτῆρες ὑπαὶ ποσὶ κοιμήσονται.)" Abr. Kall. in Mss.]

[*Διάγγελμα, τὸ, Nuncium, Jussum. 3 Reg. iv. 27. Πάντα τὰ διαγγέλματα, ubi C. teste Bos., διηγγελμένα.]

Διάγγελος, Internuntius, Bud. Ammon. a Thucyd. (vii. 73.) διάγγελον vocari ait quem ceteri ἐξάγγελον appellent, qui videlicet quæ intus fiunt, iis qui foris sunt nuntiat. [Schol. Διάγγελοι· ἤτοι μηνυταὶ καὶ ἐξαγγέλλοντες τὰ Συρακουσίων. Fragm. Lexici ab Hermanno in Gr. Gram. p. 327. editum: Ἄγγελος μὲν, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν· ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἔσωθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων, ὃν Θουκυδίδης διάγγελον εἶπεν· αὐτάγγελος δὲ, ὁ αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ἑαυτῷ κομίζων τὰς ἀγγελίας. Eadem verba extant in Excerptis e Grammatica Nicephori Gregoræ, in Matthiæi Gloss. Gr. Min. T. i. p. 5. vulgatis. "Erant priscorum in castris διάγγελοι, ad mandata ultro citroque transferenda, quales Optiones et Tesserarii Latinorum, Διάγγελοι καὶ διοπτῆρες, e Plutarchi versione in Galba p. 1063. f. qui Sympos. p. 678. d. (T. viii. p. 701. Reisk.) quoque, Δεῖ γὰρ οὐχ ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, διαγγέλοις, οὐδὲ ὥσπερ ἐν τριήρει, χρῆσθαι κελευσταῖς, αὐτοὺς δὲ δι' ἑαυτῶν ἐντυγχάνειν ἀλλήλοις, ὥσπερ χοροῦ, τοῦ συμποσίου, τὸν *κρασπεδίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκοον ἔχοντος." Wesseling. ad Herod. p. 440. Dion. Hist. xl. 8. Νερούϊος δέ τις εὐνοϊκῶς αφίσιν ἐξ εὐεργεσίας ἔχων, καὶ τότε σὺν τῷ Κικέρωνι πολιορκούμενος, δοῦλόν τινα ἑαυτοῦ διάγγελον αὐτῷ παρέσχεν· ἔκ τε γὰρ τῆς σκευῆς καὶ ἐκ τῆς φωνῆς τῆς ἐπιχωρίας ἠδυνήθη λαθεῖν συγγενόμενος τοῖς πολεμίοις, ὡς καὶ ἐξ αὐτῶν ὤν, καὶ μετὰ τοῦτο ἀποχωρήσας. Vide notata supra in Αὐτάγγελος, quibus addi possunt hæc:— "Thucyd. iii. 33. αὐτάγγελοι δ' αὐτὸν ἰδοῦσαι ἐν τῇ Κλάρῳ ἥ τε Πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία ἔφρασαν: bene Schol. explicat per οὐκ ἐπ' ἀγγελίαν πεμφθεῖσαι, nec dissenserit Ammon. in v. Ἄγγελος, si pro vulgato, ὁ τὰ ἑαυτοῦ διαγγέλλων καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου, e vett. Edd. legatur, ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ, vel ὅ τι ἀφ' ἑαυτοῦ

διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου, nempe κελευσθείς, aut πεμφθείς: v. Anim. ad Æsch. L. ii. p. 486. τὰ fuerit accipiendum pro τινὰ, ut fieri vidimus alibi: ἀφ' ἑαυτοῦ erit, Proprio instinctu, ἄνευ καὶ οὐ μετὰ τινὸς ἄλλου, Privato nomine, et ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης, ut Thucyd. iv. 68. loquitur: et sic αὐτάγγελος occurrit sæpissime, Plut. Mor. 324. extr. 347. c. 353. c. 489. c.: atque ita αὐτοκέλευστος, αὐτοκελὴς ap. Herodot. ix. 5., αὐτήκοος, v. Suid. Theoph. Sim. Hist. vi. 4. adhibuit simpliciter pro Obediens, Dicto audiens, αὐτοθάνατος παρθένος, Quæ sibi ipsa necem conscivit, ap. Plut. Mor. 293. e. et plura alia. Sed et diverse nonnihil a significatione notata αὐτάγγελος dicitur Nullo habito respectu ad jubentem, sed qui idem actor et nuntius, et qui, non misso nuntio, ipse adest acturus: Aristid. T. i. p. 212. Κῆρυκες μὲν οὐκέτι ἐφοίτων εἰς τὴν Ἑλλάδα, αὐτάγγελον δὲ ἤδη κατέπεμπε τὸν στόλον, et ap. Procop. I. B. P. c. 7. Αὐτάγγελος, Cabades, Ἀρμενίων τῇ χώρᾳ ἐπῆλθεν, ut de Ædif. ii. 10. Αὐτάγγελος, Chosroes, βέβηκεν ἐς Ῥωμαίων τὴν γῆν, ἀνηκόων ἔτι Ῥωμαίων ὄντων τῆς τῶν πολεμίων ἐφόδου: et sic Sophocles in locis Valckenærio ad Ammon. jam observatis: add. Hesych. ibique Albert.: hunc autem posteriorem verbi usum Ammon. docere voluisse palam cum esse arbitror ex iis, quæ præmisit de v. ἄγγελος et ἐξάγγελος, vix quidquam ejus in verbis desiderari existimem, nisi si quis cum doctissimo interprete legere malit, ὁ τὰ ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγ. vel ὁ αὐτὸς τὰ ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου, i. e. δι' ἑτέρου." Abresch. Diluc. Thucyd. p. 299—301.]

[* Διαγγελία, ἡ. Labbæi Glossæ: Διαγγελία· Enunciacio. Joseph. B. J. iii. 8. 5. Δείσας δὲ τὸν ἔφοδον ὁ Ἰώσηπος, καὶ προδοσίαν εἶναι ἡγούμενος τῶν τοῦ Θεοῦ προσταγμάτων, εἰ προαποθάνοι τῆς διαγγελίας, ἤρχετο πρὸς αὐτοὺς φιλοσοφεῖν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης, Si mortem obiret, priusquam omnia illis denuntiaret.]

Εἰσαγγέλλω, Renuntio, Refero. Xenoph. K. Π. viii. (3. 9.) Εἰσαγγέλλετε πρὸς ἐμὲ, ἵνα κοινῇ βουλευόμενοι κ. τ. λ. Idem Symp. (i. 11.) Κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι, εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη. ["Proprie dicitur de janitore, qui fores observat, et annuntiat domino, si qui velint intromitti: Herod. iii. 118. (Ἤθελε ἐς τὰ βασιλήια ἐσελθὼν χρηματίσασθαι τῷ βασιλέϊ· καὶ γὰρ δὴ καὶ ὁ νόμος οὕτω εἶχε τοῖσι ἐπαναστᾶσι τῷ μάγῳ ἔσοδον εἶναι παρὰ βασιλέα ἄνευ ἀγγέλου, ἢν μὴ γυναικὶ τυγχάνῃ μιαγόμενος ὁ βασιλεύς. Οὕκων δὴ Ἰνταφέρνης ἐδικαίευ οὐδένα οἱ ἐσαγγεῖλαι,) ἀλλ' ὅτι ἦν τῶν ἑπτὰ, εἰσιέναι ἤθελε.")" Lex. Xenoph. Lysias Ἀπολογ. ὑ. τ. Ἔρατ. Φ. p. 23. 5. Ἔπειτα ὡς αὐτὴ τελευτῶσα εἰσαγγείλειε, "de ancilla amasium heræ commendante, adventus ejus intro nuntiante, introducente, congressus conciliante." Reisk. Luc. in Nigrino ii. Καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην. "H. l. usurpat Casp. Sagittar. de Jan. Vet. xvi. 32. Servorum ad januam s. τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Plat. Protag. p. 220. a. Inde in Regum aulis εἰσαγγελεῖς." T. Hemsterh. Vide Wessel. Diod. S. ii. 118. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 305. et Addend. ad calcem Aristæn. p. 146. Athen. xiv. 614. c. ubi Xenoph. locus supra citatus affertur, Dorvill. ad Charit. v. 2. p. 467=438. Eurip. Bacch. 170. Τίς ἐν πύλαισι Κάδμον ἐκκαλεῖ δόμων, Ἀγήνορος παῖδ', ὃς, πόλιν Σιδωνίαν λιπὼν, ἐπύργωσ' ἄστυ Θηβαίων τόδε; Ἴτω τις, εἰσάγγελλε, Τειρεσίας ὅτι Ζητεῖ νιν.] Demosth. (1207.) Εἰσαγγελθέντων ὑμῖν πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων. ["Thucyd. 552. 83. Εἰσηγγέλλετο αὐτοῖς ἡ ἐν τῇ Σάμῳ ταραχὴ, 562. 84. Ὡς εἰσηγγέλθη τοῖς ἐν τῷ βουλευτηρίῳ sedentibus." Valck. ad Scapulæ marg.]

[Εἰσαγγέλλομαι, Promitto. Dion. Hist. lxxi. 12. p. 1186. Καὶ οὗτοι μὲν ἔπραξάν τι ὧν ὑπέσχοντο· Κοτινοὶ δὲ ἐσηγγείλαντο αὐτοῖς (αὐτῷ malit Reimar.) ὅμοια ——οὐ μόνον οὐκ ἐποίησαν τοῦτο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον δεινῶς ἐκάκωσαν, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπώλοντο. Sic locum accepit in Iudice suo Reimar. at in versione est, Quum similia Marco nuntiari jussissent.]

Εἰσαγγέλλω, Defero, Postulo, Accuso, In jus voco. Isocr. π. Ζευγ. (T. iii. p. 138. Auger.) Εἰσήγγελλον εἰς τὴν βουλὴν, λέγοντες ὡς ὁ πατήρ μου, κ. τ. λ. Et ὁ εἰσαγγελλὰς pro Delatore, ap. Isæum (p. 45. 2. Reisk. Οὐδ' ἐὰν οὐδεμίαν τῶν ψήφων οἱ εἰσαγγείλαντες μεταλάβωσι.) Sic et in voce pass. Εἰσαγγέλλομαι pro Deferor, Accusor. Demosth. Pro Cor. (c. 74.) Οὐκοῦν ἐν μὲν οἷς εἰσηγγελλόμην ὅτε ἀπεψηφίζεσθέ μου. Plut. Περὶ ὧν εἰσηγγέλθη καὶ διεβλήθη πρὸς τὴν σύγκλητον. Dicitur autem non solum εἰσαγγέλλω σε, sed et εἰσαγγέλλω τι περὶ σοῦ. Plut. de conjuratione Catilinæ loquens, Τοιαῦτα δ' ἕτερα καὶ Πείσων ἀνὴρ ὑπατικὸς εἰσήγγειλε. Sic Liv. (xxxix.), Crimina de aliquo ad Senatum deferre, dixit. [Antiphon. π. τ. Χορ. p. 782. 26. Κατηγορήσειν ἔμελλον Ἀριστίωνος, καὶ Φιλίνου, καὶ Ἀμπελίνου, καὶ τοῦ ὑπογραμματέως τῶν νομοθετῶν, μεθ' οὗπερ *συνέκλεπτον, περὶ ὧν εἰσηγγείλα εἰς τὴν Βουλήν. Furtorum, peculatus aliquem reum facere, indicare ap. Senatum Populumve," Reisk. "Referre quid ad Senatum, εἰς Βουλὴν, etiam Dion Chrys. 567. a." Valck. ad Scapulæ marg. Usurpatur et cum præpos. πρὸς in Isæo p. 44. Καὶ οὐκ ἂν εἰσήγγελλες πρὸς τὸν ἄρχοντα. Demosth. c. Leptin. p. 481. 4. Μίαν μὲν πόλιν εἰ ἀπώλεσεν, ἢ ναῦς δέκα μόνας, περὶ προδοσίας ἂν αὐτὸν εἰσήγγελλον οὗτοι. "Causam deferre, accusare. Schol. Thucyd. i. 131. Ἐσηγγέλλετο· ἐμηνύετο. Heiten. iii. 3. 5. ὁ εἰσαγγείλας est Index, qui insidias prodiderat. Antea dicitur, καταγορεύει. V. Soping. ad Hesych. in Εἰσαγγελία, qui ex E. iii. laudat εἰσαγγελεύς." Lex. Xenoph. Plut. x. Oratt. V. T. ix. p. 310. Reisk. Μετὰ δὲ τὴν κατάλυσιν τῶν τετρακοσίων εἰσαγγελθεὶς σὺν Ἀρχεπτολέμῳ, ἐνὶ τῶν τετρακοσίων, ἐάλω, καὶ τοῖς περὶ τῶν προδοτῶν ἐπιτιμίοις ὑπαχθείς, ἄτιμος ἐφάνη, καὶ σὺν τοῖς ἐκγόνοις ἄτιμος ἐνεγράφη. Vide J. Poll. mox in Εἰσαγγελία citandum. "Dionys. H. Antiq. Rom. vii. 61. (Ἐπειδὴ πάντως, ὦ δήμαρχοι, ψῆφον ἐνενεχθῆναι περὶ τοῦ ἀνδρὸς προθυμεῖσθε, μηθὲν ἔξω τοῦ ἐγκλήματος κατηγορεῖτε, ἀλλ' ἐπειδὴ τυραννίδι αὐτὸν ἐπιχειρεῖν εἰσηγγείλατε, τοῦτο διδάσκετε, καὶ περὶ τούτου τὰς πίστεις φέρετε.)" Schæf. in Mss. Zonar. p. 648. et Suid. Εἰσήγγειλεν· ἐσυκοφάντησεν. Ὁ Δωὴκ (Δωὴν, Zonar.) τὸν Ἀχιμέλεχ (Ἀβημέλεχ, Zonar.) εἰσήγγειλε παρὰ τῷ Σαοὺλ, καὶ εἰς μιαφονίαν τῶν ἱερέων ἐξέμηνεν, (ἐξέμεινεν, Zonar. Cod. A.) Ἔστι δὲ διώνυμος· λέγεται γὰρ καὶ Ἀβιμέλεχ. Narratur ea res 1 Reg. xxii. et ab Josepho Antiq. J. vi. 12. p. 344. notante Kustero. Plura vide in Εἰσαγγελία.]

Εἰσαγγελία, ας, ἡ, Delatio, Accusatio. Εἰσαγγελίαν, inquit Bud., esse aiunt de rebus perperam factis, γραφὴν de legibus perperam latis. Isæus tamen, Harpocr. teste, rem eandem εἰσαγγελίαν et γραφὴν appellavit. Isocr. De Pace (T. ii. p. 256. Auger.) Καὶ πολλὴν χάριν ἔχοντα ταῖς εἰσαγγελίαις, καὶ ταῖς γραφαῖς, καὶ ταῖς ἄλλαις συκοφαντίαις. Demosth. Pro Cor. (p. 310. 4. Reisk.) ad εἰσαγγελίας et γραφὰς addit etiam εὐθύνας. [Harpocr. et Suid. Εἰσαγγελία· δημοσίας τινὸς δίκης ὄνομά (δημοσίου δίκης ἀγράφου ὄνομα, Suid.) ἐστι, τρία δέ ἐστιν εἴδη εἰσαγγελιῶν· ἡ μὲν γὰρ, ἐπὶ δημοσίοις ἀδικήμασι μεγίστοις, καὶ ἀναβολὴν μὴ ἐπιδεχομένοις, καὶ ἐφ' οἷς μήτε ἀρχὴ καθέστηκε, μήτε νόμοι κεῖνται τοῖς ἄρχουσι, καθ' οὓς εἰσάξουσιν (εἰσάγουσιν, Suid. perperam) ἀλλὰ πρὸς τὴν βουλὴν, ἢ τὸν δῆμον, ἡ πρώτη κατάστασις ἔστω (l. ἐστί: γίνεται, Suid.) καὶ ἐφ' οἷς τῷ μὲν φεύγοντι, ἐὰν ἁλῷ, μέγισται ζημίαι ἐπίκεινται· ὁ δὲ διώκων, ἐὰν μὴ ἕλῃ, οὐδὲν ζημιοῦται, πλὴν ἐὰν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων μὴ μεταλάβῃ, τότε (τότε γὰρ, Suid.) χιλίας ἐκτίνει· τὸ δὲ παλαιὸν καὶ οὗτοι μειζόνως ἐκολάζοντο. Ἑτέρα δὲ εἰσαγγελία λέγεται ἐπὶ ταῖς κακώσεσιν· αὗται δέ εἰσι πρὸς τὸν ἄρχοντα, καὶ τῷ διώκοντι ἀζήμιοι, κἂν μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. Ἄλλη δὲ εἰσαγγελία ἐστὶ κατὰ τῶν διαιτητῶν· εἰ γάρ τις ὑπὸ διαιτητῶν (διαιτητοῦ, Suid.) ἀδικηθῇ, ἐξῆν τοῦτο εἰσαγγέλλειν πρὸς τοὺς δικαστὰς, καὶ ἀλοὺς, ἠτιμοῦτο. Ἰσαῖος μέντοι περὶ τοῦ Ἀγνίου (αὐτοῦ, Suid. et sic olim in Harpocr. legebatur: "lego Ἀγνίου, locus est p. 78. ubi γραφὴν pro εἰσαγγελίᾳ κακώσεως τοῦ παιδὸς ὀρφανοῦ sumit sæpe, et p. 79." Vales.) Κλήρου (τὸ, Suid.) αὐτὸ πρᾶγμα εἰσαγγελίαν καὶ γραφὴν ὠνόμασεν. De h. l. vide quæ notavit H. Vales. S. Petit. de LL. Attic.

p. 419—45. Herald. Anim. ad Salm. Obss. in Jus Attic. et Rom. iii. 7. p. 220. Λεξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 244. Εἰσαγγελία· *Δηλατορία. Εἰσαγγελία δὲ, καὶ γραφὴ διαφέρει· εἰσαγγελία μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ δημοσίων ἀδικημάτων γίνεται, γραφὴ δὲ ἐπὶ μικρῶν· καὶ κυρίως γραφὴ ἐπὶ τῶν τὰ παράνομα γραφόντων. Εἰσαγγελία δὲ κυρίως ἡ περὶ καινῶν καὶ δημοσίων ἀδικημάτων εἰσαγομένη δίκη ὑπὸ τῶν Πρυτάνεων, περὶ ὧν διαῤῥήδην μὲν οὐδὲν λέγουσιν οἱ νόμοι, συγχωροῦσι δὲ κρίσεις γίνεσθαι· καὶ τοῦτό ἐστιν, οἷον τὸ ἐν ταῖς τῶν Σοφιστῶν διατριβαῖς μελετώμενον τὸ τῶν ἀγράφων ἀδικημάτων.* Vide Turnebi Advers. x. 6. Cf. Zonar. p. 633. ubi idem articulus extat, sed ex h. l. sic refingendus, *Εἰσαγγελία μὲν γὰρ* (deleto *ἐστὶ*) *ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ δημοσίων ἀδικημάτων γίνεται, γραφὴ δὲ ἡ* (vulgatum est, *ἀδικημάτων· γίνεται γὰρ*, deinde in fine articuli, *γραφὴ δὲ ἡ*, illud *γὰρ* ortum forte habuit e prima vocis *γραφὴ* syllaba) *ἐπὶ μικρῶν, καὶ κυρίως γραφὴ ἐπὶ τῶν* (τὰ) *παράνομα γραφόντων.* (*Εἰσαγγελία δὲ κυρίως ἡ περὶ καινῶν καὶ δημοσίων ἀδικημάτων*) *ὑπὸ* (vulg. *ὑπὲρ*, adde *τῶν*) *Πρυτάνεων εἰσαγ. κ. τ. λ.* In Suida quoque idem articulus reperitur, sed male in duos divisus, et porro male scriptum *γενέσθαι* pro *γίνεσθαι*, et *κοινῶν* perperam pro *καινῶν*: item *καὶ*, ante *ἐπὶ μικρῶν* insertum, ante *κυρίως γραφὴ* deest. Sedes autem glossæ est Plat. de Rep. viii. p. 500. c. *Εἰσαγγελίαι δὴ καὶ κρίσεις καὶ ἀγῶνες περὶ ἀλλήλων γίγνονται*, ut patet e Ruhnkenii Schol. in Plat. p. 187. ubi eadem verba leguntur. Vide Ruhnk. infra in Ἐπαγγελία citandum. Omnino conferendus est J. Poll. viii. 51—3. et 95. ubi v. interpretes. "Memorantur causæ publicæ ad Senatum et Populum etiam deferri solitæ, *εἰσαγγελίαι*, peculiari nomine appellatæ. Ita nempe vocabantur accusationes de gravissimis criminibus publicis, quæ summam reipublicæ attingerent, in primis proditionis, (v. Demosth. supra cit.) quo crimine tenebantur etiam ii, qui arma in prœliis abjecerant, patriam in discrimine versantem deseruerant, in terram hostilem, non missi publica auctoritate, vel ad statum popularem evertendum, abierant, in imperio commiserant aliquid, quod commodis rei publicæ adversaretur, frumentum aliquo, quam Athenas vel ad hostes devexerant; porro si quis promissum Populo non præstiterat, vel Senatum Populumve in fraudem induxerat calumniando, aut Decreto Senatus vel Populi non obtemperaverat, etiam si quis vel statum popularem convellere conatus erat, vel ea dixerat, quæ Populo non utilia essent, vel in Senatu aut Concione petulantem, protervum, immodestum se gesserat, in universum *εἰσαγγελία* locum habebat in causis omnibus, quæ ad quemnam magistratum primo loco cognoscendæ, examinandæ, in forum adducendæ deferrentur, lege cautum non erat: etsi enim id providerant Athenienses, ut cuique causarum generi cognitor constitueretur, qui causam primo loco examinaret, in omnibus tamen hoc provideri non poterat, et incidere debebant nonnunquam causæ, quæ ad quemnam cognitorem pertinerent, definitum non esset. Quum itaque has causas ad Senatum et Populum deferri solitas esse, veteres testentur, quæritur, num Senatus quingentorum judicium per se constituerit, a ceteris judiciis, *δικαστηρίοις*, plane diversum, an nomina ad eum plane delata sint eo tantum consilio, ut causa prius in Senatu cognosceretur et discuteretur, deinde ad *δικαστήριον* aliquod delegaretur. Alterum hoc verum esse colligi possit ex Harpocr. qui locum habuisse *εἰσαγγελίαν* in iis criminibus, quibus primo loco examinandis et cognoscendis nullus magistratus constitutus esset, neque leges essent Archontibus, secundum quas in forum causas adducerent. Sed clarius hæc sententia defendi possit e J. Poll. et Demosth., quorum ille *εἰσαγγελίας* secundum Solonis leges a mille judicibus, ex instituto vero Demetrii Phalerei a mille et quingentis judicatas esse ait, ita ut ad judicia legitima illas causas semper delegatas esse concludas, Demosth. vero in Orat. c. Everg. Senatum, *εἰσαγγελίᾳ* in Theophemum facta, in suffragia ivisse, utrum causam judicio alicui mandaret, an reum quingentis drachmis, cujus quidem multæ imponendæ penes ipsum esset potestas, multaret, e quo apparet, Senatum jus quidem habuisse, tales causas per se dijudicandi, si minoris momenti essent, sin graviores, ad judicium Populi remittere debuisse. Quid? quod omnes fere *εἰσαγγελίαι*, quæ commemorantur, in foro aliquo judicatæ narrantur. Fuisse tamen videntur crimina nonnulla graviora, ut proditionis, affectatæ dominationis, fraudis in vectigalibus in ærarium referendis commissæ, quibus pœnam Senatus ipse per se constituerit, vincula. Itaque, ut alias causas, priusquam in ipso judicio perorarentur, ad unum ex Archontibus deferri necesse erat, ita aliæ ad Senatum deferebantur, eadem conditione, ut, quum ille causam cognovisset, in judicium eam deduceret, aliæ ab ipso Senatu terminabantur, pœna graviori constituta. Erant etiam causæ publicæ, quæ ad Populum deferendæ et in Concione disceptandæ essent, quales plures commemorat Demosth. Or. c. Mid., ad judices habita post accusationem a populo acceptam et decretam. Spectant eæ omnes ad injurias, in sacris solennibus alteri ab altero illatas, quas lex jubebat in Concione postridie τὰ Πάνδια a Populo cognosci, etiam ad sycophantias. In iis nihil aliud egisse videtur Populus, nisi ut accusationi justæ locum esse decerneret, remque judicio alicui absolvendam et terminandam demandaret. Præter has *προβολὰς*, in Concionem adducebantur etiam *εἰσαγγελίαι*, incertum tamen, utrum eædem hæ fuerint, de quibus jam Senatus sententiam tulisset, ita ut non nisi *ἐκ προβουλεύματος* eæ in Concione tractatæ sint, vel ejusdem saltem generis, an plane diversæ et proprie ad Populum universum pertinentes; prius tamen verisimilius." Aug. Matthiæ Diss. de Judiciis Atheniensium P. ii., in Misc. Philol. V. i. P. iii. p. 229—40. Plura apud ipsum virum doctum vide in Notis, idoneos locos e Gr. Scriptoribus et Grammaticis afferentem. Obiter citatis supra p. cccxl. a. et 209. d. de v. *Ζέα*, Portus nomine in Piræo, addi possunt hæc e Λεξ. *ῥητορ.* in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 310—11. *Ἐν ποίοις δικαστηρίοις τίνες λαγχάνονται δίκαι;—Ἐν Ζέᾳ· τόπος ἐστὶ παράλιος, ἐνταῦθα κρίνεται ὁ ἐπ' ἀκουσίῳ μὲν φόνῳ φεύγων, αἰτίαν δὲ ἔχων ἐπὶ ἑκουσίῳ φόνῳ.*]

Ἀπεισαγγελίας φεύγων δίκην, citatur e Plut. Mor. pro Criminis læsæ majestatis reus. [Æschin. c. Ctesiph. p. 440. Reisk. *Οὐκ ὤκνησεν ἀπ' εἰσαγγελίας αὐτοῦ κρινομένου περὶ θανάτου, κατήγορος γενέσθαι*, ubi Taylor., a Boissonadio in Mss. citatus:—"Ita Edd. ante Wolf. adnotante H. Steph. quosdam divisim legere *ἀπ' εἰσαγγελίας*. Quod similiter occurrit et scriptum et adnotatum p. 395. 14. Observavit H. Steph. Thes. verba, *Ἀπεισαγγελίας φεύγων δίκην*, citari e Plut. Mor. pro, Criminis læsæ majestatis reus. Sed ea lectio jure disputari potest, ubicunque in Plutarcho occurrat. Ego autem, sedulus licet, locum adhuc investigare non potui. *Ἀπ' εἰσαγγελίας* etiam legit et dividit Cod. Bern." Plutarchi locus, ut discimus e Schæferi Schedis, extat in Lib. Quomodo Adulator ab Amico internoscatur T. i. p. 241. ed Wyttenb. *Λακύδης γοῦν ὁ Ἀρκεσιλάου γνώριμος, ἀπ' εἰσαγγελίας φεύγοντι δίκην Κηφισοκράτει μετὰ τῶν ἄλλων φίλων παρεστήκει.* "Sic A. C. E. Mosc. 1. Voss. Mez.: reliqui et vulgo *ἀπεισαγγελίας*." Wyttenb. Idem in Animadvv. p. 493.:—"Dedimus *ἀπ' εἰσαγγελίας* pro vulg. *ἀπεισαγγελίας*: hæc enim et causa et vox nusquam memoratur, illa frequens ap. Vett. et Scriptt. et Grammaticos, in quibus maxime consulatur Harpocr. ad eumque H. Vales. p. 23. Solennis est forma sine *ἀπὸ*, unde *εἰσαγγελίας δίκη*, ut in aliis causarum nominibus; tamen et Æschines bis ita locutus est Or. c. Ctesiph. p. 281. c. *Ἀπ' εἰσαγγελίας αὐτοῦ κρινομένου περὶ θανάτου*, 285. c. *Φιλοκράτης μὲν ἀπὸ τῶν αὐτῶν πολιτευμάτων Δημοσθένει φυγὰς ἀπ' εἰσαγγελίας γεγένηται.* Ita Wolf. probante postea et confirmante Tayloro, restituit, cum antea conjunctim legeretur *ἀπεισαγγελίας*."]

Εἰσαγγελτικὸς, ad *εἰσαγγελίαν* pertinens, J. Poll. [viii. 51. *Ἡ δ' εἰσαγγελία τέταται ἐπὶ τῶν ἀγράφων δημοσίων ἀδικημάτων, κατὰ τὸν νόμον τὸν εἰσαγγελτικόν*, ubi T. H. "Adducit h. l. varieque emendat Salmas. de Modo Usur. p. 589. primum *εἰσαγγελικὸν νόμον*, non *εἰσαγγελτικὸν*, quod ego non rejecerim,

habet." At 1. εἰσαγγελικὸν est vox nihili, analogiæ repugnans: v. nos supra in Ἀγγελτικός. 2. Ipsissima Pollucis phrasis occurrit ap. Demosth. in Timocr. p. 720. 18. Τιμοκράτης εἶπεν, ὑπόσοι Ἀθηναίων κατ' εἰσαγγελίαν ἐκ τῆς Βουλῆς, ἢ νῦν εἰσὶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, ἢ τὸ λοιπὸν κατατεθῶσι, καὶ μὴ παραδοθῇ ἡ κατάγνωσις αὐτῶν τοῖς Θεσμοθέταις ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ κατὰ Πρυτανείαν, κατὰ τὸν εἰσαγγελτικὸν νόμον, δεδόχθαι τοῖς Θεσμοθέταις, εἰσάγειν τοὺς ἔνδεκα εἰς τὸ δικαστήριον (ἐντὸς) τριάκονθ' ἡμερῶν, ἀφ' ἧς ἂν παραλάβωσιν, ἐὰν μήτε δημοσίᾳ κωλύῃ. ἐὰν δὲ μή, ὅταν πρῶτον οἷόν τ' ᾖ. "Εἰσαγγελτικὸς νόμος, Lex de actionibus εἰσαγγελίας nomine venientibus." Reisk.]

Εἰσαγγελεύς, έως, ὁ, Qui nuntiat adventum alicujus, ut in εἰσαγγέλλω ex Xenoph. protulimus, Κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι, εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη. Sed peculiariter de eo qui apud regem aut alium principem hoc munere fungitur nuntiandi ei alicujus adventum et illum ad eum admittendi. Bud. admissionalem vocat, ex Lampr. (in Alexand. Sev. iv. Salutaretur quasi unus de Senatoribus, patente velo, admissionalibus remotis,) fortasse sumta voce. Herod. (iii. 84.) Παριέναι ἐς τὰ βασιλήια πάντα τὸν βουλόμενον τῶν ἑπτὰ ἄνευ ἐσαγγελέος. Quo alludens, ut opinor, Luc. de Syria Dea (xxv. T. iii. p. 472.) dixit, Ἀπίξεαι δὲ παρ' ἡμέας ἄνευ ἐσαγγελέος. Utrobique autem habes ἐσαγγελέος Ionice pro εἰσαγγελέως. [Vide notata supra in Ἀγγελιηφόρος, Ἀπαγγέλλω, et Ἐξαγγέλλω. Heliodor. x. p. 421=491. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, τῆς τε σκηνῆς πλησίον ἐφ' ὑψηλοῦ προκαθίσας, ἧκειν τοὺς πρεσβευτὰς, καὶ εἴ τινα ἐπικομίζοιντο δῶρα, προσάγειν ἐκέλευεν. Ὁ δὴ οὖν εἰσαγγελεὺς Ἀρμονίας, εἰ πάντας ἅμα, ἢ ἐν μέρει, καὶ ἔθνους ἕκάστου κεκριμένως, καὶ δὴ, εἰ καὶ ἰδίᾳ προσάγειν κελεύοι, διηρώτα. Ubi hæc notavit Coray.:—Τὸ μὲν κύριον ὄνομα πέπλασται πρὸς τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ εἰσαγγελέως, ὧν τοῦ ἁρμόζοντος ἐστοχάσθαι προσήκει μάλιστα, καθὰ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 169.) ὁ Ἡγησίας, διὰ τὸ στρατηγὸς εἶναι. Εἰσαγγελεὺς δὲ λέγεται παρ' Ἡροδότῳ ὁ τοὺς δεομένους τῷ βασιλεῖ ἀγγέλλων, ὃς λέγοιτ' ἂν διὰ τοῦτο καὶ Εἰσαγωγεύς, ὡς παρὰ τῷ Σουΐδᾳ (Λεξ. Εἰσαγωγεύς.) Εἰ δὲ καὶ πρέσβεις εἰσάγοι παρὰ τῷ βασιλεῖ, καθάπερ ὁ Ἡλιοδώρειος Ἁρμονίης, εἴη ἂν τηνικαῦτα ὁ παρὰ τοῖς Γάλλοις λεγόμενος, *Introducteur des Ambassadeurs*. Max. Tyr. xvii. p. 337. Reisk. Βασιλέα δὲ αὐτὸν δὴ τὸν μέγαν ἀτρεμοῦντα, ὥσπερ νόμον, παρέχοντα τοῖς πειθομένοις σωτηρίαν ὑπάρχουσαν ἐν αὐτῷ· καὶ κοινωνοὺς τῆς ἀρχῆς πολλοὺς μὲν ὁρατοὺς θεοὺς, πολλοὺς δὲ ἀφανεῖς, τοὺς μὲν περὶ τὰ πρόθυρα αὐτὰ εἱλουμένους, οἷον εἰσαγγελέας τινὰς καὶ βασιλεῖ συγγενεστάτους ὁμοτραπέζους αὐτοὺς καὶ συνεστίους, τοὺς δὲ τούτων ὑπηρέτας, τοὺς δὲ ἔτι τούτων καταδεεστέρους. Diod. S. xvi. 47. Δευτέρα δ' ἦν μερὶς ἡ τῶν Ἀργείων, Νικοστράτου στρατηγοῦντος, καὶ μετ' αὐτοῦ Πέρσου συνάρχοντος Ἀριστοξένου· οὗτος δ' ἦν εἰσαγγελεὺς τοῦ βασιλέως, καὶ πιστότατος τῶν φίλων μετὰ Βαγώαν. "Id illi muneris in aula Persica erat, ut res nuntiatas ad regem perferret, exterarum gentium legatos et ceteros, quibus rege convento erat opus, introduceret. Vide Synes. Or. de Reg. p. 18. a. Nomen Persicum Admissionum magistri, sic enim Latini vocant, ut Ammian. xv. 5. cum Valesii nota, servavit Hesych. Ἀζαραπατεῖς· οἱ εἰσαγγελεῖς παρὰ Πέρσαις." Wessel. Ælian. V. H. i. 21. Πρεσβεύων οὗτος ὑπὲρ τῆς πατρίδος πρὸς βασιλέα τῶν Περσῶν, ἀφίκετο μὲν, ἐβούλετο δὲ αὐτὸς, ὑπὲρ ὧν ἧκεν, ἐντυχεῖν τῷ Πέρσῃ. Ἔφατο οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ χιλίαρχος, ὁ καὶ τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζων τῷ βασιλεῖ, καὶ τοὺς δεομένους εἰσάγων, κ. τ. λ. ubi v. Kuhn. et Perizon.]

‖ Εἰσαγγελεύς, Delator, sed proprie ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μηνυτής, Suid. [Zonar. p. 626. Εἰσαγγελεύς· ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μηνυτής, καὶ Εἰσαγγελία· ἡ * δηλατορία (ap. Suid. et Grammat. S. Germ. supra in Εἰσαγγελία citatos, est * δηλατορία) ἢ δημοσίου δίκης ὄνομα. Glossæ: Εἰσαγγελεύς· Delator. Soping. ad Hesych. in Εἰσαγγελία, e Xenoph. Hellen. iii. laudat εἰσαγγελεὺς, sed locum et nos frustra quæsivimus, et ignorabat Sturz. Lex. Xenoph.]

[* "Εἰσάγγελσις, (ἡ,) Synonyme d'Εἰσαγγελία, se trouve dans les Définitions de Platon." Coray. in Mss. Locum supra p. 79. n. dedimus.]

Ἐξαγγέλλω, Renuntio. Plat. Pol. ii. (4. p. 359.) Ἵν' ἐξαγγέλλωσιν κατὰ μῆνα τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια. Xenoph. cum adverbio motus ad locum, ἐξαγγέλλειν ἐκεῖσε, (K. Π. ii. 4. 12. Ἢν τις ἐκεῖσε ἐξαγγείλῃ, ὡς ἐγὼ βουλοίμην.) Sic apud Isæum pro Certiorem facio, inquit Bud., [p. 142. Reisk. Παραγενόμενοι δέ τινες ἐξαγγέλλουσι τοῖς οἰκείοις τὴν ἐπιβουλὴν, καὶ ἐλθόντες ἐδήλωσαν τὸ πρᾶγμα τοῖς δικασταῖς, et p. 143. Ὅπως μηδεὶς ἐξαγγείλειε μήτε ταῖν θυγατέροιν, μήτε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, μήτε τῶν οἰκείων μηδενί. "Ἐξαγγέλλειν, Ultro sponte sua, vel recens, ex ipsa re, dum geritur, venire alicui nuntiatum." Reisk. Cum partic., Xenoph. Ag. i. 6. Ἐξηγγέλθη βασιλεῖ ἀθροίζων καὶ ναυτικὸν καὶ πεζὸν, et pro infin. Hellen. vii. 5. 10. Κρὴς, θείᾳ τινὶ μοίρᾳ προσελθών, ἐξήγγειλε τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα. "Narrare quæ quis in familiari colloquio dixit, Απολ. ii. Ἑρμογένης, qui Socrati adfuerat, ἐξήγγειλε περὶ αὐτοῦ τοιαῦτα, ὥστε——, item monita divina, xiii. Hellen. iii. 2. 14. Τὸν Φαρνάβαζον ἐξηγγείλατο μάχεσθαι κελεύειν. Medium hic, ut sæpius, nisi τὶς omissum est, debet passive accipi cum Dorv. ad Charit. p. 261. Nuntiabatur, op. a transfugis: nam hi poterant ἐξάγγελοι esse, v. Ἐξαγγελία. Morus, Brodæum secutus, edidit ἐξηγγέλλετο. In ed. Ald. utraque est ἐξηγγείλετο." Lex. Xenoph. Soph. Œd. T. 147. Ὦ παῖδες, ἑστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν Καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται. "Mediam formam ἐξαγγέλλομαι, quam cum activa confundunt plerique interpretes, habet etiam Eurip. Heracl. 532. (κἀξαγγέλλομαι Θνήσκειν ἀδελφῶν τῶνδε, κἀμαυτῆς ὑπερ,) Iod. 1604. (ἐκ γὰρ τῆσδ' ἀναψυχῆς πόνων Εὐδαίμον' ὑμῖν πάτμον ἐξαγγέλλομαι.) Simplex ἀγγέλλομαι eodem sensu habet Noster Aj. 1376. Vide notata supra in Ἀγγέλλω.) De significatione consulenda Lexx. v. Ἐπαγγέλλομαι." Elmsleius. Æschin. in Timarch. p. 68. Ἐξαγγελθέντος δὲ αὐτοῖς, εὑρίσκουσι τοῦτον ἐν συνουσίᾳ μετὰ ξένων τινῶν συναριστῶντα. Idem in Ctesiph. p. 507., notante J. Seager. in Mss., Ἐξηγγέλλετο δ' ἡμῖν παρὰ τῶν βουλομένων εὔνοιαν ἐνδείκνυσθαι τῇ πόλει, ὅτι κ. τ. λ. "Herod. 442." Schæf. in Mss. Præpos. ἐξ intendere simplicis verbi ἀγγέλλω significationem, ut in ἐξομολογεῖσθαι, ἐξαγορεύειν, ἐξερευνᾶν, notavit C. F. Munth. Obs. Philol. p. 4.] Proprie ἐξαγγέλλειν est Nuntiare iis qui foris sunt ea quæ intus fiunt, sequendo Ammonii et Hesychii expositionem, quam dant nomini ἐξάγγελος. ‖ In malam partem interdum, Ἐξαγγέλλειν τὰ ἀπόῤῥητα, Efferre arcana s. secreta, vel Prodere, Evulgare, [per nuntios vel literas,] Demosth. Philipp. i. (p. 45.) Εἰσὶ γάρ, εἰσὶν οἱ πάντ' ἐξαγγέλλοντες ἐκείνῳ παρ' ἡμῶν αὐτῶν πλείους τοῦ δέοντος. Sic Plut. in Themist. Ἐξαγγέλλειν εἰς τοὺς πολλούς. ‖ Apud Xenoph. K. Π. vii. (5. 18.) pro Nuntio s. Nuntium perfero, s. Jussa perago, inquit Cam. [" Ἐξαγγεῖλαι πρὸς Μήδους τὰ παρὰ Κυαξάρου (quod aliis verbis dixit iv. 1. 10. et 11.)——ἐθέλω παρὰ σοῦ ἐξαγγέλλειν, ἀπιέναι πάντας: viii. 3. 1. Edicere, præcipere, K. Π. vi. 2. 8. Εἴ τινῶν βουλομένων——ἀριστήσειν, ἐξαγγελθείη τι ἔργον, ὃ ἀνάγκη πρὸ τοῦ ἀρίστου ἐξεργάσασθαι." Lex. Xenoph.

‖ " Ex adjuncto, Laudo, celebro, prædico, i. q. διαγγέλλω. Sic semel legitur in N. T. 1 Petr. ii. 9. Ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε, Ut laudes et virtutes Dei, summam sc. ejus benignitatem, sapientiam, et potentiam, annuntiando celebretis et laudibus efferatis." Schleusner. Lex. in N. T.]

Ἐξαγγέλλω, Enuntio, Indico, i. e. ἑρμηνεύω, quod et ἀπαγγέλλω, apud Hermog. π. Δεινότ., B. Fortasse autem Eloqui interpretari possumus τὸ ἑρμηνεύειν. [Verbum hoc non legitur in Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* Ἐξάγγελσις, ἡ. Maximi Schol. in Dionys. Areop. de Cœl. Hier. p. 5. Ἐσφαντορίαν λέγει τὴν ἐξάγγελσιν. Cf. nos in Ἀπάγγελσις, et Εἰσάγγελσις.]

Ἔξάγγελτος, ου, ὁ, ἡ, De quo nuntius allatus est, Detectus, Patefactus per nuntium. Thucyd. [viii. 13. Τοῦ μὴ ἐξάγγελτοι γενέσθαι, Ne ipsorum navigatio palam fieret, sub. ἕνεκα. Vide nos supra in Ἀπάγγελτος. Etym. 323. 49. Ἔκπυστα'—ἐκ τοῦ

πεύθω, ὁ σημαίνει τὸ ἀκούω, γίνεται πυστὰ, καὶ ἔκπυστα, σημαίνει δὲ τὰ ἐξήκουστα, καὶ ἐξάγγελτα, καὶ ἔκδηλα.]

Ἐξαγγελτικὸς, ἡ, ὸν, Enuntiativus. Affertur ex Aristot. Probl. Ἐξαγγελτικὸς τῇ διανοίᾳ, Qui ad intelligentiam referri potest. [" Rem nuntiare proclivis," G. Wakef. in Mss. qui citat et Hesych. sed loco non indicato.]

[* Ἐξαγγελτέον, Enuntiandum. G. Wakef. in Mss. affert ex Agatharch. vi. de Mari Rubro, ap. Phot. Bibl. p. 1334. Ὅτι πολλοί φησι, καὶ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, καὶ τῶν ποίημα γεγραφότων, διηπορήκασι, πῶς τὰς ὑπερβαλούσας ἐνίοις * ἁπληρίας (sic) τὸν ἐκτὸς τῶν κινδύνων κείμενον πρεπόντως ἐξαγγελτέον ;]

[* Ἐξαγγελεὺς, έως, ὁ. " Non habent Lexx. i. q. ἄγγελος, Nuntius, Nuntiator, Renuntiator. Cyrill. Alex. in Jes. lv. p. 776. dicit Mosen fuisse, Τῆς μὴ μενούσης σκιᾶς διάκονον, ἐξαγγελέα δὲ τῆς διηκοῦς καὶ μενούσης λατρείας, φημὶ δὴ τὸν Χριστόν." Suicer. Thes. Eccles.]

Ἐξάγγελος, ου, ὁ, ἡ, Proprie, Qui nuntiat iis, qui foris sunt, quæ intus fiunt, Hesych. (Ἐξάγγελος· ἄγγελος, ὁ τὰ ἔσω γεγονότα τοῖς ἔξω ἀγγέλλων,) et Amm. Sumitur et generalius. Thuc. viii. (51.) p. 279., Αὐτὸς προφθάσας τῷ στρατεύματι ἐξάγγελος γίγνεται. [Vide notata supra in Αὐτάγγελος et Διάγγελος. Plut. de Glor. Athen. T. vii. p. 369. Καὶ μὴν οἱ συγγράφαντες, ἐξάγγελοί τινες εἰσὶ τῶν πράξεων εὔφωνοι, καὶ τῷ λέγω διὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν δύναμιν ἐξικνούμενοι, οἷς εὐαγγέλιον ὀφείλουσιν οἱ πρώτως ἐντυγχάνοντες καὶ ἱστοροῦντες. Orph. Hymn. lxxxvi=lxxxv. Ὄφις * ὀνειρήεσσα, κακῶν ἐξάγγελος ἔργων.] ‖ Ἐξάγγελος, Index, qui in fabulis est nuntius aliquid de scena afferens: ut in Trachiniis nuntius Deianiræ. Camer. [Schol. in Eurip. Hippol. 778. Τινὲς βούλονται ταῦτα τὴν τροφὸν ἔξωθεν λέγειν· ἔνιοι δὲ ἐξάγγελόν φασι. Ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ πεπραγμένα ἔνδον τῆς σκηνῆς τῷ χόρῳ ἀγγέλλων. " E Paris. Cod. præfixi personam Ἐξαγγέλου. Dicebatur secundum Ammon. Ἐξάγγελος· ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων. Spectatorum oculis non subjicienda, intus gesta qui narrabant in scena, Tragicis dicti sunt ἐξάγγελοι: hos in scenam produxisse dicitur Æschylus Philostr. De V. S. i. p. 492.: (Εἰ γὰρ τὸν Αἰσχύλον ἐνθυμηθείημεν, ὡς πολλὰ τῇ τραγῳδίᾳ ξυνεβάλετο, ἐσθῆτί τε αὐτὴν κατασκευάσας, καὶ ὀκρίβαντι ὑψηλῇ, καὶ ἡρώων εἴδεσιν, ἀγγέλοις τε καὶ ἐξαγγέλοις, καὶ οἷς ἐπὶ σκηνῆς τε καὶ ὑπὸ σκηνῆς χρὴ πράττειν, τοῦτο ἂν εἴη καὶ ἐν τοῖς ὑμοτέχνοις ὁ Γοργίας.) Talis prodit in Soph. Antig. 1289. mortem Eurydices narraturus, in Œd. T. 1232. mortem Jocastæ: in eundem sensum ἐξάγγελος, et ἐξαγγέλλειν optimis scriptoribus adhibentur nonnunquam." Valck. Oleor. ad Philostr. l. c.:—"Ἄγγελοι sunt Nuntii, qui locis dissitis gesta in tragœdiis exponunt, ut servetur unitas loci, atque ne in theatro exhibeantur ad actionis integritatem pertinentes res, locis nimis a se invicem dissitis gestæ. Ἐξάγγελοι sunt qui cædes aliosque fœdos casus, quos ex Aristotelis præcepto optimorumque Tragicorum, inde ab Æschylo, exemplo, in ipso theatro repræsentari haud fas erat, tanquam in secretiore loco aut saltem a spectatorum aspectu remoto patratos exponebant." Vide Lobeck. ad Soph. Aj. 814. (a Schæf. in Mss. citatum,) qui consuli jubet Wernsdorf. ad Himerii Ecl. iv. 22.]

Ἐξαγγελία, ας, ἡ, Nuntiatio, vel Nuntium. Item Evulgatio. ‖ Item Enuntiatio, ἑρμηνεία, Hermog. ut ἐξαγγέλλειν est ἑρμηνεύειν, Bud. [" Ἐξαγγελία, Denuntiatio, Indicium, K. Π. ii. 4. 17. p. 137. Οὐκ συλλαμβάνοντες κωλύσειν τῶν ἐξαγγελιῶν, Ne suis possint enuntiare exercitus Persarum adventum. Secundum Ammon. et Hesych. Ἐξάγγελος· ὁ τὰ ἔνδοθεν διαγγέλλων τοῖς ἔξω: cf. Schol. Eurip. Hippol. 776. Hinc Abresch. Diluc. Thuc. viii. 51. in nostro etiam loco proprie accipiendum putat." Lex. Xenoph. Affert Schæf. in Mss. hæc e Thom. M. p. 68.: Ἀνεῖπον—λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐξαγγελίας χρησμῶν, ἢ μυστηρίων. Olim legebatur * ἐξαναγγελίας. " Fortasse * ἐξαπαγγελίας." Wolf. " Codd. A. B. ἐξαγγελίας." Steb. " Ἀγγελίαι, Phavor. Malim ἐξαγγελίας, et ita diserte in Leid. Codd." Oudend.]

[Ἐξαγγελία, " Confessio Sacramentalis, in Canone Pœn. i. Chrysostomi: v. Justin. Dial. cum Tryph. p. 267. ed. Commel." Wass. ad Thuc. viii. 51. Locum e Canone illo citavit Ducang. Gl. M. et I. Gr.: Οἱ ζητοῦντες ξένια μοναχοὶ, ἢ πρεσβύτεροι εἰς ἐξαγγελίαν, καὶ ὁ Ἐπίσκοπος εἰς χειροτονίαν, καὶ * ἐνθρονιασμὸν καθαιρείσθωσαν.]

[* Προεξαγγέλλω, Enuncio, Prædo. Demosth. de Fals. Leg. p. 419. Τὴν δὲ ἄτην ὁρῶν στείχουσαν ὁμοῦ, τὴν ἐπὶ Φωκέας στρατιὰν, οὐ προεῖπεν, οὐδὲ προεξήγγειλεν, ἀλλὰ τοὐναντίον, συνέκρυψε, καὶ συνέπραξε. Legitur et in Josepho, teste G. Wakef. in Mss. Arrian. Exp. Alex. vi. 4. Καὶ ἦν μὲν προεξηγγελμένα ταῦτα Ἀλεξάνδρῳ.]

Ἐπαγγέλλω, Denuntio, Indico, ut ἐπαγγέλλω πόλεμον, sicut καταγγέλλω, vel πολεμεῖν, Bud. e Polyb. [vi. 13. 6. Καὶ μὴν εἴ τῶν ἐκτὸς Ἰταλίας πρός τινας ἐξαποστέλλειν δέοι πρεσβείαν τινα, ἢ διαλύσουσάν τινας, ἢ παρακαλέσουσαν, ἢ καὶ νὴ Δία ἐπιτάξουσαν, ἢ παραληψομένην, ἢ πολεμεῖν ἐπαγγέλλουσαν, αὕτη ποιεῖται τὴν πρόνοιαν. " Ἐπαγγελοῦσαν voluit Reisk. sed teneri præsens potest, licet futura præcesserint. Est autem, si quid video, ἐπαγγέλλειν πολεμεῖν, non Bellum indicere, sed Edicere, Jubere bellum, sicut ap. Demosth. (in Neær. p. 1379. vide nos infra,) Παυδημεὶ ἐπαγγείλαντες στρατεύειν, quod non est hujus loci, ubi agitur de bello hostibus indicendo: quare πόλεμον utique pro πολεμεῖν requiri videtur." Schweigh.] Sic Herodian. [i. 6. 23. ii. 11. 1. iii. 14. 4. vi. 7. 11. v. Irmisch.] Ἐπαγγέλλειν τὴν ἔξοδον, Expeditionem vel profectionem edicere. Sic autem ante hos usus est Thucyd. [vii. 17. vide nos infra,] hoc verbo p. 237. Στρατιὰν τε ἐπαγγέλλων ἐς τοὺς ξυμμάχους. [Pausan. viii. 12., notante Valck. ad Scap. marg. Οὐ σφίσιν ἔξοδον ἐπαγγέλλοντος στρατηγοῦ παρακούειν εἶναι νόμον.] Xenoph. K. Π. viii. (5. 12.) Βοηθήσειν καὶ ὑμῖν αὐτοῖς καὶ Κύρῳ καθ' ὅ,τι ἂν ἐπαγγέλλῃ. ‖ Ἐπαγγέλλω, Denuntio et condico, h. e. Constituo. Plut. Demetr. 288, Ἐπεὶ δὲ εἰς Λάρισσαν ἦκον, αὖθις ἀλλήλοις ἐπήγγελλον ἐστιάσεις. ‖ Ἐπαγγέλλω, Denuntio et edico, cum infinit. Demosth. πρὸς Μακάρτ. (1069.) 117., Τοὺς δ' ἀπογινομένους, οὓς ἂν μηδεὶς ἀναιρῆται, ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν, Denuntiet et edicat, B. Ἐπαγγέλλωσιν· κελεύσωσιν, Hesych. [Sedes glossæ forte est Thucyd. v. 47. Καθότι ἂν ἐπαγγέλλωσιν Ἀθηναῖοι, ubi Schol. Ζητῶσι: ibid. Καθότι ἂν ἐπαγγέλλωσιν αἱ πόλεις αὗται, iterumque, Ἐπὴν ἔλθῃ ἐς τὴν πόλιν τὴν ἐπαγγείλασαν βοηθεῖν, Schol. Ζητήσασαν, Quæ opem sibi ferendam significaverit. Λεξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 258. Ἐπήγγελλεν· παρεκελεύετο, προσέταττεν, λέγεται δὲ καὶ παθητικῶς.] Suid. Ἐπήγγελλεν· ἀντὶ τοῦ προσέτασσεν. [Ὁ δὲ Μίνως σανταχόσε ἔπλει, καὶ πολλοῖς ξενίαν ἐπήγγελλεν, ἀντὶ τοῦ ἐνετέλλετο. Idem: Ἐπαγγέλλοντος· ἀντὶ τοῦ ἐπιτάσσοντος. Εἰθισμένον δὲ ὂν γράμματα οἰκεῖα τοῖς βιβλίοις ἐντιθέναι τὸν βασιλέα, ὅσα ἂν ἐπαγγέλλοντος αὐτοῦ γένοιτο, Ἰουστῖνος ὁ βασιλεὺς οὔτε ἐπήγγειλεν, οὔτε τοῖς πραττομένοις ξυνεπίστασθαι οἷός τε ἦν, Cum moris esset, ut Imperator nomen suum inscriberet libellis, quibus mandata ejus continebantur, Justinus Imperator neque imperabat quicquam, neque eorum, quæ gerebantur, gnarus esse poterat. " Hæc sunt verba Procopii Hist. Arc. vi. p. 20. quod a Claudio Maltreto observatum non fuit, qui accurata ceteroqui diligentia fragmenta Procopii, quæ ap. Suid. passim leguntur, collegit, et scriptori illi ad calcem Ed. Par. subjecit. Ceterum ne oratio sit ἀνακόλουθος, pro εἰθισμένον δὲ ὄν, hic ap. Suid. scribendum est, εἰθισμένου δὲ ὄντος, ut ap. Procop. l. l. apud quem tamen τὸ ὄντος deest." Kuster. Idem: Καὶ αὖθις· Οὐκ ἔχειν ὁμόσαι ὑπὲρ τοῦ ἐπήγγειλαν στρατιὰν Ἀραβίους ἐς τὸ παρασχεῖν ἄσοντας, ἀντὶ τοῦ ὥρισαν. Quod fragmentum aliis emendandum relinquimus.] Idem: Ἐπαγγέλλει· ἀντὶ τοῦ ἐπιτάσσει, ἐντέλλεται, διακελεύεται. Ἐπαγγέλλει τὴν ἐπὶ Ἰταλίας ἔξοδον, [ex Herodiani vii. 8. 21. ubi est ἐπὶ Ἰταλίαν. Auctor incertus] ap. eund.: Ἔλυσα τὴν ἐκκλησίαν, καὶ

εἰς τετάρτην ἥκειν ἐπήγγελα, ἀντὶ τοῦ παρήγγελα. [In eodem porro legitur: Ἐπήγγελλεν· Ἐπήγγελλεν ἐπὶ τοσούτοις συνεσίτια, Ob tantas res feliciter gestas denuntiabat, indicebat, publica convivia constituebat, s. imperavit. Vide Plut. supra citatum. Hesych. Ἐπαγγεῖλαι· ἐκκαλέσαι, ἐντυχεῖν, ubi Kuster. conjicit ἐπικελεῦσαι, et G. Wakef. ad sui Hesych. marg. ἐγκελεῦσαι. Sed vera lectio est ἐπικαλέσαι, Imploraisse, (v. Suid. mox citandum,) ut e synonymo v. ἐντυχεῖν satis constat. Ἐντυχεῖν enim interdum est, Adiisse aliquem precandi causa: atque hinc ἔντυξία pro Preces, ap. Marin. in Procli V. xix., indicante Routh. ad Hederici marg., Καὶ οὐδὲ ταύτας, ὥσπερ ἕτεροι, πρόφασιν ἐποιεῖτο ἀναπαύλης τινὸς ἢ καὶ πληρώσεως τοῦ σώματος, ἐντυχιῶν δὲ ἀγρύπνων καὶ ὑμνῳδίας καὶ τῶν ὁμοίων. Zonar. p. 822. Ἐπαγγέλλει· ἀντὶ τοῦ ἐκτάσσει, ἐντέλλεται, διακελεύει. Ἐπαγγείλαντας· ἐπικελεσαμένους. " Malim ἐπικελευσαμένους. V. Schol. Thucyd. v. 47. (sed alio spectat hic locus, quem supra dedimus,) et vi. 56. (Ἀδελφὴν γὰρ αὐτοῦ, κόρην, ἐπαγγείλαντες ἥκειν κανοῦν οἴσουσαν ἐν πομπῇ τινί, ἀπήλασαν, λέγοντες, οὐδὲ ἐπαγγεῖλαι τὴν ἀρχὴν, διὰ τὸ μὴ ἀξίαν εἶναι, Schol. Ἐπαγγείλαντες· ἀντὶ τοῦ προστάξαντες.)" Tittmann. Sed falli virum doctum e Suida mox afferendo satis patebit. Thom. M. p. 329.: Ἐπαγγέλλω—τὸ οἱονεὶ παραγγέλλω. Συνέσιας ἐν Ἐπιστολῇ· " Δηώσαις ἁπαντῶν ἐπὶ τὴν Κλεοπάτραν ἐπήγγειλα, (" vulgo ap. Synes. Ep. cxxv. " Σοέσαις legitur, sed ibidem in Var. Lectt. Δηώσαις occurrit." Oudend.) Καὶ πάλιν ἐν ἑτέρᾳ, (Ep. c.) Ἐπαγγείλας ἥκειν ἀκροασομένοις ἑλλογίμων γραμμάτων. " Sic semper de militia. Cf. Παραγγέλλω. K. Π. iii. 1. 6. Συστρατεύεσθαι ὅπου ἐπαγγέλλοι, margg. παραγγελεῖ: vii. 4. 5. viii. 5. 12. p. 529. (supra cit.) Cum dat. et inf. iv. 4. 3. Ὅπως μηδ' ἐπαγγέλλῃ μηδεὶς ὑμῖν στρατεύειν. Cum acc. et dat. vii. 4. 1. Στρατείας—ἐπήγγελλεν αὐτοῖς." Lex. Xenoph. Vide Fischer. infra laudandum. Demosth. π. Παραπρ. p. 1041. Καὶ ἐπαγγείλας ἐπὶ τὰ ἱερὰ Φαινίππῳ κατὰ τὸν νόμον ἁπάντᾶν, " Cum denuntiassem, h. e. ut rem certo tempore locoque condicto faciendam imperassem," Reisk. Hæc est in hujusmodi locutionibus vera verbi vis. Demosth. in Olympiod. p. 1181. Ἐγὼ γὰρ αὐτῷ ἐπήγγειλα ἥκειν ἔχοντι τὰς συνθήκας, *Served him with a subpœna.* Lysias Or. Funebr. p. 50. Reisk. Εἰ μὲν ἡγούμην οἷόν τε εἶναι, ὦ παρόντες, ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ, λόγῳ δηλῶσαι τὴν τῶν ἐνθάδε κειμένων ἀνδρῶν ἀρετὴν, ἐμεμψάμην ἂν τοῖς ἐπαγγείλασιν ἐπ' αὐτοῖς ἐξ ὀλίγων ἡμέρων λέγειν, quod pessime interpretatur Reisk. Qui professi sunt, receperunt, cum vertere deberet, Qui denuntiarunt, imperaverunt, nempe non suo jure, sed publica auctoritate id agentes; hunc enim h. l. esse verbi sensum, patet ex iis, quæ Orator statim subjungit: Ἐπειδὴ δὲ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὁ πᾶς χρόνος οὐχ ἱκανὸς λόγον ἴσον παρασκευάσαι τοῖς τούτων ἔργοις, διὰ τοῦτο καὶ ἡ πόλις μοι δοκεῖ, προνοουμένη τῶν ἐνθάδε λεγόντων, ἐξ ὀλίγου τὴν πρόσταξιν ποιεῖσθαι, ἡγουμένη οὕτως ἂν μάλιστα συγγνώμης αὐτοὺς παρὰ τῶν ἀκουσάντων τυγχάνειν. Sed et Attica elegantia Reiskianam respuit interpretationem; num Recipere aliquid faciendum, apud eos est Ἐπαγγέλλεσθαι, media voce. Vide notanda infra. Nemo autem nobis Libanii auctoritatem objiciat, qui in Epist. ccxxxviii. παρανόμως dixit, Οἶμαι δὲ αὐτοὺς οὐδὲν οὔτε φορτικὸν, οὔτε ἔξω τῶν νόμων ἐπαγγέλλειν, Præ se ferre: aut Lucinni, qui in Prometh. ii. T. i. p. 25. contra veterum scriptorum usum locutus est, Ἡμεῖς δὲ οἱ τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροασέων ἐπαγγέλλοντες, εἰδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα, Declamationes profitemur. Sed h. l. lege nostro periculo ἀπαγγέλλοντες, Hujusmodi declamationes recitamus. Himerius enim Sophista, teste Photio Bibl. p. 354. 53. librum scripsit, cui titulus, Ὅτι οὐ δεῖ πάντως δημοσίᾳ τὰς ἀκροάσεις ἀπαγγέλλειν. Cf. Nostrum supra, et nos infra, in Ἀπαγγέλλω, Memoriter recito. Eustath. ad Il. P. p. 1112. 15. Τὸ δὲ ἀπαγγέλλειν ὅτι ταυτὸν τῷ εἰπεῖν, δηλοῦται σαφῶς ἐν τῷ, Ἢ οἱ ἀπαγγέλλεσκε, καὶ, Οὗ οἱ ἔειπε. (Gräter notemus quæ idem ad Il. A. p. 122. 16. habet: Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν διηγήσεων αἱ μέν εἰσιν ὁμιλητικαὶ κατὰ τοὺς παλαιούς, ὅτε τις δηλαδὴ ἀκούσας ποτὲ ἀπό τινός τι, αὐτῷ ἐκείνῳ διηγεῖται τῷ εἰπόντι τὸ προακουσθέν· αἱ δὲ ἀπαγγελτικαί, ἤγουν ὅταν τις κελευσθεὶς ἀγγείλῃ τὸ παρ' ἑτέρου ἐπιταχθέν· αἱ δὲ ὑποστατικαί, ὅταν τις οἴκοθεν ἀφηγήται τι παρ' ἑαυτοῦ ἢ παρ' ἑτέρου πραχθέν, ὡς πολλαχοῦ ὁ Νέστωρ ποιεῖ: et ad Il. B. p. 173. 12. Φασὶ δὲ πρὸς τοῦτον οἱ παλαιοὶ, ὡς " δυσωπητέον ἐν τοῖς τοιούτοις τὴν ταυτολογίαν· τὰ γὰρ ἀπαγγελτικὰ ἐξ ἀνάγκης δὶς καὶ τρὶς ἀναπολεῖται ταῖς αὐταῖς λέξεσιν.) Thucyd. iii. 16. Ὕστερον δὲ ναυτικὸν παρεσκεύαζον, ὅ,τι πέμψουσιν ἐς τὴν Λέσβον, καὶ κατὰ πόλεις ἐπήγγελλον τεσσαράκοντα νεῶν πλῆθος, καὶ ναύαρχον προσέταξαν Ἀλκίδαν, ὃς ἔμελλεν ἐπικελεύσεσθαι, ubi Schol. ἐζήτουν, perperam: nam sensus est hic, Civitatibus quadraginta naves imperarunt. Neque aliter interpretandus est ejusdem Thucyd. vii. 17. locus, a Nostro supra citatus, Ὁ δὲ Δημοσθένης, ὑπομένων, παρεσκευάζετο τὸν ἔκπλουν, ὡς ἅμα τῷ ἦρι ποιησόμενος, στρατιάν τε ἐπαγγέλλων (ἀπαγγ. Dan.) ἐς τοὺς ξυμμάχους, καὶ χρήματα αὐτόθεν, καὶ ναῦς καὶ ὁπλίτας ἑτοιμάζων. Noster vertit, Expeditionem vel profectionem edicens. At sensus est, ut vidit Schæf. in Mss., Imperans, Indicens sociis delectum, *Ordering Allies, in conformity to treaties, to furnish the necessary supplies.* Eodem sensu dixit Demosth. in Neær. p. 1379. Πελοποννησίοις μὲν ἅπασι, πλὴν Ἀργείων, τὰ δύο μέρη τῆς στρατιᾶς ἀπὸ τῶν πόλεων ἑκάστων πέμπειν ἐπιτάξαντες, Βοιωτοῖς δὲ τοῖς ἄλλοις ἅπασι, καὶ Λοκροῖς, καὶ Φωκεῦσι, καὶ Μαλιεῦσι, καὶ Οἰταίοις, καὶ Αἰνιάσι, πανδημεὶ ἐπαγγείλαντες στρατεύειν, de q. l. vide Schweigh. supra cit. Ἐπιτάξαντες et ἐπαγγείλαντες hic tanquam idem significantia usurpantur. " Xenoph. K. Π. vii. 4. 1. Δασμὸν μέντοι ἐλάμβανε, καὶ στρατείας, ὁπότε δέοιτο, ἐπήγγελλεν αὐτοῖς, ubi Fischer. Comment. in K. Π. p. 473. a Schæf. in Mss. citatus:—" Per se non necesse est, ut ἐπαγγέλλειν dicatur esse Imperare, imo potest ita accipi, ut simpl. sit Significare, ut viii. 4. 33. præsertim cum præcedat, Δασμὸν ἐλάμβανε· et rex, qui civitatibus stipendiariis significat, sibi opus esse copiis, hac ipsa re iis copias imperat, et cum Latini dicant, Equites, obsides imperare civitatibus, v. Cæs. B. G. 6, 4. 4. 6.: quidni Græce recte dici possit, Στρατιὰν ἐπαγγέλλειν Κυρίοις? certe interpres Cæsaris Græcus B. G. 6. 4. 6. verba ejus, Equitesque imperat civitatibus, vertit, Ἱππέας ἑκάστῃ πόλει ὁ Καῖσαρ ἐπήγγειλε." Scilicet qui aliquid ἐπαγγέλλει, id vel privatus jure civili, vel magistratus pro sua auctoritate, vel populus s. rex subjectis civitatibus colonisve imperat.]

[Ἐπαγγέλλω, Promitto. Saltem sic tradidit Thom. M. p. 330. an recte, viderint alii: Σπανίως δὲ τὸ ὑπισχνοῦμαι. Ὁ αὐτὸς (Λιβάνιος) ἐν ἑτέρᾳ (Ἐπιστολῇ, verba ἐν ἑτ. ignorat Ms. A.) Συνουσίαν ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐπήγγειλε. " Locus Libanii adhuc desideratur." Stœber. Sed ἐπήγγειλε hic notare videtur, Significavit se velle.]

Ἐπαγγέλλω, Edico, Pronuntio, i. e. Promitto in publicum. Herodian. (vii. 6. 8.) Τοῖς δὲ στρατιώταις ὑπέσχετο ἐπίδοσιν χρημάτων ὅσην οὐδεὶς πρότερον, τῷ τε δήμῳ τὰς νομὰς ἐπήγγειλε. i. Congiaria pronuntiavit, B. [Et viii. 7. 19. Νομάς τε χρημάτων μεγαλοφρόνως αὐτοῖς ἐπαγγείλας.] Vide ἐπαγγέλλομαι.

Ἐπαγγέλλω, Indico, Profiteor, vel Significo me velle. Xenoph. K. Π. viii. (4. 15.) Πολλάκις δεόμενοι οὐκ ἐπαγγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις. Id denuntiant, vel significant illis, [" Indicant, Rogant," Lex. Xenoph.] Quidam ap. Suid. Ὁ δὲ βασιλεὺς φιλοφρόνως δέχεται αὐτὸν, καὶ κελεύει θαρρεῖν, καὶ εἴ τι θέλει, ἐπαγγέλλειν· ἀντὶ τοῦ αἰτεῖσθαι· ὁ δὲ δεῖται ὑπὲρ Μυνάτου τοῦ Πραάτου, ὃς ἦν Κ' ἔτη ἐν σκότῳ καθειργμένος. [" Sic habent omnes Edd. et 2 Mss. Paris. at in uno Ms. exaratum est, Βονώνου τοῦ Πραώτου." Kuster. Idem: Ἐπαγγείλαντας· ἐπικαλεσαμένους. Τοὺς δὲ ὀρθοῖς λόγοις χρησαμένους, καὶ τὴν σὴν βοήθειαν ἐπαγγείλαντας, σωτηρίας τετυχηκότας, Qui implorarunt. Vide Thuc. supra cit. Huc refer Zonaræ locum, de quo supra nobis dictum est. Incertus ap. Suid. Ἐν τῷ σπηλαίῳ καθειργμένος ὁ Δαβίδ,

καὶ τοὺς πολεμίους ὁρῶν, τὸν θεῖον ἔλεον ἐπαγγέλλει, Ἐλέησόν με, ὁ Θεὸς, ἐλέησόν με. Thom. M. p. 68. Ἐπαγγέλλω· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ αἰτῶ. Λιβάνιος ἐν Ἐπιστολῇ τῇ, Τὸ μὲν τοὺς Σοφιστὰς διασύρειν· Καὶ ἐπέστελλον καὶ ἐπήγγελλον εὖ παθεῖν. Libanii locus extat in Epist. lxxviii. Ἐγὼ δὲ φιλεῖσθαι μὲν ὑπὸ σοῦ πιστεύων, καὶ ἐπέστελλον καὶ ἐπήγγελλον εὖ παθεῖν, οὐδὲν αἰτῶν ὑπεραῖρόν σου τὴν δύναμιν, ἀλλ' οἷα πολλὰ καθ' ἡμέραν ἔσπειρες ἀξίους τε ὁμοίως, καὶ μὴ τοιούτοις: Ep. xviii. Ἰσακράτης παραινεῖ πειρᾶν ποιεῖσθαι τῶν φίλων, οὕτω παρούσης ἀνάγκης, ὥστε ἀτυχήσαντι μὴ εἶναι βλάβην· καί φησι δεῖν μὴ δεύμενον προσποιεῖσθαι τὸ δεῖσθαι. Τοιοῦτον ἦν καὶ τὸ παρ' ἐμοῦ· μὴ χρήζων, ἐπήγγελλον· τοιγαροῦν σὺ μὲν οὐκ ἐδίδους, ἐγὼ δὲ ἐγέλων, καὶ ζημιούμενος οὐδὲν, εὕρισκόν σου τὸν τρόπον. ("Hujusmodi aliquid legere me memini in Isocr. Or. ad Phil." Wolf. Liban. proculdubio in animo locum habebat hunc, Or. ad Demon. T. i. p. 22. Auger. Μήτε μετὰ βλάβης πειρῶ τῶν φίλων, μήτε ἄπειρος εἶναι τῶν ἑταίρων θέλε. Τοῦτο δὲ ποιήσεις, ἂν, μὴ δεόμενος, τὸ δεῖσθαι προσποιῇ, περὶ δὲ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοινῇ· μὴ τυχὼν μὲν γὰρ, οὐδὲν βλαβήσῃ, τυχὼν δὲ, μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιστήσῃ.) Idem Ep. ccccxlvi. Καὶ οὐ μέμφομαι, χάριν δὲ ἐπαγγέλλω, τῷ τὸν Βοηθὸν πάλιν ἐν οἷς ἦν πρὸ τοῦ, φανῆναι, Hoc peto beneficium, ut Boëthus eo, quo ante loco erat, iterum conspiciatur. "Legebam ἀπαγγέλλω, quod, tanquam huic loco non accommodatum, emendavi." Wolf. Idem Ep. mdxxvi. b. Ἐν δὲ ἐπαγγελοῦσι μόνον, δρόμον ὡς ἡμᾶς γενέσθαι τῷ βασιλεῖ. "In Cod. ἀπαγγελοῦσι, mendose." Wolf. Demosth. κ. Στεφ. Ψευδομ. p. 1122. Καὶ προσέλθοι τις ἂν, καὶ δεηθείη, καὶ ἐπαγγελείλειν, οὐδὲν ὀκνῶν, "Postulet, Flagitet," Reisk. Et κ. Εὐεργ. κ. Μνησ. Ψευδ. p. 1159. Ἐπειδὴ τοίνυν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἐπαγγειλαντός μου αὐτῷ θεραπεύειν τὴν ἄνθρωπον, ἣν συνέκοψαν, καὶ ἰατροὺς εἰσάγειν, οὐκ ἐφρόντιζεν, ἐγὼ αὐτὸς εἰσήγαγον ἰατρὸν, ᾧ πολλὰ ἔτη ἐχρώμην. Dionys. H. Antiq. Rom. v. 65, indicante Schæf. in Mss., Ἔφη τε λέγων, ὡς εἰ καὶ μηδὲν ἐπεχείρουν ἐκεῖνοι τοιοῦτον ὑπ' αἰσχύνης κρατούμενοι λέγειν, μηδ' ἐπαγγέλλειν, τοὺς πατρικίους ἐχρῆν τὸν προσήκαντα λογισμὸν περὶ αὐτῶν λαβόντας, ὧν ἤδεσαν δεομένους καὶ κοινῇ καὶ καθ' ἕνα ἕκαστον, ταῦτα ἐξ ἑτοίμου χαρίζεσθαι, ubi Versio habet, Præ pudore nihil tale auderent petere, neque enuntiare. Melius intellexeris, Dicere neque implorare. Heliodor. ii. p. 85=99. Ἐπάγγελλε, εἴ τι παρὸν ὁρᾷς· ὡς ἕτοιμος ἐγὼ καὶ μέρος τι προέσθαι τοῦ σώματος, (cf. Demosth. p. 247.) ubi Coray. Ἐπάγγελλε· ἐν ταῖς ΚΑ, ΑΑ, καὶ ΔΑ 449 γράφεται, Ἀπάγγελλε, βούλεται δ' ἐνταῦθα τὸ Ἐπάγγελλε, ὃ καὶ μέσως ἂν λέγοιτο, Ἐπάγγελλαι, ταὐτὸ τῷ, Κέλευε, πρόσταττε, ἢ αἴτει, περὶ οὗ ἔπιθι τὰ παρὰ τοῖς Λεξικογράφοις μαρτύρια: et x. p. 425=495. Καὶ ἅμα, εἴ τι βούλοιντο ἀπαγγέλλειν, ἐπέτρεπε· καὶ, μειωθῆναι αὐτοῖς ἐκ τῶν φόρων αἰτησάντων, τὸ σύμπαν εἰς δεκάδα ἐτῶν ἀνῆκε, ubi idem vir eruditus, Ἀντὶ τοῦ ἐχομένου Ἀπαγγέλλειν, ἴσως ἐγέγραπτο Ἐπαγγέλλειν, ἤγουν αἰτεῖν, ὡς ἐσημειωσάμεθα ἐν τοῖς πρόσθεν. Aristoph. Lys. 1049., notante Schæf. in Mss., Ἀλλ' ἐπαγγελλέτω Πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνὴ, Εἴ τις ἀργυρίδιον Δεῖται λαβεῖν, μνᾶς ἢ δύ', ἢ Τρεῖς, ὡς πύλαι ἔσω 'στὶν, Κἄχομεν βαλάντια. Anglice dixeris, *To command my best services.* Nempe ἐπαγγέλλω modo ponitur pro Petere, de eo, qui se nobis propitium habet, bene nobis ex animo vult, sua opera uti nos vult, noster totus est, nobis addictissimus, adeo ut ipsi tuto mandare possimus, si quid velimus recte curatum: modo dicitur de eo, qui verecunde petit, modesteque significat quid sibi opus sit.] Vide infra Ἐπαγγέλλεσθαι.

[Ἐπαγγέλλω, "Annuntio, Od. Δ. 775. Μήπως τις ἐπαγγείλῃσι καὶ εἴσω, Ne quis forte in domum nuntiet, ubi tamen alii legunt ἀπαγγείλῃ." Damm. Lex. Cf. Charit. iv. 6. Μεθ' ἡμέραν οὖν τήρησιν ἐποιεῖτο τῆς γυναικὸς ἀκριβεστέραν, ἵνα μή τις αὐτῇ προσέλθῃ, μηδ' ἐπαγγείλῃ τι τῶν ἐν Καρίᾳ διηγημάτων, (ubi Dorvill. a Schæf. in Mss. citatus:—"Non injuria ἀπαγγ. quis præferat; ubique hæc confunduntur: v. Tayl. ad Lycurg. v. p. 323. Wessel. ad Diod. iv. 1. xiii. 32. Rhodom. iv. 85. Gronov. ad Herod. vii. 150. Ap. Demosth. p. 138. c. Codd. turbant.") Et Xenoph. K. A. vii. 2. 19. Λέξον, ἵνα οὗτοι, legati, ἐπαγγείλωσιν, ubi all. rectius, judice Sturz., ἀπαγγ. Et Dionys. H. Ant. R. iii. 60., indicante Schæf. in Mss., Ταῦτ' ἐπαγγέλλετε ταῖς πόλεσιν, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ἐκεχειρίαν, ἕως ἂν ἀφίκησθε, παρέξειν ὑπισχνοῦμαι. Ἀπαγγ. in Cod. Vat. quod tanquam usitatius, maluit Sylb.]

[Ἐπαγγέλλω, "Offero, Polliceor. Pind. Pyth. iv. 52. Φιλίων δ' ἑτέων Ἄρχετο, ξείνοις ἅτ' ἐλ-Θόντεσσιν εὐεργέται Δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον. Pollicentur cœnas; nam moris erat, advenientem hospitem primum cibo et potu reficere, quæ erat cœna adventitia a Latinis dicta." Damm. Lex.]

Ἐπαγγέλλω, Defero, Nomen alicujus defero: ut ἐπαγγέλλειν πρὸς τοὺς Θεσμοθέτας, [Demosth. in Androt. p. 600. 22. Item γραφὴν ἐπαγγέλλειν, Rhetor incertus ap. Suid. Οἱ μὲν ταύτην τὴν γραφὴν ἐπήγγελλον, οἱ δὲ τὴν ἄλλην. Item ἐπαγγέλλειν τινὶ ἐπαγγελίαν, Æschin. in Timarch. p. 86. Ἠξίουν αὐτῷ τὴν αὐτὴν ταύτην ἠπείλησεν ἐπαγγελίαν ἐν τῷ δήμῳ, ἥνπερ ἐγὼ Τιμάρχῳ ἐπήγγειλα. "Eadem et δοκιμασία dicitur in Argumento hujus Orationis." Wolf. Idem p. 104. Ὅτε ἐγὼ τὴν ἐπαγγελίαν ταύτην Τιμάρχῳ ἐπήγγειλα.] Et δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν, quoddam accusationis genus: vide in Δοκιμασία. [Æschin. l. c. p. 28. Ἐπήγγειλά αὐτῷ τὴν δοκιμασίαν ταυτηνὶ, Provocavi eum ad reddendam judicibus actorique ipsi rationem vitæ morumque, interprete Reisk. "Est genus actionis in eos, qui magistratu aut honore indigni putantur. Ἔδει γὰρ κληρουμένους λαγχάνειν μὲν, ἄρχειν δὲ οὐ, εἰ μὴ δοκιμασθέντας, ut docet Demosth." Wolf. ap. Reisk. p. 19. Proprie est, "Diem dicere, quo in foro adesset reus ad causam dicendam," ut loquitur Reisk. ad Demosth. in Theocr. p. 1336. Καὶ οὔτε τότε ἀνθυπωμόσατο, οὔθ' ὕστερον ἐπήγγελκεν. Plura vide in Ἐπαγγελία.]

[Ἐπαγγέλλω, Precor. Æsch. Choeph. 210. Εὔχου τὰ λοιπὰ, τοῖς θεοῖς τελεσφόρους Εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα, τυγχάνειν καλῶς. Staul. 'Precare ut reliqua, diis perfectrices preces enuntians, recte succedant.' At, si hoc voluisset Tragicus, scribere debuisset, Ἀπαγγέλλουσα, *Pronouncing, Uttering*, et quidem fortasse sic scripsit. Ἐπαγγέλλω enim non admodum Tragicis scriptoribus in deliciis est, quippe quod alibi non legatur in Æschylo, rarissime in Sophocle (v. nos infra), et si fides Indici Beckii, bis tantum in Eurip., nempe Med. 721. Herc. F. 1185.: in utroque loco usurpatur vox media. An Græce dici possit, ἐπαγγέλλω εὐχὰς, nobis dubitare liceat, dum res exemplis satis confirmetur.]

Ἐπαγγέλλομαι, Pass. Denuntior, Indicor, Condicor, ut Δεῖπνον ἐπηγγελμένον, Cœna condicta. Bud. Et Ἐπηγγέλθησαν οἱ Ἀθηναῖοι, Thuc. p. 267 (=512. 18.), pro Denuntiatum est, vel Indictum Atheniensibus ut adessent. ‖ Ἐπαγγέλλομαι, Promittor. Unde Οὔτε τὰ ἐπηγγελμένα, οὔτε τὰ ἠπειλημένα, Neque promissa, neque minæ, Bud. ex Greg. "Ἐπηγγελμένος, ab ἐπαγγέλλομαι, Qui promisit. "Sed redditur etiam Qui minatus est, in V. L. Ibi- "dem ἐπηγγελμένα pass. significatione, Promissa, "item Minæ." [Reisk. Ind. Græc. Demosth. per errorem:—"Annuntiare, Ἐπαγγελθέντων ἡμῖν πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων, 1207. 12." Locus legitur in Or. π. Πολυκλέα, ubi editur, idque recte omnino, εἰσαγγ. Vide Nostrum in Εἰσαγγέλλω.]

Ἐπαγγέλλομαι, deponens, Posco, vel potius Significo me velle, vel Significo quid mihi opus sit, quod vim habet verecundæ petitionis, ἀντὶ τοῦ αἰτῶ καὶ παρακαλῶ. Demosth. Pro Cor. [imo π. Παραβρ. p. 401.] Ἤρετο Σάτυρον τουτονὶ, τὸν κωμικὸν ὑποκριτὴν, τί δὴ μόνος οὐδὲν ἐπαγγέλλεται. Et paulo post, Ἃ δ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἡδέως, ῥᾷστα μέν ἐστι Φιλίππῳ δοῦναι, Bud. Ἐπαγγέλλεται· παρακαλεῖ, ἀξιοῖ, ap. Herod. teste Suida, qui ἐπαγγέλλειν quoque exponit αἰτεῖσθαι. Hesych. etiam habet, Ἐπαγγελλόμην· παρεκάλουν, ἐπέστελλον. Herod. (ii. 121.) Ἐπαγγέλλεσθαι ἄδειαν τε διδόντα καὶ μεγάλα ὑποδεκόμενον, i. interpr. Camersrio, Pronuntiari curasse, [edixisse], se impunitatem dare et multa promittere. [Hic imperandi, edicendi sensum habet, ut iv. 200. Ἐπο-

λιόκεον τὴν πόλιν, ἐπαγγελλόμενοι ἐκδιδόναι τοὺς αἰτίους τοῦ φόνου τοῦ Ἀρκεσίλεω, Jubentes sibi tradi. Cf. eund. i. 77. de Crœso, Ἐπαγγείλας δὲ καὶ Λακεδαιμονίους παρεῖναι ἐς χρόνον ῥητόν. Sic Xenoph. Hellen. vi. 4. 29. Πάνυ μετρίως ἑκάστῃ πόλει ἐπαγγελλόμενος pecudes, paulo ante est παρήγγειλε. Eurip. Herc. F. 1184. Θ. Εὔφημα φώνει. A. Βουλομένοισιν ἐπαγγέλλει. Thom. M. p. 330. Ἐπαγγέλλομαι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πόλυ μὲν τὸ ὑπισχνοῦμαι, σπανίως δὲ καὶ τὸ αἰτῶ. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· Καλῶς δ' ἤδειν σ' ἀπορρίψουσαν ἃ πηγγελλάμην, (v. 1018, Brunck. καλῶς δ' Ἥδη σ' ἀπορρίψουσαν ἃ πηγγελλόμην,) ἤγουν, ἃ ἤτουν, (Schol. ἀντὶ τοῦ ἃ ἠξίουν, τὸ δὲ παρακαλεῖν, ἐπαγγέλλειν φησί. Alia Scholia: Ἤγουν ἐπήγγελλον, ἤτουν. Ἐπαγγέλλω· αἰτῶ, ἐπαγγέλλομαι δὲ παθητικῶς, τὸ ὑπισχνοῦμαι.) Καὶ Ἀριστείδης ἐν τῇ Παλινῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ, (T. i. p. 265.), Καὶ ἐπηγγέλλοντο βουλομένους. Vide Valck. Notas in Thom. M. quas edidit J. A. H. Tittmann. in Opusculo, cui titulus, Ruhnkenii, Valck. et aliorum ad J. A. Ernesti Epistt. p. 160. Zonar. p. 822. Ἐπαγγέλλεται· παρακαλεῖ, ἀξιοῖ. Οὕτως Ἡρόδοτος. Ἐπαγγέλλει· ἀντὶ τοῦ ἐπιτάσσει, ἐντέλλεται, διακελεύει, καὶ ἀντὶ τοῦ αἱρεῖται. Vide Tittmann. infra laudandum. Plut. in Marcello T. ii. 426. Οὗτοι δὴ τῷ Μαρκέλλῳ παραγενομένῳ προσπεσόντες ἀθρόοι, καὶ χαμαὶ καταβαλόντες αὑτοὺς, ἤτουν τάξιν ἐπιτίμου στρατείας μετὰ πολλῆς βοῆς καὶ δακρύων, ἐπαγγελλόμενοι δείξειν δι' ἔργων, ἀτυχίᾳ τινὶ μᾶλλον, ἢ δι' ἀνανδρίαν αὐτῶν, τὴν τρόπην ἐκείνην γενομένην, ubi habes utrumque verbum, ἤτουν — ἐπαγγελλόμενοι, Postulabant — promittentes.]

‖ Ἐπαγγέλλομαι, itidem deponens, Polliceor. Cum acc. vel cum infin. Theophyl. Epist. xxxvii. Ἐπαγγέλλῃ πολλὰ καὶ πράττεις ὀλίγα. Polyb. v. (89. 1.) Ἐπηγγείλαντο δὲ καὶ Πτολεμαῖος αὐτοῖς ἀργυρίου τάλαντα τριακόσια. Cum infin. autem Xenoph. (Mem. iii. 1. 1.) Ἀκούσας Διονυσόδωρον ἐπαγγελλόμενον στρατηγεῖν διδάξειν, [sed hic sonat non Polliceri, sed Profiteri. Vide infra.] Paulo aliter ap. Demosth. ad Lept. (p. 470.) Ἀλλὰ τὴν προθυμίαν (θαυμάσαι,) καὶ τὸ αὐτὸν ἐπαγγειλάμενον ποιεῖν, Ultro hoc fecisse. Quod etiam polliceri dicitur, Bud. [Xenoph. K. A. iv. 7. 15. Λέγει ὅτι ἄξει αὐτοὺς εἰς χωρίον, ὅθεν πέντε ἡμερῶν ὄψονται θάλατταν, εἰ δὲ μή, τεθνάναι ἐπηγγέλλετο. Lysias κ. Εργ. Επιλ. p. 819. Εἰ ὑμῖν Θρασύβουλος ἐπηγγέλλετο τριήρεις ἔχων ἐκπλεύσεσθαι, καὶ ταύτας παλαίας ἀντὶ καινῶν παραδώσειν, ubi ἐπαγγέλλειν vertit Reisk. In antecessum denuntiare. Æschin. de Fals. Leg. p. 206. Πηγάς τε δὴ λόγων ὀρθόνους ἔχειν ἐπηγγέλλετο. " Ἐπαγγέλλεσθαι, Promittere. Xenoph. K. A. ii. 1. 4. Ἐπαγγελλόμεθα Ἀριαίῳ——εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν, Cod. Par. ἀπαγγ. v. 6. 14. Εἰδὼς ἃ οἱ Ἡρακλεῶται Τιμασίωνι ἐπαγγέλοιντο, ὥστε ἐκπλεῖν, Cod. Eton. ὑπισχνοῦντο. Perperam. Thom. M. Ἐπαγγέλλομαι· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπισχνοῦμαι. Abresch. Auctar. Diluc. Thuc. ὥστε h. l. putabat redundare, sed est, En conditione ut. Hellen. i. 6. 8. iii. 4. 27." Lex. Xenoph. Herod. iv. 119. Ταῦτα Σκυθέων ἐπαγγελλομένων. Vide Valck. Notas in Thom. M. p. 160. Herodian. ad calcem Mœridis p. 479., notante Schæf. in Mss., Ἐπαγγέλλω, τὸ αἰτῶ· ἐπαγγέλλομαι δὲ, τὸ ὑπισχνοῦμαι, (ubi Pierson.:—" In Polyæno vii. 14. 4. Ὥστε καὶ τῷ Αὐτοφραδάτῃ τοῦτο ἐπηγγέλλετο, e Ms. Flor. reponendum ἐξηγγ." et sic edidit Coray.) Thom. M. p. 871. Ὑπισχνεῖται κυρίως τὶς τὸ ἀξιωθὲν διδόναι, ἐπαγγέλλεται δὲ ὁ δίχα ἀξιώσεως παρέχειν βουλόμενος. Ammon. p. 139. Ὑπόσχεσις καὶ ἐπαγγελία διαφέρει. Ὑπισχνεῖται μὲν γὰρ, ὁ τὸ ἀξιωθὲν διδόναι μέλλων (" quod operæ invexerant, μέλλον in notis corrigit Vulcan." Valck.) ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίχα παρακλήσεως παρέχειν (" lege ex Ascalon. s. 147. παρακλήσεώς τι παρέχειν," Valck.) βουλόμενος. Eadem fere verba extant in Eranio Philone p. 174. ap. quem est, ὁ δ. π. παρέχειν τι δυνάμενος ἢ β. Valck. apographum exhibebat ἀπαγγ. Ammon. p. 56. Ἐπαγγέλλει καὶ ἐπαγγέλλεται διαφέρει. Ἐπαγγέλλει μὲν τὸ προστάσσει, ἐπαγγέλλεται δὲ τὸ ὑπισχνεῖται. Ὑπισχνεῖται δὲ, ὁ τῷ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας, ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δώσειν ὁμολογήσας. Sed de hoc verborum ἐπαγγ. et ὑπισχν. discrimine dubitat Sturz. Lex. Xenoph. Tittmann. ad Zonaræ Lex. p. 822.:—" Thom. M. ἐπαγγέλλω· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αἰτῶ. Sed hanc significationem plerumque non habet per se, sed κατὰ διάνοιαν, ut Xenoph. K. Π. vi. 2. 1. qui locus vulgo affertur, Ἥδομαι, ὅτι μοι ἐπήγγειλας ὧν ἐδέου, proprie, Certiorem me fecisti s. indicasti. Sic etiam in medio ἐπαγγέλλεσθαι, Promittere, ὑπισχνεῖσθαι, ut Marc. xiv. (11.) Ἐπηγγείλαντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι, Declararunt, Denuntiarunt, quod h. l. quoad sensum idem est ac Promiserunt. Hæc obiter observavimus, quoniam vidimus temere a quibusdam vocum significationes augeri, dum sensum, quem habet formula quædam certo loco, pro diversa verbi significatione exponunt, quod præsertim in librorum sacrorum formulis explicandis solent facere." Glossæ: Ἐπαγγέλλω· Denuntio, O. Ἐπαγγέλλομαι· Promitto, Polliceor, Spondeo, Ἐπαγγέλλεται· Promittit, P. Pollicetur. Ἐπαγγελλόμενοι· Sponsores, P. " Longus p. 7. (Τοῦτο τὸ ὕναρ ἰδόντες, ἠχθοντο μὲν οἱ ποιμένες, εἰ ἔσοιντο καὶ οὗτοι αἰπόλοι, τύχην ἐκ σπαργάνων ἐπαγγελλόμενοι κρείττονα,) Villois. ad Long. p. 42. Charit. i. 2. Pausan. iii. 3. et Alciphr. i. 10. (Τὴν μὲν θάλατταν, ὡς ὁρᾷς, φρίκη κατέχει, καὶ τὸν οὐρανὸν ὑπυβέβηκεν ἀχλὺς, καὶ πάντα πανταχόθεν * συννέφελα, καὶ οἱ ἄνεμοι πρὸς ἀλλήλους ἀρασσόμενοι ὅσον οὔπω κινήσειν τὸ πέλαγος ἐπαγγέλλονται· ἀλλὰ καὶ οἱ δελφῖνες ἀνασκιρτῶντες καὶ τῆς θαλάττης ἀνοιδουμένης * λείως ἐφαλλόμενοι, χειμῶνα καὶ τάραχον ἐπιόντα μηνύουσι, ubi Bergler. * Eustath. 471. 36. in re simili, Ὅτε πολλὰ, sc. νέφη, συσταθέντα ἐπαγγέλλονται ταραχὴν ἀέρος.)" Schæf. in Mss. In duobus his postremis locis ἐπαγγέλλομαι ponitur malo sensu, pro Minor. Charit. vii. 4. Ἐπηγγείλατο δὲ αὐτοῖς μεγάλας δωρεάς, ubi Dorv., notante Schæf. in Mss.:—" Apographum ἠπειγγείλατο corrupte: ut edidi, passim scriptores. Sane duplex argumentum quis posset suspicari ἠπηγγείλατο, ut ap. Aristæn. i. 13. in Sambuciana et aliis ἠπηγγελμένην. Sed sic ἀπαγγέλλω et ἐπαγγέλλω confunderentur, licet ἐπὶ accipiat aliquando in prima syllaba augmentum, ἠπεζήτησε ap. Plut. Sympos. ix. 747. b. sic ἀπὸ in ἠπεχθανόμην, ἠφείθην. Vide Ulpian. ad Demosth. 709. a. quare præferatur nostra scriptura." Reisk. Ind. Græc. Demosth. tanquam e Παραγρ. π. Ζηνοθ. p. 884. 12. Schneider. in Lex., et Bretschneider. Lex. in V. F. Spicil. affert, Ἐπηγγελμένου τοῖς ναύταις μεγάλους μισθοὺς εἰ τὴν ναῦν διασώσαιεν, cum revera ibi legatur, Καὶ τοῖς ναύταις μισθοὺς, εἰ διασώσειαν τὴν ναῦν, μεγάλους ἐπαγγειλαμένου.]

‖ Ἐπαγγέλλομαι, Profiteor, ut ἀρετὴν ἐπαγγέλλομαι, ap. Xen. [Mem. i. 2. 7. Εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο,] Profiteor virtutem: quod exponitur Promitto me posse virtutem docere. Mihi tamen Aphrod. περὶ Εἱμαρμ. dixisse videtur Τοῖς τὰς μαντείας ἐπαγγελλομένοις, simpliciter pro Profitentibus divinationes, ut dicitur Jus vel Philosophiam profiteri; [Plut. de Prof. Virt. Sent. T. vi. p. 278. Οὕτως ἐν τοῖς φιλοσοφεῖν ἐπαγγελλομένοις, οὔτε τινὰ προσοχὴν, οὔτε προκοπὴν αἴσθησιν, * ἀπολειπτέον, εἰ μηθὲν ἡ ψυχὴ μεθίησι, μηδ' ἀποκαθαίρεται, τῆς ἀβελτερίας. Phot. Epist. xcvii. Βασιλεὺς, ἐπιείκειαν καὶ φιλανθρωπίαν ἐπαγγελλόμενος, φίλον ἀρχιερέα—τῷ θανάτῳ παρέπεμψεν. Ignat. Epist. ad Ephes. Πίστιν ἐπαγγέλλεσθαι. Clem. Alex. Pæd. iii. 4. p. 271. Δέον ἐποτρέφειν τοὺς σωφροσύνην ἐπαγγελλομένους γέροντας, καὶ πιθήκων, οἶμαι, εὐπροσωποτέρους, καὶ ἀηδόνων φθέγξασθαί τι βέλτιον δυναμένους. (Paulo ante dixit idem Clem. Καὶ χήραν μὲν παρορῶσι σωφρονοῦσαν, Μελιταίου πολλῷ διαφέρουσαν κυνιδίου, ubi Schol. in marg. Reg. et Bod. Μελιταῖον κυνίδιον, μικρὸν, χθαμαλὸν, ὃ * νανούδιον καλοῦσι κατὰ στέρησιν τοῦ ἄνω ἰέναι· ἔστι γὰρ ὑποκοριστικὸν τοῦ νάνος, νάνον δὲ τὸν μικρόν φασιν ἄνθρωπον· Μελιταῖον δὲ λέγει, ὅτι ἀπὸ Μελίτης ἐστὶ τῆς νήσου, ἣ ἐστιν ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει. Scr. * νανίδιον. A νάνος formatur * νανίον et νανίδιον. Glossæ: Νανίον· Pupus, P. Ceterum cf. nos supra p. 303. a. et Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 129—31.) " Interdum dicitur etiam malo sensu de iis, qui se aliquid

Ausdruck selbst definiert werden. Dies ist jedoch nicht der Fall. Es ist daher zu prüfen, ob sich eine Definition aus dem Zusammenhang ergibt. Art. 2 Ziff. 1 lit. a Satz 1 spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden. Art. 2 Ziff. 1 lit. a Satz 2 spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. b spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden. Art. 2 Ziff. 1 lit. c spricht von Waren, die durch das Zollgebiet durchgeführt werden. Art. 2 Ziff. 1 lit. d spricht von Waren, die in das Zollgebiet verbracht werden. Art. 2 Ziff. 1 lit. e spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet verbracht werden. Art. 2 Ziff. 1 lit. f spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden. Art. 2 Ziff. 1 lit. g spricht von Waren, die in das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. h spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. i spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. j spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. k spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. l spricht von Waren, die durch das Zollgebiet durchgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. m spricht von Waren, die in das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. n spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. o spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. p spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. q spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. r spricht von Waren, die durch das Zollgebiet durchgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. s spricht von Waren, die in das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. t spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. u spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. v spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. w spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. x spricht von Waren, die durch das Zollgebiet durchgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. y spricht von Waren, die in das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. z spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. aa spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. bb spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. cc spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. dd spricht von Waren, die durch das Zollgebiet durchgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. ee spricht von Waren, die in das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. ff spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. gg spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. hh spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. ii spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. jj spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. kk spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. ll spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. mm spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. nn spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. oo spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. pp spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. qq spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. rr spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. ss spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. tt spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. uu spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. vv spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. ww spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. xx spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. yy spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. zz spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. aaa spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. bbb spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. ccc spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. ddd spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. eee spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. fff spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. ggg spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. hhh spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. iii spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. jjj spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. kkk spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. lll spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. mmm spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. nnn spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. ooo spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. ppp spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. qqq spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. rrr spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. sss spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. ttt spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. uuu spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. vvv spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. www spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. xxx spricht von Waren, die in das Zollgebiet eingeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. yyy spricht von Waren, die aus dem Zollgebiet ausgeführt werden sollen. Art. 2 Ziff. 1 lit. zzz spricht von Waren, die durch das Zollgebiet verbracht werden sollen.

iis, quæ dixi, æque commode intelligi potest, quoniam isti *renuntiationi* Æschinis inerant quoque quædam *pollicitationes*. Ita quandoque conjunguntur ἐπαγγελία et ὑπόσχεσις, ut p. 340. 11. Ἔστι δὲ —οὗ μάλιστα ἀντέχεται, ἡ ἐπαγγ. καὶ ἡ ὑπόσχ. Αἰσχίνου. Et similiter p. 349. 3. Μεμνημένοι τὰς ὑποσχέσεις—καὶ τὴν ἐπαγγ. Ut p. 397. 3. Ταῖς ὑποσχέσεσι καὶ τοῖς ἐπαγγέλμασι τοῖς τούτου καταληφθέντας τότε. Ita etiam recte conjungi posse videntur ἀπαγγ. et ὑπόσχ., ut p. 445. 15. Οὗτοι δὲ τοιαῦτα ἀπαγγελοῦσι παρ' ἡμῶν, καὶ ὑποσχήσονται. Legimus etiam p. 363. 27. Πάντων τῶν πεπραγμένων ἐστάντα, ὧν ἀπήγγειλεν, ὧν ὑπέσχετο. Statuere igitur non semper erit facillimum, id enim agebam, quonam modo scribendum fuerit. Duo insigniora loca proferam. Dicitur p. 346. 21. Ἀπὸ τῶν πρώτων ἐλπίδων ἐκείνων, ὧν ὁ Κτησιφῶν καὶ ὁ Ἀριστόδημος ἀπήγγειλαν πρὸς ὑμᾶς. Duriuscule quidem *spem* aliquis *renuntiare* posse videtur; renuntiamus enim ea, quæ gesta sunt, non ea, quæ ventura. Interea ἐπαγγέλλειν, Spem polliceri, Spondere, aut Mentibus auditorum subjicere, paulo esset elegantius. Et tamen Codd. obstinate et morose defendunt lectionem receptam. Contra de Cor. p. 238. 19. Ἀρ' ἐπὶ ταύταις ταῖς ἐλπίσιν ἐποιεῖσθε τὴν εἰρήνην, ἣ ταῦτ' ἐπηγγείλαθ' ὑμῖν οὗτος ὁ μισθωτός; Vide, mi lector, in utroque loco, cum res sint prope pares, constantiam Codd. in diversa locutione. Verum extra ea, quæ recitavi, generaliter quidem neminem paulo attentiorem fugere potest lectio unice vera. Exempli gratia, cum scribitur 364. 10. Οὐ γὰρ ὡς εἰ μὴ διὰ Λακεδαιμονίους—οὐχ οὕτω τότε ἀπήγγειλεν, quisquamne est, qui Cod. unius Veneti auctoritate moveretur, ubi exaratur ἐπήγγειλεν? Vicissim cum Morel. et Wolf. p. 396. 11. dederunt, Λαβὼν ἑξιόντα ἐκ τῆς Φιλίππου σκηνῆς, ἐμοὶ τὸν παῖδα ἐκέλευσεν ἐπαγγέλλειν, ecquis erit, qui non editorum, MStorumque, exceptis forte Parisiensibus, omnium auctoritatem adriperet—τὸν παῖδα ἐκέλευσεν ἀπαγγ.?" Taylor. ad Demosth. Argum. Or. de Fals. Leg. p. 344. Reisk.]

Ἐπάγγελμα, ατος, τὸ, Pollicitatio, Promissio. Isocr. c. Soph. (T. iii. p. 10. Auger.) Ἦν ὡς πλείστους τῇ σμικρότητι τοῦ μισθοῦ καὶ τῷ μεγέθει τῶν ἐπαγγελμάτων προσαγάγωνται. Idem ib. Διὰ τὰς ὑπερβολὰς τῶν ἐπαγγελμάτων. [Idem ib. paulo ante habet, Τοὺς τὴν ἐπιστήμην ἔχειν ἐπαγγελλομένους, Qui scientiam se habere gloriantur. Idem ib. p. 5. Οἳ προσποιοῦνται μὲν τὴν ἀληθείαν ζητεῖν, εὐθὺς δ' ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπαγγελμάτων, ψευδῆ λέγειν ἐπιχειροῦσιν. Æschin. c. Timarch. p. 166. Ἐὰν δ' αὐτὸς ἐν τοῖς πρὸς ὑμᾶς ἔργοις γένηται οἷος νῦν ἐστιν ἐν τοῖς ἐπαγγέλμασιν, ἀσφαλῆ καὶ ῥᾴδιον τὸν καθ' αὐτοῦ ποιήσεται ἔπαινον. Glossæ: Ἐπάγγελμα· Pignus, P. 2 Petr. iii. 13. Κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν, Secundum promissionem ipsius expectamus. 2 Petr. i. 4. Δι' ὧν τὰ τίμια ἡμῖν καὶ μέγιστα ἐπαγγέλματα δεδώρηται, Qua nobis præstantissima bona concessa sunt.] ‖ Ἐπάγγελμα, Professio, Plat. in Euth. inquit C. [c. iii. p. 8. Ὅτε γὰρ τοπρότερον ἐπεδημείτην, τοῦτο μέμνημαι σφὼ ἐπαγγελλομένω· εἰ δὲ νῦν ἀληθῶς ταύτην τὴν ἐπιστήμην ἔχετον, ἴλεω εἴητον. Ἀτεχνῶς γὰρ ἔγωγε σφὼ ὥσπερ θεὼ προσαγορεύω, συγγνώμην δεόμενος ἔχειν μοι τῶν ἔμπροσθεν εἰρημένων. Ἀλλ' ὁρᾶτον, ὦ Εὐθυδημέ τε καὶ Διονυσόδωρε, εἰ ἀληθῆ ἐλέγετον· ὑπὸ γὰρ τοῦ μεγέθους τοῦ ἐπαγγέλματος οὐδὲν θαυμαστὸν ἀπιστεῖν. Sequentia hæc tria loca notavit Suicer. Thes. Eccles. M. Anton. iii. 2. Χρὴ καὶ τὰ τοιαῦτα παραφυλάσσειν, ὅτι καὶ τὰ ἐπιγινόμενα τοῖς φύσει γινομένοις, ἔχει τι εὔχαρι καὶ ἐπαγωγόν, οἷον ἄρτου ὀπτωμένου παραῤῥήγνυταί τινα μέρη· καὶ ταῦτα οὖν τὰ διέχοντα οὕτως καὶ τρόπον τινὰ παρὰ τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἀρτοποιίας ἔχοντα, ἐπιπρέπει πως, καὶ προθυμίαν πρὸς τὴν τροφὴν ἰδίως ἀνακινεῖ, Quamvis ab artis pistoriæ instituto aliena. Can. xlii. Concilii in Trullo, Τὸ οἰκεῖον ἐπάγγελμα καθυβρίζειν, Propriæ professioni injuriam facere. Ad hunc Can. Zonaras, Μοναχικὸν ἐπάγγελμα καθυβρίζειν.]

[* Ἐπαγγελτὴς, οῦ, ὁ. Glossæ: Ἐπαγγελτὴς· Promissor.]

Ἐπαγγελτικὸς, ἡ, ὸν, Ad promissionem pertinens, q. d. Promissivus. Plut. in Æm. Paulo viii. T. ii. p. 257. Reisk. Ἐπεκλήθη δὲ (Ἀντίγονος) Δώσων, ὡς ἐπαγγελτικὸς μὲν, οὐ τελεσιουργὸς δὲ τῶν ὑποσχέσεων. Auctarium Vitæ Æschyli in ed. Rob., ap. Butler. Æsch. T. viii. p. 161.: Τῶν ποιημάτων ἃ μέν ἐστι διεξοδικὰ, καὶ διηγηματικὰ, καὶ ἐπαγγελτικὰ, ἃ δὲ δραματικὰ καὶ μιμητικὰ, ἃ δὲ ἐξ ἀμφοῖν· ἃ δὲ μόνον δραματικὰ αὐτίκα ἐνεργεῖ καὶ λέγει, ἅμα τὰ πρόσωπα καὶ αὐτὸ τὸ κῦδος ἔχει, (aliquid vitii hic latere videtur.) Διὰ τοῦτο αἱ τῶν δραμάτων ἐπιγραφαὶ προσγράφονται τοῦ ποιητοῦ, Νιόβη Ὁμήρου, Αἰσχύλου ἐνιλίοις (f. l. ἐν Ἰλίοις, cf. Aristot. Poet. xxxii. Tyrwh.) μικταὶ γάρ εἰσιν αἱ ποιήσεις αὐτῶν. Lege ἀπαγγελτικά: ἀπαγγελία enim, ut in voce monstravimus, est simplex διήγησις, ubi ipse loquitur poeta suisque ipse verbis omnia refert, quod fit in carmine lyrico, in quo poeta suos ipse sensus et cogitationes profert. Aristot. Rhet. ii. 23. Ἡ ὡς Ἀρίστιππος πρὸς Πλάτωνα ἐπαγγελτικώτερόν τι εἰπόντα, ὡς φησι, Ἀλλὰ μὴν ὅ γ' ἑταῖρος ἡμῶν, ἔφη, οὐδὲν τοιοῦτον, λέγων τὸν Σωκράτην, Paulo asseverantius.] ET Ἐπαγγελτικῶς, Promissive, Per promissionem. B.

Ἐπαγγελία, ας, ἡ. Denuntiatio, Bud. [Annuntiatio. Polyb. xxiv. 10. 8. Περὶ δὲ τῶν κατὰ Πελοπόννησον ὁ Μάρκιος τοιαύτην ἐπεποίητο τὴν ἐπαγγελίαν. " Ποιεῖσθαι ἐπαγγ. de renuntiatione legationis, *Rapport*, nisi ἀπαγγ. legendum." Ernest. Ἀπαγγ. cum Reiskio correxit Schweigh. Imperatum, Jussum, Postulatum, Polyb. ix. 38. 2. Ἐπεὶ, τίνος χάριν ὑπολαμβάνετε τοὺς ὑμετέρους προγόνους, ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, καθ' οὓς καιροὺς ὁ Ξέρξης ἀπέστειλε πρεσβευτὴν πρὸς ὑμᾶς, ὕδωρ καὶ γῆν αἰτούμενος, ἀπώσανται ἐς τὸ φρέαρ τὸν παραγεγονότα, καὶ * προσεκβάλλοντας τῆς γῆς, κελεύειν ἀπαγγεῖλαι τῷ Ξέρξῃ, διότι παρὰ Λακεδαιμονίων ἔχει τὰ κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν, ὕδωρ καὶ γῆν; 2 Tim. i. 1. Κατ' ἐπαγγελίαν ζωῆς τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, Eo consilio, ut hominibus annuntiaret felicitatem per Christum partam.] ‖ Item, Promissio. Plut. de Discern. Adulat. (T. vi. p. 230. Reisk.) Οὐ μὴν ἀλλὰ δεῖ πρῶτον ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις σκοπεῖν τὴν διαφοράν· εὖ γὰρ εἴρηται καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν, φίλου μὲν ἐκείνην εἶναι τὴν ἐπαγγελίαν· Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί. [Glossæ: Ἐπαγγελία· Promissum, Pollicitacio, Promissio, Repromissio, Pollicitatio. P. Ἐπαγγελίας· Sponsalia, P. " Polyb. i. 43. 6. Ἐν ἐπαγγελίᾳ καταλείπειν, In præsens omittere, sed promittere in posterum, vii. 13. 6. xviii. 11. 1. Τὸ ἐν ἐπαγγελίᾳ καὶ φάσει μόνον εἰρημένον, vii. 13. 2. Ἐπαγγελίας ποιεῖσθαί τινι πρὸς τὴν ἀπόστασιν, Promissa facere alicui, quibus ad defectionem impellamus eum, i. 72. 6." Lex. Polyb.] Hac significatione sæpe usurpatur in N. T., quum veteres ἐπάγγελμα potius dicant. [" Act. xiii. 23. xxiii. 21. Galat. iii. 17. 18. Ephes. vi. 2. 1 Tim. iv. 8. Hebr. xi. 9. Ezech. vii. 26. Esther. iv. 7. in quibus locis ponitur de Promissione gratuita et sponte facta. Act. xiii. 32. Καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς εὐαγγελιζόμεθα τὴν πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίαν γενομένην, Et nos vos jam docemus, promissionem, majoribus nostris a Deo factam, nunc eventum habere. 2 Petr. iii. 4. Ποῦ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία; Ubi est promissum hoc eventu comprobatum? ib. v. 9. Οὐ βραδύνει ὁ Κύριος τῆς ἐπαγγελίας, Non cunctatur Deus in promissis suis eventu confirmandis. Per metonymiam est Illud ipsum, quod promissum est, Res promissa. Luc. xxiv. 49. Act. i. 4. ii. 33. Galat. iii. 14. Hebr. iv. 1. vi. 12. x. 36. Hesych. Ἐπαγγελία· ὑπόσχεσις, καὶ ἐπάγγελμα." Schleusner. Lex. in N. T. Cf. Biel. Thes. Philol. M. Psell. de Oper. Dæm. p. 13. Εἰ γὰρ ἀπῄτουν αὐτὸν τὰς * μελιγόρους ταύτας ἐπαγγελίας ἐπὶ τῶν ἔργων ἐνδείξασθαι, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὁ παρὰ Κύμῃ ὄνος ἐνδεδυμένος λεοντῆν εἰρέθη, ὃν ἤλεγχε βρυχήσασθαι πειρώμενον ἡ βοή. Epiphan. adv. Hær. L. i. 29. p. 117. Δῆλον ὡς ἡ τοῦ Θεοῦ ἀμετάθετός ἐστιν ἐπαγγελία.]

[" Ἐπαγγελία, Titulus. Trall. vii. p. 119. 25. Διόπερ παραίνω προσέχειν, καὶ μὴ, ὡς πολλοὶ ἰατρῶν, ἀκρίτως προσφέρειν τὰ βοηθήματα, ταῖς ἐπαγγελίαις αὐτῶν μόναις προσέχοντες, Titulis ipsorum solis acquiescentes." Lex. Ms. olim Askev.]

[Ἐπαγγελία, Promissio, metaphorice, de rebus

inanimatis. Heliodor. ii. p. 124=105. Ἡ ῥὶς ἐν ἐπαγγελίᾳ θυμοῦ, καὶ οἱ μυκτῆρες ἐλευθέρως τὸν ἀέρα εἰσπνέοντες, ubi Coray.: Ἐν ἐπαγγελίᾳ· διέστειλα τὴν πρόθεσιν, κακῶς τῶν πρὸ ἐμοῦ συναψάντων, (" ἐνεπαγγελίᾳ,) καὶ ὀνομαστικῶς τὴν δοτικὴν ἐξενεγκόντων. Ἔστι δὲ, Ῥὶς ἐν ἐπαγγελίᾳ θυμοῦ, ἡ θυμὸν ἐπαγγελλομένη, ἡ θυμὸν πνέουσα ῥὶς, μετενήνεκται δὲ ἐκ τῶν Ὁμήρου Οδ. Ω. 317. Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη Δριμὺ μένος προΰτυψε. Idem in Addend. p. 372.: Προστεθείσθω τοῖς ἐξ Ὁμήρου παρατεθεῖσι ὅτι καὶ Θεόκριτος Α, ιη') ὀργῆς καὶ θυμοῦ ἔδραν οἶδε τὴν ῥῖνα· Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. Καὶ πολὺ δὲ πρότερον τῶν παρ' Ἕλλησι ποιητῶν ἡ Ἑβραΐς γλῶσσα διὰ μιᾶς φωνῆς τῆς אַף ("Αφ) ἐδήλωσε τόν τε θυμὸν καὶ τὴν ῥῖνα, ὡς τὸ ἐν τοῖς Δαυϊδικοῖς Ψαλμοῖς (σ, α') ἐμφερόμενον· Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με· οὐδὲν ἧττον, Κύριε, μὴ τῇ ῥινί σου ἐλέγξῃς με, ἔχειν ἑρμηνεύεσθαι. Εἰκότως δὲ τοῦτο ἀπ' αὐτοῦ τοῦ συμβαίνοντος εἴληπται· καὶ γὰρ κινεῖται μᾶλλον τοῦ εἰωθότος, καὶ εὑρύνεται παρὰ φύσιν, τῶν ὀργιζομένων ἡ ῥίς. Προσσημειούσθω δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἐκ τῆς Φιλοστρατείου τοῦ λόγου ἰδέας ἠρανίσατο ὁ Ἡλιόδωρος τὴν φράσιν, Ἐν ἐπαγγελίᾳ θυμοῦ· παραπλησίως γὰρ κἀκεῖνος εἴρηκέ που (Ἡρωϊκ. Θ, σελ. 715.), Γέντια μὲν γὰρ αὐτῷ ἁπαλὰ ἐκφύεσθαι, καὶ ξὺν ἐπαγγελίᾳ βοστρύχων. " Schol. ὑποσχέσει. Liban. T. iv. p. 1052. in veris sophistica descriptione: Ἀλλὰ καὶ δένδρα τὴν κόμην ἀπολαμβάνειν καὶ πάντα ἐν ἐπαγγελίαις καρπῶν. Reddenda vox Philostrato Icon. i. 4. p. 768. ubi de Menœceo, Ἔρρωται καὶ ὤμων ἐπαγγελίᾳ, καὶ οὐκ ἀτρέπτῳ τένοντι. Olearius, loci venustatem non capiens, edidit temere e conjectura, ὤμων εὐπαγίᾳ. Humeri lati et crassi vires indicant, *promittunt*, ἐπαγγέλλονται. Hinc ὤμων ἐπαγγελία apte dicitur, nec sine sophistico acumine. Icon. i. 16. p. 787. Περιέστηκε δ' αὐτὸ ἀγάλματα, τὰ μὲν ἐν μορφαῖς, τὰ δὲ ἐν τῷ διορθοῦσθαι, διαβεβηκότα ἤδη καὶ ἐν ἀπαγγελίᾳ τοῦ βαδίζειν. Lege omnino cum Codice A, ἐπαγγ." Boissonad. ad Philostr. p. 546. Etiam apud nos verb. *To promise*, et nom. *Promise* simili prorsus modo de rebus inanimatis usurpantur.]

[Ἐπαγγελίαι σπονδῶν, et ἐκεχειρίας, Induciarum promulgationes, et Cessatio ab opere ob Festi celebritatem. J. Poll. iii. 142. de gymnicis certaminibus, Καὶ σπονδῶν ἐπαγγελίαι, καὶ ἐκεχειρίας ἐπαγγελίαι: iv. 91. Τὸ δὲ τῶν κηρύκων γένος, ἱερὸν μὲν Ἑρμοῦ, κατεκήρυττε δὲ ἡσυχίαν, ἔν τε ἀγῶσι καὶ ἱερουργίαις, καὶ σπονδὰς προήγγελλε, καὶ ἐκεχειρίαν ἐπήγγελλε, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἀνεκήρυττε. Vide P. Fabri Agon. ii. 26. " Ἐκεχειρίαν ἀπαγγέλλειν non legas alibi, sed ἐπαγγ. (imo est et ap. J. Poll. viii. 138. Ἀναγορεῦσαι, ἐπικηρυκεύσασθαι, ἐκεχειρίαν ἀπαγγεῖλαι, v. nos supra in Ἀπαγγέλλω, sed errorem notavit Abresch. Diluc. Thuc. p. 531., et ap. Thucyd. v. 49. Λακεδαιμόνιοι δὲ, πρέσβεις πέμψαντες, ἀντέλεγον, μὴ δικαίως σφῶν καταδεδικάσθαι, λέγοντες μὴ ἐπηγγέλθαι ποτ' ἐς Λακεδαίμονα τὰς σπονδὰς, ὅτ' ἐσέπεμψαν τοὺς ὁπλίτας. Ἠλεῖοι δὲ τὴν παρ' αὐτοῖς ἐκεχειρίαν ἤδη ἔφασαν εἶναι· πρώτοις γὰρ σφίσιν αὐτοῖς ἐπαγγέλλουσι, καὶ ἡσυχαζόντων σφῶν, καὶ οὐ προσδεχομένων, ὡς ἐν σπονδαῖς, αὐτοὺς λαθεῖν ἀδικήσαντας. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ὑπελάμβανον, οὐ χρεὼν εἶναι αὐτοὺς ἐπαγγεῖλαι ἔτι ἐς Λακεδαίμονα, κ. τ. λ. ubi marg. Ald. Flor. Bas. ἀπαγγέλλουσι, Ar. C. Mosq. ἀπαγγεῖλαι, sed perperam, ut recte censet Abresch. l. c.) Neque Inducias ea vox significat, verum Cessationem ab opere ob festi celebritatem, quam cum indicebat præco, dicebatur ἐκεχειρίαν ἐπαγγέλλειν. J. Poll. iv. 91. Καὶ σπονδὰς προήγγειλε, καὶ ἐκεχειρίαν ἐπήγγειλε. Sed et illi, a quibus præco mittebatur, dicuntur ἐπαγγέλλειν. Strabo viii. (p. 348.) Εἶτα τὸ διεῖργον ὄρος τῆς Τριφυλίας τὴν Μακιστίαν ἀπὸ τῆς Πισάτιδος· εἶτ' ἄλλος ποταμὸς Χαλκὶς, καὶ κρήνη Κρουνοὶ, καὶ κατοικία Χαλκὶς, καὶ τὸ * Σαμικὸν μετὰ ταῦτα, ὅπου τὸ μάλιστα τιμώμενον τοῦ * Σαμίου Ποσειδῶνος ἱερόν· ἔστι δ' ἄλσος ἀγριελαιῶν πλῆρες· ἐπεμελοῦντο δ' αὐτοῦ Μακίστιοι, οὗτοι δὲ καὶ τὴν ἐκεχειρίαν ἐπήγγελλον, ἣν καλοῦσι * Σάμια· συντελοῦσι δ' εἰς τὸ ἱερὸν πάντες Τριφύλιοι. Pausan. Eliac. (p. 377. Ἰσθμικὰς σπονδὰς Κορινθίων ἐπαγγειλάντων, et p. 427.) Τὴν ἐκεχειρίαν τὴν ἐπὶ τοῖς Ὀλυμπίοις ἐπαγγέλλουσιν οἱ Ἠλεῖοι. Solebat præco, cum diem festum indiceret, faventiam imperare, et abstinentiam a male ominatis vocibus, atque omni jurgio, ut testis est vel Cicero. Eo allusum a Dione." Casaub. Diatr. in Dion. Chrys. Or. vii. p. 457. Reisk. Thucyd. viii. 10. Ἐν δὲ τούτῳ τὰ Ἴσθμια ἐγίγνετο, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπηγγέλθησαν γάρ· ἐθεώρουν ἐς αὐτά. " Hoc Valla et Port. referunt ad τὰ Ἴσθμια, et sic Schol. Cod. Cass. qui ad hæc verba adnotat, αἱ σπονδαὶ δηλονότι. Steph. et Acacius ad οἱ Ἀθηναῖοι, et Steph. vertit, Denuntiatum vel indictum erat Atheniensibus, ut adessent." Duker. Utro modo verba acceperis, parum refert: *αἱ σπονδαὶ ἐπηγγέλθησαν, The celebration of the festival had been formally proclaimed; οἱ Ἀθηναῖοι ἐπηγγέλθησαν, The Athenians had been summoned to attend.* Splendide autem erravit vir ceteroqui doctus, C. D. Beck. scribens:—" Hoc verbum non sign. Indicere: ἀνερρήθησαν hoc sit, vel ἀνεκηρύχθησαν: verte, Nuntiaverant enim Athenienses, sese venturos."]

Ἐπαγγελία, genus quoddam accusationis, i. e. γραφῆς, J. Poll. [viii. 67. Καὶ ἡ κατηγορία, δίωξις, εἴθυνη, αἰτία, κρίσις, γραφὴ, ἐπαγγελία: viii. 43. Ἑταιρήσεως δ' ἦν ἡ γραφὴ, καὶ δοκιμασία, καὶ ἐπαγγελία. Harpocr. Ἐπαγγελία σημαίνει καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι, οὐκ ἐξόν· καὶ ἔστιν οἷον παραγγελία. Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. Λέγεται παρ' αὐτοῖς τὸ ἐπαγγέλλεσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ προστάττειν, ἢ αἰτεῖσθαι, ὡς παρά τε Ἀντιφῶντι ἐν τῷ Περὶ Λυκίδου Φόρου, καὶ Δημοσθένει ἐν τῷ Περὶ τῆς Παραπρεσβείας, ubi frustra est Jac. Gronov. e Ms. Mediceo afferens αἰτιᾶσθαι. Ex Harpocr. sua sumsit Suid. Etym. 353. 43. Ἐπαγγεῖλαι, καὶ ἐπαγγελία· σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ κεπορνευμένων (πεπολιτευμένων s. πολιτευομένων, Sylb.) οὐκ ἐξόν. Καὶ ἐπήγγελλε, παρεκελεύετο, προσέταττε, λέγεται καὶ καθητικῶς, καὶ ἐπαγγέλλασθαι λέγεται, τὸ κελεύειν, ἢ καταγγέλλειν. " Dabatur ergo hæc actio contra oratores tum aliorum criminum reos, tum etiam impudicitiæ convictos; quippe quibus in concione populi verba facere non liceret. J. Poll. viii. 44. Δοκιμασία δὲ, τοῖς ἄρχουσιν ἐπηγγείλετο, καὶ τοῖς κληρωτοῖς, καὶ τοῖς αἱρετοῖς, εἴτ' ἐπιτήδειοί εἰσιν ἄρχειν, εἴτε καὶ μὴ, καὶ τοῖς δημαγωγοῖς, εἰ ἑταιρηκότες εἶεν, ἢ τὰ πατρῷα κατεδηδοκότες, ἢ τοὺς γονέας κεκακωκότες, ἢ ἄλλως κακῶς βεβιωκότες, ἀτίμους αὐτοὺς ἐχρὴν εἶναι, καὶ μὴ λέγειν. Cf. vv. Δοκιμασία, et Ἔνδειξις." Kuster. Timæi Lex. Ἐπαγγελίαι· καθ' ὧν μή εἰσι κολάσεις ὁρμωμέναι κατὰ τοὺς κειμένους ἤδη νόμους. " Suid. (ubi perperam εἰσὶ μὴ, et Zonar.) hanc glossam cum ipso errore in Lexicon suum recepit. Kusterus suppleri vult, λέγεται ἐπὶ δημοσίων ἀδικημάτων, quod tamen facile e re ipsa intelligitur. Rectius probat Æm. Porti emendationem ὡρισμέναι pro ὁρμωμέναι. (In Zonara quoque reperitur ὁρμωμέναι.) Glossa pertinet ad Polit. viii. p. 500. c. Εἰσαγγελίαι δὴ, καὶ κρίσεις, καὶ ἀγῶνες περὶ ἀλλήλων γίγνονται, ubi v. Schol. (supra in Εἰσαγγελία citatum.) Putares, Timæum hic legisse ἐπαγγελίαι. Ego vero culpam potius in Timæi Librarium conferam, qui ἐπαγγελίαι scripserit, ubi εἰσαγγελίαι scribere debebat. Neque enim tam doctus Grammaticus discrimen, quod inter has delationes est, ignorare poterat. Ἐπαγγελία est Delatio criminis publici cujuscunque, cujus lege esset judicium, εἰσαγγελία, Delatio criminis innominati. Vide J. Poll. viii. 51. et Harpocr. v. Εἰσαγγ. cum nota Valesii. Petit. tamen ad LL. Att. p. 347. utramque confudit." Ruhnk. Ulpian. ad Demosth. c. Androt. p. 207. Ἐπαγγελία δέ ἐστι δίκη πρὸς δοκιμασίαν τοῦ δήμου, καὶ ὁ Αἰσχίνης· Ἐπήγγειλα αὐτῷ τὴν δοκιμασίαν.]

[* Ἀνεπαγγέλλω, unde

[* " Ἀνεπαγγελία, Polyb. in Combef. not. ad Andr. Cret. 373." Abr. Kall. in Mss.]

Ἀνεπάγγελτος, ὁ, ἡ, Non denuntiatus, Non indictus. Polyb. iv. (16. 4.) Αἰτωλοὶ γοῦν τούτῳ τῷ τρόπῳ χρώμενοι, καὶ ληστεύοντες συνεχῶς τὴν Ἑλλάδα, καὶ πολέμους ἀνεπαγγέλτους φέροντες πολλοῖς, οὐδ' ἀπολογίας ἔτι κατηξίουν τοὺς ἐγκαλοῦντας, ἀλλὰ καὶ * προσε-

χλεύαζον, εἴ τις αὐτοὺς εἰς δικαιοδοσίας προκαλοῖτο περὶ τῶν γεγονότων, ἢ καὶ νὴ Δία τῶν μελλόντων, [" in ἀνεπαγγ. consentiunt cum editis vett. Codd. omnes, excepto Flor." Schweigh. " Flor. autem exhibet, αὐτεπαγγ. " atque ex eo Codd. recentissimi Paris. Hinc in Casaub. Ind. Gr. Ms. relatum est illud vocabulum, ad quod citatur Xiphilin. Aug. 72." Lex. Polyb.] Bella non indicta. [Item, Non vocatus. Hesych. Ἀνεπάγγελτα· οἷς οὐ παρηγγέλη ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν, ἄκλητα. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 398. Ἀνεπάγγελτος· ἄκλητος. Phrynich. Arab. Σοφ. Προπαρ. ibid. p. 6. Ἀνεπάγγελτος δεῖπνεῖ· ᾧ οὐδεὶς μὲν ἐπήγγειλεν, ὁ δὲ ἀφικόμενος δεῖπνεῖ. Propria ergo locutio est παραγγέλλειν ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν, secundum Hesych.; ἐπαγγέλλειν δείπνῳ, secundum Phrynich. Arab. J. Poll. vi. 8. Καὶ κληθῆναι δὲ ἐπὶ δεῖπνον, ἤ τε παροιμία λέγει, (" proverbium, quod innuit, forte est, Οὐ καλοῦνται οἱ φίλοι ἐπὶ τὰ δεῖπνα τῶν φίλων, ἀλλ' αὐτόματοι πάρεσιν," Kuhn.) καὶ Μένανδρος, καὶ Δημοσθένης (de Fals. Leg. p. 402., Reisk.)· Κληθέντες γὰρ οὗτοι πρὸς Ξενόφρονα, τὸν υἱὸν τοῦ (τὸν in Demosth. l. c. edidit Reisk.) Φαιδίμου. Luc. xiv. 8. "Οταν κληθῇς ὑπό τινος εἰς γάμους. Vide notanda in Καλέω. At in Alciphr. i. 39. est, Κληθεῖσα ὑπὸ Γλυκέρας εἰς τοσοῦτον χρόνον· ἀπὸ τῶν Διονυσίων γὰρ ἡμῖν ἀπήγγειλεν· οἴχ ἥκεις, εἰ μὴ δι' ἐκείνην, οὐδὲ τὰς φίλας ἰδεῖν γυναῖκας ἀνασχομένη, ' Nec tamen venisti, non dicam illius (Glycerae) invitationi non paituras, sed hoc a te impetrare poteras, ut nolles cœtui amicarum tuarum adesse ?' Sic vertit Censor Herelii Versionis, in Ephem. Liter. Goett. 1767. p. 71. Vide Wagneri notam, qui lectionem, quam præbebat Cod. A. Vind., ἐπήγγελλεν pro ἀπηγγ. sequi debebat. Cf. nos in Ἀπαγγέλλω. J. Poll. vi. 12. "Ακλητοι, οὓς ἀνεπαγγέλτους Κρατῖνος καλεῖ, ubi Cod. A. αὐτεπαγγ. Cratini vero versum servavit Suid.: Ἀνεπάγγελτος· ἄκλητος. Κρατῖνος · Διονυσαλεξάνδρῳ· Τῶν · βδελλολαρύγγων ἀνεπαγγέλτων αὐτῷ φοιτήσας ἐπὶ δεῖπνον. Lucian. Jov. Trag. xxxvii. T. ii. p. 685. "Εθος γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἰέναι παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα, καὶ ἀνεπαγγέλτοις ἐνίοτε. " Αὐτεπαγγ. legendum videtur." F. G. " Dicit Deos sæpius ad Æthiopas epulatum ire, καὶ ἀνεπαγγέλτους, Etiam invocatos. Sed Ms. αὐτεπαγγ. quod elegans est vocabulum, Qui se ipsos invitant, Qui condicunt. Hoc enim Latinis est Condicere alicui, Cic. ad Fam. i. 9., alicui significare, se apud eum cœnaturum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπάγγελτος, sed illud tamen exquisitius." J. G. G. Imo vero etiam fortius. " Αὐτεπαγγ. recte conjecit Gujet. idque iv. Codd. firmant. Quare non recepisse stultitia fuisset." J. F. R. Vide nos in seq. voc.]

Αὐτεπάγγελτος, ον, ὁ, ἡ, Sua sponte, vel ultro, aliquid faciens. Thucyd. (iv. 120.) Αὐτεπάγγελτοι ἐχώρησαν, πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, Sua sponte ad libertatem se contulerunt: [i. 33. Αὕτη πάρεστιν αὐτεπάγγελτος, ἄνευ κινδύνου καὶ δαπάνης δαδοῦσα ἑαυτήν.] Isocr. ad Demon. (T. i. p. 24. Auger.) Ἀλλ' αὐτεπάγγελτος ἐν τοῖς καιροῖς, αὐτοῖς (τοῖς φίλοις) βοηθῇς, Ultro subvenias, et non expectans dum ab illis rogeris: præcessit enim, Ἂν μὴ περιμένῃς τὰς παρ' ἐκείνων δεήσεις. Demosth. Pro Cor. (p. 247. Reisk.) Ὥστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους ἐθελοντὰς παραχωρῆσαι Φιλίππῳ. Ubi mirum est ἐθελοντὰς addi, quum alioqui αὐτεπάγγελτος et ἐθελοντὴς idem sint; et suspectus esse potest locus. [Vide Tayl. supra cit.] Exposui autem αὐτεπάγγελτος, Sua sponte, vel ultro, aliquid faciens, quum tamen participium in his et similibus exemplis addere necesse non sit. Vulgo autem exponitur Sponte pollicens, Nullo nuntio accersitus: quarum expositionum prior est etiam Budæi. Ego tamen ab Ἐπαγγέλλω malim deducere significante κελεύειν s. προστάσσειν, ut αὐτεπάγγελτος sit αὐτοκέλευστος, vel αὐτεπίτακτος, quam ab ἐπαγγέλλομαι, Polliceor. [Non male deduxeris ab ἐπαγγέλλω, Ad cœnam et convivium invitare; adeo ut αὐτεπάγγελτος proprie sit, Qui cœnam condicit, i. q. αὐτόματος, ut in proverbio, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν, de quo plurima diximus supra p. 136. a—137. b. Vide Luciani locum, quem in Ἀνεπάγγελτος protulimus, quemque J. F. R. recte correxisse patet ex ejusdem Lexiph. ix. T. ii. p. 334. indicante Schæf. in Mss.: Καὶ ἐν ταυτῷ λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Μεγαλώνυμός τε ὁ * δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ κατὰ νώτου ποικίλος, καὶ ὁ ὠκύκραξ Εὔδημος. Etymo, a Nostro memorato, ab ἐπαγγέλλομαι, Polliceor, favet locus, quem Taylor. supra allatus affert, e Demosth. adv. Leptin., Ὁρῶν σπανίζοντα τὸν δῆμον χρημάτων, τάλαντον ἔδωκεν αὐτὸς ἐπαγγειλάμενος, Ultro, Sponte sua. Glossæ: Αὐτεπάγγελτος. Ultroneus. Idem vir doctus Nostri sententiam, verba αὐτεπαγγέλτους, ἐθελοντὰς, ap. Demosth. de Cor., suspecta habentis, calculo suo comprobavit. Et quidem ἐθελοντὰς statim post αὐτεπαγγέλτους posuisse Oratorem, tum demum nobis credendum erit, cum aliquot exempla protulerint Critici, in quibus, ut hic, vocem exquisitam simul et vehementem, αὐτεπάγγελτος, excipiat alia, ἐθελοντὴς, satis trita, nullamque emphasin habens, ubi emphasin maximam flagitet loci mens. Nobiscum igitur vel ἐθελοντὰς delendum est, vel post αὐτεπαγγ. ponendum. Errasse autem Nostrum et Tayl. quibus ἐθελοντὴς et αὐτεπαγγ. idem sonent, et in Demosth. si scriptum fuisset, ἐθελοντὰς, αὐτεπαγγέλτους παραχωρῆσαι Φιλίππῳ, nullo jure voc. ἐθελοντὰς suspectum habere potuisse, ostendit satis superque Lucian. Abdic. xvi. T. ii. p. 173. Ἀλλ' ἐθελοντὴς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελτος, ἧκον, ἐβοήθησα, προσελιτάρησα, ἐσάμην, ἀνέστησα, κ. τ. λ. Herod. vii. 29. Αὐτεπάγγελτος ἐς τὸν πόλεμον ἐμοὶ ἐθέλησε συμβαλέεσθαι χρήματα. Heliodor. Æthiop. v. p. 222. Τί δὲ οὐ μέλλεις, φιλανθρωπίας οὐδὲν ἀπολείπων, ἀλλὰ φθάνων τε τὰς ἡμετέρας παραιτήσεις, καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῆς θυγατρὸς αὐτεπάγγελτος ἐπινεύων; Decies legitur in Cassio Dione, ut e Reimari Iudice patet. Eurip. Herc. F. 706. Ἐφ' οἷς ὑπέστην' αὐτεπάγγελτοι θανεῖν. Zonar. Αὐτεπάγγελτος· ὁ αὐτάκλητος. J. Poll. i. 155. Ἄνδρες ἰταμοὶ, ἀπροφάσιστοι, ἐθελονταὶ, αὐτεπάγγελτοι, ἀπαράκλητοι, αὐτοκέλευστοι, αὐθαίρετοι, * αὐτεπίτακτοι, ἀκέλευστοι, ἀνεπίτακτοι, αὐτήκοοι. " C. Salm. * εὐεπίτακτοι, pro ἀνεπίτακτοι: ἀκέλευστοι non habuit: dein, ἀνεπίτακτοι dicit non esse in C. V." Kuhn. J. Poll. iii. 67. de sumtus faciente in rempublicam: Ἐθελοντὴς εἰσφέρων, ἑκὼν, αὐτεπάγγελτος, αὐθαίρετος, αὐτοκέλευστος, ἀπαράκλητος, ἐπιδιδοὺς ἐπιδόσεις. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 462. Αὐθαίρετος· αὐτεπάγγελτος.]

[* Ἐνεπαγγέλλω. Hermog. de Form. Orat. ii. p. 369. ed. 1570. Ἔχει καὶ ὅσα τὸν περὶ τῶν ἰδεῶν γράφοντες λόγον τοῦτον αὐτὸν, ἐν ἐνίαις αὐτῶν ἐνεπηγγελάμεθα ἐν τῷ περὶ δεινότητος ἐρεῖν, ταύτης ἐστὶ τῆς πραγματείας. Obiter monemus locum Hermog., quem respexit Noster supra in Ἐξαγγελία, legi ibid. p. 365. Οὐ μὴν οὔτε ἡ μέθοδος, οὔτε ἡ ἐξαγγελία δοκεῖ πως φαίνεσθαι δεινὴ, εἰ καὶ ἔστι τοιαύτη ἑκατέρα, ἀληθινὴ δὲ μᾶλλον, καὶ ἠθικὴ μετὰ κάλλους καὶ σφοδρότητος φαίνεται: p. 367. Γίνεται γὰρ τὸ πλεῖστον περὶ τὴν λέξιν, ὅταν τραχείας καὶ σφοδράς τις, ἢ καὶ σεμνὰς συμφορήσας λέξεις, εἶτ' ἐξαγγέλλῃ ταύταις ἐννοίας ἐπιπολαίους καὶ κένας.]

[* Ἐνεπάγγελμα, ατος, τό. " Andr. Cret. 255." Abr. Kall. in Mss.]

" Κατεπαγγέλλω, Suid. meminit cum dativo con- " strui annotans, [locum frustra quæsivimus. Vide " Καταγγέλλω.] Κατεπαγγέλλομαι, Polliceor, vel " etiam Effuse promitto. Demosth. (Παραγρ. π. " Ζηνοθ. p. 885.) Ἠργολάβηκεν ἑαυτὸν, καὶ κατεπήγ- " γελται τουτῳί, Huic pollicitus est, [Addixit ei suam " operam, Reisk.] Utitur et Plut." [Reip. ger. Præc. T. ix. p. 219. Οὐδὲ οὗτος ὀρθῶς τῇ φιλίᾳ κατεπαγγελλόμενος τὴν πολιτείαν, " Qui suam regendæ civitatis rationem utilitati votisque amicorum consecraret, condiceret, atque devoveret." Reisk. Æschin. c. Ctesiph. p. 594. Ἐὰν δ' ὑμῶν δέηταί συγχωρῆσαι αὐτῷ περὶ τῆς τάξεως τοῦ λόγου, κατεπαγγελλόμενος ὡς ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς ἀπολογίας λύσει, (v. Heliodor. mox afferendum) τὸ παράνομον, μὴ συγχωρεῖτε, κ. τ. λ. Recipit, Promittit: p. 615. Ἀεὶ δὲ τὸ παρὸν λυμαινόμενος, τὸ δὲ μέλλον κατεπαγγελλόμενος, " Minuca

pollicens, de suis in rempublicam officiis et studiis, quibus eam demereri velit." Reisk. " Heliodor. i. p. 52. (=45. Πολλὰ καὶ ἐπιθαρσύνας, καὶ ὡς εἰς ἐσπέραν ἅμα τῷ Θεαγένει φοιτήσειν καταγγελλόμενος, ubi Coray.:—Περιττὸν τὸ ὡς, χωρὶς εἰ μή τις φαίη Ἀττικῶς παρέλκειν, κατὰ τὸ, Ἀπέκλεον ὡς ἐς τὰς Ἀθήνας, ἢ τὸ σχεδὸν σημαίνειν, κατὰ τὸ, Ὡς τέσσαρα στάδια, ἵνα ᾖ; Οὐκ ἀκριβῶς εἰς ἑσπέραν, ἀλλὰ περὶ που τὴν ἑσπέραν. Εἰκὸς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι παρειλῆφθαι, ἵνα ᾖ τὸ ἑξῆς, Κατεπαγγειλάμενος ὡς εἰς ἑσπέραν φοιτήσει, κακῶς τῶν ἀντιγραφέων φοιτήσειν ἀπαρεμφάτως γραψάντων· ἐρεῖ γὰρ καὶ πρώϊων, σελ. 328., Καὶ ὡς ἐκοῦσα ἐπιβήσεται τῆς πυρᾶς ἐπαγγειλαμένη. Lege omnino φοιτήσει, e Lysiæ lúsei supra citato,) Diod. Sic. xi. 4. (Κατεπαγγελλόμενοι δ' ἦσαν προκαταλήψεσθαι τὰς παρόδους,) Diogenian. iii. 17. Philo J. ii. 316. Argum. Eurip. Hippol. (Κατεπαγγειλαμένην αὐτῇ βοηθῆσαι,) Joseph. Ant. J. vii. 4. 4. (Οὐ προστήσεσθαι καὶ προνοήσειν ὡς παρὰ υἱοῦ κατεπηγγέλλετο, (Mss. * προκατεπήγγελτο.)" G. Wakef. in Mss. Schol. Aristoph. Eq. 392. Οὓς ζῶντας ἔξειν κατεπαγγειλάμενος ὁ Κλέων τοῖς Ἀθηναίοις ἤγαγεν, ubi Kuster., notante Schæf. in Mss., ἄξειν reposuit. Const. Manass. in Meursii Opp. T. vii. p. 512. Οὐ ταῦτά μοι θαυμάσιε περὶ τοῦ βασιλέως Καὶ σὺ καὶ σύμπας ὁ χορὸς οὕτως κατεπαγγέλλου; ‖ Profiteor. Æschin. c. Timarch. p. 133. Ὁ τὰς τῶν λόγων τέχνας κατεπαγγελλόμενος τοὺς νέους διδάσκειν, " Qui profitetur se ferre magistrum artis alicujus," Reisk.: et p. 169. Κατεπαγγέλλεται γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐργολαβῶν ἐφ' ὑμᾶς, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, λήσειν μεταλλάξας τὸν ἀγῶνα, καὶ τὴν ὑμετέραν ἀκρόασιν κ. τ. λ. " Κατεπαγγέλλεσθαι πρός τινα, Profiteri ad aliquem, ut qui artem profiteatur, recipiatque se alteri magistrum ejus futurum." Reisk.]

[* Κατεπαγγελία, ἡ. Glossæ: Κατεπαγγελία· Promissio.]

[* Προκατεπαγγέλλω. Vide Κατεπαγγέλλω.]

[* Προεπαγγέλλω, Ante denuntio. Cass. Dion. Hist. xl. 32. Καὶ μετὰ τοῦτο ὀργῇ τὴν τοῦ Ἀμβριάργου * διάφειξιν φέρων, τὴν πατρίδα αὐτοῦ, καί τοι μηδὲν νεωτερίσασαν, διαρπάσειν τοῖς βουλομένοις ἐπέτρεψε, προεπαγγείλας οὕτω σφίσιν αὐτὸ τοῦθ', ὅπως ὅτι πλεῖστοι συνέλθωσιν: xxxviii. 13. Ἐπεὶ οὖν πολλοὶ, ἐμποδίζειν ἢ νόμων εἰσφορὰς, ἢ ἀρχόντων καταστάσεις, ἐς τὸν δῆμον ἐσαγομένας, βουλόμενοι, προεπήγγελλον ὡς καὶ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μαντευσόμενοι (L. μαντευσάμενοι), ὥστε μηδεμίαν ἐν αὐτῇ κύρωσιν τὸν δῆμον σχεῖν, De cœlo se illa die servasse, obnuntiare solebant, ut vertit Reimar.: xxxvi. 22. Ἐπεὶ δὲ αἵ τε ἀρχαιρεσίαι προεπηγγελμέναι ἦσαν, καὶ κατὰ τοῦτ' οὐδὲν * προνομοθετηθῆναι πρὸ αὐτῶν ἐξῆν, κ. τ. λ. ‖ Ante promitto. Idem ib. xlvi. 40. Τοῖς στρατιώταις τοῖς * συμπολιορκηθεῖσίν οἱ, καὶ ἐπαίνους, καὶ τἆλλα ὅσα τοῖς τοῦ Καίσαρος πρότερον προεπήγγελτο, καίπερ μηδὲν ἐς τὴν νίκην συμβαλομένοις, ἀλλ' ἀπὸ τῶν τειχῶν αὐτὴν ἰδοῦσι, δοθῆναι ἔγνωσαν: xlii. 32. Ὡς οὖν τοῦτό τε προεπηγγέλλετο, κ. τ. λ. " Proprie, Ante promitto, interdum etiam i. q. simplex ἐπαγγέλλομαι, Promitto, Polliceor, Prædico. Semel legitur in N. T. Rom. i. 2. Εὐαγγελίον Θεοῦ, ὃ προεπηγγείλατο διὰ τῶν προφητῶν αὐτοῦ ἐν γραφαῖς ἁγίαις, Doctrinam Christianam, quam promisit et annuntiavit olim Deus per Prophetas in Literis Sacris." Schleusner. Lex. in N. T. ‖ Ante ambio. Cass. Dion. xxxix. 31. Καὶ μετὰ τοῦτο ὅ,τε Πομπήιος καὶ ὁ Κράσσος ὕπατοι ἐκ μεσοβασιλείας ἀπεδείχθησαν, οὔτ' ἄλλον τινὸς τῶν προεπηγγελκότων ἀνταντήσαντος, Qui ante eundem magistratum ambiverant. Vide Παραγγέλλω.]

[* Προεπάγγελσις, εως, ἡ. Cass. Dion. Hist. xxxviii. 41. Λογισάσθω ταῦθ', ὅτι πάντες οἱ πόλεμοι ὅσοι πώποτε γεγόνασιν ἡμῖν, οἱ μὲν ἐκ παρασκευῆς καὶ προεπαγγέλσεως, οἱ δὲ καὶ ἐπὶ καιροῦ συμβεβήκασι, Ita obtigisse, ut ad ea præparari possemus, utque indicerentur.]

[* Προσεπαγγέλλω, unde Προσεπαγγέλλομαι, Insuper polliceor. J. Poll. v. 105. Ἐπαγγέλλεσθαι, προσεπαγγέλλεσθαι, ὑποσχέσθαι, προϋποσχέσθαι, προεισπεῖν, ὑποσπεῖναι, ὑποθεῖναι, ἐπαγγελία, προῤῥήσις, ὑπόσχεσις. Glossæ: Προσεπαγγέλλομαι· Adpromitto.

" Diod. Sic. p. 131. b. (Προσεπαγγείλασθαι τὸ ἔθνος εὐεργετήσειν,) 590. d. 718. d. Ecl. ii. l. 23. (ed. Rhodom.)" Munth. Spec. Defectus Lexicorum p. 542.]

¶ Καταγγέλλω. Interdum i. q. ἀγγέλλω, vel ἐξαγγέλλω: unde κατάγγελτοι ap. Thucyd., et ἐξάγγελτος pro eodem, i. e. Patefactus, Detectus per nuntium. In Act. Apost. καταγγέλλειν sæpe simpliciter pro Annuntiare. [Generatim notat, Notum facio, Alteri aliquid annuntio, Quæ sunt ignota narro: κατὰ hic significationem intendit. Polyb. Hist. x. 24. Μετ' αἰτήσεως ἔνια εἰθισμένοις καταγγέλλειν, (imo locus, qui reperitur x. 27. 8., sic legitur, Τοῖς μὲν γὰρ αἰρουμένοις τὰς ἐκπληκτικὰς τῶν διηγήσεων προφέρεσθαι, καὶ μετ' αἰτήσεως ἔνια καὶ διατάσεως εἰθισμένοις ἐξαγγέλλειν, καλλίστην ὑπόθεσιν ἡ προειρημένη πόλις παρέχει.) Xenoph. K. A. ii. 5. 11. (Κατήγγειλαν αὐτῷ τὴν ἐπιβουλὴν, ubi v. Schneider. a Schæf. in Mss. laudatum. Suid. Καταγγέλλω· δοτικῇ. Εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς ἡμέρα καταγγέλλει τοῖς ἰδίοις ἐκ τῶν νησειῶν, ubi nostro periculo repone, ἡμέραν, Lætitiæ et gaudii diem post jejunia suis annuntiat.) Hinc speciatim, Doceo, Trado alteri aliquid, Prædico, et inprimis de doctoribus religionis Christianæ, olim reconditæ, adhibetur. Sic legitur in N. T. Act. iv. 2. Καταγγέλλειν ἐν τῷ Ἰησοῦ τὴν ἀνάστασιν τὴν ἐκ νεκρῶν, Exemplo Christi veritatem doctrinæ de resurrectione a mortuis demonstrare: xiii. 5. Κατήγγελλον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ: xv. 36. xvi. 17. 21. Καταγγέλλουσιν ἔθη: xvii. 3. 13. 23. xxvi. 23. 1 Cor. ii. 1. ix. 14. Phil. i. 16. 18. Coloss. i. 28. Memoriam alicujus rei laudibus celebro, commemoro, 1 Cor. xi. 26. Τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, Debetis commemorare mortem Christi ejusque memoriam celebrare." Schleusner. Lex. in N. T. Glossæ: Καταγγέλλω· Nuncio.]

‖ Καταγγέλλω, Indico. ut καταγγέλλω πόλεμον, Indico bellum, quod et ἐπαγγέλλω. Lysias (Δημ. Καταλ. Ἀπολ. p. 781.) Ἀντὶ δὲ εἰρήνης πόλεμον κατηγγέλκασι. Sic Plut. in Lycurgo, Καταγγέλλει τὸν πόλεμον τοῖς Εἵλωσι: [in Agesilao xxiii. T. iii. p. 667. Reisk. Τοὺς δὲ μὴ βουλομένους δέχεσθαι τὴν εἰρήνην, ἀπειλῶν καὶ καταγγέλλων πόλεμον, ἠνάγκασεν ἐμμεῖναι πάντας, ὧν ὁ Πέρσης ἐδικαίωσε. " Hos accusativos in dativos mutare oportet, assentientibus veteribus etiam, ut legamus, Τοῖς δὲ μὴ βουλομένοις." H. Steph. Sed, quamvis ita det Vulcob., stare tamen potest vulgata lectio, modo illos accusativos ad ἐμμεῖναι referas, dativis ante ἀπειλῶν κ. καταγγ. πόλεμον subauditis. Idem in Pyrrho T. ii. p. 781. Ἐγκαλούντων δὲ τῶν πρέσβεων, ὅτι μὴ καταγγείλας πόλεμον ἐξενήνοχε πρὸς αὐτούς: in Parallelis T. vii. p. 216. Πόλεμον τοῖς ἐγχωρίοις κατήγγειλεν, mox in seq. cap. Πόλεμον Ῥωμαίοις κατήγγειλε, et p. 217. Πόλεμον τοῖς ἐγχωρίοις κατήγγειλεν. Diod. Sic. xiv. 68. Πάλιν τοῖς Χαρχηδονίοις πόλεμον κατήγγειλεν. " Diod. S. i. 679. 695. ii. 464. 618. 642." Schæf. in Mss. Glossæ: Καταγγέλλω· Indico. Καταγγέλλει· Iudicit, P. Vide Καταγγελία.]

‖ Καταγγέλλω, Obnuntio, unde Καταγγελεὺς et Κατάγγελος.

‖ Καταγγέλλω, Defero, Accuso, ut ἐπαγγέλλω. Herodian. (v. 2. 4.) Συνοφάνται τε ἢ δοῦλοι, ὅσοι δεσπότας κατήγγελον, Bud. [Vide ibi Irmisch. Suid. Καταγγέλλω δοτικῇ. Μήποτέ σου καταγγείλῃ ἐπὶ τοῦ Νομοθέτου. Glossæ: Καταγγέλλω· Indico, Defero.]

[Καταγγέλλω ἀγῶνα, Litem intendo, i. q. κατασκευάζω ἀγῶνα, (Demosth. π. Βοιωτ. Πρ. Μητρ. p. 1025. Εἰς Ἄρειον Πάγον ἀγῶνα κατεσκεύασαν, Accusaruut me apud Senatum Areopagiticum.) Luc. de Parasito xxxix. T. ii. p. 863. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν. Vide Καταγγέλλομαι.]

[Καταγγέλλω, Proscribo. Polyb. iv. 53. 2. Ῥύσια κατήγγειλαν τοῖς Ῥοδίοις. " ' Proscribebant Rhodios cum bonis suis,' dabant, lege lata et publicata, suis civibus jus et facultatem, ut Rhodios, et ipsos, et eorum naves, merces, facultates, ubi possent, in potestatem suam redigerent, caperent, retinerent, et damna ab ipsis accepta iis compensarent. Vide Wessel. ad Diod. S. ii. p. 548. 37. Polyb. p. 1326.

(xxxii. 17. 4.) et Vales. ad Harpocr. v. Σύλας." Reisk. " Addle Polyb. xxiii. 2. 13. Poterat autem dicere κατὰ τῶν Ῥοδίων, ut locis citatis, quemadmodum et eadem fere sententia dixit τὸ λάφυρον ἐπιτηρύττειν κατά τινος, iv. 26. 7. et 36. 6. Sed καταγγέλλειν ῥύσιά τινι eodem modo dictum est, quo καταγγέλλειν πόλεμόν τινι." Schweigh. Reiskii interpretatio " videtur posse re, κατὰ τῶν Ῥοδίων, dativus vero videtur indicare, Rhodiis eos denuntiasse, se hoc facturos, nisi prompte satisfacerent." Lex. Polyb.]

Καταγγέλλομαι, Pass. Patefio per nuntium. Item, Indicor. Item, Accusor, sequendo significationem vocis activæ. [Hesych. Καταγγέλλεται· κηρύσσεται. Respicitur forte ad Act. xiii. 38. Διὰ τούτου ὑμῖν ἄφεσις ἁμαρτιῶν καταγγέλλεται, quod vertit Schleusner., Per hunc vobis nunc remissionem peccatorum offerri. Rom. i. 8. Ὅτι ἡ πίστις ὑμῶν καταγγέλλεται ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, Quod vestra in tenenda doctrina Christiana constantia ubique fere laudibus celebratur. Heraclid. Allegor. init., indicante Schæf. in Mss., Μέγας ἀπ' οὐρανοῦ καὶ χαλεπὸς ἀγὼν Ὁμήρῳ καταγγέλλεται περὶ τῆς εἰς τὸ θεῖον ὀλιγωρίας, Ingentem et gravem ob causam, ut quæ cœlum ipsum attineat, Iræsæ contemtæque Deorum majestatis accusatur Homer. Glossæ: Καταγγελθεὶς· Delatus.]

Καταγγέλλω et καταστέλλω confusa habes ap. Auctor. V. Hom. p. 361. Gale. Οὐδὲν δὲ ἧσσον καὶ εἰς πένθη παραλαμβάνει τὴν μουσικὴν, θρήνων ἐξάρχους ἀοιδοὺς (Il. Ω. 720.) ποιῶν, ὡς τῇ λειότητι τῶν μελῶν τὴν τραχύτητα τῆς ψυχῆς καταγγέλλοντα. Quæ miror viro doctissimo placere potuisse. Nam et Græca solœca sunt, et sententia nulla est. Rescribo, τοὺς—καταστέλλοντας. ' Nihilo tamen secius et ad luctus musicam recipit, lamentationum præcentores adhibens, qui modorum suavitate asperitatem animi lenirent et componerent.' Athen. xiv. 624. Καὶ ὁ Ὁμηρικὸς δὲ Ἀχιλλεὺς τῇ κιθάρᾳ κατεπραΰνετο, ἣν αὐτῷ ἐκ τῶν Ἠετίωνος λαφύρων μόνην Ὅμηρος χαρίζεται, καταστέλλειν τὸ πυρῶδες αὐτοῦ δυναμένην· μόνος γοῦν ἐν Ἰλιάδι ταύτῃ χρῆται τῇ μουσικῇ. Phot. Bibl. p. 1360. R. Steph. 1011. Αἱ πρεσβύτεραι γυναῖκες— τοῖς πραΰνουσι λόγοις τοὺς θυμοὺς ἀνηρθιασμένους καταστέλλουσαι. Sext. Empir. p. 357. Fabric. Εἴπερ τοίνυν φασὶ φιλοσοφίαν ἀποδεχόμεθα σωφρονίζουσαν τὸν ἀνθρώπινον βίον καὶ τὰ ψυχικὰ πάθη καταστέλλουσαν, πολλῷ μᾶλλον ἀποδεχόμεθα τὴν μουσικήν. Cf. eund. p. 360. (Εἰτα κἂν ταῦτα ᾖ τὰ τῆς μουσικῆς μέλη, οὐ διὰ τοῦτο καὶ ἡ μουσικὴ βιωφελὴς καθέστηκεν· οὐ γὰρ ὅτι δύναμιν ἔχει * σωφρονιστικὴν, καταστέλλει τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ ἢ * περισπαστικὴν,) et Porphyr. de Abst. p. 149 (=309. Ἀπειπάμενοι δὲ πᾶσαν τὴν ἄλλην ἐργασίαν, καὶ πόρους ἀνθρωπίνους, ἀπέδοσαν ὅλον τὸν βίον τῇ τῶν θείων θεωρίᾳ καὶ * θεάσει, διὰ μὲν ταύτης τό τε τίμιον καὶ ἀσφαλὲς καὶ εὐσεβὲς περιεζόμενοι, διὰ δὲ τῆς θεωρίας, τὴν ἐπιστήμην, δι' ἀμφοῖν δὲ ἄσκησιν ἠθῶν κεκρυμμένην τινὰ καὶ * ἀρχαιοπρεπῆ· τὸ γὰρ ἀεὶ συνεῖναι τῇ θείᾳ γνώσει καὶ ἐπικνοίᾳ, πάσης μὲν ἔξω τίθηται πλεονεξίας, καταστέλλει δὲ τὰ πάθη, διεγείρει δὲ πρὸς σύνεσιν τὸν βίον· λιτότητα δὲ ἐπετήδευσαν καὶ καταστολὴν, ἐγκράτειάν τε καὶ καρτερίαν, τό τε ἐν παντὶ δίκαιον καὶ * ἀπλεονέκτητον· σεμνοὺς δὲ αὐτοὺς παρεῖχε καὶ τὸ * δυσεπίμικτον.)" Toup. Emendd. in Suid. T. i. p. 295. " Bene Porphyr. voce utitur, quæ de tumultuantibus et seditionis inprimis adhibetur, unde κατεσταλμένοι, Sedati, Modesti. Vide Kypk. ad Luc. A. A. xx. 36. cui ap. Paul. 1 ad Tim. ii. 9. καταστολὴ recte est Modestia s. Cohibitio in vestitu, gestibus, incessu, aliisque rebus in sensus cadentibus, ubi plura de hac significatione: atque id ap. Nostrum paulo post per καταστολὴν, quam vocem ibi perperam omittit Meerm. Cod., intelligo, non Victus tenuitatem, ut Felic. dedit. Ita Pythag. se ornasse dicitur εὐσταθείᾳ ψυχῆς καὶ καταστολῇ σώματος ap. Iambl. in Vita ii. n. 10.: de moribus etiam Clem. Alex. Strom. vi. 659. Εἰς κατακόσμησιν ἤθους καὶ καταστολήν." Jac. De Rhoer. Plura vide in Καταστέλλω, Καταστολή.]

Κατάγγελος, ου, ὁ, ἡ, [Annuntiator, Delator,] Obnuntiator. Plut. Apoph. Lacon. Σὲ οὖν κατάγγελον ἔπεμψεν ἁμῖν; To obnuntiatorem misit? B. [Locus est Lacon. Instit. T. vi. p. 895. Reisk. Προσάγοντά τις τὸν υἱὸν θεασαμένη, ἐπύθετο, τί πράσσει ἡ πατρὶς, εἰπόντος δὲ, Πάντες ἀπολώλασι, κεραμίδα ἅρπασα, ἐπαφῆκεν αὐτῷ, καὶ ἀνεῖλεν, εἰποῦσα. Σὲ οὖν κατάγγελον ἔπεμψαν ἁμῖν; " Vide, num scribentium sit κατάγγελον," It. Steph. Recte omnino, et sensu sic flagitante, et voce κατάγγελος, quam in Lex. suum male recepit Schneider., nusquam alibi extante. Sic κακαγγελία et καταγγελία confunduntur in Galeni Gl. Hippocr.]

" Καταγγελία, ας, ἡ, Accusatio, Convitium, V. L. " Id tamen potius κακαγγελία diceretur." [Vide nos in Κακαγγελία. Luc. de Parasito xlii. T. ii. p. 865. Οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῇ καταγγελίᾳ τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πάλιν προῦδοσαν καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ. " Joseph. 446. 22.; pro Mina, Manil. iv. 556." G. Wakef. in Mss. Locus est hic: Ἢν δὲ καὶ αἰθαλόεις ἀστὴρ σὺν τοῖσι φανείη Ἄρεος ἐν κύκλοισι θοοῦ * δειπάματι κόσμου, Φάσμασι δαιμονίοισι συναντήσουσιν ἐκεῖνοι, Ψυχῇ δερκόμενοι * νεκροδερκῆ * νεφροτρόμφοις Ἔν τε καταγγελίαισι θεῶν * μηνίσμασί τ' αἰεὶ Ὀξυχόλοι, λυπρὸν βιότου τέλος ἀθρήσουσιν Εἰδώλων στονόεντα τύπον διὰ παντὸς ὁρῶντες, Ὧν πλάστειρα θεὰ πειρο * θαμβήματος ἄρχει. Jac. Gronov. vertit, In annuntiationibus Deorum ac offensis. Plut. in Romulo xiv. T. i. p. 104. Reisk. Ὡς δ' ἀνεφάνη, θυσίαν τε λαμπρὰν ἐπ' αὐτῷ καὶ ἀγῶνα καὶ θέαν ἐκ καταγγελίας ἐπετέλει πανηγυρικήν. " Spectaculum, ad quod homines officiose et verbis solennibus invitantur, de loco atque tempore certiores facti." Reisk. Clem. Alex. Strom. vi. p. 827. Τὴν δὲ ἡμετέραν διδασκαλίαν ἔκτοτε σὺν καὶ τῇ πρώτῃ καταγγελίᾳ κωλύουσιν ὁμοῦ βασιλεῖς καὶ τύραννοι, κ. τ. λ.]

[* Κατάγγελσις, εως, ἡ. Glossæ: Κατάγγελσις· Indicacio.]

[* Καταγγελτὴς, οῦ, ὁ. Glossæ: Καταγγελτὴς· Delator, Nunciator.]

Κατάγγελτος, ὁ, ἡ, Patefactus per nuntium, vel Detectus. Thucyd. (vii. 48.) Πολεμίοις καταγγέλτους γίγνεσθαι, Schol. δήλους διὰ μηνυμάτων. [Vide Ἀπάγγελτος, et Ἐξάγγελτος. Suid. Καταγγέλτους. Οἱ δὲ ἔλεγον ἀπαλλαγῆναι αὐτοὺς, πρὶν καταγγέλτους τισὶν, ἅτι πάρεισι, γενέσθαι. Cass. Dion. Hist. p. 11. 30. Reimar. Πρὶν καταγγέλτους σφᾶς γενέσθαι.]

[* Καταγγελτικὸς, ὴ, όν. Helidor. iii. p. 128=108. Ἐπηκολούθει τούτοις ἄλλων ἱερείων διάφορον πλῆθος, ἑκάστου ζώων γένους ἰδίᾳ καὶ εἰς κόσμον ἀγομένου, αὐλοῦ καὶ σύριγγος τελεστικόν τι μέλος καὶ καταγγελτικὸν τῆς θυσίας ὑπαρχόντων.]

Ἀκατάγγελτος, ον, ὁ, ἡ, Non indictus, ut ἀκατάγγελτος πόλεμος i. q. ἀνεκάγγελτος, Plut. Numa (xii. T. i. p. 272. Τοῦ Φαβίου κατηγοροῦντες ὡς ἐκσπονδον, καὶ ἄσκεπτον, καὶ ἀκατάγγελτον ἐξενηνοχότος πρὸς αὐτοὺς πόλεμον,) Non indictum bellum. [" Dionys. H. T. i. p. 146. (Reisk., Antiq. Rom. i. 58., Πρῶτος δὲ ὁ Λατῖνος ἔγκλημα ποιούμενος τὸν αἰφνιδίων τε καὶ ἀκατάγγελτον πόλεμον,) et Appian. T. i. p. 112. (Schweigh., vi. 10., Ζακανθαῖοι δὲ, αἰφνιδίῳ καὶ ἀκαταγγέλτῳ κακῷ συμπεσόντες, ἐπρέσβευον ἐς Ῥώμην.)" G. Wakef. in Mss.]

Καταγγελεὺς, έως, ὁ, Annuntiator, Denuntiator, Act. Apost. xvii. (18.) Ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι. Exponitur et Obnuntiator hic a Budæo. [Glossæ: Καταγγελεὺς· Delator, P. G. Wakef. in Mss. provocat ad Clem. Alex. Strom. vi. p. 826. Ἀμέλει ὡς ἂν τοῦ Κυρίου ἥκοντος εἰς ἀνθρώπους τοῦ διδάξοντος ἡμᾶς, μυρίοι σημάντορες, κ ταγγελεῖς, * ἑτοιμασταὶ, πρόδρομοι, ἄνωθεν ἐκ καταβολῆς κόσμου, δι' ἔργων, διὰ λόγων προμηνύοντες, προφητεύοντες ἐλεύσεσθαι, καὶ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ τίνα τὰ σημεῖα.]

Ἐκκαταγγέλλω, pro καταγγέλλω, ut Ἐκκαταγγελίας ἀγῶνας, Plut. Romulo, Qui ludos indixit. [" Ἐκκαταγγέλλω, f. ελῶ, aus einer f. Les. Plutar. Rom. 13, 3. entstanden st. καταγγέλλω." Schneider. Lex.]

Προκαταγγέλλω, Prænuntio, Ante denuntio, [Prædico, Promitto.] Act. iii. 18. Ὁ δὲ Θεὸς, ἃ προκατήγγειλε διὰ στόματος πάντων τῶν προφητῶν αὐτοῦ, παθεῖν τὸν Χριστὸν, ἐπλήρωσεν, [" Deus autem ita rata fecit ea, quæ variis multorum prophetarum ora-

ἀπὸ σκοῦδα, ἄνω κ. ἀπὸ σκόρδα, ἀπὸ σκόρδων, ἀπὸ σκόρδου,

γειλ', οἷα χρὴ τὸν εὐγενῆ. Mœris: Παρηγγύησεν, Ἀττικῶς· παρήγγειλεν, Ἑλληνικῶς. Vide Παρεγγυᾶν. "Imperata commonico cum aliis, Renuntio: de ducibus minoribus, K. Π. ii. 4. 1. Τῷ δευτέρῳ (ταξιάρχῳ) ἐκέλευσε ταῦτα τοῦτον παραγγεῖλαι, §. 2. Οἱ δὲ πειθόμενοι ταχὺ παρήγγελλον, iii. 3. 3. Ἢ ὑπακούειν τῷ στρατηγῷ, ἢ παραγγέλλειν τι, iii. 3. 30. viii. 3. 12." Lex. Xenoph. "Esd. i. 1. Παρήγγειλε φωνὴν, Mandabat vocem, h. e. Jubebat voce præcunm publice promulgari. 1 Reg. x. 17. Παρήγγειλέ Σαμουὴλ παντὶ τῷ λαῷ πρὸς Κύριον, Convocabat Samuel omnem populum ad Dominum." Biel. Thes. J. Poll. viii. 123. Τὸ δὲ δικαστήριον περιεσχοινίζετο, τοῦ μὲν βασιλέως παραγγείλαντος, τῶν δὲ θεσμοθετῶν πληρούντων τὸ δικαστήριον, ubi lege cum Jungerm., probante T. Hemsterh., κληρούντων. Lysias c. Eratosth. p. 413. Reisk. Οὗτοι δὲ φυλάρχους τε ἐπὶ τὰς φυλακὰς κατέστησαν, καὶ ὅ,τι δέοι χειροτονεῖσθαι καὶ οὕστινας χρὴ ἄρχειν παρήγγελλον, καὶ εἴ τι ἄλλο πράττειν βούλοιντο, κύριοι ἦσαν. "Videtur h. l. ita constituendus, Καὶ οὕστινας δέοι χειροτονεῖσθαι, καὶ ἅστινας ἀρχὰς ἄρχειν, παρήγγελλον." Reisk. De vate, Xenoph. Hellen. ii. 4. 11. Ὁ μάντις παρήγγειλεν αὐτοῖς μὴ πρότερον ἐπιτίθεσθαι. Jubeo, de domino, Luc. Hermotimo xi. T. i. p. 750. Τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. ‖ Item, Admoneo, de servo, ap. eund. Nigrino xxxiv. T. i. p. 76. Προϊόντας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλλειν προφᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἢν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμήσκειν αὐτούς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσιν. ‖ Item Præcipio ut philosophus, Doceo ut præceptor, Moneo ut amicus 'quid facto usus siet,' ut cum Terentio loquamur. Plut. Lacon. Apophthegm. T. vi. p. 791. Reisk. Τοῖς δὲ αὑτοῦ φίλοις (ὁ Ἀγησίλαος) παρήγγειλε μὴ χρήμασιν, ἀνδρείᾳ δὲ καὶ ἀρετῇ σπουδάζειν πλουτεῖν: p. 841. Τοῖς δὲ στρατιώταις (ὁ Λεωνίδας) παρήγγελεν ἀριστοποιεῖσθαι, ὡς ἐν ᾅδου δειπνοποιησομένους: p. 853. Παρήγγειλε δὲ (ὁ Λυκοῦργος) ἐν τοῖς πολέμοις τρεψαμένους καὶ νικήσαντας μέχρι τοῦ βεβαιώσασθαι τὸ νίκημα, ἐπιδιώκειν, εἶτα εὐθὺς ἀναχωρεῖν.] ‖ Item, Denuntio, i. e. Significando jubeo, ut quidam ap. Suid. Ὁ δὲ ἀνεχώρησεν, οὐδὲ τὸ ἀνακλητικὸν παραγγεῖλαι, i. e. σημῆναι, inquit Suidas. Ponitur autem non solum pro Edico, sed et pro Interdico. Act. Apost. v. (28.) Οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ; Nonne conceptis verbis interdiximus vobis? Bud. Videtur tamen et hic et similibus locis posse etiam significatio τοῦ κελεύω, i. προστάττω, retineri, ut! sit, Imperavimus vobis ut desineretis docere, Vel, Denuntiavimus vobis ne doceretis, ut Beza vertit. Vetus interpres reddit, Præcepimus vobis ne doceretis. [Schleusner., Nonne gravissime vobis interdiximus? Marc. vi. 8. Καὶ παρήγγειλεν αὐτοῖς ἵνα μηδὲν κ. τ. λ. Et interdixit iis ne quid etc. viii. 6. Luc. v. 14. Καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν, Injunxit autem illi, ut neminem de hac re certiorem redderet. Glossæ: Παραγγέλλω· Veto, as, O. Interdico, O. Παραγγέλλει· Interdicit, P.] ‖ Significat etiam Παραγγέλλω, Denuntio, i. e. Accerso amicos. Lysias v. τ. Ἐρατοσθ. Φόνου, Καίτοιγε, εἰ προῄδειν, οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν τοῖς ἑπιτηδείοις μεθ' ἡμέραν παραγγεῖλαι, ἵν' ὡς ἀσφαλέστατα μὲν αὐτὸς εἰσῄειν. Ex quo factum mea sententia, inquit Bud. ut παραγγέλλειν Petere significet, i. e. Ambire magistratum, καὶ δεξιοῦσθαι. Denuntiabant enim amicis et eos accersebant ἐπὶ τῷ συναρχαιρεσιάζειν. [Noster duos Lysiæ locos confundit, quorum unus est p. 43. Reisk. Ἔπειτα, ὦ ἄνδρες, οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν, τοῖς ἑπιτηδείοις μεθ' ἡμέραν παραγγεῖλαι, καὶ κελεῦσαι αὐτοὺς συλλεγῆναι εἰς οἰκίαν ("aut οἰκίας in plurali erit leg. aut ad οἰκίαν addendum τινος aut τὸν enclíticam," Reisk.) τῶν φίλων τῶν ἐγγυτάτω, "Mandare partes agentas, docere in antecessum, quid, cum res in nervum eruperit, agendum cuique sit, rem, locum, tempus, modum rei agendæ cum iis condicere," Reisk.: aliter autem legitur p. 45. Καίτοιγε, εἰ προῄδειν, οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν καὶ θεράποντας παρασκευάσασθαι, καὶ τοῖς φίλοις παραγγεῖλαι, ἵν' ὡς ἀσφαλέστατα μὲν αὐτὸς εἰσῄειν κ. τ. λ. Sensus est, Amicis mandasse, non, ut Noster arbitrabatur, Accersisse.] Plut. (in Cæs. xxi. T. iv. p. 208. Reisk.) Οἱ τὰς ἀρχὰς παραγγέλλοντες, ἐκείνῳ χρώμενοι χορηγῷ. Idem παραγγέλλειν ἀρχὴν et μετέρχεσθαι pro eodem dixit, Γάϊος Μάριος ἀγορανομίαν τὴν μείζονα παρήγγειλεν· αἰσθόμενος δὲ ὅτι λείπεται, τῆς αὐτῆς ἡμέρας τὴν ἐλάττονα μετῆλθε. [Idem Pompeio lii. T. iii. p. 814. Τῶν ἄλλων ἀποστάντων τοῦ παραγγέλλειν τὴν ὑπατείαν: et Mario viii. T. ii. p. 814., notante Schæf. in Mss., Σὲ δὴ καταλιπὼν ἡμᾶς, ὦ γενναῖε, πλεῖν ἐπ' οἶκον διανοῇ, καὶ παραγγέλλειν ὑπατείαν;] Idem alicubi præpos. εἰς addidit: ut in Cæs. Αἰτούμενος δοθῆναι αὐτῷ παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν ἀπόντι, διὰ τῶν φίλων: [et Cat. Min. T. iv. p. 373. Ἐκ τε δὴ τούτων ἀλλόκοτος ἐδόκει καὶ νόμον γραφέντος, ὅπως τοῖς παραγγέλλουσιν εἰς ἀρχὴν ὀνοματολόγοι μὴ παρῶσι, χιλιαρχίαν μετιὼν, μόνος ἐκείθετο τῷ νόμῳ. "Παραγγ. εἰς ἀρχὴν, nomen suum profiteri in petitione magistratus, Fasc. Crit. ii. p. 574. Leopard. xxv." Valck. in Mss.] Alicubi etiam ap. eund. παραγγέλλειν dicitur absolute Qui ambit et est candidatus. [Evagr. Eccles. Hist. ii. 1. Οὕτως παραδόξως σωθεὶς, ἔν τινι τῶν αὐτόθι στρατιωτικῶν τελῶν ἀφιενεῖται, ἐν αὐτῷ παραγγέλλειν βουλόμενος. "Recte Musculus, Ut in eo militiæ nomen daret. Non quod παραγγ. ad verbum sit i. q. Nomen dare; nam proprie significat Petere atque ambire. Dionys. II. xi. (61.) Παραγγέλλειν τὴν ἀρχὴν, Ambire magistratum. Appian. vero παραγγ. εἰς τὴν ἀρχὴν solet dicere. Sic et vetus Auctor ap. Suid. v. Παραγγέλλοντας, (Οἱ δὲ "Αρειανοὶ ὄντες, προφάσει τοῦ δόγματος, ἀφικόμενοι ἐν Χαρχηδόνι, περὶ τοὺς εἰς ἱερωσύνην παραγγέλλοντας ὅπως ὁ Γεσέριχος παρασκευῆς ἔχει καὶ γνώμης, μαθεῖν. "Αντι τοῦ τελοῦντας. Ubi Gr. linguæ ratione sic postulante, leg. ἔχῃ pro ἔχει. Pro Γεσέριχος autem leg. Γιζέριχος ex Evagr. quem vide. 'Deest v. ἐμέλλον, vel simile quid,' Kuster. Imo ὅπως deest: μαθεῖν pendet e verbis, προφάσει τοῦ δόγματος. Virum doctum decepit forte Æm. Porti versio parum accurata, 'Illi vero, cum religionem Arianorum præ se ferent, Carthaginem venerunt, ut explorarent, quo animo Gensericus erga Sacerdotes et Episcopos esset.' Imo sensus est, Specie religionis suæ, scilicet ut explorarent, ὅπως μαθεῖν, quo animo Gens. esset erga eos, qui sacerdotium peterent. Suid. τελοῦντας, i. e. Sacerdotes, quomodo Port. accepit; an recte, viderint alii. Idem: Παραγγέλλοντα· δεχόμενον τὴν ἀρχήν. Ὁ δὲ Φάβιος λαβὼν τὴν ἀρχὴν, Πόπλιον ἀποδείκνυσιν ὕπατον, οὐδ' αὐτὸν παραγγέλλοντα τὴν ἀρχήν.) Solebant autem candidati, cum magistratum peterent, nomen suum profiteri. Jo. Langus, Militare sacramentum dicere, interpretatur. Quod minus probo. Nam παραγγελία est Album militare, in quod nomina singulorum militum referebantur. Veget. ii. 5. Matriculam vocat. Evagr. infra hoc cap. παραγγελίαν usurpat hoc sensu, Μαρκιανὸν τὸν καὶ Ἀδύνατον ἐς τὴν παραγγελίαν ἐγγράψαντες. Porro militum nomina prius matriculis inserebantur, quam sacramentum dixissent, ut testatur Veget. ibid. Eadem voce utitur Candidus Isaurus Hist. i. de Leone ita scribens, "Ὃς ἦν ἐκ Δυσίας μὲν τῆς ἐν Ἰλλυρίοις στρατιωτικῆς παραγγελίας τάγματι." Vales. Demosth. c. Mid. p. 515. "Α δ' ἐν ὑμῖν μετὰ ταῦτά ἐστιν ὑπόλοιπα, ὅσῳ πλείοσιν οὗτος ἠνώχλησε καὶ παρήγγειλεν· ἑώρων γὰρ αὐτὸν ἄρτι πρὸ τῶν δικαστηρίων οἷα ἑκάστοτε τοσούτῳ μᾶλλον ἐλπίζω τὸ δίκαιον ἕξειν, Prensavit judices: et Προοιμ. Δημηγ. p. 1461. Οἵ τε χρηστοὶ μὲν ὑμῶν καὶ δικαίως ἄρχοντες, μὴ πάνυ δ' οἷοί τ' ἐνοχλεῖν καὶ παραγγέλλειν, οὐκ ἀπηλαύνοντο τῶν τιμῶν, "Postulare," Reisk. sed minus recte.] ‖ Παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, Refero me, vel Referor in virorum numerum, Latine Virilem togam sumo, Ad virilem ætatem perveni, quod et τελῶ εἰς ἄνδρας dicitur. B. Synes. adv. Andron. Καὶ εἰς ἄνδρας παραγγείλας, οὐδέν τι παιδαρίου πρὸς ἀπραγμοσύνην παρήλλαξα. [J. Poll. ii. 10. Παρηνθηκὼς, παρηβηκὼς, ἄφηβος, ἀφηβηκὼς, ἀκηνθηκὼς, ἐξ μειρακίων εἰς ἄνδρα παραγγείλας, ἀνδριζόμενος, ἐντελὴς τὴν ἡλικίαν, ἔνακμος. "In C. A. marg. ἀφηβηκὼς, ε. μ. εἰς ἄνδρας παραγγέλλας, Qui jamjam virorum in numerum transiturus est." Kuhn. Ad Synesii

locum respexit J. Poll. atque ex illo proculdubio huic restituendum est εἰς ἄνδρας.] ‖ Versor cum aliquo, Congredior alicui quotidiana consuetudine. Auctor quidam ap. Suid. Ὁ δὲ, παραγγέλλων ποτὲ μὲν τοῖς, ποτὲ δὲ τοῖς, ἥρπαζε μετ' αὐτῶν καὶ διεδύετο. Id est, inquit, *συνδιερχόμενος, συνδιατρίβων, συναναστρεφόμενος. Vel est ἀντὶ τοῦ ἀπροόπτως ἐρχόμενος. ["Pessime; nihil enim hæc interpretatio cum v. Παραγγέλλων commune habet. Quare nugis et deliriis Grammaticorum hæc per me accenseas licet." Kuster.

‖ "Ultro me offero alicui rei efficiendæ, Recipio," Reisk. Antiphon. π. τ. Χορ. p. 769. Ἐνέγκατε γάρ μοι πράγματα ὄντα πρὸς Ἀρίστωνα καὶ Φιλῖνον, ἃ ἐγὼ περὶ πολλοῦ ἐποιούμην, ἐπειδὴ παρήγγειλα, ὀρθῶς καὶ δικαίως ἀποδεῖξαι τῇ βουλῇ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις, "Permagni faciebam multumque mea referebat, Senatum populumque Atheniensem de rebus Aristonis atque Philini vera diligenterque a me doceri, qui me id facturum promisissem." Reisk. ‖ De facibus nuntios transmittentibus, ut apud Anglos *Telegraph*, Æschyli Ag. 288. ΧΟ. Καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλων τάχος; ΚΛ. Ἥφαιστος Ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας. Φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς Ἔπεμπεν. Ἴδη μὲν, πρὸς Ἑρμαῖον λέπας Λήμνου μέγαν δὲ φανὸν ἐκ νήσου τρίτον Ἄθωον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο, Ὑπερ Ἕλλης τε πόντον ὥστε νωτίσαι Ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονὴν Πεύκη, τὸ * χρυσοφεγγὲς, ὥστε ἥλιος, Σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοπαῖς· Ὁ δ' οὔτι μέλλων, οὐδ' * ἀφρασμόνως ὕπνῳ Νικώμενος, παρῆκεν ἀγγέλου μέρος· Ἐκὰς δὲ φρυκτοῦ φῶς ἐπ' Εὐρίπου ῥοὰς Μεσαπίου φύλαξι σημαίνει μολών. Οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω, Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί. Vide Interpretes ad h. l., qui tamen de hoc sensu verbi παραγγέλλειν nihil monuerunt. De veteri ratione significandi per faces e specula sublatas docte accurateque scripsit Is. Casaubon. Epist. 1065. Joanni A. Witten. ex edit. 1709., quem consule in Classical Journal N. ix. p. 105. ‖ Eurip. Heracl. 901. Ἔχεις ὁδόν τιν', ὦ πόλις, Δίκαιον' οὐ χρὴ ποτε τόδ' ἀφελέσθαι· Τιμᾷν θεούς· ὁ δὲ † μὴ (μή σε Matthiæ dedit) φάσκων, Ἔγγυς μανιᾶν ἐλαύνει, Δεικνυμένων ἐλέγχων τῶνδ' ἐπίσημα γάρ τοι Θεὸς παραγγέλλει, Τῶν ἀδίκων παραιρῶν Φρονήματος ἀεί. Sensus est, ἐπίσημα παραγγέλλει, *Gives signal proofs of his justice and power.*]

Παραγγέλλομαι. Pass. unde τὰ παραγγελλόμενον, Quod imperatur, ut τὰ παραγγελλόμενα ποιεῖν, ap. Xen. (Κ. Π. i. 2. 5. Οἳ ἂν δοκῶσι παρέχειν αὑτοὺς μάλιστα τὰ τεταγμένα ποιοῦντας, καὶ τὰ παραγγελλόμενα ὑπὸ τῆς μεγίστης ἀρχῆς.) Thuc. i. (121.) Ὁμοίως πάντας ἐς τὰ παραγγελλόμενα ἰόντας: [iii. 55. Ἰέναι δὲ ἐς τὰ παραγγελλόμενα εἰκὸς ἦν προθύμως]: ii. (11.) Καὶ τὰ παραγγελλόμενα ὀξέως δεχόμενοι. Ubi Bud. παραγγελλόμενα non exponit simpliciter Imperata, sed Quæ imperata sint tradito per manus imperio. Vide Παράγγελσις. [Idem ii. 89. Τά τε παραγγελλόμενα ὀξέως δέχεσθε. Xenoph. Hellen. iii. 3. 7. Εἶπεν ὅτι ἐπιδημεῖν οἱ παρηγγελμένον εἴη: Κ. Π. ii. 4. 2. Τὰ παραγγελλόμενα ἐποίουν: iv, 2. 19. Τὰ παρηγγελμένα ἔπραττον: vi. 3. 4. Πρῶτον μὲν ἀριστᾶν παρηγγύησεν, ἔπειτα δὲ μένοντας—τὸ παραγγελλόμενον προνοεῖν. Æschin. c. Ctesiph. p. 455. Παρηγγέλλετο δὲ ἐπ' αὐτὸν ἤδη στρατεία: p. 482. Παραγγελλομένης ἐπ' αὐτὸν ἤδη στρατείας. (Vulgo στρατιᾶς, ut in priore loco στρατιά. Sed edidit Reisk. στρατεία, et *στρατείας.* "De hoc enim potest v. παραγγέλλειν usurpari, minus de altero." Παραγγ. στρατείαν, Imperare expeditionem militarem; παραγγ. στρατιὰν, Conscribere exercitum. Vide Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 239. Valck. ad Phalaridis Epist. p. xvi. et nos in Στρατιά, Στρατεία. Phrasin στρατιὰν παραγγέλλειν, Reiskio damnatam, habes et ap. Suid. supra in Παραγγέλλω citatum.) Plut. Pyrrho xxxii. T. ii. p. 796. Ἦν δὲ καὶ ἀσάφεια πολλὴ τῶν δρωμένων καὶ παραγγελλομένων ἐν νυκτομαχίᾳ. Herodian. i. 5. 3. Παρηγγέλθη τε δὴ πᾶσιν ἐλθεῖν εἰς τὸ εἰωθὸς πεδίον, Imperatum est omnibus, ut in locum venirent, in quo solerent congregari. Glossæ: Παραγγέλλεται· Interdicitur, P. Incertus Auctor ap. Suid. v. Παραγγείλας: Πολίσματα ἐκτόπια τὸ παντελὲς ὑπάρχοντα

A τῶν γραφομένων καὶ παραγγελλομένων.]

Παραγγέλλω et προαγγ. confusa habes, notante Schæf. in Mss., ad Diod. S. ii. 322. Item παραγγ. προσαγγ. et προαγγέλλω, ap. J. Poll. viii. 123. Τοῦ μὲν βασιλέως προσαγγείλαντος, ubi, teste Kuhnio, C. V. παραγγείλαντος, (idque omnino recte, v. nos in Παραγγέλλω,) C. A. προαγγείλαντος. Item παραγγέλλω et παραστέλλω, ut supra καταγγέλλω et καταστέλλω. Lucian. Ver. Hist. i. 12. T. ii. p. 79. Νῦν δὲ βούλομαι αὖθις ἐξεγεγεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι τὴν ἀποικίαν. "Ald. παραστῆλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis; tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de imperanda scribendaque colonia, quod est παραγγεῖλαι, sermo sit, sed de deducenda et firmanda, misso exercitu, cui rei παραστεῖλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, et ratione qua duplicatum est verbum, satis apparet." J. M. Gesner. Plura vide in Παραστέλλω.]

B Παράγγελμα, ατος, τὸ, Præceptum. Lysias (c. Eratosth. p. 394.) Πολεμάρχῳ δὲ παρήγγειλαν οἱ τριάκοντα τὸ ἐπ' ἐκείνων εἰθισμένον, παράγγελμα πένευ κώνειον. Xenoph. in Cyneg. (xiii. 9.) Τὰ μὲν οὖν τῶν σοφιστῶν παραγγέλματα παραιτῶ φυλάττεσθαι. Est etiam interdictum vetitumque. Demosth. Καὶ τῶν τριπράρχων ἐχόντων παράγγελμα μὴ χωρίζεσθαι, Quum edicta interdictoria proposuissent. Et interdicta prætoria παραγγέλματα dicuntur in Pandectis. Bud. [Glossæ: Παράγγελμα· Præceptum, Interdictum, O. Thucyd. viii. 99. Οὕτω δὴ ὁ Μίνδαρος πολλῷ κόσμῳ, καὶ ἀπὸ παραγγέλματος αἰφνιδίου, ὅπως λάθοι τοὺς ἐν Σάμῳ, ἅρας ἀπὸ τῆς Μιλήτου ναυσὶ τρισὶ καὶ ἑβδομήκοντα, ἔπλει ἐπὶ τὰν Ἑλλήσποντον, Profectione subito indicta. Luc. Pro Laps. inter Salut. xii. T. i. p. 736. Τί δ' οἴχῃ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστι παράγγελμα, Τῆς ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; ("De mandatis principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit Brisson. de Form. C iii. 84. ubi neque h. l. prætermisit." J. M. G. "Formula illa fuit, Valetudinem tuam cura diligenter, aut, Da operam ut valeas, aut, Fac ut valetudinem cures. Quæ formula in M. Tullii Epistt. ad Terentiam uxorem. Sed illæ in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant præsides et procoss. et ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet Dionis L. liii." Th. Marcil. Cf. Suid. supra p. 392. c. allatum.) Quod inprimis notandum, παράγγελμα h. l. ponitur de scripto mandato, cum proprie significet Imperatoris Ducisve e tempore edictum, quo primario sensu sumitur a Thucyd. l. c. Vide Suid. supra in Παραγγέλλομαι citatum. Charito vi. 9. Τῇ δὲ πέμπτῃ τῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν ἀγγελίαν ἐξῆλθε τῆς Βαβυλῶνος ὁ βασιλεὺς, κοινῷ παραγγέλματι πάντων αὐτῷ συνακολουθούντων, ὅσοι τὴν στρατεύσιμον εἶχον ἡλικίαν, ubi Dorv. a Schæf. in Mss. citatus: "In hac re propria vox, quando alii regis vel ducis jussu aliis mandata referunt." 1 Reg. xxii. 14. Diod. S. xiii. 45. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον αὐτῶν ἐξηρτυμένων, οἱ μὲν ἡγεμόνες αὐτῶν ᾖραν τὸ σύσσημον τῆς μάχης, οἱ σαλπιγκταὶ δὲ ἀφ' ἑνὸς παραγγέλματος ἤρξαντο σημαίνειν τὸ πολεμικόν. "Simile ἀφ' ἑνὸς παρακελεύσματος xv. 32. et Juliani Misopog. p. 361. Τοὺς τάφους δὲ τῶν ἀθέων ἀνέτρεψαν πάντας ὑπὸ τοῦ συνθήματος. Aliter Ælian. H. A. v. 11. Αἱ μέλιτται δὲ ὑπὸ συνθήματι εἰς ὕπνον τρέπονται. Et Pallad. V. Chrysost. p. 40. d. Ἵνα τοὺς πολλοὺς νομίσαι ἀπὸ συνθήματος αὐτοὺς παραγενέσθαι, ad quem modum forte Juliani verba conformanda sunt." Wessel. Eubulus ap. Schol. Aristoph. Plut. 1130., et Suid. Καὶ πρός γε τούτοις ἀσκὸν εἰς μέσον (χαμαὶ supplet Bentl.) Καταθέντες, εἰσάλλεσθε, καὶ καγχάζετε Ἐπὶ τοῖς καταῤῥέουσιν ἀπὸ κελεύματος. "Et simul omnes quasi signo dato jussi cachinnos tollitis ob eos, qui per utrem unctum defluentes provolvuntur." Hoc illud est, quod vel ab arte militari, vel ab hortatoris remiges porticulo moderantis cantu luctum Græci dicunt ἀπὸ * κελεύματος, ἀφ' ἑνὸς κελεύματος, velut Dionys. Halic. A. R. ii. p. 85. 28. ubi lectorem fru-

stratur Portus, quum rectius putat κελεύσματος: alterum enim est magis Atticum, notatumque ab Etym. 502. adjecto Sophronis loco, Οἵ γε μὴν κύκλοι ὥσπερ ἐξ ἑνὸς κελεύματος, (Blomfield. Diatr. de Antimacho in Classical Journal N. vii. 239. quem vide, corrigit, Αἱ γα μὰν κόγχαι ὥσπερ αἰκ' ἐξ ἑ. κ. ex Athenæo iii. 87. a.) Vulgarem modum sequitur Interpres Proverb. xxiv. 27. 'Ἀβασίλευτόν ἐστιν ἡ ἀκρὶς, καὶ στρατεύει ἀφ' ἑνὸς, (vel, ut Orig. in Cels. iv. p. 221. habet, ἀπὸ ἑνὸς) κελεύσματος εὐτάκτως. Muncker. igitur in Hygino F. xiv. p. 41. et Martiali merito tuetur Celeuma, quod alioqui ne Henrico quidem Steph. minus placuit in Thes. G. L." Hemsterh. Sic Polyb. i. 27. 8. ἐκ παραγγέλματος. Suid. Παράγγελμα· προτροπὴ, προκάταρξις. Κρότος τε ἀθρόος οὐκ ἐκ τοῦ παραγγέλματος, ἀλλ' ἐκ τοῦ αὐτοκελεύστου τῆς προθυμίας τῶν θεωμένων (ὡρμήθη). Idem: Αὐτοκέλευστος· * αὐθόρμητος. 'Αρριανός· Κρότος τε ἀθρόος, οὐκ ἐκ παραγγέλματος, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ὡρμήθη. Quod e priore glossa corrigendum videtur. Arrian. Exp. Alex. iv. 5. Καὶ οἱ πεζοὶ αὐτῷ ἐπηκολούθησαν, οὐκ ἐκ παραγ- B γέλματος, κ. τ. λ. v. 17. Καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἡ ἵππος 'Αλεξάνδρῳ ἐς μίαν ἴλην ἤδη ξυνηγμένη, οὐκ ἐκ παραγγέλματος, κ. τ. λ. Plut. Pompeio T. iii. p. 713. Τέλος δὲ, τὴν γνώμην ἀναγορεύσαντος αὐτοῦ τῶν δικαστῶν ἀπολύουσαν, ὥσπερ ἐκ παραγγέλματος ὁ δῆμος ἐπεφώνησε τοῦτο δὴ τὸ τοῖς γαμοῦσιν ἐπιφωνούμενον ἐξ ἔθους παλαιοῦ, Ταλασίῳ. " Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 92." Schæf. in Mss.

‖ De fucibus nuntios transmittentibus, Æschyli Ag. 487. Τίς ὧδε παιδὸς, ἢ φρενῶν κεκομμένος, Φλογὸς παραγγέλμασι Νέοις πιρωθέντα καρδίαν, Ἔπειτ' ἀλλαγᾷ λόγους Καμεῖν; Cf. quem ex eadem fabula adduximus locum supra in Παραγγέλλω. Obiter moneri potest, metaphoram πιρωθέντα καρδίαν a præcedente v. φλογὸς, per quod Anglice dixerimus *the association of ideas*, poetæ suggestam esse videri. Vide E. H. Barkeri Class. Recr. p. 318.

‖ Artis præceptum, ut rhetoricæ, Pseudo-Longin. ii. 1. Ἡμῖν δὲ ἐκεῖνο " διακοσμητέον ἐν ἀρχῇ, εἰ ἔστιν ὕψους τις ἢ βάθους τέχνη, ἐπεί τινες ὅλως οἴονται δεήσα- C σθαι τοὺς τὰ τοιαῦτα ἄγοντας εἰς τεχνικὰ παραγγέλματα. (Cf. xi. 3. Ἡ μέντοι διαφέρει τοῦ ἀρτίως εἰρημένου τὰ νῦν παραγγελλόμενα· περιγραφὴ γάρ τις ἦν ἐκεῖνο τῶν ἄκρων λημμάτων, καὶ εἰς ἑνότητα σύνταξις· καί τίνι καθόλου τῶν αὐξήσεων παραλλάττει τὰ ὕψη, τῆς σαφηνείας αὐτῆς ἕνεκα συντόμως " διοριστέον.) vi. Οὐ μὴν ἀλλ', ὡς εἰπεῖν ἐν παραγγέλματι, ἐντεῦθέν ποθεν ἴσως τὴν διάγνωσιν αὐτῶν οὐκ ἀδύνατον περίεσθαι, Quantum præcipiendo effici possit. " Quatenus dicere licet per præcepta, sc. acquiri posse illam judicandi sollertiam. Morus in Indice posuit παραγγέλμασι." Weisk. Judice Toup. ad xii., ὡς εἰπεῖν ἂν παραγγέλματι idem est, atque ὡς τύπῳ περιλαβεῖν. Sed fallitur; nam ὡς τύπῳ λαβεῖν, ut ipse exponit, accuratiori et uberiori disquisitioni opponitur. Suid. Ὡς τύπῳ λαβεῖν· ἀντὶ τοῦ, ὡς κοινότερον καὶ καθόλου εἰπεῖν. Plura vide in Τύπος. Dionys. Halic. de Comp. Verb. xxv. p. 416. Πρὸς μὲν οὖν τοὺς εἰωθότας χλευάζειν τὰ παραγγέλματα τῶν τεχνῶν ταῦτα εἰρήσθω.

‖ Præceptum morale, Marin. in V. Procli xv. D Καὶ ταῦτα πάντα ὁρῶν, καὶ κατὰ ταῦτα ζῶν, τοσοῦτον ἐλάνθανεν, ὅσον οὐδὲ οἱ Πυθαγόρειοι τὸ ΛΑΘΕ ΒΙΩΣΑΣ παράγγελμα τοῦ καθηγεμόνος ἀσάλευτον φυλάττοντες. Vide Toup. Emendd. in Suid. T. i. p. 376.] Παράγγελμα non solum pro Præcepto, sed et pro Hortamento consilioque. Isocr. ad Demon. (T. i. p. 38. Auger.) Καὶ μὴ θαυμάσῃς εἰ πολλὰ τῶν εἰρημένων οὐ πρέπει σοι πρὸς τὴν νῦν παροῦσαν ἡλικίαν. Οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλαθεν· ἀλλὰ προειλόμην διὰ τῆς αὐτῆς πραγματείας ἅμα τοῦ τε παρόντος βίου συμβουλίαν ἐξενεγκεῖν, καὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου παράγγελμα καταλιπεῖν. [Pseudo-Longin. xxxviii. 2. Σχεδὸν γὰρ τὸ τῶν λόγων ἐγκώμιον ἀπιστίας τῆς καθ' αὐτοῦ τοῖς ἀκούουσι παράγγελμα καὶ προοίμιον ἐξέθηκε, Laude eloquentiæ sic usus est, ut præmuniret, diffidendum esse, idque cum damno suo auditores hortetur. Sic vertitur in Weiskii Edit. ‖ Regula, Norma, Præscriptum, Præceptum, ut de puerorum educatione, Plut. π. Παιδ. Ἀγωγ. T. i. p. 28. Wyttenb., notante A Schæf. in Mss., Τί οὖν ἂν τις εἴποι; σὺ δὲ δὴ περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγῆς ὑποσχόμενος παραγγέλματα δώσειν, ἔπειτα φαίνῃ τῆς μὲν τῶν πενήτων καὶ δημοτικῶν παραμελῶν ἀγωγῆς, μόνοις δὲ τοῖς πλουσίοις ὁμονοεῖς τὰς ὑποθήκας διδόναι. Πρὸς οὖς οὐ χαλεπὸν ἀπαντῆσαι. Ἐγὼ γὰρ μάλιστα ἂν βουλοίμην πᾶσι κοινῇ χρήσιμον εἶναι τὴν ἀγωγήν· εἰ δέ τινες ἐνδεῶς τοῖς ἰδίοις πράττοντες, ἀδυνατήσουσι τοῖς ἐμοῖς χρήσασθαι παραγγέλμασι, τὴν τυχὴν αἰτιάσθωσαν, οὐ τὸν ταῦτα συμβουλεύοντα. " Παραγγέλματα unice verum habet unus Harl. Reliqui consentiunt in vulg. παραδείγματα. Παραμελῶν, ita omnes libri: ratio tamen postulat παραμελεῖν. Ὁμονοεῖς, vitiosum hoc, sine dubio: * ὁμολογεῖς habent Leonic. Rudolph. Mex. Vulc. et libri a Fabricio memorati, unde forte corrigendum ὁμολόγους." Wyttenb. Παραμελῶν φαίνῃ suspectum habuisse criticum summum, id profecto non possumus non mirari. Φαίνῃ παραμελῶν, Manifesto negligis, est elegans Atticismus: v. quæ exempla collegit Sturzii diligentia in Lex. Xenoph. p. 423. Plutarcho liberum erat vel participium, ut φαίνῃ παραμελῶν, vel infin. ut φαίνῃ διδόναι, usurpare.]

[Παράγγελμα et παράδειγμα confusa. Cic. Epist. ad Att. v. 14. 'In provincia mea fore me putabam Kal. Sextilibus: ex ea die, si me amas, παράπηγμα ἐνιαύσιον commoveto.' " Primus Græca edidit Cratander. Intellexere VV. DD. sermonem esse de gnomone; in Epist. seq. est, Clavum anni movere. Sed ei rei non aptum est παράγγελμα. Tunstall. p. 128. rectissime correxit παράπηγμα, quod nos recipere, propter evidentiam rei, non dubitavimus." Ernest. " Παράπηγμα est Tabula suspensa, in qua notatæ sunt horæ, dies, eclipses, et similia, ut in gnomone: h. l. est * παρακρεμαύσιον (sic), Kalendarium in pariete affixum et suspensum." Idem in Clav. Cic. ‖ Παράγγελμα et παράδειγμα confusa habes in Plut. loco supra allato.]

Παραγγελματικὸς, ἡ, ὸν, Præceptivus, Denuntiativus, Bud. qui etiam affert ex Aphrod. in Top. παραγγελματικὸς τόπος. [Vide Παραγγελτικός.]

Παραγγελματικῶς, Præceptive, Denuntiative, Tanquam præcipiendo, vel denuntiando. Exponitur etiam Adhortative, sicut et παραγγελματικός, Adhortativus.

Παραγγελτικὸς, ἡ, ὸν, Præceptorius, Prohibitorius, B. [" Dionys. H. de Comp. Verb. xxii. (p. 302. Schæf. 'Αλλ' ὑπέρμετρον ἔμελλε φανήσεσθαι τὸ σύνταγμα, καὶ σχολικὸν μᾶλλον, ἢ παραγγελματικόν. Παραγγελματικόν, Reg. 1. et Colb.' Huds. ' Præfero παραγγελματικόν: nam παραγγελτικὸν est Plenum adhortationum; alterum autem, quod malumus, Plenum præceptis et doctrinis, vel regulis.' Reisk.)" Schæf. in Mss.]

[* 'Απαράγγελτος, unde Adverb.

'Απαραγγέλτως, Sine mandato, Sine cohortatione. Polyb. xvi. (3. 1.) Λαβούσης δὲ τὴν καταρχὴν τῆς ναυμαχίας ἐκ τῆς 'Αττάλου νεὼς, εὐθέως πάντες οἱ σύνεγγυς ἀπαραγγέλτως συνέβαλον ἀλλήλοις, Nullis egentes cohortatione, Bayf. [" Sine imperio, Non expectato pugnæ signo." Lex. Polyb. Suid. 'Απαραγγέλτως· * ἀκελεύστως. Πολύβιος· Καὶ πανταχόθεν ἀπαραγγέλτως ἠθροίζοντο. Zonar. 'Απαραγγέλτως· * ἀκελεύστως.]

[* Παραγγελεὺς, έως, ὁ. Glossæ: Παραγγελεὺς· Denunciator.]

Παράγγελσις, εως, ἡ, Præceptum, Mandatum, vel, Ipse præcipiendi s. imperandi actus. Xenoph. K. A. iv. (1. 4.) Τηνικαῦτα ἀναστάντες, ἀπὸ παραγγέλσεως τορευόμενοι ἀφικνοῦνται ἅμα ἡμέρᾳ πρὸς τὸ ὄρος. [Suid. affert h. l. in 'Απὸ παραγγέλσεως.] Est autem ἀπὸ παραγγέλσεως aliquid fieri in castris, vel in acie, quum classico non edicitur, sed per manus imperium traditur et accipitur. Bud. [" Ixp. iii. 4. iv. 9. 'Εξαγωγὰς—ἦττον ἂν οἱ πολέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ εἰ ἀπὸ κήρυκος ἢ ἀπὸ προγραφῆς. In his ἀπὸ idem esse quod διά, patet ex Ixp. iv. 9. 'Αγαθὸν πρὸς τὸ διὰ παραγγέλσεων δεκαδάρχους καθιστάναι—ἵν' ὡς ἐλαχίστοις ἕκαστος παραγγέλλῃ." Lex. Xenoph. " Act. Traj. i. 218." Schæf. in Mss. Suid. Παράγγελσις· Αἱ γὰρ παραγ-

γέλσεις οὐ καθ' ἕν, ὡς πρότερον, ἀλλὰ δὶττὰ ἐγένοντο.] Plato Leg. xii. Καὶ ἐγείρεσθαι νύκτωρ εἰς τὰς φυλακὰς καὶ παραγγέλσεις.

Παραγγελία, ας, ἡ, Idem. Aristot. Ethic. ii. (2.) Οὔτε γὰρ ὑπὸ τεχνὴν, οὔθ' ὑπὸ παραγγελίαν οὐδεμίαν ὑποπίπτει, Neque sub artem, neque præceptionem ullam cadit. Camer. ["Proprie, Denuntiatio, qua aliquid alteri notificatur, 2. Præceptum, Mandatum, quo aliquid alteri agendum, vel omittendum denuntiatur, Interdictum. Act. v. 28. Οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν; Nonne interdictione interdiximus vobis? h. e. Nonne graviter vobis interdiximus? xvi. 24. Παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφὼς, Postquam mandatum tale accepit. 1 Thess. iv. 2. Οἴδατε γὰρ, τίνας παραγγελίας ἐδώκαμεν ὑμῖν διὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. 1 Tim. i. 5. Τὸ δὲ τέλος τῆς παραγγελίας, Summa vero omnium præceptorum doctrinæ Christianæ: ib. v. 18. Xenoph. Hist. ii. 1. 3. (Θορύβου δὲ γενομένου, καὶ ἐρωτώντων τινῶν, διὰ τί ἀπέθανεν ὁ ἄνθρωπος, παραγγέλλειν ἐκέλευεν ὁ Ἐτεόνικος, ὅτι τὸν κάλαμον εἶχε. Κατὰ δὲ τὴν παραγγελίαν ἐμίστυον πάντες, ὅσοι εἶχον, τοὺς καλάμους, ἀεὶ ὁ ἀκούων δεδιὼς μὴ ὀφθείη ἔχων, 'Responsum imperatoris ad suos,' vertit Sturz. Lex. Xenoph.)" Schleusner. Lex. in N. T. "Παραγγελία, Imperium, Ipsa actio dandi imperium, vi. 27. 1. Τόπος ἐπιτηδειότατος πρὸς σύνοψιν καὶ παραγγελίαν, de loco castrorum ubi prætorium est, Commodissimus ad dandum imperium militibus." Lex. Polyb. "1 Ep. ad Timoth. ii. 18. Ταύτην τὴν παραγγελίαν παρατίθεμαί σοι. Παραγγελία non modo Præceptum significat, sed et Consilium vel Monitum amice suadentis, (v. nos in Παραγγέλλω, et Nostrum in Παράγγελμα.) Ita p. 463. d. (ed. Rhodom.) Κατὰ συμβουλὰς οὕτως εὐστυχεῖν φασὶν αὐτὸν, ὥστε τὸν βασιλέα χρώμενον ταῖς ἐκείνου παραγγελίαις μηδέποτε διαμαρτεῖν, Ut, quoties Rex illius consilia sequeretur, nunquam aberraret. Et p. 168. d. Κατὰ τὴν γενομένην τοῦ Νέσσου παραγγελίαν, Monitum. Præceptum autem et dogma notat Ecl. l. 26. Οὔτε ποιητὴς, οὔτε συγγραφεὺς, οὔτε ἄλλος τεχνίτης οὐδεὶς παραγγελίας τινὸς λογικῆς, δύναται πᾶσι τοῖς ἀναγινώσκουσι κατὰ πᾶν εὐαρεστῆσαι." C. F. Munth. Obss. Philol. in N. T. e Diod. S. collectis p. 402. "Παραγγελία, Interdictum. Glossæ:—Παραγγελία· Denuntiatio, Condictio, Interdictum. Condicere est denuntiare, prisce, nunc vero condictionem omnem in personam actionem dicimus. Vide Basilic. lviii. tit. 14. Περὶ Παραγγελιῶν, De Interdictis, et T. i. p. 417. Item Παράγγελμα est Mandatum, quod datur his qui extra ordinem in Provincias mittuntur, ut est ap. Cujac. ad Nov. 17. Glossæ: Παράγγελμα· Præceptum. Leo in Tacticis vii. 28. Καθὼς προϋπεθέμεθα ᾽πλατύτερος τὰς τῶν ἀρχαίων κινήσεις, καὶ τὰ λεγόμενα παραγγέλματα." Ducang. "Maxime præsertim appellabant τὰς κινήσεις et σχήματα copiarum, ut est ap. Leon. vii. 88. ut et 32. 33. 35. 36. 37. 38. etc. quæ etiam παραγγέλματα dicuntur, Mandata nempe ducum, quæ ibi recensentur, Græce, sed Latine fere semper ap. Mauricium, e quibus quædam selegimus, cujusmodi sunt, *Silentium*, iii. 5. xii. 14. *Nemo demittat*, iii. 5. *Nemo antecedat bandum*, etc. Alia ejusmodi mandata proferent Arrian. Tact. s. xliii. xlv. et alibi, et Ælian. li." Ducang. ‖Παραγγελία, Citatio. Harpocr. Κλῆσις· ἡ πρόκλησις, τουτέστι παραγγελία εἰς κρίσιν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Ὅτι μέντοι καὶ προσκλήσεις ἔλεγον, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ Ἀγνίου Κλήρου δηλοῖ. Suid. Κλίσις· ἡ πρόκλισις, παραγγελία εἰς κρίσιν, οὕτω Δημοσθένης. "Scr. Κλῆσις· ἡ πρόσκλησις." Kuster. Phot. Κλίσις· ἡ πρόσκλισις, οὕτω Δημοσθένης. "Nemo potest inficias ire, legendum esse h. l. Κλῆσις et προσκλῆσις, ut legitur ap. Harpocr. (imo ibi vulgo legitur πρόκλησις, ut in J. Gronovii edit., sed pro eo reponi jubet Maussac. πρόσκλησις,) e quo hæc verba sunt desumta. Cf. Oratt. GG. Reisk. V. i. p. 640. 25." Schleusner. De permutatione nominum πρόκλησις et πρόσκλησις v. Valck. ad Ammon. p. 126. Vales. ad Harpocr. in Πρόκλησις et Πρόσκλησις. Suid. Κλητεύει· εἰς δικαστήριον καλεῖ, ἅμα μάρτυσι τῆς παραγγελίας, οὓς κλήτορας ὠνόμαζον. Sed neque phrasis, παραγγελία εἰς δίκην, κρίσιν, etc. neque altera illa a Nostro supra memorata, παραγγέλλω εἰς δίκην, apud probos scriptores reperitur.] ‖Παραγγελία, Ambitus, Prehensatio, Petitio magistratus cum prehensatione. Gall. *Brigue*. Appian. (de B. C. ii. 8.) Ἐν αἷς ἡμέραις ὑπατείας ἦσαν παραγγελίαι, [Petitiones magistratus, vel Tempus illud, quo candidati nomen suum profitentur, Schweigh.] καὶ ἔδει τὸν παραγγέλλοντα παρεῖναι, ἐσελθόντι δὲ οὐκ ἦν ἔτι ἐπὶ τὸν θρίαμβον ἐπανελθεῖν. Ὁ δὲ καὶ τῆς ἀρχῆς ἐς πολλὰ τυχεῖν ἐπειγόμενος, καὶ τὴν πομπὴν οὐχ ἕτοιμον ἔχων, ἐσέπεμπε τῇ βουλῇ, δεόμενος ἐπιτρέψαι οἱ τὴν παραγγελίαν ἀπόντι ποιήσασθαι διὰ τῶν φίλων, [Per literas a Senatu postulavit, ut sibi permitteret absenti per amicos consulatum petere, Schweigh.] εἰδὼς μὲν παράνομον, γεγονὸς δὲ ἤδη καὶ ἑτέροις. Κάτωνος δ' ἀντιλέγοντος αὐτῷ, καὶ τὴν ἡμέραν τελευταίαν οὖσαν τῶν παραγγελιῶν ἀναλοῦντος ἐπὶ τοῖς λόγοις, ἐσέδραμεν ὁ Καῖσαρ, ὑπεριδὼν τοῦ θριάμβου, καὶ παραγγείλας ἐς τὴν ἀρχὴν, ἀνέμενε τὴν χειροτονίαν. Item, Ambitus vel Preces amicorum pro reis causam dicentibus. Demosth. de Fals. Leg. (p. 432.) Οὐδέν ἐστιν ὄφελος—πολιτείας, ἐν ᾗ συγγνώμη καὶ παραγγελία τῶν νόμων μεῖζον ἰσχύουσιν. Sic in principio ejusdem, Σπουδὴ περὶ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα καὶ παραγγελία, conjungit. [In priore loco Reisk. exp. 'Invitatio, Cohortatio ad præstandam sibi in judicio advocationem, aut ad dandam secundum se litem.' In posteriore autem, 'Studium partium, cum factio quædam reis sibi deditis in judiciis præsto est, eosque auctoritate, gratia, potentia sua pœnis eripit meritis.' Charito v. 6. Τὰς μὲν οὖν δεήσεις τὰς Μιθριδάτου, καὶ τὴν δύναμιν, καὶ τὴν παρασκευὴν, ὅσῃ χρῆται πρὸς τὸν ἀγῶνα, ὅτι οὐκ ἐξ ἴσου καθεστήκαμεν, οὐδὲ αὐτὸς ἀγνοεῖς ubi Dorv. a Schæf. in Mss. citatus: "Δεήσεις, Prensationes. Ulpian. ad Demosth. Παραπρ. p. 294. a. Παραγγελία· παράκλησις, δέησις, προτροπή, p. 294. b. Δεήσεις καὶ σπουδαί." Plut. Crasso xv. T. iii. p. 443. Γενομένων δὲ φανερῶν ἐκείνων ἐν ταῖς παραγγελίαις: de Vitioso Pudore. T. viii. 118. Ἐπὶ δὲ τῶν φαύλων ὀρῶν δεῖ καὶ διανοεῖσθαι, τὸν φιλάργυρον εἰ δυσωπήσεις ἄνευ συμβολαίου δανεῖσαί σοι τάλαντον, ἢ τὸν φιλότιμον πείσεις ἐκστῆναι τῆς προεδρίας, ἢ τὸν φίλαρχον τῆς παραγγελίας, ἐπίδοξον ὄντα κρατήσειν. Harpocr. Suid. et Phot.: Παραγγελία· Ὅση σπουδὴ καὶ παραγγελία περὶ (Phot. Παραγγελία περὶ, ceteris omissis) τουτονὶ τὸν ἀγῶνα γέγονε, (e Demosth. l. c. cf. Charit. supra allatum.) Καὶ Αἰσχίνης δὲ τρόπον τινὰ τῇ αὐτῇ διανοίᾳ ἐχρήσατο ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος (init.) Τὴν μὲν παρασκευὴν ὁρᾶτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, (in Æschine, ut hodie vulgatur, deest ἄνδρες, sed ei proculdubio restituendum, cum et in Clem. Alex. Strom. i. 6. reperiatur), καὶ τὴν (τ. in Phot. deest) παράταξιν ὅση γεγένηται, καὶ τὰς κατ' ἀγορὰν (leg. e Suida, Phot. atque ipso Æschine κατὰ τὴν ἀ.) δεήσεις αἷς κέχρηνταί τινες. Δείναρχος ἐν τῷ Κατὰ Πολυεύκτου Ἀποφάσει· Καὶ τὰς ἰδίας παραγγελίας γεγενημένας, καὶ τὰς δεήσεις. Vide Vales. ad h. l. et ad Evagr. ii. 1. supra in Παραγγέλλω allatum. "Illud ferme omnes constanter tenent, παραγγελίας nomen patere etiam ad Ambitum, proque Prensatione et Precibus usurpari; quod ipsum negari non potest. Proprie autem, primoque et præcipue in ea re poni verbum hoc, id vero non ita facile concedendum esse videtur. Num, quia παραγγέλλειν εἰς ἀρχὴν apud probatissimos scriptores in usu est, pro Nomen suum profiteri in petitione magistratus, qua in re preces plurimum et prensatio, summum denique studium, adhiberi solent, fit ut pro his ipsis rebus propriam verbi significationem consequentibus ponatur nonnunquam, ut in suo Sophista a Themistio etiam factum est aptissime (282.), Ἐμοὶ δὲ ἡδὺ μὲν δοκεῖ εἶναι καὶ πολλοῦ ἄξιον ἄκουσμα ἔπαινος ἄδολος καὶ ἀληθὴς, ὁποῖος ὁ παρ' ὑμῶν ἀπαντῷ μοι ἀεὶ, αὐτοκέλευστος καὶ ἄνευ παραγγελίας, cum tamen illa prior sit vera vis ac germana verbi. Id quod in promtu est ut intelligatur et ap. Plutarch. referente Budæo (Comm. Ling. Gr. p. 506-7. ubi tanquam e Plut. afferuntur hæc verba, Ὁ δὲ Φάβιος λαβὼν τὴν ἀρχὴν, τὸν Πόπλιον ἀποδείκνυσιν ὕπατον, οὐδ' αὐτὸν παραγγέλλοντα τὴν ἀρχὴν, quæ extant ap. Suid. supra in Παραγγέλλω citatum,) et ap. Appian. tum aliis quam plurimis in

locis, tum C. B. i. (21.) Πολλῶν δ' αὐτοῦ καταφρονήσαντες ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, παρήγγειλεν ἐς δημαρχίαν, et paulo infra, Καὶ γάρ τις ἤδη νόμος κεκύρωτο, Εἰ δήμαρχος ἐνδέοι ταῖς παραγγελίαις, τὸν δῆμον ἐκ πάντων ἐπιλέγεσθαι, (quem locum in fine pro corrupto habet Schweigh. quem vide, priora sic vertens, Si numerus eorum, qui Tribunatum peterent, non esset completus.) In quo sane posteriore nulla ne suspicio quidem precum et prensationis esse potest. Ex hoc item usu forensi illud, Ἐκ μειρακίων εἰς ἄνδρα παραγγέλλειν (l. ἄνδρας, ut in Παραγγέλλω monuimus,) quod a J. Poll. etiam recensetur, ortum deductumque crediderim, quo declarabatur aliquis sumta jam toga viriles actiones profiteri. Quare homines certi, qui Demosthenis explicationem profitentur, viderint ipsi quam laute oratorem accipiant." Chr. Rufus Antexegem. in Gruteri Thes. Crit. T. ii. p. 574. De phrasi, Ἐκ μειρακίων εἰς ἄνδρας παραγγέλλειν, supra nobis dictum est. Adde hæc e Budæi Com. L. Gr. p. 607.:—" Παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, ἀντὶ τοῦ τάττομαι, Virilem togam sumo, ἠνδρώθην, καὶ ἐν τοῖς ἀνδράσιν ἠρίθμημαι, Ad virilem ætatem perveni. Synes. κατὰ Ἀνδρονίκου: Καὶ εἰς ἄνδρας παραγγείλας, οὐδέν τι παιδαρίου πρὸς ἀπραγμοσύνην παρήλλαξα, ἀλλ' ὥσπερ ἐν πανηγύρει σεμνῇ διεξάγων τὸν βίον, διὰ πάσης ἡλικίας ἴλεω καὶ ἀνύμαντον τῆς ψυχῆς διετήρησα τὴν διάθεσιν. Dicitur et τελεῖν. Luc. (de Morte Peregrini ix. T. iii. p. 331.) Ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, (cf. eund. in Macrob. x. T. iii. p. 215. Εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη, Annos natus nonaginta.) Et ipse Synes. Ἔτι μειράκιον ὤν, εἰς μοναδικὸν βίον ἐτέλεσε." Vide Nostrum in Τελέω. An hinc explicanda est illa Suidæ glossa ad Incerti cujusdam Auctoris verba, quorum supra in Παραγγέλλω mentionem fecimus? Οἱ δὲ Ἀρειανοὶ ὄντες, προφάσει τοῦ δόγματος, ἀφικόμενοι ἐν Χαρχηδόνι, περὶ τοὺς εἰς ἱερωσύνην παραγγέλλοντας, ὅπως ὁ Γεσέριχος παρασκευὴς ἔχει καὶ γνώμης, μαθεῖν· ἀντὶ τοῦ τελοῦντας. Æm. Portus, Erga sacerdotes et episcopos. Proprie, *Towards those, who belonged to the priesthood*, i. e. *Towards the priests.* Statim in Suida sequitur: Καὶ Ξενοφῶν· Ὁ δὲ καταφεύγει ἐς τὸ αὐτοῦ στράτευμα, καὶ εὐθὺς παραγγέλλει εἰς τὰ ὅπλα. Καὶ αὖθις· Στρατιὰν ὡς πλείστην εἰς τὸν πόλεμον παραγγέλλων, ἀντὶ τοῦ καταλέγων. Longe aliam verborum, τοὺς εἰς ἱερωσύνην παραγγέλλοντας, interpretationem suadent ista. Nam ut παραγγέλλω εἰς τὰ ὅπλα, Ad arma voco, et στρατιὰν εἰς τὸν πόλεμον παραγγέλλω, Exercitum ad bellum conscribi jubeo, sic analogia postulare videtur, per verba, τοὺς εἰς ἱερωσύνην παραγγέλλοντας, intelligendum esse, Eos qui (Pœnorum juvenes) hortarentur et suaderent, ut sacerdotium inirent. Locutionem vero, στρατιὰν παραγγέλλω, Exercitum conscribo, a Reiskio supra in Παραγγέλλω damnatam vidimus, in duobus Æschinis locis, (c. Ctesiph. p. 455. et 483.), in quibus Codices στρατείαν et στρατιὰν permutant, στρατείαν reponente. Valesio ad Harpocr. p. 345. aliter visum est:—" Παραγγέλλειν στρατιὰν ἐπί τινα, Milites scribere, Expeditionem (imo, Exercitum) parare adversus aliquem. Æschines bis usurpat ἐν τῷ ε. Κτησιφ." Dixit quidem Polyb. xx. 6. 2. Ἀλλ' οἱ μὲν φρουρὰς παραγγέλλοντες τῶν ἀρχόντων, οἱ δὲ στρατείας καινὰς, ἐξέκοπτον ἀεὶ τὴν δικαιοδοσίαν. Sed, cum in Thucyd. vii. 17. reperiatur, Στρατιάν τε ἐπαγγέλλων ἐς τοὺς ξυμμάχους, et in incerto Auctore ap. Suid. v. Ἐπήγγελλεν, Ἐπήγγειλαν στρατιάν, cur non recte dicatur παραγγέλλω στρατιάν, nos quidem parum intelligimus. Obiter defendenda est hæc Suidæ glossa contra Kusterum, nugis et deliriis Grammaticorum eam accensentem: Παραγγέλλων· ἀντὶ τοῦ * συνδιερχόμενος, συναναστρεφόμενος. Ὁ δὲ παραγγέλλων ποτὲ μὲν τοῖς, ποτὲ δὲ τοῖς, ἤρτατε μετ' αὐτῶν, καὶ διεδύετο. Ἡ παραγγέλλων, ἀντὶ τοῦ ἀπροόπτως ἐρχόμενος. Recte vertit Suid. Ex improviso veniens. Qui modo huc, modo illuc exercitum suum ducturus videbatur, revera in angulum aliquo abiturus erat, quo nemo eum penetraturum esse arbitraretur. Xenoph. Hellen. iv. 8. 19. Πολλάκις οὐ παραγγείλας τὴν βοήθειαν ἐποιήσατο, Ex improviso, inquit Sturz. Lex. Xenoph.]

Ἀντιπαραγγέλλω, Obnuntio, vel Nuntium remitto A prægnanti; nam mulier prægnans post divortium παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ dicitur in Pand. Græcis, quum marito denuntiat sese prægnantem esse ex eo, et maritus ἀντιπαραγγέλλει, quum agnoscere uterum non vult, et negat e se prægnantem esse, quod est quasi obnuntiare vel nuntium remittere prægnanti. ‖ Ἀντιπαραγγέλλω, Competitor sum alicui magistratum petenti, ut Appian. (B. C. ii. 17.) Πομπηΐῳ δὲ ἐς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρήγγειλε Δαμάσιος Αἰνόβαρβος. [Plut. Mario xxix. T. ii. 857. Ὃν ἀντιπαραγγέλλοντα δημαρχίαν ἀπέσφαξεν ὁ Σατορνῖνος: Cæs. vii. T. iv. 180. Ἐν δὲ τούτῳ καὶ Μετέλλου τοῦ ἀρχιερέως τελευτήσαντος, καὶ τὴν ἱερωσύνην περιμάχητον οὖσαν * Ἰσαυρικοῦ καὶ Κάτλου μετιόντων, ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν καὶ μέγιστον ἐν βουλῇ δυναμένων, οὐχ ὑπεῖξεν αὐτοῖς ὁ Καῖσαρ, ἀλλὰ καταβὰς εἰς τὸν δῆμον ἀντιπαρήγγελλεν. ‖ " Vicissim s. Itidem impero. Hist. iv. 2. 12. Ἀντιπαρήγγειλαν ἅπαντας διασκευάζεσθαι ὡς εἰς μαχήν: §. 11. hostes dicebantur παραγγέλλειν." Lex. Xenoph. ‖ Vicissim denuntio. Dion. Hist. lxv. 1. Καὶ αὐτῷ ἐκεῖνοι νυκτὸς * ἀντιπροθέντες γράμματα, ἀντιπαρήγγειλαν ἀπαλλαγῆναι ἐκ τοῦ βίου ἐντὸς τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ἐτελεύτησε. " Sic Pal. Coisl. Br. et Z. vulgo male * ἀντιπαρεισήγγειλαν." Reimar. ‖ G. Wakef. in Mss. affert Polyæn. iv. 3. 22. Ἔνθα δὴ παραγγείλας Ἀλέξανδρος ταῖς πεζοῖς ἀντιπαράγειν τοῖς πολεμίοις, αὐτὸς εἰς τὴν ἵππον ἐπὶ δύρυ σφοδρότερον ἤλασεν, βουλόμενος ὑπερκράσαι τοὺς ἐναντίους. Τοῦτο φυλασσόμενος Πῶρος, ἀντιπαρήγγειλεν, sed proculdubio ibi legi debet ἀντιπαρῆγε, ut edidit Coray. conferri jubens iv. 3. 17. Τοῦτο δὴ συνιδὼν ὁ Μακεδών, τοῦ δεξιοῦ κέρως ἡγούμενος, ἐπὶ δύρυ παρήγγειλεν ἀκολουθεῖν· ὁ δὲ Πέρσης, ἀντιπαράγειν πειρώμενος ἐπ' ἀσπίδα, διέσπα συνεχῶς τὴν ἵππον, et Arrian. Exp. Alex. v. 17. Ἐν τούτῳ δὲ οἵ τε Ἰνδοὶ τοὺς ἱππέας πάντοθεν ξυναλίσαντες παρίππευον Ἀλεξάνδρῳ, ἀντιπαρεξάγοντες τῇ ἐλάσει· καὶ οἱ περὶ Κοῖνον, ὡς παρήγγελτο, κατόπιν αὐτοῖς ἐπεφαίνοντο.]

Ἀντιπαραγγελία, ας, ἡ, Ipse actus τοῦ ἀντιπαραγγέλλειν, s. de eo dicatur qui Nuntium remittit prægnanti, s. de eo qui Competitor est. Quæ duæ significationes τοῦ παραγγέλλειν proxime præcedunt. [Plut. Arato xxxv. T. v. p. 366. Καὶ περὶ τῆς στρατηγίας εἰς ἀγῶνα καὶ ἀντιπαραγγελίαν αὐτῷ καταστὰς, (Comitiis prætoriis adversarium cum et competitorem habens,) ἐκράτησε τῇ χειροτονίᾳ.]

Περιαγγέλλω, Nuntio circumquaque, ut ap. Thucyd. (iv. 122.) Περιαγγέλλοντες τὴν ἐκεχειρίαν. Quod tamen alii simpliciter interpretantur, Nuntii inducias, ut exprimatur vis præpositionis περί. Idem ii. (85.) Οἱ δὲ ἀφικόμενοι μετὰ Κνήμου ναῦς τε περιήγγελλον κατὰ πόλεις, quod exponitur, Naves imperabant. Malo, Navium apparatum per urbes denuntiabant, vel Nuntios mittebant qui imperarent, vii. (18.) Σίδηρόν τε περιήγγελλον κατὰ τοὺς ξυμμάχους, [" Nuntiis circa socios missis ferrum adferri jusserunt," Vulck. ad Scap. marg.] Interdum etiam genitivo jungit, ut iv. (8.) Περιήγγελλον δὲ κατὰ τὴν Πελοπόννησον βοηθεῖν ὅτι τάχιστα ἐπὶ Πύλον, Per totam circumquaque Peloponnesum missis nuntiis auxilia accersebant: [i. 116. Αἱ δ' ἐπὶ Χίον καὶ Λέσβον περιαγγέλλουσαι βοηθεῖν: ii. 10. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι μετὰ τὰ ἐν Πλαταιαῖς εὐθὺς περιήγγελλον κατὰ τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν ἔξω ξυμμαχίδα παρασκευάζεσθαι ταῖς πόλεσι: ii. 80. Τῷ δὲ ναυτικῷ περιήγγειλαν παρασκευασαμένῳ ὡς τάχιστα πλεῖν ἐς Λευκάδα, Schol. πανταχοῦ ἐμήνυσαν. " Περιαγγέλλειν, Passim edicere, cum inf. et dat. Hist. vi. 4. 2. Περιαγγείλαντας ταῖς πόλεσι συμβαλέσθαι." Lex. Xenoph. Dion. Hist. p. 42. 76. Reimar. Περιήγγειλεν ἀφικνεῖσθαι πρὸς ἑαυτὸν πάντας τοὺς αἰτιωμένους τι τοὺς δεσπότας σφῶν, ὡς καὶ βοηθήσων αὐτοῖς. Phot. et Suid. Περιήγγελλεν· ἐκέλευεν. ‖ Funus indico. Hesych. Περιαγγέλλειν· τὸ μὴ συνάγειν ὄχλον ἐπὶ τὰς ἐκφορὰς τῶν τετελευτηκότων. Sueton. in Jul. Cæs. 84. Funere indicto, rogus extructus est in Martio campo juxta Juliæ tumulum, ubi Casaub. " Funus indicere, Græcis περιαγγέλλειν, Hesych."]

Περιαγγέλλομαι, Pass. ut Thuc. iv. Παρασκευὴ περιαγγελλομένη κατὰ πόλεις, Apparatus bellicus, qui per urbes denuntiatur. [Suid. Περιηγγέλθη τὸ ἄθεον

πρόσταγμα. Ἀττικώτερον δὲ τὸ περιηγγέλη.]

[* "Προσπεριαγγέλλω, Thuc. 154. 74." Vulck. ad Scap. marg.]

Προαγγέλλω, Prænuntio. Xenoph. K. Π. iii. (3. 18.) Οἱ μὲν θεοὶ μάχην ἔσεσθαι προαγγέλλουσι: [v. 3. 7. Ὁ δὲ εὐνοῦχος ἀκούσας προσποιήσαιτο, προαγγεῖλαι βουλόμενος ταῦτα, παρεῖναι. Schæf. in Mss. consuli jubet Diod. S. ii. 134. Agathiæ Epigr. lxix. Ἦλθε δὲ Καλλίγνωτος ὁ Κῶϊος, ὁ * πλατυλέσχης, Τῆς * παιωνιάδος πληθόμενος σοφίης, Πᾶσαν ἔχων πρόγνωσιν ἐν ἄλγεσιν, οὔ τι περιττὸν Ἄλλο προαγγέλλων, ἢ τὸ γενησόμενον. J. Poll. iv. 91. Τὸ δὲ τῶν κηρύκων γένος, ἱερὸν μὲν Ἑρμοῦ, κατεκήρυττε δὲ ἡσυχίαν, ἔν τε ἀγῶσι καὶ ἱερουργίαις, καὶ σπονδὰς προήγγειλε, καὶ ἐκεχειρίαν ἐπήγγειλε, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἀνεκήρυττε, ubi Codd. Seb. et Kuhn. περιήγγελλε præbent, pro προήγγειλε: viii. 123. Τὸ δὲ δικαστήριον περιεσχοινίζετο, τοῦ μὲν βασιλέως παραγγείλαντος, τῶν δὲ θεσμοθετῶν πληρούντων τὸ δικαστήριον. " Παραγ. in textum restitui cum Kuhnio: habet et eam vocem Falck. Cod. Προαγγέλλειν quoque, quod est in C. A. rectum sit; qui enim diem indicit ac statuit judicii, προαγγέλλειν dicitur, et hæc lectio cum vulgata propius convenit: in Gloss. autem Προαγγέλλω est Prænuntio, Pronuntio, Παραγγέλλω vero, Denuntio, Edico, Præcipio." Ἴ. H. Phot. et Suid. Προηγγελκέναι· προμεμηνυκέναι.]

Προάγγελμα, ατος, τὸ, Prænuntiatio. [Joseph. B. J. i. 3. 5., notante G. Wakef. in Mss., Θαυμάσαι δ' ἄν τις ἐν τούτῳ καὶ Ἰούδαν· Ἐσσαῖος ἦν γένος, οὐκ ἔστιν ὅτε πταίσας ἢ ψευσθεὶς ἐν προαγγέλμασιν.]

Προάγγελσις, εως, ἡ, Prænuntiatio. [Thuc. i. 137. Γράψαι τήν τε ἐς Σαλαμῖνος προάγγελσιν τῆι ἀναχωρήσεως, καὶ τὴν τῶν γεφυρῶν. " Herod. 671." Schæf. in Mss. Vide Ἀπάγγελσις.]

[* Προαγγελτικός, ἡ, όν, Prænuntiandi vim habens. Just. Mart. Apolog. i. 45. p. 70. Τὸ οὖν εἰρημένον, Ῥάβδον δυνάμεως ἐξαποστελεῖ σοι ἐξ Ἱερουσαλὴμ, προαγγελτικὸν τοῦ λόγου τοῦ ἰσχυροῦ, ὃν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ οἱ Ἀπόστολοι αὐτοῦ ἐξελθόντες, πανταχοῦ ἐκήρυξαν.]

[* Προαγγελτικῶς, Prænuntiando, Prænuntiantis more. Just. Mart. Apolog. i. 36. p. 65. Ποτὲ μὲν γὰρ ὡς προαγγελτικῶς τὰ μέλλοντα γενήσεσθαι λέγει, ποτὲ δ' ὡς ἀπὸ προσώπου τοῦ δεσπότου πάντων καὶ πατρὸς Θεοῦ φθέγγεται, κ. τ. λ.]

Προάγγελος, ὁ, ἡ, Prænuntius, Plut. Ὑγιειν. Παραγγ. (T. vi. 484. Μάλιστα δὲ * προφυλακτέον ἐν ταῖς προπαθείαις καὶ προαισθήσεσιν· οὐ γὰρ ἅπασαι, κατὰ τὸν Ἡσίοδον (Ἐργ. 104.) ἐπιφοιτῶσιν αἱ νόσοι Σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς· ἀλλ' αἱ πλεῖσται καθάπερ προαγγέλους καὶ προδρόμους καὶ κήρυκας ἔχουσιν ἀπεψίας καὶ δυσκινησίας. [Vide nos in Ἄγγελος.] Utitur Musæus, [164. Πειθοῦς γὰρ τάδε πάντα προάγγελα, παρθενικῆς δὲ Πειθομένης ποτὶ λέκτρον ὑπόσχεσίς ἐστι σιωπή. " * Προάγγελον, τὸ, s. v. a. προάγγελσις. Unter den Zusammensetzungen mit πρὸ fehlt unter andern." Passow. Epigr. de Mens. Æg. in Anthol. T. iii. p. 211. Εὐκάρπου δὲ Παΐνι προάγγελός ἐστιν ὀπώρης. Vide supra p. ccli. a, b. Epigr. ἀδεσπ. xxiv. Ἄρτεμις ἱδρώουσα προάγγελός ἐστι κυδοιμοῦ. " Nonni J. xiv. 419. Dionys. iii. 10." G. Wakef. in Mss. Glossæ: Προάγγελος· Prænunciator.]

[* Προαγγελία, ας, ἡ, Prænuntiatio.]

Προαγγέλλω, Nuntio, pro simplici. Sic προαγγελία ap. Polyb. pro simplici ἀγγελία. [Polyb. ii. 25. Προαγγέλλεται διότι κατόπιν αὐτοῖς ἔπονται καὶ συνάπτουσιν αἱ προκαθημέναι τῶν Ῥωμαίων ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ δυνάμεις, Nuntius eis adfertur: iv. 19. Πάλιν δείσαντες ἐκ τῶν προσαγγελλομένων τὴν ἐκ Μακεδονίας βοήθειαν: iv. 66. Τοῖς προσηγγελμένοις ἐπαρκέσας, οὐδὲν πραύργιαίτερον ποιήσεται μετὰ ταῦτα, τοῦ βοηθεῖν σφίσι κατὰ δύναμιν, ubi minus recte ex aliis Codd. προηγγ. Suid. Προηγγελμένοις· τοῖς ἤδη ἀγγελθεῖσι. Τοῖς προσηγγελμένοις ἐπαρκέσαντες, οὐδὲν πραύργιαίτερον ποιήσετε μετὰ ταῦτα τοῦ βοηθεῖν σφίσι κατὰ δύναμιν, ubi per errorem, ut videtur, plur. ἐπαρκέσαντες—ποιήσετε dedit pro vulg. ἐπαρκέσας—ποιήσεται. Aristæn. ii. 19., notante Schæf. in Mss., Καὶ βούλομαι, ἔφη, τὴν σὴν δέσποιναν προσειπεῖν· ἀλλ' ἐδεδίειν προσαγγεῖλαι τὸν λόγον. " Verbum in talibus est proprium, ut et εἰσαγγεῖλαι, unde ita dicti εἰσαγγελεῖς. Sic Luc. Deor. Dial. ix. 1. Neptunus ad Jovem admitti cupiens, rogat Mercurium, Ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; Ille cum negasset, dicit, Ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ, (Attamen adesse me renuntia ipsi.) Cf. Dionys. H. Antiq. Rom. viii. p. 514. Hinc intelligitur Hesych. Προσαγγελία· προσαγωγή." Abresch. 2 Macc. iii. 6. Προσήγγειλε περὶ τῶν χρημάτων, x. 21. Προσαγγελθέντος δὲ τῷ Μακκαβαίῳ, Cum nuntiatum esset Maccabæo. Schæf in Mss. affert ex Schol. Aristoph. Plut. 233. Οὐκ * ἀπειλητικῶς δὲ, ἀλλὰ * μειλικτικῶς προσαγγέλλει, ubi T. H. mulit παραγγέλλει. Glossæ: Προσαγγέλλω· Interpello. Προσαγγέλλει· Adlegat, P. Adsignat, P.] ‖ Προσαγγέλλειν ἑαυτὸν, Deferre seipsum, μηνύειν ἑαυτὸν ἄξιον θανάτου, Suid. Sic Luc. Toxar. (xxxii.). Προσαγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ. [Heliodor. iv. p. 197=168. Ἴσως μὲν, ὦ Δελφοὶ, προσαγγεῖλαί με βουλόμενον ἐμαυτὸν ἥκειν εἰς μέσους, ubi Coray. Μηνῦσαι ἐμαυτὸν ἄξιον θανάτου, ᾗ φησὶ Σονίδας. Τοῦτο γὰρ βούλεται τὸ Προσαγγέλλειν καθ' αὐτὸ, ὁ μὴ νοήσας ὁ Κυστέρος, ἀσαφὲς τῇ κακῇ στίξει καὶ μεταφράσει ἀπειργάσατο. Γράφε τοίνυν τὸ τοῦ Σονίδα, "Προσαγγέλλει. Ὁ δὲ ἑαυτὸν προσαγγέλλει· ἀντὶ τοῦ, μηνύει ἑαυτὸν ἄξιον θανάτου." Μεταφραζε δὲ, Προσαγγέλλει, *Defert. Ille vero se defert. Id est, Se ut morte dignum declarat.* Plut. Marcello ii. Βαρέως ἐνεγκὼν ὁ Μάρκελλος, προσήγγειλε τῇ βουλῇ τὸν ἄνθρωπον, Ad Senatum detulit, Coram Senatu accusavit: et Cicerone iii. Ἐν δὲ τῷ χράνῳ τούτῳ Χρυσόγονος, ἀπέλευθερος Σύλλα, προσαγγείλαντός τινος οὐσίαν ὡς ἐκ προγραφῆς ἀναιρεθέντος, αὐτὸς ἐωνήσατο δισχιλίων δραχμῶν, ubi, notante Schæf. in Mss., Wyttenbachio ad Selecta Principum Historicorum p. 249. "legendum videtur προσαγγέλλας, ut vertit Cruser." "Προσηγγέλη, Bast. Lettre 200. Προσαγγέλλω conf. cum ἐπαγγ. ad Diod. S. ii. 347." Schæf. in Mss.]

[* Προσαγγελτὴς, οῦ, ὁ. Glossæ: Προσαγγελτής· Interpellator.]

Προσαγγελεὺς, έως, ὁ, Emissarius, *μηνυτὴς*, προσαγωγεὺς, Bud. Idem de emissariis loquens, Dicuntur etiam hujusmodi ministri et auriti commeatores προσαγγελεῖς, et προσαγωγίδαι, et ὠτακουσταὶ, qui etiam Aures et Oculi regum appellantur.

Προσαγγελία, ας, ἡ, Nuntium. Suid. Προσαγγελία. Πολύβιος· Ἦκον ὑπὸ νύκτα πρὸς τὸν Φίλιππον, φάσκοντες * συνωμοκέναι τινὰς αὐτοῖς· τούτου δ' ἀπαγγέλλειν, ὅτι καταλίποιεν ἐν Ῥηγίῳ πεντήρεις Ῥωμαϊκάς· ὁ δὲ διαταραχθεὶς ἐκ τῆς προσαγγελίας, ἔφυγε. Καὶ αὖθις· Τῷ δὲ Πτολεμαίῳ γενομένης προσαγγελίας, παρεῖναι τὸν Ἀρχίαν. Vix tamen ex his verbis statui potest an προσαγγελία pro simplici ἀγγελία positum sit. [Nuntium intelligit Lex. Polyb. nec quidem aliter interpretari licet. Ἀγγελία est Nuntium; at προσαγγελία, Annuntiatio. Sed, cum sermo sit de nuntio ad aliquem misso, ut in Polybii locis a Nostro citatis, ἀγγελία cum præpos., an προσαγγελία sine præpos., usurpes, nihil omnino interest; sensus enim est idem. Plut. Consol. ad Apollon. T. vi. p. 451. de Pericle, Τοῦτον γὰρ εὐθὺς μετὰ τὴν προσαγγελίαν (τοῦ θανάτου supplet Reisk.) ἀμφοτέρων τῶν νίέων οὐθὲν ἧττον (ἐώρων addit idem) ἑστεφανωμένον κατὰ τὸ πάτριον ἔθος καὶ λευχειμονοῦντα, δημηγορεῖν. Pseudo-Longin. x. Οὐκ ἄλλως ὁ Ἀρχίλοχος ἐπὶ τοῦ ναυαγίου, καὶ ἐπὶ τῇ προσαγγελίᾳ ὁ Δημοσθένης, "Ἑσπέρα μὲν γὰρ ἦν," φησίν. Aretæus Morb. acut. i. 2. Ἢν βαθὺ κῶμα ἴσχῃ, * ἐμβόησαις, νουθέτεε ὀργίλη, δεῖμα ἐφ' οἷσι δειμαίνει, προσαγγελία τῶν ὀκόσα ἐπόθεε καὶ προσεδόκεε.] Hesych. Προσαγγελία· προσαγωγὴ, ut Προσαγγελεὺς i. q. προσαγωγεύς. [Vide Abresch. supra in Προσαγγέλλω citatum. ‖ Delatio. Glossæ: Προσαγγελία· Delatio. Vide Προσαγγέλλω.] ‖ Προσαγγελίας lex data fuit de iis, Qui excedendum sibi vita putusseut, cujus consilii reddenda publice ratio erat. Camer.

[* Συναγγέλλω, Simul nuntio. " Dionys. Halic. i. 623. 18. ed. Oxon. 1704." D. Scott. App. ad Thes. Gr. L. "Συναγγέλλω i. q. ἀγγέλλω. Zosim. iv. 55. Τούτων τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ συναγγελθέντων: v. 14. Ἀλλ' ἐπειδὴ ταῦτα τῷ βασιλεύοντι συνηγγέλθη." J. H. Maius Spec. Supplem. Thes. Gr. L. p. 232.]

" Συνάγγελος, (ου, ὁ, ἡ,) Qui una mittitur nuntius," [Legationis socius.]

[* " Συναγγελίζομαι, Lucian. Antioch. in Routhii Reliq. Sacr. T. iii. p. 285." Boissonad. in Mss.]

Ὑπαγγέλλω, Clam nuntio. Musæus (106.) Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελέουσα Λεάνδρῳ, quod vertitur Innuens. Malim, Nutibus occultis dans clam signa amoris prænuntia. ["Επαγγέλλουσα, V. ὑπαγγέλλουσα, Ven. B. Barth. Par. et Rondell. ἐκγεγελόωσσα, S. ἐπεγγελόωσα, St. et L. in marg." Röver. " Diod. S. ii. 399. Longus iii. p. 93. Οἱ δὲ παρ' ἐλπίδα ἰδόντες τοσοῦτον ἀργύριον, αὐτίκα τε δώσειν ἐπηγγέλλοντο τὴν Χλόην, καὶ πείσειν ὑπισχνοῦντο Λάμωνα, ubi Villois.:—'Sic emendavi e duobus primis Codd. R. pro ὑπηγγ. quod in omnibus aliis Edd. Cf. quæ annotavimus ad p. 13. ed. Moll. Δῶρα πολλὰ ἀπηγγέλλετο. Forte hic Librarii lapsus ortus est e proxime sequenti, ὑπισχνοῦντο, nisi, quod minus arridet, retinere malis ὑπηγγ. et vertere, Subobscure innuerunt, annuntiaverunt. Amyot autem in suo Codice invenit ἐκηγγ. vertit enim, Lui promirent sur le champ.'" Schæf. in Mss.] ‖ Ὑπαγγέλλω, vulgo exponitur Ad majorem vel potentiorem aliquid dico, ὑπαγορεύω.

Ὑπάγγελτος, ου, ὁ, ἡ, i. q. ἐξάγγελτος, vel κατάγγελτος, Patefactus, Detectus, Manifestus. Auctor incertus ap. Suid. Ὁ δὲ, καταφρωδήσας, μὴ γενόμενος ὑπάγγελτος τοῖς Ῥωμαίοις κινδυνεύσῃ· ἀντὶ τοῦ καταφανὴς.

[* Ὑπάγγελος, ου, ὁ, ἡ, A nuntio compellatus. " Herod. 736. et Lobeck. ad Soph. Aj. 287. (τί τήνδ' ἄκλητος, οὖθ' ὑπ' ἀγγέλων Κληθεὶς, ἀφορμᾶς πεῖραν, οὔτε τοῦ κλύων Σάλπιγγος; ' ut Æsch. Choeph. 838. Ἥκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος.')" Schæf. in Mss. " Ὑπάγγελος, h. e. ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς, ut Nostrum manifesto imitatus loquitur Sophocles l. c. et Trachin. 391. Μίμν', ὡς ἀνὴρ οὗτ' ἐμῶν ὑπ' ἀγγελῶν, Ἀλλ' αὐτόκλητος, ἐκ δόμων παρεύεται." Abresch. Ed. Ald. habet, ὑπ' ἄγγελος. Ut *ὑπόδουλος, (Suicer. Thes. T. ii. p. 1388.), Servus qui est sub imperio alius, ὕπαρχος, Qui sub alio imperium obtinet, ut legatus in exercitu, aut provincia, sic ὑπάγγελος non est simpliciter Nuntius, ut perperam vertitur in Lex. Hederico-Ernest., sed Nuntius ab alio nuntio vocatus.]

[* Ἀναγγέλλω. Abr. Kall. in Mss. affert Plut. x. Oratt. T. ix. p. 344. Ἀντήγγειλε δὲ καὶ τὴν ἐν Ταμύναις νίκην πρῶτος Ἀθηναίοις τὸ δεύτερον, ἐφ' ᾗ καὶ ἐστεφανώθη. (Vide notata in Εὐαγγέλιον.) At ibi leg. Reiskio judice, ἀνήγγειλε, aut ἀπήγγειλε.]

[* Πιστιεπαγγέλται· Fidei promissores, P. Sic Vulcan. Vulgo, Πιστιεπαγγέλλεται.]

[* Προευαγγελίζω. " Annuntio læta et felicia, Lætum nuntium affero, Jubeo et curo aliquid alteri annuntiari. Semel tantum in N. T. legitur, Galat. iii. 8. Προευηγγελίσατο (sc. ἡ γραφὴ) τῷ Ἀβραὰμ, Deus, teste Scriptura Sacra, Abrahamo hanc promissionem dedit." Schleusner. Lex. in N. T. " P. Abresch. Paraphras. p. 243." Schæf. in Mss. Schol. Soph. Trachin. 335. Ὁ προευαγγελισάμενος κατέχει αὐτήν. Philo J. de Mundi Opif. p. 7=20. Οὗτοι δέ εἰσιν ἑσπέρα τε καὶ πρωΐα, ὧν ἡ μὲν προευαγγελίζεται μέλλοντα ἥλιον ἀνίσχειν, κ. τ. λ.]

[* Προαπαγγέλλω, Prænuntio. Ezech. xxxiii. 9. Σὺ δὲ ἐὰν προαπαγγείλῃς τῷ ἀσεβεῖ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἀποστρέψαι ἀπ' αὐτῆς, al. *προαναγγείλῃς. ‖ Obnuntio. Lex. Hederico-Ernest.: " Προαπαγγέλλω, Obnuntio, ap. Dion." Locus est xxxviii. 13. Ἐπεὶ οὖν πολλοὶ, ἐμποδίζειν ἢ νόμων εἰσφοράς, ἢ ἀρχόντων καταστάσεις, ἐς τὸν δῆμον εἰσαγομένας, βουλόμενοι, προεπήγγελλον ὡς καὶ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μαντευσόμενοι (L. μαντευσάμενοι), ὥστε μηδεμίαν ἐν αὐτῇ κύρωσιν τὸν δῆμον σχεῖν. Sic edidit Reimar. qui tamen in Indice posuit Προσαπαγγέλλω. Vide supra Προεπαγγέλλω.]

[* Προσαπαγγέλλω. Diod. S. xi. 4. Ἐπειδὴ πλησίον εἶναι προσαπηγγέλθησαν αἱ τῶν Περσῶν δυνάμεις. " Melius *προαπηγγ. legeretur." H. St. et Rhod. " Cur melius id foret, non perspicio. Decompositum hoc, uti vocant, parili pæne potestate instructum est, atque ἀπηγγ. aut προσηγγ., quorum alterutrum si adesset, nemo, puto, mutaret." Wessel.]

[Ἀπαγγέλλω, Memoriter recito. Noster supra Synesii locum adduxit. Adde e Suida: * Καλλιφάνης, ὁ * Παραβρύκοντος· ἐπὶ τῶν προσποιουμένων πολυμαθείαν. Οὗτος γὰρ ἀρχὰς ποιημάτων πολλῶν καὶ λόγων συγγεγραμμένων ἄχρι τριῶν ἢ τεσσάρων στίχων ἀπαγγέλλων πολυμαθείας δόξαν προσεποιεῖτο. Respicitur ad Athen. i. p. 4. Ὡς καὶ Καλλιφάνης, ὁ τοῦ Παραβρύκοντος κληθεὶς, ἀρχὰς ποιημάτων πολλῶν καὶ λόγων ἐγγραψάμενος, ἀνειλήφει μέχρι τριῶν καὶ τεσσάρων στίχων, πολυμαθείας δόξαν προσποιούμενος. " Parabrycon, ut *Pararenchon (Παραρέγχων, *Le ronflard,*) ap. Festum ('*Non omnibus dormio*, proverbium videtur natum a Cipio quodam, qui Pararenchon dictus est, quod simularet dormientem, quo impunitius uxor ejus mœcharetur: ejus meminit Lucilius.' Cic. Epist. ad Div. vii. 24. ' Capius, opinor, olim, *non omnibus dormio*: sic ego non omnibus, mi Galle, servio.' ' Leg. puto,' inquit Ernest. Ind. Histor., ' *Catius* e vestigiis Mss. qui habent *Citius*, nisi id est pro *Cipius*, ut habet Festus, ut placet Ant. Augustino, quod esset familia Cipia, sed non est necesse nomen id esse familiæ, cum ille sit histrio.' Cf. Victor. ad h. l.) Et *Παραμασύντης, Parasitus, non semel in sequentibus libris." Casaub. " Scilicet, sicut Παράσιτος, et Παραμασήτης vi. 242. c. vel Παραμασύντης iv. 134. b. convivam denotat invocatum, qui absque symbola ad convivium venit, sic nomen Παραβρύκων a v. βρύχω, Mordeo, Rogo, Deglutio, eundem habet significatum. Quod vero adjectum est v. κληθεὶς, quo non erat opus, si verum illud fuisset patris nomen, indicare videtur, non admodum quidem dissimile, sed paululum tamen diversum fuisse patris nomen, et per jocum ita mutari detorquerique solitum, ut filii mores isto veluti paterno nomine designarentur. Duo verba, καὶ λόγων, Et orationum, post ποιημάτων, desunt vulgo in Edd. et Mss. prætermissa sc. ab Epitomatore nostro. Adjeci e Suida, qui h. l. sive ex integro Athenæi opere, s. ex aliis plenioribus Excerptis recitavit. Pro ἐγγραψάμενος autem ap. eund. Suid. συγγεγραμμένων legitur, et deinde sic pergitur, Ἄχρι τριῶν ἢ τεσσάρων στίχων ἀπαγγέλλων, πολυμαθείας δόξαν προσεποιεῖτο. Quæ cum Epitome nostra conferens, suspicor, pro ἀνειλήφει, quod posuit Epitomator, Athenæum scripsisse, ἀνειληφὼς ἀπήγγελλε, Cum tres aut quatuor versus memoriæ mandasset, (i. e. enim ἀναλαμβάνειν), recitare hos solebat." Schweigh. Suid. Ῥαψῳδῆσαί δέ ἐστι τὸ φλυαρῆσαι, ἢ τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι χωρὶς ἔργον τινός. Quare hæc, χωρὶς ἔργου τινὸς, addiderit Suid., nescit Kuster, nec videt quid ea sibi velint, sed Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 132. reposuit, idque omnino recte, χωρὶς εἰρμοῦ τινός, Sine aliqua connexione recitare. Vide Εἰρμός.]

[Ἄγγελος, ἄλλος, et λάλος confusa. Achill. Tat. v. 285. Salmas. Ἡ γὰρ Φιλομήλας τέχνη σιωπῶσαν εὕρηκε φωνήν. Ὑφαίνει γὰρ πέπλον ἄγγελον, καὶ τὸ δρᾶμα πλέκει ταῖς κρόκαις, καὶ μιμεῖται τὴν γλῶτταν ἡ χεὶρ, καὶ Πρόκνης τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ τῶν ὤτων μηνύει, καὶ πρὸς αὐτὴν ἃ πέπονθε τῇ κερκίδι λαλεῖ. " Leg. e Ms. Ang. πέπλον λάλον." Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 62. Imo Ms. Ang. præbet ἄλλον, non λάλον. " "Αγγελον, sic correximus e libris, cum in editis male esset ἄλλον. Sic tamen etiam habet Anglicanus liber." Salmas. Anna Comn. xii. 364. a. Ὁ γάρ τοι τῆς σωτηρίας ἄλλος σπεύσας ἔνδον τῆς ἀψῖδος τὸ τῆς συμπαθείας γραμμάτιον ἀποδιδοὺς, ubi Lobeck. Obss. ined. in Phrynichi Ecl.:—" Emenda ἄγγελος. Eadem vox corrupta ap. Quintum Cal. vii. 79.—ἄλλος δὲ πέλει βίος ἀνθρώποισι. Ἀλαὸς legendum esse monstrant sequentia, Τοὔνεκ' ἄρ' ἀσφαλέως οὐ νίσσεται, ἀλλὰ πόδεσσι Πυκνὰ ποτιπταίει."]

[Ἀγγέλλω et ἀγάλλω confusa. " Ap. Menandr. Prot. p. 139. a. Excerpt. Legatt. Ἐν τοσούτῳ τοῖς ἡγεμόσιν ἔφησαν, ὅτι πολυπληθία Περσῶν ἀγάλλεται χωροῦσα κατὰ Συνάνων, scriptum erat haud dubie ἀγγέλλεται." Lobeck. Obss. ined. in Phrynichi Ecl. Sic ἐκαγάλλομαι et ἐκαγγέλλομαι confusa esse ap. Xenoph. supra monstravimus.]

[* Προπαραγγέλλω, Prædico, Gl. V. Ante spondeo, ap. Suid. in Προπαρεγγυηθὲν, quod verbum vide infra suo loco. Ante denuntio, Dion. Hist. xlvi. 41., notante G. Wakef. in Mss., Προπαραγγείλας μὴτ'

ἀπόκρισίν τινα αὐτοῖς δοθῆναι, καὶ ἑαυτὸν παραχρῆμα μετατεμφθῆναι. Fœdus inter Hierapytnios et Priansienses ap. Chishull. Antiq. Asiat. p. 131., indicante Schæf. in Mss., Καὶ προπαραγγελλόντων ἀλλήλοις πρὸ ἡμερῶν δέκα, ᾗ κα (scripsit Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 273., ᾗ κα, i. e. ᾗ ἂν) μέλλωντι ἀναγινώσκειν.]

[Συμπαραγγέλλω, Competitor sum.] "Συμπαραγγέλλοντες, Dionys. Halic. (A. R. x. 58. Καὶ τῶν συμπαραγγελλόντων τοὺς ἀρίστους αἱτιασάμενος), pro "Competitoribus. Vide Παραγγέλλω." [Plut. M. Crasso vii. Καὶ τῷ συμπαραγγέλλειν καὶ συνεξετάζεσθαι τοῖς δεομένοις τι τοῦ δήμου.]

Ἄγγος, εος, et ους, [imo poetice et Ionice εος, vulgo ους,] τὸ, Vas, generali nomine. Hom. Od. B. (289.) Ὤπλισσόν τ' ἰῆα καὶ ἄγγεσιν ἅρσον ἅπαντα· Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἅλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, Δέρμασιν ἐν πυκινοῖσι; ["ubi corbes ad recipiendos panes, et alia cibaria, et amphoræ ad recipiendum vinum intelliguntur." Damm. Od. Π. 13. Ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσεν ἄγγεα, τοῖς ἐπονεῖτο, Κιρνὰς αἴθοπα οἶνον.] Idem ἄγγεα, in quæ recipitur lac, in γαυλοὺς et σκαφίδας dividit, Od. I. [222. νᾶον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐναμέλγεν: 248. Ἥμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη Πίνειν δαινυμένῳ, καὶ οἱ πατιδόρπιον εἴη:] Il. Π. (643.) Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει. Hesiod. E. κ. Η. (473.) ἄγγεα, Vasa in quæ frumentum reconditur, Ἐκ δ' ἀγγείων ἐλάσειας ἀφάχνια: [sic 598. Μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν: Pindar. Nem. x. 67. ἐν ἀγγείων Ἕρκεσιν παμποικίλοις, "In vasorum septis, arculis, quibus vasa illa dabantur inclusa, nisi sunt eadem illa vasa v. 64. memorata," Damm. "Panathenæis vicit, et præmium hydriam figulinam thecæ æreæ affabre sculptæ inclusam, oleo ex olea sacra plenam reportavit, v. Schol., portabatur autem vas in pompa victoris." Heyn. Hesiod. E. κ. Η. 611. Πέντε δὲ συσκιάσαι, ἕκτῳ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι Δῶρα Διονύσου πολυγηθέος. "Ms. Par. male ἄγκεα. Voces ἄγγεα, ἄγκεα, ἄνθεα sæpe permutantur, tanquam ap. Phocyl. 160. Κάμνει δ' ἠερόφοιτος (ἠεροφοῖτις edidit Brunck. ex uno Cod.) ἀριστοπόνος τε μέλισσα. Ἣ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν, ἢ δονάκεσσιν, Ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος, ἔνδοθι σίμβλων Σμήνεσι μυριότητα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα. Quos versus aliter scriptos attulit F. Ursin. ad Virg. Ecl. iv. 30. e Ms., ut opinor, Nicandri Schol. ad Alexiph. 446. Κάμνει δ' ἠερόφοιτος α. τ. μ. Ἣ κοίλης πέτρας κατὰ χοιράδος ——— μυριόμορφα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα. (Nicandri Schol. Cod. Goett. teste Schneidero præbet, μυριότητα κατ' ἄγγεα.) Zonas Sardianus Anthol. i. 70. p. 125. Πάντα περιινίξασθε, καὶ ἄγγεα κηρώσασθε. "Ἀγγεα in Phocyl. intellige non Alvearia, sed Cellulas cereas. Μυριότητα, (quam lectionem probarunt Brunck. Gaisford. et Jacobs. ad Anthol. vi. 120.) confirmat Meleager Anthol. i. cap. ult. p. 179. Ἔργα δὲ τεχνήεντα βοηγενέεσσι μελίσσαις Καλὰ μέλει, καὶ σίμβλῳ "ἐφήμεναι ἐργάζονται Λευκὰ πολυτρήτοιο νεόῤῥυτα κάλλεα κηροῦ. Item Lucian. Anthol. i. 76. p. 131. Ὁποῖα μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις." Ruhnk. Epist. Cr. p. 89. a Schæf. in Mss. citatus.] "Μυριότης, ητος, ἡ, Infinitas, Infinita multitudo, Infinitus numerus. Phocyl. de api, Σμήνεσι μυριότητα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα, Infinitas e cera struens cellulas in alvearibus." ["Μυριότητα, hoc sensu, Favis infinitam varietatem per flores cereis tectis struens." Sylburg. Sed v. μυρίτης nusquam alibi legitur. Eurip. Iphig. T. 953. Ἐς δ' ἄγγος ἴδιον ἴσον ἅπασι βακχίον Μέτρημα πληρώσαντες, εἶχον ἡδύνην. 958. Κλύω δ' Ἀθηναίοισι τἀμὰ δυστυχῆ Τελετὴν γενέσθαι, κἄτι τὸν νόμον μένειν, Κοῖρες ἄγγος Παλλάδος τιμᾶν λεών. "Ita ambo Mss. et P. ut recte jam Barnes. Ed. Ald. ἄγκος. De re v. Athen. x. 10. Suid. in Χόες, Plut. Sympos. ii. 10." Musgrav., indicante Schæf. in Mss., qui porro ἄγγος et ἄγκος sæpe confusa esse ex Herod. p. 472. docet. Sic ἀγγοπήνια, ἀγκοπήνια.] In prosa etiam usurpatur ἄγγος, sed rarius quam ἀγγεῖον. Dioscor. v. (132.) "Χρηστέον δὲ τῇ τρυγὶ προσφάτῳ οὔσῃ· ταχὺ γὰρ διαπνεῖται· ὅθεν οὐδὲ "ἀσκέπαστον, οὐδὲ χωρὶς ἄγγους αὐτὴν "ἀποθετέον. [Schæf. in Mss. ex Anton. Lib. x. affert, Καὶ μετ' οὐ πολὺ κλήρους εἰς ἄγγος αἱ τρεῖς ἐμβαλοῦσαι ἀνέπηλαν. "Xyl. in urnam. Recte. Virg. Æn. vi. 22. Stat ductis sortibus urna. Hydriam appellat Cicero Verr. ii. 51. 'Ut, quot essent renuntiati, tot in hydriam sortes conjicerentur.' Sic Apollod. ii. sub fin. Κομισάντων δὲ ὑδρίαν ὕδατος, ἔδαξε ψῆφον βαλεῖν ἕκαστος. Proprie hic usurpat τὸ ἀναπάλλειν." Verheyk. Vide Ἀνακάλλω. Luc. de Syria Dea lx. Τοὺς ἐκτὰν ἐν τῷ ἱρῷ γένωνται, ῥάμνους τε, καὶ ἐς ἄγγεα καταθέντες, οἱ μὲν ἀργύρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεα ἐν τῷ νηῷ, προσηλώσαντες ἀπίασι, ἐπιγράψαντες ἕκαστοι τὰ οὐνόματα. Ponitur et pro Utero ap. Hippocr., inquit Lex. Hederico-Ernest. Respicitur ad p. 347. 36. Ἦν τῶν μαζῶν αἱ θηλαὶ, καὶ τὸ ἐρυθρὸν χλωρὸν ᾖ, νοσώδες τὸ ἄγγος. "Ἄγγος i. q. ἀγγεῖον, significat in genere Vas, et Conceptaculum humorum. In specie tamen Hipp. accepisse pro Utero, Epid. vi. s. 5. t. 17. quamvis insolenter existimat Gal. in Com. Rationem hujus expositionis dedit Prosp. Martian. Annot. ad Hippocr. d. l. p. 352. Dixit ras, ut indicaret humores morbosum uterum afficientes in ejus cavitate consistere, non per ejus tunicas exteriores dispersos. Hi enim non ita mammis communicantur, quemadmodum illi, qui in cavitate consistunt. Enimvero mihi neque ratio adducta satis liquida, neque veris anatomicis principiis conformis videtur." Lex. Medic. ed. 1746. Hippocr. p. 178. 38. Ὥσπερ εἴ τις ἄγγος μέγα μικρόστομον ἀναλαβὼν, καταστρέψειεν ἐν τάχει. Vide et p. 29, 37—8. 56, 13. 165, 11. 384, 42.] Invenitur et ἄγγος ὀστράκινον. ["Amos viii. 1. 2. Lev. xi. 33. ἄγγος ὀστράκινον, ubi alii σκεῦος ὀστράκινον, Ampulla, Lecythus, Aqu. 1 Reg. xxvi. 11." Biel. Hesych. "Ἄγγος· ἀγγεῖον, καὶ ῥίζα βοτάνης. "Ἄγγεα· ἀγγεῖα. Respicit ad Homer. supra citatum, ubi Schol. ἀγγεῖα. Sed quid sibi velint ista, ῥίζα βοτάνης, Medicis explicandum relinquimus. Glossæ Iatricæ ap. Tittmann. ad Zonar. p. cxviii. "Ἀγγεῖος· ἐξύπνου τὸ ἀπὸ φούρνου.' Nesciebat Tittmann. Glossas has paulo emendatius e Cod. Dorv. jam A. 1795. editas esse in J. St. Bernardi Reliquiis Medico-Criticis, ubi p. 9. est, "Ἀγγίους ἐξ ὕπνου (ὕπνου), τὸ ἀπὸ φούρνου, quæ nobis saltem satis obscura sunt.]

[*Ἀγγιστρα, τὰ, Vascula. Aqu. Symm. 3 Reg. vii. 40. Sed Kreysig. Symbolarum ad Bielii Thes. augendum atque emendandum Partic. i. Schneebergæ 1809. p. 5. ostendit pro eo vocabulo reponi debere ἄγκιστρα, Hamos.]

Ἀγγοθήκη, ἡ, Vasorum apotheca, [Capsa et Theca poculi.] Vide ap. Athen. v. (210.) quam appellaverint Alexandrini ἀγγυθήκην. Ubi etiam legitur aliquoties ἐγγυθήκη, pro quo Bud. ἀγγειθήκη reponendum putavit, quæ fuerit λέβητος ὑπόθημα. [Vide supra p. clxix. a. Etym. 308, 56. Ἐγγυθήκη· σκεῦός τι, οἱ δὲ, ἄγγος χωρητικὸν σκευῶν, ἢ τὴν νῦν ἀγγοθήκην, παρὰ τὸ ἐγγὺς κεῖσθαι.]

"Ἀγγοπῆναι et Ἀγγοπήνια, Hes. et Suid. τὰ τῶν "μελισσῶν κηρία, Apum favi s. cellæ, quia sunt ἀγγεῖα "in modum πήνης καὶ νήματος ὑφαντὰ, ut Suid. indicat." "Ἀγκοπήνια, Suidæ [et Zonaræ] τὰ τῶν μέ"λισσῶν κηρία, Apum favi et cellæ, pro quo supra "rectius ἀγγοπήνια." [Quod ad v. Ἀγγοπῆναι attinet, in Hesychio quidem extat Ἀγγοπήνας, pro quo reponendum est Ἀγγοπήνια, quæ lectio et Albertio vera videtur, Gloss. Ms. Goldast. afferenti. Quod vero ad Suidæ glossam attinet, verba, ad quæ respicit Noster, Τουτέστιν ἀγγεῖα ὑφαντὰ, ὡς τὰ χρυσοπήνητα, in 2 optimis Mss. Par. desunt, unde ea, tanquam assumentum, e textu ejicienda putavit Kuster.]

"Ἀγγοπὴς, Ferrum quo elephantes verberant. "Hesych." [Ἀγγοπὴς· ᾧ τοὺς ἐλέφαντας τύπτουσι σιδήρῳ. "L. *Ἀγγόπρη, Harpe falcata.——Elephanti durissimum dorso tergus est, unde Aristot. et Ælian. falcem, Statius bipennem elephantistæ tribuunt, ut levi cutis vulneratione regatur." Perger. Hesych. *Ὀρπησίδηρος· ἐν ᾧ τὸν ἐλέφαντα τύπτουσιν. J. Voss. legit *Ὀρπασίδηρον, cum Noster, Vales. et T. H. qui velit ἀγγόπρης, vel ἀγγόπρη, separatim scribant, Ὀρπὴ· σίδηρος. "Lego, "Ὀρπη· σίδηρος, ᾧ τ. ε. τ. Spiritu aspero notavi propter significatum,

tanquam ab ἅρπω, vel ἁρπάζω, Rapio. Et forte non male quis suspicaretur, pro ἅρπη leg. ἄρκη, et ob vitium scripturæ mutasse locum hanc vocem. Nam ferrum illud, quo elephantos feriunt et regunt, habet eandem figuram, quam olim τῇ ἄρκῃ dabant, qua Perseus armatus fuit. Scilicet erat ut falx, interius curvato acumine. Sic enim figuratur, ut et ipse vidi; et recurvo illo acumine in pellem belluæ impacto, eam regunt et retinent. Et in Columna Trajani, ni me fallit memoria, videntur milites tali gladio, intus recurvo, armati. Et nomen magis convenit tali figuræ, quæ rapit; quod facile non potest repandus gladius, qui tantum ferit, non attrahit." Palmer. Vide Ὄρπαξ.] A

"Ἀγγοραὰξ, Hes. Uva, σταφυλή, pro quo fortassis est scribendum ἀγγορὰξ, et intelligendum de uva, quæ vase aliquo conditur." [Nostro assentiebatur Is. Voss. Ἄγγορα· ῥᾶξ, σταφυλή, Salmas. Vide Ῥᾶξ. "Perger. legit Ἀγγορᾶξ, vel Ἄγχων ῥᾶκημος, Strangulans racemus. De Anacreontis fato forte cogitavit. Soping.: Ἄγγος· ῥᾶξ." Albert.] "Ἀγγε- B ῥάκμον dici τὴν σταφυλήν, Uvam, testatur Hesych." ["Ἀγγουρίδα, Ἀγκουρίδα, Omphacium, ὀμφάκιον. Corona pretiosa: Ἀγκουρίδα, Uva acerba, ὄμφαξ. Vide Agapium Cretens. in Geopon. lxiii. 170." Ducang. Vide Ἀγερῥακάβος et Ἀγράκαβος.]

"Ἄγγουρος Hes. εἶδος πλακοῦντος, Species placentæ." [Zonar. Ἄγκουρος· τὸ μελίπηκτον. "Cod. K. Ἄγγουρος, ut Hes. ubi affertur e Lex. Reg. Ms. glossa Nostri. Versus politici, quos ibi Voss. laudavit, Pselli sunt: en versum, Ἄγγουρος, τὸ μελίπηκτον· ἀλδαίνειν, μεμηνέναι." Tittmann. Scribitur ap. Ducang. αἰδαίνειν.]

"Ἀγγούριον, Cucumis. Ita enim Simeon Sethi, "Ἀγγούρια, τὰ λεγόμενα σίκνα, κατὰ κοινὴν δὲ τετράγγουρα." "Glossæ Mss. Σικύα· τὰ ἀγγούρια. Lex. Ms. Reg. Cod. 2062. Σικύα· τὰ ἀγκούρια, καὶ Σικυήλατον." Ducang. Zonar. Σίκνα· τὰ ἀγγούρια, καὶ σικυήλατον. Ὡς ὑπωροφυλάκιον ἐν σικυηλάτῳ. "K. ἀγκούρια, σίκνια, et σικυήλατον. Desunt hæc, ὡς ὑπωροφ. etiam a Cod. K. et Cangii. Verba sunt Jesaiæ i. 8. Ibi tamen scribitur σικυηράτῳ." Tittmann. "Glossæ latr. Mss. e Cod. 1073. Ἀγριοσίκιον· ἄγριον ἀγγούριν, σίκιον δὲ τὸ ἀγγούριν καλεῖται. Psellus Περὶ Ῥωμάτων Ms. e Cod. Reg. 1177. Ἀγγούρια τὰ λεγόμενα σίδ (sic) ψυχρὰ καὶ ὑγρά. Habetur hæc vox passim, ut ap. Achmet. ccxliii. Aëtium, a quo primo usum censet Ruell., Agap. Cretens. in Geopon. lix. cxi. cxv. cxxiii. etc. Τετράγγουρον, eadem notione. Suid. Σικύα· τὰ τετράγγουρα. Moschopulus: Σικύα· οἱ νῦν ἰδίως πέπονες καὶ τὰ κοινῶς τετράγγουρα. Const. Porphyrog. de Adm. Imp. de quodam castro, Τεταγγούριν δὲ καλεῖται διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ μικρὸν δίκην ἀγγουρίου. Simeon Sethi de Alimentis, Τὰ λεγόμενα τετράγγουρα ψυχρά εἰσιν κ. τ. λ. Aliud tamen est ἀγγούριον, aliud τετράγγουρον, ap. Achmet. l. c. Εἰ δὲ ἀγγούρια, εὑρήσει πλοῦτον ἄπιστον· εἰ δὲ τετράγγουρα, μείζων ἡ κρίσις καὶ πιστοτέρα. (Hinc) "Ἀγγουρωτὸν, Gestamen capitis Bardariotarum, quod cucumeris speciem referret. Codin. de Off. Aulæ Const. v. 53, Ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς Περσικὸν φόρημα, ἀγγουρωτὸν ὀνομαζόμενον." C Ducang. "Græci recentiores ἄγγουρον vocant Cucumerem. Inde Κιτράγγουρος, Citrinus cucumis. Nam alii sunt viridiores, alii pallidiores, et citrei coloris, alii nigri. Sic χρυσόμηλον, Aureum malum. In hujusmodi quippe compositionibus adjectiva præponuntur, substantiæ sequuntur. Citrinos cucumeres vocat Plin. qui sunt κιτράγγουροι, Citranguli. Certe κιτραγγούρων in ea significatione meminit Charito pro Citrinis cucumeribus, quæ *κίτρινα sunt ἄγγουρα. In compositione trochisci πρὸς πτύσιν αἵματος ita scribit, Σπέρμα κιτραγγούρου κεκαθαρισμένου καὶ ἀνδράχνης. Item in compositione trochiscorum e tribus sandalis, Χυλὸν γλυκυῤῥίζης ἀνὰ β'. σπέρμα ἀγγούρου, καὶ κιτραγγούρου. Infimæ tamen Latinitatis auctores Citrangulum posuerunt pro genere citrei mali, et narantiam interpretantur." Salmas. in Solin. 673. d. "Græci, qui postremi imperii temporibus scripserε, ἀγγούρια passim vocant, quem vetustiores σίκυον. Atqui σίκνος antiquis Græcis, noster cucumis vulgaris. Aëtius σικύους explicat ἀγγούρια. Suid. Σίκνα· τὰ τετράγγουρα. Non distant autem ἀγγούρια a Tetranguris, nisi magnitudine. Hæc quippe majora, unde ap. Achmet. in conjectandis somniis, τὰ τετράγγουρα amplius quid portendunt, quam ἀγγούρια, Εἰ δὲ τετράγγουρα, μείζων ἡ πίστις (vulgo legitur κρίσις) καὶ πιστοτέρα. Tria ibi genera facit πέπονας, ἀγγούρια, et τετράγγουρα. Ergo ἀγγούρια Cucumeres communes ibi esse debent, qui priscis σίκνοι. Nam et ipsi distinguunt πέπονας et σικύους. Constantinus de imperio castelli cujusdam meminit vocati τετραγγουρίου, quod parvum esset sicut ἀγγούριον, Cucumis: *Τετραγγούριον (ap. Meurs. et Ducang. Τεταγγούριν) δὲ καλεῖται, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ μίκρον δίκην ἀγγουρίου. Adeo parum differunt, ut alterum exponat per alterum. Simeon Sethi de Facultatibus Edulium, Ἀγγούρια τὰ λεγόμενα σίκνα, κατὰ κοινὴν (i. e. Vulgari Gr. dialecto, ap. Nostrum supra κοινὸν) δὲ τετράγγουρα. Ap. Chariton. medicum unum e Græcis recentioribus κιτράγγουρον reperio pro τετράγγουρον aliquot locis, ut in compositione trochiscorum ad rejectionem sanguinis facientium, Σπέρμα κιτραγγούρου κεκαθαρισμένου καὶ ἀνδράχνης. Item in trochiscis διὰ τριῶν σανδάλων cognominatis, Σπέρμα ἀγγουρίου (supra ἀγγούρου) καὶ κιτραγγούρου. Nihil aliud est κιτράγγουρον, quam κίτρινον ἀγγούριον, Citrinus cucumis. E qua voce Latini barbari fecisse videntur Citrangulum, quod tamen non pro Cucumere citrino, sed pro Citreo malo usurparunt. De quo alibi, (supra.) Idem igitur κιτράγγουρον Charitonis cum Citrulo Latinorum: certe idem nomen est. Alibi idem Charito ἀγγούριον et τετράγγουρον conjunxit, ut in trochiscis e camphora factis, Σπέρμα ἀγγουρίου καὶ τετραγγούρου.——Nusquam in generibus cucumerum apud antiquos descriptis reperio genus ullum, quod huic (anguriis) respondeat. Nomen ipsum, ut Græcum est ἄγγουρον et ἀγγούριον, ita recens videtur. Antiquiorem non habeo, qui eorum meminerit, præter Aëtium. Atque is σικύους interpretatur ἀγγούρια. Sane et quidam hodie populi Italiæ cucumerum propria appellatione eas impertiunt, ut Etrusci. Alii melones nuncupant, cum adjuncto de aqua, ut Neapolitani; quia sc. aquam intus continent prædulcem, et siti restinguendæ aptissimam. Nec melones tamen sunt, nec cucumeres, et ab utrisque satis longule distant. Græci ἀγγούρονς et ἀγγούρια videntur appellasse, quod veluti inter vas quoddam aquam servarent inclusam. Hoc enim significat ἄγγουρον, Quod in vase servatur, vel, Quod vas servat. Græci recentiores, postquam ipsis hæc species innotuit, semine e Perside aut aliunde advecto, indifferenter hoc nomen et de aliis cucumeribus communibus usurparunt. Video tamen eos distinxisse inter ἀγγούρια et τετράγγουρα. Achmes l. c. quatuor genera facit πέπονας ὡραίους, πέπονας κοινούς, ἀγγούρια, et τετράγγουρα. Per Pepones communes intelligere Melopepones videtur, qui virides sunt; quos sanitatem in somniis significare ait, quia salubris eorum usus. Per πέπονας ὡραίους Peponas sic vulgo nuncupatos designavit; qui quoniam lutei sunt coloris, morbum indicant, διὰ τὸ χρῶμα αὐτῶν. Nam ut ibidem pronuntiat, omnis ὑπώρα citrini coloris, εἰς νόσον κρίνεται, (Καὶ πᾶσα ὑπώρα *κιτρινίζουσα, ταῦτα πάντα εἰς νόσον κρίνονται, ubi pro κιτρινίζουσα, quod verbum contra analogiam formatur, repone *κιτρίζουσα.) Per ἀγγούρια non aliud opinor significari, quam Angurias vulgares in propria appellatione dictas; quas etiam cucumerum nomine Hetrusci vocant, quod tamen generale est. Græcis contra de anguriis appellationem fecerunt generalem ad omnes cucumerum species declarandas. Hinc τὰ σίκνα veterum passim ἀγγούρια interpretantur vulgari lingua. Ceterum, ubi species singulas suis propriis nominibus designare volunt, ἀγγούριον vocant, quæ Anguria proprie dicitur. Κιτράγγουρον autem, et corrupto inde vocabulo *κετράγγουρον, vel τετράγγουρον quasi Citrinam anguriam, qui absolute σίκνος Græcis antiquis; Latinis vero Cucumis appellatus est, quem Latini recentiores Citrulum dixerunt ab eadem ratione coloris. Anguria sic proprie nuncupata, colo-

ris est herbacei. Hinc κιτράγγουρον appellarunt Vulgarem cucumerem, qui luteo est colore, quasi citrinam dicas anguriam. Nam, ut dixi, anguriæ nomen generi dederunt; ut contra alii cucumeris appellationem propriam anguriæ donaverunt, ut Hetrusci secuti in eo Latinitatem infimæ ætatis. Unde in libris Medicorum Latinorum Cucumis et Citrulus separantur. Et Cucumis quidem pro Anguria proprie sumta, Citrulus vero pro Cucumere veterum, quem κιτράγγουρον appellat Charito, alii κετράγγουρον, alii etiam τετράγγουρον. Ap. Myrepsum sæpe mentio occurrit τετραγγούραν, qui cucumis est communis. Citruli vulgo nuncupati a citrino colore. In veteri Onirocritico nondum edito Regiæ Bibl., in quo plurima similia cum Achmetico, bis in titulo scriptum est κιτράγγουρος, in textu τετράγγουρος, ut vel hinc liqueat idem esse κιτράγγουρον et τετράγγουραν. Titulus ccxxxiv. sic habet: Περὶ ὀπώρας κανταίας δένδρων καρπίμων καὶ πεπόνων ὡρίμων καὶ * ἀγούρων, καὶ ἀγγουρίου, καὶ κιτραγγούρου. Ubi πέπονας ὡρίμους vocat, qui maturi sunt, ἀγούρους immaturos. Ita enim dicuntur vulgari Græciæ lingua, qui antiqua vocarentur ὄωροι." Salmas. de Homon. Hyl. Iatr. p. 40.] "'Αγουροι, Thracum lingua οἱ ἐφηβοι dicuntur, teste Eustath. (p. 1788. 56.) Puberes, Qui pubertatis annos attigere." [" Leo Grammaticus p. 460. Ἴδε, μῆτερ, οἷον ἄγουρον νῦν ἐτελαβόμην. Anna Comnena Alexiad. vi. p. 205. Ἐκετείλατο συμπαραλαβεῖν μεθ' ἑαυτοῦ τούς τε * ἠνδρωμένους (sic, sed leg. ἠνδρωμένους) τῶν ἀγούρων. Nicetas in Isaacio iii. 2. Τὴν γὰρ ἐκ τῶν πατρικῶν ἀγούρων κρὸς τοὺς υἱεῖς μεταῤῥέουσαν αἱμωδίαν ὁ Κομνηνὸς οὗτος Ἀλέξιος, ὡς ἔοικε, παθεῖν κατανέκρινε, ubi Cod. al. (sed perperam,) ἐκ πατρικῶν ὀμφάκων, Ex uvis acerbis. (Hinc) *'Επιάγουρος. Leo Grammaticus p. 460. de Michaële Imp. Θεασάμενος οὖν αὐτὸν ἐπιάγουρον, καὶ μεγάλην κεφαλὴν ἔχοντα. Auctor incertus post Theophanem p. 431. de eodem Michaële, Στρογγυλοπρόσωπος, σατάχρους, μαῦραν ἔχων τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπιάγουρον, καὶ τὸ γένειον εὐπρεπῶς διακείμενον. Lex. Ms. Nicomedis Iatrosophistæ, Ἔλαιον ὀμφάκινον, ἄγαυρον ἔλαιον." Ducang. 'Άγουρος autem nihil aliud est, quam ἄωρος, ω in γον mutato. 'Άγωρος pro ἄγωρος extat in Nomocan. Coteler. n. ccexxxi. Εἰ δέ τις ἄγωρος μνηστευθῇ κοράσιν, teste eodem Ducang. " Hinc * 'Αγουριδόζωμον vocant Succum uvarum acerbarum, quod veteribus ὀμφάκιον, nos Viride jus vocamus. (Ducang. affert e Gloss. Iatr. Mss. Cod. Reg. 1334. 'Αγουριδόζωμον· τὸ ὀμφάκινον, et Neophyti, 'Αμηναία· ἡ ὥωρος σταφυλὴ, καὶ 'Αμηναῖον· γλεῦκος, τὸ ἀγουριδόζωμον. Alibi scribitur 'Αμιναία, ut ap. Nostrum.) Fortasse inde corrigendum et in vulgari Achmetis Somniario, Ἐὰν δὲ πέπονας ἀγούρους, εἰρήσει ὑγείαν, pro quo est in editis, πέπονας κοινούς. Nam et similiter ὡραίους ibi πέπονας vocat maturos, quos hic noster ὡρίμους, et simile judicium de utrisque profert. Maturi pepones morbum denuntiant propter colorem, qui luteus est, qualis esse morbosis solet. At virides adhuc et immaturi sanitatem, Ἐὰν δὲ πέπονας ἀγούρους, εἰρήσει ὑγείαν. Male igitur in edito vulgatur, κοινούς. Tria genera recenset, πέπονας, ἀγγούρια, et κιτράγγουρα, Peponas, angurias, et citrulos. Si cum veteribus loqui volumus, dixerimus, Pepones, anguria, cucumeres. Alii tamen hæc confundunt et nomina permutant, ut Cucumis ipsis sit, qui plerisque Anguria; et vicissim Anguriam et Citrulum pro eodem habeant." Salmas. l. c. "Novas quasdam plantas ab Arabibus seriores Græculi hauserunt, quod e Simeonis Sethi Opusc. de Cibariis ed. Gyrald. Basil. 1538. 8. elucet. Auctor * πρωτοβεστιάρχης palatii Antiocheni, Michaële Duca, Imperatore Constantinopolitano, fuit, excerpsit autem potius Pselli majoris molis librum, Περὶ Ἐδεσμῶν. Cucumeres dicit ἀγγούρια, aut τετραγγούρια: Ocimum primus βασιλικόν. Primus, ni fallor, calyces Eugeniæ caryophyllatæ, καρυόφυλλα nominat; primus etiam Myristicæ moschatæ fructum, καρύα ἀρωματικὰ, cf. et Actuar. Meth. Med. v. 4. * Καρνάβαδιν Cuminum Cyminum est, cf. Actuar. l. c. Nic. Myreps. i. 380. 406. * Ταρχὸν, Artemisia Dracunculus. Primus inter Græcos * Καφουρὰν nominat, quam dicit gummi esse aut lacrymam arboris Indicæ, quæ tantæ sit molis, ut centum homines ejus umbra frui possint; nasci in montibus maritimis, lignum esse leve et ferulaceum. (Artemisia camforata Nic. Myrepsico * Καφουρὰ βοτάνη.) Xylaloen dicit, quam veteres Agallochum, cujus plures differentias citat. * Μαζιζάνιαν vocat Solanum Melongenam." Sprengel. Hist. Rei Herbariæ p. 216.]

[* 'Αγράγγουρον, ου, τό. Glossæ Iatr. Mss. in J. St. Bernardi Reliq. Med. Crit. p. 10. * 'Αγριοσύκιον ἀγραγγούρην, σύκιον δὲ τὸ ἀγραγγούρην καλεῖται, ubi pro ἀγριοσύκιον—σύκιον leg. * ἀγριοσίκιον—σίκιον, et pro ἀραγγούρην—ἀγραγγούρην leg. ἀγράγγουρον. 'Αγριάγκουρον autem Ducang. p. 9. affert ex Agapii Geopon. cap. cliv., et p. 8., in 'Αγγιλόνα, e cap. cliii. * "'Αγριαγκουρέα, in Graecosophio xlii. 'Αγριαγκουρέας ῥίζαν μετὰ ὄξους, alibi, 'Η ἀγριαγκουρέαι ῥίζαν τελεσίσας, ποίησον ὥσπερ ὑπόθετον. Glossæ Iatr. Mss. e Cod. Reg. 190. 'Αγριαγκουρέα· ἐλατήριον. Vide Ruell. iii. 14." Ducang. Ceterum glossa ista, quæ in Bernardi apographo extabat, non legitur in Glossis Iatr. Mss. a Tittmanno editis.]

" 'Εξαγγίζω, [F. ἴσω,] Evacuo e vase. Hippocr. " (s. Ἀρχ. Ἰητρ. p. 11. 41.) Οὐ γὰρ ἂν, ἦν ἐν κοιλίῃ " ἐνῇ τὸ ὑγρὸν, ἔξω τε περιέχει αὐτὴ ἡ κοιλίη τὸ " ὑγρὸν, καὶ ἐξαγγίζοιτ' ἂν καθ' ἑκάστην ἡμέραν." [Galen. Lex. Hippocr. Ἐξαλίζοιτο· ἐκκενοῖτο, ad h. l. proculdubio respiciens. " Bey Hippocr. 'Η κοιλίη ἐξαλίζοιτ' ἂν καθ' ἡμέραν, erklärt Galen. ἐγκενοῖτο (ἐκκενοῖτο), ausleeren, wie συναλίζειν, zusammenbringen; aber andere Handschr. lesen ἐξαγγίζοιτο in demselben Sinne." Schneider. Lex. In corruptum Hippocr. codicem inciderat Galen.; nam ἐξαλίζω, pro Evacuo e vase, est verbum nihili. Nihil aliud apud Græcos sonat ἐξαλίζω, quam Evolvo, Volvendo ejicio s. Emoveo, E volutabro excito, ut ostendit Noster in v.]

" Καταγγίζω, In vas defundo, vel condo. Dioscor. " v. 22. Καὶ ψύξας κατάγγισον: 25. Τὸ δὲ ὄξος ὑλίσας, κατάγγιζε καὶ ἀποτίθεσο, Defecatum acetum " in vas defunde et repone: 31. Καὶ ἡλιάζε καταγγίσας εἰς κεράμους, In vasa diffusum s. transfu" sum:" [36. Δεῖ μύρτα μέλανα παραιρίζοντα λαβόντα, κόπτειν, καὶ ἐκθλίβειν τὸν χυλὸν δι' ὀργάνου, καὶ καταγγίζειν: 48. Μετὰ δὲ τὸ ἀναζέσαι καὶ καταστῆναι, καταγγίζειν: 49. Καὶ ἀψινθίου ἡμίλιτρον ἐκμελῶς μίξαντες, καταγγίζουσι, καταστάθεντα δὲ διυλίζουσιν: adde, v. 13. 15. 16. 20. " Toup. Opusc. ii. p. 299." Schæf. in Mss. Vide Καταστομίζω. " Κατεράσαι, Defundere s. Deplere. Diosc. " "Οταν δὲ ταχῇ, κατεράσας αὐτὸ εἰς ὕδωρ καὶ ψύξας, ἐκ " δευτέρου τήκε. Idem, Κατεράσας εἰς θυείαν καὶ καθα" ρίσας, ἔμβαλλε εἰς κεραμεοῦν ἀγγεῖον. Et rursum, " Κατεράσας εἰς ἀγγεῖον τοῦ παντὸς ἐλαίου, τὸ κρεῖσ" σον ἔψε. Latini hoc Decapulare dicunt et Elutriare."]

[* 'Εγκαταγγίζω. "Pallad. Hist. Laus. iii. (in Meursii Opp. T. viii. p. 352. Τῷ λέβητί σε ἐνκαταγγισθῆναι κελεύω, pro quo mox, ἐμβληθῆναι τῷ λέβητι,) ubi ἐνκαταγγ. mutandum in ἐγκαταγγ." Boissonad. in Mss.]

" Μεταγγίζω, In aliud vas fundo, De vase in vas " transfundo, quo significatu Lat. Elutriare dicunt, " Decapulare, Deplere, et Transfundere: Græci " synonymo verbo μετεράσαι. Dioscor. i. 62. Με" τάγγιζε δὲ πολλάκις εἰς ἕτερα ἀγγεῖα μέλιτι κατατε" χρισμένα:" [v. 35. Μετὰ δὲ τρεῖς μῆνας διυλίσας μετάγγιζε καὶ ἀποτίθεσο: 45. Εἶτα μεταγγίζειν, καὶ ἡλιάσαντας ἀποτίθεσθαι, in fine, 'Ηλιάσαι τε ἐφ' ἡμέρας μ'. μετὰ δὲ ταῦτα διυλίζειν, καὶ μεταγγίζειν: 49. Εἶτα διυλίσαντες καὶ μεταγγίσαντες, ἀποτίθενται, mox, Καὶ μεθ' ἡμέρας μ'. μεταγγίζουσιν: 50. 54. 55. 64. Καὶ μετὰ τὸ ἀποζέσαι τὸν οἶνον μετάγγιζε, 70. 72. 79. et 81. Geopon. iii. 5. Τούτῳ τῷ μηνὶ τοὺς οἴνους μεταγγίσομεν, vii. 6. ubi Niclas.:—" E doliis in amphoras et cados transfundere, ut in his serventur in vetustatem. Nam in dolia modo nova vina conjiciebantur, inde ad asservandum in alia vasa diffundebantur. Sic enim Latini interpretantur τὸ μεταγγίζειν. Quam veterum consuetudinem egregie

illustrat Lambin. ad Horat. Epist. i. 5. 4. qui omnino adeatur." || Metaphorice ponitur de animabus. Clemens Alex. Strom. iii. p. 516. Κάστιν τὸ δόγμα τοῦτο οὐ τοῖς ἀπὸ Μαρκίωνος ἔτι, τοῖς δὲ ἐνσωματοῦσθαι (leg. * μετενσωματοῦσθαι cum e contextu, tum e Strom. iv. p. 601. Ἀλλὰ πρὸς μὲν τὰ δόγματα ἐκεῖνα, εἰ μετενσωματοῦται ἡ ψυχὴ κ. τ. λ. et vi. p. 757. Τὸ περὶ τὴν μετενσωμάτωσιν τῆς ψυχῆς δόγμα, v. Nostrum in Ἐνσωμάτωσις,) καὶ * μετενδεῖσθαι, καὶ μεταγγίζεσθαι τὰς ψυχὰς ἀξιοῦσιν, οἰκεῖον. " Sic Transfundi animas Seneca quoque dicit Ep. cviii. (' Nulla, si Pythagoræ credas, anima interit, nec cessat quidem, nisi tempore exiguo, dum in aliud corpus transfunditur,') quasi e vase in vas, sic in corpus e corpore. Ejus μεταγγισμοῦ mentio etiam ap. Epiphan. in Simone Mago (p. 57. Καὶ συνέχοντες αὐτὴν τοῦ μὴ ἄνω δύνασθαι ἀνιέναι, συνεγίνετο αὐτῇ ἕκαστος ἐν ἑκάστῳ σώματι γυναικείας καὶ θηλυκῆς σχέσεως, μεταγγιζομένης αὐτῆς ἀπὸ σωμάτων θηλυκῶν εἰς σώματα διάφορα ἀνθρωπίνης φύσεώς τε καὶ κτηνῶν καὶ ἄλλων, κ. τ. λ.)" Sylburg. " Ita leg. ap. Clem. Alex., non * μεταγγίζεσθαι, quod Interpretem fugit. Hæc annotarat D. Hœschel. in Greg. Naz. (' ad Homil. Basilii p. 522.' Schæf. in Mss.) D. Augustin. lviii. * Metangismonitas etiam quosdam hæreticos appellatos esse monet, quod Filium in Patre, ut vas in vase, esse dicerent. De quibus loquens corrigendus est Philastrius Lib. de Hæresibus, ubi *μετάννικαν pro μεταγγισμὸν, post eum locum, ubi in Theodorum agit." Collect.] " Inde VERBALE Μεταγγισμός, οῦ, ὁ, De " vase in vas transfusio, Elutriatio, Decapulatio." [Geopon. vii. 6. e Zoroastre, Περὶ μεταγγισμοῦ οἴνου, καὶ πότε χρὴ * μεταντλεῖν τοὺς οἴνους. || Metaphorice de animabus, " Hœsch. ad Homil. Basilii p. 522." Schæf. in Mss.] " Μετεράω, F. άσω, i. q. μεταγγίζω, De vase in vas transfundo, Elutrio, Decapulo. " Utuntur Dioscor. Galen. et alii medici pharmacopœi." [Dioscor. v. 26. Μετὰ δὲ ταῦτα μετεράσας τὸν οἶνον εἰς ἕτερον ἀγγεῖον, ἀπόθου περισφηκώσας ἐπιμελῶς, mox, Εἶτα ὑλίσας καὶ μετεράσας ἀπόθου. Vide Ἐράω, et Ἐξεράω.]

" Κεναγγία, ας, ἡ, Vasorum vacuitas et inanitas. " J. Poll. vi. (31.) loquens περὶ τοῦ πεινῆν καὶ διψῆν, " scribit, Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς καὶ κεναγγίαν εἴρηκε," [Antiatticista in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 104. Κεναγγίαν· τὴν πεῖναν. Πλάτων Συμμαχίᾳ.] " Ξενοφῶν δὲ βούλιμον· καὶ Ἀριστοτέλης δέ, Τὸν Πειραιέα μὴ κεναγγίαν ἄγειν." [Cod. Kuhn. C. A. et V. et Jung. κεναγγείαν, Salm. Mss. κεναγγιᾶν, sed vulg. κεναγγίαν exhibet Antiatticista l. c. C. A., teste Kuhnio, voci Ἀριστοτέλης superscriptum habet Ἀριστοφάνης. " Adagium explicare conatur Erasm. Adag. Piræus non fert vasa inania, qui nempe Πειρέα habet, uti antea fuit editum quoque, et ipsi suboluit menda; ait enim expendendum, num ap. J. Poll. Πειραιέα sit legendum, ut ad hominem loco isti cognominem referatur. Ceterum et ipse putavit ex Aristot. esse. At Ms. noster longe aliter hæc ita, Καὶ Ἀριστοφάνης δὲ, Τὸν Πειραιᾶ μὴ κεναγγείαν ἄγειν, quæ lectio mihi videtur rectior. Et Aristoph. ab Aristotele extrusum in vulgato Polluce Librariorum manu Ms. testis est et alibi." Jungerm. De permutatione nominum Aristoph. et Aristot. vide E. H. Barker. in Epist. ad Th. Gaisford., Classical Journal xxiv. 327. xxv. 176.] " Ap. Eust. de cali- " cibus in mensa exhaustis."

" Κεναγγείη, Ionice pro κεναγγία, Vasorum va- " cuitas: et peculiariter vasorum corporis, pro In- " edia, Fames. Hippocr. De Victu in Morb. acut. " (p. 373. 47.) Εἰ ἐκ πολλῆς ἐδωδῆς ἐς κεναγγείην " μεταβάλλοι. Et paulo ante (p. 372. 7.), Οὔτε σφο- " δρατάτας κεναγγείας ποιέειν:" [p. 369. 17. Πλῆθος δὲ ἀρκέει κατ' ἀρχὰς διδόναι, μὴ πολὺ, μηδὲ * ὑπέρπαχυ, ἀλλ' ὁκόσον ἔνεκεν τοῦ ἔθεος ἐσιέναι τι, καὶ " κεναγγείην μὴ γενέσθαι πολλήν.] " Idem in Coac. " Progn. (p. 425. 40.) Οἱ παραλόγως κεναγγείης μὴ " ἐούσης ἀδύνατοι, κακόν. Pro quo Prorrhet. I. i. " (p. 409. 45.) Αἱ παρὰ λόγον κεναγγικαὶ ἀδυναμίαι, " οὐκ ἐούσης κεναγγείης, κακόν." [Idem in Coac. Progn. p. 443. 25. Καὶ αἱματώδης διαχώρησις καὶ κεναγγείη παραλόγως.] " Gal. Comment. in " Aphor. Hipp. annotat, Τὸ τῆς κεναγγείης ὄνομα " quosdam accipere ἐπὶ τῆς ἀσιτίας, quosdam vero " ἐπὶ τῆς φλεβοτομίας. Hippocratem enim Πᾶσαν " τὴν κένωσιν nominare κεναγγείην, ἀπὸ τοῦ συμβε- " βηκότος: quoniam videlicet κενὰ τὰ ἀγγεῖα συμ- " βαίνει γίνεσθαι κατὰ πάσας τὰς κενώσεις." [De sanguinis missione ap. Aret. Morb. diut. ii. 3. Φλεγμονῆς δὲ κεναγγείη λύσις. ' Aretæus de vasorum inanitione per sanguinis missionem, Hippocr. per inediam intelligit." Maittair. " Κεναγγία, Casaub. Athen. i. 47." Schæf. in Mss. Forte respexit ad notam in Athen. ii. p. 45. quam in Ἀγγεῖον infra habebis.] " In posteriore vero (Hip- " poer.) loco nota et ADJECT. Κεναγγικὸς, quo " idem Hippocrates utitur in L. de Hum. Usu (p. 113. " 4.) Ὅκου τε ψύχεται ἄκρεα, ὅκου τε θερμαίνεται, ἐν " κεναγγικοῖσιν, ἐν * λειποθυμικοῖσι, ubi sub. πάθεσι. " Sunt autem κεναγγικὰ πάθη i. q. κεναγγεῖαι:" [p. 374. 5. Ἔπειτα οὐ * χρηστέον ῥοφήμασι, πρὶν ἢ νοῦσος πεκαυθῇ, ἢ ἄλλο τι σημεῖον φανῇ, ἢ κατ' ἔντερον κεναγγικὸν, ἢ κατὰ τὰ ὑποχόνδρια ὁκοῖα γεγράψεται σημεῖα.] " Idem utitur ADVERB. Κεναγγικῶς, in Coac. Progn. dicens ἀδύνατοι κεναγγικῶς, " Eorum more quibus vasa sunt vacua. Sed et VERBO " Κεναγγέειν utitur, pro Habere vasa vacua et inania, " ἀσιτεῖν. De Artic. (p. 497. 44.) Οὔτε γὰρ μάλα " ἀκόσιτοι γίνονται οἱ τοιοῦτοι, οὔτε ἄλλως ξυμφέρει " κεναγγέειν. De Victu in Morb. acut. (p. 382. 24.), " Παρὰ τὸ ἔθος κεναγγέοντες. Aliquanto post, δλην " ἡμέρην κεναγγήσας. Ubi et Galen. hoc κεναγ- " γέειν exponit ἀσιτεῖν." [Idem. p. 234, 43. 235, 9. 369, 15. 371, 44, 46, 47. 372, 39. 373, 3, 4. 488, 30, 31. 510, 27, 32. || De sanguinis missione ap. Aret. Morb. acut. i. 1., notante G. Wakef. in Mss., Κεφαλὴ δὲ, χῶρος μὲν αἰσθήσιος, καὶ νεύρων ἀφέσιος, αἷμα δὲ παρὰ καρδίῃ ἔλκει μᾶλλον, ἢ ἄλλοισι ἐδοῦ· ἣν ὧν πεκόνθῃ ἥδε, οὐ χρὴ τὴν ἐπ' ἀγκῶνος τάμνειν φλέβα· τάδε γὰρ πάθεα, κεναγγέειν ἐφ' οἷσι ἡ βλάβη οὐ σμικρή. Morb. diut. i. 2. Ἔπειτα αὖθις τάμνειν φλέβα τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ τὴν ὀρθὴν· κυριωτάτη γὰρ ἥδε ἡ ἀφαίρεσις, τὸ δὲ πλῆθος ὅσον κοτύλης, ἢ σμικρῷ πλεῖον, λύειν τε μὴ περαιτέρω· κεναγέειν γὰρ οὐ χρή. Vide Maittair. supra citatum.] " Idem de V. in Morb. " acut. utitur et thetico ADVERB. Κεναγγητέον, " Οὐδὲ μιῇ ἡμέρῃ κεναγγητέον, Ne una quidem die " vacuis esse vasis oportet, a cibo abstinere."

[* Κεναγγὴς, έος, ὁ, ἡ. Æsch. Agam. 196. Εὖτ' ἀπλοίᾳ κεναγγεῖ βαρύ-Νουτ' Ἀχαϊκὸς λεὼς, Schol. Νηῶν ἐξέφθιτο ἥϊα πάντα, "Omnem absumente commeatum, Omnia evacuante vasa. Vide Foës. Œcon." Abresch. In Lex. Gr. Prosod. minus recte exponitur, Naves exhauriens.]

[* Προκεναγγέω, Vasa prius exinanio. Hippocr. de V. in Morb. acut. p. 371. 6. Φημὶ γὰρ ἄμεινον εἶναι αὐτίκα ἄρξασθαι ῥοφῆν τὸ ἐπίπαν μᾶλλον, ἢ προκεναγγήσαντα ἄρξασθαι τοῦ ῥοφήματος κ. τ. λ. et p. 372. 40. Ἔτι μέντοι κάκιον, εἰ ταύτας πάσας τὰς ἡμέρας προκεναγγήσας, ἐν τῇσιν ὕστερον ἡμέρῃσιν, οὕτω διατιθεῖη, πρὶν ἢ πέπειρον γενέσθαι τὴν νοῦσον, et mox, * Ἢν προκεναγγήσωσι.]

[* Κηραγγὴς, έος, ὁ, ἡ, Picator dolii. Manil. iv. 341. * Ἢν δὲ καὶ οἰκείων ὁρίων ψαύσωσιν ἅμ' ἅμφω, * Ὑλογράφους ἄνδρας, κηραγγέας, * ὁλκαδοχρίστας, * Ζωστῆρας μακάρων * ἀποκλάστορας, * εἰκονομόρφους Θήσουτ', ἢ μεθύδων τε * λινοστολίῃ προφέροντας, Πευκῆέν τε * λέπασμα (Ms. λήπασμα) συνασκοῦντας σὺν ἐλαίῳ.]

Ἀγγεῖον, ου, τὸ, Vas, Conceptaculum, Gell. xviii. 10. i. q. ἄγγος, et ex eo factum diminutiva forma, quamvis significationem primitivi potius retineat. [Glossæ: Ἀγγεῖον· Vas, Trulla. Ἀγγεῖα· Vasa.] Herod. i. Ἐν ἀργυρέοισι ἀγγηΐοισι, Ionice pro ἀγγείοις. Plut. De Aud. (T. vi. p. 173.) Ἀγγείοις τε βραχυστόμοις. Idem in Alexandro, Καὶ τῶν στρωμάτων ἐπιὼν τὰ ἀγγεῖα καὶ τῶν ἱματίων ἔλυσε. Dioscor. iii. 97. [Εἰς ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιὸν ἐνδήσας ἀποκρέμασον εἰς χαλκῆν πυξίδα ἢ ὀστράκινον ἀγγεῖον, ὡς μὴ ἅπτεσθαι τοῦ πυθμένος τοῦ ἄγγους τὸν ἔνδεσμον, καὶ πιμάσας εἰς ἀνάβραστον ὕδωρ κάθες, ubi utrumque, et ἀγγεῖον et ἄγγος, de uno eodemque

vase habes: i. 32. Ἔγχεε εἰς κεραμεοῦν ἀγγεῖον πλατύστομον, καινὸν, mox, Εἰς καινὸν ἀγγεῖον προκεκλυσμένον οἴνῳ παλαιῷ κατακεράσας, Corn. κατέρασας: i. 55. Εἶτα ἀπηθήσας τὸ ἔλαιον, βάλε εἰς ἀγγεῖον πλατύστομον, et 68. Παραλαμβάνεται δὲ μέλι καὶ οἶνος εἰς τὴν τῶν ἀγγείων χρίσιν, καὶ φύρασιν τῶν κεκομμένων ἀρωμάτων. Geopon. xv. 2. 20. Κεχρίσθω δὲ τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς αἱ μέλισσαι, ἢ θύμον ἢ λεύκης ἄνθεσιν ἐπιμελῶς, μάλιστα δὲ, ἵνα ἀγαπῶσι τὰς οἰκήσεις καὶ ἐμμένοιεν, νάρδου βοτάνης καὶ σμύρνης τὸ ἴσον ὁμοῦ λειάνας, τετραπλοῦν τε μέλιτος συμμίξας, τούτοις χρίσεις τὰ ἀγγεῖα. Glossæ Herodoteæ: Ὄκος· τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύπουν καὶ συστρεφόμενον, (v. nos supra p. ccclxxi. n.) Γαῦλος· πλοῖον Φοινίκιον, καὶ φρέατος ἀντλητήριον, καὶ *γαλακτοδόχον ἀγγεῖον. (Galen. Lex. Hippocr. Σκαφίδα· Ἀττικοὶ μὲν τὴν κοιμενικὴν σκάφην, καθώς που λέγουσι, Γαυλοί τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖσιν ἄμελγεν, ubi Ms. D. et Ald. σκαφίδες γε, Hipp. et Ald. ἀμέλγουσιν, Corn. ἄμελγεν. Respicitur ad Hom. Od. I. 223. ubi vulgatur *ἐνάμελγεν, ut ap. Athen. xi. 14. sed, notante Ernestio, Schol. τοῖσιν ἄμελγεν legisse videtur.) Herod. iv. 2. Ἐπεὰν δὲ ἀμέλξωσι τὸ γάλα, ἐσχέαντες ἐς ξύλινα ἀγγήϊα κοῖλα, καὶ περιστίξαντες κατὰ τὰ ἀγγήϊα τοὺς τυφλοὺς, δοιέουσι τὸ γάλα. 1 Reg. x. 3. Τρία ἀγγεῖα ἄρτων, Arca, Cista lignea, Demosth. π. Λακρ. Παραγρ. p. 934. Ἐνθέσθαι Ἀπολλόδωρον εἰς τὴν ναῦν ἐρίων ἀγγεῖον ἓν ἢ δύο. Thucyd. iv. 4. Καὶ τὸν πηλὸν, εἶπον δέοι χρῆσθαι, ἀγγείων ἀπορίᾳ, ἐπὶ τοῦ νῶτου ἔφερον. Thom. M. in Ὀξίς, ἀγγεῖον ὀξοῦς. J. Poll. vi. 14. ἀγγεῖον οἰνοφόρον, ubi Salm. Mss. οἰνηφόρον. Glossæ: *Οἰνοφόριον· Diota, P. *Οἰνοφορεῖον· Vinarium. Οἰνοφόρον· Vinarium, E. J. Poll. x. 70. Τούτοις δὲ προσακτέον (Salm. *προσκτητέον) τὰ τῶν οἴνων ἀγγεῖα, οἰνοφόρα, ἀκρατοφόρα, καὶ ἀμφορεῖς, καὶ *ἀμφορίσκους, καὶ κάδους, καὶ καδίσκους: vi. 105. Τὰ δὲ ἀγγεῖα τῶν μύρων, λήκυθοι μυρηραὶ, καὶ ἀλάβαστρον: viii. 66. Τῶν δὲ ἀγάμων λουτροφόρος τῷ μνήματι ἐφίσταται κόρη, ἀγγεῖον ἔχουσα ὑδροφόρον, ἢ ὑδρίαν, ἢ πρόχουν, ἢ ερωσσὸν, ἢ κάλπιν. vi. 103. Καὶ στίλβη δὲ ἦν τι ἀγγεῖον γήϊνον, ᾧ ἀντὶ λύχνου ἐχρῶντο, vii. 162. Ἀγγεῖα κεράμεια, καὶ γήϊνα, x. 190. Ἔξεστι δὲ καὶ ἀγγεῖα ὀστράκινα τὰ κεράμεα ἢ γήϊνα εἰπεῖν. "Diod. S. i. 629." Schæf. in Mss. ‖ "Immane linteum s. velum, Ingentia aulæa, vel simile quid, Æneas Comment. Poliorc. xxiii." J. Seager. in Mss.] ‖ Ap. Herod. dicuntur etiam ἀγγήϊα, Ionice pro ἀγγεῖα, In quæ reconduntur pecuniæ, Καταθέα τῶν χρημάτων τὰ ἀγγήϊα. ‖ Gaza ap. Aphrod. Probl. ἀγγεῖα ἰατρικὰ vertit Medicinales cucurbitas.

‖ Ἄγγειον, Vena, quæ est conceptaculum s. receptaculum sanguinis, unde ἀγγειολογῶ. Gal. ad Glauc. ii. Τὰ στόματα τῶν μεταλαμβανόντων τὴν τροφὴν ἀγγείων. Idem, Διὰ δὲ τὸ μέγεθος τῶν ἀγγείων, καὶ μάλισθ' ὅταν ἀρτηρίαι τύχωσιν οὖσαι. Bud. [Gal. Lex. Hippocr. Κοτυληδόνας δὲ, τὰ στόματα τῶν εἰς τὰς μήτρας καθηκόντων ἀγγείων, ὡς κἂν τοῖς περὶ τῆς Ἱπποκράτους Ἀνατομῆς ἀποδέδεικται. A. Gell. xviii. 10. 'Vena est conceptaculum sanguinis, quod Medici ἀγγεῖον vocant, mixti confusique cum spiritu naturali, in quo plus sanguinis est, minus spiritus; arteria est conceptaculum spiritus naturalis mixti confusique cum sanguine, in quo plus spiritus est, minus sanguinis.' Athen. ii. p. 45. Προκίνειν δὲ σύμμετρον τῷ πλήθει, χάριν τοῦ *προαναληφθῆναι τοῦτο εἰς τὴν ἕξιν, καὶ μὴ ἀκέραιον ἀποδιδόσθαι τὴν ἀπὸ τοῦ οἴνου δύναμιν, μηδὲ τοῖς πέρασι τῶν ἀγγείων προσπίπτουσαν ἐκιδάκνειν. "Vasorum lateribus, interpretatus sum: nescio an rectius Gallicus interpres de Extremitatibus vasorum acceperit, sc. de externis venarum ramulis, qui a vini aciditate adstricti crispatique transire sanguinem non patiuntur, sed retrocedere eum cogunt. Vasorum finibus, dederat Lat. interpres." Schweigh. "Τὰ πέρατα τῶν ἀγγείων," inquit Casaub. a Schæf. in Mss. citatus, "sunt Ora venarum quibus alimenta suscipiunt ('suscipiuntur, voluerat, puto,' Schweigh.) Galen. modo πέρατα, modo στόματα τῶν μεταλαμβανόντων τὴν τροφὴν ἀγγείων appellat. Ἀγγεῖα in Medicorum libris dicuntur Venæ et arteriæ angustiore significatione. Unicum Galeni locum adscribam, qui isti lucem afferet magnam. Sic ille iii. in Lib. Hippocr. Περὶ Ὀξέων Διαίτης Commentario: Ὁ οἶνος κατὰ τὸ ἦπαρ ἐξ εὐρέων ἀγγείων τῶν ἐπὶ ταῖς πύλαις εἰς στενὰ παραγίνεται πέρατα τῶν ἐν τοῖς σιμοῖς αὐτοῦ μέρεσι, καὶ τῶν ἐν τοῖς κυρτοῖς· καθ' ἃ καὶ ἡ μετάληψις ἁπάντων τῶν ἀναδιδομένων εἰς ὅλον τὸ σῶμα γίνεται." Oribas. de Fract. ex Heliod. vii. p. 89. Ἐν γὰρ τοῖς μυσὶν μᾶλλον πλεονάζει τὰ ἀρτηριώδη ἀγγεῖα. ‖ Ἄγγειον metaphorice de Corpore. "Corpus vetustissimi Theologi non tantum Carcerem, sed et Sepulcrum animæ nominarunt, quo divinior ista particula velut obrueretur: horum sententiam ap. Clem. Alex. Strom. v. p. 518. commemorant Plato et Philolaus Pythagoreus, qui, Ἡ ψυχὰ, inquit, τῷ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐν σώματι, ἐν τούτῳ τέθαπται. Recentiores corpus vocare Vestem maluerunt, qua tanquam velamento natura animam circumdedisset, (G. Wakef. Sylv. Crit. v. p. 136.): vide, quæso, Gataker. ad M. Anton. x. i. quod Imperator ibi vocat τὸ περικείμενον σῶμα, infra x. 38. τὸ περικείμενον ἀγγειῶδες, supra; viii. 27., dixerat τὸ ἀγγεῖον τὸ περικείμενον. Locum inspice, si placet, (Τρεῖς σχέσεις· ἡ μὲν πρὸς τὸ ἀγγεῖον τὸ περικείμενον, ἡ δὲ πρὸς τὴν θείαν αἰτίαν, ἀφ' ἧς συμβαίνει πᾶσιν πάντα, ἡ δὲ πρὸς τοὺς συμβιοῦντας:) ἀγγεῖον enim emendavi, pro vulg. αἴτιον, et hoc quidem recte fecisse me censebis." Valck. Epist. ad Röv. p. liv. notante Schæf. in Mss. Sed lectioni αἴτιον unice favent quæ statim sequuntur verba, Ἡ δὲ πρὸς τὴν θείαν αἰτίαν. "Corpus ambiens te s. Amictus instar circumjectum tibi, cingensque te, v. L. x. 1. sed et ibid. 38. quo loco τὸ περικείμενον ἀγγειῶδες, Circumjectum, vasis instar, conceptaculum hoc dicit, quatenus organi s. vasis instar animæ est usui, quod hic τὸ αἴτιον περικείμενον, quatenus ea ab isto afficitur: xii. 2. de eodem, περικείμενα κρεάδια, Circumjectam sibi carnem, et 3. περικείμενον σωμάτιον, Circumdatum tibi corpusculum, qui locus hunc illustrat plane." Gatak. Adde iii. 3. Λατρεύων τοσούτῳ χείρονι τῷ ἀγγείῳ. "Corpus ἀγγεῖον s. Vasculum appellat, quomodo σκεῦος Apostolus ad 1 Thessal. iv. 4. (Τὸ ἑαυτοῦ σκεῦος κτᾶσθαι ἐν ἁγιασμῷ καὶ τιμῇ, Corpore suo honeste ac decenter uti; 2 Cor. iv. 7. Ὀστράκινα σκεύη, Vasa fictilia, Corpus vile, caducum, multis miseriis et calamitatibus obnoxium, vide 1 Petr. iii. 7. item 1 Sam. xxi. 6. Schleusner. Lex. et notanda in Σκεῦος): neque enim Estio in Decalog. Leg. vii. accedo, qui τὸ σκεῦος s. Vas vult eo sensu accipi, quo ap. Comicum sumitur, Pœn. iv. 2. (40.) Facio quod manifesto mœchi haud ferme solent—refero vasa salva. Ita animæ vas, corpus, Lucret. iii. (441.) Corpus, quod vas quasi constitit ejus. Cic. Tusc. Quæst. i. (22.) Nam corpus quidem, quasi vas est, aut aliquod animi receptaculum. Idemque Lactant. vii. 12. Meric. Casaub. Domicilium s. Casam vertit, quod a Marci schemate longiuscule abscedit." Gatak. Animam, secundum Pythagoreos, in corpus e corpore, quasi e vas in vase, transfundi supra in Μεταγγίζω ostendimus. Adde, e Valck. not. ad Scap. marg., Eustath. ad Il. Π. p. 1119. 52. ed. Bas. Εἰς δὲ τὸ, Ὃν πότμον γοόωσα καὶ ἐξῆς, φασὶν οἱ παλαιοὶ λυπεῖσθαι αὐτὴν (animam), ὡς ἀκμάζον ἀφεισαν σῶμα καὶ δεξοικνίαν, μὴ μεταγγισθεῖσα, ὡς καὶ Πυθαγόρᾳ δοκεῖ, περιπέσῃ ἀναξίῳ σώματι. "G. Wakef. Sylv. Crit. v. p. 135—6." Schæf. in Mss. Idem Wakef. ad Hederici marg. hunc citat locum Dionis Chrys. Or. xii. p. 404. Reisk. Τὸ δὲ, ἐν ᾧ τοῦτο γινόμενόν ἐστιν, οὐχ ὑπονοοῦντες, ἀλλ' εἰδότες, ἐπ' αὐτὸ καταφεύγομεν, ἀνθρώπινον σῶμα, καὶ ἀγγεῖον ("f. τάνθρ. σ. ἅτε καὶ ἀγγ." Reisk.) φρονήσεως καὶ λόγου, θεῷ προσάπτοντες, ἐνδεία καὶ ἀπορίᾳ παραδείγματος, τῷ φανερῷ τε καὶ εἱκαστῷ τὸ ἀνείκαστον καὶ ἀφανὲς ἐνδεικνύσθαι ζητοῦντες, quod Reisk. vertit:—"Quia vero id, in quo hoc (sc. τὸ Sapere) contingit, non suspicione adumbramus, sed certa sensuum perceptione tenemus, ideo ad id receptum habemus, humanum puta corpus, id quod, ceu vasculum perceptionis et mentis, deo agglutinemus, præ inopia melioris et convenientioris simulacri, quod arte nulla reperiri usquam potest; studentes quippe re aliqua perspicua, et cujus imago menti

objici atque ab ea percipi potest, rem neque imaginationi obnoxiam, neque oculis patentem, veluti demonstrare." ‖ J. Stob. Ecl. Phys. ex Hermete p. 316. Heeren. Καὶ γέγονεν, ὦ τέκνον, ἡ ὕλη καὶ ἦν· ἡ ὕλη γὰρ ἀγγείου γενέσεώς ἐστι, γένεσις δὲ ἐνεργείας τρόπος τοῦ ἀγεννήτου καὶ προνοοῦντος Θεοῦ. Idem, notante Valck. ad Scap. marg., Serm. xxxviii. p. 225. 37. ex Eusebio, Ἀνὴρ πολλὰ ἔχων χρηστὰ μαθήματα, ἔπειτα γνώμῃ πονηρᾷ διαχρεώμενος, καὶ μὴ βουλόμενος τοῖς μεταποιευμένοις ὑπὸ φθόνου μεταδιδόναι, ἔοικεν ἀγγείῳ πονηρῷ, πολλὰ καὶ χρηστὰ ἔχοντι ἐν ἑωυτῷ ἀποκείμενα, καὶ τὰ ἐνεόντα πρὶν φανῆναι διαφθείροντι. ‖ Plat. in Critia p. 111. a., notante eodem Valck. ibid., Πᾶσα ἀπὸ τῆς ἄλλης ἠπείρου μακρὰ προτείνουσα εἰς τὸ πέλαγος οἷον ἄκρα κεῖται· τὸ δὴ τῆς θαλάσσης ἀγγεῖον περὶ αὐτὴν τυγχάνει πᾶν, ἀγχιβαθὲς ὄν. Vertit Ficinus, Quam altitudo maris proxima passim profunditate circumdat. Dion. Chrys. Or. v. p. 190. Reisk., indicante G. Wakef. in Mss., Ἔστι δὲ ἡ Σύρτις, κόλπος θαλάττης, εἰσέχων ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας, καὶ τριῶν ἡμερῶν, φασὶ, πλοῦς ἀκωλύτων πλέουσι, τοῖς δὲ κατενεχθεῖσιν οὐκ εἶναι τὸν ἔκπλουν δυνατόν· βράχεα γὰρ καὶ διθάλαττα, καὶ * ταινίαι μακραὶ μέχρι πολλοῦ διήκουσαι παντάπασιν ἄπορον καὶ δύσκολον παρέχουσι τὸ πέλαγος· οὐ γάρ ἐστι κατ' ἐκεῖνα τὸ τῆς θαλάττης ἀγγεῖον καθαρόν· κοῖλοι δὲ καὶ ψαμμώδης ὁ τόπος ὤν, ἐκδέχεται τὸ πέλαγος, οὐδὲν ἔχων στερεόν. "Ante ἐκδέχεται videtur epithetum desiderari, vocabulo πέλαγος aptum, e. c. πολὺ vel καμπληθές. Solent portus, et universum mare, cum cacabo comparari, in quo veteres populos, Gr. et Lat., imitati sunt recentiores." Reisk. "In descriptione Syrtis διθάλαττα non sunt Loci bimares, quomodo Horat. Bimarem Corinthum appellavit, sed Arenæ cumuli ingentes e fundo maris super ejus superficiem se attollentes, procul a continente. Hi cumuli in longum solent esse porrecti; ideo Geographis dicuntur στήθη, Dorsa, et ταινίαι, quæ vox pessime hic accepta ab interprete. Geographis et Historicis familiares hæ dictiones. Tænias istas Philo J. * ὑποταινίους ἄμμους nominat. Διθάλαττα Lucas in Actis διθάλασσον τόπον, ubi vetus interpres Græcam vocem, non malo judicio usus, retinuit." J. Casaub. Diatr. in Dion. p. 457. Reisk. Vide infra Schol. in Dionys. Thracis Gram. ‖ In plantis "pericarpium vasculosum," J. Stackhous. Gloss. Theophr. Legitur H. P. i. 18. Ἔνια δὲ καὶ ἐν λοβῷ, τὰ δὲ ἐν ὑμένι, τὰ δὲ ἐν ἀγγείῳ, τὰ δὲ καὶ γυμνόσπερμα τελείως. Vide Ἀγγειόσπερμοι. ‖ Etym. G. 51. Ἄγγειον· ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ τι ἄγειν καὶ φέρειν. Οὕτως Ἡρώδ. Zonar. Ἄγγειον· ἀπὸ τοῦ ἄγειν ἐφ' ἑαυτῷ καὶ φέρειν τι, ubi pro ἐφ' ἑαυτῷ ex Etym. legendum videtur δι' αὐτοῦ. Scholia in Dionys. Thracis Gram., Bekk. Anecd. Gr. T. ii. p. 791.: Τὸ δὲ στοιχεῖον οὐχ ὑποκοριστικῶς διὰ τοῦ ι γράφεται, ἀλλ' ὡσανεὶ περιεκτικῶς διὰ διφθόγγου, ὡς τὸ * θωρακεῖον, τὸ ἀγγεῖον, τὸ βαλανεῖον. Schol. p. 792. Τὸ * θωρακεῖον, καὶ τὸ ἀγγεῖον, καὶ τὸ μεγαλεῖον, τὰ οὐδέτερα ὡς περιεκτικὰ, τοὺς τύπους μὲν ἔχουσι τῶν περιεκτικῶν, τοῦ κουρεῖον, σεμνεῖον, * ἀμνεῖον, μουσεῖον, οὐ μὴν δὲ ἀπὸ τῶν περιεχομένων συνετέθησαν, ἀλλὰ τὸ μὲν * θωρακεῖον τὸ τεῖχος λέγεται κατὰ ἀναλογίαν τοῦ θώρακος· ὡς γὰρ ὁ θώραξ, τὸ ὅπλον, σκέπη τις καὶ παραφυλακὴ τοῦ σώματός ἐστιν, οὕτω δὴ καὶ τὸ * θωρακεῖον, τὸ τεῖχος, καὶ σκέπη καὶ φυλακὴ τῆς πόλεως γέγονε· καὶ τὸ ἀγγεῖον οὐχ ὅτι ἄγγη περιέχει, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄγγος καὶ ἀγγεῖον λέγεται, ἐκ τοῦ ἄγγος ἄγγεος ἐτυμολογούμενον, ἀγγεῖον καὶ συναιρέσει ἀγγεῖον. Τὸ δὲ ἄγγος ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ ἄνω ἄγειν (τὸ) ἔγγειον καὶ ἐν τῷ βάθει τῆς γῆς τυγχάνον ὕδωρ, ἄναγος, καὶ ἐν συγκοπῇ ἄγγος, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς γ ἄγγος, διὰ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ γ. (Μάλιστα δ' ἂν εἴποις τὸ ἀγγεῖον διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας τοῦτο συνάξας, διὰ τὸ ἄνω ἄγειν τὸ ἐν τῷ βάθει τῆς γῆς κείμενον ὕδωρ ἀναγεῖον, καὶ ἐν συγκοπῇ ἀγγεῖον, ὡς ἵνα φυλάξῃ λείψανα τῶν λέξεων, ἀφ' ὧν συνετέθη, ἤτοι τὸ μὲν αν τοῦ ἄνω, τὸ δὲ γειον τοῦ ἐκ τοῦ γέα, φυλαττομένου τοῦ ε πρωτοτύπου ἐν τῷ γέα διὰ τῆς τοῦ γειον γραφῆς. Τὸ γὰρ ἄγγος ἄγγεος ἀγγεῖον ἀγγεῖον ἴσως ἂν ἀκρήσῃ, sic, διὰ τοῦ τεῖχος τείχεος τειχεῖον τειχίον, καὶ ἕρκος ἕρκεος ἕρκιον.) Ὁμοίως καὶ τὸ μεγαλεῖον, τὸ ὡς περιεκτικὸν, τύπον μὲν ἔχει τοῦ κουρεῖον καὶ τῶν ὁμοίων, ἃ τινα περιεκτικά εἰσιν, οὐ μὴν καὶ ἀπὸ τῶν περιεχομένων συνέστη· μεγαλεῖον γὰρ αὐτὸ τοῦτο τὸ μέγα λίαν ἐστὶν, ἤτοι τὸ * ὑπέρμεγα. Ἄγγειον et αἴτιον confusa supra habes: ‖ Ἀγγεῖον, ἀστεῖον, et προάστειον, notante Schæf. in Mss., ap. Schol. Theocr. xv. 112. Εἰώθασιν ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι προαστείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους * Ἀδωνίους προσαγορεύειν. (Pro κήπους Ἀδωνίους Valck. ad Adoniaz. p. 396. scribendum censet, s. Ἀδώνιδος, sed correctio hæc nobis minus necessaria videtur, cum recentiori scriptori, ut Scholiastæ, Ἀδώνιοι pro Ἀδώνειοι liberum esset usurpare, v. nos supra p. ccccliv. a. Phrasin autem Ἀδώνειοι κῆποι, ut et Ἀδώνειοι καρποὶ, etiam Noster habet in Ἄδωνις.) "Ad v. προαστείοις vir doctus adscripserat, 'An ὀστράκοις, vide Hesych. in 'Ἀδώνιδος Κῆποι.' Scribendum arbitror, ἔν τισιν ἀγγείοις· hæc vox cum, ut alibi, in ἀστείοις degeneraverat, ab indocto correctore mutata fuit in προαστείοις, cui suburbiis horti etiam Adonidis convenire videbantur: Zenob. Cent. i. Pr. 49. Γίνονται οὗτοι οἱ κῆποι τοῦ Ἀδώνιδος εἰς ἀγγεῖα κεράμεια σπειρόμενοι ἄχρι χλόαν μόνον, scr. χλόης μόνης, ex Append. Vat. i. 4. et Julian. in Toupii Epist. ad W. ap. Diogen. i. 14. Οἱ τῇ Ἀφροδίτῃ ὀργιάζοντες dicuntur κήπους εἰς ἀγγεῖά τινα φυτεύοντες ἢ φυτεύουσαι." Valck. l. c. "Hermiæ Scholia ad Plat. Phædr. p. 345. Heindorf. Ἔστι παιδιὰ ἐν γεωργίᾳ, ᾗ καὶ ἡμεῖς παῖδες ὄντες χρώμεθα, ὅταν ἐν γάστραις γῆν ἐμβάλλοντες φυτεύσωμεν ἢ σῖτον ἢ ἄλλο τι κηπεύσομεν (* κηπεύσιμον), ὃς (leg. ὡς) ἐν ἡμέραις ὀκτὼ φύσας καὶ ἀναβλαστήσας, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπομαρανθῇ. Ταύτῃ τῇ παιδιᾷ παραβάλλει τοὺς γραφομένους λόγους, οὓς καὶ Ἀδώνιδος κήπους λαλεῖ, ἐπειδὴ τῶν ἐν γῇ φυομένων καὶ * ἀποβιωσκομένων ὁ δεσπότης Ἄδωνις ἐφέστηκεν, πᾶσα δὲ ἡ γένεσις καὶ ἡ φθορὰ ἡ περὶ ἡμᾶς, κήποις ἔοικε. Hermias vasa, quibus triticum inserebatur, γάστρας appellat. Vide Schneider. Lex. T. i. p. 253. Postea adhibet dimin. γάστριον: Ὡς ὁ σπείρων ἐν γαστρίοις παιδιᾶς χάριν τοῦτο ποιεῖ, οὕτως καὶ ὁ γράφων μέλαν διὰ καλάμου, παίζων καὶ οὐ σπουδάζων, γράφει. Jacobs. ad Anthol. T. xi. p. 166. corrigit, ἔν τισι κεραμείοις ἀγγείοις. Hermiæ ille locus moverat me aliquando, ut legerem ἔν τισι γαστρίοις: hodie vero credo, voci προαστείοις non opus esse correctione. Groddeck. Antiquar. Versuche T. i. p. 149. et Chossard. Fêtes et Courtisanes de la Grèce T. i. p. 109. idem sentire videntur: Schol. autem non disserit, quemadmodum illi contendunt, de locis quibusdam vel campis, ubi triticum et hordeum sererentur, in suburbio. Nihil dicit aliud, nisi, dum feriæ Adonidis celebrarentur, in nonnullis suburbiis morem fuisse frumentum hordeumque seminandi, nec singulo verbo vasorum mentionem facit, quibus horti isti componerentur." Bast. Ep. Crit. ad Boissonad. p. 193. Et nobis vox προαστείοις, Suburbiis, satis recte se habere videtur, præsertim cum in Hermiæ loco legatur, παιδιὰ ἐν γεωργίᾳ.]

Ἀγγειολογέω, Venas lego. ET Ἀγγειολογία, Ipse actus legendi venas, Bud. ex Gal. Vide Ἀγγεῖον. [Ea doctrinæ anatomicæ pars, quæ venarum cursus persequitur et demonstrat.]

Ἀγγειόσπερμος, vel Ἀγγειοσπέρματος, (ὁ, ἡ,) Vasculo s. vasculis semen inclusum habens. E Theophr. H. P. citatur, [i. 18., notante G. Wakef. in Mss., Ὡσαύτως δὲ καὶ ἔνια ἀγγειοσπέρματα καὶ γυμνοσπέρματα· ἀγγειοσπέρματα μὲν, οἷον ἥ τε μήκων, καὶ ὅσα μήκωνι ὅμοια. "Angiospermos, Bot. cujus semina perianthio laxo involvuntur." J. Stackhous. Gloss. Theophr.] ITEM Ἐναγγειοσπέρματος, pro eodem, [ap. eund. ibid. Οὐδὲν δὲ ἐναγγειόσπερμον, εἰ μή τις τὸν κῶνον ἀγγεῖον θήσει, διὰ τὸ χωρίζεσθαι τῶν καρπῶν, ubi v. R. Constant. et Bodæum.]

Ἀγγειώδης, εος, ὁ, ἡ, Vasis formam vel vasis capacitatem habens. Et substantive τὸ ἀγγειῶδες, Capacitas tanquam vasis. [Vide Valck. supra in Ἀγγεῖον citatum. ‖ Cavus, ut cœlum. Schol. Aristoph. Vesp. 1106. Κύτταρος· τὸ κῦμα τῆς βαλάνου, ὅπου ἐγκάθηται ἡ βάλανος, ἢ τῆς βαλάνου κυλὶς καὶ

κατάτρησις, ἢ τὸ ὑψηλότατον τοῦ οὐρανοῦ· λέγουσι γὰρ κοῖλον εἶναι τὸν οὐρανὸν, ὥσπερ τοῦ ὠοῦ τὴν λεπίδα· τὸ κοιλότατον καὶ μυχαίτατον. Θεόφραστος δὲ κυρίως λέγει κύτταρον τὴν * προάνθησιν τῆς πίτυος, ἥτις ἐστὶν ὡς στάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρῶν, ξηραινόμενος δὲ * θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. Οἷον οὖν ἀγγειῶδές φησι κύτταρον οὐρανοῦ. Ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις· Πόσθιον τῷ σῷ προσόμοιον στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον. Lege, Οἷον ο. α. φ. κύτταρον οὐρανοῦ ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης. Καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις· Πόσθ. κ. τ. λ. Respicitur enim non ad Theophr., (ut putat Scott. Append. ad Thes.) qui de οὐρανοῦ κυττάρῳ nihil loquitur, sed ad Comicum Pac. 199. Ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον, Thesmoph. 516. τὸ πόσθιον Τῷ σῷ προσόμοιον, στρεβλὸν, ὥσπερ κύτταρον.] A

Ἀγγείδιον, ου, τὸ, Vasculum, τὸ μικρὸν ἀγγεῖον, Suid. [et Zonar. Etym. 6. 47. Ἀγγείδιον· μικρὸν ἄγγος, ὑποκοριστικῶς, ἀπὸ τοῦ ἄγγος, 147. 12. Εἰσὶ παραγωγαὶ καὶ διὰ τοῦ ιον, καὶ διὰ τοῦ ιδιον——εἰ δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, διὰ τοῦ διον γίνεται ἡ παραγωγὴ, καὶ ἐκτείνεται ἡ τρίτη ἀπὸ τέλους συλλαβὴ, γραφεῖον, γραφείδιον, ἀγγεῖον, ἀγγείδιον, 241. 8. Εἰ δὲ (γραμματείδιον) ἀπὸ τοῦ γραμματεῖον γίγνοιτο τοῦ σημαίνοντος τὴν μικρὰν δέλτον, διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὥσπερ ἀγγεῖον, ἀγγείδιον, γραφεῖον, γραφείδιον. J. Poll. x. 30. Τὸ δὲ βαίνειν, καὶ διαβαίνειν, καὶ καταβαίνειν, καὶ ψεκάζειν, καὶ * ῥανίζειν ἔστιν εἰπεῖν· τὸ δὲ ἀγγεῖον, ᾧ τοῦτο ποιεῖ (ὁ κυλωρὸς), κρῶσσον, ὑδρείαν, ὑδρεῖον, ἀμφορέα, * ἀμφορίσκον, ἀμφορίδιον, κεράμιον, κώθωνα, στάμνον, κάλπιν, ἄγγος, ἀγγεῖον, ἀγγείδιον, τεῦχος κεραμεοῦν, γήϊνον, χυτραῖον, χαλκοῦν. Legitur porro et in Herodiani Epimer. Mss.] B

[* "Καταγγεῖον, Vasibus instruo." G. Wakef. in Mss.]

Ἀγείρω, F. ἐρῶ, P. ἤγερκα, et Att. ἀγήγερκα, ab ἄγω, ut vult Eust. [ad Il. A. p. 110. 42.] et Etym. [8. 13. Ἀγείρω· τὸ γε δίφθογγον, ἀγέρρω γὰρ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, ἢ ὅτι καὶ ἀγερῶ ὁ μέλλων, ἐκ τοῦ ἄγω γίνεται, 12, 45. et 304, 24. "F. l. ἀγερῶ, ὁ μέλλων, ἀγέρσω, sc. Æolismo." Sylb.] Congrego, Colligo. Hom. Il. F. (47.) Πόντον ἐπικλύσας, ἐτάρους ἐρίηρας ἀγείρας. In prosa quoque dicitur, Thuc. Ξυμμάχους τε ἀγείροντες, sed frequentius composite συναγείρω. [Inprimis dicitur de eo, qui colligit copias ad bellum gerendum, Hom. Il. Π. 129. Δύσετο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω, Δ. 28. 377. I. 338. Λ. 769. 715.; vel de eo, qui convocat exercitum ad concionem, Od. B. 41. Ὅς λαὸν ἤγειρα, 28. Νῦν δὲ τίς ὧδ' ἤγειρε; Il. B. 437. Ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων Λαὸν ἐπὶ πρύμνας ἀγειρόντων κατὰ νῆας, "Attice pro ἀγειρέτωσαν. Alibi hæc forma potest explicari elliptice, ut in eo, Μελόντων τὸ λέϊον ἐν φρεσὶ, i. e. ἔστω τῶν μελόντων, Sit inter eos qui curant, μελέτω: nam id dictum etiam in singulari usurpatur. Sic possit fortasse et h. l. esse pro, ἔστωσαν τῶν ἀγειρόντων." Damm. Thucyd. i. 9. Ἀγαμέμνων τέ μοι δοκεῖ, τῶν τότε δυνάμει προὔχων, καὶ οὐ τοσοῦτον τοῖς Τυνδάρεω ὅρκοις κατειλημμένους τοὺς Ἕλληνας μνηστῆρας ἄγων, τὸν στόλον ἀγεῖραι. Vide Abresch. Auctar. Diluc. Thuc. p. 216. et nos infra in Συναγείρω. Xenoph. K. A. iii. 2. 8. Ξέρξης ἀγείρας τὴν ἀναρίθμητον στρατιάν. Phalar. Ep. li. Νῦν μὲν ἴσως παραμυθίαν ἔχει, τὸ κατ' ἐμοῦ στρατεῖαν ἀγείρειν, ubi sic libri omnes et Lennep., sed Hemsterh. adscripserat στρατιὰν, idque omnino recte, probante etiam Valck. p. xvi. Στρατεῖαν ἀγείρειν, Expeditionem congregare, minus recte diceretur, at στρατιὰν ἀγείρειν, Exercitum conscribere, proba est locutio. Vide Στρατιὰ et Στρατεία. Plut. Timoleonte xx. Στρατὸν ἀγείραντας. Appian. V. i. p. 789. ed. Schweigh. Περιῆσε στρατιὰν ἀγείρων. Soph. in Electra v. 694. τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε. Il. N. 778. Ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἑταίρων, "Pugnam sociorum tuorum congregasti, i. e. congregasti tuos ad pugnandum, quasi antea fuerit dispersa et sparsa pugna, nunc vero ad unum locum intenta. Possis quidem h. l. ab ἐγείρειν, Excitare, dictum putare, sed prius præstat. Sic E. 509. ὅς μιν ἀνώγει Τρωσὶν θυμὸν ἀγεῖραι, Iis animum colligere, quod non tantum notat κινῆσαι θυμὸν καὶ τολεμικὸν χόλον συναγαγεῖν, irritare, οὗ σχεδασθέντος δεῖμα sequitur, sed et εἰς εὐψυχίαν ὑποκινῆσαι. Hinc θυμηγερεῖν est, ἐκ λειποψυχίας συνάγειν θυμόν." Damm. Vide Technol. Ms. infra citandam. Valck. ad Scap. marg. affert e Theocr. xiv. 39. Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν Ἀψορρὸν ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρει. ‖ "Allicio, Xenoph. Ep. ix. 9. Ἐμπόρους πλείους ἀγείρει." Lex. Xenoph.] C

Sic ἀγείρομαι, Congregor, Colligor, Il. B. (52.) Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, ταὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα, [444. Od. B. 385. Ἑσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.] Hujus præterit. Atticum est ἀγήγερμαι, ut τοῦ ἀγείρω præt. est ἀγήγερκα: hinc autem, a tertia videlicet persona singulari ἀγήγερται formatur ab Ionibus ἀγηγέρατο, tertia persona plural. pro Congregati sunt, et plusquamperfect. ἀγηγέρατο, Congregati erant, quæ in usu sunt poetis. Il. Υ. (13.) Ὣς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ', pro ἀγηγέρατο, [Δ. 211. περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἄριστοι.] In usu sunt poetis et hæc, ἀγέροντο pro ἀγείροντο, [Σ. 245. Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο], et ἤγερθεν, necnon ἄγερθεν, pro ἠγέρθησαν. [Α. 57. Οἱ δ' ἐκεῖ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, Ψ. 287. ταχέες τ' ἐκπῆες ἄγερθεν.] Iidem utuntur et τῷ Ἀγερέθω, et Ἀγρόμενος, et Ἠγερέσθαι. De quibus infra. [Zonar. et Etym. 9. 12. Ἀγηγέρατο· συνηθροισμένοι ἦσαν. Ἐκ τοῦ ἀγείρω ὁ μέλλων, ἀγερῶ (ἀγειρῶ, Zonar. corrupte), ὁ παρακείμενος, ἤγερκα, ὁ παθητικὸς, ἤγερμαι, τὸ τρίτον, ἤγερται, καὶ Ἀττικῶς (Ἰακῶς, Zonar.), ἀγήγερται, καὶ Ἰωνικῇ προσόδῳ τοῦ α, ἀγηγέρατο, ὡς ἐσκάραται, ὁ * ὑπερσυντελικὸς, ἠγέρμην, καὶ Ἀττικῶς, ἀγηγέρμην, ἤγερσο καὶ ἀγήγερσο, ἤγερτο καὶ ἀγήγερτο, καὶ Ἰωνικῶς (Ἰακῶς, Zonar.) ἀγηγέρατο. Ἴστέον δὲ, ὅτι καὶ τὸ ρ στοιχεῖον ἔν ἐστι τῶν ἀμεταβόλων. Λέγει δὲ ὁ κανὼν, ὅτι πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, καὶ προσθήκῃ τοῦ α, τοιοῦσιν οἱ Ἴωνες τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν· καὶ ψιλεῖ τις διὰ τὸν κανόνα μὴ δύνασθαι ἀγηγέρατο γενέσθαι, οὐ γάρ ἐστι πρὸ τοῦ τ, ρ ψιλόν· μανθανέτω, ὡς κανών ἐστιν ἕτερος ὁ λέγων, τὸ ρ μετὰ τῶν δασέων δασὺ ἐστι, καὶ μετὰ τῶν ψιλῶν ψιλόν ἐστιν. Εἰκότως οὖν ἀγηγέρατο γέγονεν, ὡς ἐσκάρατο· ἐδείχθη γὰρ τὸ ρ ψιλόν. "Hesyn. Hom. iv. 498." Schæf. in Mss.] D

Ἀγείρεσθαι θυμὸν ἐς φρένα dicit Idem aliquoties eo modo, quo Latini Recolligere se, et Recolligere vires, Recolligere animum, ut Il. X. (475.) Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμυντο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, Vitalis vis, vel animalis, ab anima, recollecta est, quæ fuerat dissipata deliquio animi, quod et θυμηγερεῖν composita voce dicitur. [Apollon. Lex. συνελέγη:] Δ. (152.) Ἀψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη. ["Valck. ad Eurip. Phœn. p. 322." Schæf. in Mss.]

[Ἀγείρω, de discipulis, J. Poll. iv. 45. Διδάσκεσθαι, ἀγείρεσθαι, συναγείρεσθαι.]

Ἀγείρω cum accusat. rei, Mendicando colligo, Mendicorum more colligo, Corrogo. Hom. Od. P. (362.) Ὣς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείρω, N. (14.) ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον Τισόμεθ', ubi Eust. annotat hinc esse ἀγυρτάζειν, et ἀγύρτης, et ἀγυρμὸς, ["Nos autem deinde colligentes collectam a populo, nobis ipsi satisfaciamus, unde alter significatus τοῦ ἀγυρτάζειν apparet, quo non præcise et semper, Mendicare, sed et Quavis alia ratione colligere a multis, significat; inde est ὁ ἀγυρμὸς, Collecta." Damm.] Ad hos et hujusmodi locos posteros Homeri respexisse puto, usurpantes ἀγείρω cum solo dativo personæ pro Stipem cogo, vel colligo, Mendico. Luc. (in Cronos. xii. T. iii. p. 395.) Καὶ εἰπέ αὐτοῖς, ἔφη, ὅτι ἦν μὴ τοῦτο ποιῶσι, μάτην ἐγὼ τὴν ἅρπην ταύτην ὀξεῖαν περιφέρω, ἢ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν πατέρα ἑκατομίαν πεποιηκὼς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων, ὁπόσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείροιεν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάκηλοι γενόμενοι, et Pseudom. (xiii. T. ii. p. 221.) Ἔωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν * προκηδήσας, διάζωμα δὲ περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν ἅρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κώμην ἅπασαν,

ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβάς, Stipem cogentes Matri Deorum, ut Ovid. (Ep. ex Ponto i. 1. 40.) περὶ μητραγυρτῶν loquens,—exiguæ quis stipis æra neget? [Cf. Cic. de Legg. ii. 9.] Non autem, cum Erasmo, A Matre Deorum afflati convenientes. Suid. Ἀγείρει· συνάγει, καὶ, Ἀγείρουσιν. Ὁ γὰρ τρόπος ἱερὸς ἦν, καὶ οὐδὲν ἔοικὼς τοῖς ἀγείρουσιν, [" Fragmentum hoc legitur ap. Philostr. V. A. iv. 13. init." Kuster. Ibi tamen non legitur. " Schweigh. Emendd. in Suid. p. 137." Schæf. in Mss.] Καὶ αὖθις [e Philostr. ut conjicere est, sed v. Schweigh. l. c. p. 138—40.]· Ὁ δὲ λαθεῖν θέλων, ξυρεῖται τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ γένειον, καὶ στολὴν Αἰγυπτίαν ἀναλαβὼν, ἣν οἱ τῆς Ἴσιδος θεραπευτῆρες ἤσθηνται, καὶ σεῖστρον ἐπισείων, καὶ πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβων, καὶ τῇ θεῷ ἀγείρων, καὶ ἀναγκαίας τροφὰς, λιμοῦ φάρμακα, ἀγαπητῶς λαμβάνων. " Huic mori similem hodieque inter Pontificios confratriæ, ut vocant, Divæ Virginis servant." Kuster.] Plut. Romulo (xxix.) Αἱ δὲ θεραπαινίδες ἀγείρουσι περιοῦσαι καὶ παίζουσι. [Sed vide nos infra.] Idem, Ἀγείρειν τοῖς θεοῖς, ["T. ii. p. 35. e. Lacon ἰδὼν ἀγείροντα τινὰ θεοῖς," Valck. ad Scap. marg.] Bud. ἀγείρειν in hoc sensu exponit, Circulatorum more petere. J. Poll. (iii. 111.) conjungit, Πτωχὸς, πτωχεύων, ἀγείρων, προσαιτῶν, paulo post, Ἀπορεῖν, πένεσθαι, πτωχεύειν, ἀγείρειν: [vi. 196. Ἀπορεῖν, καὶ πτωχεύειν, μισθαρνεῖν, θητεύειν, ἀγείρειν, προσαιτεῖν. Luc. in Herodoto i. T. i. p. 832., notante Valck. ad Scap. marg., Οὔκουν ἤξιον διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν, οὔτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν, et, notante eodem V. D. ibid., Celsus ap. Orig. i. p. 39. Ὅτι οἱ μὲν ἐνθουσιῶντες, οἱ δὲ ἀγείροντες, φασὶν ἥκειν ἄνωθεν υἱὸν Θεοῦ, mox Orig. ipse, Αὕτη δ' ἡ προφητεία οὐδενὶ ἁρμόσαι ἂν τῶν, ὡς φησιν ὁ παρὰ τῷ Κέλσῳ Ἰουδαῖος, ἐνθουσιώντων καὶ ἀγειρόντων, καὶ λεγόντων ἄνωθεν ἥκειν, et iterum Cels. p. 47. Ἀλλ' ὁ τοῦ Θεοῦ παῖς οὕτως ἀγεννῶς ἀγειρεῖς, ερυκτάζων ὑπὸ φόβου, καὶ περιφθειρόμενος ἄνω κάτω; pro quo, paulo post, Δέκα εἶχεν ἢ ἕνδεκά τινας ἐξαρτησάμενον τῶν Ἰησοῦν ἑαυτῷ ἐπιῤῥῆτον ἀνθρώπους, τελώνας καὶ ναύτας τοὺς κοινοτάτους, μετὰ τούτων τῇδε κἀκεῖσε αὐτὸν ἀποδεδρακέναι, αἰσχρῶς καὶ γλίσχρως τροφὰς συνάγοντα.]

" Ἀγείρας, Claudus, Mutilus, ὁ χωλὸς, si Suidæ (et " Zonaræ) credimus. Aliunde est partic. Aor. 1. Act. " a them. ἀγείρω, significans ἀθροίσας, συνάξας, teste " Hesych." [" H. l. esse corruptum recte monuit Portus, qui, pro ὁ χωλὸς, leg. putat ὁ πτωχὸς, Pauper, quod non displicet; significat enim τὸ ἀγείρειν, Colligere, et corrogare stipem, quod mendicorum est, et ipse Suid. infra τὸ ἀγύρτης, quæ vox, secundum Grammaticos, ἀπὸ τοῦ ἀγείρειν originem ducit, exponit, πτωχός. Potuit tamen etiam Suid. scripsisse, Ἀγείρας· ὀχλαγωγὸς, quoniam Hesych. v. Ἀγύρτης sic interpretatur, addens, Ἔστι δὲ καὶ ὁ ἀγείρων ὄχλον." Kuster. " Cyrill. Ms. Ἀγείρας· συνήξας, (l. συνάξας) συναθροίσας. Sed suspicor leg. χολόεις s. χολώδης, Homo biliosus, Acerbus, Rixosus. Si quidem ἀγείρειν denotat etiam Irritare aliquem. Ita exponit Technol. Ms. (p. lxxx.) Ἀγείρειν, καὶ Ἤγειρεν· ἐπὶ τοῦ ἀθροισθῆναι. Ὅς λαὸν ἤγειρα, (Od. B. 41.), καὶ ἐπὶ τοῦ παροξύναι. Τρωσὶν θυμὸν ἀγεῖραι, (Il. E. 510. ubi tamen Edd. ἐγεῖραι. Vide Damm. supra citatum.) Ἤγειρα δὲ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ παρώξυνα. Sed v. Albert. Misc. Crit. ii. p. 267. Putat is enim cum Relando Palæst. p. 95. esse ἀγείρας pro * χαγείρας ex Hebr. et respici ad Joseph. (B. J. vi. 12. sive v. 11. p. 355. ed. Hav. Ἀγείρας, sive χαγείρας, ὅπερ σημαίνει χωλόν.)" Tittmann. " Potest, Ἀγείρας ὁ χωλὸς, Claudus stipem petens, Claudus mendicans, esse exemplum e Gr. quodam auctore prolatum, ad eandem significationem verbi ἀγείρειν pertinens, ad quam pertinent duo illa, quæ sequuntur. Quorum in primo v. ἀγείρειν de vulgari mendico usurpatur, qui opponitur ei, qui dei vel deæ nomine stipem petit: Ὁ γὰρ τρόπος ἱερὸς ἦν, καὶ οὐδὲν ἔοικὼς τοῖς ἀγείρουσιν, Ille enim pecuniæ colligendæ mos sacer erat, et nullo modo similis mendicantibus." Schweigh. Emendd. in Suid. p. 137.]

{ Ἀγείρασαν· ὡς ἱέρειαν περιερχομένην, Timæi Lex. " Respicit Timæus Polit. ii. p. 431. c. Μηδ' ἐν τραγῳδίαις, μηδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν εἰσαγέτω Ἥραν ἡλλοιωμένην ὡς ἱέρειαν, ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις, ubi ὡς ἱέρειαν a Timæo non ad ἡλλοιωμένην, ut vulgo, sed ad ἀγείρουσαν referuntur, ut H. St. distingui jussit. (' Sed ὡς ἱέρειαν cum formam significet τῆς ἀλλοιώσεως, cum ἡλλοιωμένην conjungatur necesse est, et bene Ald. Bas. i. et ii. sic interpungunt.' Ast.) At quis est ille Tragicus, quem Plato obliqua oratione perstringit? Nempe Sophocles, cui Platonem iniquiorem fuisse probabiliter disputat Valck. ad Eurip. Phœn. 1628. Is enim docuerat fabulam satyricam, Inachum, sæpe a veteribus laudatam, de qua v. Casaub. ad Athen. vii. p. 487. Sophoclis autem locus, a Plat. allatus, plenior est ap. Schol. Aristoph. Ran. 1385. sed sine poëtæ nomine (imo cum Euripidis nomine, auctoritatem Asclepiadis secutum. Verba sunt hæc, Νύμφαι * ὀρεσίγονοι· ἐκ τῶν * Ξαντρίων Εὐριπίδου, φησὶν Ἀσκληπιάδης. Εὗρε δὲ Ἀθήνησιν ἐν τινι τῶν διαθέντων Νύμφαι * ὀρεσιγόνιαι θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου, ὑπὸ ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις.) Dele ὑπὸ e prima syllaba vocis ποταμοῦ natum, et reliqua ita lege, Νύμφαι ὀρεσίγονοι, θεαῖσιν ἀγείρω, Ἰνάχου, Ἀργείου ποταμοῦ, παισὶ βιοδώροις. (' Ὑπὸ e proximis male repetitum, delendumque mecum vidit Jo. Pierson. Quænam Tragico dicta fuerit ἀγείρουσα, latuisset, opinor, absque Platone. Junonem itaque assimilantem anum sacerdotem, quæ Nymphis montanis deabus Inachi filiabus almis stipem cogeret, ista Tragicus in scena fecerat dicentem, hoc forte modo constituenda: Νύμφαισιν ὀρεσιγόνοισι θεαῖς Ἀγείρω Ἰνάχου γείου Ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις. Sed Eurip. ista dixerit, an Æschylus, dubitari poterit: Æschyli Ξάντριαι citantur et aliis; Euripideæ nusquam alibi; et similia Æschyli peccata plura damnat etiam in vicinia Plato p. 380—3. Euripidis, quod meminerim, nullum.' Valck. Diatr. p. 11. At, si Comicus non ad Eurip. sed ad Æschylum respiceret, erravit Asclepiades, qui Fabulam Ξάντριαι dictam Euripidi tribuerit.) Plena locutio, ἀγείρειν χρήματα, βίον, σιτία, tam nota est, nullis ut opus sit scriptorum testimoniis. Ne absolutum quidem ἀγείρειν, pro Mendicando colligere, valde rarum est. Philostr. V. A. v. p. 225. Ἤγειρε μὲν πολλαχοῦ τῶν πόλεων. Ælian. H. A. vi. 10. Ὡς οἱ τῶν ἀγειρόντων δεινοί. Max. Tyr. xix. p. 223. Μηδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγειρόντων διαφέροντα. Heliodor. vii. p. 312. Ὥσπερ τινὰ τῶν ἀγειρουσῶν, καὶ ἀληθῶς ἀλήτην. Vide Retav. ad Themist. xxi. p. 449. Jam Platonis, vel Sophoclis potius locus, quem tractare cœpimus, explicandus est ex ea ratione, qua quis τῷ θεῷ ἀγείρειν dicebatur. Scilicet in variis artibus, quibus sacrificuli simplicis plebeculæ pecunias ad se derivarent, non postrema hæc erat. Dei deæve alicujus effigiem vel humeris portantes, vel jumento imponentes, (' ut hominum animos religione magis moverent,' Kuster.) per oppida et vicos, (cum tympanis et tibiis, versicolore stola induti,) vagabantur, et verbo diis, re ipsa sibi stipem quærebant. (Vide Suid. in Θυηπολεῖν. Tzetz. Chil. xiii. c. 475., Εἰς ὄνον θέντες εἴδωλον θεᾶς αὐτῶν τῆς Ῥέας Τυμπάνοις περιῄρχοντο τὰς κώμας προσαιτοῦντες.) E quo circumforaneo quæstu ἀγυρτῶν nomen invenerunt. Eustath. ad Od. B. p. 1430. Sic ap. Suid. (l. c.) sacerdos Isidi stipem corrogat; Apollini Hyperboreo, quanquam honestiore mendicationis genere, Abaris, Jambl. V. P. xix. Ἵνα τὸν ἀγερθέντα χρυσὸν τῷ θεῷ ἀποθῆται εἰς τὸ ἐν Ὑπερβορέοις ἱερὸν, ubi Cod. Ciz. ἐγερθέντα, xxviii. Λέγεται δὲ ὁ Ἄβαρις ἐλθεῖν ἐξ Ὑπερβορέων, ἀγείρων χρυσὸν εἰς τὸν ναὸν, καὶ προλέγων λοιμόν.) Quo veteri more satis vindicatur Herod. iv. 35. Ὑμνέειν Ὠλῆν τε καὶ Ἄργιν, ὀνομάζοντάς τε καὶ ἀγείροντας, ubi T. Galens temere conjiciebat ἐγείροντας. (Vide Wessel.) Herod. vel quisquis auctor est Vitæ Homeri xxxiii. Ἤιδετο δὲ τάδε, —ὅτε ἀγείροιεν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. Sed nullum agyrtarum genus mendicandi impudentia par erat Gallis, sacerdotibus Matris Deum, qui inde Μητραγύρται appellati sunt. Eustath. ad Od. P. p. 1824. Μητραγυρτεῖν, τὸ μετὰ τυμπάνων καὶ τινων τοιούτων περιέναι, καὶ ἐπὶ τῇ Μητρὶ ἀγείρειν τροφὰς δηλαδὴ, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῇ Ῥέᾳ, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ· Διονύσιος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανιζό-

μενος, ἢ τύμπανον κρούων, οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεψεν. Quod subjicit exemplum, petiit ex Athen. xii. p. 541. c. Classicus de iis locus est Dionysii Halic. A. R. ii. p. 91. Θυσίας μὲν γὰρ αὐτῇ καὶ ἀγῶνας ἄγουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος οἱ στρατηγοὶ κατὰ τοὺς Ῥωμαίων νόμους, * ἱερᾶται δὲ αὐτῆς ἀνὴρ Φρὺξ καὶ γυνὴ Φρυγία· καὶ περιάγουσιν (f. l. περιαγείρουσιν, vide nos in Περιαγείρω) ἀνὰ τὴν πόλιν οὗτοι μητραγυρτοῦντες, ὥσπερ αὐτοῖς ἔθος, τύπους τε περικείμενοι τοῖς στήθεσι, Imaguncculas pectori alligatas gestantes, καὶ καταυλούμενοι πρὸς τῶν ἑπομένων τὰ Μητρῷα μέλη, καὶ τύμπανα κροτοῦντες· Ῥωμαίων δὲ τῶν αὐθιγενῶν οὔτε μηναγυρτῶν τις, οὔτε καταυλούμενος πορεύεται διὰ τῆς πόλεως, ποικίλην ἐνδεδυκὼς στολὴν, οὔτε ὀργιάζων τὴν θεὸν τοῖς Φρυγίοις ὀργιασμοῖς, κατὰ νόμον ἢ ψήφισμα Βουλῆς. (Μηναγυρτοῦντες, et mox μηναγυρτῶν habet Euseb. P. E. ii. 8. Utramque lectionem probam esse existimat Viger. quod vox μηναγύρτης occurrat ap. Hesych. et Suid. Verum Eusebianam rejicit Car. Neapolis ad Ovid. Fast. p. 177. quod hæc corrogatio semel in anno fuerit, non menstrua.' Reisk.) Eosdem, quod singulis mensibus stipem cogerent, etiam Μηναγύρτας dictos esse, multis exemplis intelligitur. Quo minus ferenda est audacia cum aliorum, tum Mangeii ad Philon. T. ii. p. 316. qui ubicunque Μηναγύρτης legitur, notius vocabulum Μητραγύρτης substituunt. Vide J. Poll. vii. 188. et ibi interpretes, D. Heins. ad Clem. Alex. Protrept. p. 20. Antiphanis Fabula Μητραγύρτης dicitur ab Athen. xii. p. 553. c. at Μηναγύρτης a Grammatico S. Germ. (Antiatticista in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 88.) Δεδιφκημένα· Ἀντιφάνης Μηναγύρτῃ. (Vide Porsoni Advers. p. 125.) Huc addamus aliud nomen minus tritum, Κύβηβος, quamvis nihil ad ἀγείρειν pertineat. Phot. Κύβηβον· Κρατῖνος Θρᾴτταις, τὸν Θεόφραστον, Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ Γάλλον νῦν καλούμενον, οὕτως Σιμωνίδης, ubi pro Θεόφραστον scr. θεοφόρητον, (probante etiam Schleusnero. Locus Simonidis, ad quem respicitur, extat n. cviii. p. 391. Gaisf.) Sic Dionys. H. l. c. * θεοφορήσεις et ἀγερμοὺς conjungit. Ipse Phot. alia glossa: Κύβηβος· ὁ κατεχόμενος τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν, θεοφόρητος. De μητραγύρταις Manetho vi. 297. Κέρσαντες γὰρ ἀχρεῖον ἑοῦ ἀπὸ σώματος αἰδῶ, Καὶ καὶ μήδεα δόντες ἑκοντὴν ὠμὰ δάσασθαι, Αὐτοὶ ἀγείροντες γαῖαν κατὰ πᾶσαν ἀλῶνται, et distinctius 538. * Διὸ νυμίῃ γὰρ ἀγείροντες (ita leg.) κατὰ δήμους Καὶ πόλιας πλάζονται ὁμοῦ ῥόπτροις τε καὶ αὐλοῖς, Χερσὶν ἑαῖς κύψαντες ἄφρω * τεκνόσπορον αἰδῶ. (Vulgo, Διδύμῃ γάρ. 'Editor potuit sibi persuadere,' inquit Dorv. ad Charit. viii. 8. p. 787=681. a Schæf. in Mss. indicatus, 'recte dici Διδύμη secunda producta, pro Διναδυμίη, cujus tamen recte meminit. Sic, Μητέρα Διναδυμίην, ap. Apollon. R. i. 1174. sic in Anthol. L. vi. 5. 1. p. 416. in ipso Codice Planudæ . . . μόνης, deficiente Διναδ. sed in Palat. Διναδυμίνης: voluit * Διναδυμήνης, quod in metrum pugnat. Sub tibiæ flatu et tympanorum strepitu membra lacerabant Galli. Ῥόπτροις percutiebantur tympana. Quidam male in cymbalis ῥόπτρων usum fuisse crediderunt. Ap. Firmicum vii. 16. legitur, Matris Deorum cuppahastis servientes. An *tympanistis*, vel *cymbalistis?* an cuppa, cymbalum, et *cuppalistis* placet?' In sacris τῆς * Ἰδαίας cymbala in usu esse, patet e Luc. Cronos. xii. loco supra citato. Vide Nonnum ap. F. A. Lampe de Cymbalis Vett. i. 15. p. 91. et iii. 17. Cf. notanda in Κύμβαλον.) De Agyrtarum fraudibus egregium Platonis locum dabimus ad v. Ἐπαγωγαί. Reliqua pete a Perizonio in Æl. V. H. ix. 8. et Turrio in Monum. Vet. Antii p. 241." Ruhnk. Plura vide in Μηναγύρτης et Μητραγύρτης. "Præter hos agyrtas, qui diis et deabus stipem corrogabant, erant et alii, variis nominibus appellati, quorum duo tantum genera superioribus addam. Chelidonistæ vocabantur, qui hirundini stipem colligebant. Hesych. Χελιδονισταί· οἱ τῇ χελιδόνι ἀγείροντες. Athen. viii. p. 360. b. Καὶ χελιδονίζειν δὲ καλεῖται παρὰ Ῥοδίοις ἀγερμός τις ἄλλος, περὶ οὗ Θέογνις φησιν ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Θυσιῶν, γράφων οὕτως· Εἶδος δέ τι τοῦ ἀγείρειν, χελιδονίζειν οἱ Ῥόδιοι καλοῦσιν, ὃ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί, χελιδονίζειν δὲ λέγεται διὰ τὸ εἰωθὸς ἐπᾴδειν· Ἦλθ', ἦλθε χελιδών, καλὰς ὥρας ἄγουσα καὶ καλοὺς ἐνιαυτούς, Ἐπὶ γαστέρα λευκὰ, κἀπὶ νῶτα μέλαινα. Παλάθαν οὐ * προκυλεῖς Ἐκ πίονος οἴκου, Οἴνου τε δέπαστρον, Τυροῦ τε * κάνιστρον, Καὶ πυρῶν; Ἀ χελιδὼν καὶ λευκόπυγα Οὐκ ἀπωθεῖται. κ. τ. λ. Τὸν δὲ ἀγερμὸν τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος, ἐν Λίνδῳ χρείας γενομένης συλλογῆς χρημάτων. (Vide Χελιδονίζω.) Erant et alii, qui cornici stipem corrogarent, eam ob causam Κορωνισταὶ vocati. (Vide notanda in voce.)" Kuster.]

'Αγείρειν etiam dicitur, ut Eust. [ad Od. B. p. 1430. 36.] ex Æl. Dionys. [et Etym. 14. 34.] refert, Vagari victoriæ aut rei talis causa, τὸ περιέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ, ἢ ἑτέρῳ τινὶ τοιούτῳ. Quæ verba inveniuntur et alibi citata, addito verbo σεμνύνειν post τοιούτῳ, [nempe ap. Suid. in 'Αγύρτης: Τὸ δὲ ἀγείρειν, καὶ τὸ περιάγειν, τὸ περιέναι, καὶ περινοστεῖν, καὶ ἐπὶ νίκῃ, ἢ τινι ἑτέρῳ τοιούτῳ σεμνύνειν. "In 2 Mss. legitur, Τὸ δὲ ἀγύρειν καὶ τὸ περιαγείρειν, quæ vera lectio est: vide Suid. in Περιαγειρόμενοι, unde loci hujus illustrationem pete." Kuster. Imo leg. Τὸ δὲ ἀγείρειν, καὶ τὸ περιαγείρειν. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 331. Τὸ δὲ ἀγείρειν, καὶ (τὸ) περιαγείρειν, τὸ περιέναι, καὶ περινοστεῖν, καὶ ἐπὶ νίκῃ ἢ τινι ἑτέρῳ (sine τοιούτῳ) σεμνύνειν.] Unde quidam exponunt, Circumire venditantem se ob partam victoriam. [Plut in Romulo xxix. Ἐμπεσόντες δὲ τοῖς πολεμίοις ἀπροσδοκήτως καὶ κρατήσαντες, ἐπινίκιον ἄγουσι τὴν ἑορτήν· καὶ Καπρατῖναι μὲν αἱ νόννα καλοῦνται, διὰ τὸν ἐρινεὸν καπρίφικον ὑπὸ Ῥωμαίων ὀνομαζόμενον· ἐστιῶσι δὲ τὰς γυναῖκας ἔξω, συκῆς κλάδοις σκιαζομέναι· αἱ δὲ θεραπαινίδες ἀγείρουσι περιῳσαι καὶ παίζουσιν, εἶτα πληγαῖς καὶ βολαῖς λίθων χρῶνται πρὸς ἀλλήλας, ὡς καὶ τότε τοῖς Ῥωμαίοις παραγενόμεναι καὶ συναγωνισάμεναι μαχομένοις.

Hinc 'Αγείρεσθαι, Hes. ἐκπορεύεσθαι, ("l. ἐκπορίζεσθαι," G. W. ad Hes. marg.) λοιδορεῖσθαι, συναθροίζεσθαι. Huc quoque referendum videtur] "'Αγείτης, Hes. et Etym. ὑβριατής, Qui "petulanter injuria et contumelia aliquem afficit, "Injurius, Petulans. Eadem signif. 'Αγιστής." ["An ab ἄγειν, quod exp. ληστεύειν καὶ ἁρπάζειν? an vero leg. ἀγειστής, pro quo alibi ἀγιατής?" Albert. "Alibi habes ἀγιστὴς et ἀγοίτης, cum eadem interpretatione, unde apparet has esse diversas ejusdem vocis lectiones. Valde autem vereor, ne Hesych. vocem spuriam pro vera hic nobis obtrudat; quod et non raro alibi cum facere constat. Suspicor enim illud ἀγείτης corruptum esse ab ἀτείτης, i. e. ἀρίτης, unius tantum literæ mutatione, τοῦ T nempe in Γ, quæ literæ facile et frequenter inter se confundi solent. 'Ατίτης autem, vel potius ἀριτὴς, descendit ab ἀρίω, i. q. ἀρίζω, et ἀτιμάζω, Contumelia afficio. Sic capitur verbum hoc in dicto veteris Poetæ, (Theognidis, vide nos supra p. 341. b. not. 5.) ap. Etym. Et Hesych. 'Ατέοντα (i. q. ἀτίοντα)· ἀτιμάζοντα. Hinc ergo analogice formatur ἀριτής. Hesych. 'Αριταί· ἄδικοι. Et sicut ab ἀρίω, ἀριτὴς, ita ab ἀτίζω formatur * ἀτιστὴς, unde per corruptionem videtur ortum ἀγιστής. Sed hæc bene, ut videbantur, composita turbat ipse Hesych."] "'Αγρευτεῖ· ὑβρίζει, "Injurius est, s. Injuria et contumelia afficit. Item: "'Αγροιτιῷ· ἀγροικεύεται, ὑβρίζει, Rustice agit, In-"jurius est." ["Si enim verba hæc bona nota percussa sunt, pro ἀγείτης, vel ἀγοίτης, non erit corrigendum ἀριτὴς, sed ἀγρευτὴς, vel ἀγροίτης. Lubenter audiam, qui mihi in hoc trivio, vel quadrivio, veram viam ostendere potuerit. Male vero sit Hesychio, qui obvia quæque sine delectu corradens, spuriasque voces cum veris miscens, lectori sæpe illudit, vel saltem eum ita dubium reddit, ut de lectione e pluribus eligenda nihil certi interdum statuere queat." Kuster. G. Wakef. ad Hesychii marg.: "'Αγείτης, quasi * ἀγείτων, Inhospitalis, Eurip. El. 1130. (Οὕτως ἀγείτον,' οἶκον ἴδρυται φίλων;)" Sed nos nulli dubitamus, Hesych. alicubi, 'Αγείτης· ὑβριστὴς, pro ἀγύρτης scriptum invenisse, 'Αγείρεσθαι enim eidem est λοιδορεῖσθαι.] "'Αγοίτης Hes. ὑβριστὴς, Qui pe-"tulanter injuriam facit, Injurius, Petulans, pro quo "supra ἀγείτης habuimus. Idem: 'Αγοιτεύσας· ὀχλεύ-"σας, quod ambiguum est an ex illo ἀγοίτης sit deri-

" vatum." [" Ἀγύρτης Hes. ὀχλαγωγός, Circulator, Qui turbam hominum circa se colligit. An ergo hic leg. " Ἀγυρτεύσας· ὀχλαγωγήσας?" Kuster. Imo Ἀγοιτεύσας, quod alicubi sic scriptum Lexicographus viderat pro Ἀγυρτεύσας, ordo verborum flagitat. Vide Ἀγυρτεύω infra.]

[‖ " Ἀγείρω, vel de Circulatoribus intelligitur, vel de Rhetoribus, cum ἐπιδείξεις facturi homines advocabant, qua de re posteriori vide Cresoll. Theatr. Rhet. iii. 14. Synes. Ep. cxxxvi. ubi vastas Athenas describit: Ταῦτ' ἄρα καὶ ἡ συνωρὶς τῶν σοφῶν " Ἰλυταρχείων, οἵ τινες οὐ τῇ φήμῃ τῶν λόγων ἀγείρουσι ἐν τοῖς θεάτροις τοὺς νέους, ἀλλὰ τοῖς ἐξ Ὑμήττου σταμνίοις." T. Hemsterh. ad J. Poll. ix. 142. Themist. Or. xxi. "Ἀνδρες ὅσοι συνελέγητε ὑπ' ἐμοῦ τήμερον εἰς τὸ θέατρον τῶν Μουσῶν, τί κάθησθε ἐκπεπληγμένοι; τί δὲ συνέχεσθε ὑπὸ θάμβους; ὅτι που ὑμῖν καινὸν καὶ ἀλλόκοτον καταφαίνεται, ἄνδρα τῆς φιλοσοφίας ὀνόματος ἀξιούμενον, χθές τε ἀγείροντα ἐωράσθαι, καὶ νῦν καθήμενον ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ μάλα σοφιστικῶς καὶ σοβαρῶς, μέλλοντα ὑμᾶς προκαλέσασθαι, ἀφ' ὧν ἂν λέγῃ, εἰς ἐκβοήσεις τε καὶ κρότους, οἷων θαμὰ ἀπολαύουσι παρ' ὑμῶν οἱ δαιμόνιοι σοφισταί;" " Ἀγείρειν hic omnem Sophistarum ambitum exprimit, quo ad acroamata sua per ædes circumeuntes invitabant. Vide Synes. Dione." Petav. Cf. Cuper. Obss. iii. 4. Schol. Aristoph. Vesp. 1104. Οἱ δ' ἐν Ὠδείῳ δικάζουσ'· τόπος ἐστὶ θεατροειδὴς, ἐν ᾧ εἰώθασι τὰ ποιήματα ἀπαγγέλλειν, πρὶν τῆς εἰς τὸ θέατρον ἀπαγγελίας. Vide nos supra in Ἀπαγγέλλω, Memoriter recito. Ἀπαγγέλλειν quidem de declamatione recitanda dici supra docuimus; sed quonam sensu apud recentiores etiam ἐπαγγέλλειν de eadem re usurpetur, id nunc ostendemus. Philostr. V. S. ii. p. 571. Ἀφικόμενος δὲ ἐς τὰς Ἀθήνας, ὁδοῦ δὲ μῆκος τοῦτο οὐ μέτριον τῷ ἐκ τῆς ἑῴας ἐλαύνοντι, ἐνταῦθα, ἔφη, γόνυ κάμψωμεν, καὶ εἰπὼν τοῦτο, ἐπήγγειλε τοῖς Ἀθηναίοις αὐτοσχεδίους λόγους, ἐρῶσιν αὐτοῦ τῆς ἀκροάσεως, Invitavit Athenienses ad audiendas extemporaneas orationes: et p. 586. Ἐπήγγειλε δὲ Ἡρώδῃ καὶ ἀκρόασιν σχεδίου λόγου, νεάζων ἔτι. " Sic nempe solebant Sophistæ, iter facientes, in locis celebrioribus eloquentiam jactare, theatrum se nactos putantes ingenio suo conveniens. Vide Cresoll. iii. 4." Olear. Obiter Nicandr. et Schol. Alex. 439. corrigere placet: Πολλάκις δὲ καὶ οἱ ὄνυχες πελιδνοὶ γινόμενοι, (ὡς om. G.) ἔντος τοῦ αἵματος χωροῦντος, καὶ ἡ ῥὶς στρεβλουμένη, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ κοῖλοι γινόμενοι θάνατον ἀπαγγέλλουσιν. L. et in textu, et in Schol. ἐπαγγ. Promittunt, Minantur. Vide nos supra in Ἐπαγγέλλω.]

[Ἀγείρω. " H. Etienne le traduit par Cogo. Mais ἀγείρω, en vertu de sa forme prolongée, me paroît joindre à l'idée de rassembler, celle d'avoir parcouru, ou par soi, ou par des émissaires, divers lieux, pour en tirer des personnes ou des choses qu'on rassemble ensuite dans un seul et même lieu. Si cette remarque est exacte, X, dans Thuc. i. 9. 1. i. 31. 1. rend mal ἀγείρω par Cogo. Examinez, avec moi, ce passage de Thuc. i. 9. 1.: Ἀγαμέμνων—μνηστῆρας ἄγων, τὸν στόλον ἀγεῖραι. Est-ce par hasard que le plus pur des écrivains met si près l'un de l'autre ἄγων et ἀγεῖραι? Non. Ἀγεῖραι peint Agamemnon rassemblant, ou par lui, ou par ses émissaires, des vaisseaux tirés de divers lieux; et ἄγων conduisant les prétendans d'Hélène. En sorte qu' ἄγω signifieroit seulement, Je conduis: ἀγείρω, non-seulement Je conduis, mais de plus, Je rassemble en un lieu des personnes ou des choses cherchées çà et là. Homère, Il. ii. 437. Od. xiv. 285. appuye mon interprétation d' ἀγείρω. Car, au premier passage, il s'agit d'hommes qu'on réunit après les avoir cherchés çà et là; et, au deuxième, de richesses rassemblées, mais cherchées en divers lieux. Même sens passim. Aussi Pollux donne-t-il πτωχεύειν, ἀγείρειν; et les Racines de Lancelot, ἀγείρειν, erre en gueux. H. Etienne me semble avoir trop peu insisté sur ces notions: ou plutôt, je le répète, ayant un vaste champ à parcourir, il ne pouvoit en considérer toutes les beautés." J. B. Gail. Recherches Hist. Géogr. et Philolog. p. 6.]

[Ἀγείρω et ἀγιάζω, confusa. Vide Ἀγιάζω.

‖ Ἀγείρω, ἀείρω, et ἐναίρω, confusa. Jacobs. ad Anthol. Palatin. Christodor. Ecφρ. v. 94. p. 26.:—" ἦεν ἀγείρων. P. ἀείρων. Pl. Br. Litera γ interdum orta e ductu calligraphico. Vide ad p. 260. nr. 367. Ap. Oppian. Cyn. ii. 469. τὸν δ' ὦλεσε πρῶτος ἐναίρων, fortasse scr. κάρτος ἀγείρων." Idem vir doctus Ind. in Notas Criticas p. 1023.:—" In Orphei Argon. 116. Ἀλλ' ὅτε δή μ' ἐνόησαν ἀναπτιτὸν ἐξανύοντα, Ἀσπασίως ἤγερθεν, vulgatam tueri conatur Huschke Comment. de Orph. p. 17. Malim tamen scribi, Ἀσπασίως ἤρθεν, i. e. μετεωρίσθησαν." Cf. Ἀναγείρω. ‖ Ἀγείρω et ἐγείρω. " Heyn. ad Hom. iv. p. 30. 275. v. 84. 101. Xenoph. Hier. ix. 9. (Εἰ δὲ καὶ ἐμπορία ὠφελεῖ τι πόλιν, τιμώμενος ἂν ὁ πλεῖστα τοῦτο ποιῶν καὶ ἐμπόρους ἂν πλείονς ἀγείροι,) coll. §. 10. (Ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν, εἰ καὶ κατὰ πάντων ἐμφανὲς εἴη, ὅτι ὁ ἀγαθόν τε εἰσηγούμενος οὐκ ἀτίμητος ἔσται, πολλοὺς ἂν καὶ τοῦτο ἐξορμήσειεν ἔργον ποιεῖσθαι τὸ σκοπεῖσθαί τι ἀγαθόν.)" Schæf. in Mss. " Αγ et εγ adeo similia sunt, vix ut dici possit, quoties a librariis commutata sint. Quid e. c. frequentius fluctuatione librorum inter ἀγείρειν et ἐγείρειν? In Obss. Misc. V. ix. p. 122. hæc legas:—' Ut notas τῆς αγ et εγ bene distinguamus, sciendum in prima nota literam α plerumque sejunctius adparere ad latus τοῦ γ, vel ductum sinisteriorem τῆς γ in accuratis membranis produci aliquantum supra semilunulam, quæ adhæret lateri τῆς γ, et cornu quasi facere versus sinistram; in altera nota e contrario, illam semilunulam artius fere cohærere, vel in accuratis membranis, ductum semilunulæ portendi supra partem sinisteriorem τῆς γ versus dextram, et ibi quasi cornu efficere, superiori contrarium. Fatendum tamen, facilem in hisce esse lapsum.' Mihi quidem parum placent hujusmodi descriptiones notarum tachygraphicarum, quippe lectorem discere cupidum fere destituunt. Huic ut satisfiat, compendia aeri accuratissime, i. e. multo accuratius, quam hucusque factum est, incidenda sunt." Bast. ad Greg. Cor. p. 131. Appian. de B. Mithr. V. i. p. 688. Στόλον τινὰ ἀγείραντα, ubi Aug. Reg. B. L. 92. ἐγείραντα. Cf. Wessel. ad Herod. vii. 5. Vide Ἄγερσις.]

[" Ἀγέρρω, Æolice pro ἀγείρω. Grammat. Meermann. de Dial. Æol. p. 660. Τὰ ἀμεταβόλα διπλασιάζει, καὶ τὸ π, καὶ σ, καὶ τ. τὸ γὰρ ἀγείρω ἀγέρρω λέγουσι, καὶ τὸ ἐνείματο ἐνέμμιατο, καὶ τὸ ὅπη ὅππη, ὅτι ὅττι, ὅσον ὅσσον. Cf. Grammat. August. p. 670. et Excerpta e Cod. Vat. p. 690. Etym. 8. 14. Ἀγείρω· τὸ γει δίφθογγον, ἀγέρρω γὰρ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, ἢ ὅτι καὶ ἀγερῶ ὁ μέλλων, ἐκ τοῦ ἄγω γίνεται, ubi Sylb. perperam, " F. I. ἀγερῶ, ὁ μέλλων, ἀγέρσω sc. Æolismo."]

" Ἀγέρω pro ἀγείρω poetice usurpari tradunt, " metri causa exemto ι. Hom. Il. B. (94.) ἀγέροντο, " pro ἠγείροντο, et συνηθροίζοντο." [Vide supra Ἀγείρω. " Bruncki Anal. ii. 303. (Marcelli Dedicatio Statuæ Regillæ 34. Τοὔνεκα τιμήεις καὶ ἐπώνυμος, ἦ μὲν ἀνασσαν Εἰς βουλὴν ἀγέρεσθαι, ἵνα " πρωτόβρονες ἔδραι.) Brunck. Apollon. R. 125. (iii. 895. αἳ τοπάροιθεν " ἐπημάτιαι ἀγέροντο, ' sic leg. esse vel cœcus viderit, vulgo ἀγέρονται, terminationes illæ librariorum erroribus obnoxiæ, vide ad i. 1122.' Brunck. i. 161. Ἤδη δὲ δμῶές τε πολεῖς, δμῶαί τ' ἀγέροντο, iv. 214. Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντ' ἐνὶ τεύχεσιν.)" Schæf. in Mss. Arat. Diosem. 386. notante G. Wakef. in Mss., Ἡ δ' ὅτε μυκηθμοῖο περίπλειοι ἀγέρωνται, Schol. Ὁμοίως δὲ καὶ ὅταν μετὰ πλείονος μυκηθμοῦ αἱ βόες ἐπείγωνται ἐπὶ τὸν σταθμόν.]

Ἀγερμὸς, οῦ, ὁ, Collectio, Congregatio. J. Poll. [iii. 129. (vide Συναγερμὸς), vii. 188. ἀγερμὸς, ἀγείρειν, ubi Ms. ἀγυρμὸς, quod malit Jungerm. sed vulgatam satis tuetur sequens illud ἀγείρειν, ix. 142. ἄθροισμα, ἀγερμὸς, ubi olim legebatur ἀγειρμὸς, 143. ἐμπόρων ἀγερμὸς, i. 176. Καὶ ἐξέτασις στρατεύματος, ἔξετασμὸς, δοκιμασία, συλλογὴ, ἀθροισμὸς, ἀγερμὸς, ubi olim ἀγειρμός. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 326. Ἀγερμός· πᾶν τὸ ἀγειρόμενον. Cf. " Ἄγυρμα. Hesych. Ἀγερμός· ἄθροισις, συναγωγὴ θυσίας. " Ita dicebatur, cum Græci conveniebant profecturi Trojam. Aristot. Poet. viii. Μανῆναι δὲ προσποιήσασθαι ἐν τῷ ἀγερμῷ." Soping.

Ælian. V. H. iv. 20. *Ὅτι περιῄει κρείττονα ἀγερμὸν ἀγείρων Μενελάου καὶ Ὀδυσσέως.* Etym. 8. 8. *Ἀγερμὸς, οὐκ ἀγυρμός.* Πλάτων δὲ ἀγυρμὸν (leg. ἀγερμὸν) *εἴρηκε τὸν συναθροισμόν.* Si scribendum est ἀγερμὸς, non ἀγυρμὸς, Plato proculdubio ἀγερμὸν, non ἀγυρμὸν dixit. "Stipem petere Græci dicunt ἀγείρειν, et ἀγερμὸν, id Mendicationis honestæ genus." Casaub. ad Athen. ix. 359. c. Dionys. Halic. A. R. ii. 19. *Οὐ *θεοφορήσεις, οὐ *καρυβαντιασμοὺς, οὐκ ἀγερμοὺς* (Vat. ἀγυρμοὺς), *οὐ βακχείας καὶ τελετὰς ἀπορρήτους, οὐ *διαπαννυχιασμοὺς ἐν ἱεροῖς ἀνδρῶν σὺν γυναιξὶν, οὐκ ἄλλο τῶν παραπλησίων τούτοις *τερατευμάτων οὐδέν.* "Comma istud, οὐκ ἀγερμοὺς, non habet Euseb. Agnoscit Lapus, quanquam parum apposite vertit Aggregationes, quum significet Circuitiones, quas Agyrtæ ad stipem colligendam instituebant." Sylb. Hinc * Ἀγερμοσύνη, ἡ, Oppian. Cyn. iv. 251. *Ἐκ δ' ὄρεος πιστῆσιν ἀγερμοσύνην ἐτάρῃσιν Ἔντυον ἰθῦσαι Βοιωτίδος ἔκτοθε γαίης.* "Ἀγερμοσύνην, quod libri omnes habent, reliqui, quanquam *ἀγυρμοσύνην verum putem. Ἔκτοθε Venetus pro ἔκτοθι habet." Schneider. Schæf. in Mss. affert Epigr. ἀδεσπ. clxxiv. ubi Gallus, ætate provectior, Matri Deum instrumenta dedicat, quibus olim in sacris obeundis usus fuerat: *Ἴλαοι, ὦ δέσποινα, τὸν ἐν νεότητι μανέντα, Γηραλέον προτέρης παῦσον ἀγρειοσύνης.* "Vulgo ἀγριοσύνης, quod ex hoc uno loco in Lexicis commemoratum Furor explicatur. In Schneideri Lex. conjectura depromitur ἀγερμοσύνη, i. e. ἀγυρμός. Vox occurrit ap. Oppian. Hal. (imo Cyn.) iv. 249. in descriptione festi Bacchici, ubi Bacchantium cœtus significantur. Rogat igitur Cybelem Alexis, ut ipsius furoribus finem imponat, neque eum diutius inter Gallos versari sinat." Jacobs. Cf. Plut. Cleomene xxxiii., quem locum affert G. Wakef. in Mss., *Ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς αὐτὸς οὕτω διέφθαρτο τὴν ψυχὴν ὑπὸ γυναικῶν καὶ πότων, ὥστε, ὅποτε νήφοι μάλιστα, καὶ σπουδαιότατος αὐτοῦ γένοιτο, τελετὰς τελεῖν, καὶ τύμπανον ἔχων ἐν τοῖς βασιλείοις ἀγείρειν, τὰ δὲ μέγιστα τῆς ἀρχῆς πράγματα διοικεῖν Ἀγαθόκλειαν, τὴν ἑρωμένην τοῦ βασιλέως, καὶ τὴν ταύτης μητέρα καὶ πορνοβόσκον, Οἰνάνθην.*]

Ἄγερσις, εως, ἡ, Idem. [Herod. vii. 48. *Εἰ γάρ τοι ταύτῃ ἐνδεέστερα φαίνεται εἶναι τὰ ἡμέτερα πρήγματα, στρατοῦ ἂν ἄλλου τις τὴν ταχίστην ἄγερσιν ποιοῖτο:* 5. *Ὁ τοίνυν Ξέρξης ἐπὶ μὲν τὴν Ἑλλάδα οὐδαμῶς πρόθυμος ἦν κατ' ἀρχὰς στρατεύεσθαι, ἐπὶ δὲ Αἴγυπτον ἐποιέετο τὴν στρατιῆς ἄγερσιν.* "Dixit στρατοῦ ἐπάγερσιν c. 20. unde στρατιῆς ἔγερσις, Excreitus quædam ad prælium excitatio, longe differt, ut recte adeo, approbantibus Codd. Portus ἔγερσιν στρατιῆς proscripserit. Sæpe peccatur, ut alias ostendi, in στρατιὰν ἀγείρειν ap. Liban. Procop. atque alios; quæ quoque inter ἀγείρειν et ἐγείρειν infinitas in Poeta turbas concivit, monitore ad eum Eustath. p. 577. 17." Wessel. quem vide et in Diss. Herod. 117.]

"Ἀγερσικυβῆλις, (ὁ,) ad verbum sonat Qui ma-
"ctatoriam securim in sese congregat seu concitat.
"Annotatur enim in Lex. meo vet. et ap. Etym. (8.
"10.) ἀγερσικυβῆλιν esse secundum nonnullos *τὸν
"ἐγείροντα ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πέλεκυν, ἢ θύτην,* quoniam
"nimirum κύβηλις nominatur *ὁ πέλεκυς ὁ μαντικός:*
"et ἄγερσις, *ἡ ἄθροισις:* sed qui ἐγείροντα dicunt,
"videntur legisse *ἐγερσικυβῆλις." [In Etym. rectius vulgatur Ἀγερσικύβηλις, non Ἀγερσικυβῆλις, ἀγείροντα, non ἐγείροντα. Vide Albert. ad Hes. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 336. *Ἀγερσικύβηλιν Κρατῖνος Λάμπωνα τὸν μάντιν, ὡς ἀγύρτην καὶ θύτην, κύβηλις γὰρ ὁ πέλεκυς. Οἱ δὲ ἐγερσικύβηλιν ἐν τῷ δράματι γράφουσι, τὸν ἐφ' ἑαυτὸν ἐγείροντα τὸν πέλεκυν.* Suid. in Κυβηλίσαι: *Ἀγερσικύβηλις· ὁ θύτης. Κρατῖνος Δραπέτισιν ἐπὶ Λάμπωνος εἶπε τὸν ἀγύρτην καὶ κυβηλιστήν.*] "Meminit
"Hesych. quoque hujus vocabuli. Annotat enim,
"Cratinum in Δραπέταις, de Lampone pro eodem
"usurpasse ἀγύρτην et κυβηλιστὴν, quasi θύτην et
"μάντιν eum vocando, κύβηλιν enim dictum fuisse
"τὸν πέλεκυν, unde et Lysippum Comicum in Bacchis
"eundem Lamponem κωμῳδεῖν ἀγύρτην." [" De Lampone vate v. Plut. Pericle p. 154. Schol. Aristoph. Av. 521. Nub. 331. Hesych. (et Nostrum) in Θουριομάντεις. Lamponi id nominis inditum videtur ἀπὸ τοῦ ἀγείρειν τῇ Κυβήλῃ, quæ et *Κύβηλις Hipponacti dicta fuit. Vide Hesych. in Κυβήκη, et Tzetz. ad Lycophr. 1170." Albert. Noster in Κύβηλις, sed perperam]: "Forsan scr. *ἀερσικύβηλις,
"quoniam ὁ θύτης mactaturus victimam, tollit secu-
"rim ad ingerendum ei ictum."

¶ Ἀγερέθω [s. Ἠγερέθω, per paragogen] poeticum pro ἀγείρω, Congrego, Cogo. Il. B. (303.) *ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν Ἠγερέθοντο:* [M. 82. T. 303. Ψ. 233. Ω. 783. Od. Γ. 412. Λ. 227. P. 65. Σ. 40. T. 542. Ω. 467. Etym. 8. 16. * Ἀγειρέθω· *ἐκ τοῦ ἀγείρω τὸ συναθροίζω γίνεται ἀγειρέθω, καὶ οὐχὶ *ἀγειράθω, ἐπειδὴ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγονται, διὰ τοῦ αθω ποιοῦσι τὴν παραλήγουσαν, οἷον, Κίω *κιάθω, Εἴκω εἰκάθω, Ἔργω εἰργάθω, Ἀμύνω ἀμυνάθω· εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγεται, διὰ τοῦ εθω ποιεῖ τὴν παραλήγουσαν, οἷον, Φλέγω φλεγέθω, Νέμω νεμέθω, *Γέρω * γερέθω, ὅθεν καὶ τὸ ἀγειρέθω· καὶ ἀείρω *ἀειρέθω, γενόμενα κατὰ παραγωγὴν Ἀττικήν· ἀγειρέθω καὶ ἀγερέθω, ἀπέβαλλον τὸ ι, ἵνα μὴ εἰρεθῇ διὰ τοῦ αθω γινόμενον, μακρᾶς οὔσης τῆς παραληγούσης.* "Verius, ἀγερέθω καὶ ἀερέθω, corrupta secunda, unde pass. *ἠγερέθονται* et *ἠερέθονται*, producto metri causa initio, cujus modi est etiam *ἠγερέεσθαι* pro *ἐγερεῖσθαι*, ab *ἐγείρω*." Sylb. Cf. Zonar. 974. Etym. 418, 30. 420, 56. Idem 389. 24. * Εὐβύριον· *τὸ * εὔοικον, ὡς φησιν Εὐφορίων, Ἄστυ κατ' εὐβούριον. Εἴρηται ὅτι κατὰ τὴν *Βαυρίαν, ἢ κατὰ Μεσαπίους, σημαίνει τὴν οἰκίαν, ὡς φησι Κλέων ὁ ἐλεγειοποιός· Τοῦτο μὲν οὖν ῥέξαντες ἀολλέες ἠγερέθοντο *Βαυριόθεν βριαροὶ *γοργοφόνοι νέποδες· κατ' ἔλλειψιν οὖν τοῦ α, τὸ *βαύριον, *βίριον, καὶ ἐν συνθέσει, εὐβύριον.* "F. l. *εἴρηται ὅτι βαύριον ἢ βίριον, κατὰ Μεσαπίους, σημαίνει τὴν οἰκίαν.* Βαύριον sane repetitur mox, atque inde adverb. *βαυριόθεν* legitur: *βίριον* autem pro *οἴκημα* extat etiam ap. Hesych. (*Βριόθεν· οἴκοθεν. Βίριον· οἴκημα.*) Sed et *βάρις* in hac significatione usurpatum legitur, frequens in sacris literis." Sylb. Vide Lex. Voce. peregr.] Unde * Ἀμφαγερέθω, Circum congrego. Od. P. 33. *ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι Δμωαὶ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἠγερέθοντο*, per tmesin. Et * Περιαγερέθω, idem, per tmesin, Od. B. 391. *περὶ δ' ἑσθλοὶ ἑταῖροι Ἀθρόοι ἠγερέθοντο.*]

¶ Ἠγερέομαι, οῦμαι, itidem poeticum pro *ἀγείρομαι*. Il. K. (127.) *ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι.* [" Est novum verbum factum e F. ἀγερῶ, resoluto circumflexo, et producto α, quæ productio et in aliis fit, Ἠπύω pro ἀπύω, Εἰρωτάω pro ἐρωτάω, Εἰάω pro ἐάω etc. idque Ionice." Damm. " Heyn. Hom. vi. 290." Schæf. in Mss.]

Ὁμηγερέες, Congregati simul, ex ὁμοῦ et ἠγερέομαι pro ἀγείρομαι. Hom. Il. A. (57.) Οἱ δ' *ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο*, ubi *ὁμηγερέες ἐγένοντο* repetitio est τοῦ ἤγερθεν. Posset autem, si ἠγερέομαι non extaret, formari *ὁμηγερέες* ab ἀγείρομαι, accipiente η in incremento; vel *ὁμηγερέες* per contractionem ex *ὁμοαγειφέες*, ut vult Etym. [623. 44. Ὁμηγερές· *ἐπίῤῥημα ἀθροίσεως, παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὸ ἀγείρω τὸ συναθροίζω, ὁμοαγειρὴς, ὁμοαγειρέος, ὁμηγερέος, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν.* [Eustath. *ἦγον ὁμοῦ ἀγηγερμένοι.* Hom. Il. B. 789. H. 415. O. 84. Ω. 84. 99. 790. Od. B. 9. Γ. 417. (qui totus versus abest a multis exemplaribus) Θ. 24. Ω. 420. " Heyn. ad Hom. iv. p. 31. 400." Schæf. in Mss.]

¶ Ἀγρόμενος, partic. per syncopen, pro ἀγειρόμενος, Qui congregatur, vel signific. præteriti, Congregatus, ἀγηγερμένος. Od. Θ. (172.) *μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι.* Et Il. Υ. (165.) *ὃν τε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν, Ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος.* [Huc respexerunt Suid. et Zonar. *Ἀγρόμενοι· συναθροιζόμενοι*, (καὶ συναθροίζοντες, Zonar.) Ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος. *Σύνταξις πρὸς σχῆμα, ὁ δῆμος ἀγρόμενοι, ἐπεὶ ὁ πλῆθος σημαίνει.* Apollon. R. ii. 756. *Αὐτὸν δ', ὥστε θεὸν, Πολυδεύκεα δεξιόωντο Πάντοθεν ἀγρόμενοι:* i. 1104. *Ὧρσε δ' ἑταίρους Πάντας ἐπισπέρχων, καί τε σφίσιν ἀγρομένοισιν Ἀμυκίδεω Μόψοιο θεοπροπίας ἀγόρευεν:*

iii. 881. Τῇ δ' ἅμα Νύμφαι ἕπονται ἀμορβάδες, αἱ μὲν ἐπ' αὐτῆς Ἀγρόμεναι πηγῆς * Ἀμνισίδος.] Item ἀγρομένων, Qui congregabantur, vel Dum congregabantur, Odyss. Θ. (16.) Καπταλίμως δ' ἔμπλητο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι Ἀγρομένων. Grammatici verbi ἄγρομαι, a quo derivatum hoc participium, exempla non ponunt: ab ἔγρομαι tamen, ex ἐγείρομαι similem syncopen passo, inveniuntur ἔγρεο et ἔγρετο. [Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 331. Ἀγρόμενοι· συναθροίζοντες. Etym. 13. 28. Ἀγρόμενοι· ἀγειρόμενοι, ἀγείρω, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄγρω, ὥσπερ παρὰ τὸ ἐγείρω ἔγρω. Hesych. Ἀγρομένους· συνελθόντας, συναθροισθέντας. Ἀγρομένησι· συνεστραμμέναις, συνηθροισμέναις, (ex Il. B. 481. Schol. ἠθροισμέναις.) Ἀγρομένων· ἀθροιζομένων, ex Il. l. 74. Schol. ἠθροισθέντων, συνελθόντων.]

[Ἀγρόμενος et ἐγρόμενος confusa. Apollon. R. i. 1105. (l. c.) ἀγρομένοισιν, Congregatis. "Sic recte E. et Cæs. ceteri εἰρομένοισιν. Margini etiam in A. nostra lectio adscripta. Vulgo ἐγρομένοισιν. Altera autem illa e Codd. enotata syllaba truncata est, et inde orta videtur, quod olim in Codice aliquo scriptum erat, Καί τέ σφιν ἀγειρομένοισιν." Brunck. "Eo probabilior est conjectura, olim lectum fuisse, Καί τέ σφιν ἀγειρομένοισιν, quod hujus lectionis partem retinuerit Flor. ed. quæ σφιν, non σφίσιν, exhibet." Idem in Append.]

‖ Συναγρόμενος reperitur itidem pro συναγειρόμενος, vel συναγερθείς. [Il. A. 686. Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες Δαίτρενον. "Heyn. Hom. vi. 37." Schæf. in Mss.]

"Αὐτάγρετος, (ὁ, ἡ,) i. q. αὐθαίρετος, Quem ipse "quis pro suo arbitrio eligit et capit. Odyss. Π. (148.) "Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι, Πρῶτόν "κεν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ, i. e. Si liceret hominibus pro suo arbitrio αἱρεῖσθαι quæ vellent; ita enim accipiendum esse, indicat verbo "ἑλέσθαι in sequenti versu. Sic Apollon. R. ii. "(326.) μηδ' αὖτως αὐτάγρετον οἶτον ὄλησθε Ἀφραδέως, "[Schol. τὸ αὐθαίρετον δηλοῖ,] Exitio, quod ipsi vobis "accersistis, id est, Ne ultro et voluntaria morte "pereatis: [iv. 231. Εἰ μὴ οἱ κούρην αὐτάγρετον, ἦ ἀνὰ γαῖαν, Ἢ πλωτῆς εὑρόντες ἔτ' εἰν ἁλὸς οἴδματι "νῆα, Ἄξουσι.] Ex Nonno autem affertur, ἔχων "αὐτάγρετον ἀλκήν, Vires ex se collectas. Possis "etiam reddere, E sese sumtas, Non aliunde inspiratas seu additas." [Apollon. Lex. Homer. Αὐτάγρετα· * αὐτόληπτα. Hesych. Αὐτάγρετα· αὐθαίρετα, * αὐτόληπτα, ἐτοίμως λαμβανόμενα. Pseudo-Didymus: Αὐτάγρετα· * αὐτώληπτα, χωρὶς καμάτου. "Heyn. Hom. vi. 498." Schæf. in Mss. Oppian. H. v. 587., notante G. Wakef. in Mss., Ὣς ἄρα καὶ δελφῖνι γέγ * συναπέφθιτο μήτηρ, Χεῖρας ἐς ἰχθυβόλων αὐτάγρετος ἀντήσασα, Schol. * αὐτοθήρευτος, Sponte capta. Ergo, secundum Oppian., αὐτάγρετος deductum est ex αὐτὸς et ἀγρέω, non ἀγείρω. Simonides cexxxi. 18. p. 417. Gaisf. Οἱ δ' ἀγχόθεν ἥψαντο δυστήνῳ μόρῳ, Καὶ αὐτάγρετοι λείπουσιν ἠλίου φάος.

HINC * Αὐταγρεσία, ἡ, Callim. Fr. cxx. ex Hymno in Herculem, Χαῖρε * βαρυσκίπων, ἐπίταστα μὲν ἔξάκι δοιὰ, Ἐκ δ' αὐταγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών, Salve, o clavam gravem gerens, qui jussus quidem duodecim, spoute vero multoties multos labores perfecisti. "Ἐκ δ' * αὐθαιρεσίης emendavit H. Vales. ad Exc. e Nic. Damasc. p. 67. 122. optime, si sensum spectes; si veterem labem, multum præstat medica Bentl. manus, (αὐταγρεσίης pro vulg. αὖτ' ἀγρεσίης.) Sophocli redonandam esse vocem censeo, Œd. T. 1240(= 1230.) τῶν δὲ πημονῶν Μάλιστα λυπεῖ σ' αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι. Cujus vestigium servat Schol. (Μάλιστα, φησὶ, τῶν κακῶν λυπεῖ τὰ μὴ ἐκ τύχης συμβάντα, ἀλλ' ὥσπερ ἐπίτασσα καὶ αὐτάγρετα γιγνόμενα. Alius Schol. Ἡγοῦν ἀπὸ τῶν βλαβῶν ἐκεῖναι μάλιστα λυποῦσιν, αἳ ἂν φανῶσιν * αὐθόρμητοι, ἑκούσιαι. De hac conjectura silent omnes Poetæ interpretes.)" T. Hemst. "Αὐτάγρετος forma Ionica est pro αὐθαίρετος, sicut ἀγρέω pro αἱρέομαι. Archilochus ap. Athen. p. 483. d. "Αγρει δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τριγός. Sic παλιναγρέτης, quæ forma occurrit in Æolico carmine inter Theocritea xxix. 28. (νεύρατα δ' ἔχεν παλινάγρετον Οὐκ ἔντι.)"

Blomfield.]

Παλινάγρετος, ον, ὁ, ἡ. Dicitur παλινάγρετον, q. d. Quod vice versa (versa vice) recolligitur, Quod revocatur s. retractatur, vel, Quod revocari s. retractari potest. Hom. Il. A. 526. οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Eust. Παλινάγρετος, ὁ ἐκ μεταμέλου ἀνάπαλιν ἀγειρόμενος. [Pseudo-Did. "Παλισύλλεκτον, εἰς τοὐπίσω ληπτὸν, ἐξ οὗ, ψευδὲς, ἢ * μεταμεληπτόν. Eadem verba extant ap. Etym. 648. 26. nisi quod pro μεταμεληπτὸν legitur * μεταβλητόν. Schol. Ven. Τὸ παλινάγρετον, ἤτοι τὸ * εὐμετάρεκτον. Suid. Παλινάγρετον· πάλιν καὶ αὖθις * ὑστερόληπτον, ἢ ἀφ' οὗ δύναταί τις πάλιν διεγερθῆναι. "Inepte: τὸ παλινάγρ. enim non est compositum e πάλιν et ἐγείρω, sed ἀγείρω." Kuster. Phot. Παλινάγρετον· πάλιν καὶ αὖθις * ὑστερόληπτον. Zonar. * Παλισύλλεκτον· ἐξ οὗ ψευδὲς, ἢ * μεταμεληπτόν. Παλινάγρετον· εἰς τοὐπίσω ληπτόν. "Hæc sensu carent. F. l. Παλισύλλεκτον ἐξὸν ψευδὲς, ἢ μεταμεληπτόν. Sed, nisi fallor, tota glossa pertinet potius ad seq. Παλινάγρετον, et leg. Παλινάγρετον· εἰς τοὐπίσω ληπτὸν, παλισύλλεκτον, (del. ἐξ), οὐ ψευδὲς, ἢ μεταμεληπτόν. Sc. in mente habuit Il. A. 526. Hesych. Παλινάγρετον· * παλίληπτον, * μεταμεληπτόν. Cf. Eustath. 144. 10. (l. c.)" Tittmann. Fallitur V. D. delens ἐξ legensque οὐ pro οὗ: ἐξ οὗ, quod recte habent Pseudo-Did. et Etym., est Unde. Tittmanni lectio, οὐ ψευδὲς, sensum τῷ παλινάγρετον tribueret prorsus ei repugnantem, qui huic voci inest. Apollon. Lex. Homer. Παλινάγρετον· * παλίληπτον, οἷον * μεταμέλητον (l. μεταμεληπτόν.) Hesiod. Scut. Herc. 92. ἦπον πολλὰ μετατροχάζεσκ' ὀπίσσω, Ἧν ἄτην ἀχέων· ἡ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν. "Ὀχέων conjicit Græv." Gaisford. Idque omnino recte, "ut Homerica fiat oratio, Od. Φ. 301. ὁ δὲ, φρεσὶν ᾗσιν ἀασθείς, Ἧεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ. Esset aliquid, si monuisset V. D., ἀχέειν ap. Hom. nullibi casum regere, et constanter ut neutrum poni; cui rationi tantum tribuo, ut lectionem omnium librorum pæne exterminassem." Heinrich. Nonnus Dionys. xii. p. 334. a Schæf. in Mss. citatus, Ζώει τοι, Διόννσε, τεὸς νέος· οὐδὲ περήσει Πειρὸν ὕδωρ Ἀχέροντος· ἀκαμπέα δ' εὖρε τελέσσαι Σὸς γόος ἀτρέπτου παλινάγρετα νήματα Μοίρης. Vide eundem in Paraphr. x. 17. Etiam in prosa dicitur. "Παλιναίρετος ——idem pæne παλινάγρετος, quod simili modo Numenius Pythagoricus usurpavit ap. Euseb. P. E. xv. p. 819. Καὶ γενητὰ καὶ παλινάγρετα, iterumque de Arcesilao p. 730. a. "Ἔλεγε καὶ ἀντέλεγε καὶ μετεκυλινδεῖτο κἀκεῖθεν—παλινάγρετος καὶ δύσκριτος καὶ παλίμβολός τε ἅμα κ. τ. λ." T. H. ap. Rulink. in Tim. p. 204. Cf. Παλιναίρετος. Hesych. Παλινάγρετα· εὐμετάβλητα, τὰ χαρίσματα τὰ ἐκ μεταμελείας πάλιν ἀναλαμβανόμενα, ubi Albert. conferri jubet Ep. ad Rom. xi. 29. ubi τὰ χαρίσματα τοῦ Θεοῦ dicuntur ἀμεταμέλητα. Vide supra Αὐτάγρετος in fine.]

['Αμφαγείρω, s. potius * Ἀμφαγέρω, unde 'Αμφαγείρω.] "Ἀμφαγέροντο Hesych. * περιηθροίζοντο a "them. ἀμφαγείρομαι." [Iliad. Σ. 37. θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο Ἥβαι, Schol. περὶ αὐτὸν ἠθροίζοντο. Frequentavit Oppian. H. iii. 231. αἱ δ' αὐτίκ' ἀολλέες ἀμφαγέρονται Δαιτιμόνες κατὰ χῶρον, ἅτε κλητῆρος ἄγοντος, Schol. Cod. Palat. κύκλῳ συνέχονται, Cod. Sylb. * περισυνάγονται: iv. 113. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος Αὔρῃ θελγόμενοι φιλοτησίῃ ἀμφαγέρονται, Ἀμφί τε λιχμάζουσι καὶ ἐξερέουσιν ἀπάντῃ Μαιόμενοι κίρτοιο κατήλυσιν, (ubi obiter notandum est v. * Ἀμφιλιχμάζω, quo carent Lexica, Schol. λιχμάζουσι· περιλείχουσιν): 130. Ὣδε γὰρ εἰσορόωντες ἀπείρονες ἀμφαγέρονται: v. 323. Ὀψὲ δὲ θαρσήσαντες ἀολλέες ἀμφαγέρονται, Θάμβεϊ παπταίνοντες ἐρείπιον * ὠμηστῆρος. Apollon. R. iv. 1527. ἕταροι δέ μιν ἀμφαγέροντο, Ἥρως τ' Αἰσονίδης, ἀδυῇ περιθαμβέες ἄτῃ.]

[* Ἀναγείρω. "Sibyll. viii. 718. Schol. ad Lucian. Amor. viii. (Ἀνανεούμενος· ἀνανεάσας, ἀνακαινίσας, ἀναμνησθεὶς, ἀναγείρας, εἰς ἔννοιαν ἐλθών.)" Abr. Kall. in Mss. Ἀναγείρω et ἀναείρω confusa ap. Quint. Sm. ii. 580. Σῶμ' ἀναγειρόμενοι μογεροὶ φορέουσιν ἑταῖροι. "Vere ἀναειρόμενοι correxit Chr. Ern. Glasewald." Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 1023.]

[* "Ανταγείρω, Celsus ap. Orig. c. Cels. 303. (Ταῦτα μέν γέ ἐστιν ἀντικρυς ἀνθρώπου γόητος, ἐργολαβοῦντος καὶ προφυλαττομένου τοὺς ἀντιδοξοῦντάς τε καὶ ἀνταγείραντας, metaphora sumta e phrasi, Ἀγείρειν τῷ Θεῷ, quam satis superque supra explicuimus.)" Abr. Kall. in Mss.]

" Διαγείρω, Colligo, Congrego, V. L." [Διαγείρω et διαγράφω confusa. Vide Ruhnk. in Tim. p. 81. et notanda in Διαγράφω. Vide et Schneideri Lex. in Διαγείρω, Passoviique librum, cui titulus, Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher. p. 43. qui citat Longum ii. 35. p. 60. ubi legitur, Διεγερθεὶς οὖν ὁ Φιλητᾶς καὶ καθίσας ἐν καθέδρᾳ ὄρθιον, πρῶτον μὲν ἀπεπειράθη τῶν καλάμων, εἰ εὔπνοοι.]

Εἰσαγείρω, pro simplici ἀγείρω, Colligo, Congrego, [proprie, Intus colligo.] Item, Recolligo, eo sensu quo Recolligere animum dicimus. Iliad. O. (240.) νέον δ' ἐσαγείρατο θυμόν. [Eust. Τὸ δὲ, Νέον ἐσαγείραο θυμὸν, ἀλλαχοῦ συνθεὶς, θυμηγερέειν φησίν· ἀγείρει δὲ θυμὸν ὁ * ὀλιγοθυμήσας, ὅπερ ὁ Ποιητὴς ὀλιγηπελέειν φησὶ, καὶ ὀλίγον ἔτι θυμὸν ἐνεῖναι.] Et Φ. (417.) μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν. ‖ Ἐσαγείρατο, pass. signif. pro ἀγήγερται, vel ἠγέρθη, Od. Ξ. (248.) Ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐσαγείρατο λαοὶ, [*Assembled themselves.* " Heyn. Hom. vii. 48." Schæf. in Mss. Apollon. R. iii. 634. μόλις δ' ἐσαγείραο θυμὸν, ubi e Cod. Guelferb. pariter atque ex Hom. Il. Φ. 417. legendum est μόγις.]

[* Ἐναγείρω. Idem. Apollon. R. iii. 347. Τῇ δ' ἐναγειράμενοι Παναχαΐδος εἴ τι φέριστον Ἡρώων, τεὸν ἄστυ μετήλυθε. Nicand. Ther. 945., notante G. Wakef. in Mss., καὶ ἐν κυκλάμινον ἀγείρας. Ponitur ET pro eodem * Ἐνάγρω. " Oppian. H. ii. 351. (Λαῶν * ἀμφιδόμοισιν ἐναγρομένων ἀγορῇσι, Schol. P. 2. ἐναγρομένων· συναθροιζομένων, S. συναγομένων.)" G. Wakef. in Mss.]

Ἐπαγείρω, itidem pro ἀγείρω. [In unum confero.] Iliad A. (126.) Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν. [Pseudo-Did. et Hesych. * ἐπισυναθροίζειν: Od. Λ. 631. Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν. Pind. Pyth. ix. 92. Ἔνθα νιν * ἀρχέπολιν Θήσειs, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις Νασιώταν ὄχθον ἐς * ἀμΦίπεδον. Vide Ἐπαγερμός.]

Ἐπάγερσις, εως, ἡ, i. q. ἄγερσις, vel ἀγερμὸς, Collectio. Herod. (vii. 19.) Καὶ Ξέρξης τοῦ στρατοῦ οὕτω ἐπάγερσιν ποιέεται. [Vide Ἄγερσις.]

[* Ἐπαγερμὸς, οῦ, ὁ. Sueton. Ner. xxv. Incedenti passim victimæ cæsæ, sparso per vias identidem croco, ingestæque aves, ac lemnisci et bellaria, ubi Casaub.:—" Vetustissimus mos fuit victores in ludis harum similiumque rerum injectione honorare. Clem. Alex. Pædag. ii. 8. in hujus consuetudinis mentione graviter corruptus est; ita enim hunc illius locum ediderunt VV. DD.: Ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσι, πρῶτον ἡ τῶν ἀθλητῶν δόσις ἦν, δεύτερον δὲ ὁ * ἐπεγερμὸς, τρίτον ἡ φυλλοβολία, τελευταῖον ὁ στέφανος, ἐπίδοσιν λαβούσης εἰς τρυφὴν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὰ Μηδικά. Illustris sane locus, quem eo libentius emendabimus, quia sc. frustra id ante nos tentatum a Mercuriali et Fabro. Sed dubium non est legendum esse, Πρῶτον ἡ τῶν ἄθλων δόσις ἦν, δεύτερον δὲ ὁ ἐπαγερμός. Quid enim est ἀθλητῶν δόσις? Vox vero ἐπεγερμὸς nihil hic plane, quod ad rem faciat, significare potest. Sensus horum verborum est, antiquissimis temporibus solita proponi ἄθλα certatoribus: desiisse deinde dari ἄθλα, inque eorum locum successisse ἐπαγερμὸν, i. e. Morem eum, quo athletæ munuscula a singulis spectatoribus colligerent: verum deficiente ea consuetudine, institutam φυλλοβολίαν, Florum asperginem, ut Tertull. de Resur. vertit. (Apuleius more suo ἑλληνίζων, Jacula floris serti et soluti, ut sæpe Græci, Βολὰς ἀνθέων καὶ στεφάνων.) Novissime coronas esse inventas, quæ loco jam dictorum athletis donentur. Hæc Clementis mens est, qui non hoc voluit, coronis inventis cetera desiisse esse in usu; sed minus usurpari tantum: alioquin Clementem refellant omnes uno ore Gr. Lat. scriptt. Porro scribendum esse ἄθλων δόσις, non ἀθλητῶν, arguunt manifesto quæ Suid. notat in Περιαγείρεσθαι. (Vide infra.) Recte etiam ἐπαγερμὸς emendare nos, et qualis fuerit is mos, quid item φυλλοβολία, declarat eximie vetustissimi scriptoris Eratosth. locus ap. Schol. ad Eurip. (Hec. 574.): Ἐρατοσθένης φησὶ περὶ τῆς φυλλοβολίας, ὡς πάλαι χωρὶς ἄθλων ἀγωνιζομένων ἀνθρώπων, τῷ νικήσαντι καθάπερ ἔρανον εἰσφέροντες ἔρριπτον τῶν θεατῶν ὅπως ἕκαστος ηὐπόρει. Διὸ δὴ σύνηθες ἐγίνετο, κύκλῳ περιπορευόμενον ἐπαγείρειν καὶ λαμβάνειν τὸ διδόμενον. Οἱ μὲν οὖν ἐμπορευόμενοι διάφορα δῶρα (addit Casaub. ἐδίδοσαν) τῶν λοιπῶν· οἱ μὲν ἐγγὺς καθήμενοι (leg. οἱ δὲ ε. κ. opponuntur enim τοῖς ἐμπορευομένοις spectatoribus οἱ ἐγγὺς καθήμενοι et οἱ ἀνωτέρω) στεφάνους ἐπετίθεσαν, οἱ δὲ ἀνωτέρω, τοῦτο ὅπερ ἦν λοιπὸν, ἔβαλλον τοῖς ἄνθεσι καὶ φύλλοις. Καὶ νῦν μὲν ἐπὶ τοῖς ἐπιφανῶς ἀγωνιζομένοις προβάλλουσι ζώνας, πέταλα, χιτωνίσκους, πετάσους, κρηπῖδας. Διὸ σύνηθες κύκλῳ περινοστοῦντας ἀγείρειν τὰ διδόμενα. Ἕως μὲν οὖν * ἐναγώνισμα (ἐν ἀγώνισμα recte correxit Casaub.) κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν ἦν, δαψιλὴς ἐγίνετο ἡ τῶν δωρεῶν δόσις· πολυπλασιαζομένους δὲ τούτους (lege cum Casaub. πολυπλασιαζομένου δὲ τούτου) ταῦτα ἐμειοῦτο εἰς πολλὰ καταμεριζόμενα, καὶ τέλος ἡ φυλλοβολία κατελείφθη. (Ταῦτα οὖν περὶ τοὺς χούνους Εὐριπίδου· ὀψὲ γάρ ποτε ὁ ἀγερμὸς τῆς φυλλοβολίας ἀπεδείχθη. Φυλλοβολεῖται δὲ Πολυξένη, ὥσπερ ἐν ἀγῶνι νικήσασα· ἐφυλλοβολοῦντο γὰρ μετὰ τὸ νικῆσαι, καθὰ καὶ προείρηται.) Huctenus Eratosth. e cujus verbis intelligimus, non flores tantum, sed alia omnis generis munuscula, quæ ad manum aderant, solita conjici, ut zonas, πέταλα, (ea vox vel Pileum, vel Fasciam h. l. significare videtur, vel Laminas iis similes, de quibus Plin xxi. 11.) tunicas, petasos, crepidas, et similia his. Idem factum adversus omnes, quos honore auctos volebant. Suid. de Dracone legislatore: Οὗτος εἰς Αἴγιναν ἐπὶ νομοθεσίαις εὑρημούμενος ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐπέρριψάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετάσους πλείονας, καὶ χιτῶνας, καὶ ἱμάτια, ἀπεπνίγη, καὶ ἐν αὐτῷ ἐτάφη τῷ θεάτρῳ. Ap. Arrian. Hist. vi. qui Alexandro gratulantur post sanata vulnera, Οἱ μὲν * ταινίαις αὐτὸν βάλλουσιν, οἱ δὲ ἄνθεσιν. Iamblichus de Amoribus Sinonidis et Rhodanæ: Ἐρρίμμενον δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν τοῦ τε Ῥοδάνου καὶ τῆς Σινωνίδος, ὁ στρατὸς παρερχόμενος ὡς ἐπὶ νεκροῖς, κατὰ τὸ πάτριον ἔθος οἱ μὲν χιτωνίσκους ῥιπτοῦντες ἐκάλυπτον, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι τῶν προσόντων, καὶ κρεῶν δὲ μέρη καὶ ἄρτου ἐπέρριπτον. Ex hoc igitur more Neroni ingeruntur inter alia lemnisci et bellaria. Sic ap. Pausan. Messen. Aristomeni e prælio reduci et Andaniam ingredienti, mulieres * ταινίας καὶ τὰ ὡραῖα ἐπιβάλλουσι. Liv. xxxii. de Flaminio Græciam liberante: 'Ludis dimissis, cursu prope omnes tendere ad Imperatorem Rom. ut ruente turba in unum adire, contingere dextra cupientium, coronas lemniscosque jacientium, haud procul periculo fuerit.' Dionys. H. xi. (39.) de funere Virginiæ: Ἐξεπήδων γὰρ ἐκ τῶν οἰκιῶν γυναῖκές τε καὶ παρθένοι τὸ πάθος ἀποδυρόμεναι, αἱ μὲν ἄνθη καὶ στεφάνους βάλλουσαι κατὰ τῆς κλίνης, αἱ δὲ τελαμῶνας, ἢ μίτρας, αἱ δὲ ἀθύρματα κόμης παρθενικὰ (vox κόμης Casaubono suspecta et tollenda videtur. ' Ἀθύρματα κόμης sunt crines supposititii, cincinni, quos virgines matronæque, etiam hodienum, ad crines suos genuinos apponunt, quo comtiores, et altius turriti videantur, *Toupés, Haartouren, Fratenperruken.*' Reisk.) καί τού τινες καὶ πλοκάμων ἀποκειράμεναι βοστρύχους· ἄνδρες τε συχνοὶ λαμβάνοντες ἐκ τῶν πλησίον ἐργαστηρίων, τὰ μὲν ὠνῇ, τὰ δὲ χάριτι, συνεπεκόσμουν τοῖς προσφόροις δωρήμασι τὴν ἐκκομιδήν. De lemniscis Plin. Hesych. et Festus cujus verba adscribam, quomodo ea scripta reperi in ora Codicis Viterbiensis ad h. l.: ' Lemnisci sunt fasciolæ purpureæ dependentes e coronis; solebant enim veteres coronas fasciis laneis e purpura alligatas donare.' Theocr. (ii. 121.) Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος, Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.']

[* Καταγείρω, unde * Κατάγρω. Theocr. Ep. iii. Φεῦγε, μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον. Ms. Vat. καταγομένου. " Καταγρόμενος placuit Brodæo et Heinsio: Toupio primum visum fuit legendum * κατεγρόμενος, postea καταρχόμενον, mihi κατεγρόμενος genuinum videtur, Brunckio καταρχόμενον." Valck.]

[* Μεταγείρω, Recolligo. " Oppian. H. i. 294.

(μετὰ δ' αὖτις ἀγειρόμενοι νόον ἤδη, Βαιὸν θαρσήσαντες ἀπὸ ψαμάθοιο πάσαντο.)" G. Wakef. in Mss.]

"Περιαγείρω, Circumquaque congrego, s. undi- "quaque. [Odyss. A. 387. et Ω. 21. περὶ δ' ἄλλαι "ἀγηγέραθ'.] Pass. Περιαγείρομαι, significat etiam "A confluentium multitudine circumdor. Plat. Polit. "v. [imo x. p. 521=621.] Καὶ ἐπειδὰν τὰ ἆθλα "αὐτῆς (δικαιοσύνης) κομιζώμεθα, ὥσπερ οἱ νικηφόροι "περιαγειρόμενοι, καὶ ἐνθάδε, καὶ ἐν τῇ χιλιετεῖ πο- "ρείᾳ, ἣν διεληλύθαμεν, εὖ πράττωμεν." [Suid. Ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι· ἔθος καὶ τοῦτο, φασὶ γὰρ τοὺς νικῶντας τῶν ἀθλητῶν ἆθλα μὲν μὴ λαμβάνειν, περιιόντας δὲ ὅτι (leg. ὅ,τι) τις βούλεται. "Sensus h. l. est mutilus, quem ex ipso Suida infra facile supplere poteris." Kuster. Timæi Lex. Περιαγειρόμενοι νικηφόροι· οἱ νικήσαντες ἐν δημοσίῳ ἀγῶνι, καὶ δῶρα παρὰ τῶν φίλων καὶ οἰκείων λαμβάνοντες, καὶ περιιόντες. "Optime Timæus (et Suid.) περιαγειρομένους exponit περιιόντας, pessime H. St. A circumfluentium turba circumdatos. De ἐπαγερμῷ, s. More illo, quo ludorum gymnicorum victores circumeuntes munuscula a singulis spectatoribus exigerent, palmaria est annotatio Is. Casauboni ad Sueton. Ner. xxv. (Vide Ἐπαγερμός.) Hac autem in re proprium est ἀγείρειν, ἐπαγείρειν, περιαγείρεσθαι. Æl. Dionys. ap. Eust. ad Od. B. p. 1430. Ἀγείρειν, τὸ περιΐεναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τινὶ τοιούτῳ, quod etiam habet Etym. 14. 33. Lex. Sangerm. (Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 331. et Suid. in Ἀγύρτης), Τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ (τὸ Suid.) περιαγείρειν (περιάγειν Suid. sed perperam) τὸ περιΐεναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ τινι ἑτέρῳ σεμνύνειν. Philostr. V. A. v. p. 193. de Nerone, Ἃς ἀντὶ τοῦ νομοθετεῖν νόμους ᾄδειν καὶ ἀγείρειν ἔξω θυρῶν, p. 195. Τραγῳδίας ὑποκρι- τὴς τῶν οὐκ ἀξιουμένων ἀνταγωνίζεσθαι τῷ Νέρωνι, ἐπῆει τὰς ἑσπερίους πόλεις ἀγείρων. Ap. Ælian. H. A. vi. 10. Cynocephalus saltare et tibia canere doctus, Μισθὸν ἐπράττετο ὑπὲρ τούτων, καὶ τὸ διδόμενον εἰς φασκώλιον ἐμβαλὼν ἐξηρτημένον ἔφερεν, ὥσπερ οἱ τῶν ἀγειρόντων δεινοί, quem locum bene explicat Vales. Emendd. v. 6. (Vide supra Ἀγείρω.) Ad munuscula hieronicis ingesta, de quibus Casaub. l. c. (et Kuster. ad Suid. in Ἀκρόδρυα) pertinet Phot. *Πελληνικαὶ χλαῖναι· διάφοροι, καὶ τοῖς νικήσασι τὰ ἔρμαια ἐδίδοντο. Qui locus hanc etiam ob causam notandus est, quod firmat lectionem, inter Ἕρμαια et Ἥραια fluctuantem, ap. Schol. Aristoph. Av. 1421. (Μῶν εὐθὺ *Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ; Schol. Μῶν εὐθὺ Πελλήνης· ἐπεὶ ἐν Πελλήνῃ ἐν τοῖς Ἡραίοις ἆθλον ἐτίθετο χλαῖνα. Χλαῖναι δὲ διαφέρουσαι ἐν Πελλήνῃ γίνονται, οἱ δὲ, ὅτι Ἑρμαῖα, leg. Ἕρμαια, ἄγεται ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας, καὶ τοῦτο ἔπαθλον τίθεται. Forte in Pellene, in ludis Junoni sacris, pariter atque in ludis Mercurio sacris, lænæ præmium athletis proponebatur.) Pellenæ celebrata esse Ἕρμαια, (at non secundum omnes, sed quosdam tantum auctores), certum est e Schol. Pindari ad Ol. vii. 156. (Αἴγινα, Πελλάνα τε, νικῶν-Θ' ἑξάκις, sc. ἔγνω μιν, Schol. Τελεῖται δὲ ἐν μὲν Πελ- λήνῃ τῆς Ἀχαΐας ἀγὼν ὁ καλούμενος *Θεοξένια, τινὲς δὲ καὶ τὰ Ἕρμαια, τὸ δὲ ἆθλον ἐστὶ χλαῖνα, ἐν δ' Αἰγίνῃ τὰ *Αἰάκεια,) ix. 147. (Καὶ ψυχρᾶν ὑπὸ' *εὐδια-Νὸν φάρμακον αὐρᾶν Πελλάνᾳ φέρε, Schol. Ὁ δὲ ἀγὼν ἐν Πελλήνῃ Ἕρμαια ἐκαλεῖτο, ἄγεται δὲ Ἑρ- μοῦ καὶ Ἀπόλλωνος ἑορτή, Θεοξένια καλουμένη· εὐ- διανὸν δὲ φάρμακον, ἀντὶ τοῦ ἀνάπαυσιν, τὴν ἀλεξά- νεμον, ὅτι ἐν Πελλήνῃ χλαῖνα ἐδίδοτο τῷ νικῶντι χει- μῶνος ὥρᾳ.)" Ruhnk. Eustath. ad Il. B. p. 291. 44. Πελλήνη δὲ, πόλις καὶ αὐτὴ Ἀχαΐας· ταύτης ἐθνικὸν *Πελληνεὺς καὶ *Πελλήνιος——. Ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλήνη, ὅθεν καὶ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς ἔπαθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ ἐν Ὄρνισιν. Distinguit ergo Archiepiscopus ille Thessalonicensis unus e grammaticis veteribus Pellenen, Achaiæ urbem, a Pellene, vico quodam, ubi lænæ athletis præmium proponebatur, Strabonem secutus, cujus hæc sunt verba, viii. p. 560. Falc. Ἔστι δ' ἡ Πελλήνη στάδια ἑξήκοντα τῆς θαλάττης ὑπερ- κειμένη, φρούριον ἐρυμνόν. Ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλήνη, ὅθεν καὶ αἱ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς καὶ ἆθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς ἀγῶσι, κεῖται δὲ μεταξὺ Αἰγαίων καὶ Πελλήνης. A "Videtur duas Pellenes facere, sed adhibenda est Pausaniæ descriptio, quæ locum interpretabitur: vii. 26. Πελληνεῦσι δὲ ἡ πόλις ἐστὶν ἐπὶ λόφου κατὰ ἄκραν τὴν κορυφὴν ἐς ὀξὺ ἀνεστηκότος· τοῦτο μὲν δὴ ἀπότομον, καὶ δι' αὐτό ἐστιν ἀοίκητον· τῷ δὲ χθαμαλω- τέρῳ πεπόλισταί σφισιν οὐ συνεχὴς ἡ πόλις· ἐς δὲ μοί- ρας νενεμημένη δύο ὑπὸ τῆς ἄκρας μεταξὺ ἀνεχούσης." Casaub. Sed viderint rei Geographicæ periti, an huc trahi possint Pausaniæ verba. Nobis saltem, si quid aliud, certissimum videtur Strabonem non de altera Pellenes urbis parte loqui, sed de vico quodam Pellene dicto μεταξὺ Αἰγαίων καὶ Πελλήνης. Nam, quamvis, Pausania teste, duabus Pellenes partibus clivus interjacuerit, una tamen eademque, ut ex eo- dem auctore colligi potest, urbs fuit, uno eodemque nomine appellata, non hac parte urbs, illa autem vicus; at locus, ubi lænæ athletis præmium propo- nebatur, Straboni atque ex eo Eustathio est vicus Pellene dictus inter urbem Pellenen et Ægas jacens. Steph. Byz. Πελλήνη· πόλις Ἀχαΐας, λέγεται καὶ B *Πελλίνα, ὡς *Μιτύλινα, ὁ πολίτης, Πελληνεύς, τὸ θηλυκὸν *Πελληνίς. *Σημειωτέον δὲ, ὅτι *Παλλήνη καὶ Πελλήνη ἑνὶ μόνῳ γράμματι διαφέρουσι. Καὶ ἡ μὲν Πελλήνη δύο μόνα ἐθνικὰ ἔχει, τὸ εἰς ευς, τὸ διὰ τοῦ ως· ἡ δὲ Παλλήνη διὰ τοῦ α, τέσσαρα, *Παλλη- νεύς, *Παλλήνιος, *Παλληναῖος, *Παλληνίτης. "Schol. Apollon. R. i. 177. Πελλήνης· ἡ Ἀχαϊκὴ Πελλήνη διὰ τοῦ ε, ἡ δὲ ἑτέρα, ἡ τῆς Ἀρκαδίας, διὰ τοῦ α γράφεται Παλλήνη, Ἀχαὶς (Cod. Par. Ἀχαιὶς) δὲ, μέρος τῆς Θεσσαλίας, ἧς ἡ Πελλήνη. (Miramur virum doctum fugisse crassum Scholiastæ hujus er- rorem, qui, notato inter Πελλήνην Ἀχαϊκὴν et Παλ- λήνην τὴν Ἀρκαδίας discrimine, subjungit, Ἀχαὶς δὲ, μέρος τῆς Θεσσαλίας, ἧς ἡ Πελλήνη, confundens, ut alii, Achaicam Pellenem cum Thessalica Pelinna, deinde Achaiam Peloponnesi cum Phthiotidis Achaia. Apollonius autem Rhod., ad quem interpretandum ista scripsit Schol., loquitur de Achaica Pellene: Ἀστέριος δὲ καὶ Ἀμφίων Ὑπερασίαν νίες Πελλήνης ἀφίκανον Ἀχαιΐδος, ἣν ποτε Πέλλης Πατροκτάνωρ ἐκό- λισσεν ἐκ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο. Hom. Il. Λ. 573. Οἵ θ' Ὑπερησίην τε, καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν, Πελλήνην τ' εἶχον, ἠδ' Αἴγιον ἀμφινέμοντο. Pseudo-Did. Διαφέρει C Πελλήνη Παλλήνης· Παλλήνη μὲν γὰρ πόλις Θράκης, Πελλήνη δὲ πολίχνιον τῆς Ἀχαΐας, ἥ ἐστι Πελοπόννη- σος, ubi Πελλήνη vocatur πολίχνιον, cum Pausaniæ Straboni, Stephano Byz. Hesychio, Suidæ, Zonaræ, et aliis πόλις appelletur. Πολίχνιον quoque est Villoisoni Scholiastæ: Διαφέρει Πελλήνη Παλλήνης· Πελλήνη, leg. Παλλήνη, γὰρ *δημόπολις, f. l. μητρόπολις, Θράκης, *Παλλήναι δὲ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, Πελλήνη δὲ, πολι- χνιον τῆς Ἀχαΐας, ἥ ἐστι Πελοπόννησος. Ap. Steph. Byz. est Παλλήνη δῆμος: Ἔστι δὲ καὶ δῆμος Ἀττικὸς τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, οὕτω λεγόμενος, *Παλλήνη, ὁ δημότης. *Παλληνεύς, ubi v. Berkel. et Holsten.) Numquid leg. (in Steph. Byz.) Πελλήνα, ὡς Μυτιλή- να, ut Ὑρμίνη et Ὑρμίνα? Pindaro (ll. cc. et in loco mox citando) Πελλάνα, Dorice, (et Aristoph. Lys. 995. Ὀρσὰ Λακεδαίμων πᾶα, καὶ τοὶ σύμμαχοι Ἅπαντες ἑστύκαντι, *Πελλάνας δὲ δεῖ, Laconice, ubi D Schol. Ὄνομα γυναικὸς ἑταίρας, ἣν γὰρ παρ' αὐτοῖς πόρ- νη Πελλήνη τοὔνομα· ἐπιθυμοῦσιν οὖν τῆς πόρνης, ἤγουν τῆς πόλεως Πελλήνης ἐπιθυμοῦσιν· ἀντεκοιοῦντο γὰρ αὐ- τοῖς οἱ Λακῶνες.) Quamvis *Πελλάνα Laconicæ urbs ap. Pausan. diversa sit ab hac, uti e Strab. quoque disci- mus viii. p. 386. quæ in confiniis Arcadiæ sita erat. Straboni autem dicitur τὰ *Πελάνα. Eadem, ni fallor, quæ Παλλήνη Diodoro xv. p. 492. Apollon. R. Schol. l. d. et Plinio. Polybio iv. p. 344. Ἡ ἐν τῇ Τριπόλει προσαγορευομένη Πελλήνη, Pellene dicta in Tripoli. (Ap. Xenoph. Hist. vii. 5. 9. ' intelligenda est Πελ- λήνη alia, obscurior illa et in Laconica sita, et Πελ- λάνα ἐν Τριπόλει dicta, quod demonstrarunt Palmer. Exercc. in Auctt. Gr. p. 76. et pene justo prolixius Morus in Examine quorundam Locorum ix. cf. Schneider.' Lex. Xenoph.) Steph. Byz. Καὶ ἡ μὲν Πελλήνη δύο μόνα ἐθνικὰ ἔχει, τὸ εἰς ευς, καὶ τὸ διὰ τοῦ ιος. Similiter Eustath. (l. c.) Sed infra v. Ἅλιτα scribitur *Πελληναῖος, ut videtur; falsa igitur Gram- matici nostri regula: *Ἅλιτα· πόλις πρὸς τῇ Κασπίᾳ

θαλάσσῃ, τὸ ἐθνικὸν, Ὠλιναῖος, ὡς Πελλιναῖος, τῆς Πελλήνης. Aldus, Ὦλινα, uno tantum λ, (et sic teste Berkel. ap. Ptolemæum.) An Παλληναῖος leg. aut Πελινναῖος? (Cod. Voss. Ὡς Πελινναῖος, τῆς Πελίννης, quo duce totum locum sic refingendum censemus, Ὦλινα· πόλις πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ, τὸ ἐθνικὸν, Ὠλινναῖος, ὡς Πελινναῖος, τῆς Πελίννης. Ipse Steph. Πέλινα· πόλις Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι, κέκληται ἀπὸ Πελίνου τοῦ Οἰχαλιέως· ἔστι δὲ καὶ Πελληναῖον, ὄρος Χίον· καὶ τὸ κτητικὸν, Πελληναῖος, ubi idem mendum irrepsit, Πελληναῖον—Πελληναῖος, pro Πελιναῖον—Πελιναῖος, ut jam correxerunt VV. DD. De permutatione horum nominum vide omnino Palmer. et Wessel. ad Diod. S. xviii. 11. item Salmas. ad Solin. p. 607. Tymnis Epigr. i. Μίκκος ὁ Πελλαναῖος Ἐναλίου βαρὺν αὐλὸν Τόνδ' ἐς Ἀθαναίας ἐκρέμασ' Ἰλιάδος, Τυρσηνὸν μελέδαμα. 'A quibus hæ minutiæ non negliguntur, μελέδαμα Doricum esse negabunt; corrigendum arbitror, κελάδημα. Crinagoræ Epigr. x. Τυρσηνῆς κελάδημα διατρύσιον σάλπιγγος, Παλλάδι Πισαίων στρῆνες ὑπὲρ πεδίων Φθεγξαμένης, ὁ πρὶν μὲν ἔχει χρόνος ἐν δυσὶ νίκαις.' Valck. ad Adoniaz. p. 352. 'Corruptum μελέδαμα conniventibus oculis prætorii, recte a Salmasio emendatum, reponente μελέταμα, Instrumentum, quo inflando Tyrrheni se exercuerunt. Tyrrhenorum inventum tuba. Minus probabiliter Valck. κελάδημα reponit e Crinag. Ep. x. ubi diversa est phrasis.' Bruncк. Diversa quoque est phrasis in Nonni Dionys. p. 792. Καὶ Φρυγίοις αὐλοῖσιν ἐπέκτυπεν αὐλὸς Ἀθήνης, Καὶ δίδυμον κελάδημα δόναξ ἐλίγαινεν Ἀχαρνεὺς Θλιβόμενος παλάμῃσιν. 'Μελέδαμα, Cura, et e poetarum usu, id quod quis curat et exercet: hinc tuba, qua Tyrrheni utuntur, μελέδαμα Τυρρήνου, i. e. Τυρρηνῶν, recte vocari potuit. Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 157. At Valck. l. c. μελέδαμα Doricum esse negat: nullas tamen rationes ad probandam suam sententiam attulit, nec sane ex iis quæ dixit vir doctus, intelligi potest, cur v. κελάδημα, quod usurpavit Crinag. et Nonnus, magis Doricum sit, quam μελέδημα, quod reperitur in Hom. Il. Ψ. 62. Od. Δ. 650. Ο. 8. Υ. 56. Ψ. 343. Archiæ Epigr. iv. Τρωάδι Παλλαναῖος ἀνηέρτησεν Ἀθάνᾳ Αὐλὸν ἐριβρεμέταν Μίκκος Ἐναλίου, quod expressum est e Tymnis Ep. 'Sed Miccus iste, qui tubam suam in Iliadis Minervæ templo dedicavit, cujas fuit? utrum Achæus e Peloponneso Pellenensis, an e Thracica Chersoneso Pallenæus? Ego quidem Iliadi Minervæ propiorem atque omnino Pallenæum arbitror fuisse, scribendumque adeo in his Epigrammatis Παλλαναῖος, quod in postremo meus exhibet Cod. Vat. apographus: a Πελλήνη usitata forma gentilis erat Πελληνεύς, a Παλλήνη dicebatur et Παλληναῖος. Sed ex Achaia Pellenenses, ut dicuntur a Liv. xxxii. 22., Πελληνεῖς, multo frequentius, quam Pallenæi Thraces, memorantur in historia.' Valck. Etiam Pallenes Thracicæ ap. scriptores veteres satis frequens est mentio, ut patet e locis supra laudatis infraque laudandis. "In Archiæ Epigr. Codex habet Παλλαναῖος, at in Tymnis carmine Πελλαναῖος. Utrum ex altero emendandum sit, dicat, qui Miccum hunc aliunde sibi notum sciverit, cujas fuerit, quod ego prorsus ignoro. Utroque in loco Παλλαναῖος scribendum esset, si de gentilibus nominibus vera tradidisset Steph. B. in Πελλήνη, quem redarguit Holsten.' Bruncк. Imo vir doctus locum ap. Steph. B. in quo reperitur Πελλιναῖος, suspectum habet. Nobis saltem haud spernenda videtur ratio illa, Bruncкio et Jacobsio prorsus neglecta, propter quam Valck. in Tymnis Epigr. Παλλαναῖος ex Archiæ Epigr. Cod. Vat. scribendum censeat: 'Ego quidem Miccum *Iliadi Minervæ propiorem*, atque omnino Pallenæum arbitror fuisse.') Similiter Πελληνίταις legitur in v. Φενεός, nisi corruptus locus sit, quod suspicor: Ὁμορεῖ δὲ ἐκ τῶν πρὸς βορᾶν μερῶν τῇ Κλιτορίᾳ, ἐν δὲ τῷ πρὸς ἄρκτον Αἰγείροις καὶ Πελληνίταις, Ἀχαϊκαῖς πάλεσι. Cum Αἰγείροις sit ipsum nomen, non gentilitium, puto etiam h. l. leg. καὶ Πελλήνῃ, ταῖς Ἀχαϊκαῖς κ. Idem notavit et Salmas. Πελληνικὸς etiam hinc deducitur, unde Πελληνικαὶ χλαῖναι, quæ corrupte Πελλικαὶ scribuntur ap. Hesych. (etiam in Cod. Ven. teste Schowio, Πελλήνη· πόλις ἐν Ἄργει. Πελληνικαὶ χλαῖναι· ἐπεὶ διαφέρειν ἐδόκουν αἱ ἐν Πελλήνῃ γινόμεναι, ὡς καὶ ἆθλα τοῖς νικῶσι δίδοσθαι, ubi Verw. malit διδόμενα, sed vulgatam tuetur J. Poll. vii. 67. Αἱ δὲ Πελληνικαὶ χλαῖναι ἦσαν εὐδόκιμοι, ὡς καὶ τοῖς νικῶσιν ἀθληταῖς δίδοσθαι.) Πελλήνιος, quod alterum e gentilibus ab auctore expressis, occurrit ap. Harpocr. in Μαστῆρες, ubi citatur Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πελληνίων Πολιτείᾳ." L. Holsten. Hujus Holstenianæ notæ immemor, 'Πελλήνιος nusquam a se esse lectum,' scripsit Valck. ad Adoniaz. p. 352. a Schæf. in Mss. citatus. Ap. Suid. etiam Πελληναῖος χιτὼν legitur: Πελλήνη· πόλις, καὶ Πελληναῖος χιτών· ἐπὶ τῶν παλαιὰ φορούντων ἱμάτια, ἐν δὲ Πελλήνῃ διάφοροι χλαῖναι ἐγίνοντο. Ἀριστοφάνης (l. c.)· Μῶν εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ; Ἐπεὶ ἐν Πελλήνῃ ἐν τοῖς Ἡραίοις ἆθλον ἐτίθεντο χλαῖναν. De proverbio vide Erasmi Adag. iii. 3. 17. p. 692. ubi citatur Julius L. vii. de Rerum Vocabulis, sed unde citetur, nescimus. Pro παλαιὰ Jacobs. ad Anthol. T. viii. p. 152. a Schæf. in Mss. indicatus, malit παχέα, idque omnino recte: Pind. Nem. x. 82. Ἐκ δὲ Πελλάνας, ἐπιεσσάμενοι Νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις, ("Intus floccis lanæ instructæ erant," Jacobs. l. c.) ubi Schol. Ἀντὶ τοῦ καὶ ἐν Πελλήνῃ ἐνίκησε, τίθεται δὲ παχέα ἱμάτια ἐν Πελλήνῃ ἁγναφα, δυσχείμεροι δὲ οἱ τόποι· περιφραστικῶς δὲ τὴν χλαμίδα (leg. χλανίδα), μαλακὴν κρόκην εἶπε, καὶ ἐτέρωθι ψυχράν· ὁπότε εὐδιανὸν φάρμακον αὔραν Πελλάνα παρέχει, (egregie nugatur Schol. memoriter citans locum, qui sic legitur Olymp. ix. 146. Καὶ ψυχρᾶν ὁπόθ' · εὐδια-Νὸν φάρμακον αὔρᾶν Πελλάνᾳ φέρε.) Ὁ δὲ ἀγὼν Διὸς, καλεῖται δὲ Δίεια. Ἢ οὕτως· ἐκ τῆς Πελλήνης δὲ τὰ Θεοξένια νικῶντες, χλανίσιν ἐκτηδειστάταις κοσμηθέντες κ. τ. λ. Alibi idem Schol. scripsit τὸν ἀγῶνα fuisse Apollinis et Mercurii, e quorundam autem sententia, Mercurii unius, τὰ Ἑρμαια, ut hic Jovis esse ludos asserit, τὰ Δίεια. Schol. Aristoph. ut supra vidimus, Junoni, ἐν τοῖς Ἡραίοις, eos ipse tribuit, sed addit, secundum quosdam, τὰ Ἑρμαια ἄγεται ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας. Ruhnk. l. c. suspicari videtur, Schol. hæc tradidisse vitioso codice deceptum, in quo voces Ἑρμαίοις et Ἡραίοις confusæ essent. Sed satis patet e locis supra citatis, multos ludos in Pellene olim celebrari solitos esse, quorum alius Junoni, alius Jovi, alius Apollini, alius Mercurio sacer fuerit. Alii ludi ibi sub nomine Theoxeniorum celebrabantur. "Idem Θεοξένια et Ἑρμαῖα, sed v. omnino Meurs. Gr. Fer. iii. p. 114. (et nos in utraque voce.) In Posidippi Epigr. (ap. Athen. p. 414. e.) notandum illud, Χλαίνης ἐν τρύχει Πελληνίδος, (Lacero panno penulæ Pellenicæ.)—Nonnus Dionys. xxxvii. p. 926. Εἰ πέλεν εὐώδινος Ἀχαΐδος ἀστὸς ἀρούρης, Πελλήνην δεδάηκεν, ὅπη ῥιγηλὸν ἀγῶνα Ἄνδρες ἀεθλεύουσι φιλοχλαίνου περὶ νίκης, Χειμερίῳ σφίγγοντες ἀθαλπέα γυῖα χιτῶνι." Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 586. notante Schæf. in Mss. In Schol. ad Demosth. p. 127. 15. nomen Πελληναίων in Πελληνέων mutaret Valck. l. c. Sed, cum in Suida extet Πελληναῖος χιτὼν, vulgatum habet quo se tueatur. Zonar. Πελλήνη· πόλις, ubi D. K. Πελήνη. Sic ap. Xenoph. K. A. v. 2. 12. scribi Φιλόξενος Πεληνεὺς, sed perperam scribi, notavit Valck. l. c. et Sturz. Lex. Xenoph. In Orph. Argon. 156. Ἓν δὲ Περικλύμενος Νηλήϊος εἰσαφίκανεν, Ἀγχόθι Παλλήνης τε καὶ εὐδρόου Λεπάδοιο Ἄστυ λιπὼν ἀφνειὸν, ἐλειονόμους τε Κολώνας, vulgo legitur Πελλήνης, sed perperam. Vide Steph. Byz. in Παλλήνη et Herod. vii. 123. Apollon. R. i. 599. Idem dicendum est de ejusdem Orphei Argon. 466. Οἰλύμπου δὲ βαθυσκοπέλου πρηῶνας ἐρυμνοὺς Εἰσέδρακον Μινύαι, καὶ Ἄθω δενδρώδεα κάμψαν, Παλλήνην τ' εὐρεῖαν, ἰδὲ Ζαθέην Σαμοθρῄκην, ubi vulg. Πελλήνην correxit Holsten. Nemo autem, qui secum reputaverit in quot et quantos geographicos errores inciderint ipsi veteres Auctores, Scholiastæque et Librarii, atque ex iis hodierni Critici, nominum horum similitudine decepti, nostram de his rebus prolixitatem magnopere culpabit.]

[Περιαγείρω. Apostol. Prov. xv. 97. *Περιαγειρόμενος φύλλοις βάλλεται καὶ ἄνθεσιν· ἐπὶ τῶν νικώντων ἐν ἀγῶσι, περιαγειρομένους δὲ ἔλεγον τοὺς ἀθλητὰς, οἳ μετὰ τὴν νίκην περιαγόμενοι καὶ περικορευόμενοι, ἐλάμβανον, οἱ μὲν ζωνὰς, οἱ δὲ χιτῶνας, οἱ δὲ πετάσους, οἱ δὲ ἄλλα γε ἄττα. Ὅθεν Σιμωνίδης* (excvi. p. 405. Gaisf.) *περὶ Αἰτύλου φησὶν οὕτως· Τίς δὴ τῶν νῦν τοσάσδε πετά-Λοισι μύρτων ἢ στεφάνοισι ῥόδων ἀνεδήσατο Νίκας ἐν ἀγῶνι περικτιόνων*; Suid. et Phot. *Περιαγειρόμενοι· Ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι* (*περιαγόμενοι* Phot. vide nos supra et Dionys. H. in Ἀγείρω allatum) *ἀθληταί. Πολιτείας πέμπτῳ ἐπὶ τέλει.* (" Verba, Ὥσπερ—ἀθληταί non interpretationis causa adjecta sunt, ut suspicari aliquis posset, sed ipsa verba Platonis continent, quæ autem non libro v. sed x. Polit. fin. reperiuntur. Vox ἀθληταί aliena est ab h. l. et rectius post antecedens Περιαγειρόμενοι, ponendum erit." Schleusner.) *Λέγεται γὰρ ὅτι τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἆθλα προυτίθεσαν τοῖς ἀγωνιζομένοις, ὃν τρόπον καὶ Ὅμηρος καὶ ἄλλοι ποιηταὶ ἱστοροῦσιν. Ἐπεὶ δὲ ἤρξαντο χωρὶς ἄθλων ἀγωνίζεσθαι, τοὺς νικήσαντας οἱ μὲν κατὰ φιλίαν ἦ* (Phot. D. *καὶ*) *συγγένειαν προσήκοντες στεφάνοις ἀνέδουν· τῶν δ' ἄλλων οἱ μὲν σύνεγγυς* (" sic recte habent Mss. Par. at priores Edd. *συγγενεῖς*, quod sensus manifesto respuit," Kuster.) *καθήμενοι, καὶ πλησιάζοντες* (Phot. B. *περισιάζοντες*), *πλέονος ἄξια ἐπετίθεσαν* (Phot. D. *ἀπετίθ.*) *οἱ δὲ κορρώτερον, ἄνθεσι καὶ φύλλοις ἔβαλλον περιερχομένους, ὡς καὶ* (Phot. *δὲ*, perperam) *νῦν τοῖς* (Phot. D. *τοῖς γ'*) *ἐπιφανῶς ἀγωνισαμένοις ἐπιβάλλουσι πετάσους καὶ ζώνας, οἱ δὲ χιτῶνας. Ἐκ τούτου σύνηθες ἐγένετο κύκλῳ περικορευομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπαγείρειν, καὶ λαμβάνειν τὰ διδόμενα. Ὅθεν Σιμωνίδης Ἀετίλλου* (Phot. *περὶ Ἀετύλου*, at D. *Ἀετίλλου*, omisso *περὶ*, Apostol. supra, *περὶ Αἰτύλου*, vide nos infra) *φησὶν οὕτως· Τίς δὴ* (Phot. D. *δὲ*) *τῶν νῦν τοσάσδε πετά-Λοισι μύρτων, ἢ στεφάνοισι ῥόδων ἀνεδήσατο Νίκας ἐν ἀγῶνι περικτιόνων*; *Ἔνιοι δὲ τοῦτο τὸ ἔθος ἀπὸ Θησέως τὴν ἀρχὴν λάβειν· ἐκεῖνον γὰρ ἐκ Κρήτης κομισθέντα, μετὰ τὸ ἀνελεῖν τὸν Μινώταυρον, οἱ ἀπὸ τῆς χώρας ἄνθεσι καὶ φύλλοις ἔβαλλον, καὶ τοῖς παροῦσι καρποῖς ἐτίμων.* Glossa hæc Ruhnkenio ad Tim. p. 216. omnino vel e Boëthi, vel ex alterius Lex. Platonico derivata esse videtur; sed, si V. D. in animum revocasset, quæ ex Eratosthene sumta ap. Schol. ad Eurip. Hec. extant, suam forte sententiam mutasset. Vide locum integrum supra in Ἐπαγερμὸς citatum. " Bibl. Crit. ii. 1. p. 79." Schæf. in Mss. Pro verbis, Ὅθεν Σιμωνίδης Ἀετίλλου, prout in Suida extant, Apostol. ut supra monuimus, habet, O. Σ. *περὶ Αἰτύλου*: Phot. *περὶ Ἀετύλου*, at Cod. D. Ἀετίλλου, omisso *περί*. Vide E. H. Barkeri Epist. ad Gaisford. in Classical Journal N. xxx. p. 219. Godofr. Olear. Nott. ad Suid. p. 288.:—" An Σιπύλου? de quo v. infra." Locus, ad quem nos remittit V. D., ad hæc Suidæ scriptus est verba, *Σιπυλήνη· πόλις, καὶ Σίπυλος, ὄνομα τόπου, ἢ ποταμοῦ*:—" Pausan. *Μαγνῆτες οἱ Σίπυλον οἰκοῦντες*, Athen. xiv. *Τὴν Σίπυλον εἶναι τῆς Λυδίας.* Plinius, Magnesiam oppidum Epheso vicinum. *Τὴν μητέρα τὴν Σιπυλήνην*, Matrem Deum, Phrygiam, Cybelem, Dindymenem, jurant Magnetes et Smyrnæi in fœdere inter se inito, quod extat inter Marmora Arundel. (scripsit forte, vel saltem scribere debebat, Σιπυλήνην: *Ὀμνύω Δία, Γῆν, Ἥλιον, Ἄρη, Ἀθηνᾶν Ἀρειαν, καὶ τὴν Ταυροπόλον, καὶ τὴν Μητέρα τὴν Σιπυλήνην,* ita enim Δία scribendum et explicandum est, non uti fit, διὰ Γῆν, Per Terram. Mater autem Sipylene Magna Deum Mater est, uti ostendunt Magnesiorum nummi, s. *Μαγνήτων ἀπὸ Σιπύλου*, vel, ut in aliquo, ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΣΙΠΥΛ. quod *ΣΙΠΥΛΗΝΩΝ interpretor, ap. Tristan. T. ii. p. 428. Puto quoque huc referendum Goltzii nummum, in quo ΣΟΙΠΥΛΟΣ male expressum pro ΣΙΠΥΛΟΣ.' Holsten. ad Steph. B. ubi *Σίπυλος· πόλις Φρυγίας. Ἑλλάνικος Ἱερειῶν πρώτῳ, τὸ ἐθνικὸν Σιπυληνὸς, καὶ Σιπυληνοί.* ' Suspecta plane mihi v. Σιπυληνοί: forte scripsit, *καὶ Σιπυλεύς.* Ita Hegesias ap. Dionys. H. *π. Συνθ. Ὀνομ.* p. 5. *Ἀπὸ Μαγνησίας εἰμὶ τῆς μεγάλης Σιπυλεύς.*' Holsten.) Sipylus autem Phrygiæ urbs et mons. (Ἡ *Σίπυλος*, urbs Phrygiæ alio nomine *Τάνταλις*: *ὁ Σίπυλος*, et *τὸ Σίπυλον, ὄρος*, Mons, unde *Μαγνησία ὑπὸ Σιπύλῳ*: v. Salmas. ad Solin. p. 863.' Holsten.) Regionem etiam Sipylum veteres dixere Phrygiam, Strab. x. Idem i. Sipylus eversa regnante Tantalo; xiv. e Phrygiæ metallis et Sipylo haustæ sunt divitiæ Tantali et Pelopidarum." Ap. quemnam vero auctorem Suid. *Σιπυλήνη* scriptum reperisset pro Urbis nomine, nos quidem nescimus; sed suspicamur Suid. scripsisse Σιπυλήνη, subaudito v. *πόλις*, i. e. Sipylus urbs; gentile enim legitimum Σιπυληνὸς est, non *Σιπυλῖνος. Ergo Olearius Simonidem *περὶ Σιπύλου*, Phrygiæ urbe, versus illos composuisse arbitrabatur; et quidem poetas veteres multa de hac urbe dixisse, eruditis satis notum est: Plut. adv. Stoicos T. x. p. 373. Reisk. *Εἰ δὲ οἱ ποιηταί σε πείθουσι, λέγοντες, ὡς ἐκ θεῶν προνοίας ἀνατροπὴν ἔσχεν ἡ παλαιὰ Σίπυλος τὸν Τάνταλον κολαζόντων, πείθου τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἑταίροις, ὅτι καὶ Χρύσιππον οὐκ ἀπὸ τύχης, ἀλλ' ἐκ προνοίας, ἡ φύσις ἤνεγκεν, ἄνω τὰ κάτω καὶ τοὔμπαλιν ἀνατρέψαι δεομένη τὸν βίον.* V. Pind. Ol. i. 58. Sed Simonides proculdubio non loquebatur de Sipylo, in qua urbe ludos celebrari solitos esse e nullo veterum auctorum testimonio probari potest, sed de quodam homine, qui vel in gymnico certamine competitores, vel in bello hostes vicisset. Jam vero pugnam contra hostes, non certamen cum competitoribus, (ad quam tamen sententiam probandam aliquantulum valet, valeatque, quantum valere possit, Photii, Apostolii, et Suidæ testimonium, ap. quos agitur de *ἀθληταῖς*,) in animo habuisse poetam, satis ostendit v. *περικτιόνων*, quod de his minus recte dicitur: *Τίς δὴ τῶν νῦν τοσάσδε πετά-Λοισι μύρτων, ἢ στεφάνοισι ῥόδων ἀνεδήσατο Νίκας ἐν ἀγῶνι περικτιόνων*; Nobis autem multum diuque de hac quæstione reputantibus, nulla probabilior se obtulit conjectura, quam hæc, ad quam illa Olearii recta nos duxit, *Ὅθεν Σιμωνίδης Σιπύλου φησὶν οὕτως*: *περὶ* et a Suida et a Photii Cod. D. abest. ΑΙΤΥΛΟΥ, quæ lectio in Apostol. reperitur, et ΣΙΠΥΛΟΥ facile in Mss. purmutari potuisse, agnoscent forte, rei palæographicæ periti. *Σιμωνίδης Σιπύλου*, Simonides nempe filius Sipyli, de quo opportunissime dicit Suid. *Σιμωνίδης Μάγνης, Σιπύλου, ἐποποιός. Γέγονεν ἐπὶ Ἀντιόχου, τοῦ Μεγάλου κληθέντος, καὶ γέγραφε τὰς Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου πράξεις, καὶ τὴν πρὸς Γαλάτας μάχην, ὅτε μετὰ τῶν ἐλεφάντων τὴν ἵππον αὐτοῦ ἔφθειραν.* Hinc sua sumsit Eudocia in Violario p. 383. ubi pro *Μάγνης* corrige Μάγνης. De hoc igitur Antiocho Magno in versibus illis loqui videtur Simonides ille Magnesius. Fatendum tamen est G. Cuper. Obss. iv. 11. p. 447. longe aliter Suidæ verba accepisse:—" I. e. vertente Porto: ' Simonides Magnesius Sipyli F. versificator, fuit temporibus illius Antiochi, qui Magnus vocabatur, et Antiochi Magni res gestas scripsit, et pugnam cum Galatis ab eo commissam, cum ejus equitatum cum elephantis profligarunt.' Sed, quod pace viri eruditi dixerim, multa hic errata sunt. *Μάγνης* enim Σιπύλου indicat hunc Simonidem Magnesia ad Sipylum fluvium sita esse oriundum, quam alii Magnesiam *περὶ, πρὸς Σίπυλον*: vel *ὑπὸ, ἀπὸ*, quarum particularum forte una excidit, Σιπύλου, (imo non *ὑπὸ* Σιπύλου, sed *ὑπὸ Σιπύλῳ*, v. Salmas. et Holsten. supra), vocabant; deinde *ἐποποιὸς* non est Versificator, sed Poeta heroicus; tandemque dubium est, num Antiochi equites simul et elephanti a Gallis sint profligati, an vero Gallorum elephanti in fugam conjecerint equitatum Antiochi. Huc accedit Antiochum Magnum Seleuci Gallinici filium, regnum adeptum primo in superiore Asia et Ægypto, inde cum populo Romano bellis gestis in Elymaide occisum a barbaris esse, nec videri contra Gallos bellum sumsisse, vel tam infeliciter pugnasse. Et mihi quidem nonnunquam suspicio oborta, Suidam more suo Antiochos confundere, et quæ Soteri conveniunt, Magno tribuere. Unde enim Gallis elephanti, quos Syriæ Asiæque reges habuisse plurima exempla docent, cum contra eorum equitatus Livio xxxvii. 40. necnon aliis laudetur? Quod ubi magis magisque considero, putabam scribendum esse, *τὴν ἵππον αὐτῶν ἔφθειρε*, ' Quando eorum, n. Galatarum, equitatum elephantis profliga-

vit.' Nam hoc est, quod Lucian. (pro Lapsu inter Salut. p. 273. Bourdel.) narrantem de Antiocho Sotere audivimus, cum n. consilio Theodotæ Rhodii elephantos in equites, et currus immisisse. Deinde, ut ut Simonides vixisse Antiochi Magni tempore dicatur, potuit non modo prælium Soteris describere, verum etiam illi interfuisse, quia ab anno primo Soteris usque ad primum Magni nondum lx. anni sunt, illudque in ultimos ejus annos, per xix. enim imperio præfuit, incidere potuit." Sed, ut Cuperi conjecturæ prorsus adversatur vulgata Suidæ scriptura, Σιμωνίδης Μάγνης Σιπύλου, 'Magnesius a Sipylo,' cum Græce non dici possit Μάγνης Σιπύλου pro Μάγνης ἀπὸ Σιπύλου, sic nostræ interpretationi, (quæ et Van Goensii Diss. de Simonide p. 33., Jacobsiique ad Anthol. T. vi. p. 271., et Harlesii ad Fabric. Bibl. Gr. ap. Gaisford. p. 353. est,) Μάγνης, Σιπύλου, 'Magnesius, Sipyli F.', aliquantulum obstat, et quod Σίπυλος pro proprio viri nomine nusquam alibi legatur, et quod Suid. hic dixerit, Σιμωνίδης, Μάγνης, Σιπύλου, pro ordine illo, quem semper, quod quidem noverimus, secutus esse videtur, nempe, Σιμωνίδης, Σιπύλου, Μάγνης. Ut pauca quædam exempla afferamus, idem dixit, Σιμωνίδης Κρίνεω, Ἀμοργῖνος, non Σιμωνίδης, Ἀμοργῖνος, Κρίνεω: Σιμωνίδης Λεωπρεποῦς, Ἰουλιήτης, non Σιμωνίδης, Ἰουλιήτης, Λεωπρεποῦς: Σόλων, Ἐξηκεστίδου, Ἀθηναῖος, non Σόλων, Ἀθηναῖος, Ἐξηκεστίδου. Non autem continuo sequitur Simonidem Magnesium ἐποποιὸν a Suida et Eudocia dictum omnia sua heroico metro composuisse. Num ad hunc Epigramma illud, elegiaco metro scriptum, cviii. p. 391. ed. Gaisf., de Gallo et leone referendum esse, vidit Jacobs. ad Anthol. T. vi. p. 271. xiii. p. 953. atque ante eum Van Goens. Dissert. de Simonide p. 33. quibus addas Harles. ad Fabricii Bibl. Gr. (ex Apostol. per errorem, περὶ Βαιτύλου, pro π. Αἰτύλου, afferentis) ap. Gaisf. p. 353. Cum vero in poemate illo, in quo Simonides Magnesius Antiochi Magni res gestas descripserat, mentio elephantorum, quos consilio Theodotæ Rhodii hic in Galatarum equites et currus immiserat, proculdubio facta sit, ad Simonidem forte referendæ sunt glossæ Hesychii, supra a nobis citatæ, "Αγγόρπη s. *Ἀγγόρπης (ex emendatione Hemsterhusii in Auct. Emendd. in Hesych.) ᾧ τοὺς ἐλέφαντας τύπτουσι σιδήρῳ. Ὄρπη· σίδηρος, ἐν ᾧ τὸν ἐλέφαντα τύπτουσιν, ubi Palmer.:—" Spiritu aspero notavi propter significatum, tanquam ab ἅρπω, vel ἁρπάζω, Rapio; et forte non male quis suspicaretur, pro ὅρπη leg. ἅρπη, et ob vitium scripturæ mutasse locum hanc vocem." Integram notam supra habes. Non ignoramus quidem, e dialectica pronuntiatione apud Magnesios ὅρπην dici potuisse Falcem, quam ceteri Græci ἅρπην appellabant, ut apud quosdam Græciæ populos ὀσταφὶς pro ἀσταφὶς, ὀστακὸς pro ἀστακὸς, Ὀργανὴ, Minerva, pro Ἐργανὴ, ὁρκάνη pro ἑρκάνη: sed præstat tamen voc. ὅρπη intelligere pro ὅρπηξ positum, vel potius credere Hesych. ita scriptam reliquisse hanc glossam, Ὄρπηξ· σίδηρος, ἐν ᾧ τὸν ἐλέφαντα τύπτουσιν, quam Librarii imperiti mutarunt in id, quod hodie vulgatur, *Ὀρπησίδηρος. Ξ, in ὅρπηξ, a sequente Σ, in σίδηρος, facile absorberi potuisse, omnes vident. Jam vero ὅρπηξ Hesiodo est Virga aculeata, qua boves incitant, Euripidi autem Jaculum e ramo arboris tereti et recto factum, ut docet Noster in Ὄρπηξ.]

[* Προαγείρω, Ante congrego. Hinc] " Πρηγορεών, (ὁ,) Hes. teste dicitur τῶν ὀρνέων ὁ πρόλοβος, " [vide infra,] ubi nimirum προσυλλέγεται τὰ σιτία, " quæ comederunt. Sic J. Poll. ii. (204.) de stomacho s. œsophago, qui cibi et potus est vehiculum, Ἐν ὄρνισιν ὅμοιόν τι τούτῳ πρόσκειται, ὃ πρηγορεῶνα καλοῦσιν, ἔνθα προαθροίζεται ἡ τροφή. Ita igitur Aristoph. Av. (1113.) dicit, Ἢν δέ που δειπνῆτε, πρηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν, Mittemus vobis vesicas illas gutturis eminentes, in quibus cibum sumtum præcolligimus." [Suid. Πρηγορεῶνος· τοῦ λαιμοῦ.] " Προηγορεών, (ὁ,) Suidæ est ὁ λεγόμενος γαργαρεών, ὁ λαιμὸς, Gurgulio, Guttur seu Gula. Proprie vero ita vocari scribit τὸν ἐχῖνον τῶν ὀρνίθων, ὅπου προαγείρεται ἡ τροφὴ, videlicet a v. προαγείρεσθαι. Sic paulo ante προηγορεῶνας esse

A " dixerat τοὺς βρογχοὺς s. φάρυγγας τῶν ὀρνέων, pro- " prie τοὺς λεγομένους προλόβους, quoniam ibi συλ- " λέγεται καὶ προαγείρεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία. Dici " vero et ἐπὶ ἀνθρώπων ita τὸν βρόγχον: in utrisque " ἀπὸ τοῦ ἀγείρεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι ἐκεῖ τὴν τροφήν. " Dicitur pro eodem πρηγορεών, ut supra videbis." [Aristoph. Eq. 374. Τὸν πρηγορεῶνά σου ἔτεμῶ, ubi Schol. Τὸν λεγόμενον γαργαρεῶνα· * παρατηρητέον δὲ ἐν πᾶσι τοῖς ἀντιθέτοις, ὅτι ἀπὸ τῆς αὐτοῦ τέχνης ἑκάτερος αὐτῶν τοῖς ὀνόμασι χρῆται καὶ ταῖς λέξεσιν· ὥσπερ γὰρ τῶν βυρσέων τὸ καθαίρειν καὶ μαδίζειν τῶν δερμάτων τὰς τρίχας (pro quo in præcedente glossa est, τῶν βυρσέων ἐστὶν ἔργον τῶν δερμάτων * ἀπομαδίζειν τὰς τρίχας), οὕτω καὶ τῶν μαγείρων τὸ τέμνειν καὶ σφάζειν εἰς τὸν λαιμὸν τὰ βρέμματα· κυρίως δὲ ἡ τῶν ὀρνέων φάρυγξ, ἐν ᾗ ἀγείρεται ἡ τροφή. Idem ad Av. l. c. Κυρίως τῶν ὀρνίθων ὁ λεγόμενος πρόλοβος, ἑκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ συναθροίζειν ἐκεῖ τὴν τροφήν. Δίδυμος δὲ, τοὺς βρόγχους τῶν ὀρνέων τοὺς λεγομένους προλόβους, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων πρηγορεῶν πάλιν ὁ βρόγχος, ἑκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ συναθροίζειν ἐκεῖ τὴν τροφήν. Hinc sua sumsit Suid. verbis paulum mutatis: Προηγορεῶνας· τοὺς βρόγχους τῶν ὀρνέων, κυρίως, τοὺς λεγομένους προλόβους, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ὁ προηγορεών, πάλιν ὁ βρόγχος, ἑκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ ἀθροίζειν ἐκεῖ τὴν τροφήν. Ἡ φάρυγγας ὀρνέων. " Malim, τουτέστιν, ὁ βρόγχος: τὸ πάλιν enim hic locum habere non potest." Kuster. Imo πάλιν, quod et ap. Schol. Aristoph. extat, hunc habet sensum: 'Sed et de hominibus πρηγορεών s. προηγορεών dicitur, atque etiam de hominibus, pariter ac de avibus, pro Gutture ponitur.' Apud utrumque, et Schol. et Suid., editum est προλόβους. " Optimus (Suidæ) Cod. Ms. A. habet * προλόγους, quam lectionem non solum confirmat Hesych. v. Πρόλογος, sed etiam ipsa etymologia, quam Suid. hic subjungit, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία. Certe etymologia ista nihil facit ad v. πρόλοβος. Unde patere puto, vel Suid. hic scripsisse προλόγους, vel saltem, προλόβους, οἷον προλόγους." Kuster. Hesych. Πρηγορεών· τῶν ὀρνέων ὁ πρόλοβος, ὅτι (v. Toup. infra) προσυλλέγεται ἐν αὐτοῖς (αὐτῷ correxit G. Wakef. ad Hesychii marg.) τὰ σιτία, ubi Soping. πρόλογος velit. " Obelo hanc notam confoderat Is. Voss. Neque damnanda v. πρόλοβος, pro qua Phot. et Suid. πρόβολος, (Πρόβολος· τὸ τῶν σιτίων ἐσχεῖον,) ubi πρόλοβος recte legit Kust. quamvis Hes. similiter πρόβολος (cum eadem interpretatione.) Ap. J. Poll. ii. 207. γαργαρεὼν καὶ πρόλοβος καλεῖται, quod et ap. Hesych. reponunt etiam contra liter. ordinem, ubi legitur πρόλογος. Sed in Pollucis Ms. πρόλογος quoque, ut et h. l. cum Sop. mullet Jungerm. Favet certe etymologica ratio, quam subjungit Noster, ὅτι προσυλλέγεται κ. τ. λ. perinde ac ap. Suid. Προηγορεῶνας—προλόβους, Ms. convenientius προλόγους, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία, quæ utique ratio ad v. πρόλοβος nihil facit. Vide ibi Kust. Et tamen nihil in textu mutandum censui, quum et πρόλοβος bis ap. Schol. Aristoph. Av. 1113. scribatur." Albert. Cf. quæ habet T. H. infra citandus. " Inepte corrigit Soping., πρόλογος. Hesych. tamen postea, Πρόλογος· ὁ γαργαρεὼν τῶν ὀρνίθων, ὃν οἱ παλαιοὶ πρηγορεών, (imo editum est γρηγυρεών, quod Junius Animadvv. p. 403. Scalig. et Jungerm. ad J. Poll. p. 254. n. 80. mutant in πρηγορεών), lege πρηγορεῶνα, Aristoph. Eq. l. c. ubi recte Schol. Φάρυγξ τῶν ὀρνέων, ἐν ᾗ ἀγείρεται ἡ τροφή. Quare forsan leg. ap. Hesych. ἐν ᾧ προσυλλέγεται pro ὅτι, vel ᾧ τε. (Imo recte se habet vulgata scriptura, modo cum G. Wakef. l. c. corrigas αὐτῷ pro αὐτοῖς, Ὅτι προσυλλέγεται ἐν αὐτῷ τὰ σιτία. Ap. Schol. Aristoph. et Suid. est ἐν αὐτοῖς, quia scilicet προλόβους præcesserat: at ap. Hesych. habes πρόλοβος, quod flagitat ἐν αὐτῷ, non ἐν αὐτοῖς.) Recta quoque lectio πρόλοβος, non πρόλογος, opinor." Toup. Emendd. in Hesych. T. iii. p. 519. Sed, teste Schowio, Cod. Ven. præbet, non vulg. πρόλοβος, quod Musuro debetur, sed πρόλογος, quod omnino reponendum est. In suo Pollucis Codice ad ii. 204. tale Scholion margini additum reperit Jungerm.: Σχολ. Εἰσὶ δὲ οἵ φασι πρηγορεῶναι (leg. πρηγορεῶναι) ὑποπεφυκέναι καὶ τῶν

ἐν Σικελίᾳ τισὶ γυναικῶν, ἔνθα προαθροίζεται ἡ τροφή.]
" Προγαρεῶν Etym. (688. 33.) et Lex. meo vet. τόπος
" ἐστὶν ἐν ᾧ (ὅπου) ἀγείρεται ἡ τροφή." [" Προηγυρεῶν cum Suida scripsi; nam in vulg. προγορεῶν plane abolita est initialis litera τοῦ ἀγείρεσθαι: est enim προηγορεὼν proprie Avium ἐχῖνος, ὅπου προαγείρεται ἡ τροφὴ, Ingluvies avium, in qua cibus congeritur, congestusque paulatim in ventriculum transmittitur." Sylburg. Glossam hanc integriorem, cum auctoris nomine, nobis servavit Zonar. Προηγορεών· ὁ λαιμὸς, ἢ τόπος, ὅπου ἀγείρεται ἡ τροφὴ, παρὰ τὸ ἀγεῖραι. Οὕτως λέγει Ἀπολλώνιος.] " Πρόλοβος, ου, ὁ,
" i. q. πριγορεών s. προηγορεών, Sinus ille in avium
" gutture prominens in quem primum cibos recentes
" ingerunt. Aristot. H. A. ii. 17(=12. 14.) dicit
" esse δέρμα κοῖλον καὶ μέγα ἐν ᾧ ἡ τροφὴ πρώτη
" εἰσιοῦσα ἄπεπτός ἐστιν: quum ante dixisset avium
" quasdam ἔχειν πρὸ τῆς κοιλίας πρόλοβον, ut galli-
" naceum, palumbem, columbam, perdicem: quas-
" dam vero ejus loco habere stomachum latum et
" amplum, eumque ἢ δι' ὅλου ἢ πρὸς τὴν κοιλίαν τεί-
" νοντα." [Totum locum sic edidit Schneider. Οἱ μὲν γὰρ ἔχουσι πρὸ τῆς κοιλίας πρόλοβον, οἷον ἀλεκτρυόνων, φάττα, περιστερὰ, πέρδιξ. Ἔστι δὲ ὁ πρόλοβος δέρμα κοῖλον καὶ μέγα, ἐν ᾧ ἡ τροφὴ πρώτη εἰσιοῦσα ἄπεπτός ἐστιν. Ἔστι δ' αὐτόθεν μὲν ἀπὸ τοῦ στομάχου στενώτερος, ἔπειτα εὐρύτερος· ᾗ δὲ καθήκει πάλιν πρὸς τὴν κοιλίαν, λεπτότερος. Τὴν δὲ κοιλίαν σαρκώδη καὶ στιφρὰν οἱ πλεῖστοι ἔχουσι καὶ ἔσωθεν δέρμα ἰσχυρὸν, καὶ ἀφαιρούμενον ἀπὸ τοῦ σαρκώδους· οἱ δὲ πρόλοβον μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀντὶ τούτου τὸν στόμαχον εὐρὺν καὶ πλατύν, ᾗ δι' ὅλου ἢ τὸ πρὸς τὴν κοιλίαν τεῖνον, οἷον κολοιοὶς, καὶ κόραξ, καὶ κορώνη.——Ἔνιοι δὲ τῆς κοιλίας αὐτῆς τι ἔχουσιν ὅμοιον προλόβῳ, οἷον ἡ *κεγχρὴς (sic Medic. Canis. Rhen. pro κεγχρὶς, versio Thomæ, Cencreis, ita Ælian. H. A. ii. 43. Ἔστι φῦλον ἱεράκων, καὶ καλεῖται κεγχρῆις, καὶ ποτοῦ δέεται οὐδέν, ὀρείτης δὲ γένος ἄλλο αὐτῶν, καὶ ἕκαστός ἐστι δεινῶς *φιλόθηλυς, καὶ ἕπεται κατὰ τοὺς δυσέρωτας, οὐδὲ ἀπολείπεται, ubi notavit Schneider. Vide et Nostrum in Κεγχρὶς·) ἔστι δὲ ἃ οὐκ ἔχει οὔτε τὸν στόμαχον, οὔτε τὸν πρόλοβον εὐρὺν, ἀλλὰ τὴν κοιλίαν μακρὰν, ὅσα μικρὰ τῶν ὀρνίθων, οἷον χελιδὼν καὶ στρουθός. Ὀλίγοι δ' οὔτε τὸν πρόλοβον ἔχουσιν, οὔτε τὸν στόμαχον εὐρὺν, ἀλλὰ σφύδρα μακρὸν, ὅσοι τὸν αὐχένα μακρὸν ἔχουσιν, οἷον πορφυρίων· σχεδὸν δ' οὗτοι καὶ τὸ περίττωμα ὑγρότερον τῶν ἄλλων προΐενται πάντες. (" De Partibus iii. 14. Εἰσὶ δέ τινες οἷ τούτων οὐδὲν ἔχουσιν, ἀλλὰ τὸν πρόλοβον μακρὸν, ὅσα μακροσκελῆ καὶ λεῖα, διὰ τὴν τῆς τροφῆς ὑγρότητα. Ita enim pro λειότητα recte Cod. Accoramboni et versio Thomæ habet. Sed præterea ibi scr. ex h. l. Ἔχουσιν οὔτε τὸν πρόλοβον, οὔτε τὸν οἰσοφάγον εὐρὺν, ἀλλὰ μακρὸν κ. τ. λ." Schneider.) Ὁ δ' ὄρνιξ ἰδίως ταῦτα ἔχει πρὸς τοὺς ἄλλους· ἔχει γὰρ καὶ πρόλοβον καὶ πρὸ τῆς γαστρὸς τὸν στόμαχον εὐρὺν καὶ πλάτος ἔχοντα· διέχει δ' ὁ πρόλοβος τοῦ πρὸ τῆς γαστρὸς στομάχου συχνὸν, ὡς κατὰ μέγεθος.
" In h. l. hæsi, et nescio quid vitiosi inesse videtur.
Gaza: ' Distat ingluvies a parte gulæ propinqua ventriculo multum.' Similiter Scaliger: ' A gulæ parte, quæ ventris est, multum distat.' Item Camus. Scaliger autem mirabatur, cur subito Philosophus γαστέρα appellaret, quam antea κοιλίαν dixerat, deinde nescire se ait, quomodo vocet στόμαχον τῆς γαστρός. ' Nam gulam ventris,' inquit, ' quis dicat? Sane fortasse corruptus est Cod. Nota etiam v. συχνὸν,' (quam Gaza, Scaliger, et Camus vertunt Multum.) Scaliger præpos. πρὸ aut non scriptum legit in Gr. exemplari, aut nescio quo pacto non animadvertit. Altera igitur suspicionis causa vana est. Prior gravior. Nam ubique in hac disputatione κοιλία nominatur; γαστρὸς vocabulum a re alienum est, quia ambiguum. Sed similem Philosophi variationem animadverti in L. de Partibus iii. 14. ubi de gula disputans οἰσοφάγον appellat, semel tamen iterumque στομάχου vocabulo utitur." Schneider. De verbi διέχειν notione vide in Διέχω.] " Nominis ratio esse videtur quod ἡ κοιλία
" sit λοβὸς quidam, Folliculus s. utriculus, ὁ πρόλοβος
" autem, anterior λοβός. J. Poll. (ii. 207.) homini
" etiam tribui πρόλοβον docet, scribens nimirum τὸ
" ἔξωθεν προῦχον τοῦ γαργαρεῶνος κατὰ τὸν τράχηλον,
" vocari γαργαρεῶνα et τράχηλον," [verba sunt hæc, Τὸ δὲ ἔξωθεν προῦχον αὐτοῦ (φάρυγγος) κατὰ τὸν τράχηλον, γαργαρεὼν καὶ πρόλοβος (Jungerm. Ms. πρόλογος) καλεῖται:] " ut Suid. quoque προηγορεῶνα in
" homine interdum dici τὸν γαργαρεῶνα tradit. Sic
" Lat. Ingluviem et avibus et homini tribuunt. Co-
" lum. (viii. 5.) de gallinis, Si vacua non est ingluvies,
" cruditatem significat, abstinerique debent, dum
" concoquant. Apul. (1. p. 12.), Restis ad ingluviem
" adstricta, spiritus officia discluderet," [" ubi e glossa irrepsit, Ad gulam: ingluviem, quæ et ipsa propria est avium, ad hominis gulam significandam transtulerunt. Idem p. 3., Quo bacillum inversi teli ad occipitium per ingluviem subit: v. p. 99., Hiantem ingluvie profunda, ubi v. Pricæum. Paulo post, Ingluvie voraci." Ruhnk. Ep. Crit. i. p. 68. a Schæf. in Mss. citatus.] " Diciturque ingluvies ex eo, quod
" cibus deglutitus in eam primum ferutur." [Tymnis Epigr. iv. Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ Α *Λακεδαιμονία τὸν *Λακεδαιμόνιον. Θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα Ὀξὺν *ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνά· Ἔρρε κακὸν φίτυμα διὰ σκότος, οὗ διὰ μῖσος Εὐρώτας δειλαῖς μηδ' ἐλάφοισι ῥέοι. Ἀχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μερὶς, ἔρρε ποθ' Ἅϊδαν, Ἔρρε· τὸν δ' οὐ Σπάρτας ἄξιον, οὐ σ' ἔτεκον.
" Torsit me corruptum illud, ἐν προβολᾷ, donec incidi in Suid. v. Θηκτὸν, qui, hunc versum laudans, non ἐν προβολᾷ exhibet, sed ἐν προβόλῳ, unde statim mihi nata est suspicio, poetriæ verba sic esse refingenda, Θηκτὸν δ' ἐν προλόβῳ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιβρύχουσ', οἷα λέαινα, γυνὰ, nisi cum Salmasio malis, οἷα λύκαινα. Hanc correctionem cum amicis quibusdam probare non potuissem, aliis vulg. lect. ἐν προβολᾷ defendentibus, aliis ἐν προμολᾷ substituentibus, aliis denique aliam emendandi viam ingressis, adii T. Hemsterh. a quo, quod subjicio, responsum tuli:—' Quidni tuam præ reliquis emendationem adprobem, quæ mihi jam pridem venerat in mentem? Attamen dubito, an retineri possit integrum Suidæ προβόλῳ: nam πρόβολος ap. Suid. (vide infra) et Hes. in v. et in Κόκκυξ, (Κόκκυξ—καὶ ἡ βατάνη καὶ ὁ πρόβολος, καὶ τοῦ ὑγροῦ ὀστέου τὸ πρὸς τοῖς ἰσχίοις, ubi G. leg. censet, ὁ τρίβολος, καὶ τοῦ ἱεροῦ ὀστέου,) Φύσιγγες, (Φύσιγγες· οἱ πρόβολοι τῶν ὀρνίθων, ubi G. et Noster πρόλοβοι velint, vide ap. Suid. infra φύσσα) i. q. πρόλοβος: utrumque permutari in aliis etiam scriptoribus observes; nec sane vocabuli ratio refragatur, quin illam potestatem recipiat. Utcunque sit, certum videtur legi debere ἐν προβόλῳ, vel ἐν προλόβῳ: præcessit ἔκτανε: major erit orationis vis, si sequatur, Ubi vero gladium pectore demersit, vel in guttur defixit, quam si vulgatam lectionem interpreteris, Illa vero projecto ad feriendum ense dixit. Non defuturos tamen, quibus, (ut Toupio, infra,) posteriora magis arrideant, auguror. Ἐν προμολᾷ cogitavit Obsopœus, cum adponeret, In vestibulo, cujus patrocinium facile dimissurum credo Nostrum. Non scio, an Λάκαινα melius servetur: ex illis, ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιβρύχουσα, Lœnam expectasses: præter opinionem magna virtute intulit, οἷα Λάκαινα.' Λέαινα, vel λύκαινα ut deseram, inducere animum non possum. (Vide Antip. Thess. Epigr. xxvi. in eandem Lacœnam, ubi V. D. eodem modo lectum fuisse existimat, Δερκομένα λοξαῖς, οἷα Λέαινα, κόραις, pro vulg. Λάκαινα.) Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 53.:—' Notanda lectio Suidæ, ἐν προβόλῳ, quæ fraudi fuit Ruhnkenio legenti ἐν προλόβῳ, probante etiam T. H. cui idem videbatur πρόβολος et πρόλοβος. Sed utrumque latuit elegantissima locutio, Θέσθαι ἐν προβολῇ ξίφος, Gladium vibrare, intentare.' (Vide Προβολή.) Sed nego illum loquendi modum huic Epigrammati accommodatum esse. Prorsus frigidum fuisset, athleticum Lacænæ statum commemorare, ubi lector loci, quo gladium defixerit, demonstrationem expectabat. Nec ceteri poetæ, qui Anthol. i. 5. p. 10. iii. 5. p. 289. in eodem facinore celebrando versati sunt, vulneris locum indicare neglexerunt. At quæ laudem corporis pars maxime petebatur? Nempe πρόλοβος, vel Jugulus. Æsch.

462 ἀστρ 2) Adj. ἀστρικός, ἀστρικῶς, ἀστρικότης, ἀστρικόω, ἀστρικοειδής, ἀστρικοειδῶς, ἀστρικοειδότης, ἀστρικοειδόω, ἀστρικοειδέω, ἀστρικοειδία, ἀστρικοειδίζω, ἀστρικοειδίζομαι, ἀστρικοειδίζεσθαι, ἀστρικοειδίζεσθαι, ἀστρικοειδίζεσθ

* δύσφθεγκτα δὲ τὰ λοιπά: ix. 142. Ὄχλος, πλῆθος, σύνοδος, σύλλογος, δῆμος, ἄθροισμα, ἀγερμός, συναγερμός, σύστασις. Porphyr. ap. J. Stob. Ecl. i. 52. p. 1036. Heeren., notante G. Wakef. in Mss., Τὸ δ' αἷμα, ὡς ἔφημεν, ὁλκὸν Ὅμηρος ἠγεῖτο τῆς φανταστικῆς καὶ μνημονικῆς ψυχῆς, ἧς καὶ ὁ λογισμός, συναγερμὸς ὢν μνήμης, διὰ φαντασιῶν εἰς τὰ καθόλου κρίματα κεφαλαιουμένης. Ante oculos habebat Hom. Od. X. 513—5.]

[* Ὑπαγείρω. Const. Manass. in Meursii Opp. T. vii. p. 525. Ἄρτι δὲ τούτου τοῦ δεινοῦ χειμῶνος παρελθόντος, Ἕτερος ὑπαγείρεται βαρύτερος ἐκείνου, Πολλῷ τοῦ πρὶν πικρότερος καὶ τῆς προτέρας ζάλης. Sed omnino reponendum est *ὑπεγείρεται, Suboritur.]

[* Ῥιψαδαγείρων, Phot. "In B. observatur lacunam esse in Codice." Hermann. Quid in hac corrupta voce lateat, nondum nobis compertum est.]

[* Δημαγέρτης, ου, ὁ. Æsch. Sept. c. Th. 578. Τὸν *ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως *ταράκτορα, ubi Schol. B., notante Boissonad. in Mss., Ταράκτορα· τὸν δημαγέρτην.]

[* Σιταγέρτης, ου, ὁ. Tab. Heracl. i. p. 208. Καὶ παρμετρήσοντι τοῖς σιταγέραις τοῖς ἐπὶ τῶν ἐτέων τῷ δαμοσίῳ χοῖ μεστὸς τὼς χοῦς κριθὰς καθαρὰς, δοκίμας, οἵας κὰ ἁ γᾶ φέρει. "Vox σιταγέρται in re frumentaria est plane nova; cui tamen plurimas similis notionis fudit dives illa verborum Græcia. Σιτολόγοι, sicuti et σιτῶναι, ferme Sitagertis respondent. Erant etiam ap. Athenienses * σιτομετρῆται (sic), quorum munus hic Sitagertæ exercent. Iisdem Atheniensibus majore dignatione σιτοφύλακες erant, de quibus v. Harpocr. et Suid. At horum etiam partes hi nostri σιταγέρται implebant, quorum maxima secundum Polianomos (* πολιανόμους) auctoritas in re frumentaria exstitit. Itaque infra bis junctim leguntur: v. 62. de ἀμπωλήματι Polianomi et Sitagertæ cognoscunt, (Καὶ τὸ ἀμπώλημα τοῖς τε πολιανόμοις καὶ τοῖς σιταγέρταις τοῖς ἀεὶ ἐπὶ τῶ ἔτεος ὅσσῳ κὰ μείονος ἀμμισθώθη πὰρ πέντε ἔτη τὰ πρᾶτα, ubi ἀμπώλημα et ἀμμισθώθη ponuntur pro *ἀνακώλημα, *ἀνεμισθώθη): item v. 129. transgressores συνθήκας hujus Polianomorum et Sitagertarum judicio, ("Οτι δὲ κὰ μὴ πράξει ὁ ἀνελύμενος καττὰν συνθήκαν ἢ μὴ ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς γεγραμμένοις, ὑπολόγοι ἔσσηται τοῖς πολιανόμοις καὶ τοῖς σιταγέρταις τοῖς ἐπὶ τῶ ἔτεος, καθὼς καὶ ἐν τᾷ ἄλλᾳ συνθήκᾳ γέγραπται.) Mitto Romanorum Præpositos rei frumentariæ, s. Curatores, de quibus Festus, necnon Mensores frumentarios e marmoribus, et Paulo JCto notos." A. S. Mazoch.]

"Ἀγαῤῥὶς, Hes. ἄθροισις, Collectio s. Congrega-
" tio, vel, inquit, πλῆθος ἀγωγῆς, quod accipere
" videtur pro Multitudine collecta. Infra *Ἀγορ-
" ῥίς." [At infra de v. Ἀγορῥὶς nihil loquitur Noster. "An Commeatus? ad verbum, Vectura rerum quæ vehuntur." Guyet. "Pro ἀγωγῆς leg. ἀγορᾶς." Salmas. "L. πλήθους συναγωγή." Ruhnk. Auct. Emendd. in Hes. "Hebr. אגר, Coacervare." Cocceius. "Ἴσως, ἀγγαρίς." Heins. "Vide infra Ἀγορ-
ῥὶς et Ἄγυρις. Prius hic etiam legit H. Steph. posterius Bruno. Ἐν ἀγάῤῥει occurrit ap. Gruter. Inscript. p. cxxv." Albert.]

[* Ἀγορῥὶς· ἀγορὰ, ἄθροισις. *Ἀγόῤῥιον· ἐκκλησία. Hesych. Vide Ἀγαῤῥὶς, Ἄγορος, et Ἄγυρις.]

"Ἄγυρις, εως, ἡ, idem cum ἀγορῥὶς, et idem cum
" ἀγορὰ, atque ab eadem etiam origine, Æolice mu-
" tato ο in υ, ut tradunt Grammatici; significat
" enim Concio, Cœtus et multitudo collecta atque
" congregata: παρὰ τὸ ἀγείρειν, τὸ συνάγειν καὶ συ-
" ναθροίζειν. Odyss. Γ. (31.) Ἶξον δ' ἐς Πυλίων ἀν-
" δρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας, ubi nota addi ἀνδρῶν:
" nam de quavis alia collecta s. congregata multi-
" tudine dicitur, ut Il. Ω. (141.) ἐν νηῶν ἀγύρει, Il.
" (661.) Κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει. Ab Hesych.
" certe exponitur et σύνοδος et συναγωγή." [Idem: Ἀγυρεῖ· *ἀθροισματεῖ, ἢ συγκροτεῖ. "L. ἀθροίσματι, ut recte supra, (Ἀγύρει· ἀθροίσματι.) Confudit Ἀγύρει et Ἀγυρεῖ. Kuster. etiam, (et G. Wakef. ad Hes. marg.) ἀθροίσματι correxit, ut et συγκροτήσει pro συγκροτεῖ. Addit, dubium non esse, quin Hes. respexerit Hom. Il. Ω. 141. (vel Il. 661.) ubi Schol. A Ἀγύρει itidem exp. ἀθροίσματι. De priore itaque voce inter nos convenit, nec obsto τῇ συγκροτήσει. Ita mox: Ἀγυρμός·—συγκρότησις." Albert. In Cod. Ven. teste Schow. legitur, Ἀγύῖ ἀθροίσματι. Etym. 15. 32. Ἄγυρις· σύνοδος, συναγωγὴ στρατοῦ. Apollon. Lex. Homer. Ἄγυρις· συναγωγὴ, ἡ ἄθροισις εἰς ταὐτό. Zonar. Ἄγυρις· συνάθροισις. Suid. Ἄγυρις· ἄθροισις. Eurip. Iphig. A. 753. Ἄγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς, sic cum articulo edidit Gaisford. Sibyll. ap. Phlegon. de Longævis p. 132. ἤμασι δ' ἔστω Νυξί τ' ἐπασσυτέραισι * θεοπροπίους κατὰ θῶκους Παμπληθὴς ἄγυρις. Omnino v. Tzetz. Chil. xiii. 475. in loco sub v. Ἀγύρτης citando. " Heyn. Hom. v. 166. vi. 93. Athen. i. p. 4. (sic), Musgr. ad Eurip. Iphig. T. 1096. Ποθοῦσ' Ἑλλάνων * ἀγόρους, (" Lego ob metrum Ἑλλάδος ἀγύρεις: ἄγυρις forte primam producit, ut πανηγύρις, v. Iphig. A. 753." l. c.)" Schæf. in Mss. Vide "Αγορος. Etym. 14. 28. "Αγυρις· παρὰ τὸ ἀγείρω, ἐξ οὗ καὶ ἀγορὰ γίνεται, καὶ ἀγορῶ ῥῆμα, B ἐξ οὗ ὄνομα θηλυκὸν, * ἄγορις, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ, (adde ἄγυρις), ἡ ἄθροισις: 160. 46. Παρὰ τὸ σοφὸς γίνεται * σόφηλος, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀσόφηλος, καὶ μεταβολῇ τοῦ ο εἰς υ, ὡς ἄγορις ἄγυρις, ἀσύφηλος. Orion Theb. Ms. ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 585. "Αγυρις· τὸ ἄθροισμα, καὶ ἡ ἐκκλησία, παρὰ δὲ τὸ ἀγορῶ, ἀφ' οὗ καὶ ἀγορητὴς, θηλυκὸν ὄνομα ἀγορὶς, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ν κατ' Αἰολέας, ἄγυρις καὶ πανήγυρις. De Æolum consuetudine, qua in multis ν pro ο solebant efferre, v. T. Hemsterh. ad Hesych. in "Αρτεμις *Ἀρμενίη, item Kœn. Bast. et Schæf. ad Greg. Cor. l. l. Adde locis ibi citatis Eust. ad Il. Z. p. 631. 41. "Οτι δὲ (ὁ Σίσυφος) σοφὸς ἦν, καὶ ἡ κλῆσις ὑπεμφαίνει· τὸ γὰρ Σίσυφος ταὐτὸν κατὰ τοὺς παλαιοὺς δύναται τῷ θεόσοφος, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλοῦται· σιοῦ μὲν, τοῦ θεοῦ παρὰ Πελοποννησίοις καλουμένου, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ· τοῦ δὲ σοφοῦ, συφοῦ λεγομένου Αἰολικῶς, καθὰ καὶ τὸ ὄνομα ὄνυμα, καὶ τὸ ἀσσότερον ἀσσύτερον, καὶ ἀγορὰ, ἄγυρις, ὅθεν καὶ ἡ ὁμήγυρις, καὶ πανήγυρις, καὶ * ταναόποδα ταναῦ- C ποδα, καὶ * ὄπτιος ὕπτιος: et ad Od. B. p. 1430. 32. Ἐξ αὐτῆς (ἀγορᾶς) δὲ, οὐ μόνον ἀγύρτης κατὰ τοὺς παλαιοὺς,—ἀλλὰ καὶ ἄγυρις, αἰολίζουσα οὐ μόνον τῇ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ, ἀλλὰ καὶ τῷ τόνῳ· ὥσπερ γὰρ ἑορτὴ ἕροτις Αἰολικῶς, οὕτω καὶ ἀγορὰ ἄγυρις, ἐξ οὗ καὶ ὁμήγυρις——. "Οτι δὲ οἱ Αἰολεῖς τὸ ο εἰς υ τρέπουσι, * μυριαχόθεν δῆλον· οὐ μὴν δὲ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ῥοφεῖν, ὃ ῥυφεῖν λέγουσιν Ἴωνες καὶ Δωριεῖς, κατὰ τοὺς παλαιούς. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, ῥόφειν φησὶ λέγεσθαι ὡς γράφειν, καὶ ῥόφουσιν, ὡς γράφουσιν. Vide G. J. Voss. Institut. Orat. iv. 6. et Etym. L. L. in Agyrta.]

"Ἀμύκαρις, Hes. πλῆθος, ἄθροισμα, quo
" sensu supra ἄγυρις: item πλούσιον, πολύ. Sed
" suspecta hæc sunt." ["I. q. ὁμήγυρις, ab ἅμα et ἄγυρις." Is. Voss. "Recte, ut puto, Voss." Albert.]

"Ἀγυρέω, Congrego, In unum cogo et colligo,
" cujus meminit idem Hes. afferens Ἀγυρεῖ pro
" ἀθροισματεῖ s. συγκροτεῖ. [Vide nos supra in "Αγυ-
" ρις.] Item VERB. Ἀγυρίζω hinc derivatur, idem
" cum præcedente significans, teste eodem, ἀγυρί-
" ζειν exponente συνάγειν, ἀγυρτάζειν. E quo VER- D
" BALE Ἀγυρισμὸς, οῦ, ὁ, Congregatio, Collectio,
" συνάθροισις, συναγωγὴ, συγκρότησις. [Suid. et Zonar. Ἀγυρισμός· συνάριθμος. Ὁ δὲ ἐσκούδασεν εἰς τὸ δυνατὸν, πρὸς ἀγυρισμὸν τῆς ἀποῤῥήτου τῶν θείων θεραπείας.]

"Ἀγυρμὸς, οῦ, ὁ, idem cum ἄγυρις, ejusdemque
" originis. Hesychio enim ἀγυρμὸς est ἐκκλησία,
" συγκρότησις, et πᾶν τὸ ἀγειρόμενον [Cod. Ven. teste
" Schow. * ἀγυρόμενον], Concio s. Cœtus, et omne
" id quod congregatur et coit. Cum vero dicit
" συγκρότησις, activam ei significationem tribuit pro
" συναγωγὴ et συνάθροισις: nisi συγκρότησιν pro ipso
" συγκροτήματι accipiat, ut ab aliis accipi constat,
" sicut Eust. quoque (ad Od. B. p. 1430. 38.) ἀγυρ-
" μὸν exp. ἄθροισιν, afferens e Plat. compos. * συ-
" ναγυρμὸν φρονήσεως." [Vide notanda in Συναγυρμός. Suid. Zonar. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 331. Ἀγυρμός· ἐκκλησία, συναγωγή.]

"‖Ἀγυρμὸς, Circuitio, quæ fit ad colligendam sti-

" pem, a v. ἀγείρειν, τὸ περιᾶναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ A
" νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τοιούτῳ, ut ap. Eust. (l. c.) tradit Æl.
" Dionys. Halic. Athen. viii. (360.) Τὸν δὲ ἀγυρμὸν
" τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ἐν
" Λίνδῳ χρείας γενομένης συλλογῆς χρημάτων, lo-
" quens de χελιδονισμῷ, quo collecta quædam mul-
" titudo circumiens, et hirundinem gestans, canti-
" lenamque quandam cantans, petebat stipem, po-
" scens ficus, caseos, oleum, vinum, frumentum, et
" similia alia: qualis ἀγυρμὸς erat et ὁ κορωνισμὸς s.
" τὸ κορωνίζειν, τὸ τῇ κορώνῃ ἀγείρειν. Idem et
" ἀγυρμὸν ποιεῖν dicitur, Circumire et stipem petere
" s. mendicare, gestato simulacro aliquo aut decan-
" tata cantilena. Hesychio ἀγυρμὸς est τῶν μυστηρίων
" ἡμέρα πρώτη, prima dies mysteriorum, forsan quia
" et tunc ejusmodi fiebat circuitio. Sed notandum,
" perperam alicubi scribi ἀγειρμὸς pro hoc ἀγυρμὸς,
" ut ap. Athen. quoque l. c." [At ἀγερμὸν ibi scribi
in Ms. A., quod et Ed. Ven. tenuit, ubi ἀγειρμὸν
habet Ed. Bas. et Cas., testatur Schweigh. Itidem-
que paulo ante ap. eund. pro olim vulgato ἀγειρμὸς B
Mss. et Eustath. ἀγερμὸς præbent. Vide nos supra
in Ἀγερμός. In Dionys. Halic. A. R. ii. 19. loco
jam sub Ἀγείρω citato pro ἀγερμοῦ Cod. Vat. habet
ἀγυρμούς. J. Poll. iii. 111. Ἀπορία, πτωχεία, ἀγυρ-
μὸς, βωμολοχία, θητεία. Plut. Demetrio xxvi. initiari
cupiente: Ἀλλὰ Στρατοκλέους γνώμην εἰπόντος, Ἀν-
θεστηριῶνα τὸν Μουνυχιῶνα ψηφισαμένους καλεῖν καὶ
νομίζειν, ἐτέλουν τῷ Δημητρίῳ τὰ πρὸς ἀγοράν. " Quid
hoc est, Præstabant Demetrio commeatum. Neque
injuria sese torquet Is. Casaub. (qui ἀγγελίαν con-
jicit.) Omnino rescribendum censeo, τὰ πρὸς ἀγυρ-
μὸν, Præstabant Demetrio ea quæ ad cœtum. Vult
enim dicere, præparasse ipsos Demetrio, quæ ad
inchoanda mysteria, et initiandum eum necessaria.
Quippe primo illo die (Ἀγυρμὸς dicto, teste Hes.
l. c.) initiatio fieri solita." Meurs. Eleus. xxii. Sal-
mas. Petit. et Petav. Ἄγραν reponunt, quia in eo
loco constat ea geri solita fuisse. Op. Mor. p. 1583.
20. τὴν πρὸς Ἄγρας πομπὴν habemus. Vide No-
strum in Ἄγρα. Dicitur ETIAM *Ἄγυρμα, C
ατος, τό. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr.
T. i. p. 327. Ἄγυρμα· πᾶν τὸ ἀγειρόμενον. Sed,
cum hoc vocabulum nusquam alibi extet, nos nulli
dubitamus scribendum esse Ἀγυρμὸς, quod iisdem
verbis Hesych. supra exposuit. ET *Ἀγυρμο-
σύνη, ης, ἡ. Vide Ἀγερμοσύνη. Locis ibi citatis
adde:—" Ἀγριοσύνης. P. Pl. ἀγρειοσύνης duo Codd.
Pl. ap. Br. ' Liber ab hac facias sit feritate senex.'
Grotius. *ἀγερμοσύνης conj. Schneider. Lex. Op-
pian. C. iv. 251. Mihi ἀχρημοσύνης in mentem venit,
quod genus voti passim occurrit in his Epigrammatis, v. c. p. 196. nr. 288. p. 199. nr. 300." Jacobs.
ad Anthol. Palat. p. 134.]

" Ἀγυράζω, i. q. ἀγυρέω et ἀγυρίζω, et horum
" primitivum ἀγείρω, Congrego, Cogo et colligo in
" unum. Hesych. enim ἀγυράζει exp. συλλέγει,
" addens et ἐγείρει, [pro quo Phavor. recte, ἀγείρει,]
" πολίζει. Odyss. T. (284.) ἀλλ' ἄρα οἱ τόγε κέρδιον
" εἴσατο θυμῷ Χρήματ' ἀγυράζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν
" ἰόντι, Pecunias cogere s. colligere, quod et ἀγείρειν D
" dicitur," [" obiens multas regiones, coll. 272. αὐτὰρ
ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, Αἰτίζων ἀνὰ δῆμον,
Per populum et publice corrogans opes." Damm. Eust.
ad Od. P. p. 1824. 9. Τὸ δὲ ἀγείρειν πύρνα, δέδωκεν
ἀφορμὴν τοῖς ὕστερον, ἀγύρτας εἰπεῖν τοὺς πτωχοὺς, καὶ
ἀγυρτάζειν, τὸ πτωχεύειν. Cf. Idem ad Od. T. p.
1865. 33.] " In Vulg. Lex. Ἀγυρτίζω quoque affertur
" pro Congrego, necnon pro Præstigias exerceo, non
" allato tamen exemplo nec nominato auctore."

" Ἀγύρτης, ου, ὁ, Is qui congregat et cogit in
" unum, ὁ ἀγείρων, et peculiariter Qui populum
" congregat et cogit, Qui concionem convocat.
" Hesychio ὁ ἀγείρων ὄχλον, ὀχλαγωγὸς, itidemque
" Suidæ, [et Zonaræ.] ‖ Ἀγύρται nominantur etiam
" Circulatores et præstigiatores circumforanei, qui
" congregata coactaque multitudine pharmaca aliqua
" ostentant, eaque prædicantes divendunt, misere
" simplici populo imponentes. Eust. quoque hujus
" significationis meminit (ad Od. B. 1430. 33.),

" ἀγύρτης ex veteribus exponens non solum ὁ ἀγεί- A
" ρων ὄχλον, sed etiam ἀπατεὼν, ἀλαζών," [quæ
verba extant et in Etym. 14. 31. Zonara, et Συναγ.
Λεξ. χρησ. ap. Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 331.
Luc. Asino xli. Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, ἀράμενος
τὴν θεὸν αὖθις ἀπῄειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, ubi Schol.
Ἀγύρται· ἀλαζόσιν, ἀπατεῶσιν. Ἀγύρτας καὶ ἀλα-
ζόνας dixit Hippocr. Περὶ I. N. init. Vide T. H.
infra. Ἀγύρτας καὶ γόητας habemus ap. Plut. de
Superstit. T. vi. p. 632. Ἀλλὰ σκιὰν φεύγοντες ἀπά-
της οὐδὲν κακὸν ἐχούσης, ὕπαρ ἐξαπατῶσιν (vulgo
*ὑπερεξαπατῶσιν) ἑαυτοὺς καὶ δαπανῶσι καὶ ταράττουσιν (" tr. καὶ ταράττουσι καὶ δαπανῶσι," Wyttenb.)
εἰς ἀγύρτας καὶ γόητας ἀνθρώπους ἐμπεσόντες, λέγον-
τας· Ἀλλ' εἶτ' *ἔνυπνον φάντασμα φοβῇ, Χθονίας θ'
Ἑκάτης κῶμον ἐδέξω, τὴν *περιμακτρίαν κάλει γραῦν,
καὶ βάπτισαν σεαυτὸν εἰς θάλασσαν, καὶ καθίσας ἐν τῇ
γῇ διημέρευον· Ὦ βάρβαρ' ἐξευρόντες Ἕλληνες κακὰ
(Eurip. Troad. 759.), τῇ δεισιδαιμονίᾳ, πηλώσεις,
καταβορβορώσεις, *σαββατισμοὺς, ῥίψεις ἐπὶ πρόσω-
πον, αἰσχρὰς *προκαθίσεις (vulgo *προσκαθίσεις, at
illud auctoritate librorum ductus reposuit Wyttenb.) B
ἀλλοκότους προσκυνήσεις.] " ‖ Ejusmodi porro ἀγύρ-
" ται nominantur, non tam quod ἀγείρουσι καὶ συνά-
" γουσι τὸν ὄχλον, quam quod ἀγείρουσι καὶ περιΐασι:
" nam ἀγείρειν significat etiam περιάγειν καὶ περινο-
" στεῖν ἐπὶ νίκῃ, ἢ τινὶ ἑτέρῳ τοιαύτῳ σεμνύνειν. Unde
" ἀγύρται nominantur etiam Qui oppida circumeunt
" et divinandi peritiam jactant. Quo modo accipi
" potest in hoc ap. Suid. loco, Ἦν γὰρ αὐτὸς ἀγύρτης
" τῷ ὄντι καὶ *φιλομαντευτής. Item: Ἐμέμφετο αὐ-
" τοῦ τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐκτεινόμενον, καὶ βουλόμενον
" ἀεὶ τοῖς ἀγύρταις ἐπιτρέπειν τὰ οἰκεῖα πράγματα.
" Ipse certe Suid. hoc ἀγύρτης paulo ante exposuerat
" μάντις." [Ἀγύρτης et μάντις junguntur a Plut.
Mario xlii. Πλείονα συνὼν χρόνον ἀγύραις καὶ μάν-
τεσιν, ἢ πολιτικοῖς καὶ πολεμικοῖς ἀνδράσιν, et a Plat.
Polit. ii. 7. Ἀγύρται δὲ καὶ μάντεις, ἐπὶ πλουσίων θύ-
ρας ἰόντες, πείθουσιν, ὡς ἔστι παρά σφισι δύναμις ἐκ
θεῶν ποριζομένη, θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, εἴτε τι ἀδίκη-
μά τον γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι μεθ' ἡδο-
νῶν τε καὶ ἑορτῶν, καὶ ἐάν τιν' ἐχθρὸν τιμῆναι ἐθέλῃ,
μετὰ σμικρῶν δαπανῶν ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ βλάψει,
ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις τοὺς θεοὺς, ὥς φασι, πεί-
θοντές σφισιν ὑπηρετεῖν. Ubi Muret.:—" Ἀγύρται,
Circumforanei circulatores, ut præstigiatores, ut
pharmacopolæ, ceterique ejusdem generis impostores, qui in plateis vicisque publicis plebem detinent,
et aut certorum morborum amuleta et remedia vendunt, aut quasdam precum formulas et superstitiose
conficta carmina, quibus mirabilia quædam effici
posse pollicentur. Ejusmodi autem homines aut
medicos esse se, aut divinos et hariolos profiteri solent." Schol. ad Plat. l. c. p. 149. Ἀγύρται· οἱ
ἀγείροντες ὄχλον ἐφ' ἑαυτοὺς ψυδαῖον. Vide T. H.
infra.] " Hic autem locus, quem idem affert, Δόλιον
" ἀγύρτην, ὃς ἐν τοῖς κέρδεσι μόνον δέδορκε, ad præ-
" cedentem potius significationem pertinere videtur."
[Sunt verba Soph. Œd. T. 387. ubi Œdipum de
Creonte conquerentem, quod vatem Tiresiam subornasset, ut se de regno pelleret, his verbis inducit
loquentem: Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον, Δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι Μόνον δέδορκε, τὴν
τέχνην δ' ἔφυ τυφλός. (Sic edidit Elmsleius e Bothii
monitu, probante etiam Erfurdtio, pro vulgata,
Δόλιον, ἀγύρτην. Sed neque Erfurdt. neque Elmsl.
notavit Suidæ verba, in quibus eodem modo sine
distinctione legitur, Δόλιον ἀγύρτην.) Schol. Ἀγύρ-
την· πτωχὸν, ὀχλαγωγόν. Ἀγύρτην· ὀχλαγωγόν. Ἀγύρ-
της, ὁ κατὰ μῆνα λαμβάνων τὰ τέλη. Vide supra
Ἀγερσικύβηλις, et nos mox.] " ‖ Ἀγύρτης Hesychio
" est etiam προσαίτης, ἐπαίτης, itidemque Suidæ, qui
" addit πτωχὸς," [Zonaræ, Etym. Λεξ. ῥητορ. et
Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 331.
ἐπαίτης. Philostr. V. A. p. 226. Οὐκ ἀξιῶ ἀγείρειν,
καθάπερ τοὺς πτωχοὺς τῶν ἀνθρώπων. Vide T. H.
infra.] " Mendicus, Qui circumit et stipem petit.
" Apion in Epigr. Κειράμενος γονίμην τις ἀπὸ φλέβα
" Μητρὸς ἀγύρτης: nam Μητρὸς ἀγύρται s. Μητραγύρ-
" ται dicuntur Sacerdotes Matris Deum Galli, qui

" circumgestantes simulacrum deæ et tympana pul-
" santes, stipem ei petebant, ut hodie *καρθεναγύρται*
" confratriæ Divæ Virginis poscunt." [Suid. *Ἀγύρτης· —ἔστι δὲ—καὶ Γάλλος, καὶ μάντις, ὡς Ἀπίων ἐν Ἐπιγράμμασι· Κειράμενος γονίμην τις ἀπὸ φλέβα μητρὸς ἀγύρτης.* " Apionis Epigrammata nulla sunt, sed res facile componenda. Distingue, *καὶ μάντις, ὡς Ἀπίων.* Hesych. *Ἀγυρτικούς· * συναθροιστικούς, μάντεις, ὡς Ἀπίων.* Ita scribendus est iste locus, ad quem nuperus Editor turpissime cespitavit. (Vide notanda in *Ἀγυρτός.*) Apion s. Appion, Grammaticus satis notus. Ceterum Hexameter iste, quem laudat Suid. est pars Epigrammatis, non Apionis, sed Alcæi (Messenii, Anthol. T. i. p. 239.) ubi sermo est de Gallo nescio quo qui se eunuchizaverat propter Matrem Deorum scilicet. Hinc *Μητρὸς ἀγύρτης* s. *Μητραγύρτης* dictus. Eleganter, ut solet, Lactant. i. p. 74. ' Deum Mater et amavit formosum adolescentem, et eundem cum pellice deprehensum exsectis virilibus semivirum reddidit, et ideo nunc sacra ejus a Gallis sacerdotibus celebrantur.' " Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 422. cujus emendationem calculo suo comprobavit Jacobs. ad Anthol. T. vii. p. 350. Clem. Alex. Pæd. iii. 4. *Περιφέρονται δὲ αὗται ἀνὰ τὰ ἱερὰ ἐκθυόμεναι καὶ μαντευόμεναι, ἀγύρται καὶ μητραγύρται, καὶ γραῖαι βωμολόχοι, οἰκοφθορούσαι, ὁσημέραι συμπομπεύουσαι* (Pal. Bod. Reg. *συμπολιτεύουσαι*), *καὶ τοὺς παρὰ ταῖς κύλιξι ψιθυρισμοὺς γραϊκοὺς ἀνεχόμεναι, φίλτρα ἄττα καὶ ἐπῳδὰς παρὰ τῶν γοήτων, ἐπ' ὀλέθρῳ γάμων, ἐκμανθάνουσαι.* Schol. in marg. Bod. et Reg. *Ἀγύρται, καὶ μητραγύρται· ἀγύρται μὲν, οἱ ἔργον ποιούμενοι τὸ τὰς ἀγυιὰς περινοστεῖν, φλυαρίας τε συνείρειν· μητραγύρται δὲ, οἱ τῇ Μητρὶ τῶν Θεῶν, τῇ Ῥέᾳ, ἀνακείμενοι, γοητειῶν . . . . γυται* (" f. *ἐγγυῶνται*," Potter. Imo l. *εἰσηγηται*, e Cod. Mutin. ap. Bast. Comment. Paleogr. p. 916.) *καὶ φίλτρων δῆθεν συσκευασταὶ, οὓς καὶ * πάλλους* (" scr. *Γάλλους*," Potter. v. Bast. l. c. p. 710. 916.) *καλοῦσιν, ἀποκόπους ὄντας τῶν γενητικῶν, καὶ πρὸς τὰ ἀσχήμονα πάθη ἑτοιμοτάτους.* Plut. Mario xvii. *Περὶ τοῦτον δέ πως τὸν χρόνον ἀφίκετο καὶ Βαταβάκης ἐκ Πεσσινοῦντος, ὁ τῆς Μεγάλης Μητρὸς ἱερεὺς, ἀπαγγέλλων, ὡς ἡ θεὸς ἐκ τῶν ἀνακτόρων αὐτοῦ ἐρθέγξαιτο, νίκην καὶ μέγα κράτος πολέμου Ῥωμαίοις ὑπάρχειν· τῆς δὲ συγκλήτου προσθεμένης, καὶ τῇ θεῷ ναὸν ἐπινίκιον ἱδρύσασθαι ψηφισαμένης, τὸν Βαταβάκην εἰς τὸν δῆμον προελθόντα καὶ ταῦτα βουλόμενον εἰπεῖν, ἐκώλυσε δημαρχῶν Αὖλος Πομπήϊος, ἀγύρτην ἀποκαλῶν, καὶ πρὸς ὕβριν ἀπελαύνων τοῦ βήματος.*]
" ‖ *Ἀγύρτης* est etiam nomen *βόλου κυβευτικοῦ*, Jactus
" tesserarii, teste Suida, Hesych. Eustath." [l. c. Zonar. ubi v. Tittmann. Etym. 14. 32. *Ἀγύρτης· εἶδος βόλου*, l. *βόλου*. Sic in Hes. olim edebatur *βώλου*. Respicitur forte ad Eubul. *ἐν τοῖς Κυβευταῖς*, ap. J. Poll. vii. 205.] " ‖ Adjective quoque *ἀγύρτης* exponitur
" *συρφετώδης* ab eodem Suida et Hesych. i. e. Confu-
" saneus: ab illo præterea *φιλοκερδὴς*, ab hoc *ἰδιώτης*."
[Voc. *ἰδιώτης* delet Ruhnk. Auct. Emendd. in Hesych. quippe natam e fine præcedentis *συρφετώδης*. Tittmann. ad Zonar. velit *εὐτελὴς*, e Cyrill. Ms. *Ἀγύρτης· συρφετώδης, εὐτελής.* Glossæ: *Φιλοκερδὴς· Circulatrix.* Etym. l. c. *Ἀγύρται· λωποδύται*, (" de iis in usu fuit, qui vestes detrahebant," Cuper. Obss. iii. 4.) *ἑταῖραι, φιλοκερδεῖς.* Zonar. *Ἀγύρται· συρφετώδεις, ὀχλαγωγοὺς, χυδαίους, ψευστὰς, λωποδύτας, ἑταίρας, φιλοκερδεῖς. Λεξ. ῥητορ.* et *Συναγ. Λεξ. χρησ.* in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 213. et 331. *Ἀγύρτης· ἑταίρης, φιλοκερδής.* Lucian. Deor. Dial. xiii. 1. *Σὺ δὲ ῥιζοτόμας εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος*, ubi Schol. *ἑταίρης, φιλοκερδής.* " Suid. *Ἀγίρτης· πτωχὸς, ὀχλαγωγὸς, ἑταίρης φιλοκερδὴς, ἢ συρφετώδης.* Priora sumsit a Schol. Soph. l. c. tum distinctione separanda sunt, (ut etiam Noster separaverat,) *ἑταίρης* et *φιλοκερδὴς*, (v. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 137.) quemadmodum in nostro Schol. contra quod apud eum præcedit, cujus, quia nullum sensum elicere poterat, versionem prætermisit Kuster., demta distinguendi nota sanum est ac facillimum: *Ὁμιλίαν, οἵαν ἐκεῖνος ἐθήρατο, πρὸς ἀγυρτείαν τινὰ θρασυνομένην*: nam valde abhorret, ut *ὁμιλία* putetur ad exponendam *ἀγυρτείαν* pertinere. (Vide *Ἀγυρτεία.*)

A Ceterum istius in Æsculapium jacti ab Hercule convicii rationem non percepit Gr. Commentator: *ἀγύρται* inter alia sunt Circulatores vilissimum medicorum genus, verisque medicis exosum: jungit Hippocr. Περὶ I. N. init. *Μάγους τε, καὶ καθαρτὰς, καὶ ἀγύρτας, καὶ ἀλαζόνας*: isto probroso nomine Æsculapium infamat Hercules." T. H. Vide Muret. supra citatum. Tzetz. Chil. xiii. 475. *Ἀγύρται τίνες λέγονται, καὶ πόθεν, μάνθανέ μοι. Πρῶτον οἱ ὄντως ἀθληταὶ, καὶ τῶν φιλελευθέρων, Ἀγῶνας στεφανίτας μὲν ἠθλουν, οὐχὶ δωρίτας, Καὶ στέφανον ἐλάμβανον μόνον τῆς νίκης δῶρον. Εἶτα καὶ τοὺς δωρίτας δὲ μετήρχοντο ἀγῶνας, Τῆς πόλεως, ἢ χώρας δὴ εἴτε τινὸς τῶν δήμων, Τὰ δῶρα τοῖς νικήσασιν ἐμόντων ἁρμοδίων,* (sic Poet. Gr. Vett. ed. 1614. sed l. l. *ἐχόντων*, versio Lat. ' Exhibentium concinne,') *Εἴτε καὶ ἄρχοντος ἐνὸς, ὡς Ἀχιλεὺς Πατρόκλῳ· Ἐπεὶ δὲ κατελύθησαν πόλεσι, χώραις, δήμοις, Καὶ οὗτοι, οὕσκερ ἔλεξα, ἀγῶνες οἱ δωρῖται, Οἱ ἀθληταὶ λαμβάνειν τι χρήζοντες τοῖς ἀγῶσι, Μὴ λείρια καὶ ἄνθη δὲ, καὶ βοτανῶν στεφάνους, Νικήσαντες διέτρεχον τὴν*
B *ἄγυριν τὸ πλῆθος. Καὶ οὕτως συνηράνιζον χρήματα τῇ ἀγύρει, Καὶ κλῆσιν ἔσχον ἀγυρτῶν, ὡς ἐκ τῶν ἐν ἀγύρει Ἀθροιζόντες, λαμβάνοντες δῶρα, τῆς νίκης χάριν. Ἄλλος γὰρ ἄλλο τι αὐτοῖς ἐδίδου ἑκάστου τοῦ πλήθους, Ὅ εἶχεν ἡ προαίρεσις καὶ δύναμις ἑκάστου· Καὶ οὗτοι καταχρήσει μὲν ἐλέγοντο ἀγύρται. Κυρίως τοὺς ἀγύρτας δὲ καὶ μηναγύρτας νόει, Κἂν μᾶλλον ἐκ τῶν ἀθλητῶν οὗτοι τὴν κλῆσιν ἔσχον, Οἱοι εἰσὶν οἱ παρ' ἡμῖν σύμπαντες * σιγνοφόροι, Ὁπόσοι περιτρέχουσι χώρας καὶ προσαιτοῦσι, Καὶ ὅσοι κατ' * ἀρχίμηνον τὴν * Ἰαννουαρίου, Καὶ τῇ Χριστοῦ γεννήσει δὲ, καὶ φώτων τῇ ἡμέρᾳ, Ὁπόσοι περιτρέχουσι τὰς θύρας προσαιτοῦντες, Μετὰ ᾠδῶν ἢ ἐπῳδῶν, ἢ λόγοις ἐγκωμίων, Καὶ δῆθεν ἐν προφάσεσιν*
C *ψεύδεσιν εὐαφόροις, Οὗτοι πάντες ἂν λέγοιντο κυρίως μηναγύρται. Μᾶλλον ἂν * σιγνοφόρους μοι σὺ μίξοις * τοιουτῴδεις,* (Versio Lat. ' Magis autem significris mihi tu addideris tales.') *Καὶ κατ' * ἀρχίμηνον καιρὸν νοήσοις περιτρέχειν, Καὶ προσαιτεῖν ἐν τῷ λαβεῖν ἅπερ λαλοῦσιν οὗτοι, Μηναγυρτῶν ἐφεύρηκας τὴν ἁρμοδίαν κλῆσιν. Οἱ παλαιοὶ ἀγύρται γὰρ, ὥσπερ Βαβρίας γράφει Ἐν * μυθιάμβοις τοῖς χωλοῖς, οὐ τοῖς ἰάμβοις λέγω, Καὶ σὺν αὐτῷ καὶ ἕτεροι τῶν παλαιῶν καὶ νεῶν, Εἰς ὄνον θέντες εἴδωλον θεᾶς αὐτῶν τῆς Ῥέας, Τυμπάνοις περιήρχοντο τὰς κώμας προσαιτοῦντες, Μετ' ἐκφασμάτων καὶ ᾠδῶν, σελήνης * ἀρχιμήνοις. Ἄκουσον καὶ Βαβρίου δὲ τινῶν χωλῶν ἰάμβων· Γάλλοις ἀγύραις εἰς*
D *τὸ κοινὸν ἐπράθη Ὄνος τις, οὐκ * εὔμοιρος, ἀλλὰ δυσδαίμων, Εἶτα παρελθὼν, καὶ κατωτέρω λέγει,* (Versus hos a Tzetza prætermissos primus in lucem produxit Nat. Comes Mythol. ix. 5. Codice vulgatis auctiore usus, *Ὅστις φέροι πτωχοῖσι καὶ πανούργοισι Πείσης ἄκος δίψης τε καὶ κακὴν τέχνην*, sic edidit Schneider. at Bentl. Diss. de Fab. Æsopi p. 77. ed. Lips. 1781., et Fr. Xav. Berger. in Babrii edit. Monachii 1816. p. 71. habent, rectius, ut nobis videtur, *φέρῃ*, non *φέροι*.) *Οὗτοι δὲ κύκλῳ πᾶσαν ἐξ ἔθους κώμην Περιόντες ἔλεγον* (sic Schneider. at Bentl. et Berger. *ἐλέγοντο*)· *τίς γὰρ ἀγροίκων Οὐκ οἶδεν * Αττιν λευκὸν, ὡς ἐπῃρώθη; Τίς οὐκ ἀπαρχὰς ὀσπρίων τε καὶ σίτων Ἀγνῷ φέρων δίδωσι τυμπάνῳ Ῥείης;* (Cf. Phædr. iv. 2. qui, notante Bergero, Babrii Fabulam in compendium redegisse videtur.) *Ἔγνως, δοκεῖ μοι, τῶν ἀγυρτῶν τὴν φύσιν, Τζέτζης ἀφ' ὧν ἔγραψεν ἀκριβεῖ λόγῳ.* Cum his Tzetzæ verbis conferenda sunt ea, quæ supra in * Ἐναγερμοὶ ex Eratosth., atque in Περιαγείρω ex Apostol. Suida et Phot. protulimus. Etym. 436. 1. *Τὰ εἰς τῆς ἔχοντα τὴν παραλήγουσαν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν,* * *ἀπρόσληκτα ὄντα τοῦ σ κατὰ τὴν γενικὴν, βαρύνεται, εἰ μὴ εἴη μετοχικὰ, ὑφάντης, ἀγύρτης,* * *εὐφράντης, τὸ δὲ ἐκοντὴς, ἐθελοντὴς, μετοχικά.* " Hæc mendicabula non sibi, sed diis aliisve rebus pecuniam colligebant, dicentes, Date stipem deo illi, qui tunc dicebatur *ἑταιτεῖν*, Ipse stipem petere. Luc. Asino: *Κίναιδος γὰρ καὶ γέρων ἦν, τούτων εἷς τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἑταιτεῖν ἀναγκαζόντων*, cujus loci sensum non percepit Interpres, dum vertit, Stipem dem offerre impellunt, cum reddendus sit, Stipem deam petere cogunt. Nam locum illum sic reddidit Apul. viii. "Qui per plateas et oppida cymbalis et crotalis personantes, deamque Syriam circumferentes mendi-

care compellunt.' Sic sacrificuli Isidis deæ illi stipem cogebant, (teste Suida supra in 'Αγείρω citato.) Nec aliter Galli sacerdotes Matris Deum: et Χελιδονισταὶ, Pueri nempe, qui apud Rhodios circumeuntes stipem Hirundini colligebant, versus inter circumeundum cantantes. A quo more non abit institutum illud, quo apud eosdem Rhodios Coronæ stipem colligebant. Et hinc videtur ortus mos ille inter pueros nostros usitatus, qui die S. Martini circumeunt ædes, rogantes ligna, non sibi, sed Martino, et modulantes cantilenam non dissimilem illi, quam χελιδονισταὶ pronuntiabant. Sic et ap. Romanos dii possunt dici rogasse pecuniam, cum prætor edicebat, ut stipem illi vel illi deo conferrent. Liv. xxv. 12.: 'Ludos prætor in Circo Maximo cum facturus esset, edixit, ut populus per eos ludos stipem Apollini, quantam commodum esset, conferret.' Hic autem mos colligendi pecuniam sacer erat, et ab aliis modis, qui nimirum ob vitam tutandam fiebant, distinctus. Auctor innominatus (Philostr., si Kustero, supra in 'Αγείρω citato, credimus,) ap. Suid. Ὁ γὰρ πρόπος ἱερὸς ἦν, καὶ οὐδὲν ἐοικὸς τοῖς ἀγείρουσιν, ubi nihil necesse est cum Porto intelligere, τῇ θεῷ χρήματα ἀγείρειν: nam Auctor ille, unde hæc Suid. sumsit, hæc sine dubio subjecit, quando de tali colligendi stipem more egerat, et forte postponenda iis, quæ sequuntur: in fine autem videtur deesse ἄλλους, vel supplendum διὰ τροφήν. Nam Mendicos, ut eos ab honestioribus hic distinguerent, ἀγύρτας διὰ τροφὴν vocabant. Heliodor. ii. p. 89(=76.) Χαλεπῶς μέν, ἀπεκρίνατο ὁ Θεαγένης, Χαρικλείας γε ταύτης ἕνεκα, τοῦ βαδίζειν μακρότερον ἀήθως ἐχούσης, ἐλευσόμεθα δ' οὖν ὅμως, εἰς πτωχοὺς καὶ τοὺς διὰ τροφὴν ἀγύρτας ἑαυτοὺς μεταπλάσαντες, Mendicos nos esse, et eos, qui victus quærendi causa cum præstigiis quibusdam circumaguntur, assimulantes. (Auctor Rhesi 503. Ἤδη δ' ἀγύρτης, πτωχικὴν ἔχων στολὴν Εἰσῆλθε πύργους, et 715. Βίον δ' ἑπαιτῶν εἶρπ' ἀγύρτης τις λάτρις, Ψαφαρόχρων κάρα * πολυπτινές τ' ἔχων, ubi, pro τὶς, perspicuitatis ergo f. l. ὡς. Sic Æsch. Agam. 1282. φοιτὰς ὡς * ἀγύρτρια.) Et vox hæc prius honesta, postea infamis quasi fuit, et de æruscatoribus, circulatoribus, et aliis stipem inhoneste cogentibus usurpari solita. Glossæ: 'Αγύρτης· Circulator, Rullus, Mendicus, Præstigiator. 'Αγύρται· Circumforanei, Circuitores." Cuper. Obss. iii. 4. "'Αγύρτης, Qui religionis prætextu et nomine stipem corrogat ostiatim, et circa sacrificia mendicat, (hinc ap. Plut. mox in 'Αγυρτικὸς afferendum legas, Τὸ ἀγυρτικὸν, καὶ ἀγοραῖον, καὶ περὶ τὰ Μητρῷα καὶ Σεμνεῖα βωμολοχοῦν, καὶ πλανώμενον γένος.) Quales hodie sunt, qui Divæ Mariæ, S. Rochio, Sebastiano, Antonio, reliquisque Divis stipem corrogant; unde autem plus lucri cœnopolis datur, quam Divis et pio Dei cultui. Infames fuerunt ap. veteres, ut ap. Cic. videre licet, qui verba xii. Tabularum citans, hos sublatos esse tradit, præter paucos Ideæ Matris famulos; 'implent enim,' inquit, 'superstitione animos, et exhauriunt domos.'" Gualth. ad J. Poll. iii. 129. "Is fuit veteribus mos, ut vel in extrema necessitate constituti, vel peregre ituri, facultates suas omnes, aut etiam partem, divenderent, et pecunias ex iis undique colligerent. Clarum rei istius exemplum ap. Quintil. Declam. v. Pro Patre c. Filium, Apul. Miles. xi. Græci idipsum (ἀργυρολογεῖν), ἐξαργυροῦν, ἐξαργυρίζειν, ἀποχαλκίζεσθαι, (χαλκολογεῖν) vocabant. (Vide notanda in his vocibus.) Latini autem veteres, Æruscare, Æra undique, id est pecunias, colligere, (ubi Jos. Scal. affert e Gloss. Æruscator, * χαλκολόγος.) Postea male audire cœpit ea vox, dictique fuerunt Æruscatores, homines impudici, agyrtæ, et mendici, qui stipem colligebant ostiatim. Ita utitur A. Gell. ix. 2. 'Tum nos aspiciens, qui eum sectabamur, Musonius, inquit, æruscanti cuipiam id genus, et philosophum sese ostentanti, dari jussit mille nummûm:' xiv. 1. 'Disciplinam istam Chaldæorum tantæ vetustatis non esse, quantæ videri volunt; neque eos principes ejus auctoresque esse, quos ipsi ferant: sed id præstigiarum atque offuciarum genus commentos esse homines æruscatores, et cibum quæstumque e mendaciis captantes.' Medio ævo Adærare dicebant. Glossæ: Adærat, ἐξαργυρίζεται, ἀποχαλκίζει. Item: Adæratio, * ἐξαργυρισμός. 'Αταργυρισμός· Adæratio. In Cyrilli Gloss. leviter depravatum legitur, 'Εξαργυρίζω· Adero, scr. Adæro. Invenio etiam aliquoties in Jure nostro. Cod. L. x. Tit. 28. de Collatione Donatorum." Meurs. Exerc. Crit. P. ii. L. iii. c. 26. Ap. J. Poll. iii. 129. τῷ ἀγύρτῃ opponitur ὁ ἐρανιστής: Ὄνομα δὲ μόνον, ὁ συλλογεύς, ἕτερον γάρ τι ὁ ἐρανιστὴς, καὶ ὁ ἀγύρτης. Ἐρανιστὴς autem, Qui in ἔρανον, quod convivii genus est, ubi singuli sua symbola conferunt, cum reliquis convenit. Cf. Plutarchi locum in 'Αγυρτικὸς citandum. Hesych. 'Αγερσικύβηλις· Κρατῖνος ἐν Δραπέτῃσιν ἐπὶ Λάμπωνος. Τὸν αὐτὸν ἀγύρτην καὶ κυβηλιστὴν εἶπεν, οἱονεὶ θύτην καὶ μάντιν. Κύβηλιν γὰρ ἔλεγον τὸν πέλεκυν, ὅθεν καὶ Λύσιππος ἐν Βάκχαις τὸν αὐτὸν ἀγύρτην κωμῳδεῖ. Sic edidit Albert. at ante eum vulgabatur, 'Αγερσικύβηλις· Κρατῖνος ἐν Δραπέτῃσιν ἐπὶ Λάμπωνος τὸν αὐτὸν ἀγύρτην καὶ κυβηλιστὴν εἶπεν, οἱονεὶ θύτην καὶ μάντιν. "Scr. ἐπὶ Λάμπωνος. Τὸν αὐτὸν δὲ ἀγύρτην κ.τ.λ." D. Heins. "Suid. in Κυβηλίσαι habet: Κρατ. Δραπέτισιν ἐπὶ Λάμπωνος εἶπε τὸν ἀγύρτην καὶ κυβ. Rectius tamen ap. Hes. post Λάμπωνος distinguitur, ut in textu exhibui. Cf. Varin." Albert. Noster in 'Αγερσικύβηλις, quem vide supra, glossam hanc, a vulgata scriptura deceptus, sic vertit:—"Annotat Hesych. Cratinum in Δραπέταις de "Lampone pro v. ἀγερσικύβηλις usurpasse ἀγύρτην "et κυβηλιστὴν, quasi θύτην et μάντιν cum vocando." Atqui, cum sensus sit, Cratinum ἐν Δραπ. vocem ἀγερσικύβηλιν usurpasse pro ἀγύρτῃ καὶ κυβηλιστῇ, glossa in hunc modum sine dubio refingenda est, vel cum Heinsio, 'Αγερσικύβηλις· Κρατῖνος ἐν Δραπ. ἐπὶ Λάμπ. Τὸν αὐτὸν δὲ ἀγύρτην καὶ κυβηλιστὴν εἶπε, vel potius e Suida nobiscum, 'Αγερσικύβηλις· Κρατ. ἐν Δραπ. ἐπὶ Λάμπωνος εἶπε τὸν (αὐτὸν deleto) ἀγύρτην καὶ κυβηλιστήν. Sed uno illo errore Noster non contentus censeri, in Κυβηλιστὴς, "Suida auctore," inquit, "Cratinus Δραπέτισι de Lampone dixit τὸν ἀγύρτην "καὶ κυβηλιστήν." Imo Suid. recte intellectus longe aliud dixit, nempe Cratinum Δραπέτισι de Lampone vocem ἀγερσικύβηλιν eodem usurpasse sensu, ac si dixisset ἀγύρτην καὶ κυβηλιστήν. Dicitur ET 'Αγυρτὴρ, ῆρος, ὁ, ap. Manetb. iv. 218., notante Schæf. in Mss. Ἥλιον δ' ἀκτῖσιν Ἄρης κυριλαμπέσι βάλλων Μήνης ὁρμώσης μέγα Κύπριδι, κοινὰ σὺν αὐτοῖς, Θηλυτέρους γονίμων παίδων * ἰσομήτορας ἄνδρας, * Γαλλομανεῖς τ' ἔσεσθαι, ἀγυρτῆράς (Ms. ἀργυρτ.) τε προφαίνει, Καὶ * πολυπλαγκτοσύνης ἐκιβήτορας, * οἰστροκελεύθους, Δυστυχέας, καμάτου τε κακοῦ * διαδέκτορας αἰεί. "Ubi legas μέγα," inquit Dorvill. p. 564=595., "uti iv. 214. Κυπρογενὴς δ' ἀκτῖνας ἐς ἠέρα * πυροβολοῦσα Ἄμμιγα φωτὶ Κρόνου τεύχει μερόπῃσι ἔργα. Et passim poetis ita. Vide Nicandri Alex. 201. (Ἤ πέπερι, κνίδης τε μίγα σπερμεῖα λεπραὶ Νείμειας, τορὲ νέκταρ ὀπῷ ἐμπεύκεῖ χράνας,) 371. (ἄλλοτ' ἀμύνει Βότρυς, ἐὐκνήμοιο μίγα βρεχθέντος ἐν οἴνῳ. Plura loca in Μίγα afferentur.) Illud σὺν αὐτοῖς respicit Solem et Martem, et κοινὰ σὺν positum pro κοινῶς αὐτοῖς, vel simplici σὺν αὐτοῖς. Mox versus tertius redditur Effœminatiores fœcundorum puerorum matribus similes viros: ubi primum male θηλυτέρους ceu comparativus accipitur; est enim modo vi sua positivus, licet sub forma comparativi. Passim θηλύτεραι γυναῖκες, non Molliores, sed Molles. Genitivus παίδων pendet a v. ἰσομήτωρ, quæ non Matribus similem, sed Idem cogitantem et sapientem, Viros effœminatos, pueris non sapientiores, sapientes, ut pueri, pueriles. Γόνιμος hic significat Modo natus, A genitura recens, παιδία γόνιμα, Matura in partum, ut pariantur: v. Foës. Œcon. Hippocr. Γόνιμοι παῖδες, Infantes, Sapiunt instar pueri modo nati. Recte iv. 6. (Αἰθερίην τε κέλευθον ἐν ἡμιμήτ' ἀπορρεῖ Πλαγκτὰ διχαζόμενος διέπει * θεομήτορα κόσμον, quæ vir doctus ibid. p. 654=742. sic correxit et explicuit, Ζωΐδιόν τε πόλοιο περίδρομον, ὃς κατὰ γαῖαν Αἰθερίην τε κέλευθον ἐν * ἡμιτμῆγι πορείῃ Πλαγκτὰ διχαζόμενος διέπει θεομήτορα κόσμον, 'Et cœli astriferi circumvolutio, quæ divisa per terram et æthera, in orbita semisecta, errabundo motu mundum peragit, obit, regit. Credo, vix dubitari posse, quin v. πορείῃ hic quocumque sensu sit légitima et unica: at minus

ambiges, si observes, nostro sensu illam ab ipso Maneth. sæpe adhiberi. Sic iv. 380. 499. 20. Οἷς πλαγκτὴ κόσμοιο * βροτοκλώστειρα χορείη: nam de stellis χοροὶ, χορεία adhibentur ob eandem causam, ac πορείη πλαγκτῶς διέπουσα, nempe ob circularem et vagum motum.") * Θεομήτωρ κόσμος versum, Divinus mundus, et 307. Σύμβουλοι, δόλιοι, * κακομήτορες, * αἰσχροδιδάκται. Male consulti. Illud autem μίγα quoque reponas iv. 527. Ὁππότε δ' ἀρσενικοῖς δισσοὶ μίγα * φεγγοβολῶσιν Ζωϊδίοις κατὰ χῶρον * ἀνάστερον, ubi μέγα, quod se tamen aliquo modo tueri posset." HINC * Ἀγύρτρια, ας, ἡ, Circulatrix. Æsch. Agam. 1282. Καλουμένη δὲ φοιτὰς ὡς ἀγύρτρια, Πτωχὸς, τάλαινα, * λιμόθνης ἠνεσχόμην. " Eleganter Heath. cui illud καλουμένη πτωχὸς, καλουμένη λιμοθνὴς languidum videbatur, κἀλωμένη legit, ut sit sensus, Quando autem vagabar misera, insana uti circulatrix, mendica, fame confecta, id sustinui. Similem monet esse errorem ap. Soph. Œd. C. 265. et Phil. 231. Possit etiam legi κακουμένη, ut ap. Sophoclis locum ex Œd. C. ap. Suid. in Δόξα, sed emendationem Heathii prætulerim, quamvis levi laboret incommodo ob sequens δὲ, pro quo δὴ legerem. Heathium sequitur Schutz." Butler. Et nobis quoque valde arridet Heathii emendatio. Heliodor. vii. p. 312=265. Ὁ δὲ, οἷον εἰκὸς, ὕψει τε ῥυπῶσαν, καὶ πρὸς τὸ αἰσχρότερον ἐπιτετηδευμένην, ἰδὼν, καὶ ἐσθῆτα τετρυχωμένην, καὶ κατερρωγυῖαν, ὥσπερ τινὰ τῶν ἀγειρουσῶν καὶ ἀληθῶς ἀλήτιν, διωθεῖτο καὶ παρηγκωνίζετο. Cf. Odyss. Δ. 90. Quod autem ad illud δὲ, Butlero suspectum, attinet, Κἀλωμένη δὲ, proba est locutio, et sensus optimus: plene diceretur, οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καί. "Οὐ μόνον subintelligitur in, Καὶ πάντες δὲ, quippe quod idem est ac, Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ πάντες. Lucas in Act. Apost. iii. 24. v. 32. Paul. 2 Ep. ad Timoth. iii. 12." Michaelis ad L. Bos. de Ellipsi plurium Vocum p. 493. ed. Oxon. 1813. Plura exempla alibi afferentur. Cetera v. ἀγύρτρια et in Philostr. Vit. Apoll. iii. 43. legitur. " UNDE " Ἀγυρτικὸς, Pertinens ad ἀγύρτην, vel Qualis est " ἀγύρτου, velut ἀγυρτικὸν πλῆθος dicitur turba et " multitudo τῶν ἀγυρτῶν. Plut. de Orac. Pyth. " (T. vii. p. 604.) Τὸ ἀγυρτικὸν, καὶ ἀγοραῖον, καὶ " περὶ τὰ Μητρῷα καὶ * Σεράπεια βωμολοχοῦν, καὶ πλα" νώμενον γένος," [ubi vulgo legitur βωμολόχον, ut ediderunt Reisk. et Wyttenb. sed Nostri lectioni βωμολοχοῦν nobis valde arridet, cum sequatur πλανώμενον, cumque minus recte diceretur βωμολόχον περὶ τὰ Μητρῷα καὶ Σεραπεῖα. Hinc in suum Noster Thes. proprio loco verbum Βωμολοχόω retulit. At Schneidero in Lex., eundem Plutarchi locum afferenti, est * Βωμολοχέω. Sed neutrum verbum alibi reperitur.] " Et ἀγυρτικὸς μάντις, i. q. ἀγύρτης ante, " ap. eund. Lycurgo (ix.), Οὐδ' ἐπέβαινε τῆς Λακωνι" κῆς οὐ σοφιστὴς λόγων, οὐ μάντις ἀγυρτικός. Et ἀγυρ" τικαὶ λογαοιΐαι, (Joseph. B. J. iv. 6. 3.) Quales sunt " circulatorum." [Plut. Compar. Aristidis cum Catone Majore T. ii. p. 613. Τῆς δ' Ἀριστείδου, τοῦ πρωτείσαντος Ἑλλήνων, γενεᾶς ἡ πολλὴ καὶ ἄπορος πενία, τοὺς μὲν εἰς ἀγυρτικοὺς κατέβαλε πίνακας, τοὺς δὲ δημοσίᾳ τὰς χεῖρας ἐράνῳ δι' ἔνδειαν ὑπέχειν ἠνάγκασεν, οὐδενὶ δὲ λαμπρὸν οὐδὲν, οὐδ' ἄξιον ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς φρονῆσαι παρέσχεν.] "Hesych. ἀγυρτικά· ψεύσματα, " ut et Lex. meum vetus." [Etym. 14. 35. Suid. Λεξ. ῥητορ. et Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 213. 332. J. Poll. vii. 188. Ἀγύρται, μηναγύρται (Ms. Jungerm. μητραγύρται, " observo de his vv. alteram aliquando alterius occupasse locum, Orig. c. Cels. i. p. 8. Καὶ ἐξομοιῶ τοὺς ἀλόγως πιστεύοντας μητραγύρταις, καὶ τεραποσκόποις, Μίθραις τε, malim Μιθριακοῖς τε, καὶ * Σαββαδίοις, καὶ ὅτῳ τις προσέτυχεν, Ἑκάτης ἢ ἄλλης δαίμονος ἢ δαιμόνων φάσμασιν: olim h.l. μηναγύρτης extitit, ut colligi potest e versione Ruffini, 'Et qui secundum se credunt, menargyrtarum simillimos facit,' recte VV. DD. emendant, menagyrtarum: putabam aliquando, menargyragyrtarum, * μηναργυραγυρτῶν, Qui menstruam stipem colligunt, sed melioribus cedo." Lederlin. De horum nominum permutatione v, qua collegimus supra in Ἀγειρω: de Σαββαδίοις autem notavit Spencer. ad Orig. l. c.) ἀγυρτικὴ, ("Gl. Ἀγυρτικὸν Circulatorium, sic et, Ἀγυρτικὴ Circulatoria," Kuhn.) ἀγερμὸς (Ms. Kuhn. et Jungerm. ἀγυρμὸς,) ἀγείρειν· μάντεις, ἀλφεσταί, * ἀστρομάντεις, νυκτομάντεις, * ἀστεροσκόποι, (" verum est præcessisse ἀστρομάντεις, sed inter ἀστρομάντεις et ἀστεροσκόπους ea est differentia, quæ inter ἀστὴρ et ἄστρον, ἀστρόμαντις, Qui e signis cœlestibus vaticinatur, ἀστερόμαντις vero, Qui e singulis stellis, earumque συναστερισμῷ futura prædicit, adeo ut utræque voces in eadem periodo morari possint sine ulla repetitionis specie." Lederlin.) * σφονδυλομάντεις, ἀλεκτρομάντεις· κυκνομάντεις δὲ εἶρηκε Φιλιππίδης, Μάγνης δὲ ἐν Αὐδοῖς, ὀνειρομάντεσιν, * ἀναλύταις. " Præter hæc vatum genera, plures fuere alii, qui e variarum rerum aut statu aut eventu de futuris consulentes monere solebant, πυρομάντεις, * καπνομάντεις, * ἀερομάντεις, * ἐνοπτρομάντεις, * γραμματομάντεις, * φλεβομάντεις, * ὀνοματομάντεις, * ὀμφαλομάντεις, (στερνομάντεις,) ὑδρομάντεις, * νεκρομάντεις, etc. horum omnium in antiquorum scriptis est mentio, sed eos hac vice nominasse sufficit." Lederlin. Vide Ἀγυρτὰς. HINC * " Ἀγυρτικῶς, Hierocles p. 292. 8." G. Wakef. in Mss. ET Ἀγυρτώδης, ὁ, ἡ,] " a Suida exponitur συρφετώδης," [Ἀγυρτώδη· συρφετώδη, neque aliter legitur in Λεξ. ῥητορ. et Συναγ. Λεξ. χρησ. ap. Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 213. 332. Idem Suid. et Hes. Ἀγύρτης· συρφετώδης. Forte Suid. vel Auctor ille a Suida compilatus, alicubi scriptum ἀγύρτης pro ἀγυρτώδης reperierat. Librarius scilicet compendio scribendi quodam usus erat. Vide Bast. ad Greg. C. p. 561: Comment. Paleogr. p. 806. Etym. Phot. et Suid. Συρφετός· ἀγυρτώδης ὄχλος.] " Ab ἀγύρτης est " PRÆTEREA Ἀγυρτεία, Circulatio, Præstigiæ, Im" postura. A Suida exponitur ὁμιλία: Οἵαν ἐκεῖνος " ἐθηρᾶτο πρὸς ἀγυρτείαν τινὰ θρασυνομένην." [Vide T. H. supra in Ἀγύρτης allatum. Pro quo in Glossis reperitur ET * Ἀγυρτία· Circulatorium. Sed ibi f. l. Ἀγυρτικόν· Circulatorium. Vide Gloss. ap. Kuhn. in Ἀγυρτικὸς citatum. Legitur PORRO] " Ἀγυρτὸς, οῦ, ὁ, Congregatus, Collectus. Hes. " ἀγυρτοὺς substantive ex Appione exp. * συναθροι" στοὺς μάντεις, Congregatos vates, qui et ἀγύρται " nominantur, uti jam docui." [" L. * συναθροιστὰς, " μάντεις." Pricæus ad Apul. Miles. ii. p. 91. " Distingue, συναθροιστοὺς, μάντεις. Phavor. συνα" θροιστοὺς καὶ μάντεις, quod eodem redit." Kuster. Vide Toup. supra in Ἀγύρτης citatum. Is, atque ex eo Jacobs. ad Anthol. T. vii. p. 350. legit, Ἀγυρτικούς· * συναθροιστικοὺς, μάντεις, ὡς Ἀπίων. Et quidem ἀγυρτικοὺς pro μάντεις poni posse subaudito quodam nomine, nemo inficias ibit. Maneth. iv. 209. ἡνίκα θνητοὺς Γαιωμέτρας δείκνυσι μαθηματικούς τε φανεῖσθαι, Ἀστρολόγους, μαγικούς τε θύτας, ἰδὲ μάντιν ἔθηκεν, Οἰωνοσκοπικούς τε, σαφεῖς θ' ὑδρομάντις ἔρεξεν, Οἷς * λεκανοσκοπίη πιστεύεται ἢ * νεκυϊσμός. Sed præstat forte in Hes. legere, Ἀγυρτοὺς μάντεις· συναθροιστοὺς, ὡς Ἀπίων, ni malis, Ἀγυρτικοὺς μάντεις· συναθροιστικοὺς, ὡς Ἀπίων. Illud autem ἀγυρτὸς derivandum videtur a VERB. * Ἀγύρω. Hes. Ἀγυρμός· πᾶν τὸ ἀγειρόμενον: Cod. Ven. teste Schow. præbet ἀγυρόμενον. Vide nos supra p. 444. a. Vestigium aliquod verbi ἀγύρω habemus in ἀγυρμὸς, quod haud aliter derivandum est. " UNDE " Compos. voce" [Συνάγυρτος, ου, ὁ, ἡ,] " Συνάγυρτον ὕδωρ, Plat. de Legg." [ii. p. 845. e. ed. 1578. teste Scotto App. ad Thes. Ἂν τις διαφθείρῃ ἐκὼν ὕδωρ ἀλλότριον, εἴτε καὶ πηγαῖον, εἴτε καὶ συνάγυρτον, φαρμακείαις κ. τ. λ. Sed in edit. Bip. qua utimur, locum hunc frustra quæsivimus. Idem Plato, notante J. Seager. in Mss., usurpavit ET Compos. * Συναγυρμὸς, οῦ, ὁ, quod Schneider. in Lex. ab obsoleto v. * Συναγύρω recte derivasse putamus: Politico xvi. p. 131. Fischer. Εἰ μὲν τοίνυν οἱ τρόφιμοι τοῦ Κρόνου, παρούσης αὐτοῖς οὕτω πολλῆς σχολῆς καὶ δυνάμεως πρὸς τὸ μὴ μόνον ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ θηρίοις, διὰ λόγων δύνασθαι συγγίγνεσθαι, κατεχρῶντο τούτοις σύμπασιν ἐπὶ φιλοσοφίαν, μετά τε θηρίων καὶ μετ' ἀλλήλων ὁμιλοῦντες, καὶ πυνθανόμενοι παρὰ τά-

σης φύσεως (" marg. Steph. ' Al. τῆς φ.' Nimirum in Bas. 2. est πάσης τῆς φ. recte." Fischer.) εἴ τινά τις ἰδίαν δύναμιν ἔχουσα ᾔσθετό τι διάφορον τῶν ἄλλων εἰς συναγυρμὸν φρονήσεως· * εὕρετον ὅτι τῶν νῦν οἱ τότε μυρίῳ πρὸς εὐδαιμονίαν διέφερον. " J. Poll. iii. 129. ix. 142. habet formam συναγερμὸς, fortassis ex b. l. At Etym. 'Αγερμός· οὐκ ἀγυρμός, Πλάτων δὲ ἀγυρμὸν εἴρηκε τὸν συναθροισμόν." Fischer. Huc respexit Eust. ad Od. B. p. 1430. 37. Πλάτων δὲ ἐν Πολιτικοῖς καὶ τὴν ἄθροισιν, ἀγυρμόν φησιν, εἰπὼν συναγυρμὸν φρονήσεως. Suspicionem nostram corruptelæ in Etym. loco supra in 'Αγερμὸς indicavimus, monentes, si, ut auctor hic tradidit, dicendum est ἀγερμὸς, non ἀγυρμὸς, Platonem sine dubio dixisse ἀγερμὸν, non ἀγυρμὸν, τὸν συναθροισμόν: mireque sententiæ favet optimus Etym. Cod. Dorv., ut nuper intelleximus; nam in eo reperitur quidem ἀγυρμὸν, sed e literæ ν superscripto. Certe apud Atticos scriptores ἀγυρμὸς, ὁ συναθροισμὸς, in usu fuisse non videtur. Unde in Plat. loco pro συναγυρμὸν reponendum videtur συναγερμόν. Vulgatæ tamen lectioni et in Etym. et in Plat. patrocinatur Eustath. Adde quod idem Plato συνάγυρτος dixerit, non * συνάγερτος. Sed forte Eust. hic, ut alibi vitiosum in Codicem inciderat. At contra G. Wakef. ad Hederici marg. e Suida in Συριανὸς affert: Ἰσίδωρος ὁ φιλόσοφος, ὥς φησι Δαμάσκιος, πάντα τὰ τῶν παλαιῶν ἐξετάζων οὐκ ἀνίει πρὸς τὸ ἀκριβέστατον· προσεῖχε δὲ τὸν νοῦν ἐς ταμάλιστα μετὰ Πλάτωνα τῷ Ἰαμβλίχῳ, καὶ τοῖς Ἰαμβλίχου φίλοις δὴ καὶ ὀπάδοις· ὧν ἄριστον εἶναι διῃσχυρίζετο τὸν ἑαυτοῦ πολίτην Συριανὸν, τὸν Πρόκλου διδάσκαλον· ἀριμάζειν δὲ οὐδένα ἠξίου πρὸς συναγυρμὸν τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης: in verbis συναγυρμὸν—ἐπιστήμης alluditur forte ad Platonis locutionem, συναγυρμὸν φρονήσεως. Cf. Damasc. in Vita Isidori ap. Phot. p. 1033.: Ὅτι τῶν μὲν παλαίτατα φιλοσοφησάντων Πυθαγόραν καὶ Πλάτωνα θειάζει, καὶ τῶν ἐπτερωμένων ἐκείνων ψυχῶν εἶναι, αἳ εἰς τὸν ὑπερουράνιον τόπον, εἰς τὸ πεδίον τῆς ἀληθείας, εἰς τὸν λειμῶνα τῶν θείων νέμονται εἰδῶν· τῶν νεωστὶ δὲ Πορφύριον, καὶ Ἰάμβλιχον, καὶ Συριανὸν, καὶ Πρόκλον, καὶ ἄλλους δὲ ἐν μέσῳ τοῦ χρόνου πολὺν θησαυρὸν συλλέξαι λέγει ἐπιστήμης θεοπρεποῦς. Hinc patet, pro verbis, συναγυρμὸν ἐπιστήμης, quæ Suid. tanquam e Damascio affert, in Vita ista Isidori extitisse θησαυρὸν ἐπιστήμης. Sunt PRÆTEREA duo verba ab ἀγύρτης formata, nempe * Ἀγυρτεύω, et * Ἀγυρτέω. Illud reperitur in Hesych. sed perperam scriptum ἀγοιτεύσας, ut supra ostendimus, in Schol. ad Lucian. T. ii. p. 221. sub Ἀγείρω citato, atque in Suida, notante G. Wakef. in Mss.: Ἡ * Περγαία Ἄρτεμις τάσσεται ἐπὶ τῶν ἀγυρτῶν καὶ πλανητῶν (" Apostol. male πενήτων," Kuster.) παρ' ὅσον ἡ θεὸς αὕτη νομίζεται ἀγυρτεύειν ἀεὶ καὶ πλανᾶσθαι. " Erasm. Adag. habet, ἡ Παναγαία Ἄρτεμις, qui lectionem illam corruptam ex Apostol. hausit, de Pergæa autem Diana vide quæ erudite e nummis observavit Spanhem. ad Callim. p. 256." Kuster. Phot. Ἡ Περγαία Ἄρτεμις τάσσεται ἐπὶ τῶν ἀγυρτῶν καὶ πλανητῶν, παρόσον καὶ ἡ θεὸς ἐν αὐτῇ. UNDE * Ἀγυρτεύτης, ὁ. Tzetz. Chil. xiii. cap. 475. Περὶ ἀγυρτεύτων.

Alterum autem VERB. * Ἀγυρτέω, quod suspectum est, olim legebatur in Athen. vi. p. 226. d. ex Antiphane ἐν Μισοπονήρῳ, ubi Schweigh., quem vide, rectius edidit, Αὗται δ' ὑπερβάλλουσι· μετά γε, νὴ Δία, Τοὺς μητραγυρτοῦντας· πολύ τοι γὰρ αὖ γένος Μιαρώτατον τοῦτ' ἐστιν. Zonar. * Ἀγυρτεῖται· ὑβρίζει. " Cod. D. ἀγυρτεῖται. K. * ἀγυρτεῖ. Cyrill. Ms. Ἀγύρται· ὑβρίζει. Hes. Ἀγερντεῖ· ὑβρίζει· Ἀγείτης· ὑβριστής. Suspicor ap. Nostrum legendum ἀγυρτεῖ, vel * ἀγυρεῖ." Tittmann. Vide nos supra in Ἀγείτης.]

" Ὁμήγυρις, εως, ἡ, Cœtus, Multitudo hominum " eodem congregatorum. Hom. Il. Υ. (142.) Ἄψ " ἴμεν Οὔλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων," [Pseudo-Did. ἄθροισιν. Suid. Ὁμήγυρις· ἄθροισμα, πλῆθος, καὶ κλίνεται ὁμηγύρεως, ἡ αἰτιατικὴ, τὴν ὁμήγυριν. Phot. Ὁμήγυριν· ἄθροισμα, πλῆθος. Zonar. Ὁμήγυρις· * συνάθροισμα, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀγείρεσθαι καὶ συναθροίζεσθαι. Etym. Ὁμήγυρις· ἄθροισμα, πλῆθος. Hesych. Ὁμήγυρις· πλῆθος, ὄχλος, συναγωγὴ, συνέλευσις. Ὁμηγύρεως· συνόδου, συναθροισμοῦ, Cod. Ven. συναθροισμένου. Æsch. Choeph. 7. Τί χρῆμα λεύσω; τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις Στείχει γυναικῶν φάρεσιν μελαγχίμοις Πρέπουσα; Coluth. 340=333. Ἦ τάχα νυμφάων ἐς ὁμήγυριν ἀγρομενάων Ἦλυθεν. Pind. Isthm. vii. 63. ὅ τε πτερόεις Ἐρέψε Πάγασος Δεσκόταν ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμοὺς Ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν Ζηνός. Eurip. Hippol. 1179. μυρία δ' ὀπισθόπους Φίλων ἅμ' ἕσπεις' ἡλίκων ὁμήγυρις. " Hymn. Hom. in Cer. 489. (Βάν δ' ἴμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων, cf. Hom. Il. Υ. 142.) Valck. ad Eurip. Phœn. p. 68." Schæf. in Mss.]

" Inde VERB. Ὁμηγυρίσασθαι, Congregare, In eun- " dem locum cogere, συναθροῖσαι, ὁμοῦ συναγαγεῖν. " Hom. Od. Π. (376.) πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι " Ἀχαιοὺς Εἰς ἀγορήν." [Pseudo-Did. ἀθροῖσαι, συναγαγεῖν, Apollon. Lex. Hom. et Hesych. ὁμοῦ συναγαγεῖν πολλούς. Eustath. Τὸ δὲ ὁμηγυρίζειν, ὅμοιόν ἐστι τῷ σωφρονίζειν, καὶ τοῖς τοιούτοις· ὁμηγυρέονται μὲν γάρ τινες αὐτοὶ, ὁμηγυρίζονται δὲ ὑπ' ἄλλων, ubi nota VERB. * Ὁμηγυρέω.] " Ap. " Hesych. reperio ET Ὁμηγύρειν expositum itidem " συνάξαι, Cogere, Congregare." [Legitur ETIAM * Ὁμηγυρὴς, έος, ὁ, ἡ, Congregatus, Congregari solitus. Pind. Pyth. xi. 10. Ἰσμήνιον δ' ὀνόμαξεν, ἀλαθέα † μαντεῖον θῶκον, Ὦ παῖδες Ἁρμονίας, ἔνθα καὶ Νυν * ἐπίνομον Ἡρωΐδων Στρατὸν ὁμηγυρέα καλεῖ συνίμεν, Ὄφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶ-Νά τε καὶ * ὀρθοδίκαν Γᾶς ὀμφαλὸν κελαδῆτε ἅ Κρᾳ σὺν ἐσπέρᾳ, Ἑπταπόλοισι Θήβαις Χάριν ἀγῶνί τε Κίρρας. " Ἐπίνομον στρατὸν audacter dixit Consortem turbam, ut σύννομοι, Qui una pascuntur, vel una habitant." Heyn. " Idem ad Hom. iv. p. 31. 400." Schæf. in Mss. ET * Ὁμαγύριος, ut Ὁμαγύριος Ζεὺς, de quo v. nos supra p. 313. c. " Heyn. Hom. iv. 325." Schæf. in Mss. Hoc Jovis cognomentum nobis in mentem revocat aliud, nempe Ὁμολώϊος, de quo notatis supra p. 312. c. adde hæc e Phot. Ὁμολώϊος Ζεὺς· ἐν Θήβαις καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι Βοιωτίας (Suid. Βοιωτικαῖς), καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀπὸ Ὁμολώας (* Ὁμολωΐας, Suid. rectius) προφήτιδος, τῆς * Ἐννέως (Cod. D. * Ἐννυέως), ἣν προφῆτιν εἰς Δελφοὺς πεμφθῆναι, ὅ (ὡς, Suid.) Ἀριστοφάνης ἐν δευτέρῳ Θηβαϊκῶν (Cod. D. Θηβαίων) Ἴστρος δὲ ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῆς Συναγωγῆς διὰ τὸ παρ' Αἰολεῦσι τὸ ὁμονοητικὸν καὶ εἰρηνικὸν * ὅμολον λέγεσθαι. Ἔστι δὲ (καὶ, Suid.) Δημήτηρ * Ὁμολωΐα (supra l. c. per errorem Ὁμολώϊα) ἐν Θήβαις. " Hic fuerit Aristophanes Byzantius, cujus mentio fit ap. Athen." Kuster. " De Aristophane ἐν δευτέρῳ Θηβαϊκῶν nihil relatum legimus. Admodum ingeniosa ac docta igitur est conjectura Lobeckii, loco Aristophanis olim in textu Photii fuisse Aristomenem, de cujus Thebaicis cf. Valck. ad Schol. Eurip. Phœn. p. 732. Sed pro Ἀριστοφάνης potius est substituendus * Ἀριστόδημος, quem Suid. in Τελμισία, et Phavor. ac Schol. Theocr. vii. 103. agnoscunt. Laudat eundem scriptorem quoque Schol. Apollon. R. ii. 906. citans Ἀριστόδημον ἐν πρώτῳ Θηβαϊκῶν Ἐπιγραμμάτων, ubi sine dubio scribendum fuerat Ὑπομνημάτων." Schleusner. Plurima hic sunt commissa et omissa, quæ Schæferi, viri eruditissimi, ad Apollon. R. Schol. p. 194., fugisse diligentiam non possumus non mirari. Nam primum Lobeck. scripserat Aristodemum, non Aristomenem; deinde de Aristomenis Thebaicis nec locutus est Valck. l. c. nec quisquam alius criticus: tum, quod ad Suid. in * Τελμισία attinet, reponendum est Τευμισία, ex ordine literarum, notante Kuster., Τευμισία· περὶ τῆς Τελμισίας (l. * Τευμισίας) ἀλώπεκος οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφότες ἱκανῶς ἱστορήκασι, καθάπερ Ἀριστόδημος, quæ verba et in suo reperiri Photio, ubi est Τευμησία, Schleusner. notare debebat: deinde ante Lobeck. Aristodemi nomen pro Aristoph. substituerat Dorvill. probante etiam Valck.: tum, si vir doctus legisset notam Valckenaerii, ad quam lectores suos amandavit, vocem ἐπιγραμμάτων suspectam non habuisset. Schol. Eurip. Phœn. 1126. Ὁμολωΐσιν· πύλαι Θηβῶν αὗται οὕτως ἐκλήθησαν ἀπὸ * Ὁμολωέως τοῦ Ἀμφίονος· τοὺς γὰρ περὶ Ἀμφίονα φασὶ σὺν τοῖς παισὶ ἅμα (ἅ. καὶ, Ms. Aug.) Κάδμῳ τειχίσαι τὴν πόλιν, (Serv. ad Virg.

Æn. iv. 470. ' Thebæ, civitas in Bœotia a Cadmo et Zetho et Amphione constituta.') Ἀριστόδημος δ' αὐτὰς φησιν οὕτω κληθῆναι, διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ Ὁμολωοῦ, ἄλλοι δὲ ἀπὸ μιᾶς τῶν Νιόβης θυγατέρων, Ὁμολωΐδος καλουμένης. " Hæc quoque præbet Aug. Cod. sed, ut deficere quædam videantur, hunc in modum scripta: Ἀρισ. δέ φησιν οὕτως κληθῆναι διὰ πλησίον εἶναι τοῦ Ὁμολωοῦ . . . . . κατὰ δὲ τοὺς ψευδολογεῖν βουλομένους (edd. contractius, ἄλλοι δὲ) ἀπὸ μιᾶς τῆς Νιόβης θυγατρὸς Ὁμολωΐδος." Valck. Sensu et syntaxi postulantibus, leg. μιᾶς τῶν Ν. θυγατέρων, ut supra in altero Scholio. " Si divinare licet, fortasse scriptum fuit olim, διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ Ὁμολωείου, τοῦ Διὸς ἱεροῦ. Sed hujus appellationis rationem pluribus Aristodemum tradidisse e Suida licet æstimare, et e Schol. Theocr. (l. c. Τόν μοι, Πάν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας· Ὁμολος Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἔφορος, καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμόλων, καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Ὑπορχήμασιν· ἢ Ὅμολος ὄρος Θετταλίας, ἔνθα τιμᾶται ὁ Πάν.) Horum verba, Scholiastæ quoque nostri vulgata Dorvill. obscuro Lapidi illuminando, (in quo legitur ΜΗΝΟΣ. ΣΥΝΕΛΙΟΥ. ΑΥΓΟΝΟΣ. ΟΜΟΛΟΓΟΥ. ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑΤΗ. pro verbis Λυγονος ομολογου reponens Ἀγῶνος Ὁμολωΐου, monensque notum temporis a Bœotio populo ductam fuisse ab Agone Jovis Homoloii,) admovit Misc. Obss. Nov. T. iii. p. 159." Valck. Idem Dorv. ibi pro Ὁμόλων Theocriti Scholiastæ e Meursii Gr. Fer. restituit Ὁμολωίων. Eandem in conjecturam incidit et Abr. Berkel. ad Steph. B. " Inde viri nomen Thebani, Ὁμολώϊος Εὐωνυμίδαο, ap. Cyriacum p. xxxii. Murator. DXCV. ubi re vera Ὁμολώιχος, quod inde æque venerit; nam illam terminationem amant Bœoti, Θείβιχος, Σάμιχος. Συνέλιον mensem ignorant adhuc qui de mensibus scripsere. An Συνήλιος? cui mensi respondeat, non definierim. Sed cum December, Jan., Febr., et Maius nondum innotuerint inter menses Bœotorum, unus ex his certo est. Habemus mox alium mensem item adhuc ignotum, cui nomenclatura Θηλούθιος. An huic comparabimus Maium, quo omnia θάλλουσι?" Dorv. Schol. Eurip. Phœn. 1120. Ὠγύγια προσηγορεύθη, φησὶν Ἀριστόδημος, διὰ τὸ τοὺς περὶ Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον, τειχίζοντας τὰς Θήβας, παρὰ τὸν Ὠγύγον τοῦ βασιλέως τάφον αὐτὰς τάξαι. " Bonitatem antiquissimi Scholii quod deerat in edd. monstrat Aristodemi mentio. Inferius ad v. 1126. (l. c.) ex eodem traditur Aristodemo, cur alia de vii. portis Homoloïdin nomine diceretur: eandem operis partem respicit Schol. Theocr. (l. c.), cui dicitur Aristodemus ὁ Θηβαῖος, et Suid. in Ὁμολώϊος Ζεύς, citans Ἀριστόδημον ἐν δευτέρῳ Θηβαϊκῶν: hoc enim Aristophanis nomini recte substituit Dorvill. (l. c.) Templorum, altarium, statuarum, portarumque, ni fallor, inscriptiones potissimum explicuerat in isthoc opere, quod Θηβαϊκῶν Ἐπιγραμμάτων titulo citat Schol. Apollon. R. (l. c. ubi Schæf. ' Corruptum videtur Schleusnero, non item Jacobsio Proleg. ad Comment. in Anthol. Gr. p. xxxv. cui assentior.' Etym. 666. Πεσσοί· βόλια ἐνβιστῶν· πέσσα, leg. πεσσά, ὁμωνύμως, ἥ τε γραμμὴ καὶ ὁ, leg. ἡ, ψῆφος. Πέντε δὲ ἦσαν, οἷς ἐχρῶντο· Καὶ πέσσα, leg. πεσσά, πεντάγραμμα· καὶ τάχα ἡ πεττεία οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα· εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης· καὶ δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα τῶν λτ' πρὸς τοὺς τόπους, οὓς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον. Vide quæ de h. l. scripsimus supra p. 36. et n. 6. Omnino cum istis conferenda sunt ea, quæ ex Orione Thebano Ms. protulit Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 217. Πεσσοί· πεσσὰ δὲ ἡ γραμμὴ καὶ ἡ ψῆφος ὁμωνύμως· πέντε δὲ ἦσαν οἷς ἐχρῶντο κατὰ Σοφοκλέα· Καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα, Fragm. Brunck. p. 22. Καὶ τάχα ἡ πεττεία πεντεία τις οὖσα. Εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης, ὡς εἴρηται παλαιῷ· Εὗρε σοφὸς λιμοῦ με παραιφασίην Παλαμήδης· καὶ ἔστιν ὁ στίχος γραμμάτων λτ', ἰσάριθμος τοῖς τόποις· ἢ παρὰ τὸ πέτω, οὗ ὁ μέλλων πέσω, πεσοῖς, καὶ πλεονασμὸς, leg. πλεονασμῷ, πεσσοῖς, ὁ πίπτων ἐν τῷ βάλλεσθαι. ' Ubi ex Eust. ad Od. A. p. 1396. scr. πεσοὶ κατὰ διπλασμὸν πεσσάς. Orionem cum descripserit Etym., utrinsque loca comparanda sunt, ut alter ex altero integrior fiat.' Ruhn. Forte in Eustathii textum e scribendi compendio irrepsit ignotum illud διπλασμὸν, pro vocabulo satis noto διπλασιασμόν. Vide Schneiderl Lex. in v.) Schol. in Phœn. 162. Ἀριστόδημος οὐδαμοῦ ἐν ταῖς Θήβαις φησὶ τῶν Νιοβιδῶν εἶναι τάφον: cf. Schol. ad 1163. (mox citandum.) Illinc quoque petita suspicor, quæ sub Aristodemi nomine citant Etym. in Διόνυσος, et Schol. Hom. Il. N. 1. (cf. Schol. Ven.) In Mich. Apostolii farragine, Cent. xviii. Prov. 42. Ἀριστόδημος, Rerum Thebanarum scriptor, in Χρηστόδημον transformatus est. Nec Pantino, neque Fabricio Chrestodemus ille fuit suspectus. Suidam descripserat Apostolius." Valck. Schol. ad Phœn. 1163. Πρὸς ταῖς Κρηναίαις πύλαις φησὶ τὸν Παρθενοπαῖον ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου λιθοβοληθῆναι Ἀριστόδημος. " Liquido Ms. Aug. Ἀριστόβουλος. Recte tamen Aristodemi nomen vulgari docebit annotatio ad Schol. 1120. In nominibus propriis e scribendi compendiis nata latent ubique peccata. In Etym. p. 715. 46. legitur Ἀρίσταρχος, sed in Ms. Leid. ἀρχλ literis sibi invicem impositis: hoc genuinum est Archilochi nomen, quo lacuna suppleri poterit in v. Ἀλφὸς p. 72. 39. παρὰ τῷ.. Ms. Dorv. παρὰ τῷ ἀρχ ἀλφαίνειν ἔγνε (sic), i. e. Ἀρχιλόχῳ." Valck. Hoc Archilochi fragmento augeri possunt Gaisfordii et Liebelii collectiones. De permutatione nominum Aristoph. et Aristot. plus semel supra monuimus. J. Poll. vii. 211. Καὶ βιβλιοπώλην μὲν παρὰ Ἀριστομένει εὑρήσεις ἐν Γύπσι, Cod. Falck. perperam, Ἀριστοφάνει. De Ἀριστοφάνης et Ἀριστοφῶν confusis v. Schweigh. Ind. Auctorum ab Athenæo p. 59. et 60. et Porsoni Advers. p. 126. Ἄριστος et Ἀριστοτέλης confusa habemus ap. Bast. Comment. Palæogr. p. 798. qui confusionis causam tradit: cf. eund. ibid. p. 793. et Add. ad Greg. C. p. 931. " Si Πηγγία, (Niobæ filia,) portæ Thebanæ nomen dedit, non miror a Græculis confictum Ὁμολωΐδος nomen, quod tanquam unius filiarum Niobæ legitur in Schol. ad Phœn. 1126. et ad Æsch. S. c. Theb. 576. Νηΐδος meminit Schol. ad Phœn. 1111." Valck. ibid. 162. Ceterum Aristodemus Thebanus non confundendus est cum Aristodemo Eleo, et Aristodemo Spartano s. Argivo, ut confudit Kuster. scribens, "Aristodemus Eleus, Suid. Ἑλλανοδίκαι, Τελμισσία, Χρήματ' ἀνὴρ," idque satis crasso errore, in Indice Auctorum a Suida citatorum. Suid. Ἑλλανοδίκαι· τὸ μὲν πρῶτον ἕνα καθίστων Ἑλλανοδίκην οἱ Ἠλεῖοι, εἶτα δύο, τελευταῖον δὲ θ'. Ἀριστόδημος δὲ ὁ Ἠλεῖος τοὺς τελευταίους τιθέντας τὸν ἀγῶνα δέκα εἶναι Ἑλλανοδίκας, ἐφ' ἑκάστης φυλῆς α'. Locus in Τελμισσία pertinet, ut supra ostendimus, ad Aristodemum Thebanum. Quæ autem habet idem Suid. in Χρήματ' ἀνὴρ, referenda sunt ad Aristodemum Spartanum, s. Argivum: Χρήματ' ἀνὴρ, πενιχρὸς δ' οὐδέποτ' ἐσθλός· ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐημερούντων. Ἀριστόδημός φησι. Μέμνηται τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ Ἀλκαῖος· Ὡς γὰρ δή ποτ' Ἀριστόδαμόν φασιν ἐν Σπάρτᾳ οὐκ ἀπάλαμνον λόγον εἰπεῖν, Χρήματα, καὶ τὰ ἑξῆς. Diog. Laert. i. 31. Ἄνδρων δὲ ἐν τῷ Τρίποδι, Ἀργείους ἆθλον ἀρετῆς τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων τρίποδα θεῖναι, ἐριθῆναι δὲ Ἀριστόδημον Σπαρτιάτην, ὃν παραχωρῆσαι Χείλωνι. Μέμνηται τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ Ἀλκαῖος οἵτως· Ὡς γὰρ δή ποτ' Ἀριστόδαμον, Ὃν φασιν οὐκ ἀπάλαμνον Ἐν Σπάρτᾳ λόγον εἰπεῖν, Χρήματ' ἀνὴρ, πενιχρὸς δ' οὐδεὶς πέλετ' ἐσθλός. Pind. Isthm. ii. 15. Νῦν δ' ἐφίητι, τὸ τ'Πργείου φυλάξαι Ῥῆμα, τῆς ἀληθείας ἄγχιστα βαῖνον, Χρήματα, χρήματ' ἀνὴρ, Ὅς φᾷ, κτεάνων θ' ἅμα λειφθεὶς καὶ φίλων. Ἐσσὶ γὰρ ὧν σοφὸς, οὐκ ἀγνῶς ἀείδω. Schol. Ὁ μέν τοι Πίνδαρος τὸ ὄνομα οὐ δεδήλωκεν· οὗτος οὖν ὁ Ἀριστόδημος Σπαρτιάτης ὤν, πένης γεγονὼς, καὶ συναπολέσας τὴν τῶν φίλων ἑταιρείαν, ἔφη· Χρήματα, χρήματ' ἀνήρ. Οἰδὲν δὲ θαυμαστὸν, εἰ Σπαρτιάτην ὄντα τὸν Ἀριστόδημον, Ἀργεῖον ἔφη. Ἔστι καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ τοιοῦτον εὑρέσθαι· καὶ γὰρ Ἀργείην Ἑλένην φησὶ, καίτοιγε Λακεδαιμονία ἦν. Ἄλλως. Χρήματα, χρήματ' ἀνὴρ, τοῦτο ἀναγράφεται μὲν εἰς τὰς παροιμίας ὑπ' ἐνίων. Ἀπόφθεγμα δέ ἐστιν Ἀριστοδήμου, καθάπερ φησὶ Χρύσιππος ἐν τῷ Περὶ Παροιμιῶν· τοῦτον δὲ τὸν Ἀριστόδημον Πίνδαρος μὲν οὐ τίθησιν ἐξ ἀνόμματος, ὡς δῆλον ὄντος ὃς ἐστιν ὁ τοῦτο εἰπών· μόνον δὲ ἐσημειώσατο τὴν πατρίδα, ὅτι Ἀργεῖος. Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα τίθησιν οὐκ Ἄργος, ἀλλὰ Σπάρτην· Ὡς γὰρ δήποτέ φασιν Ἀριστόδαμον ἐν

Bologna, Libro di memorie, Bologna 1888. Robert Abb. 1. Urk. 1. Urkunden eines Notars, Halle 1888. Bresslau

Divinum, Divina natura dignum. 'Hæc ita vertenda: 'Statim a principio natura nostris animis invictum quendam amorem τοῦ μεγάλου insevit, ut semper ejus desiderio teneremur.' Toup. Imo lege, sermonis indole sic flagitante, παντὸς τοῦ ἀεὶ μεγάλου. Vide ipsum Toup. et Weisk. ad §. 44. 6.) Πανήγυριν ἀποδεικνύναι τινά, T. H. ad Luc. Necyom. iv. (afferens ex Eunapio, ap. Suid. in Ἔχετος et Φῆστος, de Festo in Asiam proconsulari potestate misso, Τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἔχετον—χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν. 'Proverbium,' inquit, 'apud veteres fertur, quo mala quæcunque, si ad longe deteriora, quæ succedunt, comparentur, Χρυσοῦν δόξαι, φανῆναι, Purum putum aurum videri affirmant. Χρυσὸν ἀποδεῖξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui pessimus ante visus fuerat rerum status, nunc pro tolerabili et optando expetatur.' Vide Χρυσός.)" Schæf. in Mss. Luc. de Syria Dea i. Ἑρεῦ δὲ καὶ νόμους, τοῖσι ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται, καὶ πανηγύριας, τὰς ἄγουσι, καὶ θυσίας, τὰς ἐπιτελέουσι, ii. Πρῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγονται θεῶν τε ἐννοίην λαβεῖν, καὶ ἱρὰ εἴσασθαι, καὶ τεμένεα, καὶ πανηγύριας ἀποδέξαι. Demosth. c. Philipp. iv. p. 144. Ἀγορὰν μὲν γὰρ ἄν τις, καὶ πανήγυριν, ἐκ τούτων, ἢ φαύλως, ἢ καλῶς κατεσκευάσθαι κρίνοι. Æsch. S. c. Theb. 205. Μήποτ' ἐμὸν κατ' αἶσαν λίποι θεῶν Ἄδε πανάγυρις, μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' Ἀσυδρομουμέναν πόλιν, καὶ στράτευμ' Ἀπτόμενον πυρὶ δαΐῳ. Hephæst. p. 55. Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντικάθειαν ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τροχαϊκοῦ ἐφθημιμεροῦς τοῦ καλουμένου Εὐριπιδείου· οἷόν ἐστι τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον Ἰοβάκχοις· Δήμητρος ἁγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σέβων. "Dubie Hephæstio hos Iobacchos Archilocho tribuit, unde Dorv. Critico Vanno p. 485.:—'Ad hos Iobacchos in Bacchicis festis cani solitos respicit J. Poll. iv. c. 7. Παροίνια, Ἰόβακχοι. Verisimile autem fit, Archilochum forte primum Ἰόβακχον composuisse, deinde ab aliis poetis alios hymnos ejusdem argumenti fuisse additos; sensim omnes illos in unum fasciculum collectos, et ad unum auctorem relatos.' De Iobacchis v. Athen. xiv. 671. Schol. Aristoph. Acharn. 384. Proclum Chrestomathia et Menandr. Rhet. de Encom. C. I. Forte hic versus ad eum hymnum pertinet, quo Schol. Aristoph. Av. 1762. (v. Fragm. lxix.) Archilochum dicit in Paro vicisse. Cultus enim Cereris in hac insula præcipue viguit. Hymn. in Cer. 489. dum poeta Cererem et Proserpinam alloquitur, Ἀλλ' ἄγ' Ἐλευσῖνος θυοέσσης δῖμον ἔχουσαι, Καὶ Πάρον ἀμφιρύτην: v. Mitscherlich. Ruhnk. et de Sainte-Croix, Récherches sur les Mystères p. 395. E Paro etiam Cereris mysteria in Thasum translata esse, et quidem ab ipso Archilochi proavo Tellide, Pausan. auctor est p. 344. Cf. Comment. §. 1. Steph. Byz. in Βέχειρ: Χρυσηίθειρ παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐν Ἰοβάκχοις, ὅπερ ἀποκέκοπται τοῦ χρυσοέθειρος." Liebel. ad Archilochi Reliqq. p. 183. Πανήγυρις ap. Theophr. Char. vi. 3. Cœtum hominum magnum quemvis notat, Οὐκ ἄλλως θεωρεῖσθαι ἀξιῶν τὴν ἀκόνοιαν αὐτοῦ, ἢ ὅταν ᾖ πανήγυρις, "Neque aliter insaniam vult spectari suam, quam circumfusa magna hominum multitudine," Fischer. ‖ Delectatio, Ælian. V. H. iii. 1., notante G. Wakef. in Mss., Πολλὴ δὲ μίλαξ, ἡ μὲν πρὸς αὐτὸν τὸν πάγον ἀπαντέχει καὶ ἐπισκιάζει τὴν πέτραν, καὶ ἐκείνη μὲν ὑπολαιθάνει, ὁρᾶται δὲ τὸ χλοάζον πᾶν, καὶ ἔστιν ὀφθαλμῶν πανήγυρις. "Retinuit Interpres hocce vocabulum, sed recte verti potest Oblectatio. Sic plane xiii. 1. itidem de oblectatione ex amœnitate loci, Ἀνθέων εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελεῖν δυναμένων, Festivitatem, Lætitiam aspectus. (Vide Πανηγυρίζω.) Nempe πανήγυρις proprie est Festivus et solennis populi totius conventus, qui ludis, et omni genere lætitiæ publicæ, celebrari solebat. Ea jam causa est, quare hoc vocabulum etiam pro Oblectatione et voluptate sæpe fuerit positum, imo reperiatur conjunctum cum τρυφῇ. Julian. Or. i. p. 38. Ἀναλαμβὼν δὲ αὐτὸν εἰς τὴν πλησίον πόλιν τρυφῶσαν καὶ πολυτελῆ, ἐν πανηγύρεσι καὶ τρυφαῖς ἔτριβε τὸν χρόνον." Perizon. J. Poll. supra citatus, Τέρψιν, πανήγυριν. ‖ "Πανήγυρις conf. cum ἑορτῇ, ad Diod. S. ii. 263." Schæf. in Mss.]

"Porro a πανήγυρις COMPOS. Παιηγυριάρχης, ου, ὁ, "Qui præest πανηγύρει, Cui commissa est cura τοῦ "συνάγειν καὶ συντελεῖν πανήγυρίν τινα. Plut. Symp. "v. (5.) Ἀμίκτων γὰρ αὕτη καὶ ἀφίλων δείπνων ἡ "παρασκευή, καὶ παηγυριάρχου μᾶλλον ἢ συμποσιάρ"χου δεομένων." ["Cyrill. Alex. Comment. in Amos. p. 353. Καθηγητὴν καὶ πανηγυριάρχην αὐτὸν ἔχοντες τὸν Χριστὸν, et iii. in Jo. iv. p. 285. Πανηγυριάρχης τῶν ἐπ' αὐτῷ πιστευόντων ἐστὶν ὁ Χριστός." Suicer. Thes. "Inscr. ap. Paciaud. Monum. Pelop. i. 86—7." Boissonad. in Mss. Hinc VERB. *Πανηγυριαρχέω. Cyrill. Alex. Homil. Paschali ix. p. 108. jubet nos Πανηγυριαρχεῖν τοῖς ἑορτάζουσι. Vide Chandler. Inscr. p. 56. "Voce πανήγυρις Solennis, ut notum, agonum celebritas, aut Frequens ad eosdem conventus, dici a Græcis consuevit; ac opportune proinde a Juliano cum equestribus agonibus conjungitur. Ita Æsch. Agam. 854. Κοινοὺς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει, Communes ludos celebrantes in panegyri, s. frequenti ac solenni conventu; et Pind. Isthm. iv. (47.) Οὐδὲ παναγιρίων ξυνᾶν ἀπεῖχον Καμπύλον δίφρον. (Vide Nostrum et nos in Πανήγυρις.) Sic Diod. S. xx. p. 831. Ἀντίγονος δὲ προχειρισάμενος ἀγῶνα μέγαν, καὶ πανήγυριν ἐν Ἀντιγονίᾳ συντελεῖν, magnis, ut addit, ad illud præmiis et mercedibus athletas ac artifices præstantissimos undique convocans. Hinc Isthmia, ἐπιτυμβίδιοι πανηγύρεις, Conventus funebres, Nemea autem, ὄφεως ἡ πανήγυρις, Serpentis conventus s. celebritas, dicuntur ab Euseb. Præp. E. ii. p. 72. Imo hinc nominatim de agonum equestrium, de quibus a Juliano agitur, celebritate, vetus extat Inscriptio in Reinesii Syntagm. p. 508. et Sponii Misc. p. 357. vulgata, sed cujus sensum non adsequuti sunt iidem VV. DD.: nempe cujus postrema verba ibidem leguntur Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ *ΕΛΑΣΤΙΚΩΝ, ubi non opus cum Reinesio, et præter literarum ductus, pro ἑλαστικῶν supplere continuo εἰσελαστικῶν, aut vero prius illud, uti nuper a nobis factum, pro eodem illo εἰσελαστικῶν ducere, ac inde id de pompa hieronicarum, qui in patriam iuveherentur, interpretari; sed de iis, qui equos in equestribus s. curulibus agonibus agitarent, et qui inde Agitatores etiam, ἐλαστικοί, a Romanis, Græcorum more, sunt appellati. Quæ vox eo sensu, seu de aurigante in id genus agonibus, non solum ap. Ciceronem legitur, ac ap. Sueton., ut jam viderunt VV. DD., in Calig. lvi. et Nerone xxii. ac ap. Plautum etiam, qui eo adludit Menæchm. i. 2. 50. ac præterea in libris Jurisconsultorum Leg. iv. D. de His, qui notantur Infamia; sed in priscis insuper Inscriptionibus, cum ap. Gruter. Agitator Factionis Russatæ, aut Prasinæ, vel Venetæ, lxxvi. 4. ac alibi, tum ap. eund. Reines. Synt. p. 392. ubi quidem Tl. Claudius dicitur AGITATOR. FACT. RVSSAT. s. Factionis Russatæ. Πανηγύρεις vero non illorum solum ἑλαστικῶν, sed in genere, ut jam diximus, ac aliunde notum, de communibus Græcorum festis aut ludis, s. de solenni ad eos conventu dictæ occurrunt in illo Marmore ap. Spon. Itin. T. iii. Thyatiris reperto, ubi inter alia dicitur, Καὶ τὰς δημοτελεῖς θυσίας ἀφθόνως καὶ *ἀνυπερκρίτως (ab *ἀνυπέρκριτος: neutra vox in Lexicis reperitur) ἐπιτελήσαντα ἐν τῇ πανηγύρει, Et qui publica sacrificia ac festa copiose et citra ullam controversiam perfecit in panegyri, s. communi ad eadem conventu. Unde etiam *Πανηγυριαρχήσαντες, Qui nempe publicis id genus conventibus s. festivitatibus præerant, in priscis non Marmorum solum, ut ap. Gruter. MCXCV. 4. ac Spon. Itin. iii. P. ii. Πανηγυριαρχήσαντα καὶ ἀγωνοθετήσαντα τῶν μεγάλων Παναθηναίων: sed quales in duobus etiam præclaris Nummis Regiæ Gallorum Gazæ, quos jam vulgavit Tristan., appellantur. In priori nempe Nummo, qui sub Gordiano cusus, legitur ΕΠΙ ΑΥ. ΒΑΚΧΙΟΥ ΠΑΝΗ. ΑΠΑΜΕΩΝ, nempe, ut in dictis modo Lapidibus, πανηγυριαρχήσαντος, non, ut ille ab eruditissimo Auctore de Nummis Urb.

Illustr. describitur p. 60. *πανήγυριν Ἀπαμέων*, alter vero sub Decio, ac ab iisdem Apamensibus percussus, cum inscr. ΕΠΙ ΑΥ. ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΑΝΟΥ ΠΑΝΗΓ. ΑΠΑΜΕΩΝ, Sub Aurelio Stratoniciano Panegyriarcha Apamensium." Spanhem. ad Julian. Or. i. p. 258.] " Derivatum inde ET *Πανηγυρικὸς*, οῦ, " ὁ, (imo, ἡ, ὸν,) Panegyricus, Panegyri proprius, Panegyri conveniens, Qualis in *πανηγύρεσιν* est, ideoque Celebris, Festus, item Theatralis, Pompaticus, Splendidus, ut *πανηγυρικὴ θέα* ap. Plut. Romulo, et *πανηγυρικὸς κόσμος* ap. eund. Camillo, *Ναῦν μικρὰν κόσμῳ πανηγυρικῷ κατασκευάσαντες*: Consol. ad Ux. *Οὐδὲ ἦν παρασκευὴ πολυτελείας πανηγυρικῆς περὶ τὴν ταφήν*:" [Marcello xiv. *Τοῦ βίου τὸ πλεῖστον ἀπόλεμον καὶ πανηγυρικὸν βιώσας.*] " Ap. " eund. (de Audit. T. vi. p. 151.) *Καὶ τῶν πραγμάτων τὰ δραματικὰ καὶ πανηγυρικά*, Res theatrales et panegyricæ, Convenientes panegyribus et theatris. " Sunt etiam *λόγοι πανηγυρικοὶ*, Pertinentes ad genus " orationis demonstrativum, laudem nimirum personæ reive alicujus in panegyri aliqua et cœtu celebri decantantes, qualis est Plinii junioris, novum consulatum inituri, Panegyricus Trajano dictus. " Plut. (de Prof. Virt. Sent. T. vi. p. 294.) *Ὅταν ἐκ τῶν πανηγυρικῶν καὶ κατατέχνων εἰς τὸν ἀπτόμενον ἤθους καὶ πάθους λόγον μεταβῶσιν*. Quintil. ii. 10.: " In iis actionibus quæ in aliqua sine dubio veritate versantur, sed sunt ad popularem aptæ delectationem, quales legimus panegyricos. Pertinent interdum et ad genus orationis deliberativum. Cic. " De Orat. (37.) Laudationum, historiarum, et talium suasionum, qualem Isocrates fecit Panegyricum. Itidem dicunt rhetores *πανηγυρικὴν λόγον ἰδέαν*." [Timæus ap. Pseudo-Longin. iv. de Alexandro Magno, *Ὃς τὴν Ἀσίαν ὅλην ἐν ἐλάττοσι παρέλαβεν ἔτεσιν, ἢ ὅσοις τὸν ὑπὲρ τοῦ πρὸς Πέρσας πολέμου Πανηγυρικὸν λόγον Ἰσοκράτης ἔγραψεν.* " *Πανηγυρικὸς λόγος*, si opponitur *τῷ δικανικῷ*, est Oratio conventibus publicis magis, quam foro apta. Ita judicat elocutionem Isocrateam Dionys. in Censura Scriptt. v. 2. *Ὁ Ἰσοκρατικὸς λόγος πανηγυρικώτερός ἐστι, μᾶλλον ἢ δικανικώτερος.* Quod Quintil. x. 1. 79. ita expressit: Palæstræ magis, quam pugnæ accommodatus; auditoribus se, non judicibus, comparavit. Cic. de Orat. i. 18.: Nitidum quoddam genus est verborum et lætum, sed palæstræ magis et olei, quam hujus civilis turbæ et fori. Cf. Hermog. *Περὶ Ἰδ.* p. 342. Idem et *ἐπιδεικτικὸν* dicitur, (de quo infra dicemus. Plut. de Adul. et Amici Discr. T. vi. p. 232. *Ἡ μὲν γὰρ παρὰ τοῦ φίλου χάρις, ὥσπερ ἔῳον ἐν βάθει τὰς κυριωτάτας ἔχει δυνάμεις, ἐπιδεικτικὸν δὲ καὶ πανηγυρικὸν οὐδέν*: p. 261. *Δεῖ γάρ, ὡς νοσήματος οὐκ εὐκρεποῦς, τῆς ἁμαρτίας τὴν νουθέτησιν καὶ ἀποκάλυψιν ἀπόῤῥητον εἶναι, καὶ μὴ πανηγυρικὴν, μηδὲ ἐπιδεικτικὴν, μηδὲ μάρτυρας καὶ θεατὰς συνάγουσαν*: de Prof. Virt. Sent. ibid. p. 300. *Οὐ μόνον δὲ δεῖ τοὺς λόγους, ἀλλὰ καὶ τὰς πράξεις, ἕκαστον ἐπισκοπεῖν, εἰ τὸ χρειῶδες τοῦ πανηγυρικοῦ καὶ τοῦ πρὸς ἔνδειξιν αὐταῖς πλέον ἔνεστι τὸ πρὸς ἀλήθειαν.*) *Πανηγυρικὴ λέξις*, Dictio ornata, artificio oratorio composita, cui contraria est *ἡ ἀληθινὴ*, naturalem quandam veritatem et simplicitatem habens e negligentia artis. Dionys. de Vi Demosth. viii. p. 975. et de Compos. xxiii. p. 185. Hinc et xxii. p. 165. *χάριν πανηγυρικὴν* et *θεατρικὴν* conjungit, ut Sermonem elegantem, suavem, atque arte factam designet; nam ei opponitur *κάλλος ἀρχαϊκὸν καὶ αὔθαδες*. Philostr. Soph. i. p. 486. de Philostrato Ægyptio, *Λόγον ἰδέαν πανηγυρικὴν ἥρμοστο καὶ ποικίλην*. (Huc respexit Noster supra.) Sic et Camariota *Συνοπτ. Παραδ.* p. 4. *Τὸ πανηγυρικὸν καὶ τέλειον προοίμιον*, Perfectum omnibusque numeris absolutum, qua in concione totius civitatis splendidissimoque ordine uti valemus, ut ait Scheffer. ad h. l. Cf. omnino Cresoll. Theatr. Rhet. iii. 6. et 7." J. C. T. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhetor.] " Dicitur etiam *πανηγυρικὸς ὄχλος*, " Turba promiscua, qualis est in panegyricis celebritatibus. Isocr. Panath. (T. ii. p. 608. Auger.) " *Ἐν τοῖς ὄχλοις τοῖς πανηγυρικοῖς, ἐν οἷς πλείους εἶναι* " *συμβαίνει τοὺς καθεύδοντας τῶν ἀκροωμένων*. Metaphor. vero et catachrestice Plut. Symp. iv. (1.) " *Τὸ οὕτως παμμιγὲς σῶμα καὶ πανηγυρικὸν*, Quod e " multis diversisque mixtum et conflatum sit, ut *πανήγυρις* ex omnigena hominum colluvie." [Idem de Aud. Poet. T. vi. p. 104. *Εὖ δ' ἔχει καὶ φρονίμου ἀνδρὸς καὶ μάντεως διαφορὰν πανηγυρικοῦ μὴ καταλιπεῖν· ὁ μὲν γὰρ Κάλχας οὐ συνεῖδε τὸν καιρὸν, ἀλλ' ἐν πλήθει παρ' οὐδὲν ἐποιήσατο κατηγορῆσαι τοῦ βασιλέως, ὡς τὸν λοιμὸν αὐτοῖς ἐπάγοντος· ὁ δὲ Νέστωρ κ. τ. λ.* Glossæ: *Πανηγυρικός*· Nundinarius. J. Poll. iv. 25. *Εἶποι δ' ἄν τις ῥήτωρ——, πανηγυρικὸς, ἐγκωμιαστικὸς, ψεκτικός*: 31. *Πανηγυρικοὺς λόγους ἐξενεγκεῖν, πανδήμους λόγους εἰπεῖν, δημοτελεῖς λόγους παρασχέσθαι*: vi. 27. *Πανηγυρικὸς τὸ ἦθος, ἁβρόβιος, ἁβροδίαιτος.* ‖ " *Πανηγυρικὸν* vocatur Liber Ecclesiasticus ap. Græcos, qui diversorum auctorum orationes laudativas, s. demonstrativas, exornativas etiam in varias Christi et Sanctorum solennitates continet. Quemadmodum enim apud antiquos in nundinis et conventibus publicis, ubi infinita hominum multitudo ludorum spectandorum causa confluebat, simile genus orationum habebatur, sic et in diebus festis Sanctorum, concurrente universo populo ad eorum res gestas celebrandas, hæ orationes veterum sanctorum Patrum et scriptorum celebrium leguntur. Liber manuscriptus passim in Ecclesiis Græcorum reperitur: non idem tamen omnibus est, sed varius pro varietate Ecclesiarum, et collectoris studio, nec uno tantum volumine continetur: sunt quibus xii. voluminibus, iisque satis magnis, pro mensium numero, disponuntur. Præcipui scriptores sunt Athanas. Basil. Seleuc. et Cæsar. Chrysost. Cyrill. Alex. et Jerosol. Amphiloch. Gregor. Neocæsar. Gregor. Nyssen. Gregor. Nazianz. alii plures, quorum catalogum exhibet L. Allatius Diss. i. de Libris Eccles. Gr. Huc etiam refero *γράμματα πανηγυρικὰ*, quorum semel atque iterum meminit Synes. Epist. viii. p. 10. *Οὐ μὴ ἐρεῖς ὡς ἔλαθεν ὑμᾶς ὁ διακομιστὴς τῶν πανηγυρικῶν γραμμάτων*: xiii. p. 12. *Τὸν διακομιστὴν τῶν πανηγυρικῶν γραμμάτων, ἃ καταγγέλλει τὴν κυρίαν τῆς ἑορτῆς ἡμέραν ἐννεακαιδεκάτην τοῦ Φαρμουθὶ μηνὸς, ὡς τῆς ἐπὶ ταύτην ἀγούσης νυκτὸς τὸ ἀναστάσιμον ἐχούσης μυστήριον, τοῦτον καὶ προσιόντα, καὶ ἐπαντιόντα φιλανθρωπίας ἀπάσης ἀξιώσατε.* Hic *πανηγυρικὰ γράμματα* sunt Literæ solennes, alias Paschales dictæ, quibus indicabatur, quando Paschale festum esset celebrandum." Suicer. Thes. ‖ " *Πανηγυρικὸν χωρίον*, Locus in quo sacri cœtus habentur. Sic enim Dionys. scribit, *Πᾶς ὁ τῆς καθ' ἕκαστον θλίψεως τόπος, πανηγυρικὸν γέγονε χωρίον· ἀγρὸς, ἐρημία, ναῦς, πανδοχεῖον, δεσμωτήριον.* Euseb. vii. 22. p. 268." Supplem. ad Suicer Thes. p. 1638. " Ex hoc *πανηγυρικὸς* est ADVERB. *Πα*" *νηγυρικῶς*, Panegyrice, Pompose, Spleudide. Greg. " *Μὴ πανηγυρικῶς, ἀλλὰ θεϊκῶς ἑορτάζομεν.* Polyb. " (v. 34. 3.) *Πανηγυρικώτερον διῆγε τὰ κατὰ τὴν ἀρχήν.* " Athen. v. (215. f.) *Πανηγυρικῶς μᾶλλον ἢ στρατιω*" *τικῶς ἀναστρεφόμενος.* Plut. Camillo, *Πόλις πρὸς* " *δίαιταν πανηγυρικῶς κατεσκευασμένη*:" [M. Antonio lxi. *Ὀκτήρεις πολλαὶ, καὶ δεκήρεις, κεκοσμημέναι σοβαρῶς καὶ πανηγυρικῶς*: Amatorio T. ix. p. 29. *Τῷ δράματι γεγραμμένῳ πανηγυρικῶς καὶ περιττῶς*: Pompeio xlii., notante G. Wakef. in Mss., *Διοικήσας δὲ τὰ ἐκεῖ καὶ καταστησάμενος, οὕτως ἤδη πανηγυρικώτερον ἐχρῆτο τῇ πορείᾳ.* J. Poll. iv. 26. *Δικανικῶς, *συνηγορικῶς, πανηγυρικῶς, ἐγκωμιαστικῶς, *ψεκτικῶς, leg. ψεκτικῶς. ‖ Plut. T. ix. p. 243. H. ap. Schneider. Lex. *Ἄθροισμα παντοδαπὸν καὶ πανηγυρικῶς μεμιγμένον.* Vide *Πανηγυρικὸς*, quod ap. eund. Plut. ponitur pro E multis diversisque mixtus et conflatus, interprete Nostro. " Præterea a *πανήγυ*" *ρις* deriv. VERB. *Πανηγυρίζω*, i. q. *πανήγυριν* " *ἄγω* s. *συντελῶ*, Festum panegyrin agito, Festum " ludosve panegyricos celebro, Ferior. Philo V. " Mos. *Θεσμοῖς φύσεως ἑπομένους πανηγυρίζειν.* " Herodian. i. (9.) *Ὡς εἰς βασιλίδα πόλιν πανη*" *γυρίζουσαν.* Et rursum (i. 10.) *Καὶ σωτήρια τοῦ* " *βασιλέως ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε.* " Gregor. *Τῇ λαμπρᾷ τῶν φώτων ἡμέρᾳ πανηγυρί*" *σαντες.* J. Poll. (iv. 31.) *Ἐρεῖς δ' ἂν, πανηγυρί*" *σαι, δημαγωγῆσαι, πανηγυρικοὺς λόγους, ἐξενεγκεῖν,* " *πανδήμους λόγους εἰπεῖν*, Panegyricos recitare, Pa-

" negyricas orationes habere: [i. 34. Πανηγυρίζειν, " ἑορτάζειν.] Greg. transitive quoque usurpavit pro " Panegyrica oratione laudare, In celebri cœtu præ- " dicare, Πανηγυρισθήτω τὸ δῶρον." [Lucian. Amor. liii. Οὐδὲν γὰρ ἁρπεκὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως, κἂν περίεργος ᾖ, πανηγυρίζειν δοκεῖ. Plut. de Audit. T. vi. p. 167. Τὰς τῶν παιζόντων καὶ πανηγιριζόντων ἐν ταῖς σχολαστικαῖς μελέταις φωνὰς ἐπὶ τοὺς φιλοσόφους μετακομίζοντες. Heraclidis Allegor. Homer. ix. Οὐδ' ἂν αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴ διὰ τοῦ βαρβαρικοῦ στρατεύματος ἐπανηγυρίζετο. Glossæ: Πανηγυρίζω· Nundino. Appian. de B. P. viii. 116. Ἴστε δὲ, ἃ πράττετε, καὶ τί με δεῖ λέγειν, ἃ αἰσχύνομαι; λῃστεύετε μᾶλλον, ἢ πολεμεῖτε· καὶ διαδράσκετε, οὐ στρατοπεδεύετε· καὶ πανηγιρίζουσιν ὑπὸ τῶν κερδῶν, οὐ πολιορκοῦσιν, ἐοίκατε· καὶ τρυφᾶν ἐθέλετε, πολεμοῦντες ἔτι, οὐ νενικηκότες, Nundinatoribus, quam oppugnatoribus, estis similiores. ‖ Oblecto me. Ælian. V. H. xiii. 1. Καὶ παρῆν τῇ τε ἄλλῃ πανηγυρίζειν, καὶ κατὰ τὴν εὐωδίαν ἑστιᾶσθαι. Vide Πανήγυρις. HINC • "Πανηγυριστέον, Andr. Cret." Abr. Kall. in Mss.]

" Inde VERBALE Πανηγιρισμὸς, οῦ, ὁ, Festi panegy- " rici celebratio, Panegyrica pompa vel ostentatio. " Plut. in Lib. An Seni gerenda Resp. (T. ix. p. 160.) " Τῆς δὲ πρεσβυτικῆς πολιτείας οὐ τῷ λόγῳ μόνον, ἀλλὰ " καὶ ταῖς πράξεσιν ἀπηλλαγμένης πανηγυρισμοῦ καὶ " δοξοκοπίας:" [de Adul. et Amici Discr. T. vi. p. 208. Τὰς Ἀντωνίου τρυφὰς, καὶ ἀκολασίας, καὶ πανηγυρισμοὺς, ἱλαρὰ πράγματα καὶ φιλάνθρωπα, χρωμένης ἀφθόνως αὐτῷ δυνάμεως καὶ τύχης ὑποκοριζόμενος: Sympos. v. 2. Ὑφ' ὧν ποικιλίαν μὲν ἔσχεν οὐκ ἀηδῆ καὶ πανηγυρισμὸν ὁ ἀγών: Cleomene xii. Ἐπεὶ ἄλλως γε τῶν Ἑλληνικῶν καὶ βασιλικῶν στρατευμάτων ἐκεῖνο μόνον οὐ μίμους παρακολουθοῦντας εἶχεν, οὐ θαυματοποιοὺς, οὐκ ὀρχηστρίδας, οὐ ψαλτρίας, ἀλλὰ πάσης ἀκολασίας, καὶ βωμολοχίας, καὶ πανηγυρισμοῦ καθαρὸς ἦν. ‖ " Mercatus publicus. Sap. xv. 12. Ἐλογίσαντο τὸν βίον πανηγυρισμὸν ἐπικερδῆ. Lex. Cyrilli Ms. Brem. Πανηγυρισμὸν interpretatur θέατρον, πανήγυριν." Biel. Thes.] " Ετ Παιηγυριστὴς, οῦ, ὁ, Qui panegyrin " agitat, Qui panegyricum festum ludosve celebrat. " Luc. Herodoto (ii.) Ἀνακηρυχθεὶς οὐχ ὑφ' ἑνὸς, μὰ " Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν " τῶν πανηγυριστῶν, de Herodoto, qui historiam suam " in Panathenæorum panegyri recitavit. Et mox (viii.), " Οἵ τε αὖ πανηγυρισταὶ οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν " δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες." [Idem • Pseudologista iv., Ὁ γὰρ σοφιστὴς οὗτος εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλοῦ συγγεγραμμένον ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγυρισταῖς. " Mos ea ætate frequens, cujus originem ap. Luc. Herodoto i. habes. Philostr. passim meminit in Vitis Sophistarum et Apollon. Vita." M. du S. Idem de Morte Peregrini xix. Διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψει ἀπολλυμένους τοὺς πανηγυριστάς, Herodem Atticum designat: de Syria Dea lv. Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριστέων πέρι, τὰ ἐκεῖνοι ποιέουσι. J. Poll. i. 34. • Ἑορτασταὶ, πανηγυρισταί. Gregor. Naz. Στηλιτ. B. p. 107. 1610. Εἰ καὶ ὀρχήσασθαι δεῖ σε ὡς πανηγυριστὴν καὶ φιλέορτον, ὄρχησαι μὲν, ἀλλὰ μὴ τὴν Ἡρωδιάδος ὄρχησιν τῆς ἀσχήμονος, ἧς ἔργον Βαπτιστοῦ θάνατος, ἀλλὰ τὴν Δαβὶδ ἐπὶ τῇ καταπαύσει τῆς κιβωτοῦ, ἣν ἡγοῦμαι τῆς εὐκινήτου καὶ πολυστρόφου κατὰ Θεὸν πορείας εἶναι μυστήριον. ‖ Glossæ: Πανηγυριστὴς· Nundinator.] " Præterea hinc est verbum " COMPOS. Ἐμπανηγυρίζω, Panegyres et publicos " festosque conventus celebro in, vel ob. Plut. Fabio " (T. i. p. 732.) Καὶ Περικλεῖ μὲν αἱ Κίμωνος εὐπρα- " ξίαι, καὶ τὰ Μυρωνίδου καὶ τὰ Λεωκράτους τρόπαια, " καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα Τολμίδης κατορθῶν, ἑορτάσαι " μᾶλλον καὶ ἐμπανηγυρίσαι στρατηγοῦντι τὴν πόλιν, ἢ " κτήσασθαι πολέμῳ καὶ φυλάξαι παρέδωκε: Effecerunt " ut urbs sub duce s. imperatore Pericle potius pa- " negyres et festa celebraret, quam belligerando " pareret aliquid aut parta tueretur." [" Non dubito, quin Plut., sicut ἐμπανηγυρίσαι, ita etiam • ἐνεορτάσαι scripserit." H. St. probante etiam Reisk. qui in textum recepit. Idem de Vit. Pudore T. viii. p. 107. Καὶ δίκην ἔχοντες πολλάκις οὐκ ἐῶμεν εἰπεῖν τὸν ὠφέλιμον καὶ ἀγοραῖον, ἀλλ' οἰκείου τινὸς συγγε- A νοῦς νῷ χαριζόμενοι, παρεδώκαμεν ἐμπανηγυρίσαι, Orationem publice habere, sui ostentandi causa.

ET] " Συμπανηγυρίζω, Una panegyrin agito, Una fe- " stum ludosve panegyricos celebro. Exponitur " etiam Concelebro, ut πανηγυρίζω est Celebro." [Epicteti Diss. iii. 5. de Deo, Νῦν με θέλεις ἀπελθεῖν ἐκ τῆς πανηγύρεως; ἀπειμι· χάριν σοι ἔχω πᾶσαν, ὅτι ἠξίωσάς με συμπανηγυρίσαι σοι, καὶ ἰδεῖν ἔργα τὰ σὰ, καὶ τῇ διοικήσει σου συμπαρακολουθῆσαί σοι. Celebre Pythagoræ dictum expressit. Vide Πανήγυρις. Dionys. Halic. A. R. iv. 25. Ἔνθα συνιόντες γυναιξὶν ὁμοῦ καὶ τέκνοις κατὰ τοὺς ἀποδειχθέντας χρόνους, συνέθυόν τε καὶ συνεπανηγίριζον, καὶ ἀγῶνας ἐπετέλουν ἱππικοὺς καὶ γυμνικοὺς, καὶ τῶν περὶ μουσικὴν ἀκουσμάτων, καὶ τοὺς θεοὺς κοινοῖς ἀναθήμασιν ἐδωροῦντο: Art. Rhetor. v. p. 237. Ἐν δὲ τούτῳ καὶ τὰ ἡδέα ἀνάγκη τερπνότερα φαίνεσθαι, μὴ αὐτῶν ἐφ' ἑαυτῶν εὐφραινομένων, ἀλλ' ἐχόντων καὶ τοὺς συμπανηγυρίζοντας καὶ τοὺς συνευφραινομένους παῖδάς τε καὶ γυναῖκας, καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς. Plut. Dione xvii. Ἐπεφοίτα δὲ καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ὁ Δίων, καὶ συνεσχόλαζε καὶ συνεπανηγύριζε τοῖς ἀρίστοις καὶ πολιτικωτάτοις ἀνδράσιν. Herodian. ii. 7. Ἐνῆν δέ τις αὐτοῖς καὶ πόθος τοῦ Νίγρου, ἡπίως τε ἄρχοντος ἅπασι, τὰ πλεῖστά τε αὐτοῖς συμπανηγυρίζοντος: iv. 9. Συμπανηγυρίσας τοίνυν αὐτοῖς καὶ συνεορτάσας. Schol. Aristoph. Pac. 341. Θεωροὺς δὲ ἐκάλουν, τοὺς ἀπὸ τῶν πόλεων δημοσίᾳ ἐκπεμπομένους, συνθύσοντας καὶ συμπανηγυρίσοντας. " Joseph. A. J. ix. 13. 2. (Καὶ γὰρ ἐπιτρέπειν αὐτοῖς παραγενομένοις εἰς Ἱεροσόλυμα, τὴν τῶν ἀζύμων ἄγειν ἑορτὴν καὶ συμπανηγυρίζειν αὐτοῖς.) Clem. Alex." G. Wakef. in Mss. J. Poll. i. 34. Συνεστιᾶσθαι, συνευωχεῖσθαι, συμπανηγυρίζειν, συνεορτάζειν, συσπένδειν, καὶ • ὁμοσπονδεῖν, καὶ ὁμόσπονδοι, καὶ ὁμοσπόνδους γίγνεσθαι, κρατήρων συμμετέχειν. HINC • Συμπανηγυριστὴς, οῦ, ὁ, Particeps ludorum solennium, sacri. J. Poll. l. c. Συνεορτασταὶ, συμπανηγυρισταί.

Dicitur ETIAM • "Πανηγυρέω, Festum, panegyrin celebro, exulto. Es. lxvi. 10. (Εὐφράνθητι Ἱερουσαλὴμ, καὶ πανηγυρήσατε ἐν αὐτῇ πάντες οἱ ἀγαπῶντες αὐτήν.)" Biel. Thes. Sed vera lectio est πανηγυρίσατε, ut edidit Bos. Affertur ET • Πανηγυρὴς, οῦ, ὁ, Nuudinator. Sed proculdubio vel erratum typographicum, vel falsa est lectio pro Πανηγυριστὴς.

" Ἀγράθειν Hesych. συνάγειν, συμμίσγειν, Cogere, Commiscere." [Vulgo legitur ἀγράθεν, Cod. Ven. ἀγραθέν: sed ἀγράθειν cum Nostro legunt Phavor. et Bruno. " F. ἀγρέθειν pro ἀγέρθειν, i. e. ἀγερέθειν." G. Wakef. ad Hesych. marg.] " Ap. Hesych. legi- " tur, Ἀγρετῷ· συναθροισθῇ, non sine mendo." [" Ἀγείρω, ἀγρῶ, ἀγρέω, ἀγρετὸς, ἀγρετῶ." Guyet. " Imo ἀγρεθῇ, per metathesin pro ἀγερθῇ, ab ἀγείρω. Hesych. Ἀγέρθη· συνηθροίσθη. Ἄγερθεν· συνηθροίσθησαν. (Ἀγερθήσεται· συναθροισθήσεται.)" Kuster.]

" Ἀνάγρετος Hesych. • ἀνυπόστροφος, Cui reditus " ademtus est." " Ἀνέγρετος Suid. • ἀνυπόστροφος, " pro quo supra ex Hes. habemus ἀνάγρετος." [Zonar. p. 170. et 190. Ἀνέγρετον· τὸ ἀνυπόστροφον: eadem glossa extat et in Συναγ. Λεξ. χρησ. ap. Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 395. " Vide Æschyli Prom. 927." G. Wakef. ad Hesych. marg. " Scr. ἀνάγρετον, ab ἀγείρω: uti enim παλινάγρετον ap. Hom. Il. A. 526. significat Id, quod revocari potest, vel, ut Schol. vocem illam exponit, • παλισύλλεκτον, ἢ εἰς τοὐπίσω ληπτὸν, (vide Παλινάγρετος,) ita ἀνάγρετον significat Quod semel emissum retrahi vel revocari non potest." Kuster. " Sæpe verba ἀγείρω et ἐγείρω in Lexicis confunduntur. (Vide nos in Ἀγείρω.) Sed nihil mutem; quis enim sciat, apud quem scriptorem inferioris ætatis ita scriptum fuerit?" Tittmann. An intelligi debet de mortis epitheto? Mors enim revera est *That bourne, from which no traveller returns.* Ἀνάγρετος nempe, Dorice pro ἀνήγρετος, proprie fuit epith. somni, e quo aliquis excitari nequit, (v. Nostrum in Ἀνήγρετος,) deinde usurpari potuit pro ἀνυπόστροφος, Is, cui reditus ademtus est.]

" Ἀνάγυρις, εως, ἡ, et Ἀνάγυρος, ου, ὁ, ἡ, Anagyris " s. Anagyrus: nomen fruticis βαρυόσμου ap. Dioscor. " iii. 117. (167.) ubi et ἄκοπον [Orib. • ἕλκοπον, Append. ad Dioscor. p. 461. Οἱ δὲ " ἀγνάκοπον,]

" vocari scribit. Unde Plin. xxvii. 4.: Anagyros, " quam aliqui acopon vocant, fruticosa est, gravis " odore. Suidas etiam tradit esse φυτὸν δυσῶδες, " cujus semen sit ἐμετικόν, [Dioscor. Ὁ δὲ καρπὸς " ἐσθιόμενος ἔμετον σφοδρὸν κινεῖ.] Unde sunt, qui " dicant esse eam plantam, quam Plautus et Festus " Nauteam vocant, quia nauseam odore suo viroso " moveat. Dixerat tamen idem Suidas paulo ante " esse ἄνθος ὃ τριβόμενον ὄζει, Florem, qui tritus male " oleat. [Imo Noster ea confundit, quæ Suid. pro- " pria persona dixit, cum loco, quem affert e Paulo " Ægineta. Vide Suidæ verba mox citanda.] Ἀναγυ- " ροῦς autem est δῆμος τῆς * Ἐρεχθηίδος φυλῆς: cujus " δημότης dicitur Ἀναγυράσιος, teste Harpocr. et Steph. " qui et adverbia tria hinc derivata affert, nimirum " Ἀναγυρουντόθεν, Ex Anagyrunte, [Athen. vii. 329.]: " Ἀναγυροῦνταδε, Anagyruntem: Ἀναγυροῦντι, Ana- " gyrunte, seu In Anagyrunte. Porro denominatus est " δῆμος iste Ἀναγυροῦς παρὰ τὸν ἀνάγυρον, quoniam " ibi magnus est provenitus δυσώδους illius plantæ, ut " Hesych. indicat, et Aristoph. Lys. (67.) ubi quidam " cum sibi quærenti πόθεν εἶσί; responsum esset, " Ἀναγυρουντόθεν, excipiens eam vocem, νὴ τὸν Δία, " inquit, Ὁ γοῦν Ἀνάγυρός μοι κεκινῆσθαι δοκεῖ: " quasi diceret, Mirabar quid ita anagyrum redoleret. " Et Κινεῖν τὸν ἀνάγυρον proverbialiter inde dicitur " Is qui seipsum re aliqua prodit, ut Anagyrasius s. " Anagyruntius sese prodit odore tetro anagyri: s. " ἐπὶ τῶν ἐπισπώντων ἑαυτοῖς κακὰ, ut Suid. vult: qui " etiam addit plantam illam alio nomine dici ὀνάγυ- " ρον." [Suidæ verba sunt hæc: Ἀνάγυρος· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἄνθος, ὃ τριβόμενον ὄζει, καὶ παροιμία ἐντεῦθεν, Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον· ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὰ κακά. (Quæ sequuntur, teste Kustero, descripta sunt e Paulo Ægineta vii. 3.) Ἔστι δὲ τὸ φυτὸν ὁ ἀνάγυρος ἀλεξίκακον, καὶ δυσῶδες, καὶ δριμὺ, θερμῆς τε καὶ διαφορητικῆς δυνάμεως, τὸ δὲ σπέρμα λεπτομερέστερόν τέ ἐστι, καὶ ἐμετικόν. Οἱ δὲ ὀνόγυρον αὐτό φασιν. Nicand. Ther. 70. Φράζεσθαι δ' ἐπέοικε χαμαιζήλοιο κονύζης Ἄγνον τε βρύα λευκὰ, καὶ ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον. " Ἐμπρίοντ' ἀνάγυρον probat Bentl. comparato Alexiph. 533. ἐμπρίοντα σίνηπι. De scriptura jam olim dubitatum fuisse docent Scholia, quæ ἐμπρίοντα interpretantur ἀκανθώδη καὶ τραχύν· πρισνώδη γὰρ ἔχει φύλλα. Sed glossa Goett. τραχὺν ἢ δριμύν. Posteriorem rationem usus verbi Nican- dreus Alexiph. approbabit lectori." Schneider. Fal- litur vir doctus, credens e Schol. patere de scriptura jam olim dubitatum fuisse. Schol. enim editus ἐμπρίοντα interpretatur de foliorum asperitate, at Schol. Cod. Goett. de gustus asperitate. Nempe unum idemque verbum, ἐμπρίοντα, duas admittit in- terpretationes, quarum unam probat editus Schol., al- terum autem ineditus. Hoc e Schol. ad Alexiph. l. c., ubi olim legebatur ἐμπριόεντα, satis constat: Καὶ ἐμ- πριόεντα σίνηπι, τὸ τραχὺ ὂν τῇ γεύσει, ἢ παρόσον οἱ κλά- δοι τοῦ σινήπεως τραχύτητα ἔχουσιν. Vide Nostrum in Ἐμπρίω. Deinde quod ad Bentl. notum attinet, ea non, ut Schneider. arbitrabatur, varietatem scripturæ, sed similem verbi usum respicit. Ceterum in Schol. ad Ther. locum vulgabatur, Βοτάνης· ἐμπρίοντα δὲ αὐτὸν εἶπεν ὡς ἀκανθώδη——ἔχει τὰ αὐτοῦ φύλλα, sed Schneider. e Schol. B. dedit: Καὶ ὀνόγυρος δὲ εἶδος θάμνου, καλοῦσι δὲ αὐτὸν οἱ μὲν ἀνάγυρον, οἱ δὲ ὀνόγυ- ρον, (" Anagyridem nemo, quod sciam, ad bestias venenatas fugandas præscripsit, nemo spinosum tra- didit, nemo ὀνόγυριν vocari prodidit." Bod. ad Theophr. p. 609.) οἱ δὲ ἄκοπον, οἱ δὲ * ἀγνάκορον, οἱ δὲ * ὀξόγυρον. Ἐμπρίοντα δὲ τὸν ἀκανθώδη καὶ τρα- χύν· πρισνώδη γὰρ ἔχει φύλλα. " Supplementum insigne Codicis non sine labe esse videtur. Postre- mum vocabulum syllabam ρον punctis suppositis nota- tam habet in Codice. Dioscor. et Plin. ll. cc. nomen ἄκοπον habent; in Nothis Dioscor. ἀγνάκορον addi- tur." Schneider. Scholio pro ἀγνάκορον reddendum esse * ἀγνάκοπον, et Nothis ἀγνάκοπον pro ἀγνάκο- πον, nos nulli dubitamus. Nomen enim procul- dubio compositum est ex ἄγνος et ἄκοπος. Ita ἄγνον et ἀνάγυρον conjungit Nicander l. c. Adde hæc e Dioscor. Ἀνάγυρις, οἱ δὲ ἀνάγυρον, οἱ δὲ ἄκοπον καλοῦσι, θάμνος ἐστὶ φύλλοις καὶ ταῖς ῥάβδοις

A πρόσεμφερὴς ἄγνῳ, δενδρώδης, βαρύοσμος ἰσχύρως, ἄνθος κράμβῃ ἐοικός. " Onogyron ab anagyro distin- guit Bodæus p. 609. (vide notanda in Ὀνόγυρος), quem secutus Sprengel. Hist. Rei Herb. i. p. 100. Herbam spinosam hic interpretatur." Schneider. " Onopordon acanthium, ἄκανος, Theophr. H. P. cf. Honor. Belli Epist. ad Clus. p. 310. Ὀνόγυρον dicit Nicander. E Creta advectum describit Anguillara p. 189." Sprengel. l. c. " Anagyris fœtida, ἀνάγυρις, Dioscor." Idem ib. p. 173. " Æoles ὁ * Πάνος, τοῦ Πάνου dicebant, ut ὁ φύλαξος, ὁ μάρτυρος. Iidem mu- tabant α in ο, ut ὀνάγυρος pro ἀνάγυρος, βότις pro βάτις, et sexcenta talia. Sic et * Πόνος pro Πάνος: inde Lat. Fonus, et more scribendi veteri Faunus." Salmas. ad Solin. p. 294. d. Vide quæ in Περιαγείρω de v. Ὄρκη disputavimus. Schol. ad Aristoph. l. c.: Ἀναγυρουντόθεν· δῆμός τις, ἀπὸ Ἀναγύρου ἥρωος, καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν, Κινεῖς τὸν Ἀνάγυρον. Ἔστι δὲ πόα δυσώδης. Zenob. ii. 55. Ἀνάγυρον κινεῖν· ἔστιν ὁ Ἀνάγυρος δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα δυσῶδες φυτὸν B φύεται. Εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν κινούντων τινὰ ἐπὶ κακῷ ἑαυτῶν. Τινὲς δὲ λέγουσι ὅτι ἄνθρωπος (ἀνὴρ, leg. Ἀνάγυρος, notante Valck. Diatr. p. 269.) ἥρως γέγονεν, ὅστις τοὺς οἴκους τῶν γειτονούν- των αὐτῷ ἐκ βάθρων ἀνέστρεψεν, ἐπειδὴ τὸ ἡρῶον αὐτοῦ ὑβρίσαι ἐπεχείρησαν. De Heroe Anagyro etiam est ap. Diogenian. i. 25. Vide infra notanda. Macarius Hieromonachus Ecl. e Suidæ Lex. ap. Tittmann. Proleg. ad Zonar. p. xcv. Ὀνόγυρος· ὃ καὶ ἀνάγυρος, φυτόν. Καὶ παροιμία, Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων τὰ κακά. Hesych. Ἀναγυράσιος· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα καὶ φυτὸν δυσῶδες φύεται ἀνά- γυρος, καὶ παροιμία, Κινήσω τὸν ἀνάγυρον, διὰ τὸ ἐνσῶδες φυτὸν αὐτόθι φύεσθαι. In Cod. Ven. reperi- tur, Ἀναγυράσιος·——φύεται, deinde novus articulus incipit, Ἀνάγυρον κινῆ παροιμ. " Sejuncta univit (Musurus), pessime vero correxit; nam prima Hesychii scriptura fuit, Ἀνάγυρον κινεῖν παροιμία." Schow. Pro Ἀναγυράσιος autem VV. DD. corrigunt Ἀνάγυρος, ut ap. Zenob. Suid. et Lex. Ms. Bibl. C Coislin. p. 605. legitur. Alii Ἀναγυροῦς legunt. " Forte Hesych. utrumque scripserat, ut post Ἀνα- γυράσιος exciderit nomen Ἀνάγυρος. Vel potius, more suo, scripsit, ut alibi, Ἀθμονεύς· φύλη." Albert. At ἀνάγυρος τὸ φυτὸν, Ἀναγυροῦς autem ὁ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, unde in Zenob. Suida et Lex. Ms. Bibl. Coislin. omnino emendandum censemus Ἀναγυροῦς pro vulgato Ἀνάγυρος. Lex. rhetor. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 210. Ἀναγυράσιος· ὁ Ἀναγυροῦς δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα καὶ φυτὸν φύεται δυσῶδες ὁ ἀνάγυρος, ἐφ' οὗ (leg. ἀφ' οὗ) λέγεται, Μὴ κινεῖν τὸν ἀνάγυρον. Steph. B. Ἀναγυροῦς· δῆμος * Ἐρεχθηίδος φυλῆς, ὁ δη- μότης, Ἀναγυρουντόθεν, ὁμοίως τῇ ἐκ τόπου, καὶ Ἀνα- γυρούνταδε (Noster supra Ἀναγυροῦνταδε), εἰς τόπον, καὶ ἐν τόπῳ, Ἀναγυροῦντι. Λέγεται καὶ Ἀναγυράσιος· Ἐζήτηται δὲ, πῶς ἔχει τὸ α· ἔδει γὰρ ὡς * Ῥαμνούσιος, (" Bene quod Anagyrunten Rhamnunti comparet, uterque enim a frutice dictus locus." L. Holsten.) Ἀλλ' ἔοικε τὸ ρ αἴτιον εἶναι, φιληδοῦν τῇ συντάξει τοῦ α, (v. infra notanda), ὡς τὸ * Φλυοῦς, * Φλυάσιος. D " Sic exhibent libri editi, excepta Florentina edit. in qua erat, ὡς τὸ Φλυοῦς, Φλάσιος. Cod. Voss.: * Φλι- οῦς, * Φλιάσιος. Hanc veram esse lectionem existimo, quia isthac voce rationem reddit pleonasmi literæ alpha." Berkel. Haud satis patet ex his verbis, utrum vir doctus lectionem editam, Φλυοῦς, Φλυάσιος, an lectionem Codicis Vossiani, Φλιοῦς, Φλιάσιος, pro- bet; utraque enim lectione redditur ratio pleonasmi τοῦ α. Sed nos nulli dubitamus recipiendam esse lect. Φλιοῦς, Φλιάσιος; nam primum teste Steph. B. non dicebatur Φλυοῦς, sed * Φλυεῖς, deinde non Φλυάσιος, sed * Φλυεύς, (Φλυεῖς· δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς, ὁ δημότης, Φλυεύς, καὶ * Φλυῆθεν, τὰ τοπικὰ, * Φλύαθεν, * Φλύαζε, * Φλυῆσι,) tum quod ad alteram vocem at- tinet, nomen est Φλιοῦς, unde * Φλιούντιος, vel Φλιά- σιος: Φλιοῦς· πόλις Πελοποννήσου, ἡ πρότερον * Ἀραι- θυρέα, καὶ * Ἀράντεια (leg. * Ἀραντία, notante L. Holsten.), ἀπὸ * Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου καὶ Χθονοφύ- λης. Παυσανίας δὲ ἀπὸ * Φλίαντος. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Φλιούντιος, ἢ Φλιάσιος (leg. Φλιάσιος.) Φιλήτας δέ φησι· Φλιοῦς πόλις ἐστὶ τοῦ Διονύσου φίλ. υἱὸς Φλιοῦς,

ἦν αὐτὸς ἐδείματο λευκόλοφος, (cum Salmasio ita lege et distingue, Φλιοῦς, ἡ πάλαι ἐστὶ, Διωνύσου φίλος υἱὸς Φλιοῦς ἦν αὐτὸς δείματο λευκόλοφος. "Leucolophon autem appellat," inquit idem vir doctus, "a Candida galeæ crista, ut φοινικόλοφοι a rubra, ut frequentius rubras gerebant.") Ὠνόμασται δὲ παρὰ τὸ φλεῖν, ὅ ἐστιν εὐκαρπεῖν. Λακεδαιμόνιοι δὲ τῶν μηνῶν ἕνα * Φλιάσιον καλοῦσιν, ἐν ᾧ τοὺς τῆς γῆς καρποὺς ἀκμάζειν συμβέβηκεν. Ὤφειλε δὲ ἀπὸ τῆς Φλιοῦντος γενικῆς, * Φλιούσιος, πλεονασμῷ δὲ τοῦ α, Φλιάσιος. Καὶ Τίμων ὁ περὶ Σίλλων γεγραφὼς, Φλιάσιος ἐχρημάτισε. Τὸ θηλυκὸν, * Φλιουντία, καὶ * Φλιουντὶς. Diog. L. viii. 46. Τελευταῖοι γὰρ ἐγένοντο τῶν * Πυθαγορείων οὗς καὶ Ἀριστόξενος εἶδε, Ξενόφιλός τε ὁ Χαλκιδεὺς, ἀπὸ Θράκης, καὶ Φάντων ὁ Φλιάσιος, καὶ Ἐχεκράτης, καὶ Διοκλῆς, καὶ Πολύμναστος, Φλιάσιοι καὶ αὐτοί· ἦσαν δὲ ἀκροαταὶ Φιλολάου καὶ Εὐρύτου τῶν Ταραντίνων. Γεγόνασι δὲ * Πυθαγόραι τέτταρες περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, οὐ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντες· εἷς μὲν Κρωτωνιάτης, τυραννικὸς ἄνθρωπος· ἕτερος Φλιάσιος, * σωμασκητὴς, ἀλείπτης, ὥς φασί τινες. Cf. Iamblich. V. Pythag. xxxv. et cap. ult. ubi Φλιάσιοι. "Φλιοῦς ab aliis * Φλιαὶ numero plurium vocantur, unde Φλιάσιος." L. Holsten. Imo Φλιάσιος ponitur pro Φλιούσιος, vel πλεονασμῷ τοῦ α, ut tradit Steph. B. in Φλιοῦς, vel διὰ τὸ ρ φιληδοῦν τῇ συντάξει τοῦ α, ut Ἀναγυροῦς, Ἀναγυράσιος, secundum eundem in Ἀναγροῦς. Sed, quod ad illam rationem attinet, nos quidem parum intelligimus, quomodo substitutio τοῦ α pro ου pleonasmus dici possit; deinde quod ad hanc, pro ρ omnino scribendum est ν. "Is. Casaub. legit τὸ ν αἴτιον: nam et dantur voces sine ρ, in quibus eadem terminatio observatur, quales Φυλὴ, * Φυλάσιος: * Μυσία * Μυσάδιος, modo ultimum huc trahi possit." L. Holsten. Sed et ipse loci sensus correctionem hanc prorsus flagitat; si enim Ἀναγυράσιος ponitur pro Ἀναγυρούσιος, manet quidem litera ρ, sed α substituitur in locum τοῦ ου. Harpocr. Ἀναγυράσιος· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Δῆμός ἐστιν Ἀναγυροῦς τῆς * Ἐρεχθηίδος φυλῆς, ἔνθεν ὁ δημότης, Ἀναγυράσιος. Æschinis locus, quem nondum reperimus, non indicatur in Reiskiano Indice Geogr. in Æschin. Plato Theage p. 127. c. Ἔπειτα πολλὰς ἤδη ἀρχὰς καὶ τὰς μεγίστας Ἀθηναίοις ἦρξας, καὶ τιμᾷ ὑπὸ Ἀναγυρασίων τε τῶν δημότων πολὺ μάλιστα, καὶ ὑπὸ τῆς ἄλλης πόλεως οὐδενὸς ἧττον. Schol. p. 88. Ἀναγυρασίων· Ἀναγυροῦς δῆμος Αἰαντίδος, ἀφ' οὗ Ἀναγυράσιοι, imo * Ἐρεχθηίδος vel scripsit, vel scribere debebat. Ἀναγυρασίων " meminit Strabo ix. p. 398. Cf. illud Platonis in Syrphace ap. Athen. viii. p. 344. c. (Ὀδὶ μὲν Ἀναγυράσιος ὀρθῶς ἐστί σοι, Ὃν οὔθ' ὁ φίλος Μυνίσκος ἔσθοι ὁ Χαλκιδεύς.) Sic vetus Columna in via, qua itur Athenis Salaminem, * ΖΩΣΑΡΙΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΕΞ ΑΝΑΓΥΡΑΣΙΩΝ. Vide J. Spon. de Pagis Attic." Albert. ad Hesych. Alias tres vide ap. eund. Spon. Itin. T. ii. p. 386. Pausan. i. 31. de parvis Atticæ pagis agens, Ἀναγυρασίοις δὲ, inquit, μητρὸς θεῶν ἱερὸν, nec plura de his habet. Fuit autem ad mare inter Phalerum et Sunium. Consule Meurs. de Populis Atticæ in Opp. T. i. p. 239. cum J. Lamii nota. Inter fabulas Aristophanis, quæ temporum injuria perierunt, est Ἀνάγυρος: vide Brunck. ad Aristoph. Fragmm. Suid. Ἀναγυράσιος· δῆμός ἐστιν Ἀναγυροῦς τῆς * Ἐρεχθηίδος φυλῆς, ἧς ὁ δημότης, Ἀναγυράσιος. Καὶ * Ἀναγυράσιοι δαίμων, καὶ τέμενος Ἀναγύρου ἐν τῷ δήμῳ τῶν Ἀναγυρασίων. Ἀναγυράσιος δαίμων, ἐπὶ τὸν παροικοῦντα πρεσβύτην, καὶ ἐκτέμνοντα τὸ ἄλσος, ἐτιμωρήσατο Ἀνάγυρος ἥρως. Ἀναγυράσιοι δὲ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Τούτου δέ τις ἐξέκοψε τὸ ἄλσος. Ὁ δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμηνε τὴν παλλακήν· ἥτις μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα, διέβαλεν ὡς ἀσελγῆ τῷ πατρί. Ὁ δὲ ἐπήρωσεν αὐτὸν, καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν. Ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀνήρτησεν· ἡ δὲ παλλακὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔβριψεν. Ἱστορεῖ δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῷ Περὶ Τραγῳδοποιῶν, ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδου Φοίνικα. " In his ἐγκατῳκοδόμησεν, i. e. καθεῖρξεν εἰς οἴκημα, Erasmo non intellectum, transsumsit Hieronymus ab Æschine c. Timarch. p. 26=78. crudelissimum Atheniensis Hippomenis innominati facinus narrante: Kustero notata dedit et plura H. Vales. in Harpocr. p. 106. cf. Duker. ad Thucyd. p. 216-7. Cui sua debet Suid., Hieronymum si quis aliunde habet incognitum, ut habebat Erasm. in Adag. Anagyrum commoves, adeat J. Jonsium de Script. Hist. Phil. ii. 3. 6." Valck. l. c. Cf. Lex. Ms. Bibl. Coislin. p. 604. Ἀναγυράσιος· δῆμός ἐστιν Ἀναγυροῦς τῆς * Ἐρεχθηίδος φυλῆς, ἧς ὁ δημότης, Ἀναγυράσιος, καὶ Ἀναγυράσιος δαίμων, καὶ τέμενος ἐ (sic, sed leg. ἐν, ut ap. Suid.) τῷ δήμῳ τῶν Ἀναγυρασίων. * Ἀναγυράσιος δαίμων· ὅταν χαλεπή τις τύχη καὶ πονηρὰ δυστυχία κατασείσῃ πᾶσαν οἰκίαν ἀλλεπαλλήλοις δεινοῖς, ἡ παροιμία λέγεται. Φασὶ γὰρ γενέσθαι τινὰ γεωργὸν ἐν τῷ Ἀναγυρασίων δήμῳ αἰτίαν ἔχοντα ἐξυβρίζειν (sic) εἰς τὸν πλησίον ἱδρυμένον βωμόν· διὸ συμφοραῖς τὸν ἄνθρωπον δειναῖς περιπεσεῖν. Πρῶτον μὲν γὰρ ἀπέβαλε τὴν γυναῖκα, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖς ἐγεγόνει· εἶτα τὸν υἱὸν ἐπήρωσε διαβολῇ πλαστῇ τῆς μητρυίας χρησάμενος, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀνεβίβασεν εἰς πλοιάριον, καὶ εἰς Λυπρὸν ἐξέθηκε νησίδιον· εἶτα ὀνείδει κατεχόμενος, αὐτός τε καὶ ἡ γυνὴ κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν, αὐτὸς μὲν συγκλείσας ἑαυτὸν μετὰ πάντων τῶν κτημάτων ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ πῦρ ὑποβαλὼν ἐκαύθη· ἡ δὲ γυνὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔβριψεν. " Qui fecit ista Latina, (ipse Montefalcon., ut e libri titulo patet, pariter atque e nota *sic* post ἐ et ἐξυβρίζειν posita,) non intellexit Gr. phrasin, αἰτίαν ἔχοντα ἐξυβρίζειν, Parvamque insulam sterilem, λυπρὸν νησίδιον, convertit, (atque etiam doctus Editor vulgavit Αυπρὸν pro λυπρὸν,) in insulam Lypron, omnibus aliis inauditam." Valck. l. c. Lex. Ms. Bibl. Coislin. p. 605. Ἀνάγυρος· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, (sic et Suid. et Zenob. ll. cc. quos emendandos esse supra diximus, sed re accuratius perpensa nunc nihil mutandum censemus; Grammatici enim, ut proverbii, Κινεῖν τὸν Ἀνάγυρον, originem tradant satis probabilem, Ἀνάγυρον nobis confinxerunt pro Pagi nomine, cum revera locus ille diceretur Ἀναγυροῦς. Nemo autem contra hanc sententiam afferat Aristoph. Lys. l. c. Κ. Πόθεν εἰσίν; Λ. Ἀναγυρουντόθεν. Κ. νὴ τὸν Δία· Ὁ γοῦν Ἀνάγυρός μοι κεκινῆσθαι δοκεῖ. Hic enim Ἀνάγυρος non ponitur pro Loci nomine, nec pro Planta, sed pro Heroe quodam, ut arbitratur Schol. cujus verba supra dedimus:) ἔνθα ἦν βορβορώδης τόπος κἀντεῦθεν δυσώδης, ὃς κινούμενος πολλὴν ἐποίει τὴν δυσωδίαν. Ἐντεῦθεν ἐπεκράτησε ἡ παροιμία, Κινεῖς τὸν Ἀνάγυρον· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπικινούντων κακά. Ἔνιοι δὲ ἐπὶ ἀναγύρου λοχμώδους φυτοῦ ἀλεξικάκου ὄντος, ὃ τριβόμενον ὄζει, καὶ δυσωδίαν ἐπιφέρει τὸν τοῦτο τρίβοντα· οἱ δέ φασιν ἀπὸ ἱερείας τινὸς τῆς Ἑκάτης, ἥτις ἐνθουσιοῦσα καὶ βακχευομένη τῇ δαίμονι, ἠπείλει κινῆσαι αὐτῇ τὸν ἀνάγυρον, καὶ ἅμα λαμβάνουσα τοὺς ἐκ τοῦ φυτοῦ λύγους ἐμάστιζεν ἑαυτὴν, ὡς δῆθεν τὴν Ἑκάτην ἐκ τούτου λυποῦσαν, καὶ ἡ παροιμία ἐπεκράτησεν ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιφερόντων κακά. " Ἀνάγυρος κινεῖν, Jacobs. ad Anthol. T. vi. p. 19. et Casaub. ad Athen. p. 103. (* Κεραστοῦς indubitanter dicta ἀπὸ τῶν κεράων, ut * Ἄγνοῦς, Ἀναγυροῦς, * Ἀχραδοῦς, Ῥαμνοῦς, * Μυρρινοῦς, * Σελινοῦς, * Πυξοῦς, * Μυρικοῦς, et similia his ab aliis plantis locorum deducta nomina.)" Schæf. in Mss.]

"Ἄγνυρις, Hes. teste herba quædam; am- " biguum, an ea, quæ Dioscoridi Anagyris." [" Florens Christ. ad Aristoph. Pac. 626. Suidam pro Hesychio, errante calamo, citans, conjicit num leg. μηχανή τις (pro βοτάνη τις), cum nulla ipsi hoc nomine herba nota esset, et ἀγκύρισμα, vel ἄγκυρα, genus Luctæ non tantum, sed et Vas ficuum capax significet. Laudo Viri cl. conjectationem. At vero, cum sæpius Hesych. hic proponat voces syncopen passas, malim ἄγκυριν pro ἀνάκυριν, vel ἀνάγυριν accipere." Albert. Scilicet ut ἀγαλλὶς perperam scribitur pro ἀναγαλλὶς, ἀγερτία, pro ἀναγέρτια, (v. Lex. Vocc. peregr. in Ἀναγέρτια,) sic ἄγκυρις pro ἀνάκυρις, ἀνάγυρις.] " Ἀγαλλὶς, ἴδος, ἡ, Hes. Hya- " cinthus, vel θρυαλλὶς, vel ἀναγαλλὶς, quæ herba- " rum nomina sunt." [Nicander ἐν Γεωργ. ii. ap. Athen. xv. 683. c. Ἶρις δ' ἐν ῥίζῃσιν ἀγαλλίδι ἠδ' ὑακίνθῳ * Αἰαστῇ προσέοικε, χελιδονίοισι δὲ τέλλει Ἄνθεσιν, ἰσοδρομέουσα χελιδόσιν· αἵ τ' ἀνὰ κόλπῳ Φυλλάδα * νηλείην * ἐσχεύετον, ἀρτίγονοι δὲ Εἴδοντ' ἠμύουσαι ἀεὶ κάλυκες στομίοισι. Σὺν καὶ περ τοξίᾳ χροιῇ

λυχνὶς, (καὶ πορφυρέα conjecit Casaub. præeunte versione Dalecampii, cf. Dioscor. iii. 114.), οὐδὲ θρυαλλίς. " Pro ἀγαλλιάση δ' ὑακίνθῳ (Albert. ad Hes. in Ἀγαλλὶς habet ἀγαλλιάσῃ δ' ν. Schneider. ad Nicandri Fragmm. p. 295. ἀγαλλιάσει δ' ν.) unice probavimus emendationem, ἀγαλλίδι ἠδ' ὑακίνθῳ, a Soping. ad Hes. propositam, ubi v. ἀγαλλὶς interpretatur ὑάκινθος. (Cantero et Salmasio ad Homon. H. I. p. 21. placuit lectio ἀγάλλεται, sed illi ἢ ὑακίνθῳ, huic ἢ Ϝ' ν. et ad Solin. 861. c. ἢ δ' ν.) Literis Δ et Ι pro Α et Σ restitutis tota emendatio constat: quæ quam parum violenta mutatio sit, intelliget, qui meminerit quam facile in vetustissimis quibuslibet libris Δ et Α literæ inter se fuerint permutatæ, quamque frequenter in nostris præsertim Membranis Σ literam pro Ι, aut vicissim Ι pro Σ positam observaverimus. Ὑακίνθῳ Αἰαστῇ recte Dalec. vertit, Hyacintho e cruore Ajacis nato; fuit enim hæc una e fabulis, quas de hyacinthi floris origine finxere veteres. Vide Schol. ad Theocr. x. 28. Plin. xxi. 10. 38. aliosque Harduino ad Plin. et Bod. ad Theophr. memoratos. Quinam potissimum flos sit, quem veteres poëtæ Hyacynthi nomine indigitarint, dubitatur. Bodæus p. 712. eum esse statuit, quem Xyrin et Spatulam fœtidam sua ætate Botanici vocabant. Aliorum sententias Schreber. retulit in Harlesii Notis ad Theocr. l. c. et quem ille laudavit, Heyn. ad Virg. Ecl. ii. 18. Quidquid sit, ex iridum fuit familia, hisque non modo radice, ut hic docet Nicander, similis fuit, sed et foliis, ut paulo post indicat." Schweigh. " Dalecamp. vertit, ' Iris radicibus lasciviens, hyacintho e cruore Ajacis nato similis, simul cum chelidonii flore exoritur.' Is igitur voluit, ἀγαλλομένη ὑακίνθῳ—χελιδονίοις δ' ἅμα τέλλει Ἄνθεσιν. Cujus viri, rei herbariæ apprime periti, judicio utinam ceteri interpretes h. l. acquievissent, nec ejus crisin tanto contentui habuissent, ipsi rei, de qua tractat Nicandreum fragmentum, plane ignari. Equidem non dubitavi auctoritatem Dalecampii sequi." Schneider. l. c. At nos, quamvis in re herbaria plane hospites, Dalecampii lectionem rejiciendam censemus, nimis a vulgata recedentem, cum Sopingii emendatio literis Δ et Ι pro Α et Σ restitutis tota constet, cumque Hesychii glossa huc apprime faciat, Ἀγαλλὶς· ὑάκινθος, ἢ θρυαλλὶς, ἢ ἀναγαλλίς: solet enim Lexicographus ille Nicandreum verbum interpretari per aliud verbum, cum quo conjungitur. Exempla hujusce rei olim alibi afferentur. Descriptionem autem Iridis in hoc Nicandri Fragmento statim excipit ἡ θρυαλλίς. Hesych. * Ἀναβαλλίδα τὴν ὑάκινθον: addit Lexicographus, ταινία, ἢ σφαῖρα. " Herodian. Epitom. Ἀναβαλλὶς· ἡ σφαῖρα," Is. Voss. sicque legitur in Arcadii Grammatica Ms. ap. Ducang. Append. ad Gloss. M. et I. G. p. 15. nisi quod est ἀναβαλὶς pro ἀναβαλλίς. Etym. 95. 43. Ἀναβαλλίδες· ταινίαι, οἱ δὲ σφαίρας ἀπεδίδοσαν, Διογένης. Eadem verba in Lex. suo veteri legerat Noster. Ad glossam Hesychii, Ἀναγαλλίδα· τὴν ὑάκινθον, adscripsit Is. Voss.: " Vide num eadem ac βαλλίς."] " Βάλλις, (ἡ,) Plantæ s. Floris species, " quæ reducere in vitam mortuos videtur, dicta " nimirum ὡς βίον ἄλλον ποιοῦσα. Ita Etym. et Lex. " meum vet. in quo unico λ scriptum est, at gemino " apud illum. Ap. Plin. quoque unico duntaxat l " scripta ea herba est, xxv. 2.:—Xanthus Histo- " riarum auctor, in prima earum tradit, occisum " draconis catulum revocatum ad vitam a parente, " herba, quam balin nominat: eademque Thylonem, " quem draco occiderat, restitutum saluti. Et Juba " in Arabia herba revocatum ad vitam hominem tra- " dit." [Ad h. l. nihil annotavit Harduin. Vocem βάλις s. βάλλις ad veterem Phrygiæ linguam pertinuisse, nos nulli dubitamus; nam * Βαλλὴν s. * Βαλὴν Hesychio βασιλεὺς, Φρυγιστὶ, (v. Interprr., Lex. Vocc. peregr. supra cxxxviii. a., Blomfield. ad Æsch. Pers. 663.) et Xanthus ille Historiarum s. Lydiacorum auctor Lydus fuit, qui in Lydiæ rebus describendis multa forte de Phrygia Lydiæ vicina dixerat. Vide Harduini et Schweighæuseri Indices Auctorum a Plinio et Athenæo citatorum in v. Xanthus. (Obiter monemus Harduin. ibi Zachaliam Babylonium, qui ap. Plin. xxxvii. 60. libros scripsisse de Gemmis dicitur ad Mithridatem regem, illum esse conjecisse, qui Apuleio Asin. Aur. ii. 213. Zachlas Ægyptius, Propheta primarius, h. e. Magus, appellatur. Quæ notatis supra in Lex. Vocc. peregr. ccxvii. b. addenda sunt.) Ad βάλιν vero an pertineat v. * Βάλαρις, Hesychio βοτάνη * τρίφυλλος, viderint alii. Is. Voss. reposuit Βάλλαρις. Hinc Belg. Klaveren deduxit J. Vlitius ad oram libri sui. Per βοτάνη τρίφυλλος intelligenda est Medica herba, Lotus herba pratensis, ὁ λωτὸς τρίφυλλος. Vide quæ diximus in Lex. Vocc. peregr. ccxxxiv. a. Dioscor. iv. 111. Λωτὸς ἥμερος, οἱ δὲ * τρίφυλλον, φύεται ἐν παραδείσοις, Auctor Auctuarii p. 470. Οἱ δὲ * τριπέδιον, al. * τριβόλιον, οἱ δὲ τριφόλιον καλοῦσι: 112. Λωτὸς ἄγριος,—φύλλα ὅμοια λωτῷ τριφύλλῳ τῷ ἐν χορτοκοπείοις γενωμένῳ, Auctor Auctuarii p. 470. Οἱ δὲ τρίφυλλον, Ῥωμαῖοι τριφόλιον μίνους: 113. Κύτισσος,—τὰ φύλλα ὅμοια τήλιδι, ἢ λωτῷ τριφύλλῳ, Auctor Auctuarii p. 470. Κύτισσος· οἱ δὲ * τηλίνην, οἱ δὲ λωτὸν μέγαν, οἱ δὲ τρίφυλλον, Ῥωμαῖοι τριφόλιονμ μαίους: ii. 177. Μηδικὴ ἔοικε μὲν ἄρτι φυομένη τριφύλλῳ τῇ ἐν χορτοκοπείοις, προάγουσα δὲ, στενοφυλλοτέρα γίνεται, καυλοὺς ἀνιεῖσα τριφύλλῳ ὁμοίους, ἐφ' οἷς τὸ σπέρμα προσπέφυκε φακοῦ τὸ μέγεθος, ἐπεστραμμένον ὡς κεράτιον. Auctor Auctuarii p. 463. Μήδιον· οἱ δὲ Μηδικὴ, οἱ δὲ * τρίφυλλον, οἱ δὲ * κλημάτιον, οἱ δὲ * ὁσμὸς, οἱ δὲ * τρίγωνος, οἱ δὲ * κυβέλλιον; οἱ δὲ * πολύφυλλον, Ῥωμαῖοι τριφόλιονμ ἀδοράτονμ. Ceterum de v. βάλις s. βάλλις Etymologi verba a Nostro laudata sunt hæc: p. 186. 34. Βάλλις· εἶδός ἐστιν ἄνθους, ὃ δοκεῖ ποιεῖν ἀναζῆν τοὺς τεθνεῶτας, ὁμοίως τῇ * ἀρνώνῃ· οἱονεὶ βίαλλίς τις οὖσα, ἐπειδὴ δοκεῖ βίον ἄλλον ποιεῖν, καλεῖται βάλλις. " De ἀρνώνη nihil compertum habeo; forsan βρυωνίαν dicere voluit: ea enim, teste Dioscor. (iv. 184.), τὸν χρῶτα ῥύπτει καὶ τετανοῖ, quod Plin. in ejus descriptione vertit Erugare cutem: ἀρωνίαν vero a quibusdam nominari Mespilum, auctor est idem Dioscor. (i. 169.)" Sylburg. De v. Ἀρωνία vide supra Lex. Vocc. peregr. cccixix. n. 3. E Xanthi autem Historiis sua sumsisse Etym. censemus: Xanthum ab Etym. citatum habes in v. Ἑρμαῖον. Ducang. Append. ad Gloss. M. et I. G. ex Arcadii Grammatica Ms. affert, Βάλλις· εἶδος ἄνθους. Auctor Appendicis ad Dioscor. p. 473. Σίκυς ἄγριος· οἱ δὲ ἐλατήριον, οἱ δὲ * γρῦνον, οἱ δὲ * βαλὶς (sic), οἱ δὲ * σύγκρισις, οἱ δὲ βουβάλιον, (v. Nostrum in Βουβάλιον,) οἱ δὲ * σκάπτιον (sic, sed leg. * σκόρπιον, Vers. Lat. Scorpion,) οἱ δὲ * φέρομβρον, οἱ δὲ * πευκεδανὸν, οἱ δὲ νότιον. Idem p. 469. Βρύον θαλάσσιον· οἱ δὲ βάλλαρι, οἱ δὲ * ἰράνη. Et p. 457. Λυχνὶς στεφανωματική· οἱ δὲ * ἀθάνατος, οἱ δὲ * ἀκυλώνιον (Vers. Lat. Aquilonium), οἱ δὲ * βαλλάριον, οἱ δὲ * γερανοπόδιον, οἱ δὲ * κορύμβιον, οἱ δὲ * ταύριον, οἱ δὲ * σκῆπτρον, οἱ δὲ * μαλόϊον, Αἰγύπτιοι * σεμεὸν, Προφῆται * αἷμα ἀποκαθημένης, Ῥωμαῖοι γενικουλάριι, οἱ δὲ * βαλλάρια, Vers. Lat. Genicularis s. Vallaria. Hæc tamen nihil ad glossam Hesychii illustrandam, Ἀναβαλλίδα· τὴν ὑάκινθον, ταινία, ἢ σφαῖρα, pertinent, qui plane confundit Ἀναβαλλίδα herbam, perperam pro ἀναγαλλίδα scriptam, cum ἀναβαλλίδι Tænia, Pila s. Globo. Sed quomodo fit, ut ἀναβαλλίδα s. ἀναγαλλίδα interpretetur τὴν ὑάκινθον, cum ἀναγαλλίδα pro ὑακίνθῳ nemo veterum usurparit? Nulla alia causa afferri potest præter Nicandreum locum, in quo olim lectum fuerit, Ἶρις δ' ἐν ῥίζῃσ' ἀναγαλλίδι ἠδ' ὑακίνθῳ Αἰαστῇ προσέοικε. (Soping. ad Hesych. in Ἀγαλλὶς, legendum conjicit, ἀγαλλίδι, ἠδ' ὑακίνθῳ, vel ἐν ῥίζῃσ' ἀναγαλλίσι ἠδ' ὑακίνθῳ.) Sed idem Hesych. alibi dixit, Ἀγαλλὶς· ὑάκινθος, ἢ θρυαλλὶς, ἢ ἀναγαλλίς. Ἀγαλλὶς et ἀναγαλλὶς de una eademque herba dicuntur, ut supra ostendimus. At ἀγαλλίδα s. ἀναγαλλίδα pro ὑακίνθῳ et θρυαλλίδι nemo veterum dixit. Aliud ὑάκινθος, aliud θρυαλλίς: utrumque ab anagallide plurimum differt. Unde igitur Hesych. errorem in hunc satis crassum incidit? Nempe, quia ei mos est, ut supra notavimus, unum Nicandri verbum interpretari per aliud, cum quo illud jungitur. Nec mirus Lexicographi error ei videbitur, qui ignorantiam Grammaticorum in re herbaria cognitam habeat. Duplici autem modo scripta Hesych. legerat Nicandri verba. Scilicet alia exemplaria præbebant, ἐν ῥίζῃσ' ἀνα-

γαλλίδι ἡδ' ὑακίνθῳ, alia, ἐν ῥίζῃσιν ἀγαλλίδι ἡδ' ὑακίνθῳ. Ut vero h. l. ὑάκινθος et θρυαλλὶς a Nicandro junguntur, sic in Ther. 899. idem dixit. Ὅσσα τε λυχνὶς ἔνερθεν, * ἐρευθὴς τε θρυαλλὶς, καὶ ῥόδον, ἡδ' ἴα, λεπτὸν ὅσα σπερμεῖον ἀέξει· Ἠ καὶ πουλύγονον λασίων * ὑπάμησον ἰάμνων, Ψίλωθρον, καρπόν τε πολυθρήνου ὑακίνθου. "Vulg. ἐρευθῆεις e G correxi: ut χλωρηΐς, dicitur ἐρευθηΐς." Schneider. Sed et mentio herbæ Chelidonii dictæ Sopingii conjecturam tueri videtur; nam Auctor Appendicis ad Dioscor. inter anagallidis synonyma ponit χελιδώνιον, pro quo lege χελιδόνιον. " Quod ait (Nicander), χελιδονίοισι δὲ τέλλει Ἄνθεσι, falsi sunt, me judice, interpretes, qui ista verba ad chelidonium herbam retulerunt, cujus nec flos, nec folia, nec radix cum iride quidquam præ aliis plantis maxime commune habet: nec ne verborum quidem constructio patitur, ut de planta, quæ chelidonium vocatur, hic cogitemus. Χελιδονίοις adjectivum nomen est, ad substantivum ἄνθεσι relatum, et Colorem significat. Iris illa, quam dicit Nicander, oritur, emicat, floret, floribus chelidoniis, quasi hirundinariis dicas, i. e. e rufo nigricantibus, s. e nigro rubescentibus: vide xiv. 652. f. et ibi not." Schweigh. Hæc interpretatio Schneidero videtur mira, qui post Dalecamp. chelidonium herbam intelligit. At, si poeta in animo herbam istam habuisset, perspicuitatis ergo * χελιδονίοις ἄνθεσι nunquam posuisset pro Chelidonii floribus, cum v. χελιδονίοις lectori nihil aliud, quam Hirundinariis, sonaret. Lege igitur χελιδονίου. Chelidonium herbam vero nec flore, nec foliis, nec radice cum iride quidquam præ aliis plantis maxime commune habere, Schweighæusero concedimus. At hac de causa non repudianda est lectio nostra χελιδονίου: ratio enim comparationis cum chelidonio nec floris similitudine constat, nec foliorum, nec radicis, sed sensus est iridem ἅμα τῷ χελιδονίῳ ἀνθεῖν. Unde legendum censemus, neque aliter legisse videtur Dalecamp., χελιδονίου δ' ἅμα τέλλει Ἄνθεσιν, ἰσοδρομεῦσα χελιδόσιν. Per verba, ἰσοδρομεῦσα χελιδόσιν, intelligi debet, quod iris, quæ ἅμα τῷ χελιδονίῳ ἀνθεῖ, adventu hirundinum floreat, earundemque discessu marcessat. Dioscor. ii. 211. Δοκεῖ δὲ ὠνομάσθαι χελιδόνιον, ἐπειδὴ ἅμα ταῖς χελιδόσι φαινομέναις ἀναφύεται, ληγούσαις δὲ * συμπαρακμάζει. Athen. l. c. p. 685. c. Θεόφραστος δέ φησι, τὰς * διανθήσεις λαμβάνειν * συνδιακολουθοῦντα τοῖς ἄστροις, τὸ ἡλιοτρόπιον καλούμενον, καὶ τὸ χελιδόνιον· καὶ γὰρ τοῦτο ἅμα τῇ χελιδόνι ἀνθεῖ. Ubi vide Schweigh. Cf. Nostrum in Χελιδόνιον. Chelidonium primo statim hirundinum adventu e terra erumpere voluit Dioscor.; at Theophr. et Plin. jam tum florere tradiderunt, quibus addas Nicandrum h. l. Sed et ex Athen. ipso patet in Nicandri versibus agi de chelidonio herba, non, ut putabat Schweigh., de iridis floribus chelidoniis, e rufo nigricantibus, s. e nigro rubescentibus: Ἐκ τούτων τῶν ἐπῶν δῆλον γίνεται, ὅτι ἕτερόν ἐστι τὸ χελιδόνιον τῆς ἀνεμώνης· τινὲς γὰρ ταὐτὸ εἶναι φασί. "Quid sit, quod dicat Deipnosophista, ex istis Nicandri versibus manifestum fieri, differre chelidonium ab anemone, haud satis liquet nobis, cum chelidonii herbæ in præscriptis versibus ne mentio quidem facta sit: nam quod v. 32. legitur, χελιδονίοισι δὲ τέλλει Ἄνθεσιν, id non ad florem aut herbam, cui chelidonium nomen, sed ad colorem iridis floris pertinere vidimus. Sed eo fortasse spectavit Athen. quod v. 64. anemonæ tribuantur fulgentes splendidissimique colores, (Αἵται τ' ἠΐθεαι * ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι, Τηλόθεν ὀξυτέρῃσιν ἐφελκόμεναι χροιῇσιν,) quibus nempe non instructum esse chelidonium norunt omnes." Schweigh. Quod vero adjicit, esse nonnullos, qui idem statuant esse chelidonium et anemonen, id inepte ab Athen. dictum esse contendit Salmas. de Hom. H. I. p. 26. a Schweigh. citatus:—" Χελιδόνιον quidam veterum pro Anemone dixerunt. Notavit id Athen. et Hesych. Χελιδόνιον· ἡ * Ἀδωνιάς. (Glossa hæc sic vulgo legitur, Ἀδωνίης· ἡ χελιδὼν, καὶ ἡ θριδακίνη, ubi Ἀδωνιὰς cum Salmasio legit Heins.: * Ἀδωνηΐς, Is. Voss.: Ἀδωνῆς, vel Ἀδωνίας, Kuster. Cf. Etym. 19. 17. Ἀδωνίς· χελιδὼν, καὶ ἡ θρίδαξ, ubi Sylburg. Ind.: 'Rectius Ἀδωνηΐς'. Vide Athen. ii. p. 69. De Salmasii conjectura χελιδόνιον, quæ nobis placet, Albert. silet.) Anemone dicta Ἀδωνιὰς Græcis, quod e sanguine Adonis nata proditur, vel e lacrymis Veneris extinctum cum lugentis.—Nemo sane tam absurdus, qui chelidonium idem esse cum anemone affirmarit. Sed ἀνεμώνην quidam appellarunt χελιδόνιον, quod cum hirundinibus flos ejus exiret. Quæ ratio nomen etiam dedit illi herbæ, quæ sibi illud proprium vindicavit. Eam nemo unquam dubitavit ab anemone esse diversam. Hinc tamen apparet, ex ambiguitate vocabuli confudisse quosdam. Dioscor. (ii. 211.) Χελιδόνιον μέγα, οἱ δὲ ὀθόνναν καλοῦσιν, οἱ δὲ * κρίνον. Καυλὸν ἔχει πηχυαῖον: ita est in vetustissimo Codice. (Vulgo legitur, Χελιδόνιον μέγα καυλὸν ἀνίησι πηχυαῖον. Vide Ὀθόννα supra in Lex. Vocc. peregr. ccxlvii. a. Auctor Appendicis: Οἱ δὲ * Παιονία, οἱ δὲ * κραταιὰ, οἱ δὲ * ἀούβιος, f. l. * ἀείβιος i. e. ἀθάνατος, Vers. Lat. Aubion, οἱ δὲ * γλαύκιος, οἱ δὲ * Πάνδιος ῥίζα, Lat. versio, Pandionis radicem, οἱ δὲ * φιλομήδειον, οἱ δὲ * ὀθόνιον. Lege * ὀθόννιον.) Hoc cognomen κρίνον non huic chelidonio, sed alteri anemonæ attributum. Nec enim ea hujus chelidonii floris forma, ut lilii nomen potuerit adoptare. Χελιδόνιον ita reperit dictum Dioscor., sed de eo chelidonio intelligendum fuit, quod idem cum anemone. Sed in omnibus talis Dioscor., qui tamen in hoc genere putatur regnare. Hoc fortasse sequutus Plin. κρίνον apud Græcos Rubens lilium significare dixit, quia κρίνον de flore anemones puniceo etiam usurpatum. Quod ille de lilio rubro accepit. Non tamen ita debuit accipi ap. Theophr. et Dioscor. omnibus locis." " At eo ipso, quod anemone a nonnullis χελιδόνιον appellata est, fieri potuerat, ut alii falso duas istas plantas confunderent, et de earum altera dictum subinde intelligerent id, quod ad alteram spectasset." Schweigh. " Libri omnes habent ap. Plin. xxi. (23=94.): 'Anemonas coronarias tantum diximus: nunc reddemus et medicas. Sunt qui * Frenion vocent.' Ut in Indice frenion. Ita enim scripti: 'Anemone coronaria sive frenion med. x.' * Φροίνιον dictum poterium. Dioscor. et Paul. Ægineta, Ποτήριον, οἱ δὲ φροίνιον. (Dioscor. iii. 17. Ποτήριον, Ἴωνες δὲ νευράδα καλοῦσι, cf. Plin. xxv. 76.: Auctor Appendicis, ad quem a se correctum respexit V. D., Οἱ δὲ φρύνιον, οἱ δὲ ἀκιδωτόν. Quid sibi velit φροίνιον, nescimus; at φρύνιον Gr. vox est. Vide Nostrum in Φρύνιον, et Νευράς.) Nescio an huc nihil pertinens cognomen ex alia herba in anemonas transcripserit." Salmas. " Φρένιον, sic sane in Indice. Et Mss. R. Th. Ch. Fremion habent. Vera tamen lectio * φαίνιον videtur." Harduin. Phænion habet Vet. Phenion Gr. et Al.] " Φαινὶς, Laconum sermone ἡ ἀνεμώνη, " ut Sosibius ap. Schol. Theocr. (v. 92.) scribit:" [Ἀνεμώνη· ἄνθος ἄοδμον, ὅ φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδώνιδος. Ἄλλως. Τὴν ἀνεμώνην Νίκανδρός φησιν ἐκ τοῦ Ἀδώνιδος αἵματος φυῆναι. Κρατεύας δὲ, ἢ Κρατίδης κατά τινας, δύο φησὶν εἶναι τὰς ἀνεμώνας, τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινίκεον. Σωσίβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι φαινίδας καλεῖσθαί φησι. (Respicitur ad Nicandri locum, qui periit. Verba hæc in Schneideri Collectione Nicandreorum Fragmentorum non leguntur.) " Antiqua Græcia * φαινὸν appellavit τὸ λαμπρὸν, τὸ φωτεινόν. (In animo V. D. habebat Hesychii glossam, Φαινόν· φωτεινὸν, ubi tamen Ruhnk. legit φαεινὸν, sed illud φαινὸν flagitat verborum ordo. Ut a * φάνω est φανὸς, Lucidus, sic a φαίνω est φαινὸς, pro eodem. Hinc G. Wakef. in Mss. corrigendum censet Oppian. H. v. 67. Τοὔνεκα καὶ πάντεσσιν ὁμόστολος ἔρχεται ἰχθὺς * Φαιὸς ἰδεῖν, δολιχός τε δέμας, λεπτὴ δὲ οἱ οὐρή, Ἔξοχος ὃς προπάροιθεν ἁλὸς πόρον ἡγεμονεύει Σημαίνων· τῷ καί μιν ἐφήμισαν * ἡγητῆρα. Sic Schneider. edidit. 'Excerpsit hæc Ælian. H. A. ii. 13. qui κεφαλὴν προμήκης habet, ubi Oppian. δολιχός τε δέμας. Vulgo erat δολιχὸν, deinde βαιὸς ἰδεῖν, quod cum Rondeletio correxeram ex Æliano, ubi est, ἰχθὺς μακρὸς, καὶ λευκὸς, τὴν κεφαλὴν προμήκης. Rondelet. tamen λευκὸς malebat. Vitioso propius est φαιὸς,

quod non Fuscum, sed Splendidum, Album hic significare videtur.' Schneider. '*Φαιὸς* interdum etiam *λευκὸς* significat: cf. not. ad Oppian. p. 420. Ita Plin. xxii. c. extr. Semen candidum interpretatur Dioscoridis iii. 136. *φαιὸν σπέρμα*.' Idem ad Ælian. l. c. Hesych. Φαιόν· *μέλαν*, ubi Albert. affert e Lex. Ms. Coisl. p. 476. Φαιόν· *χρῶμα σύνθετον ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ, ἤγουν* * *μίνιον*. Eadem verba extant in Etym. 790. 2. Φαιὸν *τῷ μέλαν* opponitur in Dioscor. iii. 145. *Ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ ἀγρίου στρογγύλον εὑρίσκεται, φαιὸν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου, ἐπίμηκες καὶ μέλαν.* Plura vide in Φαιός. Huc forte respexit Schneider. l. c.) Inde *φαινὶς ἀνεμώνη*, Multa luce micans, (Plinio, e felici Harduini emendatione, phainion, *φαίνιον*.) Nicander: *ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι Τηλόθεν ὀξυτέρῃσιν ἐφελκόμεναι φίλα χροιαῖς*. Expressit *φαινίδων* etymon." Salmas. Nicandri versus sic vulgantur, *ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι, Τηλόθεν ὀξυτέρῃσιν ἐφελκόμεναι χροιῇσιν*, ubi silet Schweigh. " Varietatem scripturam *ἐφελκόμεναι* * *φιλοχροιαῖς* annotavit ipse Athen., quam Casaub. potius e glossa depravata ortam esse censuit." Schneider. Φιλοχροιαῖς est vox nihili, quam neque ipse Athen. in suo Nicandri exemplari legere potuit, nec Glossator, quamvis stultus, pro var. lect. notare. Athen., vel auctor glossæ, legerat forte, *φίλα χροιαῖς*, ut legit Salmas., a Schweigh. et Schneidero neglectus. " *Ἐφελκόμεναι* valet Allicientes, et gratiam hominum sibi conciliantes." Casaub. Sed utrum legas, ut legit Casaub. et ut vulgo legitur, *ὀξυτέρῃσιν ἐφελκόμεναι χροιῇσιν*, an cum Salmasio, *ὀξυτέρῃσιν ἐφελκόμεναι φίλα χροιαῖς*, illud *ἐφελκόμεναι* nec sine casu, nec cum *φίλα*, e Gr. sermonis indole, stare potest. Vellemus VV. DD. Salmas. Casaub. Schweigh. et Schneider. explicuissent quid sit *τηλόθεν ἐφελκόμεναι*. Ni fallimur, et poeta et Athen. *τηλόθεν* cum *ἀστράπτουσαι* junxerat. Certe sic junxit Athenæi Epitomator, qui e longo Nicandri fragmento nonnisi hæc pauca excerpsit: *Νίκανδρος ἀκανθοβόλον που τὸ ῥόδον φησί· τὸ δὲ σισύμβριον, ὀσμαρὸν*, (leg. *ὀσμηρόν*) *τὰς δ' ἀνεμωνίδας, τηλόθεν ἀστραπτούσας ὀξυτέρῃσιν ἐφελκομένας χροιῇσιν· χωρίζει δὲ καὶ τὸ χελιδόνιον τῆς ἀνεμώνης, οἰομένων τινῶν ταὐτὰ εἶναι*. An Nicander pro *φιλοχροιαῖς* scripsit, *ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι Τηλόθεν, ὀξυτέρῃσιν ἐφελκόμεναι φλόγα χροιαῖς*? 'Splendidioribus sibi attrahentes solis radios coloribus.' Φλόγα enim de sole paulo ante dixerat idem Nicander v. 48. *Θρίων δ' οἰχομένων, ῥέα μὲν φλίγες, ἄλλοτε ῥιπαὶ Πλῆξαν σάρκα τυπῇσι*, ut edidit Schneider. pro vulg. *ῥείκῃ*, vertens, 'Modo solis ardores, modo venti carnem verberarunt et duraverunt facile.' Id quod de anemone tradidit Schol. ad Nicandri Ther. 681., * *Ἡλιοτρόπιος δὲ*, (apud alios *ἡλιοτρόπιον* est,) *διὰ τὸ πρὸς ἥλιον ἀεὶ στρέφεσθαι, ὥσπερ καὶ ἡ ἀνεμώνη*, in Dioscor. non legitur. Quod autem in iridis descriptione ad Nicandri verba attinet hæc, *αἵ τ' ἀνὰ κόλπῳ Φυλλάδα* * *νηλείην* * *ἐχχεύετον, ἀρτίγονοι δὲ Εἴδοντ' ἠμύουσαι ἀεὶ κάλυκες στομίοισι*, Schweigh. scribit:—" Quid sit, quod voluerunt VV. DD., e vulg. *φυλλάδαν ἠλείην*, *φ. μηλείην* facientes, exputare non potui. Nulla litera mutata, modo recte distribuantur elementa scripturæ, *φυλλάδα νηλείην* habemus, Folia crudelia, sæva: *νηλείην*, Ionice et poetice, pro *νηλέην*, a masc. * *νήλεος*, quæ vocabuli forma nusquam quidem alibi hodie, quod sciam, occurrit, nec vero ab analogia grammatica ullo modo abhorret. Alioqui, nisi fœdus existeret hiatus, *νηλειῇ* malueram, ab usitato v. *νηλεὴς*, pro quo producta penultima syllaba *νηλειὴς* dici potuerit. Folia autem plantarum ex iridum familia, Sæva, Crudelia, vocat poeta, ad Homericum *νηλέα χαλκὸν* alludens, ob gladii vel ensis speciem, quam illa folia referunt: unde etiam tota illa familia Germanorum sermone *Schwerdt-Lilien* nominatur, quasi Ensiformia lilia dicas. Ab eadem similitudine alia planta Romanis Gladiolus, Gr. *ξίφιον* (*ξιφίον*) nominata est. Pro *ἀνὰ κόλπῳ* Canter. *ἀνὰ κόλπον* annotaverat. Dalecamp. *καὶ ἅμα κύκλῳ* conjectavit." Schweighæuseri sententiam memorando contentus est Schneider. Lectio a Schweigh. proposita, et a Schneidero recepta, *νηλείην*, a nobis admitti non potest, cum v. *νήλεος* nusquam alibi legatur, cumque *φυλλάδα νηλείην*, pro Folia sæva, crudelia, ob gladii vel ensis speciem, quam illa folia referunt, nimis dura et recondita sit phrasis. Aliud postulat v. *ἐχχεύετον*. Epitheton vel foliorum luxuriam, vel pulcritudinem, vel herbescentem viriditatem notans desideratur, ut vidit Dalecamp. vertens, Frondem virentem effundit. Lege igitur nostro periculo, *αἵ τ' ἀνὰ κόλπῳ Φυλλάδα ΘΗΛΕΙΗΝ ἐχχεύετον*. Vox exquisita *θηλείην*, Virentem, Nicandreo ingenio mire convenit. Eust. ad Od. E. p. 1546. 46. *Εἵρση δὲ μετὰ δασέος πνεύματος Ἀττικῶς ἡ ἑρόσος, ὡς ἐν τῇ Ἰλιάδι δεδήλωται ἱκανῶς, ἡ λεγομένη καὶ* * *δισυλλάβως ἕρση, ὡς δηλοῖ τὸ, Λωτόν θ' ἑρσήεντα. Θῆλυς δὲ, ἡ θρεπτικὴ τῶν φυτῶν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζώων, ἐν οἷς τὰ θήλεα θρεπτικά εἰσι τῶν νεογνῶν, μᾶλλον ἤπερ τὰ ἄῤῥενα*: ad Od. Θ. p. 1599. 23. *Καὶ ἄλλως δὲ θηλύτεραι γυναῖκες κατὰ τοὺς παλαιοὺς, αἱ εὔκαρποι καὶ πολυφόροι· ὅθεν καὶ θῆλυς ἔερση, ἡ τοῦ εὐκαρπεῖν καὶ πολυφορεῖν αἰτία· ὅθεν καὶ Καλλίμαχος Θηλύτατον πεδίον λέγει* (Fr. ccxcvi.), *τὸ πολύγονον*. Porphyr. de Animi Viribus, ex Apollodoro *Περὶ Θεῶν*, ap. Stob. Ecl. Phys. i. p. 129. Cant., a Schæf. in Mss. laudatus: *Ἀχέρων ἄχεα πορθμεύει βροτοῖσιν. Ἀχέρων δὲ καὶ Ἀχερουσία λίμνη ταυτόν· ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πολυξένῃ τοῦ Ἀχιλλέως ψυχὴν εἰσάγει λέγουσαν· Ἀκτὰς* * *ἀκταιωτάς τε καὶ μελαμβαθεῖς* (Valck. ad Phœn. p. 367. * *μελαμφαεῖς*) *Λιποῦσα λίμνης, ἦλθον, ἠχούσης γόους Ἀχέροντος* * *ὀχυπλήγος, ἄρσενας χοάς. Ἀκτὰς τῶν νεκρῶν λέγων παιῶνα οἷς ἐχούσας· ἄρσενας δὲ τὰς οὐδὲν ἐκτρεφούσας. Θήλεα μὲν γὰρ τὰ καρποφόρα, ἄρσενα τὰ ἄγονα λέγονται· τὸ μὲν, τὸ σπέρμα παρέχον* (" saltem *παρέχειν*," Heyn.) *μόνον, τὴν δὲ καὶ ἐκτρέφειν· ὅθεν καὶ θῆλυς ἔερση, ἡ πολύγονος καὶ τροφίμη*. " Prodit anima Achillis, 'Ripis nullo læto cantu resonantibus, h. e. silentibus, et nigris, paludis sonantis gemitus Acherontis acuto alluentis strepitu ripas, veni ad steriles inferias,' uti omnia habentur sterilia, *ἄγονα*, vita carentia, quæ ad inferos spectant, atque etiam steriles victimæ diis inferis cæduntur." Heyn. Plura vide ap. Græv. Lectt. Hesiod. xxi. et ap. Nostrum in Θῆλυς. Sensus autem Nicandri est hic: *αἵ τ' ἀνὰ κόλπῳ Φυλλάδα θηλείην ἐχχεύετον, ἀρτίγονοι δὲ Εἴδοντ' ἠμύουσαι ἀεὶ κάλυκες στομίοισι*, Quæ e gremio suo folia virentia effundunt, recens nati vero flores conspiciuntur semper inclinatis orificiis. Sic vertit Schweigh. Non possunt ista verba melius explicari, quam afferendo hæc e Dioscor. de iride i. 1. *Ἶρις ἀπὸ μὲν τῆς κατ' οὐρανὸν ἐμφερείας ὠνόμασται, φύλλα δὲ φέρει ὅμοια ξιφίῳ, μείζονα δὲ, καὶ πλατύτερα, καὶ λιπαρώτερα· ἄνθη δὲ ἐπὶ καυλῷ παράλληλα, ἐπικαμπῆ, ποικίλα· ἢ γὰρ λευκὰ, ἢ ὠχρὰ, ἢ μέλανα, ἢ πορφυρᾶ, ἢ κυανίζοντα ὁρᾶται· ὅθεν διὰ τὴν ποικιλίαν ἀπεικάσθη ἰριδι τῇ οὐρανίᾳ*. " Dioscor. nigro, candido, cæruleo, luteo, et purpureo varium iridis florem tradit; sic enim capienda ac legenda hæc ejus verba, *Ἄνθη δὲ ἐπὶ καυλῷ παράλληλα ἐπικαμπῆ, ποικίλα· καὶ γὰρ λευκὰ, καὶ ὠχρὰ, καὶ μέλανα, καὶ πορφυρᾶ, καὶ κυανίζοντα ὁρᾶται*. Male in vulgatis disjunctiva particula inseritur, *ἢ γὰρ λευκὰ, ἢ ὠχρὰ*, quæ contrariam efficit sententiam. Omnes simul illos colores in eodem folio floris conspici vult, quod vulgata scriptura destruit. Ita legit in Dioscor. Avisena; saltem ita accepit: 'Flores,' inquit, 'in eo varii ex albo et cæruleo et purpureo compositi.' Quidam e male intellecto Dioscoridis nec melius lecto loco, varietatem illam iridis non in floribus singulis, sed in variis generibus considerari volunt; quos refellit nomen et similitudo iris, i. e. arcus cœlestis." Salmas. de Homon. H. I. p. 21. Ad *ἄνθη* ista *ἐπικαμπῆ* respexit Nicander. At Schneidero mira hallucinatione non levis conjectura sua videtur, in istis verbis Punicæ calycem, Cytinum, cum flore intelligi, afferenti e Ther. 870. *Σίδης θ'* * *ὑσγινέεντας* * *ἐπημύοντας ὀλόσχους Λύχνίους, ἵνα λεπτὰ πέριξ* * *ἐνερεύθεται ἄνθη*. Quis enim in iridis descriptione locus est punicæ calyci cum flore? Sed nec *κάλυκες* absolute dici possunt de Punicæ cytinis. " Dualis numerus *ἐχχεύετον* ostendit ad utramque plantam, iridem et hyacinthum, hæc

spectare." Schweigh. Verba sunt: Ἶρις δ' ἐν ῥίζῃσιν ἀγαλλομένη ὑακίνθῳ Αἰασῇ προσέοικε, χελιδονίου δ' ἅμα τέλλει Ἄνθεσιν, ἰσοδρομέουσα χελιδόσιν· αἵ τ' ἀνὰ κόλπῳ κ.τ.λ. Habes hic iridem, anagallidem, hyacinthum, et chelidonium, ad quæ omnia, e sermonis indole, non ad iridem et hyacinthum unum, necesse est τὸ αἱ—ἐκχεύετον referatur. Falsa est igitur proculdubio lectio vulgata, a Schweigh. et Schneidero recepta. Sed et falsa est, cum poetam, qui de iride una loquitur, faciat hyacinthum pariter atque iridem describentem, atque etiam ea de illa planta dicentem, quæ et a nemine alio veterum scriptorum dicta sunt, et a veritate plurimum abhorrent. Non enim tam hyacinthus, quam iris, folia virentia effundit, αἵ τ' ἀνὰ κόλπῳ Φυλλάδα θηλείην ἐκχεύετον, nec hyacinthi recens nati flores, ut iridis, conspiciuntur semper inclinatis orificiis, ἀρτίγονοι δὲ Εἴδοντ' ἠμύουσαι ἀεὶ κάλυκες στομίοισι. Nam, teste Dioscor. iv. 63., Ὑάκινθος φύλλα ἔχει ὅμοια βολβῷ· καυλὸν σπιθαμαῖον, λεῖον, λεπτότερον ταῦ μικροῦ δακτύλου, χλωρὸν, κύμην ἐπικειμένην (l. ἐπικείμενον) κυρτὴν, ἄνθους πλησῆ πορφυροειδοῦς, ῥίζαν καὶ αὐτὴν ἐμφερῆ βολβῷ: at Ἶρις, teste eodem i. 1., Φύλλα φέρει ὅμοια ξιφίῳ, μείζονα δὲ, καὶ πλατύτερα, καὶ λιπαρώτερα· ἄνθη δὲ ἐπὶ καυλῷ παράλληλα, ἐπικαμπῆ, ποικίλα. Quæ cum ita sint, omnino legendum est, ἥ τ' ἀνὰ κόλπῳ Φυλλάδα θηλείην ἐκχεύεται, Quæ e gremio folia sua virentia effundit. Et quidem ad iridem unam ista spectare, vidit Dalecamp. vertens, Frondem virentem effundit. Iris illa, prout a Nicandro recte lecto et intellecto describitur, hyacintho similis fuit nec foliis, nec floribus, sed tantum radice. Schneider. e Dalecampii versione edidit, Ἶρις δ' ἐν ῥίζῃσιν ἀγαλλομένη ὑακίνθῳ Αἰασῇ προσέοικε. Sed an recte viri hi docti radicibus iridis lasciviam tribuant, viderint herbarii. Nos, auctoritatem secuti Dioscoridis, apud quem de iride legas, Ῥίζαι δὲ ὕπεισι γονατώδεις, στερεαὶ, εὐώδεις, lectionem istam, ut supra ostendimus, omnino rejiciendam esse putamus. Ceterum Nicandro ἀγαλλὶς est IDEM QUOD] "Ἀναγαλλὶς, ἴδος, ἡ, Herbæ nomen, de qua Dioscor. ii. 209. (Τῆς ἀναγαλλίδος διττὸν εἶδός ἐστι, διαφέρον ἄνθει· ἡ μὲν γὰρ κυάνεον ἔχουσα τὸ ἄνθος, θήλεια λέγεται, ἡ δὲ τὸ φοινικοῦν, ἄρρην. Θαμνία δέ ἐστι κεχυμένα ἐπὶ γῆς, φύλλα ἔχοντα ἐπὶ τετραγώνων καυλίων μικρὰ, ὑποστρόγγυλα πρὸς τὰ τῆς ἐλξίνης, καρπὸν περιφερῆ:) et Plin. xxv. 13." [totidem verbis. "Diosc. l. c. Orib. xi. p. 189. 6. et ii. de Virtut. Simpl. p. 53. e Ms. nostro, Ἀναγαλλὶς ἑκατέρα, ἥτε τὸ κυανοῦν ἄνθος ἔχουσα, καὶ τὸ φοινικοῦν. Gallis, Mouron. Genus utrumque pingitur a Dodonæo p. 32. Genera undecim in Horto Regio vidimus." Harduin. Sprengelio Hist. Rei Herb. p. 161. est Anagallis arvensis, laudanti p. 38. etiam Hippocr. de Ulc. p. 516. 3. Ἀναγαλλὶς, καὶ στυπτηρίη Αἰγυπτίη ὀστή.] "Meminit Suid. etiam, ap. quem et nomen "proprium est:" [Ἀναγαλλὶς· εἶδος βοτάνης· ἔστι δὲ διττὴ· ἑκατέρα ῥυπτικῆς ἐστὶ δυνάμεως, ἐχουσά τι καὶ ὑπόθερμον, καὶ ἑλκτικὸν, ὥστε σκόλοπας ἐπισπᾶσθαι, καὶ ἐκ ῥινῶν καθαίρειν τὸν χυλὸν αὐτῆς. (Hic articulus depromtus est, notante Kustero, e Paulo Ægineta vii. p. 231. Idem autem deest in Mss. Par.) Ἀναγαλλὶς· ἡ Κερκυραία Γραμματικὴ, ἥ τις τὴν τῆς σφαίρας εὕρεσιν Ναυσικάᾳ τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ ἀνατίθησιν. Respicitur ad Athen. i. p. 14. d.: Ὀρχήσεις δ' εἰσὶ παρ' Ὁμήρῳ, αἱ μέν τινες τῶν κυβιστήρων, αἱ δὲ διὰ τῆς σφαίρας, ἧς τὴν εὕρεσιν Ἀγαλλὶς, ἡ Κερκυραία, γραμματικὴ, Ναυσικάᾳ ἀνατίθησιν, ὡς πολίτιδι χαριζομένη. Idem Suid. in Ὀρχησις: Ἀναγαλλὶς· ἡ Κερκυραία, γραμματικὴ, τὴν τῆς σφαίρας εὕρεσιν Ναυσικάᾳ τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ ἀνατίθησιν. Idem in Σφαῖρα: Ὅτι τὴν τῆς σφαίρας εὕρεσιν Ἀνάγαλις (sic et Ed. Mediol.) ἡ Κερκυραία, γραμματικὴ, Ναυσικάᾳ τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ ἀνατίθησι. In Athenæi scriptura Ἀγαλλὶς nil variant nec Schweigh. libri, nec ii, quibus usus Casaub. erat. "Suidæ tamen," ut monuit Casaub., "Ἀναγαλλὶς dicitur, ubi mendi suspicionem tollit series literarum. Fieri potest, ut anagallidi herbæ fuerit cognominis, ut Cicero ciceri, Piso piso, Lentulus lenti, Thermus θερμῷ, alii aliis vel herbis, vel leguminibus." "Vulgatæ vero ap. Athen. scripturæ favet simillimum nomen Grammatici pariter Corcyræi, Ἀγαλλίας, Scholiastæ (Pseudo-Did. et Villoisoni Schol.) ad Il. Σ. 491. commemoratum, et Eust. p. 1213. 6." Schweigh. "Agallis laudatur i. 14. ubi, ut Anagallis corrigatur, suadent loca, quæ e Suida citavimus. Sed, cum alibi Agalliam nominatum reperiamus, Corcyræum Grammaticum, quem Aristophanis Grammatici discipulum fuisse e Schol. (Pseudo-Did. et) Ven. ad Il. Ω. 235. (imo Σ. 491.) discimus, conjectare haud temere licuerit filiam illius fuisse Agallidem hanc, quæ ap. Athen. nominatur." Idem Ind. Auctt. ab Athen. citatorum p. 11. Egregie vero fallitur vir doctus, credens Ἀγαλλὶς ab Ἀγαλλίας formari posse. Propria nomina in ις desinentia deducuntur a nominibus vel in ας, vel in η desinentibus. Etym. 247. 33. Δάμις· ὄνομα κύριον, ἔστι δὲ παρώνυμον, Δωρίδι διαλέκτῳ· παρὰ τὸ δῆμος γίνεται Δῆμις, καὶ Δάμις Δωρικῶς, ὥσπερ ἀπὸ ταῦ δαυρὸς γίνεται Δοῦρις ὄνομα κύριον: 729. 39. Στράττις· ὥσπερ παρὰ τὸ Βάκχος γίνεται Βάκχις· Κρόνος, Κρόνις· δῆμος, Δῆμις, καὶ Δάμις· οὕτω στρατὸς, Στράτις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, Στράττις: 243. 8. Γύνις· ὁ γυναικώδης, καὶ μαλακὸς, παρὰ τὸ γυνὴ παρωνύμως γύνις, ὡς δάφνη Δάφνις, καὶ νύμφη Νύμφις. (Idem 247. 29. Δάμασας· ὄνομα κύριον, παρὰ τὸ δαμάζω, δαμάσω, Δάμασος, ὡς ἱππάζω, ἵππασω, Ἵππασος, ἐκ δὲ τοῦ δεδάμασται Δαμάστωρ, ὄνομα κύριον, ὡς τετέλεσται, Τελέστωρ, καὶ Δαμαστορίδης. Cf. Zonar. 465. Respicitur ad Callim. Fragm. cliv., quod legitur ap. eund. Etym. 177. 53. Ἄφενος· ἔστιν ἔνος ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος· Τετράενον Δαμάσου παῖδα Νεστορίδη. Non male conjecit Toup. Δαμαστορίδην. Sed veram lectionem servavit Jo. Lydus de Mens. p. 56. Τελεστορίδην: hoc enim facilius, quam illud Δαμαστορίδην, in Νεστορίδη corrumpi potuit. Et forte Etym. in altero loco scripsit, Τελέστωρ, καὶ Τελεστορίδης. Cf. notata supra p. 243. n. A Δάμασος autem derivandum forte est v. Δαμασώνιον, ου, τὸ, de quo Noster:— "Dicitur a quibusdam herba illa, quæ ab aliis ἄλισμα, "teste Dioscor. iii. 169. ubi ἄκιρον quoque, et λύ"ρον nominari tradit. Sic Plin. xxv. 10.: Item alisma, "quam alii damasonion, alii lyron appellant. Ap. "Hesych. scriptum Δαμασώνιος· εἶδος βοτάνης." Ibi vulgo legitur Δαμοσώνιος, non Δαμασώνιος. Dioscor. descriptio est hæc: Ἄλισμα, οἱ δὲ ἀλκέαν, οἱ δὲ δαμασώνιον, οἱ δὲ ἄκιρον, οἱ δὲ λύρον καλοῦσι· φύλλα μὲν ἔχει ἀρνογλώσσῳ ὅμοια, στενώτερα δὲ καὶ ἐπὶ γῆν κλώμενα· καυλὸς δὲ λεπτὸς, ἁπλοῦς ὑπὲρ πῆχυν ἔχων κεφάλια, θυρσοειδῆ· ἄνθη λεπτὰ, λευκὰ, ὕπωχρα· ῥίζαι ὡς μέλανος ἑλλεβόρου λεπταὶ, εὐώδεις, ἐριμεῖαι, ὑπολίπαροι· ὑδρηλὰ δὲ φιλεῖ χωρία. Verba, οἱ δὲ ἀλκέαν, qui cetera habet, Plin. non agnoscit. Sprengelio Hist. Rei Herb. p. 171. est Alisma Parnassifolium. "Ob folia angustiora," inquit, "et flores albos huc potius, quam ad A. Plantaginem aut aliam speciem pertinet. Nec aliud est δαμασώνιον Galeni Antid. i. 433. licet semipedem altum illud tantummodo prædicat." Cf. Schneideri Lex. in Ἄλισμα. Sed hæc obiter.) "Εἴδωλα καμόντων, excitantur, ἀνάγονται, ex imo citantur. Inde ἀναγῖται λίθοι, vel ἀναγωγῖται. Hinc auctores χημείας (qui sint, Fabric. B. G. T. xii. p. 747. docet,) herbam anagallida dictam arbitrantur ἀπὸ τοῦ ἀναγαγεῖν τὰς ψυχάς." Salmas. Exerc. Plin. p. 768. g. Plura e Salmasio sumta habebis in Ἀναγωγῖται. "Doctiss. Tragus anagallidem existimat corchorum esse: omnia conveniunt, excepta amaritudine, quæ in anagallide non reperitur; et tamen anagallis est corchorus, (imo corchoron.) Auctor Auctuarii: Ἀνάγαλλις (infra Ἀναγαλλὶς, ut vulgo scribitur,) ἡ φοινικὴ, οἱ δὲ, ἀερῖτις, οἱ δὲ αἰγῖτις (sic edidit J. Ant. Sar., at Ald. αἰγῖτις rectius,) οἱ δὲ σαυρῖτις (sic Ald. at J. Ant. Sar. minus recte σπυρῖτις,) Προφῆται αἷμα ὀφθαλμοῦ, οἱ δὲ χελιδόνιον (J. Ant. Sar. χελιδώνιον male), Ῥωμαῖοι μακία—· ἀναγαλλὶς (supra ἀνάγαλλις, minus recte) ἡ κοινὴ, οἱ δὲ κόρχορον, οἱ δὲ ἁλικάκαβον, οἱ δὲ ξηλίαφος, Προφῆται νυκτερῖτις (J. Ant. Sar. νυκτερίτις, de Prophetis his v. quæ supra diximus p. 228. n., collato Lex. Vocc. peregr. p. ccclxxiii. n. 13.) Plin. xxv. 13.: 'Anagallida aliqui corchorum vocant.' Sed diversum hoc corcho-

rum esse a priori VV. DD. affirmant. (Interque eos Dalecamp. ad Plin. Sprengel. Hist. Rei Herb. p. 94.:—'Corchorus olitorius, Anguillara p. 92. eandem credit cum ἀναγαλλίδι Dioscoridis, de quo vehementer dubito.') Rationem tamen nullam addunt. Credo quod Plin. de corchoro, anagallide, et Alexandrino bis, tanquam de diversis egerit plantis; cui nihil magis familiare, quam de una eademque planta e diversis scriptoribus, quandoque nomine diverso, quandoque eodem, tanquam diversa agere planta. Accedit quod amaritudo in ea manifesto non percipiatur. Huic objectioni occurritur: Plin. cum eodem hoc capite inquit: 'Mirum quod pecora feminam vitant.' (Hanc tantum Auctuarii Auctor κόρχορον vocari scribit.) 'At si decepta similitudine, flore enim tantum distant, degustavere, statim eam, quæ "asyla vocatur,' (quæ sit ea, inquit Harduin., nondum herbarii norunt,) in remedio quærunt: ea a nostris Ferus oculus vocatur.' Cur vitant pecora hujus esum? Nulla alia causa est, quam quod propter asperitudinem ingrata sit, et alibi probavimus (v. infra) πίκρον etiam de asperis et ingratis ap. Græcos dici. Corchoros (Corchoron) nomen accepit ab oculo, ἀπὸ τῆς κόρης καὶ κορέω, quod oculi pupillam ornet s. purget, Plin. l. c. Dioscor. ii. 209. ad quod malum Nicander etiam præscripsit corchoron. Hæc omnino satis ostendunt corchoron et anagallin eandem esse plantam. Quod magis utriusque demonstrabit descriptio." Bod. ad Theophr. p. 817.] "Κόρχορος, "(s. Κόρκορος, ον, ὁ,) Hesychio et Suidæ est ἄγριον "λάχανον εὐτελὲς, Olus quoddam sylvestre vile, unde "Proverb. Καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοις, utpote vix "dignus qui oleribus annumeretur." [Cf. Zenob. iv. 57. Diogenian. v. 36. Erasm. Adag. i. 7. 21. iii. 6. 73. G. Cognat. Adag. 481.] "Sic et Theophr. "H. P. vii. 7. de oleribus quibusdam agrestibus, 'Εν "οἷς καὶ παροιμιαζόμενός ἐστι διὰ πικρότητα κόρχορος, "ἔχων τὸ φύλλον ὠκιμῶδες." ["Quid per πικρότητα intelligi oporteat, indagandum erit. Vulgo Amarorem significare, notum satis esse arbitror: attamen quandoque pro Sapore aspero, ingrato, injucundo, tetro poni, extra controversiam poni debet. Græci enim πικρὰς ἁλμυρίδας, et πικροὺς ἅλας dicunt, Austeros et acriter salsos Sales. Ineptus esset, qui Salem amarum diceret." Bod. ad Theophr. p. 817. Omnino vide Nostrum in Ἐνστύφω.] "A Plinio quoque xxi. 15. "numeratur inter vulgares in cibis herbas. Idem "ibid. 32.:—'Corchorum Alexandrini cibi herba "est, convolutis foliis ad similitudinem mori,'" [Bod. l. c. legit, ocimi, e Theophr., sed mori dixeris, an ocimi, inquit Harduin., parum interest.] "'Præcordiis, "ut ferunt, utilis, alopeciisque, et lentigini. Boum "quoque scabiem celerrime sanari ea invenio: apud "Nicandrum quidem et serpentium morsus, antequam "floreat.' Ubi nota ei tribui folia convoluta, et eam "ob rem a Nicandro in Ther. (625.) dici Κόρκορον "ἡμυόεντα pro μεμυκὸς καὶ κεκλεισμένον φύλλον ἔχοντα, "Folium habentem, quod sese contrahit et claudit:" [Μὴ σύ γ' ἐλιχρύσοιο λιπεῖν * πολυδεύκεος ἄνθην, Κόρκορον ἡμυόεντα, πανάκτειόν τε κονίλην, ubi Schneider. edidit ἢ μύοντα. Schol. Τὸ δὲ κόρκορον εἶδος λαχάνου εὐτελοῦς, ὅθεν καὶ παροιμία, Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις. Καὶ Ἡφαιστίων μέμνηται τούτου. Ἔστι δὲ ἀεὶ καταελινόμενον, ὅθεν καὶ ἡμυόεν αὐτὸ εἶπεν, οἷον μεμυκότα καὶ ἐπικλίνοντα φύλλα ἔχον. Ἢ ἡμυόεν δηλαδὴ κεκλεισμένον, ὡς Ἡσίοδος (Ἔργ. 506.)· Μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη· ἐπειδὴ πάντα ἐν χειμῶνι συνεσταλμένα εἰσὶ καὶ ἠσφαλισμένα. (Sic edidit Schneider. sicque scripta hæc verba sine corruptelæ suspicione afferunt Bod. ad Theophr. p. 817. et Gaisford. ad Hesiodi locum; sed τῷ ἠσφαλισμένα hic nullus locus est: lege, συνεσταλμένα εἰσὶ καὶ ἐσφιγμένα. Ipse Schol. ad Nicandri Ther. 870. *Ἐπημύοντας δὲ, τοὺς μύοντας καὶ οἱονεὶ ἐσφιγμένους. Glossæ: Ἐσφιγμένος· Strictus, Artæ. *Ἐσφιγμένως· Strictim. In priore glossa Ducang. malit, Ἐσφιγμένως· Arte. Sed illud Arte pertinet ad alteram glossam. Iterum Glossæ: Ἐσφιγρωτον καὶ τιωρουρωτον· Artus, ubi Vulcan. legit, Ἐσφιγμένον καὶ ἰωρούμενον, sed melius reposueris, Ἐσφιγμένον καὶ πεπωρωμένον. Suid. Πῶρος· * ἀκολίθωσις ὑγροῦ, καὶ πωρῶ, ῥῆμα, τὸ σκληρύνω, καὶ * λιθοποιῶ. Ἡσίδης· καὶ τὰς ἐκμάδας Πωροῦντα καὶ σφίγγοντα λιθώδει τρόπῳ. Cetèrum correctionem nostram Scholii Nicandrei firmant Scholia Tzetzæ ad Hesiod. l. c. Μεμυκέναι δὲ καὶ ἠχεῖν, ἢ συστέλλεσθαι, καὶ συσφίγγεσθαι ποιεῖ τὴν γῆν καὶ τὴν ὕλην, et Etym. 579. 8. Μέμυκε· ἀντὶ τοῦ ἤχησεν. Εἰ μὲν οὖν σημαίνει τὸν ἦχον οἱονεὶ ἀπατελεῖν, ἀπὸ τοῦ μυκῶ ἐστίν· εἰ δὲ δηλοῖ τὸ συνεσφίχθαι καὶ πεπιλῆσθαι ἀπὸ τοῦ κρύους, δῆλον ὅτι ἀπὸ τοῦ μύω ἐστί. Πεπιλῆσθαι est a v. πιλέω, proprie Lanas cogo, deinde Condenso et constipo. Proclus: Μέμυκε· ἤτοι συμμέμυκε, καὶ οἱονεὶ συμπέπτωκε διὰ τὴν πυκνότητα τοῦ κρύους· ἐν ἔαρι γὰρ πᾶσα γῆ ἀνοίγεται, διὸ καὶ τὰ ἄνθη καὶ τοὺς καρποὺς ἀναδίδωσιν· ἐν χειμῶνι διὰ τὸ ψύχος, ἀγονός ἐστι καὶ μεμυκυῖα ἡ γῆ· ἢ μέμυκεν, ἀντὶ τοῦ μυκᾶται καὶ βοᾷ. Moschopulus: Μέμυκε δὲ ἡ γῆ, καὶ τὰ δένδρα, ἢ ἀντὶ τοῦ ἠχεῖ, ἢ ἀντὶ τοῦ συμμέμυκεν, ἤγουν συμπέπτωκε, συγκέκλεισται διὰ τὴν πυκνότητα τοῦ κρύους· ἐν τῷ ἔαρι γὰρ καὶ ἡ γῆ, καὶ τὰ δένδρα ἀνοίγεται. Ubi συμπέπτωκεν significat Contracta, Astricta est. Vide Nostrum in Συμπίπτω et Συσφίγγω.) "Vulgabatur ἡμυόεντα. P. ἢ μυόεντα. Sch. ἡμύοντα respiciunt, cum interpretantur ἀεὶ κατακλίνομενον, sed ἢ μύοντα, dum ponunt μεμυκότα, κεκλεισμένον. Hinc Plin. l. c. *antequam floreat* duxit. Euteenius vitio creatam herbam *μύον et *μυόνην nominat juxta, (Κορχόρου τε δὴ καὶ τῆς μύου ὀνομαζομένης· λέγεται γὰρ οὖν καὶ μυόνη ἡ βοτάνη.)" Schneider. Bodæus l. c., pariter ac Noster, ad ἡμυόεντα respicere Plinii verba, Convolutis foliis, arbitrabatur. Sed primum ἡμυόεντα est vox nihili, judice Schneidero, deinde, si in Græcia unquam extiterit, verti non possit Convolutum, sed significare debebit Eum qui solet inclinare, tum Plin. proculdubio, ut vidit Schneider., in suo Nicandri exemplari legerat, Κόρκορον ἢ μύοντα, vertens, Antequam floreat: nam μύειν rosæ dicuntur, quæ sunt adhuc ἐν κάλυξι. Vide Nostrum in Μύω, et Schol. ad Nicandri Ther. 870. Ceterum ut h. l. vulgabatur ἡμυόεντα, pro ἡμύοντα vel ἢ μύοντα, sic in Alexiph. 375. pro στύφοντι ποτῷ Schol. habet στυφόεντι. Vide ibi Schneider. et cf. Nostrum in Ἐνστύφω. Idem Nicander Ther. 863. Ναὶ μὴν παρθενίοιο νεοδρέπτοιο ὀροδάμνους, Κόρκορον ἢ πεταλῖτιν, ἀμέργεο πολλάκι μίλτου * Ἀημνίδος, ἢ πάσῃσι πέλει θελκτήριον ἄτης. Schol. Τὸ δὲ κόρκορον λάχανον εὐτελές ἐστι. Pro κόρκορον Euteenii Paraphr. κίχορον nominat.] "Sunt qui κόρχορον dicant esse piscem "quoque, εὐτελὲς ἔδεσμα etiam ipsum, teste Suida, "qui addit, dici de vilibus et iis, qui majores sibi "honores arrogant quam quantis digni sint:" ['Ενιοι ἰχθὺν ποιῶν τὸν κόρχορον ἀποδιδόασιν, ὡς τὸν ἵππουρον· καὶ ὡς εὐτελὲς ἔδεσμα· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀναξίων ἡ παροιμία, καὶ εὐτελῶν, μεταποιουμένων δὲ τιμῆς ἢ καθ' ἑαυτοὺς μείζονος. "Quis Plinio dixit, aut unde didicit, solos Ægyptios admisisse strychnum ad coronas? Tam verum est hoc, quam quod alio loco strychnum inter eas herbas numerat, quas Ægyptii vulgariter in cibis usurparent. L. xxi. 15.: 'Parthenium, strychnum, corchorus.' Quæcunque ibi enumerat herbarum nomina, veluti in cibis apud Ægyptios vulgarium, a Theophr. sumsit, qui non Ægyptias, sed Gr. herbas edules totidem nominibus recenset; cujus et locus, quem hic ad verbum vertit Plin., ita legendus, vulgo insigniter mendosus: Καὶ τὸ λάπαθον, καὶ ἡ ἀκαλήφη, καὶ τὸ παρθένιον· τὸ δὲ στρύχνον καὶ ὠμὸν ἐσθίουσιν καὶ ἑφθὸν, καὶ ἕτερα δὲ πλείω τούτων· ἐν οἷς καὶ παροιμιαζόμενός ἐστι διὰ πικρότητα κόρχορος. Nemo omnium olim dixit, κόρχορον Ægyptii soli peculiare olus fuisse. Sed nec aliud quidquam illorum, quæ ibi commemorantur. Edules omnes sunt in Græcia herbæ, quæ ab illis λάχανα vocantur. In his et strychnum, et corchorus, qui locum etiam fecit proverbio Gr., Καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοις. Quo indicatur nihil adeo vile et contemtibile reperiri, quin aliquando alicui sit usui ut corchorum, cui locus etiam in oleribus, licet amara et ingrata herba. Plin. adeo permansit in recepta semel persuasione, ut xxi. 22. Corchorum Alexandrini cibi herbam esse voluerit. Demus et Alexandrinis gratam cibo et usitatam fuisse, non propterea Ægypti aut Alexandriæ propria; non magis profecto quam strychnon, et alia quæ ibidem referuntur, quorum omnium nomina forma Gr. percussa." Salmas.

de Homon. H. l. p. 65. Hesych. l. c. habet τὸ *κόρχορον. In Nicandri Ther. l. c. est ὁ κόρκορος: Κόρκορον ἢ μύοντα. At Schol. et ibi, et ad v. 864. scribit τὸ *κέρκορον. Ceterum cum Suid. l. c. scribit, Ἔνιοι ἰχθὺν ποιὸν τὸν κόρχορον ἀποδιδόασιν, ὡς τὸν ἵππουρον, extra controversiam est eum confundere κόρχορον herbam cum Cercuro pisce, ut patet e v. ἵππουρον: dicitur enim κερκοῦρος piscis, ut ἵππουρος piscis. Suidas ipse alibi dixit: Κέρκουρος· νηὸς εἶδος. Κέρκουροι, καὶ μυοπάρωνες, καὶ λέμβοι εἴδη πλοίων. Καὶ παροιμία· Καὶ κέρκουρος ἐν λαχάνοις. Ἔστι δὲ λάχανόν τι ἄγριον καὶ εὐτελές, ἀφ' οὗ ἡ παροιμία. Hesych. Κόρκορος· εἶδος ἰχθύος, ἢ λάχανον ἄγριον. Sedes harum Hesychii et Suidæ glossarum est Aristoph. Vesp. 237. κἄτα περιπατοῦντε νύκτωρ Τῆς ἀρτοπώλιδος λαθόντ' ἐκλέψαμεν τὸν ὅλμον Κἄπ' ἤψαμεν τοῦ κορκόρου, κατασχίσαντες αὐτόν. Schol. Πρὸς τὸν Λυκόφρονα, κόρκορον λέγοντα ἰχθύδιόν τι· ἠπάτηται δέ, ὡς φησιν Ἐρατοσθένης· ἔστι γὰρ λάχανόν τι ἄγριον καὶ εὐτελὲς ἐν Πελοποννήσῳ, ὡς καὶ ἡ παροιμία, Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις· τὸ δὲ κατασχίσαντες, αὐτὸν τὸν ὅλμον δηλονότι· οὐ γὰρ τὸν κόρκορον. Ut κερκοῦρος et ἵππουρος, pisces, sic μελαναῦρος, πάγουρος, *πλατύουρος, et *τραχοῦρος, ap. Oppian. H. i. 95. Οἱ μὲν γὰρ χθαμαλοῖσι παρ' αἰγιαλοῖσι νέμονται, Ψάμμον ἐρεπτόμενοι καὶ ὅσ' ἐν ψαμάθοισι φύονται, Ἵπποι, κόκκυγές τε θοοὶ, ξανθοί τ' ἐρυθῖνοι, Καὶ κίθαροι, καὶ τρίγλα, καὶ ἀδρανέες μελάνουροι, Τραχούρων τ' ἀγέλαι, βούγλωσσά τε, καὶ πλατίουροι, *Ταινίαι ἀβληχραὶ, καὶ μορμύρος, αἰόλος ἰχθὺς, Σκόμβροι, κυπρῖνοί τε, καὶ οἱ φίλοι αἰγιαλοῖσιν. Hesych. *Σισορβάκος· τράχουρος, ὁ ἰχθύς.] "Σκιθακὸς, Piscis, "qui et Trachurus, Hesych. (Σκιθακός· ἰχθὺς, ὁ καὶ "τράχουρος.) At VV. LL. habent Σκιδακὸς et Σκί- "θαρκος." [Hesych. Σκίθαρκος· ἰχθὺς ὁ καὶ τραχοῦρος, sed contra literarum seriem; præcessit enim glossa hæc: Σκίπων· βακτηρία, ῥάβδος. ‖ Ceterum *Κόρχορον Hesychio est et στέαρ. "Ἀνάγαλλις dicta videtur viris doctis ab ἀνὰ et γάλλος, quod æque reprimat ac reponat sedem prociduam. Γάλλος denotat Eum cui amputata sunt virilia. Verisimilius nomen illud accepisse ἀπὸ τοῦ ἀναγαγεῖν τὰς ψυχὰς, Animas evocare, ac elicere. Magica enim herba est, ac a Magis proprio nomine Magico donata. Belgis, *Gupchel-krupt*, Germanis *Gauch-heil*, Fatuorum salus, quod in limine vestibuli suspensa, contra maleficiorum introitum pollere credatur. (Geopon. xv. 1. 31. e Zoroastre: Ὁ *κουράλιος λίθος ἐκεῖνος ἐν τῇ οἰκίᾳ πάντα φθόνον καὶ ἐπιβουλὴν ἐλαύνει· τὰ αὐτὰ ποιεῖ καὶ τὰ κάρφη τῆς ἐβένου, καὶ αἱ ῥίζαι τῆς *ἀσπαλάθου, καὶ ἡ εὐώδης ἀναγαλλὶς βοτάνη, καὶ ἡ σκίλλα ζηραινομένη, καὶ ἐν τῷ προθύρῳ τῆς οἰκίας κειμένη, ubi obiter nota, quod alibi frustra quæsiveris, ὁ κουράλιος λίθος pro τὸ κουράλιον, et ἡ ἀσπάλαθος, pro quo apud alios scriptores est ὁ ἀσπάλαθος, v. Nostri Thes. et Schneideri Lex. in Ἀσπάλαθος. De v. κουράλιον multa dixit Noster, multa et nos diximus supra in Lex. Vocc. peregr. ccccxxxv. b.) Magicam herbam esse, ostendunt hæc Plinii verba l. c.: 'Præcipiunt aliqui effossuris, ante solis ortum, priusquam quidquam aliud loquantur, ter salutare eam, tum sublatam exprimere; ita præcipuas esse vires.' ('Quod hodienum servant superstitiosi,' inquit Niclas. ad Geopon. xv. 1. 31., 'hoc addito, ut die D. Joanni sacro præscripto modo, id vero est, ut artis verbo utar, *Stillschweigend*, eam quærant, ad usus varios, magnam partem ridiculos.' Hac de causa a Marcello Empirico, auctore satis celebri et antiquo, c. 1. *magiam nominatam credo. Vulgo tamen *macia* legitur, aut *maciæ*, quam Gr. anagallida appellant. Vulgatam servo, quia hanc Auctuarii probat Auctor. Sunt huic alia spuria nomina, uti *ἀερῖτις, a cœruleo aeris colore, quo fœminæ flosculus gaudet; *αὐγῖτις, a fulgore et luce aeris, quam Gr. αὐγὴν vocant. *Σαυρῖτιν dictam volunt a lacertis, genere insecti notissimi, quas Gr. σαύρας dicunt, quoniam succo earum antiquitas viperarum morsibus mederetur, quæ lacertis quadantenus similes sunt; vel quod frequens hoc insectum inter anagallides reperiatur. Favet, inquiunt, huic sententiæ Nicander in Ther. *σαύραν herbam appellans, contra venena utilem, (imo nec in Ther. nec in Alexiph. mentio herbæ sic dictæ occurrit.) Quam ob causam mutata tantum nominis causa hic σαυρῖτιν ab aliquibus appellari dixit. Fatentur tamen viri hi undiquaque doctissimi, e Nicandro non posse colligi, et pro comperto haberi an σαύραν anagallidem, an aliam quandam herbam in olerum genere sic vocarit. Recte hanc cautelam addiderunt; quippe ap. Galen. in Exegesi legitur, Σαυρίδιον· ἡ καρδαμὶς βοτάνη ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος, ἡ αὐτὴ καὶ κάρδαμον ὀνομάζεται. Idem Erotian. (Omnino v. quæ de vv. Σαυρίδιον et Σαύρα supra in Lex. Vocc. peregr. ccexlvii. diximus.) Non inepte quis σαυρῖτιν dictam opinaretur, quod extrahendi infixa spicula vim habeat. Nam σαυρωτὴρ Cuspidem hastæ denotat. Galen. Simpl. vi. Ἀνάγαλλις ἡ ἑκατέρα, ἥτε τὸ κυανοῦν ἄνθος ἔχουσα, καὶ τὸ φοινικοῦν. Mirabitur aliquis, quod Dioscor. et Galen. has in duo genera diviserint, cum tantum flore distent. Respondetur in duo genera, ac quidem diverso distinxisse, quod facultate sint diversæ. Sic enim ad capitis calcem Dioscor. Φασὶ δὲ ἔνιοι τὴν μὲν ἔχουσαν τὸ κυάνεον ἄνθος προπτώσεις δακτυλίου στέλλειν, τὴν δὲ τὸ φοινικοῦν ἐρεθίζειν καταπλασθεῖσαν. Hanc diversam facultatem ni hæ plantæ habuissent, eas tanquam diversas non distinxisset, sed ut unicam considerasset; florum enim diversitatem nunquam tanti fecit Dioscor., ut plantarum idcirco faceret distinctionem. Id quod plurimis exemplis probari potest. Anagallidem Longus iii. (p. 75. Villois.) inter vernos collocat flores: Ἀνεζήτησάν τε καὶ ἄνθη, στεφανῶσαι θέλοντες τοὺς θεούς· τὰ δὲ ἄρτι ὁ Ζέφυρος τρέφων καὶ ὁ ἥλιος θερμαίνων ἐξῆγεν· ὅμως δὲ εὑρέθη καὶ ἴα, καὶ νάρκασσος, καὶ ἀναγαλλὶς, καὶ ὅσα ἦρος *πρωτοφορήματα." Bod. ad Theophr. 817. a. Dioscor. ii. 213. Ὀθόννα· οἱ μὲν φασι τοῦ μεγάλου χελιδονίου χυλὸν εἶναι, οἱ δὲ, γλαυκίου, οἱ δὲ τῆς κερατίτιδος μήκωνος τῶν ἀνθέων χυλόν· ἔνιοι δὲ μίγμα ἀναγαλλίδος τῆς κυανέας, καὶ ὑοσκυάμου, καὶ μήκωνος χυλῶν, κ. τ. λ. De Ὀθόννα vide notata supra in Lex. Vocc. peregr. ccxlvii. a. Idem ib. 214. περὶ μυὸς ὤτων: Ἐκφύεταί τε λεπτὰ καυλία ἐκ τῶν μασχαλῶν, ἐφ' ὧν ἀνθήλια κυανίζοντα μικρὰ, ὡς τὰ τῆς ἀναγαλλίδος. Hesych. Ἀναγαλλὶς (Cod. Ven. Ἀναγάλλις) πόα τις, λέγεται δὲ καὶ ἀῤῥενικῶς. OBITER notatis supra de vv. Ἀνάγγελος et Κατάγγελος addi velimus quod *Ἀνάγγελος dicatur et ἡ ἀγρία μυρσίνη, testibus Lex. Ms. e Cod. Reg. 1849. ap. Ducang. Append. ad Gl. M. et I. Gr. p. 16. et Auctore Appendicis ad Dioscor. p. 472. qui etiam *Κατάγγελος pro eodem dici notavit.]

'ΑΓΟΡΑ, ᾶς, ἡ, Forum. Ab ἀγείρω, inquiunt Eust. (ad Od. B. p. 1430. 32.) et Etym. (loco mox citando) fit ἀγορὰ, ab ἀγορὰ autem ἄγυρις et ἀγύρτης. Ἀγορὰ igitur ab ἀγείρω, significat locum, εἰς ὃν ἀγείρεται ὁ λαὸς, In quem congregatur populus, Eust. ad Od. B. 7. Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Sic alibi sæpe ap. hunc poetam; et quidem peculiariter de Loco, in quo habetur concio, s. in quo exercentur judicia. Sic et in prosa, ἀντὶ τοῦ βουλευτηρίου s. δικαστηρίου. Xenoph. Hell. v. (2. 20.) Ἐν ᾗ δὲ ἡ μὲν βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾶς στοᾷ. Plut. in Apoph. Ἀξιοῦντος δὲ τὴν κρίσιν αὐτῷ γενέσθαι κατ' οἰκίαν, ἔσται μὲν οὖν, εἶπεν, ἐν τῇ ἀγορᾷ. Hinc οἱ κατ' ἀγορὰν, Causidici, et τὰ κατ' ἀγορὰν, Res forenses, ut interpr. B. Hinc ἀγορὰ πλήθουσα, et πληθούσης ἀγορᾶς, Referto foro, Ea hora qua refertum hominibus est forum, qua frequentissimum est forum. Dicitur et ἀμφὶ, (s. περὶ) πλήθουσαν ἀγορὰν, [Xenoph. K. A. i. 8. 1. ii. 1. 6.], Circa eam horam qua, etc. Esse autem ait Suid. horam tertiam. Vulgo exponitur de hora meridiei, secundum receptam apud nos consuetudinem. Sunt autem qui putent in πληθούσης ἀγορᾶς intelligendum ἀγορὰν de foro rerum venalium; sed dissentit Suid. [Ἀγορᾶς ὥραν· οὐ τῶν πωλουμένων, ἀλλὰ τῶν ἄλλων πράξεων τῶν κατ' ἀγορὰν ἔωθεν, ("interpunctio ponenda est inter ἀγορὰν et ἔωθεν, nam τὸ ἔωθεν est nova explicatio τοῦ Κατ' ἀγορᾶς ὥραν, ut e sensu loci hujus manifestum est," Kuster. At Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. T. i. p. 330., ubi in initio est Ἀγορᾶς ὥρα, non ὥραν, eodem modo ex-

hibet ἀγορὰν ἔωθεν), ἢ καὶ πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι. Φερεκράτης· Πίνειν ἀεί, καὶ μεθύειν, πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι. Συναγ. Λεξ. χρησ. l. c. habet, Φερεκράτης καὶ ἐν Αὐτομόλοις· πίνειν ἀεὶ Καὶ μεθύειν, πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι. "Tempus ἀγορᾶς πληθούσης, medium erat ap. Græcos inter mane et meridiem, et in horam circiter tertiam a sole orto incidebat. Hinc Pherecrates in hoc Fr. eos perstringere videtur, qui ante illud tempus, primo mane, cum alii homines negotiis seriis vacare solent, vino jam madent, et meliorem diei partem potando consumunt, quod hominum est, vitam maxime dissolutam agentium. Athen. xiv. 1. Dipnosophistas ob sobrietatem et temperantiam laudare volens, ait eos fuisse οὔτε τῶν πλεῖον πινόντων, οὔτε τῶν ἐξοίνων γινομένων πληθούσης ἀγορᾶς, Neque ex eorum numero, qui immoderatius biberent, neque qui tempore fori frequentis vino jam maderent. Ælian. V. H. xii. (30.) Tarentinorum summam temulentiam notare volens, ait: Ταραντίνοις ἐν ἔθει ἦν, πίνειν μὲν ἐξ ἐωθινοῦ, μεθύειν δὲ περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. In Act. Apost. ii. (15.) cum nonnulli Apostolos, tempore Pentecostes Spiritu S. plenos, et variis linguis loquentes, tanquam ebrios calumniarentur, S. Petrus respondet, fieri non posse, ut vino jam sint madidi, cum nonnisi tertia sit diei hora, s. ὥρα πληθούσης ἀγορᾶς, innuens sc. neminem sanum tam mane vino sese ingurgitare solere." Kuster. Affert Wetsten. ad Act. l. c. e Cic. Phil. ii. 41. "At quam multos dies in ea villa turpissime est perbacchatus! ab hora tertia bibebatur, ludebatur, vomebatur:" et Apul. Apolog. (p. 499.) "Est quidem Crassus iste summus helluo, et omnis fumi non imperitus, sed profecto pro studio bibendi, quo solo censetur, facilius ad eum Alexandriam vini aura, quam fumi pervenisset. Intellexit hoc et ipse incredibile futurum. Nam dicitur ante horam diei secundam, jejunus adhuc et abstemius, testimonium istud vendidisse." Suid. Περὶ πλήθουσαν ἀγοράν· περὶ ὥραν τετάρτην, ἢ πέμπτην, καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. (Eadem verba in Phot. leguntur, nisi quod pro πλήθει est πληθύει, Cod. D. πληθύνει.) Πεδίον ἦν ἀχανές, ἔνθα περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν ἠγείροντο μέν τινες καὶ πρότερον θόρυβοι τῶν πολεμίων ἐπιφερόμενοι, ἄριστον αἱρουμένοις. Idem: Πλήθουσα ἀγορά· ὥρα τρίτη. Ἠκροβολίζοντο περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. Λέγεται καὶ πληθυούσης ἀγορᾶς. Πληθυούσης ἀγορᾶς, ἐν μέσῳ στὰς, εἶπε. Vide Athen. infra citandum, ubi πληθυούσης ἀγορᾶς. Thucyd. viii. 92. Πληγεὶς ὑπ' ἀνδρὸς τῶν περιπόλων τινὸς ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ. "VV. DD. in Philostr. V. A. vii. 29. vertunt Circa meridiem, (Περὶ δὲ ὄρθρον γραμματεύς τις ἦκεν τῶν βασιλείων διεῶν, κελεύει σε ὁ βασιλεὺς, ἔφη, ὦ Ἀπολλώνιε, περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν ἐς τὴν αὐλὴν ἥκειν, ubi notandum est ὄρθρον sequi τὴν πλήθουσαν ἀγοράν,) sed Suid. exponit ὥραν τρίτην. Et Scriptor anonymus ap. Phavor. in Πλήθουσα ἀγορά, (Suidæ verba supra citata exscribentem,) Ὥρα τρίτη ἠκροβολίζοντο περὶ πλήθουσαν ἀγοράν, (sed Lexicographi ipsius explicationem formulæ Πλήθουσα ἀγορὰ per ὥρα τρίτη pessime confundentem cum Scriptoris illius anonymi verbis.) Heraldus Advers. i. 10. Interpretes Æliani V. H. xii. 30. et Kuhn. in Indice Æliani, (afferens e Philostr. V. A. ii. 36. Δείλης τε καὶ ὁπότε ἀγορὰ πλήθει, et Ælian. H. A. i. 20. de cicadis, Τὰ δὲ ἐξ ἕω εἰς πλήθουσαν ἀγορὰν σιωπῶσιν, ἡλίου δὲ ὑπαρχομένου τῆς ἀκμῆς, τὸν ἐξ αὐτῶν μετιᾶσι κέλαδον, A prima luce usque ad fori pleni tempus,) pluribus ostenderunt his phrasibus designari Tempus, quod est inter mane et meridiem, et tempus, quod πληθούσης ἀγορᾶς, et περὶ πλήθουσαν ἀγοράν vocant Græci, a μεσημβρίᾳ distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quæ, ut Martial. dicit, causidicos exercere incipiebat; nec Brodæus Misc. iv. 33. satis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit." Duker. Liban. Epist. MLXXXIV. Καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσταί σοι τῆς ἡμέρας ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. Sueton. Calig. xv. "Medio ac frequenti die," ubi Casaub.:—"Id tempus Græci vocant πλήθουσαν ἀγοράν, quod Paulus L. iv. Sententiarum finit a secunda ad decimam horam. Dio quoque Chrys. Or. ii. de Gloria circa decimam constituit et manifesto separat a meridie (p. 362. Reisk.: Πρωΐ μέν, ἐπειδὴ ἴδοι τὴν σκιὰν τὴν ἑωθινὴν πάνυ μακρὰν, τῶν τε κυπαρίττων, καὶ τῶν ἐν τοῖς τείχεσι πύργων σχεδὸν μείζω, δηλονότι χαίροι ἂν, ὡς αὐτὸς ἐξαπίνης γεγονὼς τοῖς Ἀλωϊάδαις ἴσος· καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν βαδίζοι ἂν, καὶ εἰς τὰ θέατρα, καὶ πανταχόσε τῆς πόλεως, ὅπως ἂν ὑπὸ πάντων βλέποιτο· περὶ δὲ πλήθουσαν ἀγορὰν ἄρχοιτ' ἂν σκυθρωπότερος αὐτοῦ γίγνεσθαι, καὶ ἀναχωροίη· τῆς δὲ μεσημβρίας αἰσχύναιτ' ἂν ὀφθῆναι ἀνθρώπῳ τινὶ, καὶ ἔνδον μένοι ἂν ἐγκλεισάμενος, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ποσὶ βλέπειν τὴν σκιὰν παρῇ· περὶ δείλην δὲ ἀναλαμβάναι αὐτὸν, καὶ γανρότερος φαίνοιτο ἂν ἀεὶ πρὸς ἑσπέραν.) Verum nihil obstat, etsi pars ea diei frequentissima, quin et medius dies possit dici Frequens. Itaque nihil mutandum censeo." "Interpretes sæpe errarunt hac in formula, eamque perperam reddiderunt Medio die, cum ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν et μέσον ἡμέρας diserte distinguantur a Xenoph. K. A. i. 8. 1—5. Καὶ ἤδη τε ἦν ἀμφὶ ἀγορὰν πλήθουσαν,—καὶ ἤδη τε ἦν μέσον ἡμέρας, καὶ οὔπω καταφανεῖς ἦσαν οἱ πολέμιοι· ἡνίκα δὲ δείλη ἐγένετο, ἐφάνη κονιορτός.) Vide Wessel. ad Diod. S. xiii. 48." Fischer. Ind. Theophr. Xenoph. Mem. i. 1. 10. Ἀλλὰ μὴν ἐκεῖνός γε (Socrates) ἀεὶ μὲν ἦν ἐν τῷ φανερῷ· πρωΐ τε γὰρ εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰ γυμνάσια ἤει, καὶ πληθούσης ἀγορᾶς ἐκεῖ φανερὸς ἦν, καὶ τὸ λοιπὸν ἀεὶ τῆς ἡμέρας ἦν, ὅπου πλείστοις μέλλοι συνέσεσθαι. Cf. Liban. Epist. MXXXVI. Ἀντίοχος ἐκεῖνος ὁ χρηστὸς, Ἀπελλίων ὁ βέλτιστος, πάντες ὅσοι δι' ὑμῶν ἰόντες ἔλαβον παρὰ τῆς τύχης τὸ γνῶναι τὴν σὴν ψυχὴν, ὥστε ἐν τοῖς ἐπ' ἀγορᾶς συλλόγοις τὸ πολὺ τῶν λόγων σὺ ποιεῖς, καί τινες ἤδη τῶν οὐκ εἰωθότων κινεῖσθαι σπεύδουσιν ἰδεῖν τὸν ὑμέτερον τόπον, οὐχ ὅπως ἐκεῖνον ἴδοιεν, ἀλλ' ὅπως ἐν ἐκείνῳ σὲ τὸν γόητα. "Convenire enim veteres quotidie in aliquo urbis loco frequentes solebant, ibique de rebus, quæ agebantur, familiari sermone disserere. Id vero fieri inprimis consueverat eo tempore, quod inter mane et meridiem hora tertia a sole orto interjicitur. Hoc propterea appellari solebat ἀγορᾶς πληθούσης. Cf. Salmas. Obss. ad Jus Attic. p. 171." Wolf. "Versantur ibi otiosi et confabulaturi, Memorab. iv. 2. 1. Socrates ibat εἰς ἠνιοποιεῖόν τι τῶν ἐγγὺς τῆς ἀγορᾶς, Œcon. vii. 1. Σχολάζοντα ἐν τῇ ἀγορᾷ." Lex. Xenoph. Hom. Od. Υ. 144. Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει, Ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷ γε κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο. Βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν μετ' ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς, ubi Eust. p. 1886. 60. Ἔθος ἦν τοῖς κρατοῦσιν, ἐπ' ἀγορᾶς ἔωθεν πρᾳΐνεται, καὶ ἢ λαλεῖν ἢ ἐκμινθάνειν, εἴ τι κου νέον συνέτεσε. Aristot. H. A. ix. 22. Ὥρα δὲ τοῦ ἐργάζεσθαι αἰετῷ καὶ πέτεσθαι ἀπ' ἀρίστου μέχρι δείλης· τὸ γὰρ ἔωθεν κάθηται μέχρι ἀγορᾶς πληθούσης, ubi Schneider. a Schæf. in Mss. citatus:—"Versio Thomæ, Ad appropinquans tempus fori, lectionem falsam πλησιαζούσης reddere videtur. Plinius: 'A meridiano autem tempore operantur et volant; prioribus horis diei, donec impleantur hominum conventu fora, ignavæ sedent.' Rectius Plin. quam Gaza, qui ita, A prandio ad vesperam. Albertus ita: 'Venatur autem vultur frequentius a meridie usque ad noctem; a tempore autem ortus solis usque ad illud tempus quiescit et digerit cibos.'" Lucian. Philops. xi. Ἦκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαν τὸν ἀμπελουργὸν, εὑρημένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικὸν, ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. "Eo magis hæc nota temporis posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis, et plus proinde nocent, venenata, Plin. ii. 25. 30." J. M. G. "Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucian., quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat." J. F. R. "Simili ratione vesperam a bobus aratro solvendis βούλυτον, et alias diei partes ab opere, eis præstando, denominant." Olear. ad Philostr. V. A. ii. 36. Athen. vi. 270. d. Καὶ ὁ Κύνουλκος· Εἰ μὲν εἰς ἀκροάσεις λόγων, ἔφη, παρεκεκλήμην, ἠπιστάμην ἥκειν ἀγορᾶς πληθυούσης· οὕτως γάρ τις τῶν σοφῶν τὴν τῶν δείξεων ὥραν ἐκάλει· καὶ αὐτὸν οἱ πολλοὶ διὰ τοῦτο Πληθαγόραν ὠνόμαζον.

Ms. Epit. habet σοφιστῶν. "Membranæ A. cum editis σοφῶν tenent, quæ si vera scriptura est, adsentior Casaubono, per irrisionem σοφὸν dici, qui sophista et semiductus recitator fuisset. Nomen Πληθαγόρας per jocum ad similitudinem nominis Πυθαγόρας effictum esse adparet." Schweigh. "Ludit in ambiguo vocis ἀγορά. Jussus fuerat modo Cynulcus ab Ulpiano, si quæreret aliquid edere, abiret εἰς πλήρη λαχάνων ἀγοράν, In forum olitorium. Ille respondet, se venturum fuisse πληθούσης ἀγορᾶς, si ad recitationem esset invitatus. Est autem πλήθουσα ἀγορά, Tempus, quo maxima est in foro hominum frequentia. Sed Cynulcus capit hic pro Pleno auditorio. De industria nimirum facit eum ita loqui Athen. ut semidoctum aliquem irrideat, qui contra omnium auctorum usum, et publicam loquendi consuetudinem, sic abuti eo genere loquendi solitus. Unde illi nomen vulgo inditum ludibrii causa Πληθαγόρας, ut statim additur. Aliter in eadem voce peccant Hippocr. interpretes, qui πρὶν ἀγορὴν λυθῆναι vertunt, Priusquam solveretur concio, inepte sane: nam Tempus notatur Hippocrati, quo desinunt esse homines frequentes in foro. E more Romano intelligitur Tempus circa horam decimam, ut e Paulo JC. docebamus ad Sueton. (Vide supra.) Locus Coi senis est Ἐπιδημ. v. (p. 340. 31.) Ἔθανε πρὶν ἀγορὴν λυθῆναι, ἅμ' ἡμέρῃ πληγείς. (Idem ib. p. 342. 17. Τῇ τρίτῃ ἀγορῆς ἔτι πλήρεος ἐούσης, ἱδρὼς ὅλον τοῦ σώματος ἔλιξεν: vii. p. 356. 49. ς' πάλιν τὴν αὐτὴν ὥρην περὶ πλήθουσαν ἀγορὴν, ἱδρὼς πουλὺς κατείχετο.) Similiter vii. (p. 357. 41.) Ἀπέθανε πρὶν ἀγορὴν λυθῆναι ἐν ᾗπερ ἡμέρῃ ἐπλήγη." Casaub. Cf. Xenoph. infra a Nostro laudatum. Theophr. Char. xi. περὶ βδελυρίας: Καὶ πληθούσης τῆς ἀγορᾶς προσελθὼν πρὸς τὰ κάρυα, ἢ τὰ μῆλα, ἢ τὰ ἀκρόδρυα, ἑστηκὼς τραγηματίζεσθαι ἅμα τῷ πωλοῦντι προσλαλῶν. "Hæc verba, quæ alias Tempus significant, quo forum maxime frequens erat ap. veteres, h. l. proprie sunt accipienda, Quando forum maxime frequens est. Bene Schneider.: 'His verbis—copiam hominum in foro versantium significare voluit scriptor, quo testatior fieret hominis βδελυρία, qui fori partes transiens, ubi μῆλα, κάρυα, et cetera ἀκρόδρυα venalia prostabant, in singulis consistebat, sumtos fructus rodebat, simulque cum propola loquebatur.'" Astius. J. Poll. i. 51. Λόγῳ, (i. e. Periphrastica oratione dices,) ἀξιωτάτης οὔσης τοῦ σίτου τῆς ἀγορᾶς, πληθούσης τῆς ἀγορᾶς, τῶν πυρῶν σωρηδὸν κεχυμένων. "C. V. πλήρους οὔσης τῆς ἀγορᾶς, recte. Num πληθούσης ἀγορᾶς significat Forum non frumento, sed hominibus jam plenum circa meridiem, vel meridiei proximum tempus." Kuhn. "Suid. in Συνερράγη, (ex Auctore innominato, Πόλεμον συνῆψε τὰ στρατόπεδα, ὅσον οὔπω συνερράγη περὶ πλήθουσαν ἀγοράν, καὶ ἀκροβολισμοί τινες τῶν ψιλῶν ἐγίνοντο, βέλη τε ἐξεκνεῖτο, καὶ ἀσπὶς ἐψόφει, ubi punctum post συνερράγη ponendum est. 'Sic Mss. Par. at priores Edd. minus recte συνερρώγη.' Kuster. Zonar. Συνερράγησαν· διεκόπησαν. 'Hæc interpretatio non satis placet. Cf. Suid. in Συνερράγη, ut Kuster. edidit pro Συνερρώγη, cum nihil mutandum fuisset, aut scr. Συνερρώγει. Cf. Thucyd. i. 66.' Tittmann. Adde Hesych. Συνερρώγει· συνεκεκράτηκε.) Phintys in L. Περὶ Γυναικὸς Σωφροσύνης ap. Stob. Serm. lxxii. p. 443. (Ἔπειτα μήτε ὑφορᾶς ἀνισταμένας, μήτε ἐσπέρας, ἀλλὰ πλαθούσας ἀγορᾶς καταφανέα γινομέναν τὰν ἔξοδον ποιεῖσθαι θεωρίας ἕνεκά τινος, ἢ ἀγορασμῷ οἰκήῳ μετὰ θεραπαίνας μιᾶς, ἢ κατὰ πλεῖστον δύο εὐκύσμως χειραγωγουμέναν.) Athen. xii. 533. d. (Θεμιστοκλῆς δ' οὕπω Ἀθηναίων μεθυσκομένων, οὐδ' ἑταίραις χρωμένων, ᾽ ἐκφανῶς τέθριππον ζεύξας ἑταιρίδων, διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ πληθύοντος ἐωθινὸς ἤλασεν,) xiii. 576. c. (Θημιστοκλῆς τε, ὥς φησιν Ἰδομενεύς, οὐχ ἅρμα ζευξάμενος ἑταιρῶν πληθούσης ἀγορᾶς εἰσήλασεν εἰς τὸ ἄστυ;)" Valck. ad Scap. marg.]

Ἀγορὰ non tantum pro Loco, in quo multitudo hominum congregatur, et in quo habetur concio, sed et pro Ipsa multitudine congregata, quæ etiam Concio appellatur. Il. B. (144.) Κινήθη δ' ἀγορὴ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης. Il. A. (305.) λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν. Od. B. (68.) ἡδὲ Θέμιστος, Ἧι' ἀνδρῶν ἀγοράς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει. Sic ap. Xenoph. ἀγορὰ λύεται, [Œcon. xii. 1. Οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, πρὶν παντάπασιν ἡ ἀγορὰ λυθῇ, "Priusquam homines e foro discesserint. Sed alii intelligunt de Concione, vel Negotiatoribus." Lex. Xenoph. Cf. loca supra ex Hippocr. a Casaub. citata. "Ἀγορᾶς διάλυσις, Herod. p. 249. Dorv. ad Charit. p. 307 (=176. Λύειν, διαλύειν, καταλύειν τὸ συμπόσιον, 4, 3, 69. 16. 4, 5, 73. 10. Heliod. 7. 368. Eustath. de Ism. et Ism. ix. 325. Κατελύετο τὸ συμπόσιον. 4, 101. Ἐλύετο τὸ συμπόσιον. Ita λύσας θέατρον. Heliod. 3, 130. Ὁμῶς ἀνοίξας καὶ λύσας τὸ θέατρον. Sic certe Tauric. et Vat. vulgo κλείσας.)" Schæf. in Mss.] Ap. Æschin. ἀγορὰν ποιῆσαι, Concionem advocare, [c. Ctesiph. p. 421. Ἔγραψε ψήφισμα Δημοσθένης, ἀγορὰν ποιῆσαι τῶν φυλῶν.] ‖ Est præterea ἀγορὰ, ut item Lat. Concio, Oratio ipsa, quæ ap. concionem populi habetur, et ἀγοραὶ plur. pro eodem ap. Hom. Od. Δ. (818.) οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων. Et Il. B. (275.) Ὅς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. ‖ Item ἀγορὰ pro Ipsa facultate concionandi, quæ et ἀγορητὺς alibi vocatur, ut infra dicetur. Il. B. (370.) Ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἷας Ἀχαιῶν. Et Il. Σ. (106.) ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι. Et Od. Θ. (imo Il. Δ. 400.) ἀλλὰ τὸν υἱὸν Γείνατο εἶο χέρεια μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω, [ubi Pseudo-Did. ἐν τῷ δημηγορεῖν. Huc respexit Hesych. Ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω· ἐν δὲ τῷ ἀγορεύειν μέγαν δημηγόρον.]

[Etym. 12. 44. Ἀγορή· καὶ αὐτὸ τὸ ἄθροισμα, καὶ ὁ τόπος, καὶ ὁ λόγος, παρὰ τὸ ἀγείρω, τὸ ἀθροίζω καὶ ἐκκλησιάζω, γίνεται ἀγορή, ὃ σημαίνει ἐκκλησίαν, συνέδριον, τὸ δὲ ἀγείρω παρὰ τὸ ἄγω. Apollon. Lex. Homer. Ἀγορά· ἡ ἐκκλησία, (Il. A. 305. B. 808.) τὸ πλῆθος, (B. 95. 144.) καὶ ὁ τύπος, (A. 806. ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε, ubi Pseudo-Did. Ὅπου αὐτοῖς τά τε ὦνια ἐπιπράσκετο, καὶ τὰ δικαστήρια ἐγίγνετο, eadem verba leguntur in Schol. Ven. sed additur, Ἡ γὰρ Θέμις ἐπόπτης τῶν ἐκκλησίων, ubi nota obiter, id quod Lexica hodierna non monent, ἡ ἐπόπτης, nisi ἐπόπτης irrepsit pro ἐπόπτις: adde Il. Π. 387. et in formulis vulgaribus, ἀγορήνδε κηρύσσειν, ἀγείρεσθαι, etc.) καὶ τὸ συνάθροισμα, (Il. Θ. 2. 489.) Hesych. Ἀγοραῖς· ἐκκλησίαις, ἢ ῥητορείαις, ubi G. Wakef. affert ex Il. B. 788. Οἱ δ' ἀγοραὶ ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι Πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι, ἠδὲ γέροντες, Pseudo-Did. νῦν ἀντὶ τοῦ λόγους ἄκρους, et consuli jubet Misc. Obss. i. p. 116. Hesych. Ἀγορή· ἐκκλησία, αὐτὸ τὸ ἄθροισμα, καὶ ὁ τόπος, καὶ ὁ λόγος. Suid. Ἀγορά· ἡ ἐκκλησία, ὅθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητὴς, Zonar. Ἀγορά· ἡ ἐκκλησία, καὶ ἡ συνάθροισις, ὅθεν καὶ ὁ Νέστωρ ἀγορητὴς, e Schol. Aristoph. Acharn. Vide infra. Suid.: Ἀγορήν· ἐκκλησίαν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. T. i. p. 327. Ἀγορά· συνέδριον φυλετῶν ἢ δημοτῶν, οἱονεὶ σύλλογος: p. 330. Ἀγορήν· ἐκκλησίαν, συνέδριον. Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. p. lxxix. Ἀγορά· τὸ συνηθροισμένον πλῆθος, καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ συναθροίζονται. Eust. ad Il. A. p. 45. 9. Ἀγορὰ δὲ ὁ τόπος τε τῆς συνάξεως, καὶ τὸ πλῆθος δὲ τὸ συναγόμενον, καὶ αὐτὴ ἡ δημηγυρία·—ὅτι δὲ ἡ βουλευτικὴ ἀγορὰ τίμιόν τε καὶ θεῖον πρᾶγμα, δηλοῖ καὶ τὸ Διὸς Ἀγοραίου βωμὸν ἱδρύσθαι, ἀλλαχοῦ τε καὶ κατὰ Ἡρόδοτον περὶ Σικελίαν: B. p. 172. 5. Ὅτι ἀγορὰ μέν, ἡ κοινὴ πάντων συνέλευσις διὰ κηρύκων λιγυφθόγγων, βουλὴ δέ, ἡ μόνων τῶν γερόντων· διόπερ εἰπὼν ὅτι ἐκέλευσε κηρύσσειν εἰς ἀγοράν, ὃ καὶ ἐγίνετο, ἐπάγει· Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἴζε γερόντων· ἤγουν πρὸ τῆς ἀγορᾶς βουλὴν ἐποίει σύγκλητον: ad Od. Γ. p. 1460. 24. Ὅρα δὲ καὶ ὡς διέστειλεν ἀγορὰν καὶ βουλήν· ἀγορὰ μὲν γὰρ, ὡς πολλαχοῦ ἐφάνη, σύναξις κοινὴ, βουλὴ δὲ, ἡ κατὰ σύγκλητον: ad Il. Σ. p. 1158. 26. Ἱερὸς δὲ κύκλος ὁ τῆς ἀγορᾶς, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ Θέμιν καὶ Δίκην· Ὃν ἱερόν τι ὁ τοιοῦτος εἶναι κύκλος δηλοῖ· συντελεῖν δέ τι ἐνταῦθα φανεῖται καὶ τὸ, Ἰράων προπάροιθε καθήμενοι (Il. Σ. 531.), ὃ ἐν τοῖς ἑξῆς κεῖται· ὅτι δὲ κυκλοτερὴς ἡ ἀγορὰ ἐν ᾗ καὶ ἡ βουλὴ, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, Ὀλιγάκις ἦστο κἀγορᾶς χραίνων κύκλον, (ex Eurip. Or. 909. Pors.): ad Od. P. (208. Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος Πάντοσε κυκλοτερὲς,) p. 1816. 22. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα εἰς τὸ, Πάντοσε κυκλοτερὲς,

ὕπως τίμιον ἐδύκει χρῆμα τοῖς παλαιοῖς ὁ κύκλος, διὰ τὸ κατὰ κόσμον σφαιροειδές· οὗ φαντασίαν ἐναργῆ φασι λαβόντες ἐκ τοῦ τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου σχήματος, θέατρά τε κυκλοτερέσιν ἐσέμνυνον σχήμασι, καὶ τὸν τῆς ἀγορᾶς δὲ τόπον κύκλῳ περιέγραφον κατὰ τὸ, Κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον, (e Soph. Œd. T. 161.) καὶ βωμοὺς δὲ ἱεροὺς, πάντοσε κυκλοτερεῖς ἀνίστων, καὶ κατὰ περιστροφὴν δέ φασι καθὰ καὶ ἄλλα τινὰ τῶν κάτω, τοῖς ἄνω ἤθελον ἀφομοιοῦν· διὸ καὶ ἡ τράπεζα *κυκλοειδὴς ἦν αὐτοῖς· κυκλοτερεῖς δὲ καὶ οἱ καθαγιζόμενοι τρίποδες, ἔχοντες αὐτοὶ καὶ ἀστέρας, οὓς φασι καὶ ἑκάλουν *σελήνας· *προσθετέον δὲ τούτοις φασὶ, καὶ τὴν ἅλω, διαγεγραμμένην εἰς κύκλον· καὶ τὸν ἄρτον δέ φασιν οὕτως ἐκάλεσαν, διὰ τὸ κατ' αὐτὸν στρογγύλον· ἐπειδὴ τῶν σχημάτων ὁ κύκλος ἀπήρτισται καὶ ἔστι τέλειος· οὗπερ ἴσως ἐμφαντικὸν τὸ, Οὖλον ἄρτον ἐλὼν, ὅπερ ἐστὶν ὅλον, ἤγουν τέλειον· καὶ τὸ ποτήριον οὖν φασι τὸ δεχόμενον τὴν ὑγρὰν τροφὴν, κυκλοτερὲς ἐποίησαν κατὰ μίμησιν τοῦ κόσμου. Plura vide ap. Nostrum in Κύκλος, Meurs. Ceram. Gem. xvi. et Casaub. ad Theophr. Char. ii. "Heyn. Hom. iv. 249. 399. 400. 629. v. 410. vi. 263. 313. vii. 55." Schæf. in Mss. De locis Homericis, si quis plura velit, adeundus est Damm. qui omnia fere occupavit. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. T. i. p. 330. Ἀγορὰς· Ὑπερίδης, ἀντὶ τοῦ συνόδους. Λέγει γὰρ ἐν τῷ Κατὰ (Συναγ. Λεξ. χρησ. habet Περὶ) Πολυεύκτου· Οὗτοι (Συναγ. Λ. χ. Οἷον οὗτοι, sed illud οἷον Grammatici est ipsius, non Oratoris) πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦνται. In Suida additur, Δηλοῖ δὲ καὶ ἄλλα τοὔνομα, quæ verba in Συναγ. Λ. χ. desunt. Zonar. Ἀγορὰς· ὁ Ὑπερίδης, ἀντὶ τοῦ συνόδους, Οὗτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦνται. "Leg. ποιοῦντες," Tittmann. Articulus hic ex Harpocr. sumtus est, ap. quem legitur: Ἀγορὰς· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου περὶ τοῦ Διαγράμματος· Οὗτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦντες· μή ποτε ἀντὶ τοῦ συνόδους νῦν, σημαίνει δὲ καὶ ἕτερα τοὔνομα.]

‖ Ἀγορὰ μυρμήκων, Conventus formicarum, Camerar. e Luciano, [Icarom. xix. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μέν τις τὴν κόκκον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας ποθὲν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων· εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικοὺς, καὶ φιλοσόφους. Πλὴν αἵγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. Thom. M. p. 814. notante Schæf. in Mss.: Ἔστιν ὅτε οἱ ῥήτορες ὡραϊσμοῦ χάριν μεταφορικοῖς τισι χρῶνται ὀνόμασι λέγοντες, Φρόνημα θαλάσσης, καὶ Χειμῶνος αὐθάδεια, καὶ Κυνῶν ἀγορὰ, καὶ Ἔθνος κοράκων, καὶ εἴ τι τοιουτότροπον. Philostr. Icon. ii. 10. p. 828. Μεμνήσεται γὰρ αὐτῶν καὶ ἐν ᾅδου πρὸς Ὀδυσσέα, ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν ψυχῶν. Titulus est Odysseæ Λ', inquit Olear. Cf. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 291.]

[‖ * Ἀγορὰ Θεῶν, proverb. Hesych. Θεῶν ἀγορά· παροιμία, ἐπὶ τῶν τολμώντων λέγειν αὐτοὶ, ὡς τοσοῦτον ὑπερέχουσιν, ὅσον οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων. "Rescribo, λέγειν, ἐπὶ τοῖς τοσοῦτον, e Zenob. (iv. 30. Ἐπὶ τῶν τολμώντων τι λέγειν ἐπὶ τοῖς τοσοῦτον ὑπερέχουσιν, ὅσον οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων.)" Schott. ad Suidæ Prov. vii. 76. p. 442. "Scr. e Zenob. unde Hes. ad verbum sumsit, τολμ. τὶ λέγειν ἐπὶ τοῖς τοσοῦτον." Vales. "L. αὐτῶν τοσοῦτον, v. Zenob." Heins. Vera lectio est, ut patet e Schowii Cod. Ven., Θεῶν ἀγορά· ἐπὶ τῶν τολμώντων λέγειν ἐν τοῖς τοσοῦτον ὑπερέχουσιν, ὅσον οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων. Suid. et Phot. Θεῶν ἀγορά· ἐπὶ τῶν τολμώντων τι λέγειν ἐν τοῖς ὑπερέχουσι. Cf. Diogenian. v. 22. ‖ Ἀγορὰ Θεῶν, aliud proverb. ap. eund. Suid. vel potius idem proverb. cum alia interpretatione: Καὶ ἐν θεῶν ἀγορᾷ· ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν κακηγορούντων εἴρηται ἡ παροιμία. Θεῶν δὲ ἀγορὰ τόπος ἐστὶν ἐν Ἐλευσῖνι. "In Vaticana Proverbiorum Appendice proverbium hoc plenius sic exponitur: Ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν κατηγορούντων ("l. κακηγ. ut recte ap. Suid." Kuster.) εἴρηται ἡ παροιμία· ὅτι καὶ ἐν ἀγορᾷ θεῶν δυσφημήσειαν. Θεῶν ἀγορὰ τόπος ἐν Ἐλευσῖνι· εἰσίασι δ' εἰς αὐτὸν πάντες εὐφήμως. Hinc apparet, proverbium hoc dici de hominibus impuræ et immodestæ linguæ, et qui ne in locis quidem sacris, ubi linguis favendum est, a maledictis et verbis male ominatis temperare possunt." Kuster. ‖ Bekkeri Λεξ. ῥητορ. T. i. p. 204. * Ἀγορὰ, καὶ ἐφορία· ἡ σύνοδος ἡ πρὸς τοῖς κοινοῖς ὅροις γινομένη τῶν ἀστυγειτόνων, οὗ οἱ ὅμοροι ἁμοῦ συνιόντες περὶ τῶν κοινῶν ἐβουλεύοντο. Idem articulus extat et in Etym. 13. 10. sed ibi est, Ἀγορὰ, * ἐφορεία— ὅμοροι συνιόντες. Cod. Dorv. pro ὅροις præbet ἔργοις, sed perperam. Illud ἐφορεία quoque perperam scribitur pro ἐφορία. Ἐφορεία fuerit tanquam a v. ἐφορεύω, at ἐφορία est a v. ἔφόριος. Vide Nostrum in Ἔφορος, et Ἐφορία. "Ἀγορὰ, καὶ ἐφορία, vel etiam sine copula, ἀγορὰ ἐφορία, Locus in limite duarum terrarum, ubi finitimi statis temporum vicibus inter se coibant, mercesque permutabant, Demosth. c. Aristocr. p. 632-3." Reisk. ‖ Λεξ. ῥητορ. l. c. p. 212. * Ἀγορὰ Ἀργείων· καὶ ἐν τῇ Τρωάδι τόπος, καὶ Ἀθήνησιν. Hesych. Ἀγορὰ Ἀργείων· τόπος Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος. ‖ Λεξ. ῥητορ. l. c. p. 210. Ἀγορά· τόπου ὄνομα——. Θεσσαλοὶ δὲ καὶ τὸν λιμένα * ἀγοράν καλοῦσι, Κρῆτες τὴν ἐκκλησίαν, παρ' Ὁμήρῳ καὶ πάντα ἀθροισμόν, leg. ἀθροισμόν. Hesych. Ἀγορά· ὄνομα τόπου, ἢ λιμένος, Θετταλοὶ δὲ καὶ τὸν λιμένα ἀγοράν καλοῦσιν. "Qui Lex. Rhet. Ms. (ap. Bekk. l. c.) interpolavit, integriorem glossam in Hesychio suo reperit." Ruhnk. Auct. Emendd. in Hesych. Theo Sophista iv. p. 35=46. Camer. Ξένα δὲ, τὰ ἑτέροις μὲν ἐπιχώρια, τὰ δὲ ἄλλοις οὐ συνήθη, ὡς εἴ τις ἀγοράν ὀνομάζει (adde τὸν) λιμένα, καθάπερ Θετταλοί. Cf. Galen. de Gymnast. ad Thrasyb. p. 296. ed. Bas. Εἰσὶ δὲ οἱ λέγουσιν ἐνδείκνυσθαί σφισιν τοὔνομα, καὶ τούτου (sic, sed f. l. οὗτως, "οὕτως conf. cum οὕτως ad Lucian. i. 855. ii. 2. 3. Diod. S. ii. 167. 177. 183. 324. Porson. Hec. p. 33. ed. 2. Heyn. Hom. vi. 22." Schæf. in Mss. Causam confusionis tradit Bast. Comment. Palæogr. p. 828.) ἐγὼ πάμπολλα συναθροίσας ὀνόματα Κελτῶν, καὶ Θρᾳκῶν, καὶ Μυσῶν, καὶ Φρυγῶν, ἐκέλευον ἑφ' ἑκάστου λέγειν τὸ δηλούμενον πρᾶγμα, τῶν δὲ ἐν τῇ τῶν Ἑλλήνων φωνῇ μόνῃ δύνασθαι τοῦτο ποιεῖν εἰπόντων ἐξῆς προὔτειναν λιμένα, τῶν δ' εἰπόντων, ἵναπερ αἱ νῆες ὁρμῶσιν, ἀλλὰ Θετταλούς γε, ἔφην, τὴν ὑφ' ἡμῶν προσαγορευομένην ἀγοράν, οὕτως ὀνομάζειν. ‖ Hesych. * Ἀγορὰ Κερκώπων· τόπος πλησίον Ἠλιαίας. Eust. ad Od. B. p. 1430. 32. Ἣν δέφασι καὶ Ἀγορὰ Κερκώπων Ἀθήνησι πλησίον Ἠλιαίας, ἔνθα τὰ κλοπιμαῖα ἐπωλοῦντο· τοιοῦτοι γὰρ καὶ οἱ Κέρκωπες περιᾴδονται, κλέπται δηλαδὴ καὶ πανοῦργοι: et ad Od. K. p. 1669. 59. Οἱ Κέρκωπες, ἀφ' ὧν καὶ Ἀγορὰ καλουμένη Κερκώπων Ἀθήνησιν ἐν Ἠλιαίᾳ. Hinc Proverb. * Ἀγορὰ Κερκώπων, sed alio modo explicat Suid. Ἀγορὰ Κερκώπων· οὗτοι ἐν Ἐφέσῳ ἦσαν, οὓς ἔδησεν Ἡρακλῆς, Ὀμφάλης κελευούσης, οὓς ἀποκτεῖναι ᾐδέσθη, τῆς μητρὸς δεηθείσης. Ἡ δὲ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν κακοήθων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων. ‖ * Ἀγορὰ Ἐλευθέρα " ap. Persas quid fuerit, docet locus classicus Xenoph. K. Π. i. 2. 3. Cf. Hutchinsoni Diss. ii. p. 67. Erant ibi τὰ βασίλεια et ἀρχεῖα, versabanturque ibi ingenui, remotis iis, qui sordidas et illiberales artes exercebant." Lex. Xenoph. "Persas omnino ἀγορὰν non habuisse," inquit Wyttenb. ad Select. Hist. p. 371. a Schæf. in Mss. citatus, "auctor est Herod. i. 153. item Strabo xv. p. 734. Sed hi loquuntur de foro ad mercatum comparato, Xenoph. de foro disciplinæ reip. regundæ et judiciis habendis destinato. Plura dabit Brisson. de R. P. ii. 76. Ἀγορὰ universe est Congregatio: hinc ἀγοράζω, Mercor, et ἀγορεύω, Concionor, Pro concione dico. H. l. in rem suam convertit scriptor supra ætatis suæ captum excellens doctrinæ orationisque præstantia, Themist. Or. xxi. p. 260. c. cujus verba partim jam relata Brissonio, plenius relata emendemus: Πολλοῦ δὲ δεῖ συγχωρήσομεν αὐτὰ τὰ μουσεῖα διαστήματα καθιστάναι καὶ πρότερον ποιεῖν τοῦ δικαίου τὰ ἀνάτορα τῶν Μουσῶν, καὶ ἀναφύρειν τοὺς μανθάνοντας τοῖς δικαζομένοις· οὐδὲ τὸν Περσικὸν νόμον αἰσχυνομένους, ὃς διεχώρισε τῆς ἀγοραίου τύρβης τὰς ἐλευθέρους διατριβάς. In postrema loci parte leg. αἰσχυνόμενοι: in priore corrigendum, καὶ πρατήριον ποιεῖν. Petav. corrigebat, * Πραιτώριον, cui conjecturæ magnum videatur accedere momentum e consensu Codicis Ambrosiani

Mediolanensis, cujus collatio apud me est. Sed majus est censendum rationis momentum. Nam *πραιτώριον*, ut in historia, aut alio scriptionis genere feram, ita in oratione, et Themistii quidem oratione, non feram. Accedit ipsa verisimilitudo vocabuli *πρατηρίον*, Fori venditionis, ad hanc rem multo magis accommodati. Re ac dictione consentit illud Senecæ Herc. Fur. 172. 'Clamosi rabiosa fori jurgia vendens improbus.'" ‖ * 'Αγορὰ Λύκειος, *ἐν* 'Αργει, Hesych. "Τόπος, vel pro Λύκειος scribendum statuit V. D. in quo fallitur, vel e proximo articulo repetendum ac supplendum. Vide Obss. Misc. V. v. T. i. p. 82. Posterius præstat, quamvis necesse non sit. Sed (nuper) monuit me vir cl. mentem suam, paulo obscurius expressam olim, non fuisse, ut *τῷ* Λύκειος substitueretur *τόπος*, sed ut inserta ea voce legeretur plenius, 'Αγ. Λυκ. *τόπος ἐν* 'Αργει. Interim videmus et alibi illud *τόπος* ab Hes. non esse additum, (Λύκειος 'Αγορά· *ἐν τῇ τῶν* 'Αργείων, ubi Heins. vellet Λ. Α. *ἡ τ.* Α.) Phavor. 'Αγορὰ Λύκειος, *ἐν* 'Αργει, Σοφοκλῆς *ἐν* 'Ηλέκτρᾳ. Respexit Electr. 6. Αὕτη δ', 'Ορέστα, *τοῦ* λυκοκτόνου *θεοῦ* 'Αγορὰ Λύκειος, Hoc porro, Oreste, Dei Apollinis Forum Lyceum. Ubi Schol. 'Αγορὰ Λύκειος· *τόπος ἔνθα συνηθροίζοντο, οὕτως ὀνομαζόμενος, ἦν δὲ ἀφιερωμένος τῷ* 'Απόλλωνι, *λέγεται δὲ* (pro λ. δ. Brunck. et Erfurdt. habent *καὶ*) *ὁ* 'Απόλλων Λύκειος, Λύκειον δὲ *οὐδετέρως, γυμνάσιον ἐν* 'Αθήναις. Triclin. *Τόπος ἐν* 'Αργει *ἦν λυκοκτόνου* 'Απόλλωνος *ἱερὸν ἔχων, καὶ προσαγορευόμενος ἐντεῦθεν Λύκειος* 'Αγορά." Albert. Alia Scholia ap. Erfurdt. *Λυκοκτόνου· φασὶν, ὅτι, ἐν* 'Αργει *ποτὲ λύκων ὁρμησάντων καὶ ἐπελθόντων μετὰ βοῆς, μεγάλη ταραχὴ ἐγένετο ἐν τῇ πόλει, ἐπεὶ καὶ πλῆθος ἦν τῶν λύκων. Προσηύξαντο οὖν τῷ* 'Απόλλωνι *διαφθεῖραι αὐτούς· καὶ ὃς ἀπολέσαι μὲν ἐπηγγείλατο, ναὸν δὲ αὐτῷ πρυσέταξε δείμασθαι. Ὁ μὲν οὖν διέφθειρε πάντας· οἱ δὲ τὸν ναὸν αὐτῷ ἐδείμαντο, καὶ ἀγορὰν ἔστησαν, Λύκειον αὐτὴν ὀνομάσαντες, καὶ τὸν* 'Απόλλωνα Λυκόκτονον *καλέσαντες.* "Edidit hoc Scholion Fasold. in *Ἱερολογίᾳ* Græcor. Dec. iv. Fest. 7. n. 21. qui tamen exhibuit, *ναὸν δὲ αὐτοῦ προσέταξε.*" Purgold. "Nemini facile vox *αὕτη* (in Sophoclis versu) displiceret, nisi cum topographia pugnaret. Sed *αὕτη* hæc vix nisi de locis in propinquo sitis adhiberi potest, cum tamen constet Apollinis Lycæi templum, quod in urbe Argis erat, a scena hujus fabulæ ultra sex millia passuum abfuisse. Vide notata ad v. 4. Præstat igitur, meo judicio, *ἄντην*, Ex adverso. 'Αγορὰ Λύκειος non commemoratur a Pausan. in Corinth. p. 152. sed templum tantum Apollinis Λυκάου (Λυκίου), quod cum foro forte continuum esset, Sophocli occasionem dedit, utrumque sub *ἀγορᾶς* nomine complectendi." Erfurdt. Et hujus viri docti et Albertii ad Hes. diligentiam effugerunt hæc Eustathii loca, ad Il. B. p. 354. 16. *Ἰστέον δὲ ὅτι Λύκιος μὲν τὸ ῥηθὲν ἐθνικὸν, διὰ διχρόνου, Λύκειος δὲ* 'Αγορὰ, *ἡ καὶ παρὰ* Σοφοκλεῖ, *διὰ διφθόγγου, ἐν ᾗ φασι λύκος* 'Απόλλων *ἵδρυτο,* (at ap. Pausan. ii. 19. ter legitur 'Απόλλων Λύκειος. Vide Nostrum in Λύκειος:) atque ad Il. Δ. p. 449. 1. *Καὶ Λύκειος δὲ ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο αὐτός τε ὁ* 'Απόλλων, *καὶ* 'Αγορὰ *δέ τις ἐν τῷ* 'Αργει. ‖ Hesych. * 'Αγορὰ Θεῶν· *καὶ οὗτος τόπος* 'Αθήνησιν. Idem in Θεῶν 'Αγορά: *Καὶ τόπος* 'Αθήνησιν, *ἀπὸ τοῦ συναγερθῆναι προσαγορευόμενος.* Cod. Ven. teste Schowio exhibet, *συνεργεθῆναι προσαγορεύεσθαι.* Meurs. Ceram. Gem. xvi. legit *προσαγορευθείς.* Etiam ap. Zenob. est *συνεργηθῆναι.* "Aristides in Cyzicena, *Ἔοικε γάρ τις ἁπάντων εἶναι τῶν θεῶν ἱερὰ ὥσπερ ἦν καλοῦσιν οὕτως ἀγοράν,* Videtur enim esse quædam omnium deorum sacra, quale est, quod Forum vocant. Et Or. in Minerv. *Ὡς δ' εἰπεῖν ἐν κεφαλαίῳ, τὸ τῆς* 'Αθηνᾶς *μέρος, ἢ θεῶν ἀγορὰ πάντα ἐστὶ τὰ πράγματα,* Atque ut summatim dicam, Minervæ pars, vel Deorum Forum omnia comprehendit." Meurs. l. c. ‖ * 'Αγορὰ Θεῶν. Suid. in *Καὶ ἐν Θεῶν* 'Αγορά: Θεῶν *δὲ* 'Αγορὰ *τόπος ἐστὶν ἐν* 'Ελευσῖνι. Cf. Vatic. Proverb. Append. supra. ‖ Steph. B. * 'Αγορά· *πόλις ἐν Χερρονήσῳ, ὁ οἰκητὴς,* * 'Αγοραῖος. "Hujus oppidi etiam meminit Herod. vii. (58. coll. 23. et 25.) quique ei eundem situm assignat." Berkel.

A Eust. ad Il. A. p. 45. *Παρὰ Ἡροδότῳ κεῖται καὶ πόλις Θρακία, καλουμένη* 'Αγορά. In Chersoneso ponit Scylax Peripl. de Thracia; circa Isthmum Demosth. in Halon. (p. 86. Reisk.), notante Bochart. Nott. in Steph. B. p. 798. Opp.: *Περὶ δὲ Χερρονήσου, ἃ τ' ἐπιστέλλει πρὸς ἡμᾶς, ἄξιόν ἐστιν ἐξετάσαι· ἔτι δὲ καὶ ἃ πράττει, καὶ ταῦτ' εἰδέναι· τὸν μὲν γὰρ τόπων ἅπαντα τὸν ἔξω* 'Αγορᾶς, *ὡς ἑαυτοῦ ὄντα, καὶ ὑμῖν οὐδὲν προσήκοντα, δέδωκε καρποῦσθαι* 'Απολλωνίδῃ *τῷ* Καρδιανῷ. *Καίτοι Χερρονήσου οἱ ὅροι εἰσὶν, οὐκ* 'Αγορὰ, *ἀλλ' ὁ Βωμὸς τοῦ Διὸς τοῦ* 'Ορίου· *ὃς ἐστι μεταξὺ* Πτελεοῦ, *καὶ* * Λευκῆς 'Ακτῆς, *οὗ ἡ διωρυχὴ ἔμελλε Χερρονήσου ἔσεσθαι, ὡς γε τὸ* 'Επίγραμμα *τὸ ἐπὶ τοῦ Βωμοῦ τοῦ Διὸς τοῦ* 'Ορίου *δηλοῖ· ἔστι δὲ τοιοῦτο· Τόνδε καθιδρύσαντο θεῷ περικαλλέα βωμὸν, Λευκῆς καὶ* Πτελεοῦ *μέσσον ὅρον θέμενοι, Ἐνναέται χώρης σημήϊον· ἀμμορίης δὲ Αὐτὸς ἄναξ μακάρων ἐστὶ μέσος Κρονίδης· Ταύτην μέντοι τὴν χώραν τοσαύτην οὖσαν, ὅσην οἱ πολλοὶ ὑμῶν ἴσασιν, ὡς ἑαυτοῦ οὖσαν, τὴν μὲν αὐτὸς καρποῦται, τὴν δὲ ἄλλοις δωρεὰν δέδωκε· καὶ ἅπαντα τὰ κτήματα τὰ ὑμέτερα ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖται· καὶ οὐ μόνον τὴν ἔξω* 'Αγορᾶς *χώραν σφετερίζεται, ἀλλὰ καὶ πρὸς Καρδιανοὺς, οἳ οἰκοῦσιν ἔσω* 'Αγορᾶς, *ἐπιστέλλει ἐν τῇ νυνὶ ἐπιστολῇ, ὡς δεῖ ὑμᾶς διαδικάζεσθαι, πρὸς Καρδιανοὺς, τοὺς κατοικοῦντας ἐν τῇ ὑμετέρᾳ, εἴ τι πρὸς αὐτοὺς διαφέρεσθε· διαφέρονται δὲ πρὸς ὑμᾶς, σκέψασθε εἰ περὶ μικροῦ.* Steph. Byz. * 'Αγοραῖον Τεῖχος· *πόλις Εὐρώπης ἐν Ἑλλησπόντῳ, τὸ ἐθνικὸν,* * 'Αγοραιοτειχίτης. "Valde ambigo, ut et alii VV. DD., (interque eos est Bochart. l. c.) an non sit idem oppidum, quod a Steph. modo 'Αγορὰ appellatum sit." Berkel. "Hæc urbs eadem cum præcedenti 'Αγορά. Europa autem hic non pro quarta orbis parte, sed Thraciæ parte sumitur. Justin. vii. 1.: 'Ex alio latere in Europa regnum Europus nomine tenuit.' G. Syncellus in Chronicis auctor est, Jovem e Phœnicia Europam in Thraciam abduxisse, et inde Thraciæ partem hoc nomen accepisse." Holsten. ‖ "Κεραμῶν * 'Αγορὰ, Ceramorum Forum. Xenoph. K. A. i. 2. 10. *Ἐξελαύνει εἰς Πέλτας—ἔντευθεν ἐξελαύνει—παρασάγγας* B *δώδεκα εἰς Κεραμῶν* 'Αγοράν, *πόλιν οἰκουμένην, ἐσχάτην ἐν τῇ Μυσίᾳ.* An alius præter Xenoph. Mysiæ urbem commemoraverit Κεραμῶν 'Αγοράν, nescit Abresch. Obss. Misc. T. i. p. 75. et ad Hesych. in Κέραμος, (ubi est, * Κέραμος—*καὶ πόλις Καρίας.*) Debet autem h. l. non Cariæ oppidum intelligi, sed illud oppidum Phrygiæ, quod a Plinio H. N. v. 32. Ceramus vocatur. Saltem Hutchinsono etiam ita videbatur, qui idem recte observavit, Κεραμῶν 'Αγοράν, eodem modo dici, quo apud Romanos Forum Julii etc." Lex. Xenoph. ‖ * 'Αγορὰ Συῶν. Philostr. Her. p. 4. *Ξένε Φοῖνιξ, εἰ μὲν εἰσί που τῆς γῆς Κύκλωπες, οὓς λέγεται ἡ γῆ ἀργοὺς βόσκειν, φυτεύονται οὐδὲν, οὐδὲ σπείροντας, ἀφύλακτα μὲν τὰ φυόμενα εἴη ἂν, καὶ τοι Δήμητρός γε καὶ Διονύσου ὄντα, πωλοῖτο δ' ἂν οὐδὲν ἐκ τῆς γῆς, ἀλλ' ἄτιμά τε καὶ κοινὰ φόωι' ἂν, ὥσπερ ἐν συῶν ἀγορᾷ.* "Schol. πλήθει. Hic mihi aqua hærebat. Num, etsi non nesciebam Luciani Icarom. xix. *μυρμήκων ἀγοράν,* Philostrati Icon. ii. 10. p. 828. *ἀγοράν τῶν ψυχῶν,* et quæ memorat Attica Meursius C Ceram. Gem. xvi. *Κερκώπων ἀγοράν,* et *θεῶν ἀγοράν,* 'Αργείωνque *ἀγοράν,* nihil tamen e talibus, quæ erant alienissima, proficiebam, sed ecce Viscont. V. D. a me consultus, hanc e recondito suæ eruditionis penu egregiam animadversionem depromtam transmisit, qua, si vellem, uterer:—'Male Olearius, Ut in porcorum mercatu, sylva nempe, ut ipse in notis, quæ glandem *ἀφθόνως* nullo arcente præbet. Translatio sane frigida. Æque vere, sed æque inepte *προβάτων ἢ βοῶν ἀγοράν* scripsisset Noster. Num minus inemtum quod pascua et prata gregibus armentisve gramen pabulumque ministrant, quam ea quæ saltus glandiferi suibus alimenta præbent? Magis propria et minus inelegans comparatio, si vertas, Inemta, ut in Foro Suario. Unum enim in orbe terrarum forum illud extitit, quo sine pretio, *ἄτιμα,* obsonia sibi comparare fas cuique libero fuit: carnes non suillæ tantum, sed etiam agninæ, orbis Romani incolis, qui tunc temporis e Bassiani beneficio omnes cives Romani, eo loci per principis munificentiam

distribuebantur ita affatim, ut annua tricies sexies, centena millia, pondo et amplius in iis præbitionibus absumta legas in Novella Placidii Valentiniani, (Novellæ Valentiani ad calc. Cod. Theodos. Tit. xv.) Suariorum corpus, ut alia plura, privilegiis ornatum et oneribus affectum ei distributioni præerat; de quo integer Titulus extat in Cod. Theodosiano, quartus nempe Libri decimi quarti, ubi commentarios et paratitlum J. Gothofredi consulere non pigebit: brevior in Codice Justinianeo, pro temporum varietate, decimus sextus libri xi. Nullam hæsitationem inducere possunt quæ Vopiscus et Victor (ap. J. Gothofred. ll. cc.) de Aureliano Augusto hujus beneficii institutore tradiderunt, principe scilicet in cujus tempora Philostratum superfuisse non sit verisimile. Aurelianus nempe liberalitatem hujusmodi annuam atque ordinariam esse jussit, a superioribus principibus in congiariis tantum et extra ordinem exhibitam. Ulpian. certe JCtus nostri Sophistæ *σύγχρονος* jam in Leg. i. Digest. de Officio Præf. Urbis de præbitionibus fori suarii mentionem facit. Difficultas forte molestior, Vinitor Thrax a consuetudine Romanæ Urbis comparationem instituens. At hic Vinitor *ἄστυ*, Urbem bene noverat, ut ipse mox testatur (p. 14.) Si hoc non placet, dic scriptorem e sua persona locutum non satis ad inducti Vinitoris *διανοίας* animum applicuisse. Ceterum forum illud suarium in regione septima Viæ latæ (P. Victor. Reg. vii.) situm fuit, ad radices Montis Quirinalis, ubi nunc Ædes S. Crucis, s. Schola Sodalium Lucensium, quæ sequiori ævo S. Nicolai *in Porcis* nomine innotuit, nec procul a recentiori Basilica SS. xii. Apostolorum. Vide Nardini iv. 10. ubi etiam aliqua de gradibus fori suarii, quæ ad congiaria per gradus distributa facere possint. Eo loci tabulæ quædam marmoreæ sub sæculi xvi. initia visebantur, edicta Præfecti Urbis quædam de suariis et præbitione pecudum continentes, inde in Gruteri Thesauro excerptæ p. Dcxlvii. 6. et 7. In Lapide ævi Constantiniani forum hoc suarium *syarium* scribitur, ap. Panvin. Descript. Urbis Romæ reg. vii." Boissonad. ‖ * Ἀγορὰ Γυναικεία. Theophr. Char. ii. de Adulatione, Ἀμέλει δὲ καὶ τὰ ἐκ Γυναικείας Ἀγορᾶς διακονῆσαι δυνατὸς ἀπνευστί. "Coray. Theophr. 172." Schæf. in Mss. "Voluit Theophr. hisce verbis declarare, quod Plutarch. ait esse adulatoris proprium: circa minuta quædam et sordida officia, quæ verus et ingenuus amicus ut se indigna spernit, versari, ea obire atque exequi: at scin' quomodo? tanta diligentia, ut eum cum cernas illis rebus occupatum, putes in eo, quod agat, opes Græciæ positas. Ideo ait *ἀπνευστὶ*, Sedulo, Propere et quasi uno spiritu. De Muliebri Foro tantum docent nos veteres, fuisse ap. Athenienses locum in Foro, qui Γυναικεία Ἀγορὰ vocaretur, ubi minuta vasa, atque, ut puto, *τὰ ἐπιτράπεζα* et escaria inprimis venirent. Auctor J. Poll. (x. 18. Καὶ *μὴν εἰ γυναικείαν ἀγορὰν τὸν τόπον, οὗ τὰ σκεύη τὰ τοιαῦτα πιπράσκουσιν, ἐθέλοις καλεῖν, εὖροις ἂν ἐν ταῖς Συναριστώσαις Μενάνδρου τὸ ὄνομα.* Cf. Meurs. Ceram. Gem. xvi.) Fuisse autem in Γυναικείᾳ Ἀγορᾷ non tantum vasa, sed omne ferme genus obsoniorum vendi solita, vel ipso Polluce (l. c.) probare possumus, qui Κύκλον et Γυναικείαν Ἀγορὰν pro eodem accipere videtur. (Vide locum integrum in Κύκλος citandum.) In Cyclo autem omnia id genus, exceptis carnibus, prostabant. Schol. Aristoph. Eq. 137. Ὁ δὲ Κύκλος Ἀθήνησίν ἐστι, *καθάπερ μάκελλος, ἐκ τῆς κατασκευῆς τὴν προσηγορίαν λαβών, ἔνθα δὴ πιπράσκεται χωρὶς κρεῶν τὰ ἄλλα ὤνια, ἐξαιρέτως δὲ οἱ ἰχθύες.*" Casaub. Cf. Meurs. l. c. Hinc etiam ‖ * Ἀγορὰ Ἰχθυόπωλις dicebatur. Plut. x. Oratt. de Hyperide, Ἐπωιεῖτό *τε τὸν περίπατον ἐν τῇ* * Ἰχθυοπώλιδι *ὀσημέραι*, sub. Ἀγορᾷ. Cf. Meurs. l. c. Idem Plut. Sympos. iv. 4. Καὶ *γὰρ ὀψοφάγους, καὶ φιλόψους λέγομεν, οὐχὶ τοὺς βοείοις χαίροντας, ὥσπερ Ἡρακλῆς, ὃς τοῖς κρέασι χλωρὰ σῦκα ἔχων ἤσθιεν· οὐδὲ τὸν φιλόσυκον, οἷος ἦν Πλάτων·* οὐ (Vulc. dat *οὐδὲ*, quod præferendum videtur) * *φιλόβοτρυν, οἷος Ἀρκεσίλαος· ἀλλὰ τοὺς περὶ τὴν* * *ἰχθυοπωλίαν ἀναδιδόντας ἑκάστοτε, καὶ τοῦ κώδωνος ὀξέως ἀκούοντας.* "Campanula in foro piscario dari solebat signum, si recentes e mari pisces appulissent, et venum exponerentur, quem ritum egregie exposuit Hadr. Junius Animadvv. iii. 11." Reisk. Pro *ἀναδιδόντας* "T. et Exempl. Turn. *διατρίβοντας*: propius ad vetera vestigia accedat *ἀναλίσκοντας*." Wyttenb. Reiskii lectio est, *ἀναδύοντας*, Qui identidem circa piscaria fora emergunt, in conspectum prodeunt. Pro *τὴν ἰχθυοπωλίαν*, Wyttenbachio receptum, idem Reisk. vellet *τὰ ἰχθυοπώλια*, quod Cod. Bas. dat, et pro *ἔχων ἤσθιεν* Wyttenb. conjicit *ἐπήσθιεν*, ut est in Eurip. Fragm. Inc. 147. *Κρέασι βοείοις χλωρὰ σῦκ' ἐπήσθιεν, Ἄμουσ' ὑλακτῶν, ὥστε βαρβάρῳ μαθεῖν*, e Clem. Alex. Cohort. ad GG. p. 65. cujus hæc sunt verba, *Τοτὲ δ'* (*ὁ Εὐριπίδης*) *ἐμμανῆ εἰσάγων Ἡρακλέα, καὶ μεθύοντα ἀλλαχόθι, καὶ ἄπληστον· πῶς γὰρ οὐχί, ὃς ἐστιώμενος τοῖς κρέασι, χλωρὰ σῦκα ἐπήσθιεν, ἄμουσα ὑλακτῶν, ὥστε βαρβάρῳ μαθεῖν*; Sed ante Wyttenb. recte sic correxerat Xylander. "Controversia carere debet hæc emendatio, (quam habet Turn. et Valc.) Ὅστις *κρέας, χλωρὰ σῦκα ἔχων, ἤσθιεν*." H. Steph. "F. *σῦκα ἐπεσθίων ἤσθη*." Reisk. Cum Plutarcho autem omnino confer Athen. vii. 276. a Xylandro laudatum: *Λέγομεν οὖν ὀψοφάγους, οὐ τοὺς βόεια ἐσθίοντας, οἷος ἦν Ἡρακλῆς, ὃς τοῖς βοείοις κρέασιν ἐπήσθιε σῦκα χλωρά, οὐδὲ τὸν φιλόσυκον, οἷος ἦν Πλάτων ὁ φιλόσοφος, ὡς ἱστορεῖ Φανόκριτος ἐν τῷ Περὶ Εὐδόξου· ἱστορεῖ δ' ὅτι καὶ Ἀρκεσίλας* * *φιλόβοτρυς ἦν· ἀλλὰ τοὺς περὶ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναστρεφομένους.* Plut. et Athen. sua ex eodem fonte hausisse satis patet. Sed neque Casaub. neque Schweigh. Plutarchei loci fecit mentionem. In Athenæo autem pro Plutarchi *ἔχων ἤσθιεν*, est, ut conjecerunt Xyl. et Wyttenb., *ἐπήσθιεν*: et pro hujus *τοὺς περὶ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναδιδόντας*, habemus in illo, atque ex eo in Eust. ad Il. A. p. 814. 25. ed. Bas., *τοὺς περὶ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναστρεφομένους*. Vocem *ἰχθυοπωλίαν*, pro Locum in quo veneunt pisces, nos cum Reiskio suspectam habemus, præsertim cum in Cod. Bas. legatur *τὰ ἰχθυοπώλια*, quamvis Casaubono et Schweigh. nihil vitii suboluisse videatur. Noster, qui voc. Ἰχθυοπωλία proprio sui Thesauri loco non habet, "Scribitur," inquit in Ἰχθυοπώλειον, "ap. Plut. Symp. iv. *ἰχθυοπώλια* per ι, et cum accentu in antepenultima, *Περὶ τὰ ἰχθυοπώλια ἀναδιδόντας ἑκάστοτε*." Idem tamen Noster, parum sibi constans, in Ὀψοπωλία dicit: "Ὀψοπωλία, Locus in quo veneunt obsonia; dicitur ut *ἰχθυοπωλία*, et *ὀψοπώλιον*, ut *ἰχθυοπώλιον*. Athen. i. (p. 6. a.) *Εὑρὼν τὴν ὀψοπωλίαν κενὴν*, nimirum quoniam *πᾶν εἰς γάμον συνηγόραστο*." Schneider. in Lex.: "Ὀψοπωλία, das Verkaufen von Esswaaren, vorzügl. leckerhaften und von Fischen; s. v. a. *ὀψοπωλεῖον*." Idem: "Ἰχθυοπωλία, Fischhandel; bey Athenæus p. 276. muss es *τὰ ἰχθυοπώλια* heissen." Nobis quidem, plura dum vocum, quæ in ια desinunt significantque Loca ubi res venduntur, allata fuerint exempla, vv. *ἰχθυοπωλία*, et *ὀψοπωλία* pro *ἰχθυοπώλιον* et *ὀψοπώλιον* Græce dici posse, dubitandum erit. Græci enim Loca, ubi res venduntur, duobus tantum modis notare solent, e quibus unus est per nomina in *ειον* et *ιον* desinentia, ut *ἰχθυοπωλεῖον*, *ἰχθυοπώλιον*, alter autem per eadem nomina, quibus ipsæ res significantur, ut *τὰ σήσαμα*. Mœr. Att. p. 351. *Σήσαμα, καὶ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ τόπος, οὗ ἐπωλεῖτο*. J. Poll. x. 18. Εἴποις δ' *ἂν τὴν πρᾶσιν τῶν ἐπίπλων, τὴν ὑπὸ κήρυκι γιγνομένην, ἣν νῦν ἀπαρτίαν καλοῦσιν, ἀγορὰν καὶ παμπρασίαν· τοὔνομα δὲ ἡ ἀπαρτία, ἔστι μὲν Ἰωνικὸν, ὠνομασμένων οὕτω παρ' αὐτοῖς τῶν κούφων σκευῶν, ἃ ἐστι παραρτήσασθαι, ᾗ διανοίᾳ καὶ τὰ ἔπιπλα ὠνομάσθαι φαμέν· ἀπὸ μέν τοι τῶν σκευῶν ἤδη καὶ τὸ πρᾶγμα τῆς πράσεως αὐτῶν, καὶ τὸν τόπον οὕτω κεκλήκασιν· ὥσπερ οἱ Ἀττικοὶ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων, καὶ τὰ χωρία ὠνόμαζον, λέγοντες εἰς τοὔψον, καὶ εἰς τὰ μύρα, καὶ εἰς τὸν χλωρὸν τυρὸν, καὶ εἰς τὰ ἀνδράποδα.* (Ms. Jung. *μῦρα*, perperam, sic tamen scribunt Casaub. et Jacobs. supra in Lex. Vocc. peregr. ccccliv. b. ccccvii. b. citati: Schæf. in Mss. laudat Schneiderum ad Xenoph. K. A. p. 219., et Boissonad. in Philostr. p. 387. ubi et in textu et in Schol. legitur vitiosum illud *μῦρον*. Legitur quoque in Pseudo-Herodiani Epimer. Mss. ap. E. H. Barker. Amœnitt. Crit. et Philolog. in Classical Journal No. xxxi. p. 114. Neque aliter,

quod mireris, scribitur in Schleusneri Lex. in N. T. et ap. eund. ad Columellam, in Rei Rusticæ Scriptt. T. iv. p. 618. notante Barkero l. c. p. 113. Ap. Sturz. Lex. Xenoph. primum occurrit suo loco *μύρον*, deinde affertur e Xenoph. K. A. iv. 4. 8. *μῦρον*, quod etiam habet Gregor. Naz. Στηλιτ. B. p. 106. ed. 1610. et Schol. "In Epigrammate, docente Muratorio p. 1041., inter alia nova, edocemur etiam * *μύριον* dici, et primam produci, quam adhuc corripuerant, licet nonnulli male *μῦρον* scribant." Dorvill. ad Charit. p. 352=250. "Miratus sum *τὰ μύρα* in Edd. atque etiam in Casauboni Animadvv. constanter penultima circumflexa scribi, cum poetæ omnes penultimam in eo vocab. constanter corripiant. E Ms. A. de accentu nil annotatum, sed in Ms. Ep. constanter *μύρα* et *μύρον* penacute, uti oportebat, scriptum video. Quo minus probabilis illorum ratio videtur, qui *τὸ μύρον* ab antiquo v. *μύρομαι* derivant, in quo syllaba *μυ* constanter producitur.") Sed de hac quæstione consulendi sunt Kuster. ad Suid. in *Τοὖψον*, Former. Rerum Quotid. ii. 23. Casaub. ad Theophr. Char. *Περὶ Ἀναισθησίας*, (coll. eodem Theophr. supra *Περὶ Βδελυρίας*) Græv. Lect. Hæsiod. xix. Noster in *Δεῖγμα* et Append. de Ling. Attic. xvi. p. 211. Meurs. Attic. Lectt. vi. 32. iii. ult. Ceram. Gem. xvi. Is. Voss. ad Catull. p. 128. Taylor. Lectt. Lys. p. 720. et Pierson. ad Moer. l. c. Cf. nos mox ad *Ἀλφιτόπωλις Ἀγορά*.] ‖ * *Ἀγορὰ Κενεβρεία*. "*Κενέβρια* Hesych. et Suidæ *τὰ* * *θησίδια καὶ* * *νεκριμαῖα κρέα*, Morticinæ carnes, Carnes e mortuo cadavere, tralatis s. transpositis literis pro *νεκριμαῖα*, ut vult Schol. Aristoph. Exemplum e Comico isto habes in *Κατάχνσμα*, cui adde et hoc, quod Schol. ejus affert, *Οὐκ ἔσται κενέβριον ὅταν θύσῃ*." [Scholii verba ad Av. 538. scripta sunt: *Ὥσπερ κενεβρίων· κατὰ μεταφορὰν στοιχείου, ἀντὶ τοῦ νεκριμαίων, ὡς τῶν θησιμαίων κρεῶν ποικιλωτέρας ἀρτύσεως δεομένων. Ἄλλως. Τὰ θησιμαῖα κρέα οὕτως ἐκάλουν. Οὐκ ἔσται κενέβριον, ὅταν θύσῃ.* Hinc forte sua hausit Suid. *Κενεβρίων· θησιμαίων, κενέβρια γὰρ τὰ νεκριμαῖα κατὰ ἐναλλαγὴν στοιχείων.*] "Ap. Erotian. per diphthongum scriptum *κενέβρεια*, "qui non solum *τὰ* * *νεκριμαῖα κρέα*, sed et *τὴν ἀγορὰν, ὅπου πωλεῖται τὰ τοιαῦτα*, appellari *κενέβρεια* "ait. Sic *ἰχθῦς*." [Erotiani verba sunt hæc: *Κενέβρεια* (*Κενέβρια*, Chart. et nonnulli)· *τὰ νεκριμαῖα κρέα οὕτω καλοῦνται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· Οὐκ ἔσθ' ὁ κενέβρειον ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με. Καὶ ἡ ἀγορὰ δὲ ὅπου πωλεῖται τὰ τοιαῦτα, κενέβρεια* (*κενεβρεία*, Chart. *κενέβρειον* Eust.) *καλεῖται.* "Si cum *ἀγορᾷ* jungi debeat, * *κενεβρεία* videtur legendum, *παροξυτόνως*." H. Steph. "Epidem. iv. p. 1128. e. legitur," inquit Adr. Heringa Obss. xx., "*Ὁ ἀπὸ τοῦ κεραμέου ἵππου καταπεσών, ᾧ οὐ προσεβλήθη αὐτίκα σικύη.* Ineptissima est hæc lectio; quis enim non rideat Equum fictilem, quem hic reperiunt Interpretes? Ex Act. Lips. A. 1717. video h. l. tractatum esse a V. D. in Misc. Lips. T. iv. Obs. 79. verum ea videre non licuit, nec gravatim lectores laturos spero, si mea ipsis proposuerim. Notat Föes. in uno Ms. Reg. pro *κεραμέου* haberi *κεραμείου*, et forsan vera est ea lectio, dummodo sic distinguatur, *Ὁ ἀπὸ τοῦ κεραμείου, ἵππου καταπεσών κ. τ. λ.* Qui habitabat in figlina, cum ab equo decidisset. *Κεραμεῖον* dicitur Officina figulorum, ut *σκυτεῖον* Sutorum, *κναφεῖον* Fullonum etc. sed Ionice *κεραμήϊον* potius scribendum. Amat vero Hippocr. eo modo domicilia ægrotorum annotare. Sic eodem hoc Lib. p. 1127. a. *Ὁ ἐν τῷ σκυτείῳ ᾠμορράγησε κατακορὴς*, et p. 1129. d. *Ὁ ἐκ μετάλλων*, et alibi. Lectio jam proposita satis probabilis videtur, sed non negligendum Lindan. audacter more suo edidisse, *Ὁ ἀπὸ τοῦ κεραμέου ἵππου καταπεσών*, quod factum etsi minime probem, dignam tamen puto hanc lectionem, quæ diligenter consideretur, sed et tum leg. *κεραμηίου*, et vertendum, Qui a furno figuli decideratat. Stabilit hanc lectionem glossa Erotiani: *Ἵππου· καμίνου, οἱ δὲ* * *φούρνου, καὶ γὰρ ὁ φοῦρνος ἵππας λέγεται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισιν* (Ms. *ἐν Σφηξίν*, sed H. Steph. recte reposuit *ἐν Ὄρνισιν*, cum in hac, non in illa, Comœdia, nempe v. 436., extet)· *Εἰς τὸν ἵππον εἶσω, πλησίον τοῦ πιστάτου.* (Ms. D. habet *ὕπνον* pro *ἵππον*. Has voces in Glossis Botanicis confusas jam supra vidimus.) Hæc enim vox omnino ex Epidemiorum libris desumta videtur, monstrante ordine Erotiani, quo de alibi monui. Sed nondum desino conjectare: dubito sc. annon olim longe diversa fuerit h. l. lectio. Quid suspicioni ansam dederit, accipe. Erotian. in litera K ordine recenset has Hippocr. glossas: *Καρδίνημα*, quod legitur Epid. ii. 1020. e. *Κάλλικες*, ii. 1056. e. *Καρφαλέον*, iii. 1117. f. *Κενέβρεια. Καρυκοειδέα*, iv. 1129. d. *Κοιλίης ταραχὴ* * *ἠλεκτριώδης*, (*Κοιλίης ταραχὴ ἠλεκτριώδης· ἀντὶ τοῦ λαμπρὰ καὶ στίλβουσα, εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἤλεκτρον, ἠλεκτριώδης ἡ τοιαύτη ἔκκρισις,*) iv. 1135. H. (' de famula recens emta, Et non ultra septem dies etiam *κοιλίη ἐταράχθη, ἠλεκτριώδης*, i. e. Alvus turbata est, secessus electrum referens, subviscosus, multus, ad aliquot dies. Ut vides, sensus idem est, dictiones autem diversæ. Hippocr. enim habet *ἐταράχθη, ἠλεκτριώδης*, Erotian. vero *ταραχὴ ἠλεκτριώδης*. Quæ autem harum lectionum melior sit, tu ipse judicabis.' Eust. Mirum est Heringam suspectam non habuisse vocem *ἠλεκτριώδης*, quæ derivanda esset a voce nihili * *ἤλεκτριον*. Ms. Dorv. præbet *ἠλεκτρυώδης*. Lege omnino, * *ἠλεκτροειδής*. ' *Ἠλεκτρώδης*, Schneider. ad Xenoph. K. A. p. 105.' Schæf. in Mss. ' Philostr. p. 30.' G. Wakef. in Mss. *Ἠλεκτρώδης* porro reperitur in Hippocratis ed. Bas. 1538. qua utimur, p. 332. 45.) Omnes igitur hæ dictiones ordine etiam extant ap. Hippocr. nisi quod *τὸ κενέβρεια* solum nullibi compareat, cum tamen certum habeam Erotian. id legisse in priori parte L. iv. Epidem. Pro ultimo illo *κενέβρεια* Eustach. in suis libris reperit *κενέβρειον* (* *κενεβρεῖον*): vertit enim, Et forum, ubi talia venduntur, *κενέβρειον* appellatur. Atque hanc lectionem lubens equidem admitto, etsi non nescius sim Græcos sæpe talia plurali numero efferre; ita enim *ἰχθῦς, σκόροδα, γέλγη, χύτραι* sunt Loca, ubi talia venduntur. Verum nihil ap. Hippocr. reperio, quo Erotiani glossa pertinere possit, nisi sit is locus, qui præ manibus est. Conjicio itaque olim hic lectum fuisse, *Ὁ ἀπὸ τοῦ κενεβρείου, ἵππου καταπεσών*, vel, si id mavis, *ἵπνου*. Ita vero legendo *κενέβρειον* erit intelligendum, ut Erotian. ultimo loco annotat, de Foro, ubi carnes animalium morticinæ vendebantur: hinc vertendum, Qui habitabat in morticinorum foro, cum ab equo, vel a furno decidisset. Quod vero attinet versum Aristophanis ab Erot. productum, is corruptus proculdubio est, nec quomodo restituam, video. Citatur quoque, ut indicavit Föes. Œcon., a Schol. Comici, sed nihilo melius. Ne tamen nihil omnino tentem, conjicio ita rescribendum esse, *Οὐκ ἐσθίω κενέβρειον, ὅταν δὲ θύῃς τι, κάλει με*, vel, quod a lectione corrupta propius abest, *Οὐκ ἔσθω κενέβρειον*. *Ἔσθω* enim i. q. *ἐσθίω*. In Comœdia, unde hæc desumta, sordidus, puto, et illiberalis homo alterum ad cœnam invitaverat: hic, eas epulas dedignatus, sive quod prior ille revera *κενέβρεια* sibi comparaverat, s. quod hoc maledice tantum sibi objicitat, respondet, Non comedo carnes morticinas; ubi vero immolaveris quid, (tunc) me voca. De metro versus nihil quod affirmem, habeo. Si ita legatur, *Οὐκ ἔσθω κενέβρειον, ὅταν δὲ θύῃς τι, κάλει με*, habemus purum putum heroicum, quo metro sæpius usum scio Cratinum, quin et ipsum Aristoph. Pace, et alibi: si tamen in hoc fragmento locum illi concedere quis vereatur, legi quoque poterit, *Οὐκ ἔσθω κενέβρει', ὁπόταν δὲ θύῃς τι, κάλει με*. Ita omnium quidem syllabarum eadem quæ prius erit quantitas, sed jam, quod ante propter cæsuram non licebat, haberi hæc possunt pro anapæstico Aristophaneo, cui ab initio sesquipes deest. Sed hæc aliis commendata volo." "Sic cum Heringa l. c. legi potest, *Οὐκ ἔσθω κενέβρει', ὁπόταν δὲ θύῃς τι, κάλει με*. Pars est tetrametri anapæstici." Brunck. Idem vir doctus ad Aristoph. Av. 538. per duplicem calami errorem Galeni nomen pro Erotiano posuit, atque e Suida * *κενέβρινα* pro *κενέβρια* affert. "Moschop. sine κ, sub lit. E exhibet, *Ἐνέβρια· τὰ*

* *θνησείδια, οὕτως ἔλεγον οἱ παλαιοί.* Phot. Lex. * *Κενέβρινα* (sic in Cod. D. scriptum reperit Hermann. qui edidit *Κενέβρια*)· *ἐν οἷς τὰ* * *νεκριμαῖα καὶ τοὺς ἀπέργους ὄνους κατακόπτουσι, καὶ τὰ θνησιμαῖα.*" Albert. ad Hes. "Vox hæc duplicem significationem habet. Partim enim notat Carnes morticinas ac e cadavere excisas, Ælian. H. A. vi. 2. (*Οὐκοῦν ἔριφον αὐτῇ φέρων ζῶντα ἐδίδου, τροφὴν ἐν ταὐτῷ καὶ ἡδονήν τινα ἐπινοήσας τῷ θηρίῳ, ἐν τῷ διασπᾶν τὸν ἔριφον, ἀλλὰ μὴ δοκεῖν ἐσθίειν κενέβριόν τε καὶ* * *θνησείδιον.* ' Vulgo *νεκριμαῖόν τι*, Mediceus *νέκριόν τε*, Apostol. xx. 23. *κενέβριόν τε* habet, quod recepi.' Schneider.), partim vero significat Forum, ubi talia venduntur,' ut præter Phot. Erotianus testis est, ac Moer. p. 352. (imo Pierson. ad Moer. p. 352. Erotiani verba citans.) Sine dubio pro diversitate harum notionum ipsa vox *κενέβρια* et *κενεβρεία* scripta est." Schleusner. Recte judicat vir doctus *κενεβρεία* esse Forum, ubi carnes morticinæ venduntur, Carnes autem ipsas morticinas *κενέβρεια* appellari. At Piersono l. c. atque, ex eo, Schneidero in Lex. *κενέβρεια* utrumque, et Carnes et Forum, notare videtur. Proculdubio tamen fallitur, cum non adjectiva, ut *κενέβρεια*, sed substantiva tantum duplicem hanc sibi sumunt interpretationem et rei et loci, ubi res venditur. *Κρέα* quidem dici potest et pro Carnibus, et pro Foro, ubi carnes venduntur; ut *κενέβρεια κρέα*, vel *κενέβρεια* subaudito v. *κρέα*, Græce nihil aliud significare potest, quam Carnes morticinæ. Piersoni Herodian. p. 466. *Κενέβρια· τὰ* * *θνησείδια οὕτως ἔλεγον οἱ παλαιοί.* "Hesych. *Κενέβρια* (Cod. Ven. teste Schowio, *Κενεβρεία*)· *τὰ θνησείδια* (vulgo *θνησίδια*) *καὶ νεκριμαῖα κτήνη*, (imo *κρέατα* legitur, non *κτήνη*.) Supra: *Κελεβρά· λεπτὰ, καὶ νεκρὰ κτήνη*, pro *Κενεβρά*. (Glossam hanc, nihilque præterea, habet Noster Thes. Ind.) J. Poll. vi. 55. *Τὰ μέν τοι θνησείδια* (sic Kuhn. at vulgo *θνησίδια*, quæ forma etiam in Hesychio bis reperitur, vide nos infra) *ἐκάλουν*, Mss. habent *καὶ νέβρια*, (Falckenburg. quidem habet e Ms. *νέβρια*, at Jung. in suo Codice scriptum legit *νεβρία*.) Delendum *καὶ*, et dein *αι* in *ε* mutandum, *κρέα κενέβρια ἐκάλουν*, (imo, si delendum sit *καὶ*, nullum *αι* in *ε* mutandum restat: melius ergo dixisset V. D., *Καὶ* in *κε* mutandum, jungendumque cum *νέβρια*.) Aristoph. Av. 536. *Κἄπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν Τοῦτο καθ' ὑμῶν Αὐτῶν, ὥσπερ κενεβρείων*," Pierson. Vulgo in Aristoph. versu legitur *κενεβρίων*, sed recte reposuit Brunck. *κενεβρείων*, ita flagitante metro, vel nescius, vel dissimulans ante se sic correxisse Piersonum. "Observari meretur usus articuli *ὁ, ἡ, τὸ*, quem Grammatici non glossis, sed earum interpretamentis solent addere, ad quod homines eruditi sæpe non attenderunt." Idem Præf. ad Moer. p. xxxi., notante Schæf. in Mss. Sic flagitat etiam Gr. linguæ ratio, perinde ac Grammaticorum mos. Hesych. dixit, idque omnino recte, *Λεσβιάζειν· πρὸς ἄνδρα στόμα στύειν* (" l. * *στοματεύειν*," Salmas. quam emendationem firmat Schowii Cod. Ven. qui exhibet *στόματύειν*.) *Λεσβιάδας γὰρ τὰς λαικαστρίας ἔλεγον.* Dicere potuit, et e more Grammaticorum et e Gr. linguæ ratione, *Λεσβιάζειν· τὸ πρὸς ἄνδρα στοματεύειν*: ut cum contra scriptorum usum, tum contra Gr. sermonis indolem locutus esset, *Λεσβιάδας γὰρ λαικαστρίας ἔλεγον*, aut, *Τὰς Λεσβιάδας γὰρ λαικαστρίας ἔλεγον*. Idem: *Λέσχη· ὁμιλία* (scripsisset salva sermonis lege, *ἡ ὁμιλία*), *καὶ ἡ φλυαρία, καὶ ὁ δημόσιος τύπος, ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πτωχοί, καὶ διελέγοντο ἀλλήλοις, σημαίνει δὲ καὶ τὰ κοινὰ* * *δειπνιστήρια, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους, καὶ τοὺς ἀλεεινοὺς τύπους λέσχας καλοῦσιν.* (Etym. *Λέσχαι παρὰ Βοιωτοῖς τὰ κοινὰ* * *δειπνητήρια, τινὲς δὲ τὰ φρύγια, καὶ τοὺς ἀλεεινοὺς τύπους λέσχας καλοῦσι, συμβαίνει γὰρ τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις ταύταις χάριν θέρμης καθεζομένους λόγους συναίρειν*, ubi Sylburg. recte conjicit *συνείρειν*. Zonar. *Λέσχαι· τὰ* * *δειπνητήρια, καὶ αἱ φλυαρίαι, καὶ αἱ πολυλογίαι, καὶ αἱ ὕβρεις· οἱ γὰρ καθεζόμενοι χάριν θέρμης ἐν ταῖς οἰκίαις λόγους συναίρουσιν*, leg. *συνείρουσιν*.) At sermonis leges violasset, si dixisset, *Σημαίνει δὲ καὶ κοινὰ δειπνιστήρια, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους, καὶ ἀλεεινοὺς τύπους λέσχας καλοῦσιν.* Demosth. Phil. i. p. 41. *Παραδείγμασι χρώμενοι, τῇ τότε ῥώμῃ τῶν Λακεδαιμονίων, ἧς ἐκράτειτε ἐκ τοῦ προσέχειν τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, καὶ τῇ νῦν ὕβρει τούτου, κ. τ. λ.* Si dixisset, *Τοῖς παραδείγμασι*, obscure simul et barbare locutus esset. Idem p. 43. *Ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι τοῖς ἐλευθέροις μεγίστην ἀνάγκην τὴν ὑπὲρ τῶν πραγμάτων αἰσχύνην εἶναι.* Non licuit oratori dicere, vel *τὴν μεγίστην ἀνάγκην τὴν ὑπὲρ τῶν πραγμάτων αἰσχύνην*, vel *τὴν μεγίστην ἀνάγκην ὑπὲρ τῶν πραγμάτων*. Sic autem pergit Pierson.: "Exemplo sit Suidæ interpres in *Ἀμαξουργοί*, qui, *Ἀμαξουργούς· λέγουσι τοὺς ἀγριοπηγούς*, ita vertit, ' *Ἀμαξουργούς* Attici vocabant *ἀγριοπηγούς*.' Perperam. Qui enim vulgo *ἀγριοπηγοὶ* dicebantur, hos Attici et Aristoph. Eq. 462. *ἁμαξουργοὺς* appellarunt. Hanc ob causam in J. Poll. vi. 55. pro, *Τὰ μέντοι θνησείδια κρέα καὶ κενέβρια ἐκάλουν*, delendum *καὶ* cum Mss. (imo Mss. illud *καὶ*, ut supra ipse notavit vir doctus, agnoscunt, sed pro *καὶ κενέβρια* præbet Cod. Falck. *καὶ νέβρια*, Cod. Jung. autem *καὶ νεβρία*,) Carnes morticinas dicebant *κενέβρια*. Sic in Hesychio pro, *Κορυπτύληπτον· κερατιστὴν*, reposuimus, *Κορυπτύλην· τὸν κερατιστήν*." Secundum hunc igitur canonem corrigendus est Ælian. V. H. iv. 17. *Ἡ δὲ Ἶρις, ἔφασκεν* (*ὁ Πυθαγόρας*), *ὡς ἡ γῆ τοῦ Νείλου ἐστί.* " L. *αὐγὴ τοῦ ἡλίου*: nam irim a solis repercusso splendore oriri plerique consentiunt, et Anaximenes dicebat, *Ἶριν γίνεσθαι κατ' αὐγασμὸν ἡλίου πρὸς νέφει πυκνῷ καὶ παχεῖ καὶ μέλανι, παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὰς ἀκτῖνας εἰς τὸ πέραν διακόψαι ἐπισυνισταμένας αὐτῷ*, Plut. de Placitis Philos. iii. (T. ix. p. 543.)" Gesner. "An hic aliquid mutandum sit, valde dubito: nam iridem *ὡς γῆν τοῦ Νείλου* esse dixit Pythag. *μυστικῷ τρόπῳ συμβολικῶς*: ita mare dixit Lacrymam, ursas polares Rheæ manus, Pleiades Musarum lyram, Planetas Canes Proserpinæ, Porphyr. V. Pythag. (Vide Clem. Alex. supra p. 267. c.) Cur autem iris ut Nili terra symbolice dicta sit, non nisi conjecturari licet in tanta Auctorum penuria, qui *διεξοδικῶς* de Symbolis Pythag. scripserunt. Nili sc. terra non frugum tantum fertilissima habetur, verum etiam varia herbarum florumque abundantia discolor, Athen. v. 196., iridis imaginem oculis repræsentat, quamvis flores alat minus odoratos, ' quia nebulosus et roscidus aër est a Nilo flumine,' si Plinio credimus xxi. 7. An igitur Pythag. a terra Nili, multiplici florum colore picta, mutuatus est symbolum suum, iridemque cum ea composuit, ita ut ' flos nobilissimi odoris, qui diversi coloris specie floret, sicut arcus cœlestis, iris inde dictus sit'? Sin vero præsens symbolum *φυσικώτερον* de principiis iridis exponere placuerit, nec illud *ἀπροσδιώνυσον*, modo sua Nostro constet lectio." Kuhn. "Ita et Mss. Nihilominus tamen blanditur mihi vehementer, æque ac Scheffero, conjectura Gesneri, legentis, *ὡς αὐγὴ τοῦ ἡλίου ἐστί*. Nisi unum hoc obstet, quod hæc non propria Pythagoræ, sed communis ei fuerit sententia cum multis aliis philosophorum filiis; Noster autem hic nihil referat, nisi quod illi proprium est, et aliis pene paradoxum. Crediderim ergo scripsisse, *ὡς αὐγὴ τοῦ Νείλου ἐστί*. De Nilo enim multa fabulabantur veteres miru et extraordinaria, quin ex altero eum orbe oriri credebant. Vide Melam. i. 9." Perizon. "Pro *ἡ γῆ τοῦ Νείλου* Parenti meo scribendum videbatur *πηγὴ τοῦ Νείλου*, quam conjecturam sibi quoque in mentem venisse, per literas mihi significavit Casp. Hagenbuch." Abr. Gronov. Gesneri conjectura ob rationes a Periz. allatas prorsus repudianda est, ut et ipsius Perizonii conjectura, *αὐγὴ* pro *ἡ γῆ* reponentis, cum bono sensu careat. Iris hic de flore, non de arcu cœlesti intelligenda est. Si aliquid sibi proprium de arcu cœlesti Pythag. dixisset, Plut. l. c. ubi veterum opiniones de hac quæstione recensentur, id commemorasset. Cum Gronovio et Hagenbuchio lege, *Ἡ δὲ Ἶρις, ἔφασκεν, ὡς πηγὴ τοῦ Νείλου ἐστί*. Nam iris herba secundum Pythag. est ut Nili fons, tam sacra et divina, quam Nilus, Ægyptius ille Jupiter, Byzantio poetæ celebratus, (Athen. v. 203. *Μόνος γάρ, ὡς ἀληθῶς ὁ Χρυσαῤῥόας καλούμενος, Νεῖλος μετὰ τροφῶν ἀφθόνων καὶ χρυσὸν ἀείβδηλον καταφέ-*

ρει, ἀκινδύνως γεωργούμενον, ὡς πᾶσιν ἐξαρκεῖν ἀνθρώποις, δίκην Τριπτολέμου πεμπόμενον εἰς πᾶσαν γῆν· διόπερ αὐτὸν καὶ ὁ Βυζάντιος ποιητὴς Παρμένων ἐπικαλούμενος, Αἰγύπτιε Ζεῦ, φησὶ, Νεῖλε,) talem animæ in sacris puritatem concilians, qualem Nili aqua pota corpori sanitatem efficit. Plut. de Is. et Osir. T. vii. p. 391. Λέγονται δὲ καὶ τὸν Ἄπιν ἐκ φρέατος ἰδίου ποτίζειν, τοῦ δὲ Νείλου παντάπασιν ἀπείργειν, οὐ μιαρὸν ἡγουμένους (" facio cum Marklando, ἡγούμενοι suadente." Reisk.) τὸ ὕδωρ διὰ τὸν κροκόδειλον, ὡς ἔνιοι νομίζουσιν· οὐδὲν γὰρ οὕτω τιμὴ (οὕτω τίμιον, aut οὕτως ἐν τιμῇ, Reisk.) Αἰγυπτίοις, ὡς ὁ Νεῖλος· ἀλλὰ πιαίνειν δοκεῖ καὶ μάλιστα πολυσαρκίαν ποιεῖν τὸ Νειλῷον ὕδωρ πινόμενον. Auctor Appendicis ad Dioscor. p. 441.: Ἶρις· οἱ δὲ Ἶρις Ἰλλυρικὴ, οἱ δὲ Θελπίδη (Ald. Θαλπίδη), οἱ δὲ οὐρανία, οἱ δὲ καθαίρων, οἱ δὲ θαυμαστὸς, Ῥωμαῖοι ῥάδιξ μάρικα, γλαδιόλα, (Ald. μούρικα, Neophytus ap. Salmas. ad Solin. 861. d., Ῥωμαῖοι ῥάδιξ μουρίκα, οἱ δὲ γλαδίολα, " forte Naronica a Narone fluvio circa Illyrium, quoniam ap. eum fluvium copiosissima nascitur," J. A. Saracen.) οἱ δὲ ὑπερτρίτος, (Ald. ὑπερτρίτις,) οἱ δὲ κονσαιράτριξ, Αἰγύπτιοι νάρ. " Spuria plura nomina, teste Auctuarii auctore, habet. Hic Illyrin (imo Ἶριν Ἰλλυρικὴν) dictam scribit, quod teste Dioscor. et Theophr. in Illyride s. Sclavonia optima proveniat. Thelpide cur dicta sit, me fugit. Viri doctiores legendum contendunt, Θαλπίδη, uti in Aldino Codice legitur, a θάλπω, Foveo, Calfacio, qua iris pollet facultate. Alii ἴριν (sic, sed f. l. ἰερὶν) corrigunt. Romani enim Consecratricem dixerunt, quod in sacris, purificationis causa, ejus esset usus. Οὐρανία vocabatur ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, Cœlo, quod cœlestis arcus specie et modo floreat. Θαυμαστὸς, Admirabilis, quod veteres arcus cœlestis figuram, Thaumantias enim Poetis est Arcus cœlestis, (Plut. de Placitis Philosoph. iii. 5. T. ix. p. 541. Πλάτων φησὶ Θαύμαντος αὐτὴν γενεαλογῆσαι τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τὸ θαυμάσαι ταύτην,) uti et hujus naturam sint admirati. Καθαίρων, Purgans, quod nomen, non quod alvum moveat, obtinuit, sed maxime quod animam a vitiis in sacris purgare crederetur.—Marica cur dicatur, me fugit. (Vide nos supra.) Puto Narica, vel Naronica, quod circa Naronem amnem, teste Nicandro, nascatur." Bod. ad Theophr. p. 866. Sic et I. A. Saracen. supra conjecit. Nicandri locus est Ther. 607. Ἰρίν θ', ἣν ἔθρεψε Δρίλων καὶ Νάρονος ὄχθη, Schol. Δρίλων γὰρ ποταμὸς Ἰλλυρίδος, καὶ Νάρων, ὃς διαχωρίζει τοὺς Ἰλλυριοὺς καὶ Αἰβυρνούς. " Sic et ἰερὶς, quasi Sacris dicata, ap. Athen. et Theophr. pro Iride legitur." Saracen. Respicitur ad Athen. 682. Ἡ δ' Ἶρις, φησὶ Θεόφραστος (H. P. vi. 7.) ἀνθεῖ τοῦ θέρους, μόνη τε τῶν Εὐρωπαίων ἀνθέων εὐοσμός ἐστιν (H. P. ix. 7.)· ἀρίστη δ' ἐστὶν ἐν Ἰλλυριοῖς τοῖς ἀνῳκισμένοις τῆς θαλάσσης. Φιλίνος δέ φησι, τὰ ἄνθη τῆς ἴριδος λέγεσθαι λύκους, διὰ τὸ ἐμφερῆ εἶναι λύκου χείλεσι. " Hesych. Λύκος· τὸ τῆς ἰερὸς ἄνθος, imo τῆς ἴριδος, nisi scripserat ἴρεως." Casaub. " Nempe, sicut in nostro Ms. A. ἴερις et ἰέριδος, pro Ἶρις et ἴριδος, scribitur, sic Hesych. alicubi genitivum casum ἰέρεως formatum reperisse videtur, unde alii dein ἰερέως effecerunt. Cf. Bod. ad Theophr. p. 866. Inde etiam Lat. iridis nomen, Consecratricis, ortum cepisse haud absurde conjectaverat Marcell. Vergil. Comment. in Dioscor. i. 1." Schweigh. " L. τῆς ἴρεως, ut habet vet. Lex." Palmer. " Schol. Nicandri dicit, lycos flores iridis herbæ vocari, quod labiorum lupi speciem referant." Soping. Scholiastæ Nicandreo per errorem ea tribuit V. D. quæ in Athenæo olim legerat. " Rescripsi ἴρεως. Simili errore ap. Hesych. in Ἀστραγάλη, ἱερᾶς legitur pro ἴρεως." Albert. Plura vide ap. Nostrum in Ἶρις et Λύκος. Tzetz. Chil. viii. 174., notante G. Wakef. in Mss.: Κενέβρια κυρίως μὲν τὰ νεκρωθέντα ζῶα, Καὶ πρὸς βορὰν ἀχρήσιμα, μηδὲ λυσιτελοῦντα, Ἀπὸ τοῦ εἶναι πρὸς βορὰν κενὰ, καὶ τῶν ματαίων. Νῦν δέ γε τὰ σφαττόμενα, καὶ χρήσιμα πρὸς βρῶσιν, Ἐκάλεσα κενέβρια, καταχρηστικωτέρως. At secundum Schol. Aristoph. l. c. κενέβρια ponitur pro νεκριμαῖα, tralatis s. transpositis literis. Plut. Quæst. Nat. T. ix. p. 635. A Ὅπερ τὰ κηρία τὴν μέλιτταν τῇ ὀσμῇ, καὶ τὰ κενέβρια τὸν γύπα κινεῖ. " Θνητίδια Hesychio sunt νεκριμαῖα, Morticina." [In Cod. Ven. est Θνιτίδια. Salmas. et Is. Voss. corrigunt Θνησίδια. " L. Θνησείδια, Porphyr. de Abst. (iii. 18.) Ζώων δὲ τὰ θνησείδια πλὴν τῶν ἰχθύων, ἃ καὶ αὐτὰ βίᾳ ἀναιρούμενα, οὐκ ἄν τις προσενέγκαιτο." Heins. Pro ἀναιρούμενα vulgo legitur ἀναιρεῖμεν. " F. l. πλὴν τῶν ἰσχυρῶν ἃ καὶ— supra §. ix. Τὰ μὲν—ὅσα ἰσχυρά." Reisk. " Fogeroll. illa πλὴν ἰχθύων male interjecta putabat, et merito, ut opinor. Ineptus aliquis monachus videtur voluisse, nos piscibus, ἃ καὶ αὐτὰ βίᾳ ἀναιρεῖμεν, respectu habito ad ζῶα, (Ζώων δὲ τὰ θνησείδια πλὴν τῶν ἰχθύων, ἃ καὶ αὐτὰ βίᾳ ἀναιρεῖμεν,) extra aquam sua morte extinctis vesci: quem enim nos incolimus, locus ipsis est tanquam orcus, in quem simul atque pervenerint, moriuntur, ut pulcre Plut. T. ii. p. 669. d." J. De Rhoer. Imo verba hæc non sunt inepti alicujus monachi, sed recte lecta et intellecta Porphyrii manum redolent. J. B. Felician. sic ea vertit: B " At e mortuorum animalium carnibus, exceptis piscibus, nisi vi occisa fuerint, in cibum sumeret nemo." Sed neque ista, ἃ καὶ αὐτὰ βίᾳ ἀναιρεῖμεν, sonant Nisi vi occisa fuerint, nec Porphyrius sibi vult dicere, Pisces, præter eos, qui vi occisi fuerint, in cibum sumere neminem. Non distinguitur hic inter pisces vi occisos, et pisces nulla quidem vi occisos, sed vivos captos et in terra sponte sua extinctos. Quid igitur ex his concludendum est? Nempe Felician. verba, ἃ καὶ αὐτὰ βίᾳ ἀναιρεῖμεν, non ad ἰχθύων referenda esse censebat, sed ad ζῴων τὰ θνησείδια: et cum ea vertit, Nisi vi occisa fuerint, longe aliter legebat, quam hodie legitur. An legendum cum Valentino, Ζώων δὲ τὰ θνησείδια πλὴν τῶν τοιούτων, ἃ καὶ αὐτὰ βίᾳ ἀναιρεῖμεν, οὐκ ἄν τις προσενέγκαιτο? Imo hac lectione recepta voces, καὶ αὐτὰ, quæ nullum habent sensum, delendæ erunt. Leniori medicina utendum est. Lege, nostro periculo, sensu sic flagitante, Ζώων δὲ τὰ θνησείδια πλὴν τῶν τοιούτων, ἃ καὶ αὐτοὶ βίᾳ ἀναιρεῖμεν, οὐκ ἄν τις C προσενέγκαιτο. Vis sententiæ in verbis καὶ αὐτοὶ est, quæ opponuntur iis quæ præcesserant: Οὐ γὰρ καὶ πρὸς τὰ φυτὰ παρατενοῦμεν τὸ τῆς δικαιοσύνης, διὰ τὸ φαίνεσθαι πολὺ τὸ πρὸς τὸν λόγον ἀσύγκλωστον, καίτοι κἀνταῦθα τοῖς καρποῖς χρῆσθαι εἰώθαμεν, οὐ μὴν σὺν τοῖς καρποῖς κατακόπτειν καὶ τὰ πρέμνα· τὸν δὲ σιτικὸν καρπὸν καὶ τὸν τῶν χεδρόπων, αὐανθέντα καὶ εἰς γῆν πίπτοντα καὶ τεθνηκότα, συλλέγομεν· ζώων δὲ τὰ θνησείδια πλὴν τῶν τοιούτων, ἃ καὶ αὐτοὶ βίᾳ ἀναιρεῖμεν, οὐκ ἄν τις προσενέγκαιτο. Ὥστε πολὺ τὸ ἄδικον ἐν τούτοις. Quæ est illa injustitia? nempe nos nullas animalium mortuorum carnes in cibum sumere, præter ea quæ etiam ipsi, proh! deum hominumque fidem, occidamus, animalia nonnisi nostra manu occisa in cibum sumere. At in plantis moderatius nos gerimus; fructibus enim tantummodo ipsarum utimur, non una cum fructibus truncos etiam ipsos succidere consuevimus. Frumenti vero et leguminum fruges ubi jam efflorescentes in terram deciderint, et emortuæ fuerint, colligere solemus. Pulcre profecto D hoc, si quid aliud, dictum. Τὰ θνησείδια ζώων opponitur τῷ σιτικῷ καρπῷ καὶ τῷ τῶν χεδρόπων—τεθνηκότι: καὶ αὐτοὶ βίᾳ opponitur αὐανθέντι καὶ εἰς γῆν πίπτοντι: ἀναιρεῖμεν opponitur τῷ συλλέγομεν: injustitia erga animalia opponitur justitiæ erga plantas. Jam vero vulgata lectio, Ζώων δὲ τὰ θνησείδια πλὴν τῶν ἰχθύων, ἃ καὶ αὐτὰ βίᾳ ἀναιρεῖμεν, οὐκ ἄν τις προσενέγκαιτο, ut oppositionem hanc destruit, sic sensu bono caret. Et vellemus viri docti nobis explicarent, quomodo fiat, ut Porphyr. dicat, secundum Feliciani versionem, E mortuorum animalium carnibus, exceptis piscibus, nisi vi occisa fuerint, in cibum sumere neminem? Homines enim τὰ θνησείδια piscium, i. e. carnes piscium sua morte extinctorum, quæ mare in arenam ejiciet, non magis sapiunt, quam cadavera animalium sponte sua mortuorum, ἐτώσιον ἄχθος ἀροῦρης. " Θνησείδια, quæ alias θνησίδια, vide iv. 16. et quippe et passim in hisce permutantur, ut dictum alibi." J. De Rhoer. Ap. " J. Poll. l. c. θνησείδια pro θνησίδια reposuit Kuhn. Suidas: Θνησιμαῖον· τὸ

νενεκρωμένον, καὶ *Θνησείδιον· τὸ νεκρόν*. At sæpe *ει* et *ι* permiscentur." Albert. Zonaras: *Θνησείδιον· τὸ θνησιμαῖον. Θνησιμαῖον· τὸ νενεκρωμένον*. In Tittmanni Cyrillo, qui eundem habet articulum, est *Θνησίδιον*. "Corr. ab Is. v. 25. (Καὶ *ἐγενήθη τὰ θνησιμαῖα αὐτῶν ὡς κοπρία ἐν μέσῳ ὁδοῦ*, adde 4 Reg. ix. 37. *Ἔσται τὸ θνησιμαῖον Ἰεζάβελ ὡς κοπρία*, sub. *σῶμα*. Cf. Heracliti dictum, vulgo, sed perperam Empedocli tributum, *Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι*, de quo multa diximus supra p. 211. n. 2.) Jer. xvi. 18. xli. 20. alibi. Ælian. V. H. iv. 17. (*Προσέταττε δὲ ὁ αὐτὸς Πυθαγόρας καρδίας ἀπέχεσθαι, καὶ ἀλεκτρυόνος λευκοῦ, καὶ τῶν θνησειδίων παντὸς μᾶλλον.*)" G. Wakef. ad Hesych. marg. "Sic et Diog. L. in Pyth. xxxiii. Videtur id sumtum a Judæis, a quibus non pauca accepisse Pythag. affirmat Joseph. ii. c. Apion. Sed et alii similiter ab iis abstinebant, etiam in vestitu, et calceis, æque ac Pythag., qui ne vestimenta quidem *ἐκ τῶν θνησειδίων* admittebat. Vide Philostr. V. A. i. 1. (ubi notavit Olear. Vide etiam Nostrum in *Θνησείδιον*.) Certe ap. Romanos, 'Mortuæ pecudis B corio calceos, aut soleas fieri Flaminicis nefas habetur,' sed licebat fieri 'ex occisæ alioqui, aut immolatæ:' ratio hæc additur, 'Quoniam sua morte extincta omnia funesta sunt,' Fest. in Mortuæ." Perizon. Per Mortuæ intellige sua sponte mortuam. Serv. in Virg. Æn. iv. 518.: "Sane Flaminicæ non licebat neque calceos, neque soleas morticinas habere. Morticinæ autem dicuntur, quæ de pecudibus sua sponte mortuis fiebant. Neque supra genu succinctam esse." Idem G. Wakef. in Mss. Hesychii glossam, prout ab Albertio edita est, *Θνήσκοντας· ἀποθνήσκοντας*, recte sic correxit, *Θνησιμαίους· θνήσκοντας, ἀποθνήσκοντας*. Quis enim *Θνήσκοντας* per *ἀποθνήσκοντας* exponeret? Porphyr. de Abst. iv. 16. *Παραγγέλλεται γὰρ καὶ Ἕλενσῖνι ἀπέχεσθαι καὶ κατοικιδίων ὀρνίθων καὶ ἰχθύων, καὶ κυάμων, ῥοιᾶς τε καὶ μήλων, καὶ ἐπίσης μεμίανται οὐ στελέχουσι ἅψασθαι ὡς τὸ Θνησειδίων*. "*Θνησείδια* vocat supra iii. 8." J. De Rhoer. Vel in iii. 18. corrige *Θνησίδια*, vel hic scr. *Θνησειδίων*. "Pro *οὐ* leg. *τό*." Valent. "F. l. *Καὶ* C *ἐπίσης μιαίνει τὸ λεχοῦς ἅψασθαι, ὡς τὸ θνησιδίων*, Pariter polluit attactus puerperæ, atque cadaveris." Reisk. "Nec secus Galeus ad Iambl. Myst. iv. 11.," inquit J. De Rhoer, "uti Pythag. ap. Diog. L. (xxxiii.) purum se servabat *ἀπὸ κήδους καὶ βρωτῶν θνησιδίων*, ubi duo illa etiam jungi vides. (Quid sunt *duo illa?* Non patet e viri docti verbis. Galei verba sunt hæc: 'Amicus noster, qui istum librum novissimus vertit, in caudicem omnino cespitavit, cum verteret, Et æque polluebat eorum caudices attingere, quam cadavera. Primo lege, *μεμίανται τὸ λεχοῦς ἅψ.* deinde, Non minus polluebantur tangendo puerperam, quam cadavera. Pythag. ap. Laert. purum se servabat *ἀπὸ κήδους καὶ λεχοῦς, καὶ βρωτῶν θνησιδίων*.' Sed neque J. De Rhoer, neque Galeus accurate citavit Diogenis locum, qui sic vulgari solet, *Τὴν δὲ ἁγνείαν εἶναι διὰ καθαρμῶν, καὶ λουτρῶν, καὶ περιῤῥαντηρίων, καὶ διὰ τοῦ αὐτὸν καθαρεύειν ἀπό τε κήδους, καὶ λέχους, καὶ μιάσματος παντὸς, καὶ ἀπέχεσθαι βρωτῶν θνησειδίων τε κρεῶν, καὶ τριγλῶν, καὶ* D *μελανούρων, καὶ ὠῶν, καὶ τῶν ὠοτόκων ζώων, καὶ κυάμων, καὶ τῶν ἄλλων, ὧν παρακελεύονται καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐπιτελοῦντες*. Jam vides quid sibi vellet J. De Rhoer, scribens ap. Diog. L. '*duo illa* etiam jungi,' nempe *λεχοῦς* et *θνησειδίων*, modo cum Galeo scribas *λεχοῦς* pro vulgato *λέχους*. Sic in Theophr. Char. xvi. pro *λέχει*, quod libri vett. habent, Cod. Pal. exhibet *λεχώ*: omnino v. Astii not. Plura de hoc Diogenis loco habebis infra. Ceterum fallitur De Rhoer, dicens Galeum hic Porphyrii verba haud secus, ac Reiskium, correxisse; ille enim legit, *Μεμίανται τὸ ἅψ.*, at hic velit, *Μιαίνει τὸ ἅψ.*) Propius adhuc accedit ad scripturam vulgatam Abresch. qui legebat, *Τό τε λεχοῦς*. *Λεχὼ* quippe *προσφατῶς τετοκυῖα*, ut Hesych., dicitur, ap. quem nescio quare h. v. immutatam velit Spanh. ad Callim. H. in Jov. 14. Puerperas olim impuras fuisse habitas, satis constat. Vide Casaub. ad Theophr. Char. p. 290. (Cf. Schol. Theocr. ii. 12. supra a nobis citatum p. 243. a.) Lex. Mosaica est notissima. Ab Ægyptiis aut A Noäe liberis opinionem hanc profectam putat Spencer. Legg. Rit. i. 8. Nihil itaque mirum Pythagoræ ejusque asseclis hæc fuisse probata. Similis ratio *τῶν ἐμμήνων*, de quibus supra ii. 5. Nihil magis in proclivi est, si vulgatum tueri velis, quam pro *οὐ* refingere *τοῦ*." J. De Rhoer. Vel cum Reiskio lege, *Καὶ ἐπίσης μιαίνει τὸ λεχοῦς ἅψασθαι, ὡς τὸ θνησιδίων*, vel nobiscum, *Καὶ ἐπίσης μεμίανται τῷ λεχοῦς ἅψασθαι, ὡς τῷ θνησειδίων*. Abreschii lectioni obstat illud *τε, τό τε λεχοῦς*, quod h. l. nullum habet sensum. Galei conjecturam, *μεμίανται τὸ λεχοῦς ἅψασθαι*, Polluebantur tangendo puerperam, respuit Gr. linguæ ratio; illud *μεμίανται* enim accusativum, *τὸ λεχοῦς ἅψ.*, sibi sumere nequit. Sed nec stare potest lectio a J. De Rhoer proposita, *Καὶ ἐπίσης μεμίανται τοῦ λεχοῦς ἅψασθαι, ὡς τὸ θνησειδίων*: nam primum, si *τοῦ* ante *λεχοῦς* scribas, *τοῦ* quoque ante *θνησειδίων* scribendum erit, deinde Græce non dicitur *μεμίανται τοῦ λεχοῦς ἅψασθαι*, sed *τῷ λεχοῦς ἅψ.* ut *μιαίνεσθαι αἵματι*, ap. Nostrum in *Μιαίνω* ex Homero. Neque aliter dixit ipse Porphyr. de Abst. iv. 20.: *Διὸ καὶ ὁ γενόμενος μιαίνει τῇ μίξει τῆς ψυχῆς, τῆς πρὸς τὰ σώματα*, ("*τῆς* videtur natum ex ultima syllaba vocabuli *ψυχῆς*, et sic leg. *τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα*, aut *τῇ μίξει τῆς ψυχῆς τῇ πρὸς τὸ σῶμα*." Reisk. "Hoc verissimum crediderim: pulcre consentit Meerm. Cod. qui habet, *μιαίνει τῇ μίξει τῆς ψυχῆς πρὸς τὰ σώματα*." J. De Rhoer. At tum sensu sic flagitante legendum erit *μιαίνεται*. Melius forsan, simul et facilius, reposueris, *μιαίνει τῇ μίξει τῆς ψυχῆς τὰ πρὸς τὰ σώματα*·) *καὶ ὁ ἀποθανὼν, ὅταν σῶμα καταλείπῃ νεκρὸν, ἀλλόφυλον τῷ ζῶντι καὶ ἀλλότριον* (*ἀλλότριον γὰρ αἱ ψυχαὶ πρὸς τὰ σώματα*, Reisk.) *μιαίνεται δὲ καὶ ἡ ψυχὴ ὀργαῖς, ἐπιθυμίαις, πλήθει παθῶν, ὧν συναιτία πως καὶ ἡ δίαιτα*. Lectionem vero, *τὸ λεχοῦς ἅψασθαι*, omnino firmat Diogenis locus, prout a Galeo correctus est: *Διὰ τοῦ αὐτὸν καθαρεύειν ἀπό τε κήδους, καὶ λεχοῦς*. Vulgo legitur *λέχους*, quod vertitur Cubili. At tum diceretur id, quod falsum esse ex ipsius Diogenis testimonio probari possit, nempe Pythagoram docuisse *τὴν ἁγνείαν εἶναι* abstinendo a concubitu, cum concubitum damnet non ut corpus polluentem, sed ut ejus sanitati maxime officientem. *Καὶ περὶ ἀφροδισίων δέ φησιν οὕτως*, inquit Diog. L. ib. 9., *ἀφροδίσια χειμῶνος ποιέεσθαι, μὴ θέρεος· φθινοπώρου δὲ καὶ ἦρος, κουφότερα· βαρέα δὲ πᾶσαν ὥραν, καὶ ἐς ὑγείην οὐκ ἀγαθὰ εἶναι· ἀλλὰ καί ποτε ἐρωτηθεὶς Πότε δεῖ πλησιάζειν; Ὅτε βούλει γενέσθαι σαυτοῦ ἀσθενέστερος, εἶπεν*. Damnat contra Porphyr. de Abst. iv. 20. nulla sanitatis ratione motus, sed quia animæ inquinationem affert: *Διὸ ἐν πᾶσιν ἡ ἁγνεία, ἐν ἀποθέσει μὲν καὶ * ἀφέξει τῶν πολλῶν καὶ ἐναντίων, μονώσει δὲ καὶ λήψει* ("potius leg. *καὶ ἐναντίων μονώσει, λήψει δὲ*," Valent.) *τῶν οἰκείων καὶ προσφυῶν· διὸ καὶ τὰ ἀφροδίσια μιαίνει· σύνοδος γὰρ θήλεος καὶ ἄῤῥενος, καὶ κρατηθὲν μὲν τὸ σπέρμα ψυχῆς παρέσχε * μίανσιν, τῇ πρὸς τὸ σῶμα ὁμιλίᾳ, μὴ κρατηθὲν δὲ, τῇ νεκρώσει τοῦ παρατεθέντος· ἡ δὲ πρὸς ἄρσενας ἀρσένων, καὶ ὅτι εἰς νεκρὸν, καὶ ὅτι παρὰ φύσιν· καὶ καθάπαξ ἀφροδίσια, καὶ ὀνειρώξεις, ὅτι ψυχῆς σώματι μεμιγμένης, καὶ πρὸς τὴν ἡδονὴν καταστρωμένης*. Recte igitur in Diog. L. correxit Galeus, *Διὰ τοῦ αὐτὸν καθαρεύειν ἀπό τε κήδους, καὶ λεχοῦς, καὶ μιάσματος παντὸς, καὶ ἀπέχεσθαι βρωτῶν θνησειδίων τε κρεῶν*. Sed quid est monstrum illud *βρωτῶν θνησειδίων τε κρεῶν*? Altum silent Diogenis interpretes. Versio Lat.: Morticinisque et pollutis carnibus. Recte quidem, quod ad sensum, vertitur, sed voci *βρωτῶν* non inest notio Morticinorum. An intelligi debet Carnibus? Imo nomen generale *βρωτὸν* non Carnes tantum notat, sed Omnia esculenta, etiam ea, quæ ipse Pythagoras comedere solebat; *βρωτὸν* enim i. q. *βρῶμα*. Xenoph. Memorab. iv. 7. 9. *Βρῶμα ἢ πόμα*, at ii. 1. 1. iv. 2. 31. *Καὶ ποτὰ καὶ βρωτά*. Iamblich. V. Pythag. xxiv. *Τῶν μὲν βρωμάτων καθόλου τὰ τοιαῦτα ἀπεδοκίμαζεν, ὅσα πνευματώδη καὶ ταραχῆς αἴτια, τὰ δ' ἐναντία ἐδοκίμαζέ τε καὶ χρῆσθαι ἐκέλευεν, ὅσα τὴν τοῦ σώματος ἕξιν καθίστησί τε καὶ συστέλλει, κ. τ. λ.* Galeus supra habet, *βρωτῶν θνησιδίων*. Sed *βρωτὰ θνησίδια* non est phrasis Græcorum, qui dicunt *θνησίδια κρέα*. Quæ cum ita sint, legendum censemus, *ἀπέχεσθαι*

κενεβρίων θνησειδίων τε κρεῶν, ut in Æliano H. A. vi. 2. (l. c.) a Schneidero editum est, *κενέβριόν τε καὶ θνησείδιον*. Pythagoræ Aurea Carmina 67. Ἀλλ' ἔϊργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς, Ἔν τε λύσει ψυχῆς κρίνων, καὶ φράζεν ἕκαστα, Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην. Hierocles p. 218. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ τὸ θνησιμαίων ἀπέχεσθαι δεῖν θεωρήσομεν· τὸ μὲν ὅλον τῆς θνητῆς φύσεως ἀπείργειν ἡμᾶς, ἤδη δὲ καὶ τῆς τῶν ἀθύτων καὶ ἀνιέρων σαρκῶν μεταλήψεως· δίκαιον γὰρ τῶν συμβολικῶν νουθετήσεων καὶ τὸ προφερόμενον φυλάττειν, καὶ τὸ εἶσω νοούμενον. Ἐκ γὰρ τῆς συνεχοῦς τοῦ φαινομένου τηρήσεως ἡ τῶν μειζόνων μελετᾶται κατόρθωσις. Οὕτως οὖν καὶ νῦν ἀκουσώμεθα, ὡς διὰ βραχυτάτου λόγου, μεγίστων ἔργων ἀρχὰς ἡμῖν ἐνδιδόντος τοῦ ἔπους. Εἴργου γάρ φησι βρωμάτων, ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ, ἀπέχου φθαρτῶν σωμάτων. Ἐπεὶ δὲ οὐ πάντων νῦν ἀπέχεσθαι δυνατὸν, ἐπάγει, ὧν εἴπομεν.——Καὶ ὁ μὲν καθόλου τῆς ἀποχῆς τύπος τοιοῦτος, καὶ τοσούτων τῶν ἀγαθῶν στοχαζόμενος, τὰ δὲ ἐπὶ μέρους ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀποφθέγμασιν ἐν ἀπορρήτῳ παρεδίδοτο, ὧν ἕκαστον εἰ καὶ μερικὴν ἀποχὴν εἰσηγεῖτο, οἷον, κυάμων μὲν ἐν σπέρμασι, θνησειδίων (vulgo θνησιδείων) δὲ ἐν ζώοις, καὶ τούτων κατὰ γένος, ὡς ἐπὶ ἰχθύων τὸ, ἐρυθρινοῦ ἀπέχου, καὶ ἐν χερσαίοις ἄλλον, καὶ ἕτερον τινὸς ἐν πτηνοῖς, καὶ τὸ τελευταῖον, μέρη τινὰ ζώων ἀπηγόρευεν, οἷον, κεφαλὴν μὴ ἐσθίειν, μηδὲ καρδίαν· ὅμως καὶ ἐν ἑκάστῳ τούτων τὴν τελειότητα τῆς καθάρσεως ἐνεκετυποῦτο ὁ λόγος κ. τ. λ. E locis autem supra laudatis satis patet θνησείδια modo dicitur de Carnibus animalium sua morte extinctorum, ut in locutione illa ap. Philostr. l. c. *ἐσθήματα ἐκ θνησειδίων*, modo de Carnibus animalium vi occisorum, ut ap. Ælian. H. A. l. c. Quod vero ad quæstionem attinet, θνησείδιος, an θνησίδιος scribendum sit, nos quidem scripturam per ει unice probandam esse censemus, cum vox derivanda sit a θνῆσις. Vide Nostrum in Θνησείδιον. Ut enim a πρᾶξις πράξεως * πραξείδιον, λέξις λέξεως λεξείδιον, ῥῆσις ῥήσεως ῥησείδιον, πόλις πόλεως * πολείδιον, ἕξις ἕξεως ἑξείδιον, sic a θνῆσις θνήσεως θνησείδιος dicitur, at θνησίδιος Ionica forma est a gen. θνήσιος. Etym. Λεξείδιον· εἰ μὲν ἀπὸ τῆς λέξις λέξεως, διὰ τῆς ει διφθόγγου, εἰ δὲ ἀπὸ τῆς λέξιος Ἰωνικῶς, διὰ τοῦ ι, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ῥήσεως ῥησείδιον, ἀπὸ δὲ τῆς ῥήσιος γενικῆς Ἰωνικῶς ῥησίδιον, καὶ τὰ ὅμοια. Χοιροβοσκός. Idem: Ἀργυρίδιον· εἰσὶ παραγωγαὶ καὶ διὰ τοῦ ιον, καὶ διὰ τοῦ ιδιον· καὶ εἰ μὲν ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται, διὰ τοῦ ιδιον γίνεται ἡ παραγωγὴ, καὶ φυλάσσονται αἱ τρεῖς συλλαβαὶ αἱ τελευταῖαι συνεσταλμέναι, οἷον, γνώμη γνώμης γνωμίδιον· ψυχὴ ψυχῆς ψυχίδιον· ξίφος ξίφους ξιφίδιον· εἰ δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, διὰ τοῦ διον γίνεται ἡ παραγωγὴ, καὶ ἐκτείνεται ἡ τρίτη ἀπὸ τέλους συλλαβὴ, γραφεῖον γραφείδιον, ἀγγεῖον ἀγγείδιον· καὶ εἰ μὲν εὑρεθῇ τὸ ε ἢ τὸ ο, τὸ ἰῶτα προσέρχεται, πόλεως πολείδιον, ἕξεως ἑξείδιον, βοὸς βοίδιον, νοὸς νοίδιον. Plura de hac re ex eodem Etym. vide in Γήδιον et Γράδιον. Θνησείδια igitur s. θνησίδια, θνησιμαῖα, et κενέβρεια s. κενέβρια idem sonant. Phot. Κενέβρια· ἐν οἷς τὰ * νεκριμαῖα καὶ τοὺς ἀπέργους ὄνους κατακόπτουσι, καὶ τὰ θνησιμαῖα. At Forum] "Μεσκόνια vocabant, Οὗ "τὰ τῶν ὄνων κρέα ἐπιπράσκοντο, pro quo fere alibi "μεμόνεια." [J. Poll. ix. 48. Εἴη δ' ἂν καὶ μαγειρεῖα τῶν πόλεως μερῶν, οὐχ ἧπερ τὰ λοιπὰ τῶν ὑπὸ ταῖς τέχναις ἐργαστηρίων, ἀλλὰ τύποι ὅθεν μισθοῦνται ὡς (dele ὡς cum Mss.) τοὺς μαγείρους, ὡς Ἀντιφάνης (Mss. Ἀριστοφάνης, sed perperam) ἐν Στρατιώτῃ * ὑποδηλοῦν ἔοικεν· Ἐκ τῶν μαγειρείων βαδίζων, ἐμβαλὼν Εἰς τοὔψον· μεμόνια δὲ ἐκάλουν, οὗ τὰ τῶν ὄνων κρέα ἐπιπράσκοντο, ἴσως τῶν ὀνείων ἐνόντων τῷ ὀνόματι. Καὶ ταῦτα δέ, εἰ καὶ αἰσχίω, μέρη πόλεως, ἀσωτεῖα, πεττεῖα, κυβεῖα, κυβευτήρια, σκιραφεῖα, ματρυλεῖα, ἀγωγεῖα. Ubi olim legebatur μεσκονία, et sic Ms. Seberi et Kuhnii C. A., ut. teste eodem Sebero μεσκόνια, pro quo VV. DD. correxerunt μεμόνια, e Jung. Ms. Kuhnii C. V. exhibet μεμόνεια.] "Hesychio Μέμνων est ὄνος, Asinus, et Μεμόνεια· "τὰ ὄνεια κρέα, Asininæ carnes." [In Hes. vulgo legitur Μεμόνια, pro quo Noster cum Salmas. et Guyeto reponit Μεμόνεια: neque tamen opus esse, monet T. Hemst. ad J. Poll. l. c., probante etiam Albert. Nobis quidem, ut in Pollucis loco corrigendum videtur vel *μεμονεῖα*, (cui lectioni favet et contextus, qui habet *μαγειρεῖα, ἀσωτεῖα, πεττεῖα, κυβεῖα, σκιραφεῖα, ματρυλεῖα, ἀγωγεῖα,*) vel *μεμονία*, sic in Hesychii glossa vulgatum *μεμόνια* satis probum videtur. Apud illum enim *μεμονεῖα*, vel *μεμονία* sub. *ἀγορᾷ*, bene diceretur de Loco, ubi carnes asininæ venduntur; apud hunc autem *μεμόνια* est Carnes asininæ. Sic, *κενέβρεια* s. *κενέβρια*, Carnes morticinæ; at *κενεβρεῖα*, Locus, ubi carnes morticinæ venduntur. "*Μεσκόνεια*, vel *μεμόνεια* et Locum signat, ubi venditur asini caro, et Ipsam etiam carnem." Kuhn. At duplicem hunc sensum ex Atticorum usu substantivis, non adjectivis, ut *κενέβρεια* s. *κενέβρια*, et *μεμόνεια* s. *μεμόνια*, inesse jam supra ostendimus. Idem Kuhn.: "*Μεσκονία* a *μέσκος* veniret."] "*Μέσκος* "e Nicandro Hesych. affert pro *δέρμα, κώδιον*." [Nicandri locus frustra quæretur in Alexiph. Ther. et Fragmentis Operum deperditorum, a J. St. Bernardo collectis, quæ edidit Schneider. *Μέσκος* Salmasio est i. q. *πέσκος*, quo vocabulo utitur Nicander Ther. 549. Vide Nostrum in *Πέσκος*. "*Μέμνων* dicitur Asinus a *μέμνειν*, Perpeti, Tolerare; est enim animal *ταλαίπωρον*, et Perpessitium." Kuhn. "*Μέμνων* nomen inditum ob asini patientiam, vel ob defectum memoriæ, per antiphrasin." Anonym. ap. Albert. "*Μέμνων* forte quasi *μίμνων*, Manens, quia asinus est *καρτερικὸς* in labore." Martin. Cadm. "Vescebantur autem carne asinina in Ægypto Alexandrini, quapropter et frequens apud eos erat elephantiasis, cum caro asinina generaret *παχὺν καὶ μελαγχολικὸν χυμὸν*, Galen. Therapeut. ii." Kuhn. "Athenienses vesci solitos etiam asinina, vel Schol. ad Aristoph. Vesp. (194.) Ἀλλ' ἴσως, ὅταν φάγῃς Ὑπογάστριον γέροντος Ἡλιαστικοῦ, nobis indicat, Ὅτι ὄνους ἔτρωγον ἐν Ἀθήναις, καὶ τοὺς μισθοὺς λαμβάνοντες οἱ δικασταὶ ὠνοῦντο τὰ ὑπογάστρια. Et iterum: Ὑπογάστριον· ἐπεὶ πωλάριον ἐμιμεῖτο ἐπὶ τῷ ὄνῳ, τὸ ὑπογάστριον πρὸς τοῦτο· ἐχρῶντο δὲ τοῖς ὑνειοις· ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὑπογάστριον ὄνου ἢ βοὸς κ. τ. λ." Jungerm. "Non mirum, sicubi carnibus asininis vescebantur, quando et asinos immolabant: adi Ovid. Fast. et Lactant. Inst. Div." J. Lamius ad Meursii Opp. T. i. p. 505. J. Poll., Μεμόνια δὲ ἐκάλουν, inquit, οὗ τὰ τῶν ὄνων κρέα ἐπιπράσκοντο, ἴσως τῶν ὀνείων ἐνόντων τῷ ὀνόματι. Egregie vero fallitur, nomen *μεμόνια* ab *ὄνος* factum credens, cum *μεμόνια* s. *μεμόνεια* sit a *μέμνων*, ut Ἀγαμεμνόνιος s. * Ἀγαμεμνόνειος (vide supra p. 187. c.) est ab Ἀγαμέμνων. ‖ * Ἀγορὰ ὀψώπωλις i. q. ἀγορὰ ἰχθυόπωλις. Plut. Timoleonte xiv. de Dionysio, Οὐδὲν γὰρ οὕτε φύσεως ὁ τότε καιρὸς, οὔτε τέχνης, ὅσον ἐκεῖνον τύχης ἔργον ἐπεδείξατο, τὸν Συρακόσιον ὀλίγον ἔμπροσθεν τύραννον, ἐν Κορίνθῳ διατρίβοντα περὶ τὴν ὀψόπωλιν, ἢ καθήμενον ἐν μυροπωλίῳ, πίνοντα κεκραμένον ἀπὸ τῶν καπηλείων, κ. τ. λ. ubi vertitur, Agentem cum muliere, quæ exercebat popinam. Reisk. Ind. Græc., "Ὀψόπωλις, Quæ obsonia vendit." Idem tamen Reisk. rectius scripsit ad Plut. Sympos. iv. 4., "Ἰχθυοπώλιδι sub. ἀγορᾷ, sic Noster in Timoleonte ἀγοραν ὀψόπωλιν appellavit." ‖ * Ἀγορὰ Ἀλφιτόπωλις, Forum, ubi farinæ vendebantur. "Ubi farinæ venales, τὰ ἄλφιτα dicebant. Aristoph. Eccles. (819.) Κἄπειτ' ἐχώρουν εἰς ἀγορὰν εἰς ἄλφιτα." Meurs. l. c. Vulgo legitur ἐπ' ἄλφιτα. Sed utrum εἰς ἄλφιτα, an ἐπ' ἄλφιτα legas, hoc uno modo e Gr. linguæ ratione verti potest, Ad farinas emendas. Si intelligendus sit, ut Meurs. arbitrabatur, Locus, ubi farinæ vendebantur, scribendum erit, εἰς τἄλφιτα. Articulus enim in hujusmodi locutionibus semper præfigitur. Vide Nostrum in Ἀλφιτόπωλις, et Ast. ad Theophr. Char. xvi. p. 148. ‖ * Ἀγορὰ Ἱματιόπωλις s. Σπειροπώλις. J. Poll. vii. 78. Ἐκαλεῖτο δέ τις Ἀθήνησιν * ἱματιόπωλις ἀγορά· ἡ δ' αὐτὴ καὶ σπειρόπωλις (sic): σπεῖρα γὰρ, οὐ τὰ ῥάκη μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀμείνους ἐσθῆτας (sic leg. e Cod. Voss. pro vulg. ἕνιοι) καλεῖν ἠξίουν. Vide Meurs. l. c. ‖ * Ἀγορὰ Ἀρχαία. Harpocr. Πάνδημος Ἀφροδίτη· Ὑπερίδης ἐν τῷ Κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ (f. τοῖς, inquit Heyn.

ad Apollodori Fragmm. p. 395.) Περὶ Θεῶν, Πάνδημόν φησιν Ἀθήνησι κληθῆναι τὴν ἀφιδρυθεῖσαν περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγοράν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἃς ἐκάλουν ἀγοράς. Νίκανδρος ἐν ἕκτῳ *Κολοφωνιακῶν, Σύλωνά φησι σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπῆ, ἐπὶ στέγης στῆσαι διὰ τοὺς νέους, καὶ ἐκ τῶν περιγινομένων χρημάτων ἱδρύσασθαι Ἀφροδίτης Πανδήμου ἱερόν. Ἔστι δὲ (τὸ addendum e Suida et Photio) πάνδημον, πάγκοινον. Vide ibi Maussac. Suid. et Phot. Πάνδημος Ἀφροδίτη· οὕτως ἐκάλουν τὴν ἀφιδρυθεῖσαν περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγοράν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις (verba ἐν τ. ε. a quibus pendent sequentia, e Photii textu, notante Schleusnero, exciderunt), ἃς ἐκάλουν ἀγοράς. Ἔστι δὲ τὸ πάνδημον, πάγκοινον. Vide Meurs. l. c. Plura de Venere Vulgivaga habebis in Πάνδημος. "Hoc universum forum profecto amplissimum erat, i. e. quod appellant Vetus——Postea alio translatum est forum, in eum locum, quem *Ἐρετρίαν appellabant. Observare licet ap. Strab. x. (p. 652. Falc.) Ἐρετριέας δ' οἱ μὲν ἀπὸ Μακίστου τῆς Τριφυλίας ἀποικισθῆναί φασιν ὑπ' *Ἐρετρίας (f. l. *Ἐρετριέως), οἱ δ' ἀπὸ τῆς Ἀθήνησιν *Ἐρετρίας, ἣ νῦν ἐστὶν ἀγορά. Quem Geographi locum respexit Eust. ad Il. B. (p. 211. ed. Bas.): Ὁ Γεωγράφος οὐ μόνον ἀπὸ *Ἐρετριέως ἀποικίσαντος εἰς αὐτὴν κληθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ *Ἐρετρίας καθ' ἑτέρους τῆς Ἀθήνησιν, ἣ νῦν ἐστὶν ἀγορά. Eum autem locum fuisse ante Porticum Variam inde conjecturam est facere, quod Pausanias in descriptione sua Athenarum, forum Urbis, quod extabat suo tempore, ibi memoret, ornatum præter cetera ara Misericordiæ." Meurs. l. c.] "Προύνικοι," [vulgo Προυνικοὶ, ut edidit Albert. at Idem in Οἴσυλος habet προύνικος, atque in Σκειράτες, προύνικοι,] "Hesychio οἱ "μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὤνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, Bajuli, et "οἱ μισθωτοὶ, Mercenarii, δρομεῖς, ταχεῖς, ὀξεῖς, εὐκίνητοι, γοργοὶ, Cursores, Celeres, Agiles. Quomodo "Suidæ quoque Προύνικος est δρομαῖος, γοργὸς, hoc "in loco, Φασὶ δὲ περὶ Ξενοκράτους, εἴ ποτε μέλλοι ἐς "ἄστυ ἀπιέναι, τοὺς θορυβώδεις πάντας καὶ προυνίκους "ὑποστέλλειν αὐτοῦ τῇ παρόδῳ, ut sit Homines turbulentos et huc illuc cursitantes." [" Hæc sunt verba Laertii in Xenocrate iv. 6. (sed ap. eum sic leguntur, Καὶ εἴκοτε μέλλοι ἐς ἄστυ ἀνιέναι, φασὶ τοὺς θορυβώδεις πάντας καὶ προυνίκους ὑποστέλλειν αὐτοῦ τῇ παρόδῳ,) ubi in quibusdam exemplaribus pro προυνίκους hodie legitur πορνικούς. Sed lectionem Suidæ defendit Salmas. ad Ælii Spartiani Hadrianum p. 146(=41., et Guyet. ap. Albert., et Jo. Kuhn., et in textum recepit Menag. e Cod. suo Regio. Probat et Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 172. Cf. Schneider. Peric. Crit. p. 48.) Ceterum in optimo Ms. A. pro προύνικος scriptum est προύνεικος. Θορυβώδεις habet Ms. A. et Laertius; at Mss. B. et C. et priores Edd. minus recte θορύβους." Kuster. "Προυνείκους Lascivos Græci proprie vocant, (neque aliter Diogenis verba interpretati sunt Kuster. et Menag. Jo. Kuhnio autem, qui verba δρομαῖον, γοργὸν, Circumlatorem, Scurram vertit, 'videtur notari hac voce Fex hominum, vitiis nulla virtute redemta.') Idem mendum in vetusto Epigr. Stratonis (li.) ubi scriptum est πορνικὰ pro προύνεικα, multum indignante versu. Corrige igitur, Ἔστω που προύνεικα φιλήματα (al. λαλήματα) καὶ τὰ πρὸ ἔργων (Ap. Lips. προσέρπων, Jacobs. cum V. D. in marg. Apogr. Lennep. velit πρὸς ἔργῳ) Παίγνια, *πλεκτισμοὶ, κνίσμα, φίλημα, λόγος." Salmas. l. c. "Scr. προῦνεικα: contractum enim est e προένεικα." Brunck. "Πορνικὰ φιλήματα, Vat. Cod. idque exhibet Ap. Lips. in cujus marg. πορνικὰ κεῖνα tentatur. Hujus conjecturæ, minime ineptæ, auctor hunc versum sic concepisse videtur, Ἔστω πορνικὰ κεῖνα φιλήματα. Alii προύνεικα et πρώνικα. In marg. ap. Guyet. et Ruhnk. προννικὰ, Præcursoria. Sed προύνικα edidit Salmas. l. c. Multa de v. προύνικος s. προύνεικος, utrumque enim scribitur, collegit Schneider. Peric. Crit. p. 48. Hesych. Προύνικον· ὀξὺν, εὐκίνητον." Jacobs. quem decepit Salmasius, ex Hesych. afferens, Προύνικον· ὀξὺν, εὐκίνητον, προπετῆ, sed hæc glossa in Lexicographo illo non reperitur.

A Hesychio igitur tribuit Salmasius locum, quem in Grammatico Ms. forte olim legerat. "Προύνεικος, Qui fit ante pugnam. Προύνεικα φιλήματα, Basia, quæ dantur ante rem peractam, Præludia amatoria." Larcher. Supplem. ad Hederici Lex.] "Meminit "Pollux quoque hujus vocabuli, scribens προννίκους "a novæ comœdiæ scriptoribus vocatos fuisse τοὺς "μισθωτούς," [vii. 132. Οἱ δὲ ("delenda ista, οἱ δὲ, quippe quæ non agnoscit Ms." Toup. Emendd. in Hes. iv. 230.) καὶ προυνίκους τοὺς μισθωτοὺς οἱ νέοι κωμῳδοδιδάσκαλοι ἐκάλουν, τὸ δὲ ὄνομα Βυζαντίων ἦν, ὅθεν καὶ *Βυζαντίους αὐτοὺς ἀπεκάλουν, ubi Kuhn. "C. A. Οἱ νέοι κωμῳδοὶ —*Βυζαντίας ἐκάλουν, C. V. νομοδιδάσκαλοι—Βυζάντιον ἦν ὅτε. Αὐτοὺς abest et a C. V. Salm. leg. etiam Βυζαντίας ἀπεκάλουν. Gloss. Προύνικος· Laciniosus, quod referri potest ad lacinias bajulorum."] "Eust. (ad Il. Ξ. p. 983. 47.) Ἰστέον "δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἐνείκω δοκεῖ γίνεσθαι καὶ ὁ παρὰ Αἰλίῳ "Διονυσίῳ κείμενος προῦνεικος, ἤγουν, ὁ κομίζων μισθοῦ "τινα ἐξ ἀγροῦ, [l. ἀγορᾶς, cum Piersono ad Moer. B p. 63. a Schæf. in Mss. citato.] "Ea scriptura, et id "etymon, non displicent; qui vero sine diphthongo "in penultima scribunt, a νίκη derivare velle videntur, ideoque exponunt ταχεῖς, γοργοὶ, ut cursores, "qui celeritate vincere et prævenire æmulos cupiunt. "Ab Etym. et Lex. neo vet. affertur et aliud etymon: Προυνείκους· σημαίνει τοὺς ὑβριστὰς, καὶ τοὺς "ἄνδρας τοὺς ἱσταμένους ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ φέροντας τὰ "ὤνια καὶ λαμβάνοντας ὑπὲρ τούτων μισθόν· καὶ εἰ μὲν "τοὺς ὑβριστὰς σημαίνει, γίνεται παρὰ τὴν πρὸ πρόθε"σιν καὶ τὸ νεῖκος, πρόνεικος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ "[addε προύνεικος]· εἰ δὲ τοὺς ἄλλους, παρὰ τὸ ἐνείκω "Βοιώτιον, ὃ σημαίνει τὸ ἐνέγκω, γίνεται προένεικος, "καὶ κράσει τοῦ ο καὶ ε εἰς τὴν ου δίφθογγον, προύνει"κος."] "Ap. Suid. προῦνικοι, ap. Hesych. προννικοὶ oxytonωs: nostrum προῦνεικοι agnoscit etiam Eust. (l. c.) et tuetur originis ratio." Sylburg. ad Etym. Ind. Cf. eund. in Not. ad Clenard. p. 457. Pselli Grammat. Ms. ap. Albert. ad Hes. et Ducang. Gl. M. et I. Gr., Προύνικος· εὐκίνητος. Zonar. (e quo C sua sumsit Phavor.) Προύνικος· εὐκίνητος. Τοῦ Ψελλοῦ· Προύνικος ὁ εὐκίνητος. Sic et Cyrill. Lex. Ms. ap. Tittmann. ad Zonaræ Prolegom. p. cxi. Προύνιος l. Προύνικος· εὐκίνητος. Zonar. Προύνεικος· ὁ ὑβριστής. Phot. Προύνεικον (Προύνιον correxit Schleusner.) οὐ τὸν ἀκόλαστον, ἀλλὰ τὸν κομίζοντά τινα (malit Albert. τὰ ὤνια, sed citra necessitatem) ἐξ ἀγορᾶς μισθοῦ, καὶ ἔγκειται τὸ ἐνεικα, Cod. D. ἔνεικαι. Προύνεικος (Cod. D. Προύνικος·) δρομαῖος, γοργός. Lex. Ms. Colbert. ap. Ducang. l. c. Προύνικος· δρομαῖος, γοργὸς, εὐκίνητος, νικηφόρος, ἀστεῖος, ἄκακτος. Hesych. Σκείρατες· οἱ προννικοὶ, καὶ κυβευταί. "Cave tibi, ne cum Salmasio Σκειράται restituere velis, aut cum Junio πορνικοὶ pro προννικοί: nam et πορνικοὶ nomine προυνικῶν contineri possunt. (Vide infra *Προυνικία.) Sed alibi ista de voce locupletius." T. Hemst. ad J. Poll. ix. 96. "Fidem datam, quantum scio, non exsolvit." Jacobs. ad Anthol. l. c. Hesych. *Οἴσυλος· *προϊοῦλος, προύνικος. "L. *βαΐουλος." Soping. "Προύνικος hic i. q. πορνικὸς, Impudicus." Kuster. D "Coray ad Theophr. Char. 226." Schæf. in Mss. Iren. v. p. 318(=428. a. ed. Grab.): "Mundus factus est—non per virtutem aliquam Prunici," i. e. *Προυνείκου. Vide Augustin. de Hæres. p. 67. ubi de Gnosticis agit. Epiphan. p. 30(=56.) in Simone Mago: (Λάγνος δὲ ὢν κατὰ τὴν φύσιν, αἰδοῖ τῇ τῶν ἑαυτοῦ ὑποσχέσεων ὑπογυσούμενος, παρεφθαρμένην ὑπόνοιαν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ ἀπατωμένοις ὁ ἀγύρτης *παρενεποίησατο. Γυναῖκα γάρ τινα ἑαυτῷ εὑράμενος *ῥεμβάδα, Ἑλένην τοὔνομα, ἀπὸ τῆς Τυρίων ὁρμωμένην, ἄγεται, μὴ ὑποφαίνων συνάφειαν ἔχειν πρὸς ταύτην. Ἐν παραβύστῳ δὲ αἰσχρότητι *συμπεριπλεκόμενος τῷ γυναίῳ ὑγόης, τινὰ μυθώδη ψυχαγωγίαν τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς ὑφηγεῖτο, ὅθεν ἑαυτὸν εἶναι δύναμιν Θεοῦ λέγων τὴν μεγάλην, τὴν δὲ σύζυγον *πορνάδα πνεῦμα ἅγιον εἶναι τετόλμηκε λέγειν, καὶ διὰ ταύτην κατεληλυθέναι φησίν. Ἐν ἑκάστῳ δὲ οὐρανῷ μετεμορφούμην, φησὶ, κατὰ τὴν μορφὴν τῶν ἐν ἑκάστῳ οὐρανῷ, ἵνα λάθω τὰς ἀγγελικὰς μου δυνάμεις, καὶ κατέλθω ἐπὶ τὴν ἔννοιαν, ἥ τίς ἐστιν αὕτη, ἡ καὶ Προύνικος, καὶ πνεῦμα ἅγιον καλουμένη, δι'

ἧς τοὺς ἀγγέλους ἔκτισα, οἱ δὲ ἄγγελοι τὸν κόσμον ἔκτισαν, καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι δὲ ταύτην τὴν Ἑλένην ἐκείνην τὴν πάλαι, δι' ἣν οἱ Τρῶες καὶ Ἕλληνες εἰς μάχην ἦλθον. Ἔλεγε δὲ μῦθόν τινα εἰς ταῦτα, ὅτι ἄνωθεν ἡ δύναμις κατιοῦσα ἑαυτὴν μετεμόρφου· ἀλληγορικῶς δὲ οἱ ποιηταὶ περὶ τούτου ἔφασαν. Διὰ γὰρ τὴν ἄνωθεν δύναμιν, ἣν Προύνικόν φασιν, ἤ τις παρ' ἄλλαις αἱρέσεσι Βαρβηλὼ, ἤγουν Βαρβηλὼ καλεῖται, τὸ κάλλος αὐτῆς ἐμφαίνουσαν εἰς οἶστρον ἄξασαν αὐτοὺς, καὶ διὰ τοῦτο πεμφθεῖσαν εἰς συλαγωγίαν τῶν ἀρχόντων τῶν τὸν κόσμον τοῦτον κτισάντων, καὶ τοὺς αὐτοὺς ἀγγέλους εἰς πόλεμον δι' αὐτὴν ἦκειν, αὐτὴν δὲ μηδὲν πεπονθέναι, ἀλληλοκτονίας δὲ αὐτοὺς εἰς ἑαυτοὺς ἐργάσασθαι παρασκευάσαι, δι' ἣν ἐνέβαλεν εἰς αὐτοὺς πρὸς ἑαυτὴν ἐπιθυμίαν· καὶ συνέχοντες αὐτὴν τοῦ μὴ ἄνω δύνασθαι ἀνιέναι, συνεγίνετο αὐτῇ ἕκαστος ἐν ἑκάστῳ σώματι γυναικείας καὶ θηλυκῆς σχέσεως, μεταγγιζομένης αὐτῆς ἀπὸ σωμάτων θηλυκῶν εἰς σώματα διάφορα ἀνθρωπίνης φύσεώς τε καὶ κτηνῶν καὶ ἄλλων, vide nos supra in Μεταγγίζω, ἵνα δι' ὧν αὐτοὶ ἐργάζονται κτείνοντές τε καὶ κτεινόμενοι, μείωσιν ἑαυτῶν διὰ τῆς τοῦ αἵματος προχύσεως ἐργάζωνται. Εἶτα ἐκείνη τὴν δύναμιν συλλεγομένη πάλιν, αὖθις εἰς οὐρανὸν ἀναβῆναι δυνηθῇ.) Et p. 39(=77.) ubi de Nicolao agit: Προύνικον γρ. Προὐνεικόν τε ἄλλοι τιμῶντές τινα, ὡς καὶ οὗτοι μυθωδῶς πάλιν εἰς ταύτην τὴν ὑπόνοιαν τῆς αἰσχρουργίας τὰ ἑαυτῶν πάθη ἐπιτελοῦντές φασι, τῆς Προυνίκου τὴν δύναμιν συλλέγομεν ἀπὸ τῶν σωμάτων, διά τε ῥευστῶν, φημὶ δὲ γονῆς καὶ καταμηνίων, κ. τ. λ.——Προύνικον ἐὰν εἴπωσι, τὸ ὅλον ἐστὶν ἡδυπαθείας καὶ ἐκκαρδίας, sic, ἐξεύρεσις· πᾶν γὰρ τὸ προυνικευόμενον λαγνείας ὑποφαίνει τὸ ἐπώνυμον, φθορᾶς δὲ τὸ ἐπιχείρημα· ἐπὶ τοῖς γὰρ τὰ σώματα διαιτρεύουσιν, Ἑλληνική τίς ἐστιν ἡ λέξις, τὸ Ἐπρουνίκευσε, γρ. Προυνικεῦσαι, ταύτην, ὅθεν καὶ ἐν μύθοις ἀναγράφουσιν οἱ τὰ Ἑλληνικὰ συγγραψάμενοι Ἑλλήνων ἀπατεῶνες, περὶ κάλλους λέγοντες οὕτως, ὅτι κάλλος προύνικον. Ubi nota VERB. Προυνικεύω.) Vide et Casaub. ad Sueton. Cal. p. 246." Heins. ap. Albert. ad Hes. "Scribit post Epiphanium Nicetas Choniates in Thes. Orthodoxæ Fidei Catholicæ iv. 2. Gnosticos Hæreticos feminam quandam, nomine Προύνικον, coluisse, eique vim illam ascripsisse, quæ genitali semini insita est: hanc porro vocem Coitum significare. Græcos enim, si de virginum defloratoribus loquantur, verbis ita dicere solere, Ἐπρουνίκευσε τήνδε, Istam vitiavit. Certe non aliud videtur esse, quam quod putiores Græci dicunt πορνεύειν, deducta voce a πορνικὸς, qua usus est Euseb. P. E. p. 97. Chrysostom. et alii. Vide Theodorit. de Hær. Serm. i. ubi de Borborianis et Ophitis Hæreticis. Porro hanc vocem variis hæreticis ascribit Epiphan.; Valentinianis Hær. xxxi. n. 6. (Ὅλη δὲ ἡ Ὀγδοὰς συνῆλθε μετὰ ἡδονῆς ἀγηράτου καὶ ἀφθάρτου μίξεως· οὐ γὰρ ἦν χωρισμὸς ἀλλήλων· ἦν δὲ σύγκρασις μεθ' ἡδονῆς ἀμώμου, καὶ ἀνέδειξε Πεντάδα Προυνείκων ἀθλούντων, ὧν τὰ ὀνόματά ἐστι ταῦτα, Καρπιστὴς, Ὁροθέτης, Χαριστήριος, Ἄφετος, Μεταγωγεύς· οὗτοι τῆς Μεσότητος ὠνομάσθησαν υἱοί.) Et Ophitis Hær. xxxvii. n. (3. Ἀποδιδόασι δὲ καὶ οὗτοι οἱ Ὄφῖται καλούμενοι τούτῳ τῷ ἔθει, leg. ὄφει, ut conjicit Petav., τὴν πᾶσαν γνῶσιν, λέγοντες, ὅτι οὗτος ἀρχὴ γέγονε γνώσεως τοῖς ἀνθρώποις, μυθωδῶς παρεισφέροντες τὰ παρ' αὐτοῖς νομιζόμενα Μυστήρια, μιμολογήματα δὲ ὄντα, καὶ χλεύης ἔμπλεα, καὶ ματαιοφροσύνης· μῦθοι γὰρ ὡς ἀληθῶς οὗτοι· φάσκουσι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄνω Αἰῶνος προβεβλῆσθαι Αἰῶνας, καὶ κατώτερον γεγενῆσθαι ὁ Ἰαλδαβαὼθ, τοῦτον δὲ προβεβλῆσθαι κατὰ ἀδράνειαν, καὶ ἄγνοιαν τῆς ἰδίας μητρὸς, τουτέστι τῆς ἄνω Προυνείκου· ταύτην γάρ φασι τὴν Προύνικον κατελθεῖν εἰς τὰ ὕδατα κ. τ. λ.) 4. (Ἡ ἄνω Μήτηρ ἡ καλουμένη Προύνεικος,) et 5. (et 6. Εὐθὺς γὰρ πᾶσα ἡ αὐτῶν κενοφωνία ληρώδης τις εὑρεθήσεται· εἰ γὰρ Προύνεικόν φασιν εἶναι, πῶς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος οὐ τὸ σαθρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν φωραθήσεται, ὡς ἤδη προεῖπον; πᾶν γὰρ τὸ προυνεικευόμενον ἄχρηστον· εἰ δὲ ἄχρηστον, οὐκ ἐν τοῖς προκριτέοις ταχτέον· καὶ πῶς ἐπαινετὸν εἴη τὸ ἄχρηστον; πῶς δὲ οὐχὶ μυθῶδες τὸ λέγειν, ὅτι ἡ Προύνεικος τὸν Ἰαλδαβαὼθ ἐκένωσε, καὶ ὁ σπινθὴρ εἰς τὰ κάτω κατῆλθεν ἀπὸ τοῦ κενωθέντος;) De qua voce ibidem consulendus Petav. p. 41. et 66."

Ducang. G. M. et I. Gr. "Bochart. Hieroz. P. i. L. iii. c. 8. p. 794. ex Oriente repetit vocem, a Phuranik, quod Arab. Celeritatem cursus indicat, unde προυνικὸς Cursorem signet velocem. Cf. Mali Hist. Anim. p. 758. Equidem Græcos natales prætulerim." Albert. HINC Προυνικία, ας, ἡ, Præludium amatorium, sic Larcher. in Supplem. ad Hederici Lex. post Toupium infra laudandum, sed melius forte verteris cum Jo. Kulnio ad Diog. L. iv. 6., Impudicitia, vel cum Salmasio l. c. Lascivia. Hesych. Σκίταλοι· ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων καὶ τῆς προυνικίας τῆς νυκτερινῆς θεούς τινας ἐσχημάτισεν, θεὸν δέ φησι πεπλάσθαι τὸν νόμον. Vide T. Hemst. ad J. Poll. p. 1082. a, glossam hanc sine nota afferentem. "Pro προυνικίας f. l. πονηρίας. Sed nihil affirmo." Heins. "Primum omnium προυνικία nihil est. Dein post ἐσχημάτισεν omissum Auctoris nomen. Tum illud θεὸν tertium erratum est. Postremo et illa vox νόμον corrupta est. Nunc itaque ad emendationem veniamus. Locus ille, quem in animo habebat Hes., ex Aristoph. Eq. (634.) petitus est: Ἄγε δή, Σκίταλοι, καὶ Φέρακες, ἦν δ' ἐγὼ, Βερέσχεθοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόθων. Itaque plane constat scribendum esse, ἐσχημάτισεν ὁ Ἀριστοφάνης. Cumque fictitii illi dæmones impudentiæ præsiderent, id enim Schol. ostendit, (Ὠνοματοποίησε δαίμονάς τινας ἀναπλάσας ἀναιδεῖς· οὐκ ὄντας γὰρ θεοὺς ἐπὶ χλεύῃ ἀσυνέτως προφέρεται τὰ ὀνόματα λέγων ὡς θεῶν. Ἄλλως. Οἷον προτρεπόμενος καὶ ἐπιθαρσύνων αὐτὸν, l. αὐτὸν, εἰς ἀναίδειαν καὶ εὐτολμίαν ἀνέπλασε θεοὺς ἐπὶ χλεύῃ, οἷς ἤρξατο ἀρξάμενος τοῦ λέγειν. Σκίταλοι μὲν οὖν, οἱ εὐτελεῖς καὶ πονηροί· ἦν γὰρ Σκίτων κναφεύς τις, καὶ εὐτελὴς, ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος. Βερέσχεθοι δὲ, οἱ ἀνόητοι, πέπλασται δὲ ἡ λέξις. Ἄλλως. Πρὸς τὴν ὑμωνυμίαν οὐκ ὄντας θεοὺς ἐπὶ χλεύῃ προφέρεται· ὥσπερ δὲ παραστάτας ἀνθρώπων πονηρῶν καὶ παρέδρους, τούτους ἐπεκαλεῖτο θεοὺς, οὐδεὶς δὲ αὐτῶν ἠρμήνευσε τὰ ὀνόματα: cum quo cf. Suid. a Nostro citatum, Σκίταλοι· παρὰ Ἀριστοφάνει οἱ εὐτελεῖς καὶ πονηροί. Ἦν Σκίτων κναφεύς τις, καὶ εὐτελὴς, ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος. Ὠνοματοποίησεν ἀνακλάσας δαίμονάς τινας ἀναιδεῖς ἐπὶ χλεύῃ, καὶ προφέρεται αὐτὰ ὡς θεῶν, corrige hæc e Schol. supra, οἷον προτρεπόμενος αὐτὸν καὶ θρασύνων εἰς εὐτολμίαν καὶ ἀναίδειαν. Σκίταλοι μὲν οὖν, οἱ εὐτελεῖς καὶ πονηροί. Βερέσχεθοι δὲ, οἱ ἀνόητοι, πέπλασται γὰρ, l. δὲ, ἡ λέξις:) necnon ipse Aristoph. Δότε μοι θράσος καὶ φωνὴν ἀναιδῆ, (imo verba sunt hæc, v. 637. Νῦν μοι θράσος καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε, Φωνήν τ' ἀναιδῆ:) ideo necesse est ut loco προυνικίας, quod nihili esse scio, legatur παροινίας. Pro θεὸν autem leg. Θέων, Theon ille sc., qui toties in Gr. Scholiis laudatur. Pro τὸν νόμον denique leg. haud dubie est, τὸ ὄνομα. Atque adeo locus integer sic habebit: Σκίταλοι· ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων καὶ παροινίας τῆς νυκτερινῆς θεούς τινας ἐσχημάτισεν ὁ Ἀριστοφάνης. Θέων δέ φησι πεπλάσθαι τὸ ὄνομα." T. Faber Ep. lxvi. p. 299. "Acutissimi Fabri sententiam mecum probabat Wesseling. in literis ad me datis. Vide tamen, an illud προυνικίας retineri queat ex iis, quæ ad v. Προυνικοὶ notata sunt, coll. v. Σκίνδαρος, (quam Hesych. interpretatur, ἡ ἐπανάστασις νυκτὸς ἀφροδισίων ἕνεκα.)" Albert. Vide notanda in Σκίνδαρος. "Voc. σκίταλοι nec Suid. nec Schol. intellexit. Sunt autem Σκίταλοι Numina ficta s. πεπαιγμένα, Lasciviæ et nequitiarum præsides, de quibus nos supra ad v. Κλεισθένους. Eximie, ut solet, Hesych. Σκίταλοι· ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων καὶ προυνικίας τῆς νυκτερινῆς θεούς τινας ἐσχημάτισεν. Θέων δέ φησι πεπλάσθαι τὸ ὄνομα. Ita scribendus iste locus, (ut et Fabro placebat, nisi quod προυνικίας in παροινίας mutabat, et Aristophanis nomen post ἐσχημάτισεν supplebat. Cf. Porsoni Append. ad Toup. p. 472.), qui vulgo admodum inquinatus est. Theonis istius meminit Hesych. Epist. ad Eulog. (ubi v. notata.)" Toup. Emendd. in Suid. ii. 172. Idem tamen Toupius, huic conjecturæ, quæ simplicitate sua se commendabat, parum fisus, scripsit Emendd. in Hes. iv. 16.:—"Quis ἐσχημάτισεν?" Aristoph. nempe, de quo loquebatur Schol. cujus scrinia compilavit Hesych. nulla ratione habita ad sensum glossæ, quæ in ipsius librum descripta nomen flagitabat Auctoris,

de quo in Scholio ipso nullus dubitationi locus relinquebatur. "Proculdubio desunt nonnulla," addit Idem. "An leg. *ἐσχημάτισαν*? Sc. veteres. Vult deos nonnullos fingi, quos vocabant Σκιτάλους, a rebus venereis sc. atque præludio amatorio; nam *προυνικία* s. *προυνεικία νικτερινὴ* est Ludus nocturnus amatorius. Vide Salmas. l. c. An excidit nomen alicujus? Sequitur enim, *Θεὸν δέ φησι πεπλάσθαι τὸν νόμιον*. Forsan, *νόμιον*. Pan, deus lascivus, * Νόμιος vocabatur." Et ibid. p. 116.:—"An scr. *Θέων δὲ*, Theo. sc. Grammaticus, de quo in Proœmio Hesych.? An leg. *θεὸν δὲ—ἀνόμων*, Deum improborum. Schol. ad Aristoph. l. c. *Σκίταλοι—πονηροί· ἦν γὰρ Σκίτων κναφεύς τις—ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος.*" Sed has dubitationes prorsus tollit Schowii Cod. Ven. in quo reperitur: *Θεῶν δέ φησι πεπλάσθαι τοῦνόμου*. "In ultimis egregia Fabri conjectura e Codice firmatur. Musurus *τοῦνόμου* in *τὸν νόμον* nullo plane sensu mutavit. Reponendum itaque duce Codice, *Θέων δέ φησι πεπλάσθαι τοῦνομα*. Vitiosa loci scriptura e compendiis provenit." Schow. Affert Schneider. in Lex. hæc e Cornuto xxx. *Ἐκστάσεως δὲ σύμβολόν εἰσιν οἱ Σάτυροι, τὴν ὀνομασίαν ἐσχηκότες ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι, καὶ οἱ * Σκιρτοὶ* (Schneidero *Σκίρτοι*) *ἀπὸ τοῦ σκαίρειν, καὶ οἱ Σεληνοὶ ἀπὸ τοῦ σελαίνειν,* (Ms. *Σιληνοὶ ἀπὸ τοῦ σιλαίνειν,*) *καὶ οἱ * Σενίδαι* (Gyral. * *Σκενίδαι*, Ms. recte * *Σενίδαι*,) *ἀπὸ τοῦ σεύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾷν*. Idem articulus extat in Eudocia p. 119., quam citat Schæf. in Mss., ubi est, *Οἱ Σεληνοὶ ἀπὸ τοῦ σελαίνειν καὶ σείεσθαι ἐν τῇ ληνῷ, καὶ οἱ Σενίδαι*, l. *Σενίδαι*, κ.τ.λ. Hinc firmatur vulgata in Dioscor. Epigr. xxix. lectio, a Brunckio suspecta: *Κήγὼ Σωσιθέου κομέω γένεν, ὅσσον ἐν ἄστει· Ἄλλος ἀπ' αὐθαίμων ἡμετέρων Σοφοκλῆν, Σκίρτος* (l. *Σκιρτὸς*) *ὁ * πυῤῥαγένειος· ἐκισσοφόρησε γὰρ ὦ 'νὴρ Ἄξια, Φλιασίων ναὶ μὰ χοροὺς Σατύρων, Κήμὲ, τὸν ἐν καινοῖς τεθραμμένον ἤθεσιν ἤδη, Ἤγαγεν εἰς μνήμην, πατρίδ'* (*Ἤγαγ' ἐς ἡμετέρην πατρίδ'*, Jacobs.) * *ἀναρχαΐσας*. Voce *Σκίρτος* denotatur persona tragica, quæ tamen in Polluce non occurrit: forte latet vera lectio." Brunck. "Idem notavit Reisk. qui *Σκίρτον* derivat *ἀπὸ τοῦ σκιρτᾶν*, (idque omnino recte.) Satyris in illis dramatis, quæ nomen a Satyrorum choro acceperunt, varia fuisse nomina, apparet e Poll. iv. 142. ubi recensitis ceterorum nominibus habituque descripto, *Τὰ δ' ἄλλα*, ait, *ὅμοια τὰ πρόσωπα, πλὴν ὅσοις ἐκ τῶν ὀνομάτων αἱ παραλλαγαὶ δηλοῦνται. Τὸ σκιρτᾶν* Satyris proprie tribuitur. * *Σκιρτητὴς Σάτυρος* vocatur Bacchus in Hymno T. ii. p. 517. v. 19. (imo ipse vir doctus, posito inter *Σκιρτητὴς* et *Σάτυρος* puncto, sic edidit, et quidem recte, *Σκιρτητὴν, Σάτυρον*, * *Σεμεληγενέτην*, * *Σεμελῆα*.)" Jacobs. Callistr. in Satyro p. 890. *Σατύρου δὲ αὐχμηρὸν τὸ εἶδος, ὡς ἂν ὀρείου δαίμονος, καὶ Διονύσῳ σκιρτῶντος.* "Quæ leguntur de Satyri figura, comparari merentur cum descriptione Philostrati Icon. p. 796. quamvis in his nihil sit valde memorabile. Fortasse tamen hoc unum non tam pervulgatum est, quod, ut artifices Panis et Satyrorum vultus ad hircorum similitudinem effingunt, (de Ægyptiorum Pane agens Herod. ii. 46. *Γράφουσί τε δὴ καὶ γλύφουσι οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ ἀγαλματοποιοὶ τοῦ Πανὸς τῶγαλμα, κατάπερ Ἕλληνες, αἰγοπρόσωπον καὶ τραγοσκελέα,*) ita poetæ et sophistæ iisdem diis eadem fere, quæ capris, tribuunt. *Σκιρτᾶν* de hircis ad Satyros traductum est. Philostr. Icon. p. 785. Pana describit * *ὑποσκιρτῶντα Ἑῷον*. Idem p. 786. *Ἀλλὰ καὶ ὁ Πὰν κατέχει τὸ σκίρτημα*. Diserte idem deus cum capris comparatur Icon. p. 828. *Ἀναθρώσκοντα κατὰ τοὺς ἀγερώχους τῶν τράγων*. Jam cf. Icon. p. 777. *Εἰ δὲ τῶν αἰγῶν ἐπαινοίης τὸν ζωγράφον, ὅτι αὐτὰς * ὑποσκιρτώσας καὶ ἀγερώχους γέγραφεν*, et vide quantillum intersit inter pastorem deum et pecus, cui pascendo præest. Nam *τὸ ἀγέρωχον* quoque capris proprium est. Anyte Epigr. x. *Θάσο τὸν Βρομίου κεραὸν τράγον, ὡς ἀγερώχως Ὄμμα κατὰ λασίαν γαῦρον ἔχει γενύων.*" Jacobs. Exercc. Crit. T. ii. p. 9. Hinc ADJECT. * *Σκιταλικὸς, ἡ, ὸν*, Salax, Lascivus. Hesych. * *Φαύλιξ· ὀρθὸς, Φαύλιος, σιταλικὸς θεός.* "*Εὐφημίας* ergo pro * *Φάλλιξ*." Is. Voss. *Φάλλιξ* nempe, i. q. *Φάλης*, et *Φαλλός*. "Scr. *Ἰταλικός*." Heins. "L. *σκιταλικός*." Salmas. probante et Toupio Emendd. in Suid. ii. 172. Et VERB. * *Σκιταλίζω*, "Lascivio, Proterve ago, quod Panes, Satyri, ceterique *τούτου τοῦ κόμματος* dæmunculi facere solebant. Atque huc referenda videtur v. Angl. *Skittish*. Verbum usurpat Longus iii. p. 106. Jungerm., loco quidem elegantissimo, sed a nemine, quod sciam, intellecto: *Οἷα γοῦν * ἐνηβήσας τῇ κατὰ τὸν χειμῶνα οἰκουρίᾳ καὶ ἀσχολίᾳ* (σχολῇ, vel *ἀμελείᾳ*, Wyttenb. *ἀργίᾳ*, Villois.) *πρός τε τὰ φιλήματα ἄργα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκιτάλιζε, καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος καὶ θρασύτερος.* Ita Græca scribenda sunt. Vulgo legitur * *ἐσκυτάλιζε*, quod VV. DD. torsit. Nos veram lectionem absque controversia restituimus. Et notandum v. *σκιταλίζειν*: nam rarissimæ et antiquissimæ monetæ est." Toup. Emendd. in Suid. ii. 173. "Unice amplector felicissimam et verissimam Toupii conjecturam. (Cf. Schneideri Lex.) Multo minus feliciter Jungerm. et D. Heins. pro *ἐσκυτάλιζε*, quod Edd. Florent. Commel. Jungerm. Moll. et prior Par., conjecerant * *ἐσκυλάκιζε*, quod plane respondet Latino Catulire, quodque in textum recepit Boden; nempe quod, inquit Heins., *σκυλακεύειν* dicuntur Venatores, cum canes admittunt spe fœtus, et *σκυλακίζειν*, eodem observante, vox est, qualis est *καπριᾶν* et similes, quæ desumtæ ab animalibus *τὸ κατωφερὲς* designant. Hinc *σκύλαξ* apud antiquos Libidinosus quidam coitus, aut potius Fœdæ libidinis (sic), dicebatur. Hesych. *Σκύλαξ· σχῆμα ἀφροδισιακὸν* (*ἀφροδίσιον*, Toup. Emendd. ii. 167. quem vide), *ὡς τὸ τῶν φοινικιζόντων*. Talia sunt *σκυζᾶν, κυνίζειν* κ.τ.λ. Pejus Moll. emendat, *Ἐσκύζα λίαν*, quod in textum a Dutens receptum nollem. Amyot: *Etoit gros, comme l'on dit, d'embrasser.*" Villois. Ceterum "emendandus Eustath." l. c., inquit Meurs. Ceram. Gen. xvi., "*Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἐνείκω δοκεῖ γίνεσθαι καὶ ὁ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ κείμενος προύνεικος, ἤγουν ὁ κομίζων μισθοῦ τινα ἐξ ἀγορᾶς.* Non recte editur *ἐξ ἀγροῦ*." *Ἐξ ἀγορᾶς*, sed paulo incertior, correxit et Pierson. l. c. nescius ante se sic correxisse Meurs. Etiam * *Παιδαρίωνες* dicebantur. Hesych. *Προυνικοί· οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὤνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, οὓς τινες παιδαρίωνας καλοῦσι.* Item, * *Παιδῶνες*, Pueri servi secundum G. ap. Albert. Idem Hesych. *Παιδῶνας· τοὺς μισθοῦ ἐκ τῆς ἀγορᾶς κομίζοντάς τι.* Olim legebatur *μισθοὺς*, pro quo Is. Voss. et G. Wakef. ad Hesych. marg. vellent *μισθίους*, sed melius, *μισθοῦ* reposuerunt Meurs. l. c., et Salmas. quem laudat Pierson. l. c. Forte in priore glossa pro *παιδαρίωνας*, quod vocabulum nusquam alibi occurrit, legendum est *παιδῶνας*. Certe ap. Ducang. Gl. M. et I. Gr. legas, *Παίδενες, πέδενες*, Puellæ, Virgines, Abræ, Servæ, e Glossis Græcobarb., quod idem est ac *παιδῶνες*. Sed nova hic oritur quæstio, utrum *παιδῶνες* proba sit vox, an ipsa e *πέδωνες* corrupta sit? Certe *παιδῶν* et *πέδων* plus semel, ut VV. DD. annotarunt, confusa sunt. Vulgatam tamen in Hesychio lectionem satis tueri videtur, 1. quod *πέδων, ὁ πεδήτης δοῦλος*, non satis aptus esset ad res venales e foro auferendas, 2. quod nusquam legitur eos, quorum opera ad res venales e foro auferendas utebantur, esse servos, 3. quod, si revera servi fuissent, Lexicographo non licuisset dicere, 'Qui *mercede* res venales e foro auferunt,' quæ verba prima facie nobis ostendunt eos, ista in re versari solitos, sui juris fuisse. "Cf. Hesych. v. * *Παίονες .... δοῦλοι*," inquit Albert. Sed hanc sententiam jam refutavimus observando, eos, de quibus loquitur Hesych., non esse servos. ("Hesych. *Παίονες· ἔθνος βαρβαρικὸν, δοῦλοι, καὶ ἰατροί.* Scr. *δηλοῖ καὶ ἰατροί.* Hesych. *Παίων· ὄνομα, καὶ ἰατρός.*" Toup. Emendd. in Hes. iii. 283. Sed quid vetat per *δοῦλοι* intelligi Servos e Pannonia? Vide Nostrum in v. Cyrill. Alex. Gloss. Ms. ap. Tittmann. ad Zonar. p. cxi. *Παίονες· οἱ * Βουλγάροι, καὶ γένος * Λατινικόν.*) Idem Albert. conferri jubet et Hesych. in * *Ὀψιπαίδωνας*. Sed hanc glossam, pariter atque illam, alio spectare satis patet. Verba sunt hæc: *Ὀψιπαίδωνας· τοὺς ἕως ζῶσιν ἄζοντας παῖδας βράδιον.* "Pro *ἄζοντας* l. *αὔζοντας τοὺς*, i. e. Qui quamdiu vivunt, tamdiu servorum numerum lente augent. Sed longe melius sic legas, *τοὺς ἕως ζῶσιν τέζοντας*, * *βραδυταὶ-*

δας: nam et de viris accipitur πίπτειν," Is. Voss. " Phot. Lex. Ὀψιπέδων· ὁ μέχρι πολλοῦ ἐν πέδαις γεγονὼς, σύνηθες Μενάνδρῳ τὸ ὄναι . . . (est ὄναι pro ὄνοι ap. Pierson. ad Moer. p. 331.) ὄνομα legit Ruhnk. (et sic legitur in Hermanni Ed.) ut κύφων, Carcer etc. de servo nequam. Idem alibi: * Πεδότριψ· ὁ πολλοὺς χρόνους ἐν πέδαις γεγονὼς, καὶ Πέδων ὁ αὐτὸς, καὶ Ὀψιπέδων." Albert. Sic restituit G. Wakef. ad Hesych. marg. Ὀψιπέδωνας· τοὺς ἕως ζῶσιν ἄξονταις πέδας, βράδιον ἀπολυθησομένους, vel λελυμένους. Phot. Ὀψιπέδων· οὐχὶ ὀψὲ πεπεδημένος, ἀλλὰ ὀψὲ λελυμένος. Sed melius forsan correxit Pierson. ad Moer. p. 331.:—" Hesych. Ὀψιπέδωνας· τοὺς ἕως ζῶσιν ἄξοντας πέδας. Ὄψιμον· βράδιον. Eust. ad Il. Θ. p. 616. 42. Τριπέδων, ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦργος δοῦλος, ὁ καὶ πέδων, (imo, ὃς καὶ πέδων πέδωνος ἐν ἁπλότητι λέγεται, καὶ στίγων, εἴτουν στιγμαίας): ad Od. E. p. 234. 8. male τριπαίδων." Locus est: Οὕτω δὲ καὶ ὁ γράψας ὅτι στίγων καὶ πέδων, δοῦλος ὁ στιγμαίας· καὶ πεδήτης παρὰ Ἀριστοφάνει, μετ' ὀλίγα λέγει ὅτι τριπαίδων, ὁ τρίδουλος. Cum vero illud πεδήτης pertineat ad interpretationem vocum στίγων et πέδων, delendum, cum Brunckio ad Aristoph. Fragm. inc. cxxxvi., punctum post στιγμαίας, et post πεδήτης comma pone. Piersonum τριπέδων jam correxisse, notare debebat idem Brunck., qui addit hæc: " Vide Hesychii interpretes ad Στιγών, a quo docemur hac voce usum fuisse Comicum in Babyloniis." Imo a Photio docemur, dicente: Στίγων· ὁ στιγμαίας, Βαβυλωνίοις sc. Aristoph. " Scr. Στιγών, a στίζω, ut a στάζω σταγών." Schleusner. Cf. Nostrum in Στιγών. " Homines egeni, aut sordidi ipsi ferebant, si quid emissent: itaque a Theophr. Char. (xxii.) Περὶ Ἀνελευθερίας, hæc quoque inter alias nota recensetur: Καὶ ἐξ ἀγορᾶς δὲ ὀψωνήσας, τὰ κρέα αὐτὸς φέρειν καὶ τὰ λάχανα ἐν τῷ προκολπίῳ." Meurs. l. c. " Male post τὰ κρέα interpungunt Schneider. et Bloch. ὀψωνήσας enim refertur ad κρέα et λάχανα, et per se est Obsonans. Offendimus autem in verborum τὰ κρέα et τὰ λάχανα trajectione. Haud dubie genuina erat scriptura, Αὐτὸς φέρειν τὰ κρέα καὶ τὰ λάχανα, h. e. Obsonia, ἐν τῷ προκολπίῳ. Ad v. ὀψωνήσας fieri potuit, ut librarius ascriberet τὰ κρέα, quod cum in textum illatum esset, ante τὰ λάχανα verba τὰ κρέα expungebantur: itaque scriptura extitit, Τὰ κρέα αὐτὸς φέρειν καὶ τὰ λάχανα." Ast.]

Ἀγορὰ, Forum, Locus in quo res venales exponuntur, Forum rerum venalium. Demosth. Phil. iii. (p. 121.) Νῦν δ' ἅπανθ', ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς, * ἐκπέπρατται ταῦτα. Ita enim legi debet, [et hodie sic legitur,] non ἐκπέπρακται, ut in vulg. Ed. Idem Phil. iv. (p. 144.) Εἰ τοίνυν τὸ τῶν ὠνίων πλῆθος ὁρῶντες, καὶ τὴν εὐετηρίαν κατὰ τὴν ἀγοράν. Plut. Pericle, Εἶτα τῶν ἀναγκαίων ἕκαστον ἐξ ἀγορᾶς ὠνούμενος. Plato De Leg. Μηδ' ἐν ἀγορᾷ, μηδ' ἐν δικαστηρίῳ, μηδ' ἐν ξυλλόγῳ κοινῷ μηδενί. Interdum ad ἀγορὰ in hac significatione additur genitivus ὠνίων, vel τῶν πωλουμένων. Plut. ἀγοραὶς plurali numero Nundinas interpretatur in Coriol. ‖ Ἀγορὰ, Annona, Commeatus, Quæ ad victum necessaria in foro venire solent. Thucyd. vi. Πόλει μὲν ἂν οὐ δέξεσθαι, ἀγορὰν δ' ἔξω παρέξειν: [vi. 44. Τῶν μὲν πύλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ, οὐδὲ ἄστει, ὕδατι δὲ καὶ ἄρμῳ: paulo post, Οὗ αὐτοῖς καὶ ἀγορὰν παρεῖχον.] Aristot. Œcon. Συνηγόρασαν τῶν τε σίτων πάντα, καὶ τὸ ἔλαιον, καὶ τὸν οἶνον, καὶ τὴν ἄλλην ἀγοράν. Xenoph. K. II. vi. (2. 11. p. 373.) Ὅστις δ' ἂν τῶν ἐμπόρων πλείστην ἀγορὰν παρέχων φαίνηται. [" Legitur in K. A. ii. 3. 13. quinquies παρέχειν ἀγοράν, quæ formula Xenophonti est frequentissima, ut K. A. ii. 4. 4. iii. 1. 2. iii. 2. 12. iii. 5. 5. bis. v. 5. 8. Ag. ii. 30. etc. Dicitur etiam ἀγορὰν ἄγειν, K. II. ii. 4. 19. K. A. v. 7. 18. Item φέρειν eodem sensu, K. A. v. 5. 10. Οὔτ' ἔξω ἀγορὰν ἔφερον, all. ἔπεμπον, quod videtur glossema esse. Item κομίζειν, K. II. vi. 2. 5. p. 363. Ἀγορὰν—ἐνταῦθα κομίζειν. Item παρασκενάζειν, Ag. i. 14. Hist. iii. 4. 11. v. 4. 48. Sic Hist. vi. 4. 9. Οἱ τὴν ἀγορὰν παρεσκευακότες, Mercatores et caupones in exercitu. (Thucyd. vii. 40. Καὶ ἡ ἀγορὰ παρεσκευάσθη.) Item, ἀνασκενάζειν, Comportare, K. A. vi. 2. 5. Timentes obsidionem, Χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνῆγον, καὶ τὴν ἀγορὰν εἴσω ἀνεσκεύασαν. Sæpe opponitur λαμβάνειν et similia, K. A. v. 5. 9. Ὅποι δ' ἂν ἐλθόντες ἀγορὰν μὴ ἔχωμεν, ἄν τε εἰς βάρβαρον γῆν, ἄν τε εἰς Ἑλληνίδα, οὐχ ὕβρει, ἀλλ' ἀνάγκῃ λαμβάνομεν τὰ ἐπιτήδεια: vi. 1. 1. Οἱ μὲν ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἔζων, οἱ δὲ ληιζόμενοι: vii. 6. 17. Ἀγορᾷ ἐχρῆσθε, σπάνια μὲν ὁρῶντες τὰ ὤνια, σπάνια δὲ ἔχοντες ὅτων ὠνήσεσθε. (De phrasi, ἀγορᾷ χρᾶσθαι, vide infra notanda.) V. 1. 4. Ἀγορὰ ἱκανή. vi. 4. 11. Ἀγορὰ οὐδεμία παρῆν. Pluralis, K. A. vi. 6. 2. Αἱ ἀγοραὶ πάντοθεν ἀφικνοῦντο. K. A. i. 2. 18. Οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς sunt Turba forensis in castris, caupones etc. ii. 5. 6. Συνηκολούθησαν—ὡς εἰς ἀγοράν. Hist. vii. 2. 17. Phliasii Corinthum ἐπὶ τὴν ἀγορὰν ἰόντες. In his duobus locis possit etiam Mercatus exponi." Lex. Xenoph.] Hinc ἀγορὰ εὔωνος, Annona vilis. In qua significatione Thuc. vii. dixit etiam ἀγορὰν τῶν πωλουμένων. [Glossæ: Ἀγορὰ ἡ τῶν ὠνίων· Nundina. Dionys. Hal. A. R. iii. 44., indicante Schæf. in Mss.: Τοῦ γὰρ Τιβέριος ποταμοῦ καταβαίνοντος μὲν ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν, παρ' αὐτὴν δὲ τὴν Ῥώμην ῥέοντος, ἐμβάλλοντος δ' εἰς αἰγιαλοὺς ἁλιμένους καὶ προσεχεῖς (" falluntur, qui αἰγιαλοὺς * προσεχεῖς interpretantur Contigua vel Vicina litora; est enim nova ejus vocis significatio, qua Asperum et importunum litus notatur, ut ap. Strab. v. * Ῥαχιώδης γὰρ καὶ προσεχὴς ὁ πλησίον αἰγιαλὸς, et iv. Ἡ παραλία πᾶσα προσεχὴς καὶ ἁλίμενος, et v. Ἔπειτα προσεχὴς αἰγιαλὸς, ἁλίμενος, quos omnes Strabonis locos cum suspectos haberemus, nunc nihil quidem mutandum censemus, sc. aliter eos interpretamur, quam vulgo fit." Casaub. " Αἰγιαλὸς προσεχὴς, Litus continuum, est illud litus, quod præter mare, veluti chorda quædam, recta prætenditur, nullis intercisum fluviorum ostiis, nullis portuum sinubus excavatum, sed recta linea procurrens." Reisk.), οὗς τὸ Τυρρηνικὸν ποιεῖ πέλαγος, μικρὰ δὲ καὶ οὐκ ἄξια λόγου τὴν Ῥώμην ὠφελοῦντος, διὰ τὸ μηθὲν ἐπὶ ταῖς ἐκβολαῖς ἔχειν φρούριον, ὃ καὶ τὰς εἰσκομιζομένας διὰ θαλάττης καὶ τὰς καταγομένας ἄνωθεν ἀγορὰς ὑποδέξεταί τε καὶ ἀμείψεται τοῖς ἐμπορευομένοις, ἱκανοῦ δὲ ὄντος ἄχρι μὲν τῶν πηγῶν * ποταμηγοῖς σκάφεσιν εὐμεγέθεσιν ἀναπλεῖσθαι, πρὸς αὐτὴν δὲ τὴν Ῥώμην καὶ θαλαττίαις ὁλκάσι μεγάλαις, ἐπίνειον ἔγνω κατασκευάζειν ἐπὶ ταῖς ἐκβολαῖς αὐτοῦ, λιμένι χρησάμενος αὐτῷ τῷ τοῦ ποταμοῦ στόματι· εὑρύνεταί τε γὰρ ἐπικολπῇ τῇ θαλάττῃ συνάπτων, καὶ κόλπους λαμβάνει μεγάλους, οἵους οἱ κράτιστοι τῶν θαλαττίων λιμένων. "' Ἄνωθεν ἀγορὰς rectius, ut puto, in Cod. Vat. quam vulg. ἄνωθεν ναῦς. Nam v. ἀγοραὶ pro Mercibus ipsis sæpissime acceptum reperimus. Vide Salmas. Obss. in J. A. et R. p. 171. Alii cum Porto, qui ἄνωθεν ναῦς legunt, vel interpretantur, Quod delatas mari naves et sursum actas susciperet redderetque gratiam ingredientibus, vel hoc modo, Quod naves tum e mari appellentes, tum per fluvium descendentes acciperet, pariter et redderet negotiantibus." Reisk. Sed primum non potest Græce dici, τὰς εἰσκομιζομένας διὰ θαλάττης ναῦς, deinde an dici possit, φρούριον, ὃ τὰς ναῦς ὑποδέξεται, jure optimo dubitaveris. At lectione ἀγορὰς recepta non est quod offendas, tanquam si sensum verborum malum, vel Græcitatem suspectam habeas; nam phrasis hæc, εἰσκομίζειν καὶ κατάγειν τὰς ἀγορὰς, legitur et v. 26. loco, cujus notitiam iisdem Schæferi Schedis debemus, Καὶ οὔτ' ἐκ γῆς εἰς τὴν πόλιν εἰσκομιζομένων τῶν ἀγορῶν, οὔτε μὴν διὰ τοῦ ποταμοῦ καταγομένων ὅτι μὴ σπανίων, ubi pro ἀγορῶν perperam in Ed. Steph. ἀγρῶν. Sic ἀγροῦ et ἀγορᾶς supra in quodam Eustathii loco confusa habebamus. " Ap. Quintilian. Or. xii. introducuntur cives, qui miserant ad frumenta legatum, præstituta die, intra quam redire deberet. Profectus ille emit, et ad aliam civitatem tempestate delatus duplo vendidit, duplum frumenti modum comparavit. Illo cessante corporibus suorum pasti sunt. Reversum ad præstitutum diem Reip. læsæ accusant. Ait igitur:—'Sed et temporum ista momentis aut pretiosa fiunt aut vilia. Vis scire quantum inter hoc tempus et illud supersit? Tenta igitur forum tuum, totum hoc non potes dimidio vendere.' *Tenta*, inquit, *forum tuum*, i. e. inquire de pretio, propone res tuas, exhibe frumentum tuum, ut videas quanti ven-

dere possis; hoc enim significat Tentare forum, quod fiebat exhibito specimine rerum venalium, quod nostra lingua *Een staeltie* vocamus, Lat. *Indiculum*, (Angl. *A sample.*) Glossæ: Indiculum, * δειγμάτιον. Græcis est δεῖγμα, quo nomine Athenis etiam Forum appellatum, ubi ejusmodi specimina proponebantur. Moschopulus: Δεῖγμα· κυρίως τὸ δεικνύμενον ἀφ' ἑκάστου τῶν πωλουμένων, καὶ ὁ τόπος, εἰς ὃν τὰ δείγματα ἐκομίζετο. Ἐπὶ (l. Ἔστι, forte est typographi error,) δὲ τὸ ἔθος Ἀττικόν, τὸ σημαίνειν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ τόπῳ τοὺς τόπους αὐτούς. (Cf. Harpocr. Suid. et Nostrum in Δεῖγμα.) Quod ap. Atticos obtinuisse, ut sc. eadem voce et Merces et Loca, ubi illæ venduntur, paucis exemplis monstrabo. Ἀγορὰ significat etiam Merces, non quidem omnes, sed quæ ad victum necessariæ sunt, (ἀγορὰ Casaubono ad Polyb. p. 183. est Annona, non quævis, verum quæ venum est exposita, v. Lex. Xenoph.) unde ἀγορὰν παρέχειν dicuntur Qui omnia, quorum vita indiget, ad victum suppeditant, notante Salmasio. Συμπόσιον est Locus, ubi homines simul potant. Lucian. Deor. Dial. (xxiv. 1. 275.) ubi Mercurius se queritur infelicissimum, quia cœnaculum verrere cogebatur: Ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ. *Schola* est Disputatio, quæ per otium agitatur a disserentibus de re quapiam ad literarum studium pertinente, hinc et Locus *schola* vocatur." G. Cuper. Obss. iii. 20. "Mercatus. Xenoph. de Vectig. iv. 40. Διὰ τὸ ἐν τῷ λιμένι καὶ τὰς ἀγορὰς αὐξάνεσθαι. §. 49. Sic K. Π. iv. 5. 14. p. 250. Τὴν ἀγορὰν τὴν οὖσαν ἐν τῷ στρατοπέδῳ—μὴ ἀδικεῖν." Lex. Xenoph.] ‖ Ἀγορὰ præterea et ὠνὴ pro eodem, i. e. pro Emtione, ponuntur, si Polluci, vel potius si ejus exemplaribus crediderimus. Tzetzes vero ἀγορὰν vult etiam significare et Rem quæ emitur, et Nummos, quibus emitur. Sed viderit. [Pollucis verba sunt hæc, iii. 126. Τὸ δὲ πρᾶγμα, ὠνὴ καὶ ἀγορά, quæ vertuntur Emtio, et mercatus, sed perperam; ἀγορὰ enim hic est Emtio. Pollux sc. respexit ad Nicocharis Centauros. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. p. 327. Ἀγοράν· τὴν ὠνὴν, Νικύχαρις Κενταύρῳ, ubi habemus Νικύχαρις et Κενταύρῳ, pro Suidæ Νικοχάρης et Κενταύροις. Cf. nos supra p. ccclxvii. n. 2. et p. 130. n. 3. de Pherecratis Κοριαννοῖ s. Κοριαννοῖς, et Dioclis Βάκχῃ s. Βάκχαις. Schol. Cod. Dorv. ad Aristoph. Plut. 984. Εἰς ὑποδήματα· ἤγουν χάριν ἀγορᾶς. "Quod est, Emendi causa; recentioribus enim Græcis ἀγορὰ, et corruptius ἀγοράδα, pro ὠνῇ, usurpatur." T. Hemst., a Schæf. in Mss. citatus. Suid. Ἰσωνία· ἰσοτιμία, ἢ ἴση ἀγορά. Ὠνή· ἀγορά. Hesych. Ὠνόν· τὸ τίμημα τῆς τιμῆς, ἢ τιμὴ, ἤγουν ἡ ἀγορά. Emendant VV. DD. (Is. Voss. et D'Arnaud. ex Apollon. R. Schol. ii. 1008.) τροφῆς. Sed vox excidit: repone, Ὠνον τιμῆς· τὸ τίμημα τῆς τιμῆς. Respexit ad Hom. Camino, Φρυχθῆναί τε καλῶς καὶ τιμῆς ὦνον ἀρέσθαι." Toup. Cur. Poster. in Theocr. i. 58. Philostr. Her. p. 114. Οἱ θηρίων ἀγορὰν παρεῖχον τῷ στρατῷ, ubi Boissonad. a Schæf. quoque in Mss. citatus:— "Schol. πρᾶσιν, πώλησιν, ἀγορὰ δὲ δύο σημαίνει. Infra p. 148. Τὴν μὲν τῶν κρεῶν ἀγορὰν ἐπέσχε. V. A. p. 265. Ἐντεῦθα Νομάδες οἰκοῦσιν Αἰθίοπες, ἐφ' ἁμαξῶν πεπολισμένοι, καὶ πλησίον τούτων οἱ τοὺς ἐλέφαντας θηρῶσι· κατακόπτοντες δὲ αὐτοὺς ποιοῦνται ἀγοράν. Pro θηρῶσι A. legit θηρῶντες." Tzetzæ vero verba extant in Scholiis ad Hesiod. p. 16. Ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα· ἀκουστὴν τῶν ἐν τῷ πωλητηρίῳ λαλουμένων, σημαίνει δὲ ἡ ἀγορὰ τὸ πωλητήριον, τὸ βουλευτήριον, τὰ ἐν ἀμφοτέροις πλήθη, τὰς ἐν ἀμφοτέροις λαλιάς· καταχρηστικῶς (δὲ) καὶ πᾶσαν ἀπὸ τούτου λαλιάν. Ἀγορὰ λέγεται καὶ τὸ ἀγοραζόμενον πρᾶγμα, καὶ τὸ νόμισμα, δι' οὗ ἀγοράζεται. E Tzetza autem locus iste descriptus est a Zonara, cujus in Cod. K. teste Tittmanno sic legitur: Ἀγορά· ἐπαχῶς λέγεται, ἀγορὰ τὸ πωλητήριον, τὸ βουλευτήριον, τὸ ἐν ἀμφοτέροις πλῆθος, τὰς ἐν ἀμφοτέροις λαλιὰς, καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἀπὸ τούτων λαλιὰ, ἀγορὰ καὶ τὸ ἀγοραζόμενον πρᾶγμα, καὶ τὸ νόμισμα, δι' οὗ τι ἀγοράζεται. Bekkeri Λεξ. ῥητορ. p. 210. Ἀγορά· τόπον ὄνομα, καὶ τὰ ἀγοραζόμενα. Schol. ad Aristoph. Acharn. 21. Οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι· διάφορα δηλοῖ (ἡ) λέξις, νῦν μὲν τὴν ἐκκλησίαν, ὅθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητὴς, καὶ τὸν τόπον, ἔνθα πιπράσκεται τὰ ὤνια, καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια σημαίνει. Hinc sua sumsit Suid. Ἀγορά· ἡ ἐκκλησία, ὅθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητὴς, καὶ ὁ τόπος, ἔνθα πιπράσκονται τὰ ὤνια, καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια. Cf. Zonar. Ἀγορά· ἡ ἐκκλησία, καὶ ἡ συνάθροισις, ὅθεν καὶ ὁ Νέστωρ ἀγορήτης, l. ἀγορητής.]

[Ἀγορᾷ χρῆσθαι. "Coray. Theophr. 326." Schæf. in Mss. Anaxandrides ἐν Ἀγχίσῃ ap. Athen. 263. b. Οὐκ ἔστι δούλων, ὦ 'γαθὲ, σὐδαμοῦ (" hiatum vitabis, si, ὦ 'γαθ', σὐδαμοῦ, scribas." Schweigh. Add. T. xiii. 438.) πόλις· Τύχη δὲ πάντα μεταφέρει τὰ σώματα. Πολλοὶ δὲ νῦν μέν εἰσιν οὐκ ἐλεύθεροι, Εἰς ταῦριον δὲ * Σουνιεῖς· εἶτ' εἰς τρίτην Ἀγορᾷ κέχρηνται· τὸν γὰρ ὄλκα στρέφει Δαίμων ἑκάστῳ. "Notabunt tirones poni a poeta Sunienses, ceu Nobilissimos inter Athenienses cives. Sicut Romanarum tribuum aliæ aliis erant honestiores, ita videntur e pagis Atticæ nonnullam honoris prærogativam, fortasse propter antiquitatem, quidam habuisse. 'Multi,' ait, 'qui nunc ne liberi quidem sunt, cras erunt Sunienses,' non solum liberi erunt, et inter Athenienses cives censebuntur, sed etiam inter honestissimos. Ἀγορᾷ χρᾶσθαι expone cum Dalecampio, Stare inter venales in foro: dictum, ut συμφορᾷ χρᾶσθαι, et similia." Casaub. "At multis modis aliena videtur ista doctissimi viri interpretatio. Primum enim, si tanta fuit prærogativa tribus Suniensis, ut κατ' ἐξοχὴν Suniensis aliquis dici potuerit, quem Civem inter Athenienses nobilissimum debeamus intelligere, qui fit, ut illius tam insignis prærogativæ apud nullum usquam veterum scriptorum, nisi hoc uno lubrico loco et perambiguo certe, vel levissimum reperiatur vestigium? Nam illud quidem nemo cum aliqua veri specie huc traxerit, quod Strabo, in oræ Atticæ descriptione, ix. 398. d. ait, Κάμψαντι δὲ τὴν κατὰ τὸ * Σούνιον ἄκραν, ἀξιόλογος δῆμος Σούνιον. (Certe Piræeo comparat Cic. ad Att. vii. 3. 'Venio ad Piræea, in quo magis reprehendendus sum, quod homo Romanus *Piræea* scripserim, non *Piræeum*, sic enim omnes nostri locuti sunt, quam quod *in* addiderim. Non enim hoc ut oppido præposui, sed ut loco; et tamen Dionysius noster, qui est nobiscum, et Nicias Cous non rebatur, oppidum esse Piræea. Sed de re videro. Nostrum quidem si est peccatum, in eo est, quod, non ut de oppido, locutus sum, sed ut de loco; secutusque sum, non dico Cæcilium, *Mane ut e portu in Piræeum*, malus enim auctor Latinitatis est, sed Terentium, cujus fabellæ, propter elegantiam sermonis, putabantur a C. Lælio scribi: *Heri aliquot adolescentuli coimus in Piræeum.* Et idem, *Mercator hoc addebat, captam e Sunio.* Quod si δήμους oppida volumus esse, tam est oppidum Sunium, quam Piræeus. Sed quoniam Grammaticus es, si hoc mihi ζήτημα persolveris, magna me molestia liberaris.' Respicitur ad Terent. Eun. i. 2. 34. ubi legitur, 'Mercator hoc addebat, e prædonibus, Unde emerat, se audisse abreptam e Sunio.' Piræeum et Sunium jungitur in Callisthenis Decreto ap. Demosth. π. Στεφ. p. 238. Κατακομίζειν δὲ καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν πάντα τὴν ταχίστην, τὰ μὲν ἐντὸς σταδίων ἑκατὸν εἴκοσιν, εἰς ἄστυ καὶ Πειραῖα, τὰ δὲ ἐκτὸς σταδίων ἑκατὸν εἴκοσιν, εἰς Ἐλευσῖνα, καὶ Φυλὴν, καὶ Ἀφιδναν, καὶ Ῥαμνοῦντα, καὶ Σούνιον. Et in Alciphr. i. 11. Ἀνδρολογοῦσι δ' ἐκ Πειραιῶς, καὶ * Φαληρόθεν, καὶ Σουνίου, καὶ μέχρι τῶν αὐτῷ * Ἱεραιστῷ προσοίκων ὁρίων τοὺς τῆς θαλάττης ἐργάτας. 'Quæri fortasse possit, anne v. ὁρίων melius absit.' Wagner.) Deinde dictionem ἀγορᾷ χρᾶσθαι idem valere, ac In foro venalem stare, nullo pacto probabile videtur. Quod si ἀγορὰ hic pro Foro venali sit accipiendum, fuerit ἀγορᾷ χρᾶσθαι potius Mercaturam facere, quam Venalem prostare. Denique, si vel maxime hæc notio subjecta illi dictioni esse posset, oportebat necessario ad eam, quam voluit Casaub., efficiendam sententiam, ut vocula αὖ, vel πάλιν, Rursus, Iterum, Denuo, adjiceretur. Quare mirum non est, in longe diversam sententiam alios discessisse VV. DD. Hadr. quidem Junius in Adagio, Cras cerdo, hodie nihil, inter Erasmi Adagia p. 539., eo quod Sunium emporium esset Athenarum, ubi rerum venalium forum fuisset, teste Donato, Sunienses quidem intelligebat Negotiatores bona fortuna usos, ἀγορᾷ χρᾶσθαι vero interpretatus est, Civilium rerum gubernaculis admoveri. In eandemque fere

sententiam accepisse hanc posteriorem dictionem Grotius videtur in Excerpt. p. 638. cum Fori participes interpretaretur. Quæ mihi sententia verissima, aut certe proxima vero visa est. Scilicet *ἀγορᾷ χρᾶσθαι* Is dici videtur, qui vel remp. administrat, vel certe pleno jure civitatis utitur, et concionis particeps est, in qua de rebus ad salutem publicam pertinentibus deliberat populus. Similem quandam huic rationem illud dictum Antiphanis (Σνθῃ) habet p. 247. *ταχὺ γὰρ γίνεται Κάκκλησιαστὴς οἰκόσιτος.* Sunienses quo sensu dixerit poeta, in medio reliquit Grot. Kusterus in exemplo Athenæi, quod ipsius olim fuerat, sua manu ad oram h. l. notavit conferendum locum p. 272. e. f. Quo quidem e loco, nisi temporum obstare videretur ratio, possis suspicari, Sunienses hic a poeta dici Servos fugitivos, qui captis contra dominos armis felici successu utuntur, et ipsi sese pro dominis gerunt. Sed videndum, ut modo dixi, ne, quæ ibi de Sunio a servis occupato e Posidonii Hist. commemorantur, posteriora sint Anaxandridæ ætate, qui mediæ Comœdiæ poeta fuit. Quod si ita est, amplius quærant docti, quo sensu dixerit hic Comicus, E servis sæpe Sunienses fieri. Equidem, considerans id, quod continuo sequitur, *εἶτ' εἰς τρίτην Ἀγορᾷ κέχρηνται*, tantum absum, ut Sunienses hic Nobilissimos civium intelligendos putem, ut malim de Civibus infimæ cujusdam sortis accipere, qui in obscuro, veluti in extremo aliquo Atticæ terræ angulo abditi, vivant." Schweigh. Recte vir doctus, rejecta Casaub. interpretatione, Sunienses h. l. accepit de Civibus infimæ cujusdam sortis, sed egregie fallitur addens, 'Qui in obscuro, veluti in extremo aliquo Atticæ terræ angulo abditi, vivant.' Nam Sunienses, etsi non cives nobilissimi, ut arbitrabatur Casaub., at certe non incelebres. " Hesych. *Σουνιεὺς, Σουνιεῖς· δῆμος. Σούνιον· ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.* (Phot. *Σούνιον· δῆμος Λεοντίδος.*) Steph. B. *Σούνιον· δῆμος Λεοντίδος φυλῆς, Ὅμηρος δὲ ἄκρον καλεῖ· Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἄκρον*, (Od. Γ. 278. *Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνῶν*, Pseudo-Did. *ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.* 'Sed fieri posset, ut Steph. ad posterius respexerit.' Hartung.) *Ὁ δημότης, Σουνιεὺς, ὡς Ἰλιεὺς, τὰ τοπικά,* *Σουνιόθεν, *Σουνιόνδε, *Σουνιοῖ, *τὸ θηλυκὸν,* *Σουνιάς. ('Omittit possessivum *Σουνιακὸς, quod extat ap. Herod. iv. 99. *Καὶ παραπλήσια ταύτῃ καὶ οἱ Ταῦροι νέμονται τῆς Σκυθικῆς, ὡς εἰ τῆς Ἀττικῆς ἄλλο ἔθνος καὶ μὴ Ἀθηναῖοι νεμοίατο τὸν γοῦνον τὸν Σουνιακὸν, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα, τὸν ἀπὸ Θορικοῦ μέχρι Ἀναφλύστου δήμου.* ' Herodotea sic primum reddidit Valla, ut eadem quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocata, *Τὸν γοῦνον τὸν Σουνιακὸν, τὸν ἀπὸ Θορικοῦ μέχρι Ἀναφλύστου δήμου, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα*, quo modo si legeretur in Codd., non displicerent.' Valck. Nobis quidem hunc ordinem perspicuitas, pariter ac Gr. linguæ ratio, flagitare videtur.) In supremo promontorio Minervæ *Σουνιάδος templum erat. Pausan. i. 1. *Τῆς ἠπείρου τῆς Ἑλληνικῆς, κατὰ νήσους τὰς Κυκλάδας καὶ πέλαγος τὸ Αἰγαῖον, ἄκρα Σούνιον πρόκειται γῆς τῆς Ἀττικῆς· καὶ λίμην τε παραπλεύσαντι τὴν ἄκραν ἐστὶ, καὶ ναὸς Ἀθηνᾶς Σουνιάδος ἐπὶ κορυφῇ τῆς ἄκρας.* Hujus templi meminit etiam Vitruv. iv. 7. ' Hoc autem genere primo facta ædes, uti est Castoris in Circo, Athenis in Arce Minervæ, et in Attica Sunio Palladis.' Hinc *ἱρὸν ἄκρον Ἀθηνῶν* dixit Hom. (l. c. ad quem respexit Aristoph. Nub. 401. *Ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ γε νεὼν βάλλει, καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν.* Schol. *Χάρις ἐστὶν ἐκ στίχου τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς ἔφη Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τῷ Περὶ Ἑρμηνείας· οὐκέτι γὰρ ὁ Ζεὺς κωμῳδεῖσθαι δοκεῖ, ἀλλ' Ὅμηρος, καὶ ὁ στίχος Ὁμηρικός.* Locus est c. 150.: *Καὶ ἀπὸ στίχου δὲ ἀλλοτρίου γίνεται χάρις, ὡς ὁ Ἀριστοφάνης σκώπτων που τὸν Δία, ὅτι οὐ κεραυνοῖ τοὺς πονηροὺς, φησὶν, Ἀλλὰ τὸν ἑαυτοῦ νεὼν βάλλει, καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν· ὥσπερ γοῦν οὐκ ἔτι ὁ Ζεὺς κωμῳδεῖσθαι δοκεῖ, ἀλλ' Ὅμηρος, καὶ ὁ στίχος ὁ,* dele *ὁ*, quod Schol. Aristoph. non agnoscit, quodque hic nullum habet locum, *Ὁμηρικός. Καὶ ἀπὸ τούτου πλείων ἐστὶν ἡ χάρις.* Ex hoc autem Aristoph. versu conjicere licet Jovem olim in Sunio templum habuisse. Vide Eustath. mox citandum.) Etiam Neptunus illic cultus, unde *Σουνιάρατος dicitur Aristoph. Eq. (559.) *Δεῦρ' ἔλθ' ἐς χορὸν, ὦ *χρυσοτρίαιν', ὦ Δελφίνων μεδέων, Σουνιάρατε, Ὦ *Γεραίστιε παῖ Κρόνου.* Schol. *Ὦ χρυσοτρίαινε· περιφραστικῶς, τῆς θαλάττης βασιλεῦ. Σουνιάρατε· ᾧ ἐν τῷ Σουνίῳ ἀρῶνται καὶ εὔχονται. Σούνιον δὲ, ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.* *Γεραιστὸς, *ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, τῇ μὲν *Κρημνίτην ἔχων, τῇ δὲ Λέχαιον, ἱερὰ δέ εἰσι τοῦ Ποσειδῶνος, ἔνθα ὁ Εὔριπος.* (Steph. B. *Γεραιστός· κώμη Εὐβοίας, ἐν ᾗ ἱερὸν Ποσειδῶνος.* ' Ludi in Neptuni honorem vocati *Γεραίστια: Schol. Pind. Olymp. xiii. p. 123. *Ἐν Εὐβοίᾳ Γεραίστια ὑπὸ πάντων *Γεραιστίων ἄγεται τῷ Ποσειδῶνι διὰ τὸν συμβάντα χειμῶνα περὶ Γεραιστόν.*' L. Holsten.) Errat Eust. ad Hom. l. c. (p. 1467.), qui Aristoph. verba de Jove interpretatur: *Ὅτι τὸ Σούνιον, ἱερὸν ἄκρον, ἤγουν ἀκρωτήριον Ἀθηναίων φησὶ*, (leg. *Ἀθηνῶν*. *Ἀθηνῶν* et *Ἀθηναίων* confusa habes ap. Aristoph. Nub. l. c. et Eq. 559.) *καὶ ἴσως ἱερὸν αὐτό φησιν, ἐπεὶ Ζεὺς *Σουνιεὺς ἐτιμᾶτο ἐκεῖ, ὃν διθυραμβικῶς παίζων ὁ Κωμικὸς καλεῖ Σουνιάρατον.* (Eust. nempe per *μνημονικὸν ἁμάρτημα* confuderat duo Aristoph. loca, quorum in uno, Nub. 401., sermo est de Jove Suniensi, in altero autem, Eq. 559., de Neptuno Suniarato.) Ita quoque *Σουνιέρακος dicitur ab eodem Av. 868. *Ὦ Σουνιέρακε, χαῖρ' ἄναξ *Πελαργικέ.* Schol. *Ἐπεὶ περὶ ὀρνίθων ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ Σουνιάρατε, φαίνεται δὲ εἶναι Ποσειδῶνος τὸ ἐπίθετον. Καὶ Ἱππεῦσι· ὦ Δελφίνων μεδέων, Σουνιάρατε. Παρὰ τὸ ἐν Σουνίῳ ἄκρῳ τῆς Ἀττικῆς τὰς εὐχὰς καὶ τὰς ἀρὰς δέχεσθαι. Πελαργικὲ δὲ, ἀντὶ τοῦ *Πελασγικὲ, ἅμα δ' ἴσως καὶ παρὰ τὸν πελαργὸν, καὶ ὅτι ὁ Ποσειδῶν πελάγους ἔφορος.* Et triremibus illic certabatur Panathenæis minoribus. Lysias Ἀπολ. Δωροδ. (p. 700.) *Καὶ Παναθηναίοις τοῖς μικροῖς ἐχορήγουν πυῤῥιχισταῖς ἀγενείοις, καὶ ἀνήλωσα ἑπτὰ μνᾶς, νενίκηκα δὲ τριήρει μὲν ἀμιλλώμενος ἐπὶ Σουνίῳ, ἀναλώσας πεντεκαίδεκα μνᾶς.*" Meurs. de Pop. Att. in Opp. T. i. p. 365. ubi I. Lamius:—" Sunium, hodie Promontorium Columnæ. Fuit quondam tribus Leontidæ, postea vero Attalidæ, ut patet ex hoc Marmore, quod tum Athenis ap. Giraldum, nunc vero in Anglia est: ΟΙ ΕΦΗΒΕΥΣΑΝΤΕΣ ΕΝ ΡΩΙ . . . ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΟΙΜΗΤΑΛΚΑ . . . . ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑΥΤΩΙ . . ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΩΝ ΙΡΗΝΑΙΟΥ . . . ΜΗΩΝ *ΥΠΟΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ *ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΩΣ ΑΥΛΟΣ ΒΑΣΣΟΥ *ΠΑΛΛΗΝΕΥΣ ΛΕΟΝΤΙΣΚΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΥΝΙΕΥΣ ΒΑΣΣΟΣ ΓΑ . . . . ΤΙΟΣ, κ. τ. λ. Lege *ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΣ." Sic Lapis vetus ap. Cyriacum Anconitanum, notante L. Holst. ad Steph. B. ΔΙΦΙΛΟΣ ΔΙΦΙΛΟΥ ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΣ. Cf. idem Lamius ibid. p. 896. *Σουνιάδης Archontis Atheniensis nomen est ap. Lysiam Or. Areop. p. 271., *Φησὶ δὲ ὁ κατήγορος, ἐπὶ Σουνιάδου ἄρχοντος σηκὸν ὑπ' ἐμοῦ ἐκκεκόφθαι*, notante Meurs. de Arch. Athen. iv. 20. " Ap. Diodor. *Ανσιάδης hic Archon nominatur, non *Σουνιάδης*." Palmer. " Ita quoque Meurs. Attic. Lectt. iv. 7. et de Arch. iii. 16. Recte credo. Nam per hæc tempora Lysiades in Fastis occurrit, et calculo hic facto pulcre respondet: Suniades nusquam." Taylor. Suid. *Σούνιον· Καὶ ἐν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σούνιον φυγούσῃ.* " E Schol. ad Aristoph. Lys. 809. (vel potius e Neanthe ap. Schol., de Timone Misanthropo.) Lectio autem mala, ut usu evenit, malam interpretationem peperit, ' Et in via, quæ ducit e Piræo, in Sunium fugienti.' Repono, *ἀγούσῃ*, Via, quæ e Piræo in Sunium ducebat. Quemadmodum recte legitur ap. Suid. v. *Ἀποῤῥῶγας*, (*Ἐν ὁδῷ, τῇ ἐκ Πειραιοῦς*, leg. *Πειραιῶς* ut in Ed. Mediol., *εἰς Σούνιον ἀγούσῃ.*) Hesych. *Ἱερὰ Συκῆ· ἐν τῇ εἰς Ἐλευσῖνα ἀγούσῃ ὁδῷ.*" Toup. Emendd. in Suid. ii. 181. In Scholio ad Aristoph. editum est, *Ἐν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραιοῦς* (l. *Πειραιῶς*) *εἰς Ζωστῆρα* (v. Nostrum et Lex. Xenoph. in *Ζωστὴρ*,) *καὶ Σούνιον φυγούσῃ*, ubi Kuster. scribi jubet *φερούσῃ*, neque aliter ap. Suid. scribendum est; facilius enim *φερούσῃ* in *φυγούσῃ*, quam *φερούσῃ* in *ἀγούσῃ* corrumpi potuit. Eust. ad Il. B. p. 265. *Πλησίον δ' αὐτῆς (τῆς Αὐλίδος) Εὔριπος ὁ Χαλκιδικὸς, εἰς ὃν ἀπὸ Σουνίου στάδια σ'.* Soph. Ajace 1217. Hermann. *Γενοίμαν Ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόν-Του πρύβλημ' ἀλίκλυστον, ἄ-Κραν ὑπὸ*

πλάκα Σουνίου, Τὰς ἱερὰς ὅπως προσεί-Ποιμεν Ἀθάνας. Eust. ad Il. Z. p. 649. per μνημονικὸν ἁμάρτημα habet, Ἱερὴν ὑπὸ πλάκα Σουνίου. Schol. Διὰ γὰρ Σουνίου ὁ πλοῦς τοῖς ἀπὸ Τροίας ἐπὶ Σαλαμῖνα. Alius Schol. Ἔνθα γενοίμην, ὅπου ἐστὶν ἐπὶ τοῦ πόντου τὸ * σύνδενδρον ἀκρωτήριον, τὸ κλυζόμενον ὑπὸ τῆς ἁλὸς, λέγω ὑπὸ τὴν ἄκραν πλάκα, ἣγουν γῆν, τοῦ Σουνίου, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὸ ἄκρον τῆς γῆς τοῦ Σουνίου· ἔστι δὲ τὸ Σούνιον ὄνομα ἀκρωτηρίου. Tertius Schol. Σούνιον, ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, ἀφ' οὗ οἱ καταίροντες εἰς Ἀθήνας ἐώρων τὴν πόλιν. "Προσείκοιμεν, Fausto clamore salutarem. Mos utique erat nautis, in conspectum terræ, quo tendebant, venientibus, nomine eam salutare. Virg. Æn. iii. 524. 'Italiam læto socii clamore salutant.' Stat. Theb. iv. 808. 'salutantes, cum Leucada pandit Apollo.' Auctor est Pausan. p. 67. jam inde a Sunio in conspectum venire navigantibus Minervæ Poliados galeam: (Χωρὶς δέ γε ὅσα κατέλεξα, δύο μὲν Ἀθηναίοις εἰσὶ δεκάται πολεμήσασιν, ἄγαλμα Ἀθηνᾶς χαλκοῦν ἀπὸ Μήδων τῶν ἐς Μαραθῶνα ἀποβάντων, τέχνη Φειδίου· καὶ οἱ τὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Λαπιθῶν πρὸς Κενταύρους ("deesse videtur μάχην," Facius), καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶν ἐπειργασμένα, λέγουσι τορεῦσαι Μῦν, τῷ δὲ Μυΐ, ταῦτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων, Παῤῥάσιον καταγράψαι τὸν Εὐήνορος· ταύτης τῆς Ἀθηνᾶς ἡ τοῦ δόρατος αἰχμὴ καὶ ὁ λόφος τοῦ κράνους, ἀπὸ Σουνίου προσπλέουσίν ἐστιν ἤδη σύνοπτα.) Quamobrem et inde etiam salutari solitam esse nemo dubitet." Musgr. De Suniensibus igitur, tanquam de "civibus infimæ cujusdam sortis, qui in obscuro, veluti in extremo aliquo Atticæ terræ angulo abditi, vivant," ut arbitrabatur Schweigh., non possunt intelligi Antiphanis versus, qui nihil aliud nobis significare videntur, quam hoc, e servis primum fieri Sunienses, (Mercatores nempe, rem tenuem et sordidam tractantes, sicut Suniensium mos est,) deinde e Suniensibus fieri fori participes, Nobiliores nempe cives, re in multo honestiore versantes, mercaturam facientes in foro apud Athenienses. "Mercatura, si tenuis est, sordida putanda est; sin magna et copiosa, multa undique apportans, multisque sine vanitate impertiens, non est admodum vituperanda." Cic. de Off. i. 42. "Honestum vero quæstum esse, qui in foro exerceretur, Athenienses censuerunt, et prohibuerunt lege, ne quis eum exprobrare cuiquam auderet; ac, si quisquam hoc fecisset, actio in hunc convicii erat. Demosth. Or. in Eubul. (p. 1308.) Καίτοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ μόνον παρὰ τὰ ψηφίσματα τὰ περὶ τῆς ἀγορᾶς διέβαλλεν ἡμᾶς Εὐβουλίδης, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοὺς νόμους, οἷ κελεύουσιν ἔνοχον εἶναι τῇ κατηγορίᾳ τὸν τὴν ἐργασίαν τὴν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἢ τῶν πολιτῶν, ἢ τῶν πολιτίδων ὀνειδίζοντά τινι." Meurs. Ceram. Gem. xvi. Continuo sequuntur hæc, e quibus patet nulli peregrino quæstum facere in foro licebat: Ἡμεῖς δ' ὁμολογοῦμεν καὶ * ταινίας πωλεῖν, καὶ ζῆν οὐχ ὕντινα τρόπον βουλόμεθα· καὶ εἴ σοί ἐστι τοῦτο σημεῖον, ὦ Εὐβουλίδη, τοῦ μὴ Ἀθηναίους εἶναι ἡμᾶς, ἐγώ σοι τούτου ὅλως τοὐναντίον ἐπιδείξω, ὅτι οὐκ ἔξεστι ξένῳ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐργάζεσθαι. Εἴργειν ἱερῶν καὶ ἀγορᾶς. J. Poll. viii. 66. Εἴργοντο δὲ ἱερῶν καὶ ἀγορᾶς οἱ ἐν κατηγορίᾳ φόνου, ἄχρι κρίσεως. Ἀγορὰ est in ornamentis urbis. "Hier. xi. 2. Τὴν πόλιν ναοῖς, ἀγοραῖς—κατεσκευασμένην. Sic Hist. iv. 4. 3. Corinthi ἐν τῇ ἀγορᾷ sunt τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, item de Mag. Eq. iii. 2. ἱερὰ καὶ ἀγάλματα. Hist. vii. 3. 8. Sicyonii τὸν Εὔφρονα ἔθαψαν ἐν τῇ ἀγορᾷ ut εὐεργέτην." Lex. Xenoph. Æsch. Sept. c. Th. 277. Ἐγὼ δὲ χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς, * Πεδιονόμοις τε καὶ ἀγορᾶς ἐπισκόποις, κ.τ.λ. Pindari Fragm. e Dithyrambis ap. Dionys. H. de Comp. Verb. xxii. Δεῦτ' ἐν χορὸν Ὀλύμπιοι, Ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε Χάριν, θεοί, * Πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα Ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις Οἰχνεῖτε, * παιδαίδαλόν τ' εὐκλέα ἀγοράν, * Ἰοδέτων λάβετε (Cod. Huds. * Ἰοδέτην λάχετε) στεφάνων Τῶν * ἐαροδρέπτων λοιβάν, Διόθεν τέ με σὺν Ἀγλαΐᾳ ἴδετε Πορεύσαντες ἀοιδαῖς δεύτερον Ἐπὶ * κισσοδέταν θεὸν, Ὃν Βρόμιον, ὃν * Ἐριβόαν βροτοὶ καλέομεν. "Malim, Πορευθέντα—ἀοιδᾶν, e vulg. πορευθέντες efficere, quod pessime mutavit Barnes. ('F. Πορευθέντ' ἐν ἀοιδαῖς pro σὺν, Pindarico more.' Heyn.) Codd. * κισσοδύταν, malim κισσόδετον. Codd. Τὸν Βρόμιον Ἐριβόαν τε, quam lectionem probaverim." Schneider. "Ἀοιδαῖς, Interpres, Non sine carminibus. Imo, Ad carmina. Dativi usus aliquantum ποιητικώτερος." Pind. Isthm. vii. 10. Ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς. Hom. Il. iii. 441. Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε. Cf. Od. viii. 292. Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε. Herod. ii. 62. Ἐς Σάϊν δὲ πόλιν ἐπεὰν συλλεχθέωσι τῇσι θυσίῃσι, ἐν τινι νυκτὶ λύχνα καίουσι κ.τ.λ. ut locus interpungendus, (sicque interpungit Schweigh.) Interpres, Sacrificatum. Κισσοδέταν, ejusdem modi compositum, item passivæ significationis, * κηροδέτης. Eurip. Iphig. T. 1132. Musgr. Συρίζων δ' ὁ κηροδέτας Κάλαμος οὐρείου Πανὸς Κώπαις ἐπιθωύξει. Sunt qui corrigant in Pindaro κισσόδετον, in Eurip. κηρόδετος. Non imiter. Add. * Συνδέτης. Suid. Συνδέτας· συνδεδεμένους. Κακοὺς γὰρ εἶχον τοὺς λογισμοὺς συνδέτας, Μορφῶν τὸ κάλλος τοῦ σοφοῦ γεωργίου." Schæf. "Fragmentum hoc, quod e Mythographo quodam depromtum esse puto, propter brevitatem est admodum obscurum." Kuster. "Interpres, Formans pulcritudinem sapientis segetis. In quo ridiculus est. Scr. Γεωργίου, Sapientis Georgii. Sunt autem hi versus Georgii Pisidæ, quod e stylo manifestum est. Dicit autem poeta se plus satis in corpore suo formando et expoliendo occupatum fuisse. Qui mos nostrorum hominum est." Toup. Emendd. in Suid. ii. 217. Ceterum de τῆς ἀγορᾶς ornamentis v. Meurs. l. c. Εἰς ἀγορὰν ἐξελθεῖν, In publicum prodire. Theophr. Char. xix. Περὶ Δυσχερείας: Καὶ ἱμάτιον κηλίδων μεστὸν ἀναβαλόμενος, εἰς ἀγορὰν ἐξελθεῖν. "In hoc est ἡ δυσχερεία: nam veteribus in foro honeste vestiri moris est, domi, quod satis esset; aliud enim homini, aliud humanitati satis esse censebant, ut ait Varro. Inde est vestis alia domestica s. οἰκουρούντων, alia forensis s. τῶν εἰς ἀγορὰν προσερχομένων. Qui igitur fœde vestiti in publicum prodirent, odio erant et irrisui, ut indicat Juvenal. iii. (148.)" Casaub. "Ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 4. Plutarch. T. ii. p. 120. Cor. T. iii. p. 245. Idem T. v. p. 310. Hutt. p. 317." Schæf. in Mss. Plura v. in Ἀγοράζω. Luc. Lexiphane xxii. a Schæf. l. c. indicatus: Παρὰ γὰρ τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσει τις ἐν λόγοις, ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κνανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν πήλινός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν. "Interpretes, Quæ a lutifigulis ad forum finguntur. Nescio quid velint. Sed, opinor, intelligit, Ad vendendum." J. G. "Κόρας Attici dicunt Pupas e cera argillave fictas, Panguncula. Ea vox fortasse restituenda est Dionysio H. A. R. xi. p. 719. Αἱ μὲν ἄνθη καὶ στεφάνους βάλλουσαι κατὰ τῆς κλίνης, αἱ δὲ τελαμῶνας ἢ μίτρας, αἱ δὲ ἀθύρματα κόμης παρθενικὰ, καί πού τινες καὶ πλοκάμων ἀποκειράμεναι βοστρύχους. Ubi vocem vitiosam κόμης tolli jubet Casaub. ad Sueton. Ner. xxv. Sed leg. Αἱ δὲ κόραι, Pupas, ἀθύρματα παρθενικὰ, vel certe, Αἱ δὲ ἀθύρματα κόρης παρθενικά." Ruhnk. ad Timæi Lex. 165. Illud fortasse verum est, at hoc, ἀθύρματα κόρης παρθενικὰ, an Græce dici possit, viderint alii. Cf. Reisk. supra in Ἐπαγερμὸς citatum. Οἱ μηδὲ τὴν ἀγορὰν εἰδότες, Proverb. Alciphr. i. 11. a Schæf. in Mss. allatus: Πῶς δὲ καὶ ἡμεῖς, οἱ μηδὲ τὴν ἀγορὰν εἰδότες, ὑπομείναιμεν παρατάττεσθαι, καὶ ὁπλομάχοις ἀνδράσιν ὑπηρετεῖσθαι; "Terent. Andria A. iv. S. 4. v. 5. 6. 'Dii vostram fidem, Quid turbæ apud forum est? quid illic (l. illud cum Bentleio) hominum litigant?' Sed in conflictu hostili majora pericula: itaque sæpe, qui ἐν ἀγορᾷ sunt λέοντες, ἐν μάχῃ fiunt ἀλώπεκες. Ut autem hi piscatores dicuntur οὐκ εἰδότες τὴν ἀγορὰν, sic ap. Plat. Theæteto (T. ii. p. 115. Bip.) Οὗτοι δέ που ἐκ νέων, πρῶτον μὲν εἰς ἀγορὰν οὐκ ἴασι τὴν ὁδὸν, οὐδὲ ὅπου δικαστήριον, ἢ βουλευτήριον, ἤ τι κοινὸν ἄλλο τῆς πόλεως συνέδριον. (Paulo ante hæc legitur: "Ὅσῳ ὑγιὲς οὐδὲν ἔχοντες τῆς διανοίας, εἰς ἄνδρας ἐκ μειρακίων τελευτῶσι, δεινοί τε καὶ σοφοὶ γεγονότες, ὡς οἴονται. Cum verba, εἰς ἄνδρας ἐκ μειρακίων τελευτῶσι, respuat Gr. linguæ ratio, omnino legendum est τελοῦσι. De phrasi, εἰς ἄνδρας τελεῖν, v. quæ supra diximus in Παραγγέλλω.) Con-

jungit autem res bellicas et forenses Hom. etiam Il. I. 440. ubi Phœnix dicit Achillem sibi traditum esse adhuc Νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοίου πολέμοιο, Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι." Bergler. "Arnald. Misc. Obss. T. iv. p. 450. confert eum Nostro Paulum JCtum in L. xxv. §. 1. π. de Probat. 'Agricultor et forensium rerum expers,' et Dion. Chrys. Or. iv. de Regno (T. i. p. 177. Reisk.) Στρατοπέδου τε, καὶ πολέμου, καὶ ἀγορᾶς ἀθεάτῳ τὸ παράπαν." Wagner. Ἐξ ἀγορᾶς εἶναι. Suid. Ἐξ ἀγορᾶς εἰ· ἀντὶ τοῦ ἀγοραῖος. Ἀριστοφάνης· Ἐξ ἀγορᾶς εἶ, καὶ θρασύς. Ubi silet Kuster. Zonar. Ἐξ ἀγορᾶς εἶ· Ἀριστοφάνης, ἀντὶ τοῦ ἀγοραῖος καὶ θρασύς. Respicitur autem, ut vidit Tittmann., ad Aristoph. Eq. 180. Διʼ αὐτὸ γάρ τοι τοῦτο καὶ γίγνει μέγας, Ὅτιὴ πονηρὸς, κἀξ ἀγορᾶς εἶ, καὶ θρασύς. Ἐξ ἀγορᾶς, et ἐπ' ἀγορᾶς. Luc. Nigrino xxv., notante Schæf. in Mss. Μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. "Junge hoc ordine, Πρ. τ. α. ω. ὥσπερ ε. α. Formula consueta. Πρὸς Ἀπαιδ. iv. Εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι, et Ἀναβ. iv. Ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας. Sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, Qui vilior et in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior. Hæc istum, quem movit ad Alciphr. Bergler. p. 83. scrupulum levant: Ælian. H. A. ii. 47. Τῶν μὲν ἐξ ἀγορᾶς ἐμποληθέντων κρεαδίων. Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς: hoc enim non minus usitatum. Liban. Decl. xi. 381. a. Καὶ εἴ τι πολὺ χαρίεν ἦν τῶν ἐδωδίμων ἐπ' ἀγορᾶς: nam paulo ante alio sensu, Οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἥμην, Non unus eram forensium rabularum. Philostr. V. S. ii. 603. Τῆς οἰκίας διαπρυττομένης ἐπ' ἀγορᾶς. Prorsus ad Lucian. Philo J. de V. M. 685. a. Οὐχ ὅπερ μεθοδεύουσι οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλο τι τῶν ὠνίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ λόγους: cf. 289. d." T. Hemsterh. Ἀγορὰ, Auctio, ap. Lucian. adv. Indoct. xix., a Valck. ad Scap. marg. citatum, Ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν προὐτίθεις τῶν βιβλίων. Idem Valck. ex Alexide ap. Athen. 118. a. affert, Οὐκ οἶσθά γ', ὦ μακάριε, τὴν ἀγοράν, Pretium rerum in foro venalium.]

[Ἀγορὰ, Platea. "שׁוּק, Platea, Eccles. xii. 4. 5. Cant. iii. 2. רְחוֹב, Platea, Symm. Job. xviii. 17. Sic et Tob. ii. 3. Ἔρριπται ἐν τῇ ἀγορᾷ, Jacet in platea. 3 Esdr. ii. 18. Τὴν πόλιν οἰκοδομοῦσι, τάς τε ἀγορὰς αὐτῆς, Plateas ejus. Cf. et 2 Macc. ii. 10. Neque dubium, quin inde etiam in N. T. Matth. xi. 16. xxiii. 7. Marc. vi. 56. xii. 38. Luc. (vii. 32.) xi. 43. xx. 46. ἐν ἀγοραῖς, quod vulgo ibi vertunt In foro, vel In foris, reddendum sit, In plateis, ut vertit etiam Vulgatus Marc. vi. 56. (Act. xvii. 17.) Cf. Heins. Exerc. S. in Matth. vii. 4. p. 103." Biel. "Fuerunt Fora Judæorum in portis urbium, in quibus, cum solerent convenire, qui mercede suam locabant operam, explicari exinde poterit Matth. xx. 3. ubi, Ἐν τῇ ἀγορᾷ ἑστῶτες ἀργοὶ, sunt Mercenarii, in Foro versantes, a nemine conducti. Hinc ἀγορὰ in N. T. in universum Omnem locum celebrem, hominibus frequentem, plateas adeo et vias urbium atque vicorum notat." Schleusner. Lex. in N. T. "Nomen ἀγορὰ, quo proprie quidem Conventum hominum, atque Cœtum, significari, vel origo ejus satis docet, ab antiquis, et probis, Græcitatis auctoribus poni solet, non modo de Locis, in quibus res ad victum cultumque corporis pertinentes venduntur, et emuntur, in quibus vel Judicia fiunt, vel cum Populo agitur, et Concliones habentur, quoniam convenire illuc maxime, et confluere, magnus hominum civiumque numerus solet; quæ loca a Latinis Fora vocantur; sed etiam de ipsis Hominibus, et Civibus, qui coierunt, seque congregarunt, in ejusmodi loca; de Orationibus item, quæ in Concione Populi habentur, et de Rebus venalibus omnis generis, quarum copiæ in foro expositæ conspiciuntur, maximeque illis, quæ ad victum necessariæ sunt. Atque variam hanc, multiplicemque vocabuli potestatem, cum ab antiquis Grammaticis diligenter notatam esse videmus, tum a recentioribus scriptorum veterum interpretibus, Lexicorumque conditoribus, nominatim ab H. Steph., multis, iisque idoneis, exemplis confirmatam et illustratam scimus. Sic Lat. *Concio* tria significat, Locum, et Verba, et Suggestum, unde verba fiunt, A. Gell. xviii. 7. Schol. Aristoph. Acharn. 21. Διάφορα δηλοῖ (ἡ) λέξις, νῦν μὲν τὴν ἐκκλησίαν, ὅθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητὴς, καὶ τὸν τόπον, ἔνθα πιπράσκεται τὰ ὤνια, καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια σημαίνει. Hæc verba transtulit in suum Lex. quibusdam vel omissis, vel immutatis, Suid. et Suidæ verba descripsit Phavor. cujus tamen in Lex. illa paulo plenius leguntur, quam in libris Suidæ editis, quibus hodie utimur, id quod Neocorus non animadvertit. Nam ap. Suid. nunc extant hæc: Ἀγορά· ἡ ἐκκλησία, ὅθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητὴς, Il. A. 247., καὶ ὁ τόπος, ἔνθα πιπράσκονται (πιπράσκεται, Schol. Aristoph.) τὰ ὤνια, καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια. Sed ap. Phavor. ista: Ἀγορά· ἡ ἐκκλησία, ὡς τὸ, Ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσιν, (Aristoph. Acharn. 21.) ὅθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητὴς, καὶ ὁ τόπος, τὸ πωλητήριον, ἔνθα πιπράσκονται τὰ ὤνια, καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια, ἤγουν τὰ πιπρασκόμενα, καὶ τὸ δικαστήριον. Sic enim distinguenda videntur esse, atque interpungenda, verba Grammatici. (Cf. Schleusner. Lex. eadem fere de Phavorino monentem. At in talibus, ut alicubi scripsit Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb., nulla est Phavorini auctoritas, nisi indices fontem e quo sua hauserit. Non sunt ea e Suidæ Mss. vulgato plenioribus descripta, ut arbitrabantur hi VV. DD., sed a Phavorino, more suo, de suo addita. Vide quæ de eodem Phavorino diximus supra 22. n. 5.) Jam etsi Lexicographi N. T. lectoribus librorum ejus persuadere conantur, nomine ἀγορὰ in illis, vel conventum hominum, et cœtum, vel forum, in quo veneunt res ad victum necessariæ, et in quo judicia exerceantur, significari: tamen notionem ejus multo latius patere, neque tantum ad fora, sed omnino ad omnia loca foris similia, h. e., ad plateas, et vias, urbium, atque oppidorum, pertinere, in plerisque commentariorum Evangelistarum locis, ita certum esse, explorutumque, putamus, ut recte dubitari a nemine ullo modo posse videatur. Etenim ut in loco Evangelii Matthæi illo (xx. 3.), quo paterfamilias mercede conducturus operas, quas in vineam mitteret suam, offendisse dicitur multos istius generis homines otiosos, et desides, ἐν τῇ ἀγορᾷ, hoc vocabulo forum negotiationis, rerumque venalium, indicari, cum hæc loca semper fuerint, non tam deversoria, quam domicilia, eorum, qui operam aliis suam mercede locare cuperent (J. C. Dieterici Lex. N. T. h. v.) facile concedimus; ut in hoc ipso foro Paulus Apostolus (Act. xvii. 17.) Athenis doctrinæ Christianæ opes omnibus, in quos incidisset, exposuisse intelligitur, cum eum, pro sapientia sua liberali, appareat maxime sequutum esse loca celebria, atque frequentia; ut Act. xvi. 19. idem ille Apostolus, et Silas, leguntur Philippis, Macedoniæ oppido, a barbaris rapti esse εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, adeo, ut nomine ἀγορὰ Forum, Locum, in quo judicia fiunt, declarari, res ipsa clamet: ita has ipsas ejus significationes alienissimas esse a reliquis librorum N. T. locis, nobis quidem persuasissimum habemus. Etenim cum ipsius humanitatis, commodorumque civium, ratio magistratus omnes jubeat vel maxime curare, et providere, ut petulantes, atque lascivi, puerorum in primis strepitus ab areis fororum arceantur, et amoveantur; quis credat, Christi sæculo apud Judæos puerorum gregibus ita lascivire, et ludere, licuisse in foro, ut alii, vel tibiis canerent, vel nænias dicerent, alii, vel pectora palmis plangerent sua, vel ad tibiarum modos saltarent? Et cur Matth. (xi. 16.) in eo commentariorum loco, quo refert, Christum Pharisæos, et jureconsultos Judæorum, qui, nec tristitia, et severitate, singulari Jo. Baptistæ commoveri se passi essent, nec comitate ipsius, lætitiaque, communi capi sese sinerent, similes esse dixisse pueris morosis, qui studia æqualium omnia negligerent, quorum animos, neque hilaritas collusorum, neque gravitas, tangeret, cur igitur Matth. in loco illo, si forum voluisset significare, multitudinis potissimum numero usus esset, ita, ut scriberet ἐν ἀγοραῖς? Quanquam enim in multis Codicibus singularem numerum in locum pluralis sub-

stitutum extare non ignoramus, quali Codice usus est interpres, et Lat., et Syrus; tamen primo eum potestate parem plurali esse, paulo inferius demonstrabimus; deinde nec dubitandum arbitramur, quin ille e loco Lucæ (vii. 32.), quo eadem vox Christi prodita legitur, ab interpretibus in margines Codicum translatus, inde in texta verborum Matthæi migraverit. Quem quidem esse largissimum varietatis lectionis Codicum N. T. fontem, quis nescit? (Prolus. xxiv. 1.) Quis porro putet, eam fuisse Pharisæorum, Judæorumque in jure prudentium, superbissimorum hominum, modestiam, ut tantum in conventibus aliorum, et cœtibus (Matth. xxiii. 7. Marc. xii. 38. Luc. xi. 43. xx. 46.), vel publicis, vel privatis, salutari averent? Quis credat, eosdem illos civitatis Judaicæ principes, qui tam fastidiose accederent ad alios, qui tam studiose caverent, ne forte aspectu aliorum, et tactu, et vero etiam halitu, polluerentur casta sua corpora, fuisse tam parum diligentes, et cautos, ut tantum e foro reversi domum ante, quam cibum caperent, manus lavarent? (Marc. vii. 4.) Et quis sibi persuadeat, ægrotos illos, qui in lectis, grabatisque, jacentes asportati esse ad Jesum, in Genesaritide commorantem, leguntur, (Marc. vi. 56.) ut ope ejus salutem recuperarent, in foris potissimum oppidorum fuisse collocatos? Imo vero ea, quæ diximus, omnia lectores Evangeliorum jubere videntur in locis illis cogitare, non tam de foro, quam omnino de publico, h. e. de plateis, et viis, oppidorum, villarumque. Quod quidem etsi perspexisse jam, pro doctrinæ suæ elegantia, interpres Lat. vetus videri possit, qui verba Marci, (vi. 56.) *ἐν ἀγοραῖς*, vertit, In plateis; tamen vix dubitandum putamus, quin homo Codicibus usus fuerit, in quibus scriptum legeretur *ἐν πλατείαις*. Hæc certe est nonnullorum Codicum, qui ad nostram pervenere ætatem, lectio, in marginibus librorum, interpretationis causa, a grammaticis posita, aut sponte, aut admonitu loci Lucæ Act. v. 15., quo ægroti, quibus a Petro restitueretur valetudo, elati esse *κατὰ τὰς πλατείας* perhibentur. Hos Codices cum alii cum illis Codicibus contenderent, in quibus scriptum extaret *ἀγοραῖς*, hanc scripturam ita annotandam censuere, ut eam juxta alteram ponerent, adjecto etiam nomine *ῥύμαις* ex ejusdem Evangelistæ (xiv. 21.), Matthæive (vi. 2.), Commentariis. Ex hujusmodi vero Codicibus glossa Πλατείαις cum glossematis *ῥύμαις, ἀγοραῖς*, in Glossaria N. T. venisse, et ex illis in Hesych. (Πλατείαις· *ῥύμαις, ἀγοραῖς*. Nam Valesius pro *ἀγοραῖς* sine causa reponendum *ἀγυιαῖς* opinabatur. Sic ap. eund. legitur glossa *Κοιτὸν*, additis glossematis *βδελυκτὸν, ἀκάθαρτον*, e Rom. xiv. 14. At eadem glossa cum iisdem glossematis extat in Glossar. N. T. Fabric. p. 114. et in *Λέξεσι τῶν Ἀποστολικῶν Ἐπιστολῶν* ap. Matth. Lectt. Mosq. ii. 61.) e quo eam Phavor. quoque in Lex. suum transtulit, profecta esse videtur. Etsi igitur, et ingenio utriusque vocabuli, et plurium, meliorumque, Codicum auctoritate, adducti non dubitamus, quin Marcus ipse scripserit *ἐν ἀγοραῖς*, ita, ut nomen *πλατείαις* interpretamentum nominis *ἀγοραῖς* haberi debeat; tamen ex hoc ipso interpretamento doctrina auctorum ejus ita elucet, ut nullum aptius, et magis idoneum, reperiri potuisse credamus. Hebræi enim plateas, et vias, omnino loca publica, oppidorum, non solum רחובות, (Thren. ii. 11. coll. *τοῖς ο'.*) sed etiam חוצות, (2 Sam. i. 20. Amos v. 16.) appellant Chaldæi, (Jonath. ii. Sam. xxii. 43. Ezech. vii. 19.) et Syri, (Matth. vi. 2. 5.) שוקין, ita tamen, ut singularis numerum utriusque vocabuli (Gen. xxxix. 12. Prov. i. 20. xxii. 13. Onquel. Gen. d. l.), exemplo nominum illorum omnium, quæ a grammaticis collectiva nominantur, sæpenumero partes alterius numeri agat: et cum nomen שוק tantum in tribus illis libris legatur (Prov. vii. 8. Cant. iii. 2. Eccles. xii. 4.), quorum auctor vulgo Salomo, rex Judæorum, esse putatur, nescio sane, an ex eo existimari recte possit, libros illos, nisi toti compositi fuerint, atque editi, longe post Salomonis tempora, certe tamen immutatos multis in locis esse, atque interpolatos, a manu recentiore; præsertim cum etiam complura alia hujus interpolationis vestigia in iis compareant. Jam ut Alexandrini Judæi Publica loca, Vias, et Plateas, oppidorum, villarumque, quas ab Hebræis utroque numero nominis רחוב significatas esse diximus, nunc *ὁδοὺς* (Jer. v, 1. vii. 17. Amos v. 16.), et *ἐξόδους* (Prov. i. 20. Jer. xi. 13.), etiam *διόδους* (Jer. vii. 34. et xiv. 16. in exemplo Ald. et Cod. Alex.), nunc *πλατείας* (Jes. xv. 3.), appellarunt: ita verba על־פני חוץ, quæ in libro Jobi leguntur, (xviii. 17.), et a Lat. interprete explicata sunt verbis, In plateis, Symmacho visum est convertere *ἐπὶ πρόσωπον ἀγορᾶς*, cui ipsi interpreti non dubitamus vindicare verba *εἰς ἀγρὸν*, quibus Montefalc., sine auctoris nomine, reliquias Hexapl. Origen., Codicis cujusdam Bibl. Par. Reg. auctoritate, auxit in Samuelis Commentariis, (1 Sam. ix. 26.) sed ita, ut, et ipsius rei, quæ ibi narratur, admonitu, et verbi Hebr. החוצה indicio, reponatur *εἰς ἀγορὰν*, h. e., In publicum, foras. Atque hujus ipsius nominis utroque numero redditum in Vers. Alex. (Eccles. xii. 4. Cant. iii. 2. sed Prov. vii. 8. pro בשוק in eadem versione est *ἐν διόδοις*, cum Lat. interpres usus sit verbis, Per plateam,) legimus numerum utrumque vocabuli שוק: quo eodem verbo interpres librorum N. T. Syrus, non solum nomen *ἀγορὰ* (Matth. xi. 16.), sed etiam vocabula *πλατεῖαι* (Matth. xii. 19. Luc. x. 10.), et *ῥύμαι* (Matth. vi. 2.), explicavit. Ex his igitur, quæ breviter disputavimus de usu nominis *ἀγορὰ* in antiquis V. T. versionibus, intelligi posse a quoque videtur, potestatem ejus in dialecto Macedonica, certe Alexandrina, tam late patuisse, ut etiam singulari illius numero indicarentur Omnia loca publica, h. e., non tantum Fora, sed etiam Plateæ, et Viæ, oppidorum. Quæ quidem vis quin illi recte tribui potuerit, quis dubitet, cum homines, et cives, non tantum in foris, sed etiam in plateis, atque viis, coire, et circulari, soleant? Jam vero cum confessa, et manifesta, res sit, Evangelistas ipsos quoque consuetudinem loquendi Alexandrinam esse sequutos, adeo, ut utrumque numerum nominis שוק expresserint numero utroque vocabuli *ἀγορὰ*, qua de re jam Heinsius pater (Exercc. ad Marc. vii. 4. p. 111. s.) lectores N. T. præclare admonuit; cum singularis numerus Hebr. vocabuli, non semper unum locum publicum, h. e., forum, significarit, sed sæpenumero pro plurali positus fuerit, ita, ut, vel Omnia loca publica oppidorum, vel certe Multa, complecteretur, i. e. nunc Forum, et Plateas, nunc Plateas tantum, atque Vias, indicaret: ab interpretibus librorum divinorum, qui reperire velint, quæ loco quoque potestas nomini *ἀγορὰ* subjecta sit, diligenter habendum esse rationem ipsarum rerum, de quibus exponitur, quis non intelligit? Profecto hujus præcepti auctoritatem qui sequutus fuerit, eum speramus esse nullo modo dubitaturum, quin eo loco Marci (vii. 4.), quo Pharisæi, reliquique Judæi, leguntur manus lavisse ante prandium, et cœnam, *ἀπὸ ἀγορᾶς*, hoc vocabulo omnino Publicum, loca publica, h. e. forum, et plateæ, declarentur, non minus, quam locis Evangeliorum his, (Matth. xxiii. 7. Marc. xii. 38. Luc. xi. 43. xx. 46.) quibus iidem, aliique Judæorum principes, impense affectasse referuntur salutationes *ἐν ταῖς ἀγοραῖς*. Etsi enim non ignoramus, exortum esse nuper virum aliquem doctrinæ Græcæ laude clarum, qui verba *ἀπὸ ἀγορᾶς* conjungenda cum verbis *οὐκ ἐσθίουσι* ita censeret, ut *ἀγορὰ* essent Res in foro venales; tamen hanc viri doctissimi opinionem vel eo convinci posse arbitramur, quod certissimum est, ut supra demonstravimus, ab Evangelista vocabulo *ἀγορὰ* redditum esse nomen Hebr. שוק, quod a nemine unquam de Rebus promercalibus, Victuve in foro venali, usurpatum constet. Et cum lecti, in quibus jacebant ægroti, qui a Christo sanari gestirent, collocati fuisse, atque propositi, dicuntur (Marc. vi. 56.) *ἐν ταῖς ἀγοραῖς*, quid est, quo lectores cogantur de certo quodam locorum publicorum genere, de foris puta, cogitare? quidni potius statuamus, nomen *ἀγορὰ* etiam a Marco ita esse positum, ut ad omnia locorum publicorum genera, i. e. ad fora, et plateas, pertineret? Quem vero instituta civitatum bene moratarum non doceant, eo loco Matthæi (xi. 16.), quo commemorantur a Christo lusus puerorum *ἐν*

ἀγοραῖς, hoc ipsum verbum oportere ita accipi, ut eo plateæ tantum, et viæ, oppidorum significari existimentur? Neque enim commovere quemquam, ut in alia omnia eat, debet lectio ἐν ἀγορᾷ, quam e Luca in Codices quosdam Matthæi profectam esse supra significavimus, cum ex iis, quæ paulo ante disputata sunt, constet, usum loquendi, et Hebr., et Alexandr., singulari numero nominum שׁוּק, et ἀγορὰ, partes numeri multitudinis dedisse. Etenim pueri Judæorum, qui viderent, in nuptiis, et choreis, tibias adhiberi, (Buxtorf. Lex. Talmud. v. חלל, et Bartholin. de Tibiis Veterum ii. 12.) sed in funeribus nænias cani, (Matth. usus est verbo θρηνεῖν, quod Buxtorfius d. l. interpretatur Lamentari tibiis, Næniam canere ad tibias. Quam tamen interpretationem verbi θρηνεῖν ingenium non admittit. Hoc enim respondet verbo Hebr. קוֹנן, quod tantum Næniam, carmen lugubre, canere, Sueton. Octav. 100., significat. Quare præficæ, et ab Hebræis, Jer. ix. 16. מְקוֹנְנוֹת dicuntur, et a Græcis αἱ θρηνοῦσαι, h. e. θρηνῳδοὶ ἐπ' ἐκφορὰν, Gloss. vett. Vide Æsop. Fab. cxxii. Ceterum non ignoramus, etiam apud Judæos illorum temporum nænias cantatas esse ad tibias, Matth. ix. 23.) putandi sunt in plateis ludentes eadem fecisse, atque adeo collusoribus, qui, neque lætis, neque tristibus, carminibus commoverentur, hanc inhumanitatis, et morositatis, insolentiam exprobrasse. Quo ipso perversitatis vitio cum Pharisæorum, et jureconsultorum Judæorum, animi laborarent, qui se, neque austera, et dura, vivendi ratione Joannis permoveri sivissent, neque humana, et jucunda, vita Jesu se adduci sinerent, ut eum crederent, et faterentur, esse Messiam, ejusque præcepta sequerentur, vitaque, et moribus, exprimerent: propterea hanc immanem animi eorum duritiem similem esse ostendit magister hominum optimus stupori sensuum, et morositati novæ, istorum puerorum. Cum igitur ex hac disputatione nostra satis elucere videatur, vocabulo ἀγορὰ ab Evangelistis etiam Publicum, loca publica omnis generis, fora, et plateas, oppidorum, maximeque has, significari; quis non miretur, Lexicographos N. T. ad unum omnes, etiamsi fere peccarint in hanc partem, ut potestatem verborum singulorum dilatarent justo laxius, tamen hujus nominis vim ita coarctare conatos esse, ut eam tantum ad fora pertinere præceperint?" J. F. Fischer. Prolus. xi. de Vitiis Lexx. N. T. pp. 275—85.]

["Ἀγορὰν ἐργάζεσθαι, Forum frequentare, In concione versari, aut Conventus facere et concionem advocare, velut Ἀγορὰν ποιεῖν. (Hippocr.) Περὶ Εὐσχημοσ. p. 15. 1. Καὶ ἀγορὴν ἐργαζόμενοι οὗτοι, μετὰ βανανσίης ἀπατέοντες, Hi conventu facto ambitiosa et quæstuosa sua professione decipientes. De Sophistis dicitur, qui fora frequentabant, et sua ambitione ac fastuosa professione in circulis vagabantur, per urbes auditorum celebritatem aucupantes. Zingerus ἀγορὴν ἐργαζόμενοι Acroases facerent dixit, de discipulorum frequentia capiens, quod Sophistæ in locis publicis acroases facerent, et discipulorum caterva stipati per fora vagarentur." Föes. Œcon. Hippocr.]

Ἀγορήνδε, Adverb. pro εἰς ἀγορὴν, In forum. Hom. [Il. A. 54. B. 51. 207. Υ. 4. 16. Od. A. 372. B. 7. Θ. 5. P. 52. 72. Orpheus Λιθ. 322. Καὶ λαοὺς ἀγορήνδε συναγρομένους ὑπὶ καλῇ Θέλξεις, ἐν στήθεσσιν ἄγων μελιηδέα πειθώ. Hesych. Ἀγορήνδε· εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Etym. Ἀγορήνδε· τουτέστιν εἰς τὴν ἀγορὴν, ἐπιῤῥηματικὴ ἡ σύνταξις, ὥσπερ οἴκαδε, εἰς τὸν οἶκον, καὶ Ἀθήναζε εἰς Ἀθήνας.]

Ἀγορῆθεν, aliud Adverb. pro ἐξ ἀγορῆς, E foro. Hom. [Il. B. 264. Od. M. 439. Zonar. et Suid. Ἀγορῆθεν· ἐκ τῆς ἀγορᾶς. Hesych. Ἀγορῆθεν· ἀπὸ ἀγορᾶς, ἢ ἐκκλησίας. Etym. Ἀγορῆθεν· διατί περισπᾶται; ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ ὀξυτόνων ἢ περισπωμένων παραγόμενα εἰς θεν ἐπιῤῥήματα πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον, γῆθεν, ἀρχῆθεν, ἀγορῆθεν. Apollon. Alexandr. de Adverb. in Bekk. Anecd. Gr. ii. 604.: Παρείπετο τοῖς προκειμένοις ἐπιῤῥήμασιν εἰ μὲν ἀπὸ ὀνομάτων εἶεν καὶ μὴ τῷ ο παρεδρεύοιτο, τάσις ἡ αὐτὴ, (ἢ) ἣν κατὰ τὸ τέλος τῆς γενικῆς. Τὸ ἀρχῆς περισπᾶται· τῆδε ἔχει καὶ τὸ ἀρχῆθεν. Ὁμοίως καὶ Ἰωνικὸν τὸ ἀγορῆς· τῆδε ἔχει καὶ τὸ ἀγορῆθεν. Βαρύνεται τὸ Θήβης· τῆδε ἔχει καὶ τὸ Θήβηθεν, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀθήνης, Ἀθήνηθεν, σιπύης, σιπύηθεν· Ἐκ δ' ἄρτους σιπύηθεν. Πάλιν τοῦ γῆς περισωμένου τὸ γῆθεν συμπεριπᾶται· κἂν διὰ τοῦ α, Ἀυκίας, Ἀυκίαθεν. Cf. Idem ibid. 601. 622.]

Ἀγορανόμος, ου, ὁ, ex ἀγορὰ, Forum rerum venalium, et νέμω, Magistratus, qui foro rerum venalium præest, Annonæ præfectus, Ædilis, secundum quosdam, quem tamen alii ἀστυνόμον potius esse putant. Ad ædiles enim, inquit Bud., cognitio mensurarum et annonæ pertinebat; qui propterea Græce ἀγορανόμοι dicuntur, Foro venalium legem imponentes et macello jus dicentes. Hæc Bud. At Dionys. H. (A. R. vi. 4.) non eosdem, sed similes duntaxat in plurimis rebus esse ait: Καὶ σχεδόν ἐοίκασί πως κατὰ τὰ πλεῖστα τοῖς παρ' Ἕλλησιν ἀγορανόμοις. Ob hanc similitudinem factum esse puto, ut Græci Romanam tractantes historiam ædiles ἀγορανόμους vocaverint, ut et ap. Dion. videre est. At qui interpretantur ἀγορανόμον, Annonæ præfectum, non satis generali uti mihi videntur vocabulo, quia ὠνίων latius patet, quam annonæ appellatio. Aristoph. Vesp. (1406.) Καὶ καταγελᾷς μου; προσκαλοῦμαί σ', ὅστις εἶ, Πρὸς τοὺς ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων, Κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί. [Schol. Ἀγορανόμους· τοὺς ἐπισκοποῦντας τὰ τῆς πόλεως ὤνια, καὶ διοικοῦντας αὐτὰ, ὡς ἐν Ἀχαρνεῦσιν. Hinc sua habet Suid. Ἀγορανομίας· λογισμίας. Εἴρηται δὲ καὶ (dele καὶ, quod sensum pervertit) ἐπὶ τῶν ἐπισκοπούντων τὰ τῶν πόλεων ὤνια. Καὶ Ἀγορανόμοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὤνια διοικοῦντες ἄρχοντες. Vide Ἀγορανομία, ubi plura habebis de hoc Suidæ articulo. Etym., Bekkeri Λεξ. ῥητορ. 199., Συναγ. Λεξ. χρησ. 330. Ἀγορανόμοι· οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὤνια διοικοῦντες ἄρχοντες. Hesych. et Bekk. Λεξ. ῥητορ. (ubi insere ὁ et τῇ): Ἀγορανόμος· δικαστὴς, ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ νέμων τὸ δίκαιον. Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxix. Ἀγορανόμος· ὁ τῆς ἀγορᾶς ἐπιμελούμενος, ὅπως δικαίως πωλοῖντο τὰ ὤνια. Aristoph. Acharn. 723. Ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι Τρεῖς τοὺς λαχόντας, τοὺς δ' ἰμᾶντας ἐκ λεπρῶν. Schol. Οὓς νῦν λογιστὰς καλοῦμεν. "Quando (Agoranomi) munus suum obibant in foro, scuticam gerebant. Schol. Ἰμᾶντας δὲ, λώρους, φραγγέλια· τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγελίοις (sic Suid. vulgo φραγγέλαις, quod est verbum nihili, v. Menag. ad Diog. L. vi. 90.) ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς. Cur vero Dicæopolis agoranomos sui fori instruat ἐκ λεπρῶν, ad verbum, E leprosis, ejus rei diversas rationes excogitarunt veteres Critici, quorum expositiones admodum conturbavit, qui eas excerpsit, (quemque ad verbum secutus est Suid.) Sic autem transposita verba in ordinem reponi debent: Λεπρῶν δὲ, οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπειν, ὅ ἐστι τύπτειν, οἱ δὲ ἀπὸ Λεπρέου (vulgo Λεπρίου et sic Suid.) πολίσματος τῆς Πελοποννήσου, οὗ καὶ ἐν Ὄρνισι μέμνηται (149.) Τί οὐ τὸν Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετον (vulgo Λεπρὸν οἰκίζετε, Suid. Λέπρεον οἰκίζετε); Καὶ Καλλίμαχος ἐν Ὕμνοις (H. in Jov. 39.) Καυκώνων πτολίεθρον, ἢ Λέπρειον (vulgo Λέπριον, Suid. Λέπρειον) πεφάτισται. Οἱ δὲ, ἐκ λεπρῶν βοῶν, διὰ τὸ τὰ ἐκ λεπρῶν βοῶν δέρματα ἰσχυρὰ εἶναι· οἱ δὲ, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς λεπροὶ τὸ σῶμα, πρὸς οὓς σπένδεται. Ἄμεινον δὲ λέγειν, ὅτι τύπος ἔξω τοῦ ἄστεος Λεπρὸς καλούμενος, ἔνθα τὰ βυρσεῖα ἦν. (Vox Λεπρὸς desideratur ap. Schol. Aristoph., eademque deest in Ed. Bas. et Genev.: extat autem in Edd. Mediol. et Ven., et in Mss. Par. in quorum uno scriptum est Λεπρὸς, in duobus aliis vero Λεπροί. Kuster.) Ceterum Gr. nomen ἀγορανόμος jure Latii donavit Plautus, qui eo utitur cum alibi, tum Capt. iv. 2. 43. 'Eugepe! edictiones ædilitias hic habet quidem; Mirumque adeo est, ni hunc fecere sibi Ætoli agoranomum.'" Brunck. Cf. Föes Œcon. Hippocr. Aristoph. Acharn. 824. ὦ γοραγόμοι, Τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε; 968. Ἦν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ. Schol. Ἐὰν δὲ θορυβῇ ἢ ὀξέως βοᾷ, παρὰ τὸ λιγύ, καλέσω κατ' αὐτοῦ τοὺς ἀγορανόμους, λέγει δὲ τοὺς ἰμᾶντας, οὓς ἀγορανόμους ἤδη κατέστησεν ἄνω.] Demosth. c. Tim. (735.) Εἰ μέν τις ἀγορανόμος, ἢ ἀστυνόμος, ἢ δικαστὴς κατὰ δήμους γενόμενος, κλοπῆς ἐν ταῖς εὐθύναις

ἐάλωκεν. [Ulpian.: Ἔστι δὲ ὁ ἀγορανόμος, ὁ ἐπόπτης τῶν ὠνίων τῆς ἀγορᾶς. "Ἀγορανόμος, Ædilis, Judex et arbiter pacis et boni ordinis in foro, Moderator pretii annonarii, et Qui provideret, ut alimenta neque deessent, et tolerabili venirent." Reisk. Huc respexit Harpocr.: Ἀγορανόμοι· οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὠνια διοικοῦντες ἄρχοντες, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (vulgo Τιμάρχου, sic ap. eund. in Ἀγόρριος voces Τιμάρχου et Τιμοκράτους permutantur.) Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, κληροῦσθαί φησι πέντε μὲν εἰς Πειραιᾶ, πέντε δὲ εἰς ἄστυ. In Ed. Lug. B. 1683. perperam hic editum est δεκαπέντε δὲ εἰς ἄστυ, atque in Ἀστυνόμος, δεκαπέντε δ' ἐν ἄστει. Δεκαπέντε affert Reiff. ad Artemidor. sine fœdi erroris suspicione.] Fortasse ut ἄρχων a Latinis Archon etiam dicitur, ita Agoranomus pro ἀγορανόμος dicere tutius sit. [Glossæ: Ἀγορανόμοι· Ædilis. Gl. Verb. Jur.: Ἀδελίτζια· ἀγωγὴ κατὰ τῶν ἐμπαθῆ ζῶα πωλούντων. Αὕτη ἡ ἀγωγὴ παρὰ τῶν Ἀεδίλων τῶν Πραιτώρων εἰσήχθη. Ἀέδιλοι γὰρ προεβλήθησαν ὑπὸ Καίσαροι Ἰουλίου Γαΐου εἰς τὸ φροντίζειν τοῦ σίτου, καὶ τῆς ἀγορᾶς, οὓς ἐν ὑστέρῳ καὶ Ἀγορανόμους ὠνόμασαν. " Atheniensium Ἀστυνόμοι, Thebanorum *Telearchæ, (imo *Telearchi, Gr. Τελέαρχοι, unde *Τελεαρχία, Plut. Reip. ger. Præc. T. ix. 232. Καὶ τὸν Ἐπαμινώνδαν ἐπαινοῦσιν, ὅτι φθόνῳ καὶ πρὸς ὕβριν ἀποδειχθεὶς τελέαρχος ὑπὸ τῶν Θηβαίων, οὐκ ἠμέλησεν, ἀλλ' εἰπὼν, ὡς οὐ μόνον ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν, ἀλλὰ καὶ ἀρχὴν ἀνὴρ, εἰς μέγα καὶ σεμνὸν ἀξίωμα προήγαγε τὴν τελεαρχίαν, οὐδὲν οὖσαν πρότερον, ἀλλ' ἢ περὶ τοὺς στενωποὺς ἐκβολῆς κοπρίων καὶ ῥευμάτων ἀποτροπῆς ἐπιμέλειάν τινα,) Romanorum Ἀστυνόμοι, s. Patres civitatum, aut Curatores reip., non valde differunt inter se, sicut nec Atheniensium Ἀγορανόμοι, et Ædiles Romanorum. At Ἀγορανόμοι ab Ἀστυνόμοις dispares omnino sunt et dissimiles, non quoad numerum, saltem ap. Athenienses; ap. eos enim teste Aristot. quinque Agoranomi pro Piræo, et pro urbe quinque eligi ac constitui solebant, quem numerum etiam explebant Ἀστυνόμοι, quinque enim Piræo, quinque vero urbi præficiebantur: sed quoad munia et officia. Theophr. de Legg. ap. Harpocr. in Κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν: Δυοῖν τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖ τοὺς ἀγορανόμους, τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας, καὶ τοῦ ἀψευδεῖν μὴ μόνον τοὺς πιπράσκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὠνουμένους. Lex enim erat inter Atticos, quæ vetabat in foro mentiri, et περὶ ὠνίων maxime lata erat, unde Ἀγορανόμοι rigidissimi et religiosissimi ejus observatores. (Vide S. Petit. LL. AA., p. 495. et Wolf. ad Demosth. adv. Lept. viii.) Ἀστυνόμοι curam habebant, (teste eodem Harpocr.) περί τε τῶν αὐλητρίδων, καὶ ψαλτριῶν, καὶ τῶν κοπρολόγων, καὶ τῶν τοιούτων." Maussac. " Quamvis diversi sint Ædiles Romanorum ab Astynomis Atheniensium, ut docuit Cujac. Obs. xxxi. Libri 22., tamen, ut uni quandoque duo aut plura munera civilia deferuntur, Astynomus pro Agoranomo s. Ædile interdum usurpatur. Optimæ Glossæ: Ἀστυνομία· Ædilatus. Et propterea in inscriptione Legis primæ D. de Via Publica, et si quid in ea factum esse dicatur, quam e libro Papiniani, cui titulus Ἀστυνομικοὶ, et cujus mentio fit in Indice Justinianeo, desumtam esse non dubitamus, legitur, 'E Libro singulari Papiniani de Officio Ædilium.' Proprie tamen diversi sunt Agoranomi s. Ædiles ab Astynomis." Menag. ad Diog. L. vi. 90. (Scripsit V. D. ista ad hæc Diogenis de Cratete, Ὑπὸ τῶν Ἀθήνησιν ἀστυνόμων ἐπιτιμηθεὶς ὅτι σινδόνα ἠμφίεστο, ἔφη, Καὶ Θεόφραστον ὑμῖν δείξω σινδόνα περιβεβλημένον· ἀπιστούντων δὲ, ἀπήγαγεν ἐπὶ κουρεῖον, καὶ ἔδειξε κειρόμενον, ubi σινδὼν ponitur pro Mappula, Anglice *A shaving-cloth*, de quo vocis hujus sensu vide quæ diximus in Lex. Vocc. peregr. celxxv. a. " Ex hoc Laertii loco intelligimus etiam eos, qui operam tonsoribus dabant, sindonibus, quod et hodie fit, fuisse involutos; est enim sindon Vestis linea, de qua præclara multa vide ap. Casaub. Exercc. c. Baron. xvi. Adi et S. Petit. Obss. ii. 8." Menag.) Plura dicentur in Ἀστυνόμος. Alciphr. i. 9. Καὶ ἄλλως ἐκ τῆς πικρᾶς τῶν ἀγορανόμων ἐξελοῦνται ἡμᾶς χειρὸς, οἳ καθεκάστην ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν, εἰς τοὺς ἀπράγμονας ἐμφοροῦσιν ὕβρεις. " Lysias c. Frument. (722.) Ὥστ' ἐπὶ μὲν τοῖς ἄλλοις ὠνίοις ἅπασι τοὺς ἀγορανόμους φύλακας κατεστήσατε, ἐπὶ δὲ ταύτῃ μόνῃ τῇ τέχνῃ χωρὶς (' Seorsim, Extra ordinem,' Markl.) σιτοφύλακας ἀπεκληροῦτε, (' potius σιτοφύλακας ἀπεκληροῦτε,' Markl.) unde apparet, hos a quibusdam non recte Annonæ præfectos dici Latine; non tantum, quia Græcum latius patet, ut H. Steph. monet, sed quia rei frumentariæ sunt alii peculiares præfecti." Bergler. Cf. Potter. Archæol. Rambach. i. 172. Plato de LL. xi. T. ix. 122. Bip. Ἐὰν μὲν ἐν ἄστει γίγνηται τὸ τοιοῦτον, τοῖς ἀστυνόμοις (ἀγγελέτω), ἐὰν δὲ τῆς πόλεως ἐν ἀγορᾷ που, τοῖσιν ἀγορανόμοις: 129. Πᾶς γὰρ τῶν κατ' ἀγορὰν ὁ κιβδηλεύων τι, ψεύδεταί καὶ ἀπατᾷ, καὶ τοὺς θεοὺς παρακαλῶν, ἐπόμνυσιν ἐν τοῖς τῶν ἀγορανόμων νόμοισί τε καὶ φυλακτηρίοις, οὔτε ἀνθρώπους αἰδούμενος, οὔτε θεοὺς σεβόμενος: 131. Τὰ δὲ κιβδηλεύματά τε καὶ κακουργίας τῶν πωλούντων οἵ τε ἀγορανόμοι, καὶ οἱ νομοφύλακες πυθόμενοι τῶν ἐμπείρων περὶ ἕκαστα, ἀναγραψάντων ἃ τε χρὴ ποιεῖν τὸν πωλοῦντα, καὶ ἃ μή καὶ πρόσθε τοῦ ἀγορανόμου θέντων ἐν στήλῃ, γράψαντες νόμους εἶναι τοῖς περὶ τὴν τῆς ἀγορᾶς χρείαν μηνυτὰς σαφεῖς. Τὰ δὲ περὶ τῶν ἀστυνόμων ἐν τοῖς πρόσθεν ἱκανῶς εἴρηται. Ἐὰν δέ τι προσδεῖν δοκῇ, νομοφύλαξιν ἐπανακοινώσαντες, καὶ γράψαντες τὸ δοκοῦν ἐκλιπεῖν εἰς *ἀστυνόμιον, θέντων ἐν στήλῃ τά τε πρῶτα καὶ τὰ δεύτερα τιθέντα αὐτοῖσι τῆς ἀρχῆς νόμιμα: 136. Καὶ φυλάττειν, τὰ μὲν, ἀγορανόμους, τὰ δὲ, ἀστυνόμους, τὰ δὲ, ἀγρονόμους: xii. 200. Δικαστὰς δ' αὐτοῖς (τοῖς ξένοις) εἶναι τοὺς ἱερέας· ἐὰν ἀδικῇ τις αὐτῶν τινα ἢ τιν' ἄλλον ἀδικῇ τις τούτων ὅσα ἐντὸς δραχμῶν πεντήκοντα· ἐὰν δέ τι μεῖζον ἔγκλημα αὐτοῖς γίγνηται, πρὸς τοῖς ἀγορανόμοις εἶναι δεῖ δίκας τοῖς τοιούτοις. Ficinus, Majora vero crimina ad curatores rerum venalium deferantur, sed hæc interpretatio postulare videtur, πρὸς τοὺς ἀγορανόμους, et forte Plato sic scripsit. Strabo xv. 1005. Falc. de Indis: Τῶν δ' ἀρχόντων οἱ μέν εἰσιν ἀγορανόμοι, οἱ δ' ἀστυνόμοι, οἱ δ' ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν, ὧν οἱ μὲν (nempe οἱ ἀγορανόμοι) ποταμοὺς ἐξεργάζονται, καὶ ἀναμετροῦσι τὴν γῆν ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὰς κλειστὰς διώρυγας, ἀφ' ὧν εἰς τὰς ὀχετείας ταμιεύεται τὸ ὕδωρ, ἐπισκοποῦσιν, ὅπως ἐξίσης πᾶσιν ἡ τῶν ὑδάτων παρείη χρῆσις· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τῶν θηρευτῶν ἐπιμελοῦνται, καὶ τιμῆς, καὶ κολάσεώς εἰσι κύριοι τοῖς ἐπαξίοις· καὶ φορολογοῦσι δὲ, καὶ τὰς τέχνας τὰς περὶ τὴν γῆν ἐπιβλέπουσιν, ὑλοτόμων, τεκτόνων, χαλκέων, *μεταλλευτῶν· ὁδοκοιοῦσι δὲ, καὶ κατὰ δέκα στάδια στήλην τιθέασι, τὰς ἐκτροπὰς, καὶ τὰ διαστήματα δηλούσας. Οἱ δ' ἀστυνόμοι εἰς ἓξ πεντάδας διῄρηνται· καὶ οἱ μὲν τὰ δημιουργικὰ σκοποῦσιν, οἱ δὲ ξενοδοχοῦσιν· καὶ γὰρ καταγωγὰς νέμουσι, καὶ τοῖς βίοις παρακολουθοῦσι, παρέδρους δόντες· καὶ προπέμπουσιν ἢ αὐτοὺς, ἢ τὰ χρήματα τῶν ἀποθανόντων, νοσούντων τε ἐπιμελοῦνται, καὶ ἀποθανόντας θάπτουσι. Τρίτοι δ' εἰσὶν, οἳ τὰς γενέσεις καὶ θανάτους ἐξετάζουσι, πότε καὶ πῶς, τῶν τε φόρων χάριν, καὶ ὅπως μὴ ἀφανεῖς εἶεν αἱ κρείττους, καὶ χείρους γοναὶ, καὶ θάνατοι. Τέταρτοι οἱ περὶ τὰς καπηλείας καὶ μεταβολὰς, οἷς μέτρων μέλει, καὶ τῶν ὡραίων ὅπως ἀπὸ συσσήμου πωλοῖντο. Οὐκ ἔστι δὲ πλείω τὸν αὐτὸν μεταβάλλεσθαι, πλὴν εἰ διττοὺς ὑποτελοίη φόρους. Πέμπτοι δ' οἱ προεστῶτες τῶν δημιουργουμένων, καὶ πωλοῦντες, καὶ ἀγοράζοντες ταῦτα ἀπὸ συσσήμου, χωρὶς μὲν τὰ καινὰ, χωρὶς δὲ τὰ παλαιά· τῷ μιγνύντι δὲ ζημία. Ἕκτοι δὲ, καὶ ὕστατοι, οἱ τὰς δεκάτας ἐκλέγοντες τῶν πωλουμένων· θάνατος δὲ τῷ κλέψαντι τὸ τέλος· ἰδίᾳ μὲν ἕκαστοι ταῦτα. Κοινῇ δ' ἐπιμελοῦνται τῶν τε ἰδίων, καὶ τῶν πολιτικῶν, καὶ τῆς τῶν δημοσίων ἐπισκευῆς, τιμῶν τε, καὶ ἀγορᾶς, καὶ λιμένων, καὶ ἱερῶν. Optimo mireris jure, quomodo fiat, ut Strabo in hac descriptione ea agoranomis tribuat officia, quæ sunt astynomorum, atque ea contra astynomis, quæ agoranomis propria sunt. Vide Maussac. ad Harpocr. in Ἀστυνόμος. " G. Wakef. ad Eurip. Ion. 634." Schæf. in Mss. " Adde omnino Schediasma Nomico-Philolog. cujus Auctor sub Ottocari Hammensis nomine latere voluit, adjectum Favoriti Norici Observationibus in Gudlingianos Discursus p. 145. ubi plura de astynomis et agoranomis, cum quibus merito conferas D'Arnaud. Con-

jectt. i. 18." Albert. ad Hes. in 'Αστυνόμος.]

'Εμπέλωρος, Laconibus ἀγορανόμος, Hesych." ["Ordo exigit, *'Εμπεπάλωρος. Sunt autem ἐμπέλωροι s. ἐμπεπάλωροι, οἱ τῶν *ἐμπεπάλων ὧροι, Custodes et curatores annonæ, a *πεπάλη i. q. παιπάλη." Is. Voss.]

'Αγορανομία, ας, ἡ, Ædilitas, Agoranomi munus vel officium, Ædilitia dignitas. Suid. ['Αγορανομίας· *λογιστίας, εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπισκοπούντων τὰ τῶν πόλεων ὤνια. 'Αγορανόμους etiam *λογιστὰς dici jam supra vidimus. 'Αγορανόμοι autem s. λογισταὶ sunt Magistratus, quibus cura rerum venalium commissa est. At Suid. hic distinguit inter ἀγορανόμους s. λογιστὰς et τοὺς ἐπισκοποῦντας τὰ τῶν πόλεων ὤνια. Erravit igitur proculdubio sic scribens, vel delendum est καὶ post εἴρηται δέ. Hæc fere scripseramus, cum in hæc Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 330. et Zonaræ p. 27. incidimus, quæ istud καὶ non agnoscentia sententiam nostram omnino firmant: 'Αγορανομίας· *λογιστείας, εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπισκοπούντων τὰ τῶν πόλεων ὤνια. Dionys. Hal. A. R. v. 18. 'Αγορανομίας τε καὶ δημαρχίας. Cuss. Dio 116, 13. 193, 35. 198, 23. 567, 52. 697, 42. 726, 27. Diod. S. κχ. 36. Ὁ δὲ δῆμος τούτοις μὲν ἀντιπράττων, τῷ δὲ Ἄππίῳ *συμφελοτιμούμενος, καὶ τὴν τῶν συγγενῶν προαγωγὴν βεβαιῶσαι βουλόμενος, ἀγορανόμον εἵλετο τῆς ἐπιφανεστέρας ἀγορανομίας υἱὸν ἀπελευθέρου Γναῖον Φλαύιον, κ. τ. λ. "Philo J. ii. 446." G. Wakef. in Mss.]

['*Αγορανόμιον, ου, τὸ, Locus, in quo Ædiles congregantur. Nicarch. Epigr. xxi. Ἦν Στέφανος πτωχὸς, καὶ παῖς ἅμα· νῦν δὲ προκύψας Πλουτεῖ, καὶ γεγένηται εὐθὺ Φιλοστέφανος, Τέσσαρα τῷ πρώτῳ Στεφάνῳ καλὰ γράμματα προσθείς· Ἔσται δ' εἰς ὥρας *Ἱπποκρατικπιάδης, Ἢ διὰ τὴν σπατάλην *Διονυσιοπηγανύδωρος· Ἐν δ' ἀγορανομίῳ παντὶ μένει Στέφανος. "Brodæus Forum interpretatur, eumque sequitur Grot. Sed quis unquam Forum sic appellavit? 'Αγορανόμοι Magistratus erant, boni ordinis in Foro arbitri, annonæque curam gerentes; horum munus, ἀγορανομία. Utrumque vocabulum ap. veteres ubique obvium: ἀγορανόμιον nusquam. Ut autem τὸ *Θεσμοθέσιον, Locus est, ubi Thesmothetæ conveniunt. (Plut. Sympos. vii. 9. Τὰ γὰρ παρὰ Κρησὶν Ἀνδρεῖα καλούμενα, παρὰ δὲ Σπαρτιάταις Φιλίτια, Turn. φιδίτια, v. Nostrum in Φειδίτιον, βουλευτηρίων ἀπορρήτων καὶ συνεδρίων ἀριστοκρατικῶν τάξιν εἶχεν, ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ ἐνθάδε πρυτανεῖον καὶ θεσμοθέσιον, dele δὲ ante Σπαρτιάταις, quod hic nullum habet locum, 'Quæ ap. Cretenses Andrea, ap. Spartanos Phiditia quondam erant,' et ut τὸ *'Αστυνόμιον, Astynomorum concilium, omnino v. Plat. supra in 'Αγορανόμοι citatum,) sic 'Αγορανόμιον eum Locum significare videtur, in quo Ædiles congregabantur, quos tabulas habuisse verisimile est, quibus perscripta haberent nomina eorum, qui merces, frumentum, olera adveherent, et in foro venalia haberent. Quod si Steph. in istorum hominum numero fuisse constaret, ratio reddi posset, cur in 'Αγορανομίῳ, In Ædilium tabulis s. Apud Ædiles, etiam post nomen crebro mutatum, semper tamen Στέφανος vocari dicatur. At pristinam Stephani conditionem Nicarch. ne verbo quidem indicavit, s. potius frustra indicavit, si genuina est scriptura, Ἦν Στέφανος πτωχὸς, ΚΑΙ ΠΑΙΣ ἅμα, quam equidem depravatam esse quovis pignore contenderim. Scribe minima mutatione, *ΚΗΠΕΥΣ Θ' ἅμα, Et pauper, et olitor. Forma κηπεὺς pro κηπουρὸς ap. J. Poll. notata vii. 110. et 140. servata est etiam in Ep. Leonidæ Tar. nuper edito ab Huschke Anal. Crit. 204. αἰὲν ὁ κηπεὺς Κάπων ἐκ τούτων ὥρια δωροφορεῖ. Hac emendatione admissa, omnia jam expedita, quæ ante difficultatibus laborabant. Primum ipsum Στεφάνου nomen ad pristinam hominis conditionem significandam facit; deinde intelligitur, cur Nicarch. ei ridiculum illud Διονυσιοπηγανοδώρου nomen tribuerit, πήγανον, Rutam, quam ille olim in Foro vendere solebat, nobilioribus immiscens nominibus." Jacobs.]

'Αγορανομικὸς, ἡ, ὸν, Ædilitius, Ad agoranomum pertinens, ut 'Αγορανομικὰ νόμιμα, Arist. Pol. ii. ["Dionys. Hal. A. R. vi. 95. (Οἱ τὴν νῦν ἀγορανομικὴν ἔχοντες ἐξουσίαν.)" Schæf. in Mss. Adde vii. 26. Εἶχον δὲ τότε τὴν ἀγορανομικὴν ἐξουσίαν. Plut. Pompeio liii. Ἐν δ' οὖν ἀγορανομικοῖς ἀρχαιρεσίοις εἰς χεῖρας τινῶν ἐλθόντων. J. Poll. x. 177. Κρατίνου δὲ εἰκόντος ἐν Νεμέσει, Ἐν τῷ κυφῶνι τὸν αἰχένα ἔχων (ἐν τῷ κυφῶνι τὸν αὐχένα Ἔχων, Jungerm.) ἦπον *νοητέον, ὡς σκεῦος ἦν τι ἀγορανομικὸν, ᾧ τὸν αὐχένα ἐνθέντα δεῖ μαστιγοῦσθαι τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κακουργοῦντα· καὶ νάρθηκα δ' ἂν εἴποις, Πλάτωνος μὲν καὶ ναρθηκοφόρους ὀνομάσαντος, Ἴωνος δὲ ἐν τῷ Μεγάλῳ Δράματι εἰπόντος, Ψαθαρὸν νάρθηκα. Ζυγὸν δὲ εἴποις ἄν, ὑποζυγίων, καὶ τὸ τῆς τρυτάνης, καὶ τὸ τῆς νεὼς, καὶ τὸ τοῦ ὑποδήματος, καὶ τὸ τοῦ χοροῦ. "Νάρθηξ est genus fruticis apti baculis faciundis. Theophr. C. P. (imo H. P.) vi. 2. Plin. xiii. 22. Ejus medulla siccata igni excipiendo apta reperiebatur: Plin. d. l. 'Ignem ferulis optime servari, certum est, easque in Ægypto præcellere. Unde ferula Baccho sacra erat, et ipsis Orgiis gestabantur νάρθηκες. (Nos quidem non videmus, quo jure V. D. collegerit 'ferulam Baccho sacram esse,' quia 'genus fruticis apti baculis faciundis,' et quia 'ejus medulla siccata igni excipiendo apta.' Clarius dixit Bod. ad Theophr. 582.: 'Baccho sacra et Sileno. Vino enim titubantes fulcit, nec onerat tamen. Est enim, ut Plin. l. c. ait, ligno durissimo foris, licet intus lignum non habeat.' Vide Plut. ap. Nostrum in Νάρθηξ.) E quo et Bacchus dicitur *Ναρθηκοφόρος ap. Orph. H. xli. (Θεσμοφόρον καλέω ναρθηκοφόρον Διόνυσον, Σπέρμα *πολύμνηστον, πολυώνυμον *Εὐβουλῆος,) et versiculus ille nobilis extitit, Πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ γε Βάκχοι, cujus ap. Plat. Phæd. xiii. hic est, e mente Socratis, sensus: 'Multi præ se ferunt amorem et studium philosophiæ, jactant se esse studiosos sapientiæ,' h. e. multi sunt sophistæ, pauci sunt philosophi. Species ferulæ fruticis extat ap. Bod. l. c. qui diligenter ibi, atque accurate, ut solet, de ferula exposuit." Fischer. Palæph. Ind. Ad illum autem Platonis locum respicere J. Pollucem credunt Seber. Kuhn. et Jungerm. Sed ab iis requirimus, quomodo fiat, ut J. Poll. in cap. cujus titulus est, Περὶ ἀγροικικῶν σκευῶν καὶ τῶν τοιούτων, inter κυφῶνα τὸ ἀγορανομικὸν σκεῦος, ᾧ τὸν αὐχένα ἐνθέντα δεῖ μαστιγοῦσθαι τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κακουργοῦντα, et ζυγὸν, τὸ ὑποζυγίων, posuerit νάρθηκα, Instrumentum quoddam Bacchicum, unde ναρθηκοφόρος? Pene suspicamur hic per νάρθηκα Puniendi instrumentum, et per Platonem intelligi debere Platonem Comicum; cui notioni admodum favet contextus, hac Cratinum Comicum, illac autem Ionem Tragicum exhibens. Certe ap. Latinos Ferula est "virga, qua cædantur pueri a magistro in ludo literario. Martial. xiv. 80. cujus titulus, Ferulæ, 'Invisæ nimium pueris, gratæque magistris, Clara Prometheo munere ligna sumus:' x. 62. 'Ferulæque tristes, sceptra pædagogorum, Cessent.' Juvenal. i. 15. 'Et nos ergo manum ferulæ subduximus.' Horat. S. i. 3. 120. 'Ne scutica dignum horribili sectere flagello: Nam, ut ferula cædas meritum majora subire Verbera, non vereor.'" Forcellin. "Colum. x. 21. 'Nec manibus mites ferulas,' et 119. 'Inulæ tristes ferulæque minaces Plantantur.' Cf. Auson. Protrept. ad Nepot. s. Eidyll. iv. 29. Isidor. xvii. 9. 'Nonnulli a ferendo Ferulam dicunt; hac enim pueri et puellæ vapulare solent.' Cf. Turneb. ii. 5." Gesner. Vide Bod. l. c. Sed et "servos in levioribus peccatis ferula cæsos, colligitur e Juvenal. vi. 475. (Si nocte maritus Aversus jacuit, periit libraria; ponunt *Cosmetæ tunicas; tarde venisse Liburnus Dicitur, et pœnus alieni pendere somni Cogitur; hic frangit ferulas; rubet ille flagellis; Hic scutica; sunt quæ tortoribus annua præstent.) Item jumenta ab equitantibus, aut agasonibus ex Ovid. A. A. i. 546." Forcellin. Ovidii verba sunt hæc: 'Ebrius ecce senex pando Silenus asello, Vix sedet, et pressus continet arte jubas. Dum sequitur Bacchas, Bacchæ fugiuntque petuntque: Quadrupedem ferula dum malus urguet eques, In caput aurito cecidit delapsus asello. Clamarunt Satyri, Surge age, surge, Pater.' At ferula Sileno sacra. Ergo hino minus recte collegit Forcellin., jumenta ab equitan-

tibus aut agasonibus ferula solere cædi. Sed, quamvis Gr. Lexicorum conditores de usu vocis *νάρθηξ* pro Instrumento puniendi prorsus sileant, legere est ap. Lucian. Cronos. xvi. Ὁ δὲ *πένης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα.* Huc forte spectat Hesychii glossa: *Ναρθακιῶντες· νάρθηξι πλήσσοντες*, Dorice pro *Ναρθηκιῶντες*. *Ναρθηκοφόρον* autem Plato Comicus usurpavit, ut Furciferum dicunt Latini de servo furcam pœnæ loco ferente.]

Ἀγορανομέω, F. ήσω, P. ηκα, Ædilitatem exerceo, Sum agoranomus, Agoranomiam exerceo. [" Diod. S. ii. 432. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 6. (=139. afferens ex Appian. B. C. iv. 47. *Οἰκολούσιος ἀγορανομῶν προεγράφη.*" Schæf. in Mss. Dionys. Hal. A. R. x. 48. *Λεύκιος δὲ τότ' ἀγορανομῶν.* Plut. Marcello ii. et xxx. Sylla v. Cass. Dio 102, 79. 250, 100. 501, 23. 675, 60. 685, 57. 697, 39. Artemidor. ii. 30., a G. Wakef. in Mss. allatus: *Ἀστυνομεῖν, ἢ * παιδονομεῖν, ἢ * γυναικονομεῖν, φροντίδας καὶ σκυλμοὺς ὑποτίθησι* (" Cod. B. *περιτίθ.* quod fortasse melius; sic enim b. c. et infra invenitur, *πᾶσι σκυλμοὺς περιτίθησι*," Reiff.) *τῷ ἰδόντι, διὰ δημόσια, ἢ διὰ παιδία* (Cod. B. *παιδάρια,*) *ἢ διὰ γυναῖκας. Ἀγορανομεῖν δὲ τοῖς ἐπὶ ἰατρικὴν ὁρμῶσι συμφέρει, καὶ μάλιστα τοῖς διαιτωμένοις διὰ τὸ τροφῆς τῶν ἀγορανόμων προνοεῖσθαι. Τοῖς δὲ λοιποῖς ταραχὰς καὶ * περιβοησίας σημαίνει. Ἐὰν δὲ καὶ πράγματα πωιῇ καὶ δαπάνας ἀχρήστους, πάντως δὲ* (f. l. *δὴ*) *καὶ ψόγον* (Cod. B. *ψόγους*) *ἕξει· οὐ γὰρ ἔνεστιν ἀγορανομοῦντα ἄνευ τούτων διάγειν.* Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxix. *Ἀγορανομῶ ῥῆμα μετὰ γενικῆς συντάττεται, ὡς τὸ, Ἀγορανομῶν Σέλευκος τῶν Ῥωμαίων ἐτελεύτησεν.* Suid. secundum Ed. Mediol. *Ἀγορανομῶ· γενικῇ.* Locus hic in Kusteri Ed. desideratur. HINC * *Προαγορανομέω.* Cass. Dio liii. 33. *Κἂν τῷ αὐτῷ τούτῳ ἔτει ἀγορανόμον τέ τινα τῶν καταδεεστέρων ἀποθανόντα Γάϊος Καλπούρνιος, καίτοι προηγορανομηκὼς ἐν τοῖς ἀμεινόσι, διεδέξατο,* Qui ante jam ædilis fuerat.]

" Ἀγορατυπεῖς, Hesych. affert pro *ἄγαν θορυβεῖς*, " Nimium tumultuaris, vel potius, Nimias in foro " turbas das. Et forsan *ἀγορατυπεῖν* dicitur, ut *δημοκοπεῖν.*" [Olim legebatur *Ἀγορατυτιεῖς*, et sic Cod. Ven. pro quo Noster et Is. Voss. emendatione certissima, judice Albertio, reposuerunt *Ἀγορατυπεῖς.*]

[* Ἀγοράκριτος, nomen viri proprium, Ἀγοράκριτος, *ὁ καὶ ἀλλαντοπώλης*, inter Dramatis Personas ap. Aristoph. Eq. Item, nomen Statuarii. Strabo ix. 396=607. *Ἔχουσι δὲ κἂν εἰ μὴ πάντες, οἵ γε πολλοὶ μυθοποιΐας συχνὰς καὶ ἱστορίας· καθάπερ Ἀφύδνα μὲν τὴν τῆς Ἑλένης ἁρπαγὴν ὑπὸ Θησέως, καὶ τὴν ὑπὸ τῶν* (sic Ms. Par. 1. 2. Esc. Gron. teste Falconer.) *Διοσκούρων * ἐκπόρθησιν αὐτῆς· Μαραθὼν δὲ τὸν Περσικὸν ἀγῶνα· Ῥαμνοῦς δὲ τὸ τῆς Νεμέσεως ξόανον, ὅ τινες μὲν Διοδότου φασὶν ἔργον, τινὲς δὲ Ἀγοράκριτου τοῦ Παρίου, καὶ μεγέθει καὶ κάλλει σφόδρα κατορθωμένον, καὶ ἐναμιλλον τοῖς * Φειδίου ἔργοις.* Plin. xxxvi. 5.: " Phidiæ discipulus fuit Agoracritus Parius, ei ætate gratus. Itaque e suis operibus pleraque nomini ejus donasse fertur. Certavere autem inter se ambo discipuli in Venere facienda. Vicitque Alcamenes non opere, sed civitatis suffragiis, contra peregrinum suo faventis. Quare Agoracritus ea lege signum suum vendidisse traditur, ne Athenis esset, et appellasse Nemesin. (' Appellari signum illud artifex Agoracritus voluit pro Venere Nemesin, subscripto eo nomine, h. e. Ultricem deam. Id vero de industria fecit, ut, si quis illud loco movere aut transferre vellet Athenas, vindictam a Dea metueret.' Harduin.) Id positum est Rhamnunte pago Atticæ, quod M. Varro omnibus signis prætulit. Est et in Matris Magnæ delubro in eadem civitate Agoracriti opus." " H. e. propter ætatem. Sic libri omnes, etiam Mss. quibus invitis corrigit Pintian., (imo e scripto Codice, ut ipse testatur, sic correxit,) ' Par ei arte, sed gratus.' At inferiorem tamen arte fuisse, gratum tamen Phidiæ, amatumque ub ipso ob juniorem ætatem, testatur Tzetz. Chil. vii. 154. 90. *Φειδίας ὁ * περίθρυλλος, ὁ Ἀττικὸς ὁ πλάστης, Ὁ γεγονὼς καὶ μαθητὴς Γελάδου τοῦ Ἀργείου, Ἀγοράκριτῳ χάριτας ποιῶν τῷ ἐρωμένῳ, Ἀνθρώπῳ κἂν οὐκ εὔχαρι περὶ τὴν * πλασουργίαν, Ἀγαλματώσας* (adde hoc exemplo supra in Ἀγαλματόω citato) *κάλλιστα * Φειδιακῇ τῇ τέχνῃ, Τὸ ἐν Ῥαμνοῦντι ἄγαλμα Νεμέσεως, Διός τε, Ἐκείνῳ ἀνατίθησιν ἐπιγραφὴν χαράξας, Ἀγορακρίτου ἄγαλμα τοῦτό ἐστι Παρίου.* Idem in Epist. Ms. xxi. e. Cod. Bibl. Reg. Par. 2565. ap. Kuster. ad Suid. in Λυκόφρων: *Τῷ Πατριαρχικῷ * πρωτονοταρίῳ κύρῳ* (sic, sed f. l. *κυρίῳ*) *Βασιλείῳ τῷ Ἀχριδηνῷ, ἐν τῇ εἰς τὸν Λυκόφρονα Ἰωάννου τοῦ Τζέτζου ἐπιγραφῇ εὑρόντι Ἰσαακίου τοῦ Τζέτζου. Φειδίας ἐκεῖνος ὁ πλάστης Ἀγορακρίτῳ ποτὲ χαριζόμενος φιλίας θεσμῷ, ἀνθρώπῳ γραφικῷ μὲν τὴν τέχνην, ἀλλ' οὐκ * εὐχείρως γράφειν εἰδότι, αὐτὸς εὖ μάλα πρὸς πλαστικὴν εὐτεχνίαν ἀγαλματώσας* (ecce iterum v. *ἀγαλματόω*) *τὸ ἐν Ῥαμνοῦντι Διὸς καὶ Νεμέσεως ἄγαλμα, τούτῳ ἀνέθηκεν, ἐπιγεγραφὼς τῷ ἀγάλματι,* ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΥ ΠΑΡΙΟΥ· *καὶ τὸ τῆς τέχνης ἐνδεὲς δὲ ἐπιγράμματος ἐκείνῳ χαρίζεται. Εἶτα Φειδίας μὲν ξενίας θεσμῷ ἀνδρὶ δυσπαλάμῳ περὶ τὴν τέχνην χαρίσασθαι περὶ τὰ μέγιστα οὐ κατώκνησεν· ἡμεῖς δὲ περὶ τὸν ἀδελφὸν Φειδίου φανούμεθα δεύτεροι, καὶ οὐκ ἐπ' αὐτῷ ταὐτὸ τούτῳ Φειδίᾳ ποιήσαιμεν, εὐπαλάμων τε ὕμνων τελοῦντι, κατὰ Πίνδαρον, τέκτονι, καὶ ἡμῖν στεργομένῳ ἀσύγκριτα, ἢπερ Φειδίᾳ ὁ Ἀγοράκριτος· καθ' ὅσον ἄρα καὶ ἀδελφότης πρὸς θέλγητρα ξενίας * ἐφελκτικώτερον. Οὕτω κἀγὼ καὶ Φειδίας ἐκεῖνος τὰς ἐπιγραφὰς ἐπεγράψαμεν. Ἀλλ' οὔτε Φειδίας ποτέ, οὔτε ὁ Τζέτζης νενόσηκε παραπληξίαν ἢ λήθαργον, ὡς ἐς τοσοῦτον ἐλάσαι τῶν μανιῶν, ὡς καὶ τοῦ οἰκείου λελῆσθαι ὀνόματος, καθά τινες ὑπετόπασαν.* " Hucusque Jo. Tzetz., qui non solum in hac Epist. Commentarium in Lycophr. sibi tribuit, sed etiam Chil. ix. 298. *Ἐν δὲ τοῖς εἰς Λυκόφρονα ἐμοὶ ἐξηγηθεῖσι, Καὶ περὶ τούτου ἔγραψα τότε τοῦ * Ζωΐλλίου.* Et sane, quæ Jo. Tzetz. l. l. de animalculo, φάλαινα dicto, tradit, hodie ad verbum etiam leguntur in Græcis ad Lycophr. Scholiis." Kuster. Ubi nota v. *Ζωΐλλιον*, qua caret Schneideri Lex. De deminutivis in υλλιον desinentibus v. quæ supra 296. d. diximus.) Verba vero, quæ Pindaro tribuit Jo. Tzetz., non sunt Dircæi Cygni, nec in Epigr. leguntur, ut arbitrabatur Noster, quem v. in *Εὐπάλαμος*, sed e Cratino depromta sunt, ut satis patet ex Aristoph. Eq. 526. *Εἶτα Κρατίνου μεμνημένος, ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων Ἐφόρει τὰς δρῦς, καὶ τὰς πλατάνους, καὶ τοὺς ἐχθρούς, προθελύμνους· Αἶσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ, πλὴν * ΔΩΡΟΙ * ΣΥΚΟΠΕΔΙΑΕ Καὶ ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΕΥΠΑΛΑΜΩΝ ΥΜΝΩΝ· οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος.* Schol. *Δωροῖ συκοπέδιλε· Κρατίνου μέλους ἀρχή, σκώπτων δέ τινα ἐκεῖνος δωροδόκον καὶ συκοφάντην τοῦτο εἶπεν. Τέκτονες εὐπαλάμων· τέκτονες πάντες οἱ τεχνῖται, καὶ τοῦτο δὲ ἐκ τῶν Εὐμενίδων Κρατίνου, εὐπαλάμων δὲ, εὖ διακεχειρισμένων, ἢ συντεταγμένων.* Hinc sua sumserunt Suid. et Zonar. ap. quem perperam editum est *διακεχωρισμένων* pro *διακεχειρισμένων*. Suid. et Phot. *Ῥαμνουσία Νέμεσις· αὕτη πρῶτον ἀφίδρυτο ἐν Ἀφροδίτης σχήματι. Διὸ καὶ κλάδον εἶχε μηλέας* (Phot. *μηλαίας.*) *Ἱδρύσατο δὲ αὐτὴν Ἐρεχθεύς, μητέρα ἑαυτοῦ οὖσαν, ὀνομαζομένην δὲ Νέμεσιν, καὶ βασιλεύσασαν ἐν τῷ τόπῳ. Τὸ δὲ ἄγαλμα Φειδίας ἐποίησεν, οὗ τὴν ἐπιγραφὴν ἐχαρίσατο Ἀγορακρίτῳ τῷ Παρίῳ ἐρωμένῳ· ὃς καὶ Ὀλυμπιάσι* (Phot. *Ὀλυμπιᾶσι*, sed perperam, v. Nostrum in v.) *τῷ* (sic l. e Phot.) *δακτύλῳ τοῦ Διὸς, ἐπέγραψεν* ΑΥΤΑΡΚΗΣ, (Phot. ΑΡΤΑΡΧΗΣ, Cod. D. ΑΥΤΑΡΚΗΣ.) *Καλὸς δὲ ἦν οὗτος Ἀργεῖος,* (sic Phot. sed f. l. *ὁ Ἀργεῖος,*) *ἐρώμενος αὐτοῦ.* " Th. Canter. Var. Lectt. ii. 14. recte monuit h. l. sic emendandum et supplendum esse, ΠΑΝΤΑΡΚΗΣ ΚΑΛΟΣ. *Καλὸς δὴ* (imo recte se habet vulgata lectio *δὲ*) *ἦν.* Emendationem hanc veram esse probat auctoritate Clementis Alex. Admon. ad Gent. p. 26. *Ὁ μὲν Ἀθηναῖος Φειδίας ἐπὶ τῷ δακτύλῳ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐπιγράψας* ΠΑΝΤΑΡΚΗΣ ΚΑΛΟΣ· *οὐ γὰρ καλὸς αὐτῷ ὁ Ζεύς, ἀλλ' ὁ ἐρώμενος ἦν.* (' Male Interpres *τὸ Παντάρκης* ad Jovem retulit, quod proinde vertit OMNES JUVANS PULCHER.' Mazoch. ad Tab. Heracl. 551.) Et Arnobii vi. ' Inter artifices ille memoratus Phidias et primus, cum Olympii formam Jovis molimine operis extulisset immensi, super

Dei digito PANTARCES inscripsit PULCHER. Nomen autem fuerat amati a se pueri, et obscœna cupiditate dilecti.' (In vulgatis, PANTAUCHES, non recte, v. Potter. ad Lycophr. et Mazoch. l. c.) Solebant nimirum veteres nomina eorum, quos amabant, in parietibus, vel januis, vel corticibus arborum, vel statuis etc. inscribere, addita v. Καλός." Kuster. Vide Mazoch. l. c. et 139. et notanda in Καλός. Adde Toup. Emendd. ii. 129. qui in Suida (et Photio) rescribendum recte censet, "Παντάρκης καλός. Ἦν δὲ οὗτος Ἀργεῖος, ἐρώμενος αὐτοῦ. Haud aliter Hes. Δῆμος καλός· Περιλάμπους υἱὸς ἦν οὗτος." Hesych. Ῥαμνουσίαν Νέμεσιν· ἐν Ῥαμνοῦντι Νεμέσεως ἵδρυτο ἄγαλμα δεκάπηχυ, ὑλόλιθον, ἔργον Φειδίου, ἔχον ἐν τῇ χειρὶ μηλέας κλάδον. Eadem verba leguntur in Zenob. v. 82. sed additur: Ἐξ οὗ φησὶν Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος πτυχίον τι μικρὸν ἐξηρτῆσθαι, τὴν ἐπιγραφὴν ἔχον, ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ ΠΑΡΙΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕΝ. Vide Schott. ad h. l. Mela iii. 33. 'Rhamnus parva, illustris tamen, quod in ea Phidiaca Nemesis.' Pausan. i. 33. Μαραθῶνος δὲ στάδιοι μάλιστα ἑξήκοντα ἀπέχει Ῥαμνοῦς τὴν παρὰ θάλασσαν ἰοῦσιν ἐς Ὠρωπόν. Καὶ αἱ μὲν οἰκήσεις ἐπὶ θαλάσσῃ τοῖς ἀνθρώποις εἰσὶ, μικρὸν δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω Νεμέσεώς ἐστιν ἱερὸν, ἢ θεῶν μάλιστα ἀνθρώποις ὑβρισταῖς ἐστιν ἀπαραίτητος. Δοκεῖ δὲ καὶ τοῖς ἀποβᾶσιν ἐς Μαραθῶνα τῶν βαρβάρων ἀπαντῆσαι μήνιμα ἐκ τῆς θεοῦ ταύτης· καταφρονήσαντες γάρ σφισιν ἐμπodὼν εἶναι τὰς Ἀθήνας ἐλεῖν, λίθον Πάριον (forte ad h. l. respiciebat Noster in Πάριος, "Ap. Pausan. in Atticis etiam Πάρειος λίθος, cum diphthongo." Vide nos supra 185. b. Sed, cum Idem i. 14. 43. ii. 2. iv. 31. bis et viii. 25. Πάριος λίθος dixit, hodie non dubitamus, quin forma Πάρειος, etiam Valckenaerio de Ptolemæo Ascal. agenti suspecta, at Jacobsio ad Anthol. T. ix. p. 113. recepta, ubicunque legatur, in Πάριος mutanda sit.) ὃν (dele cum Kuhnio et Facio) ὡς ἐπ' ἐξεργασμένοις ἦγον ἐς τροπαίου ποίησιν. Τοῦτον Φειδίας τὸν λίθον εἰργάσατο, ἄγαλμα μὲν εἶναι Νεμέσεως· τῇ κεφαλῇ δὲ ἔπεστι τῆς θεοῦ στέφανος, ἐλάφους ἔχων καὶ νίκης ἀγάλματα οὐ μεγάλα ("Cod. Vind. νίκην. Sic ante ἄγαλμ. comma ponendum esset." Facius. At, si sic legeris, Pausaniæ sensum corrumpes, de una tantum Nemesis statua loquentis)· ταῖς δὲ χερσὶ ἔχει, τῇ μὲν κλάδον μηλέας ("Amas. legisse videtur μελίας, Fraxini vertens, at Hesych. etiam μηλέας ramum manu tenuisse refert." Fac. In Schowii Hesychio reperitur μιλέας, quod Musurus in μηλέας mutavit. Suid. habet μηλέας, sed Phot. μηλαίας), τῇ δεξιᾷ δὲ φιάλην.——Ἑτερὰ δ' ἔχον οὐδὲ τοῦτο τὸ ἄγαλμα Νεμέσεως, οὔτε ἄλλο πεποίηται τῶν ἀρχαίων. Ἐπειδὴ δὲ Σμυρναίοις τὰ ἀγώνατα ξόανα ἔχειν πτερὰ οἶδα ὕστερον, ἐπιφαίνεσθαι γὰρ τὴν θεὸν μάλιστα ἐπὶ τοῖς ἐρᾶν ἐθέλουσιν, ἐπὶ τούτῳ Νεμέσει πτερὰ ὥσπερ Ἔρωτι ποιοῦσι. "Eodem fere habitu expressa est Nemesis in Gemma Stoschiana. Vide Winkelm. Descript. p. 294. n. 1810." Facius. Idem Pausan. ix. 34.: Πρὶν δὲ ἐς Κορώνειαν ἐξ Ἀλαλκομενῶν ἀφικέσθαι, τῆς Ἰωνίας Ἀθηνᾶς ἐστι τὸ ἱερόν· καλεῖται δὲ ἀπὸ Ἰωνίου ("Schol. ad Apollon. R. i. 721. ἀπὸ Ἰώνου, Sacerdote, dictam esse memorat, et in Pausan. ix. 1. legitur Ἰώνου." Fac. Vide nos supra 319. c.) τοῦ Ἀμφικτύονος, καὶ ἐς τὸν κοινὸν συνίασιν ἐνταῦθα οἱ Βοιωτοὶ σύλλογον. Ἐν δὲ τῷ ναῷ χαλκοῦ πεποιημένα Ἀθηνᾶς Ἰωνίας καὶ Διός ἐστιν ἀγάλματα· τέχνη δὲ Ἀγορακρίτου, μαθητοῦ δὲ καὶ ἐρωμένου Φειδίου. Vide Ouwens Orat. de Nemesi Phidiaca. Hesych. Ῥαμνουσίας ἀκτάς· δῆμος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὅπου Νέμεσις τιμᾶται. "Scr. Ῥαμνουσίας· ἀκτάς. Ῥαμνοῦς, δῆμος κ. τ. λ." Heins. "Ῥαμνουσία ἀκτὰ (sic.)" Is. Voss. Meurs. de Pop. Att. tacite exhibet, Ῥαμνουσίας ἀκτάς. Lege, *Ῥαμνουσιὰς ἀκτὴ, quas voces Hesych. in poeta quodam, nobis nondum noto, legerat. Ut autem Ῥαμνουσιὰς ἀκτὴ hic dicitur, sic ap. Parmenion. Epigr. vi. habemus, Ῥαμνοῦντος ἐπ' ὄχθαις. Callim. H. in Dian. 228. *Χησιὰς, *Ἰμβρασίη, (Schol. *Χήσιον, ἀκρωτήριον τῆς Σάμου, καὶ *Ἴμβρασος, ποταμὸς τῆς Σάμου,) πρωτοθρόνε, σοὶ δ' Ἀγαμέμνων Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάρθετο νηῷ, Μείλιον ἁπλοίης, ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας· Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιΐδες ἄστεα κήδειν Ἕλλεσον, ἀμφ' Ἑλένῃ *Ῥαμνουσίδι θυμωθεῖσαι, ubi Spanhem.:—" Athenag. Apol. init. Ἀλλ' ὁ μὲν Ἰλιεὺς θεὸν Ἕκτορα λέγει, καὶ Ἑλένην *Ἀδράστειαν ἐπιστάμενος, προσκυνεῖ. Ad q. l. Adrasteam Helenam hactenus se non legisse, annotavit Gesner., quod ab eo utique factum non fuisset, si hujus ap. Callim. loci ei forte occurrisset memoria. Rhamnusida enim, aut Rhamnusiam de Nemesi s. Adrastea dici a Gr. Romanisque scriptoribus, ut Ῥαμνουσιὰς Οὖπις, de qua supra ad v. 204. in Inscr. Herodis Attici, et Rhamnusia Virgo aliquoties ap. Catull., vel tironibus notum, ut proinde eadem sit ap. Athenag. Ἑλένη Ἀδράστεια, quæ hic Ἑλένη Ῥαμνουσία. Ad originem etiam illius appellationis Ῥαμνουσίδος, vel Ῥαμνουσίας, pagi nempe in Attica, ubi colebatur Nemesis, respexit Parmenio Anthol. iv. 12. 71. Μήδοις ἐλπισθεῖσα τροπαιοφόρος λίθος εἶναι, Ἑλλάχθην μορφὴν καίριον εἰς Νέμεσιν, Ἔνδικος ἱδρυνθεῖσα θεὰ Ῥαμνοῦντος ἐπ' ὄχθαις, Νίκης καὶ σοφίης Ἀθθίδι μαρτύριον. ('Unice huc facit, ad Epigr. argumentum explicandum, Pausan. l. c. Cf. Theæteti Ep. iv. et Ep. ἀδεσπ. cclvii.' Jacobs.) Situs enim erat ad mare ille Atticæ pagus, ut e Pausania etiam l. c. liquet, in quo conditum erat Nemeseos fanum, ac erectum præterea nobile Deæ simulacrum, Phidiæ opus, et quod juxta Plin. l. c. M. Varro omnibus signis prætulit. Cum autem in eo Atticæ pago, Jovem cum Nemesi, quod innuit etiamnum hic Schol. (Ῥαμνουσίδι· Ῥαμνοῦς, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τῇ Νεμέσει ὁ Ζεὺς συνεκαθεύδησεν, ἥτις ἔτεκεν ᾠόν, ὅπερ εὑροῦσα ἡ Λήδα ἐθέρμανε, καὶ ἐξέβαλε τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ἑλένην,) concubuisse, indeque natam cum Dioscuris Helenam fabularentur, hinc eadem Rhamnusia Helenæ mater, Leda autem ejus nutrix a Græcis habita, ut ait Pausan. l. c. Tzetzes præterea ad Lycophr. p. 2. et quo respicit Plut. Pyth. Orac. p. 401. Τῶν δὲ γραμματικῶν ἀκούσει τὴν Λήδαν *Νέμεσιν, ut bene ibi Interpres, non Μνησινόην, 'Grammaticos quoque audies Ledam, Nemesin appellantes.' Ῥαμνουσὶς itaque illorum auctorum fide dicta hic a Callimacho Helena, Attica proinde, non Spartana, et quam pro matre Nemesi, aut ejusdem instar, ab Iliensibus cultam docet Athenag. l. c." Herodes Atticus Anthol. iii. 14. Πότνι' Ἀθηνάων ἐπιώρανε, Τριτογένεια, Ἤ τ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ἐλάεις (ὁράᾳς conjicit Viscont. probante Jacobsio, cf. Archilochi Fragm. xvii. Gaisf.), Ῥαμνουσίας Οὖπι, Γείτονες ἀγχίθυροι Ῥώμης ἑκατονταπύλοιο, Πίονα δὴ καὶ τόνδε, θεὰ, τιμήσατε χῶρον, Δῆμον *Δηώοιο *φιλόξεινον *Τριόπαο, Τόφρα κε καὶ *Τριόπειαι ἐν ἀθανάτοισι λέγησθον· Ὥς ὅτε καὶ Ῥαμνοῦντα καὶ εὐρυχόρους ἐς Ἀθήνας Ἤλθετε, δώματα πατρὸς ἐριγδούποιο λιποῦσαι, Ἠΐθεοι ῥώεσθε πολυσπάφυλον κατ' ἀλωὴν, Λῆϊά τε σταχύων, καὶ δένδρεα βοτρυόεντα, Λειμώνων τε κόμας ἀπαλοτρεφέων ἐφέπουσαι. "Herodes Minervæ et Nemesi Rhamnusiæ Triopium consecrat. Utramque deam jungit Catull. lxiv. 395. 'Sæpe in letifero belli certamine Mavors, Aut rapidi Tritonis hera, aut Rhamnusia virgo Armatas hominum est præsens hortata catervas.' Herodem autem has deas συννάους fecisse, quia utrique in Attica peculiaris honor haberetur, Minervæ Athenis, Nemesi in ejusdem regionis pago Rhamnunte, bene monuit Arnald. de Diis Assess. 92. Sæpenumero enim dii propter regionum, ubi colebantur, vicinitatem πάρεδροι facti sunt. Puto autem, Herodem bis potissimum deabus Triopium dicasse, quod se iis peculiari quadam ratione obstrictum putaret. De Minerva, Athenarum, quæ Herodis patria fuit, patrona, nulla est difficultas; Nemesin autem Rhamnusiam coluisse videtur eandem fere ob causam, ob quam Pindarus Pana et Rheam insigniter colebat, Vita Pindari a Thom. M. ii. 155. Heyn. cf. Philostr. Imag. ii. 12., quorum fana domo suæ proxima erant. Habitabat enim Herodes, dum in patria vivebat, Παρὰ τοὺς φιλτάτους ἑαυτῷ δήμους, Μαραθῶνα καὶ *Κηφισίαν, Philostr. V. S. ii. 1. 12. Jam vero Rhamnusii pagi Marathonii incolis proximi: quare putabatur Τοῖς ἀποβᾶσιν ἐς Μαραθῶνα τῶν βαρβάρων ἀπαντῆσαι μήνιμα ἐκ τῆς Νεμέσεως, narrante Pausania l. c." Jacobs. Quod autem ad Herodis verba, Ῥαμνουσιὰς Οὖπι, attinet,] "Οὖπις, Dianæ

" epitheton παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι αὐτὴν τὰς τικτούσας, A
" quod parturientium rationem et curam habeat.
" Etym." [et Schol. ad Callim. H. in Dian. 204. (Οὖπι ἄνασσ', εὐῶπι, φασεφόρε, καί σε δὲ κείνης Κρητιαέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης): Οὖπις· ἐπίθετον Ἀρτέμιδος, ἢ παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας αὐτὴν (αὐτὴν in Schol. deest), ἢ παρὰ τὴν θρέψασαν αὐτὴν * Οὖπιν, ἢ διὰ τὰς ὑπερβαρέας (leg. e Schol. Ὑπερβορέους) κύρας, * Οὖπιν, Ἐκαέργην, * Λοξώ, ἃς ἐτίμησεν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς Οὔπιδος ἡ Ἄρτεμις Οὖπις, (Schol. ἀπὸ μιᾶς μὲν Οὖπις ἡ Ἄρτεμις,) Λοξίας δὲ, καὶ Ἐκάεργος ἀπὸ (Schol. ἐκ) τῶν ἄλλων (Schol. λοιπῶν ὁ Ἀπόλλων.) Verba ὁ Ἀπόλλων, in Etym. vulgatis desiderata, suppleverat e conjectura sua Sylburg. " Haud una traditur hic in Schol. ratio, cur Diana Οὖπις a poeta appelletur, et inter alia, desumto nomine ab una e deæ comitibus Οὖπι dicta, de qua agitur H. in Del. 292. Unde Virgilio, qui ejusdem Dianæ comitis meminit Æn. xi. 532. ' Opim, Unam e virginibus sociis,' non debuit Macrob. Sat. v. 22. unice tribuere, quasi quod Dianæ B
epitheton legerat in Gr. libris poeta, uni ex ejus sociis continuo imposuerit, ad idque Alexandri Ætoli versibus, qui ibidem leguntur, inductus, in quibus non Dianæ comes, sed ipsa dea Οὖπις dicitur, (Epigr. iv. Ὑμνῆσαι ταχέων Ὦπιν * βλήτειραν ὀϊστῶν, ' T. Hemst. ad Lucian. ii. 341. Bip. mallet * βλητῆρα, provovans ad Scalig. in Manil. v. 632.' Jacobs.) Verum hanc Macrobii de eo Virg. loco, quod vidit jam Turneb. Adv. xii. 3., opinionem, abunde redarguunt, quæ de hac Οὖπι Dianæ comite, et a qua deæ ipsi nomen postea adhæserit, non hic a priscis solum Criticis dicuntur, sed infra etiam, uti paulo ante innui, H. in Del. ubi Οὖπις juxta sorores Loxo et Hecaergen totidem vocantur virgines, quæ sacrorum primitias ex Hyperboreis in Delum insulam primæ detulerint, et qua de re ibidem opportunior dicendi erit locus. (Vide notanda in Ἐκαέργη.) Haud aliter ceteroquin ac eadem Diana, a comite Nympha Britomartide, eaque Dictynna postea, uti modo dixerat, appellata, idem nomen deinceps ap. Cretenses C
obtinuisse, hic a Callim. traditur. Unde utique id non *nimiæ* quidem Virgilii *doctrinæ*, juxta Macrob. l. c., qua scilicet ille Dianæ nomen Opin in ejus comitem transtulerit, sed ipsius Macrobii, qui ignoraverit rem tamen in Gr. monumentis pervulgatam, ἀμέλειᾳ vel ἀκρισίᾳ erit potius tribuendum. Cautius proinde Servius, qui, quanquam ad eum Maronis versum de Opi, una e virginibus Dianæ sociis, eundem Alex. Ætoli locum quoque indicet, (' Sane hoc nomen ipsius Dianæ fuisse ab Ephesiis dedicato templo ei impositum, Alex. Ætolus poeta in Libro, qui inscribitur Musæ, refert,') in quo Dianam ab Ephesiis Opim vocatam tradit, ' quod h. l. peritissimus,' ut addit, ' antiquitatis poëta sociæ ejus imposuit ;' ante tamen dixerat, ' Opim quando dicimus, Nympham significamus.' Unde aliorum etiam opinionem continuo refert, de Hyperboreis Opi et Hecaerge, additque, ' Alii putant Opim et Hecaergen nutritores Apollinis ac Dianæ fuisse. Hinc itaque Opin Dianam ipsam cognominatam.' Imo D
addit ibidem aliam quoque ejus appellationis causam, vel ' quod proxima Luna, quæ Diana, terris, facile conspiciat, nempe ἀπὸ τοῦ ὠπήσασθαι, ut Hesych. Ὠπήσασθαι, non Ὠπήσεσθαι· ὄψεσθαι, Alibi: Ὀπήσασθαι· θεωρῆσαι." Spanhem.] " Ὠπάζεσθαι, Hesy-
" chio ὁρᾶν, σκοπεῖν, Videre, Contemplari, ab ὤψ,
" Oculus. Ὠπήσεσθαι, ap. eund. ὄψεσθαι, quod et
" ὠπάσασθαι." [In Cod. Ven. teste Schowio pro Ὠπήσεσθαι legitur Ὠπήσεσθαι, ut et G. Wakef. ad Hesych. marg. correxit, afferens ex Oppian. C. i. 316. Ναὶ μὴν ἄλλο γένεθλον ἑτήρατον ὠπήσαιο Στικτὸν, ἀρίζηλον, τοὺς ὄρνυγγας καλέουσιν, iii. 84. Ναὶ μὴν ἄλλο θοὸν διφυὲς γένος ὠπήσαιο, Λύγκας ἀριζήλους, et consuli jubens Anthol. i. p. 165. " Ὠπάζομαι, Hesych. u. ὠπάομαι, (ὠπή,) ich sehe, davon ὠπήσαιο u. s. w. Oppian. Cyn." Schneider. Lex. " Quæ alioquin prior ratio," ut pergit Spanhem., " de Diana ita appellata a nutrice ejus Οὖπι, traditur quoque in Schol. ad hunc Callim. locum, aliaque insuper παρὰ τὸ

ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας, Quod curam ageret parturientium, s. iis opem ferret, prout etiam DIANA OPIFERA dicta in antiquo Marmore ap. Gruter. xli. 8. et quo sensu alias ὄπις ap. Pind. Pyth. viii. p. 293. legitur de Cura s. Ope deorum, Θεῶν δ' ὔτιν ἄφθιτον αἰτέω, Deorum autem opem immortalem peto, atque, ut ibidem addit, Xenocratis, (imo, Xenarchis, patris ejus,) quem illo Hymno celebrandum susceperat, fortunis, s. juxta Schol. votis. Hinc alibi ad eund. notant vett. Grammatt. Pyth. iv. p. 242. Ὀπίζομένων· ἀντὶ τοῦ ἐπιστρεφομένων πρὸς αὐτὸν, καὶ τὰς ὥρας ἐπιβαλλόντων. Ἢ οὕτως, ἐπεὶ ὄπις ἐστὶν ἡ τοῦ μέλλοντος ἐπιστροφὴ, quæ postrema ab illis Criticis totidem verbis notantur ad Isthm. iii. p. 450. h. e. Ὄπις, De futuro cura s. providentia. Unde profluxit eadem Hesychii glossa, Ὄπιδα· ἐπιστροφὴν, et mox Ὄπις· ἐπιστροφὴ, non, ut ibi, περιστροφὴ, (sic et ' G., Salmas. ad Inscript. p. 20=31. Creu., Is. Voss., Kust., Græv. ad Hesiod. Ἔργ. 187., Suid. etiam, et Cyrill. Lex. Ms. ἐπιστροφή.' Albert.) quod postremum annotatum jam in Edit. illius Grammatici Batava. (Vide notanda in Ὄπις.) Neque vero hic prætereundum, quod Diana, non quæ hic e Jove et Latona, sed alia sc. patre * Upi et matre Glauce nata, dicatur a Tullio de N. D. iii. 23., ' quam Græci sæpe Upim (s. Opim) paterno nomine appellant.' Quam vero Οὖπιν nuncupatam ab Ephesiis Dianam diximus, iis, qui ap. Macrob. leguntur, Alex. Ætoli versibus, eandem tanquam ita peculiariter a Lacedæmoniis appellatam, e Palæph. xxxii. (Καλοῦσι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν * Κερναῖοι Γοργὼ, ὥσπερ τὴν Ἄρτεμιν Θρᾷκες * Βένδειαν, Κρῆτες δὲ Δίκτυναν, Λακεδαιμόνιοι δὲ Οὖπιν,) notarunt jam hic priores Callimachi editores, Frischl. et Vulc. Unde quod observo, fieri potuit, ut juxta coloniarum morem, a Cyrenæis, Spartanorum, uti ea de re ad H. in Apoll. 72., traducibus, Diana Οὖπις s. Ὦπις coleretur; ac opportune proinde a Cyrenæo vate, illo nomine eadem dea hic, et rursus v. 240. Αὐταὶ δ', Οὖπι ἄνασσα, περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο, ititem invocetur. Neque enim, quod censuit Vulcan., Dianam a Cretensibus dictam Οὖπιν hic affirmat Callim., haud magis utique, quam ἄνασσαν, aut φασεφόρην, quibus tanquam consuetis deæ epithetis, poetarum, maxime ὑμνογράφων, more, eam continuo hic compellat, sed ab ea, de qua modo egerat, Nympha, Britomartin aut Dictynnam potius, uti mox sequenti ab eo versu aperte etiam dicitur, appellatam. A qua alioquin Diana Οὖπι dicti videntur Hymni in hanc deam * Οὔπιγγοι, quod etiam monuerat L. Gyrald. Ipsa vero Nemesis appellata quoque Οὖπις, uti in Inscr. Herodis Attici, Ῥαμνουσιὰς Οὖπις, sed quam eandem cum Diana habitam, bene ex Harpocr. observat ad eum locum et alibi ad Dedic. Statuæ Regillæ, ὁ πάνυ. Locus nempe Harpocr. extat in Ἀδράστεια: Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος Ἄρτεμίν φησιν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν, ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένην. Ad quam proinde Οὖπιν Rhamnusiam, haud minus ac ad Dianam, uti supra vidimus, ab ὀπήσασθαι s. Inspiciendo dictam respexit Auctor Orphicorum H. in Nemesin (lxi=lx. Ὦ Νέμεσι, κλῄζω σε, θεὰ βασίλεια μεγίστη, Πανδερκὴς, ἐσορῶσα βίον θνητῶν * πολυφύλων Ἀϊδίη, * πολύσεμνε, μόνη χαίρουσα δικαίοις, Ἀλλάσσουσα λόγον πολυποίκιλον, ἄστατον αἰεί, Ἣν πάντες δεδίασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες. Σοὶ γὰρ ἀεὶ γνώμη πάντων μέλει, οὐδέ σε λήθει Ψυχὴ ὑπερφρονέουσα λόγων ἀδιαρρίτῳ ὁρμῇ. Πάντ' ἐσορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις, πάντα βραβεύεις· Ἐν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαι θνητῶν, πανυπέρτατε δαῖμον. Ἐλθὲ, μάκαιρ', ἁγνὴ, μύσταις ἐπιτάρροθος αἰεί. Δὸς δ' ἀγαθὴν διάνοιαν ἔχειν, παύουσα * πανεχθεῖς Γνώμας, οὐχ ὁσίας, * πανυπέρφρονας, ἀλλοπροσάλλας. Recte hinc collegit V. D. in his versibus respici Rhamnusiæ deæ cognomen Οὖπις, ab ὀπήσασθαι, Inspiciendo sic dictæ, neque aliter statuere debeas de Herodis Attici versu illo Criticis pene conclamato, Ἤ τ' ἐκὶ ἔργα βροτῶν ἐλάεις, Ῥαμνουσιὰς Οὖπι. ' In Marmore evanuerunt duæ literæ post βροτῶν, sic··ΛΑΙC. Hinc Casaub. fecit ὁράεις, quod probabat Valck. in Callim. 183. Salmas. conjecit ἐλάεις, quod Br. recepit. Utroque rectius

Viscont. qui superstites literas legendas esse censens . . AAIC, s. omissa lineola transversa, id quod crebro a lapidariis factum esse docet, s. tempore exesa, dedit ὁράᾳς. Neque vestigia τοῦ ο et ρ plane desiderari affirmat. Nemesis, ἡ ἐφορᾷ ἔργα βροτῶν, nobis statim in memoriam revocat versus Archilochi, qui Herodi obversabantur, ap. Stob. Ecl. Phys. i. p. 9=122. Ζεῦ πάτερ—σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς λευγὰ κἀθέμιστα, σοὶ δὲ θηρίων ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει. Alii aliter legunt, et fortasse rectius, v. Animadvv. T. i. P. i. p. 162., sed Herodes hanc, quam nos posuimus, lectionem secutus est.' Jacobs. Sic edidit Guisford. p. 297. Ὦ Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος, Σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς Λευγὰ κἀθέμιστα, σοὶ δὲ θηρίων Ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει. Clemens Alex. Str. v. 725. Σὺ δ' ἔργ' ἐπ' οὐρανοὺς ὁρᾷς. Contrario errore in Platonis Phædro p. 246. b. ἄνθρωπον pro οὐρανὸν habet Cod. Vat. cujus collatio penes me est.' Gaisf. Quo compendio scribatur οὐρανὸς, exponit Bast. Comment. Palæogr. 833. Cf. Schæf. ad Greg. C. 415. et Kœn. 634. Ceterum Herodes, cujus versum emendatione certissima ὁράᾳς correxit Viscont., non tam Archilochi versum respexit, quam Rhamnusiæ deæ cognomen Ὄπις, ab ὀπήσασθαι, Inspiciendo, sic dictæ.) Quanquam ab alia significatione ejusdem vocis ὄπις, pro Vindicta s. Animadversione, dictam Ὄπιν Ionice, s. Ὄπιν eandem Nemesin haud male statuere videatur Græv. et cujus ea de re ac voce Ὄπις eo sensu notatio in Lectt. Hesiod. p. 27. mihi forte, dum hæc scriberem, opportune occurrit. Ut vere ibidem in Hesychii glossa, Ὄπις· ἐπιστροφὴ, non περιστροφὴ, legendum viderat, ita alteram, quæ ibid. sequitur, φωνὴ, et pro qua ποινὴ legendum alioquin statuit V. D., præter eandem ὀπὸς ab ὤψ notionem, et a qua voce ὀπὸς v. ὀπυίειν pro γαμεῖν deducit Schol. Apollon. R. i. 46. Ἡ ἀπὸ τῆς ὀπὸς, τῆς φωνῆς, tueri posset Aristarchus, qui ad Pind. Isthm. v. Ἐλπίδων ἔκνισ' ὄπιν, Spei perturbarunt solicitudinem s. eventum, in Schol. dicitur eadem verba interpretatus, Ἐλπίδων τῶν περὶ τὴν νίκην ἔκνισα τῇ φωνῇ. (Perperam V. D. citavit et poetæ, prout Aristarchus legerat, et ipsius Critici verba. Locus est v. 73. οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι Ἐλπίδων, ἔκνισ' ὄπιν. Schol. Ἀρίσταρχος οὕτως, Οὐδὲ ὁπόσαι δαπάναι αὐτοῖς ἐγενήθησαν ἐπὶ τῶν ἐκβεβηκυιῶν ἐλπίδων τῶν περὶ τὴν νίκην, ἔκνισα τῇ φωνῇ, οὐδὲ ἐλυπήθην, ἀλλὰ τοὐναντίον ὕμνησα αὐτούς. Legerat Aristarchus, ut videtur, ὅπι, non, ut vulgo legitur, ὅπιν. Vide Heyn. ad h. l. et nos in Ὄπις. Illud φωνὴ in Hesychii glossa 'non est solicitandum, quamvis non pertineat ad Ὄπις, sed ad Ὄψ, ut recte monet Kuster. præeunte H. Steph. Thes. in v. Adde Hesych. Ὄψ· φωνή. Ἐν ὀπί· φωνῇ, βοῇ.' Albert.) Sed hoc obiter. Ad ipsam vero Rhamnusiam Ὄπιν s. Ὄπιν refero priscum eumque minus obvium Antonini Pii Nummum, in quo mulier visitur, quæ dextra scipionem tenet, sinistram autem velo capitis admovet, haud insolito utique Nemeseos, quod norunt talium periti, in aliis antiquis Nummis insigni, cum epigraphe OPI AUG. s. Augustæ. Imo quo spectare insuper observo alium Græcum, eumque oppido singularem, Neronis Nummum Gazæ Mediceæ, in quo figura seminuda cernitur, dextra cyathum, juxta Fitton. eximium quondam præclari illius Cimeliarchii custodem, aut, si licet conjicere, pateram tenentem, sinistra vero hastam, ad pedes autem gryphus, cum Inscr. ΟΠΙΣ. Occurrunt enim, et quales in Thesauris Gallorum Regiis aliisque subinde versavi, veteres aliquot et Smyrnæorum potissimum Nummi, in quibus Nemesis cernitur cum iisdem utriusque Nummi modo traditi symbolis, scipionis nempe s. sceptri, aut interdum pateræ, quam una manu præfert, dum alteram capiti s. ori admovet, et cum grypho præterea ad pedes. Quod postremum illustrat egregie Nonnus xlviii. p. 1270. ubi volare dicitur prope Nemeseos sedem Γρὺψ πτερόεις, Gryphus alatus. Ὄπις autem in superiori Nummo, communi nempe dialecto, dicta, quæ Ionibus Ὄπις, Doribus autem Ὧπις dicebatur, (ut κόρη, κούρη, et κώρα idem,) et quomodo in hoc ipso Callim. loco legisse videtur Hesych. juxta ejus glossam, Ὦπι ἄνασσα, quod monuit jam ad Inscr. Herodis Salmas. (In Cod. Ven. teste Schowio est Ὠπιάνασσα.) Alioquin non Diana, aut Rhamnusia virgo, sed Saturni conjux Rhea, s. Tellus OPIS nomine, uti e Macrob. rursus Sat. i. 10, Festo præterea, Servio, aliisque abunde notum, appellata legitur. Ut nunc mittam alium eumque jam apud Antiquarios pervulgatum Pertinacis Nummum, cum Inscr. OPI DIVINAE, nempe juxta illud Pindari paulo ante adductum, ὅπιν θεῶν." Spanhem. Glossam Hesych. illam sic edidit Albert. Ὦπι ἄνασσα· πυρρὰ * πρόθυρος, πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν. "Ex ultima interpretatione patet leg. πυρὰ πρόθυρος, sed quid hoc ad Ὦπι ἄνασσα, certe id me latet." Palmer. "F. l. κόρη ὑπερβόρεος, ἡ ἐκ τῶν ὑπερβορέων. Vide Schol. ad Callim. (l. c.) Apollo etiam προστατήριος, ut et Mercurius." Soping. "Ὠπιανάσσας πυρρὰ πρόθυρος, (sic.) Vide Ἑκάταια (τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα, τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις.)" Is. Voss. Ante hanc, Ὦπι ἄνασσα, glossam leguntur ista: * Ὠκωτῆρε (verborum ordo postulat * Ὠκητῆρε)· διὰ φαρμάκων εἰώθασί τινες ἐπάγειν τῇ Ἑκάτῃ τὰς οἰκίας, (lege cum Salmasio, τὴν Ἑκάτην ταῖς οἰκίαις.) * Ὦπια· * ὀφρύδια. Ὦπι ἄνασσα articulus est ipse per se ponendus, sine interpretatione, quæ librariorum oscitantia excidit. Deinde verba, Πυρὰ πρόθυρος, (e Palmerii emendatione,) πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν, pertinent ad explicationem vocis, quæ eadem de causa desideratur. Sed quæ sit vox illa, viderint alii. An leg. Ὦπι ἄνασσα . . . . . (explicatione desiderata.) Ὦπια· τὰ φρύγια, πυρὰ πρόθυρος, πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν? Τὰ φρύγια nempe substituto pro ὀφρύδια. Φρύγια autem sunt "Ligna arida, vel Assulæ ambustæ, quibus ignis fovetur. Cremia Latini appellant, et Fomites, unde Cremiales arbores. Φρύγανον ejusdem originis et significationis. Glossæ: Fomites, φρύγανα. Hesych. Φρύγιον· ξύλον ξηρόν. Sophocles * ἀχάλκευτα τρύπανα vocaverat hujusmodi Ignitabula, s. Ligna quibus terebrandis ignem gignebant. Hesych. Ἀχάλκευτα τρύπανα· τὰ φρύγια, πυρεῖα, Σοφοκλῆς ἐν (ἐν in vulgatis non legitur) Φινεῖ Δευτέρῳ. Ita distinguo verba Hesychii, (in Schowii Cod. Ven. est Σοφ. φηνεῖ βω. Scriptum fuit, Σοφ. Φινεῖ β^{ω}, inquit Schow.) Junctim posita, ut vulgo habentur, viro doctissimo (Casaubono in Theocr. p. 279. c. xx. et Brunckio Lex. Sophocl.) falsam sententiam excusserunt, quasi Phryges primi inventores extiterint τῶν πυρείων, quæ et inde φρύγια appellata." Salmas. ad Solin. 126. g. Etym. Λέσχη· λέσχαι παρὰ Βοιωτοῖς τὰ κοινὰ * δειπνητήρια, τινὲς δὲ τὰ φρύγια, καὶ τοὺς ἀλεεινοὺς τόπους λέσχας καλοῦσι· συμβαίνει γὰρ τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις ταύτας χάριν θέρμης καθεζομένους λόγους συναίρειν, (l. συνείρειν, ut corrigit Sylburg.) Φρύγανα· τὰ εἰς τὸ καίειν καὶ φρύγειν ἐπιτήδεια. Plura v. ap. Nostrum in Φρύγιον, et Albert. ad Hes. in Ἀχάλκευτα τρύπανα. Recte igitur Hesychio restituimus, Ὦπια· τὰ φρύγια, πυρὰ πρόθυρος, πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν. Mire huc faciunt hæ ejusdem Hesychii glossæ: Προνώπια· τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν, καθάπερ ἐνώπια, τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται. Προνώπιον· τὸ προκείμενον, οἷον * πρόθυρον, (cf. Suid. Προνώπιον· * προεκκείμενον, πρόθυρον, et Phot. Προνώπιον· τὸ προεκκείμενον. Eurip. Hippol. 373. αἳ τόδ' ἔσχατον Οἰκείτε χώρας * Πελοπίας προνώπιον, Schol. Προνώπιον δὲ, πρόθυρον, κατὰ γὰρ τὴν Πελοποννησόν ἐστιν ἡ * Τροιζηνία, πρὸς ἀνατολάς.) * Εὐώπιον· πυρὰ παρθενικὴ ἐν * Τροιζῆνι. "Vide num huic loco aliquid lucis affundat Suid. * Εἰς Τροιζῆνα δεῖ βαδίζειν· ἐπὶ τῶν κακογενείων καὶ σπανοπωγώνων εἴρηται, πώγων γάρ ἐστι λιμὴν εἰς Τροιζῆνα, quod proverbium de Iis dicitur, qui raram habent barbam." Albert. Auctor quidam ap. Suid. in Θρασύμαχος: Ἤνεγκε καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς πόλις φύσιν δεξιὰν εἰς μάθησιν, ἀλλ', ὡς ἔοικεν, οὐχ ὁ τόπος αἴτιος, ἀλλ' ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἤκμασαν οἱ μεγαλοφυέστατοι ἄνδρες. Τὰ νῦν δὲ θυννοσκοποῦσιν οἱ τῇδε, καὶ λίνοις, καὶ ὁρμιαῖς προσανέχουσι, τόν τε βίον ὄντες χειρογάστορες ὡς πολλὰ τῆς γνάθου χωρία ἐφημέριά τε φρονέουσιν, ὀλίγα ἢ οὐδὲν τῶν λόγων φροντίζοντες, ὧν ἀρχιερατεύειν ἔλαχε τῶν εἰς Τροιζῆνα βαδισάντων ὁ ἐξοχώτατος. Ἴστωσαν οἱ τῆς παροιμίας εἰδήμονες. "In Mss. Pas.

A. ante v. Ἤνεγκε hæc addita sunt, Μιχαὴλ Μοναχοῦ τοῦ Νοσσαίτου. In Ms. B. autem eadem verba ad marginem scripta leguntur, addita v. Σχόλιον. Hinc ergo de auctore Fragmenti hujus constat. Ceterum quæ ratio compilatorem impulerit, ut scholium illud voci Θρασύμαχος subjiceret, non video, quoniam id eo non pertinere manifestum est." Kuster. " An scr. (in Hesychii loco), Εὐώπιον· πυρρὰ παρθενικὴ ἐν Τροιζῆνι? Quid enim est Pyra virginalis? Multa de Trœzenis Pausan. ii. p. 181—92. unde tamen nihil ad hanc rem extrico, (præter hæc de Hippolyti cultu, Δρῶσι δὲ καὶ ἄλλο τοιόνδε· ἑκάστη παρθένος πλόκαμον ἀποκείρεται οἱ πρὸ γάμου, κειραμένη δὲ ἀνέθηκεν ἐς τὸν ναὸν φέρουσα. Vide Eurip. Hippol. 1423—6. et ibi Valck.) Dictum videtur a virginibus, quæ εὐῶπες. Pro πυρὰ Reisk. ex Herod. i. 196. conjicit ἀγορά." Albert. Sed Herod. ibi loquitur de Babyloniis, non de Trœzenis. Forte utraque Hesychii glossa, et hæc, Εὐώπιον πυρὰ παρθενικὴ ἐν Τροιζῆνι, et illa, Ἅπτα· τὰ φρύγια, πυρὰ πρόθυρος, πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν, pertinent ad Vestæ ignem sempiternum, de cujus cultu docte simul et accurate nuper scripsit G. H. Noehden. in Classical Journal xxix. 123—30. xxx. 257—68. xxxii. 321—33. Hesych. Ἀχειρώ· ἡ Ἀχερὼ, καὶ Ἅπις (l. Ἅπτις,) καὶ Ἑλλὴ γῆρυς, καὶ Γῆ, καὶ Δημήτηρ, ἡ αὐτή· Pro Ἑλλὴ γῆρυς Hill. velit Ἑλήγηρυς, G. Ἔγγηρυς, quod Hesychio est ἡ γῆ παρὰ Ἀττικοῖς. " Martin. in Ceres, Scaligerum secutus, scribit, Καὶ Ἅπις, καὶ Ἑλλὴ, καὶ Γῆρυς. Aliter Reland. Diss. viii. 303.:—' Parum abest, quin pro Γῆρυς καὶ Γῆ substituendum putem Κίρις καὶ Γῆ, nisi forte et Γῆρυς et Κίρις Cereris nomen fuerit.' Vide ibi plura, (et nos in Lex. Vocc. peregr. de Vet. Ling. Pers.) Non displicet mihi Ἑλήγηρυς, aut Ἑλήγηρις. Inter singula enim Cereris nomina Hesych. hic partic. καὶ interserit, quæ non apparet inter Ἑλλὴ et Γῆρυς, nisi quod Scaliger eam sua auctoritate interposuerit, unde pronum est conjicere, has voces esse conjungendas. Rem conficit Eust. ad Il. Υ. p. 1197. Τὴν Δήμητραν ἕτεροι, διὰ τὸ φύσει ἐγγινόμενον ὑπόλευκον ξάνθισμα τοῖς λητοῖς, καὶ Ἑλήγηριν λέγουσι, διὰ τὸ ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἕλης γηρᾶν. Præfero tamen per ν, Ἑλήγηρυς." Albert. In Cod. Ven. scribitur, ἑλλήγηρις. " Musurus literam delevit, vocemque in duas divisit. Lectionem Codicis illustrat Eust. l. c. unde patet quod et in Hesych. Ἑλήγηρις legi debeat." Schow. Vide Nostrum in Ἑλήγηρις. Ceterum pro Ἀχειρώ· ἡ Ἀχερὼ, Kuster. legit ἡ Ἀχερὼ, conferri jubens eund. Hesych. Γραία· πόλις, γῆ, καὶ Δημήτηρ, ubi G. Cuper. ad oram libri sui adscripserat, " Γραία, Arca panaria, unde nihil mirum, b. v. etiam Cererem denotare." " Suspicor tamen v. γῆ pertinere ad Γαῖα, (i. e. ἡ γῆ,) quod cum Γραία confuderit, ut plura. Forte non mutandum ἡ Ἀχερὼ in ἡ Ἀ. Scilicet caput articuli est Ἀχειρώ. Huic subjicit, ἡ Ἀχερὼ, s. Ἀχειρὼ, καὶ Ἅπις." Albert. Cf. idem Hes.: " Ἀχθεία· ἡ Δημήτηρ, μυστικῶς. " Forte male pro Ἀχαία." Kuster. Idem: Ἀχαία· ἐπίθετον Δήμητρος, ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν κόρην ἄχους, ὅπερ ἐποιεῖτο ἀναζητοῦσα αὐτήν. Nicandri Ther. 484. τὸν μέν τ' ἐρέει φάτις οὔτις' Ἀχαιὴ Δημήτηρ ἔβλαψεν, ubi nota Ἀχαιὴ, quod post Gorræum et Bandin. etiam Schneiderus edidit, pro Ἀχαίη, ut habet Albert. ad Hes., ut legendum est, et ut legitur in Schol. cujus hæc sunt verba: Τὸ δὲ Ἀχαίη Δημήτηρ, ἡ διὰ τὸ ἄχος καὶ τὴν λύπην τῆς θυγατρος, ἢ διὰ τὸν τῶν κυμβάλων ἦχον. Κυμβάλων e Cod. G. dedit Schneider. pro vulg. κυμάτων, quod D'Arnaud. Lectt. Gr. 27. probante Albertio in κυβάλων mutavit, sed illud κυβάλων proculdubio erratum est typographicum pro κυμβάλων.] " Ἀχαία, ας, ἡ, " Cereris epitheton. Aristoph. Acharn. (708.) Ὅς, " μὰ τὴν Δήμητρ', ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν Θουκυδίδης, Οὐδ' ἂν " αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετο," [ubi Elmsl., qui dedit Ἀχαίαν, "Ἀχαιὰν vulgo ὀξυτόνως.'] "Schol. " Ἀχαιὰν τὴν Δήμητρα ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ κτύπου τῶν " κυμβάλων καὶ τυμπάνων, τοῦ γενομένου κατὰ ζήτη- " σιν τῆς Κόρης, ἢ ἀπὸ τοῦ ἤχου, ὃν παρεῖχον ἐν τοῖς " περὶ τὴν γέφυραν εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν, ἢ ἀπὸ τοῦ " περὶ τὴν θυγατέρα ἄχους." [Hinc sua sumsit Suid. Ἀχαία· ἡ Δημήτηρ. Ἀριστοφάνης· Οὐδ' ἂν τὴν Ἀχαΐαν κατεδέξατο, (sic.) Οὕτω δὲ ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ κτύπου τῶν κυμβάλων καὶ τυμπάνων, τοῦ γενομένου κατὰ τὴν ζήτησιν τῆς Κόρης, ἢ ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν θυγατέρα ἄχους, ἢ ἀπὸ τοῦ ἤχου, ὃν παρεῖχον ἐν τοῖς περὶ τὴν γέφυραν εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. " Locus hic, (qui sic et ap. Schol. legitur,) est obscurus et corruptus, quem sic leg. puto, Ὃν παρεῖχον οἱ, vel αἱ, περὶ τὴν γέφυραν τοῖς εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. Intelligenda enim sunt verba hæc de mulieribus, quæ tempore Eleusiniorum in ponte Cephissi fluminis sedentes, in obvios quosque, qui vel Athenis Eleusinem, vel Eleusine Athenas ibant, scommata et probra jaciebant, de quo more v. Hesych. in Γεφυρισταί." Kuster. Cf. Idem ad Aristoph. l. c. ubi hæc repetuntur. Vide Ruhn. mox citandum.] " Eadem tradit Etym. quoque, " afferens et tertiam nominis rationem, quoniam vi- " delicet Ceres Tanagræis e Tanagra migrantibus in " somnis apparens, jussit ipsos ἀκολουθῆσαι τῷ γενο- " μένῳ ἤχῳ, et ibi condere urbem, ubi sonitus ille " desisset; inde n. eos statuisse fanum Cereri " Ἀχαίᾳ:" [Ἀχαιά· ἡ Δημήτηρ παρὰ Ἀττικοῖς. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Οὐδ' ἂν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετ' ἄν, (" perplacet istud ἄν in fine versus repetitum, estque ex eo elegantiarum genere, quas sæpius obliterarunt Librarii, nedum eas alicubi de suo addiderint." Brunck.) Εἴρηται παρὰ τὸ ἄχος τῆς Κόρης, ἢ ὅτι μετὰ κυμβάλων ἠχοῦσα τὴν Κόρην ἐζήτει, ἢ ὅτι τοῖς Ταναγραίοις μεταστᾶσιν ἐκ Ταν ἀγρας ἡ Δημήτηρ κατ' ὄναρ φανεῖσα, ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀκολουθῆσαι τῷ γενομένῳ ἤχῳ, καὶ ὅπου ἂν παύσηται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δημήτερος. " Vulg. Ἀθηνᾶς, etymo plane obliterato." Sylburg. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 473. Ἀχαία· ἐπίθετον Δήμητρος, βραχεῖα ἡ πρώτη, ἀπὸ τοῦ ἄχους μᾶλλον, ἢ ἀπὸ τοῦ ἤχου. Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσιν· Οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαΐαν ῥᾳδίως ἠνέσχετο. Orion. Theb. ap. Brunck. ad Aristoph. l. c.: Ἀχαιά· ἡ Δημήτηρ. Μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνης. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐπὶ τῇ Περσεφόνῃ. Τινὲς δὲ ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. Τοῖς Ταναγραίοις μεταστᾶσιν ἐκ τῆς Τανάγρας ἐκέλευσε κατ' ὄναρ ἡ Δημήτηρ φανεῖσα αὐταῖς, ἀκολουθῆσαι τῷ γινομένῳ ἤχῳ, καὶ ὅπου ἂν παύσηται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι· καὶ διώδευον ἀκούοντες ψόφον κυμβάλων καὶ τυμπάνων, καὶ παυσαμένου περὶ τὴν Ἀττικὴν, ἔκτισαν πόλιν, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δήμητρος. Οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι εἰς Ἀριστοφάνην. Vell. Paterc. i. 4.: " Hujus classis cursum esse directum alii columbæ antecedentis volatu ferunt, alii nocturno æris sono, qualis Cerealibus sacris cieri solet." Ubi Ruhnk. a Schæf. in Mss. indicatus:—" Idem miraculum oblatum est Tanagræis, novas sedes quærentibus. Etym. Ms. Bibl. Reg.: Ἀχαιά· ἡ Δημήτηρ παρὰ Ἀττικοῖς. Εἴρηται παρὰ τοῦ ἄχους, τῆς λύπης. Οὕτω Δίδυμος. Καὶ ὅτι μετὰ κυμβάλων ἠχοῦσα τὴν Κόρην ἐζήτει, ἢ, ὡς Φιλητᾶς, τὰς ἐρίθους ἀχαιὰς ἐκάλουν. (Cf. Hesych. Ἀχαιά·——οἱ δὲ, ἔρια μαλακά. Ἀχιά· ἔρια μαλακὰ, Molles lanæ s. Lanugines, ut Noster vertit. Vide notanda in Ἀχαὶ νεβρῶν.) Ἔνιοι δὲ ἐκτείναντες τὸ α, (sic, sed aliquid excidisse videtur,) ἀπὸ τοῦ συμβάντος Γεφυραίοις. Καὶ πάλιν· Ἀχαιὰ, ἡ Δημήτηρ. Μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνης. Ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐπὶ τῆς Περσεφόνης (f. l. τῇ Περσεφόνῃ, ut ap. Orion. supra.) Οἱ δέ φασιν ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. Τοῖς Ταναγραίοις μεταναστᾶσιν (sic) ἐκ Τανάγρας ἡ Δημήτηρ ὄναρ φανεῖσα, ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀκολουθῆσαι τῷ γενομένῳ ἤχῳ, καὶ, ὑπερ ἂν παύσηται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι· καὶ διώδευον (διώδευσαν) ἀκούοντες ψόφον καὶ κυμβάλων καὶ τυμπάνων, καὶ παυσαμένου, περὶ τὴν Ἀττικὴν ἔκτισαν πόλιν, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δημήτερος. Quæ voces πάλιν sequuntur, ad verbum descripta sunt ex Orionis Theb. Etym. Ms. e quo etiam editum Etym. 180. 34. profecit. Sed Orion fontem, unde hauserit, sic indicat in fine, Οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι εἰς Ἀριστοφάνην. E quo apparet, illum diversa ab iis, quæ nunc supersunt, Scholia in suo Aristoph. Codice habuisse. Editus Schol. ex eoque Suid. hæc annotarunt, Ἡ ἀπὸ τοῦ ἤχου, ὃν παρεῖχον ἐν τοῖς περὶ τὴν Γέφυραν εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. Quæ minus feliciter

tentavit Kuster. Scr.,' Ὃν παρεῖχεν τοῖς περὶ τὴν Γέφυραν εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. (Illud ἐν, quod V. D. recte ejecit, ortum forte habuit e var. lect. παρεῖχεν, εν quæ in Codicibus sic notata fuerit, παρεῖχον·) Quorum sensus est: Achæa Ceres dicitur ab aeris sono, quem dedit Tanagræis, Athenas migrantibus. Gephyra eadem est, quæ Tanagra; Gephyræi i. q. Tanagræi. Vide Herod v. 57. 61. ubi Tanagræorum migrationem narrat, (Οἱ δὲ Γεφυραῖοι, ὑπολειφθέντες ὕστερον ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναχωρέουσι ἐς Ἀθήνας· καί σφι ἱρά ἐστι ἐν Ἀθήνῃσι ἱδρυμένα, τῶν οὐδὲν μέτα τοῖσι λοιποῖσι Ἀθηναίοισι, ἄλλα τε κεχωρισμένα τῶν ἄλλων ἱρῶν, καὶ δὴ καὶ Ἀχαιΐης Δήμητρος ἱρόν τε καὶ ὄργια.) et Steph. B. in Γέφυρα. (Vide porro Nostrum in v., Meurs. Lectt. Att. v. 31. et Bochart. Canaan. i. 21.) Ceterum de hoc in Cerealibus strepitu etiam intelligendus Ovid. A. A. ii. 609. 'Condita si non sunt Veneris mysteria cistis; Nec cava vesanis ictibus æra sonant.' H. l. enim Meurs. Eleus. p. 80. rectius, si quid judico, ad Cereris sacra refert, quam Heins. et Burmann. ad Cybeles." Mentio Παναχαιάδος Δήμητρος supra 313. c. a nobis facta est. Ἀχειρὼ igitur, s. Ἀχερὼ, s. Ἀχαία, secundum Hesych., i. q. Ὠπὶς s. potius Ὦπις. Zonar. Ὦπις· πόλις, καὶ γῆ. Suid. Ὦπις· ὄνομα πόλεως. Opis oppidum est ad ostia Tigris, Herodoto, Straboni, et Arriano commemoratum, v. Wessel. ad Herod. i. 189. vi. 20. Pausan. i. 43., a Schæf. in Mss. laudatus, Καθέστηκε δὲ ταῖς κόραις, χοὰς πρὸς τὸ τῆς Ἰφινόης μνῆμα προσφέρειν πρὸ γάμου, καὶ ἀπάρχεσθαι τῶν τριχῶν, καθὰ καὶ τῇ Ἐκαέργῃ καὶ ὅπῃ δὴ αἱ θυγατέρες ποτὲ ἀπεκείραντο αἱ Δηλίων. "Loescher. Ἑκαέργῃ καὶ Ὠκιδι, Hartung. Οὔπιδι, Camerar. Ὦπιδι, quorum posteriorum hoc Doricum est, illud Ionicum, et poeticum." Sylburg. Ὦπιδι recte Camerar. legere, notat Wessel. ad Herod. iv. 35., quæ lectio etiam Kuhnio probata est. "Hæc turbata et mendosa esse, quisque videt. Cod. Mosc. exhibet ὑπηδὴ δή, et v. 7. (Ἔπειτα ᾠδὴν Μελάνωπος Κυμαῖος ἐς Ὦπιν καὶ Ἑκαέργην ᾖσεν, ὡς ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καὶ αὗται πρότερον ἐς τὴν Ἀχαΐαν ἀφίκοντο καὶ ἐς Δῆλον,) Ὦπην pro Ὦπιν. Genuina lectio restituenda est ex hoc altero Pausaniæ loco et ex Herod. l. c. Inde igitur Ὤκιδι, vel Ὦπιδι hic scribendum esse, jam omnes interpretes monuerunt. Sed ob formam accusativi Ὦπιν, et genitivi Ὤπιος ap. Herod., hic potius emendandum esset Ὦπι δή." Facius. Imo genitivus ille Ὤπιος forma est Ionica. Quod ad Herodoti locum attinet, "ut in nomen Ἄργην, vel Ἄργιν consentiunt Herodotei libri omnes, sic ap. Callim. Pausan. aliosque, constanter Ἑκαέργη nominatur, unde H. Steph. hanc scripturam ad Herodoti oram annotavit, et sic ap. Herod. utique corrigendum cum P. Leopardo (atque post eum Sylburgio ad Pausan. i. 43.) Spanhem. contendit." Schweigh. Sed vulgatam tuetur Wessel. et Herod. ob consensionem tot manu exaratorum. Callim. H. in Del. 292. Οὔπίς τε, Λοξώ τε, καὶ εὐαίων Ἑκαέργη, Θυγατέρες Βορέαο. "Has virgines Hyperboreas Dianæ comites et ministras dat Nonnus xlviii. p. 1266. Τόξα μὲν Οὔπις ἔδεκτο, καὶ ἰοδόκην Ἑκαέργη, Ἐνδρομίδας δὲ ποδῶν ἀνελύσατο Λοξώ, ubi posteriora ducta sunt e Callim. H. in Del. 237. Οὐδέποτε ζώνην ἀναλύεται, οὐδὲ ταχείας Ἐνδρομίδας. Ipse Callim. H. in Dian. 15. non Hyperboreis, sed Creticis virginibus hoc ministerium tribuit. Adde Nonnum v. p. 168. et Spanhem. ad h. l." Ruhnk. Æschin. Dial. iii. 19. Εἰ δὲ καὶ ἕτερον βούλει λόγον, ὃν ἐμοὶ ἤγγειλε Γωβρύης, ἀνὴρ μάγος, ἔφη, κατὰ τὴν τοῦ Ξέρξου διάβασιν τὸν πάππον αὐτοῦ καὶ ὁμώνυμον, πεμφθέντα εἰς Δῆλον, ὅπως τηρήσειε τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο, ἐκ τινων χαλκέων δέλτων, ἃς ἐξ Ὑπερβορέων ἐκόμισαν Ὠπίς τε καὶ Ἑκαέργος, ἐκμεμαθηκέναι, κατὰ τὴν τοῦ σώματος λύσιν τὴν ψυχὴν εἰς τὸν ἄδηλον χωρεῖν τόπον, κατὰ τὴν ὑπόγειον οἴκησιν, ubi v. Fischeri Ind. v. Ὦπις. "Ἑκάεργος et Ἑκαέργη, vel Opis, nomina symbolica Solis et Lunæ fuerunt. Clem. Alex. Str. v. Servius Petri Danielis in Virg. Æn. xi. 532.:—'Sane hoc nomen (Opis) ipsius Dianæ fuisse ab Ephesiis dedicato templo ei impositum, Alexander Ætolus poeta in Libro, qui inscribitur Musæ, refert etc. Quidam dicunt, Opim et Hecaergea primos ex Hyperboreis sacra in insulam Deli occultata in fusceis mergitum pertulisse. Alii putant, Opim et Hecaergon nutritores Apollinis et Dianæ fuisse. Hinc itaque Opim ipsam Dianam cognominatam, quod supra dictum est; Apollinem vero Hecaergon, vel quod proxima Luna, quæ Dianæ terris facile conspiciat quoniam mta i vocali ecaergas sola τὸ τοῦ καεν. iex τιμε κρομεν. hoc e longinquo.' Quæ verba ita vel jam restituta, vel restitui possint hunc in modum, 'Vel quod Luna, quæ Diana, terris proxima facile conspiciatur, et quoniam demta i vocali Hecaergos sol ἀπὸ τοῦ καίειν ἐκὰς, τοῦτ' ἔστιν ἐκ μακρόθεν, hoc est, Ab urendo ἐκὰς, id est, E longinquo." Kuhn. ad Pausan. l. c. Tzetz. ad Lycophr. 936. Ἁλοῖτιν ἔτλη τὴν Κυδωνίαν Θρασὼ Ὀρκωμοτῆσαι· τὰ τρία πάντα ἐπίθετα τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς καὶ Ἀρτέμιδος Δίκτυννα παρὰ Κρησὶν, Οὖπις παρὰ Θραξὶν, Ὀρθώσια παρὰ Ἀρκάσιν, ἀπὸ ὄρους Ὀρθωσίου Ἀρκαδικοῦ. Paulo aliter Noster tradidit in Ὀρθωσία. Hinc Οὔπιγγος, ὁ, s. Οὔπιγξ, ιγγος, ὁ, Hymnus in Dianam. J. Poll. i. 38. Αἱ δὲ εἰς θεοὺς ᾠδαὶ, καινῶς μὲν παιᾶνες, ὕμνοι, ἰδίᾳ δὲ Ἀρτέμιδος ὕμνοι, Οὔπιγγες, sic Kuhn. legebat in Mss. C. A. et C. V. at Seberi Mss. habebant Ὕπιγγος: iv. 53. Ἴουλοι, οὐλαμοὶ, Οὔπιγγοι, Αἶνος, ubi Seber. notat editum esse Οὔπιγγοι, tacentibus Mss. Kuhnius in C.V. reperiebat Οὐπίγγοι, et C. A. Οὔπιγγοι. "Ms. recte Οὔπιγγοι habet," Jungerm. Athen. 619. Αἱ δὲ Ἴουλοι καλούμεναι ᾠδαὶ, Δήμητρι καὶ Φερσεφόνῃ πρέπουσιν, ἡ δ' εἰς Ἀπολλῶνα ᾠδὴ, Φιλήλιαι, ὡς Τελέσιλλα παρίστησιν, Οὔπιγγοι δὲ, αἱ εἰς Ἄρτεμιν. ("Philelias, Apollini sacra, sic appellata est ab intercalari versu, qui proprius ei asmati, Ἔξεχ', ἔξεχε, ὦ φίλ' ἥλιε." Casaub. "Corrupte φηλικίας, Ms. A. atque etiam in exemplo, quo Breviator usus est, corruptum fuisse videtur nomen: quare ab illo prorsus prætermissum. Recte φιληλιὰς emendavit nescio utrum doctus aliquis recentior Librarius, an Musurus, qui primus Athenæum ex Ald. offic. Venetiis edidit." Schweigh. J. Poll. ix. 122. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι παιδιαὶ,—Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε, 123. Ἡ δὲ, Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε, παιδιὰ, κρότον ἔχει τῶν παίδων σὺν τῷ ἐπιβοήματι τούτῳ, ὁπόταν νέφος ἐπιδράμῃ τὸν θεὸν, ὅθεν καὶ Στράττις ἐν Φοινίσσαις, Εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις, Ὅταν λέγωσιν, ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε. "Ita vertit Leopard. Emendd. vii. 4. 'Dein sol quidem morem gerit pueritiæ, Cum dixerint, Emerge, sol carissime.' Ubi quoque castigat interpretem vulgatum. Et, nisi fallor, emendandus nobis est et Macrob. i. 17. de variis Apollinis s. Solis nominibus: 'Ἀπόλλων Φιλήσιος, quod lumen ejus exoriens amabile amicissima veneratione consalutamus.' Ubi mihi omnino leg. videtur, Ἀπόλλων Φιλήλιος: quam enim aliam consalutationem dicit, quam illud, Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε? inde nimirum ipsum deum dictum Φιλήλιον." Jungerm. Apollinis Φιλησίου, a Milesiis culti, meminit Conon Narrat. xxxiii. prout recte vulg. Φιλίου correxit Jablonsk. supra in Lex. Vocc. peregr. celxvii. b. afferens e Varrone de Rebus Divinis ap. Schol. in Stat. Theb. viii. 198. "Et Apollini Philesio pariter consecrata sunt templa, quæ ab osculo Branchi, s. certamine puerorum, Philesia nuncupantur." Pro *templa* J. Arn. Kanne ad Conon. l. c. p. 139. habet *sacra*. Recipienda est nihilominus Jungermanni conjectura, Macrobio Φιλήλιος pro Φιλήσιος restituentis. Varro enim et Conon de Apolline, ab osculo Branchi Φιλησίῳ dicto, loquuntur; at ap. Macrob. sermo est de lumine Apollinis exoriente amabili amicissima veneratione consalutando. Apollo Branchum osculatus recte Φιλήσιος a Milesiis cognominatus est; at Apollinem, cujus lumen exoriens amabile amicissima veneratione consalutamus, nemo tam absurdus, qui Φιλήσιον appellarit. Φιλήσιος haud aliter usurpari potest, quam vel de Eo, qui osculatur, ut de Apolline Branchum osculante, vel de Eo, qui ad osculandum pronus est. At, si ap. Macrob. vulgatam, Ἀπόλλων Φιλήσιος, tuearis, Φιλήσιος hic contra Gr. sermonis indolem sensu passivo erit accipiendum de Eo, qui salutatur, quem omnes consalutant. Sed hæc ὡς ἐν παρόδῳ.) Schol. Apollon. R. i. 972. Ἴουλ-

λος δὲ καλεῖται ἡ πρώτη ἐξάνθησις καὶ ἔκφυσις τῶν ἐν τῷ γενείῳ τριχῶν. Ὁ μέντοι Ἐρατοσθένης ὄνομα ᾠδῆς ἐρίθων ἀπέδωκεν ἐν τῷ Ἑρμῇ, λέγων οὕτως· Ἡ χερνῆτις ἔριθος, ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δενδαλίδας τευχουσα, καλὰς (l. καλοὺς) ἤειδεν ἰούλους. Οὐκ ἔστι δὲ, φησὶ Δίδυμος, ἀλλ' ὕμνοι εἰς Δήμητρα, ὡς ὁ οὔπιγγος παρὰ Τροιζηνίοις εἰς Ἄρτεμιν. Ἔστι γὰρ οὖλος, καὶ ἴουλος, ἡ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγομένη δέσμη. Καὶ Οὐλὼ ἡ Δημήτηρ. Schol. e Cod. Par.: Ἴουλος μὲν ἐνταῦθα σημαίνει τὴν πρώτην ἐξάνθησιν καὶ ἔκφυσιν τῶν τριχῶν τῶν ἐν τῷ γενείῳ. Ἐρατοσθένης δὲ καὶ ὄνομα ᾠδῆς ἐρίθων ἀπέδωκεν ἐν τῷ Ἑρμῇ, λέγων οὕτως· Ἦν δ' ἄρα χερνῆτίς τις ἐφ' ὑψηλοῦ πετεῶνος (l. πυλεῶνος) Δενδαλίδας τεύχουσα, καλοὺς δ' ἤειδεν ἰούλους. Δίδυμος δὲ οὐκ εἶναί φησι τοῦτο ἀληθές. Ἀλλ' ἔστιν ὁ ἴουλος ὕμνος εἰς Δήμητραν, ὡς ὄρπιγγος (ὁ οὔπιγγος) παρὰ Τροιζηνίοις εἰς Ἄρτεμιν. Ἔστι γὰρ οὖλος, καὶ ἴουλος, ἡ τῶν δραγμάτων συναγομένη δέσμη. Καὶ Οὐλὼ, ἡ Δημήτηρ. " Vehementer depravati leguntur hi versus ap. Etym. in Ἴουλος, ubi in Ed. princ., alia enim nunc non ad manus est, sic scripti extant, Ἔστι δὲ καὶ ᾠδῆς ὄνομα, ὡς φησιν Ἐρατοσθένης ἐν τῷ Ἑρμῇ· Ἡ χερνῆτις θεὸς ἐφ' ὑψηλοῦ ἐλεῶνος Δανδαΐτις στείχουσα, καλὰς δ' ἤειδ' ἰούλους, (neque aliter extant in Sylburgii Ed. nisi quod est ἤειδεν pro ἤειδ'. 'Θεὸς suppositilium videtur,' inquit Sylburg., 'quippe quod nec ad metrum, nec ad sententiam quadret. Si quis tamen in ἐθὰς mutare malit, per me licet. Similiter vero et δὲ post καλὰς redundare videatur, ac notabile fœm. gen. καλὰς ἰούλους forsan, propter significationem, ut idem speciei qui generis intelligatur sexus.' Καλὰς nos hodie in edito Schol. Apollon. R. legimus, at Schol. e Cod. Par. καλοὺς exhibet, quod etiam Noster in Δενδαλίδες tacite affert.) Paulo integriores eosdem versus protulit Tzetz. in Lycophr. 23. qui tamen etiam Δανδαΐτις στείχουσα legit. Priorem versum Brunck. e cod. s. Tzetzæ, s. Schol. Apollon. R., non enim diserte indicavit, sic emendavit, Ἦν δ' ἄρα χερνῆτίς τις, ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος, (neque aliter ad Apollon. R. emendavit, de fonte tamen emendationis nihil monens. Sed istam proculdubio sumsit non e Cod. Tzetzæ, sed e Cod. Schol. Apollon. R.) ubi v. ἔριθος præteriri vides, vix bene. Ser. lenissima mutatione, Ἦν χερνῆτις ἔριθος. Vox ἔριθος mediam producit. Fortasse tamen ne hæc quidem emendatio necessaria est. Valck. certe ad Adoniaz. p. 373. in lectione Scholiastæ Apollon. R. acquievit. Attigit hoc Fragm. Spanhem. ad Callim. H. in Cer. p. 733. Δενδαλίδες, Placentæ genus est, ut apparet et e Nicochare ap. Athen. 645." Jacobs. ad Anthol. vii. 314. Cf. Nostrum in Δενδαλίδες. Tzetzæ verba sunt hæc: Ἴουλος δὲ σημαίνει τέσσαρα, τὸν σκώληκα τοῦτον, τὴν ἐξάνθησιν τῶν γενείων, τὴν συστροφὴν τῶν τριχῶν, καὶ τὸν ὕμνον, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης ἐν Ἑρμῇ· Ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δανδαΐτις στείχουσα καλὰς ἤειδεν ἰούλους. " Vitt. 2. 3. δαδαίων et δανδαίων (pro δανδαΐτις) legunt. J. Tzetz. vero Chil. xiii. 494. δανδαΐτης (imo δανδαΐτις), ut h. l. Vit. 1. et Ciz. non apte. Ἤειδεν a Seb. ἀμέτρῳ in ἤειδ' perperam mutatum restituimus; nam sic vere exhibent Vitt. 2. et 3. Etym. Schol. Apollon. R. et Tzetz. Chil. Vit. 1. et Ciz. ἄειδεν. Brunck. ad Apollon. R. i. 972. hos versus in Schol. et in Etym. corruptos ita legendos putat, Ἦν δ' ἄρα χερνῆτίς τις ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δενδαλίδας τεύχουσα, καλοὺς δ' ἤειδεν ἰούλους, bene, sed tamen καλὰς retineri velim, cum J. Tzetz. Chil. l. l. canat, Καὶ ἴουλος ὁ ὕμνος μὲν, πλὴν θηλυκῇ τῇ κλήσει, Ὃς ἐν Ἑρμῇ διδάσκει μοι καλῶς Ἐρατοσθένης· Ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος, Δανδαΐτις στείχουσα, καλὰς ἤειδεν ἰούλους. (Nihilominus nos Tzetzam, Schol. editum Apollonii R., et Etym. vitiosos in Codices incidisse suspicamur; nam Schol. Apollon. R. e Cod. Par., ut supra vidimus, exhibet καλούς.) Verum cum in vers. a Brunckio restitutis v. ἔριθος omittatur, Jacobs. lenissima mutatione scribi vult, Ἦν χερνῆτις ἔριθος, media syllaba ταῦ ἔριθος producta. Attamen, ne injuriam faciamus Tzetzæ nostro, etsi non satis ubique emendato, acquiescendum videtur in vulgata, imo statuendum, qui eum in ejusmodi rebus in viam ducere velit rectam, ipsum longe aberrare, illumque vulnerare magis, quam sanare." Muller. Theodorit. Ἕλλην. Θεραπευτ. Serm. iv. T. iv. 540. Μήτε τῇ Δηοῖ τὸν Ἴουλον ᾄσωμεν, ἢ τὸν Λιτυέρσαν, μὴ τῷ Διονύσῳ τὸν Διθύραμβον, μὴ τῷ Πυθίῳ μάντει τὸν Παιᾶνα, μὴ τῇ Ἀρτέμιδι τὸν Οὔπιγγον, " non, ut ibi vox nihili, librariorum lapsu vel incuria, legitur τὸν ὕποπον, (Seber. ad J. Poll. i. 38. habet ὕποιπον.) Quæ vox Οὔπιγγος petita procul dubio a v. Οὖπις, nota Dianæ appellatione. Ut ita Οὔπιγγοι dicti sint Hymni in hanc deam Οὖπιν, sicut Ἴουλοι modo dicti Hymni in Cer. Οὐλὼ, ut e Schol. Apollon. R. l. c. liquet, nuncupatam. Quanquam utrumque illud omissum videam a Menandro Rhetore p. 594. Ald. ubi ille Hymnos a diis, quibus iidem erant sacri, peculiariter appellatos observat, ut Pæanes et Ὑπορχηματικοὺς in Apollinem, in Bacchum Dithyrambos et Ἰοβάκχους, in Venerem Ἐρωτικοὺς, Ὕμνους autem in genere de aliis diis, et speciatim quidem de Jove dictos." Spanhem. ad Callim. Inscr. H. in Dian. Cf. Idem ad Inscr. H. in Jov. Οὔπιγγος igitur ab Οὖπις, appellatione Dianæ. Οὖπις autem i. q. Ὄπις. Auctor quidam ap. Suid. in Σοβαρὸς, quem Ælian. esse recte judicavit Valck. in Callim. 182.: Τοιοῦτον ἀναζωγραφῶ, ὡς εἰκὸς, οὐκ ἀπὸ τρόπου, τὸν παραβλῶπα, καὶ φιλοκερδῆ, καὶ κερδαλέον, βραδίστατον πρὸς τὰ κρείττονα· " λιχνωδέστατον δὲ, πρὸς πανολεθρίαν τῶν ἐντυγχανόντων ἐκβεβαιχευμένον ὅτι μάλιστα. Ἀλλ' ἐξώλης καὶ προώλης προκηλακισθεὶς ἐς κόρακας ᾤχετο, κατάλληλα τἀπίχειρα τῆς βδελυρίας ὁ ἀποτροπαῖος καὶ οἷον ἀποφρὰς ἀποισάμενος· ὃς ἀνάρσια δικάζων, ἀδίκως πολλοὺς κατεδίκαζεν, Ὄπιν οὐ δεδοικώς, (Interpres minus recte, Nec vindictam divinam metuens, " Οὔτε δαιμόνων οὔτε θεῶν ὄπιν ἔχειν dicuntur, qui deorum vindictam non verentur, unde nominis ratio apparet. Hæc attigit Valck. ad Herod. ix. 726. 84." Jacobs. ad Anthol. ix. 373.) οὐκ ἀλέγων Ἀδράστειαν, οὐδὲ Νέμεσιν ἐμπαζόμενος. Ἀλλὰ ταῦτα τεκμήρια ἐναργῆ τῆς Ταρταρώδους καὶ Τανταλείου αὐτοῦ τιμωρίας· ὃς κακὰ πάλλ' ἔρδεσκεν, ἃς κακὰ πάλλ' ἀκοίσεται. Notandum est Ὄπιν h. l. ab Ἀδραστείας et Νεμέσεως distingui, cum alibi Ὄπις eadem sit atque Ἀδράστεια et Νέμεσις. Nempe Ὄπις hic ponitur pro Diana, quæ, ut supra vidimus, Græcis aliquando est nomen ultricis deæ. Herodes Atticus autem Νέμεσιν τὴν Ῥαμνουσίαν Οὖπιν appellavit. " Ter a Catullo Nemesis Rhamnusia dicitur virgo, (nempe de Nupt. Pel. et Th. 394. 'Sæpe in lethifero belli certamine Mavors, Aut rapidi Tritonis hera, aut Rhamnusia virgo Armatas hominum est præsens hortata catervas:' de Coma Berenices 71. 'Pace tua fari hæc liceat, Rhamnusia virgo:' ad Manl. 77. 'Nil mihi tam valde placeat, Rhamnusia virgo, Quod temere invitis suscipiatur heris.') Tritogeniæ virginitas nullius, quod sciam, suspicione fuit violata, sed Rhamnusia Nemesis an virgo manere potuit, 'Cum deus in niveum descendit versus olorem, Tergaque sidenti subjecit plumea?' Manil. i. 346. De hujus a Jove vitiatæ virginis partu quæ dici possent, etiam minus nota, hic tamen prudentius omittentur. Quid castius fuit puellis Heliconiasi? Musæ dicebantur a piis sacerdotibus virgines et ἀειπαρθένοι: de novem tamen virginibus vii. filiolos, aut filias pepererunt: virgines a plerisque dici, et plura de Musis scribens Diod. S. iv. 7. istam opinionem refutare non potuit: quos septem Musæ pepererint, memorantur in Schol. ad Hom. Il. K. 435. cf. illic Eust. 741. 45. Pausan. ix. 766. et T. H. in Lucian. i. 250." Valck. in Callim. 183. Nos quidem nulli dubitamus Catull. Nemesin Rhamnusiam virginem appellasse, respicientem ad eorum opinionem, qui per Ἀδράστειαν s. Νέμεσιν τὴν Ἄρτεμιν intelligerent. Vide Spanhem. supra. " Si Inscriptio una cum simulacro conficta fuit a recentiore, quam habet Reines. Cl. i. 126. (Falconer. p. 132. Donius p. 15. n. 57.) Ἐλευθερίας χαριστήρια τῇ Νεμέσει Ῥαμνοντόθεν Νέαιρα Ἀθηναία χαριτοβλέφαρος ἀνέθηκεν, (' in quo Marmore etiam illud notandum, quod Neæra vocetur Ἀθηναία, contra quam scribunt fieri Athenis solitum plures Grammatici. De quo v. Eust. ad Hom. Il. A. p. 84.' L. Holst. Epigr. ἀδεσπ. DCCXXI. Ἣ ποτε κυδιόωσα † ξανθαῖς ἐπὶ κρατὸς ἐθείραις, Καὶ χαριτοβλεφάροις ὄμμασι λαμπομένη, ubi Jacobs., a

Schæf. in Mss. citatus, hanc afferens Inscr. scripsit, sed triplici errore, Ῥαμνούντοθεν Neæira Ἀθηναῖα,) qui illam scripsit antiquitatis peritus legerat ap. Steph. B. præter alia similia, Ῥαμνουντόθεν: (Ῥαμνοῦς· δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς, ὁ δημότης, * Ῥαμνούσιος, καὶ Ῥαμνουσία, καὶ * Ῥαμνουσὶς, τὰ τοπικὰ, Ῥαμνουντόθεν, * Ῥαμνουντάδε, καὶ Ῥαμνοῦντι:) ap. Demosth. Æschin. aliosque, plures quidem dictos Ῥαμνουσίους, neminem tamen ap. illos, sub ista forma, in aliis Attices pagis designandis satis usitata, Ῥαμνουντόθεν. Χωρίδιον μικρὸν Ῥαμνοῦντι memorat Lysias p. 341." Valck. l. c. Nomen accepit a multitudine rhamnorum illic nascentium. Schol. Aristoph. Plut. (586.) Ἀπὸ δὲ τοῦ τοιούτου κοτίνου, τοῦ φυτοῦ δηλαδὴ, καὶ νῆσος Κοτινοῦσα τὰ Γάδειρα, διὰ τὸ τοιούτοις ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς, ὡς καὶ ὁ Περιηγητὴς δηλοῖ, (an respicitur ad v. 456.? Ibi tamen nihil tale de nominis ratione traditur.) Ὡς δὲ καὶ ἕτεροι τόποι ἀπὸ φυτῶν τὴν κλῆσιν ἔσχον, τεθύλληται καὶ αὐτό· * Μυῤῥινοῦς γοῦν δῆμος ἐν Ἀττικῇ μυῤῥίνας ἔχων, ὅθεν αὐτὸς Μυῤῥινούσιος, καὶ κατὰ συναίρεσιν Μυῤῥινοῦς, ὥσπερ ἕτερος Ῥαμνοῦς, ἀπὸ τῶν ἐκεῖ φυομένων ῥάμνων, ὧν οἱ δημόται * Μυῤῥινούσιοι καὶ Ῥαμνούσιοι. Καὶ ἡ Ἐρεικοῦσα λέγεται διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἐρείκας, (adde, ἡ * Φοινικοῦσα, ἀπὸ τῆς φοίνικος, ap. Nostrum in Ἐρεικοῦσα.) Καὶ ἡ Ποντικὴ δὲ Κερασοῦς ἀπὸ τῶν φυτῶν τῶν κεράσων κέκληται, (v. Nostrum in Κερασοῦς·) καὶ Πιτνοῦσα ἡ Μίλητός ποτε διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτνας ἐκλήθη. Hinc sua sumsit Eust. ad Dionys. 453. Ὅτι δὲ πολλοὶ τόποι ἀπὸ φυτῶν ἔσχον τὰς κλήσεις, ὡς καὶ ἡ ῥηθεῖσα αὕτη Κοτινοῦσα, δῆλον. Οὕτω γὰρ καὶ ἡ Ἐρεικοῦσα λέγεται, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἐρείκας, καὶ ἡ Μίλητος Πιτνοῦσά ποτε, διὰ τὰς πίτνις ἐκλήθη· καὶ ἐν Ἀθήναις δὲ πολλοὶ τόποι ἐντεῦθεν ἐκλήθησαν, ὡς ἡ Ῥαμνοῦς, ἀπὸ τῶν ἐκεῖ ῥάμνων, καὶ ἡ Ποντικὴ δὲ Κερασοῦς, ἀπὸ τῶν φυτῶν τῶν κεράσων κέκληται, καὶ ἀπὸ τῶν μυῤῥινῶν οἱ Μυῤῥινούσιοι. Cf. Vet. Poet. de Herb. ap. L. Holst. et Berkel. ad Steph. B. et vide nostra supra 490. c. Etym. Ἁλιμοῦς· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τῶν ἐκεῖσε ἁλίμων, ἁλιμώδεις, καὶ ἁλιμοῦς, πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα χωρία οὕτως ὠνόμασται, καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν ῥάμνων Ῥαμνοῦς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, καὶ * Κυπάρισσος, ἀπὸ κυπαρισσῶν, καὶ, Καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἕναιον, Hom. Il. B. 593. "Cum Steph. B. κυπάρισσον et proprie et appellative captum barytonos scribat, suspicari aliquis possit, nostrum auctorem scripsisse, ἀπὸ * κυπαρισσώνων, A cupressetis, Cupressorum silvis, ut Steph. B. ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν αὐτόθι κυπαρίσσων. Oppidorum autem nomina, ac præsertim τῶν Ἀττικῶν δήμων, unde tracta sint, repetitur etiam in Ἐλεεῖς: (* Ἐλεεῖς· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ἕλους, ἑλώδης γὰρ ὁ τόπος, οἱ γὰρ δῆμοι τῶν Ἀθηναίων, ἢ ἀπὸ τῶν τόπων, ἢ ἀπὸ τῶν παρακειμένων αὐτοῖς, ἢ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς φυτῶν, ἢ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς χειροτεχνῶν, ἢ ἀπὸ τῶν οἰκησάντων ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν.)" Sylburg. "Potest etiam οἰκισάντων legi, Eorum qui condiderunt s. primitus domicilia sibi posuerunt." Idem. Steph. B. * Σχοινοῦς· Ἀρκαδίας χωρίον, ἀπὸ * Σκοινέως τοῦ Ἀταλάντης πατρός. Ἑλώδης δὲ ὢν ὁ τόπος, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ σχοίνων προσηγορίαν εἴληφεν· ὥσπερ καὶ τῶν δήμων, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ φυομένων, Ῥαμνοῦς, * Φηγοῦς, * Μυῤῥινοῦς, Μαραθοῦς. Vide Eust. ad Il. B. p. 265. et L. Holst. ad h. l. "Corruptus in h. v. Schol. Germanici: 'Cygnum dicunt inter astra constitutum, eo quod Jupiter in cygnum transfiguratus evolaverit in ramum Atticæ regionis, ibique compresserit Nemesin, quæ et Leda dicitur.' Nam scr. Rhamnum, a quo pago Nemesis etiam Rhamnusia, propter templum ibi conditum, dicta est." G. Cuper. Harpocr. 139. Eust. ad Il. B. p. 284. Σημείωσαι δὲ ὅτι Ἀθηναίων πόλεις, ἢ δήμους ἢ ὅλως εἰπεῖν τόπους οὐκ ἠρίθμησεν ὁ ποιητὴς, διά τε πλῆθος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ὅτι οὐκ εἶχε πάντα φασὶν εἰς * μετροποΐαν κατατάξειν, καίτοι ἑκατὸν ἑβδομηκοντατεσσάρων φασὶ δήμων ὄντων τῆς Ἀττικῆς· ὧν πολλοὶ λαμπρὰ εἶχον διηγήματα· καθάπερ Λφίδνα μὲν τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν ὑπὸ Θησέως, καὶ ὡς οἱ Διόσκουροι ἐκπορθήσαντες αὐτὴν, ἐκομίσαντο τὴν ἀδελφήν· Μαραθὼν δὲ, ὕστερον μὲν, τὸν Περσικὸν ἀγῶνα, πρὸ δὲ Ὁμήρου, τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, ὃν ἀνεῖλε Θησεύς· Ῥαμνοῦς δὲ τὸ τῆς Νεμέσεως ξόανον, μεγέθει καὶ κάλλει κατωρθωμένον, καὶ ταῖς τοῦ Φειδίου ἐνάμιλλον. Respicitur ad Strab. l. c. "Toup. Opusc. i. 394. Valck. ad Eurip. Phœn. p. 370." Schæf. in Mss. "Hinc oriundus Antipho Rhetor. Plut. in Vita, Ἀντιφῶν Σοφίλου μὲν ἦν πατρὸς, τὸν δὲ δῆμον Ῥαμνούσιος. Ab ejus illic imitatoribus factum, ut viri honesti proverbialiter * Ῥαμνούσιοι dicerentur. Suid. Ῥαμνούσιος· ἐπὶ τῶν σοφῶν καὶ ἐλλογίμων. Ῥαμνοῦς γὰρ δῆμος Ἀττικῆς, ἐν ᾧ καὶ Ἀντιφῶν ἤκμασε κατὰ ῥητορικήν· ὃν πολλοὶ μιμήσασθαι θέλοντες, παροιμίαν ἔλιπον τῷ βίῳ, ὥστε τοὺς καλοὺς Ῥαμνουσίους καλεῖν. (Vulgo legitur, Ῥάμνος—Ῥάμνος—Ῥάμνους. Præter V. D., vulgatam correxit et Casaub. ad Athen. xv. 6. atque ex eo Kuster.) Ipse Suid. non multo post iterum, Λέγεται δὲ καὶ παροιμία, Ῥαμνούσιος, ἐπὶ τῶν σοφῶν καὶ ἐλλογίμων." Meurs. de Pop. Att. in Ῥαμνοῦς. "Ex h. l. discimus, unde ortum sit, quod claros in literis viros Rhamnusios παροιμιακῶς vocarunt, quod explicare Erasmus non potuit. Ait igitur, Παροιμίαν ἔλιπον τῷ βίῳ: affine est ap. Senecam, 'Instruenda vita est exemplis illustribus,' Πορίζειν δεῖ τῷ βίῳ ἐπίσημα παραδείγματα." Casaub. l. c. "Ap. Gruter. extat Inscr. Patavina p. lxxiv. (lxxxiv.) sed valde corrupta, quæ sic in Lapide se habet: ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ * ΜΕΛΑΝΗΦΟΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΝΙΑΣΙΝ ΤΟΥ ΠΑΣΤΟΦΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗΝ ΤΩΝ ΤΕ ΤΟΙΧΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΓΑΥΣΙΝ (sic) ΤΩΝ ΘΥΡΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ * ΠΡΟΜΟΧΘΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΧΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΠ ΑΥΤΟΙΣ ΣΑΝΙΔΑΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ ΣΑΡΑΠΙΔΙ ΙΣΙΔΙ * ΑΝΟΥΒΙΔΙ * ΑΡΠΟΚΡΑΤΕΙ ΕΠΙ ΙΕΡΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΥ. Spon. Itin. ii. 460." Jo. Lamius ad Meurs. Opp. i. 360. Nos quidem in hac Inscriptione nullum aliud corruptelæ vestigium videmus præter v. * ΕΓΑΥΣΙΝ, pro quo "ap. Gruter. est * ΕΛΑΥΣΙΝ. Inscriptio correctior legitur et vertitur ap. Sertor. Ursatum Monum. Patav. i. 7. Καὶ τὴν εκαυσιν. Ap. Gruter. scribitur ἔλαυσιν: utrumque male; leg. enim, Καὶ τὴν τε καῦσιν τῶν θυρῶν, quod non est, Ostiorum valvas, ut Interpres reddit, verum significatur januas templi pictas fuisse ratione pingendi, quam Encausticam vocant.—Præcipue hic observandum hanc artem in Inscr. καῦσιν appellari, cum reliqui eam ἔγκαυσιν vocent, excepto Vitruvio vii. 9. Sed cum Salmas. ibi rescribat, 'Hæc ἔγκαυσις Græce dicitur,' per me licet et in Marmore nostro reponatur ἔγκαυσιν, quomodo etiam Salmas. in vet. Inscr. occurrere scribit, per quam hanc nostram, ut puto, intelligit. Ap. Reines. Ins. li. Cl. ix. celebratur Aphrodisius Epaphras ΑΓΑΛΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΕΝΚΑΥΣΤΗΣ, quem artem encausticam exercuisse recte monet V. D. (Plura de ea vide ap. Nostrum in Ἔγκαυσις.) Καὶ τοὺς προμόχθους, Mutulos vertunt, qui sunt Ligna, vel Lapides, e muro projecti et eminentes ad aliquid fulciendum aut sustentandum, uti patet ex iis, quæ notarunt editores Vitruvii (iv. 2. Serv. ad Æn. i. 740. 'Proceres ideo secundum Varronem principes civitatis dicuntur, quia eminent in ea, sicut in ædificiis mutuli quidam, h. e. capita trabium, quæ Proceres nominantur.' In Varrone de R. R. iii. 5. 13. 'Mutuli' sunt 'omnibus columnis impositi sedilia avium,' ubi simpliciter Palos affixos significant, ut 'Mutuli per parietem defixi' Columellæ viii. 9. 3. Hæc scripsit Schneider. ad Vitruv.) Nec male Græci hos vocant προμόχθους, deducta v. a μόχθος, Labor, quia ejusmodi mutuli ante parietes veluti laborant propter impositas iis tabulas. Fallor, aut vox hæc extat ap. Hesych., sed corrupta, Προμοχέοι· τὰ προβεβλημένα τῶν τοίχων: ser. enim, Πρόμοχθοι." G. Cuper. Harpocr. 136. ubi plura de hac Inscr. legi possunt. Pro Προμοχέοι Is. Voss. et Perg. reponendum censent * πρόμυχλοι. "Cf. Spon. de Pop. Att. 140. Male, ut puto, Cuper. Πρόμοχθοι corrigit. Est potius corrupta lectio vocis Πρόμαχοι." Albert. An Græce dici possit hoc sensu πρόμοχθοι, viderint Cuperi fautores, interque eos etiam Schneider. in Lex. Nobis saltem in Inscr. illa leg. videtur ΠΡΟΜΟΧΛΟΥΣ, et in

Hesychii loco, cum Is. Voss. et Pergero, Πρόμοχλοι. Hesych. * Πρόμουλος· πρόβουλος, ubi Salmas. "L. Πρόμοχλος· πρόβολος, vel a confusa forma τοῦ β καὶ μ in veteribus Membranis." Hesych. Πρόβολος· * πρόμουλος, πρόμαχος, προνοητής. "L. Πρόβουλος." Salmas. "Forte * Πρόμολος, quanquam ipse Hesych. Πρόμουλος postea πρόβουλος exponit." Heins. "Πρόμολος exhibet H. Steph. Thes. in Πρόβολος, itaque legunt Arcer. et Is. Voss. Phot. Lex. Πρόβολον· πρόμολον, πρόμαχον, totidemque literis Suid. ubi, sublata unica syllaba, πρόμον legit Kust. ut postea Suid. Πρόμοις· προμάχοις, quomodo et Hes. suo loco. (Certe πρόμολος hoc sensu est vox nihili, quæ in Gr. Auctoribus frustra quæretur.) Cogitabam aliquando, Πρόβολος· πρόβουλος, scribendum, ut posterius sit correctio prioris; sæpe enim ο pro ου. Vide ad Ἐπιβουλεύει, Παλίμβολον etc. μ autem et β frequentissime confundi, notum est. Hinc postea Πρόμουλος· πρόβουλος, quod variam tantum scripturam indicare videtur. Ita vero Πρόβουλος et Πρόβολος sub eodem Artic. spectavit Hesych., ut solet in vicinis vocabulis diversa notantibus. Explicatio enim, πρόμαχος, pertinet ad Πρόβολος, ut e Suida patet, προνοητὴς vero ad Πρόβουλος, quod postea expl. ἔξαρχος τοῦ βουλευτηρίου, ἢ ὁ προσκεπτόμενος, pro quo Suid. male Πρόβολος, ut notat ibi Kust. et ante eum Portus. Sed, Πρόβουλος· ἔξαρχος τοῦ βουλευτηρίου, diserte Phot. Lex." Albert. Imo per πρόμουλος in utraque Hesychii glossa, Πρόβολος· πρόμουλος. Πρόμουλος· πρόβολος, (sic enim leg. pro πρόβουλος,) et per πρόμολον in Suidæ et Photii glossa, a Kustero suspecta, Πρόβολον· πρόμολον, πρόμαχον, intelligi debet "Propugnaculum ante molem, s. aggerem portus. Lex. Ms. Colbert. Πρόβολον· πρόμουλον, προμαχών." Ducang. Gl. M. et I. Gr. Idem in Προβολή, e Lex. Ms. adespoto eundem articulum affert, nisi quod est πρόμωλον pro πρόμουλον. "* Μόλος, * μοῦλος, μῶλος, Moles, Portus, nostris *Mole*, Italis *Moli*, Agger in mare procurrens, quo portus munitur et cingitur, πρόβολος Procopio. Georgius Hamartolus in Chron. Ms. et Cedrenus An. v. Phocæ scribunt Constantinam Mauricii Imp. uxorem eodem quo conjux loco sublatam a Phoca, Ἐν τῷ μόλῳ Εὐτροπίου. Ubi Simocatta viii. 11. et Codin. Orig. p. 58. Εἰς τὸν λεγόμενον Εὐτροπίου λιμένα habent. L. xxviii. Basil. Tit. x. c. 1. Ἀναγκαῖά εἰσιν οἱ γινόμενοι μόλοι ἐν θαλάσσῃ, ἢ ποταμῷ κ. τ. λ. Mich. Psellus Synopsi Legum, Τῶν ἀναγκαίων κέφυκεν, ὁ μόλος τῆς θαλάσσας. * Μολίσκος, Parvus portus. Anna Comnena Alex. vi. p. 153. Πλοίων δὲ μὴ ἐνόντων, ἐν ἀμάξαις ἐπιφορτίσας ἀκάτιά τινα μικρὰ, διὰ τοῦ μολίσκου ἐν αὐτῇ (λιμνῇ) εἰσήγαγεν. Vide quæ ibi observamus p. 305. Μοῦλος, Theophanes An. v. Phocæ, Τὴν δὲ Κωνσταντίναν σὺν ταῖς τρισὶ θυγατράσιν ἐν τῷ μούλῳ Εὐτροπίου—ἀπεκεφάλισεν. Idem An. xxiii. Copronymi, Κατεσχέθη καὶ ὁ Χριστῖνος,—ὃν ἐν τῷ μούλῳ τοῦ ἁγίου Θωμᾶ χειροκοπήσαντες κ. τ. λ. Μῶλος, Moles, Gloss. L. G. Hesych. Σπίλαξ· μῶλος ὁ πλατανώδης, (vide infra.) Procop. de Ædif. iv. 10. Πρὸς δὲ καὶ τὴν ἑκατέρωθι τοῦ ἰσθμοῦ θάλασσαν, προβόλους τεκτηνάμενοι βραχεῖς τε καὶ φαύλους, οὕσπερ καλεῖν νενομίκασι μώλους, τὴν μέταξυ χώραν τοῦ τε ῥοθίου καὶ τοῦ περιβόλου ἐφράξαντο κ. τ. λ. Infra: Πρὸς αὐταῖς που τῆς θαλάσσης ῥαχίαις μάλιστα προβόλους πεποίηται, ὡς (sic, sed f. l. οὓς) μώλους καλοῦσιν. Chronicon Alexandr. An. iii. Phocæ, Κωνσταντίνα ἡ ἀπὸ βασιλισσῶν ἀπετιμήθη πέραν εἰς τὸν μῶλον τοῦ Εὐτροπίου πλησίον Χαλκηδόνος. Ubi perperam editum μῶνον. Theophanes An. v. habet, Ἐν τῷ μούλῳ Εὐτροπίου. In Anthol. L. iv. c. 28. habetur Epigr. Εἰς μῶλον ἐν Σμύρνῃ τῇ θαλάττῃ ἐπικείμενον. Occurrit præterea in Basilic. L. lvi. tit. x. c. 1. * Καταμόλος, Glossæ Mss. ἐπινεῖον, ἀκρωτήριον, ἢ παραθαλάσσιον χωρίον, ὁ λεγόμενος καταμόλος." Idem.] "Μῶλος esse dicitur Ædificium quoddam in fluctibus "extructum ad usum nautarum, Portus manufactus, "in Epigr." [Respicitur ad lemma Epigrammatis ἀδεσπ. ccclxx. Εἰς μῶλον ἐν Σμύρνῃ τῇ θαλάσσῃ ἐπικείμενον, ἐν ᾧ καὶ ὕδρεῖον. "Vellem locos citasset (H. Steph.) unde hæc interpretatio astruitur. (At Noster non propria persona locutus est, ut satis indicat v. *dicitur*, sed e Lexicis vulgaribus, quæ ante Thes. editum in usu erant, et in quibus ista interpretatio ἀμαρτύρως tradebatur.) Certe ea vox hodie ap. Italos est in usu in eo significatu, Neapoli, Genuæ, (Sennæ, Ed. Schr.) et in aliis portubus, ubi *Il molo* dicitur Moles quædam in mare jacta: et putabam, a Lat. v. Moles ortam eam Italicam vocem." Palmer. ad Hesych. in Σπίλαξ. "Ap. recentiores μῶλος est Moles, quæ arcet impetum undarum, aut continet terræ partem, ne corruat." Damm. Lex. 957. Quod vero ad Hesychii glossam attinet, Σπίλαξ· μῶλος ὁ πλατανώδης, Salmas. ad Solin. 179. de ea, "Hesych.," inquit, "Σπῖλος· πρίνος, κηλὶς, πέτρα * πωρώδης (sic et Noster et Schowii Cod. Ven.: ante Albert. enim legebatur πορώδης), χοιρὰς, γῆ κεραμικὴ, unde παράγωγον σπιλὰς, quæ Scopulum in mari, et saxum sub fluctibus latens significat. Sed et * Σπίλαξ· μῶλος ὁ πλατανώδης, eidem Hesychio. Scribe, μῶλος, πλαταμὼν, (quæ correctio Palmerio placebat,) vel, μῶλος ὁ * πλαταμωνώδης: nam πλαταμῶνα interpretantur, τόπον μέγαν, καὶ πλατὺν ἐπιθαλάττιον, et λεωπερίαν, et ὀλισθηρὰν πέτραν. Idem plane et σπίλαξ. At μῶλος Græco-barbaris Petra, vel Saxum e Lat. Moles." Imo μῶλος ap. recentiores nusquam ponitur pro Petra, vel Saxum. "An πλαταμώδης, i. e πλαταμῶνι ὅμοιος, a πλάταμος pro πλαταμών?" G. Sua Πλάταμον et Πλαταμώδης 'ille habeat secum servetque sepulcro.' "Hæc omnia nihili sunt. Leg. Σπιλάς· βῶλος ὁ πλατανώδης, et conjungendum cum Σπιλάδες· αἱ περιερχόμεναι τῇ θαλάσσῃ πέτραι, ('Vulcan. ad Aristot. de Mundo p. 49. διεσχισμέναι, ita Schol. Hom. Od. E. 405. Spanhem. ad Callim. p. 462. περιερχόμεναι exhibet vertitque, Quæ mari ambiuntur. Sed nihil mutandum videtur.' Albert. G. Wakef. ad Hesych. marg. melius scripsit, παρακείμεναι.) Pluraliter enim notat Saxa in mari. Σπιλὰς vero est Gleba, oleis et *platanis* nutriendis apta. Vide Theophr. Plinius alibi Glaream, alibi Argillam reddidit. Paulo post Σπῖλος interpretatur Hes. γῆν κεραμικήν." Is. Voss. Cf. Nostrum in Σπιλάς. "Pro μῶλος leg. βῶλος." Bruno. Μόλος igitur, s. μοῦλος, s. μῶλος, Agger in mare procurrens, quo portus munitur et cingitur; et πρόμολος, s. πρόμουλος, s. πρόμωλος, i. q. πρόβολος, Propugnaculum ante molem s. aggerem portus. Egregie vero falluntur Hesychii, Suidæ, et Photii interpretes, qui in glossis, Πρόβολος· πρόμουλος, πρόμαχος, Πρόβολον· πρόμολον, πρόμαχον, voci πρόμαχος vulgarem inesse credunt notionem Ejus, qui pugnam init in prima acie. * Πρόμαχος hic est i. q. προμαχεών, Propugnaculum, i. q. πρόβολος, et πρόμολος, s. πρόμουλος, de quo sensu hujus vocabuli silent omnes hodierni Lexicographi, præter Ducang. cujus hæc sunt verba:—"Πρόμαχος, Propugnaculi species. Glossæ: Πρόμαχοι· Propugnaculi. Cyrilli Lex. Ms. (et Zonaras), Πρόβολος· πρόμαχος, ἢ λίθος παραθαλάσσιος, ὃς προβέβληται πρὸ τῶν θαλασσίων τειχῶν. Procop. de Ædif. Justin. v. 4. Ἕτερον δὲ τοῖχον ἐν προβόλου σχήματι τῆς γεφύρας ἐς τὰ πρὸς ἕω πεποιημένος, ὃν δὴ πρόμαχον καλοῦσιν οἱ περὶ ταῦτα σοφοί. Nicetas in Isaac. i. n. 9. Καὶ οἱ μὲν ἑστῶτες ὄπισθεν τῶν προμάχων κατὰ τὸν καιρὸν τῆς συμπλοκῆς." Etym. 355. 7. Πρόβολος· ὁ προβεβλημένος πρόμαχος. Ceterum iis, quæ supra Spanhem. et nos de ista Hesychii glossa, Ὠπήσσεσθαι· ὄψεσθαι, diximus, addi possunt hæc. In usu fuisse videtur et ὠπάω et ὠπέω. Certe legas ap. Etym., a G. Wakef. ad Hederici marg. laudatum, Ἑλίκωπες·——ἢ οἱ ναυτικοὶ, πρὸς τὴν Ἑλίκην ὠπῶντες, ὅ ἐστι βλέποντες πρὸς τὴν μεγάλην ἄρκτον. Illud ὠπῶντες formandum est vel ab ὤψ, Oculus, Vultus, vel ab * ὠπὴ i. q. πρόσοψις, θέα, εἶδος. Nicandri Alex. 376. Ἀλλ' ἄγε δὴ φράζοιο δορύκνιον, οὔτε γάλακτι Ὠπή τε βρῶσίς τε περὶ στομάτεσσιν ἔικται, Schol. Ὠπὴ· ἡ πρόσοψις, ἡ θέα, τὸ εἶδος: Ther. 272. αἱ δὲ πελιδναὶ Φλύκταιναι, πέμφιξιν ἐειδόμεναι ὑετοῖο, Δᾶγμα πέρι πλάζονται, * ἀμυδρήεσσαι ἐσωπὴν, vulg. ἐς ὠπὴν e Cod. G. correxit Schneider. Schol. ἄγνωστοι κατὰ τὴν πρόσοψιν, vulg. οὐκ * εὐδιάγνωστοι εἰς ὄψιν e G. et L. correxit Idem: 657. ὁ μὲν Ζοφοείδελος ὠπὴν Ἵκται σκολύμῳ, Schol. Ζοφοειδὴς κατὰ τὴν ὄψιν. Apollon. R. iii. 821. καὶ ἀντιά-

σειεν ἐς ὠπὴν, 907. Ἡδὲ καὶ αὐτὸν Κέλσομαι εἰς ὠπὴν, ἑτάρων ἄπο μοῦνον, ἱκέσθαι, Schol. εἰς ὄψιν μου, ἐναντίον ἐμοῦ.] "Ἐσωπὴ, ῆτι, ἡ, Aspectus." ["Ἐσωπὴ, Angesicht, Ansehen, Oppian. H. iv. 358. (τοὺς δ' ὁδρὴ τε φίλη, δολόεσσά τ' ἐσωπὴ, Φορβὴ τ' *εὐδώρητος ἐφέλκεται), wo andere Ausg. und Handschr. *ἔπωπὴ, und ὀπωπὴ haben." Schneider. Lex. "Ἐπωπὴ, S. ἐσωπὴ, Æsch. Suppl. 547. Παλαιὸν δ' εἰς ἴχνος μετέσταν Μαΐρος *ἀνθονόμους ἐπωπὰς, Λειμῶνα *βούχιλον, muss Auen bedeuten." Idem. "Ἐπωπὰς, Loca, in quæ oculos dirigebat semper: ἐπωπὴ, ut περιωπή. Interpres male, Vultus." Pauw. "Rem acu tetigit Stanl. in versione emendata, ('Speculationes herbidas matris, Herbida prata, in quibus Argo speculabatur matrem.') Butler. Schol. Ἀνθονόμους ἐπωπάς· *κατανομάς. Cf. Steph. B. *Ἐπωπή· οὕτως ἡ Ἀκροκόρινθος ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ Σίσυφον ἐκεῖ ἰδεῖν τὴν Αἰγίνης ἁρπαγὴν ὑπὸ Διός. Τὸ ἐθνικὸν, *Ἐπωπεὺς, καὶ *Ἐπωπίτης. Idem in Κόρινθος: Ἐκαλεῖτο δὲ Ἀκροκόρινθος Ἐπωπὴ, διὰ τὸ Σίσυφον ἐντεῦθεν ἐπιδεῖν τὴν τῆς Αἰγίνης ὑπὸ Διὸς ἁρπαγήν. Hinc sua hausit Eust. ad Il. B. p. 290. Ἡ δὲ περὶ αὐτὴν Ἀκροκόρινθος ἐκαλεῖτό φασι καὶ Ἐπώπη (l. Ἐωπὴ), διότι Σίσυφος ἐκεῖ ἀφ' ὑψηλοῦ ἐπώπτευσεν, ὅπως ὑπὸ Διὸς ἡ Αἴγινα ἥρπαστο. Forsan pro Etymologi ὠπῶντες legendum est ὠπεῦντες, ab ὠπέω. Sic *περιωπέω a περιωπὴ, in Fragm. e quadam Philostrati διαλέξει decerpto p. 914. Περιωπήσοις δ' ἂν καὶ τὰ ἀνθρώπου ὁμοίως ἔχοντα. Cum isto βούχιλον cf. Hesych. "Αχιλον (Salmas. et Is. Voss. ex ordine literarum corrigunt, Ἄχειλον, neque aliter exhibet Schowii Cod. Ven.) ἄτροφον, *καλύχορτον. Vide Nostrum in Χιλός. Χειλὸς· τροφὴ, βρῶσις, χόρτος, καὶ πᾶν ἄλλο χόρασμα. "Priori sensu τὸ α in ἄχιλον accepit στερητικῶς, posteriori, ἐπιτατικῶς, ut passim." Albert. De α ἐπιτατικῷ vide quæ manu larga dedimus supra 10. n. 9.] "Ἄγχιλα "Hesych. affert pro ἅλμυρὰ, θαλάσσια, ἄβρωτα, Sal"sa, Marina, Esui inepta." ["F. Ἀγχίαλα." Guyet. et Soping. "Recte quod ad duas priores significationes. Cum ἄβρωτα reddit, positum est Ἄγχιλα pro Ἄχιλα a χιλός. Cf. Hesych. Εὔχειλον· εὔτροφον, εὔχορτον. Sic olim in Misc. Crit. 307. scripseram. Nunc idem a Kustero notatum video." Albert. Hesych. *Πεδιά· τινὲς, πύλαι, τὰς πλησίον τοῦ Θυμβραίου ἐν Ἰλίῳ, (Cod. Ven. ἡλίῳ,) φησὶ, ἃς τινες *Ἐπιχηλὰς καλοῦσι. "Puto leg. Ἐπιχιλάς. Agath. ἐπὶ χιλὸν εἶναι, (sic.)" Soping. "An leg. Πεδιακάς· τινὲς, πύλας?" Albert. Forte Hes. scripsit: Πεδία· τινὰς πύλας, τὰς πλησίον τοῦ Θυμβραίου ἐν Ἰλίῳ, φασὶ, ἃς τινες Ἐπιχηλὰς καλοῦσι. Πεδιά· τινὲς πύλαι tacite affert Albert. Auct. Emendd. in Hes. v. Νεμεάδες. Thymbræi campi meminit Strabo p. 861. Falc. Quid sibi velit Soping. monens has portas etiam Νεμεάδας πύλας dici, nescimus. Hic enim agitur de loco quodam in Troade sic dicto, at Νεμεάδες illæ πύλαι Argivorum sunt: Νεμεάδες πύλαι· ἔνιοι τὰς ἐν τῇ Κορινθίᾳ, (Κορινθίᾳ Albertio leg. videtur.) κακῶς, τοῦ γὰρ Ἄργους εἰσὶ, τοὔνομα λαβοῦσαι, διὰ τὸ πρὸς τῇ Νεμέᾳ τετράφθαι. Cod. Ven. præbet: Ἐν τῇ βυνθίου καλῶς—τεθράφθαι. "Textum Codicis corrupit Musurus: scribatur meo periculo, sola litera mutata, Ἔνιοι τὰς ἐν *Τίρυνθι, οὐ καλῶς (de permutatione vocum κακὸς et καλὸς jam alibi diximus.) "Tiryns est antiquissima Argivorum urbs, quam Acrisius post longa dissidia Proeto cedere coactus fuit, teste Apollodoro, qui Bibl. ii. hanc Argivæ regionis partitionem ita tradit, Μερισάμενοι δὲ τὴν Ἀργείαν ἅπασαν κατῴκουν, καὶ Ἀκρίσιος μὲν Ἄργους βασιλεύει, Προῖτος δὲ Τίρυνθος." Schow.]

¶ Ἀγοραῖος, ου, ὁ, ἡ, Adject. penult. circumfl. In foro versans, Ad forum rerum venalium pertinens. Circumforaneus, Ἀγοραῖοι ὄχλοι, Xenoph. Hell. vi. (2. 12.) Turba in foro versans, Turba circumforanea: [Hesych. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 330. Ἀγοραῖοι· οἱ ἐν ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενοι.] Arist. Pol. iv. (4.) tertiam urbis partem vocat ἀγοραῖον, Quæ in vendendo et emendo occupata est, (Λέγω δὲ ἀγοραῖον τὸ περὶ πράσεις, καὶ τὰς ὠνὰς, καὶ τὰς ἐμπορίας καὶ καπηλείας διατρίβον: atque iterum, Ἄλλο δὲ, τὸ ἀγοραῖον, τὸ περὶ ὠνὴν καὶ πράσιν διατρίβον.] Sic Plato vocari ait καπήλους Eos, quorum negotium est emere et vendere, et pro ἀγοραίους dicit ἱδρυμένους ἐν ἀγορᾷ. Sic Act. xvii. (5.) Προσλαβόμενοι τῶν ἀγοραίων τινὰς ἄνδρας. ["Mercator pusillus, Cocio, K. Π. i. 2. 3. Τὰ ὄνια καὶ οἱ ἀγοραῖοι. Hell. vi. 2. 12. Τὸν ἀγοραῖόν τε ὄχλον, καὶ τὸν τῶν θεραπόντων, καὶ τὸν τῶν ἀνδραπόδων. De Vect. iii. 13. ἀγοραῖοι distinguuntur ab ἐμπόροις, atque adeo sunt κάπηλοι. Sed in duobus locis ante hunc allatis, certe in primo, possunt omnino Emtores et venditores intelligi." Lex. Xenoph. Hesych. Ἀγοραίου τέχναι· αἱ τοῦ πωλεῖν καὶ ἀγοράζειν ἐν πείρᾳ εἰδέναι. "Ἀγοραῖαι corrigunt Bruno et Is. Voss. Malim ἀγοραῖοι, quod utriusque generis est. J. Poll. vii. c. 1. inscripsit, Περὶ τεχνῶν ἀγοραίων, ubi Τέχναι ἀγοραῖοι." Albert. "Scr. τὸ πωλεῖν." Heins. "Totus locus sic legi potest, Τοῦ π. κ. α. ἔμπειρον εἶναι, omisso articulo αἱ." Kuster. Κάπηλοι, ἔμποροι, et ἀγοραῖοι sæpe conjunguntur: v. Salmas. de Usuris p. 338. et Wetsten. ad Act. xvii. 5.] || Dicitur et Ἀγοραῖος Mercurius eo sensu, secundum quosdam, quo et Ἐμπολαῖος, Suid. exponit Qui colitur in foro, [Καὶ Ἀγοραῖος Ἑρμῆς. Ἀριστοφάνης (Eq. 297.) Νὴ τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀγοραῖον, Κἀπιορκῶ γε βλεπόντων. Τουτέστιν, ὁ ἐν ἀγορᾷ τιμώμενος. Schol. *Περιστωμένως ἐπὶ τοῦ θεοῦ· ἐν μέσῃ γὰρ τῇ ἀγορᾷ ἵδρυται Ἑρμοῦ Ἀγοραίου ἄγαλμα. "Quæ exscripsit Phavor., nisi quod rectius habeat, *προπεριστωμένως." Albert. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 339. Ἀγοραῖος Ἑρμῆς· ἐν Ἀθήναις ἵδρυτο κατὰ τὴν ἀγοράν. J. Poll. vii. 15. Τούτων δὲ καὶ θεοὶ ἴδιοι, ὁ Ἐμπολαῖος Ἑρμῆς, καὶ ὁ Ἀγοραῖος, καὶ *Ἐμπόλῳ Διοσκούρῳ ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης. Hesych. Ἀγοραῖος· Ἑρμῆς, οὕτως ἐλέγετο ὄντως, καὶ ἀφίδρυτο Κεβρίδος ἄρξαντος, ὡς μαρτυρεῖ Φιλόχορος ἐν τρίτῳ. "L. Ἀγοραῖος Ἑρμῆς· οὕτως ἐλέγετο οὗτος." Heins. et Is. Voss. "F. l. ὤντος pro ὄντος." Perger. "Mendose omnes distinguunt, Ἀγοραῖος, Ἑρμῆς, et asteriscum ponunt post τὸ ὄντος, s. ut Leid. Ed. ὄντας, (sic.) Sed Meurs. Ath. Att. (i. 5.) p. 21. asteriscum recte delet, et legit, Ἀγοραῖος Ἑρμῆς· οὗτος ἐλέγετο ὄντως, καὶ ἀφίδρυτο Κέβριδος (sic) ἄρξαντος. A loco revera dictus Ἀγοραῖος, quia in foro statua Mercurii. Vide et Archontes Meursii (iv. 20.) p. 191." Verwey. "Sic et Jos. Scalig. in Cod. suo, cum quo sæpe convenit Meurs. At Soping. conjicit, οὕτως ἐλέγετο Ἀθήνῃσι, καὶ ἀφίδρυτο κ. τ. λ." Albert. "Lege Φιλ. τρίτῳ. Ita Harpocr. in Τριπτόλεμος ὁ Ἑρμῆς." Vales. "Feminino genere passim utitur Harpocr. at Hesych. in Ἰτέᾳ iterum, Φιλόχορος ἐν τετάρτῳ, in quibus intelligendum Ἀτθίδος. Perperam Φιλοχώρος per ω in Ed. Ald. et Hag. quod Scal. Vales. et Jun. etiam correxerant. Similiter ap. Suid. in Κοβαλεία citatur Φιλόχωρος δευτέρῳ Ἀτθίδος, etiam in Kust. Ed. Rectius Phot. per ο, Φιλόχορος. Pariter in Λίθος." Albert. In Cod. Ven. legitur, teste Schowio, Ἀγοραῖος Ἑρμῆς· οὕτως ἐλέγετο ὄντος —Φιλοχώρος ἐν τρίτῳ. Pausan. i. 15. Ἰοῦσι δὲ πρὸς τὴν στοὰν, ἣν Ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος Ἀγοραῖος, καὶ πύλη πλησίον: ii. 9. de memorandis in foro Sicyoniorum, Καὶ πλησίον Ἑρμῆς ἕστηκεν Ἀγοραῖος: ix. 17. de Thebarum memorandis, Πλησίον δὲ Ἀπόλλων τέ ἐστιν ἐπίκλησιν Βοηδρόμιος, καὶ Ἀγοραῖος Ἑρμῆς καλούμενος· Πινδάρου καὶ τοῦτο ἀνάθημα. Plut. Sympos. iii. 6. Τὴν γὰρ ἑσπέραν, ὦ ἑταῖρε, τῶν πόνων ἀνάπαυσιν, τὸν δ' ὄρθρον, ἀρχὴν· καὶ τὴν μὲν ὁ Λύσιος ἐκκοπεῖ Διόνυσος, μετὰ τῆς Τερψιχόρης καὶ Θαλίας, ὁ δὲ πρὸς τὴν Ἐργάνην Ἀθηνᾶν καὶ τὸν Ἀγοραῖον Ἑρμῆν ἐπανίστησι. "Cf. Idem V. x. Oratt. 844. a." Albert. Lucian. Jup. Trag. xxxiii. Ἀλλὰ τίς ὁ σκυδῆ προσιὼν οὗτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὔγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρχαῖος τὴν ἀνάδεσιν τῆς κόμης, μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ Ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην; Πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὁσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Schol. Ἑρμῆς ὁ Ἀγοραῖος ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος, εἰκότως δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τοῦ Ἑρμοῦ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ. Πίττης γοῦν ἀναπέπλασται (sic)· οἱ γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας καὶ τὰ ἀγάλματα, ἔθος εἶχον περιπλάττειν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ πίσσῃ, καὶ οὕτω λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύπωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσιν. Plura v. in Ἑρμῆς. || *Ἀγοραῖος Ζεύς. Hesych. Ἀγοραῖος· Ζεύς. Ἀγοραίου Διὸς βωμός· Ἀθήνῃσιν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγο-

ραῖος Ζεὺς Ἀθήνησιν, καὶ Ἑρμῆς. Ἀγοραῖος Ζεὺς βωμὸς Ἀθήνησιν, ὃς ἐκαλεῖτο Ἀγοραίου Διός. Aristoph. Eq. 410. Ἢ μὴ ποτ' Ἀγοραίου Διὸς σκλάγχνοισι παραγενοίμην, Schol. Ἀγοραῖος Ζεὺς ἵδρυται ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ: 498. Ἀλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξειας Κατὰ νοῦν τὸν ἐμὸν, καί σε φυλάττοι Ζεὺς Ἀγοραῖος, Schol. Ὡς Ζεὺς Ξένιος, ἢ Μειλίχιος, ἢ Φίλιος, οὕτως Ἀγοραῖος, οἰκείως δὲ νῦν διὰ τὸν Ἀλλαντοπώλην Ἀγοραῖον εἶπεν. Eurip. Heracl. 70. ἱκέται δ' ὄντες Ἀγοραίου Διὸς Βαζόμεσθα. Plut. de Socr. Gen. viii. 330. Ἐᾶν γὰρ αὐτὸν ἐκέλευσεν, ὅ, τι ἂν ἐπὶ νοῦν ἴῃ πράττειν, καὶ μηδὲ βιάζεσθαι, μηδὲ παράγειν, ἀλλ' ἐφιέναι τὴν ὁρμὴν τοῦ παιδὸς, εὐχόμενον ὑπὲρ αὐτοῦ Διὶ Ἀγοραίῳ, καὶ Μούσαις, τὰ δ' ἄλλα μὴ πολυπραγμονεῖν περὶ Σωκράτους, ὡς κρείττονα δήπουθεν ἔχοντος ἐν αὑτῷ μυρίων διδασκάλων καὶ παιδαγωγῶν ἡγεμόνα πρὸς τὸν βίον. Theophr. de venditione et emtione agens, ap. Stob. Tit. xlii. p. 120—281.: Τὸν δὲ μὴ οἰκοῦντα ἐν ἄστει θύειν τὸν ὅρκον ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦ Ἀγοραίου, τὴν δὲ θυσίαν τῶν ἐλαττόνων εἶναι θυλήμασιν, ἄνευ δὲ τούτων μὴ ἐγγράφειν τὴν ἀρχὴν, ἅμα καὶ ἐν τῷ ὅρκῳ προσορμίζειν (sic) αὐτὴν, ἐὰν μὴ ὀμνύωσι, μηδὲ ἐγγράψειν τὴν ὠνήν. Pausan. iii. 11. de Spartæ foro, Τούτων δὲ οὐ πόρρω Γῆς ἱερὸν, καὶ Διὸς Ἀγοραίου, Cod. M. Διός ἐστιν Ἀγ.: v. 15. de memorandis in Alti, Μετὰ δὲ τοῦτον, ἔστιν Ἀγοραίου Διὸς βωμός. Æsch. Eum. 976. Ἀλλ' ἐκράτησε Ζεὺς Ἀγοραῖος. " Epithetum pluribus Diis commune, tum præcipue iis, qui rebus forensibus et facundiæ præerant, quo sensu de Jove intelligendum h. l. Aristides Jovem Ἀγοραῖον vocari docet, Qui in concionibus et judiciis victoriam tribuit: Hymn. in Jov. Οὗτος μὲν ἐν ἐκκλησίαις καὶ δίκαις νίκην διδοὺς Ἀγοραῖος κέκληται. Eust. ad Il. A. 54. (supra 506. d. a nobis citatum.) Hesych. Ἀγοραῖος Ζεύς· Ἀγοραίου Διὸς βωμὸς Ἀθήνησιν. (Duas Hesychii glossas in una junxit V. D. sed Albert. nihil mutavit, conferens ista ap. eund. Hesych. Ἀγορὰ Λύκειος· ἐν Ἄργει.) Vide Meurs. Attic. p. 21. Archont. p. 191." Stanl. ‖ * Ἀγοραία Ἄρτεμις. Pausan. v. 15. Ἔστι δέ τοι ἐντὸς τῆς Ἄλτεως μὲν Ἀρτέμιδος Ἀγοραίας βωμός. ‖ * Ἀγοραίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν in foro Spartæ positum memorat Idem iii. 11. ‖ * Ἀγοραία Θέμις. Hesych. Ἀγοραία Θέμις, καὶ ἐκκλησιαστική. " Scr. Ἀγοραῖα Θέμις· ἡ καὶ ἐκκλ. nempe λεγομένη, vel, ἡ τῆς ἀγορᾶς, καὶ ἐκκλ. Nam et infra, Ἀπ' ἀγορᾶς, ἡ ἐκκλησίας." Heins. Phavor. Ἀγοραῖα Θέμις· ἡ ἐκκλησιαστική. Vide Eust. ad Od. Σ. p. 1158. 26. supra in Ἀγορὰ citatum. Odyss. B. 68. Λίσσομαι ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἠδὲ Θέμιστος, Ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει, Pseudo-Did. Τινὲς φήθησαν εἰς τὰς ἐκκλησίας εἰσφέρεσθαι Θέμιδος ἄγαλμα. ‖ * Ἀγοραῖοι θεοί. J. Poll. i. 24. de cognominatione Deorum, Θεοὶ ἀγοραῖοι. Æsch. Agam. 88. Πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων, Ὑπάτων, χθονίων, Τῶν τ' οὐρανίων, τῶν τ' ἀγοραίων, Βωμοὶ δώροισι φλέγονται.] ‖ Hinc ἀγοραῖος, ut et Lat. Circumforaneus, pro Vulgari, Triviali, Vili, Contemto. Aristoph. Ran. (1015.) Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους: Pac. (750.) Ἔτεσιν μεγάλοις, καὶ διανοίαις, καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις. Et Ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα, Lucian. Et ἀγοραῖος νοῦς a Suida exponitur ὁ πανευτελὴς καὶ συρφετώδης: [Ἀγοραῖος νοῦς· ὁ * πανευτελὴς (l. πάνυ εὐτελὴς), καὶ συρφετώδης, καὶ οὐκ ἀπόῤῥητος, οὐδὲ πεφορτισμένος. " Verba, Καὶ οὐκ ἀπόῤῥητος, mendi suspecta habeo, nec video, quomodo ea loco huic conveniant." Kuster. Certe non leguntur in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 339. ubi idem articulus sic exhibetur: Ἀγοραῖος νοῦς· ὁ πάνυ εὐτελὴς, καὶ συρφετώδης, οὐδὲ πεφορτισμένος, οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι ἀμαθεῖς καὶ ἀπαίδευτοι. Οὕτως Εὐριπίδης. Nihil vero tale reperitur in Euripidis Fabulis, quæ nostra ad tempora pervenerunt. Huc forte spectant illa A. Gellii xvii. 3. " Riserunt hoc ad illudendum ex his, qui ibi aderant, unus atque alter, male homines literati, quod genus ἀγοραίους Græci appellant."] Sic Aristot. Eth. viii. (13.) φιλίαν ἀγοραίαν opponit τῇ ἐλευθεριωτέρᾳ. [Aristoph. Eq. 217. Τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι * δημαγωγικὰ, Φωνὴ μιαρὰ, γέγονας κακὸς, ἀγοραῖος εἰ· Ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ. Theophr. Char. vi. Περὶ Ἀπονοίας: Τῷ ἤθει ἀγοραῖός τις, καὶ ἀνασεσυρμένος, καὶ * παντοποιός. " Homo ἀγοραῖος est Qui dies totos forum conterit, quemque oratores et comici appellant ἀγορᾶς περίτριμμα, (v. Heindorf. ad Plat. Protag. 601.) Latini veteres Hominem ordinarium, teste Festo, vel Subrostranum, ut Epist. ad Fam. (iii. 19. ed. Sib.) vel Subbasilicanum, ut in Captivis A. iv. S. 2. v. 35. ' Quorum odos subbasilicanos omnes abigit in forum.'" Casaub. Quos Horat. A. P. 245. Innatos triviis ac pene forenses vocat. " In universum erat nomen invidiosum, Eust. ad Il. B. 143. (Ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης ἀγοραίας πληθύος καὶ ἀγοραῖος ἀνὴρ, ἢ ὄχλος, ἐπὶ σκώμματος λέγεται.) Fischer. interpretatur nimis laxe, Sordidus, Illiberalis, Levis, Improbus, et ἀγοραῖον etiam Cocionem significare monet, Qui mercetur a mercatoribus, quod statim vendat, et quidem carius, (cf. Xenoph. K. Π. i. 2. 3. Salmas. de Usur. xix. 344. 536.) sed ab h. l. id alienum est." Astius. ‖ " Ἀγοραῖον τῆς ῥητορικῆς μέρος, Circulatoria et indocta ratio rhetorice exercendæ, Dionys. H. de Comp. Verb. xxv. p. 206(=400. Ὑφορῶμαί τινα πρὸς ταῦτα καταδρομὴν ἀνθρώπων, τῆς μὲν ἐγκυκλίου παιδείας ἀπείρων, τὸ δὲ ἀγοραῖον τῆς ῥητορικῆς μέρος ὁδοῦ τε καὶ τέχνῃ χωρὶς ἐπιτηδεύοντων.) Luc. de Hist. Conscr. xliv. Ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα, De media turba et de caupona sumta vocabula. (Plut. Sympos. i. 1. Διηγήματα φλυαρώδη, καὶ λόγους βαναύσους καὶ ἀγοραίους.) Phot. Bibl. Cod. 114. Charino tribuit λέξεις ἀγοραίους καὶ πεπατημένας." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Vide Valck. mox citandum, et notanda in Ἀγοραῖος.]

Ἀγοραῖος, Forensis, Ad forum judiciarium pertinens. Herodian. vii. (9.) Ἐκ τινος ἀγοραίου διαφορᾶς: Idem (vi. 1.) Τάς τε πράξεις ἁπάσας καὶ τὰς διοικήσεις, τὰς μὲν πολιτικὰς καὶ ἀγοραίους ἐνεχείρισαν κ.τ.λ. Synes. Ὑπὲρ τοῦ δεῖν ἀνθελέσθαι φιλοσοφίαν τῆς ἀγοραίου ταύτης διατριβῆς. Plut. (Fab. Maximo 1.) Οὐ γὰρ ἐπὶν ὡραῖσμὸς, οὐδὲ κενὴ καὶ ἀγοραῖος χάρις, ἀλλὰ νοῦς ἴδιον καὶ περιττὸν ἐν γνωμολογίαις σχῆμα καὶ βάθος ἔχων, ὡς μάλιστα ταῖς Θουκυδίδου προσοικείναι λέγουσι: Lycurgo (xxv.) Οὐδενὸς μεμνημένοι τῶν πρὸς χρηματισμὸν ἢ χρείαν ἀγοραῖαν συντελούντων. Suid. ἀγοραίαν δίκην exponit τὴν δικαιολογίαν. [Hesych. Ἀγοραίαν· δικαιολογίαν. " Act. xix. 38. ἀγοραῖοι, Dies forenses, ubi Glossæ, οἱ τῇ ἀγορᾷ σχολάζοντες. Hammond. ibi Hes. citans conjicit leg. Ἀγόραιον, non adeo male. At cum ἀγόραιος, προπαροξυτόνως, proprie significet Diem forensem, s. Quo lites disceptantur, quando, ut loquitur Demosth., αἱ δίκαι εἰσὶ, de quo plura Casaub. ad Theophr. Char. vi. et Gronov. Obss. iii. 22., non ipsam δικαιολογίαν, malim equidem servare vulg. lect. quam omnes Edd. præferunt, aut e Suida reponere, Ἀγοραίαν δίκην· δικαιολογίαν. Potuit enim illud δίκην, ob repetitionem earundem literarum in v. δικαιολογίαν facile excidisse culpa librarii." Albert. Zonar. Ἀγοραίαν δίκην· τὴν δικαιολογίαν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγοραίαν· τὴν δίκην, τὴν δικαιολογίαν.] ‖ Ἀγοραῖος, Forensium rerum peritus, vel Forensibus rebus aptus. Plut. Pericle (xi.) Ὃς ἦττον μὲν ὢν πολεμικὸς τοῦ Κίμωνος, ἀγοραῖος δὲ καὶ πολιτικὸς μᾶλλον. Ubi animadvertendum copulari ἀγοραῖος et πολιτικὸς, ut Herodian. l. c. copulat πολιτικὰς et ἀγοραίους. [" Ἀγοραῖοι λόγοι, i. q. δικανικοὶ, Forenses, Judiciales orationes et controversiæ, Philostr. V. S. 570." Ernest. Lex. Rhetor.]

[Ἀγοραῖος, Tabellio, Basiliciarius. Glossæ: Basiliciarius, Μαλακὸς, Ἀγοραῖος. " Notum est in Basilicis judicia Romæ, præsertim centumviralia, celebrata fuisse. Idem Auctor alibi: Tabellio, Ἀγοραῖος, Νομικός." Casaub. ad Theophr. Char. vi.]

[Ammon. Ἀγόραιος, ἐὰν * προπαροξυτόνως, σημαίνει τὸν κοινῇ τὸν (l. καὶ τὸν) ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον, ἐὰν δὲ * προπερισπωμένως, σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον. " Absque vitii suspicione hac nota usi sunt Casaub. ad Theophr. Char. l. c. Grot. ad Matth. xx. 3. Act. xvii. 5. et ad posteriorem locum J. Pricæus. Cogitari interim posset, pro τεθραμμένον leg. τετριμμένον. (Vide infra. Pro) τιμώμενον, materia, quam tractabat, alliciente, Salmas. legendum credidit τε ὠνούμενον, s. potius πωλούμενον, de Modo Usur. ii. p. 71-2." Valck. " Qui ad hanc legem veterum loca corrigenda censuere, vereor, ut omnes

Grammaticorum mentem ceperint. Ad eam intelligendam facem nobis prætulit T. H. ad J. Poll. ix. 12. (scribens:—'Eadem in v. ἄγροικος et ἀγραῖκος differentiæ ratio, quæ et in ἀγόραιος et ἀγοραῖος notatur a Grammaticis, atque in aliis pluribus: v. Thom. M. qui sua hic omnia fideliter ex Ammonio, prout pleraque alia descripsit.' Idem ad Thom. p. 7. a Schæf. in Mss. citatus:—'Multa sunt, in quibus e variato vocabuli accentu significandi discrimen signari Grammatici tradiderunt: cujus generis in Cyrilli s. Philoponi Συναγ. Δ. T. Λ. notantur præter hoc ipsum, in quo cum Thoma congruit, ἀγελαῖος et ἀγέλαιος, ἀγοραῖος et ἀγόραιος, γέλοιος et γελοῖος, νόμαιον et νομαῖον. Nam alia plura tono tantum diversa longe ab horum ratione discrepant: verum uter accentus utrius sit potestatis index, ipsi secum aliquando, et inter se dissentiunt: regulam ab Atticorum usu pronuntiandi maxime consueto fluxisse facile credideris; eandem semper exacte fuisse observatam, quis sibi persuaderi patietur?') Sicuti in hac officina ἀγροῖκος et ἀγρεῖος Is dici traditur, qui ruri vitam degit, contra ἄγροικος et ἄγριος, potestate ad mentem translata, Homo inurbanis moribus et incultis; pari ratione ἀγοραῖος, eximie quidem dicitur Deus fori præses, sed et Eum denotat, qui forensem eloquentiam sectatur, s. etiam mercimoniis emendis vendendisve, in foro ætatem conterit: ἀγόραιος vero, cujus mentem forenses sordes inquinarunt, secundum Ammon. σημαίνει τὸν πονηρὸν, τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον. Huc, quæ ab eruditis viris fuere notata, et quæ plura addi possent, universa commode referri queunt. Hesych. Ἀγοραῖος Ζεὺς, ad Æsch. Eum. l. c. Præter alios in foro statutos, de quibus paucula Herald. 1 Digress. 14. inprimis innotuit Mercurius, ὁ Ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην, Luciano (l. c.) Cornut. de N. D. p. 169.: Λέγεται δὲ καὶ Ἀγοραῖος πρῶτος, f. πρόεδρος, εἰκότως· ἐπίσκοπος γὰρ τῶν ἀγοραζόντων τί ἢ πιπρασκόντων, ὡς μετὰ λόγου πάντα ποιεῖν δεόντων, non δεόντως· ἐντεῦθεν καὶ τῶν ἐμπορίων ἐπιστάτης ἔδοξεν εἶναι, καὶ Ἐμπολαῖος, καὶ Κερδῷος ἐπωνομάσθη. Nihil itaque est, (etiam Duporto ad Theophr. Char. vi. judice,) cur Salmasius, Ammonii τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον ('i. e. Jovem,' G. Wakef. in margine Ammonii exemplaris, quod penes E. H. Barkerum est,) solicitaverit. Quod reponi volebat, τὸν ἐν α. τι ὠνούμενον, s. quod postea malebat, τι πωλούμενον, oppido acutum est et eruditum. Ἀγοραῖοι hoc sensu dicerentur Pusilli negotiatores, qui mercantur a mercatoribus, quod statim vendant, de quibus multa notavit in Lib. de Usur. et de Modo Usur. Salmas. et concinno ordine Herald. Anim. ad Salm. Obs. ad J. A. et R. ii. 2. 6. In hujusce generis cociones faceta sunt Comicorum dicta ap. Athen. Tales diris devovet Archestratus Gastrononia, ap. eund. p. 92. τοὺς κίρκας δ' ἐπίτριψαι Ὀ Ζεὺς, τούς τε * θαλασσογενεῖς, καὶ τοὺς ἀγοραίους, Πλὴν ἑνὸς ἀνθρώπου· κεῖνος δέ μοί ἐστιν ἑταῖρος, Λέσβιον ἑριστάφυλον ναίων, Ἀγάθων δὲ καλεῖται. Tradit Xenoph. Hell. (l. c.) hostes fuisse deterritos, Τὸν ἀγοραῖόν τε ὄχλον ἰδόντες, καὶ τὸν τῶν θεραπόντων καὶ τὸν τῶν ἀνδραπόδων. Cum ista hominum turba, qui cum mercibus suis castra comitari solebant, non bene conveniunt in una sede ordinis honoratioris θεράποντες, ac proinde non invitus reponerem, Καὶ τὸν τῶν παρεπόντων: 'Lixis puerorum, quondam exercitus prosequentibus' dixit Salvian. de Gubern. Dei vii. p. 155. ubi v. Ritterhus. (At primum παρέπομαι hoc sensu ap. Xenoph. nusquam alibi legitur, deinde hoc verbum non de Lixis tantum ponitur, sed et de Omnibus iis, qui quæstus causa exercitus sequerentur, atque adeo Xenoph. τὸν τῶν παρεπόντων ὄχλον et τὸν ἀγοραῖον ὄχλον non potuit distinguere, Polyb. iii. 82. 8. Τηλικοῦτον γὰρ προεπεβεβλήκει κατελπισμὸν τοῖς ὄχλοις, ὥστε πλείους εἶναι τῶν τὰ ὅπλα φερόντων τοὺς ἐκτὸς παρεπομένους τῆς ὠφελείας χάριν, κομίζοντας ἁλύσεις, καὶ πέδας, καὶ πᾶσαν τὴν τοιαύτην παρασκευήν: imo ἀγοραῖον et Lixum unum eundemque esse, patet e Glossis, Ἀγοραῖος· Lixa. 'Ne id quidem absurde; est enim Is, qui quæstus causa castra sequitur.' Casaub. ad Theophr. Char. vi. Tum vulgatam satis tuetur Xenoph. K. Π. vi. 1. 10. Ὁρῶ γὰρ ἡμῖν ἀντιπάλους προσιόντας, οἷς ἡμεῖς, εἰ ὧδε στρατευσόμεθα, οὐ δυνησόμεθα μάχεσθαι· προσέρχεται μὲν γὰρ δίπτυχα χειμών, στέγαι δ' εἰ καὶ ἡμῖν αὐτοῖς εἰσὶν, ἀλλὰ μὰ Δία οὐχ ἵπποις, οὐδὲ θεράπουσιν, οὐδὲ τῷ δίμοιρῳ τῶν στρατιωτῶν· ὧν ἄνευ ἡμεῖς οὐκ ἂν δυναίμεθα στρατεύεσθαι: viii. 5. 3. Ὥσπερ δὲ οἱ περὶ τὰ ἐπιτήδεια θεράποντες χώραν εἶχον τὴν πρυσήκουσαν ἕκαστοι. Postremo θεράποντες in castris non sunt, ut V. D. arbitrabatur, honoratioris ordinis, sed Servi, vel saltem Famuli inferioribus ministeriis præpositi. Hesych. Θεράποντες· δοῦλοί τε καὶ ὑπηρέται: sic quoque Suid. Schneider. his locis intelligendos censet Commeatibus præfectos. Plura v. ap. Lex. Xenoph. et a nobis notanda in Θεράπων.) Porro ἀγοραῖον etiam dicebatur, Quodcunque ad forum s. forensem eloquentiam propius spectabat: ἀγοραῖα ἐπιτηδεύματα vocat Æschin. Ep. iv. Lucian. Amor. T. i. 879. (=ii. 406. Προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐστατο, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ῥητορικῆς. (Vide plura supra.) Cum vero cocionum genus malis artibus et versutiis invisum esset et infamatum, neque garruli sophistæ et forenses rabulæ majori essent in pretio, accidit, ut Quosvis homines nequam et nauci ἀγοραίους vocaverint. Huc pertinent observationes Grotii et Pricæi, quas supra indicavi. (Adde Suicer. Thes.) Ammonii verba sunt: Ἀγόραιος, ἐὰν προπαροξυτόνως, σημαίνει τὸν πονηρὸν, τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον. Suspicabar leg. τετριμμένον. (Ante V. D. sic conjecerat Duport. ad Theophr. Char. vi.) Non pauca sunt, quæ eam mutationem suadeant: Aristoph. Nub. 446. περίτριμμα δικῶν vocat, quem Demosth. de Cor. 331. b. σπερμολόγον, περίτριμμα ἀγορᾶς, Isocr. Epist. viii. 1020. Οἱ τὰ βήματα κατατετριφότες, 'Qui fora solicitabant,' Corn. Gallo El. i. 129. Sed peropportunum locum, quo recepta in Ammonio scriptura defendi possit, ex Aristoph. Eq. 293. Ἐν ἀγορᾷ κἀγὼ τέθραμμαι, mihi indicavit Wesseling. De usu vocis ἀγόραιος, ab Ammonio indicato, multa possent notari, quibus satius fuerit abstinuisse." Idem Animadvv. ad Ammon. 10. Lectioni τεθραμμέναν patrocinantur Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxix. Ἀγοραῖος· ὁ χυδαῖος ἄνθρωπος, καὶ ὁ ἐν ἀγορᾷ τιμώμενος, ἀγόραιος δὲ ὁ κακὸς, καὶ (adde ὁ) ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένος. Cyrilli s. Philoponi Collectio Vocum, quæ pro diversa Significatione accentum diversum accipiunt: "Ἀγόραιος, *In foro educatus*, antepenacuitur, Ἀγοραῖος, Forensis, penult. circumfl." Egregie vero falluntur Auctor ille, distinguens inter ἀγοραῖον, Forensem, et ἀγόραιον, In foro educatum, et Auctor Technoll. Mss. distinguens inter ἀγοραῖον τὸν χυδαῖον ἄνθρωπον καὶ τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον, et ἀγόραιον τὸν κακὸν καὶ τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον, et Ammon. (qui in errorem suum traxit Casaubonum atque ex eo Suicerum,) distinguens inter ἀγόραιον τὸν πονηρὸν καὶ τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον, et ἀγοραῖον τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον. Nam vera atque unica distinctio est ea, quam tradiderunt Suid. et Zonar.: Ἀγοραῖος, προπεριεσπωμένως, ὁ ἐν ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενος ἄνθρωπος, Ἀγόραιος δὲ, προπαροξυτόνως, ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἡ ἀγορὰ τελεῖται.]

Ἀγόραιος, cum accentu in antepenult. ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἀγορὰ τελεῖται, inquit Suid. Dies, in qua forum agitur. Sic fortasse in Act. xix. (38.) pro ἀγοραῖοι ἄγονται, leg. ἀγόραιοι ἄγονται, et sub. ἡμέραι. [Suidæ verba sunt hæc: Ἀγοραῖος· * προπεριεσπωμένως ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενος ἄνθρωπος. Δαμάσκιος· Ὁ δὲ παρίστατο καὶ ἐζήτει τοῖς ἀποστεροῦσι μέχρι καὶ δικαστῶν ἀγοραίων. (Fragmentum hoc, quod in Excerptis Photii non reperit, ἀνερμήνευτον reliquit Kuster. utpote corruptum, et e quo vix aliquem sensum elicere possis. Sed v. Toup. Emendd. ii. 30.) * Προπαραξυτόνως δὲ Ἀγόραιος, ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἡ ἀγορὰ τελεῖται. Zonar. Ἀγοραῖος, προπεριεσπωμένως, οἱ (ὁ) ἐν ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενοι ἄνθρωποι (l. ἀναστρεφόμενος ἄνθρωπος,) Ἀγόραιος δὲ, προπαροξυτόνως, ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἡ ἀγορὰ τελεῖται. "Ἀγόραιος, quæ de Rebus et negotiis dicitur, quæ in foro aguntur et tractantur, Forensis, Judicialis, unde ἀγόραιοι κρίσεις, Judicia, quæ in

foro exercentur, ἀγόραιοι ἡμέραι, Dies forenses habendis judiciis et causis forensibus destinati, s. in quibus forum agitur. Act. xix. 38. Ἀγόραιοι ἄγονται, ita enim scribendum est loco impressi ἀγοραῖοι, sc. ἡμέραι, Dies forenses s. judiciales habentur, s. magis ad usum loquendi Latinum, Conventus aguntur, s. Forum agitur. Vide Putmanni Miscell. Specim. 13. c. xxv. Lips. 1791. et Jo. Amuel Ἀγόραιοι ἄνδρες καὶ ἡμέραι ex Act. xvii. et xix. Upsal. 1758. 4." Schleusner. " Recte notat Suid. ἀγόραιον dici Diem, quo lites disceptantur: ita omnino scr. in Act. xix. 38. Ἀγόραιοι ἄγονται, non ἀγοραῖοι, et sub. ἡμέραι. Gloss. vet.: Cum res agitatur, (v. Gronov. infra), Ὅτε ἡ ἀγόραιός ἐστιν. Nam, ut Prolatæ res Plaut. Capt. A. i. S. 1. 10. 11. 17. dicuntur, quando justitium est, sic Agi res, quando, ut loquitur Demosth., αἱ δίκαι εἰσί. Plin. Epist. ' Eia tu, cum proxime res agentur, quoquo modo ad judicandum veni.' Hinc Sueton. Aug. xxxii. ' Rerum actus' pro diebus juridicis. Strabo xiii. (629.) Εἰς δὲ τὴν σύγχυσιν ταύτην οὐ μικρὰ συλλαμβάνει τὸ τοὺς Ῥωμαίους μὴ κατὰ φῦλα διελεῖν αὐτοὺς, ἀλλὰ ἕτερον τρόπον διατάξαι τὰς διοικήσεις, ἐν αἷς τὰς ἀγοραίους ποιοῦνται, καὶ τὰς δικαιοδοσίας, Ubi conventus agunt et jus reddunt." Casaub. ad Theophr. Char. vi. " Scripti quidam habent, τὰς ἀγορὰς, non recte. Præses in provincia, quando jus dicit, Forum agere vel conventus, Latine dicitur: Græce, ἀγοραίους ποιεῖσθαι. Conventus enim Græci vertunt ἀγοραίους. Sic accipiendum ap. Act. xix. 38." Idem ad Strab. l. c. " Forum vel conventum agere, Græcis τὰς ἀγοραίους ἄγειν, quæ designatio temporis est; intelligitur enim τὸ ἡμέρας. Act. xix. 38. Ἀγόραιοι ἄγονται. Ita scribendum, ἀγόραιοι, προπαροξυτόνως, et τὸ ἡμέραι intelligendum, primus, quod sciam, e Suida monuit v. Camer., et confirmavit Casaub. ad Theophr. (l. c.) Actum agunt, qui τὸ ἀγοραῖοι e Syro et Arabe, penes quos nihil hic sani sensus, pingere atque ornare conantur. Interpres vetus, Conventus forenses aguntur, quem et qui carpserunt, et qui excusarunt, vix sese, quid in eo boni esset aut secus, intelligere ostenderunt. Nam Conventum agi pulcrum, et non modo ad sensum recte, sed illis verbis dictum, ut magis proprie non possis; sed Conventus forenses aguntur parum ῥωμαΐζει: non enim Conventum forensem agi, sed Conventum agi dicebant, per Conventum nihil aliud intelligentes quam Forum. Nec valde idem defenditur, cum χρόνους vel καιροὺς subaudisse dicitur; non enim χρόνοι vel καιροὶ subaudire debuit, sed ἡμέραι. Strabo xiii. (l. c.) Gloss. Lat. Gr. Conventus, Ἀγόραιος, Σύνοδος, * Ὀχλαγωγία, et rursus, Cum res aguntur, Ὅτε ἀγόραιός ἐστιν: ita legendum, non Agitatur." J. Fr. Gronov. Obss. iii. 22. Verba Actorum sunt hæc: Εἰ μὲν οὖν Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τεχνῖται πρός τινα λόγον ἔχουσιν, ἀγοραῖοι ἄγονται, καὶ ἀνθύπατοί εἰσιν, ἐγκαλείτωσαν ἀλλήλοις, ubi Jo. Camer. Casaub. Gronov. J. Pricæum recte ἀγόραιοι correxisse, patet e Josephi loco, quem VV. DD. nondum notasse valde miramur, A. J. xiv. 10. 21. Πόπλιος Σερονῖλιος Ποπλίου υιος Γάλβας ἀνθύπατος Μιλησίων ἄρχουσι, Βουλῇ καὶ Δήμῳ χαίρειν. Πρυτανὴς Ἑρμοῦ υἱὸς, πολίτης ὑμέτερος, προσελθών μοι ἐν Τράλλεσιν ἄγοντι τὴν ἀγόραιον, κ. τ. λ. Vide porro de hoc Actorum loco Duport. ad Theophr. Char. vi., Suicer. Thes., et Bos. de Ellips. cum Schoettgenii nota. Albertii Gloss. Gr. in N. T.: Ἀγοραίων· τῶν δημόρων, ex Act. xvii. 5. Ms. δημώτων: Ἀγοραῖοι· οἱ τῇ ἀγορᾷ σχολάζοντες, Act. xix. 38. " Glossa Ms. in Cod. Coisl. xxv. Ἀγοραῖοι· οἵτινες ἐδίκαζον τοῖς πένησι καὶ ἀγοραίοις ἀνθρώποις——ἢ Ἀγοραῖοί εἰσιν οἱ δικολόγοι, παρὰ τὸ ἀγορεύειν λεχθέντες, ὅ ἐστι, δημηγορεῖν. Et in Cod. xxvi. Ἀγοραῖοι·——ὥσπερ εἰσὶ κατὰ πόλεις καὶ οἱ λεγόμενοι ἔκδικοι.——Fullit in h. l. glossa, ut et Œcumen. a Gregorio adductus; omnino enim sub. ἡμέραι." Albert. " E v. ἄγονται, quod de hominibus sine ullo more, sine exemplo diceretur, apparet, quantum lapsus fuerit, qui voce ἀγόραιοι vel Judices, vel Causidicos voluit intelligi." J. Pricæus ap. Suicer. Thes.]

[* Ἀγοραῖος Κολωνός. Κολωνός· ὄρος, βουνὸς, λόφος, ἀνάστημα. Πᾶν οὖν ἀνάστημα γῆς, κολωνὸς λέγεται. Σημαίνει δὲ καὶ σκόπελον. Ἀθήνῃσι δὲ δύο κολωνοί, Ἵππιος καὶ Ἀγοραῖος, ἐφ' οὗ τοὺς μισθαρνοῦντας ἀνέφερον, καὶ μισθαρνοῦσαι, * Κολωνικαί, καὶ ἄλλο χωρίον ἐκαλεῖτο Κολωνὸς Ἱππάτης. Suid. Κολωνέται (l. Κολωνῖται)· οὕτως ὠνόμαζον τοὺς μισθωτοὺς, ἐπειδὴ περὶ τὸν Κολωνὸν εἰστήκεσαν, ὅς ἐστι πλησίον τῆς ἀγορᾶς, ἔνθα τὸ Ἡφαιστεῖον καὶ τὸ Εὐρυσάκιόν ἐστιν, ἐκαλεῖτο δὲ ὁ Κολωνὸς οὗτος Ἀγοραῖος. Ἦν δὲ καὶ ἕτερος Κολωνὸς, πρὸς τὸ Ποσειδῶνος ἱερὸν, οὗτος δ' ἂν εἴη ὁ τῶν ἱππέων. Plura v. ap. Nostrum in Κολωνός.]

Ἀγοραιότερος, ου, ὁ, Comparativi forma, pro ἀγοραῖος, Circumforaneus, In foro versans. Athen. x. (438. e Ptolemæo Evergeta), Ὡς καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀγοραιοτέρων εἰς τὸ ἐκχυθὲν συγκυλισθῆναι. Potest et accipi signific. comparativi pro iis qui inter circumforaneos contemtiores erant. [Ms. Epit. exhibet ἀγοραίων.]

Ἀγοραίως, Circumforaneorum modo, Scurriliter, Non graviter, Bud. ex Plut. [Graccho iv. Ἀπομνημονεύεται δὲ καὶ τοῦ Γαΐου πολλὰ ῥητορικῶς καὶ ἀγοραίως ὑπὲρ αὐτῆς εἰρημένα πρός τινα τῶν ἐχθρῶν, ubi ponitur pro Forensi modo: M. Antonio xxiv. Τέλος δὲ, ταῖς πόλεσι δεύτερον ἐπιβάλλοντος φόρον, ἐτόλμησεν Ὑβρέας ὑπὲρ τῆς Ἀσίας λέγων, εἰπεῖν, ἀγοραίως μὲν ἐκεῖνα, καὶ πρὸς τὸν Ἀντωνίου ζῆλον οὐκ ἀηδῶς, quod vertitur, Urbanum illud quidem, atque ad Antonii aures non illepidum.] Sic paulo ante ex Aristoph. Σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις, Non scurrilibus. [" Ἀγοραίως λέγειν, Protritis, vulgaribus verbis uti, Dionys. Art. Rhet. x. 11. (Ἀκόλουθος δὲ τῇ λέξει καὶ ὁ περὶ τῶν σχημάτων λόγος, ὅτι καὶ ἁπλάστως καὶ * ἀσχηματίστως λέγουσιν, ὥσπερ καὶ ἀγοραίως, τοῖς ὀνόμασιν.)" Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Vide Ἀγοραῖος.]

" Περιαγοραῖος, (ὁ,) Hesychio * περιαγορευτὴς et " περισσολόγος, Suidæ itidem [et Photio] λάλος, Qui " circa forum versatur, Circumforaneus, Rabula, " Loquutuleius." [Vulgo legitur * περίλογος, pro quo Noster dedit περισσυλόγους. Sed omnino vide eum in Περιλέγειν.]

¶ Ἀγοράζω, F. σω, P. κα, In foro versor, intellige autem de foro rerum venalium. Herod. iii. Χλανίδα περιβαλόμενος πυρρὴν ἠγόραζε ἐν τῇ Μέμφι: iv. Καταμαθόντες ἀγοράζοντα κτείνουσι. Thucyd. vi. (51.) p. 214. Καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν. ["Ita hic interpretantur Salmas. de Usur. 339. et Jac. Gronov. ad Lucian. Toxar. p. 71. Nec causa est aliam interpretationem quærendi." Duker.] Aristoph. (Lys. 633.) Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι: [Acharn. 719. Ὅροι μὲν ἀγορᾶς εἰσὶν οἵδε τῆς ἐμῆς· Ἐνταῦθ' ἀγοράζειν τοῖσι Πελοποννησίοις Ἔξεστι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις, Ἐφ' ᾧ τε πωλεῖν πρὸς ἐμὲ, Λαμάχῳ δὲ μή.] ‖ Ἀγοράζω, Consulto, Delibero, διαβουλεύομαι, Hesych. Intelligendum autem proprie de deliberationibus, quæ fiunt ἐν τῇ ἀγορᾷ, In foro judiciali. [Aristoph. Eq. 1373. ΔΗ. Οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ. ΑΓ. Ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτων;] ‖ Ἀγοράζω, ap. posterioris seculi scriptt. ponitur potius pro Emo, Mercor. Aristoph. Plut. (985.) Καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον Ἐκέλευσεν ἄν. Isocr. ad Nicocl. (p. 94. Auger.) Δωρεὰς ὑμεῖς πολὺ πλείονος ἀγοράζετε παρὰ τῶν διδόντων, ἢ τῶν πωλούντων. Dicitur et ἀγοράσαι ἀγοράσματα. Vide Ἀγόρασμα. [Charito i. 11. Τάχα δὲ ἀγοράσει τις τὴν Ἑρμοκράτους θυγατέρα δεσπότης Ἀθηναίων, ubi Dorville:—" Thom. M. Ὠνήσομαι καλλίον, ἢ ἀγοράσω: Th. Hutchinson. ad Xenoph. K. A. p. 53. putat grammaticum ideo improbare, quia ἀγοράζειν ap. Atticos significat ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν: putarem modo respici futurum in his verbis; et in aliis sæpe improbat quædam tempora: ita Ἄξομαι καλλίον ἢ ἄξω, sed ἀγοράζειν hac notione videtur inter εὐτελῆ, δημοτικὰ, et πτωχικὰ reponere ὀνόματα etiam Lucian. de Hist. scr. p. 30. Οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ * ἐγχρήζοντα, ubi tamen Græv. τὰ ἐγχρήζοντα damnari modo censet, et merito; nam ἀγοράσαι cui bono scriptori non frequentatum?" Idem cum Dorvillio censet Oudendorp. ad Thom. M. Zonar. Ἀγοράσω λέγουσι, τὸ δ'

ἀγορῶ βάρβαρον. "Contrarium docere videtur viris doctis Thom. M. Πνήσομαι κάλλιον, ἢ ἀγοράσω.—Mihi videtur Glossatoris sententia hæc esse, Ἀγοράσω recte dicitur fut. ab ἀγοράζω, non autem ἀγορῶ, quod sibi vult Etym. Sed Thom. M. dicit elegantius dici ὠνήσομαι quam ἀγοράσω, nullo respectu ad futurum." Tittmann. Etymologi locus est hic: Κρεμόω· ἀπὸ τοῦ κρεμῶ, κρεμᾷς, γίνεται ποιητικῷ πλεονασμῷ τοῦ ο κρεμόω, ὥσπερ γελῶ γελόω, καὶ ὁρῶ ὁράω· ἐνεστὼς δέ ἐστι, καὶ οὐ μέλλων· ἐὰν γὰρ τὸ κρεμῶ καὶ ἀγορῶ δῶμεν μέλλοντας εἶναι ἀπὸ τοῦ * κρεμάζω καὶ ἀγοράζω, εὑρεθήσονται ἐλάττονας συλλαβὰς ἔχοντες τοῦ ἐνεστῶτος· ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον. Ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀγοράζω καὶ κρεμάζω γίνεται ὁ μέλλων ἀγοράσω καὶ κρεμάσω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἀγοράω καὶ κρεμάω, καὶ κράσει, ἀγορῶ καὶ κρεμῶ· καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα. Ταῦτα δὲ μέχρι τοῦ παραταικοῦ κλίνεται· ὁ γὰρ κρεμάσω μέλλων, οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ κρεμῶ· ἐπειδὴ κρεμήσω ὤφειλεν εἶναι, ὥσπερ βριμῶ βριμᾷς βριμήσω· ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ἐκ τοῦ κρεμάζω· καὶ τὸ ἀγοράσω, οὐκ ἐκ τοῦ ἀγορῶ, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀγοράζω· ἐπειδὴ ὤφειλεν εἶναι τὸ α μακρόν· ἀλλ' ἔστι βραχύ. Μήποτε οὖν καὶ τὸ * ἀμφιῶ ἢ ἐνεστώς ἐστιν, ἢ μεταβέβηκεν εἰς ἐνεστῶτα· χωρὶς εἰ μή τις εἴποι, ὅτι τὰ τῷ ι παραληγόμενα τῶν περισπωμένων δευτέρας συζυγίας εἰσὶ, καὶ οὐ πρώτης, οἷον, ἀνιῶ, κοπιῶ. "Contractum istud futurum Atticis non est insolens, ut aliquammultis exemplis declarant Notæ nostræ ad majorem Clenardi et Antesiguani Grammaticam, 431. 5. Cujusmodi est etiam Jerem. ix. (7.) Πυρώσω αὐτοὺς καὶ δοκιμῶ αὐτούς, nempe pro δοκιμάσω." Sylburg. Vide Glossas infra. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγοράσω, οὐκ ἀγορῶ. "Refertur inter actiones hominibus admodum usitatas et consuetas. Hell. ii. 4. 10. p. 110. Δειπνοῦντες, καὶ καθεύδοντες, καὶ ἀγοράζοντες: de Laced. Rep. ix. 4. Ἀγοράζει—, καὶ κάθηται, καὶ γυμνάζεται. Ἀγοράζεσθαι, Sibi emere, K. A. i. 3. 14. Ἀγοράζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια." Lex. Xenoph. Demosth. πρὸς Πολυκλέα 1223. Τῶν δὲ ναυτῶν ἀργύριον αἰτούντων, ἵν' ἀγοράσωνται τὰ ἐπιτήδεια: Κατὰ Νεαίρας 1360. Ἃ αὐτῇ τῇ ἀνθρώπῳ ἠγοράσθη. Herod. ii. 35. Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι· οἱ δὲ ἄνδρες κατ' οἴκους ἑόντες, ὑφαίνουσι. "Tractavit hæc Spanhem. ad Julian. Or. i. p. 142. (vertens, 'Mercantur et negotiantur.') Sed ἀγοράζειν h. l. idem est atque In foro agere et versari," Wesselingio notante, ut et patet cum e veterum Atticorum usu, tum ex Herodoto ipso, apud quem αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι respondet verbis, οἱ δὲ ἄνδρες κατ' οἴκους ἑόντες. "E Nymphodori Fragm. (in Schol. Soph. Œd. C. 350., Αἱ μὲν γυναῖκες ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσι καὶ καπηλεύουσι) Herodoteum ἀγοράζουσι interpretari debuerant ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσιν, aut διατρίβουσι: quo significatu semper v. ἀγοράζειν Herod. (iii. 137. 139. iv. 78. 164.) veteres etiam Attici præsertim adhibuerunt, quorum usum Grammatici respiciunt Atticistæ. Quia rarissimum erat Emendi sensu ap. oratores antiquos, in Hyperidis Deliacn, Ἀγοράσαι· ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι, positum adnotavit Harpocr.: orationis ista pars superest Scholiis in Hermogenem excitata Casaubono in Athen. x. 6. et Dorvillio Exercit. Deliaca p. 110. (Ὅτι ἱερεῖα ἀγοράσοντες οἱ ἄνθρωποι διέβησαν εἰς τὴν Ῥήνειαν.)" Valck. Glossæ: Ἀγοράζω· Emo, Mercor, Comparo. Ἀγορασθείη· Ematur. Ἀγορασθέν· Emtum. Ἀγορασθέντα· Comparatum. Ἀγορασθέντες· Emti. Ἀγοράσῃς· Emas. Ἀγοράσων· Emturus. Ἀγοράσωσιν· Emant. ‖ Ἀγοράζω· Redimo, iisdem Glossis. "Redimo de captivitate, quomodo *Racheter* etiam dicimus. Chronicon Paschale An. 5. Marciani, de Placidia et Honoria, Ἂς μετ' ὀλίγον ἀγοράζει ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας Λέων ὁ βασιλεύς. Utitur rursum An. 7. Leonis M. ‖ Prodo, Chronicon Veneto-Byzantinum An. 1391." Ducang. Gl. M. et I. Gr.]

[Ἀγοράζω. Etym. Ἀγοράζω· ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐν ἀγορᾷ ἐμβάλλω καὶ διατρίβω, εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγοράζειν. Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxix. Ἀγοράζειν· τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίβειν, καὶ τὸ ὠνεῖσθαι. Bekkeri Phrynich. Σοφ. Προπαρ. Ἀγοράζειν· καὶ τὸ ὠνεῖσθαι, καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν: Anti-Atticista, Ἀγοράσαι· ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι, οὐκ ἐπὶ τοῦ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Δημοσθένης κατὰ Ἀριστογείτονος, (adde Περὶ Παραπρεσβ. 412. Ὁ δὲ, ὧν τὰ τῆς πόλεως πράγματα χρημάτων ἀπέδοτο, τούτων πάρνας ἠγόραζε καὶ ἐχθὲς περιών, Κατὰ Μειδίου 563. Ἡ μὲν γὰρ ἀπέδοτο εὐθὺς γενόμενον, ἡ δ', ἐξὸν αὐτῇ βελτίω πρίασθαι τῆς ἴσης τιμῆς, τοῦτον ἠγόρασε, alia loca ex eodem Demosth. supra dedimus:) Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγοράζει· τὸ ὠνεῖσθαί τι, καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Suid. Ἀγοράζειν· τὸ ὠνεῖσθαί τι, καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (l. c.), ἐπὶ τοῦ συνήθους ἡμῖν, ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι: Ἀγοράσαι· Ὑπερίδης, (v. Valck. supra.) Τὸ ὠνήσασθαι ἀγοράσαι λέγουσι· τὸ δ' * ἀγορᾶν, βάρβαρον· παραδείγμάτων δὲ μετὰ πάντα, εἰλήφθω δ' ὅμως Ἀριστοφάνους ἐξ * Αἰολοσίκωνος· Ἀλλ' ἄνυσον, οὐ μέλλειν ἐχρῆν· ὡς ἀγοράσω Ἀπαξάπαντ' ὅσα κελεύεις, ὦ γύναι. "Hic versus claudicat, et defectu unius syllabæ laborat, quem proinde Lector pro lubitu suppleat. Portus sic tentabat, Ἀπαξάπαντ' ὅσα με κελεύεις, ὦ γύναι, quod non displicet." Kuster. "Versus posterior laborat: corrigo, Ἀπαξάπαντ' ὑπόσα κελεύεις, ὦ γύναι. Quod verum est; voces enim istæ ὅσα et ὑπόσα sæpissime commutantur. Locus ita est interpretandus: 'Sed festina, haud cunctandi tempus est. Ego vero curabo ut omnia, quæ jubes, emta tibi sint, mulier." Toup. Emendd. in Suid. i. 14. probante et Brunck. Sed veram lectionem servavit Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγοράσω· ἀγοράσω λέγουσι, τὸ δ' ἀγορῶ βάρβαρον. Ἀριστοφάνης· Ἀλλ' ἄνυσον, οὐ μέλλειν ἐχρῆν, ὡς ἀγοράσω Ἀπαξάπαντ' ὅσ' ἂν κελεύῃς, ὦ γύναι. Suid. Ἀγοράσω· ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγορᾷ διατρίψω. Ἀριστοφάνης (l. c.)· Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι. Ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίψω μετὰ τοῦ Ἀριστογείτονος, ἐγγὺς Ἀριστογείτονος. Cf. Schol. ad h. l. Hesych. Ἀγοράζειν· ἐν ἀγορᾷ διατρίβεσθαι (l. διατρίβειν), ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὠνεῖσθαι, καὶ ἐπὶ τοῦ διαβουλεύεσθαι. "Schol. ad Aristoph. Eq. 1370., Οὐ νῦν ἐν ἀγορᾷ διατρίψει. H. l. Phavor. notat. Cf. Schol. ad Lys. 634. quem locum descripsit Suid. (l. c.) Iterum ad Acharn. (625. Τὸ ἀγοράζειν οὐκ ἴσον τέθεικε τῷ ὠνεῖσθαι, ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, ubi ἐπὶ recte reposuit Pierson. ad Moer. 71., et) 720. Ἀγοράζειν· ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Ἀττικῶς, ὅθεν καὶ ἡ Κόρινθος ἐστὶ τοῦ Πινδάρου * Ἀττικιστὶ, ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει, (lege cum Piersono l. c., ἔτι δὲ ὁ Πίνδαρος ἀττικίζει, sunt enim Parthenia Pindari.) Postremum locum respexit Hesych." Albert. Hesych. Ἀγορᾶται· λέγει. "Imo, Ἀγοράσαι· λέγε, vel λέγουσι, h. e. Veteres obsonantem ἀγοράσαι, non ἀγορᾶν dixerunt, ut monet Suid. (l. c.) Et præterea tali utitur interpretamenti forma aliquoties præstantissimus ille Glossographus, οἷόν τε, δυνατὸν λέγουσι." Taylor. ad Lys. p. 18. Reisk. probante Albertio Auctt. Emendd. in Hes. Moeris: Ἀγοράζειν, ἐκτείνοντες τὸ βῦ α, οἱ Ἀττικοί· ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Ἕλληνες. "Liban. T. ii. 362. Ἀγοράζει μὲν αὐτὸς οἴκοι μένοντος ἐμοῦ, διατρίβει δὲ οἴκοι περιπατοῦντος ἐπ' ἀγορᾶς ἐμοῦ.—In Plat. Gorgia 305. legimus, Αἴτιος Χαιρεφῶν ὅδε, ἐν ἀγορᾷ ἀναγκάσας ἡμᾶς διατρίψαι, quod forte e glossemate fluxit. Quid autem Moeris sibi velit, cum secundum a produci hoc sensu (Obambulandi in foro) scribat, nondum satis perspicio. Sequente enim duplici ζ æque producitur, cum Emere significat; in futuro autem et aor. 1. ubi σ est, penultima corripitur. Sed Moeridi fortasse lucem afferet Draco Straton. π. Μ. Π. (21. Hermann.) Ἀγοράζω βραχυκαταληκτεῖ (βραχυπαραληκτεῖ, Hermann.) Τὰ γὰρ διὰ τοῦ αζω βαρύτονα δισύλλαβα συστέλλει τὸ α ὑπεσταλμένων τῶν Αἰολικῶν, διὰ τὸ στάζω, βάζω, φράζω, καὶ πλάζω, ἀντὶ τοῦ ἐπεπλήσσω. Ἔστωσαν δὲ τὰ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα, στάζω, σφάζω, μάζω, f. βάζω, παράλογον ἄρα τὸ κράζω ἐκτέταται, καὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχει συνεσταλμένον τὸ α, χωρὶς εἰ μὴ ἔχει πρὸς τῷ α τὸ ι, διὰ τὸ μαΐζω, σφαδαΐζω. Ἔστωσαν δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα, σκιάζω, ἐνθουσιάζω, ἐκκλησιάζω, ἀγοράζω. Τινὲς δὲ ἐκτείνουσι τὸ, Ὅδ' ἀγοράζει κλειδ' ἔχων, τουτέστιν ἐν ἀγορᾷ διατρίβει, πρὸς διαφορὰν τοῦ ἑτέρου, λέγω δὲ τοῦ ὠνεῖσθαι. Cum Dracone comparari debet Etym. licet in non-

nullis ab eo diversus abeat: Κράζω· τὸ ερα βραχύ. Διατί; τὰ διὰ τοῦ αζω ῥήματα δισύλλαβα βαρύτονα ἐκτείνονται, οἷον σφάζω, φράζω, πλὴν τοῦ κράζω. Εἰ δὲ ὥσιν ὑπὲρ δύο συλλαβάς, συστέλλεται, οἷον ὑποπιάζω, (sic V. D. tacite reposuit pro vulg. lect. ὑποπιάζω, sed ὑποπιάζω stare potest, modo intelligas v. ὑποπιάζω ex ὑπὸ et πιάζω compositum, nam idem Etym. alibi habet, Πιέζω καὶ ὑποπιάζω,) ἁλαπάζω· πλὴν τοῦ σφαδάζω, μοτάζω, l. ματάζω, τεράζω, (' μοτάζω s. ματάζω,' Sylburg. Ind. cf. Etym. 118. Ἄπαστος· παρὰ τὸ πῶ τὸ ἐσθίω, καὶ πύα ἡ βοτάνη, καὶ πηγὸς, καὶ φηγὸς, ἡ πρώτη γὰρ τροφὴ ἀπὸ δρυῶν· πῶ οὖν, παράγωγον πατῶ, ὡς μῶ τὸ ζητῶ, μοτῶ, ὅθεν καὶ μαστὸς, ' μοτῶ s. ματῶ,' Sylburg. Ind. Sed μοτάζω et μοτῶ non sunt solicitanda, utpote ex Æolum usu dicta, ap. quos ο loco τοῦ α substituebatur, v. Interpretes ad Gregor. Cor. 455. 600. 906. et nos supra 245. n. Etym. 204. Βόθρος· παρὰ τὸ βάθος, βάθρος, καὶ βόθρος, ἢ παρὰ τὸ βάραθρον, συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο. Βόθυνος· ὥσπερ παρὰ τὸ θρασὺς γίνεται θράσυνος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ βαθὺς, βάθυνος, καὶ βόθυνος, ὁ λάκκος. Noster Thes. Ind.: 'Βάθυνος, Fovea, VV. LL. e ii. Reg. xviii. sed perperam pro βόθυνος.') Idem 737.: Ἰστέον ὅτι τὸ σφαδάζειν, καὶ μαρίζειν, καὶ βορράζειν, καὶ τερράζειν, ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· πρῶτον μὲν, ἀπὸ τοῦ ματαΐζειν, καὶ σφαδαΐζειν, καὶ τῶν ὁμοίων, τοῦ α καὶ τοῦ ι συναιρουμένου· δεύτερον δὲ, ὡς φησιν ὁ Τεχνικὸς, τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα κοινολεκτούμενα, οὐδέποτε ἔχει τὸ α ἐν τῇ παραληγούσῃ μακρὸν φύσει· σεσημείωται τὸ κράζω· οἷον γενειάζω, ἑτοιμάζω, ἁρπάζω· ἰδοὺ γὰρ ταῦτα, μὴ ἔχοντα τὸ ι, οὐκ ἔχει τὸ α φύσει μακρὸν, ὡς δῆλον εἰς τὸν γενειάσω, ἑτοιμάσω, ἁρπάσω μέλλοντα· ἐνταῦθα γὰρ βραχὺ τὸ α. Εἰ ἄρα οὖν τὸ σφαδάζω, καὶ ματάζω, καὶ κεράζω φύσει μακρὸν ἔχει τὸ α, ὡς δῆλον ἐκ τῆς λοιπῆς κλίσεως τῆς μὴ ἐχούσης τὸ ζ, δῆλον ὅτι ἔχει ἐγκείμενον τὸ ι. Πρόσκειται, κοινολεκτούμενα· ἐπειδὴ τὸ πλήσσω πλάζω λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς· καὶ ἔστι τὸ α φύσει μακρὸν, καὶ οὐκ ἔγκειται τὸ ι. Quæ paulo copiosius describere, operæ pretium duxi, cum, ut pateret, Moeridem habuisse, quos sequeretur, veteres Grammaticos sententiæ suæ auctores, tum, ut aliis, qui hæc accuratius post nos sint tractaturi, veluti materiam quandam congestam præberem." Pierson. Cf. Dracon. 83. Σφαδάζειν τὸ α ἐκτείνει· τὰ γὰρ εἰς ζω ῥήματα λήγοντα κοινολεκτούμενα οὐδέποτε ἔχει φύσει τὸ α μακρὸν ἐν τῇ παραληγούσῃ· σεσημείωται τὸ κράζω, οἷον γενειάζω (leg. κράζω· οἷον γ.) ἑτοιμάζω, ἁρπάζω, ἰδοὺ γὰρ ταῦτα, μὴ ἔχοντα τὸ ι, οὐκ ἔχει τὸ α φύσει μακρὸν, ὡς δῆλον εἰς τὸν γενειάσω, ἑτοιμάσω, ἁρπάσω μέλλοντα, ἐνταῦθα γὰρ βραχὺ τὸ α. Εἰ ἄρα οὖν τὸ σφαδάζω, καὶ ματάζω, καὶ κεράζω φύσει μακρὸν ἔχει τὸ α, ὡς δῆλον ἐκ τῆς λοιπῆς κλίσεως τῆς μὴ ἐχούσης τὸ ζ, δῆλον ὅτι ἔχει ἐγκείμενον τὸ ι. Πρόσκειται κοινολεκτούμενα, ἐπειδὴ τὸ πλήσσω πλάζω λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, καὶ ἔστι τὸ α φύσει μακρὸν, καὶ οὐκ ἔγκειται τὸ ι. Et p. 108.: Τὰ διὰ τοῦ ζω ῥήματα δισύλλαβα βαρύτονα συστέλλει τὸ α, ὑπεσταλμένων τῶν Αἰολικῶν, οἷον χάζω, σφάζω, βάζω· μόνον τὸ κράζω ἐκτεταμένον ἔχει τὸ α, καὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς συστελλόμενον ἔχει τὸ α, χωρὶς εἰ μὴ προσγράφοιτο τῷ α τὸ ι· τὸ γὰρ ματάζω ἐκτεταμένον ἔχει τὸ α, ὅτι τὸ ι ἔχει προσγεγραμμένον, ὁμοίως καὶ τὸ περάζω· τῶν δὲ μὴ ἐχόντων προσγεγραμμένον τὸ ι, καὶ συστελλόντων τὸ α, παραδείγματα ταῦτα, σκιάζω, ἐκκλησιάζω, ἰάζω, ἀγορίζω, τινὲς δὲ ἐκτείνουσι τοῦτο πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ σημαίνοντος τὸ ὠνεῖσθαι. Scrupulus ille, qui Piersonum torserat in istis Moeridis verbis interpretandis, Ἀγοράζειν, ἐκτείνοντες τὸ β α, οἱ Ἀττικοὶ· ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Ἕλληνες, facile tollitur. Non enim Moeris, ut V. D. arbitrabatur, sibi vult secundum α in ἀγοράζειν, In foro obambulare, ap. Atticos produci, cum non solum ap. Atticos, verum etiam omnino omnes poetas produceretur. Sed sensus est, Atticos ἀγοράζειν ἐκτεταμένως, quasi natura longum, dicere, non, ut alios, συνεσταλμένως, quasi ἀγορᾴζειν, ι ascripto, pro eo quod plene diceretur ἀγοραΐζειν: Atticos ἐκτείνειν τὸ α, ι non ascripto, contra canonem, ad τὰ εἰς ζω ῥήματα λήγοντα κοινολεκτούμενα pertinentem, qui dicit nulla in ζω desinentia, præter κράζω, verba ἔχειν τὸ α ἐν τῇ παραληγούσῃ μακρὸν φύσει, ὡς δῆλον εἰς τὸν σφαδάσω μέλλοντα, ἐνταῦθα γὰρ βραχὺ τὸ α. Idem tamen Moeris, qui h. l. tradidit Atticos in ἀγοράζειν ἐκτείνειν τὸ β α, parum sibi constans, alibi dixit: Βαδίζειν, Ἀττικῶς, βραχύ. " Revera βαδίζειν ubique secundam producit ap. poetas Atticos, (et omnino omnes poetas.) Quid itaque Moeris hac observatione voluerit, mihi non satis exploratum est." Pierson. " Id sibi vult Moeris, secundam verbi βαδίζω syllabam brevem esse ap. Atticos, quæ fuit veterum Grammaticorum opinio, ut e Phavor. perspectum est: Βαδίζειν ἐκτεταμένως οἱ λέγοντες ἁμαρτάνουσι, δέον λέγειν συνεσταλμένως βαδίζειν, καὶ βαδίζον, λόγῳ τοιούτῳ· τριῶν ὄντων διπλῶν, ζ, ξ, ψ, καὶ τριῶν διχρόνων, α, ι, υ, πᾶν δίχρονον διπλοῦ ἐπιφερομένου συστέλλεται, μάλιστα δὲ τοῦ ζ ἐπιφερομένου· οἷον φροντίζω, αὐγάζω, καυφίζω, ἀκοντίζω, οὕτως βαδίζω, ἐβάδιζον, συνεσταλμένως." Sallier. Ut in illo Moeridis loco Pierson. verbum ἐκτείνειν parum intellectum habet, sic h. l. Idem et Sallier. vim vocis βραχὺ minus perspexerunt. Sensus est Atticos dicere βαδίζειν, non βαδίζειν: at sic scribens proculdubio erravit Atticista: ap. Atticos enim nusquam legitur βαδίζειν pro βαδίζειν. Βραχὺ nempe hic Moeridi i. q. aliis ἐκτεταμένως. Moeris in priore loco tradens, Ἀγοράζειν, ἐκτείνοντες τὸ β α, οἱ Ἀττικοὶ, a se non discedet, modo per ἐκτείνοντες hic intellexeris, i. q. illic βραχύ: nempe hic, Atticos ἀγοραΐζειν scribere pro ἀγοράζειν, illic autem, eosdem βαδίζειν ponere pro βαδίζειν. Quod vero ad Phavorini locum a Sallier. citatum attinet, is parum accurate a V. D. descriptus est. Legitur enim in ed. Bas. 1538. qua utimur, et quidem recte, Βαδίζειν ἐκτεταμένως οἱ λέγοντες ἁμαρτάνουσι, δέον λέγειν συνεσταλμένως βαδίζειν, καὶ ἐβάδιζον, deinde in fine, βαδίζω, ἐβάδιζον συνεσταλμένως, ὡς καὶ φροντίζω, ἐφρόντιζον. Ista autem non depromsit Phavor. e Philemonis Lex. Technol. 166. ubi sic exhibentur, Καὶ βαδίζειν, οὐ βαδίζειν, λέγομεν λόγῳ τοιούτῳ· τριῶν ὄντων διπλῶν, ζ, ξ, ψ, καὶ τριῶν διχρόνων, α, ι, υ, πᾶν δίχρονον διπλοῦ ἐπιφερομένου συστέλλεται, μάλιστα δὲ τοῦ ζ ἐπιφερομένου· οἷον φροντίζω, αὐγάζω, καυφίζω· οὕτως ἄρα καὶ βαδίζω ἐβάδιζον, συνεσταλμένως, ὡς καὶ καυφίζω, ἐκαύφιζον, quamvis alibi fere semper Philemonem sequatur, sed e Dracone 26. cujus hæc sunt verba: Βαδίζειν συνεσταλμένως, οὐ βαδίζειν ἐκτεταμένως· τριῶν γὰρ ὄντων τῶν διπλῶν, ζ, ξ, ψ, καὶ τριῶν διχρόνων, α, ι, υ, πᾶν δίχρονον διπλοῦ ἐπιφερομένου συστέλλεται, μάλιστα δὲ τοῦ ζ, οἷον φροντίζω, αὐγάζω, καυφίζω, ἀκοντίζω, οὕτως ἄρα καὶ βαδίζω, ἐβάδιζον, συνεσταλμένως, καὶ φροντίζω, ἐφρόντιζον.]

Ἀγόρασμα, ατος, τὸ, Emtio et Res emta, inquit Bud., afferens prioris significationis exemplum ex Aristotele Œcon. ii. (p. 694. Duvall.) Ἀποστεῖλαι τέ τινα ἐπ' ἀγοράσμασι. Sed sunt qui ἐπ' ἀγοράσμασι ibi legant. Ἀγοράσματα autem plurali numero frequenter dicuntur Res promercales, Merces, Mercimonia. Sic Aristot. ibid. Ὅτι ἀκριβοῦς εἴη τὰ ἀγοράσματα αὐτὸν ὑπερτίμια ἡγορακέναι. Æsch. adv. Ctesiph. (616.) Τοῦ τὰ ἀγοράσματα Ὀλυμπιάδι ἀγοράζοντος, [Cod. Ms. Mead. Ὀλυμπιᾶσιν, l. Ὀλυμπιάσιν. Vide Nostrum in v.] || J. Poll. (iii. 127. Τὰ δὲ πιπρασκόμενα, φορτία, ῥῶπος, ἀγοράσματα, ὤνια, γέλγη, εἰ μὴ κωμικώτερον, ὠνητὰ, καὶ, ὡς Ξενοφῶν, πώλημα,) et Hesych. ἀγοράσματα sunt ὤνια, Suid. autem [et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 331.] αὐτὰ τὰ ἠγορασμένα, [et 339. Ἀγοράσματα· τὰ ὤνια λέγουσι, καὶ ἀγορασμάτων, καὶ ἀγοράσεως, τῆς ὠνήσεως. Demosth. π. Φορμ. 909. Ὥστε τοῦ ναυκλήρου κελεύοντος αὐτὸν κατὰ τὴν συγγραφὴν ἐντίθεσθαι τὰ ἀγοράσματα τῶν ἐμῶν χρημάτων, Merces emtas: 916. Καὶ γὰρ ἐνθέσθαι τἀγοράσματα εἰς τὴν ναῦν κελεύει σε. Alexis ἐν τῷ Παγκρατιαστῇ ap. Athen. 242. Ἡράκλεες φίλε, Ἀγοράσματα, οὐ συμπόσιον, εἴρηκας, γύναι." Abresch. Æsch. ii. 69." Schæf. in Mss.]

Ἀγορασμὸς, Emtio, VV. LL. ["Neh. x. 31. Οἱ φέροντες τοὺς ἀγορασμοὺς, Qui ferunt merces: Gen. xlii. 19. Annona, (Καὶ ἀπαγάγετε τὸν ἀγορασμὸν τῆς σιτοδοσίας ὑμῶν.)" Biel. Usurpavit et Phintys supra

in Ἀγορὰ citata. Orac. Sibyll. ii. p. 212. Οὐ γάμον, οὐ θάνατον, οὐ πράσεις, οὐδ' ἀγορασμούς. Pseudo-Did. ad Odyss. O. 444.]

Ἀγόρασις, εως, ἡ, Emtio. J. Poll. e Plat. [iii. 127. Πλάτων δὲ τῆς ἀγοράσεως εἴρηκεν, ὡς τῆς ἀγοράσεως Τηλεκλείδης. Pro altero ἀγοράσεως, etiam Sebero et Nostro suspecto, Kuhn. velit ἀγορᾶς, Jungerm. autem ἀγορασίας, cujus "conjecturam confirmat Falckenburgius, qui idem ἀγορασίας pro ἀγοράσεως habet." Lederlin. Ceterum J. Poll. forte in animo habebat locum in Platonis Soph. v. p. 11. ed. Fisch., Κτητικῆς δὲ ἆρ' οὐ δύο εἴδη; τὰ μέν, ἑκόντων πρὸς ἑκόντας μεταβλητικὸν ὄν, διά τε δωρεῶν, καὶ ἀγοράσεων, καὶ μισθώσεων, τὸ δὲ λοιπὸν, ἢ κατ' ἔργα ἢ κατὰ λόγους χειρούμενον ξύμπαν, * χειρωτικὸν ἂν εἴη; C. A. Lobeck. Comment. nondum edita in Phrynichi Ecll. "non videt, quid alterutro loco reponi possit." Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 326. Ἀγόρασιν· τὴν ὠνὴν σημαίνει: 339. Ἀγοράσεως· τῆς ὠνήσεως.]

Ἀγορασία, ας, ἡ, Emtio, ut Ἀγορασία καὶ πρᾶσις, Emtio et Venditio, in Pand. [Hyperides e Schol. in Hermog. ap. Casaub. ad Athen. 424. e. Ἡρὸς δὲ τούτοις, τριάκοντα σταδίων ὄντων ἀπὸ τῆς διαβάσεως πρὸς τὴν πόλιν Ῥηναέων τραχείας οὔσης ὁδοῦ, δι' ἧς ἔδει αὐτοὺς πορευθῆναι ἐπὶ τὴν ἀγορασίαν, ἄνευ ὑποδημάτων διέβησαν. "Aster. Homil. ed. Ruben. p. 6." Boissonad. in Mss. "Diog. L. in Aristippo (ii. 78. Κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων.)" J. Seager. Glossæ: Ἀγορασία· Emtio, Mercatio, Comparatio. "Unde sit ἱκεσία, controversum est, sed malim a simplici * ἵκεσις s. * ἵξις productum habere, quam a v. * ἱκεσιάζω repetere, cujusmodi verbis in ζω substantiva simplicia in σια pleraque ortum debent, ἀγορασία, Cass. Dio lxviii. 2. 1119. Heliod. ix. 23. p. 383. Hesych. in Πρᾶσις (et in Ὦνησις,) γυμνασία, * δικασία, Aquil. Prov. xviii. 6. quod nisi e διαδικασία depravatum est, Lexicis addi poterit, δοξασία, ἑτοιμασία, ἐργασία, ἱππασία, * κωμασία, ὀνομασία, ἐξοπλισία, * κατασκευασία Suidæ in Κῦφι, χειμασία, χλευασία, quibus plerisque agnatæ sunt formæ in ις, ἀγόρασις, * ἔργασις, Schol. Eurip. Med. 864., γύμνασις, ὅπλισις. Præter hæc, etiam verba in νω substantiva duplicis terminationis progignunt, ut θέρμανσις et θερμασία, * σήμανσις Nicomach. Geras. ii. 44. ed. Wechel. et σημασία, ξήρανσις et ξηρασία." Lobeck. l. c. Vide Ἀναγορασία.]

Ἀγοραστής, στοῦ, ὁ, Emtor, Aristot. Œcon. ii. (694. Duvall.) Πρὸς τοὺς συνήθεις τοῦ ἀγοραστοῦ ἔλεγεν. ‖ Ἀγοραστὴς, i. q. Aristoph. ὀψώνης, peculiariter Emtor opsoniorum, Opsonator. J. Poll. (iii. 126. Ὁ ἀγοραστὴς ἐπὶ τοῦ ὀψωνοῦντος τέτακται.) Athen. iv. [171. Ἐκάλουν δὲ καὶ ἀγοραστὴν τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, νῦν δ' * ὀψωνάτορα ("rectius foret ὀψωνάτωρα," Schweigh. sed v. Grammaticum S. Germ. infra), ὡς Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ Ἀπομνημονευμάτων (imo i. 5. 2.) οὕτωσὶ λέγων· Διάκονον δ' ἂν καὶ ἀγοραστὴν τὸν τοιοῦτον ἐθέλοιμεν προῖκα λαβεῖν; (Ap. Xenoph. vulgo legitur, Διάκονον δὲ καὶ ἀγοραστὴν τοιοῦτον ἐθελήσαιμεν ἂν προῖκα λαβεῖν; sed τὸν ante τοιοῦτον etiam Stob. habet.) Παρὰ δὲ Μενάνδρῳ ἐστὶ καινότερον ἐν * Φανίᾳ (* Φανίῳ reposuit Schweigh. e Ms. A. est Meretricis nomen, dimin. a * Φανὼ, quod legitur xiii. 594. a. Vide Schweigh. Ind. Auctt. in v. Menander)· Φειδωλὸς ἦν Καὶ μέτριος ἀγοραστής. Ὀψώνην δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς, διὰ τούτων· Ὡς ὀψώνης διατρίβειν ἡμῖν τὸ ἄριστον ἔοικε. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 339. Ἀγοραστήν· τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, ὃν Ῥωμαῖοι ὀψωνιάτορα καλοῦσιν, l. ὀψωνάτορα. Lysias Ἀπολ. ν. τ. Ε. Φ. 18. Ἐὰν οὖν λάβῃς τὴν θεράπαιναν τὴν εἰς τὴν ἀγορὰν βαδίζουσαν καὶ διακονοῦσαν ὑμῖν. "Ita superius, Τὴν θεράπαιναν τὴν εἰς τὴν ἀγορὰν βαδίζουσαν. Obsonandi enim partes ancillulis aliquando cessisse pluribus ostendunt Casaub. ad Athen. iv. 21. et Duker. ad Thucyd. ii. 78. Qui hoc munere fungebatur, ἀγοραστὴς olim audiit. Quod Græcis ἀγοραστὴς, Athenæi ætati erat ὀψωνάτωρ. DIS MANIBUS TAVRIONIS OPSONATORIS POPAEAE AUG. Spon. Misc. Erud. Antiq." Taylor. Athen. 652. notante Valck. ad Scap. marg., e Dalecampii emend., Τοὺς ἀγοραστὰς ἐκώλυεν (Xerxes) ὠνεῖσθαι, ἕως ἂν ἐξουσία γένηται αὐτῷ λαμβάνειν ὅταν ἐθέλῃ, καὶ μὴ ἀγοράζειν. Tobit. i. 13. Καὶ ἔδωκεν ὁ ὕψιστος χάριν καὶ μορφὴν ἐνώπιον Ἐνεμεσσάρου, καὶ ἥμην αὐτοῦ ἀγοραστής. "Erat obsonari officium olim, alias servorum ἀγοραστῶν obsonatorum, quorum Athen. iv. et Seneca Epist. xlvii. meminerunt, et in Θεοφιλεῖ suo Theodoretus, in Vita Petri Galli Eremitæ, alias adulatorum ac parasitorum: cf. Plaut. Capt. iii. 1. 14. Mil. iii. 1. 71. Terent. Eun. ii. 2. 26." Casaub. ad Theophr. Char. ii. Glossæ: Ἀγοραστὴς· Emtor, Mercator, Redemtor. Vide Bast. ad Greg. C. 871.]

[* Ἀγοράστρια· Emtrix, Glossæ.]

Ἀγοραστικὸς, ἡ, ὸν, Ad emtionem pertineus. Plato Soph. (x. p. 18. Fisch.) ἀλλακτικῆς τέχνης facit δύο μέρη, * δωρητικὸν καὶ ἀγοραστικὸν, i. e. Fic. interpr., Duas species, quarum altera in largitione, altera in emtione venditioneque consistit. ‖ Idem in Cratylo (xxiii. p. 44. Fisch.) Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε, legendum puto, ταυτό γε, ἔοικε περὶ λόγον τε εἶναι ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸ ἑρμηνέα εἶναι, καὶ τὸ ἄγγελον, καὶ τὸ κλωπικόν τε καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις, καὶ τὸ ἀγοραστικόν. [Vide Des. Herald. Animadvv. in Salmasii Obss. ad J. A. et R. ii. 2. 6. "Fischer. Descr. Lect. 794-5." Schæf. in Mss. * Ἀγοραστικῶς, "Hesych. et Suid. in Ὦνητιῶν(* ἀγοραστικῶς ἔχων.)" G. Wakef. in Mss.]

[* Ἀγοραστὸς, ἡ, ὸν, Emtitius, Emtus. Hesych. Suid. et Zonar. Ὠνίους· ἀγοραστούς. Hesych. Ὠνίου· πρασίμου, ἀγοραστοῦ. Suid. Ὦνια· πράσιμα, ἀγοραστά.]

[* Εὐαγόραστος, ὁ, ἡ, Vendibilis. Hesych. Εὔωνον· * εὔπρατον, εὐαγόραστον, ἢ ὃ μὴ ἄξιον λόγου.]

[* Καλοαγόραστος, ὁ, ἡ, i. q. εὐαγόραστος. Zonar. Εὔωνον· καλοαγόραστον, εὐτελὲς, pro quo Hesych. habet εὐαγόραστον. Sic idem Zonar. dixit: * Εὔθειος· ὁ εὔμυλος, καὶ ὁ * καλοσύντυχος, ἤγουν ὁ * ὀρθολεκτῶν τοὺς λόγχους αὐτοῦ. "K. * Εὔθειος superser. ι, quasi leg. * εὔθιος. D. pro καλοσύντυχος habet * εὐθιοσύντυχος. Phavor. Εὔθειος· εὔμυλος, καὶ ὁ εὐθεῖος ὁ * σύντυχος, ut Cod. K. nisi quod is bis εὔθειος. Verba, ἤγουν ὁ ὀρθολεκτῶν, desunt a Cod. K. et fateor, me nescire, quid sibi velint. Omnino tota glossa mendosa esse videtur." Tittmann. Idem Zonar. Εὐχαίτης· ὁ * καλόθριξ. Εὐεργὴς γῆ· εὔφορος, * καλοέργαστος. Εὐήτριον· ἱμάτιον * καλοὔφαντον. Εὔζωρον· * καλοκέρασον (Hes. et Suid. εὐκέρασον)· ζωρὸν γὰρ τὸ ἄμικτον ποτὸν καὶ ἄδολον.]

"Πολλαγόρασος, (ὁ, ἡ,) dici potest ὁ πολλὰ ὠνούμενος, Multa emens s. Emax, ut Pherecr. dicit πολλαγόρασον παιδίον, inquit J. Poll., qui tamen hoc nomen ait esse φαῦλον." [Schneider. Lex. consuli jubet Pollucem vi. 15. neque aliter legitur in T. Hemsterh. Ind. sed locus extat vii. 15.: Τὸν δὲ πολλὰ ὠνούμενον ἔξεστιν εἰπεῖν πολλαγόρασον, εἰ καὶ φαῦλον τοὔνομα· ἀλλ' ὅτι Φερεκράτης εἴρηκεν ἐν Πέρσαις, Τὸ παιδίον τὰ πολλαγόρασον, κάπὸ πολλῶν θ' ἡλίων. "Interpr., 'A multis solibus,' quod quid sibi velit, non assequor. F. l. κἀπὸ πολλῶν τηλιῶν, Puerum cum multa qui emit, quique habet multa incerniculo. Incerniculum reddidi voc. τηλία, quia ita est in Glossis, aut si hoc non placet, accipi poterat pro Tabula lata, qua pueri circulum conficiebant vel conseptum, ut in eo coturnicum paria committerent; adeoque hic denotatur puerulus dives, qui multa emit sibi crepundia, qui semper ait, ἀγόρασον, ἀγόρασον, Eme, Eme. In primis autem τηλίας Tabulas ad locum designandum, intra quem depugnarent coturnices, quibus in primis delectabantur pueri Græcorum. Imo hujusmodi lusibus etiam adulti vacabant usque ad vituperium. Vide Budæi Comment. L. G. p. 615. ed. Par. et J. Poll. ix. 102. Si vero retinendum ἡλίων, puer notatur, qui inter crepundia sua habuit non unum solis caput radiatum pluresque lunulas ex ære, auro, argento." Kuhn. Sed an Græce dici possit, παιδίον ἀπὸ πολλῶν τηλιῶν, Qui multa habet incerniculo s. tabulas, jure optimo dubitaveris. "Locus vexatissimus est, de cujus medela me desperantem quidam amicus docet leg. κύκλων pro illis θ' ἡλίων, et optime quidem me judice; quæso enim quid sibi volunt illa θ' ἡλίων? Video illa quidem explicari a doctis, sed satisfecisse sua explicatione nondum existimo.

At vero si jam mecum κύκλων leges, omnis tolletur scrupulus. Sit testis ipse Pollux, qui vii. 11. κύκλους in nova Comœdia fuisse dicit, ἐν οἷς ἐπιπράσκοντο τὰ ἀνδράποδα, ἴσως καὶ τὰ λοιπὰ ὤνια." Lederlin. Sed huic lectioni tria, eaque non levia, obstant, 1. quod παιδίον ἀπὸ κύκλων non sit Græcorum phrasis, 2. quod πολλῶν in tali contextu prorsus sensu careat, nisi intelligas de servo plus semel vendito, 3. quod verba κἀπὸ πολλῶν κύκλων sic intellecta contextui parum conveniant; agitur enim de servo qui multa emit, Τὸ παιδίον τὸ πολλαγόρασον, et quomodo fit, ut Comicus de servo, *qui multa emit*, loquens statim subjungat eum *plus semel emtum esse?* Si igitur κύκλων retinendum censueris, πολλαγόρασον passive sumendum erit, adeo ut locus sic vertatur, Puer caro pretio emtus, et plus semel in servorum foro venditus. An per ἥλιος intelligi debet Numismatis genus? "Verba Pherecratis an omnia recte habent? Non satis ego sane capio ista, κἀπὸ πολλῶν θ' ἡλίων. Audiamus itaque Salmasium nostrum:—'Extrema hæc, πολλῶν θ' ἡλίων, idem valere puto quod a multis diebus servum commendat, dum et Multinumum appellat; ita eleganter Varro expressit vocem Comici πολλαγόρασον, (nempe de R. R. iii. c. ult. circa med., Ego enim uno servulo, hordeo non multo, aqua domestica meos multinumos alo asinos, et ap. Non. iii. 152. Multinumus piscis, helops,) et a multis diebus emtum dicit. Possumus enim tutius fidere servo alicui, cujus fidem satis longo tempore probaverimus, quam novitio alicui, et χθὲς καὶ πρώην emtò. Sic Lat. Multos soles dicunt, pro Multos dies, et ita etiam poeta locutus est; ita etiam Græci: Dionysius in Bassaricis, ἀτὰρ μῆκές τε καὶ ἰθὺν, Ὅσσον ἀνὴρ δοιοῖσιν ἐν ἠελίοισιν ἀνύσοι. Plura non afferam, etsi in promtu sint.'" Jungerm. Si vero V. D. πολλαγόρασον, passive sumtum, Multinumum recte verterit, erravit J. Poll. cui πολλαγόρασον est τὸν πολλὰ ὠνούμενον.]

[* Ἀναγοράζω, UNDE *Ἀναγορασία, ας, ἡ. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀστυφίαν παρὰ τὴν ἀναγορασίαν, ἣν ἐκήρυσσον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Sed glossa hæc fœde corrupta est cum in articuli capite Ἀστυφίαν, tum in v. ἀναγορασίαν, pro quo reponendum videtur ἀναγόρευσιν.]

"Ἀνταγοράζω, Vicissim emo. In VV. LL. Permuto." [Xenoph. K. A. i. 5. 5. Ὄνους *ἁλέτας ἐπώλουν, καὶ ἀνταγοράζοντες σῖτον ἔζων. "Numis e re vendita redactis aliud aliquid emo, Demosth. π. Λακρ. Παραγρ. 930. Ἄρατος Ἀλικαρνασσεὺς μαρτυρεῖ δανεῖσαι Ἀπολλοδώρῳ ἕνδεκα μνᾶς ἀργυρίου, ἐπὶ τῇ ἐμπορίᾳ, ἣν ἦγεν ἐν τῇ Ὑβλησίου νηὶ εἰς τὸν Πόντον, καὶ τοῖς ἐκεῖθεν ἀνταγορασθεῖσι, atque iterum, Ἐπειδὰν ἀπόδωνται ἐν τῷ Πόντῳ, ἃ ἦγον, ἀνταγοράζειν πάλιν χρήματα." Reisk. Ind.]

[* Ἀπαγοράζω· Redimo, Glossæ.]

Ἐξαγοράζω pro simplici ἀγοράζω, interdum Redimo, cum genit. rei et accusat. personæ. Ἐξαγοράζει κόσμον μεγάλης τιμῆς, Naz. Redimit mundum magno pretio. [Glossæ: Ἐξαγοράζω· Redimo. "Diod. S. ii. 530." Schæf. in Mss. "1. Proprie Redimo, Rem, quæ alterius facta erat, dato pretio recupero et mihi vindico, et est verbum proprium de iis, qui aliquem, pretio dato, e servitute redimunt. Ita in N. T. non legitur. 2. Metaphorice Libero et immunem reddo. Sic Christo tribuitur Galat. iii. 13. Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, h. e. ut bene Kopp. exposuit, Christo debemus, quod non amplius metuendæ nobis sunt legum Mosaicarum comminationes, s. Christus morte sua cruenta in cruce effecit, ut non amplius obstricti teneamur legi Mosaicæ, quæ pœnas comminatur: iv. 5. Ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, Ut Judæos in libertatem Christianam vindicaret. 3. Toto animo rei alicui deditus sum, Solicite aliquid et caute observo, prouti facere solent mercatores. Ephes. v. 16. Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι, Quærite opportunitatem sancte vivendi et alios emendandi, hoc enim, quo vivimus, tempore multa sunt virtutis impedimenta. Alii reddunt, 'Dilatione aut alia arte eripere vos periculo imminenti studete, nam tempora sunt admodum calamitosa,' e Daniel. ii. 8. Ὅτι καιρὸν ὑμεῖς ἐξαγοράζετε, ('Lucrari studeatis tempus evadendi pœnas meas, si non ad palatum meum interpretationem somnii dare possitis,' Biel.) ad q. l. Schol. vet. in ed. Bos. habet, Τουτέστιν ὑπέρθεσιν θηρᾶσθε, διασκεδάσαι τῇ ἀναβολῇ τοῦ καιροῦ σκοποῦντες τὸ παρ' ὑμῶν ζητούμενον. Alii aliter. Cf. Dresig. de VV. mediis N. T. 267. et Wetsten. N. T. ii. 255. Coloss. iv. 5. Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, Quærite opportunitatem et ea diligenter utimini. Sæpius non legitur in N. T." Schleusner. "Ephes. v. 16. Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, Redimentes occasionem, i. e. prout arbitror, Celeritate ac diligentia in futurum, temporum opportunitates, quas infructuosas præterlabi sivistis, compensantes. Nescio in quo Eurip. Fragm. legerim, τὸν χρόνον κερδαινέτω, (legerat forte in Eurip. Or. 779. τῷ χρόνῳ δὲ κερδανεῖς,) at statim vidi phrasim occurrere ap. Tragicum non nominatum in Euseb. P. E. xiii. 684. Appositissime Stat. Theb. vii. 139. 'Præcipitant, redimuntque moras.' Nec minus dignus est, qui proferatur, ibidem Lutatius: 'Festinant, accelerant, ut tarditatis moras celeritate compensent.'" G. Wakef. Silv. Crit. v. 131. a Schæf. indicatus. Vide Auctores Wolfio ad h. l. citatos. Zonar. Ἐξηγόρασαι· ἠλευθέρωσας. HINC *Ἐξαγορασία, ας, ἡ. Glossæ: Ἐξαγορασία, λύτρωσις· Redemtio.

[* Καταγοράζω, Coëmo. Demosth. π. Φορμ. 908. Δέον δ' αὐτὸν καταγοράσαι φορτία Ἀθήνηθεν μνῶν ἑκατὸν δεκαπέντε, εἰ ἤμελλε τοῖς δανεισταῖς πᾶσι ποιήσειν τὰ ἐν ταῖς συγγραφαῖς γεγραμμένα, οὐ κατηγόρασεν, ἀλλ' ἢ πεντακισχιλίων καὶ πεντακοσίων δραχμῶν, σὺν τῷ ἐπισιτισμῷ. Athen. 358.: Ἐφαυλίζων δὲ καὶ Ἔφιππος τοὺς μικροὺς τῶν ἰχθύων, ἐν Φιλύρᾳ φησίν· Παπία ("rectius foret Παππία," Schweigh.) βούλει δραμὼν Εἰς τὴν ἀγορὰν καταγοράσαι μοι; ubi vertitur Mercari. HINC *Καταγορασμός, οῦ, ὁ, Coëmtio. Diod. S. xvi. 13. Ἐξαπέστειλε ναῦς φορτίδας καὶ χρήματα πρὸς τὸν τοῦ σίτου καταγορασμόν.]

"Παραγοράζω, Alexis dicit, quod Cratinus παρο- "ψωνέω, Opsonia coëmo; nam ἀγοραστὴς dicitur ὁ "τὰ ὄψα ὠνούμενος, ὀψώνης, Opsonator, Qui opsonia "emit. Athen. iv." [171. Παροψωνεῖν δ' ἔφη Κρατῖνος ἐν Κλεοβουλίναις οὕτως . . . Παραγοράζειν δ' Ἄλεξις ἐν Δρωπίδῃ.]

Προαγοράζω, [Præemo,] A QUO fit [* Προαγορασία, ας, ἡ, Præemtio, in Hederici Lex. sed ἁμαρτύρως, ET] Προαγοραστὴς, οῦ, ὁ, Præemtor, VV. LL. [Glossæ: Προαγοραστὴς· Præemtor.]

[* Προσαγοράζω, Emendo addo ei, quod ante habebam, v. c. agrum vicinum. Diod. S. 376. ed. Rhodom. Οὕτως γὰρ αὐτὸν ἐπιθυμήσειν μὲν ἀγροῦ μείζονος, οὐ δυνάμενον δὲ παρὰ τοῦ γείτονος προσαγοράσαι, τὸν ὑπάρχοντα πωλήσειν.]

[* Συναγοράζω, Coëmo, Glossæ. "Athen. i. p. 11." Schæf. in Mss. et v. 214. Ὁτὲ μὲν γὰρ ἐφιλοσόφει, καὶ τὰ Περιπατητικὰ καὶ τὴν Ἀριστοτέλους βιβλιοθήκην καὶ ἄλλας συνηγόραζε συχνάς. Diod. S. 205. ed. Rhodom. Pseudo-Plut. de Fluv. x. 376. de Pactolo: Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ καὶ λίθος, *ἀφροφύλαξ καλούμενος, ἔστι δ' ἀργύρῳ παρόμοιος, εὑρίσκεται δὲ δυσχερῶς τῷ καταφερομένῳ ψήγματι συναναμιγνύμενος· ἔχει δὲ δύναμιν τοιαύτην. Οἱ ἐν ἐξοχῇ τυγχάνοντες τῶν Λυδῶν συναγοράζουσιν αὐτὸν, καὶ πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν θησαυρῶν τιθέασι, καὶ διαφυλάττουσιν ἀκινδύνως τὸν διατιθέμενον χρυσόν· ὁσάκις γὰρ ἄνω φῶρες ἐπέλθωσιν, σάλπιγγος ἦχον ἀναδίδωσιν ὁ λίθος. Οἱ δὲ, ὡς ὑπὸ δορυφόρων διωκόμενοι, κατὰ κρημνῶν φέρονται. Καὶ καλεῖται ὁ τύπος τῶν *βιαιοθανατησάντων Πακτωλοῦ *Φρουρά.]

Ἀγορασείω, a Fut. ἀγοράσω formatum, Emturio, ut, Περὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγορασείων φαίνεται, Bud. [e Schol. Aristoph. Ran. 1100. Φησὶν οὖν, ὅτι ἀναφαίνεται περὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγορασείων. "Hujus generis verba desiderativa in ειω, a futuris derivata, præter ἀγορασείω, sunt *ἀναγνωσείω, *ἀναστησείω, ἀπαλλαξείω, *ἀπυδωσείω, βρωσείω, γαμησείω, γελασείω, *δειπνησείω, διαβησείω, δρασείω, *δωσείω, ἐλασείω, ἐργασείω, *καπηλορησείω, *κλαυσείω, κτησείω, ναυμαχησείω, ξυμβασείω ap. Thucyd. nisi leg. ξυμβησείω, ut διαβησείω, *οὐρησείω, ὀψείω, παραδωσείω, *πελασείω, πολεμησείω, χεσείω, *ὠνησείω ap. Cass. Dion. nisi illic reponendum sit ὠνητιῶ, nam activum ὠνέω, ὠνήσω in usu non fuit, (imo ter agnoscit

Hesych. Ὠνεῖν· πωλεῖν, ἀπολαύειν. Ὤνησεν· ὠφέλησεν, ἔσωσεν. Ὠνήσω· τὰ αὐτά. Zonar. Ὠνῆσαι· ἀγοράσαι. ' Hinc f. l. ὤνησαν in Oppian. H. iii. 587. κακοῦ δ' ἤντησαν ἔρωτος.' G. Wakef. ad Hesych. marg.) Τυραννησείῳ analogiæ ope in ling. Gr. restituere conatus est Abresch. ad Cattier. 10. (extat sine controversia ap. Diog. L. in Solone, a Nostro in Τυραννησείῳ laudatum.) * Φευξείω scribi debet pro φευξιῶ in Eurip. Herc. Fur. 627. quod fere perspexit Æm. Portus, qui ibid. profert * τυψείω, sed hoc a nobis auspiam repertum est, nisi quis huc referre velit, quod Hesych. habet, * Ἐντυψίω· ἐντινάξω, (Kustero videtur leg. Ἐντύψω. ' An * Ἐντυψείω? Idem Hesych. Ἐνδείζω, pro Ἐνδίξω, ab * ἐνδίκω, similiter explicat ἐντινάξω.' Albert.) * Μεταλλαξείειν scribendum suspicor ap. Eust. ad Od. N. p. 507. Ταῦτα δὲ πεπλασμένα εἰσὶν, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, διὸ καὶ Πορφύριος τὸ πᾶν τοῦτο ἄντρον εἰς ἀλληγορίαν μεταλαξεύει, l. μεταλλαξείει. Eust. ad Il. A. p. 122. et Etym. verbum Homericum κακκείειν ad hanc classem referentes, audiendi non sunt. His verbis explicandis ap. Grammaticos inserviunt, (* ἀγοραστικῶς ἔχειν,) ἀπαλλακτικῶς ἔχειν, (* βρωτικῶς ἔχειν,) * γελαστικῶς ἔχειν, (ἐπιθυμητικῶς ἔχειν, * κλαυστικῶς ἔχειν,) * κνηστικῶς ἔχειν, * ὑπτικῶς ἔχειν, similiaque. Ἀπαλλακτικῶς ἔχειν usurpavit etiam scriptor gravissimus, Dionys. H. Crit. p. 67. 8." Pierson. ad Moer. 14. Plura v. ap. Albert. ad Hes. in Ὀψείοντες, Valck. ad Eurip. Phœn. 1214. Abresch. Dilue. Thuc. 400. 779.]

[* Ἄγορος, i. q. ἀγορά. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἄγορος, καὶ ἀγοροι. Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ· Οἱ κατ' οἶκον ἀμφὶ δαῖτα καὶ τράπεζαν. Αἰθίοπες σημαίνει. Hic locus Fragmentis Andromedæ addi potest. Hesych. Ἄγοροι· ἄθροισμα, στρατὸς, ἢ καὶ δημηγόροι. Eurip. Iphig. T. 1096. Πεθοῦσ' Ἑλλάνων ἀγόρους: Electr. 723. νεόμενος δ' εἰς ἀγόρους: Andr. 1038. ἀν' Ἑλλάνων ἀγόρους: Herc. F. 410. Τίν' οὐκ ἀφ' Ἑλλανίας Ἄγορον ἁλίσας φίλων;]

[* Ἀγορηγὸς, οῦ, ὁ, ἡ. Etym. Ἀγορηγοὺς ὁλκάδας, τὰς ὥνια ἐπαγομένας.]

¶ ΑΓΟΡΑΟΜΑΙ, ῶμαι, Fut. ήσομαι, P. ημαι, Concionor, δημηγορῶ. Il. A. (73.) Ὅς σφιν ἐὺφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε. [Eust. Ὅτι ἐν τῷ ἀγορήσατο καὶ μετέειπε, παρατηροῦσιν οἱ παλαιοὶ, ὡς ἀγορήσασθαι μὲν ὁ ποιητὴς λέγει, τὸ ἁπλῶς δημηγορῆσαι, μετειπεῖν δὲ, τὸ μετὰ ταῦτα παραινετικῶς ὑποθέσθαι τὸ ποιητέον. Hesych. Ἀγορήσατο· ἐξεκλησιάσατο, ἐδημηγόρησεν.] Item simpliciter pro λέγω, Dico. ‖ Ἠγορόωντο autem Il. Δ. 1. (Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ,) videtur esse pro Consultabant, aut, Consultabant simul et concionabantur. Vide Eust. [Pseudo-Did. διελέγοντο ἐς τὸ κοινὸν, ἐκκλησιάζοντο, Suid. et Zonar. ἐδημηγόρουν, Hesych. διελέγοντο, Etym. Ἠγορόωντο· ἐδημηγόρουν, ἢ ἠθροίζοντο, ἀπὸ τοῦ ἀγορεύω ἀγορίω ἀγορῶ, ἠγορῶντο, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ἠγορώοντο. Schol. Ven. Ἠγορώοντο· ἐδημηγόρουν, ἐκ τοῦ ἀγορὴ, ἀγορῶ, ἠγοροῦντο (l. ἠγορῶντο,) καὶ διαιρέσει, ἢ μᾶλλον πλεονασμῷ, ἠγορώοντο, ἤγουν διελέγοντο.] Hesych., ut ante dictum est, ἀγοράζειν quoque inter cetera significare vult διαβουλεύεσθαι. [" Clark. ad Il. A. 398. Wassenb. ad Hom. p. 156." Schæf. in Mss. Herod. vi. 11. Μετὰ δὲ, τῶν Ἰώνων συλλεχθέντων ἐς τὴν Λάδην, ἐγίνοντο ἀγοραὶ, καὶ δή κού σφι καὶ ἄλλοι ἠγορώοντο. " Nonnus Dionys. xxvii. p. 468. (καὶ πάντες ὅσοι ναετῆρες Ὀλύμπου, Ζηνὶ παρεδρεύοντες ἕσω θεοδέγμονος αὐλῆς, * Πασσυδὸν ἠγορώοντο πολυχρύσων ἐπὶ θώκων.)" G. Wakef. in Mss. Ad Hom. l. c. allusum est. Soph. Trachin. 602. Ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις, Schol. ὡμίλεις. Apollon. R. ii. 1226. Ὡς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο: iii. 168. Ἐν ποταμῷ καθ' ἕλος λελοχημένοι ἠγορόωντο. Hesych. Ἀγοράασθαι· διαλέγεσθαι. Ἀγορᾶται· λέγει. " Male Tayl. ad Lys. p. 10. (supra cit.) legit, Ἀγοράσαι· λέγε vel λέγουσι." Toup. Emendd. in Suid. iv. 199. Etym. Ἀγοράασθαι· ἐκ τοῦ ἀγορῶ, καὶ περισπᾶται. Τὰ γὰρ εἰς ρω λήγοντα ῥήματα τῷ ο παραληγόμενα περισπᾶται· οἷον, δημηγορῶ, ἀλληγορῶ, ἐγρηγορῶ, οὕτω καὶ ἀγορῶ. (Cf. Philemo Lex. Technol. Ἀγορῶ· περισπᾶται. Τὰ γὰρ εἰς ρω λήγοντα ῥήματα τῷ ο παραληγόμενα περισκῶνται· οἷον, δημηγορῶ, ἀλληγορῶ, ἐγρηγορῶ, συνηγορῶ, κατηγορῶ, μαιρηγορῶ.) Ἔστι δὲ τῆς β' τῶν περισπωμένων. Ἐξ οὗ, Παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε· δημηγορεῖτε. Respicitur ad Il. B. 337. ubi Pseudo-Did. ἐκκλησιάζετε, δημηγορεῖτε.]

Ἀγορητὴς, οῦ, ὁ, Concionator, Orator. Il. A. (248.) λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς vocatur Nestor, [Pseudo-Did. δημηγόρος. B. 246. Δ. 293. H. 126. T. 82. Od. Υ. 274. Hesych. Ἀγορητὴς· δημηγόρος. Ἀγορηταὶ· ἐκκλησιασταί. Il. Γ. 150. ἀλλ' ἀγορηταὶ Ἔσθλοι, Pseudo-Did. δημηγόροι, σύμβουλοι. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγορηταί· σύμβουλοι, φρόνιμοι. Zonar. Ἀγορηταί· σύμβουλοι, φρόνιμοι, δημηγόροι. Etym. et Bekkeri Λεξ. ῥητορ. Ἀγορητάς· τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀναστρεφομένους. Aristoph. Nub. 1055. Εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις, ἐγὼ δ' ἐπαινῶ· Εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὅμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει Τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν ἄν, οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας. Luc. Hercule iv. Οὕτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὕπα τὴν λειριόεσσαν (Il. Γ. 152.) ἀφιᾶσιν εὐανθῆ τινα· λείρια γὰρ καλεῖται, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἄνθη. " Τῆς πόλεως ἀγορητὴς, Inscr. bey Chandler scheint das latein *Parochus* zu seyn, der Lebensmittel herbeyschafft und reicht." Schneider. Lex.]

Ἀγορητὺς, ύος, ἡ, Concionandi ars, s. facultas, vel Eloquentia in concionando, vel simpliciter, Eloquentia. Hom. Od. Θ. (168.) οὔτε φυὴν, οὔτ' ἂρ' φρένας, οὔτ' ἀγορητύν. Vocari ἀγορὰν ab eodem, dictum est supra.

Ἀγορητὸς, οῦ, ὁ, (ἡ,) a quo superlat. ap. Hesych. Ἀγορητότατος, pro λογιώτατος, Eloquentissimus, Disertissimus. Sed suspecta hic sunt Hesychii exempl. [Corruptelæ notioni favet Etym. cujus hæc sunt verba: * Ἀγόρευσις· λόγος * ἀγορήτατος, λογιώτατος. Schol. Matth. ad Eurip. Hec. 362., notante Schæf. in Mss.: Ἀνητός· * ἀγοραστός. Fl. 17. 56. Gu. Καὶ τὴν ἐμὴν κοίτην καὶ συνουσίαν, ἤγουν μίξιν γαμικὴν, δοῦλος ἀγορητός. Fl. 33. Sed ἀγορητὸς falsa est lectio pro ἀγοραστὸς, ut patet ex altera glossa. Aliud enim ἀγορητὸς, Eloquens; aliud ἀγοραστὸς, Emtitius, Emtus.]

ΑΓΟΡΕΥΩ, F. σω, P. κα, i. q. ἀγοράομαι, sed hoc poeticum duntaxat, illud autem, etiam oratorium. Ἀγορεύειν Hesychio Verba facere pro concione, ac proprie, In concessu hominum verba facere, et Concionari per catachresin ponitur, et simpliciter pro Dicere: [Ἀγορεύειν· λέγειν ἐν ἐκκλησίᾳ, κυρίως μὲν τὸ δημηγορεῖν, ἐν ἀγορᾷ καὶ ἀθροίσμασι λέγειν, καὶ ἐκκλησιάζειν, καταχρηστικῶς, καὶ ἁπλῶς λέγειν. Ἀγορεύοντο· ἐκηρύττοντο, ἐλέγοντο, ἐκ τοῦ ἀγορεύειν, ὅ ἐστι λέγειν. Ἀγόρευε· ἐδημηγόρει, ἔλεγεν. Ἀγορευέμεν· λέγειν. Ἀγορεύων· λέγων. Pseudo-Did. ad Il. B. 10. Ἀγορεύειν· λέγειν. Zonar. Ἀγορεύων· δημηγορῶν. Etym. Ἀγορεύω· παρὰ τὸ ἀγορὰ, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἀγείρω, τοῦτο παρὰ τὸ ἄγω καὶ τὸ εἴρω τὸ λέγω, ἐν ᾗ πρὸς τὸ λέγειν συναθροίζονται. Hesych. Ἠγόρευεν· ἐδημηγόρει. Eust. ad Il. A. p. 96. Ὥσπερ ζητῶ καὶ ζητεύω, ὡς τὸ, Ζητεύει βίοτον (l. Ζητεύης, Hesiod. E. κ. H. 398.), οὕτω καὶ ἀγορῶ, ἐξ οὗ ἀγορήσατο, καὶ ἀγορητὴς, καὶ ἀγορεύω. Συναγωγὴ διαφόρων Ἐξηγητῶν εἰς τὰ Ἀφθονίου Προγυμνάσματα Ms. ap. Montf. Bibl. Coisl. 591.: Τὸ δὲ ἀγορεύειν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἐν βουλῇ καὶ λόγῳ ἔχειν τὰ τοῦ δήμου πράγματα. Apollon. Lex. Hom. Ἀγορεύειν· κυρίως μὲν, ἐν ἐκκλησίᾳ λέγειν, καταχρηστικῶς δὲ, ψιλῶς τὸ λεγόμενον. " Ut glossæ Ἀγορεύειν respondeat interpretatio, restitue τὸ λέγειν." Tollius.] Ἀγορεύω igitur pro Concionor, Verba facio pro concione, vel generaliter pro Orationem habeo. Od. Θ. (171.) ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει Αἰδοῖ μειλιχίῃ: B. (15.) Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἥρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν. Et ἀγορὰς ἀγόρευον, pro ἀγόρευον simpliciter, Il. B. (788.) Dem. Pro Cor. (285.) Ἡρώτα μὲν ὁ κήρυξ, Τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et λόγον ἀγορεύειν, itidem pro Orationem habere, Philostr. Her. Προὔθεντο δὲ Ἀθηναῖοι τὸ σῶμα, καὶ Μενεσθεὺς ἐπ' αὐτῷ λόγον ἠγόρευσε. At simpliciter pro Dico, s. Loquor, Verba facio, ap. Hom. interdum cum ὣς pro οὕτως, sine casu; interdum, et quidem sæpius, cum accusativo rei. Od. E. (183.) Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι; Il. H. (357.) Σὺ μὲν οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις. Od. P. (66.) Ἔσθλ' ἀγορεύοντες. Nonnunquam etiam cum accus

rei et accus. personæ, Od. Σ. (15.) Δαιμόνι', οὔτε τί σε μέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. In prosa autem, ut Herod. vi. Ἥμπων κήρυκα ἠγόρευέ σφι τάδε: i. Οἱ τὰ ἐντεταλμένα ἠγόρευον. Jungitur et præpositioni ὑπὲρ, Plat. de Ll. Ἀγορεύω ὑπὲρ Διὸς, Loquor de Jove. Et cum περὶ, Aristot. Οἱ νόμοι περὶ πάντων ἀγορεύουσι. Et ut Hom. dixit ἀγορεύω σε κακόν τι, sic in prosa quoque ponitur; vel mutato accusativo rei in adv. κακῶς aut καλῶς. Luc. in D. Ἀλιεὺς inscripto (xxxvii.) Καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον, [et vii. et xxv. et de Morte Peregr. xix. Κακῶς ἠγόρευεν ὡς * καταθηλύναντα τοὺς Ἕλληνας. "Λοιδορεῖσθαι, et κακῶς ἀγορεύειν, (c. Timarch. 60.) differunt; illud est Præsentem objurgare, hoc absenti obtrectare." Reisk. Ind. Græc. Æschin. J. Poll. viii. 88. de Thesmothetarum potestate agens, Καὶ ἐὰν δοῦλος κακῶς ἀγορεύῃ τὸν ἐλεύθερον.] Plut. Solone (xxi.) Κακῶς ἀγορεύειν τὸν τεθνηκότα. Ap. Aristoph. autem ἀγορεύω μὴ cum infinitivo pro Veto, Ran. (628.) ἀγορεύω τινὶ Ἐμὲ μὴ βαισανίζειν. ["' Ἀγ. ἀγ. Steph. Dial. 21. Heyn. Hom. iv. 399. Τίς ἀγορεύειν βούλεται; Kuster. ad Aristoph. 210. a. 118. a. (adde Æschin. c. Ctesiph. 386.) Οὐκ ἠγόρευον; Aristoph. Fragm. 246. Wyttenb. Sel. 371. (supra in Ἀγορὰ citatus), Jacobs. ad Anthol. vi. 365." Schæf. in Mss. Orph. Argon. 334. τάδ' ἀπὸ γλώσσης ἀγόρευσα: Lith. 330. Ἀλλ' ἦτοι τάδε μὲν καὶ * ἐπαντίκα πειρηθῆναι. Πάντα μάλ', ὅσσ' ἀγόρευσα, παρέσσεται. ‖ Appello, Nomen impono. Etym. Ἐκτορίς· ὁ πενθερὸς, οὕτως ἀγορεύεται παρὰ τῆς νύμφης ὁ τοῦ νυμφίου πατὴρ, ὡς Πρίαμος ὑπὸ Ἑλένης.]

[* Ἀγόρευσις, εως, ἡ. Vide supra Ἀγορητός. "Heyn. Hom. vi. 313." Schæf. in Mss.]

Ἀναγορεύω, Publice pronuntio, Proclamo, Per præconem, vel præconio, declaro, aut denuntio, vel significo. Demosth. Pro Cor. (243.) Καὶ ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καινοῖς, ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην Δημοσθένους χρυσῷ στεφάνῳ. Uno verbo, Prædicare. Vide Lex. meum Cicer. 140. Capitur etiam latius, sicut et Lat. Prædico. Et pro Appello, vel Palam appello, s. voco. Plut. Demetrio, Καὶ βοῶντες ἐκέλευον ἀποβαίνειν τὸν Δημήτριον, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀναγορεύοντες. ‖ Dicitur et ἀναγορεύω eo sensu, quo Saluto, cum dicitur Salutare imperatorem. Et pro Declaro vel Renuntio, ut Declarare consulem, vel Renuntiare. Plut. Galba, Αὐτοκράτορα Γάλβαν ἀναγορεῦσαι. Herodian. (ii. 2.) Σεβαστόν τε ἀναγορεύει, καὶ πατέρα καλεῖ, i. e. Polit. interprete, Augustum illum declarat: viii. (8.) Αὐτοκράτορά τε ἀναγορεύσαντες, Eodem vertente, Imperatorem consalutabant: [vii. 5. ii. 6. iv. 4. vi. 8. vii. 7. v. 8. v. 6.] Bud. Comm. 364. Κύριον ἀναγορεῦσαι τῆς πόλεως, vertit, Regem civitatis suæ pronuntiare. Sic pass. ἀναγορεύεσθαι activi sequitur significationes. Demosth. Pro Cor. Ἐστεφανοῦτο καὶ νικῶν ἀνηγορεύετο. Plut. Æmyl. Ὡς ἀνηγορεύθη κατὰ τοῦ Περσέως στρατηγὸς ὑπὸ τοῦ δήμου παντός. Licet autem in verbis ex ἀγορεύω compositis, hoc vulgo observetur, ut exemplis significationum horum verborum inserantur et exempla earundem, quas habent synonyma ab inusitatis thematibus orta, ut verbi gratia, in ἀναγορεύειν, ponatur etiam ἀνειπεῖν, et ἀνερρήθην, cum ἀπαγορεύειν ponatur etiam ἀπειπεῖν, ἀπείρηκα, ἀπερρήθη, certis tamen de causis singula suis locis reservare malui, et duntaxat, quæ illa essent indicavi, ut ea, si tibi videatur, inter se conferre possis. In hoc igitur verbo ἀναγορεύω vide, si libet, ἀνειπεῖν in ἔπω themate inusitato, et ἀνερρήθην in ῥῶ itidem inusitato. [Vide Krebsii Decr. Rom. pro Jud. facta e Josepho collecta 419. J. Poll. iii. 152. Ὁ δὲ νικήσας τὰ ἆθλα,—ἀνεκηρύχθη, ἀνερρήθη, ἀνηγορεύθη———. Τὰ δὲ τῶν ἐνεργούντων ῥήματα, ἀνειπεῖν, ἀνακηρύξαι, ἀναγορεῦσαι: viii. 138. Ἀπὸ δὲ κηρύκων, κηρύξαι ἐρεῖς, καὶ ἀποκηρύξαι, καὶ ἐπικηρύξαι, προκηρύξαι, ἀνακηρύξαι, ἀνειπεῖν, καὶ ἀναγορεῦσαι: 139. Χρυσῷ στεφάνῳ στεφανωθῆναι, θαλλῷ, ἀναγορευθῆναι, ἀνακηρυχθῆναι, ἀναγγελθῆναι, καὶ τὰ ὅμοια. Thom. M. Ἀνεῖπον τοῦτον αὐτοκράτορα, κάλλιον λέγειν, ἢ ἀνηγόρευσαν, καὶ ἀνερρήθη, ἢ ἀνηγορεύθη. "Vide ad Lucian. i. 427. Diod. S. ii. 152. 623." Schæf. in Mss. Glossæ: Ἀναγορεύω: Recito, Prædico, Nuncupo, Declaro. Ἀναγορεύεσθαι: Censeri. Ἀναγορευθεισῶν: Nuncupatis. "In unciali scriptura tachygraphorum Π facile habeas tam pro N, quam pro Η. Vide ad Gregor. 216. ubi monui in Schol. Platon. (151.) Ἀναγορεύει lectum esse pro Ἀπαγορεύει." Bast. Comment. Palæogr. 747.]

Ἀναγόρευσις, εως, ἡ, Proclamatio, Prædicatio. Demosth. Pro Cor. (253.) Τῆς δ' ἀναγορεύσεως τοῦ στεφάνου ἐπιμεληθῆναι τὴν πρυτανεύουσαν φυλήν: ibid. Τὰς ἀναγορεύσεις τῶν στεφάνων ποιεῖσθαι. [Vide Ἀναγορεύω. J. Poll. iii. 152. Ἀνάῤῥησις, καὶ ἀναγόρευσις, καὶ ἀνακήρυξις: vi. 177. Στεφάνων ἀνάῤῥησις, ἀναγόρευσις τιμῶν, κηρυγμάτων: viii. 139. Ἀναγόρευσις, ἀνακήρυξις, ἀνάῤῥησις, * ἀναγγελία.] ‖ Item Renuntiatio, Declaratio, ea significatione, qua dicitur Renuntiare consulem, vel Declarare consulem. [Plut. Marcello iv. Διαβεβαιοῦντο μοχθηρὰς καὶ δυσάρνιθας αὐτοῖς γεγονέναι τὰς τῶν ὑπάτων ἀναγορεύσεις: ‖ Pronuntiatio, Publicatio sententiæ de reo, Coriolano xx. Μετὰ δὲ τὴν ἀναγόρευσιν ὁ μὲν δῆμος οὐδέπωτε, νικήσας μάχῃ πολεμίους, τοσοῦτον ἐφρόνησεν, ὅσον τότε φρονῶν καὶ γεγηθὼς ἀπῆει. Glossæ: Ἀναγόρευσις· Nuncupatio, Recitatio.]

[* Ἐπαναγορεύω, Præconis voce pronuntio. Aristoph. Av. 1072. Τῇδε μέντοι θ' ἡμέρᾳ μάλιστ' ἐπαναγορεύεται. Olim legebatur * ἐπαναχορεύεται. "Codd. omnes, (etiam Rav.) ἐπαναγορεύεται, ut bene Kuster. e Vat. edidit. Frequenter commutantur χ et γ, quod observavi ad v. 575." Brunck.]

[* Προαναγορεύω. "Method. 410. Chrysost. adv. Jud. Hom. iii." Abr. Kall. in Mss. "Vide ad Diod. S. ii. 404." Schæf. in Mss.]

Προσαναγορεύω, VV. LL. Ex alto dico, Quod verbum mihi suspectum est, sicut et ejus interpretatio.

"Ἀνταγορεύω, Contradico s. Obloquor," [Adversarium me gero, Liti me offero.] "Aristoph. καὶ "τοὺς παράλους ἀνέπεισεν Ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχου"σιν," [e Ran. 1071. Pind. Pyth. iv. 277. ἀνὰ Δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας, Schol. ἀνταπεκρίθη αὐτῷ.]

Ἀπαγορεύω, Veto, Interdico. Herod. Ἀπηγόρευον Σκύθησι ἐπιβαίνειν τῶν σφετέρων οὔρων: iii. Πολλὰ τῶν μαντηίων ἀπαγορευόντων. Et cum μὴ, quæ abundat, Æschin. Ἀπαγορεύοντας μὴ στεφανοῦν τοὺς ὑπευθύνους: [c. Timarch. 34. Καὶ τοὺς παιδοτρίβας τὰς παλαίστρας ἀνοίγειν μὲν ἀπαγορεύει μὴ πρότερον, πρὶν ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχῃ: 66. Ὃ ἀπαγορεύει ὁ νόμος μὴ πράττειν. Vide Reisk. Ind. Græc. Demosth.] Plat. Pol. 1., Ἔμοιγε ἀπηγόρευες, ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην. Item cum accus. Plut. Theseo, Ἀπαγορεύω σοὶ τὸν φόνον: [Romulo ii. Τὴν δ' Ἑστίαν ἱδόντα κατὰ τοὺς ὕπνους ἀπαγορεύουσαν αὐτῷ τὸν φόνον.] ‖ Sic in pass. Ἀπαγορεύομαι, Vetor. Plut. Solone, Ὧν τὰ πλεῖστα καὶ τοῖς ἡμετέροις νόμοις ἀπηγόρευται: Fabio, Ἀπηγόρευτο κατὰ νόμον ἵππῳ χρῆσθαι. Citatur et e Naz. persona tributum, Μὴ πάθωμεν ὅπερ ὁ Λὼτ ἐκεῖνος ἀπηγόρευται παρὰ τῆς ἐντολῆς. ‖ Ἀπαγορεύω, Fatisco, Elassesco, Defatigor, Frangor. Synes. Μήτε ἐκεῖναί ποτε πρὸς τὰς ᾠδῖνας ἀπαγορεύσειαν, pro μὴ ἐκκάμοιεν, Ne elassescant, ut Plin. dixit. Bud. Interdum cum dat. rei, Ἀπαγορεύω τῷ πολέμῳ, Demosth. Suid. Ἀπηγόρευον· ἀπέκαμνον, ἐταλαιπώρουν. Ἡνίκα γὰρ ἀπηγόρευον τῷ πόνῳ, πάλιν ἑαυτοὺς ἀνελάμβανον. Et cum πρὸς habente accusat., ut in Synes. l. c., ap. Luc. (Gymnasiis xxiv.) Μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν. Plut. Ἀπαγορεύειν πρὸς τοὺς πόνους: [Coriolano iii. Πρὸς μηδένα πόνον ἀπαγορεύουσαν: C. J. Cæs. xvii.: Coriolano xiii. Πρὸς δὲ τὴν στρατείαν παντάπασιν ἀπαγορευόντων. Et cum εἰς, Alexandro xlvii. Μὴ εἰς τὰ ὑπόλοιπα τῆς στρατείας ἀπαγορεύσωσι.] Et cum participio, ut ap. Xenoph. Cyn. (i. 16.) Ὥστε οὔτε λέγων οὔτε ἀκούων περὶ ἐκείνου οὐδεὶς ἀπαγορεύει: de A. E. (xi. 9.) Οὐδεὶς γοῦν οὔτε ἀπολείπει αὐτὸν οὔτε ἀπαγορεύει θεώμενος. ‖ Ἀπαγορεύω, Animum despondeo, Animo concido, Spem abjicio. Plut. Galba, Οὐδὲ τὸ ἐλπίζον ἐκλιπεῖν οὐδὲ ἀπαγορεῦσαι παντάπασιν εἴων οἱ περὶ αὐτὸν ὄντες ἀεὶ μάντεις. Vide Ἀπειπεῖν in illo themate inusitato ἔπω, et ἀπείρηκα in ῥῶ itidem inusitato. [‖ Tribuitur rebus, ut partibus curruum et plaustrorum, quæ multo et longo usu vitium capiunt: v. Fischer. Comment. in Xenoph. K. H. vi. 2. 11. Ἐν γὰρ πολλαῖς πράξεσι πολλὰ ἀνάγκη καὶ τὰ

ἀπαγορεύοντα εἶναι. Eunap. Proæresio 173=130., a Valck. ad Scap. marg. indicatus, Καὶ στρώματα τριά κον ἢ τέτταρα, τὴν οἴκοθεν βαφὴν μετὰ τῆς παχύτητος διὰ χρόνον ἀπαγορεύοντα. " De constr. ad Diod. S. ii. 419. Fischer. Ind. Palæph. in Ἀπειπεῖν, Toup. Opusc. i. 390. Emendd. ii. 123. Plut. Mor. i. 605. ubi non bene Interpr. Sequente infin. cum negatione, Kœn. ad Greg. 43. Thom. M. 277. Herod. 674. T. H. ad Lucian. Deor. Dial. xxiii. 2. (' Notissima virtus verborum ἀπαγ. ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέναι, ἀπανδᾶν, quando quis labores ac pericula sustinere nequit, eorumque gravitate fatigatus et victus succumbit, animumque despondet. Præter Lexicographos cumulum exemplorum collegit Petr. Faber Agon. i. 8.') Casaub. ad Athen. 222. (ex Antiphane ἐν Ποιήσει: Ἔπειθ', ὅταν μηδὲν δύνωντ' εἰπεῖν ἔτι, Κομιδῇ δ' ἀπειρήκασιν ἐν τοῖς δράμασιν, Αἴρουσιν ὥσπερ δάκτυλον τὴν μηχανὴν, Καὶ τοῖς θεωμένοισιν ἀποχρώντως ἔχει. ' Inest in his, quod non attendunt docti, tacita comparatio Tragicorum poetarum cum athletis, quod declarant vv. ἀπειρήκασιν et αἴρειν δάκτυλον. Athletæ cum antagonistis palmam de se coguntur concedere, ἀπαγορεύειν dicuntur, solitique iidem, in testimonium ἥττας, manum attollere, ut e Plut. atque aliis notum. Poetæ huic, αἴρειν δάκτυλον, quod Plutarcho τὴν χεῖρα ἀναπείνειν. Ergo, ut athletæ victi manum tollunt, sic Tragici, cum expedire se non possunt, machinam, i. e. deum e machina, repente faciunt prodire. Sed melior longe conditio Tragicorum; illi enim, cum manum tollunt, victoriam amittunt; hi machinam tollentes vincunt, et spectatoribus suis abunde satisfaciunt.)" Schæf. in Mss. Vide et Palmer. Exerc. 424. Glossæ: Ἀπαγορεύω· Abdico, Interdico, Renuntio, Succumbo. Ἀπαγορεύει· Execrat, Intercipit. Ἀπαγορεύσειεν· Renuntiaverit. Ἀπηγορευμένος· Intestabilis. Ἀπηγορευμένον· Interdictum. J. Poll. i. 168. Ἀπεῖπον, ἀπηγόρευσαν, χεῖρας ἀντέτειναν: ii. 127. Ἀπειπεῖν, ἀπαγορεῦσαι, Ἰσαῖος δὲ ἀπειρηκὼς ἔφη, οἷον ἀπολελαληκώς. Πλάτων δὲ (Pol. ii. p. 42. c.) ἀπόῤῥησιν, τὴν ἀπαγόρευσιν, καὶ ἀπαγορεύειν, οἷον τὸ προκαμεῖν. Ἀπορῥηθὲν δὲ αὐτὸ ὁ Δημοσθένης εἶπε τὸ ἀπαγορευθὲν, v. Ruhnk. ad Tim. in Ἀπόῤῥησις citandum: v. 64. de canibus, Προκαμινούσας, ἀπαγορευσούσας: vi. 118. Ἀπολέγω, ἀπαγορεύω, ἀναγορεύω, ἀποτρέπομαι. Thom. M. Ἀπείρηται κάλλιον, ἢ ἀπηγόρευται. Hesych. Ἀπαγορεύει· κάμνει, διαλέγεται, κωλύει, ἀποφαίνεται. Ἀπηγορευμένα· ἄνομα. Ἀπηγόρευται· κεκώλυται. Ἀπηγορευόμενος (l. Ἀπηγορευμένος, ut corrigit G. Wakef. ad marg.)· ἀποβεβλημένος. Harpocr. Ἀπαγορεύειν· ἀντὶ τοῦ κάμνειν, καὶ ἀδυνάτως ἔχειν. Λυσίας Ἐρωτικῷ. Vide Vales. 353. et Reisk. ad Lysiæ Fragm. p. 15. Suid. Ἀπαγορεύει· ἀποτρέπεται, ἀρνεῖται. (Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.) Ἀπαγορεύουσι τῷ Φιλίππῳ, καὶ τὸν Δέκιον ἀναγορεύουσιν. Καὶ αὖθις Εὐνάπιος· Πρὸς τὸ ἀφανὲς καὶ ἀόριστον τῆς χώρας ἐκπεσόντες, πρὸς τοὺς φόνους καὶ πρὸς τὴν λείαν ἀπαγορεύοντες. Ἢ, Ἀπαγορεύειν· ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνάτως ἔχειν, (sic et Bekk. Συναγ. Α. χ.) Ἀπαγορεύων τοῖς ἄρχουσι διαῤῥήδην τῆς φιλαργυρίας ἀπέχεσθαι, e Demosth. c. Neær. 1376. Ὅσους γὰρ ἂν ὁ δῆμος ποιήσηται ὁ Ἀθηναίων πολίτας, ὁ νόμος ἀπαγορεύει διαῤῥήδην, μὴ ἐξεῖναι αὐτοῖς τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι, μηδὲ ἱερωσύνης μηδεμιᾶς μετασχεῖν. Zonar. Ἀπαγορεύει· ἀποτρέπεται, ἀρνεῖται. Ἀπαγορεύουσι τῷ Φιλίππῳ, καὶ τὸν Δέκιον ἀναγορεύουσιν. " Est locus Eunapii," Tittmann. Bekkeri Grammat. S. Germ. Περὶ Συντάξεως: Ἀπαγορεύω· δοτικῇ, ἐκ τοῦ Κατὰ Νεαίρας, (1374.) Ἀλλὰ μόναις ταύταις ἀπαγορεύουσιν οἱ νόμοι ταῖς γυναιξὶ μὴ εἰσιέναι εἰς τὰ ἱερά. Ἀπαγορεύω· δοτικῇ. Τοῦ αὐτοῦ (Πολυαίνου)· Ἐγὼ μὲν ἀπαγορεύω τῷ πόνῳ. ‖ Ἀπηγορευμέναι ἡμέραι. Thom. M., a Schæf. in Mss. indicatus: Οὐκ ἐρεῖς Ἀπηγορευμέναι ἡμέραι, ἀλλὰ Ἀποφράδες μόνον, εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ παρὰ Συνεσίῳ ἐν Ἐπιστολῇ (lxix.) Ἀποφρὰς ἄνθρωπος, ἤτοι ἀποτρόπαιος καὶ ἀπηγορευμένος. Moeris: Ἀποφράδες ἡμέραι, Ἀττικῶς· ἀπηγορευμέναι πρὸς τὰς πράξεις, Ἑλληνικῶς. Etym. Ἀπαγορεύω· ἡ ἀπὸ πρόθεσις ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ χωρίζεσθαι, ὁ γὰρ ἀπαγορεύων, ἐκτὸς γίνεται τοῦ λέγειν.]

[* Ἀπαγορευτέος, Desperandus. " Lucian. Hermotimo xlvii. (Οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἐς τε τὸ παρὸν εὐπαρῶμεν.)" Schæf. in Mss. Dio Chrys. Or. vii. 267=125. Οὐ γὰρ δὴ περί γε πορνοβοσκῶν, καὶ περὶ πορνοβοσκίας, ὡς ἀμφιβόλων, ἀπαγορευτέον. Adamant. Physiogn. i. 17., ab Abr. Kall. in Mss. indicatus, Ὀφθαλμοὶ πυκνὰ ἀνοιγόμενοι ἐπὶ μέγα, καὶ ἅμα ἱστάμενοι, ἢ τι νοοῦντες, ἢ μετανοοῦντες, τὴν γὰρ ἔννοιαν αὐτῶν ὁποία ἐστὶ σημαίνει, ἀπαγορευτέοι, quæ verba Franz. vertit, " Oculi valde et crebro se aperientes, simulque stantes neque cogitantium aliquid, neque alicujus rei pœnitentium sunt indices, sed qualis ipsis insit cogitatio significant," deinde in nota scribit:—" Hac voce absentia profundæ meditationis innuitur; cogitabundi enim oculi defixi sunt, v. Meurs. Spicil. ad Theocr. p. 14. ad verba, Ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας."]

Ἀπαγόρευμα, ατος, τὸ, Interdictio, et peculiariter Vetitum et Interdictum magistratus, sicut ἀπόῤῥημα, oppositum τῷ προστάγματι, up. Plut. (de Stoic. Repugn. x. 292. Τὸ κατόρθωμά φασι νόμου πρόσταγμα εἶναι, τὸ δ' ἁμάρτημα, νόμου ἀπαγόρευμα. Διὸ τὸν νόμον πολλὰ τοῖς φαύλοις ἀπαγορεύειν, προστάττειν δὲ μηδέν· οὐ γὰρ δύνανται κατορθοῦν.) Paul. JC. Edictum prohibitorium appellat. Bud.

Ἀπαγόρευσις, εως, ἡ, Interdictio. Ἀπαγόρευσις συμβολικὴ θιάσων, Mysticum quoddam signum, ut a thiasis abstinerent, VV. LL. Quintil. ix. 2. (107.):— Visellius, quanquam paucissimas faciat figuras, facit ἐνθύμημα tamen, etc. Paulo post, Visellius adjicit et sententiam. Invenio qui aggregent his διασκευὰς, ἀπαγορεύσεις, παραδιηγήσεις. Ubi sunt qui hanc vocem ἀπαγορεύσεις suspectam habeant. [Additur ibidem: Út hæc non sunt schemata, sic alia vel sint forsitan, ac nos fugerint, vel etiam nova adhuc fieri possint. Vide Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhetor. 33. Glossæ: Ἀπαγόρευσις· Renuntiatio, Interdictum. J. Poll. ii. 127. de linguæ officiis, Προαγορεύειν, προαγόρευσις, ἀπαγόρευσις. Vide Ἀπόῤῥησις. ‖ Negatio. Hesych. Ἀπαγόρευσις· ἀπόφασις. Thom. M. 290., a Schæf. in Mss. indicatus: Ἐκὼν εἶναι οἱ παλαιοὶ μετὰ ἀπαγορεύσεως τιθέασιν, οἷον, Οὐδεὶς ἑκὼν εἶναι. Καὶ, Τί τις ἂν ἑκὼν εἶναι ποιήσειεν; τὸ γὰρ τί ἐνταῦθα ἀπαγόρευσιν δηλοῖ———. Καὶ χωρὶς δὲ ἀπαγορεύσεως Ἀριστείδης ἅπαξ εἶπεν κ. τ. λ. ubi Stœber. affert e Schol. ad Luc. Demosthenis Encomio xliii. Παρὼν εἶναι νῦν· παρέλκει τὸ εἶναι, * ἐπισκοπητέον δὲ, εἰ ὅμοιον τῷ ἑκὼν εἶναι, ἐκεῖ μὲν γὰρ (μετ' supplet Stœber.) ἀπαγορεύσεως τάττεται, οἷον, Οὔπος' ἂν ἐγὼ ἑκὼν εἶναι πεισθείην. Sic distinguendum. Vulgo legitur, Οἷον οὔπος' ἂν κ. τ. λ. ‖ " Declaratio, Hesych. (l. c.) Theod. i. 415. Clem. Alex. Pæd. ii. 10." G. Wakef. in Mss. Imo ap. hunc Prohibitionem significat, Ἀπέχεσθαι τοίνυν σφοδρῶν τε ὀρέξεων, καὶ ἐπαλλήλων συνουσιῶν, καὶ τῆς πρὸς τὰς ἐγκύους ὁμιλίας, καὶ * ἀλληλοβασίας, καὶ παιδοφθορίας, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, ἣ τοῦ αἰνίγματος τοῦδε ἀπαγόρευσις παρήνεσεν, neque aliter eod. cap. Ἀλλὰ τὸ μὲν μὴ δεῖν ἐξομοιοῦσθαι τοῖσδε τοῖς ζώοις, διὰ τῆς προκειμένης ἀπαγορεύσεως ὁμολογουμένως τὸν πάνσοφον Μωσέα αἰνίττεσθαι, σύμφημι κἀγώ.] ‖ Ἀπαγόρευσις, Defatigatio, citatur e Plut. Antonio, [xlv. Οἱ μέντοι Πάρθοι τὴν εἰς γόνυ κλίσιν τῶν Ῥωμαίων ἀπαγόρευσιν ἡγούμενοι καὶ κάματον εἶναι. Luc. de Gymnasiis xxxvii. Καὶ ὁρᾷν τὰ ὄρνεα διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, Ad ultimam usque animi defectionem.]

[Ἀπαγορευτικὸς, " Method." Abr. Kall. in Mss. Clem. Alex. Pæd. i. 8. Ἡ νουθέτησις οὖν οἱονεὶ διαιτά ἐστι νοσούσης ψυχῆς, ὧν χρὴ μεταλαμβάνειν, συμβουλευτικὴ, καὶ ὧν οὐ χρὴ, ἀπαγορευτική. Plut. de Stoic. Repugn. x. 294. Οὐκοῦν καὶ ἡ ἀφορμὴ λόγος ἀπαγορευτικὸς, καὶ ἡ ἔγκλισις, καὶ εὔλογος ἔγκλισις (Salmas. ἔκκλισις, ita etiam Turn. atque Vulc. utroque loco dant ἔκκλισις)· καὶ ἡ εὐλάβεια τοίνυν λόγος ἐστὶν ἀπαγορευτικὸς τῷ σοφῷ, Ratio vim prohibendi, vetandi habens. Etym. Τὸ ἐστὶ, καταρχὰς τιθέμενον, βαρύνεται, ὡς τὸ, Ἔστι πόλις· βαρύνεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ὡς, καὶ μετὰ τοῦ Μὴ ἀπαγορευτικοῦ, καὶ μετὰ τοῦ Ἀλλὰ, καὶ μετὰ τοῦ Καὶ, καὶ μετὰ τοῦ Τοῦτο. * Ἀπαγορευτικῶς, " Heyn. Hom. v. 590." Schæf. in Mss. Pseudo-Did. ad Il. I. 309. Ἀπηλεγέως· ἀποτόμως, σκληρῶς, ἢ ἀπαγορευτικῶς, κεκριμένως.]

[* Προαπαγορεύω, Prius deficio, Deficio viribus ante rem perfectam. "J. Poll. v. 18. (de adjutoribus venatoris, Ἄγρυπνος, μὴ * προαποκάμνων, μὴ προαπαγορεύων, μὴ πρὶν ἐλεῖν ἐνδιδούς.)" G. Wakef. in Mss. Lucian. de Gymnasiis xxxvii. Ὑποδύεται γάρ τις ἡρέμα ταῖς ψυχαῖς ἱρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλειτρυόνων, μηδὲ προαπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ του ἄλλου δυσχερῶς. "Recte Ms. μηδ' ἀπαγορεύοιεν, Ne vulnerati aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant. Sic non male Interpres, sed male vulgati sensim, μηδὲ προαπαγορεύοιεν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paulo ante, Διαπυιτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως." J. G. G. ‖ Renuntio. Joseph. A. J. xv. 7. 10. Οὐ μὴν ἡ Σαλώμη τὸν ἐν γένει νόμον, ἀλλὰ τὸν ἐπ' ἐξουσίᾳ (ἐξουσίας Henr. et Busb.) ἐλομένη, τήν τε συμβίωσιν προαπηγόρευσε, καὶ πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἡρώδην ἔλεγεν ὑπὸ τῆς εἰς ἐκεῖνον εὐνοίας ἀποστῆναι τάνδρός. " Athan. i. 396." Abr. Kall. in Mss.]

[* Προσαπαγορεύω, Insuper veto, nego. Cass. Dio xxxviii. 34. Καὶ παραχρῆμα τούς τε ὁμήρους τῶν συμμάχων ἀπῄτησεν αὐτόν, καὶ προσαπηγόρευσεν αὐτῷ, μήτε τῆς χώρας σφῶν ἐπιβαίνειν, μήτ' ἐπικουρίας οἴκοθεν ἐπάγεσθαι: xlviii. 43. Καὶ ἐκεῖνός γε ἐκωλύθη τοῦτο ποιῆσαι, καὶ προσαπηγορεύθη μήτε βουλευτὴν μονομαχεῖν, μήτε δοῦλον ῥαβδουχεῖν κ. τ. λ.]

Διαγορεύω, Explicite dico et distincte. Plat. de LL. vii. Καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν διείρηται πάντα, i. q. διηγόρευται, Hæc explicite dicta sunt et distincte, Explicata sunt, inquit Bud.: qui et διαγορεύω ostendit a Dionys. Areop. poni pro Tracto, Dissero, Disputo. Sic Hesych. Διειπεῖν exponit διηγήσασθαι, et διαλεχθῆναι. [" Dissero, Enarro, 3 Esdr. v. 73. (49. Ἀκολούθως τοῖς ἐν τῇ Μωυσέως βίβλῳ—διηγορευμένοις.)" Biel. " Sed Schleusner. Sp. i. huic verbo h. l. tribuit significationem Præscribendi, quod vero necessarium esse non videtur, cum in textu Hebr. Esdr. iii. 2. sit ככתוב, quod quidem esse potest E præscripto, sed quoque Secundum descriptionem, narrationem. Hesych. Διαγορεύει· θεσπίζει, διαγγέλλει. Joseph. A. J. xi. 4. 555. simpliciter, Κατὰ τοὺς Μωυσέως νόμους, omisso v. διαγορ." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Huc respexit Hesych. Διηγορευμένοις· παραγγελθεῖσι, quæ glossa, in Ernestii Glossis Sacris desiderata, ad Schleusneri interpretationem apprime facit.]

Διαγορεύω, Sancio, Edico, [Gl. Διαγορεύω· Condico, Sancio,] θεσπίζω, διαγγέλλω, Hes. [ἀναγγέλλει, θεσπίζει, Zonar.] Nominatim edico, Præconis voce pronuntio. Et lex dicitur διαγορεύειν, Cavere. Theodor. Hist. Eccl. iv. Νόμος διαγορεύει σαφῶς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, Lex claris verbis cavet. [Appian. B. C. i. 54. Νόμων τινὸς παλαιοῦ διαγορεύοντος, μὴ δανείζειν ἐπὶ τόκοις. Ita Schweigh. edidit ex Aug. pro qua lectione Ed. pr. exhibet προσαγορ. Ed. sec. et tertia προαγορ. Porphyr. ap. Stob. Ecl. ii. 8. 384. Heeren. Οἵ τε γὰρ νόμοι, οὐκ ἀναγκάζοντες, διαγορεύουσι, ὡς, ἐὰν ληστεύσῃς, τόδε πείσῃ, ἐὰν δὲ ἀριστεύσῃς, τῶνδε τεύξῃ. Lucian. Tyrannicida xii. Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις. " Dionys. H. A. R. i. 78. (Νῦν μέντοι ζώσας κατορύττεσθαι ταύτας ὁ τῶν ἱερῶν διαγορεύει νόμος.)" Schæf. in Mss.] Et pro Jubeo, itemque pro Veto. Plut. Graccho (xvi.) Τῷ δὲ μειρακίῳ καὶ διηγόρευσεν ἐκ τούτου μὴ καταίνειν πάλιν, Imperavit: Fabio M. viii. Οὐ μόνον ὡς αὐτοκράτωρ διαγορεύσας, Pro potestate vetans. Bud. Vide Διειπεῖν. ‖ Διαγορεύω interdum etiam opponitur τῷ συναγορεύω. Suid. [Διαγορεύων· ἀντὶ τοῦ, διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. Οὕτως Ἰσαῖος. Τὸ δὲ ἐναντίον συναγορεύειν, ὥσπερ ἐναντίον καὶ τὸ συμφέρεσθαι πρὸς τὸ διαφέρεσθαι, καὶ τὸ συμφωνεῖν πρὸς τὸ διαφωνεῖν. Zonar. Διαγορεύων· ἀντὶ τοῦ διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ συλλέγων, οὕτως Ἰσαῖος. Harpocr.: Διαγορεύων. Ἰσαῖος ἐν τῷ Κατὰ Διοκλέους, ἰδίως κέχρηται τῷ διαγορεύων, ἀντὶ τοῦ τὰ διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. Τὸ ἐναντίον γάρ ἐστι παρ' αὐτοῖς τῷ διαγορεύειν τὸ συναγορεύειν, ὥσπερ τὸ συμφέρεσθαι τῷ διαφέρεσθαι, καὶ τὸ συμπολιτεύεσθαι τῷ διαπολιτεύεσθαι, καὶ τὸ συμφωνεῖν τῷ διαφωνεῖν. " Legitur in Ms. Ἰδίως κέχρηται διαγορεύειν ἀντὶ τοῦ διάφορα—λέγειν, et deinde τὸ διαγορ. τῷ συναγορεύειν, ὥσπερ καὶ τὸ, inversa vice verborum. (' Γρ. τῷ συναγορ. Suidas in Συμφωνεῖν, et quæ notavi ad Ammon. in Διαπολιτεύεσθαι.' Vales.) Sed ut notam bonitatis, qua censeri exemplar istud Ms. debet, habeas certissimam, in eo mox legebatur plene, τὸ συμπολιτεύεσθαι τῷ διαπολιτεύεσθαι, quas postremas voces cum omisisset Aldus, VV. DD. in Goesiano Cod. ascripsissent ἀντιπολιτεύεσθαι, Maussacus in suis Mss. etiam non advertisset, Vales. ex ingenio apposuit, postremus Editor uncis inclusa inseruit contextui, nunc plane vindicata demum sunt auctori suo." Gronov.] ‖ Διαγορεύω item cum accus. personæ citatur e Luciano (Piscat. xxvi.) Μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Verba mala jacit in Platonem. ‖ Διαγορευθεῖσα ἡμέρα, Dies constitutus, Dies compactus et condictus, Bud. [‖ Protestor. Plut. de Aud. Poet. T. vi. 66. Ἐν δὲ τῷ προδιαβάλλειν, μονονοὺ μαρτύρεται καὶ διαγορεύει, μήτε χρῆσθαι, μήτε πρυσέχειν, ὡς οὖσιν ἀτόποις καὶ φαύλοις. " Cattier. 72. Diod. S. ii. 95." Schæf. in Mss.]

[* Προδιαγορεύω, "Chrysost. adv. Jud. Hom. iii." Abr. Kall. in Mss.]

[* Προδιαγόρευσις, εως, ἡ, Prædictio. Hippocr. Aphor. 391. 20. Τῶν ὀξέων νοσημάτων οὐ πάμπαν ἀσφαλέες αἱ προδιαγορεύσιες, οὔτε τοῦ θανάτου, οὔτε τῆς ὑγείης.]

[* Εἰσαγορεύω, "Joseph. A. J. xviii. 2. 3. (Μιαροὺς δὲ ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας εἶναι τοὺς οἰκήτορας εἰσαγορεύει ἡμῖν τὸ νόμιμον.)" Abr. Kall. in Mss. Cod. L. B., ὡσαγορεύει, Cocceius προσαγορεύει, vel ὑπαγορεύει. " Vox nusquam obvia et inepta h. l. Ms. L. ß. ὡς ἀγορ. Ser. ἀγορεύει. Eis ortum e fine præcedentis verbi." J. A. Ernest. At cum lex dicatur διαγορεύειν, (v. supra Διαγορεύω), non ἀγορεύειν, malimus διαγορεύει.]

Ἐξαγορεύω, Profiteor, In publicum et palam effero, Notum reddo, φανερῶ, πᾶσι δηλῶ, λέγω, Hesych. Plut. ad Col. Ἐξαγορεύων τὰ ἑαυτοῦ κακά. Greg. Naz. de Bapt. (Or. xl.) Μὴ ἀπαξιώσῃς ἐξαγορεῦσαί σου τὴν ἁμαρτίαν, Ingenue fateri, vel Profiteri. ‖ Est etiam ἐξαγορεύειν, Eloqui, Exprimere, Enarrare, inquit Bud., citans Dionys. H. locum, in quo tamen est ἐξειπεῖν, in Vita Lysiæ de Thucyd. et Demosth., Οἷ δεινότατα τὰ πράγματα ἐξειπεῖν ἐγένοντο. [Synes. de Prov. p. 115. Ἱερὸς λόγος ἐστὶν, ὃν οὐχ ὅσιον ἐξαγορεύειν. Plut. de Adul. et Amici Discr. vi. 197. Αἰτίας τινὰς ἀπορρήτους ἐξαγορεύοντες: de Superstitione vi. 643. Ἐξαγορεύει τινὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ καὶ πλημμελείας. " Vox frequenter de Confessione peccatorum reperitur usurpata." Suicer. Thes. afferens e Basil. Cæs. Can. lvi. 775. Ἐξαγορεύων τὴν ἰδίαν παρανομίαν. " Præpos. ἐξ intendit simplicis significationem, ut in ἐξομολογεῖσθαι, ἐξαγγέλλειν, ἐξαγορεύειν, ἐξερευνᾶν. Additur tamen adv. ἀκριβῶς, (in Matth. ii. 8. Ἀκριβῶς ἐξετάσατε,) ad affectum et vehementiam animi regis, rigidum et exquisitum examen requirentis, indicandum. Sic additur quoque adv. apud τοὺς ο' Deut. xix. 18. Ἐξετάσωσιν οἱ κριταὶ ἀκριβῶς. Necnon ap. Diod. S. p. 25. c. Ὁ τοὺς χρόνους αὐξήσεως (Νείλου) ἀκριβῶς ἐξετάζων. Cf. p. 61. d. et 306. d." Munth. Obss. Philol. in N. T. p. 5. Longus iii. p. 94. Villois. Ὁ δὲ Λάμων ἔτι μήτε πενίαν προβάλλεσθαι δυνάμενος· αὐτοὶ γὰρ οὐχ ὑπερηφάνουν· μήτε ἡλικίαν Δάφνιδος· ἤδη γὰρ μειράκιον ἦν· τὸ μὲν ἀληθὲς οὐδ' ὡς ἐξηγόρευσεν, ὅτι κρεῖττόν ἐστι τοιοῦτον γάμον. " Sic in Cod. R. ii., ad tertii oram, et in Edd. Flor. Jungerm. et Commel. in quarum postrema male ὡς pro ὥς. At vero Mollius e Cod. Urs. cujus lectionem probant Ursin. et Boden. sed quem ipse pro suo more ne nominat quidem, in textum recepit οὐδ' ὅλως, quod et in Codd. Reg. i. et iii. lectum, retinuerunt duo Paris. et Lips. Editores, et forte ideo præferendum videatur, quod sequatur ἐξηγόρευσεν: hoc enim verbum vi præpositionis valet, Omnia ita elocutus est, ut nihil omnino reticeret. Sic in Matth. iii. 6. Abresch. Annott. ad N. T. 533. in hæc verba, Ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, observat h. v. vi præpositionis valere, Rotunde profiteri, ita ut nihil reticeas. Gallice dicas, *De point en point*, ἐξ. Sed forte hic illud ὅλως glossa est τοῦ ἐξηγόρευσεν, qua vis in h. v. insita declarata fuit. Illud elegantissimum οὐδ' ὡς sic Amyot expressit, *N'osa pas néanmoins*." Villois. a Schæf. in Mss.

citatus. Odyss. Λ. 233. ἡ δὲ ἑκάστη Ὃν γόνον ἐξαγόρευεν, Pseudo-Did. φανερῶς ἔλεγεν. Orph. Argon. 1122. ἐπεὶ φρεσὶν οἶδαν ἑοῖσιν Αἴσιμά τε ῥέζειν, πεπνυμένα τ' ἐξαγορεύειν: 1355. Ἔνθα τί σοι, Μουσαῖε θεηγενές, ἐξαγορεύσω, Ὅσσα πάθον Μινύῃσιν ὁμοῦ ποτὶ Σύρτιν ἀήται. " Ἐξαγορεύω, Eloquor, Profiteor, Lev. v. 5. Esdr. x. 1. Ps. xxxi. 6. Sym. Prov. xxviii. 13." Biel. Cyrilli Gl. Ms. ap. Tittmann. ad Zonar. Ἐξαγορεύων· ἐξομολογούμενος, ἀπαγγέλλων. Glossæ: Ἐξαγορεύω· Enuntio. Suid. Ἐξαγοράζω· αἰτιατικῇ, Ἐξαγορεύω, δοτικῇ. J. Poll. v. 147. Ἐκλαλεῖν, ἐκβάλλειν, ἐξαγορεύειν, ἐκφαίνειν: vi. 207. Ἐλαλῆσαι, ἐκβοῆσαι, * ἐκθρυλλῆσαι, * ἐκθροῆσαι, ἐξαγορεῦσαι, ἐλέγξαι. In Hesychii glossa, Ἐξαγορεύοι· φανεροῖ, Noster supra tacite correxit Ἐξαγορεύει, ut correxit Lederlin. ad J. Poll. v. 147. et ut conjicit Albert. utriusque immemor.]

Ἐξαγόρευσις, Indicatio rei arcanæ, Confessio, Declaratio ejus quod in mente habemus, inquit Bud. citans Greg. in Julian. (p. 81. Ed. 1610.) Καὶ τὰς ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς ἐξαγορεύσεις. J. Poll. ut ἐξαγορεύειν et ἐκλαλεῖν, ita ἐξαγόρευσις et ἐκλάλησις tanquam synonyma ponit, sed hanc vocem duram esse addit, [v. 147. Πρᾶγμα δὲ μόνον, ἐξαγόρευσις, σκληρὸν γὰρ ἡ * ἐκλάλησις. Zonar. Ἐξαγόρευσις· ἡ ἐξομολόγησις. " Vox frequenter de Confessione peccatorum reperitur usurpata. Chrysost. Hom. ix. in Ep. ad Hebr. 483. Ἔδωκε τὸ τῆς μετανοίας φάρμακον, πάντα ὑμῶν τὰ ἁμαρτήματα ἱκανὸν ἀφανίσαι καὶ ἀπαλεῖψαι, μόνον ἐὰν εἰδῶμεν τὸ φάρμακον ὁποῖόν ἐστι, καὶ πῶς αὐτὸ ἐπιτιθέναι δεῖ· ποῖον οὖν ἐστι τὸ φάρμακον τῆς μετανοίας, καὶ πῶς αὐτὸ κατασκευάζεται; πρῶτον ἀπὸ καταγνώσεως τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων, καὶ ἀπὸ ἐξαγορεύσεως. Basil. Cæs. Can. vii. 761. Ἥτε γὰρ ἄγνοια συγγνώμης ἀξίους αὐτοὺς ποιεῖ, καὶ τὸ ἑκούσιον τῆς ἐξαγορεύσεως. Greg. Nyss. Ep. ad Letoium, Ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν ἐξαγόρευσιν τῶν ἁμαρτιῶν ὁρμήσας." Suicer. Thes. || Significatio. Dionys. H. Art. Rhet. viii. 14. Τὸ γὰρ ἐξείπω ὥσπερ ἀποῤῥήτου λόγου ἐξαγόρευσιν ἔχει.]

[* Ἐξαγορευτικὸς, ἡ, ὸν, Enuntiandi vim habens, Exprimens cogitata. Lucian. de Saltat. xxxvi. Καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητική τίς ἐστιν ἐπιστήμη, καὶ δεικτική, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτική, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστική.]

[* " Παρεξαγορεύω, Steph. B. 234." G. Wakef. in Mss.]

" Ἐπαγορεύω, Insuper dico, Facto alicui dictum " aliquod adjicio. Aphthon. Progymn. Διογένης " ἰδὼν μειράκιον ἀτακτοῦν, τὸν παιδαγωγὸν ἔπαι- " σεν· ἐπειπὼν, Τί γὰρ ταῦτα παιδεύεις; Adjiciens " s. Superdicens, ut Cic. loquitur." [|| Accuso. " Herod. i. 90. (Κῦρος δὲ εἴρετο ὅ,τι οἱ τοῦτο ἐπηγορεύων παραιτέοιτο, quod in Schweigh. Edit. vertitur, Quid rei esset, de qua illum accusans hanc a se gratiam peteret,) u. ἐπηγορέω m. d. Dat. s. v. u. κατηγορέω m. d. Genit. wider jemand sprechen, anklagen, beschuldigen, sich beschweren über jemand; davon Ἐπηγορία, ἡ, wie κατηγορία, Anklage, Beschuldigung, Beschwerde." Schneider. Lex. Ἐπηγορεύειν ponitur pro ἐπαγορεύειν, ut " κατηλογεῖν pro καταλογεῖν, ap. Herod. iii. 121. cujusmodi usus vocalis η pro α etiam in communi Græcorum sermone in v. κατηγορέω superest, e κατὰ et ἀγορέω composito," inquit Schweigh. ad Herod. i. 90., de v. ἐκανηλόγησε agens.]

Καταγορεύω, Defero, Indico, καταμηνύω, Bud. Xenoph. (Hist. iii. 3. 5.) Ἐντὸς πέντε ἡμερῶν καταγορεύει τις πρὸς τοὺς Ἐφόρους ἐπιβουλήν. Idem Bud. in Comm. ἐκφέρειν, inquit, Prodere, Deferre, Arcanum enuntiare, i. e. καταγορεύειν. Citatur ex Isocr. Καταγορεύω τἀληθῆ, et e Thucyd. Καταγορεύω τῷ φίλῳ, Ad amicum querelam defero: [iv. 68. Καταγορεύει τις ξυνειδὼς τοῖς ἑτέροις τὸ ἐπιβούλευμα, ubi] Schol. καταγγέλλει: [vi. 54. Πειραθεὶς δὲ ὁ Ἀρμόδιος ὑπὸ Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου, καὶ οὐ πεισθεὶς, καταγορεύει τῷ Ἀριστογείτονι, ubi] Schol. μηνύει. Suid. καταγορεύω genitivo personæ jungi ait, (Καταγορεύω σου· γενικῇ,) quam etiam constructionem habere κατηγορῶ notum est. " Ælian. H. A. 403." G. Wakef. in Mss. Aristoph. Pac. 107. Ἐὰν δὲ μή σοι καταγορεύσῃ; Vesp. 932. Ὅσας κατηγόρευσε τὰς πανουργίας. Hes. Suid. et Phot. Κατηγορευκόται· κατειπόντα.]

Καταγόρευσις, εως, ἡ, Delatio, Arcani enuntiatio. Citatur e Plut. de Orac. pro Expositione s. Significatione, (vii. 688.) Καὶ τὴν ἐπομένην περὶ τὰ αἰσθητὰ δείξει καταγόρευσιν ἀμωσγέπως ὑπομένον καὶ δεχόμενον. Joseph. A. J. xvii. 3. 2. Συλλαμβάνει δὲ καὶ δύο ἑτέρους Ἀραβας καταγορεύσει τῇ Κορίνθου πειθόμενος.]

[* Καταγορευτικὸς, ἡ, ὸν, Diog. L. Zenone lxix. Ἐν δὲ τοῖς ἁπλοῖς ἀξιώμασίν ἐστι τὸ ἀποφατικὸν (Ms. Reg. ἀποφαντικὸν), καὶ τὸ ἀρνητικὸν, καὶ τὸ στερητικὸν, καὶ τὸ κατηγορικὸν, καὶ τὸ καταγορευτικὸν, καὶ τὸ ἀόριστον: lxx. Κατηγορικὸν δέ ἐστι, τὸ συνεστὸς ἐκ πτώσεως ὀρθῆς καὶ κατηγορήματος, οἷον Δίων περιπατεῖ· καταγορευτικὸν δέ ἐστι, τὸ συνεστὸς ἐκ πτώσεως ὀρθῆς δεικτικῆς καὶ κατηγορήματος, οἷον, Οὗτος περιπατεῖ. " Quod Luert. Græce dixit καταγορευτικὸν, id nos Latine vertimus, Quod de aliquo s. aliquibus definite dicitur: quippe inter κατηγορικὸν et καταγορευτικὸν hoc solum interest, quod illud pronuntiatum simplex est, ut, Aristoteles ambulat. Καταγορευτικὸν autem, quasi digitum intendens ad eum, de quo dicitur, certum quendam ac definitum hominem ostendit, ut, Iste deambulat." Aldobrandin.]

[* Μεταγορεύω, " Inter et ad aliquos loquor. Il. Θ. 525. Τὸν δ' ἡοῦς Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω, Hunc sermonem cras mane ad eos loquar, et involvit simul adhortationem. Sic sæpius, avulso μετά." Damm.]

[* Παραγορεύω, UNDE] " Παραγόρευσις, He- " sych. ἄρνησις, Negatio." [G. Wakef. in Mss.:— " L. * αἴνησιν, hinc Schol. Mus. 39."]

Προαγορεύω, Prædico, Prænuntio, Præmoneo. Xenoph. K. II. (iii. 1.) Εἴ δέ τινα φεύγοντα λήψοιτο, προηγόρευσεν ὅτι ὡς πολεμίῳ χρήσοιτο. Sic Terent. Prædico et Prædictum, Id de quo quis est præmonitus, pro προαγορεύω et προαγορευθὲν ponit. [Sturz. Lex. Xenoph. vertit, Edixit, Denuntiavit, addens et h. l. e vii. 5. Προηγόρευον (οἱ κήρυκες) ὡς πάντες ἀποθανοῦνται, et conferri jubens, K. A. ii. 2. Hist. iv. 8. 6. Pro Prædico plane ponitur in Sympos. iv. 5. Οἱ μάντεις λέγονται ἄλλοις προαγορεύειν τὸ μέλλον. Glossæ: Προαγορεύω· Prædico, Præfor. Appian. de B. P. viii. 116. Κολάσαι μὲν ἐς ἔσχατον ἐξουσίαν ἔχων τοὺς ἀπειθοῦντας, ὠφέλιμον δ' ἡγούμενος προαγορεῦσαι, Præmonere. || " Indico, K. II. viii. 2. Προηγόρευε ἀγῶνας, καὶ ἆθλα προὐτίθει. || Jubeo, Edico. Memorab. i. 2. Εἴ τι ἀγνοοῖτο τῶν προηγορευμένων, al. προαγορευομένων, §. 35. Ἄλλο τι ποιῶ ἢ τὰ προηγορευμένα. Cum inf. Laced. Pol. xiii. 8. Ὅπλα λαμπρύνεσθαι προαγορεύεται. Cum dat. et inf. xii. 5. Γυμνάζεσθαι προαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἅπασι Λακεδαιμονίοις. De imperatore, Ages. i. 21. Προηγόρευε τοῖς στρατιώταις τοὺς ἁλισκομένους μὴ ὡς ἀδίκους τιμωρεῖσθαι. Hist. vii. 4. 38. Πέμποντες εἰς τὰς πόλεις, προηγόρευον monendo, ἐν τοῖς ὅπλοις εἶναι. De præceptore, Memorab. i. 1. 4. Πολλοῖς τῶν ξυνόντων προηγόρευσε τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μὴ ποιεῖν, Suasit, Præcepit, adjuncta tamen futuri præsignificatione, ut §. 5. Cum μὴ et inf. Memorab. i. 2. 35. Σοὶ—προαγορεύω μὴ ἅπτεσθαί μου, Veto. Sympos. iv. 28." Lex. Xenoph.] || Significat etiam Denuntio, Præcipio, Edicto præcipio aut veto, Præconis voce denuntio. [Vide Xenoph. supra.] Thucyd. i. (140.) Καὶ τοὺς Ἕλληνας προαγορεύουσιν αὐτονόμους ἀφιέναι. Plut. in Mario, Σοὶ δὲ, Μάριε, προαγορεύομεν εἰς τρίτην ἀγορὰν παρεῖναι. Ipse etiam præco προαγορεύειν dicitur proclamare, Herod. iii. Κήρυξ προηγόρευε στὰς ἐν μέσοις: [et ix. 98. Thucyd. iv. 97.] || Προαγορεύω, Testor, Contestor, Bud. ap. Synes. exponit. || Προαγορεύω, cum accusat. rei, Προαγορεύω πόλεμον, Indico vel denuntio bellum, Thucyd. (i. 131.) et Demosth. (π. Φιλίππου Ἐπιστ. 157.) || Προαγορεύω κρίσιν, Diem dico, Plut. Agesilao, Bud. Idem ait προαγορεύειν ap. Plat. de LL. esse Eorum, qui diem dicebant ob cædem admissam, qui indicebant accusationem, ut rei in sordibus essent, et interim εἱργόμενοι essent τῶν ἱερῶν. [Locus est ix. T. ix. p. 38. Bip. Ἀπειθοῦντι δὲ νόμος ὅδε εἰρῆσθω τῆς γραφῆς· Ὅς ἂν ἐκ προνοίας τε καὶ ἀδίκως ὑντινασοῦν τῶν ἐμφυλίων αὐτόχειρ κτείνῃ, πρῶτον

μὲν τῶν νομίμων εἴργεσθω, μήτε ἱερᾶ, μήτε ἀγορᾶν, μήτε λιμένας, μήτε ἄλλον κοινὸν ξύλλογον μηδένα μιαίνων· ἐάν τέ τις ἀπαγορεύῃ τῷ δράσαντι ταῦτα ἀνθρώπων, καὶ ἐὰν μή· ὁ γὰρ νόμος ἀπαγορεύει, καὶ ἀπαγορεύων ὑπὲρ πάσης τῆς πόλεως ἀεὶ φαίνεταί τε καὶ φανεῖται. Ὁ δὲ μὴ ἐπεξιὼν, δέον, ἢ μὴ προσαγορεύων (l. προαγ.) εἴργεσθαι, τῶν ἐντὸς ἀνεψιότητος, πρὸς ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν προσήκων τῷ τελευτήσαντι, πρῶτον μὲν τὸ μίασμα εἰς αὐτὸν καὶ τὴν τῶν θεῶν ἔχθραν δέχοιτο, ὡς ἡ τοῦ νόμου ἀρὰ τὴν φήμην προτρέπεται· τὸ δὲ δεύτερον, ὑπόδικος τῷ ἐθέλοντι τιμωρεῖν ὑπὲρ τοῦ τελευτήσαντος γιγνέσθω. Ὁ δὲ ἐθέλων τιμωρεῖν, τῶν τε ἐπὶ τούτοις λουτρῶν φυλακὴς πέρι, καὶ ὅσων ἂν ἑτέρων ὁ θεὸς περὶ ταῦτα νόμιμα παραδῷ, πάντα ἀποτελῶν, καὶ τὴν πρόρρησιν προαγορεύων, ἴτω ἀναγκάζων τὸν δράσαντα ὑπέχειν τὴν τῆς δίκης πρᾶξιν κατὰ νόμον: p. 45. Ἐὰν δὲ τεθνεὼς μὲν αὖ τις φανῇ, ἄδηλος δὲ ὁ κτείνας ᾖ, καὶ μὴ ἀμελῶς ζητοῦσιν ἀνεύρετος γίγνηται, τὰς μὲν προρρήσεις, τὰς αὐτὰς γίγνεσθαι καθάπερ τοῖς ἄλλοις· προαγορεύειν (" vulgo male προσαγ. de permutatione vocum προαγ. προσαγ. προειπεῖν, προσειπεῖν v. Valck. ad Herod. iii. 61." Matthiæ de Judiciis Athen. in Misc. Philol. V. i. P. ii. p. 155.) δὲ τὸν φόνον τῷ δράσαντι· καὶ ἐπιδικασάμενον ἐν ἀγορᾷ, κηρύξαι τῷ κτείναντι τὸν καὶ τὸν, καὶ ὠφληκότι φόνου, μὴ ἐπιβαίνειν ἱερῶν μηδὲ ὅλης χώρας τῆς τοῦ παθόντος· ὡς, ἂν φανῇ καὶ γνωσθῇ ἀποθανούμενον, καὶ ἔξω τῆς τοῦ παθόντος χώρας ἐκβληθησόμενον ἄταφον. Antipho Π. τ. Ἡρ. Φόνου 708. Ἐμοὶ δὲ πρῶτον μὲν, οὐ τοῖς ἄλλοις εἴργεσθαι προαγορεύουσι τοῖς τοῦ φόνου φεύγουσι τὰς δίκας, ἐνταυθὶ πεποιήκασι τὴν κρίσιν, ἐν τῇ ἀγορᾷ: Π. τ. Χορ. 782. Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ᾗ ἐξεφέρετο ὁ παῖς, ταύτῃ δὲ πεπεισμένοι ἦσαν τινες ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν, καὶ παρεσκευάζοντο αἰτιᾶσθαι, καὶ προαγορεύειν εἴργεσθαι τῶν νομίμων. Τίνες οὖν ἦσαν οἱ πείσαντες αὐτούς; καὶ τίνος ἕνεκα καὶ πρόθυμοι ἐγένοντο πεῖσαι αὐτούς; δεῖ γάρ με καὶ ταῦτα ὑμᾶς διδάξαι. Κατηγορήσειν ἔμελλον Ἀριστίωνος, καὶ Φιλίνου, καὶ Ἀμπελίνου, καὶ τοῦ ὑπογραμματέως τῶν νομοθετῶν, μεθ' οὗπερ * συνέκλεπτον, περὶ ὧν εἰσήγγειλα εἰς τὴν βουλήν. Καὶ αὐτοῖς ἐκ μὲν τῶν πεπραγμένων οὐδεμία ἦν ἐλπὶς ἀποφεύξεσθαι· τοιαῦτα ἦρ' ἦν τὰ ἠδικημένα· πείσαντες δὲ τούτους ἀπογράφεσθαι, καὶ προαγορεύειν ἐμοὶ εἴργεσθαι τῶν νομίμων, ἡγήσαντο ταύτην σφίσιν ἔσεσθαι σωτηρίαν καὶ ἀπαλλαγὴν τῶν πραγμάτων ἁπάντων· ὁ γὰρ νόμος οὕτως ἔχει, ἐπειδάν τις ἀπογραφῇ φόνου δίκην, εἴργεσθαι τῶν νομίμων: 791. Ἀλλὰ ταῦτα ὑμῖν ἀπέδειξα, τούτους, ὅπου μὲν χρήματα λαμβάνοιεν ἐπ' ἐμοὶ, αἰτιωμένους καὶ προαγορεύοντας, ὅπου δὲ μὴ εἴη ὁ δώσων, συνόντας καὶ διαλεγομένους. Huc respexit Isocr. Paneg. xlii. p. 272. Auger. Εὐμολπίδαι δὲ καὶ Κήρυκες ἐν τῇ τελετῇ τῶν μυστηρίων, διὰ τὸ τούτων μίσος, καὶ τοῖς ἄλλοις βαρβάροις εἴργεσθαι τῶν ἱερῶν, ὥσπερ τοῖς ἀνδροφόνοις, προαγορεύουσιν. Vide Stanl. ad Æsch. Eum. 586. ‖ Demosth. κ. Εὐέργ. κ. Μνησιβ. Ψευδ. 1160. Ἀκούσαντες δέ μου οἱ ἐξηγηταὶ ταῦτα, ἤροντό με, πότερον ἐξηγήσωνταί μοι μόνον, ἢ καὶ συμβουλεύσωσιν. Ἀποκριναμένου δέ μου αὐτοῖς, ἀμφότερα, εἶπόν μοι, ὅτι ἡμεῖς τοίνυν σοι τὰ μὲν νόμιμα ἐξηγησόμεθα, τὰ δὲ σύμφορα παραινέσομεν· πρῶτον μὲν ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ, καὶ προαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι, εἴ τις προσήκων ἐστὶ τῆς ἀνθρώπου· ἔπειτα τὸ μνῆμα φυλάττειν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Τὰ δὲ συμβουλεύομέν σοι, ἐπειδὴ αὐτὸς μὲν οὐ παρεγένου, ἡ δὲ γυνὴ, καὶ τὰ παιδία, ἄλλοι δέ σοι μάρτυρες οὐκ εἰσίν· ὀνόμαζε (sic edidit Reisk. sed leg. cum Valckenaerio ad Herod. iii. 61. ὀνομαστὶ) μὲν οὐδενὶ μὴ προαγορεύειν, τοῖς δεδρακόσι δὲ καὶ κτείνασιν, κ. τ. λ. " Quid προαγορεύειν sit, dicit J. Poll. ap. Vales., Interdicere cædis auctori, ne ad tumulum accedat, idque oportet eum facere, qui necessitudine quadam peremtum attingat." Reisk. Imo Pollucis locus, etiam a Valesio cum Demosth. loco confusus, alio spectat, nempe ad reis cædis interdicendum sacris et foro, donec lata fuerit sententia. Harpocr. Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς, καὶ προαγορεύειν (vulg. προσαγ. correxit Vales.) ἐπὶ τῷ μνήματι. Δημοσθένης κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου, ταυτί φησιν ἐπὶ τοῦ βιαίως ἀποθανόντος. Ἴστρος δ' ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν Ἀθίδων, περὶ Προκρίδος καὶ Κεφάλου εἰπὼν γράφει ταυτί· Τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ τάφου δόρυ καταπεπηγότα τὸν Ἐρεχθέα φασὶ, πεποιῆσθαι δὲ παρακαταθέμενόν τε καὶ τὸ πάθος σημαίνοντα, διὸ (sic Ed. Lug. B. 1683. pro quo Jac. Gronov. male dedit διὰ, Ister nempe loquitur de hujusce consuetudinis origine) τὸ νόμιμον εἶναι τοῖς προσήκουσι, τοῦτον τὸν τρόπον μετέρχεσθαι τοὺς φονέας. " Ms. Mediceus ἐπὶ τῶν μνημάτων, quod verius videri docent sequentia ἐπὶ τοῦ τάφου, præsertim cum etiam postea sequatur, Ἐφορία· ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων γινομένη προαγόρευσις, etsi infra et glossam proferat ἐπὶ Θρασύλλῳ, et exponat ἐπὶ τῷ Θρασύλλου μνήματι. Sed et alia varietate scribit ἐπὶ τὸ μνῆμα ἐφίστασθαι in Λουτροφόρος." Jac. Gronov. Recte dicitur ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων γινομένη προαγόρευσις, recte ἐπὶ τοῦ τάφου δόρυ καταπεπηγότα, recte et ἐπὶ τὸ μνῆμα ἐφίστασθαι, at minus recte dixeris προαγορεύειν ἐπὶ τῶν μνημάτων, cum προαγόρευσις illa fieret non super tumulo, ἐπὶ τοῦ μνήματος, sed prope, ad tumulum, ἐπὶ τῷ μνήματι, ut habet Demosth. ipse in loco, ad quem respexit Harpocr. atque ut legitur in Harpocr. descriptoribus, et Grammaticis S. Germ., mox afferendis. Quis porro usus hic pluralis numeri, ἐπὶ τῶν μνημάτων, cum præcedat ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς, pro quo melius scripseris ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ? J. Poll. viii. 65. Δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ, ἐπὶ τῶν βιαίως ἀποθανόντων ἐπεφέρετο, καὶ αἱ προθέσεις δὲ διὰ τοῦτο ἐγίγνοντο, ὡς ὀργῶντο ὁ νεκρὸς, μή τι βιαίως πέπονθε. Bekkeri Ἀττικῶν Ὀνόματα κατὰ * Ἀλφάβητον: Ἐπ' ἐκφορᾷ δόρυ ἐξενεγκεῖν· τοῦτο τοῖς βιαίως θνήσκουσιν ἐτίθετο τρεῖς ἡμέρας, οὕτως ἐκρίνετο. Suid. Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ, καὶ προαγορεύειν (vulg. προσαγ. correxit Kuster. et ante eum Vales.) ἐπὶ τῷ μνήματι. Ἐπὶ τοῦ βιαίως ἀποθανόντος ταῦτα πράττεται. Καὶ Ἴστρος ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν Ἀθίδων φησί· Τινὲς ἐπὶ τοῦ τάφου δόρυ φασὶ καταπεπηγέναι τὸν Ἐρεχθέα, τὸ πάθος σημαίνοντα, διὰ (sic, sed l. διὸ, Versio in Kusteri Ed., Unde ortum esse morem) τὸ νόμον (l. νόμιμον, v. Προαγόρευσις) εἶναι τοῖς προσήκουσι τοῦτον τὸν τρόπον μετέρχεσθαι τοὺς φονέας. Etym. Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ, καὶ προσαγορεύειν (l. προαγ. ut correxit Vales.) ἐπὶ τῷ μνήματι· εἰς τοὺς βιαίως ἀποθανόντας ταῦτα ἐπράττετο. Καὶ Ἴστρος ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν Ἀθίδων φησὶν, ὅτι τινὲς δόρυ ἐπὶ τοῦ τάφου φασὶ καταπεπηχέναι (l. καταπεπηγέναι) τὸν Ἐρεχθέα, τὸ πάθος σημαίνοντα, διὰ (l. διὸ) τὸ νόμον (l. νόμιμον) εἶναι τοῖς προσήκουσι, τοῦτον τὸν τρόπον μετέρχεσθαι τοὺς φονέας. Ῥητορική. " Ex Harpocr. hausit Etymologus, quem laudat hoc titulo, Ῥητορικὴ, ut et alibi sexcenties." Petit. LL. Attic. 521. " Ἀθίδων, sub. Λέξεων." Sylburg. Imo " Ister, qui hic citatur, non in Collectione Vocum Atticarum, ut existimavere quidam eruditi viri, laudatur, sed in Collectione Rerum Atticarum, i. e. Historiæ Atticæ Libris. Quomodo Androtion, et ejusdem Historiæ innumeri alii auctores, quorum meminit hoc opere Harpocr. Quod nobis tacentibus, aperiunt satis, quæ hic de Procride et Cephalo ex ejus libris referuntur." Maussac. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Δόρυ ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν (l. τῇ ἐκφορᾷ)· ἔθος ἦν ἐπάγεσθαι καὶ ἐπὶ τοὺς τάφους ἡγγύναι τῶν βιαίως ἀνῃρημένων δόρυ. Ceterum egregie nugantur Bekkeri Λεξ. ῥητορ. 293. de illo Demosth. loco: Προαγορεύειν τῷ μνήματι· τὸ προλέγειν ὥστε τοὺς οἰκείους τοῦ ἀποθανόντος ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸν τάφον, ξένον δὲ μηδαμῶς. ‖ Προαγορεύσας· προειπὼν, προφητεύσας, προξενήσας, καὶ ἡ ἐπ' αἰσχροῖς ἐπὶ τὸ πορνεῦσαι προάγουσα τινάς. " Distiugue hoc modo: Προαγορεύσας· πρ. προφ. Προάγουσα· προξενήσασα, κ. τ. λ." Heins. " Scr. Προάγων· προξενήσας." Is. Voss. " Rectius Heins. Προάγουσα· προξενήσασα, sequitur enim, καὶ ἡ κ. τ. λ. Mallem tamen cum Sopingio, Προαγωγεύσας· προξενήσας, quod vocabulum excidit, aut cum Προαγορεύσας confusum. Sic modo, Προαγωγεύων, προξενῶν. Quando seqq. καὶ ἡ κ. τ. λ. per ellipsin intelligenda, post τινὰς supplendo, Προαγωγεύσασα s. .... γεύουσα λέγεται, aut Προαγωγὰς, quod statim sequitur, et utriusque est generis." Albert. Heinsii lectio, Προάγουσα· προξενήσασα, καὶ ἡ ἐπ' αἰσχροῖς ἐπὶ τὸ πορνεῦσαι τινὰς, omnino rejicienda est, quæ verbum post πορνεῦσαι supplendum esse faciat. Neque vero placet Sopingii conjectura,

quamvis a G. Wakefieldio ad Hesych. marg. recepta, Προαγωγεύσας· προξενήσας, cum sequatur καὶ ἡ ἐπ' αἰσχροῖς κ. τ. λ. Lege igitur nobiscum: Προαγορεύσας· προειπὼν, προφητεύσας. (Προαγωγεύσασα)· προξενήσασα, καὶ ἡ ἐπ' αἰσχροῖς ἐπὶ τὸ παρνεῦσαι προάγουσα τινάς. ‖ "Προαγορεύεσθαι, Classico edicere, sed fut. ponitur passive, de Mag. Eq. ii. 7. Ὥσπερ τοῖς φυλάρχοις προαγορεύεται ἡ χώρα——οὕτω καὶ τοῖς δεκαδάρχοις παρηγγέλθαι." Lex. Xenoph.

[* Προαγορευτέον, "Method. 340." Abr. Kall. in Mss.]

[* Προηγορευμένως. Falsa est lectio, pro προηγουμένως, in Athen. 233. ubi v. Casaub. et Schweigh.]

[* Προαγόρευμα, ατος, τό. "Chion. Ep. iv. 169. Orell. (Ἅμα δὲ πνεῦμα οὔριον καὶ καλὸς πλοῦς προφαινόμενος ἀπιστότερά μου ἐποίει τὰ προαγορεύματα.)" Boissonad. in Mss.]

[* "Προαγοράω, Pro aliquo loquor, Causam dico. 2 Macc. iv. 48. Οἱ ὑπὲρ πόλεως, καὶ δήμων, καὶ τῶν ἱερῶν σκευῶν προηγορήσαντες. Latinus vertit, Qui pro civitate, et populo, et sacris vasis causam prosecuti sunt. Alii ibi habent προαγορήσαντες." Biel. Thes.]

Προαγόρευσις, εως, ἡ, Prædictio, Prænuntiatio, προφητεία, Hesych. [Gl. Προαγόρευσις· Præfatio. J. Poll. i. 18. Φήμη ἐκ θεοῦ, πρόρρησις, προαγόρευσις, χρησμῳδία, χρησμολογία, ἀνάρρησις, μάντευμα. Plut. Sylla vii. Τά τε γὰρ ἄλλα φασὶν ἐν τῇ τῶν γενῶν ἀμείψει λαμβάνειν μεγάλας καινοτομίας, καὶ τὴν μαντικὴν ποτὲ μὲν αὔξεσθαι τῇ τιμῇ, καὶ καταγγχάνειν ταῖς προαγορεύσεσι, (olim legebatur προσαγ.), καθαρὰ καὶ φανερὰ σημεῖα τοῦ δαιμονίου προσπέμποντος (l. προπ.), αὖθις δ' ἐν ἑτέρῳ γένει ταπεινὰ πράττειν, αὐτοσχέδιον οὖσαν τὰ πολλὰ, καὶ δι' ἀμυδρῶν καὶ σκοτεινῶν ὀργάνων τοῦ μέλλοντος ἀπτομένην: de Orac. Def. vii. 615. Τὸ δὲ μικρὰ μὴ διδόναι σημεῖα γίνεσθαι μεγάλων, ὦ Δημήτριε, πολλαῖς ἐστὶ τέχναις ἐμποδών· ἐπεὶ καὶ πολλῶν μὲν ἀποδείξεις παραιρεῖσθαι συμβήσεται, πολλῶν δὲ προαγορεύσεις. ‖ Edictio, Denuntiatio proclamando per præconem. Vide Προαγορεύω, et Valck. ad Herod. iii. 61. Harpocratio: Ἐφορία· ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων γινομένη προαγόρευσις, ὡς Δημοσθένης διδάσκει ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, καὶ Θεόφραστος ἐν τρίτῃ Νόμων, quod Nic. Blancard. male vertit, Interdictio. Hinc sua sumsit Suid. et Phot. Ἐφορεία· ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων γιγνομένη προσαγόρευσις (προαγ. corrigit Kuster. et sic Phot. recte), ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους, quod vertitur, Denuntiatio vel Promulgatio. "In Harpocr. Phavor. ac Demosth. 631. 632. legitur Ἐφορία, quod mihi præferendum videtur." Schleusner. Vide nos supra in Ἀγορά. At in Demosth. 631. "ἐφορείας margo Lutet. et sic quoque 632. 7. et 23. item Bav. et Barocc. constanter, (f. ἀγορᾶς καὶ ἐφορίας, Wolf. in farragine.) In Aug. pr. prior manus dederat per simplex iota, posterior diphthongum suffecit, et sic quoque 632. 7. Sed deinde constanter simplex iota conspiciebatur, et punctum inter hæc duo vv. ἀγορὰν ἐφορίαν interjectum. Sed punctum Mss. libris idem valet, atque nobis comma." Reisk. Vide Nostrum in Ἐφορία. Ceterum haud satis apte ad Demosth. mentem voc. Ἐφορία exposuit Harpocr., atque ex eo Suid. et Phot.; est enim Oratori "Conventus finitimorum in limite cujusque suo, ad merces permutandum," ut ostendit Reisk. vel, ut explicat Etym. Ἀγορὰ Ἐφορεία (l. Ἐφορία) ἡ σύνοδος ἡ πρὸς τοῖς κοινοῖς ὅροις γινομένη τῶν ἀστυγειτόνων, οὗ οἱ ὅμοροι συνιόντες, περὶ τῶν κοινῶν ἐβουλεύοντο. Photio * Ἐφορία est quoque ἀγορὰ Ἀθήνησιν οὕτως λεγομένη. Vide Nostrum in Ἐφορία.] ‖ Est et προαγόρευσις dicta de reis cædis, quibus interdicebatur sacris, donec lata esset sententia, quo etiam modo προαγορεύειν a Plat. accipi, modo dictum est, ut testatur J. Poll. [viii. 66. Εἴργοντο δὲ ἱερῶν, καὶ ἀγορᾶς, οἱ ἐν κατηγορίᾳ φόνου, ἄχρι κρίσεως· καὶ τοῦτο προαγόρευσις ἐκαλεῖτο. Demosth. c. Aristocr. 632.: Καὶ πάλιν ἱερῶν Ἀμφικτυονικῶν. Τί δήποτε καὶ τούτων (ὁ νόμος) ἀπέκλεισε τὸν ἀνδροφόνον; ὅσων τῷ παθόντι ζῶντι μετῆν, τούτων εἴργει τὸν δεδρακότα· πρῶτον μὲν τῆς πατρίδος, καὶ τῶν ἐν ταύτῃ πάντων, καὶ ὁσίων, καὶ ἱερῶν, τὴν ἐφορίαν ἀγορὰν ὅρον προγράψας, (ᾗς) εἴργεσθαί φησιν· εἶτα τῶν ἱερῶν τῶν ἐν Ἀμφικτύοσι· καὶ γὰρ τούτων, εἴπερ ἦν Ἕλλην ὁ παθὼν, μετῆν αὐτῷ, καὶ ἄθλων· διὰ τί; ὅτι κοινοὶ πᾶσίν εἰσιν οἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀγῶνες· κατὰ δὲ τὴν πάντων μετουσίαν, μετῆν καὶ τούτων τῷ παθόντι. Vide Matthiæ de Judiciis Athen. in Misc. Philol. V. i. P. ii. p. 161. n. Stanl. ad Æsch. Eum. 856., a Schæf. in Mss. indicatus:— "Πρόρρησις, et προαγόρευσις, Edictum fuit, quo ab aris et foro arcebantur quotquot cædis accusati, donec sese coram judicibus steterant (steterint) et purgaverant (purgaverint). Regis hoc fuisse edictum, (v. Matthiæ l. c. 160. et n. 29.) conjicio e Suida (et Photio) in Ἡγεμονία: Προηγόρευε δὲ (ὁ βασιλεὺς,) καὶ τῶν νόμων εἴργεσθαι τοὺς ἐναντία, l. τῶν νομίμων—τοὺς ἐναντίους. Clare id demonstrat J. Poll. viii. 90. Προαγορεύει δὲ τοῖς ἐναντίοις ἀπέχεσθαι μυστηρίων, καὶ τῶν ἄλλων νομίμων." Vellemus V. D. explicuisset quid per τοὺς ἐναντίους intelligeret. Νομίμων pro νόμων ex ipso Polluce correxerat Kuster. cui videbantur "huic loco quædam deesse, quæ fortasse sic supplenda erant, Τοὺς ἐναντία τοῖς νομιζομένοις περὶ θεῶν δοξάζοντας. Tale enim quid sententia loci requirere videtur. In Polluce τὸ ἐναντίους interpretandum videtur, Patriæ religioni adversantibus." Photii "verba non lacunosa sunt, sed corrupta; pro ἐναντία enim scribendum est ἐν αἰτίᾳ. Sic certe facile evanescet omnis difficultas." Schleusner. Recte, sed emendationis fontem, J. Poll., in quo hodie e Mss. probantibus Kuhn. Jungerm. et T. H. legitur τοῖς ἐν αἰτίᾳ pro olim vulgato τοῖς ἐναντίοις, dissimulare videtur Theologus ille doctissimus.]

[Προαγορευτικὸς, ἡ, όν.] "Προαγορευτικὴ s. ἐπιστήμη, Ars divinandi et prædicendi." [J. Poll. i. 16. Καὶ ἄνεμον μαντικὸν, καὶ φωνὴν προαγορευτικήν: 19. Ὀνομάζοιτο δ' ἂν καὶ ἡ τέχνη μαντικὴ, προαγορευτικὴ, χρησμολογική. "Artemidor. i. 66. (Τὰ δὲ ὑάλινα μοχθηρὰ διὰ τὴν ὕλην, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ κινδύνων προαγορευτικὰ διὰ τὸ * εὐκατέακτον, καὶ τὰ κρυπτὰ ἐλέγχει διὰ τὸ διαφανές.) et Plut." G. Wakef.]

[* Προαγορευτὴς, οῦ, ὁ.] "Πρηγορεύων Hes. προ" αγορευτὴς ἢ δημοκόπος." ["Est pro προαγορεύων, ut πρηγορεὺς, et προιγορεύων. Vide Πρηροσία. Phot. Πρηγορεὺς, f. Πρηγορεύων· ὁ πρῶτος, καὶ προαγορεύων, καὶ προλέγων." Albert. Photii glossam sic edidit Hermann.: Πρηγοριών· ὁ πράτης (Cod. D. πρῶτας), καὶ προαγορεύων, καὶ προλέγων. "Albert. conjicit leg. πρηγορεύων loco πρηγοριών. (Imo Albertii apographum exhibet πρηγορεών.) Ego vero mallem πρηγορεὺς, aut προηγορεών." Schleusner.]

Προσαγορεύω, Compello, Saluto, ἀσπάζομαι, Hes. [Phrynich. Σοφ. Προπαρ. 14. Ἀσπάζεσθαι, καὶ προσαγορεύειν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τιθέασιν. J. Poll. v. 137. Προσαγορεῦσαι, καὶ προσρηθῆναι, ἀσπάζεσθαι, καὶ προσειπεῖν, προσαγορευθῆναι, προσειρῆσθαι. Vide Προσαγόρευσις, et Ἀντιπροσαγορεύω. Gl. Προσαγορεύω· Compello, Saluto. Hesych. Προσαγορεύσας· προσειπὼν, καὶ τὰ ὅμοια. Theophr. Char. v. 1. Ὁ δὲ ἄρεσκος ἀμέλει τοιοῦτός τις, οἷος πόρρωθεν προσαγορεύσας, καὶ ἄνδρα κράτιστον εἰπὼν, καὶ θαυμάσας ἱκανῶς, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ μὴ ἀφιέναι, καὶ μικρὸν προπέμψας καὶ ἐρωτήσας, πότε αὐτὸν ὄψεται, ἔτι ἐπαινῶν ἀπαλλάττεσθαι. "Codd. Gal. 1. 2. et Barocc. ἔτι αἰνῶν habent, unde haud dubie ἔτι ἐπαινῶν fluxit. Verba ἔτι ἐπαινῶν, nescio quomodo, frigidum mihi videntur additamentum esse, quod Reisk. sentiens legi volebat ἔτι ἐπανιὼν, Iterum rediens. Fortasse pro ἔτι αἰνῶν, sola litera ν in τ mutata et pronomine τι interposito, quod post ἔτι centies excidisse constat, scr. ἔτι τι αἰτῶν, Adhuc aliquid rogans, intell. cum humili ac devota adulatione, quod quantopere in adulatorem quadret, ejusque ingenium mimice exprimat, per se intelligitur." Fr. Ast. Falsam quidem esse lect. vulg. ἔτι ἐπαινῶν, facile patet; quis enim, cum adulatorem θαυμάσαντα ἱκανῶς fecisset, deinde adderet de eodem, ἔτι ἐπαινῶν ἀπαλλάττεσθαι? Sed Astii emendatio, ἔτι τι αἰτῶν, non placet, cum adulator arte sua uti melius calleat, quam in fortuitis congressibus aliquid rogare. Omnino recipienda est Reiskii conjectura, ἔτι ἐπανιὼν, Iterum rediens, cui contextus unice favet, πόρρωθεν προσαγορεύσας—μικρὸν προπέμ-

ψας—ἔτι ἐπανιὼν ἀπαλλάττεσθαι. Idem Theophr. Char. xv. Καὶ προσαγορευθεὶς μὴ * ἀντιπροσειπεῖν.] Thucyd. iii. Καὶ προσαγ ρεύειν ἐκέλευε Δωρίδα γλῶσσαν ἱέντας. Προσαγορεύειν αὐτοκράτορα, Salutare imperatorem, Herodian.: Idem i. et ii. δεξιοῦσθαι et προσαγορεύειν copulat. [Æsch. Prom. 857. σὶ προσήγοροι δρύες, Ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως Προσηγορεύθης ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ Μέλλουσ' ἔσεσθαι, Schol. ἐκλήθης. "Προσηγορήθης H. Colb. 1. 2. Bigot. quod paulo vetustius esse credo." Blomfield. Sed ob præcedens illud προσήγοροι vulgata nobis magis arridet. Idem Æsch. Choeph. 948. Ἔθιγε δὴ μάχᾳ χερὸς ἑτήτυμος Διὸς κόρα· δίκαν δέ νιν Προσαγορεύομεν Βροτοὶ τυχόντες καλῶς, Guelph. προσαγορήομεν.] ‖ Προσαγορεύεσθαι ap. Thucyd. vi. (16.) videtur sumi pro Compellari blande, Ἀλλ' ὥσπερ δυστυχοῦντες οὐ προσαγορευόμεθα. ‖ Cum infin. citatur e Xenoph. Προσαγορεύω σοι χαίρειν, Te saluto, Tibi salvere dico. Προσαγορεύω χαίρειν, Jubeo valere, Plat. de LL. ‖ Προσαγορεύω, Appello, Nomino, Voco. Naz. Προσαγορεύεται τὰ τοιαῦτα, Hujusmodi vocatur nominibus. Προσαγορεύουσι· καλοῦσι, Hes. [e Sapient. xiv. 22. Gl. Προσαγορεύω· Appello. J. Poll. vi. 203. Ὀνομάζειν, ἐπονομάζειν, καλεῖν, προσαγορεύειν. Xenoph. "K. Π. v. 3. Ὀνομαστὶ προσαγορεύειν et colloqui, viii. 7. Οἱ τὴν αὐτὴν μητέρα καὶ τὸν αὐτὸν πατέρα προσαγορεύοντες dicuntur fratres. Cyneg. vi. 14. Ὀνομαστὶ ἑκάστην canem προσαγορεύοντα. ‖ Cognomino, honoris causa, K. Π. vii. 2. Ὦ δέσποτα· τοῦτο γὰρ ἡ τύχη δίδωσι—ἐμοὶ προσαγορεύειν. Memorab. iii. 2. "Ὅμηρον τὸν Ἀγαμέμνονα προσαγορεῦσαι ποιμένα λαῶν." Lex. Xenoph. Bekkeri Grammat. S. Germ. Περὶ Συντάξεως 161. Προσαγορεύω· αἰτιατικῇ. Διονυσίου· Προσαγορεύω σὲ τὴν ἱερὰν ψυχήν. "Προσαγορεύω, Appello, Dico, Valck. ad Adoniaz. p. 363. 396. Diod. S. i. 316. 331. ad 320. 332. ad Xenoph. Ephes. 187. ad Lucian. i. 260. Heindorf. ad Plat. Charm. 86. Hipp. 133. Πρ. τί τινι, Heindorf. ad Theæt. 301. Πρ. εἶναι, Heindorf. ad Theæt. 344." Schæf. in Mss.]

[* Προσαγόρευμα, ατος, τὸ, Appellatio. Dionys. H. Art. Rhet. v. "Ὅσπερ δημοσίᾳ τινὶ φωνῇ καὶ κοινῇ προσαγορεύματι προσαγορεύοντος.]

Προσαγόρευσις, εως, ἡ, Compellatio, Salutatio. Luc. (Pro Lapsu inter Salut. viii.) Ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως. Phalaris xc. Τὴν ὑστάτην λαβόντες προσαγόρευσιν, Extremum a me salutari. [Menander ἐν Παρακαταθήκῃ ap. Athen. 571. Ταὐτὰ δ' ὄντα γράμματα Τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὔσημον ποιεῖ. Etym. 422. Φιλοφρονητικὴ προσαγόρευσις. J. Poll. v. 137. Ἀσπασμὸς, πρόσρησις, προσηγορία, προσαγόρευσις. ‖ Compellatio in exordio orationis, Dionys. H. de Comp. Verb. xxv. Ὁρῶ δὲ κἀν τούτῳ μετὰ τὴν προσαγόρευσιν τῶν Ἀθηναίων εὐθέως τὸν Κρητικὸν ῥυθμόν. ‖ Salutatio in epistola. Plut. Pyrrho vi. Λύσας δὲ τὴν ἐπιστολὴν ὁ Πύρρος, εὐθὺς τὸ ῥᾳδιούργημα τοῦ Ἀνσιμάχου συνεῖδεν· οὐ γὰρ ἦν ἡ συνήθης γεγραμμένη προσαγόρευσις, Ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ χαίρειν, ἀλλὰ, Βασιλεὺς Πτολεμαῖος βασιλεῖ Πύρρῳ χαίρειν.]

Προσαγορευτικὸς, ἡ, ὸν, Compellativus, Salutativus, Salutatorius, ut κλητικὴ a grammaticis vocatur προσαγορευτικὴ, inquit Moschop., quia προσαγορεύει, i. e. quoniam ea utimur in salutatione, s. compellatione. [Appian. B. C. iii. 44. Τὰς δὲ ἑκατὸν δραχμὰς ὑμῖν οὐ δωρεὰν, οὐ γὰρ τοῦτό γε τῆς Ἀντωνίου τύχης, ἀλλὰ τῆς πρώτης ἐς ὑμᾶς ἐντεύξεως προσαγορευτικὸν μᾶλλον, ἢ δωρεάν, ἐκέλευσα δοθῆναι, Donum salutationis causa datum. "Joseph. 678. 15. Schol. Pind." G. Wakef. in Mss.]

[* Προσαγορευτέος, Appellandus. "Plato Phæd. lii. (Ἆρα οὐ δοκεῖ σοι τῷ τε αὐτῆς ὀνόματι ἀεὶ προσαγορευτέα εἶναι, καὶ τῷ τοῦ περιττοῦ, ὄντως οὐχ ὅπερ τῆς τριάδος;) et Philo J. p. 727." G. Wakef. in Mss.]

[* "Προσαγορευτὸς, Compellatus," G. Wakef. in Mss.]

[* Ἀπροσαγορευτὸς, "Schol. Arat." Wakef. Mss.]

Ἀντιπροσαγορεύω, Resaluto, sicut et ἀντιπροσερρήθη ap. Xenoph. (Mem. iii. 13. Προσειπόν τινα χαίρειν οὐκ ἀντιπροσερρήθη,) Resalutatus est. [J. Poll. v. 137. Καὶ * ἀντιπροσειπεῖν, καὶ ἀντιπροσαγορεῦσαι, καὶ ἀντασπάσασθαι. Plut. Crasso iii. Ἥρεσκε δὲ καὶ τὸ περὶ τὰς δεξιώσεις καὶ προσαγορεύσεις φιλάνθρωπον αὐτοῦ καὶ δημοτικόν· οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀπήντησε Ῥωμαίων ἀδόξῳ καὶ ταπεινῷ Κράσσος, ὃν ἀσπασάμενον οὐκ ἀντιπροσηγόρευσεν ἐξ ὀνόματος: Pompeio viii. Καὶ προσαγορευθεὶς, ὡς εἰκὸς, αὐτοκράτωρ, ἀντιπροσηγόρευσεν αὐτοκράτορα τὸν Πομπήϊον.]

Συναγορεύω, Astipulor, Assentior. Συναγορεύω σοι ταῦτα, Thucyd. In his tibi assentior, q. d. Tecum dico. ["Idem sentio, Idem suadeo. K. Π. ii. 2. 12. Ἅμα ὑμῶν συναγορευόντων, § 13. Συναγορεύειν ταῦτα, Eadem suadere. Cum inf. Hist. v. 2. Πολλοὶ ξυνηγόρευον στρατείαν ποιεῖν: vi. 5. 38. Cum ὡς, K. Π. vi. 2. Συνηγόρευον πολλοὶ ὡς χρεὼν εἴη." Lex. Xenoph. Lysias κ. Ἐρατοσθ. 396. Πότερον συνηγόρευες τοῖς κελεύουσιν ἀποκτεῖναι, ἢ ἀντέλεγες; Demosth. π. Πολυκλέα 1207. Αὐτῶν τε λεγόντων καὶ τῶν συναγορευόντων αὐτοῖς. ‖ "Dionys. Hal. A. R. vii. 47. (Τοιαῦτα διεξιόντος τοῦ Δεκίου, καὶ τῶν ἄλλων δημάρχων, ἃ παραλιπεῖν αὐτοῖς ἐκεῖνος ἐδόκει, συναγορευσάντων, Cum addidissent,)" Schæf. in Mss.] ‖ Ap. Xenoph. Συναγορεύω, Tueor et defendo sententiam aliquam, Bud. Est etiam συναγορεύω Tueor causam alicujus, Patrocinor, quod et συνηγορῶ, Athen. 249. (=590.) Ὑπερίδης συναγορεύων τῇ Φρύνῃ. Thucyd. 288. Καὶ ἠπείλησε καὶ τῷ γε Δωριεῖ ξυναγορεύοντι τοῖς ἑαυτοῦ ναύταις. Ap. Philon. Οἱ συναγορεύοντες, Qui causas agunt. ["Causam adjuvo oratione. Hist. iii. 5. cum Thebani Athenis auxilium petiissent, Τῶν Ἀθηναίων πάμπολλοι ξυνηγόρευον. Cum dat. K. Π. ii. 3. Ἀνίσταντο—πολλοὶ ἑκατέροις συναγορεύοντες: iv. 3. vii. 5. Ἐπεὶ δὲ Χρυσάντας ταῦτα ἔλεξε, συνηγόρευον αὐτῷ κατὰ ταῦτα πολλοί. Hist. iii. 3. 3. Patrocinor, Advocatus sum, in judicio Ἀπολ. xxii. Ἐρρήθη τούτων πλείονα ὑπό τε αὐτοῦ καὶ τῶν συναγορευόντων φίλων αὐτῷ. Cf. J. Poll. iv. 30. (Συνηγορῆσαι, συναγορεῦσαι.) Hesych. Συναγορεύει· ὑπὲρ αὐτοῦ λέγει." Lex. Xenoph. Suid. et Phot. Συναγορεύειν· συνηγορεῖν, ὑπὲρ αὐτοῦ λέγειν. "Scripserim potius, ὑπέρ τον λέγειν, i. q. ὑπέρ τινος λέγειν, Pro aliquo dicere." Kuster. Demosth. π. Ῥοδ. Ἐλευθ. 194. Εἰ οἷόν τε τοῦτ' εἰπεῖν τῷ συνηγορεύοντι τῇ σωτηρίᾳ αὐτῶν. "Dionys. Art. Rhet. v. 311. Reisk. (Τοῦτό τοι τὸ παράδειγμα τοῦ κατηγοροῦντα συναγορεύειν, ἐσχηματισμένῳ τῷ λόγῳ χρώμενον,) cf. 310. (Αὐτὴ ἡ κατηγορία Ἀγαμέμνονος μεγίστη παρὰ τοῦ Διομήδους τῷ βασιλεῖ συνηγορία ἐστί.)" Schæf. in Mss. Appian. Præf. Rom. Hist. xv. T. i. p. 20. Schweigh. Ἀπιανὸς Ἀλεξανδρεὺς, ἐς τὰ πρῶτα ἥκων ἐν τῇ πατρίδι, καὶ δίκαις ἐν Ῥώμῃ συναγορεύσας ἐπὶ τῶν βασιλέων, quod vertitur, In causis pro tribunali Augustorum agendis versatus. ‖ Prosum. "Phalaris v. (Καὶ μὴν καὶ τὸ πικροτέρους ἐᾶν πολλοὺς ὑπάρχειν, ἥδειν ἐμοὶ συναγορεῦσον.)" Schæf. in Mss. ‖ Citatur præterea e Plut. Fabio, Ὅσα μέντοι πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν, ἢ τεράτων ἀποτροπὰς συνηγόρευον οἱ μάντεις, ἐπράττετο, Quæ vates fieri mandabant, sed suspecta est hæc interpretatio, [xviii. Melius verteris, Suadebant. Vide Lex. Xenoph. supra. ‖ Colloquor. Plut. de Amic. Mult. vi. 352. Εἰ δυνατόν ἐστιν ἐν βραχεῖ χρόνῳ δοκιμάσαι χορευτὰς συναγορευομένους (sic edidit Reisk. sed l. sensu postulante, συναγορευσομένους,) ἑρέτας ὁμορρυθμήσοντας κ. τ. λ. Συγχορευσομένους dant Turn. et Vulcob. e quo posteriore Cod. enotatur quoque συγχορευομένους in præs. sed contra sensum et contextum. "Pro συναγορευσομένους reponendum est συγχορευσομένους, aut συγχορεύσοντας, hoc usitatius, illud alteri lectioni est vicinius." H. Steph. "Συγχορεύσοντας: nam v. συγχορεύειν in activo, quam in medio, est usitatius. Sententia, Eandem choream acturos." Reisk. Ut hic συναγορευσομένους legitur pro συγχορευσομένους, sic contrario errore in Aristoph. Av. 1072. habemus * ἐπαναχορεύεται pro ἐπαναγορεύεται. Vide Ἐπαναγορεύω.]

[* Συναγόρευσις, εως, ἡ, Astipulatio ejusdem rei, Causæ defensio, Patrocinium, Defensio in judicio. J. Poll. iv. 26. Συνηγορία, συναγόρευσις.]

[* Ἀσυναγόρευτος. Gl. Τοῦ πράγματος ἀσυνηγορεύτου· Re ignorata. Lege ἀσυναγορεύτου.]

Ὑπαγορεύω, Verba subjicio, Vicissim respondeo, Sermonem excipio, Bud. e Lucian. [v. Jac. Gronov. ad Harpocr. in Ἀντιβληθέντας, et nos in Ἀντιβάλλω]:

addens a Theodorito accipi in Hist. Eccl. p. 60. pro Subjicio, Post factum verba addo. ‖ Ὑπαγορεύω, Nuncupo. Plut. Ὃν Ἀλεξανδρεῖς Καισαρίωνα ὑπηγόρευσαν. ‖ Dicto. Synes. Κλινοπετὴς τὴν ἐπιστολὴν ὑπηγόρευσα. Xenoph. Œcon. (xv. 7.) Δεῖ γράμματα ἐπίστασθαι τὸν μέλλοντα δυνήσεσθαι τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν. Et pro Dicto, eo sensu quo dicitur ratio aliquid dictare pro Suadere, vel Hortari, licet nonnulli secus illud Lat. verbum exponant. Gal. ad Glauc. i. Τοὺς μὲν ἀδεῶς * κενωτέον, ὅταν γε καὶ τἄλλα ὑπαγορεύῃ· τοὺς δ' ἑτέρους, οὐδ' εἰ τἄλλα σύμπαντα προτρέποιτο. Hic ὑπαγορεύειν et προτρέπεθαι pro eodem ponit. Bud. ap. Synes. Ὡς ἑκάστοτε ἡ δύναμις ὑπηγόρευσε, exponit. Et facultas suppeditavit. Et simile esse ait ὡς ἂν ἡ χρεία ὑπαγορεύῃ, Ut necessitas postulaverit, vel suggesserit. Quod posterius malo. [Plut. de Animæ Procr. e Timæo x. 232. Δυσθεωρήτου τῆς μαθήσεως ἐσομένης, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸν * πολυπλασιασμὸν ὑπηγόρευσεν. Artemidor. iv. 47. Καὶ ματαίας ὑπαγορεύει καὶ κενὰς τὰς ἐλπίδας. Strabo p. 40=67. Οἱ δ' ἑτὸς καὶ πόρρω βάρβαροι οὐδεμίαν τοιαύτην ὑπηγόρευον ἐλπίδα. " Ὑπαγορεύειν, et ὑπογράφειν verba sunt Straboni admodum familiaria, idemque significant, Innuere aliquid et ostentare, etiam si verbis id non fiat." Casaub. Vide Καταγράφω et Ὑπογράφω. Clem. Alex. Str. 629., a Routhio ad Hederici marg. citatus, Τέλος γὰρ ἐκεῖνοι τὴν ἐλπίδα ὑπηγόρευον τοῖς φιλοσοφοῦσιν. Strabo p. 46=77. Καὶ δικαίαν τινὰ ὑπαγορεύει πρόφασιν τῆς στρατείας. " Ὑπαγορεύειν est quod ait Demosth. μονονουχὶ λέγειν φωνὴν ἀφιέντα." Casaub. Demosth. π. Συνθ. π. Ἀλεξ. 219. Οὕτω πάντοθεν * καταπεφρονημένοι ἐκεῖναι (τῇ πόλει) χρῶνται, διὰ τοὺς ἐντεῦθεν διδασκάλους τοὺς ὑπαγορεύοντας αὐτοῖς, ἃ δεῖ ποιεῖν. " Ὑπαγορεύειν, Dictare ad calamum, Præire verba, ut magister puero." Reisk. Joseph. A. J. iii. 5. 3. Καὶ, βίον τε ὑμῖν εὐδαίμονα καὶ πολιτείας κόσμον ὑπαγορεύσας, πάρεστε καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ στρατόπεδον: iv. 8. 2. Ὑπαγορεύσαντός μοι τοῦ Θεοῦ. Cass. Dio lxvi. 14. Πάντα γὰρ καὶ ταῦτα, καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα ἂν ὑπαγορεύσῃς μοι, ἔν τε τῇ ψυχῇ ἀεὶ φέρω, καὶ οὐδέ ποτε ἐξαλειφθῆναι δύναται. Justin. M. Apol. i. 53=4. Οὐ γὰρ μόνον μὴ ἕπεσθαι τοῖς ἀδίκως τι πράξασιν ἢ δογματίσασιν ὁ σώφρων λόγος ὑπαγορεύει: 54=6. Εἰ δὲ μηδὲν ἔχοι τις ἐλέγχειν, οὐχ ὑπαγορεύει ὁ ἀληθὴς λόγος διὰ φήμην πονηρὰν ἀναιτίους ἀνθρώπους ἀδικεῖν. Gl. Ὑπαγορεύω· Dicto. Ὑπαγορεύων· Dictator.] ‖ Ὑπαγορεύω, i. q. ἑρμηνεύω, Suid. [Ὑπαγορεῦσαι· δοτικῇ, ἑρμηνεῦσαι. Καὶ ὁ Λογοθέτης περὶ Συμεὼν (sic) τοῦ * Στυλίτου· Τὸν δὲ (l. Τόνδε) τὸν μοναδικὸν βίον αὐτῷ ὑπαγορεῦσαι.] ‖ Pro προαγορεύω, v. Ὑπειπεῖν. ‖ Ὑπαγορεύομαι activa significatione, Basil. p. 90. Bud. [‖ Hesych. Ὑπαγορεύονσι· λαλοῦσιν. (Phavor. Ὑπαγορεύει· λαλεῖ, μεταβατικῶς, καὶ * ἀμεταβάτως.) " Forte ὑπαγορεύσωσι ex 3 Esdr. iii. 30." J. C. G. Ernest. ad Suidæ et Phavorini Gloss. S. 148. " Ὑπαγορεύω, Indico, Denuntio. 3 Esdr. vi. 30." Biel. ‖ Hortor, Præcipio. Plut. Marcello xxix. Οὐ μὴν ἀλλὰ θυσιῶν καὶ καθαρμῶν, ὧν ὑπηγόρευον οἱ μάντεις, γενομένων, ἐξῆλθε μετὰ τοῦ συνάρχοντος ἐπὶ τὸν πόλεμον. " Iamblich. V. P. xxviii., a Schæf. in Mss. indicatus, Κυπαρισσίνην δὲ μὴ δεῖν κατασκευάζεσθαι σωρὸν ὑπαγορεύει, διὰ τὸ κυπαρίσσινον γεγονέναι τὸ τοῦ Διὸς σκῆπτρον. " Insignem hujus loci lacunam e Ms. supplevi. In priore Ed. desunt hæc verba. Huc spectat Diog. L. Pythag. x. Ἀπείχοντο δὲ καὶ σωροῦ κυπαρισσίνης, διὰ τὸ τοῦ Διὸς σκῆπτρον ἐντεῦθεν πεποιῆσθαι. Vide ibi Menag." Kiessling. " Voss. Arist. i. p. 4. Fischer. Descr. Lect. 793—4." Schæf. in Mss. Ὑπαγορεῦσαι et * ὑπαρῶσαι confusa. J. Poll. vii. 145. Σφῦρα δὲ, τὸ μεταξὺ τῶν * ἀνηρεισμένων ἀνέχον· καὶ * ὑποσφυρίσασθαι οἱ ποιηταὶ τὸ ὑπαγορεῦσαι λέγουσιν. " C. V. ἀνηρισμένον ἀνέχων καὶ * ὑποσφυρεῖσθαι οἱ π. τὸ ὑπαρῶσαι λ. in C. A. τὸ ὑποσφυρεῖσθαι οἱ π. ὑπαγορεῦσαι, ἢ μᾶλλον ὑπαρῶσαι λ. marginale est. Ceterum videtur locus ille ita constituendus, Γύρος δὲ, τὸ τῶν ἐνηρεισμένων ἀνέχον, ' Γύρος dicitur Id quod in depactis malleolis eminet.' Columella de R. R. iii. 6. ' Malleolus novellus est palmes, innatus prioris anni flagello, cognominatusque a similitudine rei, quod in ea parte, quæ decidítur e veteri sarmento, prominens utrinque malleoli speciem præbet.' Gloss. Γύρος ἀμπέλου· Strabo. Dein leg. * ὑπογυρεῖσθαι οἱ π. τὸ * ὑπογυρῶσαι λ., ' Sensim flectere, Corroborare.' Onomast. * Μοσχευματικὸν ῥάβδος· Malleolaris, l. * μοσχευτική ῥ. de ejus γυρώσει, quando in scrobes deponitur, v. Colum. iii. 13." Kuhn. " Ms. Ἀρηρισμένων ἀνέχον· καὶ ὑποσφυρεῖσθαι οἱ π. τὸ ὑπαρῶσαι λ. Insignis iterum restitutio nobis in manus datur loci vulgo mendosissimi. Scr. Σφῦρα δὲ, τὸ μεταξὺ τῶν ἀρηρομένων ἀνέχον· καὶ ὑποσφυρεῖσθαι οἱ ποιηταὶ τὸ ὑπαρῶσαι λέγουσιν. Ἀρηρομένων i. e. ἀροτριομένων (scribere debebat V. D. ἀροτριωμένων,) ut Hesych. vel ἠροτριασμένων, ut Suid. explicat. Mehercle ista digna erant, ut sine mendo extarent; non enim alibi temere de his reperias." Jungerm. " Illa Jungerm. emendatio verissima est meo quidem judicio; in textum tamen non recepi, quia in alia omnia Kuhn. abit. Huc pertinet, quod ap. Hesych. reperio, Σφύρωσις· * διάρσις, (glossa Nostro, quem vide in Σφύρωσις, suspecta,) a σφυροῦν, quod ejusdem fuit notionis, ac ὑποσφυρίζεσθαι, vel ὑποσφυρεῖν. Falckenburg. ἀρηρεισμένων habet, et mox ὑπαρῶσαι pro ὑπαγορεῦσαι." Lederlin. Schneiderus in Lex. cum τῷ ὑποσφυρίζεσθαι conferri jubet Lat. Imporcare. Colum. ii. 10. " Cum semen crudo solo ingesserimus, inarabimus, imporcatumque occabimus."]

[* Ὑπαγορευτέον, Respondendum, Vicissim dicendum. " Origen. Ep. ad Afric. fine." Routh. ad Hederici marg.]

Ὑπαγόρευσις, εως, ἡ, Dictatio, Ipsa dictandi actio, Hortatio, ut ex Josepho citatur Ὑπαγορεύσει Ἀντιπάτρου, Antipatri hortatu, s. impulsu, [xvii. 4. 3. Ἀφίκετο δὲ γράμματα παρὰ τῶν ἐν Ῥώμῃ φίλων τῷ Ἡρῴδῃ, γνώμῃ καὶ ὑπαγορεύσει Ἀντιπάτρου, ἐπὶ κατηγορίᾳ Ἀρχελάου καὶ Φιλίππου συγκείμενα. Gl. Ὑπαγόρευσις· Dictatura, Dictatum, Dictatus, Dictatio. " Fischer. Decr. Lect. 793—4." Schæf. in Mss. ‖ Præceptio. Clem. Alex. Pæd. 102. Καὶ ὑπαγορεύσει μὲν τῶν πρακτέων, ἀπαγορεύσει δὲ τῶν ἐναντίων.]

[* Ὑπαγορεία, ας, ἡ, " Amphil. 189." Abr. Kall. in Mss. Unde Ὑπαγορία, Dictatura, Gl. " Amphil. 55." Kall. in Mss.] " Ὑπαγορία Hesych. συμ- " βουλία. Eidem Ὑπάγορον est κατὰ βίαν ὑπερή- " φανον." [Vide Ὑψάγορος. Hesych., a G. Wakef. in Mss. indicatus, * Μακρηγορία· μακρὰ διάλεξις, ἢ ὑπαγορία.]

" Ὑπεραγορεύω τινὸς, Loquor pro aliquo, in de- " fensionem alicujus, Patrocinor alicui. Aristot. " Œcon. ii. Καὶ συναγαγὼν ἐκκλησίαν, πολλὰ τοῦ " κεκομμένου νομίσματος ὑπερεῖπεν. Hic enim ao- " ristus thema illud mutuatur."

[* Ἀναβαλλαγόρας· φάρμακόν τι, καὶ λίθος ἐν Σάμῳ, Hesych.]

" Μανδραγόρας, ου, ὁ, Mandragoras, planta est du- " orum generum: unum nigricat, folia habens lactucæ " similia: unde * θριδακίας μανδραγόρας appellatur. " Fœminam id esse volunt. Alterum enim genus quod " candidum est, marem existimant. Ambo mala " gerunt vitellis ovorum similia, crocei coloris, sed " fœmina pallidiora, odorata. Est et tertia species, " quam μῶριον appellant, propterea quod ἐσθιομένη " ἀπομωροῖ. Veruntamen et ceteris mandragoræ spe- " ciebus inest vis ναρκωτικὴ καὶ ὑπνωτική, corporis " sensuumque obstupefactrix et somnifica, ut et De- " mosth. docet, Phil. iv. (133.) Ἀλλ' οὐδ' ἀνεγερθῆ- " ναι δυνάμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσιν, ἤ τι φάρ- " μακον ἄλλο τοιοῦτον, ἐοίκαμεν ἀνθρώποις. Et Luc. " Timone (ii.) Πῶς γὰρ, ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγό- " ρου καθεύδεις; ὃς οὔτε τῶν ἐπιορκούντων ἀκούεις, οὔτε " τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖς· λημᾷς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις " πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, κα- " θάπερ οἱ καρηβηκῶντες." [Schol. Ὑπὸ μανδραγόρα· παροιμία ὑπὸ (l. ἐπὶ, T. H.) τῶν ἀνειμένων καὶ ῥᾳθύμων, παρόσον οἱ τὸν μανδραγόραν φαγόντες * ἀνήγερτον (l. ἀνήγρετον) ὑπνώττουσιν. " Jamdiu in h. l. intricata quædam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quicquid in Luciano, ubi mandragoræ fiat mentio, studiose collectum ab H. Steph. Sched. vi. 6. operæ pretium est ejus verba proferri. Postquam hunc

ipsum posuisset locum, et alterum e Demosth. Encom. xxxvi. 'Αλλ' *ἀνίστησι μὲν ἄκοντας οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοῦ πολίτας*, (adv. Indoct. xxiii. 'Αλλ', *ὦ καταπύγων, οἴει τοσοῦτον μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ, ὡς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μέν σαν ὁ μεθ' ἡμέραν βίος, οἷοι δέ σοι πότοι, ὁπόταν δὲ νύκτες, καὶ οἵοις καὶ ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις*; ii. Ver. Hist. xxxiii. *Κύκλῳ μὲν περὶ πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαί, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πολύ τι πλῆθος νυκτερίδων,*) ita pergit:—'Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse Lucian. dicemus? Haud crediderim; sed, quemadmodum dicuntur hic *καθεύδειν ἐκ μανδραγόρου* illi, quos Demosth. *μανδραγόραν πεπωκότας* dicit, idem et de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo *ὑπὸ μανδραγόρᾳ* in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens *μανδραγόρα* non subscribam ι literæ α, ut talis sit genitivus, qualis Πυθαγόρα, vel in *μανδραγόρου* mutabo, ut in posteriore loco *ἐκ μανδραγόρου* habemus. Sive autem hoc, sive illo modo genitivus scribatur, dixerim *ὑπὸ μανδραγόρου* sonare, Præ mandragora, pro eo quod est, Præ nimio mandragoræ potu, sicut dicitur *ὑπὸ οἴνου*, et *ὑπὸ μέθης*. Denique nullo modo interpretationem illam admiserim, Sub mandragora dormis. Mirum est autem ap. Erasm. eo ipso in loco, ubi male h. l. interpretatur, ejus enim illa est interpretatio, et tanquam lectionem illam vulgarem sequens *ὑπὸ μανδραγόρᾳ*, tamen recte, meo quidem judico, legi *ὑπὸ μανδραγόρου*. Hæc enim lectio cum in aliis Edd. extat, tum vero in duabus Froben. A. 1533. et 1540.' Illas easdem Edd. secutus etiam Leo Allat. ad Eustath. Hexaëm. p. 57. Stephani observata Palmer. fugerunt, quando Erasmi versionem tam salse irridet, ipse propterea vicissim a J. Gronovio irrisus, cujus equidem rationes, Erasmum defendentis, me non capere lubens profiteor: hoc saltem recte, quod *ὑπὸ* mutari vetet in *ἀπό*: quanquam enim nihil alienum dixerit Palmer.; est sane is usus, quem vult, vocalæ *ἀπῦ* non ap. Græcos tantum, sed et ap. Lat. medicos in *a* vel *ab* perquam receptus, ut J. Rhodii Lex. Scribon. ostendit, minime tamen isto auxilio indigemus: plane autem ipsi non concedendum, quod in Demosth. Encom. similiter *ἐκ μανδραγόρου* accipiat. Miror Fabrum, qui dederit, Veluti sub mandragoris recubans, quasi non arborem quidem mandragoram cogitasset, sed Jovem mandragoræ foliis, ut rosarum delicatuli solebant, contectum, quorum vim somnificam intimis penitus medullis hauserit. Neque admodum probo Stephani Præ mandragora, vel Præ nimio mandragoræ potu: rectius vim locutionis perspexit J. Toll. in Notulis Rondelii Expositioni Vet. Signi subjectis p. 294. a cujus sententia non discrepat J. Gronov. Sane *καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου* non aliter dicitur, ac frequentissimum illud, *ἀποθανεῖν ὑπό τινος*. Eam ob causam fieri omnino non potest, quin secundum casum præponamus. Stephani *ὑπὸ μανδραγόρα*, demto ι, Florentina liquido præfert: id sequentes Editores videntur immutasse pro suo quisque captu, hic in *μανδραγόρᾳ*, quod jam in utraque Veneta et Ald. i. reperitur, alius in *μανδραγόρου*: neque diffiteor eam esse formam longe usitatissimam, sic ut alterius exemplum adhuc mihi in promtu sit nullum: non tamen idcirco spernenda videbatur pr. Editionis auctoritas, præsertim cum et Stephanus, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, et analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragoræ virtute soporifica complures: Seren. Samon. Nec non mandragoræ gustu sopor additur altus: ibi v. R. Keuchen. p. 282. Xenoph. Symp. ii. 24. *Ὁ οἶνος ἅρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει*: *ἀνθρώπους* servant Athen. (etiam a Nostro citatus,) et Stobensis: Artemidor. i. 68. *ἀνδρὸς*, vel, ut Toll. etiam posuit *ἀνδρὰς* (sic), pro quo Cornar. animadvertimus in versione longe aliud expressisse, nimirum *ἀνίας*, vel *ὀδύνας*." T. H. "Vulgo *ἀνδρὸς*; Cornar. vertit Dolores, perinde ac si legisset *ἀνίας*, vel *ὀδύνας*. Reisk. vult *τοὺς ἄνδρας*. Ego *τοὺς ἀνθρώπους* edendum curavi, potissimum Xenoph. (l. c.) secutus, e quo Artemidor. h. l. descripsit." Reiff. Cf. Eustath. Hexaëm. p. 9. *Διὰ δὲ τοῦ μανδραγόρου ὕπνον ἰατροὶ κατεπάγουσι, καὶ τῷ ὀπίῳ τὰς σφοδρὰς ὀδύνας κατακοιμίζουσι.*] "Unde proverbialiter *μανδραγόραν ἐκπεπωκέναι* dicuntur Qui in rebus gerendis dormitant et veterno quodam correpti sunt." ["Mandragoram bibisse, Proverbio docte ac eleganter ii videntur posse dici, qui velut aspide icti somniculosa, nimis desides sunt, atque ita quodammodo a sensu dissiti abjunctique, ut excitari non queant. Ratio vero Proverbii est, quoniam is fructus est somni conciliator, ut tradit Plin." Gesner. Thes. L. L. Verba hæc paucis mutatis V. D. sumsit e Bod. ad Theophr. 584. qui rectius dixit, Qui velut aspide icti, somniculosi, nimisque desides sunt, atque ita quodammodo adeo sensu destituti, ut excitari nequeant."] "Julian. Cæsar Ep. (xxi. ad Callix. p. 388.) *Εἶτα μετὰ ταῦ φιλάνδρου, τὸ φιλόθεον τίς ἐν γυναικὶ δεύτερον τίθησι, καὶ οὐ φανεῖται πολὺν πάνυ τὸν μανδραγόραν ἂν ἐκπεπωκώς;*" [Huc spectavit Suid., notante Tittmann. ad Zonar., *Μανδραγόρας· ὑπνωτικὸς καρπὸς, ἢ λήθης ποιητικός. Καὶ φανεῖται πολὺν τὸν μανδραγόραν ἐκπεπωκώς.*] "Plura vide ap. Dioscor. iv. 76. Theophr. H. P. vi. 2. Plin. xxv. 13. Sed addendum his, a Romanis *τὸν μανδραγόραν* appellari etiam Caninam malum, s. Terrestrem, a Græcis * *ἀντίμηλον*, quod malum imitetur, a Pythagora vero propter divaricatas humano modo radices * *ἀνθρωπόμορφον* nominari, eamque ob rem et Semihominis epitheton ei tribui a Colum. x. (19.) Quamvis semihominis vesano gramine fœta Mandragoræ pariat flores.'" ["Semihominis dixit, quod mandragoræ radices ut plurimum a medio ad imum bifurcatæ nascantur, adeo ut crura hominum modo habere videantur. Quapropter si eo effodiantur tempore, quo fructum ferunt, qui mali instar super folia ad terram procumbentia brevi pediculo appensus parum a radice distat, hominis brachiis carentis effigiem referunt. Columellæ mentem non expressit antiquissimus Interpres: Negat, sc. hortulos, ferre mandragoram, quæ naturam quandam cum hominibus mixtam habeat, cum mas sit et fœmina. Ad formam, non ad genera respexit Colum. Male Albertus Magnus scribit, mandragoram sic bominis figuram præ se ferre, ut sexus et aliorum accidentium differentias ostendat. Impostores et nebulones sunt, qui tales figuras in bryoniæ radicibus sculpunt. Vana et fabulosa Albertus tradidit: credunt mulierculæ, et certo affirmant, quod mandragoræ radices humanam effigiem repræsentent. Ignarum vulgus fabulatur nasci mandragoræ radices ex urina furum, quibus laqueo vita ademta, ac hinc persuasum habet eas haud quaquam effodi posse, nisi magno vitæ discrimine, cane, qui extrahat, radicibus adalligato, et auribus pice occlusis ac obturatis, ne radicis epulatum percipiant fodientes, quod audito planctu ac lamentatione periclitentur, intereantque. Hanc puer sæpius audivi fabellam. Nec radices humanam figuram mentientes mandragoræ sunt, sed bryoniæ." Bod. ad Theophr. 584. Ad hanc fabulam respexit J. Gronov. ad Lucian. l. c. Liban. Declam. xvi. p. 450. *Ὥσπερ μανδραγόραν πεπωκὼς, καὶ πολὺν ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις ὕπνον κεκοιμημένος.* Theoph. Nonni Epit. xxv. *Ἐπίχριε τῷ μετώπῳ πρὸς τὸ ὑπνῶσαι ὄπιον, ἢ μανδραγόρου χυλὸν, ἢ τὸν διὰ σπερμάτων τροχίσκον, ἢ τὸν πάγχρηστον, καὶ τὸ σπλάγχνον * ἐπιμελητέον τοῖς ψύχουσιν ἐπιθέμασι*: lxxvi. cxlv. ccxlvi., coll. Macrob. Sat. vii. 5. J. Poll. v. 132. *Τὸ γὰρ κώνειον κατὰ ψύξιν ἀναιρεῖ, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας κατὰ καρηβαρίαν.* Vide Aristot. ap. Nostrum in Ὑπνωτικός. Plut. de Aud. Poet. vi. 54. *Ὥσπερ γὰρ ὁ μανδραγόρας ταῖς ἀμπέλοις παραφυόμενος, καὶ διαδιδοὺς τὴν δύναμιν εἰς τὸν οἶνον, μαλακωτέραν ποιεῖ τὴν καταφορὰν τοῖς πίνουσιν, οὕτω τοὺς λόγους ἡ ποίησις ἐκ φιλοσοφίας ἀναλαμβάνουσα μιγνυμένους πρὸς τὸ μυθῶδες, ἐλαφρὰν καὶ προσφιλῆ παρέχει τοῖς νέοις τὴν μάθησιν.* "Novit et hanc mandragoræ virtutem Hannibal. Non injucunda relatu historia est, quam tradit J. Frontin. Str. ii. (5. 13.) 'Hannibal,' inquit, 'mis-

sus a Carthaginensibus adversus Afros rebellantes, cum sciret gentem esse avidam vini, magnum ejus modum mandragora permiscuit, cujus inter venenum ac soporem media vis est. Tunc prœlio levi commisso, ex industria cessit: nocte deinde intempesta, relictis intra castra quibusdam sarcinis, et omni vino infecto, fugam simulavit; cumque barbari occupatis castris in gaudium effusi medicatum avide merum hausissent, et in modum defunctorum strati jacerent, reversus cepit eos ac trucidavit.'" Bod. ad Theophr. 584. Cf. Polyæn. v. 10. Ἰμίλκων Καρχηδόνιος, εἰδὼς τῶν Λιβύων τὸ φίλοινον, κεράμια οἴνου πολλὰ μανδραγόρᾳ διαφθείρας, καὶ ἐν τοῖς προαστείοις ἐπικλίνας, ἐπιόντων ἀνεχώρησεν εἰς τὴν πόλιν, ὡς οὐχ οἷός τε ὢν βιαζομένοις ἀντιστῆναι. Οἱ δὲ ὑπερεχάρησαν, ὡς καταλελοιπότες ἔσω τειχῶν Καρχηδονίους, καὶ τὰ κεράμια εὑράντες τοῦ οἴνου χανδὸν ἐνεφορήθησαν· καὶ αὐτίκα ὕπνῳ βαρυτάτῳ καταλαμβάνονται: et viii. 23. similis est historia de Cæsare a prædonibus capto, qui, præter δικλᾶ τὰ λύτρα, εἰς οἶνον μανδραγόρᾳ κεκερασμένον—προὔθηκεν. Οἱ δὲ, ὑπερχαίροντες τῷ πλήθει τῶν χρημάτων, ὥρμησαν ἀνέδην εὐωχεῖσθαι· καὶ τὸν οἶνον πεφαρμακωμένον πιόντες ἀπεκοιμήθησαν. Καῖσαρ, καθεύδοντας ἀναιρεθῆναι κελεύσας, παραυτίκα τοῖς Μιλησίοις ἀπέδωκε τὰ χρήματα: et vi. 13. de Amphictyonibus, qui τῇ Εὐρυλόχου γνώμῃ συλλέξαντες Ἀντικύροθεν πολὺ πλῆθος ἑλλεβόρου κατέμιξαν τῷ ὕδατι, et Cyrrhensium, ventribus corruptis, humi jacentium, urbem ceperunt. "Vide Cels. v. 25. et ad eum Rousseum, Apuleium cxxxi. Clem. Alex. Adm. ad Gent. p. 81. (Ἀλλὰ γὰρ μανδραγόραν, ἢ τι ἄλλο φάρμακον πεπωκόσιν ἀνθρώποις ἐοίκασιν ἀνόητοι.) Apul. Metam. x. p. 267. Schulze Toxicol. Vet. p. 9. 37." J. S. Bernard. ad Theoph. Nonn. xxv. l. c. Orph. Argon. 922. Μανδραγόρης, πόλιόν τ', ἐπὶ δὲ ψαφαρὸν δίκταμνον. Plut. Sympos. iii. 5. Ἔπειτα τὸν μὲν ὕπνον οἱ πλεῖστοι περιψύξει γίνεσθαι λέγουσι, καὶ ψυκτικὰ καὶ ("hoc καὶ delend. aut cum δὲ mutandum." Reisk.) τὰ πλεῖστα τῶν ὑπνωτικῶν φαρμάκων ἐστὶν, ὡς ὁ μανδραγόρας καὶ τὸ μηκώνιον. "Mandragoræ sunt frigidæ, et somnum inducunt: mirum, quomodo datæ ut incalesceret Jacob, et in venerem excitaretur." Scaligerana secunda 439. Ed. 1740. At ei non mirum videbitur, qui hæc Bodæi ad Theophr. l. c. legerit:—"Nebulones sunt, qui bryoniæ radices, ut infœcundas mulierculas decipiant, venales circumferunt. Credunt quippe mandragoram fœcunditati prodesse, quippe sacra pagina docet, Patriarchæ Jacobi uxorem Rachaelem sterilem, pomo mandragoræ, ut vulg. Interpres habet, nam utrum cucurbitam, an aliam plantam v. Dudaim designet, non constat, redditam fœcundam. Scribit Lang. Ep. ii. 'Et Rachael venusta, sed sterilis Jacobi Patriarchæ uxor, quamvis fœcunditatem a Deo precario obtinuerat, non tamen prius concipere potuit, quam poma mandragoræ a sorore Lya accepta gustasset, quorum fœcundas vires pleræque Bononensium uxores, me consule, expertæ sunt.' Ergo e sententia Langii Dudaim mandragoras. Eadem quoque, ut Idem observavit, infœcundis prodest, sed e causa calida." Vide et Dioscor. infra, et notanda ad Μανδραγορῖτις, item Theophr. ap. Schol. Plat. infra, et O. Celsii Hierob. T. i. p. 8. Hesych. Μανδραγόρας· εἶδος βοτάνης, * οἰνικὸν καὶ * ὑπνωτόν. "F. l. μανικόν." Soping. "L. οἴνινον," Heins. "Οἰνικὸν, Cyrill. Lex. Ms. sed in altero meo Ms. οἰνικοῦ: in Ms. Cyrill. Voss. φοινικοῦ." Posterior lectio non spernenda videtur, ut legatur, εἶδος βοτ. φοινικοῦν. Non enim placet, quod Is. Voss. conjiciebat, ὑπνωτικὸν ἢ ὑπνωτὸν, pro οἰνικὸν καὶ ὑπν. Vide et T. H. ad Lucian. Tim. p. 96. Ed. min. ('T. H. ad Lucian. i. p. 72. 331. ad Dial. p. 93.' Schæf. in Mss.) qui ψυκτικὸν approbaret, nisi, ait, nimis a literis recederet. (Pro) ὑπνωτὸν l. ὑπνωτικὸν, ut T. H. l. c. et Biel. (et G. Wakef. Silv. Crit. ii. 81. notante Schæf. in Mss.) Similiter Cyrill. Lex. Ms. Suid. ὑπνωτικὸς καρπός. Sic et Phot. Μανδραγόρας· ὑπνωτικὸς καρπός. Hesych. * Ὑπνωτικόν· ὁ μανδραγόρας." Albert. Zonar. atque ex eo Phavor. * Μανδραγόρα (V. ὁ μανδραγόρας, recte)· βοτάνη ὑπνωτική, εἶδος ἔχουσα ἀνθρώπου. Vide et Schol. Plat. infra. "Sic οἱ σ' Gen. xxx. Vox οἰνικὸν potest esse, Vim vinosam habens, qua crapula efficitur. Cyrill. ad Gen. xxx. 14. plantam hanc vocat, Ὑπνηλὸν χρῆμα, καὶ βαθεῖ * καταμεθυσκὸν κάρῳ τοὺς μετεσχηκότας, in Cat. Niceph. i. 368. Quamvis Albert. censebat leg. φοινικοῦν, Soping. μανικόν. Quid vero si scriptum fuerit φονικόν? In hanc opinionem me deduxit notabilis pictura, quam extare in vetustissimo Cod. Dioscor. Montefalconius e Lambecio tradit in Palæogr. Gr. iii. 202. Repræsentat illa Dioscor. sedentem in sella, atque e regione feminam stantem, quæ manu dextra mandragoram ipsi porrigit. Juxta Dioscor. jacet canis mortuus s. expirans, et recentiori manu ascriptum est, Κύων ἀνασπῶν τὴν μανδραγόραν, ἔπειτ' ἀποθνήσκων. Philo etiam Carpas. ad Cantic. vii. 13. p. 181. hæc habet: Μανδραγορῶν αἱ ῥίζαι ὑπὸ τὴν γῆν ἀνθρωπόμορφον ἔχουσαι χαρακτῆρα τὴν τῶν νεκρῶν εἰκόνα ἐφ' ἑαυτῶν ἔχονται. Deinde pro ὑπνωτὸν T. H. ad Lucian. Tim. p. 96. corrigit ὑπνωτικόν. Et Theodoretus ad Cantic. l. c. Ὕπνον αἴδειν ἐμποιεῖν ὁ μανδραγόρας, ὡς ἰατρῶν παῖδες φασὶν, et iterum, Οἱ μανδραγόραν πεπωκότες οὐκ αἰσθάνονται τῶν τοῦ σώματος κινημάτων. Varia loca veterum idem probantium collegit Leo Allatius ad Eust. Hexaëm. p. 56." Ernest. ad Glossas S. Hesychii. Plato de Rep. vi. T. vii. 78. Bip., notante Routh. ad Hederici marg.: Τὸν δὲ γενναῖον ναύκληρον μανδραγόρᾳ, ἢ μέθῃ, ἢ τινι ἄλλῳ ξυμποδίσαντας, τῆς νέως ἄρχειν, χρωμένους τοῖς ἐνοῦσι. Schol. p. 169. Μανδραγόρᾳ· ὑπνωτικὸς ὁ καρπὸς τοῦδε τοῦ φυτοῦ. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ Περὶ Φυτῶν (H. P. ix. 10.) πραγματείᾳ τὴν ῥίζαν τοῦδε ξυσθεῖσάν τε, καὶ ὀξει δευθεῖσαν πρός τε τὰ ποδαγρικὰ, καὶ πρὸς ὕπνον μᾶλλον εἶναι χρησίμην φησὶ, καὶ δὴ πρὸς φίλτρα, διδόασιν δὲ ἐν οἴνῳ, ἢ ὄξει. Geopon. xviii. 16. e Didymo, de pediculari morbo in ovibus agente, Οἱ δὲ μανδραγόρου ῥίζαν ποιοῦσι καθ' ὁμοιότητα, φυλακτέον δὲ, μὴ ἀπογεύσηται, κίνδυνον γὰρ φέρει. Vide ibi Needham. Eust. ad Odyss. K. p. 1658. de moly loquens, Μυθικῶς μέν τοι, χαλεπόν ἐστιν ἡ τούτου ὀργὴ, ἐπειδὴ λόγος φέρεται, ἑλκόμενον αὐτὸ, θάνατον πρὸς τῷ τέλει τῆς ῥίζης ἐπιφέρειν τῷ ἀνασπῶντι, ὁποῖόν τι καὶ περὶ μανδραγόρου λέγεται. "Mandragoræ masculi mala esui fuisse pastoribus prodit Dioscor., ut verba ejus scripta sunt in antiquissimo Codice de malis mandragoræ alterius: Τὰ δὲ μῆλα δικλάσια κροκίζοντα τὴν χροίαν, εὐώδη μετὰ βάρους τινὸς, ἃ καὶ ἐσθίουσιν οἱ ποιμένες, ποσῶς δὲ ὑποκαροῦνται, 'Quæ pastores quidem comedunt, sed ex eorum usu quadamtenus soporantur.'" Salmas. de Hom. H. l. iv. Vulgo legitur, Κροκίζοντα τῇ χροίᾳ —ἃ καὶ ἐσθίοντες οἱ π. ποσῶς ὑποκαροῦνται. Philostr. V. A. viii. 7. 7. Αἱ δὲ μεθύουσαι ψυχαὶ πηδῶσι μὲν ἐπὶ πολλὰ, τὸ δὲ σκίρτημα τοῦτο ἴσχει οὐδὲν, οὐδ' εἰ πάντα πίνοιεν, ὑπόσα, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας, ὑπνηλὰ ἐνομίσθη. Bekkeri Lex. ῥητορ.: Μανδραγόρας· μανδραγόρας ἐστὶ φάρμακον, ὕπνον ἢ λήθης παρασκευαστικόν. "Μανδραγόρου ῥίζαν scribit Erotian. Hippocrati dici περιφραστικῶς τὸν μανδραγόραν, (τὴν habet Franz. sed forte typographi est error.) Μανδραγόρου autem ῥίζαν usurpat Hippocr. de Loc. in Homine (p. 71. 44. 46.) et περὶ Συρίγγων (p. 519. 30.) περὶ Γυναικ. (p. 254. 28.)" Foës. Œcon. Hippocr. Sprengel. Hist. Rei Herb. 38.:—"Atropa Mandragora, Hippocr. Fistul. 890. Theophr. H. P. vi. 2." Isidor. xvii. 9.: "Mandragora dicta, quod habeat mala suaveolentia, in magnitudinem mali Matiani. Unde et eam Lat. Malum terræ vocant. Hanc poetæ * ἀνθρωπόμορφον appellant, quod habeat radicem formam hominis simulantem; ἄνθρωπος enim Græce, Latine dicitur Homo. Cujus cortex vino mixtus ad bibendum datur iis, quorum corpus propter curam secandum est, ut soporati dolorem non sentiant. Hujus species duæ: fœmina, foliis lactucæ similibus, mala generans in similitudinem prunorum. Masculus vero folia betæ similia habet." "Mandragoræ nemo fere veterum meminit, quin simul narret illicitas quasdam artes, quæ circa illam a superstitiosis hominibus exerceantur, Heidegger. de Dudaim §. 13. Dioscor. ait Circæam vocari, quoniam ad philtra s. amatoria videatur conducere. Plin. l. c.: 'Cavent effossuri contrarium ventum, et tribus circulis ante

gladio circumscribunt, postea fodiunt ad occasum spectantes.' (Cf. Theophr. H. P. ix. 9.) Herbelot. ex Arabum libris:—'Plusieurs croient, que cette plante est appelée Dodaim dans le texte sacré, et que c'est la même, que Rachel désiroit qu'on lui cueillit à la campagne, pour se concilier l'amour de Jacob. C'est ce qui a fait que plusieurs lui ont attribué mille vertus superstitieuses, et particulièrement en ce qui regarde l'usage de philtres. Luthf-Allah dit, qu'il y a danger d'arracher, ou de couper cette plante, et que pour éviter ce danger, quand on veut la tirer de terre, il faut attacher à sa tige un chien, que l'on bat ensuite, afin que faisant des efforts pour s'enfuir, il la deracine.' Bibl. Orient. p. 17. De l'Ancre Mécréance du Sortilège p. 151. Item, plorare eam, dum evellitur, instar hominis; humanam in radice efferre figuram, inprimisque verenda maris, vel fœminæ, et quæ sunt ejus generis alia: Herbelot. p. 141. cf. Ab. Esr. Gen. xxx. 14. Ben Melek ib. Appellari etiam Sirag Alcothrob, Lucernam dæmonum, quia noctu luceat, Herbelot. ib.; et Tuffahat alginn, Pomum Diaboli, quod ad artes Diabolicas adhibeatur, Id. p. 890. Sed Medicum Luthf-Allah aperte fateri, omnia, quæ de mandragora circumferuntur mirabilia, meras esse nugas, et fabulas. Se enim sæpe sine periculo eam legisse, plorutum ejus nunquam audivisse, et lucem a vermiculis lucentibus esse, qui noctu eam obsideant. Humanam figuram aliam esse nullam, quam quæ in plerisque radicibus bifurcatis conspicitur. Unde satis patet, falsum esse Pythag. qui * *ἀνθρωπόμορφον* statuerit, et Columellam, qui vocarit Semihominem. Breviter, usus ejus plerosque, præcipueque amatorios, anilem esse superstitionem, et agyrtarum figmenta, quales Ciarlatani Italorum, et Germanorum Storgi, Matthiol. in Dioscor. Mich. Bernhard. Valentin. Mus. Museorum p. 200. Wier v. 22. 6.: forte etiam Al-Runæ., s. multisciæ fœminæ, quas in Philimeri Regis Gothorum populo repertas memorat Jornandes de Reb. Get. xxiv. Paul. Diac. H. Misc. xii. 13. Wier iii. 1. 3. Absit, ut horum vel minimam partem tribuamus Racheli, sanctæ et innocenti fœminæ, Just. Mart. de Ver. Relig. Chr. p. 91., quæ in patriarchali familia longe aliam fidem, aliosque mores edocta fuerat. Haud omnino male, post B. Augustin. c. Faust. Manich. xxii. 56. R. Ben Melek:—'Forte audiverat Ruben, quod dixerant homines, mandragoras juvare conceptum mulieris, et, quia cessavit mater ejus parere, adduxit eas ad illam. Verum hic sermo non est verus. Quod si enim ita esset, cur non concepit Rachel, postquam eas accepit? Neque Leah concepit,' etc." O. Cels. l. c. p. 11. Dioscor. *Μανδραγόρας, οἱ δὲ * ἀντίμηλον, οἱ δὲ * διρκαίαν, οἱ δὲ * κιρκαίαν καλοῦσιν, ἐπειδὴ δοκεῖ ἡ ῥίζα φίλτρων εἶναι ποιητική. Ἔστι δὲ αὐτῶν ὁ μέν τις θῆλυς, ὁ μέλας, * θριδακίας καλούμενος, φύλλα ἔχων* (quidam Cod. addit, *πρὸς τὴν ῥίζαν*) *στενώτερα καὶ μακρότερα* (vulg. exempl. *μικρότερα*, vetus quidam *πικρότερα*, *μικρότερα* probat Oribas.) *θρίδακος, βρώμωδη* (vetus *δυσώδη*) *καὶ βαρέα κατὰ τὴν ὀσμὴν, κεχυμένα δὲ ἐπὶ γῆς.* Auctor Appendicis: *Οἱ δὲ κίρκαιον, οἱ δὲ * ξηράνθη, οἱ δὲ * ἀντίμνιον, οἱ δὲ * ἀντίμιον, οἱ δὲ * βομβόχυλον, οἱ δὲ * μῖνον, Αἰγύπτιοι * ἀπεμοὺμ, Πυθαγόρας * ἀνθρωπόμορφον, οἱ δὲ * ἀλοίτην, οἱ δὲ * θριδακίαν, οἱ δὲ * κάμμορον, Ζωρόαστρης * διάμονον ἢ * ἀρχίνην, Προφῆται * ἡμιόνους, οἱ δὲ * γονογεώνας, Ῥωμαῖοι μάλα κανίνα, οἱ δὲ μάλα τερρέστρια.* Plin. xxv. 13., "Mandragoram alii Circæum vocant," sic edidit Harduin.: Gr. et Al. Circeium, pro quo Pint. e Diosc. Circæam reponeret. Plin. l. c., "Album hoc alii * Arsena, alii Morion, alii * Hippophlomon vocant," ubi Harduin.: "'Ιπποφλομος quasi Majus verbascum ob foliorum similitudinem appellatur. In Indice, neutro genere Morion et Hippophlomon Mss. omnes præ s ferunt." ‖ *Μανδραγόρας* Hesych. *ὁ Ζεύς.*] "INDE *Μανδραγορίτης* "*οἶνος*, Vinum mandragora conditum, cortice nimirum radicis mandragoræ conjecto in mustum. "Vide Diosc. v. 81. ET *Μανδραγορίτις* Hesych. *ἡ* "'Αφροδίτη, forsitan ob similitudinem virium, quibus "uterque pollent." ["L. *Μανδραγορῖτις.*" Palmer. Male *Μανδραγορή τις* ei tribuitur in Ed. Schr. *Μανδραγορίτις* exhibet H. Steph. Sic appellata videtur Venus, quod philtris aptas esse mandragoras olim crediderint, ut Dudaim ab amoribus, דודאים, dicta." Albert.] "Ap. Suid. etiam VERB. *Μανδραγορίζω*, "sed sine expositione: videtur significare Mandragoram propino, Mandragoram offero, ut *ἐλλεβορίζω*," [in Kusteri Ed. vertitur, Mandragoram comedo,] "unde passiv. *Μανδραγοριζομένη*, Fabulæ "nomen ab Alexide conscriptæ, Athen. viii." [340. Schweigh. vertit, Mandragoris utens.]

"*Ὀρθαγόρας, (ου, ὁ,)* Aristoph. Schol. accipit pro "*τὸ αἰδοῖον*, Eccl. (915.) 'Αλλ', *ὦ μαῖ, ἱκετεύω*, Κά"*λει τὸν Ὀρθαγόραν, οὕτως Σαντῆς * κατόναι', ἀντι*"*βολῶ σε.* Alioqui est nomen proprium." [Hesych. *Ὀρθαγόρισκος· χοιρίδιον μικρόν.* "*Ὀρθαγόρας* et *ὀρθαγορίσκος*, *χοῖρος* et *χοιρίδιον*, Penis, *αἰδοῖον*; acceptum postea de utriusque sexus *αἰδοίῳ*, uti omnia obscœna." Is. Voss. Imo *ὀρθαγορίσκος*, Penis, nusquam legitur. Vox hæc longe aliud sonat, ut ostendit Noster in v. "*Ὀρθαγορίσκος*, Athen. iv. (140.) Vide Casaub. p. 264. Meurs. Misc. Lacon. i. 13. legit *ὀρθαγόρισκος.*" Schr. "*Ὀρθραγόρισκος* legit Salmas. in Solin. 238. a. *Ὀρθαγορίσκος* Heins. et G. J. Voss. Etym. L. L. in Orthagoniscus. Utramque scripturam affert Athen. l. c. tueturque Casaub. (Toup. Emendd. iii. 527. reponit *ὀρθαγόρισκος.*) Cf. Hesych. *Βορθαγορίσκια*, et not. ibi, ut et Is. Voss. ad Pomp. Melam ii. 2. ubi *ἰθύφαλλον, ὀρθὸν, ὀρθανὴν*, et *ὀρθαγόραν*, sensu obscœno idem significare docet, addens:—'Sane ap. Aristoph. (l. c.) cum juvencula hortatur anum prurientem, 'ut vocet Orthagoram,' id non nisi de hoc dæmone peculiato videtur intelligendum, uti ad illum locum fusius ostendemus.' In quo consentientem habet T. Fabrum ad Eccles. 911. præeunte Schol. qui *Ὀρθαγόραν* explicat *τὸ αἰδοῖον*, male desertus a Palmer. Exercc. 783. Cf. Hesych. (et Nostrum) in *Ὀρθίας* (s. potius *Ὀρθίαξ,*) et *Ὀρθοσταδόν.*" Albert. "Interpretatur Schol. *τὸ αἰδοῖον*, nescio quam bene. Nam ap. Plat. Protag. Orthagoras vocatur Aliquis, qui optime tibia canebat. Tzetzes vero ad Lycophr. p. 94. hæc habet, *Ὀρθάνης* (vulg. *Ὀθαγὴς*), *δαίμων * Πριαπώδης παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ.* H. l. melius mihi videtur intelligere Tibicinem illum celebrem." Palmer. ap. Kuster. ad Aristoph. l. c. "Valck. Diatr. 205." Schæf. in Mss. Orthagoras Aristoteli de Rep. v. 12. est Sicyoniorum tyrannus.] "*Ὀρθανὴς, (οῦ, ὁ,)* "Unus e Priapeis dæmonibus, habens et ipse arre"ctum penem, Hesych. Ap. Athen. x. (441.) e Plat. "Comico (*ἐν Φάωνι*): *Βολβῶν μὲν Ὀρθάντῃ τρί' ἡμιε*"*κτέα*," [Noster dedit *τριημέκτεα*, "pro *τριημίεκτα*, quod una voce scribebatur, divisis vocibus *τρὶ ἡμιεκτέα* oportuisse docuit Casaub." Schweigh. Sic correxit et Heringa Obss. 206.] "*Κονισάλῳ δὲ καὶ Παραστά*"*ραιν δυοῖν Μύρτων πινακίσκοις, χειρὶ παρατετιλμένων*· "*Λύχνων γὰρ ὀσμὰς οὐ φιλοῦσι δαίμονες.* Ubi vo"cantur *δαίμονες.*" [Vide nos supra 216. n. 1. "*Παραστάραι* vel Testiculi sunt, vel de eorum nomine (a lascivo poeta) sic appellata numina." Casaub. Vide Eund. ad Athen. 395. et Nostrum in *Παραστάτης.*] "Mentio ibidem et *πλακοῦντος ἐνόρχου.*" ["*Πλακοῦς ἐνόρχης* videtur ludens poeta dicere Opus pistorium in formam binorum testiculorum effictum." Schweigh. Hesychii glossam sic edidit Albert. *Ὀρθάνης· τῶν ὑπὸ τὸν Πριαπὸν ἐστι θεῶν, καὶ αὐτὸς ἐντεταμένον ἔχων τὸ αἰδοῖον.* Pro quo Heringa l. c. legi jubet: *Ὀρθάνης· τῶν περὶ* (vulg. *ὑπὸ* sine corruptelæ suspicione habet Casaub. ad Strab. 588.) *τὸν Πρίαπον θεῶν ἐστι καὶ αὐτὸς, ἐντεταμένον ἔχων τὸ αἰδοῖον.* Olim legebatur *Ὀρηθανὴς*, pro quo Noster exhibet *Ὀρθανής.* "'*Ορθανὴς*, ex ordine literarum, vel *Ὀρθάνης*, vera lectio. Phot. *Ὀρθάνης· * Πριαπώδης θεὸς, ἐντέτεται Ἑρμοῦ καὶ Νύμφης*, pro quo leg. videtur, *ὃς ἐντέτραται, Ἑ. κ. Ν. sc. υἱός.* (Conjecturam hanc probant Schleusner. et Muller. ad Lycophr. T. iii. p. 288.) *Ὀρθάνης* corrigunt Flor. Palmer. Soping. Salmas. D. Heins. Meurs. Athen. Att. ii. 14.; *Ὀρθανὴς*, Nic. Heins. Advers. ii. 19. p. 369. et ad Sil. Ital. iii. 395. ubi v. Drakenb." Albert. At Bruno malit * *Ὀρθάγης* e Tzetz. ad Lycophr. 538.] "*Ὀρθάγης*

" e Lycophr. affertur pro Externus, Hospes, *ξένος*." [Locus est hic: *τὸν πλανήτην Ὀρθάγην* (Ciz. et Vit. 1. Ὀρθαγὴν) *ὅταν δόμοις Σίντην* * *καταῤῥαιστῆρα δέξωνται πικρὸν*, 'Postquam Paris hospitio acceptus a Menelao, Dioscuris, et Apharidis.' Tzetz. *Τὸν πλανήτην καὶ πλανώμενον ἀρθαγὴν καὶ ξένον, λέγει δὲ τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν σίντην καὶ βλαπτικὸν καταῤῥαιστῆρα καὶ ἀετὸν, διὰ τὸ ἁρπακτικὸν, τὸν πικρόν.—Ὀρθαγὴν τὸν ξένον, κατὰ διάλεκτον Ἀττικήν. Ἔστι δὲ καὶ Ὀρθάγης δαίμων.* * *Πριαπώδης περὶ τὴν Ἀφροδίτην. Ὀρθάγην δὲ λέγει τὸν Ἀλέξανδρον, ἢ ὡς ἅρπαγα, ἢ ὡς κατωφερῆ, παρὰ τὸ* * *ὀρθιᾶν.* " Schneider. Lex. utriusque Edit. in *Ὀρθάγης* male citat Lycophr. 548. pro 538. additque ab aliis legi *Ὀρθάνην*, sed neque Ed. ulla, neque ullus Codd. Mss. Sebast. eorumque, quos nos tractavimus, præbet hanc lectionem sane non ineptam; nam convenit et contextui et explicationi Tzetzæ." Muller. l. c. At Schneider. nihil aliud sibi voluisse videtur, quam quod alii Gr. scriptores *Ὀρθάνην* dixerint Eum, qui Lycophroni est *Ὀρθάγης*. *Ὀρθάνης* autem pro *Ὀρθάγης* tacite e Tzetza affert Palmer. l. c. Strabo 587. de Priapo, a Schæf. in Mss. indicatus, *Ἀπεδείχθη δὲ θεὸς οὗτος ὑπὸ τῶν νεωτέρων· οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε Πρίαπον, ἀλλ' ἔοικε τοῖς Ἀττικοῖς Ὀρθάνῃ, καὶ Κοτυττοῖ, καὶ* * *Τύχωνι, καὶ τοῖς τοιούτοις.*]

[* *Πυθαγόρας, ου, ὁ*, Samius Philosophus. " *Πυθαγόρας, Πυθαγόρα*, Toup. Opusc. i. 390." Schæf. in Mss. Unde ADJECT. * *Πυθαγόρειος, ὁ, ἡ*, A Pythagora ortus, Pythagoreus. " Eust. ad Il. A. p. 28. Strabo 403. 429. Diod. S. p. 510. Ed. Rhodom. Plat. de Rep. ii. 530. *Ὡς οἵ τε Πυθαγόρειοί φασι, καὶ ἡμεῖς—συγχωροῦμεν.*" D. Scott. App. ad H. St. Thes. Vide nos supra 263. b. Plut. Consol. ad Apollon. T. vi. p. 443. " Schol. ad Aristoph. Nub. p. 163. ap. Bos. ad Thom. M. 909." Schæf. in Mss. Vide *Πυθαγορικός*. Suid. *Πυθαγόραι· ὄνομα κύριον, Πυθαγόρειος λόγος, καὶ Πυθαγόρειοι ἄνδρες.* ET * *Πυθαγόρειος*, vox olim quidem a nobis suspecta, v. supra 267. c. Sed præter Clem. Alex. locum ibi citatum extat in Eodem Strom. 629. *Τὴν δὲ ἐλπίδα τὴν μετὰ θάνατον, οὐ μόνον οἱ τὴν βάρβαρον σοφίαν μετιόντες ἴσασι, τοῖς μὲν ἀγαθοῖς καλὴν, τοῖς δὲ φαύλοις (τὴν) ἔμπαλιν, ἀλλὰ καὶ οἱ Πυθαγόρειοι· τέλος γὰρ κἀκεῖνοι τὴν ἐλπίδα ὑπηγόρευον τοῖς φιλοσοφοῦσιν:* 811. *Οἵ τε Πυθαγόρειοι ἐντεῦθεν, οἶμαι, ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου κατὰ τὸν προφήτην γενέσεως, τὸν ἐξ ἀριθμὸν τέλειον νομίζουσι, καὶ* * *μεσευθὴν* (" scr. * *μεσευθὲν*, facta enim est h. v. e *μέσος* et *εὐθύς*," Potter.) *καλοῦσι τοῦτον καὶ* * *γάμον, διὰ τὸ μέσον αὐτὸν εἶναι τοῦ εὐθέος, τουτέστι τοῦ δέκα καὶ τοῦ δύο, φαίνεται γὰρ Ἴσον ἀμφοῖν ἀπέχων· ὡς δ' ὁ γάμος ἐξ ἄῤῥενος καὶ θηλείας γεννᾷ, οὕτως ὁ ἐξ ἐκ περισσοῦ μὲν τοῦ τρία, ἄῤῥενος ἀριθμοῦ λεγομένου, ἀρτίου δὲ τοῦ δύο, θήλεος νομιζομένου, γεννᾶται, δὶς γὰρ τὰ τρία, γίνεται ὁ ἕξ.* At Iambl. V. P. xviii. Cod. Ciz. *Πυθαγορίοις* præbet pro vulg. *Πυθαγορείοις*. ITEM * *Πυθαγορικὸς, ἡ, ὸν*, Pythagoricus. Vide supra 266. c. 273. a. Thom. M. *Πυθαγόρειος κάλλιον, ἢ Πυθαγορικός.* " Cur vero illud melius? Lucian. certe frequentius dixit *Πυθαγορικὸν*, quam quidem *Πυθαγόρειος*. Sic in Philopseud. ii. 347. *ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος*, Vit. Auct. i. 371. *οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς*, atque sic in seq. pluries, de Saltat. 811. *Πυθαγορικόν τι δόγμα*, sicque alibi sæpissime, ut et Plut. Liban. Dio Chrys. Aristides, aliique plures. Res enim notissima." Triller. " Utrumque habes ap. Laert., prius quidem 225. e. cui adde Polyæn. 461., posterius vero 226. c. 227. d. cf. Steph. de Dial. p. 158." Stæber. *Πυθαγορικὸς* usurpavit Antiphanes *ἐν Μνήμασι* ap. Athen. 161. *Πυθαγόρειος* vero Alexis *ἐν Ταραντίνοις* ap. Eund. ib. " Distinxere veteres *Πυθαγορικούς*, et *Πυθαγορείους*, ita ut priores fuerint Ipsi Pythagoræ discipuli, s. Qui ipsum audiverint, alteri, Pythagoricorum discipuli et usseclæ. Adeatur Menag. ad Diog. L. viii. 38." Oudend. Vide *Πυθαγοριστής*. Hinc ADVERB. * *Πυθαγορικῶς*, Pythagorice, More Pythagoræ. Vide supra 70. n. 2. " Euseb. H. E. iv. 7. (*Πυθαγορικῶς τε τοῖς πρασιοῦσιν αὐτῷ, πενταετῆ σιωπὴν παρακελεύεσθαι.*)" Boissonad. in Mss. ADDE * *Πυθαγορὶς, ίδος*, A *ἡ*, Sectatrix Pythag. philosophiæ. Iambl. V. Pythag. 218. *Πυθαγορίδες δὲ γυναῖκες αἱ ἐπιφανέσταται.* Et VERB. * *Πυθαγορίζω*, Pythagoræ sectator sum. Athen. 60. ex Antiphane, *Οὐδείς, κρέως παρόντος, ἐσθίει θύμον. Οὐδ' οἱ δοκοῦντες Πυθαγορίζειν*: 161. ex Eodem *ἐν τῷ κυρίως Κωρύκῳ ἐπιγραφομένῳ, Πρῶτον μὲν, ὥσπερ Πυθαγορίζων, ἐσθίει Ἔμψυχον οὐδέν*: ib. ex Alexide *ἐν Ταραντίνοις, Οἱ Πυθαγορίζοντες γάρ, ὡς ἀκούομεν, Οὔτ' ὄψον ἐσθίουσιν, οὔτ' ἄλλ' οὐδὲ ἓν Ἔμψυχον, οἶνόν τ' οὐχὶ πίνουσιν μόνοι*: 162. *Ἦν μόνην ὑμεῖς ῥαψῳδίαν οἱ σοφοὶ ἀσπάζεσθε, μόνον τοῦτο Πυθαγορίζοντες, τὸ σιωπᾶν, δι' ἀσθένειαν λόγων τοῦτο ποιοῦντες*: 163. ex Archestrato, *Ὥστε πρέπει καθαρῶς, ἁπόσοι τάδε μωρολογοῦσι, Τοῖς λαχάνοις προσάγειν, καὶ πρὸς Διόξωρον ἰόντας Τὸν σοφὸν,* * *ἐγκρατέως μετ' ἐκείνου Πυθαγορίζειν.* Alciphr. ii. 2. *Καὶ* * *Σωκρατίζειν, καὶ* * *στωμυλεύεσθαι θέλει, καὶ εἰρωνεύεσθαι*, ubi Bergler. a Schæf. in Mss. citatus:—" Infinita sunt talia: sic * *Κυψελλίζειν* (*Κυψελίζειν*, Wagner.) *Πυθαγορίζειν*. Aristoph. minus usitate * *Σωκρατεῖν* de Iis, qui Socratem æmulantur, Av. 1280. *Πρὶν μὲν γὰρ οἰκίσαι σε τήνδε τὴν πόλιν,* * *Ἑλκωνομάνουν ἅπαντες ἄνθρωποι τότε, Ἐκόμων, ἐπείνων, ἐῤῥύπων, ἐσωκράτουν.*" Adde] " *Καταλυκουργίζω*, Lycurgi " leges cito et usurpo contra. Lamia Ep. ad Demetr. " ap. Alciphr. (ii. 1.), de Lacedæmoniis, *Οὐ παύσον-* " *ται τοῖς Ταϋγέτοις ὄρεσι καὶ ταῖς ἐρημίαις ἑαυτῶν* " *διαβάλλοντες ἡμῶν τὰ δεῖπνα, καταλυκουργίζοντες* " *τῆς σῆς ἀνθρωποπαθείας*, Lycurgi leges citantes et " usurpantes contra vitæ tuæ rationem ex humanita- " tis indulgentia institutam, non e severitatis duritia " philosophiæque decretis. Bud. Comm." [UNDE * *Πυθαγορισμὸς, οῦ, ὁ*, Pythagorismus, Imitatio Pythagoræ, Studium Pythag. philosophiæ. Athen. 161. ex Alexide *ἐν Ταραντίνοις*: *Πυθαγορισμοὶ, καὶ λόγοι Λεπτοὶ, διεσμιλευμέναι τε φροντίδες Τρέφουσ' ἐκείνους.* ET * *Πυθαγοριστὴς, οῦ, ὁ*, Pythagoræ sectator. " Kœn. ad Greg. C. 27. 152. Fabric. Bibl. Gr. i. 370. Aristoph. Fr. 264. (*ἐν Πυθαγορείοις*, ap. Athen. 161. *Τί; πρὸς θεῶν, οἰόμεθα, τοὺς πάλαι ποτὲ, Τοὺς Πυθαγοριστὰς γενομένους, οὕτως ῥυπᾶν Ἑκόντας, ἢ φορεῖν τρίβωνας ἡδέως;*)" Schæf. in Mss. Diog. L. viii. 38. *Ἀριστοφῶν Πυθαγοριστῇ*, " e qua Fabula Fragmenta habes ap. Athen. vi. 9. xiii. 2. Meminit et Suid. in *Πυθαγόρας*, sed ubi vitiose *Ἀριστοφάνης* scriptum est pro *Ἀριστοφῶν*. *Ἀριστοφάνης*, inquit, *λέγει περὶ τῶν Πυθαγοριστῶν*. Citatur tamen Aristoph. *ἐν Πυθαγορείοις* ap. Athen. (l. c.) Sed ibi forte, pro *Ἀριστοφάνης* legendum quoque *Ἀριστοφῶν*." Menag. " Quamvis ap. nullum alium scriptorem mentio hujus Fabulæ Aristoph. occurrat, tamen nulla significata dubitatione Brunck. subjectam eclogam Conicorum principi tribuit, Fragmm. Aristoph. 264. At, *Ἀριστοφῶν* scribendum videri, non sine insigni specie veri monuerat Menag. (l. c.) Aristophontis quidem Fabula, *Πυθαγοριστὰι*, cum ab aliis laudatur, tum ab Athen. 238. 563. Sed nihil impedit, quo minus pariter *Πυθαγόρειοι* efferri potuerit ejusdem Fabulæ index; nam, quod discrimen nonnulli inter *Πυθαγορείους* et *Πυθαγοριστὰς* statuerunt, illud quidem nec perpetuum, nec ubique vulgo observatum fuisse consentaneum est. Nec vero illud prætereundum, in vetustis nostris Membranis h. l. non *Πυθαγορείοις* scribi, sed *Πυθαγόροις*: quod mendosum quidem utique, sed tale, ut, cum præsertim *οι* et *ι* frequentissime permutet noster Librarius, decurtata illa vox e *Πυθαγοριστὰις* possit videri. Et *Πυθαγοριστὰις* hic scriptum oportuisse, probabile etiam fit ex eo, quod in hac ecloga apposita *Πυθαγοριστὰι* nominantur, non *Πυθαγόρειοι*. Ceterum nullus error magis in proclivi esse debuit Librariis, quam ut Aristophontis nomen in Aristophanis detorqueret: quod idem et ap. Suid. in *Πυθαγόρα τὰ συμβ.* 235. Kust. olim factum, et ap. ipsum pariter Athen. nostrum vi. 238. ab Epitomatore commissum est, s. a Librario certe, qui nostrum Cod. Ep. exaravit; nam ibi quidem *Ἀριστοφάνης* pro *Ἀριστοφῶν* scribitur in hoc Cod." Schweigh. " De Pythagoricorum, Pythagoreorum, et Pythagoristarum differentia, ita ap. Phot. (p. 104. Ed. Kiessl.) Scriptor incertus Vitæ Pythag.

Καὶ σὺν μὲν αὐτῷ τῷ Πυθαγόρᾳ οἱ γενόμενοι ἐκαλοῦντο Πυθαγορικοί, οἱ δὲ τούτων μαθηταί, Πυθαγόρειοι, οἱ δὲ ἄλλως ἔξωθεν ζηλωταί, Πυθαγορισταί. Eadem verba habes ap. Suid. in Πυθαγόρας (p. 236. nisi quod est οἱ μὲν τῷ Π. συγγινόμενοι: cf. Schol. Theocr. infra. Suidæ restituendum est illud αὐτῷ.) Sed et ap. Iambl. V. P. xviii. hæc legere est: Καὶ κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον τοὺς μὲν Πυθαγορείους καλέσας, τοὺς δὲ Πυθαγοριστάς· ὥσπερ Ἀττικούς τινας ὀνομάζομεν, ἑτέρωνι δὲ Ἀττικιστάς· διελὼν οὕτω πρεπόντως τὰ ὀνόματα, τοὺς μὲν γνησίους εἶναι ἐνεστήσατο, τοὺς δὲ ζηλωτὰς τούτων δηλοῦσθαι ἐνομοθέτησε." Menag. l. c. Vide Scheffer. de Philos. Ital. xi. Tiedemann. 273. Meiners. 463. Theocr. xiv. 5. Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο * Πυθαγοριστάς. Schol. Τοιοῦτός τις ἦκεν Ἀθήνηθεν εἰς Σικελίαν πρὸ τούτου ἐπαγγελλόμενος Πυθαγορικὸν δόγμα. Τινὲς δέ φασι τοῦτο λέγειν εἰς Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον, ἀκούσαντες αὐτὸν ἐν Ἰταλίᾳ διαβῆναι εἰς Σικελίαν, συνταξόμενον Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. Διαφέρουσι δὲ Πυθαγορικοὶ τῶν Πυθαγοριστῶν· ὅτι οἱ μὲν Πυθαγορικοὶ πᾶσαν φροντίδα ποιοῦνται τοῦ σώματος, οἱ δὲ Πυθαγοριστὰι περιεσταλμένῃ καὶ αὐχμηρᾷ διαίτῃ χρῶνται. Τινὲς δὲ Πυθαγοριστὰὶ λέγουσι, τοὺς ἀποδεχομένους τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὄντας δὲ τῆς ἐκείνου δόξης. Πυθαγορικοὺς δέ, τοὺς οὕτω φρονοῦντας ὡς ἐκεῖνος, καὶ κατὰ Πυθαγόραν διαιτωμένους. Ἐλέγετο δὲ ὁ Πλάτων τὸν Πυθαγόραν οὕτως ἀποδέχεσθαι, ὡς καί τινα νομίζεσθαι λέγειν ἐξ αὐτοῦ, ὥστε Πυθαγοριστὴν τὸν Πλάτωνα εἰρῆσθαι. Τῶν δὲ Πυθαγόρου, οἱ μὲν ἦσαν περὶ θεωρίαν καταγινόμενοι, οἵπερ ἐκαλοῦντο * Σεβαστικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ ἀνθρώπινα, οἵπερ ἐκαλοῦντο Πολιτικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα τὰ γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικὰ, οἵπερ ἐκαλοῦντο Μαθηματικοί. (Cf. Anonymus V. Pythag. ap. Phot. et Suid. ubi eadem verba leguntur, nisi quod ap. illum est, Μαθήματα γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικὰ, ap. hunc, Οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα, Γεωμετρικοὶ καὶ Μαθηματικοὶ, quod e Phot. jam correxit Kuster.) Τούτων οὖν οἱ μὲν αὐτῷ συγγενόμενοι (in Suida perperam legitur συγγινόμενοι) τῷ Πυθαγόρᾳ ἐκαλοῦντο Πυθαγορικοί· οἱ δὲ τούτων μαθηταὶ, Πυθαγόρειοι· οἱ δὲ ἄλλως ἔξω ζητηταὶ (l. ἔξωθεν ζηλωταὶ,) Πυθαγορισταί.]

[Gregor. C. de Dial. Æol. xxv. 603. Οἱ αὐτοὶ πολλάκις εἰς α ποιοῦσι τὰς εὐθείας· ὁ Ἀρχύτα γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ὁ Ἀρχύτης, ὁ Ὑβραγόρα ἀντὶ τοῦ ὁ * Ὑβραγόρας, ὡς καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὰς εἰς α κλητικὰς εἰς εὐθεῖαν μετάγοντες. " Nomen proprium Ὑβραγόρας aliunde mihi nondum innotuit: innotuerunt ejusdem compositionis * Ἀγησαγόρας, * Ἀριστογόρας (Ælian. H. A. xi. 10. Diog. L. i. 72. Etym. et Phot. in Θαργηλία,) * Εὐαγόρας, * Ἰσαγόρας (Herod. v. 66.) * Κριναγόρας, * Λεωγόρας (Toup. Emendd. iii. 154.) Ὀρθαγόρας, * Πνυταγόρας, * Πρωταγόρας, aliaque." Kœn. " Pseudo-Herodian. Epimerr. Mss. Τὰ διὰ τοῦ ορας ἐκφερόμενα (ὀνόματα) διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται, οἷον Πυθαγόρας, al. Πρωταγόρας, optime feceris, si ambo nomina jungas, * Κλεαγόρας κ. τ. λ. πλὴν τοῦ γειώρας, γεωργὸς, καὶ Γειώρας, εὔριον παρὰ τῷ Ἰωσήπῳ ἐν ταῖς Ἱστορίαις. De commutatione nominum propriorum Pythag. et Protag. v. Creuzer. Histor. Gr. Fragm. 7. Etiam in Themistio 317. H. Vales. Πρωταγόρας pro Πυθαγόρας leg. censet. Alia nomina in αγορας desinentia sunt Ἀναξαγόρας, Διαγόρας (Aristoph. Ran. 320. Cic. Tusc. i. 46. Erotian. in Περόνας, Zonar. 506.), Πραξαγόρας, Θεμισταγόρας (Alciphr. iii. 55. Athen. xv. 681.), Κλειταγόρας, (Etym. 517. 50. Suid. Leon. Tarent. xcviii.)" Bast. Adde hæc, Ἀθηναγόρας (Thucyd. vi. 41. Phot. Bibl. Cod. clv. Συνετάγη δὲ αὐτῷ, sc. Βοηθῷ, καὶ ἕτερόν τι Ἀθηναγόρα προσφωνούμενον * σπουδασμάτιον, ὃ περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων ἐπιγράφει, ὧν εἴ τις τὰς λέξεις εἰς ἓν συναγάγοι, * συνεντάσσων καὶ τὰς συνηγμένας Τιμαίῳ, ἀπηρτισμένην παράσχοι τὴν ὠφέλειαν τοῖς τὰ Πλάτωνος ἀναγινώσκειν ἐθέλουσιν,) * Ἀμελησαγόρας, (Antig. Caryst. xii. ubi v. Meurs.) * Ἀνταγόρας, (Schweigh. ad Athen. Ind. Rerum T. xiii. 304.) * Ἀρχαγόρας (Schol. Eurip. Phœn. 162.) * Δημαγόρας (Schol. Eurip. Phœn. 7. Eustath. p. 776. 33.) * Ἑλπαγόρας (Harpocr.), * Ἑρμαγόρας (Lucian. et Quintilian. iii. c. ult.) * Θεαγόρας (Phalar. p. 70.) * Θερσαγόρας (Lucian. iii. 491.) * Ἰατραγόρας (Herod. v. 37.) * Ἰσχαγόρας (Thucyd. iv. 132.) * Καλλισταγόρας (Clem. Alex. p. 35.) * Κυφαγόρας (Herod. vi. 117.) * Μελησαγόρας (Meurs. ad Antig. Caryst. xii. et Voss. de Histor. Gr. p. 10.) * Μολταγόρας (Appian.) * Νικαγόρας (Pausan. Suid. in Μαῶν, Antig. Caryst. clxxiii.) * Ξεναγόρας (Phot. Lex. Κέρκωπες· * ἐξαπατητῆρες, ἱστοροῦνται καὶ ψεῦσται οἱ Κέρκωπες, Ξεναγόρας δὲ εἰς Πιθήκους αὐτοὺς μεταβαλεῖν φησὶ καὶ τὰς * Πιθηκούσας νήσους ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι. Cf. Harpocr. et Suid.) * Πληθαγόρας (v. Ἀγορά,) * Στησαγόρας (Thucyd.) * Τελευταγόρας (Leon. Tarent. lxxiv. Meinek.) * Τιμαγόρας (Lex. Xenoph. Phot. Bekkeri Δικῶν Ὀνόματα κατὰ * Ἀλφάβητον 193. Schol. Eurip. Phœn. 162. 674. Schweigh. Athen. T. xiii. 437.) Ab Ἀναξαγόρας est ADJECT. * Ἀναξαγόρειος, Plat. Cratylo xxiv. Εἴπερ ἀληθῆ οἱ Ἀναξαγόρειοι λέγουσι: a Πρωταγόρας vero est et PATRONYM. * Πρωταγορίδης, Scriptor ex uno Athenæo nobis cognitus, v. Schweigh. Ind. Auctorum, et ADJECT. * Πρωταγόρειος, Plat. Theæt. ii. p. 96. Bip. Μᾶθοι ὁ Πρωταγόρειος, et alibi: Schol. Plat. 17. Τοῦ Πρωταγορείου δόγματος. Athen. 429. Τὸν δὲ * Σαμαγόρειον οἶνον καλουμένου φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης, ἀπὸ τριῶν τοιούτων κερασθεισῶν μεθύσκειν ὑπὲρ τεσσαράκοντα ἄνδρας. FEM. * Ἀγναγόρα reperitur in Pausan. iv. 24. et * Κλειταγόρα ap. Suid. ubi v. Kuster. Sic * Εὐαγόρη, * Λειαγόρη, Hesiod. At * Σταμαγορὶς Hesychio dicitur, ὅταν ἐν ὑφῇ πλείονες συστραφῶσιν στήμονες. " E σταμὸς s. στάμη, et ἀγορίς." G. Ἀγορὶς autem s. ἀγορρὶς Eidem est ἄθροισις, ut supra notavimus.]

ΑΓΟΡΕΩ, F. ήσω, P. ηκα, ejusdem cum ἀγορεύω originis et significationis, sed in compositione duntaxat usitatum. Nisi quis composita sequentia malit ex ἀγορεύω deducere, cum Eustathio, qui παρηγορεῖν ex ἀγορεύω deducit, [p. 760. 1695.]

Ἀπηγορέω, Accusationi respondeo, ἀπολογοῦμαι. Quod et voce media dicitur Ἀπηγορέομαι: nam ἀπηγορήσομαι, Suid. et Hes. exponunt ἀπολογήσομαι. Aristot. Probl. (xxix. 13.) Ὅτι ὁ μὲν φεύγων, ἐν τῷ ἀγῶνι μόνον ἀκήκοεν αὐτοῦ πρὸς ἃ δεῖ αὐτὸν ἀπηγορεῖσθαι, Reus, cum causa agitur, tunc primum ea audivit, ad quæ respondere debeat, Bud. || Enarro, Hederici Lex.]

" Ἀπηγορία, ας, ἡ, Negatio, ut ἀπηγόρευμα, VV. " LL." [Dosith. ap. Fabric. B. Gr. xii. 549., notante Boissonad. in Mss., Τούτου μάλιστα ἀπηγορία κυριεύσει, quod vertitur, Hujus præcipue oratio dominabitur: 550. Ὅθεν δεῖ γραμμάτων τέχνην ἐκμαθεῖν· καὶ γὰρ ἔστιν ὅραμα ἀπηγορίας· ἔνθεν γὰρ πάντα κατανγάζονται ——. Τοῦτο γὰρ παραδείγματος χάριν προσθήσομεν, ἀπηγορίαν, ἥτις ἐστὶν Ἀθήνης χάριν, τῆς διδούσης πᾶσιν τὴν μάθησιν, καὶ τύχην πρῶτον, ἔπειτα εἰδέναι. "Ὅραμα ἀπηγορίας inepte vertitur, Visus orationis. Est notus Hebraismus, pro eo, quod nos dicimus, ἀπηγορία ἐστὶν ὁρατική, Lumen orationis, Oratio est illuminativa. De quo loquendi genere consulendus Beza ad Matth. xxiv. 15. Act. v. 10. Ephes. i. 14. Ἀπηγορία nuspiam a me lectum ἀντὶ τοῦ λαλιότης ἢ λόγος. Hesych. Etym. Suid. Phavor. alii, quos videre fuit, interpretantur ἀπολογίαν. Etym. Ἀπαγορεύω· ἡ ἀπὸ πρόθεσις ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ χωρίζεσθαι, τὸ δὲ ἀπαγορεύειν, ἐκτὸς γίνεται τοῦ λέγειν. Qui locus est corruptus, et ita reponendus, Τὸ δὲ ἀγορεύειν ἐκτὸς γίνεται τὸ λέγειν. (V. D. e memoria, ut videtur, locum hunc citavit, qui recte sic vulgari solet, Ἀπαγορεύω· ἡ ἀπὸ πρόθεσις ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ χωρίζεσθαι, ὁ γὰρ ἀπαγορεύων, ἐκτὸς γίνεται τοῦ λέγειν.) Sed ἀπηγορία quid sit, nemo melius Cicerone hos docere poterit in Bruto: ' Quanquam omnis locutio oratio est, tamen unius oratoris locutio hoc proprio signata nomine est.' Et de Orat. ii. ' Illa, quæ a bono poeta dicta est flexanima, atque regina rerum oratio.'" Goldast.]

Ἀπηγόρημα, ατος, τὸ, Responsio ad accusationem. Plato De LL. vi. (T. viii. 277. Bip.) κατηγόρημα et ἀπηγόρημα opponit, Ἔν τε τῇ δοκιμασίᾳ κατηγόρημα ἐν τοῦτ' ἔστω καὶ ἀπηγόημα· τῶν μὲν, ὡς ἄπειρος ὁ λαχών· τῶν δ', ὡς ἔμπειρος, Hæc una sit accusatio et defensio, VV. LL. [Ficinus: Unaque hæc astipulatio, s. calculum adjiciens, s. minus, valeat, ut peritus,

vel imperitus sit, qui designatur.] "Ἀπηγόρευμα, "ατος, τὸ, Hesych. ἀπολόγημα, Defensio," [l. ἀπηγόρημα.] "Exponitur etiam Negatio. Pro eodem di- "citur ἀπαγόρευμα," [quod vide suo loco. ‖ Narratio, Relatio, Hederici Lex.]

[* Εἰσηγορέω, UNDE] "Εἰσηγορία, (ας, ἡ,) "Accusatio, Querimonia. Suid. Εἰσηγορία, καὶ ἐκη- "γορία, καὶ κατηγορία, ἀντὶ τοῦ μέμψις, καὶ λοιδορία." [* Ἐξηγορέω, UNDE Ἐξηγορία, ας, ἡ.] "Ἐξη- "γορίαν Hesych. affert pro ἐπαγγελίαν," [Annuntiationem. Zonar. Ἐξηγορία· ἐπαγγελία. "Ἐξηγορία, Excusatio, Enarratio. Job. xxii. 22. Ἔκβαλε δὲ ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐξηγορίαν, Ejice autem ex ore ejus enarrationem, (Aq. νόμον, Symm. ἐξομολόγησιν:) ‖ Clangor, xxxiii. 26. (Εἰσελεύσεται πρωσώπῳ ἰλαρῷ σὺν ἐξηγορίᾳ, Aq. et Theod. ἐν ἀλαλαγμῷ, Symm. ἐν * ὑμνολογίᾳ.)" Biel.]

"Ἐπηγορέω, Accuso, Incuso, Queror, Conqueror." [Hes. Ἐπηγορέων· κατηγορῶν, Cod. Ven. Ἐπιγορέων.]

[Ἐπηγορία, ας, ἡ.] "Ἐπαγορίαν ἔχει Hesych. "* ἐπίμωμός ἐστιν, Dorice pro ἐπηγορίαν, Incusati- "onem, Reprehensionem." "Ἐπηγορία, Accusatio, "Incusatio, Querela, μέμψις, VV. LL. e Cass. Dion. "(lv. 18.) Ἡμῖν δὲ δὴ τὸ μήτε τινὰ ἐπηγορίαν ἔχειν, "καὶ ἀσφαλῶς ζῆν ὑπάρξειεν," [" ἀπηγορίαν, Xiph. ἐπιγορίαν, RS. quod emendavit X. emendationem receperunt HS. et L." Reimar.: xliii. 46. Ἀλλὰ ζῶντά τινα αὐτῆς, καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μήτε ἐκ πα- τρῴων, μήτε ἐξ ἐπηγορίας τινὸς, ἐκστῆναι, καὶ ἕτερον ἀντ' αὐτοῦ ἀντικαταστῆναι: lx. 4. Τά τε τέλη τὰ ἐπὶ τοῦ Γαΐου ἐσαχθέντα, καὶ πάλλα ὅσα ἐπηγορίαν τινὰ τῶν πραχθέντων ὑπ' αὐτοῦ εἶχε, κατέλυσε μὲν, οὐκ ἀθρόα δὲ, ἀλλ' ὡς ἑκάστῳ τι προσέτυχε: lxvi. 2. Τὴν ἐπ' αὐτῷ ἐπηγορίαν εἰς ἑαυτὸν ἀντὶ τοῦ Οὐεσπασιανοῦ ἀνα- δεχόμενος: lxvi. 19. Οὔτε γὰρ ἄξιόν τε ἐπηγορίας ποιῶ, οὔτε μοι μέλει τῶν ψευδῶς λεγομένων: lxviii. 5. Καὶ οὕτω γε ἑαυτὴν διὰ πάσης τῆς ἀρχῆς διήγαγεν, ὥστε μηδεμίαν ἐπηγορίαν σχεῖν: lxxvii. 24. Ὅτι ἐπὶ τῇ θέᾳ τῇ * Κουλήνῃ ἐπηγορία πολλὴ οὐχ ὅτι τοῖς ποιοῦσιν ἐκεῖ τι τῶν εἰωθότων, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐγίγνετο.] "Legitur et ap. Suid. ex Auctore incerto ἐπηγορίαν "ἔχειν:" [Ἀλλ' εἰ μέν τις ἐκ τούτων κακόν τι, ('sic recte 2 Mss. Par. at priores Edd. male ἀπόν τι,' Kuster.) ἐδεδράκει, ἢ ἐπεκύνθει, ἐπηγορίαν εἶχε.] "Supra ἐπαγορίαν ἔχει habuimus pro ἐπίμωμός ἐστιν." [Zonar. Ἐπηγορία, καὶ κατηγορία· ἀντὶ τοῦ μέμψις, καὶ λοιδορία. Vide Suid. supra in Εἰσηγορία.] "‖ Hesych. Ἐπηγορίαν exp. ὀνομασίαν." [" Euseb. V. Const. i. 31. (Τῆς σωτηρίου ἐπηγορίας τὸ σύμβολον,) ii. 19. (Ταύτην γὰρ αὐτὸς τὴν ἐπώνυμον αὑτῷ κυριώτατα τὴν ἐπηγορίαν εὗρατο,) iii. 2. (Μὴ ἐγκαλυπτόμενος τὴν σωτήριον ἐπηγορίαν.)" Boissonad. in Mss.]

Κατηγορέω, Adversus aliquem loquor, Accuso, Reprehendo. Cum genitivo personæ, Isocr. Paneg. Κατηγοροῦσι τινὲς ἡμῶν ὡς οὐκ ὀρθῶς βουλευομένων. [Bekkeri Grammat. S. Germ. Περὶ Συντάξεως: Κα- τηγορῶ· γενικῇ. Ὀλυνθιακῷ τρίτῳ· Μένειν γὰρ ἐξῆν τῷ κατηγοροῦντι τῶν ἄλλων.] Interdum cum gen. præfixa præpos. κατὰ, Xenoph. Hell. i. (7.) Κατηγορούν- των κατὰ τῶν στρατηγῶν. [" Sic est etiam Luc. xxiii. 14. Steph. malebat κατὰ omittere. Sed diserte hanc structuram probat Etym. (Κατηγορεῖν· λέγεται κοινῶς τὸ κατά τινος ἀγορεύειν, οἷον τὸ γένος λέγεται κατηγο- ρεῖσθαι τῶν εἰδῶν. Λέγομεν καὶ τοὺς περί τινων ὡς ἀδικούντων λέγοντας. Ζήτει. Κατηγορίαν ποιούμενοι τῆς πόλεως, καὶ κατὰ τῆς πόλεως.) et κατὰ h. l. videtur additum esse a Xenoph. ut perspicuitati consulere- tur." Lex. Xenoph.] Dicitur et κατηγορῶ τούτου πρός σε, Plut. Poplic. (iv.) Πρὸς πατέρα Βροῦτον υἱῶν ἐξάγι- στα κατηγορεῖν. Jungitur etiam accus. personæ, Chrys. ad Rom. iv. Ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα κατηγορεῖ. Cum genitivo rei, Demosth. Κατηγορῶ τῶν πεπραγμένων. Cum accus. rei, Xenoph. (Mem. i. 3.) Τῶν ἄλλων τὴν μω- ρίαν κατηγόρει. Cum genit. personæ et accus. rei, Plut. Lycurgo, Τοῦτο κατηγοροῦσιν Ἀγησιλάου, Hac in re accusant Agesilaum, vel, Hac de re, vel, In hoc Agesilaum reprehendunt. Dicitur et κατηγορῶ σου περὶ τούτου. Thucyd. 289. Κατηγορήσοιτα τῶν τε Μιλησίων περὶ τοῦ φρουρίου, καὶ περὶ αὐτοῦ ἅμα ἀπολο- γησόμενον; ubi observandum est obiter κατηγορεῖν et ἀπολογεῖσθαι opponi, ut et ap. alios passim. Annotatur dici etiam κατηγορῶ σε φόνου, sicut vice versa (versa vice) κατηγορῶ σου φόνου. Citatur et ex Gazæ Gramm. iv. cum duobus genitivis, uno personæ, altero rei, Κατηγορῶ σου κλοπῆς. [" Cum ὡς, Hell. vii. 1. Κατηγοροῦντος τοῦ Λέοντος, ὡς οὔτε * συσκηνοῦν ἐθέλοι ἑαυτῷ: iii. 1. Κατηγόρουν αὐτοῦ οἱ σύμμαχοι, ὡς ἐφίει ἀρπάζειν: vii. 4. Apol. x. Passiv. Hell. v. 2. Κατηγορεῖτο τοῦ Ἰσμηνίου, ὡς βαρβαρίζει. Cum gen. et ὅτι, Hell. i. 7. Κατηγορῶμεν αὐτῶν, ὅτι ἔκεισαν τοὺς ξυνάρχοντας. Œcon. iv. 10. Passiv. Hell. iii. 5. Κατηγορουμένου αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὑστερήσειεν ἐς Ἀλίαρ- τον." Lex. Xenoph.] In voce passiva dicitur τοῦτο κατηγορεῖταί σου, De hoc accusaris, Hoc dicitur ad- versus te. Plato Apol. Socr. (p. 138. Heindorf.) Δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι πρὸς τὰ πρῶτά μου ψευ- δῆ κατηγορημένα, Ad ea de quibus primum accu- satus fui, [" an ψευδῶς?" Schæf. in Mss.] ‖ Κατη- γορῶ, Indico, Arguo. Demosth. (1107.) Ἔστι δὲ τοῦτ' αὐτὸ τὸ δηλοῦν καὶ κατηγοροῦν, ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκευάκασι. Julian. Imp. Ὁ δὴ καὶ μᾶλλον τῆς ἐκ φύσεως αὐτοῦ πικρότητος κατηγορεῖ τὴν γένεσιν, i. e. παριστᾷ καὶ δεικνύει, Bud. Idem ap. Basil. Τὸ δὲ βά- δισμα νωθρὸν τῆς ψυχῆς ἔκλυσιν κατηγορεῖ, interpr. Prædicat, et Exprobrat, e Seneca. Itidemque κατη- γορεῖς sit posse verti Exprobras in Demosth. (315.) Ἀγαθῇ δὲ [γε] οὐκ ὁρᾷς; τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς. Vide Comm. 1093. Sed et observandus est h. l. usus particulæ ὡς cum κατηγορῶ. Idem Bud. κατηγορεῖν exponit Præ se ferre in Lucian. (i. p. 59.) Πολλὴν κατηγοροῦντες ἀκειροκαλίαν, Ineptiam multam præ se ferentes. [" Indico, cum gen. et ὅτι, K. Π. viii. 3. Ἤν μου κατη- γορήσῃς, ὅτι αἵρεσιν δέδωκα. Possit etiam per ironiam Socraticam explicari. Prodo, Arguo. Vide Suid. (Κατηγορῶ σοῦ· γενικῇ. Κατηγορῶ δὲ τὸ δεικνύω, αἰτιατικῇ. Λαγὼς κατηγορεῖ τὸν ἑαυτοῦ φωλεόν. Soph. Ajac. 890. Hermann. ἐν γὰρ οἱ χθονὶ Πηκτὸν τόδ' ἔγχος περίπετὲς κατηγορεῖ. Schol. Κατηγορεῖ· σημαίνει, λέγει. Alius Schol. Πηκτὸν γὰρ ὂν ἐν τῇ χθονὶ τόδε τὸ περίπετὲς ἔγχος αὐτοῦ, παριστᾷ, ὅτι ὑφ' ἑαυτοῦ ἐφονεύθη. Κατηγορῶ σου ἀγαθὰ ἢ φαῦλα, ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατι- κὴν, κατηγορεῖν δὲ τὸ παριστᾶν καὶ δεικνύειν, μετὰ αἰτιατικῆς μόνης λέγεται.) K. Π. i. 4. Νεαρὸν, ὃ κα- τηγορεῖ τὴν ὀλιγοστίαν." Lex. Xenoph.] ‖ Κατηγορεῖν quidam Denuntiare interpr. in Thucyd. i. (91.) Καὶ σαφῶς κατηγορούντων, ὅτι τειχίζεταί τε καὶ ἤδη ὕψος λαμ- βάνει. [‖ " Conqueror, K. Π. v. 2. Ὑπερηφανίαν τοῦ τρόπου κατηγορεῖς, Hell. vii. 1. Κατηγορούντων αὐτοῦ τῶν Ἀρκάδων, ὡς κ. τ. λ. nempe publice ap. reliquos Græcos, vii. 4. Male dico, Hier. i. 14. Τυράννου κατ' ὀφθάλμους κατηγορεῖν, antea erat λοιδορεῖν, mox est κακῶς λέγειν. Laudo. Thom. M. (v. infra.) Mem. ii. 6. Κατηγορεῖ, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, intell. ἐμοῦ. V. κατειπεῖν, (quod per elegantem et jocosam ironiam significat Laudo, Commendo, Mem. ii. 6. Κατειπεῖν σου πρὸς αὐτὸν ὅτι ἄγασαι αὐτόν. V. Ernest. ad §. viii. ‖ Medium κατηγορεῖσθαι, K. A. vii. 7. Ὁ Σεύ- θης κατηράσατο τῷ αἰτίῳ τοῦ μὴ ἀποδεδόσθαι, 2 Codd. κατηγορήσατο." Lex. Xenoph.] ‖ Κατηγορῶ τοῦτο ἐκεί- νου, vel ἐπ' ἐκείνου, vel περὶ ἐκείνου, Prædico hoc de illo, vel Dico hoc de illo. Sic Philo de Mundo Τοὺς τὴν γένεσιν καὶ φθορὰν τοῦ κόσμου κατηγοροῦντας, Qui de mundo ortum et interitum prædicant, Bud. Aristot. Metaph. vii. Συμβήσεται τἀναντία τοῦ αὐτοῦ κατηγο- ρεῖν. Alex. Aphr. de Fato, Ἀλλ' ἐφ' ὧν ἀναιτίως γεγονέναι πείθουσιν αὐτοὺς, ἐπὶ τούτων τὸ αὐτόματον κατηγοροῦσιν, De iis prædicant vel dicunt ταυτόματον. Idem, Ἐφ' ὧν σημαινομένων τὰ ὀνόματα κατηγορεῖται τὰ προκείμενα, In quibus significatis hæc vocabula accipiantur, Bud. Cum περὶ junxit Plut. ad Col. Εἰ περὶ ἵππου τὸ τρέχειν κατηγοροῦμεν, οὗ φησι ταυτὸν εἶναι τὸ περὶ οὗ κατηγορεῖται τὸ κατηγορούμενον. Di- citur etiam κατηγορεῖσθαί τι, Appellatione ipsa signi- ficari et declarari, Vel, Nomine ipso indicari, ut Bud. interpr. Galen. Therap. xiv. Ἀπὸ μὲν τοῦ κρατοῦντος ἐν τῇ μίξει τοὔνομα αὐτῷ τιθέσθω, κατηγορείσθω δὲ τοὔτο τὸ κρατούμενον. [Plut. de Is. et Os. xlviii., notante J. Seager. in Mss., Οἱ μὲν * Πυθαγορικοὶ διὰ πλειόνων ἀνα-

μάτων κατηγοροῦσι, τοῦ μὲν ἀγαθοῦ τὸ ἓν, τὸ πεπερασμένον κ.τ.λ. "Dionys. H. i. 336. Reisk. (Οἱ μὲν γὰρ ἐφ' ἑνὸς οἴονται θεοῦ πολεμικῶν ἀγώνων ἡγεμόνος ἑκάτερον τῶν ὀνομάτων κατηγορῆσθαι.) Pausan. x. 35. (Τῶν δὲ ἐνταῦθα ἀνθρώπων καὶ αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ ὄνομα, οἵτινες ἦσαν ἐξ ἀρχῆς, καὶ ὁπόθεν ἐξαναστάντες ἀφίκοντο ἐς ταύτην τὴν χώραν.)" Schæf. in Mss. Oppian. C. ii. 295., a G. Wakef. in Mss. indicatus, φύσιν κεράων δ' ἐφύπερθεν, Οἵην τοὔνομα θηρσὶ κατηγορέει, φορέουσι, vertente Indicat. Herod. iii. 115., a Valck. ad Scap. marg. citatus, Τοῦτο μὲν γὰρ, ὁ Ἡριδανὸς, αὐτὸ κατηγορέει τὸ ὔνομα, ὡς ἔστι Ἑλληνικὸν, καὶ οὔ τι βαρβαρικὸν, ὑπὸ ποιητέω δέ τινος ποιηθέν.]

[Thom. M. Κατηγορῶ· οὐ μόνον ἐπὶ κακοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ ποτέ. Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἰσοκράτους Βίῳ (V. S. i. 17.) Εὐμουσίαν κατηγορεῖ τοῦ ἀνδρὸς, (" ita legas quoque in Phavor. sed ap. Philostr. vulgo editur πειθὼ," Oudend.) ἦγουν ἐπάνω αὐτοῦ ἀγορεύει· ἐνταῦθα γὰρ ἡ κατὰ, τὴν ἐπάνω σχέσιν δηλοῖ, ὡς ἔχει καὶ ἡ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις κατηγορία. Εὕρηται (δὲ addunt Leid. pr. Oxon.) ἀεὶ μὲν * ἐνεργητικῶς, ἅπαξ δὲ καὶ παθητικῶς κατηγορούμαι ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ (521.) Εἰ αὐτοῦ τις κατηγοροῖτο, (" vide quam parum respondeat vulg. Plat. lectio, Σκόπει γὰρ τί ἂν ἀπολογοῖτο ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος ἐν τούτοις ληφθεὶς, εἰ αὐτοῦ κατηγοροῖ τις, λέγων ὅτι κ. τ. λ." Stœber. " Vitioso Cod. usus videtur Thom." Oudend.) Ἰστέον δὲ, ὅτι, ὅτε τίθεται ἐπὶ καλοῦ (olim legebatur κακοῦ, ut et ap. Phavor. sed καλοῦ reposuit e Leid. pr. Oudend. sensu sic postulante, quod vidit Abresch. ad Æsch. 273.) ἡ κατὰ, δεῖ καὶ προσθήκης τινὸς ὀνόματος, οἷον, Τῶν ἐπαίνων τῶν κατὰ σοῦ· ἀπὸ γὰρ τῶν ἐπαίνων δηλοῦται καὶ ἡ δύναμις τῆς κατά. Οὕτω γὰρ εὑρίσκεται πανταχοῦ· Ἐγκώμια κατὰ τοῦ δεῖνος διέξειμι, καὶ λόγους ἡδίστους, καὶ ἐπαίνους, καὶ τοιαῦτά τινα, εἰ δὲ εἴποι τις ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Λόγους κατὰ τοῦ δεῖνος διέξειμι, οὐ καλῶς ἐρεῖ. Æsch. Agam. 279. Εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σον κατηγορεῖ, " Indicat, Ostendit, Declarat. Lys. pro Eratosth. 87. Τότε ἤδη κατηγόρει πρῶτον μὲν ὡς μετὰ τὴν ἐκφορὰν αὐτῇ προῆσι, atque ita κατήγορος, Index, διδάσκαλος S. c. Theb. 544. Adde Bud. Comm. 574. De regimine observes secus ac visum Grammaticis genitivum hic junctum videri significatione, qua vidimus. Schol. Soph. ad Ajac. 932. Κατηγορεῖν τὸ παριστᾶν καὶ δεικνύειν μετὰ αἰτιατικῆς μόνης λέγεται, et sic Suid. (v. supra.) Thom. M. dicit bono sensu ubi adhibeatur τὴν κατὰ vim exercere τῆς ἐπάνω, imo vero τῆς περὶ, De. Glossæ: Κατά· Per, Secundum, De. Soph. Ajac. 303. σκιᾷ τινὶ Λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ. Aristid. iii. 467. Ταῦτα πάντα—εὐφημίας μεστὰ καὶ κατὰ τοῦ δήμου, καὶ κατὰ τῶν προεστηκότων: 490. Κατὰ σοῦ πιστεύσομεν: ii. 221. Καθ' ὑμῶν ἐλπίζων πάρεστιν: i. 49. Τὰ κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως λεγόμενα: 465. Εἰ δὴ τοῦτό γε * πιστευτέον κατὰ ἐκείνου. Nec non Themist. xxi. 244. Ἰδοὺ γὰρ ὑμῖν διαῤῥήδην αὐτὸς ἐγὼ λέγω κατ' ἐμαυτοῦ. Paul. ad Corinth. xv. 15. Ἐμαρτυρήσαμεν κατὰ τοῦ Θεοῦ, ubi v. Raph. e Xenoph. Unde, ut hoc quoque addam, cadit ejusdem Thomæ scitum, τὴν κατὰ ἐπὶ καλοῦ, sic leg., positam aliquid requirere, quo id patescat. Præterea notes ad verbum pene legi ap. Triclin. ad Soph. l. c. quæ de v. κατηγορῶ scribit." Abresch. l. c. Philostr. Her. 112. a Schæf. in Mss. indicatus, Τὰ δὲ ἀμφὶ παλαίστραν αὐτῷ πεπονημένα, τὰ ὦτα κατηγοροίη, καὶ ὁ αὐχὴν ὑπονεάζων ἔτι. " Schol. Ἐνταῦθα δὲ τὸ κατηγορεῖν ἀντὶ τοῦ μαρτυρεῖν λαμβάνεται· μάρτυσι γὰρ καὶ κατήγοροι ταὐτόν· κατήγορος γὰρ ὁ τῶν κακῶν μάρτυς, μάρτυς δὲ ἐπὶ καλοῦ· ὥσπερ καὶ τὸ ἀπειλεῖν καὶ ὑπισχνεῖσθαι ταὐτόν, διαφέρει δὲ ὅτι τὸ μὲν ὑπισχνεῖσθαι ἐπὶ καλοῦ, τὸ δὲ ἀπειλεῖν ἐπὶ κακοῦ. De hoc sensu τοῦ κατηγορῶ cf. Thom. Sic Gallice quandoque *Accuser* usurpatur, *Accuser le nu*. Cf. Callistr. 895. Ἐκ δὲ τοῦ σχήματος κατηγόρει τοῦ πάθους. A. ἐδήλου κατηγορεῖν τὸ πάθος, corruptione notabili satis. Schol. ad κατηγόρει ascripserat ἐδήλου, recte omnino; dein Scholium, ut non semel evenit, in textum fuit receptum, et cum jam ἐδήλου κατηγόρει Librarium eruditum offenderet, rescripsit ἐδήλου κατηγορεῖν, Indicabat indicare, quod est sane venustissimum. Bonum factum, quod ex hoc luto possimus tollere τὸ πάθος, legendum in posterum pro τοῦ πάθους, si mihi creditur. Nam hoc sensu malo accusativum rei quam genitivum. Contra ap. Phalar. ii. 8. (Εἴ γε μὴ σὺ τοῦθ', ὃ κατηγοροῦσί τινες, ὥρμησας ἐπὶ τὸ ζηλοῦν καὶ μιμεῖσθαι τὸν ἐν τυραννίδι βίον,) nescio an Lennepio, (probantibus Valck. ad Scap. marg. et Schæf. in Mss.) obtemperandum sit, κατηγοροῦσι vertenti Produnt, Præ se ferunt. Mallem, Accusant, cum aliis Interpretibus." Boissonad. J. Poll. iii. 138. Φαίνειν, κατηγορεῖν, ἐνδείκνυσθαι—λοιδορεῖσθαι, κατηγορεῖν, κακολογεῖν, (l. κακηγορεῖν, κακολογεῖν, sequitur enim, Τὰ δὲ πράγματα,—γραφὴ, κατηγορία, φάσις, καὶ τῶν δευτέρων, λοιδορία, ψόγος, κακολογία, κακηγορία. De permutatione verborum κατηγ. et κακηγ. Schæf. in Mss. consuli jubet not. ad Herod. 644.:) iv. 30. Κατηγορῆσαι, κατειπεῖν, ἐξελέγξαι: v. 117. Κατηγορεῖν, κακηγορεῖν, κακολογεῖν, κακίζειν: viii. 26. Ἔστωι δὲ καὶ τὸ στρεψοδικεῖν παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ἢ τὸ φυγοδικεῖν νομίζουσιν, ἢ τὸ ἀναστρέψαντα κατηγορεῖν: 30. Κατηγορεῖν, αἰτιάσασθαι, διώκειν: 55. Προμοσία μὲν, ὅρκος, ὃν ὁ κατήγορος προομύνει, ἢ μὴν ἀληθῆ κατηγορεῖν, ἀντωμοσία δὲ, ὅρκος, ὃν ὁ κατηγορούμενος ἀντομύνει, ἢ μὴν μὴ ἀδικεῖν: 143. Ἐθελοκακῶν, ὑποχωρῶν, κατακλινόμενος, καὶ ὡς Ὑπερίδης, Κατηγόρησεν ἐνδόσιμα. Vertitur, Renuntiavit remissionem. " Remissius frigidiusque accusavit usque ad prævaricationem." Kuhn. " An itaque adverbialiter pro Remisse accusare accipimus, et Prævaricari adeo? an latet mendum?" Jungerm. Glossæ: Κατηγορῶ· Accuso, Crimino, Defero nomen, Insimulo, Interpello. Τὸ κατηγορούμενον· Prædicatum. " Philostr. Icon. ii. 16. (Ὁ δὲ, sc. λαγὼς, ἐκπρεμάμενος τῆς αἴας ὄρνις —ὠκύτητα κατηγορεῖ τοῦ κυνός.) Aristæn. ii. 22. (Ἐξανέστη τῆς εὐνῆς, καὶ τὴν στρωμνὴν * ἐνετάραξε, παντελῶς συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος, ὅτι κατηγόρει μηνύματα συζυγίας. Vide Jacobs. ad Anthol. vi. 116.) G. Wakef. S. C. iv. 32. Boeckh. ad Sim. xxv. Diod. S. ii. 307. 548. 631. cum εἰς 273. Cum acc., Plato Gorg. p. 260. Ruhnk. ad Tim. 15. Valck. ad Eurip. Hipp. p. 232. Herod. 492. 644." Schæf. in Mss. Phavor. Κατηγορῶ· ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν, οἷον, Κατηγορῶ σου ἁμαθίαν. Κατηγορῶ, τὸ κατά τινας λέγω· καὶ κατηγορῶ, τὸ φάσκω παρὰ φιλοσόφοις, γενικῇ συντάσσεται. Κατηγορῶ, τὸ παριστῶ, αἰτιατικῇ, ὡς τὸ, Κατηγορεῖ σε ἡ θλῖψις μικρόψυχον. Κατηγορεῖν, τὸ κατά τινος ἀγορεύειν, οἷον, Κατηγορῶ σου φόνου, καὶ, Κατηγορῶ σου ἀδικίαν.]

[Lucian. Ver. Hist. ii. 7., ab eodem Schæf. ibid. indicatus: Κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ, ὅτι μεμήνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι. " Leve admodum est vitium, quod tamen inquinat Edd. omnes, ut mirum a tot Editoribus non esse sublatum; in omnibus enim extat κατηγορεῖτο pro ἐκατηγορεῖτο, quod puer videat." J. G. G. " In omnibus antea legebatur, κατηγορεῖτο, et sane sic passim ap. hunc Prometh. fin.: ibid. iv. Nεκρ. Δ. xxvii. et Μενιπ. xix. eodem modo, quo hic in impressis. Sic et Fab. Æsop. Delect. Fab. x. vitiose, et Æsop. Fab. lxxii. et ap. Demosth. c. Mid. 409." M. du S. " Solanus cum Grævio sentiens ἐκατηγ. scribendum esse etiam in marg. Junt. notavit. Ego vero cur neutri obsecundem, dicam. Miror autem Græv. tam confidenter dicentem, vel puerum videre ἐκατηγορεῖτο scribendum. Ego certe et plures mecum id non videbunt. Meruisset saltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit vir summus, verbum esse compositum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? quamvis ejusmodi composita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim. Quin ἐκατηγορεῖτο, etsi Lexica sine auctoritate afferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius suspectum esset; nam Thucyd. Atticæ puritatis norma optima i. 95. p. 63. pr. Καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτοῦ. Iterum ib. paulo post, Κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμός. Sic nec imperfect. act. gerit augmentum in fronte ap. Ælian. V. H. iii. 19. Λαλοῦντος κατηγόρει: xii. 12. Ἐστεφανοῦτο—τὸ δὲ στεφάνωμα κατηγόρει αὐτοῦ. Nec aor. id habet ap. Eund. i. 34. Πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde Herodian. vi. 9. 1. et ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat servanda, etiamsi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec tamen abjectum esse augmentum dixeris,

ut in Zeux. x. κρεμάλιζον pro ἐκρεμάλιζον. Quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. passiv. etiam in soluta oratione sæpe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο, δεδώκεισαν pro ἐδεδώκεισαν diximus ad Ver. Hist. i. 13. Ita et Jungerm. ad Long. 220. εὔχοντο et ἠύχοντο promiscue scribi, aliaque similia docet, et frustra illud εὔχοντο, quod ap. Long. iii. p. 94. editum conspicitur, in ἠύχοντο mutari, observat. Imo quia κατηγόρει et κατηγόρηκα locis a Solano citatis, Noster ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin et reliqua ejus testimonia contra ipsum faciunt. Et Græv. ad Mort. Dial. xxvii. 7. Ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etsi tempus imperf. et ibi est, nihil dixit." J. F. B. Lucian. de Salt. lxiii. Ἐκεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὅμοιά σοι κατηγόρει τῆς ὀρχηστικῆς. " Constantiam hujus lectionis probe notarat Solanus, quam præter Edd. ab eo notatas, (J. Fl. B. B2. M.) etiam servant Ald. Par. Salm. Ac tamen ἐκατηγόρει edendum jusserat; sic enim in Junt. ascripsit. Sed semel in errorem se abduci passus, et bis, ter alibi eundem errorem sequitur; nam κατηγόρει verum, ἐκατηγόρει falsum esse, vide nos ad Ver. Hist. ii. 7. ubi testimonia compluria dedimus." Idem. Adde Herod. vii. 205. Τοῦδε δὲ εἵνεκα τούτους σπουδὴν ἐκτήσατο Λεωνίδης μούνους Ἑλλήνων παραλαβεῖν, ὅτι σφέων μεγάλως κατηγόρητο μηδίζειν. " Impersonaliter positum videtur. Valla: ' Leonides dedit operam, ut Græcos sumeret solos, quod eos maxime insimulabat, quod cum Medis sentirent.' Æm. P. ' Leonides operam dedit, ut hos solos de Græcis assumeret, quia vehementer accusabantur, quod Medis faverent.' Sed hoc verba sonant: ' Vehementer adversus eos accusatio fuerat instituta, quod cum Medis sentirent.' Idem tamen est sensus. Si Vallam sequaris, Ἀττικῶς passivum pro activo κατηγόρει positum dices. Verum non ipse Leonides eos hoc nomine videtur accusasse, sed, quod ab aliis graviter accusarentur, et vituperarentur, ad societatem assumsisse, ut eorum fidei periculum faceret, eorumque mala consilia, conatusque, pro viribus impediret. Lector sententiam sequatur, quam veritati favere judicarit." Lex. Ionic. In Schweigh. versione est: ' Quos solos e Græcis assumere ea causa properaverat Leonidas, quod accusarentur Thebani vehementer cum Medis sentire.']

" Κατηγορητέον αὐτοῦ, Accusandus ipse, Plut. " Galba." [" Isocr." G. Wakef. in Mss. Plato T. iv. 132. Bip. Λέγοντα ὅτι κατηγορητέον εἴη καὶ αὐτοῦ, καὶ υἱέος, καὶ ἑταίρου, ἐάν τι ἀδικῇ. Vide Κατηγορία.]

Κατηγόρημα, ατος, τὸ, Id de quo quis accusatur, Crimen quod alicui objicitur. Demosth. pro Cor. (314.) Πρὸς αὐτὰ τὰ τοῦ τρόπου σοῦ βαδιοῦμαι κατηγορήματα, Ad propria crimina mentis tuæ, Bud. [" Quæ animi tui moribus vitio dari possunt," Reisk. Περὶ Παραπρ. 369. Ἔστι δὲ καὶ ταῦτα πάντα κατηγορήματα τούτου.] Plut. Gaio, Καινὸν δὲ κατηγόρησαν αὐτοῦ κατηγόρημα, τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων. [" Dionys. H. iii. 1462." Schæf. in Mss.] ‖ Κατηγόρημα etiam pro Accusatione citatur e Plat. de LL. vi. Vide Ἀπηγόρημα. ‖ Κατηγόρημα, sequendo significationem, quam dialectici dant verbo κατηγορεῖν, Quod dicitur de aliquo, vel prædicatur, vulgo Prædicatum. Cic. Tusc. iv. (9.) " Distinguunt illud etiam, ut sit libido earum rerum, quæ dicuntur de quodam, aut quibusdam, quæ κατηγορήματα dialectici appellant, ut, habere divitias, capere honores." Vide Εἰκατηγόρητος. [Diog. L. Zenone lxiv. (atque ex eo Suid.) Ἔστι δὲ τὸ κατηγόρημα, τὸ κατά τινος ἀγορευόμενον, ἢ πρᾶγμα * συνταττὸν περί τινος ἢ τινων, ὡς οἱ περὶ Ἀπολλόδωρόν φασιν, ἢ λεκτὸν ἐλλιπὲς, συντακτὸν ὀρθῇ πτώσει πρὸς ἀξίωματος γένεσιν. (" Multa hic desiderantur verba. Stoici κατηγορήματα dividebant in συμβάματα, quæ et κατηγορήματα dicebant, et παρασυμβάματα, quorum duorum membrorum alterum hic desideratur. Imo duo membra desiderari non temere conjicimus ex Apollon. iii. 32. et Prisciano, non enim duo solum membra faciunt, ut Suid., sed tria, συμβάματα, * ἀσυμβάματα, παρασυμβάματα. Prisciani verba sunt:—' Sciendum quod has quidem constructiones, quæ per nominativum absolvuntur, Stoici ἀξιώματα vel συμβάματα, i. e. Dignitates vel Congruitates, vocabant, ut, Ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat, Cato philosophatur. Illas vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, παρασυμβάματα dicebant, h. e. Minus quam congruitates, ut, Cicero patriam servat. Quando vero e duobus obliquis constructio fit, ἀσυμβάματα, i. e. Incongruitates, dicebant, ut, Placet mihi venire ad te, s. nominibus ipsis tantum, s. verbis hoc exigentibus.'" Casaub.) Τῶν δὲ κατηγορημάτων τὰ μέν ἐστι συμβάματα, οἷον, Τὸ διὰ πέτρας πλεῖν. (" Quæ Græcus dixit συμβάματα, Consecutiones ego verti; est enim σύμβαμα, si etymologiam spectes, proprie Id quod simul venit cum aliqua re, cujusmodi sunt omnia verba. Nihil autem differt inter σύμβαμα et κατηγόρημα, quemadmodum declarat Ammon. e sententia Porphyrii, Stoicorum hac de re opinionem explicantis. Utrumque enim significat, Pronuntiatum quoddam e nomine et verbo constans, quod perfectam continet sententiam: Ἂν μὲν οὖν ὀνόματός τι κατηγορηθὲν ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγόρημα καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς ὀνομάζεται· σημαίνει γὰρ ἅμφω ταὐτόν. Illud animadvertendum est, videri h. l. deesse alterum orationis membrum, cui sc. exemplum illud respondeat, Per petras navigare. Hoc enim exemplum nullo modo congruit τῷ συμβάματι, si quidem σύμβαμα perfectam continet sententiam. Sed videtur potius esse exemplum τοῦ παρασυμβάματος, quod est Imperfecta enuntiatio, sicuti declarat Ammon. l. c. paulo infra ea verba, quæ attulimus. Videtur ergo locus iste sic supplendus esse: Τῶν δὲ κατηγορημάτων τὰ μέν ἐστι συμβάματα, ὡς τὸ πλεῖν, οἷον, Σωκράτης πλεῖ, τὰ δὲ παρασυμβάματα, ὡς, Τὸ διὰ πέτρας πλεῖν. Quod autem παρασύμβαμα tale sit, quale descripsimus, idem declarat Ammon. l. c." Aldob.) Καὶ τὰ μέν ἐστι τῶν κατηγορημάτων ὀρθὰ, ἃ δ' ὕπτια, ἃ δ' οὐδέτερα. Ὀρθὰ μὲν οὖν ἐστι, τὰ συντασσόμενα μιᾷ τῶν πλαγίων πτώσεων, πρὸς κατηγορήματος γένεσιν, οἷον, Ἀκούει, Ὁρᾷ, Διαλέγεται. Ὕπτια δέ ἐστι τὰ συντασσόμενα τῷ παθητικῷ μορίῳ, οἷον, Ἀκούομαι, Ὁρῶμαι. Οὐδέτερα δ' ἐστὶ, τὰ μηδ' ἑτέρωι ἔχοντα, οἷον, Φρονεῖν, Περιπατεῖν. * Ἀντιπεπονθότα δέ ἐστιν ἐν τοῖς ὑπτίοις * ἀνύπατια ὄντα. Ἐνεργήματα δέ ἐστιν, οἷον, Κείρεται· ἐμπεριέχει γὰρ ἑαυτὸν ὁ κειρόμενος. Πλάγιαι δὲ πτώσεις εἰσὶ, γενικὴ, καὶ δοτικὴ, καὶ αἰτιατική. " Vocativus enim et ablativus non videntur a nominativo differre nisi adjectione. Nominativo enim additur vocandi particula et auferendi præpositio, ut nominativi significationem deponat, et vel vocativi vel ablativi suscipiat. Recta vocat h. l. Laert. quæ Grammatici Verba activa appellant. Hæc autem ideo conjunguntur cum obliquis casibus, quia actionem semper quandam significant ab alio susceptam, obliquo casu declarandam: ut patet in exemplis ab eo allatis. Nam et qui audit aliquem, aut aliquod, audit, et qui videt, similiter, et sic de reliquis ejusdem generis dicendum est. Quod autem recta verba cum obliquis casibus copulentur, et qua de causa hoc fiat, declarat Apollon. π. Συντάξ. iii. 30. Hæc autem ob eam causam Stoici majora κατηγορήματα appellabant, quia absolutum continebant sententiam; minora autem κατηγορήματα alia appellabant, quæ verbo constarent, cum obliquis casibus non copulato. Videbantur enim sententiam tantummodo inchoatam, non absolutam, continere. Verba Apollonii l. c. id ipsum testantia hujusmodi sunt: Εἴ γε μὴν ἡ παράθεσις τῶν ἄλλων ῥημάτων πάντως τὸ ἡμιτελὲς καθίστησιν, ὡς ἔχει τὸ, Τρύφων βλάπτει, Τρύφων φιλεῖ. Διὸ καὶ τὰ τοιαῦτα οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἐλάττονα κατηγορήματά φασιν, ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἐν αὐτοτελείᾳ καταγινομένων ῥημάτων, καὶ πάντως, πτῶσιν scr., ἐπιζητούντων πλαγίαν. Ego pro * ἀντιπεπονθότα reposui αὐτοπεπονθότα, parva, ut vides, mutatione literarum. Neque enim vel ap. Th. Gaxam, vel ap. Apollon., doctissimos Grammaticos, invenire potui genus hoc verborum, quæ ἀντιπεπονθότα vocarentur; et exemplum ipsum a Laertio allatum ostendebat, pro ἀντιπεπονθότα legendum esse αὐτοπεπονθότα. Qui enim ton-

detur, quo quidem Laertius usus est exemplo, non dicitur ἀντικάσχειν, sed * αὐτακάσχειν. Huc accedit etiam, quod ei descriptio Laertii congruit. Κείρομαι enim quamvis desinat, ut verba supina, tamen supinum non est: quia effectum quendam etiam ostendit, in quo et ipsemet continetur. Hanc enim habent vim sibi propriam verba, quæ αὐτοπεπονθότα vocantur, ut adjunctam cum passione, ut ita loquar, actionem habeant." Aldob. Loquitur V. D. tanquam si sic Laertii verba vel legisset, vel correxisset: Αὐτοπεπονθότα δέ ἐστιν ἐν τοῖς ὑπτίοις, ἀνύπτια ὄντα, οἷον, Κείρεται· ἐμπεριέχει γὰρ ἑαυτὸν ὁ κειρόμενος. "Ἀντιπεπονθότα habent ceteri editi, omnesque manu exarati Codd. Aldobrandinus tamen αὐτοπεπονθότα de suo ausus est reponere. Revocanda omnino vetus lectio. Similiter ap. Philon. J. de Caino: Ὥσπερ γὰρ τὸ κείρεσθαι ἑαυτὸν, τὸ μὲν, ὡς ἀντιπεπονθὸς, κατὰ ἀντέρεισιν, τὸ δὲ, ὡς ὑπεῖκον καθ' ὑπόπτωσιν· πρόβατον μὲν γὰρ, ἢ δέρμα, ἢ τὸ λεγόμενον κώδων, οὐδὲν ἐνεργοῦν ἐξ αὐτοῦ, πάσχον δὲ μόνον ὑφ' ἑτέρου, κείρεται· ὁ δ' ἄνθρωπος συνδρῶν, καὶ σχηματίζων, καὶ ἐπιτήδειον παρέχων ἑαυτὸν, ἀνακίρνας τῷ πάσχειν τὸ ποιεῖν. Et ap. Orig. c. Cels. (315. Ed. Cant.) Ἐπειδὴ τὸ πείθεσθαι ὥσπερεὶ τῶν καλουμένων ἀντιπεπονθότων, ἐστὶν ἀνάλογον τῷ κείρεσθαι ἄνθρωπον, ἐνεργοῦντα τὸ παρέχειν ἑαυτὸν τῷ κείροντι. Ita interpungendus h. l. quem non cepit Interpres. Mire autem ad Laert. nostrum facit, ap. quem ex Origene leg. Ἐμπαρέχει γὰρ ἑαυτὸν ὁ κειρόμενος." Menag. Imo illud ἐμπαρέχει ἑαυτὸν sic absolute usurpari nequit. Scribe, Ἐμπαρέχει γὰρ ἑαυτὸν τῷ κείροντι ὁ κειρόμενος, Tonsori præbet se tondendum. Vide Nostrum in Ἐμπαρέχω. Sed vel sic lectus locus iste non sanus est, quod Menag. fugisse miramur; quis enim sensus voci ἐνεργήματα inest? Ἀντιπεπονθότα δέ ἐστιν ἐν τοῖς ὑπτίοις ἀνύπτια ὄντα. Ἐνεργήματα δέ ἐστιν, οἷον, Κείρεται· ἐμπαρέχει γὰρ ἑαυτὸν τῷ κείροντι ὁ κειρόμενος. Nam primum ἐνέργημα, de verbis dictum, nihil aliud sonare potest quam Activum verbum: "Gramm. ἐνεργητικὰ vocant ῥήματα," inquit Noster, "quæ Lat. Activa verba, unde αὐτοενεργητικὸν, Verbum, quod passivam vocem et activam significationem habet, ut μάχομαι." Deinde quomodo fit, ut inter exemplа τῶν ἐνεργημάτων, Activorum verborum proprie sic dictorum, Diog. L. ponat illud κείρεται, Tondendum se præbet, quod verbum ad ea, quæ ἀντιπεπονθότα dicuntur, Adjunctam cum passione actionem habentia, proculdubio pertinet? Lege igitur, ut partim tacite legisse videtur Aldob., Ἀντιπεπονθότα δέ ἐστιν ἐν τοῖς ὑπτίοις ἀνύπτια ὄντα, οἷον, Κείρεται· ἐμπαρέχει γὰρ ἑαυτὸν τῷ κείροντι ὁ κειρόμενος. Ἐνεργήματα δέ ἐστιν—perit explicatio vocis ἐνεργήματα. Ceterum cf. Kuster. et Woll. supra lxvi. xcvi. ‖ Κατηγόρημα, "Indicium. Polemo Physiognom. i. 15. (Ὁ δὲ ἐπικεκυφὼς τράχηλος, μωροῦ ἀνδρὸς κατηγόρημα.]

Κατήγορος, ου, ὁ, Accusator. Æschin. in Ctes. (588.) Μὴ ἐξεῖναι μήτε τῷ κατηγόρῳ συνηγόρους παρέχεσθαι, μήτε τῷ τὴν γραφὴν τῶν παρανόμων φεύγοντι. [Gl. Κατήγορος· Accusator, Delator. J. Poll. iv. 25. Κατήγορος, συνήγορος. ‖ Index, Argumentum. Æsch. S. c. Theb. 444. Τῶν τοι ματαίων ἀνδράσιν φρονημάτων Ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος. "Διδάσκαλος pro κατήγορος Rob. G. v. l. in Mosq. 1. Num ita legerit Schol. A. vix liquet, (Ἡ γλῶσσά ἐστιν ἀληθὴς διδάσκαλος τῶν ἐν ἀνθρώποις ματαίων φρονημάτων· θεατρίζει γὰρ οἷα ἕκαστος φρονεῖ. Εἰ μὲν συνετὸς καὶ ταπεινός ἐστι, συνετὰ καὶ ταπεινὰ φθέγγεται, εἰ δὲ μωρὸς καὶ ὑπέρκομπος, μωρὰ πάλιν καὶ ἐπηρμένα βοᾷ.)" Blomfield. Stauleius vertit: "Vanarum hominibus jactationum lingua vera est accusatrix." Sed rectius verteris Ind., cum Abreschio supra in Κατηγορεῖν citato. "Index, Argumentum, Œcon. xx. 15. Ἡ ἐν γεωργίᾳ (ἀμέλεια) ἐστὶ σαφὴς ψυχῆς κατήγορος κακῆς." Lex. Xenoph.]

Κατηγορία, Accusatio. Thucyd. iii. (52.) Κατηγορία μὲν οὐδεμία προετέθη. Idem αἰτίαν et κατηγορίαν ita distinguit i. (69.) Αἰτία μὲν γὰρ, φίλων ἀνδρῶν ἐστιν ἁμαρτανόντων· κατηγορία δὲ, ἐχθρῶν ἀδικησάντων. [J. Poll. viii. 30. Κατηγορία δ' ἂν εἴη ταὐτὸ τοῦτο, καὶ αἰτία; 143. Καταπροῄκατο τὴν κατηγορίαν (" C. A. καταπροῖτο, cujus explicatio est vulgatum.' Kuhn.:) iii. 138. Γραφὴ, κατηγορία, φάσις: iv. 26. Συνηγορία, συναγόρευσις, κατηγορία: v. 117. Κακολογία, κατηγορία, κακηγορία, κακισμὸς, διαβολή.] Κατηγορίαν ποιεῖσθαι, Accusationem instituere, vel simpliciter Accusare, ap. Thucyd. [Xenoph. K. A. v. 8.] et alios. [Etym. ex Auctore incerto, Κατηγορίαν ποιούμενοι τῆς πόλεως, καὶ κατὰ τῆς πόλεως.] Κατηγορίαν ἔχειν, Accusari. [Phot. Suid. et Bekkeri Anti-Atticista: Κατηγορίας ἔχω· ἀντὶ τοῦ κατηγοροῦμαι. Δημοσθένης Περὶ Στεφάνου. In Suida additur, Κατηγορεῖ δὲ αὐτῶν Καλλίξενος δημαγωγὸς καὶ συκοφάντης.] Citatur ex Æschine Κατηγορίαι Ἀμφισσέων pass. signif., Accusationes adversus Amphissenses. Sic e Demosth. Κατηγορία μου, Mei accusatio. Idem pro Cor. μέμψιν et κατηγορίαν copulavit. Opponuntur κατηγορία et ἀπολογία. Luc. Πρὶν δέ γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ. [Gl. Κατηγορία· Accusatio, Interpellatio. ‖ Thom. M. Λαλιὰ, καὶ * Προσλαλιὰ, καὶ * Προλαλιὰ, δύκιμα, Καταλαλιὰ δὲ οὐδεὶς εἶπε τῶν ἀρχαίων, ἀλλ' ἀντὶ τούτου Κατηγορία, ὡσαύτως καὶ Ῥητέον, οὐ Λαλητέον, " f. καὶ * Κατηγορητέον, οὐ * Καταλαλητέον," Abresch. ‖ Zonar. Κατηγορία· ἡ κατηγορία οὐ πάντως ἐπὶ κακῷ (κακοῦ) λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀγαθῷ (ἀγαθοῦ.) Κατηγορία ἐστὶ πᾶσα περὶ οἱουδήποτε πράγματος ὁριστικὴ ἔμφασις, οἷον, Ὁ Θεὸς ἀγαθὸς φύσει, Ὁ Διάβολος πανοῦργος, Δολερὸν ἡ ἁλώπηξ, Κλεπτικὸν ἡ γαλῆ. Hinc sua sumsit Phavor.: Κατηγορία ἐστὶ πᾶσα περὶ οἵου δήποτε πράγματος ὁριστικὴ ἔμφασις, οἷον, Ὁ Θεὸς ἀγαθὸς φύσει, Ὁ Διάβολος πανοῦργος, Δολερὸς ἡ ἀλώπηξ.] ‖ Κατηγορίαι decem apud dialecticos, quæ vulgo Prædicamenta, ad quas vox omnis simplex refertur; sunt autem hæ, Οὐσία, Ποσὸν, Ποιὸν, Πρός τι, Ποῦ, Πότε, Ποιεῖν, Πάσχειν, Κεῖσθαι, Ἔχειν. Luc. Demon. (lvi.) Εἰδὼς γὰρ αὐτὸν παγκάκιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ τὰς Δέκα Κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν. [Suid. Κατηγορία παρὰ φιλοσόφοις· ἡ ἐπὶ πλέον λέγεται καὶ γίνεται, ἢ ἐπίσης, ἐπ' ἔλαττον δὲ οὐδέποτε· καὶ ἐπὶ πλέον μέν, ὅτε τὰ καθολικώτερα κατηγοροῦνται τῶν μερικωτέρων. Καθολικώτερα οὖν εἰσὶ τὰ ἐπάνω, μερικώτερα δὲ, τὰ ὑποκάτω. Κατηγορία δέ ἐστιν οἷον προσηγορία τις λεγομένη ἁπλῶς. Εἰσὶ δὲ αἱ πᾶσαι δέκα, ἤγουν γενικώτατα γένη, ὑφ' ἃ ἀναφέρεται πᾶσα φωνὴ, Οὐσία, Ποσὸν, Ποιὸν, Πρός τι, Ποῦ, Πότε, Ποιεῖν, Πάσχειν, Κεῖσθαι, Ἔχειν. Τούτων ἡ μὲν Οὐσία ἐστὶν ὑποκειμένη, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐννέα ἐν ὑποκειμένῳ. " Hæc legisse me arbitror ap. Alex. Aphrodis. in Top. Aristot." Kuster. Phavor. Κατηγορίαι δὲ λέγονται, ἐπειδὴ περὶ τῶν δέκα γενικωτάτων γενῶν διέλαβεν· ταῦτα γὰρ κατὰ τῶν μερικῶν μὲν κατηγοροῦνται, οὐδενὶ δὲ ὑπόκεινται. Valck. ad Scap. marg. consuli jubet Bentleium ad Cic. Tusc. p. 54.]

Κατηγορικὸς, ἡ, ὸν, Accusatorius, Ad accusationem pertinens. Ap. Plut. vero etiam pro Accusatore, s. Delatore, Bud. [Galba viii. Ἀπόνιον δέ τινα τῶν κατηγορικῶν ἀνατρέψαντες, ἀμάξαις * λιθοφόρους ἐπήγαγον, E delatoribus unum. At Eidem de S. N. V. viii. 211. dicitur Proclivis ad accusandum et vituperandum: Καὶ ταῦτα μὲν, ἔφην, ὥσπερ * ἀντιφράγματά σοι κείσθω πρὸς τοὺς ἄγαν πικροὺς καὶ κατηγορικοὺς ἐκείνους. Erotian. Præf. Κατηγορικὴν οὐκ ὀλίγοι πεποίηνται συντάξεως ἀφορμήν. Vide Καταγορευτικός.] ‖ Κατηγορικὴ πρότασις pro ἀποφαντικὴ, cui opponitur ἀποφατικὴ, citatur e Mart. Capella, qui Dedicativam et Abdicativam interpr. Vide Ἀποφαντικός. [Unde * Κατηγορικῶς, Accusatorie, Criminose. Joseph. B. J. i. p. 49. Εἰ δέ τις ὅσα πρὸς τοὺς τυράννους ἢ τὸ λῃστρικὸν αὐτῶν κατηγοριῶς λέγομεν, ἢ (deest ἢ in Mss. Lips.) τοῖς ἀνυχήμασι τῆς πατρίδος ἐπιστένοντες, συκοφαντοίη, διδότω παρὰ τὸν τῆς ἱστορίας νόμον συγγνώμην τῷ πάθει.]

[* Κατηγορητικὸς, ἡ, όν. " Athan. i. 432." Abr. Kall. in Mss.]

[* Κατηγορησείω. Vide Ἀγορασείω. " Agathias iv. 103." Abresch. Dilue. Thuc. 779.]

" Ἀκατηγόρητος, (ὁ, ἡ,) Qui incusari et reprehendi " nequit, Nulli accusationi nec reprehensioni obnoxius, Irreprehensibilis. Phalar. Ep." [lv. Ὁ δὲ τε-

λευτήσας ἀκατηγόρητος, ἐν τῷ καλλίστῳ σχήματι τῆς δόξης καθίδρυται. Diod. S. xi. 46. Οὐκ ἐάσομεν τὴν Παυσανίου κακίαν καὶ προδοσίαν ἀκατηγόρητον, Citra accusationem. "Hesych. (Ἀκαταιτίατον· ἀνέγκλητον, ἀκατηγόρητον.)" G. Wakef. in Mss. Synes. Calv. Encom. p. 63. Τίνα μὲν θεῶν, τίνα δὲ δαιμόνων παρῆλθον ἀκατηγόρητον; Schol. ad Thuc. i. 37. Ἀληπτότεροι· ἀκατηγορητότεροι. Gl. Ἀκατηγόρητος· Inaccusabilis. UNDE * Ἀκατηγορήτως, Citra reprehensionem. Cyrill. Alex. de Filio Dei: Νῦν μὲν ὡς ἄνθρωπος ἀκατηγορήτως προσκυνεῖ, τότε δὲ, οὐκέτι.]

Εὐκατηγόρητος, ον, ὁ, ἡ, Qui facile accusari potest, Adversus quem facile reperiri accusationes possunt. Thucyd. 222. (vi. 77.) Τὴν τῶν Ἀθηναίων εὐκατηγόρητον οὖσαν πόλιν. [Cass. Dio lii. 13. Οὐ γὰρ δὴ καὶ καταξαμεῖν ἄλλως εὐκατηγόρητον οὕτω πρᾶγμα ἠθέλησα.]

Ἀντικατηγορῶ, Vicissim accuso, Recriminor, Bud. ["Æschin. (de accusato criminationes aut easdem, aut alias in actorem retorquente, c. Timarch. 172. Ἐᾶτε γὰρ τοὺς ἀπολογουμένους ἀντικατηγορεῖν τῶν κατηγορούντων.) Lysias (238.) Isocr. Philo J. Cass. Dio xxxvi. 23. (Ἀντικατηγορήθη ὑπὸ τοῦ υἱέος αὐτοῦ, xxxix. 13.) Plut. (Artaxerxe iv.)" G. Wakef. in Mss. Erotian. Præf.] ‖ Ἀντικατηγορεῖσθαι dicuntur ap. dialecticos Quæ vicissim prædicantur, Quæ inter se vicissim prædicati et subjecti vicem obtinent, Quæ etiam ἐξισάζοντα quasi Adæquantia dicuntur Bud. ex Arist. et Philop. ["Porphyr. Isag. ix. Τὸ μὲν ἴδιον ἀντικατηγορεῖται οὗ ἐστιν, e. g. Homo animal est quod ridere potest, Animal, quod ridere potest, homo est." J. Seager. in Mss.]

Ἀντικατηγορία, Mutua accusatio, Recriminatio, cujus duo sunt genera, alterum, quo litigatores idem crimen invicem intentant; alterum, quo aliud atque aliud. Non absimile huic genus est, quod ἀντέγκλημα dicitur. Hæc Bud. Annot. pr. in Pand. "Ἀντέγκλημα, ατος, τὸ, VV. LL. i. q. ἀντέγκλημα s. ἀντικατηγορία, Criminis relatio, et quam Quintil. vocat Concertativam. Sed exemplum hujus sit apud Festum, s. v. Revocamen, s. Revocatio." ["Ἀντικατηγορία, Mutua accusatio, est peculiaris forma τῆς μεταθέσεως τῆς αἰτίας, cum litigatores vel idem crimen invicem intentant, vel aliud atque aliud, ut docuit Quintil. iii. 10. Differt autem ab ἀντεγκλήματι, in quo omnis defensio constat alterius, qui vindicatur, accusatione. Vide Quintil. vii. 2." Ernest. Lex. Rhetor.]

[* Ἐπικατηγορέω, Insuper exprobro. "Euseb. ‖ Prædico. Sext. Emp. adv. Math. ix. 615. (Ὡς οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου, v. Aristot. Phys. iv. 10., τὸ ὅλον καὶ τὸ πᾶν, τῶν σωμάτων μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ κενοῦ ἐπικατηγοροῦσι: 618. Ἡμεῖς δὲ ἐσμεν οἱ ἐκείνου τό τε ὅλον καὶ τὸ μέρος ἐπικατηγοροῦντες: et paulo ante, Ἡ δὲ αὐτὴ ἀπορία, καὶ ἐπὶ φυτοῦ καὶ ἐπὶ πήχεος, καὶ κοινῶς τῶν ἄλλων ἁπάντων, ὧν ἐπικατηγορεῖται τὸ ὅλον.) Etym. 691. 4. Διὸ καὶ μόνοις ἀνθρώποις ἐπικατηγορεῖται. ‖ Denomino. Athenag. 21." G. Wakef. in Mss. Just. Mart. Apol. i. 70=43. Πάντες οἱ ἀπὸ τούτων ὁρμώμενοι, ὡς ἔφημεν, Χριστιανοὶ καλοῦνται, ὃν τρόπον καὶ οἱ οὐ κοινωνοῦντες τῶν αὐτῶν δογμάτων τοῖς φιλοσόφοις, τὸ ἐπικατηγορούμενον ὄνομα τῆς φιλοσοφίας κοινὸν ἔχουσιν, pro quo Eus. et Niceph. τὸ ἐπικαλούμενον ὄνομα habent. ‖ Tribuo, Imputo. Plut. adv. Colot. x. 579. Τοὺς δὲ τῇ συγκρίσει ταύτῃ καὶ διακρίσει φύσιν τινὰ καὶ πότμον δυσδαίμονα καὶ θάνατον * ἀλοιτὴν (Schneidero Lex. ἀλοίτην) ἐπικατηγοροῦντας. Vide Προσκατηγορέω.]

[* Ἐπικατηγορία, ας, ἡ. Sext. Emp. adv. Math. x. 682. Καὶ εἰ μὲν οὐ μετέχουσιν, ὃν τρόπον αὗται δύνανται τῆς τοῦ ἑνὸς ἐπικατηγορίας ἀξιοῦσθαι, μὴ μετέχουσαί τινος ἐπαναβεβηκυίας τοῦ ἑνὸς ἰδέας. Quod vertitur: —"Et si non sunt quidem participes, quemadmodum eæ possunt censeri dignæ appellatione unius, licet non sint participes transcendentis ideæ unius."]

[* Ἐπικατηγόρησις, εως, ἡ, Addita rei explicatio, ut in Alba Longa τὸ Longa est figuræ ἐπικατηγόρησις. Dionys. Hal. A. R. i. 66. Ἔστι δὲ ἡ Ἄλβα καθ' Ἑλλάδα γλῶσσαν Λευκή· * σαφηνισμοῦ δὲ ἕνεκα διορίζεται παρ' ἑτέραν πόλιν ὁμώνυμον ἐπικλήσει, τοῦ σχήματος ἐπικατηγορήσεως· ἔστι δὲ ὥσπερ σύνθετον ἤδη τοὔνομα ἐξ ἀμφοῖν, Ἄλβα Λόγγα· τοῦτο δ' ἔστι, Λευκὴ Μακρά.]

"Παρακατηγόρημα, vox est dialectica. Scribit Ammon., si quid ὀνόματος κατηγορηθὲν ἀπόφανσιν ποιεῖ, "id a Stoicis nominari κατηγόρημα et σύμβαμα, ut Σωκράτης περιπατεῖ, at si πτῶσεως, appellari παρασύμβαμα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὃν οἷον "παρακατηγόρημα, ut, Σωκράτει μεταμέλει." "Παρασύμπτωμα, et σύμπτωμα ita differunt, ut σύμβαμα, "et παρασύμβαμα, κατηγόρημα et παρακατηγόρημα. "Synonyma autem sunt σύμβαμα et σύμπτωμα, παρασύμβαμα et παρασύμπτωμα, quæ sic declarat Chrysippus ap. Luc. Vit. Auct. (xxi.) Ἦν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δή που σύμβαμα τὴν χωλείαν· τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν, ut παρασύμβαμα et παρασύμπτωμα sit Id quod accidit præter τὸ σύμβαμα, quasi Secundarium accidens, s. Id quod accidens comitatur." [" Ludit festivus scurra in detorquenda signif. vocum, quæ ad Grammat. vel Dialecticam pertinent, quam discas optime ex Apollon. Synt. i. p. 36. iii. p. 295. Verbo, σύμβαμα est Prædicatum casui recto additum, ut in hac propositione, Τρύφων περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα, Prædicatum casui obliquo additum, ut in hac, Μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα Congruitatem notat, quomodo vertit et jam Priscian. xiii. 1118. de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum Lucian. ad verbum σύμβαμα vocat Accidens, et παρασύμβαμα, Novum accidens, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Lat. appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum Una ire, Congruere, significat, tum Accidere et contingere." J. M. G. Schol. Ἀλλ' ἐπιτριβείης, ὦ κατάρατε, πάντα γελοίως ὑπὸ τὴν γλῶτταν στρέφων, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων. Τῶν διαλεκτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος αὐτοτελῶν συντιθεμένας εἰς ἀποφαντικοῦ λόγου γένεσιν, ὡς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἤ τι τῶν ὀνομάτων χρείαν ἀποτελούντων, κατηγορούμενον δὲ τὸ ὄνομα, οἱ Στωϊκοὶ * ἐθελακριβεῖς ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελῆ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβέβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν οὐκ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλά τινος ἐνδεᾶ, οἷον, Σωκράτει μεταμέλει, ἢ, Σωκράτης φιλεῖ, ἢ, Σωκράτει μέλει, ταῦτα οὖν ὠνόμασαν, τὴν μὲν, Σωκράτει μεταμέλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, κἂν αὐτοτελές ἐστιν, αὐτοὶ παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι ἢ κατηγορήματι· τὴν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' εὐθεῖαν ἐλήφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' οὖν ἐπεὶ μὴ ῥῆμα, ("corrupta hæc," M. du S.) τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἔλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τοῦ (τῇ, M. du S.) πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐνδεῶς ἡ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ τὸ, τίνος μέλει. Οὕτω μὲν οὖν οὕτως. Ὁ μέντοι Λουκιανὸς λόγον ἀνεῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ σκῶμμα τῶν σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοιότατον μεταφέρων. "Lege αὐτοτελῶς (pro αὐτοτελῶν,) et mox τε τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα: tum prope finem, Οὗτοι, Stoici, μὲν οὖν οὕτως. Quæ præcedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc observationem neque ab homine Græco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas susceperat, satis esset peritus, scriptum fuisse putem. Vide Menag. ad Diog. L. vii. 64." T. H.]

[* Προκατηγορέω, Facinus accuso, priusquam patraretur. Demosth. 95. Εἰ γὰρ ἦδη τοσαύτην ἐξουσίαν τοῖς αἰτιᾶσθαι καὶ διαβάλλειν βουλομένοις δίδοτε, ὥστε καὶ περὶ ὧν ἂν φασι μέλλειν αὐτὸν ποιεῖν, καὶ περὶ τούτων προκατηγορούντων ἀκροᾶσθαι, τί ἂν τις λέγοι; Vide Προσκατηγορέω.]

"Προκατηγορία, (ας, ἡ,) Antecedens accusatio, "Thuc." [iii. p. 200=248. Προκατηγορίας τε ἡμῶν οὐ προγεγενημένης, "Accusatio præmissa defensioni," Hederici Lex.]

Προσκατηγορέω, Insuper accuso, Ultra accuso. Xenoph. (Mem. ii. 6.) Ἐὰν δέ σου προσκατηγορήσω ὅτι—εὐνοϊκῶς ἔχεις πρὸς αὐτόν." ["Jocose et eleganter ita dicitur, ut sit Insuper commendo s. laudo."

Lex. Xenoph. Vide Κατηγορέω.] Citatur et e Thuc. Προσκατηγορῶ ἐπίδειξίν τινα ἐπὶ χρήμασι, [iii. 42. Χαλεπώτατοι δὲ καὶ οἱ ἐπὶ χρήμασι προσκατηγοροῦντες ἐπίδειξίν τινα. Dionys. Hal. de Lysia Judic. xiv. 484. e Theophrasto, Ἀντίθεσις δ' ἐστὶ τριττῶς, ὅταν τῷ αὐτῷ τὰ ἐναντία, ἢ τῷ ἐναντίῳ τὰ αὐτὰ, ἢ τοῖς ἐναντίοις (τὰ Markland. recte) ἐναντία προκατηγορηθείη. "Fortasse rectius προσκατηγορηθείη, s. προσκατηγορηθῇ, Tribuantur." Sylburg.]

Συγκατηγορέω, Simul accuso. [Demosth. 1232. Τῶν τότε συγκατηγορούντων μετὰ Ἀριστοφῶντος.] Item, Simul prædico, ea signif., qua vulgus κατηγόρημα Prædicamentum vocat. HINC et Συγκατηγόρημα, (ατος, τὸ,) ap. dialecticos, Comprædicamentum, a quibusdam redditur Vox consignificativa, i. e. Significans aliis adjuncta, non per se, ut Omnis, Nullus, Quidam. [Ετ * Συγκατηγόρησις, εως, ἡ, Accusatio, Schol. Aristoph. Eq. 826. Κλοπῆς συγκατηγορήσεως.] A συγκατηγόρημα dicitur Συγκατηγορηματικὸς, Consignificativus, et Συγκατηγορηματικῶς, Consignificative.

[* Αὐτοκατήγορος, ὁ, ἡ, "Theodor. Hyrtac. Ep. xxix. T. v. Notice des Mss. 744." Boissonad. in Mss.]

[* Πλαστοκατήγορος, ὁ, ἡ, Prævaricator, Gl.]

[* Ψευδοκατήγορος, ὁ, ἡ, Sycophanta, Calumniator. Vide Ἀνάδικος. HINC * Ψευδοκατηγορία, ας, ἡ, Falsa accusatio. Cyrill. Alex. ad Jo. xi. 18. p. 681. Πολλῶν ὄντων ἐκεῖ, εἰκότως ἀπανταχόσε διεδόθη ὁ λόγος, τῶν μὲν θαυμαζόντων, τῶν δὲ διὰ φθόνον λαλούντων τὸ γεγονὸς, πρὸς τὸ διαβολὴν ποιῆσαι τῷ θαύματι διὰ ψευδοκατηγορίας. Manil. iv. 332. Ψευδοκατηγορίαι τε, κατηγορίης τε * τεχνασμοί.]

[* Ἔκκατηγορία, et * Ἐξαπολογία, sunt tituli Antiphontis Orationum, in quibus ea quæ in aliis Orationibus Κατηγορία et Ἀπολογία appellatis dicta sunt, ipse λύει.]

Παρηγορέω, Hortor, παρακαλῶ, Hesychio. Apollon. R. ii. (64.) μάλα πολλὰ παρηγορέοντες ἐς ἀλκὴν, Hortantes ad fortitudinem. [Schol. e Cod. Par. Παρηγορεῖν τὸ προτρέπεσθαι ἐνταῦθα σημαίνει.] Ap. Herod. (v. 104.) etiam in v. passiva ita sumitur, Παρηγορέετο ἀπίστασθαι ἀπὸ βασιλῆος, alibi (vii. 13.) Καὶ οἱ παρηγορεύμενοι κεῖνα ποιέειν. ‖ Παρηγορέω, Consolor, Consolandi gratia dico. Apollon. R. (ii. 622.) τί δή μοι ταῦτα παρηγορέεις ἀχέοντι; Schol. * παραμυθητικῶς λέγεις, Consolatorie dicis? ‖ Παρηγορέω, Solor, eo sensu quo dicitur aliquis successus solari priorem calamitatem. Plut. Popl. Χωλότητα μετὰ τιμῆς παρηγορεῖ. Παρηγορέω, Lenio, Mitigo, quod et Lat. Solor. Plut. (Pompeio xiii.) Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὁ Πομπήϊος ἐπειρᾶτο πραΰνειν καὶ παρηγορεῖν αὐτούς. Philo, Ἅμα καὶ τὴν τροφὴν παρηγοροῦντες ἀναγκαίῳ προσοψήματι. Plut. Symp. viii. (imo Sept. Sap. Conviv. vi. 593.) Καὶ παρηγορεῖν τὰ πάθη τῶν χρωμένων μέλεσι καὶ ἁρμονίαις, Lenire, vel, ut alii, Sedare perturbationes. [Hesych. Παρηγορεῖ· παρακαλεῖ, παραμυθεῖ. J. Poll. iii. 100. Παραμυθεῖσθαι, παρηγορεῖν, παρηγορεῖσθαι, ἐπικουφίζειν, * ἐπελαφύνειν. Gl. Παρηγορῶ· Delecto, Consolor. " Valck. ad Eurip. Phœn. p. 424. Herod. 718. Plut. S. N. V. 5. Heyn. Hom. v. 619. Dionys. Hal. i. 196. Dico, Eurip. Hec. 288." Schæf. in Mss. Locus est: Οἴκτειρον, ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαϊκὸν στρατὸν, Παρηγόρησον, ὡς ἀκουτείνειν φθόνος Τυναῖκας, quod vertitur, Admone, Schol. Παρηγόρησον· παραίνεσον. Ἔστιν ἀγορὰ, ἀφ' οὗ ἀγορεύω ῥῆμα, ἐξ οὗ σύγκεινται τό τε δημηγορῶ, καὶ παρηγορῶ, καὶ συνηγορῶ, καὶ τὰ τοιαῦτα. Schol. Matth. Παρηγόρησον· ἀντὶ τοῦ παρηλειγμένα (παρηλλαγμένα) ἀγόρευσον. Fl. 59. ἐνηλλαγμένα εἰπέ. Fl. 17. παρηγορῶ, τὸ παραμυθοῦμαι, καὶ τὸ παραινῶ. Fl. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. παράπεισον, νουθέτησον. Fl. 21. 33. τὰ ἐναντία ἀγόρευσον, ἤγουν παρ' ὃ ἠγόρευσας, εἰπέ. (ἡ παρὰ τὴν παραλλαγὴν ἐνταῦθα δηλοῖ.) Gu. In eod. Cod. ub alia m. παραίν. παρ' ὃ πρόσθεν ἔφης, ἀγόρευσον. Huc respexit Eust. ad Il. A. p. 152., quod Porsoni diligentiam effugisse miramur: Παράφημι ταυτόν ἐστι τῷ συμβουλεύω· ἐξ ὁμοίας δὲ ἀγωγῆς, καὶ τὸ πείσαι λόγοις, παρειπεῖν ὁ Ποιητὴς λέγει, ὥσπερ πρὸ ὀλίγου ἔφη, δέδοικα μή σε ἡ Θέτις παρείπῃ· ταυτὸν γὰρ τὸ φάναι, ἀφ' οὗ τὸ παράφημι, καὶ τὸ εἰπεῖν, ἐξ οὗ τὸ παρειπεῖν. Οὕτω δὲ λέγει ὁ Ποιητὴς καὶ παραῤῥητοὺς, τοὺς λόγοις πειθομένους· ἃ καὶ οἷον ἐτυμολογῶν φησὶ, Παραῤῥητοί τ' ἐπέεσσιν. Ὁμοίως δὲ παρῆκται καὶ τὸ παραυδᾶν, καὶ τὸ παραμυθεῖσθαι. Εἰ δὲ καὶ τὸν αἶνον ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς λόγον θήσει τις, ὅμοια τό τε παραινῶ, καὶ τὸ παράφημι, ἐξ οὗ ἡ παραίφασις. Τὸ δὲ παρηγορεῖσθαι, κοινότερον μὲν, καὶ αὐτὸ ἴσον δύναται τῷ παραυδᾶν καὶ παραμυθεῖσθαι· Εὐριπίδης δὲ τὸ τὴν δημηγορίαν παραπτοῆσαι, παρηγορῆσαί φησιν: ad Il. I. p. 760. Ἰστέον γὰρ ὅτι μῦθος, αἶνος· φάσκειν, ἀγορεύειν, εἰπεῖν, εἰρηκέναι, ὁμοίων εἰσὶ νοημάτων δηλωτικά. Διὸ καὶ προσλαβόντα τὴν παρὰ πρόθεσιν, ὁμοιότητά τινα ἔχουσιν ἐννοιῶν· καὶ γίνεται ἐκ τοῦ μύθου μὲν τὸ παραμυθεῖσθαι, τοῦ αἴνου δὲ τὸ παραινεῖν, τοῦ δὲ φάσκειν τὸ παραιφάσκειν καὶ ἡ πάρφασις καὶ ἡ παραίφασις, τοῦ δὲ ἀγορεύειν τὸ παρηγόρημα, τοῦ δὲ εἰπεῖν τὸ παρειπεῖν, τοῦ δὲ εἰρηκέναι τὸ παραῤῥητοὶ, ὅπερ ὁ Ποιητὴς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. Ἐπόλμησε δέ τις ἐντεῦθεν ἐκδοῦναι καὶ * πάῤῥησιν τὴν * παράῤῥησιν: ad Od. A. p. 1695. Παραυδᾶν, τὸ παραμυθεῖσθαι· ὡς γὰρ ἐκ τοῦ μυθεῖσθαι καὶ φάσκειν καὶ ἀγορεύειν καὶ αἰνεῖν, γίνεται τὸ παραμυθεῖσθαι καὶ τὸ παραιφάσκειν καὶ τὸ παρηγορεῖσθαι καὶ τὸ παραινεῖν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ αὐδᾶν ἰσοδυνάμου ἐκείνοις ῥήματος τὸ παραυδᾶν· οὐ μὴν οὕτως καὶ ἐκ τοῦ λέγειν καὶ τοῦ ἐκεῖθεν λόγου, παραμυθίαν δηλοῖ καὶ τὸ παραλογίζεσθαι, ἀλλ' αὐτὸ ἐπὶ κατὰ σοφισμοῦ (* κατασοφισμοῦ) καὶ ἀπάτης τινὸς τίθεται. Æsch. Prom. 646. Ἀεὶ γὰρ ὕψεις ἐννύχοι πολούμεναι Εἰς παρθενῶνας τοὺς ἐμοὺς, παρηγόρουν Λείοισι μύθοις. Schol. A. ἔλεγον ἐν λόγοις ὁμαλοῖς πρὸς ἐμέ: B. παρέπειθον, ἠπάτων με. " Refer ad Alloquendi significatum: recte tamen Schol. B." Abresch. " Παρηγορέω, Suadeo, in malam partem: παρὰ in compositis Prævalendi notionem includit, ut in παρείκω, παρίεμαι, παραιτοῦμαι." Blomfield. Vide Παρηγορία. Æsch. Prom. 1000. Ὀχλεῖς, μάτην με, εὖμ' ὅπως, παρηγορῶν, Schol. παρ' ἃ φρονῶ πείθειν ἐπιχειρῶν. Sic interpungit Elmsl. ad Soph. Œd. T. 445., probante etiam Blomfieldio, qui vertit, Molestus es, frustra me velut fluctum suadere conatus: cf. Eum. 510. τλᾶ-Μων δέ τις μάταν παρηγορεῖ. Schol. Παθὼν δέ τις, μάτην ἑαυτὸν παραμυθεῖται τῇ εἰς ἡμᾶς ἐλπίδι· ἢ, ἕκαστος δὲ τῶν φονέων παρηγορηθήσεται, τλήμων γὰρ ὁ ἀναιδὴς, "Ηδ' ὅδε τλήμων. Pers. 529. Καὶ παῖδ', ἐάν περ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ, Παρηγορεῖτε, καὶ προπέμπετ' εἰς δόμους, Μὴ κάτι πρὸς κακοῖσι πρόσθηται κακὸν, Schol. παραμυθεῖσθε. Hesychio Παρατρέπει est * παραγορεῖ, perperam pro παρηγορεῖ, ut corrigit Wakef. ad Hesychii sui marg. Schow.:—" Ms. Παρατρέπει· παραγορεῖ: Musurus, Π. παρηγορεῖ." Imo inverso ordine leg. " Ms. Παρατρέπει· παρηγορεῖ: Musurus, Π. παραγορεῖ." Musurus enim, ut videtur, pro Cod. lect. παρηγορεῖ dedit παραγορεῖ. Παρηγορεῖ autem hic i. q. παραπείθει. Hesych. Παρατροπέων· παρατρωπῶν (Cod. Ven. παρατροπῶν,) παραλογιζόμενος, (ex Odyss. Δ. 465. et Schol.) Παρατρωπῶσι (Cod. Ven. Παρατροπῶν)· παρατρέπουσι, παραπείθουσι τῆς ὁρμῆς, (ex Il. I. 496.) Παραυδᾷ· παραφωνεῖ, παρηγορεῖ. " Scr. Παραύδα· παραφώνει, παρηγόρει, ex Od. A. 487. Σ. 177." Jens. " Perictyone ap. Stob. 457. (de Officio Pietatis erga Parentes, Καὶ ζῶνται οὖν καὶ ἀποιχομένους σέβειν χρὴ, καὶ μηδέποτε * ἀντιλεσχαίνειν· ἀλλ' ἢν καὶ ἀγνοῶσι νοῦσῳ ἢ ἀπάτῃ, παρηγορεῖν καὶ διδάσκειν.)" Schæf. in Mss. Oppian. C. ii. 429. a Wakef. in Mss. indicatus, παρηγορέωσί τε θυμὸν Καύματος ἀζαλέοιο, λατυσσάμενοι πτερύγεσσιν. Valck. ad Scap. marg. affert ex Athen. 687. Ὦ δαιμόνιε ἀνδρῶν, οὐκ οἶδας, ὅτι αἱ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἡμῶν αἰσθήσεις ὀδμαῖς ἡδείαις παρηγοροῦνται, προσέτι τε θεραπεύονται; Demulceri recrearique? In voce passiva usurpatur ap. Genes. xxiv. 67. παρηγορήθη, Consolationem accepit. Vide Biel. ‖ " Παρηγορέω, de Numine, i. q. ἱλάσκομαι. Musæus 39. (Ἀλλ' alei Κυθερείαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην, Πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα παρηγορέεσκε θυηλαῖς.) Apollon. R. iv. 1410. (στὰς δέ σφε παρηγορέεσκε λιτῇσι.)" Passov. ap. Beck. Act. Societ. Philol. Lips. i. 137. et ad Musæi Fragmm. 206. ‖ Medicamenta adhibeo ad leniendum dolorem morbosve levandos. Vide Niclas. ad Geopon. ii. 21. qui consuli jubet Salmasium ad Tertull. de Pallio 289. cujus hæc sunt verba:—" Miseros proprie consolamur,

quem vero Græci τόκον πεπονθότα vocant, Aliquo labore aut dolore affectum locum, Miser locus Lat. appellatur—Hinc miseros morbósosque locos consolari medicamenta dicuntur ad leniendum, ac levandum dolorem apposita. Græci παραμυθεῖσθαι et παρηγορεῖν. Sext. Emp. Pyrrhon. i. Τό τε ὔμβριον ὕδωρ ὀφθαλμοῖς μέν ἐστιν ὠφέλιμον, ἀρτηρίαν δὲ καὶ πνεύμονα τραχύνει, καθάπερ καὶ τὸ ἔλαιον, καίτοι τὴν ἐπιφάνειαν παρηγοροῦν. Ibid. de cane (p. 19.): Ἀλλὰ καὶ τῶν ἑαυτοῦ παθῶν ἀντιληπτικός τέ ἐστι καὶ παραμυθητικός. Paregorizare Medici mediæ et infimæ Latinitatis dixerunt quod Gr. * παρηγορίζειν. Atque ita sæpe in Antidotario veteri Reg. Bibl. Liber medicinæ ex eadem Bibl.: 'Paregorica sunt, quæ paregorisant, et mitigant, ne malum crescat, non persanant.' Lex. vet. Medic.: 'Paregoricus, mitigator.' Παρηγορεῖν proprie est Consolari." Oribas. de Fracturis p. 57. (e Galeno T. v. 568. Ed. Bas.) Τῶν μὲν οὖν ἄλλων ἰατρῶν ἔνιοι νομίζουσιν, ἄμεινον εἶναι μὴ κατατείνειν εὐθέως τὸ κατεαγὸς κῶλον, ἀλλὰ παρηγορήσαντας πρότερον, οὕτως ἥκειν ἐπὶ τὴν * κατάτασιν ὕστερον, ἡμέρᾳ τρίτῃ καὶ τετάρτῃ μετὰ τὴν ἀρχήν, ὁ δ' Ἱπποκράτης τὸ ἐναντιώτατον ἐπιδείκνυσιν, ἁρμόττειν ἐν ἀρχῇ μὲν κατατείνειν τὸ κῶλον, ἐν δὲ τρίτῃ καὶ τετάρτῃ μάλιστα τῶν ἡμερῶν παρηγορεῖν: 105. ex Heliod. Ἐν δὲ τοῖς τοπικοῖς βοηθήμασιν τὸ σύνολον οὐ συμφέρει τὴν μήνιγγα βαρύνειν, ἀλλὰ φόρτοις αὐτὴν ἐλαφροῖς παρηγορεῖν. Vide et Hippocr. Περὶ Χυμ. 114, 35. et Περὶ Διαιτ. Ὀξ. 575. 15. Aret. de Cur. Morb. diut. ii. 3. Theoph. Nonn. lxxxiv. clxxv. (* Φλεβοτομητέον οὖν αὐτοὺς, καὶ τοῖς παρηγοροῦσιν ἐνέμασι καὶ καταπλάσμασι * χρηστέον διὰ πηγάνου, καὶ ἀνήθου, καὶ ῥήλεως, καὶ ἀλθαίας ῥίζης,) ccvii.]

Παρηγόρημα, ατος, τὸ, Adhortatio, Consolatio, Hortamentum, Solamen. [Alciphr. i. 35., notante Schæf. in Mss., Καί τοι γε ᾤμην τὸν ἄκρατον ἔσεσθαί μοι παρηγόρημα. "Sic leg. pro vulg. κατηγόρημα conjecerat jam sua ætate Bergler. Nil mutant Codd. nil Criticorum, quos legere placuit, libelli. Cum vero κατηγόρημα idoneum sensum h. l. non det, etiamsi ironice velis accipere, παρηγόρημα, quod in versionem Bergler., ego in textum recepi. Paulo post in hac Epist. παραψυχὴ et παραμύθιον eodem sensu occurrunt." Wagner. Sext. Emp. adv. Music. vi. p. 360. Καθόλου γὰρ οὐ μόνον χαιρόντων ἐστὶν ἄκουσμα, ἀλλ' ἐν ὕμνοις καὶ εὐχαῖς καὶ θεῶν θυσίαις ἡ μουσική· διὰ δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τὸν τῶν ἀγαθῶν ζῆλον τὴν διάνοιαν προτρέπεται, ἀλλὰ καὶ λυπουμένων παρηγόρημα. Phrynich. Σοφ. Προπαρ. 6. Ἄτεγκτος παρηγορήμασιν· Αἰσχύλος. Δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῶς ἐχρήσατο ἔθει. Πλάτων γενικῇ κέχρηται· Μὴ τέγγεθαι ὑπὸ κακοδοξίας. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἄτεγκτος ἄνθρωπος παρηγορήμασιν· ὁ μὴ βρεχόμενος μηδὲ προσιέμενος παραμυθίαν, ἀλλὰ σκληρὸς ὤν, ὡς ἡ πέτρα, ἢ ἄλλο τι τῶν σκληρῶν, ὡς μηδὲ ὑπὸ ὕδατος διαβρέχεσθαι. " Philo J. ii. 39. Gregor. N. 278. c." G. Wakef. in Mss. ‖ Remedium. Plut. de Sui Laude viii. 147. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως πρὸς τοὺς παντάπασι χαλεπούς καὶ βασκάνους ἀνάγκη τὰ φάρμακα καὶ τὰ * παρηγορήματα μηχανᾶσθαι.] ‖ Παρηγορήματα Cælius Rh. e Schol. Aristoph. Ran. (213.) annotat vocata fuisse, cum chorus aliquid intus agebat, quod tamen in theatro exaudiebatur, ut ranarum chorus ap. Aristoph. (Ταῦτα δὲ καλεῖται παρηγορήματα, ἐπειδὴ οὐχ ὁρῶνται ἐν τῷ θεάτρῳ οἱ βάτραχοι, οὐδὲ ὁ χορὸς, ἀλλ' ἔσωθεν μιμοῦνται τοὺς βατράχους.) Sed suspecta est ibi hæc vox παρηγορήματα. [" Triplex hujus vocis scriptura occurrit, παρηγόρημα, ut hic, παραχόρημα, Schol. ad Plut. (imo ad Pac.) 113. et denique παραχορήγημα, J. Poll. iv. 110. Ex his ultimam, propter auctoritatem Pollucis, amplectuntur et probant Biset. ad h. l. et Jungerm. ad Poll. l. c." Kuster. " Ad Pac. scr. παραχορηγήματα videtur, ut etiam novi Editores credo voluere, quamvis excusi * παραχωρηγήματα habeant: nam Ed. Bas. παραχωρήματα mendose habet." Jungerm. " L. παραχώρημα. Cf. et Hes. in Παραχωρημάτιον, (scripsit forte Παραχωρημάτων, nam glossa est, Παραχωρημάτων· ἐκβολῶν, ubi Albert. consuli jubet A. Douuæi Prælectt. in Demosth. p. 181.) Nomen habet a παραχωρεῖν, Cedendo; nam persona est, quæ semel loquitur, et deinde nunquam redit in theatrum, adeoque cedit e medio. In Pace Aristoph. παραχωρήματα sunt liberi Trygæi, qui patrem interpellant, cogitantem novum iter versus cœlum." Kuhn. " Aliquando παράβασις quartæ personæ attribuebatur, quod tunc παραχορήγημα dicebatur, propterea quod esset diversio a materia scenica; erat enim illa persona scenica. Quod si non e scena, sed e choro loquebatur, παρασκήνιον hoc, quia extra chori et propositum et numerum id fieret, quemadmodum fecit Æschylus Agam. Ita ap. antiquos legi, cum tamen e choro παραχορήγημα, e scena παρασκήνιον esse ego et antea putarem, et nunc etiam censeo. Nomina enim ipsa hoc produnt." Scalig. Poet. i. 9. In Mus. Crit. Cantab. vi. 206. paulo jejunius tractatur v. παραχορήγημα.]

Παρηγορητὸς e Cicerone citatur pro Consolabilis. [Vox non legitur in Ernestii Ind. Gr. Lat.]

[* Παρηγορητικὸς, ἡ, όν. " Heyn. Hom. vi. 496." Schæf. in Mss. J. Poll. iii. 100. Vide Παρηγορικός.]

Ἀπαρηγόρητος, ὁ, ἡ, Insolabilis, Qui consolatione flecti non potest. Plut. Galba, Ἀπαρηγόρητοι τοῖς ἄρχουσιν ἦσαν, exponitur, Nullam principum consolationem admittebant: [Mario ii. Ὑπὸ θυμοῦ, καὶ φιλαρχίας ἀώρου, καὶ πλεονεξιῶν ἀπαρηγορήτων, Inexplebili avaritia: M. Antonio vi. Ἔρως ἀπαρηγόρητος ἀρχῆς, καὶ περιμανὴς ἐπιθυμία τοῦ πρῶτον εἶναι καὶ μέγιστον: Arato v. Ὑπὸ κηπουροῦ τινος κυναρίων, μικρῶν μὲν, ἐκτόκως δὲ μαχίμων καὶ ἀπαρηγορήτων: xii. Ἐκεῖ δ' οἱ φυγάδες ἦσαν ἀπαρηγόρητοι, Implacabiles: Non posse suaviter vivi sec. Epic. x. 554. Εἰ δὲ δὴ καὶ μετ' ἀλγηδόνος, ὥσπερ Ἐπίκουρος οἴεται, τοῖς πλείστοις ἀπόλλυσθαι συμβαίνει, παντάπασιν ἀπαρηγόρητός ἐστιν ὁ τοῦ θανάτου φόβος, εἰς ἀγαθῶν στέρησιν διὰ κακῶν ἄγοντος. Charito vii. 1., a Schæf. in Mss. indicatus, Ἀπαρηγόρητον αὐτῷ τὴν συμφοράν. Joseph. A. J. vii. 6. Μὴ καὶ σφαλεὶς ἀπαρηγορήτῳ συμφορᾷ περιπέσῃ.]

Ἀπαρηγορήτως, Adv. Insolabiliter, Horat. [Epist. i. 14. 7.]

Δυσπαρηγόρητος, ὁ, ἡ, Vix consolabilis, Consolatu difficilis. Cicero (Fam. iv. 3.) Dolorem vix consolabilem dixit δυσπαρηγόρητον. [Plut. de Adul. et Am. Discr. vi. 276. Ὁ δὲ πληγεὶς μὲν τῇ παῤῥησίᾳ καὶ χαραχθεὶς, ἀφεθεὶς δὲ ταχὺς, καὶ οἰδῶν, καὶ ἀνώμαλος ὑπ' ὀργῆς, δυσανάκλητος αὖθις ἐστὶ, καὶ δυσπαρηγόρητος.]

Δυσπαρηγορήτως, Adv. Ut δυσπαρηγορήτως ἔχειν, Vix posse consolatione flecti, s. leniri.

[* Εὐπαρηγόρητος, ὁ, ἡ, UNDE Adv. * Εὐπαρηγορήτως. Phalar. lv. Τὸ πρᾴως καὶ μετρίως τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν. " Constans in libris editis scriptura est, Τὸ πρᾴως καὶ εὐπαρηγορήτως τὴν ἐπ' αὐτῷ λύπην ἐνεγκεῖν, nec abit Ms. Burm. In reliquis varie hæc leguntur. Lugd. enim A. B. Angl. et Pal. habent, Τὸ πρᾴως καὶ μετρίως ἐνεγκεῖν, addito in marg. Lugd. A. et Angl. τὴν συμφορὰν ante ἐνεγκεῖν, quod in ipso contextu Lugd. C. et Med. B. est. Med. autem A. et C. cum editis conveniunt, præterquam quod in illo pro εὐπαρηγορήτως invenitur μετρίως, ut etiam marg. Ald. habet; in hoc autem, Τὸ πρᾴως καὶ μετρίως καὶ εὐπαρηγορήτως, ut manifestum esse videatur, εὐπαρηγορήτως interpretis esse, qui sic reddiderit antecedentia. Junguntur autem, ut hic πρᾴως καὶ μετρίως, a Demosth. adv. Timocr. 802. Τοὺς νόμους ὡς πραοτάτους καὶ μετριωτάτους εἶναι. Julian. ad S. P. Q. Ath. 278. Πρᾷον ἑμαυτὸν παρασχὼν, καὶ μέτριον. Adde Synes. Ep. cxxxv." Lennep. Vide Εὐπαρηγόρως.]

Παρήγορος, ὁ, ἡ, Hortator, Consolator, Soph. p. 92. (Electra v. 224.) Ἄνετέ μ', ἄνετε παράγοροι. Apollon. R. i. (479.) ἄλλοι μῦθοι ἔασι παρήγοροι, οἷσί κεν ἀνὴρ Θαρσύνοι ἕταρον, Verba consolatoria. Παρήγορα παίγνια, Anth. Epigr. [Agathiæ xxiii. Παίγνιά τ' ἀμφιέπουσι παρήγορα. ‖ Pausan. i. 43. de Megarensium urbe loquens, Πειθὼ δὲ, καὶ ἑτέρα θεὸς, ἣν * Παρήγορον ὀνομάζουσιν, ἔργα Πραξιτέλους.]

[* Δυσπαρήγορος, ὁ, ἡ, i. q. δυσπαρηγόρητος. Æsch. Eum. 387. Καὶ δυσπαρήγοροι βρότοις, Schol. οὐ ταχέως παρηγορούμεναι ὑπὸ βροτῶν.]

[* Εὐπαρήγορος, ὁ, ἡ, UNDE] Εὐπαρηγόρως, Adv. exponitur in Epist. Phalar. Æquo animo, Facilem se præbendo consolantibus, Vel, Facile consolationem admittendo. [Vide Εὐπαρηγορήτως.] Donat. in illud Terentii, Laudare fortunas meas, Εὐπαρηγορώτερον, inquit, fortunas, quam fortunam.

Παρηγορία, ας, ἡ, Adhortatio, Consolatio, Mitigatio. [Item, Mitigatio morbi, Fomentum, Remedium.] Plut. de Exilio, Παρηγορίαν εἶναι, μὴ συνηγορίαν τοῦ λυποῦντος, [de Adul. et Am. Discr. vi. 205. Ἀλλ' οὐκ οἶδ', ὅπως οἱ πολλοὶ τὰς μὲν ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι παρηγορίας οὐχ ὑπομένουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπὸ τῶν συνεκβρηνούντων ἄγονται καὶ * συνοδυρομένων. Apollon. R. ii. 1281. Ἄργου δ' αὖτε παρηγορίῃσιν Ἰήσων Ὑψόθι νῆ' ἐκέλευσεν ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσσαι, Schol. Παρηγορία, ἡ προτροπή, καὶ ἡ συμβουλή. Suid. et Phot. Παρηγορίας· συμβουλῆς, ἢ παρακλήσεως. Hesych. Παρηγοναῖς· παραγωγαῖς, ἀπάταις. Albert. Παρηγοναῖς delet, ut Παραγωγαῖς, etsi alieno loco, sit caput articuli, vel jungendum censet cum præced. hoc modo, Παρήγαγεν· ἤνεγκεν, ἢ ἠπάτησεν, καὶ Παραγωγαῖς· ἀπάταις. G. Wakef. ad Hesych. marg., cum Abreschio ad Æsch. 257., leg. conjicit Παρηγορίαις· παραγωγαῖς, ἀπάταις. In Schowii Cod. Ven. reperitur παραγώγως. J. Poll. iii. 100. Παραμυθία, παραμύθιον, παρηγορία, κουφισμός. Gl. Παρηγορία· Delectatio, Oblectamentum, Solatium, Oblectatio, Lenimen. Julian. Or. i. p. 17. Τοῖς μὲν δι' ὁμοιότητος τὸν ἅπαντα χρόνον συγγέγονας, ἀσπασίαστον μὲν τὴν πόλιν διαφυλάττων, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς συνάρχοντας θεραπεύων ἀεί· τοῖς φίλοις δὲ τῆς ἴσης παρηγορίας μεταδιδούς, καὶ τῆς παῤῥησίας μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν ἀφθόνως. " Petav. hic προσηγορίας, aut, quod adhuc mallet, ἰσηγορίας legendum putat. Verum haud necesse video, ut hic a scriptis libris, quibus accedit Vossianus, recedatur. Παρηγορεῖν nempe ap. Græcos non Admonere solum, aut Consolari, sed Alloqui etiam simpliciter denotat, ut ap. Apollon. R. iii. 303. τοιοῖσι παρηγορέων ἐπέεσσι. Talibus compellaris dictis: nempe prout a Criticis ad Eurip. Hec. 288. dicitur, Ἔστιν ἀγορὰ, ἀφ' οὗ ἀγορεύω ῥῆμα, ἐξ οὗ σύγκειται τό τε δημηγορῶ, καὶ καρηγορῶ, καὶ συνηγορῶ, καὶ τὰ τοιαῦτα. Neque etiam aliena ab h. l. vocis παρηγορίας pro Admonitione aut Hortatione significatio, ut id nempe in Constantio hic laudet Julian., quod ab amicis et familiaribus se ex æquo admoneri, ubi res tulit, sit passus, s. eam iis libertatem, quod continuo addit, indulserit. Quod iis etiam consentaneum, quæ de eodem Constantio, ut amicis credulo nimium ac obnoxio, et a quorum nutu velut penderet, a scriptoribus illorum temporum dici paulo ante vidimus. Ita etiam eo sensu, s. pro Admonitione, h. v. adhibuit Apollon. R. ii. 1285. (l. c.) Eandem pridem de Fomentis usurpavit Æsch. Agam. 94. ubi de accensa lampade ait, Φαρμασσομένη χρίσματος ἀγνοῦ Μαλακαῖς ἀβόλοισι παρηγορίαις, Delibata olei nunc mollibus sinceris fomentis: nempe prout παρηγορίαν, de Mitigatione morbi dixit, ut præterea observo, id enim in Foes. Œcon. et ab aliis præteritum video, Hippocr. de A. V. iv. 1. Ἀλλὰ μὲν ἠρεμίαν καὶ παρηγορίαν ἐνδείκνυται, Sed tum quietem, tum mitigationem indicat. Unde etiam ἴσης παρηγορίας, s. Mutuæ ac blandæ admonitionis, vel etiam in adversis, quæ subinde Constantio contigerunt, Solatii, s. Lenimenti, admittenda hic significatio; imo longe commodiori sensu, quam eo, quem προσηγορίας aut ἰσηγορίας vox, ut hic leg. credidit Petav., intulisset." Spanhem. "'Ισηγορία raro usu dicitur pro ἰσηγορία. Ita fere Plato de LL. vi. 615. Δοῦλοι γὰρ καὶ δεσπόται οὐκ ἂν ποτε γένοιντο φίλοι, οὐδὲ ἐν ἴσαις τιμαῖς διαγορευόμενοι φαῦλοί τε καὶ σπουδαῖοι. Polyb. ii. 38. vi. 7. ἰσηγορίαν et παῤῥησίαν conjungit. Themist. simili ratione dixit ἴση προεδρία, x. 130. Τοῖς στρατηγοῦσι δὲ οἱ φιλοσοφοῦντες ἐν ἴσῃ προεδρίᾳ, γνώμης ἅμα καὶ δυνάμεώς σε θεραπευούσης. Pleniorem h. l. ita exhibent Codd. duo Ambros., Προεδρείᾳ· καὶ συμπλέκεται τὴν καλλίστην, alter Cod. ἀρίστην, πλοκὴν ἡ περὶ σὲ δορυφορία γνώμης ἅμα κ.τ.λ." Wyttenbach. Aret. de Cur. Morb. diut. i. 3. Τάδε μὲν ὧν ἐς τὴν τοῦ παροξυσμοῦ παρηγορίην καὶ σκέδασιν τοῦ ζοφώδεος. Geopon. xii. 17. e Puxamo, Καυσουμένοις ἐν νόσῳ τριφθεῖσα καὶ ἐπιτεθεῖσα μεγίστην οἴσει παρηγορίην.]

Παρηγορικὸς, ἡ, ὸν, Consolatorius, Consolandi vel leniendi vim habens. Galen. Ἀγωγὴ πραοτάτη καὶ παρηγορικωτάτη, Quæ maxime ægrotum soletur et morbi tædium leniat, Bud. [Oribas. de Fract. p. 105. ex Heliod. Εἶτ' ἔξωθεν ὅλη ἡ κεφαλὴ καταπλασσέσθω καταπλάσματι παρηγορικῷ, ὡς τῷ διὰ μελιλώτου, ἢ λινοσπέρμου ἀλεύρου, καὶ ἐλαίου σκευαζομένῳ, τοῦ σκληνίου * ἐκτετραμένου κατὰ τὸν τῆς * ἀνατρήσεως τόπον, καὶ τὰ ἔξωθεν πάντα ἐρίῳ κουφῷ σκεπέσθω: 110. e Galeno, Φαρμάκοις δὲ χρῶνται καὶ ὅλῃ μετὰ τὴν * ἀνάτρησιν ἀγωγῇ οἱ μὲν πλεῖστοι τῇ πραοτάτῃ τε καὶ παρηγορικωτάτῃ. " Sunt hæc fortasse e Galeni Comment. in Hip. de Cap. Vuln. deperdito." Cocchius. Theoph. Nonn. lxi. Κολλούριον παρηγορικὸν τρυφερὸν πρὸς τοὺς μὴ δυναμένους φέρειν τὴν δῆξιν τῶν κολλουρίων. " Παρηγορεῖν, Mitigare, Lenire, πραύνειν. De Rat. Vict. in Morb. ac. (p. 75=374.) Πνεύμονός τε γὰρ, * μαλθακτικόν ἐστι, καὶ πτύελου ἀναγωγὸν μετρίως, καὶ βηχὸς παρηγορικόν, Quod tussim mitiget, aut leniat. Rursus ibid. Οὔτε γὰρ βηχός ἐστι παρηγορικὸν ἐν τοῖσι περιπνευμονικοῖσιν, (p. 81=375. ubi sic legitur, Οὔτε γὰρ βηχὸς παρηγορικόν ἐστιν ἐν τοῖσι πλευμονικοῖσιν, οὔτε πτύελου ἀναγωγόν,) Neque enim in morbis pulmonis tussim sedat aut lenit." Foës. Œcon. Hippocr. Athen. 675. e Philonide de Unguentis et Coronis: Διὸ μυρσίνης μὲν στέφανον, στέφοντα καὶ τὴν οἴνων ἀναθυμίασιν ἀποτρυνόμενον, ἔτι δὲ ῥόδινον, ἔχοντά τι καὶ κεφαλαλγίας παρηγορικὸν σὺν τῷ κατὰ ποσὸν ψύχειν, πρὸς δὲ τοῖς (τούτοις malebat Schweigh.) δάφνινον, οὐκ ἀλλότριον τοῖς πότοις ἡγητέον. Gl. Παρηγορικός· Consolabundus. J. Poll. iii. 100. Λόγοι δὲ ἐρεῖς, παραμυθητικοὶ, παρηγορικοὶ, * παρηγορητικοὶ, νουθετικοὶ, * σωφρονιστικοὶ, καὶ τὰ ὅμοια. UNDE Adv. * Παρηγορικῶς, Consolatorie, Molliter. Hippocr. π. Γυναικ. i. 242. Καὶ ἐγκαθίζεσθαι παρηγορικῶς: ii. 278. Ταῦτα δὲ ποιέειν χρὴ πρότερον, ἢ ψυχθῆναι καὶ ἐνθεῖναι εἴσω παρηγορικῶς: π. Ἀρθρων 495. Προσάγειν δὲ οὐ βιαίως, ἀλλὰ παρηγορικῶς.]

Ἀντιπαρηγορέω, Vicissim consolor, Mutuam consolationem affero. Ἀντιπαρηγοροῦντες, Allocutionibus contrariis obstantes, VV. LL. [Joseph. B. J. i. 15. Ἐπεὶ δὲ ἀντιπαρηγοροῦντες οἱ περὶ τὸν Ἀντίγονον, οὔτε κατακούειν τῶν κηρυγμάτων εἴων τινὰς, οὔτε μεταβάλλεσθαι, τὸ λοιπὸν (Ἀντίγονος) ἀμύνασθαι τοὺς ἀπὸ τοῦ τείχους ἐπέτρεπε τοῖς σφετέροις. " Cum vociferationibus ex adverso obstarent Antigoniani, quo minus aut præcones exaudire aut sententiam mutare quispiam posset," Hudson. Plut. Consol. ad Apollon. vi. 447. Καὶ σπουδάζοντας ἐντυγχάνειν, ἀνδράσι μὴ τοῖς συλλυπουμένοις, καὶ διεγείρουσι τὰ πένθη διὰ κολακείαν, ἀλλὰ τοῖς ἀφαιρουμένοις τὰς λύπας διὰ τῆς γενναίας καὶ σεμνῆς παρηγορίας, ἐπακούοντας καὶ ἔχοντας ἐν νῷ τὸ Ὁμηρικὸν τοῦτο ἔπος, ὅπερ ὁ Ἕκτωρ πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην, ἀντιπαρηγῶν αὐτὴν, εἶπεν ὧδί.]

[* Προηγορέω. Verba præeo, Loco et nomine aliorum verba facio. Suid. Προηγόρει· προηγόρευε, προέλεγε. Ξενοφῶν· Ἦκον πρέσβεις ἐκ Σινώπης καὶ διὰ τοὺς Κοτυωρίτας εἰς τοὺς Ἕλληνας· προηγόρει δὲ Ἑκατώνυμος, δεινὸς νομιζόμενος εἶναι λέγειν. Locus est K. A. v. 5.: Ἐν δὲ τούτῳ ἔρχονται ἐκ Σινώπης πρέσβεις, φοβούμενοι περὶ τῶν Κοτυωριτῶν τῆς τε πόλεως· ἦν γὰρ ἐκείνων, καὶ φόρους ἐκείνοις ἔφερον· καὶ περὶ τῆς χώρας, ὅτι ἤκουον δῃουμένην, καὶ ἐλθόντες ἐς τὸ στρατόπεδον, ἔλεγον, προηγόρει δὲ Ἑκατώνυμος, δεινὸς νομιζόμενος εἶναι λέγειν. Hist. ii. 2. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἀπήγγελον οἱ πρέσβεις ἐφ' οἷς οἱ Λακεδαιμόνιοι ποιοῖντο τὴν εἰρήνην, προηγόρει δὲ αὐτῶν Θηραμένης, λέγων, ὡς χρὴ πείθεσθαι Λακεδαιμονίοις, καὶ τὰ τείχη περιαιρεῖν. In Lex. Xenoph. perperam scribitur προαγορεῖν pro προηγορεῖν. Hesych. Προηγόρησαν· προεῖπαν. Vide et J. Poll. ac Thom. M. mox afferendos. UNDE * Προηγορία, ας, ἡ, Et] " Προήγορος, (ὁ, ἡ,) Princeps, nescio unde afferant " VV. LL. potius enim significaret τὸν προαγορεύοντα." [Gl. Προήγορος· Prædicator. * Κηρυκῆς· Prædicator. J. Poll. ii. 126. Καὶ συνηγορεῖν, καὶ συνήγορος, συνηγορία, συναγορεύειν, προήγορος, προηγορεῖν, προαγο-

ρεύειν, προαγόρευσις, ἀναγόρευσις. "Interpr. Concionis princeps. Melius, Patronus causæ; est enim i. q. συνήγορος, et προηγορεῖν est συνηγορεῖν. Ridiculus fuerit, qui omnia Gr. synonyma totidem Lat. vocabulis pensare sataget. Est ubi et προήγορος Prædicatorem, Præconem denotat, sed rarius hoc est." Kuhn. "Orig. ad Martyr. 184." Valck. ad Scap. marg. Suid. Κονσούλους· αὐτοκράτορας αὐτοὺς οἱ τῶν Ῥωμαίων πολῖται διοικοῦντας ὠνόμασαν, οἷα δὴ προβούλους καὶ προηγόρους τινὰς, οὓς Ἕλληνες μετὰ ταῦτα διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἐξουσίας Ὑπάτους προσηγορεύκασιν. "H. l. ita leg. puto, Κονσούλους· αὐτοκράτορας. Οὕτως τοὺς τὴν Ῥωμαίων πολιτείαν διοικοῦντας κ. τ. λ." Kuster. Idem Suid. in Ὑπατοι ex Auctore incerto: Τούτῳ δὴ οὖν τῷ τρόπῳ τῆς πολιτείας φυγούσης τὴν τῆς τυραννίδος βαρύτητα, καὶ δημοκρατίας ἀκολασίαν, προχειρίζεται πρώτους στρατηγοὺς αὐτοκράτορας ἄνδρας δύο, Κονσούλους αὐτοὺς ὀνομάσασα, οἷα δὴ προβούλους καὶ προηγόρους τινὰς, οὓς Ἕλληνες μετὰ ταῦτα διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἐξουσίας Ὑπάτους προσηγόρευσαν. "Προήγορος, Qui præ (pro) aliis dicit, concionatur. 2 Macc. vii. 2. (Εἷς δὲ αὐτῶν γενόμενος προήγορος, οὕτως ἔφη,) 4. (Τῶν δὲ ἐκπυρωθέντων, παραχρῆμα τὸν γενόμενον αὐτῶν προήγορον προσέταξε γλωσσοτομεῖν.) Sic et v. προαγορεύειν Xenoph. K. A. v. 355. ita usurpat, ut significet Præ aliis dicere, Verba facere." Biel. Angl. dixeris, *Spokesman*, vel "*Mouth*, Shakspear. Henr. vi. Pt. iii. A. 5. Sc. 5., Addison. Spect. ccccxl. ccccxcix., Swift. 'Letter to a Member of Parliament in Ireland upon choosing a new Speaker there.'" J. Seager. in Mss. Thom. M. Ὥσπερ φαμὲν Προσηγορία, καὶ Προσήγορος, οὕτω καὶ Προηγορία, ἡ * ὑπερηγορία, καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ Προήγορος, ὡσαύτως, καὶ Προηγορῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἀναβιοῦντες ἢ Ἁλιεὺς (xxii.) Τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. (Vulgo in Luciano editur προσηγ. et sic P. F. et Fl.: at J. E. Coll. et Schol. cum Thoma προηγ. "Προηγ. leg. arbitror, ut sit, Tu prior causæ dictionem suscipe, i. e. Age, quia præstas reliquis: cf. Schol. Προηγορίαν· τὸ πρότερον εἰπεῖν, ἢ ἀγορεῦσαι. Licet vulgata stare possit." J. F. Reitz. Nos quidem vulgatam stare posse vehementer negamus; sensus enim est, *Do you then undertake the office of spokesman.* Aliud προηγορία, Patrocinium, Defensio causæ; aliud προσηγορία, Appellatio, Compellatio, Alloquium.) Καὶ Συνέσιος ἐν Ἐπιστολῇ τῇ, Ἐγὼ καὶ βούλομαι (lxvii.)· Εὑράμενος κρηπῖδα καὶ ἐπαναβὰς αὐτῇ, καὶ προήγορος ἠξίωσεν εἶναι. Ἀριστείδης ἐν τῷ Περὶ Ὁμονοίας Ῥοδίοις (i. 364.)· Προηγορεῖν δὲ συνδεομένοις, vulgo ibi legitur προσηγ. at "Codd. vulgatam tuentur." Stœber. "Ut constat ex exemplis a Thoma allatis, προηγορία, Primæ in dicendo partes. Sed quî nomen illud alteri ὑπερηγορία respondere possit, non videmus. Ὑπερηγορία enim videtur esse In alicujus defensionem instituta oratio; at, cum ea vox inter legendum nobis se non obtulerit, nihil habemus certi quod proferamus: (extabat tamen ap. Nostrum verbum ὑπεραγορεύω, e quo conjecturam facere viro docto licebat, quid h. l. significet nom. ὑπερηγορία.) Ad προήγορος quod attinet, ap. Euseb. P. E. 236. usurpatur pro Defensore: Τούτων δὲ ἔλεγχος αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ τῶν δαιμόνων προήγορος, ἐν οἷς ἐπέγραψε, Περὶ τῆς ἐκ Λογίων Φιλοσοφίας, ὧδε λέγων πρὸς λέξιν. Eodem prope sensu προηγορέω reperias in Plut. Cæsare 986. (imo, Bruto vi.) Καὶ δὴ καὶ τῷ τῶν Λιβύων βασιλεῖ προηγορῶν (Vulc. προσηγορῶν) μὲν ἠπτᾶτο τοῦ μεγέθους τῶν κατηγοριῶν." Sallier. Si V. D. satis perspectum habuisset voc. προηγορία, non dubitasset de sensu vocis ὑπερηγορία. Προηγορία nempe Dictio causæ, Defensio causæ, loco et nomine aliorum. Cum igitur Thomas προηγορίαν exponat per τὴν ὑπερηγορίαν, manifestum est ὑπερηγορίαν significare Patrocinium, τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν.]

Προηγορέω, i. q. προσαγορεύω, Compello, Saluto. Sed hujus verbi in VV. LL., ubi reperitur, nulla exempla afferuntur, estque suspectum. [Eurip. Phœn. 996. Προηγορήσων εἶμι, καὶ σώσω βίον. Schol. *ἀποχαιρετίσω περὶ τοῖς κοινοῖς. "Scr. παρὰ τ. κ. 'In communi dialecto dicitur ἀποχαιρετίσω, Valedicam. Χαιρετίζειν, Salutare, legi poterit exemplis communitum a T. H. ad Aristoph. Plut. 752." Valck. et a Nostro in Χαιρετίζω. "Προσηγορέω, Heyn. Hom. vii. 70. Thom. M. 750. Wakef. ad Æsch. Eum. 510." Schæf. in Mss. Vide supra Προηγορέω.]

"Προσηγορία, ας, ἡ, Allocutio, Alloquium, Appellatio, Compellatio. Item, Appellatio quod est "Nomen, veluti cum dicitur aliquid προσηγορίαν "ἔχειν ἀπό τινος, Appellationem habere ab aliquo, "Denominatum esse ab aliquo." ["Diod. S. i. 21. (Τὴν προσηγορίαν δ' ἔχειν ἀπὸ τοῦ κολασθέντος ὑφ' Ἡρακλέους Ἀνταίου.)" Schæf. in Mss.] "Ap. Her"mog. pro Nomen appellativum. Sic Quintil. i. 7. :, "Vocabulum, an Appellatio dicenda sit προσηγορία, "et subjicienda Nomini necne, quia parvi refert, "liberum opinaturis relinquo. Et paulo ante:— "Octo duntaxat partes orationis secuti sunt Aristar"chus et Palæmon, qui Vocabulum s. Appellationem "Nomini subjecerunt, tanquam species ejus. At ii "qui aliud Nomen, aliud Vocabulum faciunt, novem. "Nihilominus fuerunt qui ipsum adhuc Vocabulum "ab Appellatione diducerent, ut esset Vocabulum, "corpus visu tactuque manifestum, domus, lectus; "Appellatio, cui vel alterum deest vel utrumque, "ventus, cœlum, deus, virtus." ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. i. 313. 346. Diod. S. xx. 40. (Τοῦ τὴν προσηγορίαν φέροντος εἰς τὸν στρατηγήσαντα τῶν ἐν Μαραθῶνι νικησάντων.) Dionys. H. de Hom. Poesi vi. (Ἐπίθετα οἰκείως καὶ προσφυῶς τοῖς ὑποκειμένοις ἡρμοσμένα, δύναμιν ἴσην ἔχει τοῖς κυρίοις ὀνόμασιν, ὥσπερ τῶν θεῶν ἑκάστῳ ἰδίαν τινὰ προσηγορίαν προστίθησι· τὸν Δία, μητιέτην καὶ ὑψιβρεμέτην· καὶ τὸν Ἥλιον, Ὑπερίονα· καὶ τὸν Ἀπολλῶνα, Φοῖβον καλῶν.)" Schæf. in Mss. Hesych. Προσηγορία· ὀνομασία. Suid. et Phot. Προσηγορία· προσφώνησις. Zonar. Προσηγορία· φίλη *προσλαλιὰ, καὶ *προσαγορία. "Προσηγορία—προσαγορία: A. bis, προσηγορία." Tittmann. Leg. Προσηγορία. Φίλη προσλαλιὰ καὶ προσηγορία. Verba enim Φ. π. κ. προσηγ. ex Auctore nobis nondum noto depromta, in illustrationem simul et exemplum vocis προσηγορία, affert Lexicographus. Gl. Προσηγορία· ὁ ἀσπασμὸς, Appellatio, Salutatio, Vocabulum. Προσηγορία· ἡ ὀνομασία, Hoc vocabulum, Appellatio. J. Poll. v. 137. Ἀσπασμὸς, πρόσρησις, προσηγορία, προσαγόρευσις: vi. 203. Εἴποις ἂν, ὄνομα, κλῆσις, προσηγορία, πρόσρημα, πρόσρησις, ἐπίκλησις, ἐπίκλην, ἐπωνυμία, ὀνομασία. ‖ Προσηγορία et προηρασία confusa habes ap. Phot. Προσηγορίαι· αἱ πρὸ τοῦ ἄρότου γινόμεναι θυσίαι. "Quis hæc unquam fando audivit? Inepto loco posita est hæc glossa. Scr. enim Προηροσίαι, quod vide ap. Phot., unde simul confirmatur conjectura Kusteri (vel potius Meursii ap. Kuster.) ad Suid. h. v. prolata." Schleusner.]

Προσηγόρημα, ατος, τὸ, Alloquium. Ap. Eurip., Salutatio, [Suppl. 802. Ὦ παῖδες, ὦ πικρὸν φίλων Προσηγόρημα ματέρων, Προσαυδῶ σε τὸν θανόντα.]

Ἀπροσηγόρητος, ὁ, ἡ, Insalutatus. Cic. Epist. de Pompeio fugiente loquens: Urbem, omnes nos ἀπροσηγορήτους, expertes sui consilii relinquebat. [Imo ibi legitur:—"Urbem reliquerat; Picenum amiserat culpa; in Apuliam se compegerat; ibat in Græciam; omnes nos * ἀπροσφωνήτους, expertes sui tanti, tam inusitati consilii, relinquebat." Verbum hocce igitur, etiam Schneidero receptum, e Lexicis in posterum ejiciendum erit.]

Προσήγορος, ὁ, ἡ, Compellator, Allocutor, Salutator. Æsch. Prom. (831.) Τέρας τ' ἄπιστον, αἱ προσήγοροι δρύες, Quercus quæ unumquemque venientem ad se compellabant, Oracula fundentes, unde Fatidicæ vocantur a Seneca [Herc. Œt. 1474. Schol. A. αἱ προσαγορεύουσαι καὶ μαντευόμεναι δρύες, αἱ ἔμφωνοι: B. τὸ δὲ προσήγοροι, ἀντὶ τοῦ *φωνικαί.] Quidam Tragicus poeta ap. Suid. ὅπου Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος, [e Soph. Œd. T. 1422. Schol. Ὥσπερ βολὴ λέγεται μὲν ἡ ἄφεσις τοῦ βέλους, λέγεται δὲ τὸ τραῦμα, τὸ ἀπὸ τοῦ βέλους, οὕτω καὶ προσήγορος λέγεται μὲν καὶ ὁ προσαγορευόμενος, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα, λέγεται δὲ καὶ προσήγορος λόγος, ὃν προσαγορεύων λέγει τις πρὸς ἕτερον, ἤγουν ἡ πρόσρησις καὶ προσαγόρευσις, καθὸ λέγεται (1330.) Τί δῆτά μοι * βλεπτὸν, ἢ * στερητὸν,

ἢ προσάγορον Ἐτ' ἔσθ' ἀκούειν ἀδονᾷ, φίλοι; " Relicta vulgari structura Philoct. 1328. εἶτα πῶς ὁ δύσμορος Εἰς φῶς, τάδ' ἕρξας, εἶμι; τῷ προσήγορος; (Schol. τίς με προσαγορεύσει;) nisi τοῦ legendum est, quod probabile videtur Schæfero Meletem. Crit. 137." Erfurdt. Sed vide nos mox.] Itidem cum gen. ap. Soph. Antig. (1169.) Ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος, i. e., Camer. interpr., Supplex precibus uti salutarem deam. Hinc fortasse Προσήγορος Hesychio προσκυνητής. [Schol. δι' εὐχῶν προσαγορεύουσα. Triclin. Οὐ μόνον προσήγορος τῷ δεῖνι, ἀλλὰ καὶ τοῦ δεῖνός φαμεν. Οὕτω· Στείχουσα καὶ πορευομένη πρὸς ἔξοδον, ὅπως καὶ ἵνα ἱκοίμην καὶ ἔλθοιμι προσήγορος καὶ συνόμιλος τῆς Παλλάδος θεᾶς, εὐγμάτων καὶ εὐχῶν, τουτέστιν ἵνα εὐχὰς αὐτῇ προσφέρω. Μὴ ξενισθῇς δὲ πρὸς τὰς δύο γενικὰς, τὸ Παλλάδος καὶ τὸ εὐγμάτων· ὥσπερ γάρ φαμεν, διδάσκαλος τῶν παίδων εἰμὶ μαθημάτων, οὕτως καὶ τοῦτο. " L. εἰγμάτων, Imaginum. Θεοὺς προσειπεῖν habet Eurip. Herc. F. 610. Hesych. Προσήγορος· προσκυνητής. Εἴγμα, Aristoph. Thesmoph. 521. Hesych. Ἔγματα· τύποι. Si retinemus εὐγμάτων, constructio erit, ut in πυρὸς μειλισσέμεν, πυρὸς πρῆσαι, quorum similia multa dedimus ad Eurip. Herc. F. 940." Musgr. " Quidni ergo retineamus?" Erfurdt. Cf. Max. Tyr. infra. J. Poll. v. 127. vide Δυσπροσήγορος. Plut. Sympos. v. 5. Καὶ γὰρ συμποσίου μέγεθος ἱκανόν ἐστιν, ἄχρι οὗ συμπόσιον ἐθέλει μένειν· ἐὰν δὲ ὑπερβάλῃ διὰ πλῆθος, ὡς μηκέτι προσήγορον ἑαυτῷ, μηδὲ συμπαθὲς εἶναι ταῖς φιλοφροσύναις, μηδὲ γνώριμον, οὐδὲ συμπόσιόν ἐστι, " Ut non omnes cum omnibus inter se colloqui possint," Reisk. Idem Plut. de Virt. Mor. p. 810. Wyttenb., notante J. Seager. in Mss.: Δέδοικα δὲ μὴ δέξαιμι παντάπασιν ἐκαγωγὰ καὶ νεαρὰ τῷ λόγῳ περαίνειν, ψαλτήρια διεξιὼν, καὶ λύρας, καὶ πηκτίδας, καὶ αὐλοὺς, καὶ ὅσα μουσικῆς προσῳδὰ καὶ προσήγορα μηχανησαμένης ἀνθρωπίνοις πάθεσιν, ἄψυχα συνῆλθε (" f. συνήδεται, ut Reisk." Wyttenb.) καὶ συνεπιθρηνεῖ, καὶ συνᾴδει, καὶ συνακολασταίνει, τὰς κρίσεις ἀναφέροντα καὶ τὰ πάθη, καὶ τὰ ἤθη τῶν χρωμένων, quod vertitur, Et quæcumque, Musica fabricante, humanis affectionibus cum affabilitate et concentu tractandis accommodata instrumenta.] ‖ Bud. προσήγορον interpr. Familiare in Themist. Phys. v. Οὐδὲν δὲ τέλος ἐναντίον τῇ ἐπ' αὐτῷ σπουδῇ, ἀλλὰ μᾶλλον οἰκεῖόν τε καὶ προσήγορον. Ibid. citat ex D. Areop. Ὅμοια καὶ προσήγορα ἀλλήλοις, 173. [Max. Tyr. xi. 8. Ἀλλὰ Σωκράτης εἰς Πειραιᾶ κατῆει προσευξόμενος τῇ θεῷ, καὶ τοὺς ἄλλους προετρέπετο, καὶ ἦν ὁ βίος Σωκράτει μεστὸς εὐχῆς· καὶ γὰρ Πυθαγόρας ηὔξατο, καὶ Πλάτων, καὶ ἔστις ἄλλος θεοῖς προσήγορος. " Ὅστις ἄλλος θεοῖς προσήγορος, non est, Quisquis alius deos libenter salutaret, (ut vertitur,) sed, Quisquis alius diis conjunctus vel amicus, et quasi οἰκεῖος, unde προσήγορα et μαχόμενα opponuntur a Synes. de Insomn. 97. Καὶ ἔστιν ἐν αὐτῷ (κόσμῳ) μέρη μέρεσι προσήγορα καὶ μαχόμενα. Porphyr. de Abst. ii. 46. Νῦν δὲ παντὸς τοῦ αἰσθητοῦ σώματος ἀποῤῥοίας φέροντος δαιμονίων ὑλικῶν, ἅμα τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῇ ἐκ σαρκῶν καὶ αἱμάτων, πάρεστιν ἡ ταύτῃ φίλη καὶ προσήγορος δύναμις δι' ὁμοιότητα καὶ οἰκειότητα, (ubi virum hunc doctum laudat De Rhoer.) et ita 53. (Μόνον γὰρ ἀποστῆναι δεῖ τοῦ κακοῦ, καὶ ἐπιγνῶναι τὸ ἐν τοῖς ὅλοις τιμιώτατον, καὶ πᾶν τὸ ἐν τῷ ὅλῳ ἀγαθὸν φίλον, ' f. ἡγεῖσθαι φ.' Reisk., καὶ προσήγορον.)" Markland. Sed quicquid contradicat V. D. προσήγορος in Max. Tyr. loco, ut vidit Wakef. ad Hederici marg., est " Cultor," προσκυνητὴς, ut Hesych. exponit e Soph. Antig. l. c. et ut, de diis dictum, semper intelligendum est. Loca, quæ Markl. affert e Synes. et Porphyrio, pertinent non ad cultum deorum, de quo uno agitur ap. Max. Tyr., sed ad philosophorum phrasin satis tritam, cujus auctor forte fuerit Plato de Rep. viii. 546., a J. Seager. in Mss. indicatus, Πάντα προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν, Fic. interpr., Cuncta correspondentia et comparabilia invicem effecerunt. " Vide Heindorf. ad Plat. Theæt. 296." Schæf. in Mss. Iambl. in Explicatione Pythag. Symb. ii. p. 320. Kiessl. Τούτῳ δὲ συνῳδόν ἐστι καὶ τὸ ἐξῆς, Τὸ ὁδοῦ πάρεργον οὐκ εἰσιητέον εἰς ἱερὸν, οὐδὲ * προσκυνητέον τοταράπαν, οὐδ' εἰ πρὸς ταῖς θύραις αὐταῖς παριὼν γέ- A νοιο· εἰ γὰρ ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον φίλον τέ ἐστι καὶ προσήγορον, δῆλον, ὅτι, ἀρχηγικωτάτην οὐσίαν ἐχόντων τῶν θεῶν ἐν τοῖς ὅλοις, προηγουμένην αὐτῶν δεῖ ποιεῖσθαι τὴν θεραπείαν. Ubi vox usurpatur, et quidem proprie, de hominibus inter se salutandis et colloquendis. Deinde metaphorice dicitur de hominibus deos salutandis et colendis. Tum et de convenientia conjunctioneque naturæ, de mundi harmonia, ut in Synes. l. c., de totius et partium concordia. Polus ἐν τῷ Περὶ Δικαιοσύνας, ap. Gale. Opusc. Myth. 703. Εἰ δ' αὐτὰ τὸ ὅλον καὶ τὰ μέρεα οὕτω παιδαγωγεῖ τε καὶ σώζει, ὁμόφρονα καὶ ποτάγορα ἀλλάλοις ἀπεργαζόμενα, πῶς οὐ μάτηρ καὶ τιθηνὰ πασῶν τε καὶ πάντων ταυτηρεῖ λέγοιτο; Vide Εὐπροσήγορος. Euseb. P. E. i. p. 2. a. Φίλα τε καὶ προσήγορα. " Dionys. Hal. A. R. i. 70. (Ὃν ἥδει Λατῖνον γενόμενον ἐν τοῖς μάλιστα προσήγορον, Familiarem.) Plut. Cicer. xl. (Ἐκεῖνος γάρ ἐστιν, ὡς φασιν, ὁ καὶ τὴν φαντασίαν, καὶ τὴν συγκατάθεσιν, καὶ τὴν ἐποχὴν, καὶ τὴν κατάληψιν, ἔτι δὲ τὸ ἄτομον, τὸ ἀμερὲς, τὸ κενὸν, ἄλλα τε πολλὰ B τῶν τοιούτων ἐξονομάσας πρῶτος, ἢ μάλιστα, Ῥωμαίοις, τὰ μὲν μεταφοραῖς, τὰ δ' οἰκειάτησιν ἄλλαις γνώριμα καὶ προσήγορα μηχανησάμενος.)" Schæf. in Mss. Iambl. V. P. xxxiii. Ὡς ἄρα οἱ σπουδαῖοι ἄνδρες καὶ προσωτάτω γῆς οἰκοῦντες φίλοι εἰσὶν ἀλλήλοις, πρὶν ἢ γνώριμοί τε καὶ προσήγοροι γένωνται.]

Προσηγορικὸς, ἡ, ὸν, Compellativus, Salutativus. Προσηγορικὸν, Quo utimur in compellando, vel salutando. [" Fischer. ad Welleri Gr. Gr. i. 346. (' Nomina sunt vel ὑπαρκτικὰ, Substantiva, κύρια, Propria, aut προσηγορικὰ, Appellativa, vel ἐπίθετα, et ἐπιθετικὰ, Adjectiva.') Dionys. H. de Comp. Verb. T. v. p. 8. 9. 37. 155. 157. Schol. ad Philostr. Her. 573. Etym. 379. 20. Lesbon. 183. Wolf. ad Hesiod. 134." Schæf. in Mss. Etym. 554. 40. Ἰστέον ὅτι οὐ ποιοῦσιν ἀπὸ προσηγορικοῦ πατρωνυμικά· τὰ γὰρ προσηγορικὰ κοινά εἰσι καὶ κατὰ πολλῶν λέγονται. Εἰ οὖν ἄνθρωπος * ἀνθρωπίδης εἴπωμεν, ἐδηλώσαμέν τινα ἐκ πολλῶν γεγενῆσθαι, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον· μόνον δὲ λέγουσι γεγενῆσθαι τὸν Πᾶνα ἐκ πολλῶν, ὅθεν καὶ αὐτὴν εἴληφε τὴν ὀνομασίαν. " Dionys. Hal. A. R. iii. C 65. (Σερούιος αὐτῷ προσηγορικὸν ὄνομα ἦν, Τύλλιος δὲ τὸ συγγενικὸν, 70. (Αὐτὸς μὲν ἐκαλεῖτο τὸ κοινὸν ὄνομα καὶ προσηγορικὸν Νέβιος, τὸ δὲ συγγενικὸν Ἄττιος, cf. 48. (Ὅτι Ῥωμαίων ἑκάστῳ κοινὸν τὸ ὄνομα κεῖται, καὶ μετὰ τὸ κοινὸν, ἕτερον, ὃ δὴ συγγενικὸν αὐτοῖς ἐστι καὶ πατρωνυμικὸν,) iv. 1. Ὧι τίθεται τραφέντι ἡ μήτηρ τὸ μὲν ἰδιόν τε καὶ συγγενικὸν ὄνομα, Τύλλιον, ἐπὶ τοῦ πατρὸς, τὸ δὲ κοινὸν καὶ προσηγορικὸν, Σερούιον, ἐπὶ τῆς ἰδίας τύχης.)" Schæf. in Mss. Vide et Plut. Mario i. Gl. Προσηγορικόν· Appellativum, (l. Appellativum.) * Προσηγορικῶς· Appellative, Vocabulariter. Steph. Byz. 643. Οὐδεὶς γὰρ εἶπε προσηγορικῶς, ἢ κυρίως, τὸ Πυκνή.]

Ἀπροσήγορος, ὁ, ἡ, Qui se compellari s. salutari non permittit præ morositate, vel active, Qui non lubenter compellat s. salutat. [Suid. Zonar. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀπροσήγορος· ἄνθρωπος, ὃν οὐχ οἷόν τε προσαγορεῦσαι διὰ τρόπον τραχύτητα. Soph. Trach. 1095. Λέοντ', ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον, Schol. ἀπρόσιτον, καὶ * ἀναγόρευτον, ἀδιήγητον, ἢ φαῦλον καὶ μεμισημένον, ὃ οὐκ ἄν τις προσφθέγξαιτο: Œd. C. 1276. Πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς Τὸ * δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα. " Ἀπροσήγορος, Nulli affabilis, quocum nemo citra periculum colloqui potest. Hinc Accius Philoctete ap. Macrob. Sat. vi. 1. sic rescribendus, Quem neque tueri contra, aut affari queas. Unde Virg. Æn. iii. 621. Nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli.—Contrarium ingenium sic Stat. Theb. i. 190. describit, Mitis, et affatu bonus, et patientior æqui." Wakef. Plut. Sympos. v. 5. Οὐ μὴν ἀλλὰ, κἂν τύπος ὑπάρχῃ καὶ παρασκευὴ, τὸ πλῆθος αὐτὸ φυλακτέον, ὡς ἄμικτον τὴν συνουσίαν ποιοῦν καὶ ἀπροσήγορον. Vide eund. Plut. supra in Προσήγορος.]

Ἀπροσηγορία, ας, ἡ, Neglectum salutandi officium, Insalutatio. Vide Proverb. ap. Erasm. Πολλὰς φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν. [Aristot. Eth. viii. 5. Ἐὰν δὲ χρόνιος ἡ ἀπουσία γένηται, καὶ τῆς φιλίας δοκεῖ λήθην ποιεῖν· ὅθεν εἴρηται, Πολλὰς δὴ φιλίας ἀπροσηγορία

διέλυσεν, quod vertitur Neglectum alloquium.]

" Δυσπροσήγορος, (ὁ, ἡ,) Ægre affabilis, Quem " affari vix potes, Qui sese difficilem præbet in allo- " quiis." [Cass. Dio xxxiv. 4. Δυσπροσόδός τε καὶ δυσπροσήγορος ἦν, pro quo Z. p. 329. d. habet δυσπρόσιτος.] " Unde Δυσπροσηγόρως, Ita ut alloqui " difficile sit. Ambo ap. J. Poll. v." [138—9. Adde i. 42. Δυσπρόσιτος, δυσπρόσοδος, δυσπροσήγορος, δυσέντευκτος, * δυσόργητος, δύσθυμος, et ii. 127.]

Εὐπροσήγορος, ὁ, ἡ, Libenter salutans, Affabilis, Qui benigne et comiter appellare solet, Bud. Locum Isocr. vide in seq. v. Εὐπροσηγορία. In VV. LL. citatur e Demosth. Εὐπροσήγορῳ φρενὶ, et Εὐπροσήγορον στόμα, quæ potius videntur e poeta quædam sumta, pro Comi. [Eurip. Hipp. 95. Ἐν δ' εὐπροσήγοροισίν ἐστί τις χάρις. " Cic. de Off. ii. 14. ' Difficile dictu est, quantopere conciliet animos hominum comitas affabilitasque sermonis,' ἡ εὐπροσηγορία. Affabilis enim est εὐπροσήγορος. Inter consilia data Demonico p. 8. d. Γίνου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικὸς, ἀλλὰ μὴ σεμνός. Eurip. Alc. 776. Οὐ χρὴ σκυθρωπὸν, s. σεμνὸν, τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον Εἶναι, δέχεσθαι δ' εὐπροσηγόρῳ φρενί: (Suppl. 869. Ἀψευδὲς ἦθος, εὐπροσήγορον στόμα: Herc. F. 1282. ἦν δὲ καὶ μένω, Ἐς τοῖον ἱερὸν, ἢ πανήγυριν φίλων Εἶμ'; οὐ γὰρ ἄτας εὐπροσηγόρους ἔχω, ' Constructio est, Ἔχω γὰρ ἄτας οὐκ εὐπροσηγ. Calamitates enim sustineo, in quibus nullum compellare me licet. Contagio utique sceleris contrahi etiam colloquio credebatur. Vide v. 1222. Orest. 75. Nec aliter Brodæus.' Musgr. Eurip. Dan. 45. Μύθους Δανάῃ τούσδ' εὐπροσηγόρους ἄγων.) Patris irati Τὸ * δυσπρόσιστον κἀπροσήγορον στόμα vocat Polynices Soph. Œd. C. 1273. Cyclops in Virg. Æn. iii. 621. Nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli, dici poterat ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον. Contra Tragicus incertus ap. Stob. 594. Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς γῆρας εὐπροσήγορον, Boni senectus comis accessu viri, Grotio 484. Ap. eund. Stob. 561. Moschion, Grot. 435. Ὃν πᾶς μὲν ἀστῶν ἠλέησεν εἰσιδὼν, Ἅπας δὲ χεῖρα κεὐπροσήγορον φάτιν Ἥρεξε, Dataque dextra, benevolisque affatibus Solatur, G. Illic, præter cetera, legitur, καὶ προσήγορον, minus bene; nihil enim huc faciunt quæ rebus aliis sæpe dicuntur ap. Philosophos φίλα καὶ προσήγορα, Polo et Philolao, Pythagoreis, ὁμόφρονα καὶ ποτάγορα." Valck. " Sir. vi. 6. Γλῶσσα εὔλαλος πληθύνει εὐπροσήγορα sc. ῥήματα, Lingua bene loquens multiplicat sermones affabiles." Biel. " Philostr. Her. 160. (Τὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν νοῦν, ἐν μὲν ταῖς μάχαις, ἄτρεπτόν τε φαίνεσθαι καὶ γοργὸν, ἐν δὲ τῇ ἡσυχίᾳ, φιλέταιρόν τε καὶ εὐπροσήγορον τὰς βολὰς, Schol. καλῶς προσφθεγγόμενον.) Muret. ii. p. 10." Schæf. in Mss. Joseph. A. J. xix. 1. Γάϊον δὲ ἱστορεῖται παρὰ φύσιν τὴν ἑαυτοῦ εὐπροσηγορώτατον γενέσθαι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ δεξιότητι χρώμενον ὁμιλίας πάνθ' ὅντιν' οὖν ἐκπλῆξαι τῶν παρατυγχανόντων. Plut. Galba xx. Τῷ δ' ἀνεψιῷδν περιὴν, προῖκα συμπράττων πάντα τοῖς δεομένοις, καὶ παρέχων ἑαυτὸν εὐπροσήγορον καὶ φιλάνθρωπον ἅπασι: Cons. ad Apollon. vi. 456. Ξένοις δὲ καὶ ἀστοῖς πρᾴοτατος, πᾶσι δὲ μειλιχοι καὶ φίλος, διά τε τὴν ἐξ ὄψεως χάριν, καὶ τὴν εὐπροσήγορον φιλανθρωπίαν: Reip. ger. Præc. ix. 273. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν εὐπροσήγορος καὶ κοινὸς ὢν πελάσαι καὶ προσελθεῖν ἅπασιν. Dionys. Hal. A. R. iii. 48. Καὶ τὸ δημοτικὸν πλῆθος οἰκείως ἔχειν αὐτῷ παρεσκεύασεν, εὐπροσηγόρους τε ἀσπασμοῖς καὶ κεχαρισμέναις ὁμιλίαις, καὶ χρημάτων μεταδόσει, καὶ ταῖς ἄλλαις φιλοφροσύναις. Cass. Dio xliv. 39. lvii. 11. lxxiii. 3. Gl. Εὐπροσήγορος· Affabilis, Comis. J. Poll. i. 41. Εὐπρόσοδος, εὐπροσήγορος, * εὐέντευκτος: ii. 127. Προσήγορος, εὐπροσήγορος, δυσπροσήγορος: v. 137. * Εὐπροσηγόρως. Dionys. H. ii. p. 71. Φιλανθρώπως καὶ εὐπροσηγόρως ἅπασι προσενεχθῆναι καὶ ὁμιλῆσαι. J. Poll. v. 139.]

Εὐπροσηγορία, ας, ἡ, Affabilitas. Isocr. ad Demon. (p. 18.) Τῷ μὲν τρόπῳ γίνου φιλοπροσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος· ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας μὲν, τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας· εὐπροσηγορίας δὲ, τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν. Cic. (ad Att. xii. 40.) Quis aut congressum meum, aut facilitatem sermonis desideravit? i. e. εὐπροσηγορίαν, Bud. Vide A seq. v. [" Muret. ii. p. 10. Vide ad Corn. Nep. p. 61. Stav." Schæf. in Mss.]

[* Μισοπροσήγορος, ὁ, ἡ, Difficilis aditu. J. Poll. v. 138. Δυσπροσήγορος, δυσπρόσιτος, δυσξύμβολος, μισοπροσήγορος, τὸ γὰρ * δυσπρόσρητος τραχὺ, βέλτιον δὲ τὸ ἀπρόσρητος: vi. 172. Μισοτύραννος, * μισέταιρος, μισοπροσήγορος, μισόξενος. Hinc * Μισοπροσηγόρως. J. Poll. v. 139. Δυσπροσηγόρως, καὶ μισοπροσηγόρως.]

Φιλοπροσήγορος, ὁ, ἡ, Salutandi studiosus, Vide Εὐπροσηγορία. [Gl. Φιλοπροσήγορος· Salutator. " Plut. de Puer. Educ. xiv. (Εἶτα γεμὴν ἐντευκτικοὺς αὐτοὺς εἶναι * παρασκευαστέον καὶ φιλοπροσηγόρους· οὐδὲν γὰρ ὡς τὰ ἀνέντευκτα τῶν ἠθῶν ἐστὶν οὕτως ἀξιομίσητον.) Muret. ii. p. 10." Schæf. in Mss. Cass. Dio xliv. 19., a Wakef. in Mss. indicatus: Εὐπρόσοδός τε γὰρ καὶ φιλοπροσήγορος ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. (Voce φιλοπροσήγορος augeri potest Reimari Index.) Phrynich. Σοφ. Προπαρ. Φιλοπροσήγορος· ὁ ἐν τῷ προσαγορεύειν εὐμενής. J. Poll. v. 137. Καὶ ὁ μὲν δεξιὸς ἐν τούτοις, εὐπροσήγορος, φιλοπροσήγορος· τὸ γὰρ * εὐπρόσρητος, σκληρότερον, ἐφαρμόττει δὲ τοῦτο κατ' ἄλλην χρείαν: vi. 27. Ἑστιάτωρ—φιλοφροσύνης γέμων, εὐάρμοστος, φιλοπροσήγορος, πανηγυρικὸς τὸ ἦθος, ἁβρόβιος, ἁβροδίαιτος: vi. 166. * Φιλοπροσηγόρως, Salutandi studio, Affabiliter. J. Poll. v. 139. Τὰ δὲ ἐπιῤῥήματα, ἐκ μὲν τοῦ εὐπροσήγορος, εὐπροσηγόρως, καὶ φιλοπροσηγόρως.]

Φιλοπροσηγορία, ας, ἡ. Isocr. supra in Εὐπροσηγορία citatus, ait esse φιλοπροσηγορίας, salutare eos, qui nobis fiunt obviam, ut εὐπροσηγορίας, convenienter eos affari. [Dionys. H. Art. Rhet. v. 1., notante Wakef. in Mss. Ἰσοκράτης μὲν, ὁ σὸς ἑταῖρος καὶ ἐμὸς, ὦ Ἐχέκρατες, εἴπερ ἄλλο τι, φησὶ χρῆναι προσεῖναι τοῖς σπουδαίοις ἀνθρώποις, ἐν τῇ Παραινέσει τῇ πρὸς τὸν Ἰππονίκου, καὶ τὴν φιλοπροσηγορίαν· ὅπερ ἐστὶ τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας, ὡς αὐτός φησιν· εἰ δὲ καὶ ἰδίᾳ χρὴν πρὸς ἕκαστον τοῦτο ποιεῖν, ὅπως καὶ τοὺς ἰδιώτας ὡς ὅτι μάλιστα οἰκειοτέρως καὶ εὐμενεστέρως ἔχειν πρὸς ἡμᾶς παρασκευάζοιμεν ἐκ τῆς τοιαύτης φιλοπροσηγορίας· πολλῷ δή που ἀναγκαιότερον τὸ πρᾶγμα, καὶ ὁ τοιοῦτος τρόπος τῆς προσφωνήσεως, εἰ πρὸς τοὺς ἐν τέλει καὶ ἐν ἀρχαῖς γεγονότας ἀφ' ἡμῶν γίνοιτο, μάλιστά γε δὴ τοὺς ἑκάστοτε ἐκ βασιλέων εἰς τὰ ἔθνη καὶ τὰς πόλεις τὰς ἡμετέρας παραγινομένους, ὅπως καὶ αὐτοὺς διὰ τοιούτου τρόπου, καὶ πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς τὰς αὐτῶν πατρίδας οἰκειοτέρως διακεῖσθαι παρασκευάσαιμεν. " Muret. ii. p. 10. Hist. de l'Acad. d. Inscr. xii. 186." Schæf. in Mss.]

" Συνηγορέω, Patrocinor, Patrocinio meo defen- " do, Causam ago, s. defendo, Adsum alicui. Uti- " tur Demosth. cum dativo, (1232. Ἢ νῦν τοῖσδ' " ἐπὶ μισθῷ συνηγοροῦντες,) itidemque utuntur alii." [Æschin. de F. L. 200. Παρελθόντες δ' αὐτοῖς συνηγόρουν Φιλοκράτης καὶ Δημοσθένης, ἀλλ' οὐκ Αἰσχίνης.] " Sed invenitur etiam Συνηγορῶ ὑπὲρ σοῦ, ap. Aristot. " Rhet. Interdum Συνηγορῶ est Assentior, Astipu- " lor, ap. ipsum etiam Demosth. Sic Soph. Trachin. " (817.) Ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ. Hic enim " ξυνηγορεῖς non dubito quin sit Assentiris, Astipu- " laris, non autem Patrocinaris. Legitur autem et " interrogative hic versus." [Et sic Ed. Erfurdt. Schol. συνᾴδεις. Plut. Mario iv. Τοῦ δὲ πρὸς Μέτελλον τραπομένου, καὶ γνώμην ἐρωτῶντος, Μέτελλος μὲν ἀναστὰς συνηγόρει τῷ ὑπάτῳ, Assensus est.] " Affer- " tur et pass. Συνηγορούμαι, pro Defendor patroci- " nio." [" Dorv. ad Charit. 238(=65. ' Ἑρμοκράτης συνηγόρησε Χαιρέαν πρῶτος: Χαιρέᾳ scripsisse credo auctorem, et istud Librario, vel legenti deberi. Est ejusdem naturæ vitium cum isto ἐμβάλλειν αὐτοῦ χεῖρα pro αὐτῷ p. 6. Casuum siglæ passim corruptæ.') Bibl. Crit. iii. 2. p. 40." Schæf. in Mss. Συνηγορεῖν et δημηγορεῖν distinguit Philostr. V. S. Proœm. 482. Ἐμοὶ δὲ πλεῖστα μὲν ἀνθρώπων Αἰσχίνης δοκεῖ σχεδιάσαι, πρεσβεύων τε καὶ ἀποπρεσβεύων, συνηγορῶν τε καὶ δημηγορῶν. Vide notanda in Δημηγορίαι. " Iguat. ad Smyrn. 5." Routh. ad Hederici marg. " Συνηγορέω et συναγορεύω confusa ad Lucian. iii. 284. (Οὐ γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, ' sic P. etc. συνηγόρεις alios habere aiunt Coll.' J. F.

R.)" Schæf. in Mss. Gl. Συνηγορῶ· Patrocinor, Adsum. * Συνηγορητέον. " Plut. Clem. Alex." Wakef. in Mss.]

[* Συνηγόρημα, ατος, τὸ, Patrocinium, Defensio causæ. Cass. Dio xxxvii. 33. Ὁ γὰρ Κικέρων, πολὺ δυνάμενος, συχνούς τε ἐκ τῶν συνηγορημάτων, τοὺς μὲν οἰκειούμενος, τοὺς δὲ ἐκφοβῶν, πολλοὺς τοὺς διαγγέλλοντάς οἱ τὰ τοιαῦτα ἔσχε: xlvii. 11. Ποπίλιος δὲ δὴ Λαινᾶς τὸν Κικέρωνα τὸν Μάρκον ἀπέκτεινε, καίπερ εὐεργέτην αὐτοῦ ἐκ συνηγορήματος ὄντα: lv. 4. lxxviii. 11.]

" Ἀσυνηγόρητος, (ὁ, ἡ,) Patrocinio destitutus. Basil. " 283. Ἀσυνηγόρητος, ἀναπολόγητος, ἔρημος, Bud."

" Συνήγορος, ον, ὁ, ἡ, Advocatus, Patronus, ex eo " ita dictus, quod veluti loquatur cum eo, cujus causam defendit et tuetur, ut docui in Συναγορεύω. " Æsch. in Ctesiph. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰς τούτων τέχνας " παρέξομαι συνηγόρους τοὺς νόμους τοὺς ὑμετέρους. " Fuisse autem συνήγορον et a parte accusatoris, ex " eodem patet, (ib. 588.) Μὴ ἐξεῖναι μήτε τῷ κατη- " γόρῳ συνηγόρους παρέχεσθαι:" [de F. L. 333. Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, λάβε μοι τοῦτο τὸ ψήφισμα, καὶ κάλει τὸν Τεμενίδην, καὶ τοὺς συνεστρατευμένους μοι τὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατείας, καὶ Φωκίωνα, τὸν στρατηγὸν, μήπω συνήγορον, ἂν μὴ τούτοις συνδοκῇ, ἀλλ' ὑπεύθυνον τῷ συκοφάντῃ μάρτυρα, ἐὰν ψεύδηται. " Videntur exemti fuisse a necessitate, qua testes tenebantur, veritatem suæ commendationis præstandi." Reisk.] " Sed et magistratus quidam appellationem " συνηγόρων habebat; erant autem decem, κληρωτοί. " Meminit Aristot. et Harpocr." [Συνήγορος· Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους Γραφὴν Ἀπολογίᾳ, καὶ ἐν τῷ Περὶ τοῦ Λυκέως Φόνου. Ἐοίκασι παρὰ Ἀθηναίοις τινὲς χειροτονεῖσθαι συνήγοροι ἐπὶ τῷ συναγορεύειν, quod vertitur, Ap. Athenienses patroni videntur suffragiis creari consuevisse, qui causas in judiciis defenderent. " Demosth. c. Timocr. (711.) Ἤιδει γὰρ ἐκεῖνο (ὁ νομοθέτης,) ὅτι τὰς ἄλλας, ἃς γέγραφεν αὐτῶν (τῶν νόμων) φυλακὰς, ἔστι πολλαχοῦ (πολλαχῇ Reisk.) διακρούσασθαι· τοὺς συνηγόρους, οὓς χειροτονεῖτε, δύναιτ' ἂν τις πεῖσαι σιωπᾶν. Et tandem post: Τίς οὖν (ἡ) μόνη φυλακὴ, καὶ δικαία, καὶ βέβαιος τῶν νόμων; ὑμεῖς οἱ πολλοί, sc. δικασταί. Et Aristoph. Eq. Sic et κατήγοροι sortito eligebantur, teste Dinarcho κ. Δημοσθ. 86. 87. 93. Vide quæ not. ad Aristot. de Rep. (vi. 8. Ἔπειδὲ ἕνιαι τῶν ἀρχῶν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαι, διαχειρίζουσι πολλὰ τῶν κοινῶν, ἀναγκαῖον ἑτέραν εἶναι τὴν ληψομένην λογισμὸν, καὶ * προσευθυνοῦσαν, αὐτὴν μηθὲν διαχειρίζουσαν ἕτερον· καλοῦσι δὲ τούτους, οἱ μὲν εὐθύνους, οἱ δὲ λογιστὰς, οἱ δὲ ἐξεταστὰς, οἱ δὲ συνηγόρους.)" Vales. Distinguendi sunt Magistratus, συνήγοροι dicti, de quibus loquitur Aristot., ab Advocatis συνηγόροις dictis, de quibus agitur ap. Harpocr. At Noster hos cum illis confundit. Diserte Phot., ad Aristot. loc. forte respiciens, Συνήγοροι· οὐ μόνον τοῖς ἰδιώταις συναγορεύοντες, ἀλλὰ καὶ ἄρχοντες Ἀθήνησιν: et Bekkeri Lex. ῥητορ., Συνήγοροι· ἄρχοντες ἦσαν κληρωτοὶ, οἱ τοῖς λογισταῖς ἐβοήθουν πρὸς τὰς εὐθύνας τῶν ἀρξάντων τινὰ ἀρχὴν, ἢ οἱ τοῖς ἰδιώταις συναγορεύοντες. Hesych. Συνήγορος· προστάτης. Phot. Συνήγορος· προστάτης ὑπέρ τινων λέγων. Συνήγοροι· ἐοίκασι παρὰ Ἀθηναίοις τινὲς χειροτονεῖσθαι συνήγοροι, ἐπὶ τῷ συναγορεύειν, ὡς Ἀντιφῶν φησί. Dele Συνήγοροι ante ἐοίκασι: nam in Suida legitur, Συνήγορος· προστάτης, ὑπέρ τινων λέγων. Ἐοίκασι κ. τ. λ. Etym. Συνήγορος· προστάτης ὑπέρ τινων λόγων, ἔοικε (leg. λέγων, ἐοίκασι) γὰρ παρ' Ἀθηναίοις τινὰς (l. τινὲς) χειροτονεῖσθαι συνηγόρους (l. συνήγοροι), ἐπὶ τοῦ ἀγορεύειν (l. τῷ συναγ.), ὡς Ἀντιφῶν φησί. " Aptius λέγων, Dicens, ap. Harpocr., ap. quem sequentia sic leguntur, Ἐοίκασι γ. π. Α. τινὲς χ. συνήγοροι, ἐπὶ τῷ, ap. Suid. τὸ (sic Ed. Mediol. sed Kust. tacite edidit τῷ) συναγορεύειν." Sylburg. " Creabantur advocati legum priscarum, qui auctoritatem earum oratione tuentes intercederent, ne abrogarentur." Reisk. Lex ap. Demosth. κ. Στεφ. Ψευδομ. 1137. Ἐάν τις συνίσηται, ἢ * συνδεκάζῃ τὴν Ἠλιαίαν, ἢ τῶν δικαστηρίων τι τῶν Ἀθήνησιν, ἢ τὴν βουλὴν ἐπὶ δωροδοκίᾳ χρήματα διδοὺς ἢ δεχόμενος, ἢ ἑταιρίαν συνίστῃ ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου, ἢ συνήγορος ὢν λαμβάνῃ τὰ χρήματα ἐπὶ ταῖς δίκαις ταῖς ἰδίαις, ἢ δημοσίαις, τούτων εἶναι τὰς γραφὰς πρὸς τοὺς Θεσμοθέτας. Aristoph. Vesp. 691. Αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν ὕστερος ἔλθῃ. Schol. ὑπὲρ τοῦ συνηγορῆσαι· ἐλάμβανον γὰρ οἱ ῥήτορες δραχμὴν, ὅτε συνηγόρουν ὑπὲρ τῆς πόλεως, ἢ ὑπὲρ ἄλλου τινὸς, ἐκ τούτου δὲ φαίνεται, ὅτι μισθοφόροι ἦν ἡ ἀρχὴ, κληρωτοὺς δὲ γενομένους δέκα συνηγόρους Ἀριστοτέλης φησί. " Qui συνήγοροι hic dicuntur, ii sunt ῥήτορες, qui sorte capti ἐδοκιμάζοντο ap. Judices, in vitam illorum inquirebatur, cum e Rep. non esset τὸν ῥήτορα ἐπὶ τὸ βῆμα τῶν λόγων ἐπιμεληθέντα πρότερον, ἀλλ' οὐ τοῦ βίου. Atque hanc ob causam dicuntur a Judicibus χειροτονεῖσθαι, Demosth. et Antiph. ll. cc. Examen istud quibusdam continetur capitibus, quæ præscripsit Legislator." Petit. LL. Att. 259. Vide notanda in Ῥήτωρ. Gl. Συνήγορος· Advocatus, Rogatus, Patronus, Patronus causæ, Actor. " Moeris: (Λογοποιὸν· τὸν λογογράφον οἱ Ἀττικοὶ, καὶ συνήγορον διὰ τῶν λόγων. Vide Λογοποιός.) " Soph. Trachin. 1166. (Φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνουν' ἴσα Μαντεῖα καινὰ, τοῖς πάλαι ξυνήγορα, Consona.) Corn. Nep. p. 55. Stav." Schæf. in Mss. Æsch. Agam. 840. Καί φημι ταῦτα, καὶ ξυνήγορόν μ' ἔχειν, " Suffragatorem," Stanl. COMPOS. * Σοφοσυνήγορος, ὁ, ἡ, usurpavit Tzetz. Chil. vi. 825., notante Boissonad. in Mss. Ὁ δ' Ἑρμογένης σὺν αὐτοῦ τοῖς σοφοσυνηγόροις Γραφέτωσαν, λαλείτωσαν, ἅπερ αὐτοῖς ἐπέλθοι.]

" Συνηγορία, (ας, ἡ,) Patrocinium, Defensio cau- " sæ, Synes. Μᾶλλον δὲ ἐμοῦ κατεδέοντο ποιήσασθαι " συνηγορίαν ἐν γράμμασιν." [" Συνηγορία est titulus partis illius in Or. in Neæram, quam Apollodorus, Theomnesto genero suo succenturiatum veniens, recitat a p. 1350. 9. ad finem orationis usque." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Harpocr. Κλιμάζει· Δείναρχος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Συνηγορίᾳ, Αἰσχίνης κατὰ Δινίου, ubi Vales. " L. Συνηγορία Αἰσχίνου. Sic enim inscribitur ea Oratio Dinarchi, teste Harpocr. in Πυράκια. Utrobique Αἰσχίνῃ lege e Dionys. H. Sic inscriptæ ejusdem rhetoris orationes a Dionys. ibid. memorantur plures, ut Συνηγορία Παρμένοντι ὑπὲρ Ἀνδροπόδου Βλάβης, et Συνηγορία Ἡγελόχῳ ὑπὲρ Ἐπικλήρου, item Ἀγάθωνι Συνηγορία. Suid. Κλιμακίζειν· μέμνηται Δείναρχος ἐν τῷ Ὑπὲρ Αἰσχίνου Ἰσηγορίᾳ λέγων. Leg. Συνηγορίᾳ, (sic et Meurs. Lectt. Att. v. 24. probante Kustero. In suo Photii Apographo Vales. legebat Ἰσηγορίᾳ: at editum est Εἰσηγορίᾳ. Sed εἰσηγορία, ut supra in voce monstravimus, est Accusatio, Querimonia, non Patrocinium.) Hæ Συνηγορίαι dicebantur a συνηγόροις, Advocatis, quos sibi amicos et magnæ dignitatis homines plerumque rei ad id rogare solebant. Sic ap. Isocr. c. Lochit. fine, Εἰ δέ τις ἔχει τῶν παρόντων μοὶ συνεπεῖν, ἀναβὰς εἰς ὑμᾶς λεγέτω. Æschin. π. Παραπρ. fine, et κ. Κτησιφ. init. Isæus init. Orat." Vide Matthiæ de Judic. Athen. in Misc. Philol. P. iii. V. i. p. 267. n. 51. Gl. Συνηγορία· Advocatio. Alciphr. i. 31. Ὁ μὲν γὰρ διὰ τὴν τῆς συνηγορίας χάριν δῆλός ἐστι σκυδάζεσθαι βουλόμενος καὶ ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιῶν, ὁ δὲ τῷ ἀποτεύγματι τῆς δίκης παρώξυνται. Προσδέχου δὴ πάλιν δι' αὐτοῦ δεήσεις, καὶ λιτανίας, καὶ πολὺ χρυσίον. Μὴ δὴ καταδιαιτήσῃς ἡμῶν, ὦ φιλτάτη, τῶν ἑταιρῶν· μὴ δὲ Ὑπερίδην κακῶς δόξαι βεβουλεῦσθαι ποιήσῃς, τὰς Εὐθίου ἱκεσίας προσιεμένη· μὴ δὲ τοῖς λέγουσί σοι, ὅτι, εἰ μὴ τὸν χιτωνίσκον περιῤῥηξαμένη τὰ * μαστάρια τοῖς δικασταῖς ἀπέδειξας, οὐδὲν ὁ ῥήτωρ ὠφέλει, πείθου. Καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο, ἵνα ἐν καιρῷ γένηταί σοι, ἡ ἐκείνου παρέσχε συνηγορία. Charito i. 13. Ὅτι τὸ μὲν ἄδηλον συνηγορίας ἔχει χρείαν, ἡ δὲ ὄψις αὐτὴν συνίστησιν, Rem non visam opus habere patrocinio, sed coram conspectam se ipsam commendare.]

" Συνηγορικὸς, ἡ, ὸν, Pertinens ad συνηγορίαν. At " vero τὸ συνηγορικὸν substant. Patrocinii merces," [Angl. *A fee,*] " drachma videlicet. Aristoph. Vesp. " (691.) Αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν " ὕστερος ἔλθῃ." [Vide Συνήγορος. J. Poll. iv. 25. Δικανικὸς, συνηγορικὸς, κατήγορος, συνήγορος.

HINC * Συνηγορικῶς, ap. Eund. iv. 26. * Δικανικῶς, συνηγορικῶς.]

"Ὑπερηγορέω, i. q. ὑπεραγορεύω, supra," [Defendo, cum gen. Suid. Ὑπερηγορῶν· ὑπὲρ αὐτοῦ λαλῶν. Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ὑπερηγορῶν τοῦ Σωκράτους, βαθύτερον ἢ κατὰ ἀκροατὰς διελέγετο, e Damascio.]

[* Ὑπερηγορία, Patrocinium, Defensio causæ. Vide supra Προήγορος. Nicet. Annal. xii. 4.]

¶ Ἀλληγορέω, quasi ἄλλο ἀγορέω, i. e. ἀγορεύω, Aliis verbis significo, Sub aliis verbis allegorice significo, Bud. citans ex Aretha in Apoc. xv. Ἔλεοι φησὶ πονηρὸν συμβῆναι, τὴν ἐν καρδίᾳ σφύζουσαν ὀδύνην ἀλληγορῶν, h. e. αἰνιττόμενος καὶ τροπολογῶν: vel, Aliud verbis, aliud sensu ostendo, e Quintil. (viii. 6.) Sæpe etiam ἀλληγορεῖν est Aliter interpretari, quam verba præ se ferunt, Allegorice interpretari. Greg. de mythologiis loquens, Σὺ μὲν λῆρήσεις, ἀλληγορήσεις τὰς σὰς ἀτυχίας ἢ φαντασίας. Sic ἀλληγορεῖν τὸν μῦθον, Synes., Alium fabulæ sensum afferre quam qui sub verbis apparet, Allegorice fabulam interpretari, Allegoriam fabulæ exponere. Ἀλληγορεῖσθαι pass. voce et signif. dicuntur Ea, quorum talis interpretatio affertur, diversa videlicet a verbis, quibus scribuntur aut dicuntur. Eust. (ad Od. A. p. 22.) Σημείωσαι ὅτι εἰς τὸν θυμὸν ὁ Κύκλωψ ἀλληγορεῖται, Per Cyclopem iracundia allegorice significatur. Est etiam ἀλληγορεῖσθαι, Allegorice dici. ["Schol. Aristoph. Plut. 8. ("Ἡ ἐπειδὴ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸν ἥλιον ἀλληγορεῖται.) Eudocia 208. (Ἐπεὶ ὁ ἀὴρ καθαίρει, εἰς ὃν ἀλληγορεῖται ἡ Ἥρα:) 408. (Οἱ δὲ τὸν μῦθον ἀλληγοροῦντες * ἱστορικώτερον περὶ αὐτῆς διαλαμβάνουσι.)" Schæf. in Mss. Schol. Soph. Aj. 186. Erfurdt. Ἀλληγορεῖται γὰρ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸν ἥλιον, et paulo ante, Ἀλληγορεῖται γὰρ ὁ Ζεὺς εἰς πολλά τινα, καὶ πρὸς τούτοις, εἰς τὸν νοῦν ψυχικῶς. "Porphyr. V. P. p. 185. Τῶν μὲν κοινολογουμένων κατὰ μίμησιν, τῶν δὲ ἀλληγορουμένων κατά τινας αἰνιγμούς: de A. N. p. 251. Ἀλληγορεῖν δέ τι δι' αὐτοῦ τὸν ποιητήν. Joseph. A. J. Proœm. iv. Τὰ μὲν αἰνιττομένου τοῦ νομοθέτου δεξιῶς, τὰ δὲ ἀλληγοροῦντος μετὰ σεμνότητος, ὅσα δ' ἐξ εἰθείας λέγεσθαι συνέφερε, ταῦτα ῥητῶς ἐμφανίζοντος. Philo Alleg. ii. 1344. Ἵνα * σκεπτικῶς ἀλληγορῇς: de Cherub. 143. Τὰ μὲν δὴ Χερουβὶμ καθ' ἕνα τρόπον οὕτως ἀλληγορεῖται." Wetsten. ad Galat. iv. 24. "Hesych. Ἀλληγοροῦμενον· τροπολογούμενον, φυσιολογούμενον. (Ἀλλοφρονέοντα· περιφρονέοντα, ἀλληγοροῦντα. Cyrill. Lex. Ms. ap. Albert. Ἀλληγορούμενον· φυσιολογούμενον.) Gloss. N. T. 150. Ἀλληγορούμενα· ἑτέρως κατὰ μετάφρασιν νοούμενα, καὶ οὐ (sic edidit Albert., at Idem ad Hes. habet καὶ sine οὐ) κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν. Semel legitur in N. T. Galat. iv. 24. Ἅτινά ἐστιν ἀλληγορούμενα, Hæc narratio Mosis alium sensum sublimiorem admittit, quam ipsa verba proprie intellecta monstrant; s. Ad nostram rem accommodari potest. (Chrysost. et Theodor. ἑτέρως νοούμενα. V. Gregor. Scholia.) Inter omnes vero populos cultos obtinuit mos allegoricæ interpretationis, ut vel ex Heracliti Libro de Allegor. Hom. satis apparet. Fuerunt autem maxime inter Judæos haud pauci VV. DD. qui adeo narrationes V. T. allegorice explicarent; ad quorum numerum præter auctores Kabbalæ antiquioris Judæorum et N. T. scriptores maxime Eleazar. Pontifex et Aristobulus, Euseb. P. E. viii. 8., Esseni et Philo referendi sunt. Cf. Kœrner. Spec. i. et ii. de allegorica interpretandi ratione." Schleusner. Hoc verbum oppido ap. profanos rarum esse dixit Elsner. Obss. S. ii. 192. Rarum quidem esse ap. vetustiores scriptores concedimus; sed ap. recentiores satis frequentatur. Etiam Cicero voc. ἀλληγορία, ut mox ostendemus, bis usurpavit. Plut. de Is. et Osir. vii. 429. Οἱ γὰρ ἀξιοῦντες ᾄδην λέγεσθαι τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς, οἷον παραφρονούσης καὶ μεθυούσης ἐν αὐτῷ, γλίσχρως ἀλληγοροῦσι: 434. Ὥσπερ Ἕλληνες Κρόνον ἀλληγοροῦσι τὸν χρόνον: de Esu Carnium Or. i. T. x. 144. Οὐ χεῖρον δ' ἴσως καὶ (νῦν, addit Reisk.) προανακρούσασθαι καὶ * προαναφωνῆσαι (* προσανακρούσασθαι Ald. et Bas. * προσαναφωνῆσαι Turn.) τὰ τοῦ Ἐμπεδοκλέους· ἀλληγορεῖ γὰρ ἐνταῦθα τὰς ψυχὰς, ὅτι φόνων, καὶ βρώσεως σαρκῶν, καὶ ἀλληλοφαγίας δίκην τίνουσαι σώμασι θνητοῖς ἐνδέδενται.]

[* Ἠλληγορημένως. Tzetz. ad Hesiod. p. 26. Heins.]

[* Ἀλληγορητέον. "Clem. Alex." Wakef. in Mss.]

Ἀλληγόρημα, ατος, τὸ, Interpretatio allegorica, Bud.

Ἀλληγορητὴς, (οῦ, ὁ,) Interpretator allegoriæ, ut Palæphatus, Charax, et alii dicuntur ἀλληγορηταὶ μύθων. ["Eust. ad Il. A. p. 123. (Καὶ τοιαῦτα μέν τινα οἱ ἀλληγορηταί.)" J. Seager. in Mss.]

[* Ἀναλληγόρητος, ὁ, ἡ, Proprie et sine allegoria dictus. Eust. ad Il. A. p. 82=62. Ἰστέον δὲ, ὅτι, ἀναλληγόρητον νοούμενον τὸ Μετετράπετο, ἀντὶ τοῦ ἐστράφη κεῖται.]

[* "Ἀλλήγορος, ὁ, ἡ, Unde * Ἀλληγόρως, Schol. Oppian. H. i. 619. (e Poeta Anonymo, Σὺ γοῦν ἀκούων γνῶθι τοῦτ' ἀλληγόρως.)" Wakef. in Mss. Cf. Zeunii Varietatem Lectionis Æschyleæ p. 5. et Boissonad. ad Nicetam i. 77.]

Ἀλληγορία, (ας, ἡ,) Significatio rei alius quam sub verbis appareat, Figura qua aliud dicitur, aliud significatur. Fabius (viii. 6.): Ἀλληγορία, quam inversionem interpretamur, aliud verbis, aliud sensu ostendit, ac interim etiam contrarium. Dem. Phal. (100.) Νῦν δὲ ὥσπερ συγκαλύμματι τοῦ λόγου τῇ ἀλληγορίᾳ κέχρηται: [99. Μεγαλεῖον δέ τί ἐστιν καὶ ἡ ἀλληγορία, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἀπειλαῖς, οἷον ὡς ὁ Διονύσιος· Ὅτι οἱ τέττιγες αὐτοῖς ᾄσονται χαμόθεν. ("Stesichorus auctor hujus dicti primus. V. Aristot. Rhet. ii. 22. iii. 11." Fischer.) 101. Διὸ καὶ τὰ μυστήρια ἐν ἀλληγορίαις λέγεται πρὸς ἔκπληξιν καὶ φρίκην, ὥσπερ ἐν σκότῳ καὶ νυκτί· ἔοικε δὲ καὶ ἡ ἀλληγορία τῷ σκότῳ καὶ τῇ νυκτί: 102. Φυλάττεσθαι μέντοι κἀπὶ ταύτης τὸ συνεχὲς, ὡς μὴ αἴνιγμα ὁ λόγος ἡμῖν γένηται, οἷον τὸ ἐπὶ τῆς συείας τῆς ἰατρικῆς, Ἀνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα, (Aristot. Rhet. iii. et de Poet.) Καὶ οἱ Λάκωνες πολλὰ ἐν ἀλληγορίαις ἔλεγον ἐκφοβοῦντες, οἷον τὸ, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ, πρὸς Φίλιππον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα οὐκ ὀλίγα. "Non Dionysii Hal. ingenio deberi hunc fetum, (Lib. de Eloc.) qua in opinione, præter Musurum et Politian. et Menag. fuit H. Vales. qui confirmare eam denuo et tueri conatus est in Libris de Critica, a Burmanno Juniore editis, i. 8. p. 156. ubi v. Burm., vel ex eo intelligitur, quod auctor ejus vocabulo ἀλληγορία, tanquam usitato et trito, usus est, cum tamen Græci cœpisse legantur, Plutarchi demum ætate, ἀλληγορίας dicere, quas superiores vocassent ὑπονοίας: de Aud. Poet. T. ii. p. 19. e. Οὓς (μύθους) ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις, παραβιαζόμενοι καὶ διαστρέφοντες ἔνιοι. Et cum Vales. eadem ratione usus reperiatur de Critica i. 9. p. 157. cf. Ruhnk. ad Tim. 144(=200.) ut Lib. de Allegor. Hom. doceret conscriptum esse ab alio Heraclide, qui Caligulæ, Claudii, et Neronis, temporibus vixerit, non ab Heraclide Pontico, profecto mirandum est eo magis, eum non vidisse, Opusc. Περὶ Ἑρμηνείας compositum videri debere, ob illam ipsam causam, ab alio, qui post Plutarchi ætatem scripserit, non a Dionysio H." Fischer. Præf. ad Rhet. viii., a Schæf. in Mss. citatus. At Plutarcho vetustiorem esse vocem ἀλληγορία, patet e Cic. Orat. 27.:—"Jam cum fluxerunt plures continuæ translationes, alia plane fit oratio. Itaque genus hoc Græci appellant ἀλληγορίαν, nomine recte, genere melius ille, qui ista omnia Translationes vocat." Et ad Att. ii. 20. "De Rep. breviter ad te scribam; jam enim charta ipsa ne nos prodat, pertimesco. Itaque posthac si erunt mihi plura ad te scribenda, ἀλληγορίαις obscurabo." Usurpaverat et Callim., ut conjicere est ex Athen. ii. c. 28. Καὶ Καλλίμαχος δὲ, Ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἄδωνιν ἐν θριδακίνῃ κρύψειεν, ἀλληγορούντων τῶν ποιητῶν, ὅτι ἀσθενεῖς εἰσὶ πρὸς ἀφροδίσια οἱ συνεχῶς χρώμενοι θριδακῖ. Timæus: Οὐκ ἐν ὑπονοίᾳ· οὐκ ἐν αἰνιγμῷ, οὐκ ἐν ἀλληγορίᾳ. "Plato Pol. ii. 430. Θεομαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν, οὐ * παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν, οὔτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας, οὔτ' ἄνευ ὑπονοιῶν· ὁ γὰρ νέος, οὐχ οἷός τε κρίνειν ὅ, τι τε ὑπόνοια, καὶ ὃ μὴ κ. τ. λ., q. l. laudans Olympiodor. Scholl. Mss. in Gorgiam, ὑπόνοιαν item ἀλληγορίαν interpretatur." Ruhnk. "Heracl. Alleg. Hom. v. Ὁ γὰρ ἄλλα μὲν ἀγορεύων τρόπος, ἕτερα δὲ ὧν λέγει σημαίνων, ἐπωνύμως ἀλληγορία καλεῖται. Quintil. (l. c.) has species allegoriæ numerat, Σαρκασμὸν, Ἀστεϊσμὸν,

Ἀντίφρασιν, Παροιμίαν, Μυκτηρισμόν. 'Sunt tamen,' inquit, 'qui hæc non species allegoriæ, sed tropos dicunt, acri quidem ratione, quod illa obscurior sit, et in his omnibus aperte appareat, quid velimus. Cui accedit hoc quoque, quod genus, cum dividitur in species, nihil habet proprium, allegoria vero habeat aliquid proprium, quod, quomodo fieri potest, nisi species ipsa est?' Idem ix. 2. 46. allegoriam, continuatam metaphoram appellat." Ernest. Lex. Rhetor. Pseudo-Longin. ix. Πλὴν εἰ μὴ κατ' ἀλληγορίαν λαμβάνοιτο. Eust. ad Il. A. p. 18. Τὴν δὲ τοῦ λόγου ἀτοπίαν ἀλληγορία ἐθεραπεύεν, ἢ ἀναγωγική, ἢ καὶ ἱστορική· ἀλληγορία γάρ τις καὶ ἡ διὰ ἱστοριῶν θεραπεία τῶν μύθων εἶναι δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς: ad Il. Υ. p. 1197. Καὶ αὐτοῦ Μάλιστά γε θυμὸς ἀνώγει Αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστὴν, τουτέστιν αἵματος κορέσαι τὸ ἑαυτοῦ ξίφος, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. Ἔστι δὲ ὁ τρόπος περιφραστικὴ ἀλληγορία· τὸ γὰρ τοῦ ξίφους, ὡς ἐπὶ ἄρεως λαλεῖ· τοιοῦτον δέ πως καὶ τὸ, Λάϊνον ἔσσο χιτῶνα, ἤγουν * ἐλιθάσθης ἄν· τὸ γὰρ λάεσσι σκεπασθῆναι, ὡς ἐπὶ χιτῶνος ἐλαλήθη: ad Il. Λ. p. 831. Τὸ δὲ ἴσας ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχειν, μετηνέχθη μὲν τροπικῶς ἀπὸ ἀνθρώπων ἐχόντων ἰσότητα μεγέθους, ἔστι δὲ ἀλληγορία ῥητορική, καὶ δηλοῖ, ὡς οὐδεὶς τῷ τέως ὑπερεῖχε μαχόμενος, ἀλλ' * ἰσοκέφαλος οἷον μέχρι τινὸς ἡ μάχη ἦν διὰ τὸ * ἀνυπέροχον καὶ ἰσοπαλές· ἀμφοτέρων γάρ, ὡς ἐρεῖ, τὰ βέλεα ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός: ad Il. N. p. 958. Ἰστέον δὲ ὡς ῥητορικὴ ἀλληγορία τὸ ῥηθέν ἐστιν· λέγει μὲν γὰρ ὡς περὶ σταθμιζομένου χρέους, αἰνίττεται δὲ ἀντισήκωσιν πράξεως. Suid. Ἀλληγορία· ἡ μεταφορὰ, ἄλλο λέγον τὸ γράμμα, καὶ ἄλλο τὸ νόημα. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀλληγορία· ἐπειδὰν ἄλλο τὸ γράμμα κατὰ τὸ πρόχειρον δηλοῖ, καὶ ἄλλο τὸ νόημα καταλαμβάνηται. Hesych. Ἀλληγορία· ἄλλο τι παρὰ τὸ ἀκουόμενον ὑποδεικνύουσα. "Cyrill. Lex. Ms. Voss. Ἀλληγορίας· τροπολογίας κ. τ. λ." Albert. Zonar. Ἀλληγορία· διαφορὰ νοημάτων πρὸς τὸ ὑποκείμενον, ἢ τροπολογία, ἢ ἄλλο τι παρὰ τὸ ἐνορώμενον ὑποδεικνύουσα. Trypho Περὶ Τρόπων e Cod. Galeano ap. Blomfield. Mus. Crit. Cantab. i. 45.: Ἀλληγορία ἐστὶ λόγος ἕτερον μέν τοι κυρίως δηλῶν, ἑτέρου δὲ ἔννοιαν παριστάνων, καθ' ὁμοίωσιν ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἷον, Ἣς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, Il. Τ. 222. "Longe diversum caput de Allegoria," inquit Blomf., "legitur in Cod. Barocciano, uti e Gaisfordio didici, et in Cod. Leidensi ap. T. H. ad Callim. Fr. ccccIvi." cujus hæc sunt verba:—"Trypho Περὶ Τρόπων Ποιητικῶν Ms. in Bibl. Leid.: Ἀλληγορία ἐστὶ φράσις ἕτερον μέν τι δηλοῦσα, ἑτέρου δὲ ἔννοιαν παριστῶσα· τότε δὲ καταχρῶνται δεόντως τῇ ἀλληγορίᾳ, ὅταν ἢ δι' εὐλάβειαν, ἢ δι' αἰσχύνην οὐ δύνανται φανερῶς ἀπαγγεῖλαι, ὃν τρόπον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἰάμβοις· Τὸ πῦρ ὅπερ ἀνέκαυσας, πολλὴν πρόσω κέχρηκε φλόγα· ἴσχε δὲ δρόμον μαργῶντος ἵππου. Ταῦτα γὰρ οὐ κυρίως εἴρηται· οὐ πυρὸς, οὐδὲ ἱπποδρομίας ἐστὶ λόγος· ἀλλ' ὥσπερ αἰδούμενος ἐκδηλοῦν ἤλεγξε τὴν ὑπερβολὴν τῆς θρασύτητος. Priora si scribas, Τὸ πῦρ, ὅπερ ἀνέκαυσας, ἐς πολλὴν πρόσω, iambus existet tolerabilis: quod sequitur, κέχρηκε, non expedio: sensus videtur fuisse, Ignis, quem succendisti, in multam porro flammam erupit. Hic sine dubio Callimacheum aliquid recisum, quod Trypho ad allegoriæ rationem explicandam minus facere censeret: deinde sequebatur,—ἴσχε δὴ δρόμον Μαργῶντος ἵππου, Retine vel compesce cursum furentis equi: cujuscumque τὴν ὑπερβολὴν τῆς θρασύτητος allegorice designari indicat Trypho. Haud ignotum est, quam sæpe Veterum in testimoniis afferendis Grammatici verba mutilata proponant." "Cod. Leid. teste Valck. Epp. ad Ernest. p. 45. habet προσακέχρηκε et μαργοῦντος." Blomf. De ου et ω confusis supra diximus. Idem Trypho ap. Blomf. l. c.: Αἴνιγμά ἐστι φράσις ἐπιτετηδευμένη * κακοσχόλως εἰς ἀσάφειαν ἀποκρύπτουσα τὸ νοούμενον· ἢ ἀδύνατόν τι καὶ ἀμήχανον παριστάνουσα· διαφέρει δὲ ἀλληγορίας, ὅτι ἡ μὲν ἁμαυροῦται ἢ λέξει ἢ διανοίᾳ, τὸ δὲ καθ' ἑκάτερον· οἷον, Ἥσσων ('ita recte Phavor. ἧσσον Ms.' Blomf. imo ἥσσων exhibet Phavor.) ἀλγήσας παῖδα τὸν ἐκ Θέτιδος ἀνέθρεψε· ἥσσων (l. ἧσσων) γὰρ, ὁ χείρων, ἀλγήσας, πονήσας· ἔστι δὲ ὅτι Χείρων ὁ Κένταυρος ἐξέθρεψε τὸν Ἀχιλλέα. Καὶ πάλιν, Γῆς ἔθανε καταδέσμου ὅτ' ἀγγείων ἁφάμαρτεν· ἀντὶ τοῦ, Αἴας ὁ Τελαμῶνος ἐτελεύτησεν (sic Phavor. sed Ms. ἁφάμαρτεν,) ὅταν τῶν ὅπλων ἀπέτυχε. Γῆς γὰρ Αἴας γίνεται· δέσμου (sic Blomf. sed leg. δεσμοῦ, ut in Phavor.), τελαμῶνος· ἀγγείων δὲ, τῶν ὅπλων. E Tryphonis interpretatione, δεσμοῦ· τελαμῶνος, satis patet falsam esse lectionem, quam Blomfield. Codicem suum secutus vulgavit. In Phavorino, ut V. D. notare debebat, reperitur κατὰ δεσμοῦ. Κατὰ pertinet ad v. ἔθανε, pro κατέθανε. Quintil. viii. 6. 52.: "Allegoria obscurior ænigma dicitur." Plura v. in Αἴνιγμα. Cels. ap. Orig. vi. 294. Τί ἂν ἠλιθιώτερον ἢ μανικώτερον ταύτης τῆς ἀναισθήτου σοφίας γένοιτο; τί γὰρ ἐσφάλετο ὁ Ἰουδαίων νομοθέτης; καὶ πῶς τὴν ἐκείνου * κοσμογένειαν σαυτῷ διά τινος, ὡς φησι, τυπώδους ἀλληγορίας λαμβάνεις, ἢ τὸν Ἰουδαίων νόμον; "Bibl. Crit. ii. 2. p. 97." Schæf. in Mss. Tzetz. Exeg. in Il. 28. Τριττὴς δὲ οὔσης τῆς ἀλληγορίας, ῥητορικῆς φημὶ, φυσικῆς τε, καὶ μαθηματικῆς, τριττῶς καὶ αὐτὸς ἀλληγορεῖ, πῇ μὲν ῥητορικῶς, ὡς ὅτ' ἂν περὶ Κενταύρων καὶ Πηγάσων, Χιμαιρῶν τε φάσκει, ("Il. Λ. 832. Od. Φ. 293. 303. de Pegaso nihil ap. Hom. de Chimæra Il. Z. 179." Hermann.) καὶ τοιούτων τερατίων· οὐ γὰρ εἰκὸς τοιαῦτα γενέσθαι ποτέ· ἀλλὰ τοὺς πρώτους κατατολμήσαντας ἐκβῆναι κέλλησιν ἵπποις, Κενταύρους ἐκάλεσεν. Τοῦ (ita Cod. pro τὸν) τοῦ Βελλεροφόντου δὲ πάλιν ἵππον ἐκτερωμένον, διὰ τοὺς φώσωνας, καὶ Χίμαιραν τὰς * κρημνοβάτιδας ἐκείνας καὶ λῃστρικὰς Ἀμάζονας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν αἰγῶν, προθυμοτέρους πάντως τοὺς νέους ποιῶν εἰς ἀνάγνωσιν, διὰ τὸ τοῦ μύθου θελκτήριον· πῇ δὲ φυσικῶς ἀλληγορεῖ, ὡς ὅτ' ἂν τὸν ἥλιον Ἀπόλλωνα λέγῃ (λέγει) τοξεύοντα, (Il. A. 48.) καὶ λοιμὸν ἐπιπέμποντα· τὰ λοιμικὰ γὰρ τῶν παθῶν, ἐξ ἡλίου· ἑτέρωθι δὲ μαθηματικῶς, ὡς ὅτ' ἂν τὴν ἄρκτον φάσκῃ (φάσκει) τῶν ὠκεανοῦ λουτρῶν ἅμοιρον, (Il. Σ. 489. Od. E. 275.) ἢ Διογενεῖς τοὺς βασιλεῖς· ἥ τε γὰρ ἄρκτος ἐν τῷ ἀφανεῖ οὖσα πόλῳ, οὐ καταδύεται· καὶ οἱ ἐν Διὸς ἀστέρος μοίρᾳ τεχθέντες βασιλικὰς ἢ ἡγεμονικὰς κληροῦνται γενέσεις, εἰ μὴ κακυποιὸς ἀστὴρ μαρτυρεῖ Ἢ φαίνων δύστλητος, ἢ Ἄρης ἐγρεκύδοιμος. ("Librarii errore aliquid omissum est. Testem citat Orpheum, i. e. Maximum v. 268. Vocabulo φαίνων superscripta est explicatio ὁ Κρόνος." Hermann.) Τὸ δὲ ἀλληγορεῖν καὶ πρῶτόν ἐστι ποιητικὸν * χαρακτήρισμα· ταῦτα γὰρ τὰ τέσσαρα χαρακτηρίζει καὶ διαιρεῖ ἔκ τε τῶν τραγικῶν, καὶ κωμικῶν, καὶ λυρικῶν ποιητῶν, καὶ μονῳδῶν, καὶ τῶν ἁπλῶς * ἡρωογράφων, καὶ λοιπῶν ἁπάντων, τὸν ποιητὴν, μέτρον κατ' ἐξοχὴν πάντων τὸ ἡρωϊκὸν, μῦθος ἀλληγορικὸς, ἱστορία, καὶ ποιὰ λέξις, τουτέστι ποιηταῖς ἁρμόζουσα, οἷον ἀντὶ τοῦ ἄνθρωπος, μέροψ, βροτὸς, καὶ ἀντὶ τοῦ χαλεπὸν, λυγρὸν καὶ ἀτάρτηρον καὶ κέντερον (sic), καὶ ἀντὶ τοῦ πλάγιον, εὐρὰξ καὶ δόχμιον, καὶ τὰ τοιαῦτα. Μεμέστωται δὲ αὐτῷ τὸ ποίημα καὶ πάσης ἰδέας ῥητορικῆς, καὶ παντὸς μαθήματος λογικοῦ.]

Ἀλληγορικὸς, ἡ, ὸν, Allegoricus, Per allegoriam dictus. Hermog. Ἀλληγορικαὶ μέθοδοι, [π. Ἰδ. i. p. 64. "Dicitur is modus dicendi, quo alienam auctoritatem adhibemus ad aliquid confirmandum, ut, cum verba et sententiæ virorum sapientium doctorumque allegantur. Ergo ἀλληγορία Hermogeni est Allusio quædam, et provocatio ad alienum testimonium, fortasse etymon vocis secuto illi magis, quam communem Rhetorum consuetudinem." Ernest. Lex. Rhetor. Pseudo-Longin. xxxii. Ἐπὶ γὰρ τούτοις καὶ τὸν Πλάτωνα οὐχ ἥκιστα διασύρουσι, πολλάκις, ὥσπερ ὑπὸ βακχείας τινὸς τῶν λόγων, εἰς ἀκράτους καὶ ἀπηνεῖς μεταφορὰς καὶ εἰς ἀλληγορικὸν στόμφον ἐκφερόμενον.] Eust. Ἰστέον δὲ ὅτι τε οὐκ ὀνείρους ἀληθεῖς ὄντας καὶ αὐτόχρημα οὕτως ἐκβάντας, καθὰ ὡράθησαν ἐν ὕπνοις, ὁράματα καλοῦμεν, * θεωρηματικοὺς ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὁποῖος κάνταῦθα ὁ τῆς Πηνελόπης, καὶ ὅτι διττοὶ κατ' ἐκείνους οἱ ὄνειροι· οἱ μὲν γὰρ, ἀλληγορικοὶ, οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύοντες, οἱ δὲ, θεωρηματικοὶ, οἱ τῇ ἑαυτῶν φασὶ θέᾳ προσεοικότες, [ad Od. T. p. 1876. Suid. Ἀλληγορικοὶ ὄνειροι· οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύοντες, (Quorum significatio a verbis discrepat,) θεωρηματικοὶ δὲ, οἱ τῇ ἑαυτῶν θέᾳ προσεοικότες, "Cum res ita evenit,

ut quis somniaverat, veluti, si quis in morbum incidat, qui se ægrotare somniaverat. Hæc depromta sunt ex Artemid. i. 2. ut Pearson. recte observaverat." Kuster. Neque aliter judicavit Reiff. Imo ex eodem fonte fluxerunt, e quo sua hausit Eust. Artemidori enim verba sunt hæc: "Ἔτι τῶν ὀνείρων οἱ μέν εἰσι θεωρηματικοὶ, οἱ δὲ ἀλληγορικοί. Καὶ θεωρηματικοὶ μὲν, οἱ τῇ ἑαυτῶν θέᾳ προσεοικότες. Οἷον πλέων τις ἔδοξε ναυαγεῖν, καὶ διατεθεὶς ἔτυχεν οὕτως· ἐπεὶ γὰρ αὐτὸν ἀφῆκεν (Cod. B. ἀνῆγεν, pro quo Reiff. velit ἀνῆκεν) ὁ ὕπνος, πάντοθεν ἀπώλετο τὸ σκάφος, αὐτὸς δὲ σὺν ὀλίγοις μόγις ἐσώθη. Καὶ πάλιν τις ἔδοξε τετρῶσθαι πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ μεθ' ἡμέραν συνεξελθεῖν εἰς θήραν προέθετο· καὶ δὴ συνεξελθὼν ἐτρώθη ὑπ' αὐτοῦ παρὰ τὸν ὦμον, ἔνθα καὶ ὕναρ ἔδοξεν. Ἔτι δύξας τις ἀργύριον λαβεῖν παρὰ φίλου, καὶ ἔωθεν παρ' αὐτοῦ λαβὼν μνᾶς δέκα παρακαταθήκην ἐφύλαξε. Καὶ πολλὰ ἄλλα ὅσα τοιαῦτα. Ἀλληγορικοὶ δὲ, οἱ δι' ἄλλων ἄλλα σημαίνοντες, αἰνισσομένης ἐπ' αὐτοῖς φυσικῶς τι καὶ τῆς ψυχῆς: iv. 1. Τῶν δὲ ὀνείρων πάντων οὓς μὲν θεωρηματικοὺς, οὓς δὲ καὶ ἀλληγορικοὺς καλοῦμεν· καὶ θεωρηματικοὺς μὲν, τοὺς αὖτως ἀποβαίνοντας, ὡς θεωροῦνται, ἀλληγορικοὺς δὲ, τοὺς τὰ σημαινόμενα δι' αἰνιγμάτων ἐπιδεικνύντας. * Ἀλληγορικῶς, Allegorice. Pseudo-Did. ad Il. P. 222. Ἀλληγορικῶς οὖν καλάμην νῦν κέκληκε τὰ σώματα τῶν ἀηρημένων." Tzetz. Exeg. in Il. p. 72. (Τοῦτο προσωποποιία καὶ ἀλληγορικὸς μῦθός ἐστιν· οἱ γὰρ ποιηταὶ τοῦ θέλγειν τοὺς νέους φροντίζοντες, ἀλληγορικωτέρως ἐῤῥαψῳδήκασιν," Schæf. in Mss., et 75. Διὰ δὲ τῆς γῆς τὸ ὁμώνυμον ἀλληγορικῶς ἔφασαν ὑπὸ τῆς μητρὸς δεχθῆναι τὴν κύρην. Adde p. 28. Demetr. Phal. cclv. Epiphan. p. 56. Schol. Soph. Œd. T. 170. Tzetz. ad Lycophr. 167. et 212. Ἐγὼ δέ φημι ἀλληγορικωτέρως (Mulleri Codd. ἀλληγορικώτερον) Διόνυσον Φαυστήριον διὰ τὴν τοῦ οἴνου θερμότητα, 363. Ἐγὼ δὲ ἀλληγορικωτέρως (Mulleri Cmld. ἀλληγορικώτερον) φημὶ, et 680.]

[* Βουληγορέω, Ap. Patres concionor. Appian. B. C. iii. 51. Δείσας δ' ὁ Κικέρων, ἐβουληγόρησεν ὧδε, et " v. 130. (Τῆς δ' ἐπιούσης αὐτὸς ἐβουληγόρησέ τε καὶ ἐδημηγόρησε,)" Wakef. Mss. Tam ap. Senatum, quam pro concione Populi orationem habuit. J. Poll. iv. 27. Δημαγωγῆσαι, δημηγορῆσαι, βουληγορῆσαι, τῷ δήμῳ πιθανὸν εἶναι.]

" Βουληγόρος, (ὁ, ἡ,) i. q. βουληφόρος, VV. LL." [J. Poll. iv. 25. Δημαγωγὸς, * δημαγωγικὸς, δημηγόρος, δημηγορικὸς, βουληφόρος, βουληγόρος.]

[* Βουληγορία, ἡ. J. Poll. iv. 26. Δημηγορία, βουληγορία.]

" Δηθαγόρος, (ὁ, ἡ,) Hesych. exp. ἐπὶ πολὺ λέγουσα, " ab ἀγορεύω et δηθὰ, Diu loquens."

[* Δικηγορέω, UNDE] " Δικηγόρος, (ὁ, ἡ,) " Causidicus, δικολέκτης, Bud." [Suid. in Λουκιανός: Ἦν δὲ οὗτος τοπρὶν δικηγόρος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας. " Sic habent Mss. Par. at priores Edd. δημηγόρος, quod minus placet." Kuster. " Hesych. Miles." Schæf. Mss. " Eust. ad Il. A. p. 131. (Τὸ δὲ ὑφέντες καιρίως εἴρηται, ἀντὶ τοῦ χαλάσαντες. Ἐντεῦθεν καὶ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον καθυφίεναι, τὸ ἀνίεσθαί τινος ἐνστάσεως· καὶ δίκη καθυφέσεως, ὅτε τις δικηγόρος χαυνωθεὶς, προδῶ τὴν ὑπόθεσιν, ὑπενδοὺς, καὶ οἷον καταχαλασθεὶς, ubi καθυφέσεως recte edidit Polit. pro vulg. καθ' ὑφέσεως.)" J. Seager. Mss.]

[* Ἐτυμηγορέω, UNDE] " Ἐτυμηγόρος, (ὁ, ἡ,) " Veridicus, ὁ ἔτυμα ἀγορεύων." [Orph. Argon. 4. Πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσιν ἐμαῖς ἐτυμηγόρον αὐδὴν, 1183. Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἀρχοῦ ἐτυμηγόρον ἔκλυον αὐδήν.]

Εὐηγορέω, Bene dico, Bona verba loquor, cui opponitur κακηγορέω, ut Lat. Maledico. Εὐηγορεῖν, εὐλογεῖν, Hes. [Pind. Isth. i. 71. Ὅς δ' ἀμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἄρη-ται κῦδος ἀβρὸν, Εὐαγορηθεὶς κέρδος ἥ-ψιστον δέχεται, πολιατᾶν Καὶ ξένων γλώσσαις ἄωτον. " Εὖ ἀγορηθεὶς peccat in Iambicum; vidit quoque Schmid. sed non veniebat in mentem, quod Pauw. non fugit, junctim legere εὐαγορηθεὶς." Heyn.]

Εὐήγορος, ὁ, ἡ, Benedicus, et in VV. LL. Facundus. [Eubul. ap. Athen. 478. ὁ δ' ἱερεὺς εὐήγορος Ἐν μέσοις αὐταῖσιν ἑστὼς τὴν καλὴν σκευὴν ἔχων, Οἶνον * ἐξέσκευδε κοτύλῃ.] ET Εὐηγόρως, adv. Benedice, Plauto.

Εὐηγορία, (ἡ,) Benedicentia, ut κακηγορία Maledicentia, Sermonis elegantia, Facultas ornate loquendi, καλλιέπεια, * καλολογία, * καλαῤῥημοσύνη, Suid. Hes. [Zonar. Εὐηγορία· ἡ καλλιέπεια. " Εὐηγορία, Wohlredenheit, Beredtsamkeit; Lob, Preis; Hes. u. Achmet. Oniroer. clviii." Schneider. Lex. Imo in Achmetis loco legitur non vox εὐηγορία, sed v. καλολογία, ob id ipsum ab Albertio notato: Ἐὰν ἴδῃ ὁ βασιλεὺς, ὅτι ὥρισε νέαν βαφῆναι βαφὴν πορφύρας, κατ' ἐχθρῶν τρόπαια στέψεται διὰ καλολογίαν, (quod vertitur, Præclare ratiocinando de statuendis adversus hostes tropæis dispiciet.) Καὶ εἰ μὲν ἐπιτύχῃ ἡ βαφὴ, πεπαιωθήσεται τὰ τρόπαια, εἰ δὲ μὴ, τοὐναντίον. " Sic εὐλογοῦμεν 1 Cor. iv. 12. Gloss. N. T. * καλολογοῦμεν." Albert. Ceterum Suidæ, Hes. et Zonaræ Editores fugit, quod respiciatur Callim. H. in Lav. P. 139., a Wakef. ad Hes. marg. indicatus, Σύν τ' εὐαγορίῃ, σύν τ' εὔγμασι, σύν τ' ἀλολυγαῖς.]

[* Θερμηγορέω, Vehementer, iracunde loquor. Bacidis Oraculum ap. Lucian. de M. Peregr. xxx. Ὡς μὴ ψυχρὸς ἐὼν, θερμηγορέειν ἐπιχειρᾷ.]

Ἰσηγορέω, Ex æquo loquor, Æque libere loquor, Pari libertate loquendi utor. Item in voce passiva, ἰσηγορεῖσθαι μετά τινος, Ex æquo loqui, Ecclesiast. [xiii. 11. Μὴ ἔπεχε ἰσηγορεῖσθαι μετ' αὐτοῦ, Ne advertas animum ad loquendum cum eo, tanquam cum pari. Sic enim not. Rom. et Cod. MS. Basil. pro εἰσηγορεῖσθαι bene leg. censet, et interpretatur Kuhn. Quæst. Philol. Peut. v. p. 11. Lex. Cyrill. MS. Brem. Ἰσηγορεῖ· * ἰσολογεῖ." Biel. Hesych. Ἰσηγορεῖ· ἴφ' ἴσης λέγει, ὁμαρίμως, ἰσολογεῖ. " E Suida pro ἰσολεγεῖ, quod Phot. pariter exhibet, (at in Hermanni Ed. est ἰσολογεῖ,) rescripsi ἰσολογεῖ, per o, ut et Lex. Gr. Ms. Contra Suid. ex Hes. corrigendus, quando Ἰσολογεῖ, quasi novi Art. caput, in omnibus ejus Edd. reperitur, adjecto Polybii loco, (vide Ἰσηγορία,) in quo tamen non ἰσολογεῖ, sed ἰσηγορίαν videmus. Sine dubio conjunxerat Suid. Ἰσηγορεῖ· ἐπίσης λέγει, ἰσολογεῖ, ut diserte Phot. Supplendum autem caput Articuli, Ἰσηγορία· ἰσολογία. Quomodo mox Hesych. Similitudo vocum, ἰσολογεῖ et ἰσολογία, mutilationis ansam dedit. Atque ita conveniens est exemplum Polybii." Albert. Zonar. Ἰσηγορεῖ· ἐπ' ἴσης λέγει. Recte statuit V. D. Piersono ad Moer. 204. " in Suida duæ Glossæ conjungendæ videntur: Ἰσηγορεῖ· ἐπίσης λέγει, ἰσολογεῖ. Πολύβιος. In Polybii enim Fr. legitur ἰσηγορία." Vide Schweigh. ad Polyb. vii. 10., cum Albertio, quem tamen non appellat, Ἰσηγορία pro Articuli capite aute Πολύβιος supplentem. " Method. Conviv. 101." Routh. ad Hederici marg. " Aliquoties occurrit ap. Cyrill. Alex. adv. Nestor. ii., p. 53. ubi inter alia, Πῶς ἰσηγορήσειεν ἂν ἄνθρωπος Θεῷ; Quomodo ex æquo de se loquatur homo, perinde ac Deus?" Suicer. " Pseudo-Did. ad Il. A. 187. (Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι· ἰσηγορῆσαί μοι, τουτέστιν, ἐξίσον πρὸς ἐμὲ λέγειν.)" Wakef. Mss. " Heyn. Hom. iv. 67." Schæf. Mss.]

[* Ἰσήγορος, ὁ, ἡ, J. Poll. vi. 174. Vide Ὁμηγόρας.

UNDE] Ἰσηγορία, (ἡ,) Æqua loquendi libertas, s. potestas, unde accipitur generaliter pro Juris æquabilitate, quia illis, inter quos ea est, licet pari libertate loquendi uti. [J. Poll. ii. 127. Κακηγορία, ἰσηγορία: vi. 174. Ἰσήγορος, ἰσηγορία. Hes. Ἰσηγορία· ἰσολογία. Suid. e Polybio vii. 10. Οὔσης δημοκρατίας παρὰ τοῖς Μεσσηνίοις, καὶ τῶν μὲν ἀξιολόγων ἀνδρῶν πεφυγαδευμένων, τῶν δὲ κατακεκληρουχημένων τὰς τούτων οὐσίας ἐπειρατούντων τῆς πολιτείας, δυσχερῶς ὑπέφερον τὴν τούτων ἰσηγορίαν οἱ μένοντες τῶν ἀρχαίων πολιτῶν. Schweigh. Fragm. hoc pertinere ad Messeniorum dissensiones, quarum Plut. Arato p. 1050. meminit, adeoque ex historia Rerum a Philippo Messenæ gestarum esse decerptum arbitratur. Idem lectore non monito edidit κατακεκληρουχηκότων pro Suidæ lect. κατακεκληρουχημένων, et in Lex. Polyb. errorem hunc repetiit. Moeris: Ἰσηγορία, Ἀττικῶς, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, (555. π. Ῥοδ. Ἐλευθ. 195. Ἐπιταφ. Λογ. 1397. " adv. Leptin. 364. Æschin. in Timarch. 194. de F. L. 262. Isocr. Archid. ii. p. 61. Xenoph. H. G. i. 3. Ἀπ. i. 12. Herod. v. 78." Pierson. Antonia.

Imp. p. 16. Philo p. 675. Chrysost. Hom. iv. Pausan. 152. Polyb. ii. 38. 42. iv. 31. v. 27. vi. 9. " Bibl. Crit. iii. 2. p. 14. T. H. ad Lucian. i. 400. Dionys. H. ii. 659. iii. 1328." Schæf. Mss.) *Ἰσολογία, Ἑλληνικῶς.* Thom. M. *Ἰσηγορία· οὐκ ἰσολογία·* Vide *Ἰσολογία.*]

Κακηγορέω, Maledico, Vitupero, Convitior, *κακηγορεῖν τινα*, Plat. de Rep. ii. [et de LL. xi. 934.] Phocyl. (213.) *Δοῦλον μὴ βλάψῃς τι, κακηγορέων πρὸς ἄνακτα*, Vituperans ap. herum, Detrahens illi. [Gaisford et Schæf. ediderunt, *τι κακηγορέων*. Sed an a *τι* hoc in contextu incipere possit sententiæ membrum, jure optimo dubitaveris. Τι in initio sententiæ positum semper, ni fallimur, interrogative accipitur. Verb. *κακηγορέω* usurparunt Aristot. Eth. v. 1. Cass. Dio 465. 850. 1192. Lucian. i. 571. 578. " Joseph. 306." Wakef. Mss. " Act. Traj. i. 95. 105. ad Herod. 644. Heringa Obss. 26. (' J. Poll. iii. 138. inter maledicendi verba refert, *ψέγειν, λοιδορεῖν, λοιδορεῖσθαι, κατηγορεῖν, κακολογεῖν*. Non convenit hic *κατηγορεῖν*, verbum quippe non convitiandi, sed incusandi tantum, inter quæ jam supra eadem hac sectione relatum est, *Φαίνειν, κατηγορεῖν, ἐνδείκνυσθαι, γράφεσθαι*. Emendandum itaque *κακηγορεῖν*, quod fidejussore opus non habet. Si tamen eum desideraveris, dabo ipsum Pollucem, qui ab his verbis paulo post deducit verbalia, *λοιδορία, ψόγος, κακολογία, κακηγορία.*')" Schæf. Mss. Vide *Κατηγορέω*. J. Poll. ii. 125. *Κατηγορεῖν, κακολογεῖν*: v. 117. *Κατηγορεῖν, κακηγορεῖν, κακολογεῖν, κακίζειν*: viii. 80. *Κακῶς εἰπεῖν, κακῶς ἀγορεῦσαι, βλασφημῆσαι, κακηγορῆσαι, ὡς Ὑπερίδης.* Gl. *Κακηγορῶ·* Vitupero.]

Κακήγορος, ὁ, ἡ, Maledicus, Obtrectator. Athen. v. *Πεφύκασι δ' οἱ πλεῖστοι τῶν φιλοσόφων τῶν κωμικῶν κακήγοροι μᾶλλον εἶναι.* [Gl. *Κακήγορος·* Vituperator, Maledicus, Maleloquax. Hesych. *Κακήγορος· κακῶς λέγων, κακολόγος.* Zonar. *Κακήγορος· ὁ λέγων κακά.* Eadem verba leguntur in Cyrilli Gl. Ms. ap. Tittmann. cviii. nisi quod est *κατήγορος* pro *κακήγορος*. J. Poll. iii. 139. *Φιλόψογος, φιλολοίδορος, κακήγορος*: v. 118. *Φιλόψογος, καὶ ψεκτικὸς, καὶ κακήγορος, καὶ φιλολοίδορος*: vi. 152. *Βίαιος, ὑβριστὴς, κακήγορος, συκοφάντης*: viii. 80. *Κακήγορος* (Ms. Jungerm. *κατηγ.*), *κακολόγος—γλώτταν πρόχειρος.* " Ms. *γλῶττα κατήγορος*, vitio quali et antea in prima hujus Segmenti voce, sed scr. *γλῶττα κακήγοροι*, Lingua maledica." Jungerm. " *Γλῶτταν κακήγορος*, Qui linguam habet maledicam. De *κακηγορίᾳ, κακολογίᾳ*, aliisque huc pertinentibus v. Herald. ad J. A. et R. ii. 13." T. H. *Κακήγορος* usurparunt Pind. Olymp. i. 85. et Lucian. i. 573.] *Κακηγορίστερος* comparat. et *κακηγορίστατος* superlat. ap. J. Poll. (ii. 127.), hoc ex Ecphantide, illud ex Pherecrate. Et *Κακηγόρως* ap. Eund., (viii. 81.) Maledice, Cum maledicentia.

Κακηγορία, Maledicentia, Obtrectatio, Maledictum, unde *κακηγορίας δίκη* ap. Demosth., Actio injuriarum, Bud. Quidam vertunt Actio injuriarum ob maledictum. Fortasse reddi possit simpliciter Actio maledicti, ad differentiam. Demosth. in Mid. 219(=524.) *Ἂν μὲν τοίνυν ἰδιώτην ὄντα τινὰ αὐτῶν ὕβρίσῃ τις, ἢ κακῶς εἴπῃ, γραφὴν ὕβρεως καὶ δίκην κακηγορίας ἰδίαν φεύξεται*: [540. 1262. 1308. Plato de LL. xi. T. ix. 166. " Phædr. 238." Schæf. Mss. Pind. Pyth. ii. 97. Cass. Dio 920. Lucian. i. 575. Aristot. Eth. v. 2. " Act. Traj. i. 95." Schæf. Mss. Gl. *Κακηγορία·* Vituperatio. J. Poll. ii. 127. *Κακηγορία, ἰσηγορία*: iii. 138. vide *Κακηγορέω*: iv. 33. v. 117. viii. 80. De *κακηγορίας δίκῃ* v. not. ad viii. 31.] Et *Κακηγόριον, τὸ*, ut *κακηγορίου δίκῃ*, i. q. *κακηγορίας*, Demosth. in Mid. 227(=544.) *Ὅτ' αὐτῷ Δημοσθένης ἔλαχε τὴν τοῦ κακηγορίου δίκην.*

[* *Κενεηγόρος, ὁ, ἡ*, " Greg. Naz." Kall. Mss.]

" *Κενεαγορία, ἡ*, Vanorum verborum funditatio, " Inanis sermo, Vaniloquentia, Vana et futilia verba. " Plato Pol. x. (607.) *Καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα πρὸς δε-* " *σπότην κύων ἐκείνη κραυγάζουσα, καὶ, μέγας ἐν* " *ἀφρόνων κενεαγορίαισι, καὶ, ὁ τῶν διὰ σοφῶν ὄχλος* " *κρατῶν.*"

[* *Κομπηγόρος, ὁ, ἡ*, Jactator, " Hesych." Wakef. Mss.]

[* *Λεπτηγορέω*, Minutissima quæque recenseo, " i. q. * *λεπτοεπέω* et * *λεπτομυθέω*, (quæ vide infra.) Cæsar. Dial. i. Interrogat. 28. *Μὴ λεκτηγορούσης τῆς Γραφῆς τὰ φυσικὰ ἡμῶν ὄργανα.*" Suicer.]

" *Μακρηγορέω*, Longa utor oratione, Prolixe dico, " Multa verba facio. Philo de Mundo, *Τί χρὴ μα-* " *κρηγορεῖν περὶ πυρός*;" [Thuc. iv. 59. Plut. vi. 440. 809. Dionys. H. i. 58. 3. Cass. Dio 814. 835. Æsch. Sept. 1060. Eurip. Phœn. 768. Hipp. 704.]

[* *Μακρηγορία, ἡ*, Sermo prolixus, Oratio longa. Pind. Pyth. 8, 41. Zonar. *Μακρηγορία· ἡ μακρὰ διάλεξις.* Hes. *Μακρηγορία· μακρὰ διάλεξις, ἢ ὑπαγορία.* J. Poll. ii. 121. *Μακρολογία, μακρηγορία.*]

Μεγαληγορέω, Magnifice loquor, Magna loquor. Tibullus (ii. 6.) utrumque ita junxit, Magna loquor: sed magnifice mihi magna locuto. Exponitur etiam Magna jacto. Luc. de Sacrif. (533.) *Πρέπει γάρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν.* || Interdum *μεγαληγορεῖν τι*, Magnifice de re aliqua loqui, Magnificis verbis rem aliquam extollere. Herodian. 3, (9.) *Τάς τε πράξεις μεγαληγορῶν.* [" Kœn. Præf. ad Greg. p. x. Valck. ad Phœn. p. 63. Theogn. 161." Schæf. Mss. Cass. Dio 295. 1145. Xenoph. K. Π. 4, 4. 7, 1. K. A. 6, 3. *Ἀγ.* 8, 2. J. Poll. ix. 145. *Μεγαληγορεῖν, μεγαλορρήμονεῖν*: ii. 126.]

Μεγαληγόρος, ὁ, ἡ, Magnifice loquens, Jactabundus. Luc. (ii. 57. 656.) Xenoph. [J. Poll. ii. 126. *Μεγαληγόρος δὲ παρὰ Ξενοφῶντι*, (K. Π. 7, 1.): vi. 173. ix. 146. Hesych. *Μεγαλήγορος· μεγάλως λέγων.* Æsch. Sept. c. Th. 571. " Toup. Opusc. i. 272." Schæf. Mss. " *Μεγαλήγορον*, Quod sublimem orationem reddit. Longin. 8. Pluribus modis variare solet hic Rhetor id, quod *τὸ ὑψηλὸν* dicitur." Ernest. Lex. Rhet. * *Μεγαληγόρως*, * *μεγαλορρημόνως*, J. Poll. ix. 147. Vide *Ὑψαγόρας.*]

Μεγαληγορία, (*ἡ*,) Magniloquentia, Magnificentia verborum. Plut. (1038.) *Καὶ εἰ δεῖ οὕτως εἰπεῖν, ὑψαυχεῖν καὶ κομᾶν, καὶ μεγαληγορεῖν, ἀξίως βιοῦντι μεγαληγορίας.* [" Valck. ad Phœn. p. 62." Schæf. Mss. Xenoph. *Ἀπολ.* 1. Lucian. i. 522. " Amplum, magnificum dicendi genus. Demetr. El. 29. *Μεγαλεῖον* appellat Phot. Bibl. Cod. 165. cf. Ulpian. ad Demosth. pro Cor. 216." Ernest. Lex. Rhetor. J. Poll. 2, 126. *Μεγαληγορεῖν, καὶ μεγαληγορία*: 9, 146. *Μεγαλορρημοσύνη, μεγαληγορία.* Gl. *Μεγαληγορία·* Jactantia.]

[* *Μεληγορέω*, " Gregor. Neocæs. p. 54. (*Εἰ δέ τι καὶ περαιτέρω μεληγορεῖν ἐθέλοιμι*, quod vertitur, Altius loqui.)" Routh. ad Hederici marg.]

[* *Μεληγόρος, ὁ, ἡ*. Psell. de Dæm. Oper. 13. supra in *Ἐπαγγελία* citatus. " Alii *μεγαληγόρους*. Utrumque probum est." Gaulmin. qui vertit, Jactabunda illa promissionum lenocinia.]

[* *Ὁμηγόρος, ὁ, ἡ*. Hesych. *Ὁμηγόροι·* * *ἰσήγοροι, ἐν ταυτῷ* * *συνήγοροι*, ubi parum v. *συνήγοροι* concoquimus. An vertendum est Congregati? Hes. forsan *ὁμηγόροι* alicubi pro *ὁμηγερέες* perperam scriptum repererat. *Ὁμηγερέες* autem interpretatur *ὁμοῦ ἀθροισθέντες*. Idem alibi: *Ὁμηρτῆρες· ἀκόλουθοι, συνήγοροι.* " L. *Ὁμηρετῆρες.*" Is. Voss.] " *Ὁμηρτῆρες*, He- " sychio *ἀκόλουθοι, συνήγοροι*, Asseclæ, Patroni, " forsan pro * *ὁμαρτητῆρες.*" [*Ὁμαρτεῖν* autem eidem Hesychio est *συντυχεῖν, ἐπακολουθεῖν, συναθροίζειν*. Jure dubitari potest, an recte h. l. Noster *συνήγοροι* verterit Patroni. Nobis saltem sonare videtur Congregati. Sed viderint doctiores.]

[* *Πολυηγόρος, ὁ, ἡ*, Multiloquus, Garrulus. " Philisc. Epigr. ap. Toup. Emendd. i. 463. Lennep. ad Phalar. 273. Gesner. Ind. ad Orph." Schæf. Mss.]

[* *Σαφήγορος, ὁ, ἡ*, UNDE * *Σαφηγορίς, ἡ*. Pausan. 10, 12. Epigr. ad. 479.]

[* *Στοιχηγορέω*, Ordine narro. Æsch. Pers. 430. ubi v. Blomfield. qui legi jubet *στιχηγορέω*, at contra v. Barker. in Classical Journal xxii. 323.]

[* *Τοπηγορία, ἡ*, Communis loci tractatio. Longin. 11, 2. 12, 5. 32, 5.]

" *Ὑψαγορέω*, sicut et *ὑψηγορέω*, Magnifice loquor." [Hesych. *Ὑψαγορεῖ· μεγαληγορεῖ.*]

Ὑψηγόρης, ὁ, vel *Ὑψηγόρας*, et ap. poetas *Ὑψαγόρης*, aut *Ὑψαγόρας*, Altiloquus, Celsiloquus, Qui

magnifice et tanquam ex alto loquitur. Ita enim malo, quam cum aliis interpretari, Qui alta loquitur. Gallice tamen dicimus, *Parler bien haut*, item, *Parler comme haut monté*. Hom. Od. A. (385.) Ὑψαγόρην τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν, ubi Eust. annotat ὑψαγόρην esse * πιθανολόγον, μεγαλορρήμονα, τὰ μικρὰ καὶ ταπεινὰ ὑψηλῶς ἀγορεύοντα. Sic Od. P. (406.) Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες; [Od. B. 85. 303.] Suid. Ὑψαγόρας· * ὑψηλόγος. Ἐχρῆτο δὲ * κομπολογίαις, καὶ ὑψηγόρας τις ἦν, καὶ τραχύς· ὁ δὲ Βῶνος κατ' οὐδὲν τοῖς ῥήμασιν ὑποχαλάσας, ἀνεμίμνησκε τῆς ἐν Σκυθίᾳ μάχης. Utitur et Basil. hac voce. "Toup. Opusc. 2, 176. Heyn. Hom. 7, 143." Schæf. Mss. Hesych. Ὑφαγορῆ· μεγαληγόρως, Cod. Ven. Ὑφαγωρή. "An Ὑψαγορῆ?" Soping. "Imo Ὑψαγόρη in vocativo, ex Od. B. 85. et alibi, ubi Schol. μεγαλορῆμον. Apollon. Lex. Ὑψαγόρη· μεγαλήγορε. Idque Hesych. voluit." Albert. Phot. Ὑψαγόρας· * ὑψήλογος. Ὑψηγόρε· μεγαληγόρε, l. Ὑψαγόρη.] Ετ Ὑψηγόρος, (ὁ, ἡ,) pro eodem, Suid. (Ὑψήγορος, καὶ Ὑψηγόρος· μεγαληγόρος,) et Etym. (Ὑψήγορος· ἐκ τοῦ ὕψους καὶ τοῦ ἀγορῶ, γίνεται ὑψάγορος, καὶ τροπῇ, ὁ τὰ ὑψηλὰ καὶ μεγάλα δημηγορῶν, leg. ὑψήγορος καὶ τροπῇ ὑψάγορος.) Grandiloquus ap. Cic. aliud significat. [Vide Ὑπάγορος. Zonar. Ὑψήγορος· μεγαλήγορος. Æsch. Prom. 318. 360. "Valck. ad Phœn. p. 63." Schæf. Mss. "Andr. Cret. 279." Kall. Mss.]

Ὑψηγορία, ἡ, Altiloquentia. E Cic. vertendum puto Superbiloquentia. Capitur et generaliter pro Superbia; exponitur enim ab Hes. ὑπερηφανία. Utitur Greg. [Zonar. Ὑψηγορίαν· τὴν ὑψηλὴν θεολογίαν, ὁ θεολόγος φησίν. "K. λέγει ὁ ἐν θεολογίᾳ ἅγιος πατὴρ Γρηγόριος." Tittmann. "Ὑψηγορία, Sublimitas, Longin. 13. (imo 14. quem vide et 8.) ubi et τῇ μεγαλοφροσύνῃ jungitur. Omnino Longin. sublimitatis notionem summa verborum varietate significat." Ernest. Lex. Rhet. "Montf. Palæogr." Kall. Mss. Socrat. i. 1. p. 5.]

ΑΓΕΛΗ, ης, ἡ, Armentum, et aliquando Grex, proprie boum ap. Hom. nam hanc vocem ille τῷ τῶν βοῶν πλήθει προσήρμοσε, Eust. p. 178. Passim certe βοῶν ἀγέλην ap. Hom. legimus. Od. M. (299.) Εἴ κέ τιν' ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν Εὕρομεν: Il. Σ. (573.) Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων. Il. A. (677.) Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν. E quibus et similibus locis conjicere possumus alibi subaudiendum hunc genitivum βοῶν cum ἀγέλαι, ut Od. Ξ. (100.) Δώδεκ' ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν. Est tamen ap. Eundem ἀγέλη etiam equorum: Il. T. (281.) Ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί. Atque ita fortasse accipit ἀγέλας Hesiod. Theog. (445.) Βουκολίας τ', ἀγέλας τε, καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, Ποίμνας τ' εἰροπόκων γ' οἴων. Et Eust. quoque in illo Homeri v., Δώδεκ' ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι, non solum βοῶν posse subaudiri ait, sed ἵππων etiam fortasse, et addit ἐπ' ἀμφοῖν γάρ φασιν ἡ ἀγέλη κυριολεκτεῖται. Etiam λύκων ἀγέλην dixit Bianor in Epigr. (ἀδεσπ. 418. Anthol. Palat. c. 9. Ep. 252.) Ἠνίκα λαιμάργων εἶδε λύκων ἀγέλην. ‖ Dicitur et de avibus a posteris Homeri, ut annotat Eust. Sic ap. Soph. Aj. (168.), πτηνῶν ἀγέλαι. Et ap. Aristot. de perdicibus κατ' ἀγέλην, Gregatim, quod et ἀγεληδὸν dicitur. ‖ Dicitur et de hominibus, ut Lat. Grex. Sic ἀγέλη μειρακίων, Athen. 2, (59. ex Epicrate, Παναθηναίοις γὰρ ἰδὼν ἀγέλην * μειρακιδίων ἐν γυμνασίοις Ἀκαδημίας.) Et Pindaro (ap. Athen. 631.), Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα. Bud. ἀγέλας Classes s. Decurias interpr. in Plut. Lycurgo (15.) Ἀλλὰ πάντας εὐθὺς ἐπταετεῖς γενομένους παραλαμβάνων αὐτὸς, εἰς ἀγέλας κατελόχιζε. ["Jacobs. Anthol. 6, 409. 8, 91. 9, 281. 12, 116. Long. 8. Villois. ad Long. 132. 136. Boissonad. in Philostr. Her. 324. Boeckh. in Plat. Min. p. 18. Παιδίον ἐξ ἀγέλης, Jacobs. Anthol. 9, 128. 10, 96. Βοῶν ἀγέλαι καὶ ποίμναι, Diod. S. 2, 411. Fischer. Palæph. Ind. Toup. Opusc. 1. 375. De quantitate Brunck. ad Anacr. 124." Schæf. Mss. Liban. Oratt. iv. 1008. De vv. ἀγέλαι et αἶγες confusis vide Schæf. ad Long. 335. Ἀγέλη μυῶν, Orph. Lith. 597. Etym. Ἀγέλη· βοσκημάτων πλῆθος ἀνρίως, ἤδη δέ ποτε καὶ ἀνδρῶν. Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxix. Ἀγέλη λέγεται, ὅταν ὁμοῦ πολλὰ πρόβατα βόσκηται, ἢ πολλοὶ χοῖροι, ἢ βόες, ἢ τοιοῦτό τι, ἐφ' ὧν λέγεται ὁ * ἀπελάτης· ἀπελάτης γάρ, ὁ μετὰ ξίφους ἀπελαύνων ἀγέλην ζώων. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγέλας πόνων (ὕνων, Ruhnk. ap. Valck. ad Scap. marg.) Εὐριπίδης εἶπεν, ἀνδρῶν δὲ ἀγέλας Πλάτων. Respicitur ad Eurip. Herc. F. 1275. μυρίων τ' ἄλλων πόνων Διῆλθον ἀγέλας. J. Poll. 1, 181. Ἀγέλη ἵππων, (v. Reimari Ind. Cass. Dion.) 4, 44. Τὴν ἀγέλην τῶν μαθητῶν: 9, 144. Κατ' ἀγέλας, καθ' ἡλικίας. Ἀγέλη et ἀνάγκη conf., Not. in Anthol. Pal. 651.]

"Ἀγέληφι, poetica paragoge pro ἀγέλῃ. Hom." [Il. B. 480. Π. 487. Suid. et Zonar. Ἀγέληφι· ἐκ τῆς ἀγέλης. Hesych. Ἀγέληφι· ἐν ἀγέλαις. Pseudo-Did. ad Il. B. 480. ἐν τῇ ἀγέλῃ.]

Ἀγέληθεν, Ex armento, E grege. Apollon. R. [1, 356. 406. Orph. Lith. 153.]

Ἀγεληδόν, Gregatim Il. Π. 160, de lupis, Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν. Dicitur per metaphoram et de hominibus a Philone, pro Turmatim, Acervatim. [Bekker. Anecd. Gr. 2, 609. 611. 619. Ἀγεληδόν· ἐπίρρημα. Zonar. Ἀγεληδόν· δίκην ἀγέλης ἠθροισμένοι. Etym. Ἀγεληδόν· ἅμα. Technologg. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxix. Καὶ ἀγεληδὸν ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ κατὰ ἀγέλας διὰ τοῦ η, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ ἀγέλη παράγεται, ὡς βορηδὸν διὰ τοῦ ν ψιλοῦ ἀπὸ τοῦ βότρυς, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν πυκνότητα τῶν ἐν τῇ βότρυϊ ῥαγῶν, καὶ ἰλαδὸν, ἀντὶ τοῦ κατὰ ἴλας, καὶ ἕτερα. Hesych. Ἀγεληδόν· * ἠθροισμένως, ἰδίως ἀγέλῃ, ubi Kuster. et Albert. corrigunt ἰδίως ἐπὶ ἀγέλης, vel ἢ δίκην ἀγέλης. Ἀγέλης in Cod. Ven. legi testatur Schow. Glossam hanc Ernest. in Glossis suis Sacris ad 2 Macc. 3, 18. referendam censet. "Heyn. Hom. 7, 168." Schæf. Mss.]

Ἀγεληδῶς etiam legitur ap. Hesych. sed mendose, ut opinor. [Ετ * Ἀγεληδά, "Arat. Diosem. 233. 347." Wakef. Mss.]

Ἀγελήτης, ου, ὁ, Armentalis, Qui est e grege, ut βοῦς ἀγελήτης. [Suid. et Zonar., Ἀγελήτης βοῦς· ὁ ἐξ ἀγέλης.]

Ἀγελαῖος, αία, αῖον, i. q. ἀγελήτης, Armentalis. Od. K. 410, Ὡς δ' ὅταν ἀγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας, ubi Eust. exponit νομαίας, pro quo alibi νομαδικὰς dicit, et ἀζεύκτους. Eidem p. 881. βοῦς ἀγελαία est ἀδάμαστος, et ἄφετος, et quam alibi Hom. vocat ἀδμήτην. Hesych. Ἀγελαίας· ἀγραύλους. Aristot. Pol. 1. ἀγελαῖα et σποραδικὰ vocat, quæ Cic. Tusc. 5. Congregata et solivaga, de Off. Congregabilia. Gaza et Gregatilia et Gregalia interpretatur. August. de Civitate Dei Aves congreges dixit. Quidam ἀγελαῖα verterunt etiam Socialia. Plut. π. Πολυφ. (6, 350.) Σύννομον γὰρ ἡ φιλία ζῴων, οὐκ ἀγελαῖόν ἐστιν, οὐδὲ κολοιῶδες. Ubi negans esse ἀγελαῖον, non tamen vult intelligi esse σποραδικὸν, sed significare vult, ut opinor, esse quidem una pascens animal, et propterea non abhorrens a societate, sed ita tamen, ut non gaudeat numerosi gregis societate, more graculorum. His autem avibus ipse etiam Varro nomen a gregatim volando impositum testatur. ‖ Ἀγελαῖος, Trivialis, Vilis. Ut ἀγελαῖοι ἰχθύες, ἀγελαῖοι λίθοι, ἀγελαῖαι ἰσχάδες, Viles, Hes. Suid. Eust. Dicitur et de hominibus, eadem metaphora qua Lat. Gregarius. Isocr. Panath. 37(=436.) Ὡς ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, q. l. J. Poll. (4, 43.) intelligit: Τοὺς δὲ ἐλάττους, ὀλιγομίσθους, εὐτελεῖς· καὶ ἀγελαίους σοφιστὰς, Ἰσοκράτης. Synes. Ep. Τὸ δὲ λοιπὸν, ἀγελαῖοι, γεωργοὶ, πέρυσιν οὔπω κύπτης ἡμέτερος. ‖ Ἀγέλαιος, proparoxytonum, Rudis et imperitus, ὁ ἀμαθὴς, Eust. Suid. (Ἀγέλαιος· * προπαροξυτόνως μὲν, ὁ ἀμαθὴς, ἀγελαῖος δὲ, ὁ ἐκ τῆς ἀγέλης.) A quo fortasse possit esse et ille genitivus ἀγελαίων in loco, quem ex Aristoph. [Isocr.] modo citavi. Suid. [Ἀγελαία σταφυλή· ἡ εὐτελὴς, καὶ ἀγελαῖα, τὰ οὐ γενναῖα. Ἀγελαῖοι ἰχθύες· οἱ εὐτελεῖς, καὶ μικροί. Ἀγελαῖος· ἰδιώτης, ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ διάγων, καὶ ἀγελαίων· ἰδιωτῶν, ῥεμβωδῶν. Τῶν ἀγελαίων ἔοικεν ἀνθρώπων εἶναι ὁ τοιοῦτος· ἀντὶ τοῦ, εὐτελῶν. Καὶ ἀγελαίων· τῶν πολλῶν καὶ τυχόντων. Εἴη δ' ἂν ἐκ μεταφορᾶς

τῶν ἀγελαίων ζώων, ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς βόσκεσθαι ῥύδην καὶ ἀγεληδόν φασιν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αγελαίων· ἰδιωτικῶν, ἀγροίκων. 'Αγελαῖος· ἰδιώτης, ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ διάγων, καὶ ἀγελαίων· τῶν πολλῶν καὶ τυχόντων. Εἰη δ' ἂν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγελαίων ζώων, ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς βόσκεσθαι ῥίβδην (ῥύδην) καὶ ἀγεληδόν φασιν. (Ælian. H. A. 8, 18. οἱ ἀγελαῖοι τῶν ἰχθύων. Cf. Athen. 8. c. 14.) 'Αγελαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ ἰδιώτης, ῥεμβώδης, καὶ εὐτελής, ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ διάγων. Τὸ μὲν ὄνομα ἴσως ἀπὸ τῶν ζώων συναγελαζομένων, ἐφ' οὗ σημαινομένου καὶ Πλάτων κέχρηται ἐν τῷ Πολιτικῷ, (266. Καὶ μὴν τό γε ζῶον, ὅσον ἥμερον καὶ ἀγελαῖον, σχεδὸν, πλὴν γενοῖν δυοῖν, πᾶν ἤδη κατακεκερμάτισται· τὸ γὰρ τῶν κυνῶν οὐκ ἐπάξιον καταριθμεῖν γένος ὡς ἐν ἀγελαίοις θρέμμασι.) μετῆκται δὲ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀδοξοτέρους. Οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ (imo Παναθηναϊκῷ l. c.) αὐτοῦ Λόγῳ. (Adde Plat. l. c. 268. Οὐ μόνον ἀγελαίων ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν ἀρχόντων αὐτῶν.) Καὶ ἀγελαῖον ἄρτον τὸν χυδαῖον. Veteres et ἀγοραῖον ἄρτον, et ἀγελαῖον ἄρτον meminerunt. Vide Ἀγοραῖος. " Hippocrati ἀγελαῖος ἄρτος est εὐτελὴς ἄρτος, Panis cibarius." Heins. ad Hesych. Hippocratis locus nos fugit. Sed in Athen. 110. legimus: Ἐν δὲ τῷ Μενελάῳ ἐπιγραφομένῳ (Plato Comicus) ἀγελαίους τινὰς ἄρτους καλεῖ. Huc respexit Eust. ad Il. B. p. 265. Ἃς δὲ καὶ ἀγελαῖοι ἐκαλοῦντό τινες ἄρτοι—συνίστορεῖ καὶ Ἀθηναῖος. Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxix. Ἀγελαῖος ἄνθρωπος· ὁ τοῦ πλήθους, καὶ χυδαῖος. Zonar. Ἀγελαῖοι· ἰδιῶται, ἄγροικοι. Ἀγέλαιος· ὁ ἀμαθὴς, *προπαροξυτόνως. Ἀγελαῖος δὲ, ὁ ἐκ τῆς ἀγέλης, (ἰδιώτης, ἢ ὁ ἐν τῇ ἀγέλῃ διάγων, *προτερισπωμένως, καὶ ἀγελαίων· ἰδιώτων.) Ἀγελαῖοι ἰχθύες· οἱ εὐτελεῖς, καὶ μικροί. Ἀγελαία· σταφυλὴ (l. Ἀγελαία σταφυλή·) ἡ εὐτελὴς καὶ μικρά. Ἀγελαῖα δὲ, ἐπὶ οὐδετέρου, τὰ οὐ γενναῖα. Hesych. Ἀγελαίαν· ἄφετον, νεμομένην. (Apollon. Lex. Ἀγελαίην· ἄφετον, ἀδάμαστον. Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην, Il. Δ. 728. Vide Eust. supra a Nostro citatum.) Ἀγελαῖος· ἰδιώτης, ἀμαθής. Ἀγελαῖος· ὀχλώδης, ἰδιώτης. Hinc defendi potest idem Hesych., cum aliis Lexicographis, supra a nobis in Ἀγύρτης indicatis, scribens, Ἀγύρτης· ὀχλαγωγὸς, προσαίτης, ἐπαίτης, συρφετώδης, ἰδιώτης, contra Ruhnkenii conjecturam, censentis v. ἰδιώτης ortum habere e fine præcedentis συρφετώδης. Hesych. Ἀγελαίαν· κτηνώδη. Ἀγελαίου· δημώδους. Ἀγελαῖοι· ἰχθύες πολλοὶ μικροὶ, καὶ ὁμοῦ, λίθοι εὐτελεῖς. " Locus pessime corruptus, mutilus, et transpositus. Scr. Ἀγελαῖοι ἰχθύες· φαῦλοι, μικροὶ, εὐτελεῖς, καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ λίθοι ἀγελαῖοι. Monet, non pisces modo ἀγελαίους, sed et lapides. Ἀγελαῖοι autem λίθοι sunt εἰκαῖοι, et *ἀκατάξεστοι. Eust. ad Il. Σ. p. 1165. Ἐκ τῆς ἀγέλης δὲ, οὐ μόνον ἀγελαῖαι βόες, ἀλλὰ καὶ ἀγελαίας ἰσχάδας τὰς εἰκαίας Εὔπολις ἔφη, καὶ ἄλλοι κωμικοὶ, ὥς φησι Παυσανίας, καὶ λίθους δὲ ἀγελαίους, τοὺς εἰκαίους καὶ ἀκαταξέστους." Heins: Sic legit Wakef. ad Hesych. marg., Ἀγελαῖοι ἰχθύες· πολλοὶ, μικροὶ, ματαιολόγοι, εὐτελεῖς, (afferens Hesych. *Εἰκαιολογία· ματαιολογία, et Etym. Ἀγελαῖος· ἰδιώτης, ῥεμβώδης, παρὰ τὸ ἀγέλη, τὸ δὲ ἀγέλη ἀπὸ τοῦ ἄγω· διὸ καὶ *προπεριεσπᾶται· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς α καὶ εἰς η θηλυκῶν γινόμενα προπεριεσπῶνται· οἷον, Γάζα Γαζαῖος, τὸ δὲ *Ἀγέλαιος, ὄνομα κύριον, προπαροξύνεται· λέγεται δὲ καὶ ὁ εἰκαῖος, καὶ εὐτελής. Suid. et Zonar. *Ἀγέλαος· ὄνομα κύριον, leg. Ἀγέλαιος. Suid. *Ἀγύλαιος· ὄνομα κύριον, f. l. Ἀγελ.) " Bene sibi constat Hesych. dummodo recte interpungatur. Ed. Hagen. ita: Ἀγελαῖοι· ἰχθύες, πολλοὶ μικροὶ, καὶ ὁμοῦ λίθοι εὐτελεῖς. De utrisque enim, ut et de aliis rebus, dicitur. Malim tamen distinguere cum Phavorino: Ἀγελαῖοι ἰχθύες· πολλοὶ μικροὶ ὁμοῦ, καὶ λίθοι εὐτελεῖς. Kuster. ex Eodem recipit: Ἀγελαῖοι ἰχθύες· πολλοὶ μικροί. Deinde legit, καὶ ὁμοίως, λίθοι εὐτελεῖς. Non obsto. Similiter in v. Ἀκταῖοι, Re tamen denuo perpensa, sufficere videtur, si punctum ponatur post Ἀγελαῖοι, et post ὁμοῦ. Ita ἀγελαῖοι primo dicuntur Pisces, minuti non tantum, sed et multi, et quidem in unum congregati, ἀγεληδὸν βοσκόμενοι, unde nomen ἀγελαῖοι, Gregarii s. Gregales, iis adhæsit. Deinde significatio plane diversa sequitur, Lapides viles, rudes, et nullius pretii, quo modo Gregalis et Gregarius pro vulgari ap. Latinos. Pricæus quoque nihil mutat ad Matth. 13, 48." Albert. Harpocr. Ἀγελαίων· Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, ὡς ἂν εἰ ἔλεγε τῶν πολλῶν σοφιστῶν, καὶ πλανητῶν. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγελαίων ζώων, ἃ βόσκεται εἰς ἃ τύχοι χωρία, ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς *διαβόσκεσθαί φασι ῥύδην καὶ ἀγεληδόν. Ἡ εὐθεῖα, ὁ ἀγελαῖος. Vv. ἡ εὐθεῖα, ὁ ἀγελαῖος pro spuriis habet Jac. Gronov. quem vide. J. Poll. 1, 181. Ἀγελαῖοι ἵπποι. " Heyn. Hom. 6, 250. Jacobs. 10, 96. 11, 48. Lennep. ad Phalar. 135. not. ad Thom. M. 7." Schæf. Mss. Ἀγελαιότερος, Dioscor. Epigr. 17. * "Ἀγελεῖος, Cornut. 53." Wakef. Mss.]

Ἀγελαιών, ῶνος, ὁ, Locus armenti, Suid. [et Zonar. ὁ τόπος τῆς ἀγέλης.] Locus in quo pascitur armentum, s. grex, vel, secundum alios, in quo stabulatur. [" Cattier. 54." Schæf. Mss.]

Ἀγελητὶς, ίδος, ἡ, Congregatilis, fœm. gen. nam Numen. ap. Athen. 7. (327.) ὕκκας ἀγελητίδας, alibi (320.) νάρκας, videtur dixisse pro ἀγελαίας. [‖ *Ἀγελητὶς, Minervæ epitheton, Cornut. 52." Wakef. Mss.]

Ἀγελάρχης, ου, ὁ, vel ἀγέλαρχος, Armenti s. gregis præfectus, Pecoris magister, Armentarius. Plut. Romulo (6.) Philo, Οἱ δ' ἀγελάρχαι, πανδοπῶν θρεμμάτων ἡγεμόνες. Idem, Καὶ οἷα νομεῖ καὶ ἀγελάρχῃ τιθασσευθέντα ἐπηκολούθει. ‖ Ἀγελάρχης ταῦρος, Taurus armenti dux, qui et Admissarius, quod idem utroque fungi soleat officio. Lucian. (2, 422.) Ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθύνεται. ["Zeun. ad Xenoph. K. Π. p. 3. Long. 57. Villois." Schæf. Mss. Const. Manass. p. 488. in Meurs. Opp. Suid. et Zonar. Ἀγελάρχης· ὁ τῆς ἀγέλης τῶν βοῶν ἄρχων.]

Ἀγελαρχέω, ῶ, Præsum armento vel gregi. ‖ Plut. Galba (17.) Καὶ τῶν παλλακίδων τὴν ἀγελαρχοῦσαν, Eam quæ præerat pellicibus, Præfectam gregi pallacarum, τῆς τῶν παλλακίδων ἀγέλης ἄρχουσαν. Sic ἀγέλην metaphorice usurpari, dictum est antea. [" Zeun. ad Xenoph. K. Π. p. 3." Schæf. Mss.]

[* Ἀγελαρχία, ἡ, " Const. Manass. p. 91. 2320. p. 232. 5929. Dionys. Areop. 6." Kall. Mss.]

[* Ἀγελὰς, άδος, ἡ. Schol. Apollon. R. e Cod. Par. p. 125. ubi v. Schæf.]

[* Ἀγελάτης, ὁ, i. q. ἀγέλαρχος. " Jacobs. Anthol. 10, 333." Schæf. Mss. Vide Technoll. Mss. supra in Ἀγέλη citatas, ubi legitur ἀπελάτης.]

[* Ἀγελοκόμης, ὁ. " Pallad. Vit. Chrysost. 34." Kall. Mss.]

[* Ἀγεληκόμος, ὁ, ἡ, i. q. ἀγελαιοκομικός. " Nonn. 47, 208." Wakef. Mss.]

[* Ἀγελαιοκομικὸς, s. *Ἀγελοκομικὸς, ἡ, ὸν, Ad pecorum curam pertinens, ex ἀγέλη, et κομέω, Curo. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγελαιοκομική· Πλάτων (Politico 17.) ἐχρήσατο. J. Poll. 7, 209. In Clem. Alex. 338. perperam scribitur, Ἀγελοκομική τε καὶ *ζωοτροφική, pro ἀγελαιοκομική, notante Schneidero Lex. Sed de his et similibus vide Lobeck. Diss. ad Phrynichi Ecll. nondum edita. " Sallier. ad Moer. 308." Schæf. Mss.]

[* Ἀγελαιοτρόφος, s. *Ἀγελοτρόφος, ὁ, ἡ. " Max. Tyr. 26, 6. Ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀγελαιοτρόφος *ἐπιστάτις, βασιλικὴ καὶ ποιμενικὴ τέχνη, Illa, quæ humano generi præest, regia ac pastoralis ars.)" Wakef. Mss. J. Poll. 1. 181. Ἱπποτρόφος, ἀγελοτρόφος, Equiso. Vide Lobeck. Diss. ad Phrynichi Ecll. nondum edita. " Pierson. ad Herodian. Philet. 449." Schæf. Mss.]

[* Ἀγελαιοτροφία, ἡ, Pecuaria.]

[* Ἀγελαιοτροφικὸς, s. *Ἀγελοτροφικὸς, ἡ, ὸν, Pecuarius. Plato Politico 5. et 10. J. Poll. 7, 209. *Τροφική, ἀγελαιοκομική, ἀγελαιοτροφική. Vide Lobeck. Diss. ad Phrynichi Ecll. nondum edita.]

¶ Ἀγελάζω, (F. άσω,) Aggrego, Congrego, ab ἀγέλη, eodem modo quo Aggrego et Congrego a nomine Grex. Ἀγελάζομαι, Aggregor, Congregor, Gregatim volo, secundum Gazam, Aristot. (H. A. p. 370. Schneider.) Ἀγελάζονται δὲ αἵ τε φάττα καὶ αἱ τρυγόνες. ["Schneider. ad Xenoph. K. A. 40." Schæf. Mss. Hesych. Ἀγελάσαι· κομίσαι. J. Poll. iv. 45. ἀγελάζεσθαι de discipulis dici notat.]

[* Ἀγέλασμα, ατος, τὸ, Congeries, Acervus. " Jacobs. Anthol. 10. 282." Schæf. Mss. Vide Eund. ad Apollon. R. Schol. e Cod. Par. p. 125.]

[* Ἀγελασμὸς, ὁ. "Etiam ἀγελασμὸς alicubi repertum iri auguror; nam compos. συναγελασμὸς dudum in Lexica relatum est." Schæf. ad Apollon. R. Schol. e Cod. Par. p. 125.]

[* Ἀγελαστικὸς, ἡ, ὁν. Nemes. 53. Matth. ap. Schæf. ad Apollon. R. Schol. p. 125. Hellad. Bes. 25.]

[* Ἐναγελάζω. Stob. Serm. 5. p. 159.]

[* Προσαγελάζω, Aggrego, Gl.]

Συναγελάζω, i. q. ἀγελάζω. Exponitur et Consocio. Bud. συναγελάζεσθαι exponit gregatim vivere in Aphr. de Anima 2. Ὡς οὖν τὰ ἄλλα ζῶα τὰ συναγελάζεσθαι πεφυκότα, φύσει τοῦτ' ἔχειν φαμὲν, οὕτω καὶ ἄνθρωπος φύσει ἂν ἔχοι κοινωνικὸς εἶναι. [Hesych. Συναγελάζονται· συνδιαιτῶνται, ἰσχνοπρεπεῖς. "Conjectabam, * ἰσχνοπρεπὲς, ut usum illius verbi abjectiorem atque viliorem significare voluerit Hes. Non tamen me rem acu tetigisse dicere ausim: felicius alii forsitan." T. H. ad J. Poll. 9, 144. "An * ἰχθυοπρεπὲς, ut κτηνοπρεπὲς, vel συνδ. ἰχθυοπρεπεῖς? De piscibus enim dici solet. Vide Ἀγελαῖος. (Sic Ælian. H. A. i. 2. Ἴσασι δὲ αὐτῶν εὐνάς τε καὶ διατριβὰς, καὶ ὅτου συναγελάζονται.) Aristot. H. A. ix. 2. Τῶν δ' ἰχθύων οἱ μὲν συναγελάζονται κ. τ. λ. Ad hunc vel similem locum respicere potuit Hesych. cujus sensus erit, Una degunt piscium ritu, s. piscium in morem." Albert. In Cod. Ven. glossa hæc sic legitur: Συναγελάζονται· συνδιαιτῶνται. (Συναγέσκεο,) ἰσχνοπρεπεῖς. "V. ἰσχνοπρ. cum præcedentibus conjunxit (Musur.) et Συναγέσκεο sequentibus inseruit." Schow. Artemidor. 4, 50. Plut. x. 77. J. Poll. 4, 45. de discipulis dici tradit. Vide Ἀγελάζω.]

Συναγελασμὸς, (ὁ,) Aggregatio, Armenti s. gregis in eundem locum congregatio. In Geopon. (16, 1.) habetur in propria significatione: Ἔν τε τῷ συναγελασμῷ τῶν πώλων φιλόπρωτος, pro quibus habetur ap. Varron., Equi boni futuri signa sunt, si cum gregalibus in pabulo contendit, &c. || Συναγελασμὸς in VV. LL. vertitur etiam Consociatio, e Cic. [Plut. i. 310. x. 77. Gl. Συναγελασμός· Congregatio, Aggregatio. "Charito 678." Schæf. Mss. "Stob. p. 22. alibi." Wakef. Mss. "Iambl. in Nicom. 114. Hippodam. Stob. 249." Valck. ad Scap. marg.]

Συναγελαστικὸς, (ἡ, ὁν,) Congregabilis, ut συναγελαστικὰ ζῶα, quæ et ἀγελαῖα, supra. Eust. (ad Il. Π. p. 1051.) Συναγελαστικὸν γὰρ καὶ οἱ λύκοι ζῶον, καὶ οἱ κατὰ λέοντας καὶ παρδάλεις ἐρημάζει μονάζοντα. [Artemid. ii. 20. et alibi. Plut. x. 77. "Porph. 240." Wakef. Mss. "Charito 678." Schæf. Mss.] "Ἀγε- "λαστὴς Hesych. ἔγχελυς, Anguilla, forsan quia ἀγε- "λάζονται ii pisces et gregatim natant, atque pa- "stum exeunt." ["An Gregalis, i. e. vulgaris, non eximia, aut egregia, parva?" Guyet. Vide Ἀγελαῖος.]

[* Ἀγέλαστος, ὁ. Hesych. Ἀγελάστους· τοὺς ἐφήβους, Κρῆτες. "I. e. Gregales, ab ἀγέλη." Guyet. "* Ἀγελαίους legit Meurs. Cret. 3, 11. probante Kustero. Ap. Cretenses enim, teste Strab. 480. pueri distribuebantur εἰς τὰς ὀνομαζομένας * Ἀγέλας, quarum Præfecti vocabantur Ἀγελάραι, ut ex Heraclide Pont. docet Meurs. l. c. Ab ἀγέλη itaque Ἀγελαῖοι dicti Pueri in Agelas asciti, quod ab anno ætatis xvii. fiebat, ut docet Hesych. in contraria v. * Ἀπάγελος. Ἀγελαίους legit etiam St. J. Stephan. Ἀγελάστους tamen, quod series postulat, non omnino rejecerim. Sic in Ἀπάγελος utitur voce συναγελαζόμενος. Utrumque commode ab ἀγελάζειν, In Agelam compellere, vel allicere, unde et * ἀγελαστικὸς et συναγελαστικός. Cf. Hesych. Ἀγηλάζειν, Ἀγῆλαι, et Ἀτιμαγέλας." Albert.] "Ἀγελαστοῦ "Hes. ἀκακίας, Simplicitatis probitatisque malitia "carentis, Innocentiæ." ["L. ἀκακοῦς, ob simplicitatem, ab * ἀκακὴς, vide Ἀγελάστους." Wakef. ad Hes. marg. * Ἀκάκης, ου, ὁ, vel ἄκακος, ὁ, ἡ, non semel legitur: at ἀκακὴς, έος, ὁ, ἡ, nullibi extare arbitramur.]

[* Ἀπάγελος, ὁ, Hesych. ὁ μηδέπω συναγελαζόμενος παῖς, ὁ μέχρι ἐτῶν ἐπταεαίδεκα, Κρῆτες. "Tales dicebantur etiam Ἀπόδρομοι ap. Cretenses. Vide Ἀπόδρομοι, et Lectt. nostras 1, 32." Soping. "Est ἀπόδρομος ap. Ammon. in Γέρων, sed male, ut apparet ex Heraclide in ejus Rep. (508. Crag.)" Vales. Vide omnino Meurs. Cret. 11. et Ἀγέλαστος. Cf. Ἀτιμαγέλας. Hesych. * Δεκάδρομος· οἱ δέκα ἐν τοῖς ἀνδράσι ἐσχηκότες, ὑπὸ Κρητῶν. "Pro δέκα ἐν τοῖς ἀνδράσι ἐσχ. Is. Voss. correxerat, δεκαετεῖς ἀνάδρασιν ἐσχ. sed induxerat postea. An vero leg. οἱ δέκα ἐν ἀνδράσιν ἐσχηκότες? sc. δρόμους, quod post δέκα supplendum e nostra, utpote latens in v. Δεκάδρομοι. Sic olim conjiciebam. Paulo aliter Valck. ad Ammon. 54. (Ἔφήβους a Cyrenensibus * Τριακατίους dictos monet Ammon. Hos Cretenses Ἀποδρόμους dicebant διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν, quod, nisi fallor, a Meursio etiam in Creta prætermissum. Suid. * Δρόμοι· τοῖς γυμνασίοις, κατὰ Κρῆτας. Hesych. Δεκάδρομοι· οἱ δέκα ἐν τοῖς ἀνδράσι ἐσχηκότες ὑπὸ Κρητῶν. F. l. οἱ δέκα ἔτη—ἠσκηκότες.') Sed non displicet Kusteri sententia:—'Locus obscurus, et sine dubio mutilus, qui sic forte supplendus est, οἱ δέκα δρόμων ἐν τοῖς ἀνδράσι μετεσχηκότες, Qui decies ad cursus publicos virorum admissi sunt. Ad correctionem hanc mihi viam quasi monstravit Ammon., qui in Γέρων scribit, ephebos ap. Cretenses dictos fuisse Ἀποδρόμους, διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν, Quod nondum ad cursus communes admitterentur. Unde colligo, in Creta olim institutos fuisse cursus publicos, ad quos non nisi viri, iique non omnes, sed certo tantum numero, certisque vicibus, admitterentur. Hos ergo cursus qui decies peregissent, videntur postea illis abstinuisse, unde nomen Δεκάδρομοι.'" Albert.]

[* Ἀγέλημα, ατος, τὸ, si vera est Wakef. conjectura, Hesychio ad sui exemplaris marg. reponentis, Ἀγελήματι· κατὰ ἀγέλην, pro vulg. Ἀγέλημα· κατὰ ἀγέλην. "Forte Ἀγέλμα, adverb." Guyet. "Vide Ἀγεληδῶς. An leg. Ἀγέλῃ· ἅμα, κατὰ ἀγέλην. Vide (Etym. et) Phavor. in Ἀγεληδόν." Albert. "Non dubito," ut addit Wakef., "quin leg. sit Æsch. Prom. 90. (κοντίων τε κυμάτων Ἀνήριθμον γέλασμα,) ἀγέλασμα, ab ἀγελάζω, quamvis vocem nullibi inveniam, (vide Ἀγέλασμα.) Hinc proprietatem suam habet ἀνήριθμον. Sic Gen. 1. Collectio aquarum." Cf. Nostrum in Γέλασμα.]

"ΑΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, Hamus. Od. Δ. (368.) ἰχθυάσκον Γναμπτοῖς ἀγκίστροισι, Piscabantur uncis hamis: [M. 332.] Plut. de Solert. Anim. (10, 66.) Τῶν δὲ ἀγκίστρων τοῖς μὲν στρογγύλοις ἐπὶ κεστρέας καὶ ἁμίας χρῶνται μικροστόμους ὄντας. || Capitur et pro Quovis unco, secundum quosdam. Fortasse ab ἀγκὶς, de quo v. Ἀκίς. Etym. ["Ἀγκιστρον· παρὰ τὸ ἄγω ἄκιστρον, καὶ ἄγκιστρον. "Auctorem scripsisse puto ἄγω, ἄγιστρον, ut non τοῦ γ, sed τοῦ κ sit epenthesis, qualis 15, 11." Sylburg. Ἄγιστρον reperitur in Cod. Dorv. teste Gaisford. neque aliter legitur in Zonara, qui eundem habet articulum. Hes. Ἄγκιστρον· * θηρατήριον (Phavor. εἶδος θηρατικὸν) ἐκ σιδήρου καμπτὸν, ἀγκύλον, στρεβλόν. Gl. Ἄγκιστρον· Hamus, Uncus. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἄγκιστρον· τὸ ἐπὶ τοῖς ἀρράκτοις. Οὕτω Πλάτων, nempe Polit. 10, 616. Ἐκ δὲ τῶν ἄκρων τεταμένον Ἀνάγκης ἄτρακτον, δι' οὗ πάσας ἐπιστρέφεσθαι τὰς περιφοράς, οὗ τὴν μὲν ἡλακάτην τε καὶ τὸ ἄγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος, τὸν δὲ σφόνδυλον μικτὸν ἔκ τε τούτου καὶ ἄλλων γενῶν, κ. τ. λ. Vide Plat. Sophista 6. p. 13. Fischer. "Valck. ad Ammon. 35. Pierson. ad Moer. 43. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 52. Ἄγκιστρον, ἄγκιστρον, ad Lucian. 1, 359. 472. Jacobs. Anthol. 7, 367. 11, 338. Heyn. Hom. 6, 187." Schæf. Mss.]

Ἄγκιστρος, ἡ, pro ἄγκιστρον, ap. Basil. 83, Bud.

[* Ἀγκίστριον, τὸ, Hamus minutus. Theocr. 21, 57.]

[* Ἀγκιστρὶς, ίδος, ἡ. "Phile in Thorlacii Opusc. 3, 67." Schæf. Mss.]

[* "Ἀγκιστρόδετος, ὁ, ἡ, Hamis affixus s. connexus, ap. Theæt. Schol. Epigr. 1, 2. cf. Julian. Epigr. 6." Passow. ap. Beck. Act. Societ. Philol. Lips. V. 1. p. 93.]

Ἀγκιστροειδὴς, έος, ὁ, ἡ, Hami formam habens, quod et ἀγκιστρωτὸς et ἠγκιστρωμένος dicitur. [Diod S. 1, 357., Stob. 490. Heeren., Plut. 9, 479. Aretæus 53. "Strab. 44." Wakef. Mss. Gl. * Ἀγκιστριώδης· Hamatilis, l. Ἀγκιστρώδης. UNDE * Ἀγκιστροειδῶς, Erotian. v. Ἠγκίστρευται.]

[* Ἀγκιστροθηρευτὴς, ὁ, "Theodoreti Opera 2, 202." Kall. Mss.]

[* Ἀγκιστροπώλης, ὁ, Qui hamos vendit. J. Poll. 7, 198.]

Ἀγκιστροφάγος, ὁ, ἡ, Hamivorus, ad verbum. Aristot. (H. A. 9, 25.) de siluro pisce, Ἐὰν δ' ᾖ συνήθης καὶ ἀγκιστροφάγος, λείπει μὲν οὐδ' ὡς τὸν γόνον. Gaza vertit Hamifragam. ‖ Item Avarus, φιλάργυρος, Hes. [" Vocis hujus Aristotelicæ usum metaphoricum et elegantem invenisse videtur Hes. (et Etym.) ap. veterem Comicum. Similiter δώροις δελεάζειν est ap. Long. 3. p. 81." Albert. Wakef. ad Hes. marg. affert Horat. Ep. 1, 7, 73. hic ubi sæpe Occultum visus decurrere piscis ad hamum. " Lucian. 1, 359." Schæf. Mss.]

Πολυάγκιστρον, ου, τὸ, Hamorum frequentia, VV. LL. ex Aristot. H. A. 4. Πολυαγκίστρου τῷ ἄτρῳ λαβέσθαι. Ego hic aliter exposuerim. [Idem ib. 9, 25. Ἁλίσκονται δὲ περὶ ἐνίους τόπους πολυαγκίστροις ἐν ῥοώδεσι καὶ βαθέσι τόποις. " Vulg. πολλοῖς ἀγκίστροις e Medic. Canis. V. emendavit Camus. Oppian. H. 3, 78. * πολυαγκίστρους ὁρμίας vocat." Schneider. Plut. T. 8, 123. ubi v. not.]

[* Τυφλάγκιστρον, τὸ, " Paul. Æg. 6, 5. ein chirurgischer Haken, ἄγκιστρον, feine Gefässe zu fassen." Schneider. Lex. Oribas. de Luxat. ex Heliod. 17. Πρὸς δὲ ἑκατέραν ἐνεργείαν ὑποβάλλεται τῷ κρίκῳ τοῦ δακτυλιδίου * δορύδιον τυφλαγκίστρου, ἡ πλάτη μήλης,' In utraque operatione anuli circulo hastula hami piscatorii, vel specillum aversum subjicitur.]

¶ Ἀγκιστρόω, F. ώσω, P. ωκα, Hamo capio. Unde ἠγκιστρωμένον ἰχθύδιον, præt. passivi ἀγκιστροῦμαι, Hamo captus pisciculus, Synes. Ep. ‖ Et per metaph. ἠγκιστρωμένος, Qui ita detinetur ut elabi s. effugere non possit, velut hamo captus piscis. Ap. Etym. perperam ἀγκιστρωμένος, pro ἠγκιστρωμένος, [Ἀγκιστρωμένος· κατεχόμενος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἰχθύων, τῶν κατεχομένων ἐν τῷ ἀγκίστρῳ. " Nescio an ἀγκιστραύμενος scripserit, præsenti tempore; nam in ἀγκιστρωμένος commune augmentum est omissum, more poetico, aut α in eo productum est Dorice." Sylburg.] ‖ Ap. Plut. (Crasso 25.) ἠγκιστρωμέναι ἀκίδες τῶν ὀϊστῶν, Hamatæ cuspides sagittarum, pro hami formam habentes, quo fortasse sensu Propert. (2, 12.) Hamatas dixit sagittas Cupidinis. [" Wakef. S. C. 4, 39." Schæf. Mss. " Lycophr. 67. Heliodor. 431." Wakef. Mss.]

Ἀγκιστρωτὸς, (ὴ, ὸν,) Hamatus, Hami formam habens. In VV. LL. Hamis consertus, ἁλυσιδωτός. [Polyb. 6, 23.]

[* Παραγκιστρόω, Hamum addo. Plut. 8, 499. Diod. S. 2, 193. Gl. Παραγκιστρῶ. Παραγκιστροῖ, καὶ εἰς τὸ οὖλον συντίθησιν τὴν κύμην· Calamistrat.]

¶ Ἀγκιστρεύω, Hamo piscor. Item cum accusativo, pro ἀγκιστρόω, Adhamo, Bud. ‖ Per metaph. est Hesychio θηρεύειν, Venari, et δελεάζειν, Inescare, quia δέλεαρ hamo præfigi solet, unde Lucian. p. 48 (=359.) Ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασκάσας, [ubi v. T. H. laudans et Philon. J. 720. Cf. Pierson. ad Moer. 214. Erotian. Ἠγκίστρευται· * ἀγκιστροειδῶς συμπέφυκεν. Galen. Ἠγκίστρευται· ἐγκαταπέπλεκται. " Ms. * ἐγκαταπέφυκεν, (sic Ms. D. et Cod. Mosq. ap. Franz.) sed hæc fortassis lectio e seq. versu, (* Ἠγκυροβόληται· * ἐγκαταπέφυκεν ἀγκύρᾳ ὁμοίως,) irrepsit." H. St. Etym. Ἀγκιστρεύεται· θηρεύει. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγκιστρεύει· δελεάζει. Zonar. Ἀγκιστρεύει· ἀντὶ τοῦ δελεάζει. Gl. Ἀγκιστρεύω· Uncino, Hamo, Adhamo. " Jacobs. Anthol. 7, 367. Abresch. Lectt. Aristæn. 286." Schæf. Mss. Rutgers. Var. Lect. 200.]

[* Ἐναγκιστρεύω, Inuncо, Gl.]

Ἀγκιστρεία, Piscatio quæ fit hamo, Hamatilis piscatus, Plat. de LL. (7. fin.) Ετ Ἀγκιστρευτὴς, (οῦ, ὁ,) Hamiota. Ετ [Ἀγκιστρευτικὸς, ἡ, ὸν, unde] ἀγκιστρευτικὴ, sub. τέχνη, Ars piscandi, Ars hamatilis. J. Poll. ipsam piscandi artem non solum ἀγκιστρευτικὴν, sed et ἀγκιστρείαν vocat, [7, 139, 210. (ubi v. nott.) 1, 97. Plat. Sophista 5—8.]

Ἄγκος, εος, τὸ, Vallis, Convallis. Ἄγκος est locus profundus ac concavus et præruptus, inquit Eust. Scribit Hesych. quoque, ἄγκεα esse concava loca et prærupta, (Ἄγκεα· κοίλους τόπους καὶ φαραγγώδεις,) sed nimis generaliter uterque, fortasse; neque enim Quivis locus hujusmodi ita dici possit, sed Locus montanus. Quare alibi rectius dicit Eust. ἄγκεα esse Loca montana, depressa, et concava. At Idem alibi addit, Arboribus condensa. Quod tamen, ut opinor, in plurimis quidem ἄγκεσι verum comperietur, sed non in omnibus. Quod autem dicit ἄγκος esse Locum profundum, concavum, depressum, præruptum, hæc omnia valli conveniunt, s. convalli, quam Lat. poetæ Altam, i. e. profundam, appellant: item cavam, s. concavam: depressam quoque. Sed et densam s. condensam arboribus vallem legimus in prosa etiam, et Virgil. (6, 703.) dixit, in valle reducta Seclusum nemus. Idem (ib. 679.) virentem convallem dixit eodem sensu, ni fallor, quo Hom. ἄγκεα ποιήεντα, Od. Δ. (337. P. 128.) Idem alibi βαθέα vocat, Profunda, Il. Υ. (490.) Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθὲ ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο. Xenoph. K. A. (4, 1.) ἐν τοῖς ἄγκεσι καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων: [K. Π. 10, 19.] Plato in Cratylo (32.) dicit ἄγκη esse δύσπορα καὶ τραχέα καὶ λάσια. Locus est hic: Ἀπείκασται δὲ (τὸ ἀναγκαῖον) τῇ κατὰ ἄγκη πορείᾳ, ὅτι δύσπορα καὶ τραχέα καὶ λάσια ὄντα, ἴσχει τοῦ ἰέναι, ubi non sine gravissimo et periculosissimo errore non in Ald. solum Ed., sed et in aliis omnibus [præter Bas. 2., v. Fischer. ad h. l.] τῇ κατὰ ἀνάγκην πορείᾳ legitur, pro τῇ κατὰ ἄγκη, ut in nostris veteribus exemplaribus legimus, quæ tamen aut quibus similia ne Ficinus quidem viderat, quippe qui et ipse κατὰ ἀνάγκην legat, vertens: Describitur autem e processu secundum necessitatem, cum vertendum omnino fuisset aut hoc aut simili modo, Similitudinem autem habet cum incessu per valles. Ceterum ἄγκος dici ἀπὸ τοῦ ἀναγκεῖσθαι, passim tradit Eust., quanquam mallem ab ἀγκεῖσθαι deduxisset, quod pro ἀνακεῖσθαι per syncopen a poetis usurpatur. ‖ Ἄγκος, Editus locus montis, Suid. Ἄγκος· ὑψηλὸς τοῦ ὄρους τόπος. Ποσὶ δ' αὖ ἔλθεῖν ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἐδείζετο, e poeta quopiam. [" Hoc fragmentum, cujus cujus sit, corruptum est, atque ita emendandum, ποσσὶ δ' ἀνελθεῖν Ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἐδείζετο. Suid. v. Ἐώρημα: * Ὁ Βελλεροφόντης διὰ τοῦ Πηγάσου τοῦ πτερωτοῦ ἐπεθύμησεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν." Toup. Emendd. 3, 13. Suid. Ἄγκη, καὶ ἄγκεα· οἱ φαραγγώδεις, καὶ * ἀγκυλοειδεῖς τόποι, καὶ κοῖλοι, καὶ καταδύσεις ἔχοντες. Ἢ ἄγκεσι· * συνδένδροις καὶ ὑλώδεσι τόποις. Ἐν Ἐπιγράμματι· Θηροβολεῖ τούτῳ δ' ἄγκεσι * θηροτόκοις. Zonar. Ἄγκη, καὶ ἄγκεα· οἱ φαραγκώδεις, l. φαραγγώδεις, (καὶ * ἀγκωνοειδεῖς,) καὶ σκοτοειδεῖς τόποι, καὶ κοῖλοι, καὶ καταδύσεις ἔχοντες, ἢ * σύνδενδροι, καὶ ὑλώδεις τόποι, καὶ ὑψηλοί. Ἐν Ἐπιγράμματι· Θηροβόλει τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις. Καὶ ἐν ἑτέρῳ· Ποσὶ δ' αὖ ἔλθεῖν ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον Ἐδείζετο. Εἴρηται δ' ἀπὸ τοῦ συγκεκλεῖσθαι καὶ συνάγεσθαι ἐν αὐτοῖς τὰ ξύλα, παρὰ τὸ ἄγω τὸ φέρω, ἄγη, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ κ, ἄγκη. " Commiscet ἄγκος, et ἄγκη. Epigrammatum fragmm. habet etiam Suid. Primum legitur Anthol. Steph. 433. Brunck. 2, 182. (inter Julii Dioclis Carystii Epigrammata;) sed ibi legitur * διετυβόλει. In altero fr. Suid. habet, (et quidem recte,) ἐδείζετο." Tittmann. Vide Toup. Emendd. 1, 18. Etym. Ἄγκη· τὰ τῶν ὀρῶν κοιλώματα, ἀπὸ τοῦ συγκεκλεῖσθαι, καὶ συνάγεσθαι ἐν αὐτοῖς τὰ ξύλα, παρὰ τὸ ἄγω τὸ φέρω, ἄγη, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ κ, ἄγκη, ἢ παρὰ τὸ κέω κῶ, τὸ δηλοῦν τὸ κεῖσθαι, γέγονεν ἄγκος, ἐν ᾧ ἐστὶ συνάγεσθαί τε καὶ κεῖσθαι. Pseudo-Did. ad Il. X. 190. διά τ' ἄγκεα, καὶ διὰ βήσσας· ἀντὶ τοῦ, διὰ ἀγκέων, καὶ βησσῶν, οὕτω δὲ καλοῦνται οἱ κοῖλοι καὶ βάσιμοι τῶν ὀρῶν τόποι. Omnino v. Schol. Ven. ad h. l. " Markl. ad Eurip. Iphig. p. 346. Alex. Ætol. 5. Toup. Opusc. 1, 13. 2, 158. Wessel. Diss. Herod. 115. not. ad Herod. 472. Wakef. S. C. 2, 43." Schæf. Mss. Artemid. 2, 28. et 68. Hermann. H. in Mercur. 159. ‖ Hesych. * " Ἄγκος· νῆσον πολλὰ ἄγκη ἔχουσαν.]

[* Ἀγκώδης, ὁ, ἡ, Confragosus, Cavus. " Steph. B. v. Παρθναῖοι, Διὰ τὴν φύσιν τῆς αὐτοὺς δεξαμένης γῆς, ἐλώδους καὶ ἀγκώδους οὔσης.)" Kall. Mss.]

Βαθυαγκὴς, έος, ὁ, ἡ, Profundas valles habens, ut in Epigr. (Crinagoræ 28.) βαθυαγκέες dicuntur Alpes.

[* Εὐαγκὴς, έος, ὁ, ἡ, " Leniter declivis. Est

epith. collis mollis, qui leniter descendit in vallem. Pind. Nem. 5, 84." Damm.]

[* Εὐάγκεια, ἡ, Fertilis vallis. Pindi epith. ap. Callim. H. in Cer. 82.]

Μετάγκεια, ας, ἡ, in VV. LL. Vallis, in qua signif. abundat præpositio μετά. [Imo μετάγκεια perperam scribitur pro μεσάγκεια. Vide T. H. ad Lucian. 508.]

Μισγάγκεια, ας, ἡ, Locus in valle, in quo fit mistio aquarum. Ἐὰν δὲ εἰς τοιοῦτον ἄγκος πολλὰ συμβάλλωσιν ὕδατα, μισγάγκεια τοῦτο λέγεται, Eust. in Il. Δ. (453.) e quo significatio hujus vocis ostenditur, Ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες, Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄμβριμον ὕδωρ Κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, ubi Eust., quod et antea dixerat, annotat Hom. seipsum explicare his verbis, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, cum μισγάγκεια nihil aliud sit quam κοίλη χαράδρα. Idem Eust. postquam docuit μισγάγκειαν dici ἐὰν εἰς τοιοῦτον ἄγκος, etc., ut supra, addit paulo post, μισγάγκειαν esse Aquarum σύῤῥοιαν. Secundum illum igitur fuerit μισγάγκεια B non solum Locus in valle, in quem confluunt et ingurgitantur aquæ, sed et Ipse aquarum gurges ibi collectus. At in VV. LL. primis μισγάγκεια exponitur Conjunctio duarum vallium. Μισγάγκειον, Hesych. pro eodem, si mendo caret illa scriptura, [Μισγάγκειον· τόπος κοῖλος, ὅπου συμμίγνυται ὕδατα πολλά. In Cod. Ven. est Μισγάγκιον. Ser. Μισγάγκειαν, e Phot. ut glossa ad Hom. loc. referatur. Idem: Μισαγγία· κοῖλος τόπος, εἰς ὃν πανταχόθεν τὰ κάτω φερόμενα ἀπὸ τῶν ὀρῶν ὕδατα μίσγεται. Leg. Μισγάγκεια. "In Hes. μισαγγία istius Homericæ vocis locum occupavit." T. H. ad Lucian. 508. Phot. Μισγαγκείαν· τόπος ποικίλος, εἰς ὃν τὰ καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ὀρῶν ὕδατα. "Scr. Μισγάγγεια, (imo recte legitur Μισγάγκεια,) ut habet apographum Alberti, (notante etiam Tittmanno ad Zonar. 1362.: imo in Albertii nota non diserte dicitur, utrum in suo Photii apogr. Μισγάγγεια, an Μισγαγγείαν s. potius Μισγάγγειαν legerit: stare potest Μισγάγγειαν, si ad Hom. loc. glossa referatur,) κοῖλος τόπος. Scribitur C et μισγαγγεία ap. Plat. Philebo 93. Ed. Lugd. ubi v. Schol. 43. (Μισγαγγεία· ἡ μίξις, ὅπου ποταμοὶ ἢ ῥύακες συμβάλλουσι.) Apollon. Lex. Μισγάγκια, l. Μισγάγκεια· τόπος κοῖλος, εἰς ὃν καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ὀρῶν ὕδατα, τῶν ἅπαξ εἰρημένων. Cf. Polit. ad Eust. V. 3. p. 1078." Schleusner. Suid. Μισγάγγεια· τόπος κοῖλος, εἰς ὃν τὰ καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ὀρῶν ὕδατα. Zonar. Μισγάγγεια· τόπος κοῖλος, εἰς ὃν καταφερόμενα τὰ ὕδατα ἐκ τῶν ὀρῶν συνίστανται, ubi Cod. A. Μισγάσγεια. Etym. Μισγάγκεια· παρὰ τὸ μίσγω καὶ τὸ ἄγκος, γίνεται * ἄγκεια, καὶ μισγάγκεια. Ἔστι δὲ τόπος κοῖλος, εἰς ὃν καταφερόμενα τὰ ὕδατα ἐκ τῶν ὀρῶν μίσγονται. Ἐκ δὲ τοῦ κέω τὸ κεῖμαι, ὃ γίνεται κατὰ συναλοιφὴν κῶ, γίνεται ὄνομα μονοσύλλαβον κος, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, πλεονασμῷ τοῦ γ, γίνεται ἄγκος, τὸ πάνυ κοῖλον καὶ βαθύ. Pseudo-Did. ad Il. Δ. 453. Ἐς μισγάγκειαν· εἰς κοῖλον τόπον, ἔνθα ὁμοῦ συμμίσγεται τὸ ὕδωρ ἀπὸ διαφόρων τόπων. Schol. Ven. B. Καὶ τὸ κοίλωμα τὸ δεχόμενον αὐτοὺς μισγάγκεια εἴρηται, τραχυνόμενον τῇ D ὀνοματοποιΐᾳ, καὶ * συναπελοῦν τῷ ῥεύματι.—Μισγάγκειαν· ὁ τόπος, ἐν ᾧ μίγνυνται οἱ ποταμοί: Schol. A. Μισγάγγειαν· τὸ ἄγγος, εἰς ὃ μίγνυνται οἱ ποταμοί, vocem e μίσγω et ἄγγος deducens. Homeri locum affert Dionys. H. de Comp. Verb. 16. ubi vulgo legitur μισγάγγειαν. "Scripsi μισγάγκειαν, quæ forma sola probanda. Fœdius etiam corruptum Hesychii μισαγγία. Sic ἄγγος et ἄγκος confusa in Eurip. Iphig. T. 960. ubi v. Markl. item in Herod. Erat. 74. extr. ubi v. Wessel. (Cf. nostra in Ἄγγος.) * Significat autem (μισγάγκεια) Convallem aquosam et palustrem montibus interjectam, quæ delatos inde torrentes recipiat." T. H. ad Lucian. 508." Schæf. || Per metaph. Colluvies, ut μισγάγκεια κακῶν. Damasc. ap. Suid. v. Εὐκείθιος, notante Valck. ad Scap. marg.: Ἐπεὶ τά γε ἔξω μισγάγκεια κακῶν ἐφαίνετο μηδὲν διαφέρουσα τῆς τῶν ἀγελαίων ἀνθρώπων.]

Συνάγκεια, ας, ἡ, Convallis, Locus, in quo duæ valles inter se conveniunt. Ita redditur in VV. LL. et hoc certè sensu συνάγκεια et Convallis plane sibi respondent; sed alii tam late patere existimant συναγκείας, quam μισγαγκείας significationem. Suid. tamen συνάγκειαν exponit * σύνδενδρον τόπον, quod convenit cum illo Theophr. loco, Συνάγκειαν φυτεύειν, [" συνάγκεια, Vallis continuata, de C. P. 2." Stackhous. Gl. Theophr.] quo sensu Convallis virens a Virg. dicitur. Eidem in litera ξ, est Ξυνάγκεια· ὁ κοῖλος τόπος, ut Convallis dicitur cava ab eodem Virg. [G. 2, 186., afferenti etiam ex Arriano: Ὁ δὲ ὑποτεμόμενος αὐτὸν ἐν ξυναγκείᾳ τινὶ, βάλλει κατὰ νώτου τὸν ἄνθρωπον. Kuster. edidit Ξυνάγγεια, cum Mss. Par. habeant, et quidem recte, Ξυνάγκεια. Idem in Μισγάγγεια: Ξυνάγγεια δὲ λέγεται ὡσαύτως ὁ κοῖλος τόπος. Leon. Turent. Epigr. 31. p. 55. Meinek. Plut. T. 2, 221. "Strabo 809(=535. Διὰ μὲν οὖν τῆς πόλεως ταύτης ὁ Σάρος ῥεῖ ποταμὸς, καὶ διὰ τῶν συναγκείων τοῦ Ταύρου * διεκπεραιοῦται πρὸς τὰ τῶν Κιλίκων πεδία, καὶ τὸ ὑποκείμενον πέλαγος.)" Wakef. Mss. "Diod. S. 1, 238. 327. 345. 2, 334." Schæf. Mss. Etym. Βῆσσαν· κοιλάδα ὕδωρ ἔχουσαν, καὶ μεσύτητα ὀρῶν, τὴν συνάγκειαν, ἄλλοι τὸ ἔνυδρον. Gl. Συνάγκεια· Convallis. Pro συνάγκεια ETIAM * Σύναγκος, τὸ, dicitur ap. Themist. 151., notante Wakef. Mss.: Καὶ οὔτε πέτραι αὐτὰς ἀνείργουσιν, οὔτε συνάγκη, οὔτε ὀρῶν κορυφαὶ ἡλιβάτων, οὔτε κρημνοὶ ἀποῤῥῶγες, οὔτε φάραγγες ἀφεγγεῖς.]

Ἀγκίον, ου, τὸ, Vallis parva, Vallecula, s. Vallicula, ut habetur ap. Fest. Gaza ap. Aristot. ἐν ἀγκίοις vertit In angustiis convallium, quæ interpretatio in VV. LL. citatur in Ἀγγεῖον, perinde ac si ἀγγείοις legisset. [|| Hes. Ἀγκίον· * ἀγκιδοθήκη. "An scr. * ἀκιδοθήκη, ut infra, Ὀγκίον· ἀγγεῖον, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες, ab ἀγκὸς, Ancus, Mancus, ἀγκίον, et τροχῇ, ὀγκίον?" Guyet.]

ΑΓΚΥΛΟΣ, (η, ον,) Aduncus, Curvus. Ἀγκύλον Il. Z. [322. E. 209. Od. Φ. 264.] est epithetum arcus: sic Ovidio Aduncus arcus ἐπιθετικῶς. Aquilinæ ungulæ dicuntur ἀγκύλαι: unde composito nomine ἀγκυλοχήλης ἀετὸς, aut aquilinum rostrum, C ἀγκύλον, legendo ἀγκυλοχείλης. Item ἀγκύλος, Curvus, Incurvus, et σκολιὸς, Tortuosus, ut explicat Hes. Etym. ap. Eund. ἀγκύλα δ' ἅρματ' ἔδυνεν exponit Ἰσχυρὰ ἅρματα, Validos currus: [Ἀγκύλον· στρεβλόν. Ἀγκύλον· παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἀγκύλος. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τὸ ἀγκύλον σημαίνει τρία· τό τε σκολιὸν καὶ πανοῦργον, ὡς τὸ, Ὀδυσσέος ἀγκυλομήτεω· καὶ τὸ περιφερὲς κατὰ σχῆμα, ὡς ἐν τῷ, Ἀγκύλα τόξα· καὶ τὸ ἰσχυρὸν, ὡς ἐν τῷ, Ἀγκύλα δ' ἅρματ' ἔδυνεν. Ὡς εὗρον ἐν Ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος. Τὸ κν, ψιλὸν, διατί; τὰ διὰ τοῦ υλος ὀνόματα διὰ τοῦ ν ψιλοῦ γράφονται, οἷον, * Κρωβύλος, σημαίνει δὲ τὸν τορνοβοσκὸν, Αἰσχύλος, ἀγκύλος, πλὴν τοῦ κοίλου, ὁ βαθὺς τόπος, cf. Schol. Eurip. Phœn. 1148. Pro v. ἔδυνεν in Ed. Ald. 1549. ἔνδυνεν reperitur; sed utram lectionem sequaris, nihil omnino interest; utraque enim delenda est, utpote quæ aliunde huc irrepserit, atque adeo teste Gaisfordio in Etym. Ms. Dorv. non legitur. Noster Homero tribuit verba, Ἀγκύλα δ' ἅρματ' ἔδυνεν, cum Tollius ad hanc in Apollonii Lex. glossam, Ἀγκύλον· D σκολιὸν, ea notarit frustra quæri in Il. et Odyss. atque adeo antiquo cuidam poetæ incerto assignarit. Sed sequendo lectionem, quam præbet Etym. Ms. Dorv. teste Gaisfordio, nempe ἀγκύλον ἅρμα, pro vulg. ἀγκύλα δ' ἅρματ' ἔδυνεν, omnis tollitur difficultas. Grammaticus proculdubio in animo habebat Il. Z. 39. ἀγκύλον ἅρμα Ἄξαντ' ἐν κρήτῃ μυμῷ, ut patet etiam e Pseudo-Did. ad Il. B. 205. cujus scrinia, notante Toll. l. c., Etym. compilavit, Δηλοῖ δὲ τὸ ἀγκύλον παρὰ τῷ Ποιητῇ τρία· τὸ σκολιὸν κατὰ βούλευσιν, ὡς ὅταν λέγῃ ἀγκυλόμητιν τὸν Κρόνον· καὶ τὸ περιφερὲς κατὰ σχῆμα, ὡς τὸ, Ἀγκύλα κύκλα, imo Ἀγκύλα τόξα· καὶ τὸ ἰσχυρὸν, ὡς τὸ, Ἀγκύλον ἅρμα: et e Zonara, Ἀγκύλον· παρὰ τὸ ἄγω γίνεται, σημαίνει δὲ γ', τὸ σκολιὸν, καὶ περιφερὲς κατὰ σχῆμα, ὡς ἐν τῷ, Ἀγκύλα τόξα, καὶ τὸ ἰσχυρὸν, ὡς ἐν τῷ, Ἀγκύλον ἅρμα, (ipse poeta alio loco interpretatur κάμπυλον ἅρμα, Il. E. 237. notante eodem Toll.) Οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος. "An Eustathium innuit?" Tittmann. Si quidem V. D. in mentem revocasset Etymologi loc., ubi eadem leguntur verba, Οὕτως

(vulgo ὡς, sed οὕτως exhibet Cod. Dorv., ut Zonar.) εὗρον ἐν Ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος, Eustathium non posse innui plane perspexisset, cum Eust. Etymologo junior sit, atque adeo eum partes in suas non uno in loco vocet. In Cod. Dorv. est compendiose scriptum, π δ ν ἰλια.] ‖ Ἀγκύλος metaphorice aliquando usurpatur, ut Lat. Tortuosus; sic enim dixit Lucian. Ἀγκύλα ἐρωτήματα τῶν σοφιστῶν, [Hermotimo 15. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην.] ut Cic. Tortuosum disputandi genus, Acad. 4, (31.) Sic et σκολιὸν sæpe per metaph. usurpant Græci. Explicat autem ἀγκύλον etiam per σκολιὸν Hes. [Ἀγκύλον· ἐπικαμπὲς, σκολιὸν, στρεβλόν. Ἀγκύλαις· τοὺς ἀκάμπους. "L. ἐπικαμπεῖς, vel εὐκάμπτους, s. εὐκαμπεῖς, (Wakef. ad Hes. marg. corrigit εὐκάμπους, sed v. Nostrum in Ἀκαμπος.) Sæpe enim α et ευ in principio vocum confundi constat. Prius tamen præfero. Εὐκαμπεῖς, aut ἐπικαμπεῖς, corrigere etiam video D'Arnaud. Lect. Gr. 3. Cf. Misc. Obs. ix. 1. p. 110." Albert. Hesych. Ἀγκύλας—ἢ χαλεπάς. "Pro χαλεπὰς Palmer. corrigebat κάλπας, quæ est vasis species. (Toup. Emendd. 4, 312.:—'F. ἢ καὶ δέπας. Hes. Ἀγκύλη· σωτηρίου γένος.') Sed recte id rejecit Albert. pro adjectivo habens, (cum Bosio Obss. Crit. 153.) ab ἄγκυλος, Durus, Difficilis." Ernest. Gloss. SS. 4. Idem Albert. tanquam e Lex. Ms. in Dionys. Areop. attulit, Ἀγκύλον· σκολιὸν, δυσχερὲς, ποικίλον, cum ea verba legere potuerit in Scholiis in Dionys. Areop. Paris. A. 1562. editis. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγκύλον· ἐπικαμπές.] "Ἀγκλὸν, Hes. σκολιὸν, Obliquum, f. pro Ἀγκύλον." ["I. e. Ἀγκύλον." Guyet. "Ab ἀγκλὸς, ξαγκλὸς, unde ξαγκλή." G. "Lucian. de Conscr. Hist. 43. Ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, sc. λέξιν, vel φωνὴν, vocat Dictionem argumentis sententiisque contortam, magis oratoribus, quam historicis aptam: (Bis Accus. 21. Τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε, Schol. τοὺς περιεστραμμένους, λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς.) Sic et Dionys. Jud. Thuc. 25. 873. periodum Thucydidis variis parenthesibus et incisis perplexam et intricatam φράσιν ἀγκυλωτέραν καὶ δεινοτέραν, cui vero perspicuitas et suavitas desit. Vide Σκολιά." Ernest. Lex. Rhetor. "Brunck. ad Æsch. Prom. 446. Heyn. Hom. 5, 190. Wassenb. ad Hom. 122. Alciphr. 3, 64. (Ὡς ἂν παρ' αὐτῷ λόγων τινὰς σκινδαλμοὺς ἐκμαθὼν, ἐριστικὸς καὶ ἀγκύλος τὴν γλῶτταν γένηται, 'Ancipiti lingua,' Wagner.) Markl. Iph. p. 408. Wakef. Trach. 12. Antip. S. 20. Jacobs. Anthol. 9, 340. 11, 390. Zosim. Epigr. 1." Schæf. Mss. Callim. Fr. 203. Pind. Pyth. 1, 15. ubi v. Schol.] Ἀγκύλως, Adunce, Tortuose. Hes. ἀκοτόμως. "Abrupte, Contorte. Dionys. Jud. Isæi 13. Βραχέως, καὶ ἀγκύλως, καὶ ἐκ παραδύξου συντίθεσθαι." Ernest. Lex. Rhetor.]

Ἀγκυλόεις, εσσα, όεν, poetice pro ἀγκύλος, η, ον. ["Nonni Dionys. 6, 21." Wakef. Mss. "Huschk. Anal. 231. Jacobs. Anthol. 8, 23." Schæf. Mss.]

[* Ἀγκυλοειδὴς, ὁ, ἡ, Cavus, Depressus et simul tortuosus, de locis, vallibus. Vide Suid. supra in Ἄγκος citatum, collato Zonaræ loco ibid. allato.]

Ἀγκυλόω, Curvo, Incurvo, Tortuosum reddo. [Athen. 667. Ἀγκυλοῦντα γὰρ δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρα εἰρύθμως πέμπειν τὸν κότταβον, ὡς Δικαίαρχός φησιν.] Unde Ἀγκυλόομαι, in pass. voce, Recurvor, Incurvor. Aristoph. (Av. 1180.) Χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένος, Recurvatus ungues, Curvatos s. curvos habens ungues. Gal. ad Glauc. Πολλὰ γὰρ ἤδη τελέως ἠγκυλωμένα τε καὶ κεκολλωμένα. Dicitur et κατηγκυλωμένος pro ἠγκυλωμένος a Gregorio de Homine, Εἰ μὲν διὰ σκολιῶν προάγοιτο πόρων ὁ ἁμὸς, οὐλοτέρας τε καὶ κατηγκυλωμένας τὰς τρίχας ἐκφύει. Item ἠγκυλωμένος, Laborans morbo qui dicitur ἀγκύλη, aut ἀγκύλωσις. Vide Ἀγκύλη. At ἠγκυλημένος ab ἀγκυλέομαι, vide post Ἀγκύλη. [" Act. Traj. 1, 214." Schæf. Mss. Hes. in Ἀγκύλη.]

Ἀγκύλωσις, (ἡ,) verbale, Incurvatio, Recurvatio. Morbus quidam in articulis, ap. Paul. Ægin., ut dicemus in Ἀγκύλη. [Gal. Isag. s. Medico 15. Προσφύεται δὲ τὰ βλέφαρα ἢ τῷ λευκῷ, ἢ τῷ μέλανι ἐξ ἑλκώσεως, καὶ ἐὰν μὲν τῷ μέλανι προσφυῇ, τελέως κωλύει τὴν ὅρασιν, ἐὰν δὲ τῷ λευκῷ, ἧττον, κωλεῖται δὲ ἀγκύλωσις. Vide Gorræi Defin. Med. et Fœs. Œcon. Hippocr. in Ἀγκύλη.]

[* Ἀπαγκυλόω, Curvo, Obliquo. Athen. 667. Vide Ἀγκύλη, et Ἀποκοπταβισμός.]

[* Ἐπαγκυλόω, UNDE * Ἐπαγκύλωτος, η, ον. Oribas. de Laqueis, (v. Cocchii Chirurg. Vet. p. 8.,) quomodo plicetur ἐπαγκύλωτος βρόχος, tradit: ITEM πῶς πλέκεται βρόχος ὁ καλούμενος * διάγκυλος, ὃν τινες καταχρηστικῶς καλοῦσιν * ἄγχοντα.]

[Καταγκυλόω, Tortuosum reddo. Vide Ἀγκυλόω.]

Ἀγκύλομαι, i. q. ἀγκυλοῦμαι, Hes. [Ἀγκύλεσθαι· κάμπτεσθαι. "L. κάμπτεσθαι, e Phavor." Kuster. "Aret. de Caus. et Sign. Morb. acut. 1, 6. Ὀπισθότονος δὲ κατόπιν ἀγκύλλει, leg. ἀγκύλει (sic et Codd. Harl. et Vat.) τὸν ἄνθρωπον, ὡς τὴν κεφαλὴν ἀνακεκλασμένην μεσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων κέεσθαι." Albert.]

Ἀγκύλη, ης, ἡ, Jaculi genus. Suid. [Zonar.] Hes. Eust. unde etiam μεσάγκυλον, ac fortasse idem valet utrumque, Eust. Ita usus videtur Eurip., videlicet pro Jaculo, Or. (1477.) Ὁ μὲν πέτρους, ὁ δ' ἀγκύλας, Ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων. [Hesych. Ἀγκύλαι· τῷ ἀκοντίῳ. "L. τὰ ἀκόντια, vel, Ἀγκύλῃ· τῷ ἀκοντίῳ." G. "Recte Guyet. Mox, Ἀγκύλη· ἀκόντιον." Albert. "Ambiguam reddidit lectionem veterum consuetudo, qua litera ι, nunc subscribi solita, ad latus vocabulorum ponebatur. Hesychii Ἀγκύλαι· τῷ ἀκοντίῳ, est pro Ἀγκύλᾳ. In Corcyræa Inser. Montefalc. Diar. Ital. 419. Δότω προστάται προβουλῶν, οἱ δὲ εἰς τὰ δικαστήρια φερέτω, perperam dedit pro δ. προστάτᾳ π. ὁ κ. τ. λ." Kœn. ad Gregor. 219. a Schæf. Mss. indicatus.]

Ἀγκύλην fuisse Lorum medio jaculo alligatum, id Lat. Amentum dicitur, videtur mihi e Schol. Eurip. (l. c.) posse colligi: Ἀγκύλας, τὰ ἀκόντια, ἀπὸ τοῦ * ἐπηγκυλίσθαι, ᾗ διότι ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον [vulgo, μετὰ μέσου] ἀγκύλης λαμβανόμεναι ῥίπτουσιν, ubi etiam notandum, existimare illum ἀγκύλην dictum esse ipsum jaculum ab ἀγκύλη significante Lorum, quod ipsi alligatur. Cujus tamen significationis nec Suid. nec Hes. meminerunt; sed nec Eust., quod sciam, licet is, qui Indicem in ejus Commentarios collegit, ponat, Ἀγκύλη, λαβὴ ἀκοντίου, et εἶδος ἀκοντίου, Ansa jaculi, et Genus jaculi, cum Eust. in iis, ad quos Index remittit, locis, duntaxat dicat Jaculi genus esse. [Eustathii locus, ad quem respexit Indicis illius auctor, i. e. Devar. (v. Kuster. ad Hes. in Ἀγκύρια σημα,) proferetur a nobis in Μεσάγκυλον.] Et eum, qui Indicem illum collegit, alibi quoque in eo posuisse alia quam essent in textu, nonnunquam addendo, interdum detrahendo, sæpe mutando, nonnunquam contraria etiam scribendo, non sine magna molestia animadverti. Sed hic s. de suo hanc significationem addidit, s. ex aliquo Eust. loco sumsit, vera est sane, ut e Schol. Eurip. apparet. Quinetiam ἀγκύλην dictam fuisse Ansam aliorum jaculorum, i. e. Lorum illis alligatum, quo prehendebantur, e Strab. 4, (301.) colligo, Ἔστι δέ τι καὶ γρόσφῳ ἐοικὸς ξύλον, ἐς χειρὸς, οὐκ ἐξ ἀγκύλης ἀφιέμενον. Festus Amenta esse ait, quibus, ut mitti possint, vinciuntur jacula. Serv. (ad Æn. 9, 665.) Amentum vult esse lorum, quo media hasta religatur et jacitur, ubi observa, quod dicit, media hasta religatur, convenire cum eo, quod ab Eurip. Schol. dicitur de jaculo, ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον ἀγκύλης. Jam vero et Xenoph. (Cyn. 6, 1.) de collariis canum loquens, dixit, Οἱ δὲ ἱμάντες ἀγκύλας ἔχοντες τῇ χειρὶ, Ansas, Lora videlicet, quibus digiti inseri possent. Sed et Hes. ἀγκύλας testatur dictos ἱμάντας ἐν κρηπῖσιν, Lora in calceis, per ἱμάντας, i. e. Lora, Corrigias intelligens. Et rectius fortasse ac magis proprie ἱμάντας ἐν κρηπῖσιν interpretabimur, Solearum amenta: ["I. e. Vincula, quibus crepidæ pedi astringuntur." Kuster. In Cod. Ven. est, Ἀγκύλεαι· ἱμ. ἐν κρηπίσιν.] Denique ἀγκύλη late patebat, fortasse et ad Lorum, quo ligamina s. vincula diversis rebus fiebant, i. e. diversa amenta.

Ἀγκύλη, Incurvatio cubiti, Inflexio cubiti, ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος, Hes. Idem paulo post, Ἡ κατὰ δὲ ἀγκύλη, τὸ ἐντὸς τῆς, melius legetur τοῦ, [et hodie sic legitur, sed in priore glossa etiam Albert. edidit τῆς, omissa Salmasii nota, qui correxerat τοῦ, ut patet e Schrevelii Ed. 1668.] ἀγκῶνος, Pars interna cubiti. [Etym.

'Αγκύλη· τοῦ ἀγκῶνος ἡ καμπή.] Accipitur autem in illa priore signif. in Hippiatria, videlicet pro Curvatione cubiti. Quod si accipiamus ἀγκύλην pro Interiore parte cubiti, ideo, ut opinor, hoc nomen habebit, quod ea sit quæ curvetur. Huc referendum videtur et quod ait Suid., ἀγκύλην significare Opus quoddam tabernaculi Moysis, (et Zonar. Σημαίνει δὲ καὶ ἔργον τι τῆς σκηνῆς τοῦ Μωϋσέως,) Opificium quoddam circa structuram tabernaculi. Hoc autem dicit, quia lxx. Interprr. v. לולאות transtulerunt ἀγκύλας, Ex. 26, (4.) Καὶ ποιήσεις ἀγκύλας ὑακινθίνας ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς αὐλαίας τῆς μιᾶς, quæ vox subinde postea repetitur. Nomen autem Hebr., pro quo illi ἀγκύλας posuerunt, a viris linguæ illius peritissimis Gallice explicatur *Lassets*, quæ et ipsa Vinculorum genus sunt: ideo huc referendam et hanc Suidæ annotationem putavi. [Vide Ex. 38, 17, 19. et 29. Hesych. 'Αγκύλας· ὀγκίνας, σκεύη, ἢ χαλκᾶς. "Recte Soping. ὀγκίνους. Est vox Græco-barbara, de qua v. Ducang. (et Nostrum.)" Kuster. "Fuit, cum legerem ὀγκία, vel ὄγκους. Nunc præfero ὀγκίνους, non tantum quod in 'Αρπάγη ita legatur, sed et Glossæ: Ὄγκινος· Uncinus. Ita enim leg. Vide Martin. et Voss. Etym. v. Uncinus, et Uncus. In Lex. Ms. Octateuchi in Bibl. Coisl. 464. inter voces Sirachicas legitur: 'Αγκύλας· ὀγκίους (l. ὀγκίνους,) εἰς οὓς ἐμβάλλονται οἱ κρίκοι τῆς κώπης. Tum: 'Αγκωνίσκους· σκεύη. Quæ Hesych. pulcre illustrant. Consentit Lex. Octateuchi Ms. in Fabric. Bibl. Gr. 10, 62. 'Αγκύλας· ὀγκίους, l. ὀγκίνους, εἰς οὓς ἐμβ. οἱ κρίκοι. 'Αγκωνίσκους· ἀντιβάσεις, ἢ σκεύη τιμωρητικά." Albert.]

'Αγκύλη, inquit Bud. Lex., pro Suffragine accipi videtur ap. Basil. vel potius pro Poplitis flexu. Sic Theodor. H. E. 5. Ἄλλοι τὰς ἀγκύλας ἐκτεκομμένοι τὰς δεξιὰς, Poplitibus dextris succisis. Est autem vicina hæc significatio proxime præcedenti. [Zonar. 'Αγκύλη· τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος, ἢ τοῦ ἀγκῶνος ἡ κάμψις. Vide Schneideri Lex. Gl. 'Αγκύλη· Poples. 'Αγκύλη ποδός· Hic poples. 'Αγκύλαι· Poplites. 'Αγκοίλαι (l. 'Αγκύλαι)· Poplites. 'Αγκυλοκτύμπω· Suffragino, Cod. Reg. 'Αγκυλοκτοκῶ. Leg. * 'Αγκυλοκοπῶ, Poplitum nervos succido, Subnervo. Vide Ducang. in v.]

'Αγκύλη, Genus poculi, Athen. 15. (667.) Hes. ait esse Genus poculi cottabis aptum. Item Schol. Aristoph. (Pac. 1243.) ait ἀγκύλην appellari Ipsam cottabi projectionem, aliter quam Athen., qui non ἀγκύλην, sed ἀπ' ἀγκύλης appellari eam tradit. Hinc 'Αγκυληταὶ κότταβοι ap. Eund. (l. c. ex Æschylo), pro quo corruptæ ap. Aristoph. Schol. 'Αγκυληγοί. [Vide Butler. Æsch. 8, 208.] De his omnibus copiose tractabimus, Deo favente, in Κύτταβος, a cujus explicatione pendent hæ significationes: ea autem satis multis verbis indiget. [Hesych. 'Αγκύλη· ἀκόντιον, ἢ ἡ καμπὴ τῆς ἀγκῶνος, καὶ ποτηρίου γένος εἰς κοττάβους. (Vide Fragm. Athen. ap. Casaub. 782.) Οἱ γὰρ τοὺς κοττάβους προιέμενοι τὴν δεξιὰν χεῖρα ἠγκύλουν, κυκλοῦντες αὐτὴν ὡς ἐνὴν πρεπωδέστατα, σεμνυνόμενοι ὡς ἐφ' ἑνὶ τῶν καλῶν. Οἱ δὲ καὶ ἀγκυλισταὶ ἀκοντισταὶ εἴρηνται. Δηλοῖ δὲ καὶ (τὴν) ἀποτομάδα. "Εἰ δὲ legitur in Ald. Flor. et Hag. (et Cod. Ven.) unde D. Heins.: 'ἴσως, ἔτι δὲ καὶ ἀγκ. vel ὅθεν δέ.' Addo itaque ap. Phavor. esse ἔτι. An vero ex Etym. ('Αγκύλη· τοῦ ἀγκῶνος ἡ καμπὴ, καὶ οἱ ἀκοντισταὶ, ἀγκυλισταὶ,) leg. καὶ οἱ ἀκοντισταὶ ἀγκυλισταὶ εἴρ.? vel simpliciter sic transpone, οἱ δὲ ἀκοντισταὶ καὶ ἀγκ. εἴρ." Albert. In Cod. Ven. est, εἰ δὲ καὶ ἐγκυλισταὶ ἀκονισταὶ εἴρ. Vide 658. b. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αγκύλη· ἀκόντιον, καὶ τοῦ ἀγκῶνος ἡ καμπή. Λέγεται δὲ καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀγκύλη, ὅθεν καὶ τὰ δόρατα ἀγκυλητά τε καὶ μεσάγκυλα ἐκάλουν. Λέγεται καὶ ἀγκύλη εἶδος ποτηρίου, ᾧ ἐχρῶντο πρὸς τὴν τῶν κοττάβων παιδιάν. 'Αγκύλη οὖν καὶ ἡ δεξιὰ χείρ. 'Αλλὰ καὶ ἡ πρὸς κότταβον ἐπιτηδεία κύλιξ, διὰ τὸ * ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τῇ προέσει. Ἦν γὰρ τοῖς παλαιοῖς πεφροντισμένον καλῶς καὶ εὐσχημόνως κότταβον προΐεσθαι. Ὠνομάσθη οὖν ἀπὸ τοῦ τῆς χειρὸς σχηματισμοῦ, ὃν ποιούμενοι προθύμως ἔῤῥιπτον εἰς τὸ κοττάβιον. Ἔστι δὲ ἀγκύλη καὶ εἶδός τι ἄμματος, ὡς Ἄλεξις Ἀχαιδι· ἀγκύλην τῆς ἐμβάδος Οὐ καλῶς ἔσφιγξας . . λυθεῖσαν. Ἐχρήσαντο δὲ καὶ ἄλλοι τῇ λέξει. Hesych. 'Αγκύλη χείρ· * ἀπηγκυλωμένη, καὶ συνεστραμμένη εἰς ἀποκοπταβισμόν. "L. * ἀπηγκυλωμένη." Bruno. "'Απηγκυλωμένη, Phavor. Nihil muto. Utroque carent Lexx." Albert. In Cod. Ven. est ἀπηγκυλομένη. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αγκύλη· ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπηγκυλωμένη εἰς ἀποκοπταβισμόν. "Lego, ἀκοντισμόν. Vide Hes. v. Διηγκυλίσθαι. Sed forsan nihil mutandum. Vide Hes. v. 'Αγκύλη." Toup. Emendd. 4, 6.]

'Αγκύλη, Media pars hastæ exponitur in VV. Gr. Lat. LL., etiam in novissimo, [e J. Poll. 1, 136. vide infra, et supra 652. d.] sed falsam esse puto hanc expositionem et per errorem positam, e verbis Schol. Eurip., quæ paulo ante citavimus, non intellectis. Ceterum pœsui nomen hoc ἀγκύλη post ἀγκύλος, quod quasdam significationes habeat, quæ vocis ἀγκύλος aperte significationem retinent. Fortasse vero eam et in aliis retinet, ut cum Jaculi quoddam genus declarat. Esse autem ἀγκύλος antiquiorem vocem quam ἀγκύλη, verisimile est.

'Αγκύλαι præterea dicuntur Contracti articuli, inquit Cels. 5, (18.): Igitur Euticlei est et ad articulos, et ad omnem dolorem, et ad vesicæ, et ad recenti cicatrice contractos articulos, quas ἀγκύλας Græci nominant. Sic Paul. Ægin. (4, 55.) ἀγκύλας et ἀγκυλώσεις vocatas ait Articulorum astrictiones, τὰς τῶν ἄρθρων καταοχὰς, διὰ σφήνωσιν ἢ νεφρίτην τινα τάσιν γινομένας. Idem, 'Αλλὰ τὰ μὲν ἰσχυρῶς θερμαντικὰ καὶ μαλακτικὰ καὶ τοῖς ἠγκυλωμένοις· καὶ σφηνωμένοις ἁρμόζει, ubi ἠγκυλωμένους vocat Eos qui hujusmodi ἀγκυλώσεσι vel ἀγκύλαις laborant.

'Αγκύλη ἐν γλώσσῃ, s. 'Αγκύλιον, vel composita v. ἀγκυλόγλωσσον, est Æginetæ Vitium linguæ, Bud.

[Ἀγκύλη· διὰ τὸ ἄνω αὐτῆς κοῖλον, Etym. 10. 29. neque aliter legitur ap. Anastas. Montis Sinæ Monachum, ad Etym. calcem editum. "* 'Αγκη, ἡ, i. q. ἀγκύλη, quod inde derivatum, ita κόγχη, κογχύλη. Coray. ad Heliod. 2, 113. 327." Passow. in Beckii Act. Societ. Philol. Lips. V. i. p. 93. "Ilgen. ad Hymn. 378. Bruneck. Œd. T. 204. ad Moer. 91. (vide 'Αγκυρίζω,) ad Il. B. 848. Heyn. Hom. 4, 421. 6, 627. Valck. ad Phœn. p. 397. Musgr. Iphig. T. 1408. De quant. Kuster. Aristoph. 107." Schæf. Mss. J. Poll. 1, 91. de partibus navis, Τὰ δὲ ἑκατέρωθεν συνέχοντα, ἀγκύλαι: 136. de armorum nominibus, Καὶ τὰ μέρη, τὸ μὲν τέλος, σαυρωτὴρ, τὸ δὲ μέσον, ἀγκύλη, (v. Nostrum paulo ante:) 4, 196. 'Αγκύλη, σκληρότης, τυλώδης ἐν ἄρθροις, μάλιστα ἐν δακτύλοις χειρῶν κατὰ τὸ ἐντὸς, ἐκτιλμάτει δὲ τοὺς δακτύλους, γίνεται δ' ἔστιν ὅτε καὶ περὶ ἀγκῶνας καὶ γόνατα: 5, 54. Τὸ μὲν πρῶτον, ἀπὸ τοῦ ἰμάντος ὀλακτεῖν ἐῶντας, μικρὸν δὲ ὕστερον, καὶ τὴν ἀγκύλην ἀπολύσαντας, ὡς μὴ τεινόμενοι ῥηγνύωνται: 6, 95. Κύλικα, * κυλίσκην, φιάλην, ἀγκύλην, φιάλην λεκαστήν: 109. Εἰ δὲ καὶ τὸ κοτταβίζειν τῶν συμποτικῶν μέρος, ῥητέον, κύτταβοι, κοτταβεῖον, ἀποκοτταβίζειν, ἀπ' ἀγκύλης βάλλειν.] "Αὐτύλυσις, (ἡ,) "Hes. "δέσμα, ἐφ' ᾧ ἀγκύλη ἐφῆπται, καὶ οὐχ ἅμμα "γέγονεν." [Vulgo legitur δέμα—ἅμα. "Αμμα legunt Soping. et Is. Voss. cum Nostro, probante Albert. qui prius illud δέμα manere jubet, cum eidem Hesychio Δέμα, ex Is. Vossii correctione pro vulg. δέμας, sit σχοινίον, sed vide Nostrum in Δέμας.] "'Αττύλλα, Hes. ἀγκύλη." ["Leg. "Αντυλλα." Salmas. "'Αντυλλα, Cestro-sphendone, a nocendo, ut 'Λάτυλος." Is. Voss.] "'Αρτύλλην, Hes. λόγχην, "ἀγκύλην." ["L. 'Αρτύλην. Vide "Αρκυς." Is. Voss. Cf. Μεσάγκυλον. "* 'Αγκύλη ETIAM est nomen Gentis cujusdam Atticæ, quemadmodum rescimus per locum satis apertum Lexici Rhetorico-Sophistici Cod. S. Germ. 'Αγκύλη, καὶ * 'Αράφη· δῆμος Αἰγηίδος, sic, sed corrigitur * 'Αραφήν. (Locus extat in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 338. ubi 'Αραφὴν legitur.) Legimus in Harpocr. Vaticani N. 871. Τρικέφαλος· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην, Μικρὸν δ' ἄνω τοῦ Τρικεφάλου, παρὰ τὴν Ἑστίαν ὁδὸν, τὸ πλήρες ἐστι, τοῦ Τρικεφάλου Ἑρμοῦ. Τοῦτον δὲ φησι Φιλόχορος ἐν γ' Εὐκλείδην ἀναθεῖναι Ἀγκύλησιν. Ultima voce carent Edd. typis impressæ. Sed cf. Gronov. 124. et Wyttenb. Bibl. Crit. V. 3. P. 3. p. 86." Bast.

Epist. Crit. 92., a Schæf. Mss. laudatus. Vide Albert. ad Hes. v. * Ἀγρύλη.]

[* Ἀγκυλὶς, ίδος, ἡ, Uncinus, Instrumentum venatorium. Oppian. C. 1, 155. Ἀγκυλίδας σκολιὰς, * μολιβδοσφιγγέας τε κορώνας. Cf. J. Poll. 5, 22.]

Ἀγκύλιον, ου, τὸ, Hamus catenæ. [Suid. Zonar. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.] Ἀγκύλια, οἱ κρίκοι τῶν ἁλύσεων. Itidem vero lxx. Interpr. κρίκους in loco modo cituto posuerunt, cum Uncinos significare vellent.

Ἀγκύλια, Ancilia, Genus quoddam scutorum s. peltarum, Plut. Numa (13.) Vox est Latina Ancile, non Græca, cujus tamen alii etymologiam e Gr. sermone, alii e Lat. petunt. Vide igitur Lat. Grammaticos, et Plut. Numa.

Ἀγκύλιον, ου, τὸ, Vitium quoddam in lingua, quod et ἀγκύλη dicitur, et ἀγκυλόγλωσσον.

Ἀγκυλέομαι, F. ήσομαι, P. ημαι. Athen. (534. de Alcibiade,) Ἀσπίδα γοῦν εἶχεν ἐκ χρυσίου καὶ ἐλέφαντος πεποιημένην, ἐφ' ἧς ἦν ἐπίσημον, Ἔρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος, Bud. interprete, Manu tenens quasi jam vibraturus, ut διηγκυλημένος. Sed notandum est hic metaphorice dici κεραυνὸν ἠγκυλημένος: proprie enim dicitur de jaculo, quod ἀγκύλῃ, Amento, ut antea docuimus, est religatum. [" Jacobs. Anthol. 6, 58." Schæf. Mss. Lucian. Jove conf. 15. Καί μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὁρᾷς, διηγκυλημένος ἀνέχομαί σου τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος, Schol. Διηγκυλημένος· ἐν ἑτοίμῳ ἔχων. Διηγκυλημένος· ἀντὶ τοῦ ἐν μασχάλῃ κρατῶν ὥσπερ τὸ δόρυ. Vertitur ibi, Fulmine jam ad jactum parato adstans.] Frequentius usurpatur vox composita ἐνηγκυλημένος, aut διηγκυλημένος. Plut. (6, 686.) Ἰδών τινα τῶν στρατιωτῶν τὸ ἀκόντιον ἐναγκυλούμενον, Amentantem, et fortasse quod Lucan. (6, 221.) dixit, Cum jaculum parva Libys amentavit habena, Græce dici possit, τὸ ἀκόντιον ἠγκυλήσατο, vel διηγκυλήσατο, vel ἐνηγκυλήσατο. [Suid. Ἀγκύλη· εἶδος ἀκοντίου, καὶ * Ἠγκυλωμένος· ἀγκύλην ἔχων. " Non dubito scr. Ἠγκυλημένος Amentatus. Ἀγκύλη enim, Amentum, vel Lorum, quo jacula in hostem emittuntur. Vide Vales. ad Evagr. 3, 25." Kuster. Imo recte se habet h. l. Ut enim ab ἄγκυρα ἀγκυρόω, sic ἀγκυλόω ab ἀγκύλη. Zonar. Ἀγκυλώμενος· ἀντὶ τοῦ ἀγκύλην ἔχων, ἔστι δὲ ἡ ἀγκύλη εἶδος ἀκοντίου. Vide infra.]

Ἀγκυλίζομαι, Jaculor, proprie, Jaculum ἀγκύλην dictum vibro. [Vide Schneideri Lex. in Διαγκυλέω. J. Poll. 1, 136. (vide Ἐναγκυλίζω:) 175. Ἐρεῖς δὲ, τὰς σφενδόνας πληρώσασθαι, ἀγκυλίσασθαι. " Pierson. ad Moer. 91." Schæf. Mss. Vide Ἀγκυρίζω.

Unde] Ἀγκυλιστὴς, οῦ, ὁ, Jaculator, ἀκοντιστὴς, Etym. Gud. [ad Il. A. p. 344. Vide Ἀγκύλη, et Μεσάγκυλον.]

[* Ἀγκυλόω, Loro involvo, Amento. Hes. Αἰγάνεα· ἀκόντια, ἐπὶ τοῦ αἰγείοις ἱμᾶσιν ἠγκυλῶσθαι. Vide supra Ἀγκυλέομαι.]

" Διαγκυλέω, Διαγκυλίζω, et Διαγκυλόω, idem si-
" gnificant, et παρὰ τὴν ἀγκύλην dicuntur, quod est
" λαβὴ ἀκοντίου, Ansa jaculi, Lorum in media hasta,
" qua jacitur. Sunt enim quædam jacula s. hastæ,
" quæ ἐξ ἀγκύλης ἀφίενται, οὐκ ἐκ χειρός. Porro di-
" citur διηγκυλίσθαι, teste Hes., τὸ ἐνεῖραι τοὺς δακτύ-
" λους τῇ ἀγκύλῃ τοῦ ἀκοντίου, Digitos amento jaculi
" inseruisse, et generalius etiam τὸ ἕτοιμον εἶναι,
" Paratum esse, (teste eodem, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ
" ἕτοιμον εἶναι,) more nimirum jaculatorum, qui im-
" missis in amentum hastæ digitis, jaculari parati
" sunt. Xenoph. K. A. 4, (3, 21.) 192. Ἐκβαίνειν
" ὡς διαβησομένους, διηγκυλισμένους τοὺς ἀκοντιστὰς,
" καὶ ἐπιβεβλημένους τοὺς τοξότας, Jaculatores qui-
" dem, trajectis per amentum digitis et ad jaculan-
" dum paratis, sagittarios vero, impositis arcui sa-
" gittis. Sic 5. (2, 10.) 205. Ὁ δὲ τοῖς πελτασταῖς
" πᾶσι παρήγγελλε διηγκυλισμένους ἰέναι, ὡς, ὁπόταν
" σημήνῃ, ἀκοντίζειν δεῆσον· καὶ τοὺς τοξότας ἐπιβε-
" βλῆσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς, ὡς, ὑπόταν σημήνῃ, το-
" ξεύειν δεῆσον. In quorum locorum posteriore Sui-
" das habet διηγκυλημένους: in priore vero quidam
" Codices διηγκυλωμένους: recte utrique." [Suid. Διηγκυλημένον· τὸ ἀκόντιον μεταχειριζόμενον, ἀντὶ τοῦ, ἐν μασχάλῃ κρατῶν (" potius κρατοῦντα, ut respondeat accusativo præcedenti," Kuster.) τὸ δόρυ. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ πᾶσι παρήγγειλε διηγκυλημένους ἰέναι, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, ἀκοντίζειν δεήσοι (l. δεῆσον) κ. τ. λ. Paulo aliter Zonar. Διηγκυλωμένον· τὸ ἀκόντιόν τε (dele illud τὶ) μεταχειριζόμενον, ἀντὶ τοῦ ἐν μασχάλῃ κρατῶν τὸ δόρυ. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ πᾶσι παρήγγειλε διηγκυλωμένους ἰέναι. " (Xenoph.) Cod. Eton. utroque loco legit διηγκυλωμένους. Videtur utraque forma usitata fuisse; nam K. A. 4, 2, 16. est ἐναγκυλῶντες." Lex. Xenoph. Cf. Schneider. ad utramque Xenoph. loc. et in Lex. v. Διαγκυλέω.] " Repe-
" riuntur ea et ap. alios scriptores, additis accusa-
" tivis τόξον, λόγχην, κεραυνόν. Herodian. 1, (14.)
" Ἀλλὰ μὴν καὶ αἴτιος τοῦ τῆς συγκλήτου συνεδρίου
" (ἕστησεν ἀνδριάντα) τόξον διηγκυλημένον. Ubi Polit.
" vertit, Statuam pro curia statuit, quæ arcum con-
" tenderet." [Vide ibi Irmisch.] " Chion. Ep. 4. Περὶ
" τὸν βραχίονα ἐλίττων θοιμάτιον, καὶ τὴν λόγχην δε-
" ηγκυλωμένος ἔμενον," [" Hastam tenens, vel librans tanquam vibraturus, contorturus in hostem." Orell.]
" Luc. 258. Καί μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρονεῖν,
" ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὁρᾷς, διηγκυλημένος, ἀνέχομαί σου
" τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος." [Plura de hoc Luc. loco habes in Ἀγκυλέομαι, ubi Noster et Plutarchi locum affert. Evagr. H. E. 3, 25. Δόρυ διηγκυλημένον πρὸ τῆς σκηνῆς αὐτῷ μετῴρητο σχῆμα βαρβαρικόν. " Ego Amentatam verti; ἀγκύλη enim i. q. Amentum, Lorum quo vinciebantur jacula s. lanceæ, ut in hostem emitti possent. Glossæ veteres e Bibliotheca Petri Danielis a Turnebo citatæ, ita exponunt: Amentum, corrigia lanceæ, quæ etiam ansula est ad jactum. Ubi Ansula est ἀγκύλη, qua sc. comprehenditur telum ut jaciatur. Duplex autem erat usus amenti; nam et ad apprehendendum jaculum conducebat, et ut majore impetu ferretur in hostem." Vales.]

[* Ἐναγκυλάω, ἐναγκυλέω, * ἐναγκυλίζω, * ἐναγκυλόω, Loro involvo, " Amento, Jaculo amentum alligo, quod faciebant, qui jacula jactui parabant. Hes. quidem et Suid. ἀγκύλη explicant ἀκόντιον. Sed J. Poll. 1, 136. Τὸ δὲ μέσον (τοῦ δόρατος) ἀγκύλη· καὶ τὸ μὲν ἔργον ἀγκυλίσασθαι, (ubi Mss. et Salm. ἐναγκυλίσασθαι, quod vulgato præfert Kuhn.) 5, 23. (de venatoris instrumentis) Τὰ μὲν οὖν ἀκόντια ἐνηγκυλῆσθαι δεῖ διὰ τὴν ἄφεσιν· τὰ δὲ προβόλια διὰ τὴν ἐκ χειρὸς χρείαν οὐ δεῖται ἀγκύλης, (ubi olim perperam edebatur ἐνηγκυλοῦσθαι. Falckenburgius legit ἐνηγκυλῶσθαι, sed ἐνηγκυλῆσθαι e Mss. probant Kuhn. Jungerm. et Lederlin.: v. 54. Τοὺς δὲ σκύλακας, ἐξαμήνους μὲν τὰς θηλείας οὔσας, ὀκταμήνους δὲ, τοὺς ἄῤῥενας, ἐπὶ τὴν θήραν ἀκτέον, ἱμάντι μακρῷ ἐνηγκυλημένῳ ἐξημμένους· εἶθ' ὅταν ἐν καταλήψει γένηται τὸ θηρίον, ἐφιέναι καὶ τούτοις ἐλεῖν, ἵνα χαίρωσι τῇ θήρᾳ· τὸ μὲν πρῶτον, ἀπὸ τοῦ ἱμάντος ὑλακτεῖν ἐῶντας, μικρὸν δὲ ὕστερον, καὶ τὴν ἀγκύλην ἀπολύσαντας, ὡς μὴ τεινόμενοι ῥηγνύωνται. Vide Xenoph. Cyn. 7, 6.) Cf. Schol. Eurip. Or. 1477. (in Ἀγκύλη citatum,) Strab. 301. K. A. 4, 2, 16. Τὰ δὲ τοξεύματα ἐχώρει διὰ τῶν ἀσπίδων καὶ διὰ τῶν θωράκων· ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οἱ Ἕλληνες ἐπιλαβόμενοι ἀκοντίοις ἐναγκυλῶντες. H. v. in eadem historia utitur Diod. S. 14, 27. (at ibi est ἐναγκυλοῦντας: Ὥστε τοὺς Ἕλληνας ἐναγκυλοῦντας τὰ ῥιπτόμενα βέλη, τούτοις σαννίοις χρωμένους ἐξακοντίζειν:) ad q. l. Wesseling. (' Ego subintelligi posse puto, ut in Xenoph. Ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οἱ Ἕλληνες ἐπιλαβόμενοι ἀκοντίοις ἐναγκυλῶντες, ubi Hutchinson. non oblitus Diodori, de ἐναγκυλᾶν, ἐναγκυλεῖν, pro quo ἐναγκυλοῦν rariore forma Ælian. H. A. 5, 3.' Æliani locus est: Ἔχονται δὲ ἄνθρωποι τοῦ ὅπλου καὶ τριάκοντα, καὶ ἕκαστος ἀκοντίων τε ἐνηγκύληται, καὶ μάχαιραν παρήρτηται. Sic pro vulg. ἐνηγκύλωται edidit Schneider. Codd. Medic. et Aug. secutus.) Cf. Mori not. et supra Διαγκυλίζω." Lex. Xenoph. Polyb. 27, 9, 5. e Suida in Κέστρος: Ξένον ἦν τοῦτο τὸ εὕρημα κατὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον. Τὸ δὲ βέλος τοιοῦτον· διπάλαιστον ἦν, ἴσον ἔχον τὸν αὐλίσκον τῇ προβολῇ. Τούτῳ ξύλον ἐνήρμοστο, τῷ μὲν μήκει σπιθαμιαῖον, τῷ δὲ πάχει δακτυλιαίαν ἔχον τὴν διάμετρον· εἰς δὲ τούτου τὸ μέσον ἐσφήνωτο πτερύγια τρία ξύλινα, βραχέα παντελῶς. Τοῦτο, δυεῖν κάλων (κώλων) ἀνίσων ὑπαρχόντων τῆς σφενδόνης, εἰς τὸ μέσον ἐνηγκυλίζετο τῶν κώλων * εὐλύτως. Ἀσι-

τὸν, ἐν μὲν τῇ περιαγωγῇ, τεταμένων τούτων, ἕμενεν· ὅτε δὲ παραλυθείη θάτερον τῶν κάλων (κώλων) κατὰ τὴν ἄφεσιν, ἐκπίπτον ἐκ τῆς ἀγκύλης, καθαπερεὶ μολυβδὶς ἐκ τῆς σφενδόνης, ἐφέρετο· καὶ προσπίπτον μετὰ βιαίας πληγῆς, κακῶς διετίθει τοὺς συγκυρησάντας." Achilles Tat. 135. (Ἐμὲ δὲ τρόμος, ὡς εἶδον, λαμβάνει, καὶ φοβούμενος μὴ φθάσῃ τὸ θηρίον, καὶ πατάξῃ τὸν ἵππον, ἐναγκυλησάμενος τὸ ἀκόντιον, πρὶν ἀκρίβως καταστοχάσασθαι τοῦ σκοποῦ, πέμπω τὸ βέλος.)" Wakef. Mss. Heraclides Ponticus 462. Gale. Τίς ἀγνοεῖ τοῦθ', ὅτι χειμῶνος μὲν ἐκάλληλα πυκνώματα τῶν νεφῶν * ἐκμελαίνεται, καὶ μετὰ θολερᾶς ἀχλύος κατηφὴς ἅπας ὁ οὐρανὸς ἀμαυροῦται, τοῦ δὲ ἀέρος ὑποσχίζοντος, ἀρχὰ τὰ νέφη μαλακῶς ὑποσπείρεται ταῖς ἡλιακαῖς ἀκτῖσιν ἐναγκαλιζόμενα, καὶ παραπλήσιόν τι χρυσαῖς μαρμαρυγαῖς ἀποστίλβει; Wakef. S. C. 3, 72., a Schæf. Mss. citatus, recte reposuit ἀργεννὰ ν.——ἐναγκυλιζόμενα, Radiis solaribus icta, jaculata.]

[* Ἐξαγκυλέω, s. * Ἐξαγκυλόω. "Schol. Nicandri Ther. 170. (Αἰγανέα δὲ τὸ ἀκόντιον ἀπὸ μέρους τοῦ αἰγείου ἱμάντος, ὃν ἐξαγκυλούμενοι βάλλουσι.)" Wakef. Mss. J. Poll. 5, 56. Τὸ δὲ περιδέρραιον ἐξῆπται στενοῦ ἱμάντος, ὃς κατὰ τὸν κύναγχον ἐξηγκύλωται, ubi vulg. ἐξηγγύλωται in ἐξηγκύλωται mutari jubet Kuhn. vertens, Qui innectitur millo, vel milli annulo, nec dissentit Jungerm.]

[* Ἐναγκυλίζω. Vide Ἀγκύλη.]

[* Προσαγκυλόω. Her. Autom. in Mathem. Vett. 245. Αἱ δὲ ἐκ τῆς πορείας κινήσεις γίνονται, πασῶν τῶν σπάρτων προσεγκυλομένων μὲν τοῖς κινουμένοις ὀργάνοις, ἀποδεδεμένων δὲ εἰς τὴν λείαν. Lege cum Schneidero Lex. προσηγκυλωμένων. Vertitur: Qui motis instrumentis circumvoluti sunt et æquipondio annexi.]

[* Ἀγκυλωτὸς, ἡ, ὸν, Amentatus. Eurip. Bacch. 1203. Οὐκ ἀγκυλωτοῖς Θεσσαλῶν * σοχάσμασιν. Vide ibi Barnes. et cf. Schol. ad Hippol. 221. "Valck. ad Hippol. p. 186." Schæf. Mss. Ἀγκυλωτὸς est ab ἀγκυλόω, ut Ἀγκυλητὸς, ἡ, ὸν, ab ἀγκυλέω s. * ἀγκυλάω. Vide Ἀγκύλη, et Μεσάγκυλον. Æschyl. Argivis ap. Harpocr. v. Χλίδος: Καὶ παλτὰ κἀγκυλητὰ καὶ χλίδον βαλών. "Salmas. teste Maussaco in Appendice legit, Καὶ πέλτ' * ἀναγκύλητα, id esset, Peltas, quæ ansa retineri haud facile possent. Est enim ἀγκύλη, Ansa, Jaculi amentum. Ego malim, πάλτ' ἀναγκύλητα. Est enim παλτὸν, ἀκόντιον, ut nemo nescit; at πέλτον Græcum non est: itaque errat Salmas. Versus Æschyli intelligendus est de iis, qui in extremo periculo se omni telo, quod obvium est, defendunt: Et jacula, inquit, sine amentis, et lapides, qui ad manum sunt obvii, jaciens in hostem. Sic ἐνηγκυλωμένα τόξα ap. Suid. Probe tensi arcus, (v. Irmisch. ad Herodian. 1, 634. Ap. Suid. verbum hocce proprio Incurvandi sensu sumitur, * Ἐνηγκυλωμένοι. Πεφωραμένοι ἐπὶ κατασκοπῇ παρεγένοντο, τῷ καὶ τὰ τόξα ἐνηγκυλωμένα φέροντας ἀλῶναι· ἀντὶ τοῦ ἐντεταμένα, ἠυτρεπισμένα.) Et ἐπηγκυλημένα ξύλα Idem explicat εἰς ὅπλων χρῆσιν: (* Ἐπηγκυλημένα ξύλα· τὰ κεκαμμένα εἰς θεοειδῆ σχήματα, εἰς χρῆσιν ὅπλων. ' Sic melius Mss. Par. quam priores Edd. quæ habent Ἐπιγκυλημένα, per ι. Κεκαμμένα, sic recte 2 Mss. Par. at priores Edd. male κεκραμένα.' Kuster. Zonar. Ἐπηγκυλημένα· τὰ κεκαμμένα ξύλα εἰς χρῆσιν ὅπλων. ' A. κεκαυμένα. Vide not. ad Suid. Κεκαυμένα etiam Phavor. Desideratur illa vox in Lexicis.' Tittmann. Imo illa v. κεκαμμένα Lexicis satis nota est; descendit enim a κάμπτω, Flecto.) Porro Æsch. in ea fabula Græcos post epulas ebrios inducit; et inter se rixantes prorsus ut Lapithas ac Centauros, quolibet telo certare, ac matulas etiam in capita adversariorum illidere. Athen. 1. (p. 17.) Οὐ' ἐστὶν, ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος Γελωτοποιὸν, τὴν κάκοσμον οὐράνην, Ἔῤῥιψεν, οὐδ' ἥμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ Πληγεῖσ' ἀνανάγησεν ὀστρακουμένη Χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί, quod iisdem pene verbis imitatus est Sophocles Ἀχαιῶν Συνδείπνῳ, ut refert Athen. 1. p. 17. (Futuris Æschyli Editoribus notandum est, quod V. D. Æschyli fabulæ, Argivorum dictæ, versum ab Harpocr. servatum tribuat.) Sic ἀγκυλητοὺς κοττάβους dixit Æsch. teste Eust. ad Il. B. p. 344. (ex Athenæo, cf. Schol. Aristoph. Pac. 1243. ad quem respexit Noster supra in Ἀγκύλη,) metaphora sumta ἀπὸ τῶν δοράτων, ἅπερ ἀγκυλητὰ καὶ μεσάγκυλα ἐκάλουν. Strabo 10. palta amentis jaci sueta testatur: Διττὴ δ' ἡ δοράτων χρῆσις, ἡ μὲν ἐκ χειρὸς, ἡ δ' ὡς παλτοῖς. Plura Cluver. Germania 1, 40. p. 352." Vales. Notam hanc, quod miramur, neglexit V. D. Butler. Æsch. 8, 175.]

[* Ἀνάγκυλος, ὁ, ἡ, "Obliquus," Hederici Lex. Diod. S. 3, 8. Καθοπλίζονται δ' αὐτῶν οἱ μὲν ἀσπίσιν ὠμοβοΐναις καὶ μικροῖς δόρασιν, οἱ δὲ ἀκοντίοις ἀναγκύλοις· ἐνίοτε δὲ ξυλίνοις τόξοις τετραπήχεσιν, οἷς τοξεύουσι μὲν τῷ ποδὶ προσβαίνοντες, ἀναλωθέντων δὲ τῶν ὀϊστῶν, σκυτάλαις ξυλίναις διαγωνίζονται. Rhodom.: Mucronibus aduncis jacula. At ἀνάγκυλος nihil aliud Græcis sonare potuit, quam Non obliquus, i. e. Rectus, qui sensus huic loco minime convenit. "Wurfspiesse ohne ἀγκύλη, Amentum, Wurfriemen." Schneider. Lex. At ἀνάγκυλος, q. v. ex ἀνὰ et ἀγκύλος, Curvus, componitur, nihil cum ἀγκύλη, Amentum, commune habet. Rectius ergo statueris ἀναγκύλοις in Diodori textum irrepsisse pro ἀγκυλητοῖς s. ἀγκυλωτοῖς.]

[Μεσάγκυλον, τὸ, Amentatum jaculum. Eurip. Phœn. 1148. "Valck. ad Phœn. p. 397. T. H. ad Lucian. 1, 440." Schæf. Mss. Schol. ad Phœn. l. c.: Μεσαγκύλοις· τοῖς ἀκοντίοις, διὰ τὸ κατὰ μέσον τοῦ ξύλου τὰ ἀκόντια ἀγκύλον τι καὶ κοῖλον ἔχειν. Imo vox formatur ab ἀγκύλη. Alia Scholia: Τὸ μεσάγκυλον εἶδός ἐστιν ἀκοντίου, ἐν μέσῳ τῷ ξύλῳ κοῖλον ἔχον, ὡς ἂν ἐρείδηται ἡ χεὶρ τοῦ πέμποντος, κατὰ τροπὴν τῆς οι διφθόγγου εἰς ν ψιλόν. Eust. ad Il. A. p. 344. Οἵ (οἱ παλαιοὶ) φασι καὶ ὅτι αἰγανέα, ἧς ἡ ἀγκύλη ἐξ αἰγείου δορᾶς· λέγουσι δὲ ἀγκύλην, τὴν τῆς αἰγανέας λαβήν·——καὶ ἡ ἀγκύλη δὲ, ἀκόντιόν ἐστί τι, ὅθεν καὶ οἱ ἀκοντισταὶ, ἀγκυλισταί. Ἀπ' αὐτῆς δὲ καί τι ἐκηβόλον μεσάγκυλον παρωνόμασται, ὡς δηλοῖ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, Πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις—σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις, ("Par illud Livii, Arcus, fundasque, et jaculorum amenta. Eurip. alibi, Androm. 1133. ἀλλὰ πόλλ' ὁμοῦ βέλη, Οἱστοί, μεσάγκυλ', ἕκλυτοί τ' * ἀμφώβολοι, Schol. Μεσάγκυλα· εἴδη ἀκοντίων ἐν μέσῳ σπάρτῳ δεδεμένων, ὃ κατέχοντες ἠφίεσαν." Polit.) Ἴσως δὲ πολυωνυμίας λόγῳ ταυτόν ἐστιν ἀγκύλην εἰπεῖν, καὶ μεσάγκυλον, ("ut fortasse aliquando ap. Latinos, certe ap. Poetas, idem est Amentum, atque Jaculum amentatum." Polit.)——Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἀγκύλη, οὐ μόνον ἡ ἀνωτέρω ῥηθεῖσα, ἀλλὰ καὶ ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος· καὶ ποτηρίου γένος χρήσιμον εἰς κοττάβους, παρὰ τὸ ἀγκύλον, τὸ ἑπικαμπὲς καὶ στρεβλὸν καὶ σκολιὸν, καὶ ἐπικεκλασμένον· ἠγκύλουν γάρ φασι τὴν δεξιὰν οἱ τυὼς κοττάβους προϊέμενοι, κυκλοῦντες αὐτήν· οὓς δὴ κοτάβους ἀγκυλητοὺς Αἰσχύλος ἔφη, ὁμωνύμως δόρασιν· ἅπερ ἀγκυλητὰ καὶ μεσάγκυλα ἐκάλουν, ἀπὸ χειρός φασι δεξιᾶς. Χρῆσις δὲ καὶ κοτύλης ("l. ἀγκύλης," Polit.) παρά τε Βακχυλίδῃ ἐν τῷ, Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης πίνουσι, (illud πίνουσι suspectum habent Polit. et Salvin. vide Athen. e quo sua hausit Eust.) καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐν τῷ, Πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἂν ὕδωρ ἐπῇ, καὶ ἐξῇς, ἕως τοῦ, Πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης. Polyb. 23, 1, 9. "Μεσάγκυλον, ab ἄγκυλος, (imo ἀγκύλη,) quod Amentum interpretantur J. Poll. et alii Grammatici, unde ἐναγκυλοῦσθαι, Amentum addere, dixit Xenoph. K. Π. 4. p. 283. ubi v. Hutch." Ernest. Lex. Polyb. A. Gell. 10, 25. inter telorum, gladiorumque vocabula ponit frameas, mesanculas, l. mesancylon, ut tacite legit Gesner. Thes. L. L. et diserte Forcellin. Festus: Mefancilum, teli missilis genus. "L. Mesancylum. Μεσάγκυλον, Amentatum jaculum. Ennius Ansatas vocat: Mittunt ansatas de turribus. Menand. (ap. Plut. 2, 547. c.): Πῶς τὸ τραῦμα τοῦτ' ἔχεις; μεσαγκύλῳ." Jos. Scalig. Hes. Μεσάγκυλα· ἀκόντια. Etym. 113. 35. Ἄγκυλος, * μεσάγκυλος. Imo μεσάγκυλος est ab ἀγκύλη. In Suida et Photio est * Μεσάγκυλος: in illo, Μεσάγκυλος, sine interpretatione, in hoc autem, Μεσάγκυλος· μέσος πολιὸς, ὠμογέρων, ubi Hermann. "D. μεσάγκυλος. Confusæ sunt duæ glossæ, una Μεσάγκυλον, interpretatione carens, altera Μεσαιπόλιος, ut ap. Suid. (Μεσαιπόλιος· ὠμογέρων, μιξοπόλιος.)" Contra in Zonara deest Μεσάγκυλος, Μεσαίπολιος autem sine explicatione ponitur.]

Ἀγκυλιδωτὸν, pro ἀγκύλην ἔχον, Hippocr. Ansulatum, Ansulam vel annulum habens. Dictum est autem de curru. Gor. Sed ap. Galen. unde postrema hæc verba sumsit, pro ἄρματος leg. κυρτώματος, e vet. Cod. quam lectionem in meo Dictionario Medico habes. ["Appendices geminas e simplici aut duplici loro, spiris coriaceis utrinque e latere annexas, velut aures quasdam aut ansas, in quas virgæ corneæ conjectæ, tibiæ fractæ extensionem faciant, ἀγκύλας vocat Hippocr. de Fract. 3. (566=467.) quod ansarum instar aut aurium, quæ sunt in vasis, incurvæ sint ac inflexæ. Sic enim Galeni locus in Commentario mihi accipiendus et emendandus videtur, qui nostris in exemplaribus admodum depravatus legitur. Hinc etiam Ἀγκυλιδωτὸν exponitur Gal. Exegesi Vocc. Hippocr. ἀγκύλην ἔχον, Ansulatum, Ansulam aut annulum incurvum, quo prehendatur, habens, additurque εἰρῆσθαι ἐπὶ κυρτώματος. Quod tamen, ut ingenue fatear, nondum mihi liquet, neque me ap. Hippocr. legere memini." Foes. "Ms. D. et Cod. Mosq. ἄρματος, Ed. Ald. ἢ κυρτ. def. Unum, vel alterum glossema esse videtur a Librario textui intrusum. Ultimam vocem libenter extruderem, cum et Foes. eandem ap. Hippocr. non legerit." Franz. Ἄρματος proculdubio falsa est lectio pro ἄμματος: ἀγκύλη enim est Amentum. Vide supra 653. d. 654. d. "Ἀγκυλιδωτὸν quasi dicas Ansulatum, vel Annulatum, ea forma, qua ἀλυσιδωτὸν, Catenatum, et χειριδωτὸν, Manicatum, dicimus." Junt. Adde λεπιδωτὸν, et φολιδωτὸν, Squamatum. Sed ἀλυσιδωτὸς est ab ἅλυσις, λεπιδωτὸς a λεπὶς, φολιδωτὸς a φολὶς, et χειριδωτὸς a χειρὶς: ergo ἀγκυλιδωτὸς, Ansatus, est ab *ἀγκυλὶς, Ansa. At, quamvis ἀγκυλὶς in Oppiano pro Instrumento venatorio legatur, nusquam ponitur de Ansa. Quæ cum ita sint, pro ἀγκυλιδωτὸν repone ocyus ἀγκυλωτὸν, quæ vox satis Græca est.]

[* Ἀγκυλόβουλος, ὁ, ἡ. Tzetz. Hom. 144. Posthom. 84. 630.]

Ἀγκυλόγλωσσον, ου, τὸ, Appellat Ægineta Vitium linguæ aut congenitum, astricta lingua infanti nascenti membranulis quibusdam duriusculis et brevioribus: aut agnatum, i. e. accidentarium, cum ulcus sub lingua cicatricem duriorem obduxit. Est autem vinculum nervosum, quod Filum vulgariter nuncupatur. Eximitur autem hoc vitium instrumento chirurgico, quod ἀγκυλοτόμον appellant. Hactenus Bud. Æginetæ autem verba sunt ista: Ἀγκυλόγλωσσον πάθος ἐν τῇ γλώσσῃ ποτὲ μὲν ἐκ φύσεως γίνεται, κατεχομένων τὴν γλῶσσαν ὑμένων σκληροτέρων καὶ κολοβωτέρων· ποτὲ δὲ ἐξ ἐπιστήτου, διά τινα οὐλὴν σκληροτέραν ὑπ' αὐτὴν ἐξ ἑλκώσεως γενομένην· ἔστι δὲ νευρώδης δεσμός· ὀνομάζεται δὲ ἀγκύλαι καὶ ἀγκύλια ἐν γλώσσῃ. Observa autem hic, perinde esse, s. quis dicat ἀγκυλόγλωσσον composita voce, s. separatim ἀγκύλην, aut ἀγκύλιον ἐν γλώσσῃ. ‖ Dicuntur et ἀγκυλόγλωσσοι li qui hoc vitio laborant, appellati etiam μογιλάλοι, quia μόγις διαλέγονται, inquit Aëtius. [Vide Nostri Dict. Medic. 194. ubi h. l. paulo aliter legitur.]

[* Ἀγκυλογνώμων, ὁ, ἡ. "Olympiodor. ad Job. 5. 13. (Πολυπλόκους καλεῖ τοὺς ἄγαν συνέτους, οὓς ἀγκυλογνωμόνας διὰ τὸ σκολιὸν τῆς γνώμης εἰώθασι προσαγορεύειν· οἱ τὰς κυρίας τῶν λέξεων ἐκλέγοντες.)" Schæf. Mss.]

[* Ἀγκυλόδειρος, ὁ, ἡ, Curvum collum habens. "Not. ad Diod. S. 1, 163." Schæf. Mss. Vide Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. Eleg. 347.]

[* Ἀγκυλόδους, οντος, ὁ, ἡ, Obliquum dentem habens. "Huschk. Anal. 231. Chardon. Magaz. Encycl. 796. N. 1. p. 99." Schæf. Mss. "Macedon. in Jacobs. Authol. 13, 641. cum nota Jacobsii, (qui citat Qu. Calabr. 4, 218. pro 6, 218.)" Boissonad. Mss. "Nonni Dionys. 3, 49. 6, 112." Kall. Mss. Ap. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. Eleg. 347. est ἀγκυλόδων, non ἀγκυλόδους.]

[* Ἀγκυλόκυκλος, ὁ, ἡ. "Nonn. 878, 1." Wakef. Mss.]

[* Ἀγκυλόκωλος, ὁ, ἡ, Curvipes. "Athen. 320. (ex Archestr. Γαστρονομίᾳ, Καρῶν πέλας ἀγκυλοκώλων.)" Wakef. Mss.]

"Ἀγκυλομήτης, Cujus consilia s. consultationes "sunt obliquæ, ὁ ἀγκύλα καὶ σκολιὰ βουλευόμενος, "Obliqua consilia animo agitans, ideoque Vafer, "Versutus, et Cujus animus perspici non potest, vel, "ὁ περὶ σκολιῶν καὶ δυσευρέτων εὐχερῶς δυνάμενος "βουλεύσασθαι, Qui de rebus perplexis et inventu "difficilibus facile potest inire consilium: ideoque "συνετὸς, Prudens et perspicax, Consultus, ut Προ"μηθεὺς ἀγκυλομήτης, quod proverbialiter etiam de "Homine consulto vel callido dicitur. Crebro apud "poetas occurrit Κρόνος ἀγκυλομήτης, ac nominatim "ap. Hesiod. ap. quem Tzetzes eum sic appellari "annotat, quoniam ἀγκύλα μήδεα καὶ πολλὰ καὶ ποι"κίλα βουλεύματα εἰδέναι τοὺς πολυχρονίους ποιεῖ: "alii, quia tempus, quod Κρόνου nomine allegorice "denotatur, quædam tegit, quædam retegit, furtim"que ac latenter etiluit. Fœminino genere Ἀγκυλό"μητις dicitur, ut ap. Nonn. Γυνὴ ἀγκυλόμητις, Pru"dens et consulta mulier, de Samaritana illa. Alioqui "ἀγκυλόμητις masculino quoque genere usurpatur, ut "δολόμητις, ποικιλόμητις, πολυμήτις: hæc a μῆτις de"rivata, illud et similia, a μήτης, ut Eust. tradit. Legi"mus certe ap. eund. Nonn. (152. 155.) Χορὸς ἀγκυ"λόμητις, necnon (131.) Λύκος ἀγκυλόμητις, Lupus "callidus." [Gl. Ἀγκυλομήτης· Habens curva consilia. Apollon. Lex. Ἀγκυλομήτεω· ἐπὶ τοῦ Κρόνου, καθ' Ὅμηρον, τοῦ δυναμένου περὶ τῶν ἀγκύλων καὶ σκολίων εὖ βουλεύεσθαι. "Ap. Hesiod. Opp. 48. sic vocatur Prometheus, Ὅττι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης: Il. B. 204. εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκῆπτρον." Villois. Hesych. Ἀγκυλομήτεω· σκολιὰ βουλευομένου. Ἀγκυλομήτης· ὁ δυνάμενος περὶ τῶν ἀγκύλων καὶ σκολιῶν εὖ βουλεύσασθαι. Suid. Ἀγκυλομήτης, καὶ ἀγκυλομῆται· οἱ * σκολιόβουλοι. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγκυλομῆται· σκολιόβουλοι. Zonar. Ἀγκυλομήτεω· σκολιὰ βουλευομένου. Ἀγκυλομήτης· ὁ σκολιὰ βουλευόμενος. Pseudo-Did. ad Il. Δ. 59. Ἀγκύλα καὶ σκολιὰ βουλευόμενος, ἢ ὁ περὶ τῶν δυσευρέτων καὶ σκολιῶν εὐχερῶς δυνάμενος βουλεύσασθαι, συνετός: Schol. Ven. ὁ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγκύλα μήσασθαι εἰδὼς, ἢ ὁ περὶ τῶν δυσευρέτων καὶ σκολιῶν εὐχερῶς δυνάμενος. Pseudo-Did. ad Il. B. 205. et Schol. Ven. Ἀγκυλομήτης· ὁ Κρόνος ἐκλήθη, ἤτοι ἀγκύλα καὶ σκολιὰ βουλευσάμενος κατὰ τοῦ πατρὸς, καὶ τῶν παίδων, ὡς φησιν Ἡσίοδος· τοῦ μὲν γὰρ τὰ αἰδοῖα τῇ ἅρπῃ ἀπέτεμε, τοὺς δὲ κατέπιεν (κατέπινεν, Schol. Ven.) ἢ ὁ τὰ ἀγκύλα καὶ δυσχερῆ πράγματα τῇ μήτι (l. μήτιδι, ut in Schol. Ven.) περιλαμβάνων, πρόνους (κορινους, Schol. Ven.) τις ὢν, καὶ τέλειος νοῦς, ὡς φησι καὶ ἡ Δημὼ, Schol. Ven. habet Ἠδημών. Neuter scriptor alibi citatur. Forte legi debet ὁ Δήμων: est enim vetustissimi auctoris Rerum Atticarum nomen, adversus quem librum scripsit Philochorus teste Suida in Φιλόχορος. Vide Etym. 768, 1. Casaub. et Schweigh. ad Athen. 96. Quod autem ad corruptam vocem πρόνους, prout in Pseudo-Did. legitur, vel κορινους, prout exhibet Schol. Ven., vera lectio est κορὸς νοῦς, ut ex Eust. ad Il. B. l. c. p. 203. liquido constat: "Ἔτι δὲ καὶ ὁ τοῦ Διὸς πατὴρ Κρόνος εἰς νοῦν οὐ τὸν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸν καθαρὸν ἀλληγορούμενος, ὡς οἱά τις κόρος (κορὸς, corrigit Polit.) νοῦς, ὁ καὶ ἀγκυλομήτης διὰ τὸ κατ' αὐτὸν ἀγκύλον καὶ συνεστραμμένον· οὐ γὰρ ἔξω πλανᾶταί που ὁ τοιοῦτος νοῦς, ἀλλ' εἰς ἑαυτὸν ἔστραπται, καὶ μάλισθ' ὅτε νοεῖν ἐθέλει ἑαυτόν· δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὡς χρόνος ὁ Κρόνος (Κρόνος ὁ χρόνος malit Polit.), ἀγκυλομήτης λέγεται διὰ τὰς * ἑλίξεις καὶ καμπὰς τῶν ἄνω κινήσεων, ἃς εὐμεθόδως μειρεῖ, ἔτι δὲ καὶ μυθικῶς, ὡς οἷα τεκνοφάγος· ὃ καὶ αὐτὸ χρόνον ἐνέργημα ἐσθίοντος τὰ ἐν γενέσει τῇ κατὰ χρόνον ἅπαντα, δίχα γε τοῦ κατὰ νοῦν Διός· αὐτὸς γὰρ διαφυγγάνει τὸν κατὰ Κρόνον χρονικὸν ὄλεθρον. De v. κορὸς multa diximus supra 264. n. Etym. Ἀγκυλομήτεω· γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀγκύλον, ὃ σημαίνει τὸ σκολιὸν, καὶ τοῦ μῆτις, ὅπερ ἀπὸ τοῦ μήδω, τὸ βουλεύομαι, γέγονεν. Κλίνεται δὲ οὕτως· ἀγκυλομήτης, ἀγκυλομήτου κοινῶς, * Δωρικῶς ἀγκυλομήτα, * Βοιωτικῶς δὲ καὶ Αἰολικῶς ἀγκυλομήταο, Ἰωνικῶς ἀγκυλομήτεω, οἷον κακοήθους, κακοτέχνου, * σκολιοβούλου, οἱ δὲ, τὸν δυνάμενον περὶ τῶν ἀγκύλων καὶ σκολιῶν εὖ βουλεύεσθαι. Philem. Lex. Ἀγκυλόμητις, καὶ ποικιλόμητις, καὶ δολόμητις, διὰ τοῦ ι γράφεται, καὶ κλίσιν οὐκ ἰδίαν ἔχει, κλίνεται δ' ὅμως ἀγκυλομήτου, καὶ δολομήτου ἑτεροκλίτως, ὡς πρέσβυς πρεσβύτου. Moschop. ad Hesiod. 23. Ὁ ἀγκυλόμη-

τις, ἤγουν ὁ ἑαυτὸν νοῶν καὶ εἰς ἑαυτὸν ἐπεστραμμένος· δηλοῖ δὲ τοὔνομα ἐνίοτε μὲν τὸν σοφὸν καὶ τὸν ἑαυτὸν νοοῦντα, ὡς ἐνταῦθα, ἐνίοτε δὲ τὸν πανοῦργον. Ἰστέον, ὅτι τὸ ἀγκυλόμητις, τὸ ποικιλόμητις, τὸ δολόμητις, καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ μῆτις σύγκειται, προπαροξύνεται, καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται. Κλίσιν δὲ οὐκ ἰδίαν ποιεῖται, ἀλλ' ἀγκυλομήτου, καὶ ποικιλομήτου, καὶ δολομήτου κλίνεται ἑτεροκλίτως, ὡς πρέσβυ πρεσβύτου, καὶ πολὺς πολλοῦ, καὶ πολλὰ ἕτερα· ὅτι δὲ ἐπὶ τῶν εὐθειῶν βραχυκατάληκτα ταῦτά ἐστι καὶ οὐδέποτε ἄλλως, δῆλον ἀπὸ τῶν μέτρων, εἴ τις τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν βούλεται. Proclus ad Eund. p. 23. b. Εἰ δὲ ἀγκυλομήτης ὁ Προμηθεὺς, οὕτω γὰρ γράφειν δεῖ καθὰ καὶ Πλούταρχος, Κρόνιός τίς ἐστι καὶ νοερῶς ἑαυτὸν νοῶν, καὶ ἀγκύλως εἰς ἑαυτὸν ἐπεστραμμένος· εἰ δὲ καὶ ποικιλομήτης γράφοιτο, σημαίνει τὸν ποικίλας εἰληχότα νοήσεις, ἃς δωρεῖται καὶ ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς, εἰς τὸ σῶμα πεσούσαις, ὅτι τὸ προνοητικὸν τῶν ἀνθρώπων κρύπτει τὸν πλοῦτον, ἀφ' ὅτου Προμηθεὺς αὐτὸν ἠπάτησεν. "Ἀγκυλομήτης, al. ἀγκυλόμητις, improbante Thierschio Act. Philol. Monac. 1, 3. p. 310. Lanzius 277.: 'Glossator Hesiod. Moschop. docet ποικιλόμητις, δολόμητις, et reliqua verba ejusdem naturæ per ις scribenda.'" Schæf. Gnom., Poet. 214. "Græv. Lect. Hes. 516. Heyn. Hom. 4, 231. 564." Schæf. Mss. Etym. 518. Τὰ γὰρ εἰς ις θηλυκά· καὶ εἰ μὲν βαρύνεται, ἐν τῇ συνθέσει προπαροξύνεται, οἷον, πόλις ἀκρόπολις, μῆτις πολύμητις, καὶ ἀγκυλόμητις. Vide Spohn. Comment. de Extr. Odyss. Parte 190—3.]

"Ἀγκυλομὸν, Hes. νοσερόν." [Ἀγκυλόπνουν, Perger.]

Ἀγκυλοτόμον, Ancyles incisorium, Instrumentum chirurgicum, quo tollitur ἡ ἀγκύλωσις τῆς γλώττης, et membranæ, quæ linguam vinciunt et contrahunt, resciuduntur. Et Ἀγκυλοτόμος genere masc. Bud. ex Ægin. 6.

[Ἀγκυλώνυξ, ὁ, ἡ, "Nicet. Eugen. 5, 214." Boissonad. Mss.]

ΑΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, Ancora. Hinc ἄγκυραν αἴρειν, Ancoram solvere, vel potius eximere, evellere, tollere, quod fit, cum in altum navis agitur e litore, Plut. Pompeio, Ἄγκυραν αἴρειν κελεύσας, ἀνεβόησε, πλεῖν ἀνάγκη, ζῆν οὐκ ἀνάγκη. Bud. Videtur autem significare idem ἄγκυραν s. ἀγκύρας ἀναιρεῖσθαι, Athen. 15. (672.) Καὶ τὰς ἀγκύρας ἀνελομένους, εἰρεσίᾳ τε πάσῃ χρωμένους, ἀπαίρειν οὐ δύνασθαι. Sic Leonid. (Tar.) Epigr. (57.) Ἀγκύρας ἀνέλοιο καὶ ἐλκύσαιο (ἑλκύσαιο) γύαια, ubi etiam observa υ in hoc nomine produci. ‖ Metaphorice etiam usurpatur pro Præsidio, ut ap. Eurip. (Hec. 80.) Hecuba filium suum vocat ἄγκυραν οἴκων, Præsidium et quasi columen suæ familiæ. Hinc Aristid. Panath. Πάντες ἐπὶ δυεῖν ὁρμεῖν ἔδοξαν οἱ Ἕλληνες, Duabus nixi esse ancoris, quasi gemino fulti præsidio, Erasm. quem etiam vide in Proverbio Ἱερὰν ἄγκυραν χαλάζειν, Sacram ancoram solvere. Lucian. (1, 717.) Μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, quæ verba exponit Erasm. ita, Mihi fortassis una illa ancora adhuc superest integra. I. e. Illud mihi adhuc superest, quo possim confugere. Bud. autem sic explanat, Nondum omnia expertus sum, Nondum omnia consumsi defensionis subsidia. Significant porro ad verbum illæ Luciani voces, Una mihi fortasse illa ancora adhuc non madefacta est. [Hesych. Ἄγκυραι· μεταφορικῶς αἱ ἀσφάλειαι. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ. Bekkeri Lex. ῥητορ. Ἄγκῦραι (sic, sed l. Ἀγκύραι)· ἐκ μεταφορᾶς τὰ ἀσφάλειαι. Σοφοκλῆς· Ἀλλ' εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἀγκῦραι (l. ἀγκύραι) βίου. Suid. Χαλάσω τὴν ἱερὰν ἄγκυραν. Ἄγκυρα, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νηῶν, ἡ ἀσφάλεια, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Φαίδρᾳ, καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ. Ἱερὰ δὲ, ἡ μεγάλη, ἢ ἡ ἀγαθή. J. Poll. 1, 93. Ἄγκυραι ἀμφίβολοι, ἀμφίστομοι, ἑτερόστομοι, καὶ ἄγκυρα ἱερὰ, ᾗ χωρὶς ἀνάγκης οὐ χρῶνται: 103. Ἐρεῖς δὲ, ἐπ' ἀγκυρῶν ὡρμισάμεθα——ἀγκύρας βαλέσθαι, ἀγκύρας καθεῖναι, καταπεῖναι, στήσασθαι τὴν ναῦν, ἐκδήσασθαι τὰ πείσματα: 104. Τὸ δὲ ἐναντίον, ἀνελέσθαι τὰς ἀγκύρας, ἀνασπάσαι, ἀνελκύσασθαι, λύσαι, καὶ λύσασθαι τὰ ἀπόγεια: x. 134. Πείσματα, ἄγκυραι, ὁλκοί. "Charit. 660. Markl. Iph. p. 400. 408. Musgr. 1408. Musgr. Hel. 1077. Jacobs. Anim. 150. Monthly Rev. 1799. Jan. 92. Febr. 198. Schneider. S. R. R. 3, 2. p. 93. Wakef. S. C. 5, 145. Aristoph. Fr. 284. Villois. ad Long. 197. Brunck. Soph. 3, 491. Porson. Hec. p. 8. Ed. 2. Wakef. Diatr. 11. Valck. Diatr. 274. Toup. Opusc. 2, 232. Not. ad Herod. 527." Schæf. Mss.] ‖ "Ἄγκυρα, Uncus. Theoph. de amputatione, Τὰ δὲ χερσὶ, τὰ δ' ἀγκύραις τισὶ κελεύοντες ἀφαιρεῖν. ["Instrumentum rusticum bi- vel tri-dentatum." Stackhous. Gl. Theophr.] "Ἀγκαλέους, Hes. ἀγκύρας." ["An referendum ad ἀγκύλος, Aduncus? Anchoras enim Aduncas esse constat." Kust.] ‖ Ἄγκυρα, Membrum genitale, ap. Epicharm., Cypriis autem ita dicitur triobolum. Hes. ["Ἄγκυρα· τὸ αἰδοῖον, παρὰ Ἐπιχάρμῳ, Κύπριοι δὲ τὸ τριώβολον, καὶ τὸ ναυτικὸν σκεῦος, καὶ τὴν ἀσφάλειαν. "Si numi genus hic designatur, scr. τριώβολον, per ω." Kust. "Ita Jos. Scalig. ad oram libri sui. Is. Voss., τρίβολον, quod non displicet. Vide Hes. v. Τρίβολα, Τρίβολοι, et Τρίβολον." Albert. Verum viderunt Kust. et Scal. nam in Bekkeri Lex. ῥητορ. est: Ἄγκυρα· τὸ αἰδοῖον παρὰ Ἐπιχάρμῳ, Κύπριοι δὲ τὸ τριώβολον ἄγκυραν λέγουσι, καὶ τὸ ναυτικὸν σκεῦος, καὶ ἡ ἀσφάλεια, l. τὴν ἀσφάλειαν.] ‖ Ἄγκυρα, In qua ficus capiunt. Hes. (ἐν ᾗ τὰ σῦκα λαμβάνουσιν,) at Suid. ἀγκύρισμα, dicit esse σκεῦος ἀγρευτικὸν σύκων, [quem ex Hes. corrigit Kuster. Sic tamen est et ap. Schol. Aristoph. Eq. 262.] ‖ Ἄγκυρα, Nomen urbis Galatiæ, aut Phrygiæ, cujus civis dicitur Ἀγκυρανός. Steph. [Suid. "Ἄγκυρα· πόλις, καὶ οἱ ἀπ' αὐτῆς Ἀγκυρανοί. Ὅτι οἱ νῦν Ἀγκυρανοὶ Ἑλληνογαλάται πάλαι ἐλέγοντο. Ἄγκυρα πλοίου. Etym. Ἀγκύρα (sic)· ἡ μὲν πόλις, προπαροξύνεται, ἡ δὲ τοῦ πλοίου, παροξύνεται: vide 182. 37.]

[Ἀγκύρειος, εια, ον, Ad anchoram pertinens. "Suid. v. Πείσματα, (τὰ ἀγκύρεια σχοινία, παρὰ τὸ πεῖθεσθαι δι' αὐτῶν τὴν ναῦν.)" Boissonad. Mss. Dicitur et Ἀγκύραιος ap. Hes., teste Wakef. Mss. qui tamen locum non indicavit.]

[Ἀγκυρίτης, ου, ὁ, i. q. ἀγκύρειος. Hes. notante Wakef. Mss. Μασχαλᾶν· τὸ τοῖς λευκίνοις σχοινίοις τὰς ἀγκύρας σχάσαντας, περὶ τὸν ἀγκυρίτην λίθον περιθεῖναι. Cod. Ven. Μασχάλην—σχ.σαντας. "In σχ.σαντας literam expunxit. Glossam male correxit: scriptio Codicis conducit ad Μασχαλεῖν, cui et series repugnat. Veriora forte tempus deteget." Schow.]

[Ἀγκυροβολέω, Ancoram jacio, Insero ita, ut tenaciter hæreat. Hippocr. de Ossium Nat. 63 = 279. Foës. Œcon. Hippocr. v. Ἠγκυροβόληται. Erotian. Ἠγκυροβόλησε· κατήντησεν, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν καθορμιζομένων πλοίων εἴρηται. Galen. Ἠγκυροβόληται· ἐγκαταπέφυκεν ἀγκύρᾳ ὁμοίως.]

Ἀγκυροβόλιον, (τὸ,) Ancora, Bud. Ait Suid. esse Ferrum navigii, (τὸ σίδηρον τοῦ πλοίου.) Plut. (7, 256.) Ὑποφερομένοις τοῖς πράγμασιν ἀγκυρηβόλιον σάλου καὶ πλάνης: [8, 19.] Ab ἄγκυρα et βόλος, unde βόλιον, videtur factum, et ad verbum sonare, Ancoræ jactus; nam et Eust. annotat, ex Homerico εὐνὰς βαλέειν, Ancoras jacere, accipiendo poetico more εὐνὰς pro Ancoris, compositum fuisse a posteris ἀγκυρηβόλιον, ubi etiam observa ἀγκυρηβόλιον legi, non ἀγκυροβόλιον, sed in hac voce, ut in aliis multis, η et ο locum habent: [omnino v. Lobeck. ad Phrynichi Ecll.] Sunt qui ἀγκυροβόλιον esse scribant Instrumentum ad jaciendam vel tenendam ancoram. ["Locus anchoræ, Strab. 103." Wakef. Mss.] "Ἐννοδίῳ Hesych. affert pro ἀγκυροβολίῳ." ["L. ἀγκυροβολήτῳ." Steph. "Corrupte forsan et mutile pro εὐνοβολίῳ: nam εὐνὴ ap. Hom. dicitur ἄγκυρα. Sane terminatio—λίῳ facile mutari potuit in—δίῳ, et εὖ in ἐν, propter literarum δ et λ, et ν et υ, affinitatem. ('Vide mox in v. Ἐν ὅλμῳ ἐννάσω, pro εὐνάσω,' Albert.)" Kuster. Hesych. Νέαον ἀγκυροβόλιον. Forte Hes. Νέαον alicubi perperam scriptum pro Εὐναῖον legerat.]

Ἀγκυρόβολον, ου, τό. Phœnices ἀγκυρόβολα vocabant Cœnas, quæ publicanis apparabant, Hes. Idem addit, esse etiam Mercedem, quam in portu exigebant. Ap. Eund. Ἀγκυροβάλλω, Cœno, δειπνῶ. [Vulg. Ἀγκυροβαλλῶ· δειπνῶ. "Ἀγκυροβολῶ leg." Heins. Coccei. "Vel Ἀγκυροβάλλω, aut Ἀγκυροβαλῶ." Albert. Hes. Ἀγκυράβολα· Φοίνικες τὰ δεῖπνα, ἃ παρεσκεύαζον τοῖς τελώναις, ἐκ τῶν λιμένων, ἔστι δὲ καὶ

μισθὸς, ἔπρασσον γὰρ ἐν τοῖς λιμέσιν * ἐνόρμιον καὶ ἐνλιμένι ὡς αἰσχύην, sic et in Cod. Ven. legi, nisi quod ibi est ταῖς λιμένεσιν—αἰσχυνὴν, testatur Schow. "F. Ἀγκυροβόλια." Kuhn. ad J. Poll. 996. "F. ἃ π. τ. τ. ἐπὶ τ. λ. vel, ἃ π. οἱ τελῶναι ἐπὶ τ. λ. vel ἐκ τ. λ. i. e. E portoriis." Kust. 'Ex abesse poterit, judice Kuhn. l. c. "L. ἐνλιμένιον, ὡς Αἰσχίνης, vel ὡς Αἰσχύλος: alterutrum certe est." Salm. Flor. 'Ενλιμένιον, ὡς Αἰσχίνης." Scal. Soping. Bruno. "F. καὶ ἐν λιμένι εἱστιῶντο, ὡς Αἰσχύλος." Heins. "L. ὡς καὶ ἐν Λημνίοις Αἰσχύλος." Perger. "Pro αἰσχύην Is. Voss. l. ἐγγύην. Et certe vectigalium emtorem olim fidejussores aliquando constituisse constat. An vero huc respexerit Hes. non liquet. Præstare videtur, ἐνλιμένιον ὡς Αἰσχίνης, ut et Stephanius correxerat, qui sc. contra Ctesiph. ἐλλιμένιον utitur, observante Kuhn. l. c. unde et hic ἐλλιμένιον scribit, quamvis Codd. antiqui hanc vocem per ν efferre soleant, ἐνλ. Hesych. infra, Ἐν λιμένι, et Ἐνλιμενίζειν, quæ vide. Cf. T. H. ad J. Poll. 956. Notandum vero, syllabam ον in fine vocabuli sæpe per compendium esse omissam, substituta linea sinistrorsum incurvata, quam Librarii non raro neglexerunt, ut in Ἀνυστρόπεον etc. Ed. Hag. exhibet. Cf. not. in Αἴθε, Μανὸν, etc. Vel duas virgulas pingebant minores, ut etiamnum τ pro τὸν, si ultima syllaba sc. acueretur. Vide not. in Ἀϊδνὸν, et Ἐφέσια γράμματα, et quæ monuit Dorv. ad Gloss. Rutgers. in Misc. Obs. 9, 1. p. 107." Albert. Suid. "Ἀγκυραν. "Οτι Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης, φιλόσοφος, εὗρεν ἄγκυραν, καὶ τὸν κεραμεικὸν τροχὸν, ἦν δὲ ἐπὶ Κροίσου. "Anchoræ et rotæ figulinæ inventionem Anacharsidi etiam tribuit Plin. item Diog. L. 1, 105. unde Suid. hæc sumsisse videtur. Dissentiunt tamen alii, et eorum usum Anacharside longe antiquiorem fuisse contendunt, ut adductis diversorum auctorum locis demonstrat Menag. ad Laert. V. Anachar." Kust.]

A

B

'Αγκυροειδὴς, έος, ὁ, ἡ, Ancoræ formam habens. [Galen. ap. H. Steph. Diction. Med. 574. Et * 'Αγκυροειδῶς, Instar Anchoræ. Erotian. v. * 'Ραβδοειδέα τρύπον.]

C

'Αγκυρομήλη, ης, ἡ, exponunt Gal. et Erotian. ἄγκιστρον, [Specillum hamatum, Hamus, quo chirurgi vulnera et ulcera pertentant, Gallice *une Sonde*, Angl. *Probe*, ab ἄγκυρα, et μήλη, Specillum. "Heringa Obss. 104." Schæf. Mss.]

'Αγκυρουχία, ας, ἡ, Ancoræ retentio, non Retentio, qua ancora retinetur, sed active, qua ancora retinet navem. Æschyl. Suppl. (773.) p. 333. meæ Ed. οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις Θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παραυτίκα, ubi Schol. ταῖς ἀσφαλείαις, Præsidiis, et κατοχαῖς τῶν ἀγκυρῶν, Retentionibus ancorarum, eo, ut opinor, sensu quem dixi.

¶ 'Αγκυρόω, F. ώσω, Ancora s. ancoris firmo, aut fundo. Unde per metaph. 'Αγκυρωτὸς λόγος, Epiphan., Ancorata oratio, Quæ fidei Christianæ ancoræ vicem præbet, ad eam adversus ejus hostium impetum firmandam et fulciendam.

['Εξαγκυρόω.] "Hes. 'Εξαγκυρῶσαι· θύραν * ἐκστροφῶσαι." [Olim legebatur 'Εξανκιρῶσαι. "L. 'Εξαγιρῶσαι. An 'Εξανκιρῶσαι leg.?" Salm. Forte Salm. scripsit 'Εξαγκυρῶσαι, non 'Εξανκιρῶσαι. "L. 'Εξαγκιρῶσαι." Is. Voss. "F. scr. 'Εξανκυρῶσαι· ἀγκύραν ἐκστροφῶσαι." Kuster. 'Εξαγκυρῶσαι cum Nostro legit Soping. Phavor. habet 'Εξανκυρῶσαι.]

D

¶ 'Αγκυρίζω, F. ίσω. P. ικα. Supplanto. Verbum est palæstricum, i. e. ad palæstram pertinens, ut inquit Aristoph. Schol. Eq. (264.) διαβαλὼν (διαλαβὼν, v. Brunck.) ἠγκυρίσας, Εἶτ', ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν * ἐνεκολήβασας. Necesse est autem per metaph. id significet h. v. quam tamen non aperit, sed inter cætera ait, μεταλεσάμενος, οἷον τῇ ἀγκύλῃ καταλαβὼν, ὅπερ ἐστὶν ἀκοντίου εἶδος, secundum quam expos. * ἀγκυλίζω diceretur, non ἀγκυρίζω. [Thom. M. 'Αγκυρίσαι· τὸ παλαιστρικὸν κοινῶς. "'Αγκυρίσαι Mss. Reg. Coisl. Coll. Gron. Leidensis ἀγκυρίσας habet, quod retineri potest. V. ἀγκυρίσαι ingeniose magis, quam vere, explicat Scal. ad Euseb. Chron. 2208. Quodnam vero παλαίσματος genus fuerit, in hac veterum librorum clade difficile est definire. Probabilis tamen omnino Salmasii ad Lamprid. 121. sententia, ἀγκύρισμα fuisse Supplantationis speciem. Lex. Ms. Coisl. citatum Kustero ad Hes. (Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.) 'Αγκυρίσας· κάμψας τὸν πόδα, σχῆμα δέ ἐστι παλαιστρικόν. Εὔπολις Ταξιάρχοις. (Bekkeri Anti-Atticista: 'Αγκυρίσαι· ἐπὶ τοῦ παλαίσματος. 'Αγκυρίσας ἔρρηξεν, 'Αριστοφάνης Ἱππεῦσιν. J. Poll. 3, 155. Ἄγχειν, στρέφειν, ἀπάγειν, l. ἀπαγχειν, v. Kuhn. et Jungerm., λυγίζειν, ἀγκωνίζειν, ἀγκυρίζειν, ἀνατρέπειν, δράσσειν, ὑποσκελίζειν, καὶ πλαγιάζειν δὲ, καὶ κλιμακίζειν, παλαισμάτων ὀνόματα.) Γόνυ γνάμπτειν dixit Hom. Il. Ψ. 731. Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς, οὐδέ τ' ἄειρε, 'Εν δὲ γόνυ γνάμψεν. Eust. p. 1450, 9. Ἔκαμψε τὸ γόνυ, et 27. Τῷ δεξιῷ γόνατι περιτρίβει τὸ ἀριστερὸν σκέλος, et dein, Τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα τῆς πάλης, οἱ μὲν μεταπλασμὸν, οἱ δὲ * παρακαταγωγὴν ὀνομάζουσι. Alias ὑποσκελίζειν, ὑφέλκειν τοὺς πόδας. Vide T. H. ad Lucian. 1, 221. Schol. Aristoph. valde depravatus est: 'Αγκυρίσας· ὑποσκελίσας, κατάξας, μετακαλεσάμενος, οἷον τῇ ἀγκύλῃ καταλαβὼν, ὅπερ ἐστὶν ἀκοντίου εἶδος, ἢ καταπαλαίσας, παλαιστρικὰ γάρ εἰσι ταῦτα, καὶ τὸ διαβαλὼν (l. διαλαβὼν, v. Brunck.) καὶ τὸ ἀγκυρίσας, καὶ ἀγκύρισμα εἶδος παλαίσματος. Nimirum duplex ei obversata fuit lectio ἀγκυρίσας et ἀγκυλίσας, ut observatum Stephano Thes. Ita autem commode, quæ perturbata sunt, possunt discerni: 'Αγκυρίσας· ὑποσκελίσας, καὶ ἄγξας, ἢ καταπαλαίσας, παλαιστρικὰ γ. ε. κ. τ. λ. et dein, 'Αγκυλίσας· * μεταγκαλισάμενος, οἷον τῇ ἀγκύλῃ καταλαβὼν, ὅπερ ἐστὶν ἀκοντίου εἶδος." Pierson. Suid. 'Αγκυρίσας· ἀντὶ τοῦ καταπαλαίσας, ἢ τῇ ἀγκύρᾳ καταβαλών. "Schol. Aristoph. καταλαβών. Sed præferenda lectio Suidæ, ap. quem vicissim pro τῇ ἀγκύρᾳ e Schol. repouendum est τῇ ἀγκύλῃ. Ait enim Schol. τὸ ἀγκυρίζειν a Comico dictum videri pro ἀγκυλίζειν, ab ἀγκύλη, quod Jaculi genus significat: quæ tamen sententia pro allusione potius, quam seria vocis ejus enarratione, habenda est." Kuster. Zonar. 'Αγκυρίσας· ἀντὶ τοῦ καταπαλαίσας. "Kuster. Aristoph. 107." Schæf. Mss.]

'Αγκύρισμα, τὸ, Verbale nomen, Supplantatio. Est Quoddam genus artificii in lucta, Schol. Aristoph. (Eq. 262.) et Suid. Addit uterque esse instrumentum ad capiendos ficus. [Zonar. 'Αγκύρισμα· εἶδος παλαίσματος, καὶ σκεῦος ἀγρευτικὸν σύκων. Vide Ἄγκυρα. Hes. 'Αγκύρισμα· σχημάτων ἐν πάλῃ, ubi VV. DD. corrigunt σχῆμά τι ἐν πάλῃ, vel σχῆμα τῶν ἐν πάλῃ, (hoc etiam Toupio Emendd. 4, 110. probatum,) vel σχῆμά τι τῶν ἐν πάλῃ, ut et legit Wakef. Mss. "Kuster. Aristoph. 107. Aristoph. Fragm. 284." Schæf. Mss. "Corrige Eust. qui p. 1444. ridiculo errore, (quem non animadvertit Noster,) pro ἀγκύρισμα scribit ἀγαύρισμα, eoque nomine εἶδος πάλης significari tradit. Et ne quis suspicetur, errorem hunc typographis tribuendum esse, sciat lector, Eust. ibi agere de v. ἀγαυρὸς, unde illud ἀγαύρισμα deducit. Error satis crassus, quem etiam Devar., vir ceteroqui doctus, in Indice Eust. repetit." Kuster. Adde * 'Αγκυρισμὸς, ὁ, "Kuster. Aristoph. 107." Schæf. Mss.]

¶ 'Αγκύριον, ου, τὸ, Ancora parva. Lucian. 'Αγκύρια ἀνασπάσαντας: [1, 374. Τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω: 640. "Not. ad Diod. S. 1, 699. Wytteub. ad Plut. S. N. V. 104." Schæf. Mss.] 'Αγκύριον, Nomen urbis Italiæ, cujus civis 'Αγκύριος aut 'Αγκυριεὺς appellatur. Suid. Addit Stephanus his duobus tertium 'Αγκυριανός. [Zonar. 'Αγκύριον· πόλις Ἰταλίας, ὁ πολίτης 'Αγκύριος, ἢ 'Αγκυρεὺς (l. 'Αγκυριεὺς), ὡς * Σκυτιεὺς, ἢ 'Αγκυριανὸς, ὡς 'Αδριανός.]

'ΑΓΚΩΝ, ῶνος, ὁ, Cubitus, s. Cubitum. Tradunt proprie esse Locum curvaturæ s. flexus brachii, ἀπὸ τοῦ ἀγκεῖσθαι, ita enim leg. pro ἀνακεῖσθαι, ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ὕστερον, [scribere debebat ἕτερον, v. nos infra,] i. e. Quod superjaceat unum os alteri; sed pro Toto cubito accipi. J. Poll. ait πῆχυν duo habere ossa, alterum crassius, alterum minus, et ubi cum lacerto velut compage quadam committuntur, totum vocari ἀγκών: [2, 140. Ὁ τοίνυν πῆχυς, ὀστᾶ δύο ἔχει, τὸ μὲν ὑπερογκότερον, τὸ δὲ βραχύτερον, καὶ ἵνα γε τῷ βραχίονι συνήρθρωνται, τὸ μὲν κἂν ἀγκὼν

καλεῖται, ἀφ' οὗ γαλιάγκων παρ' Ἱπποκράτει.] Galen. π. Χρ. Μορ. 2. refert Hippocr. dicere ἀγκῶνα esse, Quo innitimur. Sic Odyss. Ξ. (494.) Ἦ, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, ubi annotat Eust. subaudiendum esse et πῆχυν. Perinde est enim, inquit, ac si quis dicat super fundamento esse tectum; ut enim illic parietes tacentur, ita et hic πῆχυς. Sic Il. K. (80.) Ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας. Athen. 4. Ὀκνεῖν τὸν ἀγκῶνα, ἐπὶ τὰ προσκεφάλαια ἐρείδειν. Et quoniam ubi nexus est lacerti ac cubiti, ibi nominatur tota junctura ἀγκὼν, hinc γαλιάγκωνες ab Hippocr. appellantur Qui sunt brevibus lacertis, Cam. e J. Poll. (l. c.) Vide Γαλιάγκων.

Ἀγκὼν, ut volunt quidam, significat etiam τὸ ἐπικαμπὲς τῆς χειρὸς, Curvaturam manus. Ac puto ita accipi Il. Λ. (252.) Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν, adeo ut non recte verterit illic Valla, Subter cubitum. Bud. Lex. ita scriptum reliquit, Ἀγκὼν ponitur et pro Quocunque flexu membrorum, ut, Τὴν χεῖρα προστιθέντα τῇ πλευρᾷ, παρὰ τὸν ἀγκῶνα τοῦ ὤμου. In equis Genuum flexuræ sic appellantur in Hippiatria, Ἄριστον φλεβοτομεῖν ἐκ τῶν ἀγκώνων καὶ βραχιόνων.

Ἀγκῶνας Vitruv. appellat Conflexum, qui rectum angulum describit. Transfertur et ad alia. Unde Plin. 3. Latine Cubitum appellat, de Ancone urbe Italica loquens, vulgo nota, In ipso, inquit, flectentis se oræ cubito sita: his verbis significans, cur ἀγκὼν dicatur. Et 2. Conflexa in cubitos, aut confracta in humeros, sic enim Hermol. emendavit. Ut enim in parietibus ἀγκῶνες, ita et in promontoriis dicuntur. Hactenus Bud. Prior. Ann. in Pandect. Sciendum est autem ab Hom. ἀγκῶνα τείχους, ad verbum, Cubitum muri, appellari Angulum, Prominentiam angularem, et per hoc formam quandam cubiti habentem, quidam Anfractum interpr. Talem autem cubitum alibi apertius exprimit, dicens πύργῳ ἐπὶ προΐχοντι, In turre promiuente, Eminentiam quandam habente angulo similem, qualem cubitus inflexus efficit. Hæc Eust. in Il. Π. (702.) Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο Πάτροκλος, [Pseudo-Did. νῦν, τῆς τοῦ τείχους ἐξοχῆς. Hes. Ἀγκῶνος· τῆς καμπῆς τοῦ τείχους. Ἀγκών· τό τε συνήθως λεγόμενον, καὶ ἡ τοῦ τείχους καμπὴ, Παρ' ἀγκῶνος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο. In Cod. Ven. est καὶ ἡ, quod "natum ex Hom. βῆ Musurus male delevit." Schow.] Notandum est autem, non solum Muro, ut in illo loco, sed etiam flumini dari ἀγκῶνα ab Herod. Nam in Euterpe Νείλου ἀγκῶνα, Nili flexum s. brachium appellat, ut in Clione ἀγκῶνας de Muri flexibus dicit. Cam. Hic autem Nili ἀγκὼν dedit locum Proverbio, Γλυκὺς ἀγκών, de quo v. Erasm.

Ἀγκώνων appellatio transfertur et ad Litorum sinus, inquit Cam. ut Soph. Aj. (796.) Οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους Ζητεῖν' ἰόντες κ. τ. λ. Schol. τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν, [alius Schol. τοὺς ῥύακας.] Item ἀγκὼν, Rupium s. Petrarum sinus, Apollon. R. 2, [369. 560.] Item ἀγκὼν, Flexus scorpionum ac catapultarum. Cam. Item ἀγκῶνες Cornua citharæ in VV. LL. exponitur ex Hes. [Καὶ τῆς κιθάρας δὲ τὰ ἀνέχοντα τοὺς πήχεις, ἀγκῶνες λέγονται. Idem v. Πῆχυς: Κιθάρας δὲ πῆχυς ὁ ἀγκών.] Item, secundum eadem VV. LL. In foribus pars, quæ alio nomine προθυρὶς appellatur.

Ἀγκὼν, nomen urbis in agro Picentino, de qua paulo ante, e Plin. Hujus civis appellatur Ἀγκώνιος, s. Ἀγκωνίτης, Steph. Ut autem ab ἀγκὼν dicta est urbs Ancone, sic et Ancus Martius, secundum Serv. Ἀγκῶνας præterea vocabant Carthaginienses Tenebricosum quoddam domicilium in regia Gelimeris, in quod detrudebantur omnes, quibus infensus esset hic tyrannus. Testis Suid.: [Ἀγκών· ἐν τῇ βασιλικῇ αὐλῇ τοῦ Γελίμερος οἴκημα ἦν σκότους ἀνάπλεων, ὃ δὴ Ἀγκῶνας ἐκάλουν οἱ Καρχηδόνιοι· ἔνθα ἐνεβάλλοντο ἅπαντες, οἷς ἂν χαλεπαίνοι ὁ τύραννος. (In Zonara, ubi idem articulus reperitur, est, ἀνάπλεον—Ἀγκῶνα —ἀνεβάλλοντο.) Ἐνταῦθα ἐπὶ Βελισαρίου πολλοὶ καθειργμένοι ἐτύγχανον τῶν Ἑώων ἐμπόρων, οὓς μέλλοντας κατ' ἐκεῖνα καιροῦ ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ τοῦ τυράννου, ὁ φύλαξ τοῦ δεσμωτηρίου ἀπέλυσε. "E Procop. de B. V. 1, 20. quem si cum h. l. conferas, apparebit Suid. in epitomen contraxisse, quæ Procop. prolixius ibi narrat." Kuster.]

[Suid. (ex Auctore incerto,) Καὶ διετίθει τὰς μηχανὰς ᾗ μάλιστα ἐδόκει καίριον, ἀγκώνας τε καὶ τάφρους ἐβάλλετο ἑκατέρωθεν. Καὶ ἀγκῶνες, μέρος τι τῆς οἰκίας. Ἀγκῶνες δὲ καὶ πάντα τὰ προσπτησσόμενα κατ' ὄναρ τὸ κόσμιον τοῦ βίου σημαίνει. ("Hæc descripta sunt ex Artemid. 1, 74. e quo apparet τὸ ἀγκῶνες hic significare Genus vasis. Totum enim caput illud agit περὶ σκευῶν, Supellectile domestica, docetque, quid singula vasa in somnis visa ὀνειροκριτικῶς significent. Ex Artemid. reponendum est προσπτυσσόμενα." Kuster. Artemidori locus est hic, Ἀγκῶνες δὲ, καὶ πάντα τὰ προσπησσόμενα τὸ κόσμιον τοῦ βίου σημαίνουσι. "Pro vulg. προσπτυσσόμενα. Cod. B. auctoritatem secutus, scripsi προσπησσόμενα, ut aptius, propter vocab. quod antecedit, ἀγκῶνες, Brachia sellæ. Itaque h. l. ita verto: Brachia sellæ et omnia, quæ alicui supellectili adpanguntur, ornamentum vitæ significant. Eodem modo Lat. Ancones, Cæl. Aurelian. Morb. Chron. 2, 1, 46." Reiff.) Ἀγκῶνες δὲ καὶ αἱ τῶν ποταμῶν ἐξοχαὶ, αἱ παρὰ ταῖς ὄχθαις. (Ex Auctore incerto:) Ἴσως οὐ δυνατὸν ἦν πρὸς ἐναντίον τὸν ῥοῦν ἀναπλεῖν, διὰ τὸ μέγεθος τῶν προσπιπτόντων ἀγκώνων, οὓς ἔδει κάμπτειν παρέλκοντας τὰς ναῦς. Καὶ ἀγκῶνας· τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν, (deinde affert Soph. l. c.) Καὶ παροιμία, Τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενοι. Βίων φησὶν ὁ φιλόσοφος· Ἐμοῦ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος. Διεδήλου δὲ τὸν ταριχέμπορον. (Vide Menag. ad Laert. 4, 46. e quo sua habet Suid. notante Kust.) Ἔστι καὶ ἄλλη παροιμία, τὸ, Γλυκὺς ἀγκών. Vide Eust. p. 1082. et "Heindorf. ad Phædr. 286." Schæf. Mss. J. Poll. 2, 141. Καὶ τοῦ πήχεως τὴν ὑπὸ τῷ βραχίονι συμβολὴν, κατὰ μὲν τὴν ἔνδοθεν κοιλότητα, ὠλέκρανον καλεῖσθαι νομίζουσι, κατὰ δὲ τὴν ἔξωθεν συμβολὴν, ἀγκῶνα: 1, 143. Τὰ δ' ἐγγώνια τὰ ἐντὸς τοῦ δίφρου, γωνίαι, ἢ ἀγκῶνες, ἢ ἄστρητα, C. Salm. ἄρρητα: 4, 62. Μέρη δὲ τῶν ὀργάνων, νευραὶ, χορδαὶ, λίνα, μῖτοι, τόνοι, πήχεις, ἀγκῶνες, κέρατα. "Cornua citharæ, Athen. 637. Periodus πολλοὺς ἀγκ. ἐγκολπιζομένη, ut flumina tortuosa, Dionys. H. 2, 270." Valck. ad Scap. marg. "Jacobs. Anth. 6, 246. Proleg. 56. Dionys. H. 1, 535. Boissonad. in Philostr. 356. Lobeck. Ajac. p. 348. ἐπ' ἀγκῶνος, Lucian. 2, 329. Schol. ad 325. Long. p. 6. Villois. ad Il. Π. 702. Bast. Specim. 36. Gesner. Ind. Orph. ad Herod. 365. Diod. S. 1, 350. Moeris. 282. (Ὠλέκρανα, Ἀττικῶς· ἀγκῶνας καὶ πήχεις, Ἑλληνικῶς.)" Schæf. Mss. Etym. Ἀγκών· ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι, (v. Nostrum supra,) ἐτέρῳ ὀστέῳ τὸ ἕτερον, ἐγκὼν καὶ ἀγκὼν, ἢ παρὰ τὸ ἔχω τὸ ἐξέχω, ὁ ἐξέχων, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀγκὼν καὶ ἀγκοίνη. Zonar. Ἀγκών· παρὰ τὸ ὑποκεῖσθαι (l. ἐγκ.) ἑτέρῳ ὀστέῳ, ἐγκὼν καὶ ἀγκών. Etym. Ἀγκών· ὁ ἄγαν ὀστώδης τόπος, ἢ διὰ τὸ ἐπάγεσθαι τὴν χεῖρα, οἷον ἄγνυσθαι· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ πολλὰς γίνεται πολλοστὸς, οὕτω παρὰ τὸ ἄγω ἀγὸς, καὶ ἀγοστός. Οὕτως Ὡρίων ὁ ἐτυμολόγος. Ἢ τὸ, ἐκτὸς τοῦ ἀγκῶνος, παρὰ τὴν συναγωγὴν καὶ τὴν ἐπίκαμψιν τῆς χειρὸς, ἢ παρὰ τὸ δύνασθαι τοῦτῳ τινὰ ἄγχειν. Error est in Articuli capite, qui Tollium ad Apollon. Lex. 16. non fugit. Pro Ἀγκὼν enim legendum Ἀγοστὸς, ut patet e Zonara: Ἀγοστός· ὁ ἄγαν ὀστώδης τόπος, (supple, τὸ ἐντὸς τοῦ ἀγκῶνος) παρὰ τὸ (dele τὸ) τὴν συναγωγὴν καὶ ἐπίκαμψιν τῆς χειρὸς, ἢ παρὰ τὸ δύνασθαι τοῦτο τινὰ ἔχειν (l. ταύτῳ τ. ἄγχειν,) ἢ διὰ τὸ ἐπάγεσθαι τὴν χεῖρα, οἷον ἀγνυστία (l. ἄγνυσθαι.) Ὥσπερ παρὰ τὸ πολλὸς γίνεται πολλοστὸς, οὕτω παρὰ τὸ ἄγω ἀγοστός· οἶμαι δὲ τὸν τοῦ ἀγκῶνος τόπον λέγειν. Vide Ἀγοστός.]

[Ἀγκωνοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, Cubiti formam habens. Eust. p. 1082. Zonar. 30. supra in Ἄγκοι citatus. "Bito de Machinis 110." Kall. Mss.]

[Ἀγκωνοβόλος, ὁ.] "Ἀγκωβόλος, Hes. ἁλιεύς, "Piscator." ["An Ἀγκοβόλος, i. e. ἀγκίων βόλος?" G. "Ἀγκωνοβόλος lege (ex ordine verborum.)" Is. Voss.]

[Ἀγκωνόδεσμος, ὁ. "Gl. vet. Ἀγκωνόδεσμος· Hoc cubital. Cod. Ms. Ἀγκὼν ὁ δεσμός· Cubital." Rigalt. ad Artemid. 1, 74.]

Ἀγκωνίσκος, ὁ, Parvus cubitus. ‖ Ἀγκωνίσκος, metaphorice, Exod. 26, (17.) Δύο ἀγκωνίσκους τῷ στύλῳ τῷ ἑνὶ, ἀντιπίπτοντας ἕτερον τῷ ἑτέρῳ, ubi vet. Interpr.

Incastraturas; quidam recentiores, Denticulos; alii Cardines; alii, e Vitruvio, Commissuras et catenationes. ‖ Ἀγκωνίσκοι, σκεύη τιμωρητικά, Suid. Instrumenta ad afficiendum supplicio, Instrumenta tortoria. [Gl. in Octat. et Lex. Cyrill. Ms. Brem. Ἀγκωνίσκους· ἀντιβάσεις, ἢ σκεύη τιμωρητικά. Vide Ἀγκύλη. Zonar. Ἀγκωνίσκοι· σκεύη τιμωρητικά. Cf. Biel. Ducang. Gl.: "De quibus passim Martyria SS."]

Γαλιάγκων, (ωνος, ὁ, ἡ,) Qui est brevibus lacertis. Γαλιάγκωνες Hippocrati de Artic. Qui sunt brevibus lacertis, s. ἀπὸ τῶν γαλῶν, A felibus, s. aliunde ducto nomine, inquit Gal. [Vide Hippocr. 343, 40. 476, 40. 43. 45. 491, 9. 18. 21. 492, 15. 506, 39.] Ap. J. Poll. (2, 140.) γαλιαγκὼν scriptum est, non γαλιάγκων: [156. Ἀπὸ δὲ ἀγκώνων, γαλιαγκὼν, ubi Falckenb. γαλιάγκων κατὰ Ἀριστοτέλην. Galen. Expl. Vocc. Hippocr. Γαλιάγκωνες· οἱ σμικρὸν μὲν καὶ ἄτροφον ἔχοντες τὸν βραχίονα, τὰ δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα, ὀγκωδέστερα, ὥσπερ καὶ αἱ γαλαῖ. Οἱ δὲ φάσκοντες γαλλὸν (γαλὸν) τὸν χονδὸν ("κονδὸν Ms. D. Cod. Mosq. et Ald. χωλὸν Foës. χολὸν vulgg. κονδὸν, κόνδυλον, v. Κύβιτον, Corn." Franz. qui de Foësii conjectura tanquam satis felici loquitur, an l. κορωνὸν, e J. Poll. 2, 141.? Vide Nostri Lex. Med. 552.) ὀνομάζεσθαι, καὶ τοῦτό γε κεῖσθαι τῷ ὀνόματι (διὰ τοῦτο συγκεῖσθαι τοὔνομα, Foës. et vulgg.) τάχα ἂν δόξειαν παρακούειν· οὐ γὰρ γαλιάγκωνας (γαλλιάγκωνας Ms. D. et Cod. Mosq.), ἀλλὰ *γαλιοβραχίονας ἔχρην αὐτὸ ὀνομάζεσθαι, Ms. D. et Cod. Mosq. γαλλιοβραχίονας, l. γαλλοβραχ. vel γαλοβραχ. Hes. Etym. et Bekkeri Λεξ. ῥητορ. Γαλιάγκων· ὁ τὸν βραχίονα ἐλάττονα (ἐλάττω Etym. et Bekk. Α. ῥ.) ἔχων. Gl. Γαλεάκγων· Habens brachia ligata. Plut. 7, 419. 8, 65.]

[* Γονυαγκὼν s. Γονυάγκων, ῶνος, ὁ, ἡ. Hes. Γονιαγκὼν· *γονοτύλη, τὸ τετυλωμένον τῷ γόνατι, τύλας γὰρ λέγουσιν, ἃ ἡμεῖς τυλώματα. "Sine dubio leg. Γονιαγκὼν, posito κ pro μ, quæ literæ, prout in certis Mss. scribuntur, ita sibi similes sunt, ut nonnisi ab attento lectore discerni possint. (In Cod. Ven. est Γονναγκὼν, quæ 'scriptura Hesychio restituenda est: in Ald. error typ.' Schow.) Γονιαγκὼν autem, i. q. ἀγκὼν τοῦ γόνατος, Cubitus quasi genu, anterior sc. pars genu, quæ cubiti instar flectitur et extat. Idem significat seq. γονοτύλη, quasi dicas Gibbus genu." Kuster.]

[* "Μεσαγκὼν, ῶνος, ὁ, (ἡ,) Mathem. vett. 91. werden μεσαγκῶνες als Theile oder Arten von Wurfmaschinen genannt." Schneider. Lex.]

[* "Μονάγκων, ὁ, ἡ. Mathem. vett. 91. Καὶ τοῖς πετροβόλοις ἄνω βάλλονται τοῖς *παλιντονίοις, καὶ μονάγκωσι (vulg. μοναγκῶσι,) eine Wurfmaschine, welche Steine mit einem anprellenden Arme, ἀγκὼν, auch σφενδονὴ genannt, fortschleuderte. Die Lateiner nennen die Machine Onager." Schneider. Lex.]

[* Ὀπισθάγκων, ωνος, ὁ, ἡ, Brachia post tergum religata habens. Schol. Lycophr. 704. Gl. Ὀπισθάγκωνα· Post tergum.]

[Ὑπαγκώνια, (τὰ,) Cubitalia, Quæ cubitis supponuntur, ut ὑπαυχένια, Cervicalia, Quæ cervici supponuntur. Gal. Com. in 2. περὶ Ἀγμῶν. Cum. [J. Poll. 6, 10. Ὑπαγκώνια στρώματα. Jungerm. Ms. recte, Ὑπαγκώνια, στρώματα. Gl. Ὑπαγκώνιον· Cervical. Sym. Ezech. 13, 18.]

Ἀγκωνίζομαι, F. ἰσομαι. P. ισμαι, Sinuo me, vel Sinuor, Per sinus quosdam quasi flexus me verto. De fluvio dictum ab Eust. in Dionys. p. 139. [" Musgr. ad Or. 702." Schæf. Mss.]

Ἀπαγκωνίζομαι, Cubitos intendo. Hes. [Ἀπαγκωνισάμενοι· ἐκτείναντες τοὺς ἀγκῶνας. " L. ἐκτείναντες, Extendentes, Protendentes. Vide Ἀπηγκωνισμένοι(ἐν σχήματι τῶν ἀγκῶνα ἀποτετακώς.) Ceterum Eust. 1221. ἀπαγκωνίσαι interpretatur τὸ τὰς χεῖρας τινὸς ὀπίσω δῆσαι, Manus alicujus post tergum revincire, quæ significatio ab aliis tribuitur verbo ἐξαγκωνίζειν." Kuster. " Cf. Ἐπαγκωνίζω, et Pric. ad Apul. Miles. 110." Albert. Philostr. V. A. 6, 11. Soph. 2, 1, 11. " Musgr. ad Or. 702." Schæf. Mss.]

Διαγκωνίζομαι, Cubito innitor, Sedeo in cubitum reclinatus, vel recumbens, ut Suid. διαγκωνισάμενος exponit ἐπ' ἀγκῶνος καθίσας, hoc in loco, Ὁ δὲ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἀποβλεψάμενος εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπίου, εἶπεν· Ὦ δέσποτα, τί ἐκέλευσας; [Zonar. Διαγκωνισάμενος· ἐπ' ἀγκῶνός καθίσας. " Fragmentum hoc depromtum est e Damascio (Hist. Philos.) quod longe auctius legitur v. Δομνῖνος, Ἀλλ' ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, καὶ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἀποβλέπων εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ· καὶ γὰρ ἐτύγχανεν ἐγκαθεύδων τῷ προδόμῳ τοῦ ἱεροῦ· ὦ δέσποτα, ἔφη, τί δὲ ἂν προσέταξας Ἰουδαίῳ νοσοῦντι ταύτην τὴν νόσον; οὐ γὰρ ἂν ἐκείνῳ ἐμφορεῖσθαι χοιρείων κρεῶν προσέταξας.)" Kuster.] HINC Διαγκωνισμὸς, ὁ, Reclinatio in cubitum. [Plut. 8, 550.]

" Ἐναγκωνίζω, Cubito incumbo, Inclino." [Hes. Ἐναγκωνιεῖς· ἀποκλινεῖς.]

Ἐξαγκωνίζω, Manus lateribus insero, ut cubiti emineant. Aristoph. Eccl. (259.) ἐξαγκωνιῶ in Attico fut. dixit, Schol. [atque ex eo Suid. et Zonar.] τοὺς ἀγκῶνας ὑπὸ ταῖς πλευραῖς ποιήσω. Quidam, inquit Cam., interpretantur, Inseram manus lateribus, ut cubiti emineant, quo in gestu quendam Ansatum Plaut. appellat; quidam maluerunt, Cubitum explicabo et præbebo manum: sed prius verius esse videtur. Locus autem Plauti est in Persa, ubi Ansatum ambulare, et Subnixis aliis inferri, pro eodem ponuntur. [Frequens in miseris est, quorum cubiti, manibus post terga revinctis, distorquentur. " Diod. S. 1, 563. (ubi v. Wessel.) 2, 527. Schol. ad Callim. 1, 204. (ubi v. Spanhem.)" Schæf. Mss. ‖ Impedio, Epiphan. Serm. de Assumt. 289. Vide Ἀπαγκωνίζω.]

[* Προεξαγκωνίζω, " proprie Brachia extendo, tollo, haud dubie ex athletarum disciplina verbo translato, qui brachiis sublatis et vibratis pugnæ proludunt. Vide Spanh. ad Callim. H. in Del. 322. Hinc ab Aristotele Rhet. 3, 14. ad oratorem traductum, qui proœmio quodam utitur, priusquam ad rem ipsam deveniat. Vide Προανακινέω, quod in illo loco quodammodo synonymum ponitur." Ernest. Lex. Rhet.]

Ἐπαγκωνίζομαι, Hes. ἐπανάγομαι, si mendo carent exempl. [Wakef. ad Hes. sui marg. corrigit *ἐπαγκαλίζομαι. Sopingius consuli jubet Martin. in Epanconismus; Albertius, Athen. 630. a.]

Παραγκωνίζομαι, Cubito repello s. submoveo, aut arceo. Bud. interpr. Importune cubito propello, et obvios vel admotos protrudo, citans Lucian. Timone (54.) ubi de quodam helluone dicitur, Προαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος: [Piscat. 34. Jov. Trag. 16. Calumn. 10. Philopatr. 19.] Alciphr. (1, 6.) Παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμενος, Summovere ab amica et longe amoliri, Bud. [Vide ibi Bergl.] Capitur et generalius pro Repudio, ut et διακρούομαι. [" Duport. ad Theophr. 220: Athen. 258." Valck. ad Scap. marg. " T. H. ad Luc. Dial. 113." Schæf. Mss. " Strab. 351." Wakef. Mss. Hes. Παραγκωνίσασθαι· ἀποστρέψαι. Vulg. Παραγκονήσασθαι, pro quo Noster, Salm. Kust. et Albert. legunt Παραγκωνίσασθαι. Duport. l. c. et Staul. Advers. Mss. præferunt Παραγκωνίζεσθαι. Sed an Hes. indic. Παραγκωνίζεσθαι exposuerit per aor. 1. ἀποστρέψαι, dubitari potest. Suid. et Phot. Παραγκωνίσας· ἀποστρέψας, ἐκ τῶν ἀγκώνων δήσας. In Photio tollendam esse distinctionem post ἀγκώνων monet Schleusner. Cyrill. Lex. Ms. Albert. Παραγκωνίσας· ἀποστρέψας. Zonar. Παραγκωνίσασθαι, ἀπώσασθαι, A. Παραγωνίσασθαι, D. Παραγγωνίσασθαι. Cf. Hes. Ἐξαγκωνίζεσθαι. Ἐξαγωνίοις· ἐξ ἀγώνων πόνον ἐχουσιν. Ἐξαγώνιος· ὁ ἔξω τοῦ ἀγῶνος, ἢ ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὤν. " L. Ἐξαγωνίζεσθαι." Is. Voss. " Adde, sublata inutili v. Ἐξαγωνίοις, ἐξ ἀγκώνων πόνον ὑπέχειν, pro quo male, ἐξ ἀγώνων π. ἔχουσιν. Cf. Schol. Aristoph. Eccl. 259." Perger. " E serie literarum scr. *Ἐξαγωνίζεσθαι, quod verbum, ab H. Steph. aliisque Lexicographis neglectum, legitur ap. Eurip. Here. F. 155." Kust. Abresch. " Nihil forte mutandum." Albert. In Cod. Ven. reperitur: Ἐξαγκωνίζεσθαι· ἐξαγωνίοις, ἐξ α. π. ἔχουσιν. Ἐξαγώνιος· τοῖς ἔξω τ. " Locum hunc corruptissimum Musurus parum sagaciter ordinavit. V. ἐξαγωνίοις in prima glossa est correctio marginalis seq. glossæ Ἐξαγώνιος. Hoc semel perspecto, omnia facile hunc in modum digeruntur et emendantur: Ἐξαγωνίζεσθαι· ἐξ ἀγώνων πόνον ἔχειν. Ἐξαγωνίοις· τοῖς ἔξω τοῦ ἀγῶνος οὖσιν, ἢ ἐκ τοῦ ἀγῶνος πόνον ἔχουσιν. Cf. VV. DD. qui facem mihi prætulerunt." Schow.]

[* Παραγκωνιστέον, " Eumath. 86." Boiss. Mss.]
[* Παραγκωνιστὴς, οῦ, ὁ, Qui obvios cubito repellit. Athen. 258.]

" Περιαγκωνίζω, affertur pro Manus post tergum " vincio, sed sine exemplo." [" 4 Macc. 6, 3." Valck. ad Scap. marg. Joseph. de Maccab. 505. Dio Chrys. ap. Wessel. ad Diod. S. 1, 563. Const. Manass. p. 420. in Meursii Opp. " Liber de Constr. Verb. ap. Hermann. Gr. Gram. 403." Schæf. Mss. " Hippocr. ap. Eust. ad Il. Z. p. 504 (=643. *Ὅτι δὲ καὶ ἕτερόν ἐστιν εὐχῆς τῆς ἁπλῶς ἡ ὀλολυγὴ, καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ κλαίειν, καὶ τοῦ αἰάζειν, δηλοῖ καὶ τὸ περιφορούμενον * Ἱπποκράτειον συμβολικὸν, ἐν ᾧ φέρεται, ὅτι ἀσπαζόμενοι, ὑπισχνούμενοι, κελεύοντες, εὐφημέοντες, εὐχόμενοι, ὀλολύζοντες, εὐαγγελιζόμενοι, ἐς πᾶσαν ἴησιν ἀγαθοὶ, αἰάζοντες δὲ, ἢ κλαίοντες, ἢ συμπεπλεχότες τὰς χεῖρας, ἢ περιηγκωνισμένοι καὶ ἐξῆς, ἐς πᾶσαν ἰατρείην κακοί.)" Wakef. Mss. Locus hic frustra quæritur in Hippocr. libris, qui hodie extant. Sed ad eundem loc. respexisse videtur Erotian. *Αἰάζειν· θρηνεῖν.* Omnino v. Hering. Obss. 104. et Franz. Præf. ad Erot. Gal. et Herodoti Gloss. x.]

" Περιαγκώνισμα, (τὸ,) Suid." [et Phot.] " sine " expositione." [" Revinctio brachiorum et manuum." Hederici Lex. In Kusteri Suida vertitur, Res ab omni parte eminentias cubitis similes habens.]

ΑΓΚΟΙΝΗ, ης, ἡ, Ulna, *ἀγκάλη*. Et frequentius Ἀγκοῖναι in plur. i. q. ἀγκάλαι, Ulnæ. Poeticum est. Od. Λ. (267.) *Γείνατ', ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα.* Jul. (Æg.) Epigr. (45.) *Ἐν χθονὸς ἀγκοίναις ζῶντα μητρίαις* (al. * *μητριάσιν*). Ex ἀγκὼν fit ἀγκώνη, e quo ἀγκοίνη, mutato ω in οι. Eust. [Vide Etym. supra in Ἀγκὼν cit. Zonar. *Ἀγκοίνη· ἡ ἀγκάλη. Ἀγκοίνη· ἀπὸ τῆς ἀγκῶνος ἀγκώνη καὶ ἀγκοίνη, ὅ ἐστιν ἡ ἀγκάλη.* Etym. *Μενοινή· τὰ διὰ τοῦ οινη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἔχοντα πρὸ τοῦ ν τὴν οι δίφθογγον, οὐκ ἔστι γνήσια· γίνεται παρὰ τὸ μένω τὸ προθυμοῦμαι, μενὴ, καὶ μενωνὴ, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ὡς καὶ παρὰ τὸ ἔδω ἐδὴ, καὶ ἐδωδὴ, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς τὴν οι δίφθογγον, ὡς παρὰ τὸ ἀγκῶνος ἀγκώνη, καὶ ἀγκοίνη:* 822. *Ἢ παρὰ τὸν οἴσω μέλλοντα· ὁ γὰρ ἐνεστὼς οὐκ εἴρηται· γίνεται οἴμοι καὶ ὤμοι, ἐφ' οὗ φέρομεν τὰ φορτία, τροπῇ τῆς οι διφθόγγου εἰς ω, ὡς ἐκ τοῦ ἐναντίον ἀγκώνη, δεῖ λέγεσθαι ἀγκοίνη.* " Clarior et evidentior lectio, *ἀγκώνη δεῖ λέγεσθαι ἢ

κτικῶς καὶ τμητικῶς συμπλακεῖσα τῷ ἄρρενι. Γράφεται δὲ καὶ ἄμυξ, sic Schneider. edidit, Idem tamen in Lex. rectius ἀμὺξ scripsit: vulg. ἄμυξ etiam Noster in Thes. correxerat, ἀντὶ τοῦ ἀμυκτικῶς καὶ * καταξεστικῶς ἐμφῦσα τῷ ἄρρενι, " Vulgabatur * ὀηγματικῶς —ἀντὶ τοῦ οὐ * μυκτικῶς καὶ * καταξυστικῶς ἐμφῦσα αὐτῷ, quæ correxi e G. et L." Schneider. Ἀμυκτικῶς tacite correxerat Noster in Thes.) καὶ πλῆξ, πλῆξ, καὶ ἀμφιπλήξ· καὶ ἀγκάσω, ἀγκάς· καὶ τύψω, * τὺψ, καὶ * προτύψ· ὡσαύτως καὶ ὀκλάσω, * ὀκλὰς, καὶ ὀκλάξ· πρίσω, * πρὶς, * πρὶξ, καὶ ἀπρίξ· οὕτως οὖν καὶ ἐκ τοῦ ἐπιτάξω ἐπιτὰξ, ὁ κατ' ἐπίταγμα καὶ κέλευσιν πράττεται. Draco Straton. Ἀγκὰς, ἐπιῤῥηματικῶς συστέλλει τὸ α, ὡς τὸ ἐκὰς, ἀνδρακάς. Εἰ δ' ἔστιν αἰτιατικὴ πληθυντική, ἧς ἡ εὐθεῖα αἱ ἀγκαὶ, καὶ δηλοῖ τὰς ἀγκάλας, * Δωρικῶς συστέλλει τὸ α. Αἱ μὲν γὰρ εἰς αι λήγουσαι εὐθεῖαι τῶν πληθυντικῶν συστέλλουσι τὸ α τῶν αἰτιατικῶν παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, αἱ δὲ εἰς ες ἐκτείνουσιν, ἀπ' ἐναντίας τῇ κοινῇ διαλέκτῳ. H. l. e Drac. Cod. a Phavorino excriptus est. Etiam alibi notavimus Lexicographum illum Draconis verba suam in farraginem tacite retulisse, quam observationem ante nosmetipsos ab Hermanno Præf. ad Drac. factam vellemus.]

Ἀγκάζω, vel potius Ἀγκάζομαι, voce media, In ulnas sumo, Ulnis amplector, Ulnis attollo. Il. P. (722.) οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο Ὑψι μάλα μεγάλως. Ab ἀγκὰς deducere ἀγκάζω, multo magis est analogiæ consentaneum, quam contra deducere ἀγκὰς ab ἀγκάζω, quod alioqui primitivum esse oporteret. Idem vero de ἀγκάλαι et ἀγκαλίζομαι dicendum esset, quod tamen aperte absurdum foret. [Vide Etym. in Ἀγκαὶ cit.] " Ἀνήγκακα, " quidam Attice dici volunt pro ἠνάγκακα, καθ' ὑπερ- " βιβασμόν: at Herodian. pernégat, dicens Græcis " usitatum non esse, nisi tantum τῇ τῶν Ἀλεξανδρέων " δημώδει συνηθείᾳ, ut refert Etym. qui tamen et " compositum esse posse ait, ex ἀγκάζω significante " τὸ ταῖς ἀγκάλαις λαμβάνω." [Verba sunt: Ἀνήγκακα· ἰστέον ὅτι βάρβαρόν ἐστιν, οὐχ εὑρισκόμενον παρ' Ἕλλησιν ἐν χρήσει, ὡς λέγει Ἡρωδιανός· ἐν μόνῃ γὰρ τῇ τῶν Ἀλεξανδρέων δημώδει συνηθείᾳ εὑρίσκεται. Λέγουσι δέ τινες Ἀττικὸν εἶναι, ὅπερ οὐκ ἔστιν· οὐ γὰρ ἔχει ἐν τῇ πρώτῃ καὶ β̄ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀναγκάζω, ἀναγκάσω, ἠνάγκακα, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν, ἀνήγκακα· δύναται καὶ σύνθετον εἶναι, ἀπὸ τοῦ ἀγκάζω, τὸ ταῖς ἀγκάλαις λαμβάνω, καὶ ἐκ τούτου ἀγκάσω, ἤγκακα, καὶ μετὰ τῆς ἀνὰ προθέσεως, ἀνήγκακα. Zonar. Ἀνήγκακα· ἀπὸ τοῦ ἀναγκάζω, τοῦ σημαίνοντος τὸ ταῖς ἀγκάλαις λαμβάνω, καὶ ἐκ τούτου ἀγκάσω, ἤγκακα, καὶ μετὰ τῆς ἀνὰ ἀνήγκακα. Vide supra clxviii. et n. 10. Suid. Ἀγκάσασθαι· ταῖς ἀγκάλαις βαστάσαι. Cf. Spohn. Comment. de Extr. Odysseæ Parte 143. " Heyn. Hom. 5, 19. 6, 595. Jacobs. Anth. Proleg. 54." Schæf. Mss. " Medium, Nonn. Dionys. 4, 203. 7, 326." Wakef. Mss. Apollon. Lex. Ἀγκάζοντο· ταῖς ἀγκάλαις. Ἤ ῥ' ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο Ὑψι μάλα μεγάλως. " Il. P. 722. Οἱ δ' ἄρα νεκρὸν, pro ἦ ῥ'. Omissum verbum. Adde περιελάμβανον, ut habet Hes. (Ἀγκάζοντο· ταῖς ἀγκάλαις περιελάμβανον. Ἀγκάζοντο· ταῖς ἀγκάλαις περιήγοντο, ubi malit Albert. cum V. D. in Obs. Misc. Nov. Dec. 1733. p. 325. Ἀγκαλίζοντο, sed contra seriem. Pseudo-Did. εἰς τὰς ἀγκάλας ἐλάμβανον.)" Villois. " Nos quidem in eam deducti sumus opinionem, ut verborum Hom. initium, inde demum a præpos. ἀπὸ repetendum esse, in præcedente vero Ἤ ῥ' verbum latere credamus, pro quo περιελάμβανον Nostro restituendum censuit Editor: Ἀγκάζοντο· ταῖς ἀγκάλαις ἦρον. Ἀπὸ χ. α." Tollius.]

ΑΓΚΑΛΗ, ης, ἡ, Ulna. Ex ἀγκαὶ factum ἀγκάλαι, cujus nomin. singularis ἀγκάλη, interjiciendo syllabam αλ, Eust. 990. ex eorum quidem opinione, qui ἀγκὰς nomen esse voluerunt, quam et ego sequor. Luc. D. Nept. et Nereid., Ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. Ἀγκάλαι usitatius est plurali numero, sicut et Lat. Ulnæ quam Ulna, [ut ipse Luc. 1, 291. sed vide Ὑπαγκάλιος,] et ut ex illo Luc. loco dicere possumus ἔχειν τὸν υἱὸν ἐπ' ἀγκάλης, ita ex aliis aliorum locis, ἀγκάλαις, vel potius ἐπ' ἀγκάλαις περιφέρειν τὸν υἱὸν, vel τὸν παῖδα. Eurip. Or. (464.) Παῖδ' ἀγκάλαισι περιφέρων. [Semper in plurali ap. Eurip. dicitur, nusquam in singulari.] Xenoph. K. Π. (7, 5.) Ὥστε μονονοὺκ ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφέρομεν αὐτοὺς ἀγαπῶντες. Plut. Othone, Ξίφος εἰς τὰς ἀγκάλας ἀναλαβών. ‖ Cic. (de N. D. 2, 25.) Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις, Eurip. (Fr. inc. 1, 2.) vertit Tenero circumjectu, ut videbis p. 111. mei Lex. Ciceron. Sed ap. Cic. legitur etiam Circumvectu. [" Abresch. ad Æsch. 447. (Nausicr.) apud Athen. 296. * πελαγίοις ἐν ἀγκάλαις. Eurip. Hel. 1068. 1452. (Or. 1378.) Egregie Spanhem. ad Ranas 716. κοντίαι ἀγκ. Maritimi sinus, Æsch. Choëph. 585. πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει, Rupis sinus." Valck. ad Scap. marg. " Valck. ad Hippol. p. 318. Diatr. p. 47. Dorv. ad Charit. 330. Markl. Iphig. p. 374. Wakef. Ion. 1357. 1396. Jacobs. Anth. 6, 246." Schæf. Mss. " Gremium, Synes. 166." Wakef. Mss. Etym. Ἀγκάλαι· οἱ βραχίονες.]

Εὐάγκαλος, ὁ, ἡ, Complexu facilis, Quem facile complecti possumus, Portatu facilis, [" Ulnis facile gestandus," Blomfield.] Æsch. Prometh. (357.) p. 25. de Atlante, Ἕστηκε, κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς Ὦμοις ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον. [Huc respexerunt Hes. Εὐάγκαλον· εὐβαστάκτον, * εὐπροσαγκάλιστον, (" f. scr. Εὐάγκαλον· εὐβάστακτον. Εὐάγγελον· * εὐπροσαγγέλιστον." Toup. Emendd. 4, 10.) Phot. Εὐάγκαλον· εὐβάστακτον, et J. Poll. 2, 139. Εὐάγκαλον, τὸ * εὔφορτον. Const. Manass. p. 497. in Meursii Opp.] Quo licet poetico vocabulo utitur Ælian. de Ænea loquens patrem humeris impositum portante: [Suid. Εὐάγκαλον· ἐλαφρὸν, εὐμαρῆ. Ὁ δὲ Αἰνείας τὸν πατέρα ἐπιθέμενος τοῖς ὤμοις, ἐξῆγε φόρτον, ὡς υἱεῖ φιλοπάτορι καὶ τοῦτον εὐάγκαλον. Οὕτω φησὶν Αἰλιανός. Zonar. Εὐάγκαλον· ἐλαφρόν. Ὁ δὲ Αἰνείας κ. τ. λ. omissis istis, οὕτω φησὶν Αἰλιανός. In Pollucis l. c. " C. A. post εὔφορτον superscripta habet, ἢ τὸ ἡδὺ καὶ, C. V. τὸ εὔφορον ἢ τὸ ἡδύ." Kuhn. " Ms. εὔφορον, ἢ τὸ ἡδύ. Optime, et ita forte interpretandum in eo, quod ex Æliano Suid. affert, ut sit Onus dulce, quanquam Suid. exponat ἐλαφρὸν, εὐμαρῆ." Jungerm. " Tametsi ap. Æl. nondum reperio nisi hæc verba, Ὁ δὲ τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενος ὤμοις ἔφερεν, V. H. 3, 22." Seber. Themist. 219=157. Οὐκ εὐαγκάλους μοι ἔτι τοὺς λόγους ποιεῖς, et Porphyr. de Abst. 1, 45. Φορτίον οὐκ εὐάγκαλον. Adde Lucian. 2, 426. Eurip. ap. Plut. 8, 401.]

Ὑπαγκάλιος, ὁ, ἡ, ut ὑπαγκάλιος παῖς, Puer, qui in ulnis gestatur. Suid. Ὑπαγκάλιος παῖς. Ὁ εἰς δέκα ἔτη γεγονώς· καὶ ὁ ἕτερος ὑπαγκάλιος, per quod designatur ætas. [" Fragm. hoc legitur ap. Dionys. H. 7, 67. (ubi, Ὁ γὰρ πρεσβύτερος τῶν παίδων ἦν δέκα γεγονὼς ἔτη, ὁ δὲ νεώτερος * ὑπάγκαλος ἔτι.) Vide etiam Suid. v. Μάρκιος, ubi integer locus Dionysii adducitur, (Ὢν ὁ εἰς δέκα γεγονὼς ἔτη, ὁ δὲ, ὑπαγκάλιος.)" Kust. Ὑπέρκαλος edidit Steph. Verum, (cum non de forma, sed de ætate hic agatur,) genuinam lectionem ὑπάγκαλος animadvertit post utrumque interpretem etiam Cujac. et P. Leopard. Emendd. 1, 13. Infra (p. 513. Sylb.) sine compositione dicit, Τὸν νεώτερον εἶχεν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης." Sylb. " Ὑπαγκάλιος Vat. recte, ut arbitror, cum eadem voce utatur Suid. exscriptor Dionysii." Reisk. Omnino leg. ὑπαγκάλιος, quæ vox extat in Const. Manass. p. 472. Meurs. Opp. Γυναῖκες καλλικλόκαμοι, κορίσκαι, γηραλέαι, Καὶ παῖδες ὑπαγκάλιοι, * γαλακτοτρόφα βρέφη. In p. 532. est * Ἐπαγκάλιος, sed forte errore typogr. pro ὑπαγκ.: Καὶ βρέφος ἐπαγκάλιον βαστάσας τὸ τοιοῦτον. Idem ET * Ὑπαγκαλίδιον βρέφος dixit p. 397 (=57. Meurs. notante Schæf. Mss.): Τῆς * στερροπύργου τοιγαροῦν οὕτω ληφθείσης Τροίας, Γυναῖκες ἁφηρπάζοντο παστάδων νεοπήκτων, Ἡ γῆ * κατελιμνάζετο τοῖς φόνοις τῶν πιπτόντων, Βρέφος ὑπαγκαλίδιον ἐῤῥήγνυτο τῷ τοίχῳ: ET * Δυσάγκαλος, ὁ, ἡ, in sua de Aristandri et Callitheæ Amoribus Fabula Ms. versibus politicis conscripta, (v. Villois. Diatr. 75.) 4, 12. 6, 48., teste Boissonad. Mss.]

[* Ἀγκαλικὸς, ἡ, ὸν, UNDE] Ἀγκαλικῶς, Ulnatim, vel Ulnari quadam amplexatione, Amplexabunde. Num ut Eust. h. v. videtur finxisse, ita fingenda videtur ejus interpretatio.

[Ἀγκαλίζω, v. Etym. supra in Ἀγκὰς cit.] Ἀγκα-

λίζομαι, Ulnis amplector, In ulnas gesto. [Simonid. 414. Gaisf., Lycophr. 142. Meleag. 23. Const. Manass. p. 356. in Meursii Opp. "Pierson. Veris. p. 84. Wakef. Ion. 1396." Schæf. Mss. Vide Hes. in Ἀγκάζω.] UNDE verbale Ἀγκάλισμα, (τὸ,) Lucian. [2, 412. Lycophr. 308. cum Tzetzæ Scholio. Vide Ἐναγκάλισμα. "Wakef. S. C., 4, 88." Schæf. Mss.] ‖ At Etym. vult Ἀγκαλιάζειν significare non solum ἀναβαστάζειν, sed etiam ἄγχειν. ["Steph. ἀγκαλιάζω ex Etym. affert, ita legens loco verbi ἀγκάζω," Spohn. Comment. de Extr. Odyss. Parte 143. imo loco verbi ἀγκαλίζω, sed perperam, ut satis patet e Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγκαλίζει· ἄγχει. Hinc firmari potest conjectura Fabri Agonist. 14. J. Polluci verbum probum ἀγκαλίζειν restituentis pro vulg. ἀγκοινίζειν, quod nobis suspectum est, cum alibi non extet: Ἄγχειν, στρέφειν, ἀπάγειν (ἀπάγχειν,) λυγίζειν, ἀγκοινίζειν, ἀγκυρίζειν, ἀνατρέπειν, δράσσειν, ὑποσκελίζειν, καὶ πλαγιάζειν δὲ, καὶ κλιμακίζειν, παλαισμάτων ὀνόματα. "Deest ἀγκοινίζειν in Ms." Jungerm. Omnino cf. quæ infra dicemus in Ἀγκαλιάζω.]

[* Ἀπαγκαλίζω. Vide Ὑπαγκαλίζω.]

Ἐναγκαλίζομαι, quod Bud. interpr. Amplexabunde gesto, Amplexor. Quod a Luca dicitur 2, (28.) Ἐδέξατο εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, Gregorio est ἐνηγκαλίσατο, ubi scribit, Μετὰ Συμεὼν ἐνηγκαλισάμεθα. [Idem Luc. 10, 16.] "Alciphr. (2,) 4. Καὶ τρέμουσα τότε "νὴ τὴν Ἄρτεμιν ἀναψύχω, καὶ περιβάλλουσά σε τὴν "ἱερὰν τῶν δραμάτων ἐκείνην κεφαλὴν ἐναγκαλίζομαι. "Itidem in Vita Dionysii Areop. teste B. quidam "usus est pro Ulnis complector, Amplector, Susci-"pio, Capesso." ["Prov. 6, 10. 24, 33. Sym. Job. 39, 13." Birl. Thes. Wetsten. 1, 599. Elsner. Obss. S. 1, 152. Schleusner. Lex. in N. T. Munth. Obss. Philol. 120. Diod. S. 3, 58. Heliodor. 7, 312. "Alciphr. 3, 55. Valck. ad Adoniaz. p. 310. ad Hippol. p. 319. Meleag. 109." Schæf. Mss. Plut. 1, 510. 7, 324. 918. Polyæn. 4, 11. Καὶ τὸν Νικάνορα παραπέμποντα ἐπισπασάμενος εὐηγγελίσατο, καὶ, Νῦν, ἔφη, ἄλλων ἡμῖν περὶ πραγμάτων ἐστὶ βουλευτέον, καὶ κοινῇ γνώμῃ τὴν ἀρχὴν διατάξωμεν. Sic edidit Corai. "L. ἐνηγκαλίσατο, ut amicum. Heraclit. A. H. 408." Valck. ad Scap. marg. UNDE verbale *Ἐναγκάλισμα, τὸ, Quod amplectimur, Deliciæ, Lycophr. 308. ubi v. not. Omnino lege Casaub. ad Athen. p. 11. "Wakef. Trachin. 540." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαγκαλίζω. Vide Ἐπαγκωνίζω.]

[* Μεταγκαλίζω. Vide Ἀγκιρίζω.]

Παραγκαλίζομαι, i. q. simplex ἀγκαλίζομαι. ["Toup. Opusc. 1, 293." Schæf. Mss.] UNDE Παραγκάλισμα, (τὸ,) Res, quam amplexamur, Soph. Antig. (642.) p. 240. γυνὴ κακὴ vocatur ψυχρὸν παραγκάλισμα. [Schol. Ἀηδὲς φίλημα, στέργηθρον, κοινώνημα, *παρακοίμημα, περιπλοκή. H. l. imitatus est Lycophr. 113. ubi Tzetz. Διὰ ψυχρὰν περιπλοκὴν καὶ *ὀνειρώδη ματαίαις ὠλέναις ἀφάσσων καὶ ψηλαφῶν τὴν κοίτην. Omnino v. Casaub. ad Athen. p. 11. "Wakef. Alc. 360." Schæf. Mss.]

Προσαγκαλίζομαι, idem esse videtur Polluci, quod ἀγκαλίζομαι, s. ἐναγκαλίζομαι, proxime præcedens. Vide Παραγκαλίζομαι, post Ἀγκαλιδηφόρος. [Imo ap. Poll. προσαγκαλίζομαι, pariter atque ἐναγκαλίζομαι, formatur non ab ἀγκάλη, Ulna, sed ab ἀγκαλὶς, Manipulus, ὁ τῶν ξύλων δεσμός. Sed v. προσαγκαλίζομαι proprio Amplectendi sensu sumitur in Aristæn. 1, 21., a Schæf. Mss. indicato, Ἡ δὲ πεισθεῖσα μόλις ὁμιλῆσαι τῷ μειρακίῳ, παράδοξον αὐτῷ *προδιώρισε μέτρον· ἅπτου, φησὶ, τῶν μαστῶν, ἡδίστων ἀπόλαυε φιλημάτων, καὶ προσαγκαλίζου περιβεβληκενῖάν με τὴν ἐσθῆτα. "Accipi hic potest pro προσέτι ἀγκαλίζου." Abresch. UNDE verbale *Προσαγκάλισμα, τὸ, "Theod. Prodrom. Not. d. Mss. 2e. Pt. 8, 167." Boissonad. Mss. Et adj. *Εὐπροσαγκάλιστος, η, ον. Vide Εὐάγκαλος.]

[* Ὑπαγκαλίζω, In ulnis gesto. Eurip. Cycl. 496. Heracl. 42. ex emend. Reiskii, probantibus Musgr. et Valck. ad Scap. marg. cf. Elmsl.]

[* Ὑπαγκάλισμα, τὸ, Ulnarum gestamen, Quod in ulnis gestatur, Amplexus. Eurip. Troad. 752. Hel. 247. Ion. 1337. (ex emend. Elmsl. ad Heracl. 42., Ὀρᾷς τόδ' ἄγγος, χερὸς ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς.) Soph. Trach. 540. ap. "Bergl. ad Alciphr. 177. Jacobs. Anim. 148." Schæf. Mss.]

¶ Ἀγκαλὶς, ίδος, ἡ, forma diminutiva, idem ap. poetas quod ἀγκάλη. Et usitatior est plur. num. ἀγκαλίδες, sicut et ἀγκάλαι. Il. (X. 503.) Εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης. Callim. (Dian. 73.) Εὖτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα. Antipater Epigr. in Biantem, Παιδὸς ἐς ἀγκαλίδας μακρὸν ἕτεινεν ὕπνον. ‖ Ἀγκαλὶς, Manipulus, Plut. interpr.: Romulo (1, 92.) Χόρτου καὶ ὕλης ἀγκαλίδα κοντῷ περικειμένην ἀνέχων· μανίπλα ταῦτα Λατῖνοι λέγουσιν. Hes. Ἀγκαλίδες· αἱ τῶν φρυγάνων δέσμαι, ἢ μερίδες, vocans δέσμας Fasciculos, non Vincula, ut VV. LL. Respondet Gallicæ voci *Une brassée*. Est enim ἀγκαλὶς Fasciculus proprie, quem ἐν ἀγκάλαις gestare possis, [Phrynich. Σοφ. Προπαρ. Ἀγκαλίδες ξύλων· τὸ πλῆθος δηλοῦται, ὅσον ἂν τις ἀγκάλαις περιλάβοι,] at Manipulus respondet potius Gallico *Poignée*. Latius tamen usurpatur ἀγκαλὶς, ut e compositis ἀγκαλιδαγωγὸς et ἀγκαλιδοφόρος apparet. Et Eust. quoque scribit 1283. Ἀγκαλίδα esse δεσμὸν non solum ξύλων, quod habet et J. Poll., sed et τοιούτων τινῶν. Etym. scribit quidem Ἀγκαλίδας esse φρυγάνων δέσμας, sed addens, Ἀγκαλὶς· ἄχθος, ut habet et Hes. ‖ Idem Hes. addit et δρέπανον significare Macedonibus, i. e. Falcem. [Vide supra clxi. n. 5. Idem: Ἀγκαλίδεσσιν· ἀγκάλαις, χερσίν. Il. Σ. 555. Παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, Pseudo-Did. ἀγκάλαις. Apollon. Lex. Τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλίδας λέγομεν, Ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης· καὶ τὸ φορτίον τῶν ξύλων, ἀγκαλὶς λέγεται κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν. Suid. Cyrill. Lex. Ms. Is. Voss. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγκαλίδα· μερίδα. Zonar. Ἀγκαλίδας· μερίδας, ἢ δράγματα. J. Poll. 2, 139. Τὰ μέντοι παρωλένια, καὶ ἀγκάλαι, καὶ ἀγκαλίδες καλοῦνται—ἴσως δὲ ἀπὸ τούτων, οἱ τῶν ξύλων δεσμοί: 10, 173. Φαίης δ' ἂν κατ' Ἀριστοφάνην λέγοντα ἐν Ὀλκάσι, καὶ παττάλους ἐκκρούειν (l. ἐγκρούειν, T. H. probante Brunck. ad Aristoph. Fr. 260.), καὶ σκύταλον *ὑποσίδηρον, καὶ *σμινύδας, καὶ ἀγκαλίδας, (ubi omnino vide T. H. vocem σκύταλον suspectam habentem, et accus. a nominativo σκύταλος intelligentem. Sed, quamvis σκύταλος cum V. D. pro voce nihili habendum sit, extat tamen σκύταλον, τὸ, ap. ipsum Aristoph. ut ostendit Noster in Σκύταλον.) Hes. Ἀγκαλίδαν ἔλκειν· αἴρειν ξύλα εἰς ἔργατα. In Cod. Ven. legitur Ἀγκαλίδας, quod Hesychio restituendum est. "F. l. αἴρειν, vel αἰρεῖν ξύλα εἰς δράγματα." Coccei. "Scr. ὡς ἐργάται, Ut solent operarii. Vide Eust. 1162. (Περὶ δὲ ἀγκαλίδων φασὶ καὶ ταῦτα οἱ παλαιοὶ· Ἀγκαλίδες, ἀγκάλαι, κύλποι. Δηλοῖ δέ φασιν ἡ λέξις καὶ φρυγάνων δεσμοὺς, ὅθεν ἀγκαλιδαγωγεῖν, καὶ ἀγκαλίδας αἴρειν, ἀντὶ τοῦ ξύλα.)" Heins. "Pro ἔργατα Is. Voss. ἔργματα. Non tamen displicet Coccei emendatio. Kuster.: 'An, εἰς τὰ ἔργα, per unius vocis transpos.?' Cf. "Ἀμαλλα, Glossæ Mss. in Job. Ἀγκαλίδες· δράγματα." Albert. Cf. J. Poll. 7, 109. Τῶν δὲ ξύλων, τὰ μὲν εἴποις ἂν ἐργάσιμα, τὰ δὲ, καύσιμα, ἀλλὰ καὶ φελλὸν, καὶ φλοιὸν, καὶ ἀγκαλίδας εἴποις. "Scr. Ἀγκαλίδας ἔχειν. Nicostr. ap. Athen. 615. *Κηφισύδωρον οὐ κακῶς, μὰ τὸν Δία, τὸν πλάνον Φασὶ στενωπὸν εἰς στενὸν στῆσαί ποτε Ἀγκαλίδας ἔχοντας, ὥστε μὴ παρελθεῖν μηδένα, (verba sic constituit Jacobs. Anim. ad Athen. 329. Κηφισύδωρον Τὸν πλάνον—Ἀγκαλίδας κ. τ. λ.) Deinde lege cum Heinsio, ὡς ἐργάται. Plut. Romulo (l. c.) Χόρτου καὶ ὕλης ἀγκαλίδα κόντῳ περικειμένην ἀνέχων: Catone p. 782. Ξύλων ἀγκαλίδας. Quare leg. opinor, Ἀγκαλίδα ἀνέχειν." Toup. Emendd. 4, 347. Imo proba est locutio, Ἀγκαλίδας ἕλκειν, ut patet e Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγκαλίδας ἕλκειν· αἴρειν ξύλα. "Not. ad Herod. 312. Ilgen. Hymn. 563." Schæf. Mss. "Joseph. A. J. 5, 1. 2. (Λίνου γὰρ ἀγκαλίδας ἐπὶ τοῦ τέγους ἔψυχε.)" Wakef. Mss.]

Ἀγκαλιδαγωγὸς, ὁ, (ἡ,) ὁ ἀγκαλίδας ἄγων, Qui manipulos s. fasciculos, proprie φρυγάνων, vehit navigio aut super jumento. Et Polluci 279. (7, 109.) sunt asini ἀγκαλιδαγωγοὶ, sicut homines ἀγκαλιδοφόροι, [Mss. ἀγκαλιδηφόροι.] Ap. Etym. autem mendose legitur ἀγκαλιαγωγοί; [Ἀγκαλιαγωγοί· οἱ ἀγκαλίδας

ἄγοντες ἐν πλοίοις, ἢ ἐπὶ θρεμμάτων. Ἀγκαλιδοφόροι μέν, αὐτοὶ οἱ φέροντες, ἀγκαλιδοπῶλαι δὲ, οἱ πιπράσκοντες. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγκαλιδαγωγοί· οἱ ἀγκαλίδας ἄγοντες ἐν πλοίοις ἢ ἐπὶ θρεμμάτων· ἀγκαλιδοφόροι δὲ, οἱ αὐτοὶ φέροντες, ἢ οἱ παῖδες οἱ ἀκολουθοῦντες τοῖς ἀγκαλιδαγωγοῖς ὕπνοις· λέγονται δὲ οἱ πιπράσκοντες τὰς ἀγκαλίδας ἀγκαλιδοπῶλαι. Εἰσὶ δὲ ἀγκαλίδες αἱ τῶν φρυγάνων δέσμαι, οἷον ὅ ἐστιν * ἀγκαλίσασθαι. J. Poll. 2, 139. Hes. Ἀγκαλιδαγωγοί· ἀγκαλίδας ἄγοντες.] UNDE Ἀγκαλιδαγωγέω, Veho, etc. Eust. e Pausania, [1283. Τὰς δὲ ἀγκάλας ἀγκαλίδας εἰπὼν, * συνυποκορίζει αὐτὰς τῇ βραχύτητι τοῦ ἐγκοιμωμένου αὐταῖς βρεφυλλίου. Ἐμνήσθημεν δέ που καὶ πρὸ τούτου ἀγκαλίδων, ἐξ ὧν οὐ μόνον οἱ, ὡς ἐκεῖ ἐγράφη, ἀγκαλιδαγωγοί, ἀλλὰ καὶ ἀγκαλιδαγωγεῖν κατὰ Παυσανίαν, τὸ ἀγκαλίδας ἄγειν ἐπὶ κτηνῶν ἢ πλοίου, οὐκ αὐτὸν φέροντα, τοῦτο γὰρ ἀγκαλιδοφορεῖν, ὥστε ὁμώνυμον καὶ ἡ ἀγκαλὶς, οὐ μόνον Ὁμηρικῶς ἀγκάλην δηλοῦσα, ἀλλὰ καὶ δεσμὸν ξύλων, ἢ τοιούτων τινῶν.] A

Ἀγκαλιδοφόρος, s. Ἀγκαλιδηφόρος, (ὁ, ἡ,) Qui manipulos portat, s. fasciculos. Et latiore significatione, Bajulus. Pollux p. 82., (2, 139.) ἀγκαλιδηφόροι habet. at p. 279. ἀγκαλιδοφόροι, quod malo, et verius esse existimo. [In posteriore loco, ut supra monuimus, Mss. exhibent ἀγκαλιδηφόροι. De hac duplici scriptura in vocibus e φέρω compositis omnino vide quæ in Ἀγγελιηφόρος e Lobeckii Obss. ad Phrynichi Ecll. nondum editis protulimus. Attica forma proculdubio est ἀγκαλιδηφόρος.] HINC Ἀγκαλιδοφορέω, Manipulos porto s. fasciculos, Bajulum esse. B

Ἀγκαλιδοπώλης, ου, ὁ, Qui vendit illos manipulos, Etym. (l. c.) Pono autem post ἀγκαλιδοφόρος, cum ordine alphabetico præcedat, ob vicinitatem significationis, quæ est τῷ ἀγκαλιδοφόρος cum ἀγκαλιδαγωγὸς, ob quam etiam Grammatici utriusque vocis mentionem simul faciunt.

Παραγκαλίζομαι. Dicuntur ἀγκαλιδοφόροι παραγκαλίζεσθαι, cum De onere suo aliquid subducunt, ita enim Pollucis verba interpretatur Camer. [2, 139. Τὰ μέν τοι παρωλένια, καὶ ἀγκάλαι, καὶ ἀγκαλίδες καλοῦνται—ἴσως δὲ ἀπὸ τούτων, ἀγκαλίδες, οἱ τῶν ξύλων δεσμοί, καὶ ἀγκαλιδαγωγοὶ, καὶ ἀγκαλιδηφόροι, (adde e Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. l. c. * ἀγκαλίσασθαι,) * ἐναγκαλίσασθαι, καὶ * προσαγκαλίσασθαι, (v. Nostrum supra in Προσαγκαλίζομαι,) παραγκαλίσασθαι δὲ, τὸ τοὺς ἀγκαλιδηφόρους αὐτοὺς (ἑαυτοῖς addunt Mss.) τι παραφορτίσασθαι. Vertitur ibi: Bajulos aliquid apportare. "Ἑαυτοῖς τ. π. C. A. et V. conjungerem αὐτοὺς ἑαυτοῖς, Cum ipsi sibi ipsis onus obiter oneri adjiciunt." Kuhn. "Παραφορτίζεσθαι est Præter onus jam susceptum aliud suscipere: ita J. Poll. (l. c.) exponit elegantius verbum παραγκαλίσασθαι." Wyttenb. Anim. ad Plut. de Educ. Puer. p. 118. Neque aliter exposuit Noster in Παραφορτίζομαι.] Ceterum hoc compositum post Ἀγκαλὶς posui, quod Fasciculum declarat, non post Ἀγκάλη, ut reliqua, significationis rationem habens. C

¶ Ἄγκαλος i. q. ἀγκαλὶς, Fasciculus. Hom. H. in Apoll. (H. in Merc. 82.), Τῶν τότε συνδήσας νεοθηλέος ἄγκαλον ὕλης. Ubi observandum est συνδήσας, confirmans illud quod dicunt Grammatici, ἀγκαλίδα esse δέσμην s. δεσμὸν ξύλων. Scribitur et ἀγκαλὸς, [in Edd. Flor. Aldd. Ceph. at Cod. Mosc. corrupte νεοθηλέαν ἀγκαλωρὴν, "e quo Ilgen. (378.) refinxit νεοθηλέα ἀγκύλῃ ὕλην. * Ἀγκύλη, Corrigia. Hes. Ἀγκύλαι· ἱμάντες ἐν κρηπῖσιν. Legitur vox ap. Athen. 349. ex emend. Leopardi Emendd. 1, 11. in Thes. Crit. 3, 8. Τῶν Σικυωνίων τὴν ἀγκύλην ἐπιβᾶσα (γυνὴ) συνέτριβεν τύχῃ.' Ἀγκύλῃ, vel potius ἀγκύλαις, locum fortasse haberet, si jungi possent, ὑπὸ ποσσὶν ἀγκύλῃ ἐδήσατο σάνδαλα, quod ob ordinem verborum nunc non licet. Sed unde Mercurius hanc *corrigiam* nactus est, cum calceos eum habuisse, cum domo egrederetur, nusquam memoretur, et ἀγκύλαι non in omni genere calceorum, sed in κρηπῖσιν, et quidem serioribus temporibus, fuisse videantur? Nimis etiam aspera vocalium collisio in binis locis. Sed etiam vulgata lectio Græculum ineptum sapit." Matthiæ. In Etym. Ἀγκαλίδες· αἱ τῶν φρυγάνων δέσμαι, Cod. Ms. Dorv. teste Gaisfordio exhibet Ἀγκάλοι.] D

¶ Ἀγκαλίναι, Argivorum lingua, ἀγκάλαι, Ulnæ. Hes.

ἌΓΡΟΣ, οῦ, ὁ, Rus, Ager, quæ vox ab illa deducta est, ut Fabius docet. Od. A. (185.) ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος. Aristot. Pol. 5. Διὰ τὸ μὴ μεγάλας εἶναι τότε τὰς πόλεις, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οἰκεῖν τὸν δῆμον ἄσχολον ὄντα. ‖ Proverbium est, Ἀγρὸν τὴν πόλιν ποιεῖς. ‖ Aliquando Ager quem quisque possidet, Od. Ψ. (139.) Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον. Sic Lat. Ager meus, Rus meum. Possumus ἀγρὸν etiam Fundum s. Prædium interpretari. Hes. χωράφιον, χωρίον. ["Ἀγρὸς quid Athen. 12, 533. Ἐν τοῖς ἀ. καὶ τοῖς κήποις, paulo ante χωρίοις. Nepos vertit Prædia hortosque. Bentl. Callim. p. 316." Valck. ad Scap. marg.] ‖ Ἀγρὸς, Rusticitas, ut Ἀγροῦ πλέως, Plenus rusticitate, ἀγροικίας πλήρης. Hes. [Vulgo legitur πλέων, pro quo Soping. cum Nostro legit πλέως. " Catull. 37, 19. Pleni ruris et inficetiarum, ubi v. Interprr. Cf. Hes. * Ἀφημιάστους· ἀγροικίας." Albert.] ‖ Proverb. ap. Suid. Οὐδὲν ἐξ ἀγροῦ λέγεις, Nihil ex agro dicis, Nihil vile loqueris, aut nihil vulgare, [οὐδὲν εὐτελὲς, ἢ κοινόν. ‖ Prov. ap. Hes. * Ἀγροπηγή· παροιμία ἐπὶ τῶν λιπαρῶς προσκειμένων, ὁ δὲ Σώφρων, τὰ πλεῖστα μέρη λέγει μετὰ τῶν ὑρῶν, καὶ τὰ πρότερα τοῦ ἀγροῦ, καὶ ζάπλουτοι, ἀγροῦ πηγαί. In Cod. Ven. reperitur Ἀγρὸπηγή, "sic duplici accentu: excidit proculdubio lit. υ, et scriptum fuit olim * Ἀγροῦ πηγή, quemadmodum VV. DD. divinarunt." Schow. " L. Ἀγροῦ πηγή: ita Zenob. Vat. 2. qui addit, ἀπὸ τῶν ὀρέων, μαλακώτατα γὰρ τὰ πρὸς τῇ πηγῇ τῶν ὀρέων. Eust. ἀγροῦ πυγή. Videtur autem παρατεκταῖχθαι ex Æsch. Pers. 238. Ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστὶ, θησαυρὸς χθονός." Vales. " Ἀγροῦ πηγὴ legit (præter Heins. Is. Voss. Brunon. et Grab.) etiam Erasmus, Chil. 2. Cent. 6, 62. ubi H. Steph. animadvertit, veram lectionem esse πυγὴ, Nates, allata Eust. auctoritate, qui πυγὴν ἀγροῦ dici ait Pinguissimam partem agri, ducta metaphora a natibus carnosis: (p. 310. Καὶ πυγὴν δὲ ἀγροῦ * παροιμιακῶς ἐλάλησε, μετενεγκοῦσα ἐκ τῆς σαρκικῆς πυγῆς· ἥ τινες μὲν ἐνόησαν, ἀντὶ τοῦ τὸ πιότατον τοῦ ἀγροῦ, κατὰ τὸ, Οὔθαρ ἀρούρης· ἕτεροι δὲ * παροιμιακῶς ἐξελάβοντο ἐπὶ τῶν μὴ μόνον ἀγρῷ, ἀλλ' ἁπλῶς ᾠτινιοῦν προσκαθημένων λιπαρῶς· ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀγροίκων.) Hunc sequitur P. Pantin. in M. Apostolii Prov. 1, 26. ubi similiter πυγὴ legitur. Quam lectionem Kuster. ad Suid. quoque (Ἀγροῦ πηγή· ἐπὶ τῶν λιπαρῶν, Toup. Emendd. 4, 192. correxit λιπαρῶς, καὶ ἐπιμόνως ᾠτινιοῦν ἔργῳ προσκαθημένων,) veriorem putat, accedente 2 Mss. auctoritate. Similiter in vv. πυγὴ et πηγὴ variat lectio in Aristoph. ap. Suid. v. Κύββα. Ni fallor, alibi nostro quoque idiomate pinguissima pars agri vocatur *De bil*, πυγή. Cf. Hes. v. Οὔθαρ." Albert. (Adde eund. Hes. Ἤπαρ· ἔξω τοῦ σπλάγχνου, ἡ βαθύγειος γῆ, q. l. parum intellexerunt Interprr. Vide E. H. Barker. in Classical Journal 11, 190. et notanda in Ἤπαρ.) Lectionem πυγὴ, Toupio l. c. et 214. receptam, probat Salmas. etiam in fine glossæ reponens πυγαὶ pro vulg. πηγή. Pro τὰ πρότερα autem idem Toup. corrigit νοτερὰ, sed Heins. ex Eust. rectius legit τὰ πιότατα. Idem Heins. post προσκειμένων (cum Valesio) supplet τινὶ ἔργῳ, " quod apparet magis, si cum aliis, qui hæc tractant, conferas: Suid. et Apostol. ἔργῳ προσκαθημένων. Sic et Diog. et Tarræus in Collectaneis," et Eust.] Dici autem ἀγρὸς ait Etym. παρὰ τὴν ἄγραν, at ego potius ἄγραν dici παρὰ τὸν ἀγρὸν, aut παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ, quasi ἀρὸς, e quo ἀγρός. [Verba sunt: Ἀγρός· παρὰ τὴν ἄγραν, ἐν ᾧ γίνεται, ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ, ἀρὸς καὶ ἀγρός. Idem: Ἀγρός· παρὰ τὸ ἄρην, ὃ σημαίνει τὸν σίδηρον, ὁ τῷ σιδήρῳ τεμνόμενος. Ἀγρός· ὁ ἔξω τῆς πόλεως χῶρος. " Scr. τὸν ἄρην, vel τὸ ἄρης, ut Lat. quoque Mars pro Ferro ponitur." Sylburg. J. Poll. 9, 12. Ἀπὸ δὲ ἀγρῶν, οἱ μὲν Ἀττικοὶ σχηματισμοὶ.——εὐθὺ τῶν ἀγρῶν ἀπελθεῖν, καὶ ἐλθὲ πρὸς τὸν ἀγρόν: 9, 8. Καὶ τὰ μέρη, τὰ μὲν ἔξω πόλεως, ὅροι, ἐφορία ἀγορὰ, δῆμοι, κῶμαι, ἀγροὶ, προάστεια, ἐσχατιαὶ, χῶραι,

εἶπαι, παράδειγμα. "Ὁ ἀγρὸς, Coray. Theophr. 175. Liebel. Archil. 164. Demosth. 1247, 14, 16, 24. 1248, 5. 1276, 6. 1278, 13. Plut. Cicerone 31. Ast. ad Theophr. p. 65. Conf. cum ἔργον, Jacobs. Anth. 9, 103. De quant. Brunck. Aristoph. 2, 161. Ἀγροὶ καὶ πόλεις, Bibl. Crit. 2, 4. p. 90. Ἀγρὸς et ἀργὸς, conf. ad Lucian. 1, 268." Schæf. Mss.]

Ἀγρόθι, Ἀγρόθεν, Ἀγρόνδε, Adverbia præsertim apud poetas: J. Poll. ait esse Atticas formationes, (9, 12. Ἀπὸ δὲ ἀγρῶν, οἱ μὲν Ἀττικοὶ σχηματισμοὶ, ἀγρόνδε ἐλθεῖν, καὶ ἀγρόθι οἰκεῖν, καὶ ἀγρόθεν ἥκειν, καὶ εὐθὺ τῶν ἀγρῶν ἀπελθεῖν, καὶ ἐλθὲ πρὸς τὸν ἀγρόν.) Pro quibus in soluta oratione usurpatur sæpe nom. ἀγρὸς cum præposs. ἐν, ἐξ, εἰς, ut Ἀγρόθι, In agro, Rure, ἐν ἀγρῷ, Ἀγρόθεν, Ex agro, Rure, ἐξ ἀγροῦ, Ἀγρόνδε, εἰς ἀγρὸν, In agrum, Rus. ["Ἀγρόθεν, Toup. Opusc. 2, 163. Valck. Callim. 148. Antip. S. 107. Ἀγρόθι, Valck. Callim. 222. Ἀγρόνδε, Toup. Opusc. 2, 39. Emendd. 2, 461. Valck. Callim. 222. *Ἀγρόσε, Valck. Callim. 222." Schæf. Mss.]

Ἀγρίδιον, τὸ, Agellus, Arrian. Hesychius ait esse et Loci cujusdam nomen apud Ætolos, [Ἀγρίδιον *κωμάριον, χωρίον, παρὰ Αἰτωλοῖς. Vocem sine explicatione habent Suid. et Zonar.]

Ἀγρότερος, ου, ὁ, Rusticus, Agrestis vir, accipiendo Rusticum s. Agrestem in propria signif. [Epigr. Apollon. 15.] Πληθὺς δ' ἀγροτέρων ἀλίνου θοινήσατο θήρης, Rusticorum turba. Ἀγροτέρα ἐλαία, Epigr. pro ἀγρία, Lat. Agrestis olea: [Suid. et Zonar. Ἀγροτέρας· ἀγρίου, ἐν Ἐπιγράμματι (Zonar. Ἐπιγραφῇ·) Τοῦτό σοι ἀγροτέρας Διονύσιος αὐτὸς ἐλαίης θῆκε ῥόπαλον. Est Dionysii Epigr. 6. Ἡράκλεες, Τροιζὶνα *παλύλλιθον, ὅς τε καὶ Οἴτην Καὶ βαθὺν εὐδένδρου πρῶνα παρεὶς Φολόης, Τοῦτό σοι ἀγροτέρης Διονύσιος αὐτὸς ἐλαίης Χλωρὸν ἀπὸ δρεπάνῳ θῆκε ταμὼν ῥόπαλον.] Hom. αἶγας, Capras, ἀγροτέρας dicit ad differentiam τῶν ἡμέρων, Cicurum, ut sint ἀγρότεραι quasi ἀγριώτεραι, sicut ex ἀγρὸς fit ἄγριος, ut ait Eust.: qui alibi ἐλάφους, Cervas, ἀγροτέρας dici ait ἁπλῶς, Simpliciter, h. e. Non ad differentiam: aut ἀγροτέρας quasi *ἀγηροτέρας, quod non cito senescant. Idem in Il. B. (852.), Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, annotat, ἀγροτέρας dici Quæ non educantur domi ob raritatem, sed in armentis, ob multitudinem: alios autem exponere, Quæ non facile domantur, ob feritatem, [Pseudo-Did. ἀγρίων καὶ *δυσδαμάστων:] alios, Quarum usus est in agris, s. ad rustica opera idoneas. At ego existimo αἶγας ἀγροτέρας, ut et ἡμιόνους ἀγροτέρας, eadem plane ratione dici ab Hom. qua σὰς ἀγροτέρους, ad differentiam videlicet τῶν ἡμέρων s. οἰκοτραφῶν, et ut σὰς ἀγροτέρας interpretari possumus Sues agrestes, e Lat. quodam poeta, ita et αἶγας et ἡμιόνους ἀγροτέρας, Capras et mulas agrestes, Cervas autem ἀγροτέρας, non quasi ἀγηροτέρας dici, sed quod natura agros et sylvas colant, unde et Cerva sylvicultrix ap. Catull. (61, 72.) nec inter homines versentur. Quare, ἀγρότερος esse dico nomen in terminatione comparativi, signif. positivi habens, eodem modo quo ὀπλότερος, κουρότερος, et alia, nec esse necesse ἀγροτέρας intelligere quasi ἀγριωτέρας: ut enim ab ὅπλον factum ὀπλότερος, ita et ab ἀγρὸς formatum esse ἀγρότερος. [Apollon. Lex. Ἀγροτέρας· οὐ συγκριτικῶς, (Comparative,) εἴρηκεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀγρίας. Ἠὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους, κέλεται δέ ἑ γαστὴρ, Od. Z. 133. Hesiod. Scut. 407. Αἰγὸς ὀρεσσινόμου, ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο. Hes. Ἀγροτεράων· ἀγρίων. Ἀγροτέροισιν· ἀγριοτέροισιν (l. ἀγριωτέροισιν), Il. M. 146. Etym. Ἀγροτέρη· οὐκ ἀπὸ τοῦ ἄγριος, ἀγριώτερος γὰρ ἦν ἂν, ἀλλὰ παρὰ τὸν ἀγρὸν ἀγρότερος πεποίηται, *ἀπαρασχημάτιστον γάρ. Οὕτω Φίλων. Ἀγροτέρας ἐλάφους· *ἀγηροτέρας, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἀγροτέρας, διὰ τὸ πολύχρονον τοῦ ζώου, ὡς ὁ Χρησμὸς δηλοῖ· Ἐννέα γὰρ ζώει γενεὰς λακέριζα κορώνη Ἀνδρῶν γηρώντων, ἔλαφος δέ τε *τετρακόρωνος. Ἢ ἀγριωτέρας, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀγροτέρας. (Oraculum hoc in Opsopœi Oracc. Vett. frustra quæsivimus.) Τραγορίγανον ὄρειον· ὅπερ οἱ (adde τράγοι) ἐσθίοντες πολλάκις, γίνονται κατωφερεῖς, διὸ οὕτως εἶπεν Νίκανδρος, ἔνθα, Ἀγροτέρης τραγοριγάνου, ex Alex. 310. Πολλάκι δ' αἰναλέης τραγοριγάνου, ἠὲ γάλακτος Πηγνυμένου κορέοιτο *νεημέλεϊ ἐνὶ κέλλῃ. Schol., e quo sua sumsit Etym.: Τραγορίγανον δέ ἐστιν ὄρειον, ὅπερ ἐσθίοντες οἱ τράγοι γίνονται κατωφερεῖς, διὸ οὕτως εἴρηται. "Ἀγροτέρης ex Etym. recepi; vulgata enim non potest defendi." Schneider. Imo V. D. edidit αἰναλέης, atque etiam in Indicem ad Ther. calcem v. ἀγροτέρης ex h. l. non retulit. "Ἀγρότερος, Wakef. Herc. 350. Trach. 831. Musgr. El. 168. Jacobs. Anth. 6, 301. 10, 414. Satyr. Thyill. 1. Stephan. Dial. 38." Schæf. Mss.]

Ἀγροτέρα, quasi Agrestis, aut potius Sylvicultrix, s. Venatrix, cognomento appellatur Ἄρτεμις, Diana cui Xenoph. (Cyn. 6, 13.) vota facere vult venatores. Il. Φ. (470.) πότνια θηρῶν Ἄρτεμις ἀγροτέρη, ubi Eust. ait posse etiam dici ἀγροτέρη θηρῶν, quasi ἀγρευτικὴ θηρῶν, Ferarum venationi dedita, vel Ferarum venationis perita. Sed hæc expositio dura et violenta esset. Possit autem meo quidem judicio ἀγροτέρα Ἄρτεμις exponi Sylvicultrix Diana, ut ἀγροτέρα ἔλαφος ab Hom. dicitur, quæ a Catullo Cerva sylvicultrix. Certum est enim Ἀγροτέραν appellatam Dianam, quatenus venationi præerat, unde et venatores ei vota nuncupabant. Possit etiam, opinor, Ἀγροτέρα Ἄρτεμις exponi Venatrix, ut sit ἀγροτέρα i. q. ἀγρότις. Dicitur autem ἀγρότις κούρα in Epigr. (Antip. S. 19.) ἡ Ἄρτεμις, et Hes. ἀγρότις idem vult esse quod κυνηγὸς, Venatrix, et idem valere quod ἀγροτέρα: [Ἀγρότις· ἀγροτέρα, κυνηγός. Ἀγροτέραν· ὀρείαν τὴν Ἄρτεμιν. "Τὴν ὀρείαν Ἀρτέμιν transpositis vv. legere mavult T. H. ad Poll. 982. ubi pluribus de hoc Dianæ cognomento agit. Ita vero intelligi potest, ut primo in genere Ἀγροτέραν explicet ὀρείαν, dein, τὴν Ἄρτεμιν, cujus est epitheton. Cf. Periz. ad Ælian. V. H. 2, 25. Schol. Aristoph. Eq. 657." Albert.] Dicitur autem non solum Ἀγροτέρα Ἄρτεμις, sed et Ἀγροτέρα absolute, Aristoph. Τῇ ἀγροτέρᾳ εὔξασθαι. [An respexit ad Eq. 660. Τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλίων παρήνεσα Εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων? J. Poll. 5, 13. Ἡ δὲ Ἄρτεμις, Ἀγροτέρα, καὶ κυνηγέτις, καὶ φιλόθηρος, καὶ ὀρεία, ἀπὸ τῶν ὀρῶν: 8, 91. Ὁ δὲ Πολέμαρχος θύει μὲν Ἀρτέμιδι Ἀγροτέρᾳ, καὶ τῷ Ἐνυαλίῳ: 9, 12. Καὶ ἡ Ἀγροτέρα θεὸς, καὶ τὸ τῆς Ἀγροτέρας τέμενος. Vide Lex. Xenoph. "Gesner. Ind. in Orph. Munck. et Verh. ad Anton. Lib. 26. 43. D. R. ad Timæum 223. Valck. Oratt. 386. ad Hippol. p. 169. b. ad Herod. 489. Heindorf. ad Phædr. 194. *Ἀγρότειρα, Musgr. El. 168." Schæf. Mss.]

Ἀγρότης, ητος, ἡ, Rusticitas, at Ἀγρότης, ου, ὁ, Rusticus vir, et Ἀγρότις, Rustica mulier, ap. poetas, intelligendo Rusticum et Rusticam in propria signif. Od. Π. (218.) οἵσί τε τέκνα Ἀγρόται ἐξείλοντο, Homines rustici. Ἀγρότις κούρα, Agrestis puella, Diana, Epigr. (Antip. S. 19.) Sic ἀγρότις νύμφη, Apollon. R. (2, 509.) Et ἀγρότις αἰγανέη, itidem in Epigr. (Paul. Sil. 47.) Ἀγρότης præterea exponitur ab Hes. Venator, et ἀγρότις, Venatrix, item ἀγροτέρα, quod esse Dianæ epithetum modo dictum est. Hanc autem dando significationem his nominibus, ab ἄγρα potius deducenda esse videntur. [Suid. Ἀγρόται· ἀγροίκους, καὶ ἀγρότης, ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος. Ἀλλ' ὡς πάροινος ἀγρότης ἀνεκλίθης. Θηλυκὸν δὲ, ἀγρότις, ἐν Ἐπιγράμματι· Ἄνθετο δέρμα λέοντος Τεῦκρος Ἄραψ καὐτὴν ἀγρότιν αἰγανέαν, e Paul. Sil. 47. Ἄνθετο δέρμα λέοντος ὑπὲρ κίτων, αἰγικόδη Πὰν, Τεῦκρος Ἄραψ, καὐτὰν ἀγρότιν αἰγανέαν. Zonar. Ἀγρόται· ἀγροίκους. Ἀλλ' ὡς πάροινος ἀγρότης ἀνεκρίθης, l. ἀνεκλίθης. Hes. Ἀγρόται· ἀγροίκους. Ἀγρόται· θηρευταί. Apollon. Lex. Ἀγρόται· θηρευταὶ, οἵσί τε τέκνα Ἀγρόται ἐξείλοντο. Æsch. Pers. 1007. Vide Ἀγροῦαι. Zonar. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγρόται· ἀγροίκους. "Ἀγρότης, Charit. 522. Anyte 8. Simmias 4. Brunck. Aristoph. 1, 87. Jacobs. Anth. 12, 41. Heyn. Hom. 7, 53. Brunck. ad Æsch. Pers. 997. Bergl. ad Alciphr. 109. *Ἀγροτὴρ, ὁ, Eurip. El. 463. Voss. Myth. Br. 1, p. 93. Ἀγρότις, Paul. Sil. 48. Jacobs. Anth. 6, 243. 2, 158. *Ἀγροτικὸς, (ἡ, ὸν,) ad Il. E. 140. (Schol. Lycophr. 400.)" Schæf. Mss.]

Ἀγραιώτης, ὁ, pro ἀγρότης, Homo rusticus. Il. A. (548.) Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγραιῶται. Fit

ab ἀγρότης, per pleonasmum literarum ι et ω. Erant etiam, ἀγροιῶται Athenis, qui distinguebantur ἀπὸ τῶν εὐπατριδῶν, sicut et δημιουργοί: erant autem εὐπατρίδαι, qui apud Romanos Patricii. [Ἀγροιῶται· ἀγροῖκοι, καὶ γένος Ἀθήνησιν, οἳ ἀντιδιεστέλλοντο (Cod. Ven. ἀντιδιέστελλον) πρὸς τοὺς Εὐπατρίδας, ἦν δὲ τὸ τῶν Γεωργῶν, καὶ τρίτον τὸ τῶν Δημιουργῶν, ubi Soping. malit Γεωμόρων e J. Poll. 8, 111. Zonar. Ἀγροιότης· ὁ γεωργικὸς λεώς. Ἀγροιότης· ὁ γεωργικὸς λαὸς, ὁ ἐν ἀγορᾷ, l. Ἀγροιώτης, ut vidit Tittmann. Suid. Ἀγροιώτης· ὁ γεωργικὸς λεώς, ὁ ἐν ἀγρῷ. Ἀγροιώτῃ τῷδε * μονοστόρθυγγι Πριήπῳ, (Zonae 3. Ἀγροιώτῃ τῷδε μονοστόρθυγγι Πριήπῳ Θῆκεν ὁ καρποφύλαξ, * δενδριακὴν θυσίην.) Στόρθυγξ γὰρ, τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, ἢ τὸ τοῦ βέλους σιδήριον. Θηλυκῶς δὲ * ἀγροιῶτις, διὰ τοῦ ι, Dioscor. Epigr. 17. " Casaub. ad Athen. 54. Valck. ad Theocr. Dec. Idyll. 74. Ἀγροιώτης, Philet. 4. Herodes 20. Jacobs. Anth. 8, 204. Brunck. Aristoph. 1, 87. Musgr. Cycl. 54. Heyn. Hom. 7, 53." Schæf. Mss. Apollon. Lex. Ἀγροιῶται· ἄγροικοι. Νήπιοι ἀγροιῶται, ἐφημέριοι (l. ἐφημέρια) φρονέοντες, ex Od. Φ. 85. Hesiod. Scut. 39. Vide notanda in Ἀγροικικός. Etym. Ἀγροιότης· ὁ ἀγροῖκος. Ἔστιν ἀγρὸς ἀγρότης, ὡς δῆμος δημότης, καὶ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, * ἀγροίτης, οὕτως Ἠρίων, καὶ, κατ' * ἐπένθεσιν τοῦ ω, ἀγροιώτης.]

" Ἀγριώτας, Piscis nomen ap. Athen. L. 3, et 7. " sed L. 3. scriptum ἀγροιώτας."

Ἀγροῦαι, Rustici, ἀγροῖκοι, aut θεραπευταὶ, Hes. [" Corruptum est ex Ἀγρόται. Sæpius ΟΥ et ΟΤ confuderunt. Vide inf. Ἄροτρα pro Ἄρουρα, Ποτνιάζειν et τοτνιάζειν etc. Pro θεραπευταὶ f. l. θηρευταὶ, ut paulo ante, et inf. in Ἀγρῶσται." Albert. In Cod. Ven. est Ἀγρόυαι, cum τ supra υ scripto.]

Ἀγρεῖος, (εία, εῖον,) Rusticus. Idem significant, ἄγροικος, ἀγρότης, ἀγροιώτης, ἀγρεῖος, Eust. Suid. Ἀγρεία ἀσιδή· ἡ ἀγροικική. Τὸ σκύτος ἀγρείης εἵνεκα τῆς πλατάνου, ἐν Ἐπιγράμμασι [Leon. Tarent. 34. Τοῦτο χιμαιροβάτα Τελέσων αἰγώνυχι Πανὶ Τὸ σύλος ἀγρείης τεῖνε κατὰ πλατάνου.] Καὶ ἀγρεῖος· ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ὡς ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιὸς, [Nub. 655. " Ἀγρεῖος, sic Membr. Vulgo mendose ἀχρεῖος. In C. ἀγροῖκος, e glossemate. In B. ἀρχεῖος, e quo suspicari quis posset scriptum olim fuisse ἀρχαῖος. Ἀγρεῖος, sic etiam distincte et emendate Cod. superscripta glossa ἄγροικος, quæ in C. genuinæ vocis locum invaserat." Brunck.] Γράφουσι δὲ καὶ ἀγροῖκος, ἤγουν ὁ ἄγροικος, καὶ μέγαν πώγωνα ἔχων. Καὶ αὖθις· Ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν Ἀγρεῖον ὄντα, καὶ δασὺν, [Thesm. 159. Vide Steph. B. in Ἀγροικηρὸς citandum. " Ammon. 3. et Valck. Anim. 10. (vide Ἀγοραῖος et Ἄγριος.) Toup. Opusc. 2, 159. Jacobs. Anim. 218. Anth. 6, 404. 7, 93. 8, 204. 11, 421. Brunck. Aristoph. 2, 95. 3, 40. 203. Kuster. 59. a. Conf. cum ἀχρεῖος, Heyn. Hom. 4, 248." Schæf. Mss. Sic ἄγρια et ἀχρεῖα conf. in Anth. Palat. 765. cf. Valck. ad Theocr. 25, 72. " Apollon. R. 1, 942. Καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ναιετάουσι. Bentl. satis magna mutatione legit ἀμφινέμονται. Nisi fallor, recte versus procedet hoc modo, ἀγρεῖοι. (" Ἀμφινέμονται, sic certissime emendavit Bentl. in egregia nota ad Callim. H. in Jov. 87. Vulgo ἄγριοι ναιετάουσι. In B. ἄγριοι περιναιετάουσι, unde magis liquet depravationem oscitantiæ librarii deberi, cujus mens et oculi in fine præcedentis versus hæserint. Summi Critici, quo se jactare Britannia potest, multo notior erat illa emendatio, quam ut illius meminisset Oxoniensis Magister.' Brunck.) Phocylid. 190. Ταύρους δ' ὑψιτένοντας, ἀταρ σκυλάκων παναγρείους. (Sic Morell. Lex. Gr. Prosod. et sic Brunck. ex uno Cod. edidit. ' Παρὰ ἀγροὺς, Vat.' Schæf. Noster in Πανάγριος locum sine corruptelæ suspicione citavit.) Alexis in Anthol. 6, 552. Γηραλέον προτέρης παῦσον * ἀγρειοσύνης. Sic legenda sunt ista loca. (Vide Ἀγερμοσύνη s. Ἀγυρμοσύνη.) Quin et Schol. deperditus, cujus notam Suid. in suam farraginem conjecit, ap. Aristoph. Nub. 654. pro ἀχρεῖος, ἀγρεῖος legit. (Vide nos supra.) Anonym. Epigr. ap. Suid. in v. (imo est Leon. Tar. vide nos supra) Τὸ σεύτος (l. σεῦλος) ἀγρείης εἵνεκα τῆς (per memoriæ lapsum Schol. ille, e quo sua sumsit Suid., εἵνεκα τῆς scripsit pro τεῖνε κατά: vide nos supra, et cf. Ἀγριάς.) Aristoph. Thesm. 167. Ἀγρεῖον ὄντα καὶ δασύν. Librarii frequenter confundunt ει et ι." Porson. Advers. 271=306. In Anthol. Palat. 7. Ἐπιτυμβίων π. 171. pro ἀδείας Jacobs. p. 253. conjicit ἀγρείας.] " Ἀγρειὼ, " nomen vatis ap. Theocr." [imo * Ἀγροιὼ, 3, 31: D. Heins. maluit ὰ γραία: Warton., * ἀγροιῶτις ἀληθέα. " Schol. Ἀγροιὼ ὄνομα κύριον, οὐδέτω γὰρ τὴν γραίαν οὕτω φασίν· ἢ τὴν ἀγροικικὴν, τὴν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τρεφομένην. E quibus intelligimus lectum olim a quibusdam fuisse ὰ * γραιώ. Cujus γραφῆς etiam in scriptis Scholiis obscura mentio similiter habetur." Casaub. Cf. Ἀγροῖος.]

[* Ἀγροῖος. " Dionys. H. 1, 232. (Βαρβάρων δὲ συμπάντων νῦν ὄντων ἀγροικότατοι, ' rectius ἀγροικότατοι, vel ἀγριώτατοι,' Sylb.)" Schæf. Mss. An leg. ἀγρειότατοι?]

Ἀγρωνεὺς, Rusticus, Hes. [ἀγροῖκος. " F. Ἀγρώτης, Theocr. 25, 51." Wakef. Mss. Ατ * Ἀγρὼν, ῶνος, s. * Ἄγρων, ωνος, ὁ, nomen viri proprium. J. Poll. 9, 12. Οὐ φαῦλον δ' ἂν εἴη προσειπεῖν, ὅτι καὶ Νῖνος ὁ Βήλου τὸν αὑτοῦ παῖδα ἐν ἀγρῷ τεχθέντα, Ἀγρῶνα ὠνόμασεν. Nescio an Nino alibi etiam hoc nomine filius. Athen. eo et Semiramide genitum Ninyam refert inter reges Asiæ præcipue περὶ τροφὴν σπουδάσαι, 12, 528. Libro autem 10. p. 440. Agronem, Ἄγρωνα, Illyr. quendam regem ait fuisse πολυπότην etc." Seber. " C. A. Οὐ φαῦλον δ' ἂν προσειπεῖν εἴη, ὅτι καὶ Βήλου Νῖνος τὸν αὑτοῦ—τεθέντα. Legerem, ὅτι καὶ Βῆλος Νίνον, Quod Belus etiam Ninum filium suum—Agronem appellaverit. Forsan fuerunt, qui Ninum derivant a נִיר, quod Agrum novalem notat, et mutata dein liquida pro Nirum dictum postea Ninum voluerunt; vel, quod verisimilius, e mala lectione vocis שַׁדַּי, Schaddai, Græci cum Philone Biblio fecerint * Ἀγρότην vel Ἄγρωνα, legerintque שָׂדַי, quod Agrum signat: v. Selden. de Diis Syris 2, 3." Kuhn. Hinc Patronym. * Ἀγρωνίδης. Suid. Ἀγρωνίδης· Ἄγρωνος παῖς.]

¶ Ἄγροικος, (ὁ, ἡ,) accentu in prima, ut inquit Eust. Rusticus, Qui in agro vivit. Ap. J. Poll. tamen ἀγροῖκος, penultima circumflexa exponitur ὁ ἐν ἀγρῷ ζῶν, In agro vivens, vel, Ruri vivens: (9, 12. Ἄγροικος, ὁ σκαιὸς, καὶ ἀγροῖκος, ὁ ἐν ἀγρῷ ζῶν.) Alii tradunt ἄγροικος proparoxytonum, Attica, ἀγροῖκος autem communi lingua dici. At ego hic aliud non possum quam scripturam qualem in variis auctorum locis reperi, proferre. Arist. Nub. (47.) ἄγροικος ὤν, ἐξ ἄστεος, ubi dicit Strepsiades, se, cum esset ἄγροικος, i. Rusticus, duxisse in uxorem neptem Megaclis, quæ ex urbe erat. Hic ἄγροικος in omnibus vulgatis Editionibus legitur, proparoxytonum; [neque aliter edidit Brunck.] Paulo ante (43.) dictum erat Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος, Rustica vita, est enim ἄγροικος etiam adjectivum, cum eodem accentu. Eodem modo et ap. J. Poll. ἄγροικον μέλος et ἄγροικον μοῦσαν habes προπαροξυτόνως, pro Rusticum carmen, Rustica musa: [9, 12. Εἴποις δ' ἂν καὶ ἄγροικον μέλος, καὶ ἄγροικον μοῦσαν, τὴν τῶν αἰπόλων τε καὶ ποιμένων· ὁ γὰρ * ἀγριώτης, ποιητικὸν, (l. ἀγροιώτης. De ista vitiosa scriptura omnino v. Volger. ad Sapph. Fr. 20. et 21. quæ etiam Valck. Mss. correxerat; et cf. Brunck. ad Aristoph. Thesm. 58.) 4, 146. νεανίσκος ἄγροικος: 6, 29. Σκαιὸς, ἐκμελὴς, ἄγροικος: 7, 48. ἄγροικον ἰμάτιον.] At illum Aristoph. loc. quem primum citavi, enarrans Scholiastes, habet ἀγροῖκον circumflexa penult. φήσας ἀγροῖκον αὐτὸν εἶναι, τὴν δὲ γυναῖκα, πολιτικὴν, sed enim ap. Suid., ubi eadem verba extant, ἄγροικον eodem accentu, quo in ipso textu Aristoph. legitur.

Ἀγροῖκας, inquit idem Eust. * προπερισπωμένως, Imperitus. Ac pro Eustathio locos qui facerent, inveni nonnullos, e quibus sunt hi duo, Platonis unus, Suidæ alter. Ap. illum enim Sympos. legitur, Περὶ σοῦ τι ἐγὼ ἀγροῖκον δοξάζων. Ap. hunc autem in explicatione vocis Ἀγρεῖος, citatur ex Aristoph. (l. c.) Ὡς ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιὸς, subjungiturque statim scribi etiam ἀγροῖκος pro ἀγρεῖος. At non paulo plures

reperi pro iis facientes, qui dicunt ἄγροικος, cum Imperitum significat, Inscitum, Illepidum, Inurbanum, quod etiam sonat vox Rusticus metaphorice sumta, esse proparoxytonum. Idem Aristoph. ib. (628.) Οὐκ εἶδον οὕτως ἀνδρ' ἄγροικον οὐδένα, Οὐδ' ἄκορον, οὐδὲ σκαιὸν, οὐδ' ἐπιλήσμονα. Plut. Artaxerxe, Ἔδοξεν οὖν ἄχαρις τοῖς παροῦσιν εἶναι καὶ ἄγροικος. Quidam Comicus ap. Athen. 7. Τύχη ἄγροικος, οὔτε παιδείαν ὅλως εἰδυῖα. aristot. Rhet. 1., Οὐ γὰρ ταῦτα ᾠήθ' ὡσαύτως ἄγροικος ἂν καὶ πεπαιδευμένος εἶπoιεν, ubi obiter observa ἄγροικον opponi τῷ πεπαιδευμένῳ, ut in proxime præcedente exemplo copulantur ἄγροικος et ἀπαίδευτος: nam id valet, οὔτε παιδείαν ὅλως εἰδυῖα. Theophr. Char. (8.) Ὁ δὲ ἄγροικος, τοιοῦτός τις οἷος κ. τ. λ. Sed et in illo ipso Suidæ loco, cujus modo memini, statim post ἀγροῖκος sequitur ἄγροικος pro eodem, nulla, opinor, cum ratione. Nisi forte prius ἀγροῖκος, utpote in ipso textu poetæ, προπερισπωμένως scriptum est Attice. Denique, utut sit, pro Rustico in propria signif., et pro Rustico per metaph., multo pluribus in locis reperio ἄγροικος proparoxytonum, quam ἀγροῖκος properispwmenon. Sit igitur penes vetustissima exemplaria fides. Ceterum in comparativo non raro usurpant hoc nomen in hac metaph. signif. sumtum: ut quidam Comicus ap. Athen. Ἀγροικότερός εἰμι, ὡς θ' ἁπλῶς μοι διαλέγου. Isocr. Εἰ καί τις ἀγροικότερον εἶναι φήσει τὸ ῥηθέν. Plato Apol. Εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν. Liban. Legat. ad Julian. Οὐδεὶς ἐκείνων ἀγροικότερόν τι φθέγξεται; Dicunt autem ἀγροικότερον, cum non plane Rusticum significare volunt, sed duntaxat aliquantum Rusticum, Lat. Subrusticum et Subagreste, præpositione Sub diminutionem his in vv., ut in aliis multis, indicante.

[Ἀγροῖκος, Jacobs. Anth. 10, 408. Kuster. Aristoph. 52. a. Ἄγροικος, Not. ad Thom. M. 795. Huschk. Anal. Ind. s. v. Ἄγροικος Δημοσθένης, Ruhnk. ad Rutil. 88. Heindorf. ad Phædr. 196. ad Theæt. 394. De lucta, Toup. ad Long. 347. (Hesych. v. Κυπρία.) 390. Dorv. ad Charit. 292. 295. Ἀγροικότερος εἰρῆσθαι, Buttm. ad Plat. Gorg. 519. Heindorf. ad Plat. Apol. p. xviii." Schæf. Mss. Adde T. H. ad J. Poll. 9, 12. Bekkeri Aex. ῥητορ. et Συναγ. Λεξ. χρησ.: "Αγροικος· ἄφρων, δύσκολος. Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγροῖκος· σκληρὸς, καὶ ἀπαίδευτος, ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν: Ἀγροῖκος ὀπώρα· ἀπ' ἐναντίου τῇ γενναίᾳ, ὡς ἐν διαφορᾷ τῆς μὲν πρὸς τὸ ὀπωρίσαι, τῆς δὲ πρὸς ἀπόθεσιν, καὶ οἰκοπωλίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Λέγει δὲ ὁ Πλάτων σαφῶς ἐν Νόμοις· Ὠνούμενος τὴν γενναίαν ὀπώραν ὀπωριζέτω, ἐὰν βούληται, (de LL. 8, 845.). Καὶ πάλιν· Τῆς μὲν γενναίας ἀπτέσθω, ἐὰν βούληται, τῆς δὲ ἀγροίκου λεγομένης καὶ τὸν τοιοῦτον ὁ νόμος εἰργέτω, (leg. τῶν τοιούτων. Plato l. c. Μέτοικος δὲ, ὠνούμενος τὴν γενναίαν ὀπώραν, ὀπωριζέτω, ἐὰν βούληται, ἐὰν δὲ ξένος ἐπιδημήσας, ὀπώρας ἐπιθυμῇ φαγεῖν, διαπορευόμενος τὰς ὁδοὺς, τῆς μὲν γενναίας ἀπτέσθω, ἐὰν βούληται, μεθ' ἑνὸς ἀκολούθου, χωρὶς τιμῆς, ξένια δεχόμενος· τῆς δὲ ἀγροίκου λεγομένης καὶ τῶν τοιούτων ὁ νόμος εἰργέτω μὴ κοινωνεῖν ἡμῖν τοὺς ξένους.) Ἀγροίκων· τῶν σωφρόνων. Schol. Plat. in Gorg. 115. Ἀγροικότερον· ἀντὶ τοῦ, σκληρότερον. Eust. 1650. Ὅτι τῷ ἄστει παρωνόμασται ὁ κατὰ παίδευσιν ἀστεῖος, πρὸς διαστολὴν ἀγροίκου, τοῦ καὶ ἀγρότου καὶ ἀγροιώτου καὶ ἀγρείου δὲ διὰ παραληγούσης διφθόγγου. Timæi Lex. "Αγροικος· σκληρὸς, καὶ ἀπαίδευτος, ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν. " Theæt. 115. Οὔτι που ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι;—ἥκιστα, ὦ Σώκρατες, τὸ τοιοῦτον ἂν εἴη ἄγροικον: 128. "Αγροικον δὲ καὶ ἀπαίδευτον ὑπὸ ἀσχολίας οὐδὲν ἧττον τῶν νομέων τὸν τοιοῦτον ἀναγκαῖον γίνεσθαι. Euthydem. 219. Εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν: 220. Gorg. 287. 297. 306. Sympos. 324. 334. Phædr. 350. 353. Apol. 365. Polit. 2, 423. 10, 518. Crit. 558. LL. 9, 663. Erast. 6. Phædr. 337. Ἅτε ἀγροίκῳ τινὶ σοφίᾳ χρώμενος. Polit. 3, 442. Τοῦ δὲ ἀναρμόστου ψυχὴ δειλὴ καὶ ἄγροικος. (Ad Plat. forte referenda est Hesychii glossa: Ἀγροικότατον· ἀπαιδευτότατον.) Propria potestas nonnisi semel, (rectius scripsisset, bis) occurrit LL. 8, 649. Ὅς ἂν ἀγροίκου ὀπώρας γεύσηται βοτρύων, εἴτε καὶ σύκων, quo loco usus est Athen. 653. In duplicis vocis notione ludit Dio Chrys. 7, 107. Καὶ ἔφη με ἄγροικον εἶναι παντελῶς, κἀγὼ πάλιν εἶπον, οὐ καὶ σὺ ἀγροὺς λέγεις; οὐκ ἀκούεις, ὅτι ἀγροὺς οὐκ ἔχομεν; Timæi glossam, ut solet, descripsit Suid. (et Grammaticus S. Germ. l. c.)" D. R. Etym. 480. Ἀγροικῇ φωνῇ προφέρονται. " Rectius ἀγροικικῇ, possessiva forma, ut 73, 56. 515, 33." Sylburg. Suid. Ἄγροικος· ἄφρων, δύσκολος, σκληρὸς, καὶ ἀπαίδευτος, ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν. Ἄγροικος ὀργήν· φιλόδικος, ἀκρόχολος, εἰς ὀργὴν εὔκολος. Ἀριστοφάνης (Eq. 40.) νῶϊν (νῷν) γάρ ἐστι δεσπότης Ἄγροικος ὀργήν. (Schol. Δύναται ἡ ὀργὴ νῦν ἑκάτερον δηλοῦν, καὶ κυρίως κεῖσθαι, καὶ ἐπὶ τοῦ τρόπου, ἄγριος, καὶ σκληρὸς, καὶ ἀνήμερος, καὶ τραχὺς, ἢ ἀφελής.) " Cave putes, vv. φιλόδικος et ἀκρόχολος esse interpretationes τοῦ Ἄγροικος ὀργήν: nam φιλόδικος quidem est expositio vocis Κναμοτρώξ, quæ ap. Aristoph. post Ἄγροικος ὀργὴν legitur. Ἀκρόχολος vero est vox ipsius poetæ, quæ exponitur per ea, quæ sequuntur, εἰς ὀργὴν εὔκολος. Apparet ergo, τὸ Ἄγροικος ὀργὴν, quod est articuli caput, interpretatione carere, et reliqua nullo judicio h. l. addita esse, utpote nihil ad rem pertinentia. Quo quidem nomine Suid. vel quisquis est Lexici hujus compilator, merito reprehendendus est." Kuster. Zonar. Ἄγροικος ὀργήν· φιλόδικος, ἀκρόχολος, εἰς ὀργὴν εὔκολος. Ἀριστοφάνης· νῶϊν (νῷν) γάρ ἐστι δεσπότης Ἄγροικος ὀργήν. Ἀγρικός· ὀργίλος, φιλόδικος, εἰς ὀργὴν εὔκολος. " L. ἄγροικος. Temere repetita glossa." Tittmann. (Voc. Ἀγριὸς, quo caret etiam Schneideri Lex., extat in Gl. Ὁ μορφνὸς· ἀγρικὸν ὄρνεον, Emussulus. Theocr. 20, 6. Οἷα βλέπεις, ὀπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις; " Ὀποῖα, unὸ π, λαλέεις, ὡς ἄγρικα παίσδεις, Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt." adde Cod. Coisl. ap. Gaisford. " Possit hæc lectio sic satis bene se tueri, si ὀποῖα pro unapæsto habeatur. Ἀγρικὰ, mutato accentu, recepi. HSt. dat ἄγρια. Voc. ἀγρικὸν ejusmodi est, atque ἀστικόν." Reisk. Sed, cum v. ἀγρικὸς recentioribus scriptoribus et Grammaticis unis in usu fuisse videatur, proculdubio rectius, Ὡς ἄγρια παίσδεις, edidit Gaisford. neque aliter dixit Moschus 1, 11. Οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει. Idem Mosch. 5, 13. Ἃ τέρπει ψοφέουσα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει, ut edidit Gaisf. " Sic recte partim H. St. partim Grot. correxere vulgata: Ἀτερπῆ ψοφέουσα τὸν ἀγροῖκ', Ms. ἀγροῖκον, οὐχὶ ταράσσει. In Cod. F. Ursinus invenit ἃ τέρπει. Ἄγρικον Stephanus, ἄγριον formam usitatam dedit Grot." Valck. " Τέρπη—ἄγροικον, Vindob. Scribendum censet Brunck., Ἃ τέρπει ψοφέουσα, τὸ δ' ἄγριον σ. τ." Gaisf. Vide Nicandri Schol. in Ἀγροικικὸς citandum, et Bergler. ad Alciphr. 446. in Ἀγροίκως afferendum.) Hes. Ἀγροῖκος· ὁ ἐν ἀγρῷ διάγων, χωρικὸς, ἢ ἐργάτης, καὶ ἀραστήριος, ἢ ξενηλάτης. " Sic Herennius Philo, aut Ammon., si malis, et Thom. M. accentum figunt, in hac signif. At ἄγροικος scribit Ptolomæus Ascalonita ap. Fabric. B. G. 4, 33. 516. Vide T. H. ad J. Poll. 982." Albert. Suid. et Zonar. Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος· ὅτι μηδὲ τῶν εὐτελῶν χρὴ καταφρονεῖν. " Proverbium duplicem sententiam habet. Monet enim hominem vilem non contemnendum, vel quod dedeceat superbia ejusmodi, vel quod nocere ille, etiamsi vilis sit, possit. Quare Diogenian. addit simile adagium, Κἂν μύρμηκι χολή." Tittmann. Gl. " Ἀγροῖκος· Agricola, Rusticus. Ἄγροικος· Agricola, Agrestis. Ἀγροῖκος· Rullam, Rurestus, Rusticanus, Agrarius, a, um, Villanus, Rusticius, Rusticus, Rusticæ. Ἀγροῖκος μῦς· Bufo, Sorex sylvestris. Ἄγροικα· Rusticana." Zonar. Ἀγροῖκος· ὁ ἀμαθής. Ἄγροικος· ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ αὐλιζόμενος. Ammon. Ἀγροῖκοι, καὶ ἄγροικος διαφέρει, * προπερισπωμένως μὲν, ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν, * προπαροξυτόνως δὲ, ὁ σκαιὸς τοὺς τρόπους. " Ptol. Ascal. s. potius, qui antiquum nomen mentitur, recentioris ævi magistellus ab Ammonio diversus abit §. 7. Ἄγροικος, βαρύτονον, ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων, ἀγροῖκος δὲ * προπερισπώμενον, ὁ μὴ ἥμερος. Secundum communem Gr. sermonis dialectum distinxit Noster, uti e Thoma M. licet æstimare: Ἀγροῖκος, ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν, παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἁπλῶς, ἄγροικος δὲ, ὁ ἰδιώτης καὶ ἀπαίδευτος· οἱ Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκοῦντος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδιώτου, καὶ ἀπαιδεύτου, καὶ ἀναισθήτου, * προπαροξυτόνως ἄγροικος

λέγουσιν. 'Αριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, 705. Λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν· ἥγουν ἀναίσθητον. Καὶ πάλιν ἐν Νεφέλαις, 46. Ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους Ἀδελφιδῆν, ἀγροῖκος ὤν, ἐξ ἄστεως· ἤγουν ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν.) Judicium Jungermanni ad Poll. 9, 12. considerari inprimis meretur." Valck. Verba sunt:—" Leg. cum H. Steph. *ἀγρεῖος*, ubi in Suida * *ἀγροῖος* est: (*Ἀγρεία ἀοιδή*——καὶ *Ἀγροῖος, ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἀμαθής, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ*. Sic sane legitur in Ed. Mediol. at Kuster. lectore non monito edidit *Ἀγρεῖος*. Cf. nos in *Ἀγροῖος*.) In hisce alias certi vix quid proferri potest: ita variant auctorum loci in libris, ut potes videre in H. Steph. Lex. imo in ipso nostro Polluce, hic ubi *ἀγροῖκος*, et mox ubi *ἄγροικον*, de Rusticanis, et supra *ἄγροικος*, de adolescente Rustico, 4, 146. et infra de civitate Montana, et quidem Rustica, *ἄγροικος*, 9, 22." Eran. Philo: *Ἄγροικος βαρυτόνως, καὶ ἀγροῖκος * προπεριεσπωμένως διαφέρει. Ἄγροικος μὲν γάρ, ὁ γνώσεως ἄμοιρος, ἢ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν· ἀγροῖκος δὲ προπεριεσπωμένως, ὁ μὴ ἥμερος, ἴσως τῷ ἄγριος.* Lex. ap. Hermann. Gr. Gram. 328. *Ἄγροικος· ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων, ἀγροῖκος δὲ ὁ ἀπαίδευτος.* Dicitur ETIAM " * *Ἀγροικηρὸς, ἡ, ὸν*, diese von *ἀγροῖκος* abgeleitete Form führt Steph. Byz. im Worte *ἀγρὸς* an." Schneider. Lex. Locus est: *Ἀγρός· τὸ χωρίον. Ὁ οἰκήτωρ, ἀγρότης*, καὶ *ἄγροιτις* (l. *ἀγρότις*,) καὶ *ἀγροιώτης*, καὶ * *ἀγρωτὴρ*, καὶ * *ἀγρώτειρα*, καὶ * *ἀγρώτης διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὡς Μαλλὸς Μαλλώτης*, καὶ *Ἤπειρος Ἠπειρώτης*, καὶ *ἀγρώστης πλεονασμῷ τοῦ σ*, καὶ * *συνθέτως ἀγροικος καὶ ἀγροῖκος, ἀφ' ὧν παρώνυμον τὸ ἀγροικηρὸς*, (" Mss. *ἀφ' ὧν παράγεται τὸ κτητικὸν ἀγροικηρὸς*," Holsten. " Sic in omnibus Edd. est excusum, et ita etiam invenit Salmas. in quodam Cod. sed ex alio recentiore legebat, *ἀφ' ὧν παράγεται τὸ κτητικὸν ἀγροικηρὸς*,) *ὡς σιγηρὸς*, καὶ, *Ἀγροικηρὴν φύσιν*, καὶ * *ἀγροιῶτις*, καὶ *ἀγρωστῖνος*, (Salmas. legebat probante Holsten., καὶ *ἀγροιῶτις*, καὶ * *ἀγρῶστις*, καὶ *ἀγρωστῖνος*,) καὶ *ἀγρεῖος*, καὶ * *ἀγρίτης, ὡς τόπος*, * *τοπίτης*, καὶ *ἀγρεία διὰ διφθόγγου*. Adde ETIAM * *Ἀγροίτης, ου, ὁ*. Suid. *Ἀγροίτης· ὁ ἄγριος*. Zonar. *Ἀγροίτης· ὁ ἀγρός.* " Pro *ἀγρὸς* l. *ἄγριος*, sed Cod. K. habet *ἀργὸς*, quæ lectio nescio an non queat defendi." Tittmann. Imo *ἄγριος* unice verum est. De *ἀγρὸς* et *ἀργὸς* confusis supra monuimus in *Ἀγρός*. Vide Etym. in *Ἀγροιώτης* citatum, et cf. *Ἀγοίτης* post *Ἀγίρτης* positum. Illud *ἀγρώστης*, quod inter derivata ab *ἀγρὸς* agnoscit Steph. B., vel saltem *ἀγρώτης*, Theocrito 25, 51. restituendum videtur, *Τὸν δ' ὁ γέρων ἑξαῖτις ἀμείβετο, δῖος ἀροτρεύς.* " In 2 Codd. legitur *ἀροτρεὺς*, quod Br. recepit. Valck. et Schæf. *πρὸς αὖτις* C. W. Vat. 10. Quo pacto voculæ *ἐξ πρὸς* inter se commutentur, egregie docet Bast. Append. Ep. Crit. 44. *ἀροτρεὺς* Vat. C. W. 10. *ἀγρώστης* 4." Gaisford. Lectio *ἀροτρεὺς* fluxit, ut nos suspicamur, ex interpretatione adjecta. Recentiores Librarii exquisitam v. *ἀγρώτης* concoquere non potuerunt, atque adeo magis vulgarem v. *ἀροτρεὺς* in textum receperunt. Ibid. v. 48. legitur, *Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης.* " Flor. Cod. *τῶν γεραρώτερος*, Vat. *τῶν γεραρώτατον*. Sanctamandus: *ἐπ' ἀγρώταις γεραρώτατος*. Mihi vulgata lectio non displicet. Br. ed. (e priore Sanctamandi conjectura) *ἐπ' ἀγρωτῶν γεραρώτερος*.' Valck. *Τῶν γεραρώτατος* C. W. 10. *γεραρωτάτων*, Vat." Gaisf. Nobis legendum videtur *ἐπ' ἀγρωτῶν γεραρώτατος.* " *Ἀγρώτης*, Toup. Opusc. 2, 25. Jacobs. Anth. 12, 41. (ad Epigr. *ἀδεσπ.* 289. *Μὰ τὸν βουθοίναν Ἡρακλέα, παῖδες ἀγρῶται.* ' *Ἀγρόται*, vulgo. Huet. 30. *ἀγροῖται*, quod pro *ἀγροιῶται* poni posse censebat,' certe Grammatici vett. ut supra vidimus, formam *ἀγροίτης* agnoscunt. ' At illum *ἀγρῶται* scripsisse vix dubito. Possis etiam *ἀγρῶσται* legere, quod non solum de Venatoribus, sed de Pastoribus quoque usurpatur. Rhesus 266. *Ἦ πᾶλ' ἀγρώσταις σκαιὰ πρόσκειται φρενί· Καὶ γὰρ σὺ ποίμνας δεσπόταις τελεσφόρους Ἥκειν ἔοικας ἀγγελῶν, ἵν' οὐ πρέπει*: 287. *Φάβον δ' ἀγρώσταις, αἳ κατ' Ἰδαῖον λέπας Οἰκοῦμεν αὐτόριζον ἑστίαν χθονὸς, Παρέσχε, δρυμὸν νυκτὸς ἔνθηρον μολών.* Archiæ Ep. 27. de Hercule, *Μηκέτι * ταυροβάφοιο βαρὺ βρύχημα λέοντος Πτήσσετε, * λῃνίμοι γειαρόται Νεμέης.*)" Schæf. Mss. Etym. *Ἀχαιΐνεα· ἡ ἔλαφος. Ἀπολλώνιος* (4, 175.) *ἦν τ' ἀγρῶται Ἀχαϊνέην καλέουσιν, ἀπὸ Ἀχαϊνέας πόλεως, ἐν ᾗ εἴδη εἰσὶν ἐλάφων μεγάλων.* " Perperam Medic. cum primariis Edd. *ἀγρῶται*. Mendam sustulit Steph. (legendo *ἀγρῶσται*.)" Bruncк. *Ἀγρῶσται* exhibet unus Vat. et sic Salmas. in Solin. 156. nisi quod ibi est *ἀγρωσταί*. Schol. *Ἀγρῶσται· οἱ κυνηγοί, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος πέπτωκεν. Ὅμηρος* (Od. E. 53.)· *Ἰχθῦς ἀγρώσσων πυκινὴ πτερὰ δεύεται ἁλμῃ.* Venatores vertit et Salmas. l. c. sed Agricolæ nobis intelligendi videntur. Eurip. Bacch. 560. *ἔνθα ποτ' Ὀρφεὺς κιθαρίζων Σύναγεν δένδρεα Μούσαις, σύναγεν θῆρας ἀγρώτας*, Sævas. Hes. *Χωρίτης· ἀγρώτης, ἀγροῖκος, ἄλλοι τὸν ὁδηγόν*. Wagner. ad Alciphr. 3, 70. corrigit *ἀγρώστης*, (perperam enim ibi excusum est *ἀγώστης*,) tanquam si vitiosa sit forma *ἀγρώτης*, quæ tamen satis proba est. Cod. Ven. teste Schow. exhibet, *ἀγρότης, ἄγροικτος*, quæ Musurus in *ἀγρώτης*, *ἀγροῖκος* recte mutavit: nam v. *ἀγρότης* poetis relinquendum est. Usurpavit tamen Eust. 1409. Simonid. Ep. 59. *Ἦ σεῦ καὶ φθιμένας λεύς· ὀστέα τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ Ἴσκω ἔτι τρομέειν θῆρας, * ἀγρῶστε Λυκάς.* " Ælian. (N. A. 6, 3.) *Ὅταν δὲ αἴσθηται ἑαυτὴς πεπλησμένης, ὑφορωμένη τοῦτο ὡς νόσον, ζητεῖ φωλεόν· ἐντεῦθέν τοι κέκληται τῇ ἄρκτῳ φωλία τὸ πάθος.* Melius legeretur * *φωλειᾷν*, (' *φωλεία*, ita Gesner. pro *φωλία* emendabat, cui astipulatur Apostolii lectio *τὰ ἀρκτοφώλεια*.' Schneider.) Et ap. Plut. de Solert. Anim. (10, 47.) *Ἡ δὲ ἄρκτος ὑπὸ τοῦ πάθους, ὁ καλοῦσι * φωλιᾷν, καταλαμβανομένη*, (' *φωλιὰν*, sic B. Mex. vulgo *φωλία*, Xyl. *φωλεία*,' Wyttenb. *φωλείαν* malit Reisk. et sic Noster in *Φωλεία*, quem vide.) Sic mulieres *κιττᾷν*. Dicuntur ursæ *φωλιᾷν*, vel *φωλειᾷν*, quæ *φολεὸν* expetunt, ut *φονᾷν*, Qui cædis avidi sunt, * *ἀγρᾷν* de Canibus, quæ ad venandum ardenter incitatæ sunt: Epigr. Simonidis ap. J. Poll. *ἀγρῶσα Λυκάς*. Lycas nomen canis venaticæ, quæ *ἀγρῶσα* dicitur ab ardore, et aviditate venandi, ut *φονῶσα χεὶρ*, Cædis avida ac sitiens. Ita et ursæ *φωλειᾷν* dicuntur, cum tempus instat, ut *τὸν φωλεὸν* avidissime appetant." Salmas. in Solin. 223. *Ἀγρῶσα Λυκὰς* e Salmasio affert Kuhn. ad J. Poll. at Jungerm. ex eodem Salm. *ἄγρωσσα* exhibet, quæ est vulgata scriptura. " Salmasii emendationem, (*ἀγρῶσα*,) et interpretationem assensu suo probare videtur Br. qui merito dubitat, an *ἀγρώστης*, (*ἀγρῶστα* probat Seber. *ἄγρωστα*, Kuhn.) cum substantivo feminini generis construi possit. Schneider. *ἀγρῶστι* suspicabatur, idque verum, (probante etiam Lobeck. ad Soph. Aj. p. 274., a Schæf. Mss. indicato.) Ut ab *ἀγρότης* formatur *ἀγρώστης*, v. Schol. Apollon. R. (l. c.) sic ab *ἀγρότις*, Hes. *ἀγροτέρα, κυνηγὸς*, descendit *ἀγρῶστις*." Jacobs. Imo *ἀγρώστης* est ab *ἀγρώσσω*, et *ἀγρῶστις* ab *ἀγρώστης*. " Ruhn. ad Tim. (' Corrupte Hes. *Θήραυλος· ἀγρός τις*, leg. *Θύραυλος· ἀγρώστης*.' Vide Nostrum in *Θήραυλος*.)" Schæf. Mss. Hes. *Ἀγρῶσται· ἐργάται*. " De pastoribus Soph. Alexandra (Alexandro,) ap. Eust. 533. *Ὀξύνεται δὲ τὸ χηρωσταὶ, διὰ κανόνα τοιοῦτον· τὰ εἰς της ῥηματικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φύσει μακρᾶ παραληγόμενα, ὀξύνεται, βραβευτὴς, ἀθλητὴς, ποιητὴς, ὀρχηστὴς, * χρυσωτὴς, ἐεδνωτὴς, σῦτω καὶ χηρωστής· μάχεται τὸ κυβερνήτης· τὸ ἀήτης ἄλλως γέγονεν, ἀπὸ ῥήματος εἰς μι γεγονὼς τοῦ ἄημι· τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ φασὶν ἐν Ἀλεξάνδρᾳ (Ἀλεξάνδρα) Στείχων ἀγρώστην ὄχλον, παρώνυμόν ἐστι, καὶ οὐ ῥηματικόν. Δοκεῖ δὲ ὁ χηρωστὴς, πλεονασμὸν ἔχειν τοῦ σ πρὸ τοῦ τ.*" Albert. " Nescio, an leg. *ἀγροιώτην*: nam *τὸ ἀγρώστης* non denominativum est, sed verbale, ab *ἀγρώσσω*, et, ut verbale, videtur etiam in ultima acuendum. Unde et *ὀξυτόνως* id effert Etym. *Ἀγρωσταί· οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω*, (sed ap. ceteros Grammaticos semper scribitur *Ἀγρῶσται*.) Est autem *ἀγροιώτης* ex *ἀγρότης*. Hinc enim (secundum Etym.) *κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, ἀγροίτης, καὶ κατ'* * *ἐπένθεσιν τοῦ ω, ἀγροιώτης*. Etym. v. *Χήρα*: *Ἀπὸ τοῦ χηρῶ χηρώσω, ὃ σημαίνει τὸ ἐρημῶ, καὶ ἀφανίζω, καὶ ἐκπορθῶ, ὅθεν καὶ χηρωτὴς, ὡς γυψώσω * γυψωτὴς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, χηρωστής.*" Politus. Cum Eust. canone cf. canonem hunc, qui ap. eund. Etym. v. *Ἡρακλῆς* legitur: *Τὰ εἰς της ἔχοντα τὴν παραλήγουσαν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν, * ἀπρόσληπτα ὄντα τοῦ σ κατὰ τὴν*

γενικὴν, βαρύνεται, εἰ μὴ εἴη μετοχικὰ, ὑφάντης, ἀγύρτης, * εὐφράντης· τὸ δὲ * ἑκοντὴς, ἐθελοντὴς, μετοχικά. Παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ὀξύνεται τὸ καθαρτὴς, * ἀμυντὴς ἐπὶ τοῦ βοηθοῦ, * φαιδρυντὴς, ποικιλτὴς, καλλυντὴς, * πραϋντὴς· ὅτι οὐκ ἔχει τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς φωνῆεν λήγουσαν· τὰ γὰρ εἰς της λήγοντα ἀρσενικὰ, καθαρὸν ἔχοντα τὸ τ, βραχεῖα παραληγόμενα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, βαρύνεται καὶ ἁπλᾶ ὄντα· οἷον * ἰξιβάτης, ἀρέτης ("suspectum est, verius fortasse ἀρότης, ab ἀρόω, 147, 44." Sylb.) ἐργάτης. Σεσημείωται τὸ εὑρετής. Τὸ μέντοι λυριστὴς, λεπιστὴς, χλευαστὴς, ὀξύνεται, ὅτι οὐ καθαρὸν ἔχει τὸ τ· τὸ ἀθλητὴς, μαχητὴς, μαθητὴς, ὅτι οὐ βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν. Ceterum ab ἀγρώστης, Rusticus, descendit ADJECT. Ἀγρωστῖνος. Hes. Ἀγρωστῖνος· ἀγροῖκος. Epicharmus docuit Fabulam Ἀγρωστῖνος dictam, quam citat Athen. 120. ubi Casaub. "Epicharmi Agrostinum laudat Hes. v. Κόλαφος. Syracusanæ dialecti est v. ἀγρωστῖνος, pro ἀγροῖκος, Rusticus. Ἀγροῖκον autem multi Comici docuerunt, ut Antiphanes, Philemo, Amaxandrides, alii." Ἀγροιώτης, Sophronis Mimus, qui alias Ὠλιεύς, Athen. 309. cf. 86, et 288. Hes. Κόλαφος· κόνδυλος, παρὰ δὲ Ἐπιχάρμῳ ἐν Ἀγρωστίνῳ καὶ παιδοτρίβαις ὄνομα. "Rescripsi, ἐν Ἀγρωστίνῳ (pro vulg. Ἀγροστ.) ut ap. Athen. 120. et 682. (ubi tamen teste Schweigh., Ms. A. Ἀγροστείνῳ.) Vide Eust. 1817. de v. Κόλαφος, ubi et Epicharmum laudat. Casaub. in Athen. 232. ἀγροστῖνος retinere videtur, per o, addens, Syracusanæ vocabulum dialecti esse, pro ἀγροῖκος, Rusticus. (In Casaub. Anim. in Athen. Edit. 1600., qua utimur, est ἀγρωστῖνος, per ω, neque aliter in suo exemplari Schweigh. legisse videtur.) Fueritne conjunctum Dramatis nomen, Ἀγρ. καὶ Παιδοτρ. an diversarum Fabularum, aliunde mihi non constat. F. l. καὶ παιδοτρίβου ὄνομα." Albert. In Cod. Ven. reperiri, ἐν ἀγροστίνῳ καὶ παιδοτρίβαις ὅ. testatur Schow. qui in nota scripsit:—"Locum adduxi, ut a lemmatum scriptura securi essent eruditiores." Plura v. ap. Nostrum in Ἀγρωστῖνος.]

Ἀγροίκως, Rustice, Rustico more. Theocr. (20, 4.) οὐ μεμάθηκα Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν. Item, Imperite, Illepide. Philostr. Epist. (32.) Σὺ δὲ ἀγροίκως ἐποίησας, μύνη κοιμηθεῖσα ἐν ῥόδοις. Et ἀγροικοτέρως, Subrustice, Plato Pol. 2. Καὶ δὴ κἂν ἀγροικοτέρως λέγηται. [Plut. 7, 304. Bergl. ad Alciphr. 446. Καὶ δῆτα διανοηθεὶς ταῦθ' οὕτω ὁρᾷν, ὡκειωσάμην τὸν Κορύδωνα, καὶ στείλας ἐμαυτὸν * ἀγρικῶς, νάκος ἐναψάμενος, καὶ * σμινύην λαβὼν, * αὐτοσκαπανεὺς ἐδόκουν, ubi Bergl., a Schæf. Mss. indicatus, "ita scriptum, fortasse ἀγροίκως, vel potius * ἀγροικικῶς." Male Wagner. ἀγροικῶς tanquam sic in Bergl. nota scriptum dedit.]

[* Ἀγροικόσοφος, ὁ, ἡ, "Abnormis sapiens, Philo J. 1, 446=399. (Τῶν γὰρ ἀγροικοσόφων οἱ τὰ πολιτικὰ κεκομψευμένοι μάλιστά πως εἰώθασι περιεῖναι.)" Wakef. Mss.]

[* Ἀγροικότονος, ὁ, ἡ, Agreste sonans, Ernest. Lex. Respicitur ad Aristoph. Acharn. 672. οὖ-Τῶ σοβαρὸν ἐλθὲ μέλος Εὔτονον, ἀγροικύτερον, Ὡς ἐμὲ, λαβοῦσα, τὸν δημότην. "Ἀγροικότονον vulgo, e vicino εὔτονον natum, consentiente Rav. ἀγροικότερον A. Brunck." Elmsl. Schol. Ἀγροικότονοι· πρόθυμοι γὰρ οἱ ἄγροικοι εἰς πᾶσαν πρᾶξιν καὶ εὔτονοι, εἰς γραφὰς δὲ, εἰς δικαστήρια, εἰς κατηγορίας.]

[* Ἀγροικώδης, ους, ὁ, ἡ, Pertinens ad rusticum, "Rusticus. Aristid. Quint. 67." Wakef. Mss.]

[* Ἀγροικέω. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγροικεῖν καὶ ἀγροίκων· τῶν σωφρόνων, παρὰ δὲ τὸ ἀγροίκως (l. ἀγροῖκος) γέγονε τὸ ῥῆμα ἀγροικεῖν. Ab ἀγροικέω autem est ἀγροικία.]

Ἀγροικίας, ου, ὁ, pro ἄγροικος, Gregor. p. 203. nisi sit menda, Bud.

Ἀγροικία, ας, ἡ, Rusticorum habitatio, Locus, in quo rustici habitant, ἡ τῶν ἀγροίκων οἴκησις, Ager, Rus, Villa. Eust. (1409.) Οἱ δὲ τοιοῦτοι, ὑποῖος καὶ ὁ γέρων Λαέρτης, καὶ οἱ ἄλλως δὲ κατὰ τοὺς ἀμφὶ τὸν Εὔμαιον ἐν ἑσχατιαῖς οἰκοῦντες, ἄγροικοι * προπαροξυτόνως λέγονται, καὶ ἡ αὐτῶν οἴκησις, ἀγροικία κατὰ ἰδέαν δριμύτητος ἤγουν γλυκύτητος, ὡς δηλοῖ Ἀθηναῖος ἐν τῷ, Εἰς τὸ ὄρος ὁρμώμενοι, τὰς ἀγροικίας * κακοποιοῦσαι πολλοὶ συναθροισθέντες· ἄλλως δέ γε, ἀγροῖκος μὲν * προπεριισπωμένως ὁ ἀπαίδευτος, ἀγροικία δὲ κοινότερον * σκωπτικῶς, ἡ τοῦ τοιούτου ἀγροίκου φαύλη ἕξις· ἴσως δὲ, ὁ ἐν * παροξυτονήσει ἄγροικος εἴτουν ἀγρότης, ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἀγρεῖος, ὃ διὰ διφθόγγου γράφεται κατὰ τὸ Ἀργεῖος. Plutarch. Ὁ δὲ διὰ τῆς ἀγροικίας πορευόμενος, καὶ τῷ σώματι τοῦ παιδὸς ἐντυχών. Idem: Ἡ δὲ ἐπὶ ταῖς ἀγροικίαις ἦν, ἐγκύμων τυγχάνουσα, In agris versabatur. ‖ Ἀγροικία, Rusticitas, Inurbanitas. Plut. Præc. de Sanitate, (6, 472.) Τὸ γὰρ ἀγροικίας φοβηθέντα δόξαν, εἰς πλευρῖτιν, ἢ φρενῖτιν ἐμβάλλειν ἑαυτὸν, ἀγροίκου τινὸς, ὡς ἀληθῶς ἐστί. Aristot. Eth. (2, 7.) εὐτραπελίαν mediam esse dicit inter ἀγροικίαν et βωμολοχίαν. [Plut. de Adul. et Am. Discr. 6, 243. Ὥσπερ ἔνιοι δοκοῦσιν αἰσχυντηλίαν μὲν ἀναισχυντίᾳ φεύγειν, ἀγροικίαν δὲ βωμολοχίᾳ. Suid. Κατὰ μεταφορὰν δὲ ὁρίζονταί τινες τὴν ἀγροικίαν, σκληρότητα ἤθους· ἡ γὰρ σκληρότης κυρίως ἐπὶ σωμάτων. Schol. Plat. 186. Εὐτραπελία ἐστὶν ἕξις τις ἐν μεσότητι θεωρουμένη βωμολοχίας καὶ ἀγροικίας· ἔστι δὲ περὶ σκώμματα, ἢ τὸν ἔχοντα παρέχεται δύνασθαί τε σκῶψαι ἐμμελῶς, καὶ ὑπομένειν σκωπτόμενον· βωμολοχία δὲ, ἡ πάντα καὶ πάντας οἰομένη δεῖν σκώπτειν· ἀγροικία δὲ, ἡ μήτε σκώπτειν, μήτε σκωφθῆναι βουλομένη, ὀργιζομένη δ' ἐπ' ἀμφοῖν. Vide supra. Gl. Ἀγροικία· Rus, Rusticitas. J. Poll. 1, 121. Γεωργικὰ ὀνόματα, γῆ, γεωργία, γεώργιον, ἀγροικία, ἀγροὶ, ἐσχατιαί. "Diod. S. 1, 36. Τὰ δὲ βοσκήματα κατὰ τὸν τῆς ἀναβάσεως χρόνον ἐν ταῖς κώμαις καὶ ταῖς ἀγροικίαις διατρέφεται, προπαρασκευαζομένης αὐτοῖς τῆς τροφῆς: 20, 8. (Ἀγροικίαι τε συνεχεῖς ὑπῆρχον οἰκοδομαῖς πολυτελέσι καὶ κοσμήμασι διαπεπονημέναι, καὶ τὸν τῶν κεκτημένων αὐτὰς διασημαίνουσαι πλοῦτον.)" Valck. ad Scap. marg. "Plat. Gorg. 286. Ἀλλ' εἰς τὰ τοιαῦτα ἄγειν πολλὴ ἀγροικία ἐστὶ τοὺς λόγους: Phædr. 354. Πότερον χαλεπῶς ἂν αὐτοὺς, ὥσπερ ἐγώ τε καὶ σὺ, ὑπ' ἀγροικίας, ῥῆμά τι εἰπεῖν ἀπαίδευτον εἰς τοὺς ταῦτα γεγραφότας: Polit. 498. Ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν οὖσαν πείθοντες: LL. 582." Ruhnk. ad Tim. 14. "Diod. S. 1, 252. Alciphr. 342. Longus p. 7. 8. Villois. Thom. M. 8. Fischer. ad Weller. G. Gr. 1, 47. Villois. ad Long. 125. 277. Aristoph. Fragm. 288." Schæf. Mss. Hippocr. Epist. 1283.]

Ἀγροικικὸς, (ἡ, ὸν,) Rusticanus. Ut a Rus fit Rusticus, a Rusticus fit Rusticanus, sic ab ἀγρὸς fit ἄγροικος, ab ἄγροικος deinde ἀγροικικός. Sed rarum est ap. vett. Scriptt. hoc verbum. Ἀγρεία ἀοιδὴ Suid. explicat ἡ ἀγροικική. Sic Ἀγροικικὴ παροικία, Canon 17. Chalced. Concilii. Athen. 11, (477.) pro ἀγροικῆς f. l. ἀγροικικῆς: Τὸ γὰρ κισσύβιον, φησὶ, λέγεται ἐπὶ συνόδου ἀγροικῆς, ["temere ἀγροικῆς Ed. Bas. et Cas." Schweigh.] Quod si errore vacat hæc scriptura, ἀγροικὸς dicemus dici pro Rusticus, s. Rusticanus, nam et Nicandri Schol. dicit λέξιν ἀγροικὴν, [ad Ther. 78. etiam in Schneideri Ed. "Quod sitne in * ἀγρικὴν, an ἀγροικικὴν reformandum, dubito." Reisk. ad Theocr. 20, 5. Vide Ἀγρικός. Schol. Ven. ad Il. P. 66. Ἀγροικικῇ φωνῇ προσφωνοῦσιν: Pseudo-Did. Ἀγροικικῇ φωνῇ προσφέρονται (l. προφ.), προσφωνοῦσι, e quo, (non e Schol. Ven. ut arbitrabatur Blomfield. ad Æsch. Pers. 285.) sua sumsit Etym. 480. Ἀγροικῇ φωνῇ προφέρονται, φωνοῦσι, ubi Sylb. reponendum censet, et quidem recte, ἀγροικικῇ. Vide Ἀγρικός. Schol. Aristoph. Ran. 1507. Περιβόλαιον ἀγροικικόν. Eust. 1916. Ἰστέον δὲ ὅτι τε ἀπὸ τοῦ ῥήσσω ῥήξω ἔῤῥηχα παρακειμένου τὰ ῥάκεα γίνονται τροπῇ τοῦ η εἰς α καὶ τοῦ δασέος εἰς ψιλὸν, καὶ ὅτι τὸ ῥάκος, βράκος φασὶν οἱ Αἰολεῖς, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα πλατύτερον γέγραπται. Χρῆσις δὲ τοιαύτη παρὰ Σαπφοῖ ἐν τῷ, Τίς δ' * ἀγροιῶτις θέλγει νόον, οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκεα ἕλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν; ἤγουν ποία γυνὴ χωριτικὴ ἐζωσμένη ἀγροικικώτερον, ἐφέλκεται ἐραστήν; Blomfield. in Mus. Crit. Cantab. 1, 19. sic versus illos in ordinem redegit: Τίς δ' ἀγροιῶτιν ἐπεμμένα στολὰν Σοὶ θέλγει νόον, οὐκ ἐπισταμένα Τὰ βράκε' ἕλκην ἐπὶ τῶν σφυρῶν; "Athen. 1, 21. Σαπφὼ περὶ Ἀνδρομέδας σκώπτει· Τίς δ' ἀγριῶτις (l. ἀγροιῶτις) θέλγει κ. τ. λ. Vv. ἐπεμμένα στολὴν addidi e Max. Tyr. 8, 94. Τίς δ' ἀγροιῶτιν ἐπεμμένα στολήν; In Athenæo ἕλκειν. Ceterum, cum Apollon. Dysc. tradat Æolenses nunquam β literæ ρ præposuisse, nisi

proximam syllabam inchoaret δ, vel ƨ, vel r, et cum Trypho ex Alcæo citet Fρῆξις, hic leg. puto Fράκεα, obstante tamen (et Eust. l. c. et) Philemone Lex. Technol. 61. Ῥάκος· τὸ διερρωγὸς, ἀπὸ τοῦ ῥήσσω, ῥήξω, ἔρρηχα, τὰ ῥάκεα γίνεται, τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν· ὅπερ οἱ Αἰολεῖς βράκος φασί. Χρῆσις δὲ τοιαύτη παρὰ Σαπφοῖ ἐν τῷ, Τίς δ' ἀγρειῶτις (l. ἀγροιῶτις) θέλγει νόον, οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκεα ἕλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν; ἤγουν ποία γυνὴ χωριτική, ἀγροικιώτερον (V. D. corruptam h. v. concoquere potuisse miramur, l. ἀγροικικώτερον) ἐφέλκεται ἱμάστην; Quæ exscribens Phavor. habet, (imo Phavor. sua ex Eust. sumsisse videtur:) ἀγριώτης—γυνὴ χωρητικὴ (l. χωριτικὴ, v. Nostrum in Χωριτικὸς) ἐζωσμένη (, ἀγροικιώτερον ἐφ. ἑ.) Æolenses tamen Fρήσσω, Fράνγυμι dixisse, certissimum est e Lat. Frango." Blomfield. Cf. Volger. ad Sapph. Frag. 68. Gl. Ἀγροικικός· Ruricola, Rurester, Ruralis. * Ἀγροικικῶς, "Bergl. ad Alciphr. 446." Schæf. Mss. "Philostr. 198. Hes. v. Αἴρειν." Wakef. Mss.]

Ἀγροικίζομαι, F. ἰσομαι, reponit Bud. ἀνοηταίνω, Rustice ago vel loquor, Ineptio. Plato Theæt. (115.) Οὔτι που ὦ Θεόδωρε ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι, προθυμούμενος ὑμᾶς ποιῆσαι διαλέγεσθαι; Θ. Οὐχ ἥκιστα ὦ Σώκρατες τὸ τοιοῦτον ἂν εἴη ἄγροικον. Ap. Gregor. (1, 296.) ἀπηγροικισμένος, particip. ab ἀπαγροικίζομαι, dicitur Qui est ad mores rusticos redactus. [Suid. Ἀγροικίζω, καὶ ἄγροικος. Thom. M. 8. Ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα ἀγροικίζομαι, τὸ ἀπαιδεύτως πρός τινα διατίθεμαι. Λιβάνιος ἐν τῷ λόγῳ τῷ, Πρεσβυτικὸς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα (Πρεσβ. τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς τὸν Ὀδυσσέα, 1, 239.) Εἰ ἠγροικισάμην πρὸς ("ap. Liban. vulg. εἰς," Oudend.) ὁντινοῦν, ἢ τῶν νέων, ἢ τῶν πρεσβυτέρων. "Qui alicui succensent, ii ἀγροικίζεσθαι dicuntur: sic exponendus Plut. 1, 454. Eadem vox occurrit 2, 575. verum ibi de illis sermo est, qui interrogati, agrestium more, respondere nolunt." Sallier. "Πολιτεύεσθαι proprie est Civium more se gerere, et e consequenti Lepidum et venustum esse, cui opponitur ἀγροικίζεσθαι, Rusticorum more se gerere." Ruhnk. ap. Pierson. Add. ad Moer. 75. notante Schæf. Mss. qui consuli jubet, Alciphr. 338. et Jacobs. Anth. 12, 282. "Synes. 153." Wakef. Mss. Hes. Ἠγροικισάμην· ἀγροίκως ἔπραξα, ubi VV. DD. ἀγροίκως reposuerunt pro vulg. ἠγροίκως. "Suid. (Zonar.) et Phavor. Ἠγροικισάμην· κακῶς ἐφθεγξάμην. (Sic et Cyrill. Lex. Ms. ap. Tittm. ad Zonar. cvi.) Lex. Ms. Ἠγροικισάμην· ἀγροίκως ἔπραξα. Sic et Cyrill. Lex. Ms. Brem. teste Biel., cum quo consentit meum, addens, ὡς ἄγροικος. Itaque reddidi Hesychio Ἠγροικισάμην, per ι (pro vulg. * Ἠγροικησάμην.)" Albert. "Quare Salmas. ἐπραξάμην legi velit, pro ἔπραξα, nullam video rationem." Kust. Is. Voss. Forte, ut exprimeretur mediæ vocis vis.]

"Ἀγροικεύομαι, (F. εὐσομαι,) Sum ἄγροικος, Sum "rusticis et agrestibus moribus, Sum inurbanus et "illepidus. Vide Ἀγροιτιάω." [Etym. "Αγρευμα· εὕρεμα, καὶ τὸ εἰλημμένον σημαίνει, καὶ κτήματα, σκῦλα, καὶ Ἀγρεῦσαι, τὸ λαβεῖν. Ἠγροικεύσω, ἠγροιάνθης. "Scr. videtur ἠγριάνθης, Factus es agrestis, a th. ἀγριαίνω." Sylb. neque aliter legitur in Cod. Dorv. teste Gaisford. Vide notata in Ἀγροιόστομος.]

[* Δημάγροικος, s. * Θυμάγροικος, ὁ, ἡ. J. Poll. 6, 125. Καὶ κωμικώτερον, ὁ Ἀριστοφάνους δημάγροικος. "C. A. δημαγροῖκος. Vulgata lectio est a simplici ἄγροικος, Rusticanis moribus asper et rudis. Mss. formant ab ἀγροῖκος, Ruri agens." Kuhn. "Ms. aliter, θυμαγροῖκος, quod mihi longe verisimilius vulgato, in quo nulla mica θυμοῦ." Jungerm. "Θυμάγροικος Falckenburg. pro vulg. δημάγροικος, quod certe spernendum non est, et vulgato fortean præferendum, firmatur siquidem et optimo Jungerm. Ms." Lederlin. "Aristoph. Fr. 281." Schæf. Mss.]

[* Μεσάγροικος, ὁ, ἡ, "Halbbaver, Halblandmann, Strabo 885. wo aber die Handschr. * μεσάγριος, halbwild, richtiger haben." Schneider. Lex.]

[* Ὑπάγροικος, ὁ, ἡ, Subrusticus. "Aristoph. Fr. 288." Schæf. Mss. "Arrian. Exp. Alex. 164. Sext. Emp. adv. Mus. 366, 24." Scott. App. ad Thes.]

"Ἀγρώστη, (ης, ἡ.) Hes. βοτάνη, Herba, et ἄγρος "τις, Panis quidam." [" Legebam Ἄγρωστις: ita enim explicatur ab aliis, et ipso Hes. infra in v. Monuit vero Salmas. legi posse ex ordine literarum, Ἀγροτὶς, vel Ἄγροτις, (imo Ἀγρότις,) femininum, ab ἀγρότης, ut ἄγρωστις, (imo ἀγρῶστις,) a masc. ἀγρώστης. Nam ἀγρόται et ἀγρώσται (sic) iidem. Hactenus Salmas." Grab. "Cf. Theocr. 13, 42. Ἀγρόστη legit Is. Voss. ex elementorum serie, quod et Pearson. monet in Mss. Similiter in Vet. Lex. teste H. Steph. sed perperam, eodem judice. (Verba sunt hæc: ' Ἀγρόστη perperam in V. L. pro ἀγρώστη.' Per V. L. ap. Nostrum semper intelligi debent Vulgaria Lexica, quæ ante Thes. editum in usu erant, ut Budæi Lex. in quo v. Ἀγρόστη perperam pro Ἀγρώστη legitur.) Gl. Ἀγρώστη· Gramen, Felox, s. Filix, ut emendant VV. DD." Albert. In Cod. Ven. legi Ἀγρόστη testatur Schow. Hes. Ἀγρώστη· βοτάνη, καὶ ἄρτος τις, ὃς πρότερον * λόχο ἐκαλεῖτο. "F. λοχιὰ, quod origine Hebr. est, לחם, (Lechem.) Athen. 2, (113.) Syri vocant Panem לחמא, (לחמא.)" Soping. "Scr. λοχαῖος, ut sit εὔσιτος." Heins. "An potius λῶλον scr.? Id infra exponit, βρῶμα ἐκ γιγάρτων καὶ σύκων etc. Cf. J. Poll. 6, 76. Infra tamen: Λοχιὰ est ἄρτος τῇ Ἀρτέμιδι γενόμενος. Quod non displicet. Idem Grabio placuisse video." Albert. In Cod. Ven. est λο. "Typothetæ incuria sigma fin. (vocis λόχος, ut Musurus compendium illud intellexerat,) excidit, unde in Aldina λόχο, quod VV. DD. exercuit." Schow.]

"Ἄγρωστις", [ιος; s. potius ιδος, εως, ἡ,] "Hes. "εἶδος βοτάνης, Species herbæ, de qua sic Hieron. "in Os. 19." [s. 10, 4. T. 3. 1302.] "Ἄγρωστις, "quam Latine Gramen vertimus; est enim genus "herbæ calamo simile, quæ per singula genicula "fruticem sursum et radicem mittit deorsum, rur- "susque ipsi frutices et virgulta alterius herbæ semi- "naria sunt; atque ita in brevi tempore si non imis "radicibus effodiatur, totos agros veprium similes "facit: denique, etiam si sicca ejus aliqua pars, "dummodo geniculum habeat, super cultam terram "ceciderit, omnia replet gramine. Ita fere et Di- "oscor. 4, 30. Ἄγρωστις κλημάτια ἔχει γονατώδη, "ἕρποντα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων προϊέμενα "ῥίζας γλυκείας γονατώδεις, φύλλα ὀξέα, σκληρὰ, "πλατέα, ὡς καλάμου μικροῦ, τρέφοντα βόας καὶ κτήνη. "Unde Od. Z. (90.) de mulabus, Καὶ τὰς (vulg. "τοὺς) μὲν σεῦαν ποταμὸν παρὰ δινήεντα Τρώγειν "ἄγρωστιν μελιηδέα. At Theocr. 13, (42.) Καὶ θάλ- "λοντα σέλινα καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις. Ubi notae ἐιλι- "τενῆ dici, quoniam in extendendo sese convolvit et "torquet. Et ait Schol. ap. rusticos vocari ἀγρίαν. "Certe παρὰ τὸν ἀγρὸν denominata est, quod ibi "proveniat." [Verba sunt hæc: Εἰλιτενὴς· ἡ συνεστραμμένη, καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος, καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς * κισσοειδῶς, ἥ τις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία. (Suid. "Αγρωστις· εἶδος βοτάνης, ἡ κοινῶς ἀγρία.) Ἄλλοι δὲ τὴν ἄγρωστίν φασιν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασὶ * κολλητεῖδαν. Etym. 299. Εἰλιτενὴς ἄγρωστις· Θεόκριτος, ἡ ἐν τοῖς ἕλεσι γινομένη, μεζυβόλος γὰρ ἡ ἐπιπολὺ διϊκνουμένη, πλεονασμῷ τοῦ ι. Corruptus est Ms. Dorv. ap. Gaisford. Recte vulgata se habebunt, modo punctum post γὰρ posueris. "Ab Etym. * εἰλιγενὴς lectum suspicabatur T. Hemsterh. εἰλικτης A. sic." Gaisford. Sed falso V. D. ita suspicari, patet ex ipso Etym. 330, 37. Ἑλόχρυσος καὶ ἑλίχρυσος, ὡς ἑλοτενὴς καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις. Eust. ad Hom. l. c. Ἡ δὲ ἄγρωστις βοτάνη, ἣν ἀγρίαν ἡ κοινὴ γλῶσσά φησιν, ὅτι μελιηδής ἐστιν, ὅ ἐστι γλυκεῖα, δῆλον· ἔστι δὲ καὶ διουρητική (v. Dioscor. l. c.) καὶ φιλεῖται τοῖς ἀλόγοις ζώοις: Pseudo-Did. Ἄγρωστις· εἶδος βοτάνης, ὅπερ ἐστὶ πόα χορτώδης. Glossæ Mss. in Cantica S. Zonar. Ἄγρωστις· εἶδος βοτάνης. Vide Biel. Thes. Etym. Ἀγρώστις· εἶδος βοτάνης. Ἔστιν ἔδω τὸ ἐσθίω, ὐ μέλλων, ἔσω, ὁ παρακείμενος, ἧκα, ὁ παθητικὸς, ἧσμαι, τὸ β', ἧσαι, τὸ γ', ἧσται, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἥστις, καὶ ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου γινόμενα ὑνύματα συνάρχεσθαι θέλουσι τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσι, γίνεται ἔστις, καὶ μετὰ τοῦ ἀγρὸς, ἀγροέστις, καὶ συναιρέσει τοῦ ε καὶ ο, ἀγροῦστις, καὶ τροπῇ Δωρικῇ τῆς ου διφθόγγου εἰς ω μέγα, ἄγρωστις. Cf. Apollon. Lex. Ἀγείνεον· ἦγον, καὶ ἀγωγεῖν· ἄγειν. Δινήεντα τρώγειν ἄγρωστιν μελιη-

δέα. Ὁ δὲ Ἀχίων, ἀπὸ τοῦ ἐν ἀγροῖς γείνεσθαι (" l. γίνεσθαι," Villois.) ἢ ἀγρόεσθις (Etym. ἀγρόεστις,) ἡ ἐν ἀγροῖς ἐσθιομένη· παρὰ γὰρ τῷ ποταμῷ αἱ τῆς Ναυσικάας ἡμίονοι τὴν ἄγρωστιν ἐσθίουσι. " L. Ἀγίνεον, ut Il. Ω. 784. Ἐννῆμαρ μέν τοί γε ἀγίνεον ἅσχετον ὕλην. Sed quid habet commune v. ἀγινεῖν, pro quo f. l. ἀγινεῖ, (sed tum legendum quoque erit ἄγει pro ἄγειν,) quod extat Od. Ξ. 105. nam ἀγινεῖν nusquam in Homero, quid habet, inquam, commune cum nomine ἄγρωστις? Mira hic confusio et perturbatio librarii, qui, ut sæpe Lexicographorum exscriptoribus accidit, duo natura diversissima inter se temere commiscuit. Itaque ut restituatur perversus ordo, sic leg. Ἀγίνεον· ἦγον, καὶ ἀγινεῖν· ἄγειν. Postea novus articulus constituendus est, et scr. Ἄγρωστις· εἶδος βοτάνης, ὡς ἐπὶ τοῦ· ποταμὸν παρὰ δινήεντα Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα. Hanc gl. huc usque ex Hes. mutuati sumus." Villois. J. Poll. 1, 246. de neglecti Loci Nominibus, Χωρίον ἀγρώστιδες, ubi nota gen. ἀγρώστιδος. Falso tradit Schneider. Lex.: Ἄγρωστις, ιος, ἡ. Forma per ιος Ionica est, cum vulgaris sit per εως, vel ιδος. " Theophr. T. i. p. 139. Schn. ἀγρώστει, mox ἀγρώστιδος." Schæf. Mss. Vide Diosc. 4, 31. Polyb. 34, 10. (ap. Athen. 8, 2.) de Gallia: Εἶναι δὲ τὸ πεδίον λεπτόγειον, καὶ πολλὴν ἄγρωστιν ἔχον πεφυκυῖαν, ὑπὸ δὲ ταύτην * διάμμου τῆς γῆς οὔσης ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς πήχεις, ὑπορρεῖν τὸ πλαζόμενον ὑπὸ τῶν ποταμῶν ὕδωρ· μεθ' οὗ ἰχθύες κατὰ τὰς παρεκχύσεις ὑποτρέχοντες ὑπὸ τὴν γῆν χάριν τῆς τροφῆς· φιληδοῦσι γὰρ τῇ τῆς ἀγρώστεως ῥίζῃ· πεποιῆσθαι πᾶν τὸ πεδίον πλῆρες ἰχθύων ὑπογείων, οὓς ἀναρύττοντες λαμβάνουσιν. Eust. 271=205. Τὴν δὲ βοτάνην, ἣν φαγὼν (ὁ Γλαῦκος) ἄρτιος, ἢ καὶ ἀθάνατος ἐλέχθη γενέσθαι, ἄγρωστιν εἶπεν ὁ γράψας τὸ, καὶ θεῶν Ἄγρωστιν εὗρες, ἣν Κρόνος κατέσπειρε (" l. κατέσπαρεν, ut versus constet iambicus," Salvin. Cf. Naek. ad Choerili Samii Fragm. 194.) Μαθεῖν δὲ αὐτὴν λέγεται, κατὰ μέν τινας, ὑπὸ ἰχθύος, κατὰ δὲ ἄλλους, (Nicandr. Ætolicis ap. Athen.) ὑπὸ λαγὼ τεθηραμένου, ὃν λειποθυμοῦντα ἐκ διώξεως ἀπαχθῆναι (" non cohæret series verborum, nisi legas, ut est ap. Athen. ἀπαγαγεῖν pro ἀπαχθῆναι, sequitur enim τὸ ἀπομάσσειν, nec ap. Athen. me admodum movet Casaub. qui scribere nos jubet ὑπαγαγεῖν, non ἀπαγαγεῖν, antiquæ enim huic scripturæ favet hic non obscure Eust." Polit.) ὑπό τινι κρήνῃ, καὶ πόᾳ παρακειμένῃ ἀπομάσσειν τὸ ζῶον ἤδη ψυχόμενον. Ὃς δὲ ἀνεζωπύρησεν ὁ λαγὼς τῇ βοτάνῃ, ἐπιγνοὺς, φασὶν, ὁ Γλαῦκος αὐτῆς τὴν δύναμιν, ἐνέφαγε· καὶ οὕτως ἔνθεος γενόμενος, εἰς θάλασσαν ἑαυτὸν ἐξέῤῥιψε, καὶ τὸ ἐντεῦθεν λαβὰς ἐνδέδωκε τῷ μύθῳ, δοίδιμον θέσθαι αὐτόν. " Quam ἄγρωστιν dixit in iambis suis Æschrio Samius, eandem alii δείζωον, Tzetz. in Lycophr. Τὴν δὲ βοτάνην, ἧς ἐγεύσατο, φασί τινες δείζωον εἶναι, et sic eam vocat Athen. 15, 7. (τὴν δείζωον βοτάνην. Bekk. Anecd. Gr. 1, 347.) Eandem in Piscatore celebrabat Alexander Ætolus." Polit. Schol. Apollon. R. 1, 1310. Ἀθάνατον φαγὼν βοτάνην. " Italis Gramigna. Sed herba, qua Glaucus immortalitatem consecutus est, non ἄγρωστις simpliciter, sed ἄγρωστις θεῶν, Gramen deorum." Salvin. " Ἄγρωστις, Triticum repens, Theophr. 1, 10. 2, 2. 4, 11. Radice gaudere γονατώδῃ, quæ culmos denuo edat, qui si abscissi fuerint, esse herbam vulgarem inter culta. Nutrimentum, quod stolones cum radiculis præbent, antiquitus cognitum fuit. Hinc Ægyptios αὐτόχθονες hac ἀγρώστιδι nutritos, ac deinde, manibus eam gestantes, Deos semper precatos fuisse, Diod. S. 1, 43. narrat. Neque tamen negandum, posse et, historici viri negligentia, Papyrum intelligi." Sprengel. H. R. H. 81. Vide Wessel. ad h. l. "Ἄγρωστις, Triticum repens, Dioscor. 4, 30. (l. c.)" Idem ib. 159. " Ἄγρωστις ἐν τῷ Παρνασσῷ, Parnassia palustris, Dioscor. 4, 32. Folia hederacea, flos albus." Idem ib. 168. Vide Salmas. in Solin. 917. et Bod. ad Theophr. p. 34. Geopon. 2, 2. 2, 5. Ὕδατα δὲ ὑπόκειται, ἔνθα φύεται ἄγρωστις, cf. 2, 6, 23. " Species graminis est, quam Hierm. (l. c.) optime describit. Imaginem exhibent Matthiol. 4, 28. Dodon. 548. Clus. Rar. Plant. Hist. 6, 38. Bod. 35. et is inprimis, qui illi studium tribuit singulare, J. Scheuchzer. cujus Agrostographia Tiguri 1719. 4. prodiit, et cum Auctuario Halleri ib. 1775." Niclas. Geopon. 14, 22. 13, 1. Κορυδοὶ (l. Κόρυδοι, v. not. ad Thom. M. 549.) ἄγρωστιν (ταῖς νεοττίαις ἐντιθέασιν,) ὅθεν καὶ ἡ παροιμία· Ἐν κορυδοῦ (l. κορύδου) κοίτῃ σκολιὴ κέκρυπται ἄγρωστις. " Anatol. 297. Κορυδαλὸς νοσῶν ἄγρωστιν ἐσθίει, καὶ τῇ νοσσιᾷ αὐτοῦ ὁμοίως τὴν ἄγρωστιν ἐντίθησιν. Sic Æl. 1, 35. Sed Phile 30, 75. quædam turbat, ἄγρωστιν ἔπουψ, Φύλλα δρυὸς κόρυδος. (Vide Pauw. censentem vetera Æliani exemplaria variasse, et quæ Phile scribit, in suis invenisse et inde excerpsisse.) Inter Erasm. Adagia (proverbium illud) equidem frustra quæsivi, sed habent Hadr. Jun. Cent. 3, 53. et Brassican. cujus Proverbiorum Symmicta inde incipiunt, et quem si audias, 'Adagii usus est, si quando significamus, nobis non deesse tacita quædam et paucis cognita præsidia.'" Niclas. " Toup. Opusc. 1, 207." Schæf. Mss. Plut. de Superstit. 6, 644. Ὁ δὲ τῶν Μεσσηνίων βασιλεὺς, Ἀριστόδημος, ἐν τῷ πρὸς Μεσσηνίους πολέμῳ, κυνῶν λύκοις ὠρυομένων ὅμοια, καὶ περὶ τὴν ἑστίαν αὐτοῦ τὴν πατρῴαν ἀγρώστεως ἀναβλαστανούσης, καὶ τῶν μάντεων τὰ σημεῖα φοβουμένων, ἐξαθυμήσας καὶ κατασβεσθεὶς ταῖς ἐλπίσιν αἵροὺς ἑαυτὸν ἀπέσφαξεν: 1. de Esu Carn. 10, 130. Append. ad Dioscor. 464. Ἄγρωστις· οἱ δὲ * αἰγικὸν, οἱ δὲ * ἁμαξίτις (l. * ἁμαξῖτις,) Αἰγύπτιοι * ἀνουφὶ, Ῥωμαῖοι γράμεν, οἱ δὲ ἀσυφυλίουμ, οἱ δὲ σαγγουινάλεμ, οἱ δὲ οὐνίολαμ, Ἱσπανοὶ * ἁπαρία, Δακοὶ * κοτλατα, Ἀφροὶ * ἰεβάλ.]

[* Ἀγρώστου, ὁ, idem. Trall. 8, p. 144. Καὶ τὸ ζέμα ἐλείου ἀσπαράγου, καὶ ἀγρώστου.]

Ἀγραυλος, ου, ὁ, ἡ, In agro s. in agris stabulans, In agro pernoctans. Sic βοῦς ἄγραυλοι, Od. M. (253.) Il. Ω. (81.) Sic ipsi quoque pastores ap. Hom. pariter et Hesiod. Ποιμένες ἄγραυλοι, ut ap. Lucam (2, 8.) Ποιμένες ἀγραυλοῦντες. Componitur ex ἀγρὸς et αὐλὴ, quasi habens ἐν ἀγρῷ αὐλὴν, Habens in agro stabulum. Proprie igitur est In agro stabulans, quæ expositio magis conveniet, cum dicitur de bove; at cum Hesych. ἄγραυλοι explicat In agro pernoctantes, respicit, opinor, ad ποιμένες ἄγραυλοι. ‖ Ἄγραυλον Hes. exponit etiam Quod sub dio est, Desertum. ‖ Ἄγραυλος, pro ἀγλαὸς, Splendidus, Pulcher, v. Ἀγλαός. ‖ Ἄγραυλοι, una e Cecropis filiabus, in cujus templo ephebos jurare mos erat, ut e Demosth. (438.) discimus. Et ita ap. Plut. Alcibiade (15.) intelligi debet, Καὶ τὸν ἐν Ἀγραύλῳ, vel potius Ἀγραύλου, in Agraulæ templo, προβαλλόμενον ἀεὶ τοῖς ἐφήβοις ὅρκον ἔργῳ βεβαιοῦν, non, ut vertitur in VV. LL. ἐν ἀγραύλῳ, Ruri, quasi videlicet non esset nomen proprium, sed appellativum. Quod si etiam appellativum esset, id significare non posset; neque enim ἄγραυλος idem valet quod ἀγρὸς, Rus. [" Tametsi dubium esset, utrum expediret magis cum Valesio (post H. Steph.) ἐν Ἀγραύλου corrigi, pro vulgari ἐν Ἀγραύλῳ, an * Ἀγραυλείῳ, tutius tamen visum fuit magnam auctoritatem sequi. Προβαλλομένους de meo dedi, pro vulg. προβαλλόμενος, (sic et T. H. ad J. Poll. 8, 105. et Petit. Comment. in LL. Attic. 156., at Noster e sua conjectura, ut videtur, dedit προβαλλόμενον,) Ut quam jurisjurandi formulam Athenienses juventuti suæ identidem, quotannis, dicendam proponerent, eam rebus ipsis quoque approbarent." Reisk. Omnino v. Petit. l. c. 153-6. Kust. ad Suid. v. Ἄγλαυρος, Interpr. ad J. Poll. 8, 105-7. L. Holsten. et Berkel. ad Steph. B. v. Ἀγραυλή. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγραυλος· μία τῶν Κέκροπος θυγατέρων. Suid. Zonar. et Bekkeri Σ. Λ. χ.: Ἄγραυλοι· οἱ ἐν (τῷ Suid.) ἀγρῷ διανυκτερεύοντες, ἢ αὐλιζόμενοι. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ἀγραυλοι· οἱ ἐν ἀγρῷ διανυκτερεύοντες. Etym. Ἀγραυλοι· οἱ ἐν ἀγρῷ αὐλιζόμενοι (,) ὕπαιθροι, ἔρημοι, ἄξενοι, ποιμένες. Hes. Ἀγραυλοι· οἱ ἐν ἀγρῷ νυκτερεύοντες. " Il. Σ. 162. Ποιμένες ἄγραυλοι. Sic et Hesiod. Th. 26. ubi Tzetz. οἱ ἐν ἀγρῷ αὐλιζόμενοι. Similiter Schol. Odyss. (K.) 410. (Apollon. Lex. Ἄγραυλοι· ἐκ', l. ἐν, ἀγρῷ αὐλιζόμενοι. Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριες,) et mox, Ἀγραυλοίσ· ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένου, Il. K. 155. βοὸς ἀγραύλοιο, Schol. τοῦ ἐν ἀγρῷ αὐλιζομένου, citatur ab Æliano V. H. 9, 24. Luc. 2, 8. Καὶ ποιμένες ἦσαν—ἀγραυλοῦντες, Sub dio agentes, ὕπαιθροι, ut infra. Vide Casaub. c. Baron. Exerc. 2, 7. Græv. Lectt. Hes. 82. Budæi Com-

ment. L. G. Vulgatus l. c. vertit Vigilantes. Unde Gl. Ἀγραυλῶ· Vigilo, quod vim vocis non exprimit. Pricæus ad l. c.: 'Videtur hic legisse ἀγρυπνοῦντες, quæ lectio non spernenda est.' Suid. tamen etiam legit ἀγραυλοῦντες, s. scriptor ille, e quo v. Ἐκπλαγεῖς hæc verba citat, Ποιμένες ἀγραυλοῦντες ἐκπλαγοῦς * φωτοφανείας ἔτυχον. Vide Bochart. Hieroz. P. 1. L. 2. c. 44. p. 453. a Casaub. dissentientem, et Suicer. Thes." Albert. Adde Schleusner. Lex. Hes. Ἄγραυλον· ὕπαιθρον, καὶ ἔρημον, ἢ ἐν ἀγρῷ αὐλιζόμενον, ἢ καπυρόν. Vide Aristoph. Thesm. 540. cum Bourd. et Biseti Scholiis, et Berkel. l. c. Voc. καπυρὸν Wakef. ad Hes, marg. interpretatur πυρώδη, λιμπρὸν, consuli jubens Schol. ad Nic. Ther. 438. Φράζεο δὴ χλοάοντα δαεὶς κύανόν τε δράκοντα, Ὅν ποτε Παιήων λασίῃ ἐνεθρέψατο φηγῷ Πηλίῳ ἐν νιφόεντι * Πελεθρόνιον κατὰ βῆσσαν. Ἦτοι ὅγ' ἄγλαυρος μὲν ἐείδεται, ἐν δὲ γενείῳ Τρίστοιχοι ἑκάτερθε * περιστιχόωσιν ὀδόντες: Ἄγλαυρος δὲ, ἦτοι ἀγλαὸς, καλὸς, λαμπρὸς, εὐπρεπὴς, ὡραῖος φαίνεται. "Vulg. ἀγραυλός γε correctum e M. R. L. G. ὁ ἄγραυλός τε Par. (In Schol.) vulgo ἄγραυλος, mecum G. et L." Schneider. Etiam Noster vulg. correxerat et in sua Nicandri Ed., et in Thes. ubi sub v. Ἀγλαὸς legi possunt hæc :—"Ἄγραυλος pro ἀγλαὸς, Splendidus, Pulcer. Nic. Ther. Ἦτοι ὅγ' ἄγραυλός γε ἐείδεται, sed et hic, et in alio ejusdem poetæ loco lego ἀγλαυρὸς, (melius ἄγλαυρος legeretur,) e vet. Cod. ut admonui in Annott. meæ Editioni adjunctis." Idem Thes. Ind.] "Adjective ἄγλαυρος, Pulcras auras habens, ἀγλαὰς αὔρας ἔχων, pro quo facta μεταθέσει τῶν στοιχείων dici ἄγλαυρος tradit Schol. Nicandri." [Respicitur ad Ther. 61. Πολλὴ γὰρ λιβάσιν * παραίξεται, ἀμφί τε χείλη Ἔρσεται, ἀγραύλοισιν ἀγαλλομένη ποταμοῖσιν. Hic est locus, in quo Noster e suo vet. Cod. ἀγλαυροῖς (s. potius ἀγλαύροις) reponendum censebat. "Ἀγραύλοις * ἐναγαλλομένη, M. ἀγλαύροισιν, G. In Schol. "vulgabatur: Τοῖς δὲ ἀγραύλοισιν, ἤτοι τοῖς καλοῖς καὶ λαμπροῖς, τοῖς ἀγλαὰς αὔρας ἔχουσιν· ἀγλαύροις καὶ ἀγραύλοις κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων, ἢ τοῖς διαλελυμένοις καὶ τρυφεροῖς. Sequor Codd. G. et L. (nempe sic: Ἀγλαύροις· τοῖς λαμπροῖς, κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων, οἷον ἀγραύλοις, τοῖς καλοῖς, ἢ καὶ τοῖς ἀγλαὰς αὔρας ἔχουσιν· ἢ τοῖς ἀγλαύροις, τοῖς διαλελυμένοις καὶ τρυφεροῖς, pro quibus sic legendum esse, Ἀγραύλοις—οἷον ἀγλαύροις, nos nulli dubitamus.) Lectionem in Schol. memoratam ἀγλαύροισι Bentl. præfert. Equidem hos quomodo interpreter, non habeo dicere; Scholiorum enim interpretatio displicet." Schneider. Vera lectio proculdubio est ἀγλαύροισιν, et sensum simplicissimum simul et optimum habebis, si nobiscum interpretatus fueris, Limpidis. Sic Il. B. 307. Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ, ubi Pseudo-Did. minus recte καλὸν exponit: Od. Γ. 429. Ἕδρας τε, ξύλα τ' ἀμφὶ, καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ, ubi Eust. Ἀγλαὸν δὲ ὕδωρ, ἢ τὸ κρηναῖον καὶ ἀπόῤῥυτον, ἢ τὸ φύσει αἰγλῆεν ὡς διαφανές. Neque aliter v. ἀγλαὸν in posteriore loco exponit Noster, et in utroque loco Damm. Hesych. Ἀγλαὸν ὕδωρ· ἡ ἐν Αὐλίδι πηγὴ, respiciens ad Il. B. 307. Ceterum cum Nicandri Schol. consentit Damm. 190.: "Αὖρα——hinc est ἄγλαυρος, ὁ, ἡ, i. e. ἀγλαὰς αὔρας ἔχων, Serenum aut Jucundum spirans, Anima suavi." Hes. * Ῥαυλὸν· ἄγραυλον, ἀγροικον. "An pro ἀγραυλὸν, γραυλὸν, ῥαυλὸν?" G. "Mutilatum credo ex ἀγραυλὸν (imo ἄγρ.), ut plura capite truncata." Albert. "Unde forte tueri possis Nicand. Æl. Anim. 601." Wakef. Mss.] "Ἄγραυλα, Hes. τὰ "ἐν εὐθήρῳ τόπῳ, καὶ πλήρη ἀγρευμάτων, Quæ sunt in "loco venationi apto s. abundante feris, et plena "prædæ." [Vulg. ἐν θήρῳ τόπῳ. "L. Ἀγραυλα, τὰ ἔνθηροι τόποι καὶ πλήρεις ἀγρευμάτων. Sensu plano; nam ἔνθηρος τόπος, Qui feris abundat." Palmer. "Θηρώδει τόπῳ," Salmas. "Εὐθήρῳ τόπῳ καὶ πλήρει." Schr. "Ser. * Ἀγραυλωτῷ· ἐνθήρῳ—πλήρει." Perger. "Pro ἐν θήρῳ Bruno ἔνθηρα. Sed præstat integrum locum refingere, Ἀγραύλῳ· τῷ ἐνθήρῳ τόπῳ καὶ πλήρει ἀγρευμάτων, quod literarum jubet series, (et Cod. Ven. in quo teste Schow. legitur, Ἀγραυλῶ τὰ ἐνθείρω.) Quam emendationem video etiam placuisse Is. Vossio. Phavor. Ἄγραυλα· τὰ ἐν εὐθήρῳ τόπῳ, καὶ πλήρη ἀγρευμάτων. Et sic exhibet H. Steph. Ind." Albert. "Pierson. Veris. 95. Valck. ad Phœn. p. 679. Hom. H. in Merc. 410. Jacobs. Anim. 35. Anth. 11, 82. Heyn. Hom. 6, 32." Schæf. Mss. Nicand. Ther. 472. Ἦ Σάον, ἠὲ Μοσύχλον ὅτ' ἀμφ' ἐλάτῃσι μακεδναῖς Ἄγραυλοι ψύχωσι, λελοιπότες ἔργα νομάων. "Vulg. νομήων correxi e R. cum quo facit Eutecn. (Οἱ δὲ ἡγούμενοι τῶν προβάτων τυγχάνουσι ψυχάζοντες περὶ μεσημβρίαν· ὑπήνεμον γάρ τι χωρίον ἐξευρόντες οἵδε, καὶ σκιὰν παρέχειν, ὁπόταν ᾖ καῦμα, δυνάμενον τὴν ἀπὸ τῶν φυτῶν, ὀλίγον ἀποστήσαντες τῆς νομῆς τὰ κτήνη ἐνταῦθ' ἀπαγαγόντες προσαναπαύουσιν.)" Schneider. "Νομῆες corrigit Bentl. ubi νομήων vulgatur: ego vero e Codd. νομάων dedi. Eutecn. ἀποστήσαντες τῆς νομῆς τὰ κτήνη." Idem Cur. poster. "Cum Bentl. νομῆες scribendum." Idem Ind. v. Νομέες. Imo e Codd. leg. νομάων, cum ἔργα absolute sic positum, λελοιπότες ἔργα νομῆες, nobis haud satis arrideat. Schol. "Ἄγραυλοι· τουτέστιν ὅτε οἱ ποιμένες καταλείψαντες τὰ ἔργα τῶν νομέων, τουτέστι τὸ βόσκειν, καταψύχουσιν ἑαυτοὺς καὶ τὰ θρέμματα ὑπὸ ταῖς μακεδναῖς, ἤγουν ἐπιμήκεσιν, ἐλάταισι, τουτέστιν ἐν ταῖς σκιαῖς. Schneidero nihil hic vitii suboluisse miramur: Ἄγραυλοι i. e. νομεῖς, Pastores, καταλείψαντες τὰ ἔργα τῶν νομέων, i. e. Pastorum, ridicula est lectio. Lege νομῶν, i. e. τῆς νομῆς, Pastus s. Pabulatus.]

[* Φιλάγραυλος, ὁ, ἡ, Ruricola, Πὰν, Macedon. Epigr. 25.]

Ἀγραυλὴς, έος, ὁ, ἡ, i. q. ἄγραυλος. ut ἀγραυλέι κοίτῃ, Nicand. (Ther. 78.) Schol., τῇ ἐν τῷ ἀγρῷ γινομένῃ, Quæ fit in agro, ἡ δὲ λέξις ἀγροικὴ [l. ἀγροικική. Vide Ἀγροικικός.] Ubi ἀγραυλέϊ non retinet signif. inclusam τῆς αὐλῆς.

[* Ἀγραύλη, "fœm. præbet H. in Mercur. 410." Passow. in Beck. Act. Societ. Philol. Lips. 1, 94. "Ἀγραύλοισι βόεσσιν ego scripsi, quod ita alibi constanter legitur." Hermann.]

Ἀγραυλία, ἡ, Stabulatio in agro, Pernoctatio in agro. [Etym. Ἀγραυλία· θυραυλία, καὶ ἐρημία. "Diod. S. 2, 599." Schæf. Mss.]

Ἀγραυλέω, F. ήσω. P. ηκα, Stabulo in agro, Pernocto in agro, ut Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, Luc. 2, (8.) Sues noctu in agris jacentes Strabo ἀγραυλεῖν dixit, Αἱ δ' ὗες καὶ ἀγραυλοῦσι, ὕψει καὶ ἀλεῇ διαφέρουσαι. ‖ Ἀγραυλεῖν, ut θυραυλεῖν, Rusticari, Ruri esse, Bud. (Plut. Numa 4.) Ὁ δὲ Νουμᾶς ἐκλιπὼν τὰς ἐν ἄστει διατριβὰς, ἀγραυλεῖν τὰ πολλὰ καὶ πλανᾶσθαι μόνος ἤθελεν ἐν ἄλσεσι θεῶν. ["Græv. Lectt. Hes. 587." Schæf. Mss. Gl. Ἀγραυλῶ· Ruro, Rusticor, Villicor, Nitor, Vigilo.]

[* Συναγραυλέω, Una ruri vivo, Pastor sum. Dionys. Hal. A. R. 1, 39. Καὶ τοὺς εἰωθότας αὐτῷ συναγραυλεῖν συνεκάλει, Ceteros pastores socios suos convocare cœpit.]

[* Ἀγραυλὶς, Filia Agrauli, Cecropis uxoris. "Musgr. ad Eurip. Ion. 23. 496. Bruneck. Aristoph. 1, 113. 145." Schæf. Mss.]

[* Ἀγροβάτης, ὁ, "Brunck. Philoct. 214. Musgr. Cycl. 54." Schæf. Mss. Vide Ἀγροβάτης.]

[* Ἀγροβόας· ἀνὴρ, Phrynich. Σοφ. Προπαρ., ὁ ἀγροίκως φθεγγόμενος, καὶ οὐκ ἐμμελῶς· χρῶ ἐπὶ τῶν ἀηδῶν καὶ μεγαλοφώνων. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγροβόας ἀνὴρ· ὁ ἀγροίκως φθεγγόμενος, καὶ οὐκ ἀστείως, οὐδὲ ἐμμελῶς. Οὕτω Κρατῖνος.]

Ἀγρογείτων, ονος, ὁ, Vicinum agrum s. fundum, aut Vicinam villam habens. Plut. (Cat. Maj. 25.) Ἀγρογείτονες καὶ περίοικοι. Synes. Γυναῖκες τῶν ἀγρογειτόνων, εὐδαίμονες. [Boissonad. ad Greg. Cor. 287. Gl. Ἀγρογείτονες· Accolæ. "Jos. 382. Synes. 166." Wakef. Mss.]

[* Ἀγρογενὴς, έος, ὁ, ἡ, Gl. Rurigena.]

Ἀγροδίαιτος, ὁ, ἡ, In agro vitam agens, aut Agrestem s. rusticam vivendi rationem sectans, proprie ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος. ‖ Ἀγροδίαιτος a Gellio ponitur pro Rusticus, Inscitus, Illepidus, quod rusticum vitæ genus tale sit, 1, 5.: Dionysia malo equidem esse, quam quod tu, Torquate, ἄμουσος, ἀγροδίαιτος, ἀπρόσιτος, [in Ed. Bip. qua utimur, est ἄμ. ἀναφρόδιτος, ἀπροσδιόνυσος. "Synes. 27. 145." Wakef. Mss. Gl. Ἀγροδίαιτος· Agricola.]

Ἀγροδότης, ου, ὁ, Agrorum dator, sed accipitur et

pro Venationis dator, deducendo ab ἄγρα. Vide igitur et infra inter composita ab ἄγρα. [Theætet. 1.]

" Ἀγρόθειρα, Herba quædam, ut est ap. Hes." [" F. l. * Ἀγρότειρα s. Ἀγροτέρα." Guyet.]

[* Ἀγροκηπίον, τό, " Garten, wie Garten gebautes oder eingezäuntes Land, Strabo 12. 821." Schneider. Lex. Cf. Ἀγριοκήπιον.]

[* Ἀγροκόμος, ὁ, Villicus. Joseph. A. J. 5, 9, 2. bis. D. Scotti Append. ad Thes.]

" Ἀγρολέτειρα, Hes. τὸν ἀγρὸν ἀπολέσασα, Quæ " agrum perdidit." [Suid. et Zonar. Ἀγρολέτειρα· ἡ Ἄρτεμις.]

Ἀγρομένης, ου, ὁ, In agro commorans, et in urbem non accedens, Hes. [Ἀγρομένης· ὁ ἐν ἀγρῷ διατρίβων, καὶ εἰς ἄστυ μὴ κατιών. " Παρὰ τὸ ἐν τῷ ἀγρῷ μένειν. Scr. Ἀγρομενής." Guyet. Heins.] Componitur autem ex ἀγρὸς et μένω, ut sit ad verbum, In agro manens, ut ἀστυμένης contra, In urbe manens, ex quo et nomen proprium factum est.

" Ἀγρονόμης, ὁ ἐν ἀγρῷ διατρίβων, In agro se con- " tinens, nec urbem adiens, In agro degens, VV. LL. " Sed viderint ne scribendum sit Ἀγρομένης: nam " illius nulla mentio ap. Gr. Lexicographos."

Ἀγρόνομος, ὁ, ἡ, cum accentu in antepenult. In agro commorans, In agro versans. Suid. Ἀγρόνομοι· οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες, In agris vitam degentes. Hes. Ἀγρονόμων· ἐν ἀγροῖς διαγόντων. Od. Z. (106.) Νύμφαι ἀγρόνομοι appellantur αἱ τοὺς ἀγροὺς νεμόμεναι, accipiendo νέμεσθαι ἀγροὺς pro Habitare s. Incolere agros, ut Hom. dicit, ἀνθρώπων οἳ τήνδε πόλιν νέμονται. Vel, Ἀγρόνομος, Qui aut quæ in agro pascitur, s. Ubi agrestes agrestiave pascuntur, accipiendo νέμεσθαι in propria signific. Sic Soph. Œd. T. (1094.) dicuntur Apollini gratæ esse πλάκες ἀγρόνομοι, ubi Sch. ἀγρόνομοι explicat τόποι ἔνθα τὰ ἄγρια νέμεται, Ubi agrestia pascuntur, h. e. Fera animalia. Sed in vulgaribus exemplaribus ἀγρονόμοι male legitur παροξυτόνως, [sic Brunck. et Erfurdt.] Ap. Suid. autem in versu quem ex Epigr. (Meleag. 111.) affert, [Ἠχήεις τέττιξ δροσεραῖς σταγόνεσσι μεθυσθείς, Ἀγρόνομον μέλπεις μοῦσαν * ἐρημολάλον, Jacobs. edidit Ἀγρονόμον μέλπεις μ. ἐρημολάλος,] ἀγρόνομος μοῦσα dicitur cicadæ, tribuendo ejus carmini quod ad eam pertinet; est enim ipsa ἀγρόνομος i. e. In agris pascitur, quos etiam incolit. Eust. ap. Dionys. ἀγρόνομοι Μασυλῆες scribit itidem προπαροξυτόνως, ut pass. signif. habens, eadem forma qua πρωτότοκοι παῖδες dicuntur: exponit autem ἀγρόνομοι, Qui in agris degunt, aut Qui more ferarum bestiarum degunt. Sic enim intelligo κατὰ τὰ ἄγρια. ‖ Ἀγρόνομος, cum accentu in penult. In agro pascens, aut Agrestia pascens, ut ap. Hom. l. c., Ἀγρονόμοι νύμφαι, si secundum alios παροξυτόνως scribatur, In agro pascentes, αἱ ἐν ἀγρῷ νέμουσαι, aut Quæ pascunt agrestia, i. Feras, αἱ τὰ ἄγρια νέμουσαι. Atque ita fortasse exponi possit in illo Soph. loco hoc vocab., servando eum quem habet in vulg. Edd. accentum. Nam cum Apollo sit νόμιος, Pastoralis, merito amat ea loca quæ pascunt, i. Quæ pascua feris suppeditant. Quanquam, si dicamus ei grata esse loca, in quibus feræ pascuntur, ut sit ἀγρόνομοι, eodem res redibit. Sic et ὕλη ἀγρόνομος vel ἀγρονόμος scribi volunt, ut sit ἐν ᾗ τὰ ἄγρια νέμονται, vel ἡ τὰ ἄγρια νέμουσα. A quibusdam autem illud ἀγρονόμοι νύμφαι exponitur αἱ νέμουσαι τοὺς ἀγρούς, i. e. διοικοῦσαι, ut agrorum præsides. [Pseudo-Did. Ἀγρονόμοι· αἱ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν νεμόμεναι, ἢ ἄγραν (sic) νέμουσαι. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγρονόμοι· αἱ ἐν ἀγροῖς διατρίβοντες. Apollon. Lex. Ἀγρονόμοι· πρὸς διάφορον τόνον καὶ σημασίαν, καὶ ἅπαξ εἴρηται ἐν Ὀδυσσείᾳ (Z. 106.) Ἀγρονόμοι παίζουσι, γέγηθε δ' ἄρα φρένα Λητώ· ἐπὶ τῶν νυμφῶν. Τῆς μὲν οὖν * παρεσχάτης ὀξυτονουμένης, ἀκούονται αἱ ἐν ἀγροῖς * οἰονέμουσαι (sic Ed. Tollii, sed Albert. ad Hes. habet νέμουσαι), τῆς δὲ δευτέρας, αἱ ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι. " Literæ ο et σ sæpe confunduntur, quia ductus superior, qui σ ab ο distinguit, in membrana passim non apparet. Miror H. Tollium ad v. οἰονέμουσαι prorsus nihil notavisse. Schneider. Lex.: ' Οἰονέμω, davon οἰονέμουσαι, wenn es nicht * οἰονομοῦσαι von οἰονόμος heissen soll, Schafeweiden, Apollon. Lex.' Οἰονέμω vox nihili est, cui locus in Lexicis non concedendus. Codex habet ἀγροϊονέμουσαι, sic, pro quo, ut nemo non videt, ἀγροῖς, s. ut nunc scribimus, ἀγροὺς νέμουσαι legi oportet," (neque aliter citatum est ab Albertio ad Hes. v. Ἀγρονόμων.) " Figura nunc usu recepta sigma finalis, ς, non occurrit in Codd. paulo antiquioribus. (' Bast. Append. ad Ep. Crit. 12. et 45.' Schæf.) Cf. Porson. ad Odyss. A. 56." Bast. ad Greg. Cor. 251. Verbum tamen οἰονέμω ex Apollonii loco sine corruptelæ suspicione affert Spitzner. de Versu Gr. Heroico 150. sed in Indice Græcitatis non ponitur. Ammon. Ἀγρονόμος· ἐὰν μὲν παροξύνωμεν, ἔσται ὁ ἐν ἀγροῖς νέμων, ἐὰν δὲ προπαροξύνωμεν, ἔσται ὁ ἐν ἀγροῖς νεμόμενος, τὰ γὰρ προπαροξυνόμενα χαίρουσιν ἀναλύεσθαι εἰς πάθη. Gl. Ἀγρόνομος· Villicus. Hippocr. 94. 12. " Ἀγρονόμος, Julian. Æg. 19. Agathias 59. Toup. Opusc. 1, 14. Bergl. ad Alciphr. 109. Brunck. Phil. 214. ad Charit. 350." Schæf. Mss.]

Ἀγρονόμος, Nomen magistratus, quæ ad rura suburbana agrosque urbi vicinos pertinebant, administrantis, qui et ὑλωρὸς dicebatur. Arist. Pol. 6. Ἀλλὰ περὶ τὴν χώραν ἐστὶ καὶ τὰ περὶ τὰ ἔξω τοῦ ἄστεως (ἀρχή,) καλοῦσι δὲ τοὺς ἄρχοντας τούτους οἱ μὲν ἀγρονόμους, οἱ δ' ὑλωρούς. Est et in 7, [8. Timæi Lex. Ἀγρονόμοι· οἱ τοῖς ἀγροῖς ἐπιφοιτῶντες ἄρχοντες. " Plat. LL. 617. a, b, c, g. 618. b, c. 648. 649. 650. 660. 663. e, f. 675. 678. 684. 691." D. R.] Hinc Ἀγρονομία, Administratio quæ ad ἀγρονόμον pertinebat, Magistratus quem gerebat ἀγρονόμος. Ita dicuntur ut ἀγορανόμος ἀγορανομία, ἀστυνόμος ἀστυνομία, verbo νέμειν hic significante gubernare s. administrare.

" Ἀγρόπολον Hes. ἄπορον, Inopem. Ad verbum " sonat, Qui in agris versatur, i. q. ἀγρομένης. Tales " autem homines esse solent inopes." [" Aristoph. Nub. 628. ἄγροικον et ἄπορον conjunxit." Albert.]

[* Ἀγροπόνος, ὁ, ἡ, Agricola. Gl.]

" Ἄγροφον, Gal. Lex. Hippocr. ὀρεινὸν, Montanum," [Silvestre. Sic Suid. et Zonar.]

Ἀγροφύλαξ, ακος, ὁ, Agri custos. [Antist. Epigr. 2. " Jacobs. Anim. 218. Diod. S. 1, 252." Schæf. Mss. Gl. Ἀγροφύλαξ· Saltuarius, Camparius.]

" Ἀγριεύς, Hes. ἀγροῖκος, Rusticus."

" Ἀγρεῖφνα, s. Ἀγρείφνη Ionice, (ἡ,) Rastrum, " Suidæ γεωργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ συνάγουσι τὸν " χόρτον, Rusticum instrumentum quo fœnum cogunt " s. corradunt. Alcimus ἐπιθετικῶς eam vocat * κε- " νοδοντίδα, quia inter dentes ejus vacuum est spa- " tium," [Epigr. Phaniæ 4. Ἄλκιμος ἀγρεῖφναν κενοδόντιδα, καὶ * φιλόδουπον Φάρσος ἅμαι, στελεοῦ χῆρον ἐλαΐνεου. " Rastrum dentibus vacuum interpretatur Kuster. Reiskius autem (et ante eum Noster) Rastrum, cui dentes distantes interjectisque vacuis spatiis distincti sunt. Hunc sequitur Brunck." Jacobs. Zonar. Ἀγρεῖφνα· γεωργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον.]

" Ἀγρίφη, Suidæ δίκελλα, Ligo bidens, σκεῦος " γεωργικὸν, πολύγομφον, qua posteriore expositione " Rastrum aut Occam intelligere videtur. Et si " Rastrum, eadem hæc ἀγρίφη erit, quæ supra ἀγρεῖ- " φνα. Hes. Ἀγρίφη· ὑποδοχὴ, ἄμη, σκάφη." [" Herodian. * Ἀσκρίφη· σκαφίον." Is. Voss. " Arcad. Grammat. Ms. (nuper a Barkero editus,) Ἀγρίφη· τὸ σκαφίον." Albert. Zonar. Ἀγρίφη· δίκελλα, σκεῦος γεωργικὸν, πολύγομφον, λέγεται δὲ καὶ ἡ σκάφη. Etym. Ἀγρίφη· σημαίνει τὴν σκάφην, ἢ ὑποδοχὴ, ἄμη, σκαφίον: 44. Τὰ διὰ τοῦ ιφη μονογενῆ διὰ τοῦ ι γράφονται, οἷον, Σίφη ἡ πόλις, ἀγρίφη ἡ σκάφη.]

[* Ἀγρίσκα θεὰ, " Lycophr. 1152." Kall. Mss. Vide infra Ἀγρίφα. Cod. Vat. exhibet Ἄγισε, Vit. 3. Ἀργίσκα vitiose. Sic in Hes. v. Ἀγρολέτειρα pro ἀγρὸν, Ed. Hag. male ἀργόν. Vide Ἀγράς.]

[* Φίλαγρος, ὁ, ἡ, Ruris amans. " Lucian. 2, 325." Schæf. Mss.]

[* Φιλαγρότις, ἡ, vide Φιλαγρέτις.]

Ἐνδίαγρος, vide Ἔνδιος.

¶ Ἄγριος, (ία, ον,) Agrestis, ut enim Lat. Agrestis interdum pro Rustico s. Rusticano et Rurali, interdum pro Fero usurpatur, sic ἄγριος apud Græcos. Sed rara

est illa prior significatio, nec ἄγριος de homine dictum, pro ἀγροικος, s. ἀγροίκης, aut ἀγροικότης, Rusticus, Agrum incolens, adhuc legere me memini, nec a Gr. Lexicographis annotatum reperio. [Vide 697. a.] At de rebus dictum, et quidem rebus quas agri producunt, observavi, ut Athen. (58.) malva ἀγρία opponitur hortensi. Sic ἄγριαι ἐλαῖαι s. ἀγρίαι, quæ et per compositionem ἀγριελαῖαι dicitur, ut ἀγρία μαλάχη, quæ et ἀγριὰς μαλάχη a Nicandro (Th. 89.) dicitur, ἀγριομαλάχη. Latini herbas erraticas pro agrestibus dicunt nonnunquam, et sativas illis opponunt. Paus. Atticis, Σπείροντες μὲν οὐδὲν, ἀπὸ δὲ ἀμπέλων ζῶντες ἀγρίων. Sic ὕλη ἄγριος ap. eund. Athen. et ap. Herod. Agrestis, quæ et Sylvestris dici potest. Sic et animalia quædam ἄγρια dicta observavi ad differentiam aliorum ejusdem generis, quæ inter homines aluntur et velut domestica sunt: οἰκιτραφῆ vocant Græci. Sic oves ἄγριοι, asini ἄγριοι, Xenoph. (K. A. 1, 2. Cyn. 10, 1.) qui et ὄναγροι nomine composito. Sic ἄγριοι σύες, qui et σύαγροι composite, et ἄγριοι αἶγες appellantur, et ab Hom. ἀγρότεροι σύες nominantur etiam, et ἀγρότεραι αἶγες. Ut plurimum vero ἄγρια opponuntur τοῖς ἡμέροις, animalia præsertim, nonnunquam et quæ terra giguit, ut Xenoph. Cyn. (5, 5.) Ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκεκόμισται, τὰ δὲ ἄγρια γήρᾳ διαλέλυται, ubi ἄγρια non ad differentiam hortensium, sed agrestia natura. Sic cum δρῦς, Quercus dicitur ἄγριος, unde Theocr. (26, 3.) δρυὸς ἄγρια φύλλα, non ad differentiam τῆς ἡμερησίμου, sed quæ natura est agrestis, in agris nascens. Præsertim vero eas, quæ in montibus nascuntur, arbores ἀγρίας vocant. Sic et ἄγριος λέων, aut πάρδαλις, non ad differentiam, sed natura ἄγριος, Ferus. De qua signif. mox dicam.

Ἄγριος Bud. exponit Rusticus, Qui urbanitatem non novit, nec ferre potest, qui et ἄγροικος vocatur. Arist. Ethic. 4, (8.) Ὁ δ' ἄγριος εἰς τὰς τοιαύτας ὁμιλίας ἀχρεῖος. Ego existimo verti posse h. l. Agrestis moribus et incultus, Horridus et incultus vir, vel Subhorridus, e Cicerone. Ideo autem libenter Incultus et horridus interpretor, quod et ἄγριος τόπος Platoni de LL. Is sit qui Latinis proprie Incultus et horridus diceretur.

Ἄγριος, Ferus. Quoniam et fructus agrestes aliis acerbiores sunt minusque mites, et animalia agrestia domesticis ut plurimum sunt minus mansueta, hinc factum est ut ἄγριος Græcis, ut Lat. Agrestis, per metaph. pro Fero sumeretur. Proprie autem ἄγριος dicitur Feritatem habens, qualis est animalium, quæ Fera dicuntur. Hoc autem conjicio ex eo, quod ἄγρια dicuntur interdum absolute Ipsæ feræ, et quod ἀγριοῦσθαι pro θηριοῦσθαι usurpetur. Alioqui dicitur et ἄγρια θηρία, Isocr. Panath. Θηρίων τῶν ἀγριωτάτων καὶ πλείστης ὠμότητος μεστῶν.

Ἄγριος de homine dictum, Ferus, Immanis, Immitis, Atrox, et quod ap. Latinos sonat nonnunquam Barbarus: Cic. (pro Font. 21.) Immanis ac fera ac barbara gens. Od. I. (215.) Ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα, οὔτε θέμιστας. Od. A. (198.) χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔναιον [vulg. ἔχουσιν] Ἄγριοι. Od. H. (206.) καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων. Plato, imitatus Homerum, ἄγριος et χαλεπὸς copulavit, in Minoe, Τὸν δὲ Μίνω ἄγριόν τινα καὶ χαλεπόν. Ap. Xenoph. K. Π. 1, (6, 19.) ἄγριοι et πρᾷοι opponuntur. Interdum Ἄγριος de homine dicitur junctum alii epitheto: Il. Ζ. (97.) Ἄγριον αἰχμήτην, Ferocem bellatorem s. Atrocem, Ferociter s. Atrociter bellantem. Suid. ait Menandrum, quendam aleæ supramodum deditum appellasse aleatorem ἄγριον. Sic Lat. Immanitas aliquando nescio quid tale sonat: ut ἄγριος κυβευτὴς dici possit, Aleam immaniter amans, vel Aleam immani studio persequens. Nam Immane studium loquendi dixit, ut opinor, Ovid. Ceterum Eust. tradens ἀγρίους in illo Od. A. loco dici Prædones, ait Comœdiam homines ἀγρίους appellare, alium notando improbitatem, sed quæ illa sit, non addit. Existimo autem intellexisse de ea signif. qua ἄγριοι significant παιδεραστὰς, de qua v. Suid. et Aristoph. Sch. Nub. (349.) Ἀγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου.

Ἄγριος de rebus dictum. Cic. ap. Plat. Τὸ θηριῶδές τε καὶ ἄγριον τῆς ψυχῆς μέρος, vertit, Illa pars animi in qua feritas quædam sit atque agrestis immanitas, ut videre potes in meo Cic. Lex. Ἄγριος πόλεμος, Il. P. (736.) Atrox bellum, ἄγριος μῶλος, (397.) sicut et ἄγριος αἰχμητὴς, ut modo dixi, Atrox bellator. Possit etiam Ferum bellum dici. Eust. exponit ἀγριοποιὸν, Feritatem inducens. Ἄγριος θυμὸς, Il. I. (625.) Ferox animus vel Crudelis mens, Ferum pectus, unde et compos. ἀγριόθυμος. Ἄγριος χόλος, Il. Δ. (23.) et alibi item ἄγριον μένος, X. (313.) ἄγριος ὀργὴ, Phocyl. (51.) et ἄγριον μῖσος ap. Luc. (3, 113.) nomine Atrox videntur reddi commode posse, si quis aliud quam Ferum quærat. At Erasmus hunc Luciani locum exponens, Μῖσος δὲ ἄγριον, φασὶ, παρὰ πάντων ἔχεις ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ, non intellexit ἄγριον dici in hoc loquendi genere metaphora sumta a feris bestiis, sed ἄγριον μῖσος appellari Agreste odium, quale esse solet hominum rusticorum, quia rustici plerumque misanthropi sunt, et acerbius atque implacabilius oderunt. Vide meam Annot. in Prov. Odium agreste, quæ cum aliis est in calce Chiliadum Eras. a patre meo excussarum.

Ἄγριον ἕλκος, Ferum ulcus. Theocr. aut quisquis est auctor Epit. Adonidis, (Bio 1, 16.) Ἄγριον, ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις, Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος, ubi poeta ludit eleganter in comparatione duorum ulcerum, unius in corpore, alterius in animo: epithetum ἄγριον ab illo ad hoc transferens. Proprie enim ulcera sunt corporis, de quibus usitata medicis translatione ἄγριον dicitur; de iis videlicet, quæ talia sunt ut nulla curatione mitescant, sed quasi recrudescant potius. Huc pertinet ἀγρία ψώρα. Celsus de scabie loquens:—Quo asperior est, quoque prurit magis, eo difficilius tollitur. Itaque eam quæ talis est, ἀγρίαν, i. Feram, Græci vocant. Hesych. autem ἀγριοψωρίαν dicit esse Morbum, aliud non addens: Ἀγριοψωρία· νόσος, καὶ ἀγριολειχῆναι. [" An ἀγριολειχῆνες ?" Steph. In Cod. Ven. reperitur ἀγριολιχῆναι. Ἀγριολειχῆνες Albert. ad Hes. v. Λειχῆνες tacite exhibet.]

Ἄγρια, Feræ. Ut enim Lat. Feræ absolute dicitur, sub. nom. subst. Bestiæ, aut Belluæ, aut Animantes, sic Græce ἄγρια interdum subaudium habet ζῶα. Schol. Soph. ἀγρόνομοι, ἔνθα τὰ ἄγρια νέμεται, ὅ ἐστι τὰ μὴ ἥμερα θηρία. [Vide Ἀγρόνομος.] Eust. exponens ἀγρόνομοι Μασυλῆες ap. Dionys. dicit significare etiam posse τοὺς κατὰ τὰ ἄγρια νεμομένους, Ferarum more degentes. Primus autem Hom. ita est usus, Il. E. (52.) Βάλλειν ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη. Ap. Eund. ἄγρια itidem in plur. genere neutro ponitur etiam pro ἀγριότητας, Feritates, vel potius ἀγριότητα, Feritatem, sing. num. Il. Ω. (41.) λέων δ' ὡς ἄγρια οἶδεν. Item ἄγρια adverbialiter pro ἀγρίως, Hesiod. Asp. (256.) Ἄγρια δερκομένω.

["Ἄγριος, Valck. ad Callim. p. 7. ad Theocr. x. Idyll. p. 51. ad Moschum p. 376. ad Hippol. p. 294. Eurip. iii. p. 291. b. Fischer. Ind. Palæph. Ὕλη ἀγρία, ad Moerin 395. (adde Abresch. Diluc. Thuc. 257. Archilochi Fr. p. 79. Liebel.) Jacobs. Anthol. 1, 1. 49. 7, 93. Charit. 761. Wakef. Herc. 1389. Trach. 555. Phil. 173. 265. Heyn. Hom. 7, 602. 619. Ἀγρίου, Heyn. Hom. 8, 304. (Cf. Spitzner. de Versu Gr. Heroico 84.) Conf. cum ἀχρεῖος, Jacobs. Anth. 6, 61. (Ἀγρίας, et Ἀργείας confusa, Pierson. ad Moer. l. c.) Ἄγρια, adverb. Leon. Tar. 74. Αὐτόματα ἄγρια φύεται, Herod. 2, 94." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀγρία· Ferox. Ἄγρια· Feræ. Ἀγρία ἐλαία· Oleaster. Ἀγρία αἴξ· Rupicapra. Ἀγρία δρῦς· Robur. Ἀγρία πίτυς· Ornus. Ἀγρία συκῆ· Caprificus. Ἄγριον σέλινον Siser, l. σέλινον. Ἄγριος· Agrestis, Sylvestris, Ferox, Ferus, Efferus, Immanis. Ἄγριος τῇ ἁφῇ· Asper tactu. Ἄγριος θήρ· Ferox. J. Poll. 4, 96. ἀγρία ὁδὸς, 1, 242. ἄγρια σῦκα, 9, 12. θηρία, 1, 182. ἄγριος πῶλος, 5, 84. ὄνος, 9, 32. ἀγριώτερος θαλάττης τελώνης, 9, 193. ἄγριοι λειχῆνες. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγριος ἔλαιος· ἣν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν· ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὕμνοις. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἀγρίοις κατακαῦσαι ξύλοις· τὰ ῥεπτώδη τὴν φύσιν ἐπ' ἀγρίοις ἕκαιον ξύλοις. Mosch. 5, 13. Ἃ τέρπει ψοφέουσα τὸν ἄγριον, οὐχὶ παράσσει. " Rarior

hic vocis usus, neque probatus Grammaticis. Ammon. (v. infra.)" Schæf. 2 Macc. 14, 30. Ἀπάντησις ἀγριωτέρα, Conversatio rusticior. Ἄγριος, communis generis, Il. 3, 24. 19, 88. Oppian. H. 4, 534. Phile de Anim. 36, 12. quæ loca Fr. Passowii diligentiæ debentur. Sic Suid. et Zonar. Ἀγρατέρας· ἀγρίους. Galen. Lex. Hippocr.: Ἀγρίη κολοκύνθη· ἡ κολοκυνθὶς, ὡς καὶ Κρατεύας, καὶ Διοσκουρίδης, καὶ Πάμφιλος. Κολοκύνθην ἀγρίην· τὴν κολοκυνθίδα. Πυρὸς ἀγρίου· τοῦ ἐρυσιπέλατος, ex Epid. 7. p. 356, 21. Ἄγριον πῦρ habes in Theocr. 2, 54. ubi v. Interprr. Ἄγριον ἕλκος, Galen. l. c. in Θηρίον. Suid. Ἀγρία μέλιττα· ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρῶν, καὶ ὠμῶν. Ἄγριον ὑποβλέπει με· μᾶλλον * χρηστέον, ἢ ὑποβλέπεται, (sic et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.) Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀνέτρεχον, καὶ ἐβόων ἀγριαίνοντες, καὶ ἄγριον ὑποβλέποντες. (Cf. Zonar. 20.) Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ τὸ θηριῶδες καὶ ἄγριον ὑπεκίνει καὶ διηρέθιζεν, εἶπον κύριοι γένηται τοῦ χωρίου. Ἄγριος· ὄνομα κύριον, καὶ Ἄγριος· ἄμικτος καὶ ἀνήμερος· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ κακίας ὑπερβολῇ, (l. ὑπερβολῆς, Kuster.) Αἰλιανός· Ἀποστεῖλας τοὺς ἀγριοτάτους (l. ἀγριωτάτους) τῶν δορυφόρων, ἐξήρπασε τὴν γυναῖκα, καὶ πρὸς βίαν ἤσχυνε ποτνιωμένην καὶ θρηνοῦσαν, (Fr. p. 1005. Perizon.) Καὶ ὁ Ἅδης, δημιουργὸς ἄγριος, (e Soph. Aj. 1024.) Hesych. Ἄγριον· ἄμικτον, ἀνήμερον. Ἄγριοι λιμένες· τόπος ἐν Ἑρμωνι, (" f. l. Ἑρμιόνῃ," Palmer. " vel Ἁρμενίᾳ, Act. 27, 8. καλοὶ λιμένες in Creta." Soping. in Cod. Ven. legi ἑρμῶνι testatur Schow.) Ἄγριον· γενικῶς ἐπὶ θηρίου, Σὺν ἄγριον ἀργιόδοντα, (Il. I. 535.) καὶ μεταφορικῶς, ἐπίθετον, Ἄγριον αἰχμητήν, (Il. Z. 97.) κατ' ἰδίαν δὲ ὄνομα κύριον, Οἰνέως μὲν ἀδελφοῦ, πατρὸς δὲ Θερσίτου, " l. Θερσίππου," Stephanius. Apollon. Lex. Ἄγριον αἰχμητήν· ἄγριον ἐν τῷ αἰχμάζειν, ὅ ἐστι μάχεσθαι, ὅταν δὲ λέγει, Ἄγριον αἷγα, τὴν αἰγαγρον σημαίνει, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ κύριον ὄνομα, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἄγριος, ἡδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς. Cf. Pseudo-Did. et Schol. Ven. Hesych. Ἀγρίου βέβρωκας· οἱονεὶ ζώου ἀγρίου, εἰώθασι δὲ οἱ βεβρωκότες χασμᾶσθαι. Cf. Zenob. 1, 8. Etym. Ἄγριος· ὁ ἀνήμερος, προπαροξύνεται, καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται, ἀπὸ τοῦ ἀγρὸς, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀγρεῖος, ὁ ἐν ἀγρῷ διατώμενος, τοῦ διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφομένου καὶ περισπωμένου. Zonar. Ἄγριος· * προπαροξυτόνως, ὁ ἀνήμερος, ἀγρεῖος δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου πρὸς ἀντιδιαστολήν. Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxx. Ἄγριος· ὁ ὠμὸς, ἀγρεῖος δὲ, ὁ ἐν ἀγρῷ οἰκῶν. Ammon. Ἄγριος, καὶ ἀγρεῖος διαφέρει· ἄγριος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὠμὸς, ἀγρεῖος δὲ, ὁ ἀγροῖκος. Vide supra Moschum cum Schæferi nota. " Moschopul. cujus, uti et Thomæ M. cum Eustathio præcipua hic habenda erit ratio, non raro enim Ammonium descripserunt, similiter ἄγριος et ἀγρεῖος discernit. Vitiose apud ipsum vulgatur * ἀγροῖος pro ἀγρεῖος. (Vide nos in Ἀγροῖος.) Et ap. Etym. Ἀγρῖοι δὲ, καὶ οἱ ἀγροῖκοι, emendatius ἀγρεῖοι ponendum, (neque aliter exhibet Cod. Dorv. teste Gaisford.); nam de Ionismo cogitari vix potest." Valck. Respicit V. D. ad Sylburgii hæc:—" In ἀγρῖοι Ionismus quidam est, ut sit ἀγρῖοι pro ἀγρεῖοι, sicut ἀχρῆϊος pro ἀχρεῖος." Vide eund. Valck. in Ἀγοραῖος citatum.] "Ἄγριοι θεοὶ, Hes. οἱ Τιτᾶνες, " ab immani et agresti feritate." [Hes. * Ἀπαντίτας· τοῦτο ἐν συνηθείᾳ λέγεται, σημαίνει δὲ Ἀπτὰν, πένητα, Τιτὰν δὲ, παιδεράστην. In Cod. Ven. vulgata scriptura Ἀπτιντίτας legitur. Vide Interprr. ap. Albert.] " Ἀγριμέλισσα, Apis agrestis s. sylvestris. Ita co- " gnominatus fuit Hegesias, teste Hes." [Vide Suid. supra.]

" Ἄγρινοι, eidem Hes. ἀγρόνομοι, quo nomine in- " telliguntur Ii qui in agris pascuntur et degunt, " Rustici. Item sic dicuntur οἱ παιδερέται, ut idem " subjungit, pro quo f. scr. παιδερασταὶ, Puerarii, " Pædicones, Divisores," [neque aliter Interprr. ap. Albert. Pro Ἄγρινοι Wakef. ad Hes. marg. reponit * Ἀγρικοὶ, sed Ἄγρινοι exhibet Cod. Ven. Etym. Ἄγριοι· οἱ παιδεράσται, (sic, sed Albert. tacite corrigit παιδερασταὶ,) ἤτοι ὅτι ἀγρίων ἐστι τὸ πάθος ἡ παιδεραστία, ἢ ὅτι ὁ Πὰν ἔνυχός ἐστι τοῖς τοιούτοις· διὰ τοῦτο γοῦν καὶ τὸ αἰδοῖον ἀνατεταμένον ἔχει· ἔστι δὲ ὁ Πὰν ἄγριος θεός. Eadem verba leguntur in Bekkeri Λεξ. ῥητορ. nisi quod est παιδερασταὶ—καὶ ὁ Πὰν ἄ.θ. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγριοι· τοὺς παιδερασταὶς οὕτως ἐκάλουν, ἤτοι ὅτι ἄγριον τὸ πάθος, ἢ ὅτι ὁ Πὰν ἔνυχός ἐστι τοῖς τοιούτοις, καλοῦσι δὲ αὐτοὺς καὶ * Κενταύρους, (v. Aristoph. infra.) Δῆλον ὅτι καὶ τὰ ἀνήμερα τῶν ζώων ἄγρια καλεῖται, καὶ ἄγριος, ὁ τὸ ἦθος δύσκολος, ὀργίλος. Harpocr.: Ἀγρίους· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ, καὶ χαλεπούς παιδερασταὰς φησι, καὶ ἄγριον κυβευτὴν Μένανδρος λέγει, τὸν σφόδρα κυβεύειν ἐσπουδακότα. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγρίους· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ οὕτως ὠνόμασε, καὶ Μένανδρος δὲ ἄγριον εἶπε κυβευτὴν τὸν λίαν περὶ τὸ κυβεύειν ἐσπουδακότα. Æschinis locus est p. 76. Ἐὰν δ' ὑμᾶς ἀναμνήσας ἐπιδείξω, ὑπερβαίνων τούσδε τοὺς ἀγρίους ἄνδρας, Κηδωνίδην, καὶ Αὐτοκλείδην, καὶ Θέρσανδρον, κ. τ. λ. " Ἄγριοι ἄνδρες, Homines porcini, Projectæ impuritatis, Corruptores corporum juvenilium infames." Reisk. " Sic Attici loquuntur. Aristoph. Nub. (348.) κἄτ' ἦν μὲν ἴδωσι κομήτην, Ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου, Σκώπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ, Κενταύροις ἤκασαν αὐτάς. Ubi Schol. Ἀγρίους δὲ καὶ * καλοποδιώκτας ἐκάλουν τοὺς τὰς ἀπηγορευμένας πράξεις ποιοῦντας, τοὺς παιδερασταὰς· Ἱερώνυμον δὲ λέγει τὸν διθυραμβοποιὸν, ὃς Ξενοφάντου μὲν ἦν παῖς, περὶ παῖδας δὲ ἄγαν ἐπτόητο. Quæ ap. Suid. etiam leguntur, (Ἀγρίους καὶ καλοποδιώκτας ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς παιδερασταὰς· ὅτι ἐκωμῳδοῦντο οἱ Ἀχαρνεῖς, ὡς ἄγριοι καὶ σκληροὶ, καὶ ἔστιν ἐν τῷ δράματι Ἀχαρνεῖς, v. Kuster.)" Vales. Huc respexit Eust. 1410. etiam a Nostro, quem vide, supra laudatus: Ἀγρίους δὲ ἄνδρας ἡ μὲν κωμῳδία ἐπὶ ἄλλης φαυλότητος τίθησιν, ὁ δὲ ποιητὴς τοὺς ληστρικοὺς οὕτω καλεῖ ὡς ψευδομένους τὴν κατ' ἄνθρωπον ἡμερότητα· διὸ ἐκ παραλλήλου γράφων φησὶ, χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν Ἄγριοι: 1448. Παιδοπίπαι δὲ, οὓς ἀγρίους ἔφη σεμνότερον ὁ Κωμικός. Vide ad Aristoph. loc. Kuster. et Spanhem. Athen. 310. Οὐδὲ τὸ παιδεραστεῖν ἀπαναίνεται ὁ σοφὸς οὗτος. " Excerptorum auctor, homo Christianus absque dubio, ut turpi verbo abstineret, Attico genere loquendi usus est elegantissimo, neque noto in vulgus: Ὅτι περὶ παῖδας ἄγριος ἦν ὁ Θέογνις." Casaub. Plato Phædone p. 40. Wyttenb. Οἱ ἀφικομένῃ ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι, πλάνης καὶ ἀγνοίας καὶ φόβων καὶ ἀγρίων ἐρώτων καὶ τῶν ἄλλων κακῶν τῶν ἀνθρωπείων ἀπηλλαγμένῃ. " Æneas Gazæus Theophr. p. 18. Νῦν ὁ δεῖνα τῶν ἀγρίων ἐστὶ, καὶ νέων διαφθείρει τὴν ὥραν. In Platone præter hunc non nisi unus, quod quidem sciam, locus est, in quem hæc sententia cadere possit: nobile nimirum illud Sophoclis dictum, Ἀφροδίσια—ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Plut. de Solertia Anim. 972. d. Ἔρωτες δὲ πολλῶν οἱ μὲν ἄγριοι καὶ περιμανεῖς γεγόνασιν, οἱ δ' ἔχοντες οὐκ ἀπάνθρωπον ὡραϊσμόν." Wyttenb.]

[* " Ἀγρία, ἡ, Locus horridus et incultus. Geopon. 12, 1, 9. et 11." Passow. Symb. ad Schneideri Lex.

ET * " Ἀγριαύλη, ἡ, Saltus horridus, Feris plenus. Geopon. 2, 24, 2. et 20, 24, 2. ubi vide Niclas." Idem ib.] " Ἀγριαύλη, Hes. teste, erat δῆ- " μος Ἀττικός," [ubi v. nott.]

" Ἀγρία, arboris nomen ap. Theophr. esse dicitur, " eamque Gaza vertisse Aquifoliam, H. P. 1. Idem " tamen et φιλύκην Aquifoliam appellat. Vide et " "Αγρωστις." [Φιλύκη Sprengelio H. R. H. 83. est Rhamnus Alaternus.] " ‖ Alioqui ἀγρία adjectivum " est, significans Agrestis aut Sylvestris, Fera, ut cum " ἀγρία ἐλαία dicitur, ἀγρία πίτυς, Oliva agrestis s. syl- " vestris, Pinus sylvestris. Item ἀγρία ψώρα ap. Medi- " cos, Scabies fera, ut Celsus vocat, quæ nimirum " asperior est et curatu difficilior, ut animantia fera " sunt cicuribus asperiora et inmitiora. Eadem " metaph. ἄγρια ἕλκη dicuntur, Fera ulcera s. effe- " rata, quæ manum chirurgicam respuunt."

Ἀγρίως, Fere, Immaniter. [Cass. Dio 866, 42. 1269, 14. 2 Macc. 15, 2. Plato Reip. 8, 3. Τιμῶντες ἀγρίως χρυσὸν καὶ ἄργυρον, Vehementer. " Plato Phædr. 323. pro quo 322. ἀγροίκως." Schæf. Mss. " Dionys. Hal. i. 5. 2." Scott. App. ad Thes. J. Poll. 5, 139. Σκυθρωπῶς, ἀγρίως, σκαιῶς: 8, 13. Σκαιῶς,

ἀπανθρώπως, ὑβριστικῶς, ἀνίσως, ἀγρίως.]

'Αγριὰς, άδος, ἡ, pro ἀγρία, Agrestis. Nicand. Ther. (89.), Ἠὲ καὶ ἀγριάδος μαλάχης ἐγκύμονα καρπόν: [Fr. 11. ἀγριὰς κράμβη.] Sic φηγοὶ ἀγριάδες, Apollon. R. 1, (28.) et ἀγριὰς ἄμπελος, Labrusca, Epigr. (Philippi 68.) quæ et ἀγριάμπελος. [" Heyn. Hom. 8, 51. ad Diod. S. 1, 324. Musgr. ad Hec. 444. Heringa Obss. 202. Jacobs. Anth. 6, 404. 8, 204. Lobeck. ad Ajac. p. 272. Schneider. ad Scriptt. R. R. iii. 271." Schæf. Mss. Etym. 429. Ἡμερίς——τινὲς δὲ λέγουσιν, εἶδος δρυὸς αὐτὴν εἶναι, εἶναι γὰρ τὴν μὲν, *ἀγρίδα, τὴν δὲ, ἡμερωτέραν, ἣν καὶ ἡμερίδα προσαγορεύουσιν. Pro voce nihili ἀγρίδα, quam Sylburg. concoquere potuisse miramur, lege ἀγριάδα. Clem. Alex. 800. Ὁ τρίτος δὲ *ἐγκεντρισμὸς, τῶν ἀγριάδων καὶ τῶν αἱρετικῶν ἅπτεται, τῶν μετὰ βίας εἰς τὴν ἀλήθειαν μεταγομένων.] "'Αγριάδες, Hesychio " Nymphæ quædam, forsan Rusticæ et agrestes, In " agris degentes." [Vide 'Αγρωστῖνος.] " 'Αγρίας " Hes. στρουθοκάμηλος, Struthocamelus, Struthio, avis " ingentis magnitudinis." [" F. 'Αγρίαι στρουθοί· αἱ στρουθοκάμηλοι, ut Æl. Dionys. habet, citante Eust. 228. Vide Gesner." Soping. " Sic dici potest hæc avis, quia est φιλέρημος. Vide Bochart. Hieroz. T. 2. L. 2. c. 14. p. 226. et Misc. Obss. Nov. et Dec. 1733. p. 326. ubi corrigitur, 'Αγρία στρουθός. Vide Hes. v. Στρουθός." Albert.]

'Αγριόεις, εσσα, εν, pro ἄγριος, Agrestis. Item pro ἀγριοποιὸς, Ferum reddens, Feritatem inducens, Nicand. Al. (30.) Ὡς δ' ὁπότ' ἀγριόεσσαν ὑποθλίψαντες ὀπώρην, hic enim per ὀπώρην Uvam intelligit: [617. ἀγριόεντα κράδην. " Jacobs. Anth. 9, 223." Schæf. Mss.]

'Αγριότης, ητος, ἡ, Feritas, Immanitas, opponitur τῇ πραότητι ap. Plat. Sympos. (10, 218.) Πραότητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δ' ἐξορίζων. [" Toup. Opusc. 1, 13." Schæf. Mss. Gregor. Naz. in Julian. p. 33. Diod. Sic. p. 10. ii. p. 74. iii. p. 118. 123. Steph. Etym. 429. 15. Is. Porphyrogenneta in L. Allatii Excerptis variis Gr. Soph. ac Rhet. 281. J. Poll. 8, 14. Ὕβρις, ἀνισότης, ἀγριότης. Suid. 'Αγριότης· ὁρμή. Θαυμαστὴ γάρ τις κίνησις, ὡς ἔοικε, τἀνθρώπου πρὸς τοῦτο τὸ μέρος. 'Αγριότης, ἐπὶ φιλαργυρίας, (v. Plat. in 'Αγρίως citatum.) 'Αγριώτατος, ὁ ἀνήμερος. Gl. 'Αγριότης· Efferatio, Asperitas, Atrocitas, Feritas, Ferocitas, Immanitas.]

'Αγριοσύνη, ης, ἡ, Idem, Epigr. [ἀδ. 174. Vide 'Αγερμοσύνη.]

'Αγριώδης, εος, ὁ, ἡ, Ferus, ἄγριος, Feritatem præ se ferens.

'Αγριμαῖος, αία, αῖον, Ferus, Ferinus. Opponuntur enim ἀγριμαῖα τοῖς τιθασσοῖς, ut ostendit Eust. (1271.) Μένος δὲ ἄγριον, τὸ θηριῶδες λέγει, ἄγρια δὲ, οὐ μόνον λέοντες καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ πᾶν τὸ μὴ ἥμερον· διὸ καὶ τὸ ἐκεῖθεν ἀγριμαῖον ἀντιδιαστέλλεται τοῖς τιθασσοῖς, οἷον, Πολλὰ μὲν τῶν ἀγριμαίων ἔγκειται πεπονημένα, πολλὰ δὲ σῖτα, καὶ τῶν ἡμέρων ὀρνίθων, ἠγοὺν καὶ ἥμεροι ὄρνιθες. Citantur autem et ab Athenæo hæc verba, [549. e Ptolemæi Commentariis, ubi " ἀγριμέων Edd. cum Ms. A." Schweigh. Glossæ: 'Αγρίμαιον· Ferina, l. 'Αγριμαῖον.]

Ἐπάγριος, pro simplici ἄγριος, Agrestis, Ferus. Citatur ex Epigr. [Leon. Tar. 95. "'Επάγριον una voce Planud. et ἐς μέγα: utrumque emendatum e Cod." Jacobs.]

Πανάγριος, (ὁ, ἡ,) Omnino ferus. Exponitur et Præferox in Phocyl. (190.) ἀτὰρ σκυλάκων παναγρίους, [l. παναγρείους, cum Brunckio, Porsono, et Gaisfordio. Vide nos supra. " Oppian. C. 2, 45. (καὶ μυρίον ἔξοχα νεῖκος Οἷον ὑπὲρ θαλάμοιο πανάγρια δηρίσαντο.)" Boissonad. Mss.]

[* Φιλάγριος, nomen viri proprium in Libanii loco, quem attulit Thom. M. 118. Artemid. 4, 1. Οἷον Φιλάγριος ὁ ῥήτωρ Οὗαρον τὸν ῥήτορα νοσοῦντα ἐθεάσατο " Ap. Vales. Emendd. 3, 9. invenio *Φύλαγρος (imo Φυλάγρους) exaratum, nescio utrum rectius." Reisk. " Φιλάγριος, melius Φίλαγρος." Reiff. Ind. Verb. Istud Φυλάγρος typothetæ oscitantiæ proculdubio debetur. Utrumque nomen, et Φύλαγρος et Φίλαγρος nusquam alibi legitur. Recte omnino vulgatum est Φιλάγριος. *Φιλάγριον, τὸ, Trall. 1. p. 14. Ἔπειτα δὲ καὶ ἐπιθέμασι, *κολυαρχίῳ, ἢ φιλαγρίῳ, καὶ τῷ *μαρκίωνι καλουμένῳ. *Φιλαγριανὸν, τὸ, nomen malagmatis, cujus descriptio habetur ap. Ægin. 7, 18. Gorr. Lege φιλάγριον. Malagma enim illud φιλάγριον appellatum est a suo inventore Philagrio, Medico haud incelebri. Suid. Φιλάγριος· Λύκιος, ἀπὸ Μάκρης, ὡς εὕρηται παρὰ Εὐγενάτορι· ὡς δὲ αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Φιλήμονα Περὶ Ἥπατος Ἐσκιρρωμένου Ἐπιστολῇ φησὶν, ὁ Φιλάγριος εἴη ἂν μᾶλλον Ἠπειρώτης, ἰατρὸς, μαθητὴς Ναυμαχίου, τοῖς χρόνοις μετὰ Γαληνὸν, ἰατρεύσας τὰ πλεῖστα ἐν Θεσσαλονίκῃ, συντάξας βιβλία ἰατρικὰ, *μονόβιβλα μὲν ὀ, συντάγματα δὲ ἕτερα οὐκ ὀλίγα, Ὑπομνηματικὸν εἰς Ἱπποκράτην.]

'Αγριάμπελος, ἡ, Labrusca, quæ et separatis vocibus dicitur ἄμπελος ἀγρία, item ἀγριὰς ἄμπελος, Epigr. [Philippi 68.] "'Αγριάμπη, ἡ, Bryonia herba, Hes." [G. et Soping. et Palmer. corrigunt 'Αγρία ἄμπελος, sed vera lectio est 'Αγριάμπελος: nam Cod. Ven. exhibet, 'Αγριάμπη . . ., ἡ βριον . ., βοτάνη. Schol. Nic. Ther. 858. Καλεῖσθαι δὲ αὐτὴν (τὴν βρυωνίαν) φησιν ὁ Κρατεύας ὑπὸ μέν τινων *σταφύλινον, ὑπὸ δὲ ἄλλων ἄμπελον ἀγρίαν, ὑφ' ἑτέρων δὲ *Χειρώνειον, ubi pro edito *σταφύλων Schneider. e Cod. G. σταφύλινον dedit. Vide Nostrum in Βρυωνία. Gl. 'Αγριάμπελος· Labrusca.]

*'Αγριαπίδιον, τὸ, Sylvestris pirus s. Piraster. Geopon. 8, 37. Vide Beckmann. ad Aristot. Mirab. Auscult. 322. Fr. Passow. (in Beckii Actis Societ. Philol. Lips. V. 1. p. 94. et in Libro, cui titulus, Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbucher p. 75., perperam ἀγριοακίδιον scribentem pro ἀγριοαπίδιον,) et E. H. Barkeri Amœnitates Crit. et Philolog. in Classical Journal xxxi. 113. qui conferri jubet *μυραπίδιον, sic enim legi vult in Geopon. loco, de quo supra ccclvii. a. egimus.]

[*'Αγριοβάλανος, ἡ, Ilex, Arbor glandifera sylvestris. Es. 44, 14. Vide Biel. Thes.]

[*'Αγριοβάρβαρος, ὁ, ἡ, Immaniter barbarus. Const. Man. p. 492. in Meurs. Opp.]

[*'Αγριόβουλος, ὁ, ἡ. Polem. Physiog. 230. a Wakef. Mss. indicatus: Εἰ δὲ τὸ μέτωπον εἴη τραχὺ, καὶ βλέμμα ἀτενὲς, βλέφαρα ὀρθὰ, ἀγριόβουλον ἄνδρα σημαίνουσι, πᾶν ἔργον ποιῆσαι σπεύδοντα, καὶ οὐδὲν τῶν κακῶν φειδόμενον, ἀλλ' ὥσπερ ὑπ' ἀνάγκης ἐλαυνόμενον, οὕτω πᾶν τὸ αὐτῷ δοκοῦν πληροῦν σπεύδοντα. " Mallem vel ἀριστόβουλον, vel *ἀνδρόβουλον, propter sequentia; nam ἀγριόβουλον mihi suspecta vox videtur." Franz.]

[*'Αγριογνώμων, ὁ, ἡ, UNDE *'Αγριογνωμοσύνη, Immanitas. Const. Man. p. 496. in Meurs. Opp.]

[*'Αγριοδαῖται, " endlich heissen in einem Orakel bey Pausan. 8, 42, 4. die Menschen vor Erfindung des Ackerbaues, vergl. Anakr. 9, 24." Passow. in Libro, cui titulus, Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbucher.]

[*'Αγριοηδύοσμος. Zonar. Μίνθη· ἡδύοσμος, καὶ *καλάμινθος, ἀγριοηδύοσμος. " Est enim Agrestis s. Degener ἡδυόσμου species." Tittmann. Ut μίνθη et μίνθος, sic καλαμίνθη et καλάμινθος. Etym. Μίνθη· ἥν τινες ἡδύοσμον καλοῦσιν, ἔστι δὲ καλάμινθος ἄγριον ἡδύοσμον, ὅπερ λυπουμένη ἡ Δημήτηρ ἐδοῦσα, ἐμίσησε καὶ ἄκαρπον ἐποίησε. Μήποτ' οὖν ἡμεῖς *μίθρον (l. μίνθον) κατὰ ἀντίφρασιν τὴν δυσωδίαν καλοῦμεν.]

[*'Αγριόθρους, Immanis, Terribilis. Const. Man. p. 544. in Meurs. Opp. Καὶ τῶν ἀσπίδων ὁ θρασυμὸς καὶ τῶν δοράτων θλάσεις Τὸν πάταγον ἀπέπεμπον *βαρύθρουν, ἀγριόθρουν.]

'Αγριόθυμος, ὁ, ἡ, Fero animo præditus, Ferum et immane pectus habens. Compositum e duobus nominibus, quæ separatim posuit Hom. Il. I. (625.) "Αγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν. [Const. Man. p. 481. in Meurs. Opp. Ὡς τίγριν ἀγριόθυμον: 494. Ἦν οὔτε *τιγροπάρδαλις, οὐ λέων *βρυχητίαις, Οὐκ ἄρκτος ἀγριόθυμος, οὐ δράκων ὠμοφάγος. Orph. Hymn. 11, 4. Ἄρρητ', ἀγριόθυμε, πολύλλιτε, *παντοδυνάστα. Hesych. 'Αγριόθυμος· *ἀγριόψυχος, θηριώδης. Bekkeri Λεξ. ῥητορ., Συναγ. Λεξ. χρησ., Suid. et Zonar. 17. 20.: 'Αγριόθυμος· ὁ ἄγριος τῇ ψυχῇ. Sed in hoc

Zonaræ loco est τὴν ψυχὴν, ut Diod. S. 1, 491.]

" Ἀγριοκάναβος, Hesychio Herba est, forsan Ca-
" nabis agrestis s. sylvestris, Canabis quæ sua sponte
" ruri provenit, ad differentiam sativæ et hortensis."

" Ἀγριοκάρδαμον et λεπίδιον dicitur a quibusdam
" ἡ Ἰβηρὶς βοτάνη, herba Iberis, Ægin. 3, 77. quasi
" Nasturtium agreste, Aetio καρδαμίνη dicitur, 12,
" 12." [Vide nos supra cccxlvii. a, b. Glossæ Iatr. ap. Bernard. Reliq. Med. Crit. 8. Ἀκάνθα Αἰγύπτια, ἀγριόκαρδος. Leg. ut ap. Tittmann. Proleg. ad Zonar. cxvii. Ἄκανθα Αἰγυπτία, * ἀγριοκάρδαμος.]

[" * Ἀγριοκάρδιος, (ὁ, ἡ,) Const. Man. p. 145. Meurs." Schæf. Mss.]

" Ἀγριοκάρυον, Nux sylvestris, Arbor Hesychio."

" Ἀγριοκήπιον, τὸ, pro Hortulo inculto affertur e
" Strab. 10." [12. p. 821. Vide Ἀγροκηπίον.]

[* Ἀγριόκεντρος, ὁ, ἡ. Const. Man. p. 500. in Meurs. Opp. Καὶ ῥάμνος ἀγριόκεντρος αἱμάσσουσα καρδίας, Asperrime pungens.]

[* Ἀγριοκίναρα, Carduus, Gl. " Dicitur a quibu-
sdam ἡ ἄκανθα λευκὴ, ut habetur ap. Dioscor." Gorræus.]

" Ἀγριοκκίμηλα, Pruna agrestia s. sylvestria, Pruna
" quæ in agris nascuntur, quibus opponuntur sativa
" s. hortensia, quæ simpliciter κοκκίμηλα nominantur.
" Dioscor. 1. 175. Τὰ αὐτὰ δὲ παρέχει καὶ ὁ τῶν ἀγρι-
" κοκκιμήλων καρπός. Arbor horum prunorum dici
" potest Ἀγριοκκιμηλέα, ut sativorum s. hortensium
" arbor vocatur κοκκιμηλέα." [" * Ἀγριοκοκκύμηλος, Casaub. ad Athen. p. 102." Schæf. Mss. Theophr. H. P. 3. 7. ubi de arboribus agitur, Κοκκυμηλέα, καὶ σποδιάς· αὕτη δ' ἐστὶν ὥσπερ ἀγρία κοκκυμηλέα. " Galen. de vi Alimentorum L. 2. * προῦμνα ait dicta suo tempore fructus τῶν ἀγρίων κοκκυμήλων," inquit Casaub. ad Athen. 50. a, b. " Pruna sylvestria sola Asiani appellabant προῦμνα, sativa κοκκύμηλα, sylvestria etiam ἀγριοκοκκύμηλα, teste Galeno, qui e cornis brabylis et prunis sylvestribus præparat stomatica medicamenta, Compos. Medic. sec. Loca 6, 1. ubi v. Cornar. 448." Schneider. ad Columellam 12, 10. p. 617.]

[* Ἀγριοκολοκύνθη. Bernardi Glossæ Iatr. * Χαν-
δάλην· ἀγριοκολοκύνθην, quæ glossa in Tittmanni Cod. Aug. desideratur. Phot. Τολύπη· ἀγριοκολοκύντη, D. ἀγριοκολοκύνθη. Suid. Τολύπη· ἀγρία κολοκύνθη. " 4 Reg. 4, 39. Καὶ συνέλεξεν τολύπην ἀγρίαν. Forte itaque sic potius glossa scribenda, Τολύπη ἀγρία· κολοκύνθη." Ernest. ad Suidæ et Phavor. Gloss. SS. 176.]

[* Ἀγριοκρόμμυον, τό. T. H. ad Aristoph. Plut. 253. notante Schæf. Mss., " Vocis θύμον C. D'O. tale præbet interpretamentum, Ἀγριοκρόμμυον, ᾧ χρῶνται οἱ πένητες δι' ἄκραν ἀπορίαν, ἔστι δὲ τὸ υ βραχύ." Schol. Cod. Par. in Schæf. Append. p. 501. Θύμος ἐστὶ τὸ ἀγριοκρόμμυον, ᾧ δι' ἄκραν ἀπορίαν χρῶνται οἱ πένητες, ἔχει δὲ τὸ υ βραχὺ, τὸ δὲ θυμὸς, ὃ δηλοῖ τὴν ψυχὴν, μακρόν. Schol. editus ad v. 283. Οἱ τὴν Ἀττικὴν οἰκοῦντες πένητες, ἐπεὶ μὴ εἶχον τὰς ἐκ τῶν σπερμάτων τροφὰς· ἀνεπιτήδειος γὰρ ὁ τόπος ἦν εἰς γεωργίαν, κατάξηρος ὤν· ἤσθιον θύμους, οὓς οἱ κοινοὶ βολβοὺς, ἢ ἀγριοκρόμμυά φασιν. " Βολβοὺς ἢ ἀγριοκρόμμυα, hæc vocabula, quia τοῖς κοινοῖς ascribuntur, locum invenire debuerant in Glossariis Meursii et Ducangii. Moschopul. Ἑλλ. Ἀ. Ὀ. Θύμος δὲ, τὸ ἀγριοκρόμμυον, βραχύ." T. H.]

[* Ἀγριοκύμινον, τό. Schol. Nic. Ther. 709.]

[* Ἀγριολάπαθον, τό. Bernardi Gloss. Iatr. Μύ-
λην· ἢ τοῦ ἀγριολαπάτου ῥίζα, l. ἀγριολαπάθου, ut in Tittmanni Cod. Aug. legebatur.]

[* Ἀγριολάχανα, " Olera agrestia, Iucert. 4 Reg. 4, 39." Biel. Thes. Vide Procop. ad h. l. p. 285. Meurs.]

[* Ἀγριομαλάχη, ἡ. Schol. Nic. Ther. 89. Glossæ: Ἀγριομαλάχη· Hibiscus. * Ἀγριομάλαχον Ducang. Glossario affert e Demetrii Hieracosoph. 2, 32.]

[* Ἀγριομάρουλλον, τό. Bernardi Gloss. Iatr. Τρόξιμον· τὸ ἀγριομαρούλλην, l. ἀγριομάρουλλον, ut in Tittmanni Cod. Aug.]

[* Ἀγριομελιντζάνα, i. q. τρύχνος, Solanum. Schol. Theocr. 10, 37. * Ἀγριομελιτζάνιον habet Ducang. e Myrepso 1. 464. et Cod. Ms. 458.]

" Ἀγριόμηλα, Mala sylvestria, quæ et ἄγρια μῆλα,
" extra compositionem, utrumque ap. Dioscor. 1,
" 164. Theocr. (5, 94.) ὀρειμαλίδας vocat, Mala
" montana, quoniam in montibus nascuntur." [Ὀρομαλίδες Gaisford. edidit, cujus notam vide.]

" Ἀγριομυρίκη, (ἡ,) Agrestis s. Sylvestris myrica.
" Jerem. 17. (6)."

[* Ἀγριόμωρος, ὁ, ἡ, Crudeliter stultus. Cyrill. Alex. in Jes. 55. p. 834. Εὑρήσομεν τοὺς Ἰουδαίους ἀγριομώρους ὄντας τινὰς κατὰ ἀλήθειαν.]

" Ἀγριοπήγανον, (τὸ,) Ruta agrestis s. sylvestris,
" Hes." [ubi Albert. affert e Gloss. Iatr. Mss. * Χάρμελ· τοῦ ἀγριοπηγάνου ὁ καρπὸς, quæ verba extant in Bernardi Gloss. Iatr. 15. et in Tittmanni Proleg. ad Zonar. cxxi. sed ap. hunc male editum est χάμελ pro χάρμελ. De v. χάρμελ, Arabice Harmel, v. Salmas. de Hom. H. I. 43.]

Ἀγριοπηγοὶ, Carpentarii, Fabri erant plaustrorum artifices, et ex omnibus agrestibus liguis opera confi- B cientes, Schol. Aristoph. Eq. (464.) Οἶμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἀμαξουργοῦ λέγεις, addens hujusmodi ἀγριοπηγοὺς Atticis ἀμαξουργοὺς appellari. [Unde sua sumsit Suid. Ἀμαξουργοί· ἀμαξουργοὺς (Ἀττικοὶ, e Schol. supplet Kust.) λέγουσι τοὺς ἁγριοπηγούς. Εἶδος δὲ οἱ ἀγριοπηγοὶ τεκτόνων, οἳ τὰς ἁμάξας κατασκευάζουσι, καὶ πάντων τῶν ἀγρίων ξύλων εἰσὶν ἐργάται. " Pierson. ad Moer. xxxi." Schæf. Mss. Vide nos supra de vv. Θησεῖδιος et Κενέβριος agentes.] Carpentarii Latine a quibusdam dicuntur, quanquam Carpentum certum plaustri genus erat. In VV. LL. ἀγριοπηγοὶ exponitur Caprarii. Componitur autem e nom. ἄγριος et v. πήγνυμι.

[* Ἀγριόπνοος, ὁ, ἡ, Ferociter spirans, Vehemens, de fluctibus, et ventis. Const. Man. p. 481. in Meurs. Opp. ἀγριοπνόου βίας: 485. Κλύδων βαρὺς ἐκ λαίλαπος δεινῆς ἀγριοπνόου.]

Ἀγριοποιὸς, ὁ, ἡ, Ferum reddens s. efferatum, Efferans, Feritatem inducens. Ἄγριος πόλεμος, inquit Eust., dicitur quasi ἀγριοποιὸς, et Schol. Nic. (Alex. 27.) ait ἀγριόεσσαν ὀπώρην ab eo dici pro ἀγριοποιὸν, C [addens, Ἐπειδὴ, ὁ οἶνος ἀγριοποιός ἐστι.] ‖ Ἀγριοποιὸς dicitur Æschylus ab Aristoph. Ran. (837.) Ἄνθρωπον ἀγριοποιὸν, αὐθαδόστομον. [Vide Butler. Æsch. T. 8. 165.] quod faceret heroas Feros et immanes, i. e. eos induceret immanes. Ita Suid. [post Schol.] explicat.

[* Ἀγριόπρασον, τὸ, Serpyllum, Gl.]

[* " Ἀγριοράφανος dicitur ἡ ἄπιος herba, quæ alio nomine ἰσχὰς nuncupatur." Gorræus.]

" Ἀγριορίγανος," [ἡ, non, ὁ, ut perperam traditur in Schneideri Lex. at ὀρίγανος, ὁ, ἡ, dicitur, v. Eustath. 1148.] " Origanum sylvestre, herbæ nomen,
" quam alii Panaces Heracleum, alii Cunilam nomi-
" nant, ut inter alia docet Dioscor. 1 (3.), 34." [Ἡ δὲ ἀγριορίγανος, ἣν πάνακες Ἡράκλειον, οἱ δὲ κονίλην καλοῦσιν, ὧν ἐστι καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος κ. τ. λ.]

" Κονίλη, ης, ἡ, Cunila, herba quæ et Herculeum
" origanum. Nic. Ther. (626.) πανάκειόν" [πανάκτειόν] " τε κονίλην, Ἥν τε καὶ Ἡράκλειον ὀρίγανον
" * ἀμφενέπουσι. At in Alex. (370.) Πολλάκι δὲ D
" * θρύπτειραν ἐπεγκεράσαιο κονίλην, Schol. κονίλην
" exponit κονίαν, Lixivium, forsan legens κονίην."
[" * Ῥύπτειραν, Goett. θρίπτειραν, Paris. Glossa Goett. σμηκτικήν. Schol. Κονίλην· ἤτοι κονίαν, ἢ θύμου καρπὸν, ἢ τῆς εὐενήμου βύτρυν, ὅπερ κόριον καλοῦσι, μετ' οἴνου. Eutecnius, Καὶ μέντοι καὶ νίτρον, Vindob. λίτρον, προσμιγνὺς τῇ πόσει ὀνήσεις τὸν πεφαρμαγμένον. Et huc pertinent verba in Scholiis alieno loco posita vulgo, Ἔστι δὲ καὶ τὸ νίτρον διαλυτικὸν τοῦ γάλακτος. Uterque igitur auctor legit h. l. scriptum κονίην, quod restitui, non quod vulgo extat κονίλην, etsi Gorræus recte Lixiviam vertit. Diosc. Καὶ τὴν πιλοποιητικὴν κονίην. Vulgo erat πηλοποιητικήν. Vitium correxit Saracen. et Rhod. ad Scribon. 308. Idem in Alex. Tralliano p. 4. sustulit Goupyl. 3. Multa de hac κονία ad Ægin. et Galen. de Comp. Med. sec. Loca p. 304. disputavit Cornarius. In Parabil. Ὁπὸς σιλφίου σὺν ὀξυκράτῳ ἢ κονίᾳ, ubi recte jam C. Gesn. admonuit de κονίᾳ πιλοποιη-

τικῇ, deinde etiam Gorræus ad h. l. Est lixivium, unde operantur coactiliarii ap. Marc. Empir. 14. Cremati roboris cinerem nitrosum esse Theophr. H. P. 3, 7. et Plin. 16, 11. monent. Hic etiam 31, 46. de nitro: 'Quercu cremata nunquam multum factitatum est, et jam pridem in totum omissum.' Nitro autem et lomento sordes elui constat vel e Cic. Epist. ad Div. 8, 14. Hanc ob causam lectionem *ῥύπτειραν* prætuli vulgatæ *θρύπτειραν*, quæ tamen etiam inde defendi potest, quod de taurino sanguine incidendo et differendo posuit v. 334. *διαθρύψειας*. Ceterum sales lixiviales causticos caseum resolvere, experimentis nuperrime demonstrarunt Galli Parmentier et Deyeux in Analysi Chemica Lactis, inserta V. vi. des Annales de Chimie." Schneider. Verba *κονίης* et *κονίλης* confunduntur in Ther. 759: *Φράζεο δ' Αἰγύπτοιο τά τε τρέφει οἰλοὺς αἶα Κνώδαλα, φαλαίνῃ ἐναλίγκια, τὴν περὶ λύχνους Ἀκρόνυχος δεινηπὸς * ἐπήλασε παιφάσσουσαν· Στεγνὰ δέ οἱ πτερὰ πάντα καὶ ἔγχνοα, τοῖα κονίης Ἢ καὶ ἀπὸ σπληδοῖο φαείνεται, ὕστις ἐπαύρῃ.* Schol. Καὶ *Ἔγχλοα τοῖα κονίλης* (Schol. B. et G. *κονίλλης*)· *αἰχμηρὰν γὰρ ἔχει τὴν γαστέρα ὁ κρανοκολάπτης, κονίλη* (Schol. B. et G. *κονίλλη*) *δὲ βοτάνιόν ἐστιν ἔχον φύλλα αἰχμηρά.* (*Ἔγχλοα· αἰχμηρὰν ἔχει τὴν γαστέρα ὁ κρανοκολάπτης, ὁποίαν φησὶ τῆς κονίλης· ἡ κονίλη βοτάνη ἐστί*, Schol. B. Margo addit, Καὶ *ἔγχνοα λέγεται ἤτοι * λυχνώδη· οἱ δὲ φθείραντες ἔγχλοα . . . φασί.*) "Vitiosi *κονίλης* medelam monstrat Entecn.: *Ἔχει τὰ μὲν πτερὰ στενὰ, καὶ χλωρὰ, καὶ οἷα κεκονιαμένην τὴν χροιὰν ἔχοντα· κεκονιαμένας τοιγαροῦν τὰς χεῖρας ἴδοις ἂν πολλάκις τοῦ πρασιαμένου τοῦ κρανοκολάπτου. Τοῖα* in *οἷα* mutandum videtur, nisi post *ἔγχνοα* majorem distinctionem ponere malis." Schneider. "Thymus Zygis s. Satureia Græca, *κονίλη*, Ther. 626., *ἀγριορίγανον* idem vult Diosc. 3, 34." Sprengel. H. R. H. 130. Vide et Eund. ib. 179. "* Κόνιλος, Leporis genus, Ælian. H. A. 743." Wakef. Mss. "* Κόνικλος, u. *κόνιλος*, ὁ, Cuniculus, Kaninchen, Polyb. Æliani H. A. S. über Eclog. Phys. p. 33. flgd." Schneider. Lexi. Locus est 13, 15. *Πέφυκε δὲ καὶ λαγὼς ἕτερος μικρὸς τὴν φύσιν, οὐδὲ αὔξεταί ποτε, κόνιλος ὄνομα αὐτῷ· οὐκ εἰμὶ δὲ ποιητὴς ὀνομάτων, ὅθεν καὶ ἐν τῇ συγγραφῇ φυλάττω τὴν ἐπωνυμίαν τὴν ἐξ ἀρχῆς, ἥνπερ οὖν Ἴβηρες οἱ Ἑσπέριοι ἔθεντο οἱ πάροι, καὶ γίνεταί τε καὶ ἔστι πάμπολυ.* "Pro *κόνιλος* leg. puto *κόνικλος*. Polybio *κόνικλοι* audiunt. Vocem Latinæ originis esse, disputat Harduin. ad Plin. T. 1, 483. *Οἱ πάροι*: Gesner. addit, *παρ' οἷς*, et mox *πάμπολυς* emendat. Sed brevior emendationis via patet legendo, *ἔθεντό οἱ, παρ' οἷς καὶ — πάμπολυς.*" Schneider. Schol. ad Ther. 626. (l. c.) *Πανάκτειόν τε· τὴν ὁμοίαν * πεκτείῳ*, (Bod. ad Theophr. 564. scribi voluit *πανάκει*, inquit Schneider. Sed ante eum sic correxerat Salmas. in Plin. 902.) *Τινὲς δὲ πανάκειον τὴν πάντας ἰωμένην, καὶ ἐπεκτάσει τοῦ τ διὰ τὸ μέτρον, πανάκτειον. Διοκλῆς δὲ τὴν κονίλην φησὶν, ἀφ' ὧν μὲν Ἡράκλειον καλεῖσθαι, καὶ ὀρίγανον, ἀφ' ὧν δὲ ἀγρίαν ὀρίγανον καὶ πανακίδα,* (Bod. l. c. corrigit *πανακτίδα*, pro quo Schneider. perperam exhibet *πανικτίδα*. Sed ante Bod. sic correxerat Salm. l. c.) *Καὶ πανάκτειος οὖν καὶ κονίλη ταὐτόν ἐστι, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Ἡράκλειον, καὶ ὀρίγανον. Πέτριχος δὲ ἐν τῷ Ὀφιακῷ φησὶν, ὅτι * Κονίλος εὗρε τὴν βοτάνην.* "Πανάκτειον *κονίλην* Sch. dictum aiunt pro *πανάκειον*, aut ab *ἀκτῇ*, Litore, (nihil de *ἀκτῇ* in Schol. traditur,) quam posteriorem rationem Euteen. sequitur, (Καὶ *τῆς κατὰ τὰς ἀκτὰς κονίλης που λεγομένης φύεσθαι* * *Ἡρακλέως*, l. *Ἡρακλείου, ὑπό τινων ὀνομαζομένης, ὑπὸ δὲ ἄλλων ὀρίγανον προσαγορεύεται.*) Hesych. *Πάνακτος· ἡ ὀρίγανος.* Voluit "Πανάκτειος. (Imo nihil tale voluit, sequuntur enim hæc, *καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ*. Urbs autem illa *Πάνακτος*, non *Πανάκτειος* appellata est.) In Diosc. 3, 29. (imo 34.) scribi debere, *Ἢν πάνακες, καὶ Ἡράκλειον, οἱ δὲ κονίλην καλοῦσιν, ὧν ἐστι καὶ Νίκανδρος*, patet ex h. l. et altero Diosc. 3, 56. (*Καλοῦσι δέ τινες πάνακες καὶ τὴν ἀγρίαν ὀρίγανον, οἱ δὲ κονίλην.*)" Schneider. Imo leg. ex optimo Cod. ap. Salm. l. c. 901. *Ἢν πάνακες, ἢ * Ἡράκλειαν, ἢ κονίλην καλοῦσι.* "Male vulgo legitur, *Ἡ (Ἢν) πάνακες Ἡράκλειον*, quod omnino aliud est." Salm.] "*Πάνακτος*, Hes. *ἡ ὀρίγανος*, Origanum herba, item, "Locus quidam Atticæ, unde forsan Nic. *πανάκτειον* "*κονίλην* nominavit, licet alii vocatum velint quasi "*πανάκειον*, a vi omnium medicatrice." ["Ex his, quæ supra attulimus," inquit Salm. l. c., "constat Cunilæ bubulæ appellatione ap. Plin. Origanum debere intelligi. Nunc ait Panacis nomine Cunilam bubulam appellasse ap. Græcos Crateuam. Crateuas ille Græce scripsit. Quærendum igitur, quid nominis illud fuerit, quo Cunilam bubulam appellavit? Origanum Græce *κονίλη* dicitur. Diosc. *Ὀρίγανος Ἡρακλεωτική, οἱ δὲ κονίλην καλοῦσι.* Idem de sylvestri origano: *Ἡ δὲ ἀγριορίγανος, ἣν πάνακες, ἡ Ἡράκλειαν, ἢ κονίλην καλοῦσι.* Hæc omnino est Cunila, quam Crateuas Cunilam bubulam appellavit. An ille Græce dixit *κονίλην βοείην*? Quod Plin. Latine vertit Cunilam bubulam? Imo puto unica voce appellasse *βουκονίλην*. Major cunila s. Major origanus hac dictione designatur. Sic * *βουλάπαθον*, pro Majori lapatho. Et * *βουσέλινον*, pro Majore apio. Quod alii *ἱπποσέλινον* vocarunt. Male Plin. Buselinon et Hipposelinon diversa statuit Apii genera. Simili errore *βουλάπαθον* et *ἱπολάπαθον* distinguit. *Ἵππος* et *βοῦς* in compositionibus ap. Græcos Magnitudinem designant. Hinc *βούσυκα*, Majores ficus."] "*Βούσυκά*, "Hes. *τὰ μεγάλα σῦκα*, Fici bovis instar magnæ." [Etym. *Βούπαις· εἴωθε γὰρ τῇ προσθήκῃ τοῦ ἵππου ἢ τοῦ βοὸς, τὸ μέγεθος τοῦ ὑποκειμένου δηλοῦν, ἀπὸ μὲν τοῦ βοὸς, βούσυκον, ἀπὸ δὲ τοῦ ἵππου, ἱπποσέλινον, καὶ θυμὸν ἱππογνώμονα, τὸν * μεγαλόγνωμον.* "*Βούσυκον*, Fischer. ad Welleri G. G. 3, 230. Heyn. Hom. 6, 515." Schæf. Mss. "*Βούσυκα* dicuntur Grandiores et fatuæ ficus, quas Nostri Mariscas ficus appellant." Gorræus. "Ita igitur et *βουκονίλη*, Major cunila. Quam perperam Plin. Latine reddidit, Bubila cunila. Videor tamen reperisse vocabulum, quo hanc cunilam appellavit Crateuas. * *Βούτιν*, nisi fallor, nominavit. Hes. *Βούτις· ὀρίγανος ὑπὸ τῶν Κυδωνιατῶν, καὶ βούκολος.* (Vulgo legitur *βούτης — ὑπὸ* K. De hac emendatione silet Albert. sed vulgatæ lectioni favet illud *καὶ βούκολος.*) Agreste igitur hoc origanum, et *κονίλη* Græcis, et *πάνακες*, et *Ἡράκλεια*, teste Diosc. et *βουκονίλη* Crateuæ, vel *βούτις* verbo Cydoniatarum. Hæc species origani propria virtute pollebat contra serpentium morsus. Diosc. *Ἰδίως δὲ βοηθεῖ θηριοδήκτοις τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη σὺν οἴνῳ πινόμενα.* Ideo et Panaceam, inquit Plin., quidam appellarunt. Crateuas vero Panacem. In quo mirificu hallucinatio Plinii. Scribit ille Ligusticum panaces a Crateua appellatum Cunilæ bubulæ nomine. Hoc falsum. Non Ligusticum panaces ille sic vocavit, sed Heracleum origanum, quod et *πάνακες* dicebatur. Ligusticum panaces simile panaci Heracleotico, radice, caule, effectu. Rursus Heracleoticum origanum Panaces cognominatum, et Panacea, ut et Ligusticum. Sic confuderunt hæc nomina. Duplex enim panaces, Heracleoticum unum sic proprie nominatum, et alterum origanum Heracleoticum, cui cognomen panacis etiam additum. De origano itaque sylvestri, quod etiam Panaces et Heracleum vocatum est, intelligebat Crateuas, cum Cunilæ bubulæ nomine id donavit, non de Ligustico, quod panaci Heracleotico simile est. Nam *βουκονίλη* illa *ὀρίγανος*, vel *κονίλη* etiam dicta est. Illud etiam addam videri falsum Dioscor. et si qui alii origanum sylvestre *πάνακες* et *πανάκειαν* cognominatum tradiderunt. Fefellit eos e vicino nominis sonus. *Πάνακτος* et *πανάκτειος* hæc origanus, non *πάνακες* aut *πανάκεια* appellata. Quod et diserte testantur versus Nicandri, quem auctorem citat illo ipso loco Dioscor. *Κόρχορον ἠμνόεντα* (*ἢ μόντα*, Schneider.) *πανάκτειόν τε κονίλην, Ἠν τε καὶ Ἡράκλειον ὀρίγανον ἀμφενέπουσι.* (*Καὶ ὀρίγανον*, Schneider. 'Καὶ vulgo omissum,' inquit, 'interserunt Sch. Eu. M. R. G. præterea bis *ὀρίγανον* G. et hoc in loco etiam P. dat,' et addere debebat, etiam Dioclem ap. Schol. *Ἡράκλειον καὶ ὀρίγανον* dixisse.) Ad q. l. Schol. *Πανάκτειον τὴν ὁμοίαν πανάκει. Τινὲς δὲ πανάκειον τὴν πάντας ἰωμένην, καὶ ἐπεκτάσει τοῦ τ διὰ τὸ μέτρον,*

πανάκτειον. Διακλῆς δὲ τὴν κονίλην φησὶν, ὑφ' ὧν μὲν Ἡράκλειον καλεῖσθαι, καὶ ὀρίγανον, ὑφ' ὧν δὲ ἀγρίαν ὀρίγανον, καὶ πανακτίδα. Ita scribendum. (Recte V.D. ὑφ' ὧν μὲν—ὑφ' ὧν δὲ legit pro vulgatis, quæ etiam Schneider. sine corruptelæ suspicione nuper repetiit, ἀφ' ὧν μὲν—ἀφ' ὧν δέ.) Sed falsum, quod ait ille Grammaticus, πανάκτειον metri gratia positum a poeta ἐπεκτάσει τοῦ τ pro πανάκτειον. Adjicit statim, Καὶ πανάκτειος οὖν καὶ κονίλη ταὐτόν ἐστιν, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Ἡράκλειον καὶ ὀρίγανον. Vehementer igitur errarunt veteres Medici Grammatici, qui πανάκτειον pro πανάκειον acceperunt, dictionum similitudine decepti. Πάνακτος quippe dicebatur hæc ὀρίγανος. Hes. differentiam monstrat horum nominum, πάνακες et πάνακτος: Πάνακες· βοτάνη τις, ἣ πολλοῖς ὀνόμασι καλεῖται. ('Respexit Schol. Nic. Ther. 565., Πολλὰ πανάκη ἐστί· τὸ μὲν Ἡράκλειον, τὸ δὲ Χειρώνειον, ὃ καὶ Κενταύρειον καλεῖται, τὸ δὲ Ἀσκληπίειον. Θεόφραστος δὲ τὴν τιθύμαλλόν φησι πάνακες λέγεσθαι, ubi multa ista nomina reperies, quæ exscribere non dignatus est Hes.' Toup. Emendd. 4, 78.) Πάνακτος· ἡ ὀρίγανος, καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ. Locum in Attica ita etiam appellatum indicat Steph. *Πάνακτον· φρούριον Ἀττικὸν, ὡς Ἀνδροτίων ἐν τρίτῳ Ἀτθίδος. Harpocr. Πάνακτος· Δημοσθένης Κατὰ Κόνωνος (1257. et Περὶ Παραπρ. 446. Corsin. F. A. I. 257.) πόλις ἐστὶ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Αἰγίδι μνημονεύει, ('qui titulus nuspiam præterea sic citatus, præsertim incurrit in oculos Andr. Schotti et Maussaci, ut uterque inclamaret de restituendo Αἰγεῖ. Sed propius ad antiquas literas erit, si reponamus ἐν Αὐλίδι, ut intelligatur Iphigenia in Aulide.' Jac. Gronov. Vellemus V. D. locum Iphig. A. indicasset, in quo legatur Πάνακτος.) Θουκυδίδης μὲν οὖν οὐδετέρως καλεῖ τὸ χωρίον, ἔν τε ἄλλοις, κἀν τῇ πέμπτῃ, ἀῤῥενικῶς δὲ Μένανδρος ἐν *Ψηφώδεσιν. (Hinc sua sumserunt Snid. et Phot. Πάνακτος· πόλις μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας, Θουκυδίδης δὲ καὶ οὐδετέρως καλεῖ τὸ χωρίον, Μένανδρος δὲ ἀρσενικῶς. 'Locus hic Stephano β. Πάνακτον dicitur, ubi v. Interprr. nectum Thucydidi 4,' imo 5, '3. et 5, 42.' Schleusner. Vide etiam 5, 39. 40. et notata Wassio Duckeroque ad 5, 3. Idem Schleusner. post Editionem Harpocr. Lugduni Bat. 1683. vulgatam exhibet Μένανδρος ἐν Ψοφοδεεῖ, sed in ceteris omnibus Edd. est Ψηφώδεσιν. Unice tamen verum est Ψοφοδεεῖ, qui titulus extat ap. Phot. v. Ὄνος Λύρας. 'Phot. ut et Suid. simpliciter Menandri nomen habent. Sed Harpocr. addit, ἐν Ψοφοδεεῖ. Adeoque perperam in Ind. Suidæ refertur ad Menandrum Historicum.' Albert. Ind. Auctt. a Photio laud.) Ab hoc oppido vix dubium est, quin origanum dictum sit πανάκτειον, quod ibi plurimum nasceretur. (At Berkelio aliter visum est: —'Locus hic ab origani copia hanc appellationem accepisse videtur, nam, teste Hes. Πάνακτος· ἡ ὀρίγανος, καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ.') Sed et Πάνακτος pro Panacteo origano absolute, ut Χάλυψ pro Chalybico ferro, Μάγνης pro Magnetico lapide. Ita et Θύμβρα pro Θυμβραία. Nam Thymbra dicta est a loco Thymbra, in quo nascebatur plurima. Hinc Θυμβραίαν, et *Θυμβρίην vocat Hippocr. hanc herbam, quæ aliis Θύμβρη. Galen. Lex. Hippocr. Θυμβραίαν οὕτως ὀνομάζει τὴν θύμβραν. In L. de Nat. Mul. (220.) appellat Θυμβρίην, (pro quo e Galeno proculdubio reponendum est Θύμβραν, neque aliter dixit ipse Hippocr. 95, 23. 146, 3. 150, 35. 151, 34. 152, 39. 155, 47. 157, 33. 283, 40.) Quod vocabulum quasi πάνακες aut πανάκειαν esse veteres Grammatici ac Medici acceperunt, insanum quam magno errore. Κονίλη igitur Græce Origanum, unde Lat. Cunila et Conila. Nam ita sane scriptum est in antiquissimo, unde Conila bubula Latinis ἡ βουκονίλη Crateuæ, vel βούτις ὀρίγανος Cretensium. Columella 6, 12. de boum medicinis: Et ad scabiem præsentior alia medicina est, cunila bubila et sulphur conteruntur. Dioscor. origanum scabiei sanandæ optime facere scribit. Atque inde fortasse βούτιν ὀρίγανον Cretes appellarunt, quod scabiem pecoris buceri eo curarent bubulci. Nec ab alia ratione Conilam bubulam hoc genus origani videntur appellasse prisci Latini, i. e. Origanum bubulum, quod boves a scabie sanos præ- A staret. Sic ὀνῖτις ὀρίγανος, Cunila asinaria, ab eadem fortasse causa, quod asinorum scabiem emendaret. Ejusdem eam ferme efficaciæ esse cum Heracleotico origano tradit Diosc., sed minoris. Ὀνῖτιν tamen vet. Schol. (ad Nic. Alexiph. 56.) eam origani speciem esse vult, quam asini appetunt. Sed scimus quam sæpe, quam libenter a scopo aberrent in talibus. Δύο δὲ, inquit, ὄρη ὀριγάνου, ᾧ ἡμεῖς χρώμεθα, καὶ ὃ οἱ ὄνοι ἐσθίουσιν, (rectius in Schneideri Ed. legitur, Δύο δὲ γένη ὀριγάνων, ᾧ ἡμεῖς χρώμεθα, ὃ καὶ ἡμερον λέγεται, καὶ ὃ οἱ ὄνοι σιτοῦνται.) Nicander ὀνῖτιν ὀρίγανον appellat. Alia fuit Conila gallinacea, i. e. Origanum gallinaceum. Plin. ibid.: 'Est alia Cunila gallinacea appellata nostris, Græcis Origanum Heracleoticum.' Forte quod galli gallinacei semen ejus appetant. Apuleius ψευδώνυμος Gallicam cunilam vocat: Origanum a Græcis Heracleoticum, Onitis, Asclepion, Panaces, Conila appellatur, Latini Cunilam Gallicam et Origanum nominant. Sed Plaut. Trinummo Cunilam gallinaceam nominat, et e Ponto B afferri indicat: 'est non illæc ubi thus gignitur, Sed ubi absinthium fit atque conila gallinacea.' Absinthium e Ponto. Ergo et indidem Conila gallinacea ex Heraclea Pontica urbe, quæ Gr. Ἡρακλεωτικὴ ὀρίγανος. Sed et Ἡράκλεια eadem est cum Heracleotica. Sylvestre origanum sic etiam vocarunt, *Ἣν πάνακες, ἢ Ἡράκλειαν, ἢ Κονίλην καλοῦσι. Plin. perperam Heraclium origanum ab Heracleotico distinguit. Sic Ἡρακλεία λίθος eadem cum Ἡρακλεωτικῇ. Magnetem ita vocarunt. Et Papaver *Ἡράκλειον Heracleoticum est. Dioscor. quoque in eodem errore, qui Ἡράκλειαν ab Heracleotico origano separat. Ἡράκλεια absolute subaudiendo ὀρίγανος. At Ἡράκλειον cum dicitur, τὸ ὀρίγανον subintelligitur. Ἡράκλειον absolute pro hoc genere origani habuimus supra e Diocle ap. Nic. Schol." Salm. l.c. E Salmasio omnia fere sua sumsit Bod. ad Theophr. 564-5. Galen. Simpl. 7., Ἀμφοῖν δὲ ἀγρία, ἣν πάνακες Ἡράκλειον, οἱ δὲ κονίλην καλοῦσι, quæ verba vulgatam in Diosc. unde ea hausta sunt, lectionem, *Ἣν πάνακες C Ἡράκλειον, οἱ δὲ κονίλην καλοῦσι, quodammodo tuentur, sed Galen. vitiosum suum Dioscoridis Cod. secutus est. Lege e Salmasii Cod. antiquissimo, *Ἣν πάνακες, ἢ Ἡράκλειαν.]

Ἀγριόρνιθες, (αἱ,) Feræ gallinæ, Theophil. Inst. 2. [" Ἀγριόρνιθες, Fabr. *ἀγριορνίθια, Il. 1. 29. Gallinæ feræ." G. O. Reiz. Glossar. Theoph.]

[* Ἀγριόφθαλμος, ὁ, ἡ, " Vita S. Nili Jun. p. 9. m. Ed. Rom. 1644." Boissonad. Mss.]

[* Ἀγριοράφανος, ἡ ἄπιος herba, quæ alio nomine ἰσχὰς nuncupatur." Gorræus.]

" Ἀγριοσέλινον, (τὸ,) nominatur a quibusdam τὸ " ἱπποσέλινον, Apium sylvestre, Diosc. 3, 78." [Vide T. H. Add. ad J. Poll. 812.]

[* Ἀγριοσίκυον, τό. Hippiatrica ap. Schneider. Comment. ad Veget. 98. 99.]

[* Ἀγριοσπάθυλα, ἡ. Bernardi et Tittmanni Glossæ Iatr. Ἀεύρου ῥίζα· τῆς ἀγριοσπάθυλας, ὅ ἐστιν εἰς τὰ βάλτα.]

[* Ἀγριοσταφὶς, ἡ. Bernardi et Tittmanni Glossæ Iatr. Ἀγριοσταφίδα· θέσιν ἔχουσα τὸ φύλλον αὐτῆς ὥσπερ λύκου ποῦς, quæ verba, etiam Albertio ad Hes. v. Ἀγριοσταφύλιες citata, aliis emendanda et corrigenda relinquimus. Pro Herba pediculari est Theoph. Nonno 90.]

" Ἀγριοσταφύλιες, Hes. ἀγριοσταφίδες, Uvæ sylve- " stres s. agrestes. Vitis eas producens, est ἀγριάμ- " πελος, Labrusca."

[* Ἀγριοσταφύλη, ἡ. Bernardi Glossæ Iatr. Σταφυλὴ ἀγρία· ἀγριοσταφύλλην: Albertii apographum exhibebat, Σταφύλη ἄγρια· ἀγριοσταφύλην, pro quibus Tittmann. in suo Cod. Aug. rectius legebat, Σταφυλοαγρία· ἀγριοσταφυλὴ, l. ἀγριοσταφύλη. Hippiatr. 47. (ap. Schneider. Comment. ad Veget. 22.) *Ἀγριοσταφυλίνου σπέρμα κεκομμένον καὶ ἁρνογλώσσου χυλὸν μέλιτι Ἀττικῷ μίξας χρῶ.]

[* Ἀγριοστροβηλαία, ἡ. Bernardi Glossæ Iatr. Πίτυν· ἀγριοστροβήλαιαν, quæ glossa in Tittmanni Cod. Aug. desideratur.]

[* Ἀγριόσυκα, τά. Bernardi et Tittmanni Glossæ Iatr. Ὀλύνθοι ἄγριοι· ἀγριόσυκα.]

[* Ἀγριόφαγρος, ὁ. Vide supra cccxxxii. b.]

[* Ἀγριοφανής, έος, ὁ, ἡ. "Rudis, Impolitus. Phorn. 70." Wakef. Mss.]

[* Ἀγριόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Mente ferox. "Cyrill. Alex. adv. Julian. 9. p. 297. Ἔθος τῇ θεοπνεύστῳ γραφῇ Γίγαντας ἀποκαλεῖν τοὺς ἀγριόφρονας καὶ εὐσεβεστάτους. Quos hic ἀγριόφρονας vocat, eosdem alibi, (Glaphyr. in Genes. sub titulo de Noacho et Arca p. 30.) simpliciter ἀγρίους appellat." Suicer. Thes.]

[* Ἀγριόφυλλον, τό. "Übersetzt Plin. 25, 9. Peucedanum." Schneider. Lex. "Apul. de Herb. 95." Forcellin. sed pro 95. Gesner. habet 66.]

[* Ἀγριόφυτον, τό. Schol. Nic. Alexiph. 429. Κίχορα δὲ καὶ καρδαμίδας, εἴδη λαχάνων, καὶ γηθυλλίδας, εἶδος κρομμύων, ἤτοι τὰς κεφαλὰς, ἢ τὰς ῥίζας, ἢ τὰ ὑπ' ἐνίων λεγόμενα ἀγριόφυτα, G. ἀγριόφυλλα.]

Ἀγριόφωνος, ὁ, ἡ, Agrestem s. feram vocem habens. Od. Θ. (294.) Οἴχεται ἐς Λῆμνον, μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους. Ubi Eust. ait Lemnios dici ἀγριοφώνους, eadem ratione qua Caras, βαρβαροφώνους, aut quod latrocinia exercere, ideoque et agresti sermonis genere de industria uti sint soliti. [" Heyn. Hom. 4, 435." Schæf. Mss. " Pseudo-Did. ad Il. B. 867. (Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων: Ἀγριοφώνων, καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἠχρηστηκότων, ὅτι τὰ μὲν ἀῤῥενικὰ θηλυκῶς ἔλεγον, τὰ δὲ θηλυκὰ ἀῤῥενικῶς.)" Wakef. Mss.]

Ἀγριοχηνάρια, Feri anseres, Theoph. Instit. ii. (1. 29.) Ex ἄγριος et χήν, vel potius χηνάριον, deminutivo, ac proprie ἀγριοχηνάρια sonat Parvi anseres feri.

[* Ἀγριόχοιρος, ὁ, ἡ, Aper sylvestris. Schol. Cod. Par. ad Aristoph. Plut. 304. Ὄντας κάπρους· ὑπάρχοντας καὶ ἀγριοχοίρους. " Voce ἀγριόχοιρος Lexica nostra carent: non caret Ducangianum, in quod e Niceta (Isaacio et Alexio n. 3.) illatum est. Cf. Hemsterhusiana, quæ adscripsi ad Bos. Ellips. 126. Adde quæ Schurzfleischius et Wesseling. monuerunt ad Diod. S. Fragm. T. 2. p. 645, 44." Schæf.]

[* Ἀγριόψυχος, ὁ, ἡ, Ferox, Sævus. Vide Ἀγριόθυμος.]

[Ἀγριοψωρία, ἡ. Vide Ἄγριος.]

" Ἀγριώνιος, ου, ὁ, Bacchus cognominabatur, a fe-
" ritate fortassis. Plut. Antonio" [24. ap. Schneider. Lex. perperam scribitur 14.] " Καὶ αὐλῶν ἡ πόλις ἦν
" πλέα, Διόνυσον αὐτὸν ἀνακαλουμένων χαριδότην καὶ
" μείλιχον· ἦν γὰρ ἀμέλει ἐνίοις τοιοῦτος," [in Reiskii Ed. τοιοῦτος ἐνίοις,] " τοῖς δὲ πολλοῖς ὠμηστὴς καὶ
" ἀγριώνιος." [" Ἀγριώνιος mihi suspectum. Num ἀγριώλιος, ab ὠλλύναι?" Reisk.] " Ἀγριώνια autem
" Festum est in honorem hujus Ἀγριωνίου Βάκχου,
" cujus meminit Plut. Hellen. (7, 198.) Καὶ γίνεται
" παρ' ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς Ἀγριωνίοις φυγὴ καὶ δίωξις αὐ-
" τῶν ὑπὸ τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου ξίφος ἔχοντος· ἔξεστι δὲ τὴν καταληφθεῖσαν ἀνελεῖν." [Sympos. 8, 1. Οὐ φαύλως οὖν καὶ παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς Ἀγριωνίοις τὸν Διόνυσον αἱ γυναῖκες ὡς ἀποδεδρακότα ζητοῦσιν. Quæst. Rom. 7, 168. Διὰ τῶν μὲν Ὀλυμπίων ἱερῶν εἴργεται, καὶ οὔτε ἐν Ἥρας Ἀθήνῃσιν, οὔτε Θήβῃσιν ἐν Ἀφροδίτης, ἴδοι τις ἂν κιττὸν ἄγριον, ἴοις δὲ καὶ Νυκτελίοις, ὧν τὰ πολλὰ διὰ σκότους δρᾶται, πάρεστιν. " Interpres, Nocturnis sacris et Bacchanalibus. Fieri potest, ut eadem usus lectione ita tamen e conjectura verterit. Ἴοις cauda videtur esse alicujus vocis, de qua conjecturam ferre possem, sed infirmam. Viderint alii." Xyland. Recte correxit Schneider. Lex. Ἀγρωνίοις καὶ Νυκτελίοις. " Ἀγριωνίοις non dubitavi recipere e nostra correctione præsertim a Mez. confirmata." Wyttenb.] " Ἀγριάνια, Hes. auctore sunt ap.
" Argivos νεκύσια, Justa funebria et certamina The-
" bis," [Ἀγριάνια· νεκύσια, παρὰ Ἀργείοις, καὶ ἀγῶνες ἐν Θήβαις. " F. l. Ἀγριώνια, de quo Meurs. Gr. Fer." Schr. Apud Schneider. Lex. errore, ut videtur, typographi est Ἀγριάντα. Hes. * Ἀγρανία (l. Ἀγράνια)· ἑορτὴ ἐν Ἄργει ἐπὶ μίαν (an μιᾶς?) τῶν Προίτου θυγατέρων. Meursio, et Kustero Ἀγράνια eadem videntur, quæ Ἀγριάνια.]

Ἀγριωπὸς, οῦ, ὁ, ἡ, Agrestem aspectum habens, Qui est agresti vultu aut fero. Plut. Mario (14.) Τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς καὶ ἀγριωπὸν τοῦ προσώπου: [Antonio 4. Καὶ γυπότης μυκτῆρος ἐδόκει τοῖς γραφομένοις καὶ πλαττομένοις Ἡρακλέους προσώποις ἐμφερὲς ἔχειν τὸ ἀῤῥενωπόν. Suid. Ἀγριωπός. Τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατῶς γαυρουμένην. Λέγει δὲ τὴν ἁμαρτίαν, ἐκ τοῦ ὤψ, ὠπὸς, ὃ σημαίνει τὸν ὀφθαλμὸν, τοῦτ' ἔστιν ὁ ἀναιδὴς, καὶ ἄγριος. " Locus hic, ut multa alia ap. Suid. est penitus turbatus et confusus, et, quod dici solet, calx absque arena. Sic autem in ordinem redigendus est: Ἀγριωπός· τουτέστιν ἡ ἀναιδὴς, ἐκ τοῦ ὤψ, ὠπὸς, ὃ σημαίνει τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ἄγριος. Τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατῶς γαυρουμένην. Λέγει δὲ τὴν ἁμαρτίαν. Zonar. Ἀγριωπόν· τὸ * ἀγριόφθαλμον, quæ verba exscripsit Phavor. Eurip. Bacch. 542. ἀγριωπὸν τέρας, Herc. F. 990. ἀγριωπὸν ὄμμα Γοργόνος. " Phornut. 8. in." Wakef. Mss.]

[* Ἀγρικοπυῤῥώνειοι, Agrestes Pyrrhonii philosophi, qui ne suos quidem affectus agnoscere fatentur. Gal. T. 3, 43, 37. et 455. 44.]

" Ἀγρῆσθαι, Hes. affert pro συνέπεσθαι, πείθεσθαι," [Cod. Ven. ἀγρ..σθαι. ' Literæ deletæ videntur esse ει.' Schow.] " Sequi, Persuaderi, Assentiri. Affert
" Idem et Ἀγρῆσθωσι, pro συνειληθῶσι, Convoluti sint.
" Ambo a them. ἀγρέω esse videntur, ac primum qui-
" dem, præt. perf. pass. infinitivi modi, carens aug-
" mento, alterum, aor. 1. pass. subjunct. modi, in quo
" tamen aliquis miretur τὸ σ, cum dicendum potius sit
" ἀγρηθῶσι." " Ἀγρίζομαι, Irritor. Ἀγρισθῶσιν αἱ
" μῆτραι ap. Hippocr. Erotian. exp. ἄγραι χρήζωσιν,
" h. e. inquit συλλήψεως ἀπὸ τῆς ἐμμήνου καθάρσεως,
" et ita intelligendum esse ait ὐδαξησθῶσιν etiam,
" πεποιῆσθαι autem verbum hoc ἀπὸ τῶν ἀγρευομένων
" ζώων. Locus Hippocr. est Γυναικ. 2, (278.) Ἢν
" ἀγρισθῶσιν αἱ μῆτραι, ἡ γαστὴρ αἴρεται, καὶ φυσᾷ καὶ
" σμαραγεῖ. Ubi tamen vulgg. Edd. habent ἀγρη-
" σθῶσι, quod ex Hesychio supra attuli, forsan huc
" respiciente. Alii Codices ap. Erotian. habent
" ἀγρηθῶσι, per η, sine σ." [" Germanus Interpres: Si inflati fuerint uteri, venter attollitur, et inflatur, et sonitum edit. Calvus: Si vulvæ durescant, exasperenturve. Forte melius esset sequi Erotianum, et sic vertere: Si conceptione indigent uteri, venter attollitur, et inflatur, et sonitum edit. Videtur autem mihi leg. esse pro ἀγρησθῆναι, ἀγρησθῶσιν, quia statim subjungit ὐδαξησθῶσι. Vat. Cod. pro ἀγρησθῶσιν legit προσθέωσιν, sed perperam." Eustach. " Provocat Föes, substituens πρησθῶσιν, ad locum de Nat. Mul. 204, 35. et habet Hesychium consentientem, qui πρῆσαι per φυσῆσαι explicat." Franz. Cf. Interprr. ad Hes. v. Ἀγρησθῶσιν.]

" Ἀγγρίας, Hes. affert pro λυπρὰς, quod inter alia
" significat Steriles. Ap. Etym. vero paroxytonως
" est ἀγγριὰς, quod ab aliis exponi ait τοὺς θερισμοὺς,
" Messes, ab aliis ἀνίας, Dolores, teste Orione, qui
" ipsum ab ἀγγρίζεσθαι derivat." [Ἀγγριάς· τοὺς θερισμοὺς, οἱ δὲ τὰς ἀνίας, οἱ δὲ συνήθως ἀπὸ τοῦ ἀγγρίζεσθαι. Οὕτως Ὡρίων. Phavor. Ἀγγριάς· ὀξυτόνως, τοὺς θέρμους, οἱ δὲ, τὰς ἀνίας, κ. τ. λ.]

" Ἀγρίζεσθαι, Hes." [et Etym.] " ὑφαιρεῖσθαι,
" Surripere, item ἐρεθίζειν, Irritare. Quæ expositio
" vicina est præcedentis ἀγγριὰς significationi, qua
" Etym. illud exponi ait ἀνίας: nam τὰ ἀνιῶντα ἐρεθί-
" ζουσι, et τὰ ἐρεθίζοντα ἀνιῶσι. Notandumque obiter
" est, cum Etym. exponi dicat ἀνίας, ap. Hes. videri
" scr. λύπας pro λυπρὰς," [neque aliter conjecerunt D. Heins. Is. Voss. Fr. Jun. et Tittmann. ad Zonar. 26. " Cf. Hes. Ἀγκυρίττει· μεταμέλεται, Κρῆτες, (ubi Is. Voss. 'Refer ad Ἄγγρις, λύπη.') Quod si lectio vulgata servetur, cf. Hes. Ἀντρὴ· ἀχρεία, pro quo hic tum ἀγγρία positum foret. Sed prius præfero. Hes. Ἀγριέες· λύπαι, (ubi Guyet. 'ab ἀγρὸς, ἄγριος, ἀγριεύς.') Suid. Ἄγγρις· ἡ ὀδύνη." Albert. In Suida additur, καὶ Ἀγγρίζειν· τὸ ὀδυνᾶν, sed tota glossa deest in Mss. Paris. Zonar. Ἄγρις· ἡ ὀδύνη, ἐκ τούτου τὸ ἀγγρίζειν, ὅ ἐστι τὸ ὀδυνᾶν. " Cod. K. ἄγγρις, sed l. ἄγρις, et in sequ. ἀγρίζειν." Tittmann.] " Ἄγγρις, Varino ἡ ὀδύνη, Dolor. Idem igitur est cum
" præcedente ἀγγρία." [Mich. Psselli Versus Polit. ap. eund. Tittm. ad Zonar. cxv. ἄγγρις δὲ ἡ ὀδύνη. Glossæ: Ἀγγρίζω· Irrito. " Ἀγγρίζω· Irrito, Concito. Symm. Prov. 15, 18." Biel. Thes. HINC * Ἀγριστὴς, ὁ, Irritator, Gl. ET * Ἀγγρισμὸς, ὁ, Irritatio, Gl.]

" Ἀγρήσκεται, Hes. πικραίνεται, Amarus fit, Ama-
" rescit, pro quo in Lex. meo vet. ἀγρίσκεται legitur,
per ι." [Zonar. 38. Ἀγρίσκεται· πικραίνεται. " Cyrill.

Mss. 'Αγριασκέει· πικραίνει. 'Αγρίσκεται leg. ap. Hes." Tittmann. (Voce ἀγρίσκεται caret Tittmanni Index, ut et voce ἀγροίκως: 'Αγροίκως· ἀμαθῶς.) " Ap. Latinos omnia vv. in sco sunt inchoativa: ap. Græcos nonnulla, ut γενειάσκειν, ἡβάσκειν, κνίσκειν. Hoc primus Grammaticorum attigit J. C. Scalig. de Causis L. L. 248. Rarissimum est, quod Hes. præbet, ἀγρίσκεται, quod reddit πικραίνεται. Dicitur illud de homine in iram excandescente, Qui incipit efferari. Idem dici potuit * θυμίσκεσθαι, quod a θυμὸς, et v. Lexicographis incognito * θυμίζειν, unde remansit ap. Hes. Θυμιχθεὶς, quod ille interpretatur πικρανθεὶς, Exacerbatus. (' A * θυμίσσω, vel θυμίζω. Sic Hes. Θωμιχθεὶς, a θωμίζω, vel * θωμίσσω. Vide ibi not. Idem: Θυμία· προθυμοῦ, ὀργίζου. Imperativ. a θυμιάω, si lectio vera sit, nisi θυμίζου leg.' Albert.) Inchoativa Latina, partim rariora, plura præbet locus Tragici Lat. ap. Cic. Tusc. 1, 28. Cœlum nitescere, arbores frondescere, Vites lætificæ pampinis pubescere, Rami baccarum ubertate incurvescere. Sic locum, ante non intellectum, eximie restituerunt Bentl. et Bonhier. ad Cic. Tusc. 1, 40." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 546.]

"'Αγριπος, (ἡ,) teste Suida ἡ ἀγρία ἐλαία, Oliva " sylvestris, Oleaster, quæ et ἀγριελαία, et κότινος " nominatur. Ab ejus sterilitate Proverbio dicitur " 'Αγρίπου ἀκαρπότερος, in homines prorsus steriles. " Hes. habet ἄγριφος." [Zonar. "Αγριπος· ἡ ἀγριέλαια, καὶ παροιμία, 'Αγρίπου ἀκαρπότερος. Vide Diogen. Proverb. 2, 63. 'Ακαρπότερος ἀγρίπου. Zenob. 1, 60. Suid. 'Ακαρπότερος ἀγρίπου· ἐπὶ τῶν πάνυ πενομένων. Λάκωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν ἄγριπον καλοῦσιν.] "'Αγριφος, Hes. teste γένος τι " ἀγρίας ἐλαίας Ὀλυμπιάσι, Genus oleæ agrestis s. " sylvestris in Olympicis certaminibus; nam et olea- " stro coronari solebant in illis ludis, et celebris est " ὁ ἐκ κοτίνου στέφανος." [Interpretes "Αγριπος corrigunt. "'Αγριφος, Kuhn. ad Paus. 188." Schæf. Mss.] " 'Αγρίφα, Hes. 'Αθηνᾶ, Minerva." [" I. e. Rustica, ab ἀγρὸς, ἄγριφος, i. e. ἄγριος, in sequ. "Αγριφος· γένος τι ἀγρίας ἐλαίας etc. 'Αγρίφη· ὑποδοχή, ἄμη, σκάφη, i. e. Rustica, ἀγροικὴ ἄμη, σκάφη, etc. 'Αθηνᾶ est ἐλαία. Vide in 'Αθῆναι." Guyet. " An 'Αθηναῖς?" Albert. Pro 'Αγρίφα Wakef. ad Hes. marg. corrigit * 'Αγρίσκα, e Lycophr. 1153.]

[* 'Αγρίππας· ὄνομα κύριον, Suid. " Plin. (7, 8.) ' In pedes procedere nascentem contra naturam est, quo argumento eos appellavere Agrippas, ut ægre partos: qualiter M. Agrippam ferunt genitum, unico prope felicitatis exemplo ad hunc modum genitis.' Gellius 16, 16. ' Quorum in nascendo non caput, sed pedes primi extiterant, qui partus difficillimus ægerrimusque habetur, Agrippæ appellati vocabulo ab ægritudine et pedibus confecto.' (Plura ap. ipsum Gellium vide.) Imo, Ab ægritudine partus confecto. Atque ita omnino scripsisse Gellium autumamus. Nam ridiculum est illud de pedibus, cum Agrippam non a pedum ægritudine, sed ab ægro partu dictum voluerint. Sed et Index Capitis sic scripsisse Gellium arguit: Agrippas a partus ægri et improsperi vitio appellatos. Ceterum nonne ridiculi et absurdi veteres illi, quamlibet doctissimi homines, qui Agrippam, quasi Ægre partum dici somniarunt, cum vocabulum sit mere Græcum, ὁ 'Αγρίππας? Strato Sardianus, antiquissimus Epigrammatarius, delicii sui Agrippæ vocati meminit hoc Epigr. nondum edito (36.) Ἀετὸς ἐν πτερύγεσσιν 'Αγρίππαν τὸν καλὸν ἡμῖν "Ηδη πρὸς μακάρων ἦγε δαηκονίας. (Pro ἐν, de qua lectione silet Jacobs., rectius ἀν exhibet Dorv. ad Charit. 338.) 'Αγρίππας Judæus non Latino, sed Gr. nomine sic appellatus. Sosipater Grammaticus 'Αγρίππαν inter nomina mere Græca recenset: ' Sed tum primi ordinis, quum genitivum Græcum habuerint per ου, ut ὁ Αἰνείας Αἰνείου, Hujus Æneæ; ὁ 'Αγρίππας τοῦ 'Αγρίππου, Hujus Agrippæ: ὁ *"Αντας τοῦ "Αντου, licet Attici τοῦ 'Αγρίππα dicant.' Lege, ὁ * 'Αντίας τοῦ 'Αντίου. Τοῦ 'Αγρίππας, ut nominis Græci meminit alicubi vet. Schol. Theocr. (et Suid. supra.) E Græcia igitur hoc nomen, ut alia infinita, sumsere Latini. Olim prænomen illis fuit, postea cognomen. Nec ita cognominatum Marcum Agrippam existimo, quod pedibus in nascendo primis exierit, aut, si ita natus est, non propterea hoc cognominis nactum fuisse. Puto magis Plin. e solo cognomine conjecisse ita natum esse. Ut ut sit, 'Αγρίππας Gr. nomen, ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν et ἵππος." Salmas. in Plin. 23. * 'Αγρίππειον, τὸ, Theatrum in Ceramico, de quo Philostr. VV. SS. semel iterumque. " Bergl. (et Wagner.) ad Alciphr. 268." Schæf. Mss.]

" 'Αγριᾶνες, Hes. τέλος τι τῆς κούφης συντάξεως, ἐκ " τῆς * 'Αγριανικῆς χώρας Παιόνων, ex Agrianica " Pæonum regione. Suid. quoque" [et Zonar.] " τάξιν στρατιωτικὴν esse ait." [In Cod. Ven. est 'Αγρίανες.] "'Αγριανιαῖον, Eidem est ἀκόντιον, Ja- " culum, quali forsan utebantur levis armaturæ mili- " tes, qui 'Αγριᾶνες nominabantur." [" Antig. Caryst. (c. 151.) * 'Αγρίους Θρᾷκας vocat populos, ap. quos amnis Pontus lapides illos Thracios defert. E Theophr. hoc ita se referre profitetur. Ille igitur 'Αγρίους Θρᾷκας vocavit, quod proprium nomen est Thraciæ populi. Et male Interpres, v. d. vertit, Agrii i. e. Feri. Hi dicebantur * 'Αγρίαι, * 'Αγραῖοι, 'Αγριεῖς, et 'Αγριᾶνες. Vide Steph. v. 'Αγρίαι, qui gentem Παιονίαι esse scribit inter Hæmum et Rhodopen. Mœdi autem, et Pæones contermini. Melius legeretur in Theophr. ap. Antig. 'Αγριέων Θρακῶν, aut 'Αγραίων." Salmas. in Plin. 179.]

[* Agriodos, ontis, nomen canis venatici, Ovid. Met. 3, 224. ductum ab ἄγριος, Ferus, et ὀδοὺς, Dens.]

[* 'Αγριοφάγοι, οἱ, Populi extremæ Æthiopiæ versus occidentem, pantherarum, et leonum carnibus maxime viventes, unde et nomen habent. Plin. 6, 30. Salmas. in Plin. 214. f. 278. f. 393. c.]

[* "'Αγριον, τὸ, Græci appellant Genus quoddam raphani sylvestris," Forcellin. Lex. Lat.
* Agrium nitrum Plinio 31, 10. est Species nitri vilioris, et terra mixti.]

[* "'Αγρώα, ἡ, das Landmädchen, Schol. Theocr. 3, 1. (Ἀπρεπὲς γὰρ τὸν Θεόκριτον τῆς ἀγρῶας ἐρᾶν, ὥστε καὶ ἐν ἀγρῷ διάγειν.)" Fr. Gul. Valentin. Schmidt. in Libro, cui titulus, Tausend Griechische Wörter, welche in den Wörterbüchern von J. G. Schneider und F. W. Riemer fehlen. Si v. d. in mentem revocasset quæ ap. eund. Schol. ad v. 31. legi possunt, vidisset fortasse pro ἀγρώας scribendum esse vel * 'Αγροιοῦς, vel 'Αγρειοῦς. Vide 'Αγρειώ.]

¶ 'Αγριόω, F. ώσω, P. ωκα, Agreste reddo, Effero, Efferatum reddo, vel simpliciter, Exaspero. In pass. voce frequentius usurpatum reperitur 'Αγριοῦμαι. Theophr. C. P. 5. Τὰ ἀγριούμενα, Quæ fiunt agrestia. At πρόσωπον ἠγριωμένον, Xen. K. Π. 1, (4, 24.) Facies efferata: et eodem modo Eurip. Or. (387.), Ὡς ἠγρίωσαι πλόκαμον αὐχμηρὸν, τάλας: [226. 615. Iph. T. 348.:] Electr. (1030. Ἐπὶ τοῖσδε τοίνυν, καίπερ ἠδικημένη, Οὐκ ἠγριούμην,) ἀγριοῦσθαι videtur dici Ferociens, et quem ἄγριος χόλος αἱρεῖ, ut Hom. loquitur. [Gl. 'Αγριόω· Effero, Inaspero. * 'Αγρόω· Aspero, l. 'Αγριόω. Suid. 'Ηγρίωσαι· ἀντὶ τοῦ, ἐσκλήρυνσαι. Σοφοκλῆς· Σὺ δ' ἠγρίωσαι, κοὔτε (κοὔτι Wakef. probante Erfurdt.) σύμβουλον δέχει. Zonar. 'Ηγρίωσαι· ἀντὶ τοῦ σκληρύνῃ. Sophoclis locus est Philoct. 1321. Etym. 800, 36. Hippocr. Περὶ Ἀέρ. Ὑ. T. p. 77. 'Αφ' ὅτων εἰκὸς τὴν ὀργὴν ἀγριοῦσθαι: Ἐπιδ. 355, 19. Idem Περὶ Ἀέρ. c. 19. Coray. et Περὶ τῶν ἐν Κεφ. Τραυμ. p. 453. Τά τε ἕλκεα οὐ φλεγματώδεα ἐγγίγνεσθαι, οὐδὲ ἀγριοῦσθαι. " Ce mot, que j'ai exprimé par Rebelles, signifie au propre Devenir féroce, S' emporter à la manière d'une bête féroce. Il est le synonyme de θηριοῦσθαι; et Hippocrate s'en sert pour désigner la malignité de ces ulcères, auxquels il donne le nom de θηρίον, de Locis in Hom. 1, 388. Comme ce sont ordinairement les ulcères humides, baveux et sordides, qu'il appelle φλεγματώδεα, Pituiteux, qui parviennent à ce degré de malignité, qui résiste à tout traitement, il n'est pas du tout nécessaire, ce me semble, de changer le mot ἀγριοῦσθαι du texte en ὑγραίνεσθαι, comme l'a proposé Pasienus, (præsertim cum illud in L. Περὶ τῶν ἐν Κεφ. Τραυμ. l. c. legatur.)" Coray. " 'Αγριόω,

Efferatum reddo, Exaspero. Legitur 3 Macc. 5, 2. ubi elephantes mero et thure *ἀγριωθέντες*, Ad furorem concitati, dicuntur. Sic Lucian. S. T. 1, 529. (imo Toxar. 2, 529. Virum doctum decepit Iudex Lucianeus Reitzii, qui habet Toxar. 1, 529.) *Πέλαγος ἠγριωμένον*, Mare æstuans. Eodem sensu ap. Dionys. H. 3, 1850. pro quo Dio Cass. *ἀγριαίνειν* usurpavit, quod et Dan. 11, 11. legitur." Bretschneider. Lex. in Interprr. Gr. V. T. maxime Scriptt. Apocr. Spicil. 21. *Ἠγριωμένον πέλαγος* dixit et Plut. 2, 748. " Fischer. Ind. Palæph. (v. *Ἀπαγριόω*,) Valck. Callim. 174. Kuster. Aristoph. 71. b." Schæf. Mss. " Oppian. C. 2, 49." Wakef. Mss. Cf. *Ἀγριαίνω*. Phrynich. Σοφ. Προπαρ. *Ἠγρίωνται καὶ σεσήρασιν ἐπ' ἀλλήλους· τραπικῶς ἀπὸ τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους κυνῶν.*]

Ἀγριωτός, ή, όν, Efferatus. Nomen verbale factum ex *ἠγρίωται* tert. pers. præt. *τοῦ ἀγριοῦμαι*.

Ἀπαγριόω, *Ἐξαγριόω*, *Ἐπαγριόω*, composita. *Ἀπαγριόω*, Agreste s. sylvestre reddo, unde *ἀπαγριοῦται* Theophr. H. P. 8, 8., Sylvestre redditur, aut fit, pro quo Gaza Sylvestrescit. Item Effero, vel simpliciter, Exaspero, Irrito. Hinc *Ἀπαγρίωσις*, (εως, ἡ,) Ipsa actio qua aliquid sylvestrescit, Mutatio in sylvestrem naturam. Gaza Sylvestrem habitum interpretatur, Theophr. H. P. 4, 6. *Διὰ τὴν τρυφὴν δὲ καὶ ἀργίαν ἡ ἀπαγρίωσις.* Est etiam Efferatio, Exasperatio. [Soph. Philoct. 225. *καὶ μή μ' ὄντ' ἐν Δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον.* Vide Schol. mox afferendum. " Fischer. Ind. Palæph. (" *Ἀπαγριοῦσθαι*, Efferari, Consternari, Œstro exagitari, quibus verbis Serv. utitur ad Georg. 3, 115. quod Fab. 43, 1, 4. *ἐξοιστρεῖν* et *οἰστρεῖν* dicitur: de tauris, 1, 3. Steph. Thes. nihil de hoc usu verbi habet. Verba *ἀγριοῦν* et *ἐξαγριοῦν*, de Neptuno, taurum consternante, leguntur ap. Apollod. 2, p. 117. 3, p. 163. Ab Eust. ad Il. A. p. 102, 9. dicuntur *ταῦροι ἀγριανθέντες.*") Jacobs. Anth. 11, 334." Schæf. Mss. Schol. ad Plat. Polit. 171. *Ἀποτεθρυμμένοι· ἀπηγριωμένοι*, pro quo Suid. et Apostol. *ἀποτεθριωμένοι*, Lex. Timæi 44. (ubi v. Ruhnk.) et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. *ἀποτεθρυμμένοι* rectius. " Plato Politico 2, 274. Ed. Steph." Scott. App. ad Thes. Aristot. Eth. 302.] SECUNDUM *Ἐξαγριόω*, idem, a quo itidem fit *Ἐξαγρίωσις* (εως, ἡ,) idem valens quod *Ἀπαγρίωσις*. [Schol. Soph. Philoct. l. c. *Ἀπηγριωμένον· δεῖ γὰρ αὐτὸν ἐξηγριωμένον εἰσφέρειν τῇ ὄψει, καὶ τῷ σχήματι.* Diod. S. 2, 457. *Ὧν οἱ Καρχηδόνιοι τοὺς μὲν ἡγεμόνας ἀνεσταύρωσαν, τοὺς δ' ἄλλους δήσαντες πέδαις, ἣν διὰ τὸν πόλεμον ἐξηγρίωσαν χώραν, ἐξηνάγκαζον τοῖς ἰδίοις πόνοις πάλιν ἐξημεροῦν.* " Explicat Auctor ipsemet hujus Lib. c. 81. *Καὶ τὴν χώραν ἐξηγρίωσαν, ἀφανίσαντες πᾶν τὸ δυνάμενον ἐνεγκεῖν ἥμερον καρπόν*, Vastitatem agris induxerunt, extirpatis omnibus, quæ mitiorem fructum ferre possent: 16, 83. *Αἱ δὲ χῶραι διὰ τὴν ἀργίαν ἐξηγρίωντο, καὶ καρπῶν ἡμέρων ἄφοροι καθειστήκεισαν.* Hinc Sylvescens atque incultu obsitus ager, *τόπος δεινῶς ἐξηγριωμένος*, Æschini Or. in Timarch. 14. Omnia alia *ἐξημεροῦν*, de quo ad 1, 15. complectitur." Wessel. " *Ἐξαγριῶ* pass. Ernest. Obss. in Aristoph. Nub. p. 151. Valck. ad Phœn. p. 328." Schæf. Mss. Herod. 6, 123. Plato de LL. 9. p. 870. 935. Steph. Joseph. 747. a. 842. a. 844. a. 851. a. 858. a. 895. a. 933. a. 106. b. 115. b. 282. b. Gl. *Ἐξαγριῶ*. Effero, Exaspero.] TERTIUM *Ἐπαγριόω*, eandem et ipsum signific. habet, sed minus est usitatum. [Sym. Psalm. 34, 19.]

¶ *Ἀγριαίνω*, F. *ανῶ*, ut et *ἀγριῶ*, Effero, Efferatum reddo, et interdum simpliciter Exaspero, sed usitatius est *ἀγριῶ* in activa signif. quam *ἀγριαίνω*. ‖ Item *ἀγριαίνω*, Tyrannum facio, Plut. Galba. Bud. Idem valent composita *διαγριαίνω* et *ἐξαγριαίνω*. ‖ *Ἀγριαίνω*, Neutraliter positum, Ferocio, Ferociter ago, Efferor. Plut. De Audit. (6, 143.) *Καὶ ἀγριαίνουσαν πρὸς τοὺς παρόντας, ἂν ἀποδέχωνται τὸν λέγοντα.* Gregor. *Οὐ θυμὸν τιθασεύομεν ἐξοιδοῦντα καὶ ἀγριαίνοντα.* Dion. Hal. A. R. 1, (79.) *Ἡ δὲ λύκαινα οὐ μάλα ἀγριαίνουσα τῶν ἀνθρώπων τῇ προσόψει.* Hesychius *ἀγρίανεν* explicat *ὠργίσθη*, Succensuit, Iratus est. Sed *ἀγρίανεν* est pro *ἠγρίανεν*. ‖ *Ἀγριαίνομαι*, F. *ανοῦμαι*, Passivum, i. q. *ἀγριαίνω* neutraliter positum in proxime præcedentibus exemplis. Plut. Antonio de tributorum exactione loquens, *Πραττόμενοι γὰρ ἠγριαίνοντο, πραχθέντες δὲ ἡσύχαζον* [Plut. 6, 545. *Ἀγριαίνειν καὶ παραφρονεῖν ὑπὸ μίσους.* " Bergl. ad Alciphr. 4. D. R. ad Pseudo-Longin. 251. Fischer. Ind. Palæph. v. *Ἀπαγριοῦσθαι*, Wakef. Phil. 178. Sylv. Crit. 4, 54. Diod. S. 2, 507. Dionys. H. 1, 203." Schæf. Mss. " Jambl. V. P. 176. (*Τότε ὁ Φάλαρις ἀνεφλέχθη μὲν ὑπὸ ὀργῆς πρὸς τὸν ἐπαινοῦντα Πυθαγόραν Ἄβαρι, ἠγρίανε δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν.*)" Wakef. Mss. " Plato Theæt. 151. *Μὴ ἀ. ὥσπερ αἱ πρωτοτόκοι περὶ τὰ παιδία*: Ione 540. *Βουκόλῳ —ἀγριαινουσαῖν βοῶν παραμυθουμένῳ.*" Valck. ad Scap. marg. Dan. 11, 11. *Ἀγριανθήσεται ὁ βασιλεὺς*, Exacerbabitur. Cass. Dio 412, 59. 749, 54. Artemid. 2, 11. Theophyl. Inst. Reg. 3. Plato de LL. 666. *Παρὰ τῶν ξυννόμων σπάσαι σφόδρα ἀγριαίνοντα καὶ ἀγαναιτοῦντα.* Ælian. H. A. 1, 57. Aretæus Morb. diut. 2, 11. *Ἄλλοτε δὲ ὁ ἐρυθρὸς, ἢν ἀγριαίνῃ ἡ διάβρωσις*: Morb. acut. 1, 1. *Ἢν γὰρ πρὸς τὴν αὐγὴν ἀγριαίνωσι.* Const. Man. in Meursii Opp. p. 496. 516. 556. *Καὶ παῖδας * ταυτοπάτορας ἀλλήλοις ἀγριαίνων*: 557. *Ἀλλ' αἴφνης ἀγριαίνουσαι σαρκὸς αἱ καταιγίδες Ἐξήγειραν * δυστάραχον ἄνεμον κυματίαν.* Gl. *Ἀγριαίνω·* Ferum facio, Ferino, Irrito, Instigo, Asper sum. *Ἀγριαίνομαι·* Ferocio, Desævio. J. Poll. 1, 109. *Καὶ κύματα κατέῤῥει, μετέπιπτεν, ἐνέπιπτεν, ἠγρίαινε, φρικώδης ἦν ἡ θάλασσα,* (*ἀγριαίνω* de mari exæstuante usurpavit Diod. S. 2, 506. Schrader. ad Mus. p. 298.) 8, 14. Auctor incertus ap. Suid. v. *Ἄγριον*: *Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀνέτρεχον καὶ ἐβόων ἀγριαίνοντες, καὶ ἄγριον ὑποβλέποντες.* Zonar. *Ἀγριόθυμος· τὴν ψυχὴν ἄγριος. Οἱ δὲ ἐλέφαντι ἀνέτρεχον καὶ ἐβόων ἀγριαίνοντες.* " Tres Codd. mei *ἐλέφαντι*, sed l. *ἐλέφαντες*." Tittmann. Cyrill. Lex. Ms. ap. eund. Tittm. ad Zonar. 38., *Ἀγριαίνει· ἀποξύνει, παροτρύνει, παροξύνει. Διαγριαίνω*, et *Ἐξαγριαίνω* composita, idem signif. *Διαγριαίνω*, Effero, Exaspero, Exacerbo, unde passiva *Διαγριαίνομαι*, et *Ἐξαγριαίνομαι*, Efferor, vel Exasperor, Exacerbor. Plat. de Rep. (1. p. 336.) *Ἠνίκα ὑπὸ τοῦ λόγου ἤρχετο ἐξαγριαίνεσθαι*, Cœpit oratione exacerbari, vel exasperari: [Lyside 206. *Καὶ μὲν δὴ λόγοις τε καὶ ᾠδαῖς μὴ κηλεῖν, ἀλλ' ἐξαγριαίνειν, πολλὴ ἀμουσία.* Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: *Ἀγριωθεὶς· καὶ οὐκ ἀγριανθεὶς, καίτοι τὸ ἀγριαίνομαι, καὶ ἀγριαίνεσθαι, καὶ ἐξαγριαίνεσθαι, Ἀττικῶς.* Appian. 1, 861. Clem. Alex. 193. Daniel. 3, 7. Cass. Dio 789, 41. Joseph. 1, 846. " Pausan. 333." Wakef. Mss. Plut. T. 4, 204. 648. 5, 267. 574 Gl. *Ἐξαγριαίνω·* Exaspero. Unde COMPOS. * *Προσεξαγριαίνω*, Etiam, Magis irrito, Joseph. A. J. 2, 14, 3. *Προσεξαγριαίνει δὴ τὸν Θεὸν, νομίσας ἀπατήσειν αὐτοῦ τὴν πρόνοιαν.*] Usitatiora sunt *Ἐξαγριαίνω* et *ἐξαγριαίνομαι* quam *διαγριαίνω* et *διαγριαίνομαι*. [Plut. 5, 246. *διαγριαίνειν τὴν ἀσπίδα*, 383. 620. 6, 267. 7, 822.

* *Συναγριαίνω*, " Una ferocio. Themist. 191." Wakef. Mss.]

¶ *Ἀγριάω*, Ferus sum, vel potius, Ferus fio. Hes. tamen *ἀγρίαζε* exponit, Ferus esto, [*ἄγριος ἴσθι.* " Sic, *ἀγιάζε*, *ἅγιος ἴσθι.*" Meibom.]

[* " *Ἀγριάω*, i. q. *ἀγριαίνομαι*, Oppian. C. 2, 49." Passow. Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, 75. Imo ibi est *ἀγριώοντα*: *Αἱ δ' αὖτε τρομέουσιν ἐὸν πόσιν ἀγριώοντα, Ὁππότε μυκήσηται ἄγριον, βόες.* " Propter ingratam repetitionem vocis *ἄγριον* post *ἀγριώοντα* malebat Brunck. *ὀργώοντα*. Sed ita v. 52. *κἀκεῖνος ἅναξ σφετέροισιν ἀνάσσων.*" Schneider. Adde Auctor. incert. ap. Suid. v. *Ἄγριος*: *Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀνέτρεχον, καὶ ἐβόων ἀγριαίνοντες, καὶ ἄγριον ὑποβλέποντες.*]

ἈΓΡΑ, ας, ἡ, Captura, Venatio, Res quam capimus, et Ipse capiendi actus, Quod venamur, et Ipse venandi actus pro ipso venandi actu, et quidem late Venationem accipiendo ut ap. Latinos, Odyss. M. (330.) *Καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ, Ἰχθῦς, ὄρνιθάς τε, φίλας ὅ,τι χεῖρας ἵκοιτο*: X. (306.) *χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ.* Plut. Sympos. 8, (912.) *Ἀλλὰ παντὸς ἰχθύος ἄγρα καὶ σαγηνεία.* Xenoph. Cyn. (1, 1.) *Τὸ μὲν εὕρημα θεῶν, Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, ἄγρα καὶ κύνες.* Herod. 1, (41.) *Φύλακα παιδός σε τοῦ ἐμοῦ χρῄζω γενέσθαι, ἐς ἄγρην ὁρμεωμένου.* Pro

Ipsa venatione, i. Præda venatu quæsita, Luc. Dial. 'Αλιεῖς inscripto (47.) Σώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε. Xenoph. Cyn. (13, 13.) Οὐκ ἂν ἕλοιεν ἄγρας. Antiph. Epigr. (23.) Ἄγρης χρυσαίης, πρέσβυ, καὶ εἰναλίης. [" Toup. Add. in Theocr. p. 408. b. Brunck. ad Bacch. 103. Wakef. S. C. 3, 189. 193. Ἄγραν ἔχειν, Stroth. Præf. ad Theocr. Jacobs. Anth. 12, 241. Charit. 556. Præda, Xenoph. K. Π. 2, 4, 19." Schæf. Mss. "Ἄγρα proprie Actio capiendi, Captio, Captura, atque adeo Venatio, vel Piscatus, ut Luc. 5, 4. Æsop. Fab. 17. Pausan. 7, 5. Ea ipsa, quæ capta sunt, ut Luc. 5, 9. et Xenoph. (l. c.) lepus ab aquila captus." Fischer. Comment. in Xen. K. Π. 165. Alciphr. 1, 12. et Fr. 15. Πολλὰ μὲν ταῖς Νύμφαις, πλείω δὲ, ἢ οὐκ ἐλάττω τῇ Ἀφροδίτῃ ἱκετεύομεν διδόναι τινὰ ἡμῖν ἐρωτικὴν ἄγραν. " Athen. 283. 284. Eurip. ap. Etym. 576. Æsch. S. c. T. 328. δορὸς ἄγραν, (Schol. διὰ δόρατος ἀγρευθεῖσαν.)" Valck. ad Scap. marg. Æsch. Eum. 148. Ὑπνῳ κραιηθεῖσ' ἄγραν ὤλεσα. Vide Buttmanni Lexilog. 129. Etym. Ἄγρα· ἡ θήρα. J. Poll. 5, 9. Θήρα λέγοιτ' ἂν, καὶ ἄγρα, καὶ κυνηγέσιον· θῆραί τε, καὶ ἄγραι, καὶ κυνηγέσια: 12. Θηράγρα οὐ μόνον τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ τὸ θηρώμενον, καὶ ἄγραν δὲ καλοῦσιν—καὶ εὔθηρος ἄγρα, καὶ πολύθηρος ἄγρα: 9, 12. Ἴσως δὲ καὶ ἡ ἄγρα, καὶ τὸ ἀγρεύειν, καὶ ὁ ἀγρευτὴς κύων, ἐπεὶ καὶ ταῦτα ἔξω πόλεων γίγνεται. Hes. Ἄγρα· θήρα. Ἄγρας· θήραν. " Scr. Ἄγραι· θήραι, vel, Ἄγραν· θήραν." Kuster. Zonar. Ἄγρα· ἡ θῆρα, scr. θήρα. Tittmanni Technoll. Mss. Ἄγρα· λέγεται καὶ τὸ θηρώμενον, καὶ τὸ ἔργον. Eust. 1183. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐπιτήδειος ἐδόκει πρὸς καθαρμὸν ὁ σῦς, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος ἐν τῷ, Πρὶν ἂν * παλαγμοῖς αἵματος * χοιροκτόνου Αὐτός σε χράναι Ζεὺς καταστάξας χεροῖν (v. supra 209. b.)· λέγεται δέ φασι καὶ ἀφροδισία ἄγρα καθὰ πέρδιξ, οὕτω καὶ σῦς, καὶ γὰρ καὶ ὁ χοῖρος κατωφερὴς εἰς ἀφροδίσια· ὅθεν κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, καὶ κάπραινα γυνὴ, ἡ ὀργῶσα πρὸς μίξεις, καὶ καπρᾶν κυρίως, τὸ ὀρέγεσθαι κάπρου τὴν ὗν, ὡς καὶ ταυρᾶν φησὶ, τὸ ταύρου ἐφίεσθαι τὴν βοῦν. Vide supra 208. b-c. Glossæ: "Αγρα· Venatio, Captio, Captura, Piscatus. In Xenoph. " A. 5. 3. pro ἀργὸν Muretus emendavit ἄγραν, probantibus Steph. et Leuncl. sed Camer. cum Cantero Nov. Lect. 3, 7. mavult ἄρτον, quod receperunt Morus et Zeun. imprimis quia convenire videtur cum loco Athenæi 4, 8." Lex. Xenoph.]

"Αγραι, Locus Atticæ extra urbem, Templum Cereris, Hes. ("Αγραι· χωρίον Ἀττικὸν ἔξω τῆς πόλεως, ἱερὸν Δήμητρος.) Suid. quoque Cereris templum esse ait, ap. quem "Αγρα sing. num. legitur, ("Αγρα· Δήμητρος ἱερὸν ἔξω τῆς πόλεως, πρὸς τῷ Ἰλισσῷ.) Ap. Etym. item. "Αγρα, Δήμητρος ἱερὸν, sed et pluraliter, inquit, "Αγραι pro loco, ("Αγρα· Δήμητρος ἱερὸν λέγεται, καὶ ἡ θήρα, λέγονται δὲ πληθυντικῶς καὶ οἱ τόποι.) At Pausan. de eo sic, Trajecto autem Ilisso locus Agræ dictus, et templum Dianæ quæ Ἀγροτέρα dicitur, [Διαβᾶσι δὲ τὸν Εἰλισσὸν (sic), χωρίον "Αγραι καλούμενον καὶ ναὸς Ἀγροτέρας ἐστὶν Ἀρτέμιδος· ἐνταῦθα Ἄρτεμιν πρῶτον θηρεῦσαι λέγουσιν, ἐλθοῦσαν ἐκ Δήλου, καὶ τὸ ἄγαλμα διὰ τοῦτο ἔχει τόξον. (Vide mox Ἀγραία.) Albert. in Hesychio pro Δήμητρος male, judice Siebel. ad Phanodemi, Demonis, Clitodemi atque Istri Ἀτθίδων et reliquorum Librorum Fragmm. 30., conjicit Ἀρτέμιδος, Vulg. satis tuetur Lex. Bibl. Coisl. 603. ab ipso citatum, quodque in Bekkeri Anecd. Gr. 326. extat, infra citandum.] " Ἀγραία " dicitur ἡ "Αρτεμις, Diana, ab oppido quodam Atticæ, cui nomen "Αγρα s. "Αγραι, ubi colitur, ut " tradit Eust. Alii, quoniam capturæ præses sit, ab " ἄγρα, significante θήραν, denominatam putarunt." [Eust. locus, qui extat 361., non 365. ut tradit Ruhnk. ad Tim. 223., est hic: "Ἔτι δὲ καὶ Ἀγροτέρα Ἄρτεμις, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ, ἡ καὶ Ἀγραία παρὰ Πλάτωνι, κατὰ Παυσανίαν, ἀπὸ χώρας πρὸς τῷ Ἰλισσῷ, ϕ (" l. ϕ. habuit fortasse in mente τὸ χωρίον, cum scripsit ϕ, si ita vere scripsit," Polit.) κλῆσις, "Αγραι, καὶ "Αγρα, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἡγετό φησι μυστήρια, ἃ ἐλέγετο τὰ ἐν "Αγραις, ὁμοίως τῷ ἐν Ἀσκληπιοῦ. " Leg. suspicor, ὁμοίως τῷ, τὰ ἐν Ἀσκληπιοῦ, similiter atque dicta τὰ ἐν "Αγραις. (Sed subaudiri posse illud τὰ, patet e Grammatico S. Germ. mox affe-

rendo.) Alii ἐν "Αγραις, quam falsam esse lectionem convincit id, quod statim, exempli causa, additur, ὁμοίως τῷ ἐν Ἀσκληπιοῦ. Sic Clem. Alex. Protr. (29.) Ἀλλὰ τὰ μὲν ἐπὶ Σάγρᾳ μυστήρια, καὶ τὰ ἐν Ἀλιμοῦντι τῆς Ἀττικῆς. Ἀθήνησιν περιώρισται, ubi Meurs. corrigebat ἐπὶ "Αγρᾳ, ego malim, Τὰ μὲν ἐν "Αγραις μυστήρια, καὶ τὰ ἐν Ἀλιμοῦντος. Qui genus illud loquendi per ellipsin minus attendebant, ἐν "Αγρας, ἐν Ἀλιμοῦντος, videntur mihi inde fecisse, ἐπὶ Σάγρᾳ, ἐν Ἀλιμοῦντι." Polit. Timæi Lex. 222. Πρὸς τὸ τῆς * "Αγρας· τὸ τῆς "Αγρας * θεσμοφόριον Ἀρτέμιδος δηλοῖ, in quo aliquid vitii subesse videtur. Ubi D. R.:— " Plato Phædro 337(=229.) Οὐκ, ἀλλὰ κάτωθεν, ὅσον δύ' ἢ τρία στάδια, ᾗ πρὸς τὸ τῆς Ἀγραίας διαβαίνομεν, καί πού τίς ἐστι βωμὸς αὐτόθι Βορέου, ubi variat scriptura librorum veterum. Timæus cum Grammatico mox laudando, et Cod. Vindob. legunt τῆς "Αγρας. Vulg. Edd. et Schol. Plat. (55.) item Pausan. ap. Eust. (l. c.) τῆς Ἀγραίας. Utramque lectionem agnoscit Hermias Scholiis Mss. ad h. l. (74. Ast.) Ἢι πρὸς τὸ τῆς "Αγρας· Ἀγραίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἵδρυσαν Ἀθηναῖοι, διὰ τὸ ἔφορον εἶναι ταύτην τὴν θεὸν (θεὰν ap. D. R.) παντὸς τοῦ ἀγρίου, καὶ πᾶν τὸ ἄγριον καὶ ἀνήμερον καταστέλλειν. (Schol. Plat. l. c. Ἀγραίας· Ἀγραίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἵδρυσαν Ἀθηναῖοι, διὰ τὸ ἔφορον εἶναι παντὸς ἀγρίου τὴν θεὸν, καὶ πᾶν τὸ ἄγριον καὶ ἀνήμερον καταστέλλειν, sed pro παντὸς ἀγρίου ex Hermia et Siebenkees. Anecd. Gr. 56. leg. π. τοῦ ἀγρίου.) Longin. Art. Rhet. 714. laudans locum Platonis, τῆς * Ἀγρίας, haud dubie pro τ. Ἀγραίας, legit, Καὶ τὸ, ὡς διαβαίνομεν πρὸς τὸ τῆς Ἀγρίας διαβαινόμενον, ubi ultimum verbum, temere repetitum, expunge. (' Pro ὡς διαβ. aliud leg. videtur, ut ὃ διαβαίνομεν, sc. μέρος Εἰλισσοῦ. Nam certa quadam parte fluvius ille ab Atheniensibus vado transibatur, ut e Plat. Phædro, l. c., apparet. Ex illo Plat. loco Ruhnk. hæc petita putabat. Sed Plato ita, Ἢι πρὸς τὸ τῆς Ἀγραίας διαβαίνομεν. Athenis hoc necessario sæpe audiebatur, paulum etiam immutatum, ut et in scriptis sæpe debebat occurrere. Quis enim dictum tam leve, et e communi petitum vita ad formulæ certæ legem vocet? Non igitur ad certum locum spectasse videtur Auctor.' Weisk. Imo ad Plat. locum respexisse eum patet e contextu, ubi inter verba, quæ orationem illuminent, recensentur hæc, κωμῳδῆ, παρίεσθαι, ἔμβραχυ, ἀμηγέπη, quæ Platoni maxime arridebant: v. Timæi Lex. 29. 99. 163. 207. cum Ruhnk. notis. ' Recte autem pro διαβαίνομεν, quod Ald. habet, Ruhnk. nihil monens scripsit διαβαίνομεν, quod et ipse reposui. Pro Ἀγρίας Idem "Αγρας, aut Ἀγραίας scribendum esse significat. Sed hoc permirum, quod ultimum διαβαινόμενον, ut temere repetitum, expungi jubet, cum tamen sit verbum præcipuum, sine quo locus integer nulli lectori attento videri possit. Nempe præcipit Auctor, pro usitato illo, ὃ διαβ.— Ἀγραίας breviter aliquando dicendum esse τὸ διαβαινόμενον, ut, si vulgo dicant, ὃ διαβ.—Ἀγραίας, οὐκ ἔβρεξε τότε τοὺς ἀνθρώπους ἀνωτέρω τῶν γονάτων, tu potius ita efferas, τὸ διαβαινόμενον οὐκ ἔβρεξε κ.τ.λ. Sed verbis non opus est.' Weisk.) "Αγρας, an Ἀγραίας scribatur, nihil interest. (Ἀγραίας tamen in Grammatici loco reposuit Siebel. ad Phanodemi, Demonis, Clitodemi, atque Istri Ἀτθίδων et reliquorum Librorum Fragmm. 29.) Diana enim triplici nominis forma "Αγρα, Ἀγραία, et Ἀγροτέρα dicebatur. "Αρτεμιν ἐν "Αγραις vocat Philochor. ap. Schol. Eurip. Hippol. 73. (Siebel. ad Philochori Fragmm. 88.:—' Ἡ ἐν ἄγραις "A. videtur esse, quæ alias dicitur Ἀγραία de regione Atticæ Agra, ubi Diana ædem statuamque habuit teste Pausan. l. c.: itaque hic scr. ἐν "Αγραις.' Et sic ante eum scripserant Valck. et Ruhnk. ' Pro τῷ μὲν λόγῳ Valck. restituit τῷ μὲν λωπῷ, quod ille qua auctoritate fecerit, quanquam nesciamus, tamen, quia λόγῳ hic ferendum non est, probandum putamus, quanquam exemplum Dianæ loto coronatæ nobis non in mentem venit.' Siebel. At si V. D., dum hæc scribebat, suis Adversariorum libris posthabitis, integram Valckenaerii legisset notam, et auctoritatem satis bonam reperisset, et exemplum satis grave:—' Absurde legitur in Schol.

'Ο Φιλόχορος τὴν ἐν Ἄγραις Ἄρτεμιν τῷ μὲν λόγῳ στέφεσθαί φησιν, ubi scr. esse, τῷ μ. λωτῷ στ., Loto coronari, vel ista monstrant ad v. 58. lecta, Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος οἱ μὲν δικτάμῳ, οἱ δὲ ἐχίνῳ, corr. σελίνῳ, Apio, οἱ δὲ λωτῷ, στέφεσθαί φασι. Quanquam, ista si ibi non extitissent, Valckenaerio corrigere λωτῷ licuisset; agitur enim de prato, 'in quo flores opifex coronæ legebat Hippolytus, quam Deæ jucundam ejus statuæ imponeret,' ὁ λωτὸς autem, herba pratensis, Il. M. 283. πεδία λωτεῦντα. 'Pabulum præbuit is lotus egregium, omnique pecudum generi gratissimum, ut λωτοτρόφοι λειμῶνες antiquis maxime commendati essent, Eurip. Phœn. 1564. Athen. 685., ut aquarum dulcium armentisque gratarum signum esset lotus hic iis annascens, Geopon. 2, 5. atque cum cytiso iis plantis a Virg. G. 3, 394. annumeretur, quæ lactis copiam maximam largiantur. Coronis atque sertis veterum florem odorum hujus herbæ præprimis inserviisse, tum ex Theocr. 18, 43. Πράτᾳ τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο Πλέξασαι, cf. Lobel. Stirp. Advers. 386. tum ex aliis veterum testimoniis elucet.' Sprengel. Antiqq. Botan. Specim. 1. p. 66. Λωτίη, Suidæ Sertum e loto, στέφανος ἐκ λωτῶν. Sed in Schol. Eurip. vulg. τῷ μὲν λόγῳ recte se habere vidit Matth. ad Eurip. T. 5, p. 419.) Vide Gramm. Hist. Deor. e Xenoph. 31. Nomen invenit a loco Atticæ, ubi colebatur, Ἄγρα, vel Ἄγρα. Steph. Byz. (Ἄγρα, καὶ Ἄγραι, χωρίον, ἐνικῶς καὶ πληθυντικῶς· ἔστι καὶ τῆς Ἀττικῆς πρὸ τῆς πόλεως, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἐπιτελεῖται, μίμημα τῶν περὶ τὸν Διόνυσον, ἐν ᾧ λέγουσι καὶ τὸν Ἡρακλέα μεμνῆσθαι. 'Hic locus mihi nonnihil videtur confusus, quem ita constituerem, Ἄγρα, καὶ Ἄγραι, ἐ. κ. πλ., χωρίον ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς πρὸ τῆς πόλεως.' Berkel. Sed fortasse vulg. stare potest, modo ἔστι δὲ scribas pro ἔστι καί.) Meurs. Athen. Att. 2, 5. Petav. ad Themist. Or. 5. p. 415. Corsin. Not. Græcor. 59. Lex. Sangerm. Ms. (in Bekk. Anecd. Gr. 334.) Ἄγραι· χωρίον ἔξω τῆς πόλεως, ἱερὸν Δήμητρος, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἄγεται, ὀνομασθῆναι δὲ αὐτὸ, οἱ μὲν, ἀπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, πρότερον Ἐλικῶνα καλούμενον, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔνθηραν εἶναι καὶ πλήρη (l. πλῆρες, ut ap. Bekk.) ἀγρεύματος, (cf. Hes. v. Ἄγραυλα.) Sed luculentior ejusdem Lexicographi altera glossa est, e Pausaniæ Lex. ap. Eust. l. c. ut videtur, ducta, quam Montfauc. prodidit Bibl. Coisl. 603. (et Bekker. Anecd. Gr. 326.) Ἄγραι· χωρίον ἔξω τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἄγεται μυστήρια, ἃ λέγεται τὰ ἐν Ἄγρας, Montf. male Ἄγραις, (Ἄγρας, Bekk. v. Clem. Alex. supra) ὡς ἐν Ἀσκληπιοῦ. Φερεκράτης Γραυσίν· Εὐθὺς γὰρ, Montf. γὰρ omisit, (habet Bekk.) ὡς ἐκαθίζομεν ἐξ (ἐς, conjicit Montf.) Ἄγρας, l. ἐν Ἄγρας, (ἐβαδίζομεν ἐν Ἄγρας, Bekk.) Καὶ Ἀρτέμιδος καὶ, l. τῆς, Ἀγραίας αὐτόθι τὸ ἱερόν. Πλάτων Φαίδρῳ· Ἢ πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας διαβαίνομεν. Καὶ Δῆμος ἐν α' Ἀτθίδος· Τὰ μὲν οὖν ἄνω τὰ τοῦ Ἰλισσοῦ, (Ἰλίσου Montf. et post eum Siebel. ad Clitodemi Ἀτθίδων, et reliquorum Librorum Fragmm. 29. sed perperam: recte D. R. Ἰλισσοῦ, pro quo ap. Bekk. est Ἰλισοῦ) πρὸς ἀγορὰν Εἰλήθυια· τῷ δ' ὄχθῳ πάλιν ὄρος τοῦτο, ὃ νῦν Ἄγρα καλεῖται, Ἐλικὼν, καὶ ἡ ἐσχάρα τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἐλικωνίου ἐπ' ἄκρου. Καὶ ἐν τῷ δ'. Εἰς τὸ ἱερὸν τὸ Μητρῷον, τὸ ἐν Ἄγραις. Pro καὶ Δῆμος sine ulla dubitatione reponendus est Κλείδημος, nobilis Atthidis scriptor. De perpetua confusione nominum, Κλείδημος, Δῆμος, Δήμων, multa possemus, si locus pateretur, in medium afferre. Clidemi fragmentum, turpiter vitiatum, corrigant acutiores. Facile tamen apparet vel e Plat. l. c. Ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι, pro Εἰλήθυια, Ὠρείθυια leg. esse." Apollon. R. 1, 211. Orph. Arg. 219. "Hoc Clidemi fragmentum Lenzius Demonis Reliquiis inseruerat, sed jam D. R. ad Tim. 223=159. quod in nostro loco legebatur, καὶ Δῆμος, mutaverat in, καὶ Κλείδημος, (imo D. R. pro καὶ Δῆμος scripsit Κλείδημος sine isto καί, et quidem recte, ut patet e Bekk. qui e Ms. dedit Κλειδῆμος.) Idem D. R. collato Eust. (l. c.) probe animadvertit, veterem illum Grammaticum, cui h. l. nostrum debeamus, Pausaniam esse; quanquam enim et alter Pausan. in Ἑλλάδος Περιηγήσει 1, 19. de hac Atticæ regione dixerit, tamen non hunc, sed illum Eust. significasse judicandus est. (Nobis nullus in mentem venit locus, in quo Eustathius Pausaniam Geographum partes in suas vocarit.) Nomen hujus loci et singulari et plurali numero Ἄγρα et Ἄγραι elatum esse, testantur Eust. et Steph. B. (ll. cc.) Locum illum mysteriis celebrem fuisse confirmat Steph. B. adde Hesych. h. v. Sæpe simpliciter dicunt, ad Ilissum acta esse ista mysteria: Meurs. Eleus. 7. Ante ἐν Ἀσκληπιοῦ inseruit ex Eust. τὰ, (imo in Eust. ut supra vidimus, legitur, ὁμοίως τῷ ἐν Ἀσκληπιοῦ.) Istud ἱερὸν in Pausaniæ Gr. Descr. l. c. ναὸς, in Polluce 9, 12. (ubi v. T. H.) τέμενος vocatur. Clidemi fragmentum, turpissime fœdatum, D. R. dixit acutioribus emendandum se relinquere. Quod etsi mihi quoque dicendum est, apponam tamen conjecturas meas, non sperans omnibus eas probatum iri, sed VV. DD. excitaturus, ut magis, quam hactenus factum est, suas in h. l. restituendo vires exerceant. Forsan igitur ita fere a Clidemo scriptum fuit: Τὰ μὲν οὖν ἄνω s. ἀνώτερα τοῦ Ἰλίσσου (Ἰλισσοῦ) πρὸς Ἄγραν εἰ διήλυθας, ἐν τῇ ὄχθῃ ὄρος τοῦτο, ὃ νῦν Ἄγρα καλεῖται, πάλαι Ἐλικὼν, καὶ ἡ ἐσχ.—ἄκρου: 'Superiorem Ilissi partem ad Agram si transieris, ad ripam offendes montem illum, qui nunc Agra vocatur, olim Helicon, et aram Neptuni Heliconii in vertice.' Voc. ὄχθη de ripa Ilissi Pausan. quoque 1, 19. posuit: πάλιν in πάλαι mutandum esse, jam Lenz. censuerat. Montem hujus regionis trans Ilissum memorat etiam Paus. l. c. Eodem teste 7, 24, 4. Iones ex Achaia in Atticam delati servarunt Neptuni Heliconii cultum: hinc forsan illa Neptuni Heliconii ara in hac Atticæ regione. Qui vero præter Clidemum (et Grammaticum S. Germ. supra laudatum,) Heliconem Atticæ memoret, neminem scio. In altero Clidemi fr. Μητρῷον haud dubie est Cereris templum; namque Cererem templum ibi habuisse, testantur Hes. Etym. et Phavor. et confirmat id, quod hic legitur de parvis mysteriis ibi agi solitis. Temere ap. Hes. Δημήτρας mutatur in Ἀρτέμιδος. Μήτηρ quoque, et Παμμήτειρα Ceres dicta est: v. Diod. S. 1, 12. Orph. Hymn. 39. Ipsum ejus Gr. nomen Terram matrem denotat, et quanquam ejus vis diversa fuerit a numine Rheæ, v. Kanne Mythol. der Griechen 125. tamen videtur sæpe accidisse, ut hæc duo numina haberentur pro uno. Cf. Fragm. Lex. Gr. ad Hermann. de Emend. Rat. Gram. Gr. 325. adde Histoire des prem. Temps de la Grece par Clavier 1, 33. Quod præcipue in mysteriis factum esse, idem Kanne 137. annotavit. Itaque Μητρῷον, cum fere Matris Deum ædes dicta sit, Pausan. 5, 20, 5. Meurs. Att. Lect. 1, 11. hic tamen Cereris templum interpretari licebit; atque ita interpretatus est etiam Lenz. Idem ille quam prioris horum fragmentorum emendationem invenerit, lectores celare non debeo. Ita enim corrigendum putavit: Τὰ μὲν οὖν ἄνω ὑπὲρ τοῦ Ἰλίσσου (Ἰλισσοῦ) προσαγορεύουσιν Ἄγραν Εἰληθυίας. Quod si cui probatum fuerit, sequentia ita erunt ei scribenda: Ἐν δὲ τῇ ὄχθῃ ὄρας—καλεῖται, πάλαι Ἐλικών. Hic ergo sumitur, Dianam a Græcis Ilithyiam quoque appellatam esse, quod an factum unquam sit, dubium esse judicavit Sprengel. Hist. Medic. 1, 74. non negans, in Horatii Carm. Sæcul. eam hoc nomine invocari. (Sed v. quæ de hac re testimonia congessit Spanhemii doctrina et diligentia ad Callim. H. in Dian. 21—3. ubi Schol. ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ Εἰληθυίᾳ. Adde Kipping. Antiqq. Rom. 26-7. Pfeiffer. Antiqq. Gr. 4, 25. Plut. Sympos. 3, 10. Λέγεται δὲ, nempe ἡ σελήνη, καὶ πρὸς εὐτοκίαν συνεργεῖν, ὅταν ᾖ διχόμηνος, ἀνέσει τῶν ὑγρῶν μαλθακωτέρας παρέχουσα τὰς ὠδῖνας. Ὅθεν οἶμαι καὶ τὴν Ἄρτεμιν Λοχείαν, καὶ Εἰλείθυιαν, οὐκ οὖσαν ἑτέραν ἢ τὴν σελήνην, ὠνομάσθαι. Τιμόθεος δὲ ἄντικρύς φησι· Διὰ κνάνεον πόλον ἄστρων, Διά τ' ὠκυτάκοιο σελάνας, l. cum Reiskio, κυανέου πόλου. Pausan. 9, 27. Ἔρωτα δὲ ἄνθρωποι μὲν οἱ πολλοὶ νεώτατον θεῶν εἶναι, καὶ Ἀφροδίτης παῖδα ἡγήνται. Λύκιος δὲ Ὠλῆνι, ὃς καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς ἀρχαιοτάτους ἐποίησεν Ἕλλησιν, οὗτος ὁ Ὠλὴν ἐν Εἰλειθυίας Ὕμνῳ μητέρα Ἔρωτος τὴν Εἰλείθυιάν φησιν εἶναι: cf. 8, 21. Κλειτορίοις δὲ ἱερὰ τὰ ἐπιφανέστατα Δήμητρος, τό τε Ἀσκληπιοῦ, τρίτον δέ ἐστιν Εἰλειθυίας ..... εἶναι

καὶ ἀριθμὸν ἐποίησεν οὐδένα ἐπ' αὐτοῖς. Λύκιος δὲ, ὃς ἦν ἀρχαιότερος τὴν ἡλικίαν, Δήλιος, ὕμνους καὶ ἄλλοις ποιήσας, καὶ εἰς Εἰλείθυιάν τε, " εὔλινόν τε αὐτὴν ἀναkαλεῖ, δῆλον ὡς τῇ Πεπρωμένῃ τὴν αὐτὴν καὶ Κρόνου πρεσβυτέραν φησὶν εἶναι, scr. cum Kuhnio, Λύκιος δὲ Ὠλὴν, ἀρχ. τ. ἡ. Δηλίοις ὕμν. κ. τ. λ. Vide Pind. Nem. 7, 1.) Memini, Boettiger. in Libello elegantissimo, Ilithyia, oder die Hexe, ein Archæol. Fragment, docte probavisse, quæ Ilithyiæ propria essent, mature esse in Dianam translata, sed Idem an locum ibi protulerit, ubi Εἰλειθυίας vocabulo Ἄρτεμις significetur, non memini. Neque nobis scriptorum veterum locus succurrit ejusmodi, neque Lenzio videtur succurrisse, quippe qui etiam suspicatus sit, forsan hic Εὐκλείας nomen pro Εἰληθυίας substituendum esse; nam hoc eam cognomine insignitum esse post victoriam Marathoniam, ejus ope, ut creditum, reportatam." Siebel. l. c. Melius nostra saltem sententia conjecit D. R. qui e Plat. l. c. correxit Ὠρείθυια: de qua conjectura quomodo fiat, ut Siebel. prorsus sileat, nescimus. Integer autem locus ita a Bekkero e Ms. editus est: Κλειδῆμος (sic) ἐν πρώτῳ Ἀτθίδος· Τὰ μὲν οὖν ἄνω τὰ τοῦ Ἰλισσοῦ πρὸς ἀγορὰν Εἰληθυῖα (sic), τῷ δ' ὄχθῳ πάλαι ὄνομα τούτῳ, ὃς νῦν Ἄγρα καλεῖται, Ἑλικών, καὶ ἡ ἐσχάρα τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἑλικωνίου ἐπ' ἄκρου, quæ nobis satis sana sunt. Sensus est:—" Superior Ilissi pars ad Forum, dicitur Ὠρείθυια, sed colli olim illi, qui nunc Ἄγρα vocatur, nomen Ἑλικὼν impositum est. Habet autem in vertice aram Neptuni Heliconii." Ὄχθος, ὁ, et de ripa et de colle dici docuit Noster in v. et ἄκρον de fluvio dictum extat ap. Hes. Ὄχθος· κρημνὸς, πέτρα, τὸ ὑψηλὸν τοῦ ποταμοῦ, ἢ τῆς γῆς, ἢ τὸ ἀπόκρημνον στόμα τῆς θαλάσσης, κυρίως δὲ, ποταμῶν ἄκρα χρη * μένων. Cod. Ven. ποταμῶν καὶ κροχρημένων. Wakef. ad Hes. marg. corrigit, ἄκρα π. ἢ κρημνῶν. " Cf. V V. D D. qui varie emendarunt: Albert. emendatio, ποταμῶν ἄκρα καὶ ῥαγμίνων, ceteris propius ad verum accedit." Schow. "'Ἄγρα, Ἀγραία Ἄρτεμις, Heindorf. ad Plat. Phædr. 194. Valck. Oratt. 386." Schæf. Mss.]

[* Ἀγραῖος, ία, ον, Ad prædam, vel capturam pertinens. " Oppian. H. 3, 27. (τῷ καί σε σὺν ἀγραίοισιν ἀύσας Δαίμοσιν εὐθήροιο μετὰ κλέος ἔρχομαι οἴμης, in Schneideri Ed. typothetæ errore legitur ἀγροίοισιν, Schol. P. 1. ἀγρευτικοῖς, S. σὺν τοῖς ἐφόροις ἔργοις τῆς ἄγρας, ubi Ritterh. corrigit ἔργων:) 4, 577. (Πολλά κεν ἀγραίοισι τύτ' ἀρήσαιτο θεοῖσι Δικτυβόλος.)" Wakef. Mss.]

Ἄγραι dicebantur etiam milites quidam. Hes. ['Ἄγραι—καὶ στρατιῶται δέ τινες οὕτως ἐκαλοῦντο. " Sed tum l. Ἀγριᾶνες," Soping. et Kuster.]

Ἀγρηθεν, Adverb. E venatione, ἀπὸ τῆς ἄγρας. Apollon. R. [2, 938.]

Ἀναγρία, (ἡ,) Tempus non venandi, ut interpr. Bud. in Xenoph. (Cyn. 5, 34.) Καὶ ὅταν ἀναγρία ἐμπίπτῃ, ἀναλύειν χρὴ τὰ περὶ κυνηγέσιον πάντα, [Tempus, quo venari non licet. Huc respexit J. Poll. 5, 13.]

"'Απαγρος, (ὁ, ἡ,) Infelix circa venationes, In" felix venator s. infortunatus, ἀτυχὴς περὶ τὰς ἄγρας." ["Huic contrarium est ἔπαγρος, In venando felix." Kuster. " Dorv. ad Charit. 246. Cattier. 69." Schæf. Mss. V. Schneid. ad Aristot. H. A. 3, 428. 4, 429.]

[* "Εναγρος, ὁ, ἡ, Hes. ἔπαγρος, καὶ Ἀπόλλων ἐν Σίφνῳ, Cod. σίφρ. cum ω supra ρ scripto. Idem: * "Εναυρος· ὁ Ἀπόλλων. " Ex ἐν, et αὔρα, Dies." Guyet. " An ab ἐναύω, ut sit λαμπρός?" G. " Pro eodem supra habes "Εναγρος." Kuster. Forte ἔναυρος, Apollinis epithetum, est ab obsoleta v. * αὐρὸς, unde Lat. Aurum. " Serv. ad Virg. Æn. 6, 204. 'Discolor unde auri per ramos aura refulsit:' Aura, inquit, i. e. Splendor, hinc et Aurum dicitur, a splendore, qui est in eo metallo. Idem tradit Isidor. 16, 17. Item Angelus Decembrius de Politia Liter. 4, 32. Etymon (Auri) quod sequor, est Jul. Scalig. Exerc. 78.: 'Est autem tota Gr. vox, Aurora, cujus postrema pars adhuc in usu est Græcis ipsis, ὥρα, prior autem nobis tantum, Aurum; illis non nisi in composito, θησαυρός.' Et 325, 12. 'Aureus color a Gr. vocabulo, quod desitum est, unde Aurora. Compositum remansit θησαυρὸς, quod et alibi dictum est.' Et de CC. L. L. 91. 'Metallo et prævisæ diei parti fulgoris nomen inditum est Gr. voce αὐρόν: prisca enim est, quod testatur αὔριον, sc. Sequens mane, quod et Germani imitati sunt, et Hispani, et Itali.' (Adde etiam Poet. 4, 16. p. 437. 'Auri aura refulsit. Inde Aurum a fulgore, vetus vox Gr. unde θησαυρός. Hinc et Aurora.') Eadem sententia Josephi filii in Conjectaneis: 'Aurora ab αὔρα, unde ἄγχαυρον. Apollon. R. (4, 111.) "Αγχαυρον κνώσσουσιν, ἀλευόμενοι φάος ἠοῦς. Sic Aurum, αὐρόν: nam remansit θησαυρός.' Idem tradit ad Fest. v. Aurum. Verba utriusque ascripsi, ut eadem pareat, unde Aurora nomen acceperit, nempe, non ab Aureo colore, quod Varro scripsit de L. L. 6. quem et Camerar. sequitur, neque, quæ aliorum sententia est, ab Aura, h. e. Ventulo, qui matutino tempore spirat, neque ab Aurum, et Rosa, etsi Homero ἠὼς dicatur ῥοδοδάκτυλος, neque quasi Aurea hora, quæ duo etyma ap. Funger. legas, sed a prisca Gr. voce, notante Fulgorem, sive ea αὐρὸς fuit, s. αὔρα, quando et Lat. sic vocant. Sane ab alterutra est ἄγχαυρον, quo Diluculum significatur, παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἢ πλησίον ἔχειν τὴν αὔραν ἢ αὐρόν. Ubi αὔρα, non Ventus levior intelligi debet, etsi id suaserit Suid. qui pro sententia sua affert isthoc Homeri hemistichium, Αὔρη δὲ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρὸ, (Od. E. 469. Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρὸ,) sed Aura ibi notat Splendorem, ut dicatur ἄγχαυρος, quia cœlum tunc rutili et aurei sit coloris. A qua τῆς αὔρας notione etiam αὔριον venit, h. e. Cras, quasi simul ac sol denuo cœlum aureo fulgore suo cœperit lustrare. Similiter igitur Aurora, quasi τῆς αὔρας ὥρα, Horæ s. Splendoris tempus, quemadmodum e Cæsare Scalig. ante dicebamus." G. J. Voss. Etym. L. L. Hesych. * "Εναυρε· πρωΐ, Κρῆτες. " I. e. ἅμα τῷ φάει, ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃ." G. Cf. notantia in Ἀγχοῦρος.]

"'Έπαγρον, Hes. ἀγρευτικὸν, ἄγριον, Venatorium, " Agrestem, subjungens his, ἐν τῷ ἀγρεύειν ἐντυχεῖν." [" L. ἐντυχόντα, cui contrarium est ἄπαγρον." Salmas. " L. εὐτυχῆ." Reisk. " Sic recte emendavit Reisk. ut patet e Phavor. qui habet ἐντυχῆ." Dorv. ad Charit. 77=246. "'Έπαγρος, Felix soli, Dives agris et fundis, Cattier. 69." Schæf. Mss. V. Schneid. ad Aristot. H. A. 4, 117. "'Επαγροσύνη, ἡ, vide Εὐαγροσύνη.]

[* Εὔαγρος, ὁ, ἡ, Felix in captura. " Toup. Opusc. 1, 159. 419. Dorv. ad Charit. 246(=77.) Jacobs. Anth. 7, 143. 8, 205. Crinagor. 23. et Jacobs. Quint. Mæc. 8." Schæf. Mss. Rhian. 8. Zosim. 1. Soph. Œd. C. 1088.]

[* Εὐαγροσύνη, ἡ, Felicitas in captura. " Valck. Ep. ad Röver. xxii. Toup. Opusc. 1, 159." Schæf. Mss.]

" Εὐαγρέω, ῶ, In captura felix sum, Prædæ co" piam habeo. Ex Epigr. affertur εὐάγρει non solum " pro Feliciter piscare, sed etiam pro Vale felix. " Sed prior significatio convenientior est, in qua et " Athen. (297.) hoc verbo usus est, dicens, Ὅταν " εὐαγρήσωσι, θύειν τῷ Ποσειδῶνι τὸν ἁλόντα θύννον." ["Valck. Ep. ad Röver. xxii. Toup. Opusc. 1, 159. 2, 16. Jacobs. Anth. 8, 173. 205." Schæf. Mss. Leon. Tar. 17. Julian. Æg. 9.]

" Εὐαγρία, ἡ, Felicitas et bonus successus in ca" ptura, Prospera captura. Lucian. dicitur εὐαγρίαν " usurpasse etiam pro Feritate et rusticitate. Sed " verba ejus non afferuntur." [Alpheus Epigr. 2. Antip. Th. 38. "Toup. Opusc. 1, 159." Schæf. Mss.]

[* Εὐαγρὴς, έος, ὁ, ἡ, Felix in captura, i. q. εὔαγρος. In Morell. Lex. Gr. Prosod. 1107. affertur ex Oppiano, Καύρῃ λῃσθεῖσα γάμων εὐαγρεῖ δεσμῷ, qui versus extat H. 4, 157. Adde loca hæc, a Passowio indicata: 3, 49. 4, 587. 5, 442. 445.]

[* Εὐαγρεσία, ἡ, i. q. εὐαγρία, Felicitas in captura. " Toup. Add. in Theocr. p. 408. b. Opusc. 1, 159." Schæf. Mss.]

[* Εὐάγριας, propr. nom. Zonar. Εὐάγριας· κύριον, αὐτος ἔγραψε διάφορα καὶ Ὑπομνήματα εἰς τὰς Παροιμίας Σολομῶντος, pro quibus verbis Suid. habet:

* Εὐάγριος· οὗτος ἔγραψε διάφορα, καὶ Ὑπόμνημα εἰς τὰς Παροιμίας τοῦ Σολομῶντος.] A

[* Μελέαγρος. Etym. Μελέαγρος· ἐτυμολογεῖ Εὐριπίδης, Μελέαγρε, μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν. Vide Valck. Diatr. 138. (qui habet ἀγρεύσεις,) et Blomf. ad Æsch. S. c. Th. 575. Orph. Argon. 159. 163. Suid. Μελέαγρος· ὄνομα κύριον.]

[* Μελεάγριον, s. * Μελέαγρον, τὸ, Planta quædam. Suid. Μελέαγρια. Ῥίζαις αὐτοὺς μελεαγρίοις, καὶ καρδίαις καλάμων ἐδεξιοῦτο, λέγονται δὲ καὶ μελέαγρα. De hoc loco altum silent Suidæ Interprr. sed v. Schneideri Lex.]

[* Μελεάγρεως, ad Meleagrum pertinens. Philipp. Th. Epigr. 1. notante Schæf. Mss. Ἄνθεά σοι δρέψας * Ἑλικώνια, καὶ * κλυτοδένδρου Πιερίης κείρας * πρωτοφύτους κάλυκας, Καὶ σελίδος νεαρῆς θερίσας στάχυν, * ἀντανέπλεξα Τοῖς Μελεαγρείοις ὡς ἴσελον στεφάνοις. "Μελεαγρίοις, Vat. Cod. Μελεαγρῆος, Mart. Nostrum Vavass. et Reisk." Jacobs.]

"Μελεαγρίδες, (αἱ,) Meleagrides, Africæ gallinarum genus, gibberum, variis sparsum plumis, inquit Plin. 10, 26. ubi inter alia addit, Meleagri tumulum nobiles eas fecisse. Quibus verbis adde hæc ejusdem Lib. 37, 2.: Sophocles electrum ultra Indiam fieri dixit e lacrymis meleagridum avium Meleagrum deflentium. Item Varro 3, 9.: Gallinæ Africanæ sunt grandes, variæ, gibberæ, quas μελεαγρίδας appellant Græci. Ap. Hesych. non solum μελεαγρὶς, sed etiam μελέαγρος, ὁ κατοικίδιος ὄρνις, quod haud scio an mendosum sit." [Μελεαγρὶς pro μελέαγρος tacite corrigit Salmas. ad Plin. 612. qui de his avibus multa dixit. Hes. Μελεαγρίδες· ὄρνεις, αἳ ἐνέμοντο ἐν τῇ ἀκροπόλει. Suid. et Phot. Μελεαγρίδες· ὄρνεα, ἅπερ ἐνέμοντο ἐν τῇ ἀκροπόλει, λέγουσι δὲ οἱ μὲν (τὰς, Phot.) ἀδελφὰς τοῦ Μελεάγρου μεταβαλεῖν (μεταβάλλειν, Phot.) εἰς τὰς μελεαγρίδας ὄρνιθας, οἱ δὲ, τὰς συνήθεις Ἰοκαλλίδος τῆς ἐν Λέρνῃ παρθένου, ἣν τιμῶσι δαιμονίως. Kuster. post Bochart. Hieroz. P. 2, L. 1, c. 19. p. 132. reponit Λέρῳ. Cf. notata ad Athen. 655. Anton. Lib. 2, (non 11, ut scripsit Schleusner.) Ælian. H. A. 4, 42. (ubi egregia quædam habet Schneider.) 5, 27. Antig. Caryst. 11. Meurs. Cecrop. 29. "Luzac. Exerc. 52." Schæf. Mss. J. Poll. 5, 90. μελεαγρίδας κακκάζειν. Ut a Meleagro μελεαγρίδες, sic a Memnone] B

"Μέμνονες, Aves sunt ap. Ælian. (H. A. 5, 1.) "et Oppian. Ixeut. (1, 6.) Eæ Plinio 10, 26. sunt "Memnonides: Auctores sunt omnibus annis advolare Ilium ex Æthiopia aves, et confligere ad "Memnonis tumulum, quas ob id Memnonidas vocant. Fuit autem Memnon Æthiopiæ rex, qui "auxilio veniens Trojanis contra Græcos, a Græcis "est interemtus." [Vide Schneider. ad Ælian. l. c. Salmas. ad Plin. 611 2. et notanda in Σελευκὶς.]

Πάναγρον, τὸ, Retis genus sic dictum, ut opinor, quasi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῖον, Omne genus prædæ capiens; nam πάναγρον ex ἄγρα fit, non ex ἀγρεύω, licet Hesych. πανάγρου exponat τοῦ πάντα ἀγρεύοντος, [θηρεύοντος habet Dorv. ad Charit. 77=246. per errorem.] Sic et πάνθηρον, Rete, quod omnis generis feras concludit. Il. E. 482. Μήπως, ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε [ἐλόντε, Etym. 183.] πανάγρου. Ubi animadvertendum est πάναγρον adjectivi modo junctum esse cum λίνον. Non dubium est autem, quin illa expositio Hesychii ad h. l. pertineat, [præsertim cum Pseudo-Did. iisdem utatur verbis.] ‖ Quidam πάναγρον aliunde deducendum putaverunt, videlicet ex ἄγρω inusitato pro ἀγείρω, aut e passivo ἄγρομαι, ut videlicet sit τὸ πάνυ ἄγρον, i. e. ἀγεῖρον, vel πάντοθεν ἀγρόμενον, quod undique contrahatur ad comprehendendam prædam. "Πανάγρα, Plut. ex Hom. "pro Reti s. Verriculo, De Solert. Anim. (10, 69.) "Γρίποις τε καὶ σαγήναις σύρουσι περιλαμβάνοντες· διὸ "τῶν δικτύων τὸ γένος ὀρθῶς Ὅμηρος πανάγραν προ"σεῖπεν." [Sic et Reisk. et Wyttenb. ediderunt: v. Salmas. mox citandum.] "Sed scr. πάναγρον, ut "ap. Hom. l. c. ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου. Ubi "sicut λίνον πάναγρον dicitur, ita δίκτυον πάναγρον, "Rete omnia trahens et capiens, Lat. Verriculum, a "verrendo. Athen. 1, (25.) Ὁμοίων τὴν ἅλωσιν πα- C "νάγρου δικτύου θήρᾳ, ad Hom. loc. et ipse respi"ciens. Alioqui et substantive πάναγρον dicitur. "Idem Athen. eod. Lib. (22.) Ὅτι ὥσπερ ἐν πανά"γρῳ τινὶ σιτοῦνται, καθάπερ οἱ πολυτιμότατοι ὄρνιθες." [J. Poll. 10, 132. Τὰ δὲ ἁλιέως σκεύη, φέρνιον, σπυρὶς, σπυρίδιον, σπυρίχνιον, λῖνον (l. λίν.), πάναγρον λῖνον (λίν.), δίκτυον, ἀμφίβληστρον. "Λῖνον, πάναγρον, δ. Mss., λίνον πάναγρον, λίνον δίκτυον ἀμφ. Leg. inde et distinguendum putem, Λῖνον, πάναγρον λῖνον, δίκτυον, ἀμφ. Certe Hom. non πάναγρον saltem, sed λίνον πάναγρον dixit. Certe Ms. noster 1, 97. in Piscatorio Instrumento, πάναγρον λῖνον quoque clare jungebat." Jungerm. "Restituimus in textum Mss. lectionem, quam bene Jungerm. distinxit: πάναγρον λῖνον (imo λίν.) ἐπιθετικῶς, et sic in Anthol. Alias nec ineptam dixero vulg. lect.: sic enim ap. Hes. Πάναγρα, πανάγρια, quod additur, ejiciendum, ἐν οἷς τὰ λεπτὰ καὶ ἀδρὰ θηρεύεται, (Retia, in quibus pisces minuti et magni capiuntur,) et ad Hom. Eustathius ostendit Quoddam retis fuisse genus πάναγρον, sed Noster proculdubio ad Hom. l. c. respexit." T. H. Illud πανάγρια, quod merito suspectum V. D. habet, non Salmas. ad J. Poll. 1, 97. offendit, Dorv. ad Charit. 77 =246., Jacobs. Anth. 11, 191. "Gloss. Isidor. Panchra, Panera, Panora, quod exponit, Rapina: ubi legerem Panagra, cujus variæ lectt. Panera, Panora, nam et fem. gen. ἡ πάναγρα recte (f. l. Rete) dicitur, (sed vellemus V. D. pauca quædam fem. generis exempla attulisset,) quo varia animalia, magna et parva, capiuntur, et ipsa etiam præda, quæ capitur omnis generis. (' Papias: Panera, Græcis rapina. Nimirum πάναγρα, πάγραγρα, κρέαγρα, quod et superius Latine legitur Creagra. A Panera est v. Pancro, cujus compos. est ap. Caton.' f. l. Varron. ' Impanero, teste Nonio: Impancrare est Invadere, verbum a Gr. tractum, quasi πᾶν κρέας consumere, Varro Ecclesia, In regiam arcam impancrarunt. H. e. rapuerunt. Sic leg.' Græv. Neque aliter legit Turneb. 29, 19. sed alias nihil explicat, notante Gesnero Thes. L. L. ' Ecclesia est index libri. Vulgo: Ecclesiam in regiam arcam impancrarunt. Sed nec etymologia, nec interpretatio Nonii, est probanda. Impancrare non tam est Invadere, quam Rapere.' Græv. ' Alii: Varro e Culina. Alii pro Arcam, Aream. In ceteris quoque dubitare possis, an verba Nonii sana sint.' Forcellin. Lex.) Varro 4.: ' Ferarum vocabula item partim peregrina, ut Panthera, Leo, utraque Græca, a quo etiam et Rete quoddam Panther.' Ubi legerem Panthera, quod extat ap. Ulpian., Enimus pantheram ab aucupe, quod tam de reti hujus nominis, quam de captura variarum avicularum, quam ceperat auceps noctu vel interdiu, intelligi potest." Salmas. l. c. "Panther Rete quoddam esse uit Varro de L. L. 4, 20. p. 26, 11. forte quod multas et omnes adeo bestias capiat. Panthera e Gr. θήρα, Venatus, notare videtur Capturam, Quicquid uno reti capitur. Ulpian. Dig. L. 19. Tit. 1. L. 11. sub fin.: Veluti cum futurum jactum retis a piscatore emimus, aut indaginem plagis positis a venatore, vel pantheram ab aucupe. Nam etiamsi nihil capit, nihilo minus emtor pretium præstare necesse habebit." Gesner. Thes. L. L. "Ita Torrentin. et Haloand. Est tamen qui Panthera leg. putat, accus. Gr. positionis, vel Pantherem Latinæ, a recto Panther. Itali quoque Pantiera vocant Rete quoddam ad capiendas aves." Forcellin.] "Πανθήρα, Universa s. Tota "captura, πᾶσα ἡ θήρα. Ulpian. de Act. Emti et "Vend." [Notandum est Nostrum supra πάνθηρον, non πανθήρα, pro Reti dixisse. Zonar. Πάναγρα· τὰ δίκτυα, ἀπὸ τοῦ τὰ πάντα ἀγρεύειν. Oppian. H. 3, 80. Τῶν τὰ μὲν ἀμφίβληστρα, τὰ δὲ γρίφοι καλέονται, Γάγγαμά τ', ἠδ' ὑποχαὶ περιηγέες, ἠδὲ σαγῆναι, Ἄλλα δὲ κικλήσκουσι καλύμματα, σὺν δὲ σαγήναις * Ἱέζαι καὶ * σφαιρῶνας ὁμοῦ, σκολιών τε πάναγρον: "95. (Καὶ φύγον ἀγείστρωι τε βίας, λαγόνας τε πανάγρων:) C. 1, 151. (Δίκτυά τε, σχαλίδας τε, βυσσχων τε κολύστονα δεσμὰ, Ἄρκυας, εὐστρεφέας τε * λύγους, ταναόν τε πάναγρον.) Tryphiod. 665. (Ἀλλ' οἱ μὲν δέδμηντο λίνῳ θανάτοιο πανάγρῳ, Ἰχθύες ὡς ἁλίῃσιν ἐνὶ ψαμάθοισι χυθέντες.)" Wakef. Mss. Pollucis locis supra D

indicatis adde 9, 12. Καί τον καὶ τὰ ἄγρια θηρία, καὶ τὸ πάναγρον λῖνον, scr. λίνον et hic, et supra. "Plut. (l. c.) Sagenam ab Hom. (l. c.) πάναγρον appellari ait." Kuhn. Ibi tamen, ut supra notavimus, Reisk. et Wyttenb. cum vulgg. Editionibus πανάγραν dederunt, quod Kuhn., ut videtur, in πάναγρον, lectore non monito, mutavit, idque omnino recte; nam in Hom. loco, ad quem Plut. respexit, πάναγρον λίνον reperitur, non πανάγρα. "Πάναγρον, Heyn. Hom. 5, 96. Brunck. Anal. 2, 75." Schæf. Mss.]

[* Παναγρεὺς, s. * Παναγρὴς, έος, ὁ, ἡ. "A corruptelæ suspicione, quam Jens. movit, vv. παναγρεὺς μοῖρα vindicat Dorv. (ad Charit. 77=246.) Parcam sibi poeta finxit venatricem et omnia retibus suis includentem. Ap. Æsch. Agam. 358. Μέγα δουλείας Γάγγαμον, ἄτης * παναλώτου: 1040. μόρσιμα ἀγρεύματα, Retia fatalia, i. e. fati, mortis, occurrunt. Neque in παναγρεὺς quisquam hærere debet, cum poetæ sæpenumero adjectiva masculæ terminationis, a substantivis derivata, cum femininis conjungere soleant. Hujus generis sunt Ἐριννύες λωβητῆρες, Soph. Antig. 1087. ubi v. Schol. (Nonn. Dionys. 37, 551.) Multa similia collegit Abresch. ad Æsch. 1, 93." Jacobs. Anth. 11, 191. "Παναγρὴς, Toup. Opusc. 2, 292. (Ernest.) ad Callim. 1, 47. Jacobs. Anth. 11, 121. 157. 191." Schæf. Mss. Adde Jacobs. Anthol. Pal. p. 140.]

"Πολύαγρος, (ὁ, ἡ,) Qui multam cepit prædam, "Epigr." [Zosim. 2. Τὸν δὲ δ' αἰγιαλῶν θὲς πολυαγρότερον.]

[* Πολυαγρὴς, έος, ὁ, ἡ, Venationis studiosus. Oppian. C. 1, 88. καὶ γάρ ποτε δηρίσασθαι Θησῆν ἐναλίοισι χρεὼ πολυαγρέα φῶτα.]

[* Πολυαγρία, ἡ, Multa venatio. J. Poll. 5, 12. Καὶ ἄγραν δὲ καλοῦσιν, ἀφ' ὧν καὶ εὐαγρία, καὶ πολυαγρία, καὶ * θηραγρία, * εὐθηρία, * πολυθηρία.]

¶ Ἀγρεύω, F. εύσω. P. ευκα, Venor s. feras, s. aves, s. pisces, Venatu capio. Xenoph. Cyn. (12, 6.) Τοὺς κυνηγέτας μὴ κωλύειν, διὰ τὸ μηδὲν τῶν ἐπὶ τῇ γῇ φυομένων ἀγρεύειν. Callim. in Dian. (84.) Αἱ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκος ἢ τι πέλωρον Θηρίον ἀγρεύσω. Bianor Epigr. Ἀλλά μιν ἀγρεύσαντο δι' ὕδατος. Passivum est Ἀγρεύομαι, Venatu capior. Utrumque usurpavit Isidor. Epigr. (1.) Ἀγρευθεὶς δ' ἤγρευσε, Captus cepit, sed intellige, Venando captus. ‖ Ἀγρεύω, Capto per metaph., ut Lat. Venor et Aucupor pro Capto. Ἀγρεύειν δόξαν, Phalar. Epist., Gloriam venari s. aucupari. Sic ἀγρεύω ὕπνον, Capto somnum, [Meleag.] Epigr. [111. "Toup. Opusc. 2, 89. Valck. Diatr. 138. 226. ad Herod. 580. Jacobs. Anth. 6, 122. 364. 7, 193. 10, 21. 11, 271. Leon. Tar. 10. Brunck. Soph. 3, 445. De amore, ad Xenoph. Mem. 1, 2, 24." Schæf. Mss. Musæus 149. Τόν σοι Ἔρως ἤγρευσεν ἐοῖς βελέεσσι κιχήσας. "Elegantem verbi ἀγρεύειν usum pulcre animadvertit Röver. adducto etiam Macedonio (Epigr. 11.) cui addi velim Nonn. 1, p. 32. 16, p. 452. Theocr. Epigr. 3. Aristæn. 1, 7. Proverb. 6, 26. Γυνὴ δὲ ἀνδρῶν τιμίας ψυχὰς ἀγρεύει. Claudian. Fragm. Gigantomachiæ de Venere. Ovid. ex emend. Burmanni Medic. Faciei v. 27. Per se quæque parat, nec quo venetur amores Præfert: munditiæ crimina nulla merent." Schrader. Soph. Scyrii ap. Stob. Floril. Tit. 51. p. 199. Φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους.] "Ἀγραύσεις, pro Capies afferunt "VV. LL. e Nicandro de Piscibus, et Plut. Numa, "tanquam a v. ἀγραύω. Sed proculdubio pro eo "reponendum ἀγρεύσεις, ab ἀγρεύω." [Nicand. Th. 517. Τὴν ἤτοι ἐχιὸς τε καὶ αἰνοπλήγος ἐχίδνης Ἀγρεύσεις ὄφελος περιώσιον: 689. Εἰ δὲ σύ γε σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρὴν Ἀγρεύσαις πρόσκαιον. "Ἀγρεύσεις correxi e M. R. G." Schneider. J. Polluci 9, 12. ἀγρεύω ab ἀγρὸς deductum videtur: "Ἴσως δὲ καὶ ἡ ἄγρα, καὶ τὸ ἀγρεύειν, καὶ ὁ ἀγρευτὴς κύων, ἐπεὶ καὶ ταῦτα ἔξω πόλεων γίγνεται. Hes. Ἀγρεύουσι· κρατοῦσιν, respiciens ad Prov. 5, 22. Παρανομίαι ἄνδρα ἀγρεύουσι. Etym. Ἀγρεῦσαι· τὸ λαβεῖν.]

"Ἄγρευμα, ατος, τὸ, ab ἀγρεύω, non ab ἀγρέω, Quod venatu captum est, Præda venatu quæsita. Lycophr. (109.) Αἴθων ἑπακτὴρ καγχαλῶν ἀγρεύματι. Item metaphorice, ut Lat. Præda, Captura, Res quovis modo capta, et studio ac labore parta. ‖ Ἀγρεύματα, Spolia vocat Eurip. Andromacha, Hes. [Ἄγρευμα· εὕρημα, τὸ εἰλημμένον. Ἀγρεύματα· σκῦλα. Εὐριπίδης Ἀνδρομάχῃ. Arcer. et Pierson. Veris. 71. legi jubent Ἀνδρομέδᾳ, favente Cod. qui Ἀνδρόμε . . exhibet. "Compendium fini vocis annexum ως denotat," Schow. imo δᾳ. Cf. Musgr. Androm. 147. infeliciter conjicientem. Etym. Ἄγρευμα· εὕρεμα, καὶ τὸ εἰλημμένον σημαίνει, καὶ κτήματα, σκῦλα, καὶ Ἀγρεῦσαι· τὸ λαβεῖν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγρεύματα· τὰ ἐπὶ τῆς ἀγροικίας κτήματα Σόλων εἶπε, σημαίνει δὲ καὶ σκύλα, l. σκῦλα. Eurip. Bacch. 1239. Hypsipyl. Fr. 5. Æsch. Agam. 1057. Eum. 463. Sept. c. Th. 613. Choeph. 998. Ἄγρευμα θηρὸς, ἢ νεκροῦ * ποδένδυτον Δρύτης * κατασκήνωμα, δίκτυον μὲν οὖν. Schol. Ἄγρευμα· δίκτυον. "Wakef. Trach. 831. Abresch. Æsch. 2, 69. Jacobs. Anth. 11, 191. Valck. Diatr. 212. Bibl. Crit. 2, 2. p. 12. D. R. ad Tim. 223." Schæf. Lex. Etiam in prosa usurpatur. Xenoph. Mem. 3, 11, 7. Τὸ πλείστου ἄξιον ἄγρευμα, φίλους.]

Ἄγρευσις, εως, ἡ, Venatio, Ipse venandi actus, Prædatio, Captura. Hes. [et Etym.] ἄγρευμα exponit εὕρημα, Ἄγρευσις autem εὕρεσις, sed εὕρημα et εὕρεσις in hac expositione non significant Inventum et Inventio, ut in VV. LL. habetur, sed potius Acquisitum et Acquisitio. ["Captura, Schol. Odyss. Θ. 332." Wakef. Mss. Vide Μοιχάγρια.]

Ἀγρευτὴς, οῦ, ὁ, et Ἀγρευτὴρ, ῆρος, ὁ, Venator. Callim. in Dian. (218.) Οὔ μιν ἐπίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες Μέμφονται κάπροιο. Theocr. (21, 6.) Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες. Est enim ἀγρευτὴρ poeticum, ἀγρευτὴς et poeticum et oratorium. [Ἀγρευτὴς, Callim. Epigr. 32. "Wakef. S. C. 1, 53. ad Lucian. 1, 359. Fisch. ad Pal. 113. a. Toup. Opusc. 1, 273. 2, 254. Mnasalc. 12. Antip. S. 17. Jacobs. Anth. 8, 28. Ἀγρευτὴρ, Jacobs. Anth. 7, 143. 8, 28. Bentl. ad Callim. 277. Lobeck. Aj. p. 271. Toup. Emendd. 1, 452. (Maneth. 5, 279. ap.) Dorv. ad Charit. 767(=669. Ἀγρευτῆρι λίνῳ * ἀνεφέλκεται ἐξ ἁλὸς ἰχθύν.)" Schæf. Mss. Ἀγρευτὴς, Soph. Œd. Col. 1091. Schol. Oppian. H. 3, 49. Etym. 54, 29. J. Poll. 5, 9. Καὶ θρευτὴς, καὶ ἀγρευτὴς, καὶ κυνηγέτης: 9, 12. Ὁ ἀγρευτὴς κύων. * Ἀγρώτης, i. q. ἀγρευτὴς, ut Codd. Vit. 1. et Ciz. vel ἀγρευτὴρ, quod voc. Vitt. 2. et 3. pro * ἀγροτικὸν exhibent ad Tzetz. in Lycophr. 399. teste Mullero Ind. Vocc. Tzetz. A v. ἀγρεύω, de amore posito, est Ἀγρευτὴρ Amor, Nonn. 48, p. 1662. Ἀγρευτῆρος Ἔρωτος ἑλαφρίζουσα φαρέτρην. Vide Schrader. ad Mus. 149. "Ἀγρευτὴρ, Oppian. C. 1, 35. 3, 456. (ἀγρευτῆρσι κύνεσσιν:) H. 3, 2." Wakef. Mss. Tryphiod. 215. Ὡς δ' ὁπότε σταλίκεσσι λίνον περικυκλώσαντες Θησῆν * ὀρειπλανέεσσι λόχον περίοπτον ἔπηξαν Ἄνέρες ἀγρευτῆρες.]

"Ὀρνιθαγρευτὴς, οῦ, ὁ, Auceps, qui et ὀρνιθοθήρας."

[* Ἄγρευτος, ὁ, ἡ, Venationis studiosus. Schol. Aristoph. Vesp. 367. Ἡ δέ μοι Δίκτυννα· πρὸς τὴν Ἄρτεμιν τοῦτο, ἐπειδὴ ἄγρευτος ἦν. Sed de lectionis sanitate jure optimo dubitaveris. "Captus, Oppian. H. 3, 541. (ἀλλὰ βαρεῖαν Δαῖτα χανὼν ἀγρευτὰς ἀνέλκεται ἀνέρος ἀλκῇ:) 4, 434. (Ῥηϊδίως δ' ἀγρευτὸν ἐρύσσεαι ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ Κραιπνὸς ἐών.)" Wakef. Mss.]

Ἀγρευτικὸς, ἡ, ὸν, Venandi peritus. "Ἄρτεμις ἀγρευτικὴ τῶν θηρίων, Eust. 1247. [" Aristoph. Fr. 284. Glossæ: Ἀγρευτικός· Captiosus. J. Poll. 5, 9. Καὶ θρευτικὸς, ἀγρευτικὸς, κυνηγετικός. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγρευτικὴ στολὴ· ἡδεῖα ἡ λέξις καὶ ἀστεία. "Ad hostes capiendos aptus. De Mag. Eq. 4, 12." Lex. Xenoph. Metaphorice, "One who seeks after, Schol. B. Pind. Ol. 2, 93." Wakef. Mss. * Ἀγρευτικῶς, κυνηγετικῶς, Venatorie, J. Poll. 5, 9.]

[* Ἀναγρεύομαι, Venor, falsa est lectio in Poliochi versu ap. Athen. 60. obvia, ubi pro καὶ κοχλίας, γενομένου ψακαδίου, Ἀνηγρεύετ' ἂν, Schweigh. cum Brunckio Ἠγρεύετ' ἂν correxit.]

[* Ἀναγρεύομαι, "Athanas. in Ps. 34." Kull. Mss.]

"Ἀπαγρεύω, Spolio. VV. LL. Ab Hes. autem "pass. ἀπαγρευθεὶς exponitur ἀφαιρεθείς." ["Eripio,

Aufero, proprie quidem venatione," Hederici Lex.]

[* Συναγρεύω, Una venor. Leon. Tar. 17. "Jacobs. Anth. 12, 427." Schæf. Mss.]

[* Εὐάγρευτος, ὁ, ἡ, Feliciter captus. "Schol. Oppian. H. 4,587. (Εὐαγρεῖ· εὐαγρεύτῳ,)" Wakef. Mss.]

[* Βάλαγρος, ὁ, Piscis fluviatilis nomen, *ἐκπέραγίας, Aristot. H. A. 4, 10, 4. ubi erat βαρῖνος. Vide Schneider. ad h. l.]

"Πτύξαγρις, Cancri epitheton, ut tradunt VV. LL." [Zonar. (atque ex eo Phavor.) Πτύξαγρις, καὶ *πύξαγρις, (πύξαρις, Phav. perperam)· ὁ καρκῖνος, διὰ τὸ τὰς πτύχας, ἢ τὰ πυξία τῶν ὀστρείων (ὀστρέων, Phav.) ἀγρεύειν· λέγεται γὰρ ἔνδον τῶν πτυχῶν τιθέναι λιθίδιον μικρὸν, ὅπως ῥᾷον διὰ τοῦ ποδὸς ἐφελκύσῃ τὴν *ὀστρειακὴν σάρκα. "E vet. Lex. H. Steph. Ind." Tittmann. Imo per voces *V. L.* in H. Steph. Thes. semper intelligenda sunt *Lexica vulgaria*, quæ ante Thes. editum in usu erant.]

"Συναγρὶς, ίδος, (ἡ,) Piscis nomen. Vide Aristot. "(H. A. 2, 9, 4. 2, 11, 8.) et Athen." [322. b. 322. f. 323. a. cum Schweigh. et Casaub. notis, Cantum ad Aristot. 789. et quos ille citavit auctores. Hes. Συναγρίδα· θαλάσσιος ἰχθύς.]

¶ Ἀγρέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, i. q. ἀγρεύω. Epigr. Phaniæ (7.) Αἴτε σύ γ' ἐν κύρτῳ μελανουρίδας, αἴτε τιν' ἀγρεῖς Μορμύρον. ‖Ἄγρει, imperativus est ab ἀγρέω, ad verbum significans, Venare, Cape, sed hortandi vim habet, idemque valet ap. poetas quod Age, Agedum, Agesis, estque translatum a celeritate, quæ adhibetur in venatione, unde et Eust. in quodam Hom. loco ἄγρει vult esse perinde ac si dictum foret σπεῦδε, Propera, Festina. Odyss. Φ. (176.) Ἄγρει πῦρ δὴ [vulgo δὴ πῦρ] κεῖον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ. Il. E. (765.) Ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην, pro ἄγε δή. Et in plurali ἀγρεῖτε, Agite, Od. Υ. (149.) ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποικνύουσαι, [vulgo ποικνύσασαι. "Ἄγρει, Heyn. Hom. 5, 143. 388. 6, 208. ad Anton. Lib. p. 68. Ἀγρέω, ad Timæi Lex. 171. Toup. Opusc. 2, 15. Kœn. ad Greg. 277. (=590.) Heyn. Hom. 6, 617. Archiloch. 5." Schæf. Mss. Apollon. Lex. "Αγρει· τοῦτο *παρακελευστικῶς λέγει, ἄγε, deinde affert tria illa Hom. loca, quæ et Noster attulit. Suid. "Αγρει· ἄγε δή, "nisi fuerit, "Αγρει μάν." Albert. Zonar. "Αγρει· ἀντὶ τοῦ ἄγε δὴ ζῶντας. "Cod. K. "Αγρει περικελεισματικὸν τοῦ ἄγε δή, (l. παρακελευστικὸν, vel potius *παρακελευσματικόν.) Quod additur ap. Nostrum, ζῶντας, respicit ad, Ζώγρει, Ἀτρέος υἱὲ, Il. Z. 46. est enim ἀγρεῖν i. q. ζωγρεῖν, Eust. ad Il. E. 605." Tittmann. Hes. "Αγρει· ἄγε, λάμβανε, φέρε, προστακτικῶν. "Αγρει μάν· ἄγε δή, ὅπως δή. Etym. "Αγρει· ἀντὶ τοῦ ἄγε, ἢ λάβε, καὶ φέρε. "Αγρει νῦν dixit Hom. Il. Ξ. 271. et Apollon. R. 1, 487. Vide Nicand. Th. 534. 594. 630. (Schol. "Αγρει δή· ἄγε δή. "Vulgabatur, "Αγρει μὴν, ἀντὶ τοῦ, ἄγε μήν. Sequor Goett." Schneider. recte, modo in Schol. dedisset "Αγρει μὴν, non, "Αγρει δή.) 685. 879. Æsch. Agam. 129. Hes. Ἀγρεῖται· λαμβάνεται (ζῶν supplet Wakef. ad marg. vide Hes. in Ζωγρεῖ), ζωγρεῖται. "Est Æolice pro αἱρεῖται. Vide Is. Voss. ad Catull. 114." Albert. Cf. Καταγρέω. Buttmann. Lexilog. 129—31.]

Ἀγρεσία, (ἡ,) i. q. ἄγρευσις, Venatio. Epigr. (Leon. Tar. 19.) ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης. ["Toup. Opusc. 1. 159." Schæf. Mss. Suid. et Zonar. Ἀγρεσία· ἡ ἄγρα, deinde Epigr. illud citant. *Αὐταγρεσία, ἡ, "ad Callim. 1, 488." Schæf. Mss. *Συαγρεσία, Rhian. Epigr. 8.]

Ἀγρεύς, έως, ὁ, Qui est super venationem, ὁ ἐπὶ τῆς θήρας, Suid. i. e., opinor, Venationi præfectus. Ita dictus est Pan, ut ex Apollodoro refert Hes. (Ἀγρεύς· ὁ Πὰν, παρὰ Ἀθηναίοις, ὡς Ἀπολλόδωρος.) At Schol. Apollon. R. (2, 507.) ait Aristeum dictum Ἀγρέα, quod cum ejus matre Apollo rem habuisset in agro: [vide Sturz. ad Pherecyd. 160. Salmas. in Plin. 294. Aristæum Ἀγρέα et Νόμιον vocat Pind. Pyth. 9, 115. ubi v. Heyn. Vide et Æschyl. ap. Plut. 9, 35. "Nonn. Dionys. 5, 215. (29, p. 493.)" Wakef. Mss. Etym. Ἀγρεύς· ὁ ἥρως, εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀγρῷ γεγενῆσθαι, ἀπὸ γὰρ Κυρήνης καὶ Ἀπόλλωνος ἦν. Respicitur ad Apollon. R. l. c. "Paul. Sil. 45. Huschk. Anal. 235. Jacobs. Anth. 8, 253. Ruhnk. Ep. Cr. 209. Bergl. ad Alciphr. 109. Dorv. ad Char. 246. ad Callim. 1, 47. Musgr. Bacch. 1018. 1189." Schæf. Mss. Neptuni epitheton est Luciano 1, 615. Vide Dorv. ad Char. 77=246. ‖"Avis nomen, (quasi Venatrix avis,) Ælian. (H. A. 8, 24. ubi v. Schneider.)" Wakef. Mss.]

"Ζαγρεὺς, (έως, ὁ,) a poetis dicitur ὁ Διόνυσος, "Bacchus, quasi ὁ πάνυ ἀγρεύων. Callim. (Fr. 171.) "Ὑΐα Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη. Intelligunt au- "tem τὸν χθόνιον Διόνυσον, quem Plutonem esse "existimant. Et tunc etymon illud optime quadrat. "Pluto enim defunctorum animas venatur et captat, [v. Dorv. ad Char. 77=246.] "unde et avari Ditis "domum Seneca dixit, et avidi Ditis regna. Testis "Etym. et Lex. meum vet. item Hes. et Suid. ΑΤ "Ζαγρὸς, eidem Suidæ [et Zonaræ] est ἀνυπόδετος, "Discalceatus." [Obiter nota v. ἀνυπόδετος, quod pro γυμνόπους dici idem Suid. alibi negat, sed ἀνυπόδητος per η. Etym. Ζαγρεύς· ὁ Διόνυσος, παρὰ τοῖς ποιηταῖς, δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς χθόνιος ὁ Διόνυσος. Καλλίμαχος· Ὑΐα Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη. Παρὰ τὸ ζα, ἵν' ᾖ ὁ πάνυ ἀγρεύων. Τινὲς τὸν αὐτὸν φασιν εἶναι τῷ Πλούτωνι. Hes. Ζαγρεύς· Διόνυσος, δοκεῖ γὰρ μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς (ὁ) χθόνιος Διόνυσος, ubi Interprr. supplent, post δοκεῖ, ὁ Ζεύς. Suid. et Phot. Ζαγρεύς· ὁ Διόνυσος παρὰ ποιηταῖς, δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιχθῆναι, (Etym. Hes. et Phot. μιγῆναι, sed Albert. Photii apographum μιχθῆναι exhibebat,) τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς (ὁ) χθόνιος Διόνυσος. Lex. Ms. Bibl. Coisl. 233. Ζαγρεύς· ὁ Διόνυσος παρὰ ποιηταῖς. "Diod. S. 1, 249." Schæf. Mss. Eudocia 322. a Schæf. Mss. indicata, Παλλὰς ἡ Ἀθηνᾶ—παρὰ τὸ παλλομένην τὴν τοῦ Διονύσου καρδίαν ἀνενεγκεῖν τῷ Διΐ. Διόνυσον γὰρ, τὸν Ζαγρέα καλούμενον, υἱὸν Διὸς καὶ Περσεφόνης ὑπάρχοντα, μεληδὸν οἱ Τιτᾶνες ἐσπάραξαν, οὗ τὴν καρδίαν ἔτι παλλομένην (Διΐ supplet Wakef. S. C. 4, 249. vide infra) ἀνήνεγκεν. Eadem narrat Proclus H. in Minerv. ap. Wakef. l. c. Ad marg. sui S. C. exemplaris ascripsit Porson.: "Eust. 63, 43. (Τὸ δὲ λέγειν οὕτω καλεῖσθαι αὐτὴν, ἐπειδὴ ἐν τῇ γιγαντομαχίᾳ Πάλλαντά τινα πεφόνευκε γίγαντα, ἢ ὅτε ἐκ τῆς τοῦ Διὸς *συνέπαλτο κεφαλῆς, ἢ ὅτι κεραυνῷ τῆς Σεμέλης βληθείσης, καὶ τοῦ Διονύσου διεκπεσόντος ἐμβρύου, παλλομένην τὴν τότε ἀμβλώματος καρδίαν ἤνεγκε τῷ Διΐ, ἢ εἴτε τοιοῦτον ἄλλο λέγεται, μύθου ἐστὶ *παραλήρημα.) Clem. Alex. Pæd. p. 15." Adde Suid. Phot. Zonar. Etym. et Apollon. Lex. v. Παλλὰς, Pseudo-Did. et Schol. Ven. ad Il. A. 200. Eust. 1742. Tzetz. ad Hesiod. p. 32. et ad Lycophr. 355. Παλλὰς δὲ ἡ Ἀθηνᾶ—ἢ παρὰ τὸ παλλομένην τὴν τοῦ Διονύσου καρδίαν ἀνενεγκεῖν τῷ Διΐ. Διόνυσον γὰρ, τὸν καὶ Ζαγρέα (l. Ζαγρέα) καλούμενον, υἱὸν Διὸς καὶ Περσεφόνης ὑπάρχοντα, μεληδὸν οἱ Τιτᾶνες ἐσπάραξαν, οὗ τὴν καρδίαν ἔτι παλλομένην ἀνήνεγκεν, v. Wakef. supra, qui in Eudocia, ap. quam eadem verba leguntur, supplet Διΐ post παλλομένην. "Le premier Bacchus est Zagreus, que Jupiter, transformé en dragon, eut de Proserpine. Le Scholiaste de Pindare, Isthm. 7, 3. (Πάρεδρον δὲ Δήμητρος εἶπε τὸν Διόνυσον κατὰ μὲν τὸν μυστικὸν λόγον, ὅτι παρεδρεύει ἑαυτῇ ὁ ἐκ Περσεφόνης γεγονὼς Ζαγρεὺς Διόνυσος, ὁ κατά τινας Ἰακχος,) et le Grand-Étymologique, au mot Zagreus, en font foi. Arrien, de Exp. Alex. 1, 2, 16. fait naître Jacchus de Jupiter et de Proserpine; mais il le confond évidemment avec Zagreus. Cette première copie d'Osiris se rapproche le plus de l'original: les formes du *mythe* sont encore roides et Égyptiennes. Déchiré par les Titans, Bacchus-Zagreus correspond parfaitement à Osiris tué par Typhon. Mais les traditions sur Zagreus sont très-obscures, et la confusion extrême. Il préaidoit aux Dionysies ou Mystères de Bacchus, et paroissoit même dans les fêtes Sabasiennes, Clem. Alex. Protrept. p. 24. Cet emploi lui convenoit d'autant mieux, qu'il étoit le plus ancien et le plus Oriental des trois Bacchus.—Nous terminerons nos recherches sur ce sujet, et tout cet écrit, en rapportant un passage de Nonnus, Dionys. 48, 958., qui constate pleinement la réunion des cultes de Cérès et de Bacchus: Καί μιν (le troisième Bacchus) Ἐλευσινίῃσι θεὰ (Pallas) παρακάρθετο Βάκχαις· Ἀμφὶ δὲ κοῦρον Ἴακχον ἐκυκλώσαντο χορείῃ

Νύμφαι εισσοφόροι *Μαραθωνίδες ἀρτιτόκῳ δὲ Δαίμονι *νυκτιχόρευτον ἐκουφίσαν Ἀτθίδα τεύχην, Καὶ θεὸν ἱλάσκοντο μεθ' υἱέα Περσεφονείης, (Zagreus,) Καὶ Σεμέλης μετὰ παῖδα, (Bacchus le Thébain,) θυηπολίαις δὲ Ἀναίῳ Ὀψιγόνῳ στήσαντο καὶ ἀρχεγόνῳ Διονύσῳ, Καὶ τριτάτῳ νέον ὕμνον ἐπεσμαράγησαν Ἰάχχῳ· Καὶ τελεταῖς τρισσῇσιν ἐβακχεύθησαν Ἀθῆναι, Καὶ χόρον ὑψιτέλεστον ἀνεκρούσαντο πολῖται, Ζαγρέα κυδαίνοντες ἅμα Βρομίῳ καὶ Ἰάχχῳ." Ouvaroff. Essai sur les Mystères d'Eleusis p. 86—95.]

" Ἀγρέμιος, Suidæ" [et Zonaræ] " ὁ ἀπὸ τῆς ἄγρας, " qui e venatione et captura est, afferenti ex Epigr. " (Theodoridæ 2.) Ἀγρέμιον πολιᾶς ἐξ ἁλὸς εὐράμε- " νος. Nisi forte pro ἀπὸ leg. ἐπὶ, et intelligendum " de ipso venatore et captore, ut ita dicam, et tunc " idem esset cum ἀγρευτὴρ s. ἀγρευτὴς, et cum seq. " ἀγρέμων." [De hac conjectura silet Kuster. Ἀπὸ et Zonar. agnoscit, et Jacobs. sine corruptelæ suspicione affert, addens: " Ἀγρέμιον, i. q. ἄγρευμα, voc. aliunde non cognitum." Vulgo vertitur In venatione captus. " Jacobs. Anth. 8, 24." Schæf. Mss.]

" Ἄγρεμον, ab Æschylo Myrmid. dici τὸν κάμακα, " Ridicam, annotat Hes. vel λαμπάδα ἢ δόρυ, Lampa- " dem, aut Hastam, ἀπὸ τοῦ αἴρειν" [l. αἴρειν, non αἴρειν, ut perperam corrigit Stanl. ad Æsch. Fragmm.] " καὶ λαμβάνειν, ἤγουν ἀγρεύειν." [" I. e. Ἀκρέμονα." G. " Malim, Ἀγρέμον', vel Ἀγρέμονα." Albert.] " Ἀγρέμων, (ονος, ὁ,) Venator, Qui feras agrestes " captat. Hesychio enim ἀγρέμονες sunt θηρευταὶ, qui " huic expositioni subjungit, *πορθητικοὶ οἱ Βοιωτοὶ, " ἢ θηρευτικοί." [Albert. edidit πορθητικοὶ, B. In Ed. Schr. est πορθητικοὶ B.] " Innuit esse etiam Locum in " Ætolia. Idem ἀγρέμονα paulo ante exposuerat τὸν " ἐτιμήνιον, Menstruum. Ap. Etym. oxytonως ἀγρε- " μὼν, expositum itidem θηρευτικός." [" Quorsum illud δέ? (Ἄγρεμον· τὸν κάμακα, ἀπὸ τοῦ αἴρειν καὶ λαμβάνειν, ἤγουν ἀγρεύειν, ἢ λαμπάδα, ἢ δόρυ. Αἰσχύλος δὲ Μυρμιδόσιν. Deinde novus Artic. Ἀγρέμονα· τὸν ἐτιμήνιον.) Scr. scilicet, Ἀγρέμονα· τὸν κάμακα— Αἰσχ. δὲ ἐν Μ. ἀγρέμονα τὸν ἐτιμήνιον. Vide Meurs. Gr. Fer. 213." Toup. Emendd. 3, 535. Neque aliter Stanl. correxerat ad Æsch. Fragmm. ab Albertio laudatus. " Locum Hes. a Stanl. allatum sic corrigit Pauw. ut verba posteriora, ἀγρέμονα, (τὸν) ἐτιμήνιον, a præcedentibus sejuncta, ad alium articulum referat. Unde non ἀγρέμονα, sed ἀγρέμον, (imo ἄγρεμον·) τὸν κάμακα, ex Æsch. Myrmid. citabitur, et sic edidit Albert. ubi v. quæ annotata. Λαμπάδα vero ἀγρέμον (ἄγρεμον) dictum putat Pauw. ab ἀγρεῖν, Cujus ope aliquid investigatum et captum est." Butler. Artemid. 1, 17. Τοῖς δὲ ἄλλοις ἀνθρώποις ἤτοι ἑταίρας σημαίνει καὶ μάχλους γυναῖκας, ἢ ἄνδρας γόητας, ἁρπακτικούς τε καὶ ἀγρεμόνας, ἐξ ὕδατος ἢ δι' ὕδατος ἔχοντας τὴν ἐργασίαν πρὸς τὴν τροφήν. Vulgo legitur ἀγνώμονας, pro quo Wakef. S. C. 3, 193., a Schæf. Mss. citatus, ἀγρεμόνας recte dedit, addens :—" "Αγρα vox est piscatorii negotii propria. Ἐξ ὕδατος vero, ut piscator; δι' ὕδατος, ut mercator, fullo, tinctor, et similes operarii."]

" Δυσαγράω, Infelici captura utor, Male et infeli- " citer venor. Plut. Antonio (5, 152.) Ἐπεὶ δ' ἀλι- " εύων ποτὲ καὶ δυσαγρῶν ἤχθετο, παρούσης τῆς Κλε- " οπάτρας, ἐκέλευσε τοὺς ἁλιεῖς ὑπονηξαμένους κρύφα " τῷ ἀγκίστρῳ περικαθάπτειν ἰχθῦς τῶν προεαλωκότων. " Ετ Δυσαγρία, ἡ, Mala s. Infelix captura et vena- " tio," [J. Poll. 5, 13. Δυσαγρία, ἀναγρία, *δυσθηρία. Δυσαγράω contra analogiam formatum est, l. Δυσα- γρέω, et sic Schneider. Lex. v. supra 540. d.—54. b. " Τὸ εὖ, it. δυς, καὶ τὰ στερητικὰ μόρια, non componuntur cum verbis, sed cum nominibus, Scalig. ad Phrynich. 114., v. Wakef. Eum. 562., *δυσπάλλω, *εὐμανθάνω, ad Heracl. 181., εὐστολίζω, εὐθαρσῶ, (imo εὐθαρσῶ satis Græcum est,) ad Charit. 435. 555. sed ἀμηνσικακῶ, v. Charit. 679. Cattier. 14. 17. Brunck. Apollon. R. p. 90. Hemst. ad Plut. p. 358. Reisk. ad Artemid. p. 179. Reiff. Εὐκρίνω, non Græcum, Brunck. Apollon. p. 20. Valck. ad Phœn. p. 447. εὐπράττω, Thom. M. 909. Ion. fin. Wakef. Eum. 320. ad Lucian. 1, 729. 730. Schneider. ad Xenoph. Pol. 465. 468." Schæf. Mss.] " Εὐπράσσω, " s. εὐπράττω, conjunctim alicubi scribitur pro εὖ " πράσσω, s. εἰ πράττω, Feliciter rem gero, Feliciter " res administro. Affertur et εὐπράττων ἐς χρημάτων " λόγον, pro Divite et pecunioso." " Εὐκρίνω, " Bene secerno et seligo, unde particip. εὐκρίνας ap. " Hom. quod Schol. exp. ἐπιλεξάμενος, Od. Ξ. (108.) " Καί σφι σαῶν τὸν ἄριστον ἐϋκρίνας ἀποπέμπω." [Sic olim edebatur, sed hodie legitur e Barnesii emend. ἐὺ κρίνας. Cf. Il. Π. 199.] " Εὐστείλας, Hom. usur- " pat pro εὖ στείλας καὶ παρασκευάσας, Od. Ξ. (246.) " Αἶγυπτόνδε μὲ θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, Νῆας " ἐϋστείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι, Bene instructis " apparatisque navibus. Sic supra ἐϋκρίνας." [Sed hodie, saltem in Ernest. Ed. legitur ἐὺ στείλαντα.]

[* Δυσαγρὴς, ἐος, ὁ, ἡ. Oppian. H. 3, 272. (ἦν γὰρ ἴδωνται, Ἢ *σμαραγὴν αἴωσι δυσαγρέος ἐλκομένοιο, ubi Schol. τοῦ κακῶς ἀγρευθέντος.)" Wakef. Mss.]

" Ἐξαγρεῖν, Hesychio est ἐξάγειν, ἐξαίρειν, Edu- " cere, Eximere."

" Καταγρεῖ, Hesychio est καθαιρεῖ, καταλαμβάνει." [" Rescripsi καθαιρεῖ, ut recte H. St., Is. Voss, ad Catull. p. 114. et Perg." Albert. Apollon. Dysc. de Pronom. 126.: Συρακούσιοι ψίν· Αμανι ψιν γενο- μενα (sic,) Σώφρων. Ἢ διὰ τοῦ ψ γραφὴ ἐπὶ πλήθους τασσομένη οἰκειοτέρα τῆς διὰ τοῦ σφ. Καὶ σὺν τῷ α λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν Ὅτα πάννυχος *ἄσφι καταγρεῖ, Σαπφώ. " Sturz. Ἀμιν ἢ ψὶν γ. Saltem corr. Ἀμῖν." Bekker. Huc respexit Hes. Vide Volger. ad Sapphus Fr. 80.; et Blomfield. in Mus. Crit. Cant. 2, 251. qui edidit ὖτα pro ὖτα.]

[* Προαγρέω, i. q. προαιρέω. Cumeum Marmor Caylusii Recueil d'Antiq. T. 2. Tab. lvi. ΤΩ ΔΑ- (ΜΩ) * ΠΑΣΣΥΔΙΑΣΑΝΤΟΣ — ΚΑΙ ΝΑΥΩ, f. ΝΑΥΩΝ, ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ ΚΑΤΕΙΡΩΝ ΠΡΟ- ΑΓΡΗΜΜΕΝΩ, " ubi ult. v. cave cum Viro Docto p. 183. accipias per metathesin pro ΠΡΟΗΓΕΡ- ΜΕΝΩ, tanquam jungerentur ΝΑΥΩ—ΠΡΟΗΓΕΡ- ΜΕΝΩ. Genitiv. ΠΡΟΑΓΡΗΜΜΕΝΩ pendet a ΤΩ ΔΑΜΩ, poniturque Æolice pro ΠΡΟΑΙΡΗΜΕΝΩ. Communi usu diceretur, Τοῦ δήμου—ναὸν—καθιεροῦν προαιρουμένου, S. P. Q. C. templum ipsi dedicare æquum censente, ut, Προαιρούμενοι οὖν ἐμ πᾶσιν εὐχαριστεῖν, in Instroniorum Decreto Antiqq. Asiat. p. 112, 20. De Æolico ἀγρεῖν pro αἱρεῖν, v. VV. DD. ad Hes. v. Ἀγρεῖται." Kœn. ad Greg. 590.]

" Ἀγρετὰ, Suidæ λεπτὰ, Tenuia," [Quæ capi possunt. " In prior. Edd. male λεπτὰ, quod Portus verterat Tenuia et subtilia, inepte prorsus, et sensu ab h. l. alienissimo. Facile enim videre potuisset, unica litera mutata, scr. ληπτὰ, quam lectionem, tacentibus licet Mss. me huic loco recte restituisse puto. Idem mendum occurrit ap. Hes. v. Ἐλετὴ, ubi λεπτὴ pro ληπτὴ legitur." Kuster. Zonar. Ἀγρε- τά· λεπτά. " Sic Suid. quoque, ubi Kust. corrigit ληπτά. Sensu meliori, sed nurus tamen consensus Codd. foret, quamvis facilis error ob pronuntiatio- nem." Tittmann.]

[* Ἀγρέται, Hes. παρὰ Κώοις ἐννέα κόραι κατ' ἐνιαυτὸν αἱρούμεναι πρὸς θεραπείαν τῆς Ἀθηνᾶς. " Sic Lat. Captæ, a Capi, dicebantur Virgines Vestales. Ἀγρέται igitur est Captæ." Salmas. Cod. Ven. ex- hibet Ἄγρεται. " Ἀγρεταὶ scr." Albert. Auctar. Emendd. in Hes.]

[* Ἀγρέταν, Hes. ἡγεμόνα, θεόν. Albert. consuli jubet, quæ ad Ἀγητόρειον annotata sunt; sed alio ista spectant. " Vox restituenda Æschylo Pers. 1007. Βεβᾶσι γὰρ Οἵπερ ἀγράται στρατοῦ. Ita leg. Vulgo, ἀγρόται." Toup. Emendd. 4, 353. Schol. Ἀγρόται· οἱ ἄρχοντες. Εἰ δὲ *ἀκρόται, οἱ ἄκροι. Ἄλλως. Ἀγρόται, γράφεται καὶ ἀκρόται, ἐξ οὗ ἔσται ἀπὸ τοῦ ἄκρου· εἰ δὲ ἀγρόται, ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ ἀγείρειν. " Ἀκρόται Rob. quæ lectio notatur etiam a Turn. sed eam improbat Pauw. Contra prætulerunt Brunck. Schutz. Οἵπερ †ἀγρόται, Pors. 2. Ex ἀγρόται, vel etiam ἀκρόται, modo vox illa sit bonæ notæ, sensus oritur commodus, ἀγρόται, Qui agmen ducunt, ἀκρόται, Qui in exercitu præsunt." Butler. Utrumque vocab. nostra saltem sententia, repudiat Gr. linguæ ratio; nam ἀγρόται neque potest for- mari, ut imperitus Schol. perperam scribit, ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ ἀγείρειν, neq significare, ut Butlerus credit, Qui agmen ducunt. Ἀγρόται esset ab ἀγρὸς, Rustici,

quæ signif. huic loco minime convenit. Deinde vero, quod ad alteram voc. ἀκρόται attinet, nihil adhuc in Gr. scriptoribus comperimus, quo ἀκρόται ab ἄκρος descendere posse et usurpari pro Qui in exercitu præsunt, nobis persuadeatur. Ἀκρόται formandum esset, non, ut Schol. nugatur, ab adj. ἄκρος, sed a nom. ἀκρὸς, quod nullibi extat, ut ἀγρόται est a nom. ἀγρός. "Nec displiceret etiam," addit Butler., "modo adesset fides Codicum, ἔκριτοι, sed conjecturis rarissime indulgeo, nisi in locis plane desperatis." "Toup. in Hes. 3, (4,) 353. ἀγρέται reponi vult ex Hes. Reposui rarum voc. * ἀρχέται. Eurip. Heracl. 753. παρὰ θρόνον ἀρχέταν, Electr. 1149. ἔπεσεν ἐμὸς ἀρχέτας." Blomfield. Sed ἀρχέται nimis a vulg. scriptura, ἀγρόται, s. ἀκρόται, recedit. Omnino probanda est Toupii lectio ἀγρέται, οἱ ἄρχοντες, quam et firmat Hes. glossa, Ἀγρέταν· ἡγεμόνα, θεὸν, et compos. vocc. Ἱππαγρέται, (Lex. Timæi 150. Ἱππαγρέται· τρεῖς οὗτοι ἐγένοντο ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ,) et * Παιδαγρέτης. "Ἱππαγρέτας alio nomine παιδαγρέτας dictos esse, ex Hes. sed castigato, intelligimus: Παιδαγρέται· ἀρχή τις, ἐπὶ ἱππέων. Vulgo scribitur, * Παιλαγρέται, (pro quo Is. Voss. conjicit * Πωλαγρέται.) Nam ἵππεις a Lacedæmoniis, sicut erant, ἐφήβοι, κόροι, παῖδες vocabantur, ut equites Romanos, Juvenes appellat Liv. 2, 20. ubi v. Drakenb." D. R. Plura v. in Ἱππαγρέται. An huc referenda est Hes. glossa? * Κωλαρίας· τοὺς ἐκ τῆς ἀγέλης παῖδας. Alicubi sic scriptum repererat Hes. pro κωραγρέτας, a κῶρος, Dorice pro κοῦρος, Puer, et ἀγρέω i. q. αἱρέω.]

"Ἀγρετήματα, Hes. τὰ ἀγορενόμενα τῶν παρθένων, "sed non sine mendo," [additur, Λάκωνες. "L. ἀγρενόμενα, Virgines captæ." Perg. Soping. conferri jubet Ἀθρήματα: Albert., Ἀγρέται. "Imo ἀγρενόμενα, (quæ est Pergeri conjectura,) nisi Conventum virginum intelligit. Hes. Ἀγρετᾷ· συναθροισθῇ." Toup. Emendd. 3, 547.]

"Ἀγρηνὸν, (τὸ,) Rete s. Reticulum, δίκτυον, et "ἔνδυμα δικτυοειδές. Hes. ἀγρηνὸν dici scribit δι"κτυοειδὲς, ὃ περιτίθενται οἱ βακχεύοντες Διονύσῳ, "quod ab Eratosthene vocari γρῆνον s. γρῆνον." [Verba sunt: Ἀγρηνόν· δικτυοειδὲς, ὃ περιτίθενται οἱ βακχεύοντες Διονύσῳ, Ἐρατοσθένης δὲ αὐτὸ καλεῖ γρῆνυν, ἢ γρῆνον. "Ἴσως λείπει, περίβλημα. Vide Pollucem, (mox citandum,) qui πλέγμα fuisse ait, quod et fortasse Hes. maluit." Heins. "Jungerm. leg. conjicit, Ἀγρηνά· δίκτυα, καὶ Ἀγρηνόν· ἔνδυμα δικτ. κ. τ. λ. Etym. (Ἀγρηνόν· ποικίλον, ἐρεοῦν, δικτυοειδές, καὶ ἔνδυμα δὲ ποιὸν,) et Varin. exhibent, δικτυοειδὲς καὶ ἔνδυμα ποιὸν, (imo in illo est καὶ ἔνδ. δὲ π.) Quomodo ap. Hes. etiam leg. censet Lederlin. ad Poll. ubi ἔνδυμα illud Tiresiæ tribuitur. Biel. in Schedis Mss. ita distinguit: Ἀγρηνά· δίκτυα, καὶ ἔνδυμα ἀγρηνὸν, δικτυοειδὲς, ὃ κ. τ. λ. Hes. Γρίνος· δέρμα." Albert. Sed illud γρίνος s. potius γρινὸς est i. q. ῥινὸς, ut docet Kuster.] "A Polluce (4, 116.) "numeratur ἀγρηνον, scribitur enim ap. eum propa"roxytonως," [sed e Mss. hodie editur ἀγρηνὸν,] "in"ter vestes histrionum tragicorum, diciturque fuisse "πλέγμα ἐξ ἐρίων δικτυῶδες περὶ πᾶν τὸ σῶμα, ὃ "Τειρεσίας ἐπεβάλλετο, Reticulum e lana plexum et "totum corpus amiciens, quo Tiresias utebatur," [hodie editur e Kuhn. emend. ὃ Τειρεσίᾳ ἐπεβ.] "In "Lex. meo vet. dicitur fuisse ποικίλον, ἐρεοῦν, "δικτυοειδὲς ἔνδυμα."

"Κωλακρέται, Suidæ οἱ ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ "καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων," [e Schol. ad Aristoph. Vesp. 695.] "Hes. esse dicit ἀργυρικοὺς τα"μίας, quos putari a quibusdam μόνου τοῦ δικαστι"κοῦ προΐστασθαι. J. Poll. (8, 97.) scribit ταμίας τῆς "θεοῦ, qui sorte legebantur, fuisse e numero τῶν "πεντακοσιομεδίμνων, pecunias accepisse præsente "senatu, vocatos fuisse Κωλακρέτας, habuisse po"testatem etiam mulcta liberandi, si qua ab Archon"tibus injuste esset irrogata. Aristoph. Vesp. (l. c.) "Σὺ δὲ χασκάζεις τὸν Κωλακρέτην· τὸ δὲ πραττόμε"νόν σε λέληθε. Paulo post (724.) Κωλακρέτου "γάλα periphrastice vocat τὸν δικαστικὸν μισθὸν, "dicens, Κωλακρέτου γάλα πίνειν. Schol. ejus "Comici (ad Av. 1541.) cum Κωλακρέτας esse dixis"set τοὺς ταμίας τῶν πολιτικῶν χρημάτων, subjungit, "dicere Aristoph. Grammat. hos esse ταμίας τοῦ δι"καστικοῦ μισθοῦ, non vero hujus solum egisse cu"ram, sed etiam τὰ εἰς τοὺς θεοὺς ἀναλισκόμενα per "hos expensa fuisse; idque patere ex his Androtio"nis, Τοῖς δὲ ἰοῦσι Πυθῶδε θεωροῖς τοὺς Κωλακρέτας "διδόναι ἐκ τῶν ναυκληρικῶν ἐφόδιον ἀργύρια καὶ εἰς "ἄλλο ὅ,τι ἂν δέῃ ἀναλῶσαι: ταμίας autem fuisse et "προεστῶτας τῆς δημοσίας αἰτήσεως." [Ultima illa, ταμίαι δὲ ἦσαν κ. τ. λ. Vales., cum Maussaco ad Harpocr. et Nostro, non putat esse Androtionis, idque omnino recte.] "Alibi idem Schol. (ad Vesp. 695.) "cum annotasset Κωλακρέτην vocatum fuisse τὸν "κατέχοντα τὰ χρήματα τῆς πόλεως, τὸν ταμίαν τοῦ "δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων, "subjungit, legem fuisse, ut sacerdotes acciperent "reliquias sacrificii, ut sunt δέρματα καὶ κωλαῖ, al"ludens forsitan ad etymon hujus vocabuli." [Hinc sua sumsit Suid. Κωλακρέτης· νόμος ἦν, τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τοὺς ἱερέας λαμβάνειν, ἃ εἰσιν οἷον δέρματα καὶ κωλαὶ, l. κωλαῖ, ut in Schol. "Videntur dicti ἀπὸ τῶν κωλῶν, ea enim quæ in sacris victimis reliqua erant, ut pelles et κωλαὶ, (l. κωλαῖ,) Colacretæ accipiebant, tanquam ἱερεῖς e lege." Maussac. "Ea est sententia Florentis Christ. ad Aristoph. Vesp. (l. c.) e quo Maussacus hæc ad verbum transcripsit tacito auctoris nomine. Sunt autem hæc verissima. Nam et Aristoph. Nub. p. 113. (imo Plut. 1185.) Οὔκουν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις; Schol. notat: Οὔκουν τὰ νομιζόμενα· τῶν ἀφοδευμάτων, παίζων δὲ τοῦτο λέγει, δέον εἰπεῖν, τὸ δέρμα καὶ τὰς κωλᾶς, ἐπειδὴ νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τὸν ἱερέα λαμβάνειν. "Αλλως. Τὰ ἔθμα τῶν παρεχομένων τοῖς ἱερεῦσι δέρματα καὶ κῶλα (l. κωλᾶς.) Φησὶν οὖν, ὅτι καὶ τῆς κόπρου τὰ νομιζόμενα λαμβάνεις, τὰ ἔθη σκώπτων." Vales. Schol. ap. Bruinck.: "Νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τοῦ ἱερείου τὸν ἱερέα λαμβάνειν, δέρματα καὶ κῶλα, l. κωλᾶς. Παίζων οὖν κάνταῦθά φησι λαμβάνειν αὐτὸν τὰ νομιζόμενα ἐκ τῶν ἀφοδευμάτων. Vide not. ad Thesm. 758." "Dicti sunt quasi Κωλαγρέται, ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν τὰ κῶλα, Quod partes caperent e sacrificiis immolatis. Hes. Ἀγρεῖται· λαμβάνεται." Kuhn. At secundum Damm. Lex. Hom. 2183. Κωλαγρέτης est ab ἀγείρω, Colligo, et κῶλον, Membrum. Vide Pauw. mox in Λιναγρέτης citandum. In Pollucis loco Ed. pr. Κωλακερται exhibet. "C. A. Κωλακρεται, in marg. Κωλακρεται, (Ms. Jung. Κωλακρέται.) Vulgatum constanter habent plerique omnes." Kuhn. Κωλαγρέται habet Cod. Falckenb. Zonar. Κωλαγρέτης· ὁ ταμίας. "Κωλαγρέται, κωλακρέται, Act. Traj. 1, 235." Schæf. Mss. Timæi Lex. Κωλαγρέται· οἱ ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ, καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων. "Κωλαγρέται, vel, ut alii scribunt, κωλακρέται, a Schol. Aristoph. Vesp. 693. dici traduntur ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν τὰς κωλὰς, Quod victimæ partes caperent. (Non diserte sic tradit Schol. nec v. ἀγρεῖν ap. eum occurrit: ea tantum dicit, quæ Noster attulit, et nos modo e Suida attulimus:) ut μαζαγρέτας dixit Aristias ap. Athen. 686. Glossographus noster bene iis tribuit et Judicialis, et Sacræ Pecuniæ curam. Lex. Rhetor. Ms. (in Bekk. Anecd. Gr. 275.) Κωλακρέται· οἱ τῶν ἀργυρίων ταμίαι καὶ τὸ, (l. ut in Bekk. ταμίαι, οἳ τὸ) δικαστικὸν ἐταμιεύοντο τριώβολον, καὶ τὰ εἰς τὰς θεοὺς ἀναλισκόμενα χρήματα. Quocum consentit Schol. Comici l. c. nisi quod universe εἰς θεοὺς scribat. Hes. Κωλακρέται· ἀργυρικοὶ ταμίαι, οὕς τινες οἴονται μόνου τοῦ δικαστικοῦ προΐστασθαι. ("Lego μ. τ. δ. μισθοῦ. Sic Suid. Timæus, et Schol. ad Aristoph. Av. 1541." Toup. Emendd. 4, 318. vide nos infra.) In iis Grammaticis, quos Hes. significat, est etiam is, qui Δικῶν Ὀνόματα collegit, in Bibl. S. Germ. (Bekk. Anecd. Gr. 190.) Κωλακρέται· οἱ κρατοῦντες δικαστικὴν ζημίαν. Qui Aristophanis Grammatici auctoritatem secutus videtur. Is enim statuerat, unius judiciariæ pecuniæ, non publicæ universæ, curam ad κωλακρέτας pertinuisse. Sed cum ex Androtione refellit Schol. Comici ad Av. 1540. (l. c.) Κωλακρέται etiam, quantum quisque pecuniæ ad publicas triremes conferret, descripsisse videntur. Etym. Κολακρίται, l. Κωλακρέται· οἱ τῶν ἀργυρίων ταμίαι, οἳ τὸ τριηραρχεῖν ἔταττον. Harpocr. v. Ἀποδέκται ex Androtione narrat, Ἀπο-

δέκτας a Clisthene, multa in Reip. Atticæ forma novante, in Κωλακρέτων locum esse surrogatos. Vide ibi Maussac. et Vales. in Maussac. Nott. 235. (' Antiquitus diversi erant a Ταμίαις Κωλακρέται, siquidem in eorum locum successisse dicat 'Αποδέκτας jubente Clisthene Harpocratio.' Kuhn.) At J. Poll. 8, 97. Κωλακρέται post 'Αποδέκτας memorat, quasi illi 'Αποδέκταις successissent: Ταμίαι τῆς θεοῦ, κληρωτοὶ μὲν ἐκ πεντακοσιομεδίμνων ἦσαν· τὰ δὲ χρήματα παρελάμβανον τῆς βουλῆς παρούσης· ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι Κωλακρέται· εἶχον δ' ἐξουσίαν καὶ ζημίαν ἀφελεῖν, εἰ ἀδίκως ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐπιβληθείη. Ex his satis superque intelligi arbitror, quam juvenili levitate D. Heins. ad Sil. It. 1, 119. scripserit, nugari Græcos istos, qui Κωλακρέτας Ærarios aut Thesaurarios dicant. Post hæc a nobis scripta editaque, Caylus. Recueil d'Antiq. T. 2. Tab. 65. Marmor Cyzicenum prodidit, in quo VERBUM a Κωλακρέτης formatum, et hucusque inauditum, * Κωλεκρατέω, legitur, Οἱ δὲ ἐκωλεκράτησαν ἐκ' ἑταιρῶν, Κορράγου Τιμόθεος κ. τ. λ. Cum de scriptura Lapidis, qui nunc Parisiis servatur, dubitari non possit, credat fortasse aliquis, verbum per colonos Athenis Cyzicum translatum, vulgi ore depravatum esse. Sed satius est, culpam in marmorarium conferre, qui, duabus literis temere transpositis, ἐκωλεκράτησαν sculpserit pro * ἐκωλακρέτησαν. Ceterum (Timæi) glossam etiam habent Phot. (Κωλαγρέται· οἱ ταμιεῖαι, l. ταμίαι, τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων,) et Suid. Quam qui in Platone quærere instituerit, operam perdet. Pro ταμίαι Ms. ταμιεῖαι, (et sic Phot.)" D. R. Iterum Phot. Κωλακρέται· ταμιεῖαι (l. ταμίαι, ut tacite corrigit Schæf. ad Greg. C. 562.) τοῦ δικαστικοῦ, οἷον καὶ τὰ εἰς θεοὺς ἀναλισκόμενα παρεῖχον. " Recte Theologus literatissimus Animadv. ad Phot. 'Loco οἷον scr. οἵ.' Scilicet accentum habuerunt pro nota tachygraphica syllabæ ον." Schæf. l. c. Cf. Schleusner. Cur. Nov. in Phot. Contrario modo, ut notat idem Schæf., peccatum est in Lex. Rhet. ap. Ruhnk. ad Tim. 62. (et Bekk. Anecd. Gr. 221.) ubi Bast. pro, Οἱ τῇ κλίμακι διαστρέφονται τὰ μέλη στρεβλούμενοι corrigit, Οἷον, Τῇ κλίμακι διαστρέφονται οἱ τὰ μέλη στρεβλούμενοι, ex Etym., Οἷον, Τῇ κλίμακι διαστρέφονται :—οἷον τὰ μέλη στρεβλούμενοι. Sed illud οἱ, quod non agnoscit D. R., in hoc contextu sensum nullum habet. Lege, Οἷον, Τῇ κλίμακι διαστρέφονται, τὰ μέλη στρεβλούμενοι, quæ verba ex Auctore quodam nobis ignoto sumta sunt, deinde in Etym. dele istud οἷον ante στρεβλούμενοι. Ceterum in Photii glossa, Κωλακρέται· ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ, οἵ καὶ τὰ εἰς θεοὺς ἀναλισκόμενα παρεῖχον, nota μισθοῦ abesse, quod etiam abest in Hesychio, cui id restituit Toup. supra citatus.]

[* Λιναγρέτης, ὁ, Reti captus. Lycophr. 237. * Αἰθυιόθρακτος, πορκέων λιναγρέτης, Pal. λιναργέτης, alii λιναργέτῃ. Schol. 'Αντὶ τοῦ ὁ * ενινόθρεπτος ὁ λιναγρέτης, καὶ ὁ ἀγρευθεὶς ἐν λίνοις καὶ δικτύοις τῶν πορκέων καὶ ἁλιέων. Phile Carm. 102. Δέον γε μὴν λαβόντα τὸν λιναγρέτην, Αὐτοῖς μὲν ὀστράκοισι θλᾶν ἐξαίνης Λίθον βολῇ βαρείᾳ ἐν μιᾷ μόνῃ. " Ita scripsi pro λιναγέρτην, quod in Ms. est, quia utrumque idem sonat, et locus sextus in his ipsis mavult iambum, quam spondæum. Ab ἀγείρω fit * ἀγέρτης et ἀγρέτης, ut Eruditi sciunt, et sic λιναγέρτης et λιναγρέτης non differunt. ('Αγέρτης et λιναγέρτης sunt voces nihili. Vera lectio et unice vera forma est λιναγρέτης, quæ deducenda est non ab ἀγείρω, ut nec κωλακρέτης s. κωλαγρέτης, quicquid Damm. contradicat, sed ab ἀγρέω, verbo de piscatoribus proprie dicto.) Ipsa vox significationis est ambiguæ; nam vel Linum tractantem denotat, vel Retiarium, qui post capturam retia contrahit et colligit iterum. Posterius hic sumendum, ut quisque videt: quare Piscatorem verti. (Λιναγρέτης, secundum Gr. linguæ analogiam, non potest significare Linum tractantem, nec Retiarium, qui post capturam retia contrahit et colligit iterum; sed simpliciter ponitur vel pro Reti captus, ut ap. Lycophr. l. c., vel pro Piscator, ut hic, a λίνον, Rete, et ἀγρέω, Capio.) Ap. Hes. Λιναγερτουμένη· ἐνημμένη, λίνα κακοείμων λινεργοῦσα. Quod λιναγέρτην etiam confirmat. Sed quid tibi videtur de interpretamentis? Fane abblandiri possunt? Haud credo, si paulo sis perspicacior. Scr. suspicor, Λιναγερτουμένη· ἐνημμένη λίνα, * καλοείμων, λινεργοῦσα. Sic ista belle se habent. Plura alias. Nunc properamus ad ipsos carceres." Pauw. " Distingue, ἐνημμένη λίνα, κακοείμων, λινεργ." Is. Voss. " Sic Phavor. exhibet, et Pauw. ubi λιναγρέτην, s. λιναγέρτην, quod glossam nostram confirmat. Sed καλοείμων legit V. C. quem vide. (Wakef. ad marg. affert ex Hom. H. in Apollin. 103. 'Αξέμεν Εἰλείθυιαν, ὑποσχόμεναι μέγαν ὄρμον, Χρυσείοισι λίνοισιν ἐεργμένον, * ἐννεάπηχυν, sed hæc alio spectant. De permutatione vocum κακὸς et καλὸς olim monuimus.) H. Steph. (vide in Λιναγερτουμένη,) ἐνημμένη λινᾶ, κακοείμων. In fine scr. forte, † Λινεργοῦσα, ut sit nova glossa, sine interpretatione." Albert. Vel scribe * λιναγρετουμένη, vel metathesin literarum intellige, cujus figuræ exempla manu larga dedimus supra in 'Αρχάγαθος. An λιναγρέτης passive sumi possit pro Reti captus, ut ap. Lycophr. l. c., nobis liceat dubitare; nam cetera composita θηραγρέτης, κωλαγρέτης, μαζαγρέτης, sunt activa. E lect. quam exhibent quidam Codd. λιναργέτῃ, pene suspicamur scr. * λινάγρετος. Voces, quæ in ετης desinunt, sunt activæ, non passivæ. Etym. 'Εχέτης· ὁ πλούσιος, ὡς Πίνδαρος, ἀπὸ τοῦ ἔχω ἐχέτης, σθένω * σθενέτης καὶ * ἐρισθενέτης. " A præsenti nascuntur substantiva in ος, ἀρχὸς, ἀγός: et ετης, εὐχέτης, * λαμπέτης, utrumque est, ne Schneider. dubitet amplius, ap. Etym. 135. (556. Λαμπετῶ· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εὔχω γίνεται εὐχέτης, καὶ βάλλω * βελέτης, καὶ ἑκατηβελέτης, οὕτω καὶ παρὰ τὸ λάμπω, λαμπέτης, καὶ ἐκ τούτου λαμπετῶ,) et deducuntur hinc vv. εὐχετᾶν, λαμπετᾶν, et * λαμπέτις, * ἐριλαμπέτις. Sic ἐχέτης, * ἀρχέτης, ἐπέτης, * πανδερκέτης, πανδακέτης, multaque alia a præsentibus obsoletis γενέτης, εὐνέτης, στεροπηγερέτης, θηραγρέτης." Lobeck. Diss. in Phrynichi Ecll. nondum edita.] " Εὐχέτης, Qui votum facit, VV. LL." [Sumtum videtur e Phavor. qui Zonaram exscripserat: Εὐχαίτης· ὁ * καλόθριξ, εὐχέτης (sic Phav. pro quo in Zonara perperam εὐχετὴς) δὲ, ὁ εὐχὴν ποιῶν, ψιλόν. Ceterum e Lobeckii sententia θηραγρέτης formatum est ab obsoleto præsenti; ut secundum veteres est ab ἀγρέω, ut κωλαγρέτης, et μαζαγρέτης. Lobeckio tamen favet, quod omnia fere nomina in ετης desinentia sint a verbis in ω, non in εω, desinentibus. Sed viderint alii, quibus Deus otia faciat.]

[* Μετάγρετος, i. q. πεδάγρετος, de quo infra olim dicetur.]

[* Φιλαγρέτης, ὁ, Venationis studiosus, UNDE * Φιλαγρέτις, Dianæ epith. Paul. Sil. 72. Ὄρθριος εὐπλέκτοιο λίνου νεφοειδέϊ κόλπῳ Ἔμπεσε σὺν κίχλῃ κόσσυφος ἰξνβόας. Καὶ τὰν μὲν παπάφυκτος ἕλε βρόχος· ὠκὺ δ ἀπέπτα Ἐξ ὀρνιθοπέδας ψδὸς * ἐρημοφίλας. Ἦ τάχα τον * τριμάκαιρα φιλαγρέτις ὄρνιν ἀοιδὸν Ἄρτεμις * εὐμίλῳ λῦσεν ἄνακτι λύρης. Pro φιλαγρέτις autem in Orph. Hymn. 35=36. cui titulus Ἀρτέμιδος θυμίαμα, est * φιλαγράτις: Λυσίζωνε, * φίλοιστρε, κυνηγέτι, λυσιμέριμνε, Εὔδρομος, ἰοχέαιρα, φιλαγρότι, * νυκτερόφοιτε. " Φιλαγρέτις, Musgr. Bacch. 1018. Jacobs. Anth. 11, 157." Schæf. Mss.]

[* " Ἀγρετεύω, Inscr. ap. Biagi ad Monum. Gr. Naniana p. 161. cf. p. 198." Boissonad. Mss.]

¶ Ἀγρόω, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, i. q. ἀγρεύω.

¶ Ἀγρώσσω, i. q. ἀγρεύω, et de omni genere venationis dicitur, ut de piscium venatione, Od. E. (53.) Ἰχθῦς ἀγρώσσων, [Pseudo-Did. θηρεύων, ἀγρεύων. " Ita ipsum θηρεύω de piscatione usurpatur, Athen. 90." Scott. App. ad Thes. Hes. Ἀγρώσσων· ἀγρεύων, Apollon. Lex. οἷον ἀγρεύων. Suid. et Zonar. Ἀγρώσσω· τὸ ἀγρεύω. Lycophr. 598. Oppian. C. 1, 129. Χείματι δ' ἐν μεσάτῳ μέσον ἤματος ἀγρώσσοιεν. " Vulg. μέσον ἀγρώσσοιο cum Rittersh. et Bodino correxi. Forma media verbi ἀγρώσσω non usitata." Schneider. Nicand. Th. 416. Hesych. Ἀγρώσσει· θηρεύει. Ἀγρώσσοντες· ἀγρεύοντες. Callim. H. in Apoll. 60. " Ruhnk. Ep. Cr. 140. Athen. 38. Tzetz. ad Lycophr. p. 651." Schæf. Mss. Etym. Ἀγρώσσω· παράγωγος ὁ χαρακτὴρ, ἀπὸ τοῦ ἀγρὸς ἀγρώσσω· τὰ γὰρ δύο σσ τὰ ἐξ λαμβάνουσι φωνήεντα· τὸ δὲ ο οὐ λαμβάνουσιν· οἷον τὸ α, παρὰ τὸ ἄλλος, ἀλ-

λάσαω· τὸ ε, παρὰ τὸ πῦρ. πυρὸς, πυρίσσω· πτήσαω, τὸ η· δειξίσσω, τὸ ι· ἀφύσσω, τὸ ἀπαντλῶ, τὸ υ· ὀνειρώσσω, ἀγνώσσω, τὸ ω· ὥστε ἔχεις μὲν δοῦναι τὸ ο, οὐκ ἐν παραγωγῇ δέ· τὸ γὰρ ὕσσω ἀπὸ τοῦ ὕπτω γέγονεν.] Sed Hes. ἀγρώσσατο exponit etiam Irritum fecit, Frustratus est, [ἠθέτησεν, ἐψεύσατο.] "Ἀγρήθετο, "Idem affert pro ἠθέλησεν, Voluit," [ubi Albert. corrigit ἠθέτησεν.] "Ἀγερώσατο, Idem exp. ἠμέλησε, "Non curavit, Neglexit, item ἠθέτησε, Irritum fecit, "et διεψεύσατο, Fefellit," [Cod. Ven. ἀγερούατο. "Ad ἀγέρωχος." G. "Cyrill. Ἀγερώψατο· ἠμέλησεν." Is. Voss. Pro ἀγερώσατο Is. Voss. ἀγερρώσατο scribit.] "Ἀγερώσσει quoque Idem affert pro ἀθερεῖ, Irritum "facit, Abolet, exponens tamen et ἀγρυπνεῖ, Insomnis "est, Vigilat." [Is. Voss. ἀγερρώσσει per duplex ρ scribit.] "Ἀθερώσσει, Suid." [et Zonar.] "exp. "ἀγρυπνεῖ, Vigilat, Insomnis est, pro quo supra ex "Hes. habuimus ἀγερώσσει." ["Utrumque corruptum esse ex ἐγρήσσει, quod Poetis idem est ac ἀγρυπνεῖ, et cum ἀγρώσσει hic confunditur ab Hes., censet peritissimus Kuster. Nott. Mss. et Diatr. Anti-Gronov. 41. Infra: Ἐγρήσσων· ἐγρηγορῶς, ἀγρυπνῶν." Albert.]

Ἀγρώστης, ου, ὁ, Venator. Item Operarius, Hes. [ἐργάται, θηρευταί. Suid. Ἀγρῶσται· οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος. "Ομηρος· Ἰχθῦς ἀγρώσσων. Et sic Bekk. Anecd. ῥητορ. et Συναγ. Λεξ. χρησ. sed in hoc loco legitur Ἰχθύσιν pro Ἰχθῦς. Zonar. Ἀγρώσται, (l. Ἀγρῶσται, in Etym. ἀγρωσταί·) οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσειν. Respicitur ad Schol. Apollon. R. 4, 175.: Ἀγρῶσται· οἱ κυνηγοὶ, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος πέπτωκεν. (Hinc tuearis Schol. ad 4, 1677. contra Blomf. ad Æsch. S. c. Th. 457. γέγονε pro πέπτωκε scribentem.) Ὅμηρος· Ἰχθῦς ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἁλμῇ. "D. R. ad Timæum 145. Eurip. Rhes. 266. Wakef. Herc. 376. Musgr. ib. Jacobs. Anth. 6, 243. 12, 41. Brunck. Apollon. R. 237. Sophocl. 3, 391. Heyn. Hom. 5, 31. Lobeck. Aj. p. 274." Schæf. Mss. Vide supra 683. c—85. a.] ‖ Ἀγρώστης, Genus phalangii, Nicand. Th. (734.) Ἀγρώστης γε μὲν ἄλλος, ὃ δὴ λύκου εἴσατο μορφῇ. [Vide Schneideri not.] Ἀγρώστωρ, [ορος, ὁ,] ap. Eund. Alex. [473. In Schneideri Lex. per errorem e Nicand. Alex. affertur * ἀγρωστὴρ, quam formam in Gr. scriptoribus nondum vidimus.]

Ἀγρωστῖνος, ὁ, Venator. Item Rusticus, et Ἀγρωστῖναι, dictæ Montanæ Nymphæ, Hes. [Νύμφαι ὄρειοι. "Cyrill. Ἀγρηστῖναι," Is. Voss. Hes. Ἀγριάδες· Νύμφαι. Vide supra 683. b. 685. a—b.] Ideo autem sic dictæ sunt, ut opinor, quod, cum sint venatrices, gaudeant montibus ob ferarum in illis copiam.

[* Συναγρώσσω, Una venor. "Nonn. Dionys. 11, 75. (Μίμνε μοι ἀγρώσσοντι· συναγρώσσων Διονύσῳ·) 302. (Οὐκ ἔτι Βασσαρίδεσσι * φιλοκροτάλοισι κελεύεις, Οὐκ ἔτι θηρεύοντι συναγρώσσεις Διονύσῳ.)" Wakef. Mss.]

Ποδάγρα, (ἡ,) Pediça, Tendicula, Bud. citans e Xenoph. K. II. 1, (6, 19.) Δουλοῦν ὡς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασι, ἑλάφους τε ποδάγραις καὶ ἀρκεδόναις. Ap. J. Poll. 5, 4, (32.) Ποδάγρεια, quæ et ποδοστράβη, ita enim scribit: Ἡ δὲ ποδάγρεια ἵσταται μὲν ἐλάφοις καὶ ὑσὶν ἔσθ' ὅτε, καλοῖτο δ' ἂν καὶ ποδοστράβη. [Sed hodie e Mss. legitur ποδάγρα, ut 5, 19. Ποδάγραι, ἀρκεδόναι, et 10, 141. Hes. Πάγη· παγὶς, ποδάγρα, βρόχος. Ποδάγρα· τὸ τῶν ποδῶν πάθος, καὶ πάγη. Suid. Ποδάγρα. Τάφρους ὤρυξε, καὶ ποδάγρας ὑφῆκεν ὡς θηρίοις τοῖς πολεμίοις. Leon. Tar. 12. Ἀστεμφῆ ποδάγρην, καὶ δούνακας * αἰθυκτῆρας, Καὶ λίνα, καὶ γυρὸν τοῦτο * λαγωόβολον, ubi Jacobs. "Cf. Ulitium ad Gratii Cyn. p. 180. sq. Vocatur etiam ποδοστράβη secundum Hes." imo secundum J. Poll. l. c. "Toup. Opusc. 1, 14. 315. Jacobs. Anth. 8, 25. 9, 357. Zeun. ad Xenoph. K. II. 129." Schæf. Mss. Oppian. C. 1, 156. * Σπαρτόδετον μήρινθον, ἐὐπλεκτόν τε ποδάγρην.] Eadem autem deductione dicuntur μνάγρα et γαλεάγρα et βαλανάγρα, atque alia, quæ suis posui locis, ut μνάγρα in Μύς, et γαλεάγρα in Γαλῆ. Etym. βαλανάγραν dictam ait παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον, quem sequendo, de ceteris itidem dicemus παρὰ τὸ ἀγρεύειν τοὺς πόδας, τοὺς μῦας, τὰς γαλᾶς: sed vicinior est deductio a nomine, ut ποδάγρα sit ἡ τῶν ποδῶν ἄγρα, et sic de ceteris. [Huc facit Lucian. ἐν * Τραγοποδάγρᾳ, 3, 656. Ποδάγρα καλοῦμαι, γιγνομένη ποδῶν ἄγρα.] ‖ Est etiam ποδάγρα Articularis morbus, de quo vide in Ἄλγος.

Ζωγρέω, F. ήσω, F. ηκα, Vivum capio, A cæde conservo, Vitæ alicujus parco in bello, ζῶν ἀγρέω, i. e. ἀγρεύω, [Vitam servo, In vivis relinquo, Capio, ut servem, non ut perimam, ac tollam.] Il. Z. (46.) Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ: K. (378.) Ζώγρει, αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. Thucyd. 2, (92.) Ἄνδρας τε τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τινὰς δὲ ἐζώγρησαν: 7. Ἀπέθανον καὶ ἐζωγρήθησαν πολλοί: [2, 5. Ἦν ἄρα τύχωσί τινες ἐζωγρημένοι.] Sic ap. Xenoph. [K. A. 4, 7, 16. Hist. 1, 5, 8. 2, 1, 11. 5, 4, 56.] et ceteros. ‖ Ζωγρῶ, Vivifico, Vegeto, Vegetum reddo. Il. E. (697.) περὶ δὲ κνοιὴ βορέαο Ζώγρει ἐπικνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. Ubi Eust. exponit ἀνεζωπύρει, ἀγείρουσα τὴν ζωὴν, addens, alibi, ut in locis quos modo citavi, ap. eund. poetam ζωγρεῖν esse τὸ ζῶντάς τινας ἀγρεύειν αἰχμαλωσίας νόμῳ. Annotat etiam, quod hic ζωγρεῖν θυμὸν dixerit, alibi θυμηγερέειν ab eo dictum esse. Idem Eust. 623. hoc ζωγρεῖν esse ait ζωὴν ἀγείρειν καὶ τὴν λειποθυμίαν ἐκανακαλείσθαι. Et Hes. ζωγρήσεται exp. ζωογονήσεται. ["Neutiquam video, qua ratione hæ duæ voces sibi invicem respondere possint. Si hæc mei essent judicii, pro ζωογονήσεται, legerem ζῶον ἀγρεύσεται." Darnaud. Lect. Gr. 63. "Nihil mutandum. Intelligendus Hes. ex usu τῶν ό, ap. quos ζωγρῆσαι pro Hebr. חיה, Vivificare, Vivum servare. Ita Num. 31, 15. 18. Jos. 9, 20. et alibi. Cf. H. Steph. qui hoc sensu παρὰ τὸ ζωὴν ἀγείρειν deducit, præeunte Eust. Adde Aretæi Ind. et Pearson. in Symb. Apost. Art. 5. p. m. 468. Cogitabam aliquando, num ap. Suid. pro ζωτεῖσθαι, quod ζωογονεῖσθαι explicat, etiam ζωγρεῖσθαι scriptum fuerit?" Albert.] "Ζωτεῖσθαι, Suidæ est "ζωογονεῖσθαι, in Ms. etiam Cod." [et Zonar. Ζωτεῖσθαι· τὸ ζωογονεῖσθαι, item Cyrillus Tittmanni. "Phot. Lex. * Ζωοφυτεῖσθαι· ζωογονεῖσθαι, (Cod. B. Ζωφυτεῖσθαι.) An et hoc Suidæ reddendum?" Albert. "Hic duæ vv. absque suis interpretamentis. Scr. Ζωγρήσεται· ζῶν ἀγρεύσεται. Ζωογονήσεται· ζωοποιήσεται. Infra: Ζωογόνοι· ζωοποιοί." Toup. Emendd. 3, 556.] Fuerat autem, secundum hanc signif. et deductionem, ponendum potius in Ἀγείρω aut in Ζωὴ hoc verbum; sed duas ejusdem verbi signiff. separandas non putavi. Vide Ζωάγριον. [Hes. Ζώγρει· ζῶντα λάμβανε, ἄγρευε. Ζωγρεῖ· ζῶντας λαμβάνει. Ζωγρεῖται· ζῶν πιάζεται, λαμβάνεται. Ἐζώγρουν· ζῶντας συνελάμβανον, et sic Zonar. Phot. Ζωγρεῖ· ζῶντας λαμβάνει.] "Ζῶγρον, Idem affert "pro ἐγρήγορον, proculdubio a ζωγρέω." [Suid. Ζωγρεῖ· αἰτιατικῇ, ζῶντας λαμβάνει, καὶ Ζώγρει· ζῶντα λάμβανε, καὶ τήρει. Etym. Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ· ἀντὶ τοῦ ζῶντα λάμβανε, παρὰ τὸ ζῶ καὶ τὸ ἀγρεύειν, ζωγρῶ, τὸ τὰ ζῶντα ἀγρεύω. Zonar. Ζώγρει· ζῶντα φύλασσε, οἷον· Ζώγρει, Ἀτρέως (l. Ἀτρέος) υἱέ. Παρὰ τὸ ζῶ καὶ τὸ ἀγρεύειν, ὁ τὰ ζῶντα ἀγρεύων, καὶ Ζωγρεῖ· ἀντὶ τοῦ ζῶντας λαμβάνει. Apollon. Lex. Ζώγρει· ζῶντα λάμβανε, καὶ πληθυντικῶς· Ζωγρεῖτε (l. c.) Καὶ * ὁριστικῶς· Ζώγρει ἐπικνείουσα, (l. c.) Gloss. in Octat. Ζωγρήσασθαι· ζῶνται συλλαβέσθαι. J. Poll. 1, 166. Ἀφοπλίσαι, ἐξοπλίσαι, ζωγρῆσαι, αἰχμαλωτίσαι: 5, 11. Τιτρώσκειν, ζωγρεῖν, ζώντων κρατεῖν, καὶ τὰ ὅμοια. Vide Suicer. Thes. Biel. Thes. Schleusner. Lex. Fessel. Advers. Sacr. 1, 486. Wolf. ad 2 Tim. 2, 26. p. 315. Albert. Peric. Crit. ad 2 Tim. 2, 26. Elsner. Obss. SS. in N. T. 2, 315. Ottium Spicil. e Josepho ad N. T. p. 144. D. Heins. Exercc. SS. 142. Munth. Obss. e Diod. S. in Luc. 5, 10. (qui notat ζωγρεῖν modo significare et "Ad perniciem capere, ut 2 Par. 25, 12. Ἐζώγρησαν καὶ ἐρήμνιζον, et Diod. S. 265. a. Πολλοὺς δ' ἐν αὐτῇ Περσῶν ἀξιολόγους ζωγρήσας ἄνδρας παρέδωκεν εἰς φυλακὴν Γογγύλῳ τῷ Ἐρετριεῖ, τῷ μὲν λόγῳ πρὸς τιμωρίαν τηρήσοντι, τῷ δ' ἔργῳ διασώσοντι πρὸς Ξέρξην, ubi distinguitur inter ζωγρεῖν et διασώζειν, et Ad vitam capere,) Scott. App. ad Thes. "Dorv. ad Charit. 235=342." Schæf. Mss. Buttmann. Lexilog. 129—31. Ἀκυραλόγως verbo ζωγρεῖν utitur Charito 7, 6. de navibus, Ἀλλὰ αἱ μὲν εὐθὺς ἀνετράπησαν, ἃς δὲ καὶ

πρὸς τὴν γῆν ἐξενεχθείσας ἐζώγρησεν αὐτάνδρους, notante Abresch. Dilucc. Thuc. 339. "Dorv. ad Charit. 630. Jacobs. Anth. 9, 283. 11, 25. Heyn. Hom. 5, 124. 191. 6, 79." Schæf. Mss.]

Ζωγρία, ἡ, Ipse actus capiendi vivum, aut vivos, unde ζωγρίᾳ λαβεῖν i. q. ζωγρεῖν, Capere aliquem cum vitæ conservatione. Herod. Ζωγρίῃ ἔλαβε τὸν Ἰστιαῖον, [6, 28. Αὐτόν τε Ἰστιαῖον ζωγρίῃ ἔλαβε: (6, 37.) Καί μιν οἱ Λαμψακηνοὶ λοχήσαντες αἱρέουσι ζωγρίῃ. [Priorem locum attulit Suid. etiam habens: Ζωγρία· τὰ (l. τὸ) ζῶα ἀγρεύειν. Ζωγρίᾳ λαβεῖν· ἀντὶ τοῦ ζῶντα κρατῆσαι καὶ λαβεῖν. Καὶ Πολύβιος· Οἱ δὲ γενόμενοι ζωγρίᾳ κύριοι τοῦ στρατηγοῦ, τοῦτον ἀνεσταύρωσαν. Zonar. Ζώγρια λαβεῖν· ἀντὶ τοῦ ζῶντα λαβεῖν, κρατῆσαι. Οἱ δὲ γενόμενοι ζώγρια κύριοι τοῦ στρατοῦ (l. στρατηγοῦ) τοῦτον ἐσταύρωσαν. "L. ζωγρίᾳ, vel ζωγρείᾳ, ut Suidam correxit Kuster. Cf. Port. Lex. Ion. h. v." Tittmann. qui ad Polyb. 1, 79. (Γενόμενοι ζωγρείᾳ κύριοι τοῦ προειρημένου, παραυτίκα τοῦτον μὲν ἀνεσταύρωσαν, ubi Cod. Vat. cum Suida et Zonara ζωγρίᾳ exhibet,) respici putat.] Macc. 2, (12, 35.) Καὶ βουλομένου τὸν κατάρατον λαβεῖν ζωγρίαν, quod mendosum putat Bud. pro ζωγρίᾳ. Hes. tamen ζωγρίαν exponit etiam ζῶντα. "Ζωγριαὶ, Hes. "θῆκαι νεκρῶν, Loculi et conditoria mortuorum, af- "ferenti et ζωγρίαν pro ζῶντα, Viventem, a nom. "sing. ζωγρίας." [Vide Ζωγρεῖον, et Ζῶγρος.] ‖ Scribitur et Ζωγρεία ap. Polyb. ["Ζωγρεία, rectius fortasse ζωγρία, (imo utramque recte dicitur, sed illa vetustior forma et Ἀττικωτέρα,) v. Adnot. ad 1, 7, 11. sed in ζωγρείᾳ constanter fere et pertinaciter consentiunt omnes Codd. nostri, vide 1, 7, 11. 1, 9, 8. 1, 15, 2. 1, 79, 4. n. (l. c.) 1, 82, 2. 1, 86, 5. 1, 87, 10. 2, 8, 2. 3, 76, 6. 5, 86, 5. n. etc. Dicitur autem ζωγρείᾳ ἐγκρατῆ γίγνεσθαι, et κυριεύειν τινὸς, et λαβεῖν τινὰ, ζωγρείᾳ ἀποβαλεῖν, ζωγρείᾳ ἁλῶναι etc." Lex. Polyb.] Citatur et e Num. 21, (35.) Ἕως τοῦ μὴ καταλιπεῖν αὐτοῦ ζωγρείαν, ubi videntur Ixx. Interprr. ζωγρείαν vocare Ipsos qui vivi capiuntur. ["Similiter Deut. 2, 34. Οὐ κατελίπομεν ζωγρίαν. Existimo tamen, cum Pergero, respexisse Hes. ad 2 Macc. (l. c.) quod mendosum putabat Bud. pro ζωγρίᾳ, ut monet H. Steph. Certe ζωγρίᾳ λαβεῖν, pro Vivum capere, e Polyb. et Herod. probat Suid. Et si ita leg. foret etiam l. c. nihilominus vulg. lect. ζωγρίαν recte attulisset Hes. Verum nihil est mutandum. Ita enim et in Ctesiæ Excerpt. 9. Καὶ νικᾷ Κῦρον, καὶ συλλαμβάνει ζωγρίαν: iterum 9. Ζωγρίαν δὲ λαβὼν τὸν Ἀμυρταῖον, ubi v. Not. Recte proinde nihil in hac phrasi temere innovandum censuit Æm. Port. Lex. Ion. eundem tamen cum H. Steph. errorem errat, statuens ζωγρίαν esse accus. pr. declinat. a recto ζωγρίας, ου, ut Αἰνείας, ου, (potius, ut Φειδίας, ου,) et passive sumi, ἀντὶ τοῦ ζωγρηθείς. Est enim accus. a ζωγρία, ας, ponitur-que, ut in multis aliis, abstractum pro concreto." Albert. Huic sententiæ favet Lex. Cyr. Ms. Brem. ap. Biel. Thes. Ζωγρίαν· τὴν λῆψιν καὶ αἰχμαλωσίαν τῶν ζώντων. Sed meliora docebit Wessel. ad Diod. S. 503. Ἄννων δὲ πολεμήσας, ἐν δυσὶ μάχαις ἀπέβαλε στρατιώτας πεζοὺς μὲν γ', ἱππεῖς σ', ζωγρίας δὲ δ'. "Leg. videtur ζωγρίαις, vel διὰ ζωγρίας." Rhod. "Vir magnus ad Polyb. 188. corrigit, π. μὲν μυρίους,—ζωγρείᾳ δὲ δ', Qui vivi in potestatem venerant, haud male quidem, quanquam de peditum numero in dubio adhuc sum. Quis enim alius tot amissos esse prodidit? Ad hoc ζωγρίας tolerabile videtur, de quo Rhodom. in Notar. suarum Correction.:—' Ζωγρίας tamen etiam masculino genere usurpare animadvertitur Diod. Ζωγρίαν sane ζῶντα interpretatur Phavor. (ex Hes.) Ideo neque hic, neque alibi sexus et casus mutatione vel additione opus erit.' Vide Hœschel. ad Phot. Bibl. p. 27. (169. Ὅμως ζωγρίαν, Οὐεσπασιανῷ Ῥωμαίων τότε στρατηγοῦντι, ἁλίσκεται. "H. St. ζωγρείᾳ, M. M. ζωγρίᾳ, quod magis placet,' sod v. nos supra, 'nam Polyb. 1. Ζωγρείᾳ δ' ἐκυρίευσαν πλειόνων ἢ τ', sphalma graphicum, æque ac in Lexx. ὁ ζωγρείας pro ζωγρίας, quod cum alibi, tum 2 Macc. 12, 35. legitur ἀντὶ τοῦ ἐζωγρημένος ἢ ζωγρηθείς.') Et inferius 25, 2." Wessel. Locus est, Αὐτὸς δὲ Ἰνδόρτης καὶ ζωγρίας ἑλήφθη, ubi Rhod. διὰ ζωγρίας corrigit. "Post pauca, Ζωγρίας δὲ ἔλαβε διακοσίους. Quæ quidem faciunt, ut nihil mutandum censeam. Ipse V. D. additamentum, quod hic adstruxerat, secundis curis repudiavit ad L. 23. Ecl. 8. et merito. Alex. Interprr. Deut. 2, 33. Οὐ κατελίπομεν ζωγρίαν, et clarius 2 Macc. 12, 35. Καὶ βουλόμενος τὸν κατάρατον λαβεῖν ζωγρίαν. Ctesias Persic. 9. p. 637. Gronov. Ζωγρίαν δὲ λαβὼν τὸν Ἀμυρταῖον. Quibus in locis si præpos. deesse velis, nescio an iniqua sis postulaturus." Wessel. Ζωγρίας, ὁ, agnoscit et Schneider. Lex. "Ζωγρίᾳ ἑλόντες, (Zosim.) 632, 23. 656, 16. L. et P. priore in loco ζώγρια scriptum habent, in posteriore ζωγριαν, ut item 705, 16. 767, 34. Rursum, pro Πολλοὺς δὲ ζωγρίᾳ ἑλών, 680, 25. iidem L. et P. ζώγριας. Et tamen ζωγρίᾳ ἑλὼν etiam P. c. 664, 44." Sylburg. Ind. Memnonis Histor. Excerpt. 56. p. 84. Orell. Φόνος τε πολὺς τῶν Ἀρμενίων γίνεται, καὶ ζωγρίαι τῶν ἁγρῳημένων ἐάλωσαν οὐκ ἐλάττους. "Lenissima mutatio, ζωγρίᾳ, sed sunt loci haud pauci, qui vulg. scripturam tueri videantur." Schæf. "Ζωγρεία, ἡ, ad Charit. 429. Strabo 463. (Ἐκεῖνος τοίνυν λαβὼν ζωγρείᾳ Λυσίμαχον ἐπιστρατεύσαντα αὐτῷ,) T. 4. p. 523." Schæf. Mss. Polyæn. 3, 11, 9. Οἱ δὲ ἐκ τῆς ἐνέδρας πελτασταὶ, ὄπισθεν ἐπιφανέντες, τοὺς μὲν διέφθειραν αὐτῶν, τοὺς δὲ ζωγρείᾳ λαβόντες, τῶν νεῶν ἐπιβάντες ἀνήχθησαν. Joseph. 980. Αὐτὸν μὲν ζωγρίᾳ παρέλαβον.]

[* Ζωγρητικὸς, ἡ, ὸν, Vivis animalibus capiendis accommodatus, ut rete. Eust. ad Il. M. 907. Καὶ ὁ κατὰ πάθος κυρτὸς, καὶ ὁ τῶν ἁλιέων κύρτος, quæ verba exscripsit Phavor. p. 421. Ed. Bas. 1538. sed teste Scott. App. ad Thes. in Ed. Ven. 1712. legitur, Καὶ κύρτος ὁ ζωγρητικὸς, unde in Lexx. nostra receptum est v. ζωγρητικὸς, cujus graviorem auctoritatem desideramus.]

"Ἀναζωγρέω, In vitam revoco, Exsuscito, In- "stauro, Epigr. L. 3." [Julian. Æg. 63. "Nonn. Dionys. 29. p. 748. manu medica levabo, Μηρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα φιλεύϊον ἄνθος ἐλίξας Λευκὸν ἐρευθομένῳ, (vulgo ἐρευθομένων,) διδυμόχροον ἕλκος ἀφάσσων, Κοῦρον ἀνεζώγρησεν ἐῷ παιήονι κισσῷ, Οἶνον ἀλεξητῆρα περιῤῥαίνων ὑμεναίῳ." Wakef. S. C. 4, 66. a Schæf. Mss. indicatus. Paulo ante est: Καὶ χροὸς ἄγριον ἕλκος ἐρευθομένου διὰ μηροῦ Ἀγχινεφὴς ὑμέναιος ἐδείκνυε γείτονι Βάκχῳ, Δάκρυ χέων ἐρατεινὸν ὑφ' ὅρμασιν, ὄφρα νοήσῃ Δεξιτέρην ἐπίκουρον ἀλεξικάκου Διονύσου, Ἰητροῦ χαρίεν ζωαρκέος.]

[* Ἀντιζωγρεύω, "Acta Eustathii Ed. Combef. 1660. p. 6." Boissonad. Mss.]

[* Ζωγρεύω, i. q. ζωγρέω. "Polyæn. 4, 3, 27. (Οἱ Πέρσαι, μέσοι τῶν ἄνωθεν πολεμίων καὶ τῶν κάτωθεν ἀποληφθέντες, οἱ μὲν ἐκτείνοντο, οἱ δὲ κατέκρημνίζοντο, οἱ δὲ ἐζωγρεύοντο.)" Wakef. Mss.]

Ζωγρεῖον, τὸ, Vivarium. Eust. 623. ζωγρεῖον peculiariter dicit τῶν ἰχθύων, [595. Ὅρα δὲ τὸ ἐζώγρει ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ἀνεζωπύρει ἀγείρουσα τὴν ζωὴν, ἀλλαχοῦ δὲ ζωγρεῖν λέγει, τὸ ζῶντάς τινας ἀγρεύειν αἰχμαλωσίας νόμῳ· ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου, καὶ τὸ ζωγρεῖον παρῆκται· λέξις εἰς ῥητορείαν ἀγαθή· τὸ δὲ Ἐζώγρει θυμὸν, ἀλλαχοῦ * συνθέτως θυμηγερέειν φησί. Plut. de Cap. ex Host. Util. 6, 330. Οὐ σὺ, μυραίνης ἐν ζωγρείῳ σοι τρεφομένης, εἶτα ἀποθανούσης, ἔκλαυσας; Gl. Ζωγρεῖον ἰχθύων· Vivarium. Ζωγρεῖον· Caviola, Cavea. Onosandri Strateg. 11. Ὥσπερ ἐν * ζυγώρῳ τινὶ * συνεπέδησαν τοὺς πολεμίους. "L. ζώγρῳ, vel ζωγρείῳ." Rigalt.] Dicitur tamen et de aliis animalibus. Schol. Aristoph. Vesp. (840.) χοιροκομεῖον esse dicit τὸ καλούμενον ζωγρεῖον * κάνωτον, ὅπου οἱ χοῖροι τρέφονται. In VV. LL. ζωγρεῖον exp. Aviarium, item Bestiarum cavea e Suetonio, [Calig. 27. "Multos honesti ordinis, deformatos prius stigmatum notis, ad metalla aut ad viarum munitiones, aut ad bestias condemnavit, aut bestiarum more quadrupedes (sic) cavea coercuit, aut medios serra dissecuit." Seneca de Ira 3, 3. inter sævitiæ exempla ponit, notante Casaub. "Inscriptiones frontis, et bestiarum immanium caveas." ‖ Sportulæ genus. Suid. Ζωγρεῖον· εἶδος σπυρίδιον: Zonar. σκυρίδος.]

[* Ζώγριον, τὸ, i. q. ζωγρεῖον. Gl. Ζώγριον· Caveola. "Ælian. H. A. 649. Stob. 316. (ex Epi-

ctet. Fr. 83. Ὥστερ, εἰ λεόντας ἐβούλου τρέφειν, οὐκ ἂν σοι τῆς πολυτελείας τῶν ζωγρείων ἔμελεν, ἀλλὰ τῆς πράξεως τῶν ζώων· οὕτως, εἰ πολιτῶν πειρᾷ προΐστασθαι, μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας τῶν ἀναστημάτων φροντίζε, ὁπόσον τῆς ἀνδρείας τῶν ἐνδιατριβόντων ἐπιμελοῦ.)" Wakef. Mss. " Si leones nutriturus esses, nempe in spectaculis in arenam producendos. *Ζωγρείων* scripsi cum Meib.: reliqui omnes *ζωγρίων*, minus recte." Schweigh. Imo recte dicitur *ζωγρίον* pro *ζωγρεῖον*, sed hæc forma, ut modo diximus, est vetustior et Ἀττικωτέρα. Multa enim nomina, ab antiquis enuntiata παραγωγικῶς, recentiores ὑποκοριστικῶς extulerunt, ut vere dixit Salmas. a nobis supra cccliv. a. citatus. Quanquam ille de plantis tantum id dictum voluit. Idem Wakef. Mss. affert et e Strab. 834=804. Ἐν δὲ τοῖς Καβείροις τὰ βασίλεια Μιθριδάτου κατεσκεύαστο, καὶ ὁ * ὑδραλέτης, καὶ τὰ ζώγρια, καὶ αἱ πλησίον θῆραι, καὶ τὰ μέταλλα.] A

Ζῶγρος, (ὁ,) i. q. *ζωγρεῖον* [s. *ζώγριον*.] Hesychio ζῶγρος est τόπος, ἐν ᾧ θηρία ἐκβάλλεται, ubi hoc postremum verbum videtur esse depravatum. [" L. ἐμβάλλεται." Salmas. Basil. Hexaëm. Homil. 9. p. 87. Τῶν θηρίων τὰ μισανθρωπότατα ἐπειδὰν τοῖς ζώγραις ἐνατοκλεισθῇ, περιβρύχεται τοῖς κυλίνδροις. Cf. Ζωγριαὶ supra. Gl. * Ζώγρον· Cavea. " L. *ζωγρεῖον*," Vulc. E. Schol. Nicand. Th. 825., Ἐχέτλιον δὲ τόπος τοῦ πλοίου, ὅπου τοὺς ἐχθροὺς τιθέασι καὶ συλλέγουσιν, ἢ ὁ ζῶγρος καὶ τὸ * βιβάριον ἐχέτλιον λέγεται. Βιβάριον est e Lat. Vivarium. Vide Ducang. Glossar. Gr.] B

[* Ζάγρη, Hes. *βόθρος*, λάπαθον, ubi Albert. affert e Photii Lex.: * Ζάγρα· λοιδορίας εἶδος, οὕτως Τιμόστρατος. Bekkeri Anti-Atticista: Ζάγρα· λοιδορίας εἶδος. Τιμοστράτος Παρακαταθήκῃ τὰς βασάνους καὶ τὰς πληγὰς * ζάγριον λέγει.]

Ζωάγριον, τὸ, Præmium pro vita servata. Herod. (3, 36.) Δῶρα λάμψονται ζωάγρια Κροίσου, Muneribus donabuntur ob servatam Creso vitam. Nonnus, (Paraphr. in Jo. p. 192.) Λύτρον ἐῶν ἑτάρων ζωάγριον, Pretium quod pro suorum redemtione solvit. Hes. Ζωάγρια τίνειν· τὰ ὑπὲρ ζωῆς παρεχόμενα δῶρα παρέχειν. ‖ Ap. Hom. *ζωάγρια* retinet signif., quam habet *ζωγρεῖν* in Il. E. (698.) Est enim ζωάγρια, Præmium ob redditum vitalem vigorem spiritum vix trahenti: Od. Θ. (462.) Ὅτι μοι πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις, ubi Eust. Ἀνθ' οὗ σε δηλαδὴ ζωὴν ἀγεῖραι, τουτέστιν ἀθροῖσαι, πεκοίηκα· αὐτὴ γὰρ ὀλιγοδρανέοντα τὸν Ὀδυσσέα περιεσώσατο, ζωὴν ὀλιγηπελέοντι αὐτῷ ἀγείρασα, ὃ καὶ θυμὸν ἀγείρειν λέγεται, ὅθεν καὶ ὁ θυμηγερέων· καὶ ἔστιν ἄλλο τοῦτο ζωάγριον παρὰ τὸ ἐν πολέμῳ, ὃ γίνεται παρὰ τὸ ζῶντάς τινας ἀγρεύεσθαι. In VV. LL. tamen confunditur hæc significatio cum præcedente. [Il. Σ. 406. τῷ με μάλα χρέω Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν, Pseudo-Did. τὰ τῆς ζωῆς χαριστήρια, Eust. ὅ ἐστι χαριστήρια ὑπὲρ τοῦ εἰς τὸ ζῆν ἀγερθῆναι, ὅ ἐστι συναχθῆναι, ἀπὸ τοῦ ὀλιγηπελέειν, Schol. Ven. A. μετὰ τοῦ ε τὸ ζωάγρια ὁ Ἀρίσταρχος, Β. χαριστήρια τοῦ εἰς τὸ ζῆν ἥχθαι δι' αὐτῆς. Eust. 623. Ὅτι ζωγρεῖν καὶ ἐνταῦθα, τὸ ζῶντα ἀγρεύειν τινά, οἷον, Ζώγρει Ἀτρέος υἱέ, καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ λύτρα, ζωάγρια λέγονται. Hes. Ζωάγρια· λύτρα ζωῆς θανάτου ἀγράμματα, καὶ οἷς ζωὴ ἀγρεύεται, ὅθεν καὶ κρεάγρα, καὶ πυράγρα, ὀδόντες, οἷς λαμβάνεται τὸ πῦρ, ἢ τὰ κρέα. Cod. Ven. ὅδοις πὺρ κρεῶν. " L. λύτρα θανάτου, ζωῆς ἀγοράσματα." Heins. " L. λ. ζωῆς, θανάτου ἀγρεύματα." J. F. Gronov. " Ita Phavor. Malim cum Apollon. Lex. τὰ τῆς ζωῆς ἀγρεύματα, ut vv. ζωῆς et θανάτου transposita sint. Suid. Ζωάγρια καὶ ζώγρια· δι' ὧν λύτρων τὸ ζῆν περιγίνεται, ζωάγρια γάρ, τὰ τῆς ζωῆς χαριστήρια. ('Sic lego, Ζώγρια· λύτρα, δι' ὧν τὸ ζῆν. Sic etiam paulo post leg. Ζώγρια· δι' ὧν λύτρων τὸ ζῆν περιγίνεται. Προκόπιος,' de Bello Pers. 2, 12. 'Τῷ Χοσρόῃ ζώγρια δόντες, τὴν πόλιν, καὶ σφᾶς αὐτοὺς διεσώσαντο.' Port.) E Schol. ad Il. Σ. 407. quem locum citat Cyrill. Lex. Ms. Ζωάγρια τείνειν, l. τίνειν, ut in Hes., τὰ ὑπὲρ τῆς ζωῆς παρεχόμενα δῶρα παρέχειν. Idem: Ζωάγρια· δι' ὧν τὸ ζῆν παραγίνεται, Suid. περιγίνεται. Cf. Etym. (Ζωάγρια· τὰ ὑπὲρ τοῦ ζῆν διδόμενα ἄποινα. Ceterum ζωῆς ἀγρεύματα comprobat sequens, οἷς ζωὴ ἀγρεύεται, quibus analogum, λύτρα θανάτου." Albert. Zonar. Ζωάγρια· τὰ τῆς ζωῆς χαριστήρια, καὶ ζώγρια· δι' ὧν λύτρων (l. e Suida et Cyrillo, καὶ Σ. λύτρα, δι' ὧν, v. Port. supra) τὸ ζῆν περιγίνεται. Προκόπιος· Τῷ Χοσρόῃ ζώγρια δόντες, τὴν πόλιν καὶ σφᾶς αὐτοὺς διεσώσαντο. Phot. Ζωάγρια· δι' ὧν λύτρων τὸ ζῆν περιγίνεται. " Cf. Falconer. ad Inscript. Athlet. p. 140. et Spon. Misc. Erud. Ant. p. 132. ('Jacobs. Anth. 10, 132.' Schæf. Mss.) Omissa est v. δῶρα, (ex Addendis.)" Schleusner. Imo leg. e Suida et Cyrillo, Ζωάγρια· λύτρα, δι' ὧν. Suid. v. Ζωγρίη ex Herod. affert, Ὑπὲρ δὴ τούτων τούτῳ ζωάγρια ἀποδιδοὺς, ἅπερ οὖν δυνατὸν ἦν. Orph. Lith. 152. Τίνων Ἠελίῳ ζωάγρια παιδὸς ἑοῖο. Callim. Fr. 162. Τῶν ἔτι σοι δεκάφυια φάτο ζωάγρια τίσειν. Vide Buttmann. Lexilog. 129—31.] B

[* " Ζωαγρία, ἡ, i. q. ζωγρεῖον. Ælian. H. A. 733." Wakef. Mss.]

Ἀνδράγρια, (τὰ,) Quæ quis homini prædatur, Spolia quæ quis homini detralit. Sed intelligendum est, homini qui in prælio cecidit. Il. Ξ. (509.) Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν Ἥραι' ἐτεῖ κ. τ. λ. Eust. σκῦλα τὰ παρὰ ἀνδρῶν ἢ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρευόμενα, ἢ ἀγειρόμενα. Et addit, ξένη δὲ, φασὶν, ἡ λέξις, ἅπαξ ῥηθεῖσα· παρῆκται δὲ καθ' ὁμοιότητα τοῦ βοάγρια, ζωάγρια, μοιχάγρια. Alibi autem, videlicet p. 890. alteram tantum deductionem ponens, explicat τὰ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρεύματα, οἷον σκῦλα, ἀσπίδας. Hes. autem σκῦλα exponit, et τὰ τῶν πιπτόντων ἐν τῷ πολέμῳ ἀνδρῶν ὅπλα, ἀγρεύματα ὄντα, recte addens πιπτόντων ἐν τῷ πολέμῳ. [Apollon. Lex. Ἀνδράγρια· σκῦλα, τὰ ὅπλα τῶν πιπτόντων, τὰ ὑπ' ἀνδρῶν ἠγρευμένα, οἷον ληφθέντα· ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν Ἥραι', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος· τῶν ἅπαξ εἰρημένων. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀνδράγρια· σκῦλα ἐξ ἀνδρῶν. Pseudo-Did. Ἀνδράγρια· ἀνδρῶν ἀγρεύματα, σκῦλα. Schol. Ven. Ἡ διπλῆ, ὅτι νῦν καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ (vox in Odyss. frustra quæretur, et ipse Schol. infra testatur eam nusquam alibi in Hom. reperiri) ἅπαξ εἴρηκεν ἀνδράγρια. Ἄλλως. Ἀνδράγρια, ὡς ἀντάξια, καὶ γὰρ συνήθες αὐτῷ τὸ τοιοῦτον εἶδος, καὶ γὰρ ζωάγρια εἶπεν, καὶ βοάγρια, καὶ μοιχάγρια. Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν· ἀθετοῦσι διὰ τὸ ξένον τῆς λέξεως καὶ μὴ κείμενον ἀλλαχοῦ· ἤτοι δὲ ἀνδράγρια, τὰ σκῦλα, τὰ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρευόμενα, ἢ ἀντ' ἀνδρῶν· ὅταν γὰρ μὴ δυνηθῶσιν ἀνελεῖν ἄλλον, τὸν ἀναιρεθέντα (aliquid vitii hic latet) σκυλεύουσιν· ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθέντος τὸ προηγούμενον, ἀντὶ τοῦ, Τίς πρῶτος τῶν Ἑλλήνων ἀνεῖλέ τινα τῶν πολεμίων; τοῦτο γὰρ ἀποκρίνονται αἱ Μοῦσαι· σημαίνει δὲ σκῦλα ἠγρευμένα παρὰ ἀνδρῶν· ἀγρεῖν γὰρ, τὸ λαμβάνειν. Cf. Etym. Ἀνδράγρια· τὰ σκύλα (l. σκῦλα·) ἤτοι ὅτι ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρεῖται, ἢ ὅτι ἀντὶ ἀνδρῶν· ὅταν γὰρ μὴ δυνηθῶσιν ἀνάγειν αὐτοὺς αἰχμαλώτους, τότε τὰ ὅπλα αὐτῶν σκυλεύουσιν. Οὕτως Ὅρος. Προπαροξύνεται δὲ, ὡς τὰ ζωάγρια, μοιχάγρια. Νίκανδρος δὲ τὰ κατ' ἄνδρα λάφυρα, Πτολεμαῖος δὲ σκύλα (l. σκῦλα) ῥηθέντα παρὰ ἀνδρῶν. Zonar. Ἀνδράγρια· τὰ ἀπὸ τῶν νεκρῶν σκύλα (l. σκῦλα,) ὅτι ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρεύεται, ὡς τὰ ζωάγρια. " Heyn. Hom. 6, 617. 7, 500." Schæf. Mss.] C

Βοάγρια, (τὰ,) Spolia quæ ἐκ βοῆς ἀγρεύεται, E pugna colliguntur. Alii secus exponunt, aliunde deducentes. Vide Βοῦς. [Il. M. 22. Καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι Κάππεσον ἐν κονίῃσι. Apollon. Lex. Βοάγρια· αἱ ἀσπίδες, ὁ δὲ Ἀπίων, τὰ ἐκ βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι, τῆς μάχης τὰ λάφυρα. " Si sic interpungas, ut est in Cod. Ms., (et ap. Albert. ad Hes.,) Τὰ ἐκ τῆς βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι, τῆς μάχης τὰ λάφυρα, sensus erit, Quæ e prælio capta sunt, i. e. Belli spolia. Sed malo legere, Τὰ ἐκ τῆς βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι τῆς μάχης, τὰ λάφυρα, Quæ capta sunt e βοῆς, Pugna; Spolia. Ut habet Schol. Τὰ τῶν μαχῶν ἀγρεύματα." Villois. Pseudo-Didymi verba sunt hæc: Βοάγρια· τὰ τῶν βοῶν, τῶν μαχῶν, ἀγρεύματα, ἤγουν τὰς ἐκ βυρσῶν βοὸς ἀγρίου κατεσκευασμένας ἀσπίδας. Sed mira duas diversas etymologias, hanc e βοή, Pugna, et ἀγρέω, illam e βοῦς et ἄγριος, confusione miscet. Schol. Ven. Βοάγρια· τὰ εἰς τὴν βοὴν ἀγειρόμενα, ἢ βόεια γέρρα, ὅ ἐστι * δέρρα, ἐξ ἀγρίων βοῶν γινόμενα. Ἄλλως. Αἱ ἀπὸ D

βοείων βυρσῶν κατασκευασθεῖσαι ἀσπίδες. Etym. Βοάγρια· τὰ ἐκ βαῆς ἀγρευόμενα λάφυρα, ἔστι καὶ * Βοάγρος ποταμός. Leg. Βοάγριος ex Il. B. 533. Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα, et Lycophr. 1146. Λάρυμνα, καὶ Σπέρχειε, καὶ Βοάγριε, ubi Tzetz. Βοάγριος, ποταμὸς Λοκρίδος. Idem Tzetz. ad v. 854. Βοάγριον· ἀσπίδα, ἐκ δέρματος βοὸς ἀγρίου γεγονῖαν. Gl. Βοάγριον· Scutum. Hes. Βοάγρια· ἀσπίς. "L. Βοάγριον, vel ἀσπίδες." Albert. Eust. 890. Βοάγρια δὲ, οἱ μέν φασι λάφυρα τὰ ἐκ βοῆς, ἤγουν μάχης, ἀγειρόμενα, οἱ δὲ, εἶδος ἀσπίδος φασὶ παρὰ τὸ εἰς βοὴν ἀγείρεσθαι, ἢ βόεια γέρρα, ὅ ἐστι δέρα (δέρρα, Schol. Ven.) ἢ ἐκ βοῶν ἀγρίων γινόμενα· ἔχει δέ τινα κοινωνίαν πρὸς τὴν τοιαύτην λέξιν καὶ τὸ ἀνδράγρια, ὃ δηλοῖ τὰ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρεύματα, σκῦλα, ἀσπίδας· τὰ μέντοι ζωάγρια, ἕτερα τούτων εἰσὶν, ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται· * καθυπάγεται δὲ τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ καὶ τὸ μοιχάγρια: 1803. Βοάγρια δὲ, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, ἀσπίδες ἐκ βοῶν ἀγρίων, καὶ ὅσα ἄλλα ἐρρύθη ἐκεῖ. " Jacobs. Anth. 8, 37. Heyn. Hom. 6, 276." Schæf. Mss. * Βόαγρος, ὁ, Bos sylvester. Philostr. V. A. 6, 24. "Ελαφοι δὲ, καὶ δορκάδες, καὶ στρουθοὶ, καὶ ὄνοι, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἐωρᾶτο, πλεῖστα δὲ οἱ βόαγροί τε καὶ οἱ * βούτραγοι· ξύγκεινται δὲ τὰ θηρία ταῦτα, τὸ μὲν, ἐλάφου τε καὶ ταύρου, τὸ δὲ, ἀφ' ὧνπερ τὴν ἐπωνυμίαν ἔρηκε.]

Μοιχάγρια, (τὰ,) Quæ persolvit qui in adulterio est deprehensus, τὰ ἀποτινόμενα ὑπὸ τοῦ ἐν μοιχείᾳ ἀγρευθέντος: vel, ut Eust., τὰ ὑπὲρ ἀγρεύσεως, ὅ ἐστι συλλήψεως, μοιχῶν ἐκτινύμενα, Quæ pro comprehensione mœchorum persolvuntur, (ἡ δὲ σύνθεσις αὐτοῦ, ὁμοία τῷ, ζωάγρια, βοάγρια, ἀνδράγρια.) Hom. Od. Θ. (332.) τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει. [Pseudo-Did. * Μοιχάληπτα, τὰ ὑπὲρ τῆς ἀγρεύσεως καὶ συλλήψεως τῶν μοιχῶν ἐκτινύμενα. Apollon. Lex. Μοιχάγρια· τὰ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα, ὁ γὰρ ληφθεὶς ἐπὶ μοιχείᾳ ἐζημιοῦτο, quæ verba extant et ap. Hes. nisi quod ap. eum est ἐζημιοῦται. Etym. et Zonar. Μοιχάγρια· τὰ ἀντὶ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα, ἐπὶ τῷ ληφθῆναι μοιχὸν ἀποτινόμενα καὶ οἱονεὶ (ἀποτιννύμενα, οἱονεὶ, Zonar.) ἡ τοῦ μοιχοῦ μοῖρα ἀγρευομένη. Suid. et Phot. Μοιχάγρια· τὰ ἀντὶ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα, τὰ (in Phot. deest) ἐπὶ τῷ (τὸ Phot. perperam) ληφθῆναι μοιχὸν ἀποτινόμενα. Phot. ἀποτεινόμενα, perperam. " Cf. Schol. Aristoph. Plut. 168." Schleusner.]

[* Μοναγρία, ἡ, Locus, Sylva, in qua venandi jus uni soli competit. Alciphr. 2, 2. Ὁ Ἀτρεὺς οὗτος, ἔξελθε, φησὶν, ἐκ τῆς ἐμῆς μοναγρίας, καὶ μὴ πρόσιθι Λεοντίῳ. " Pro μοναγρίας videtur μοναρχίας legendum." Bergler. " Mihi vero illa vox præplacet, quanquam Lexx. quæ mihi ad manus sunt, ignorant. Est enim, si compositionem spectes, Locus, Sylva, ubi venandi jus uni soli competit, quod optime huc quadrat, ita ut Epicurus Timarchum moneat, ne in alieno solo venatum eat." Wagner. " Omnino Alciphro utitur sæpe phrasibus raris, ideoque ab interpretibus haud semper recte intellectis. Huc pertinet inter alia μοναγρία. Bergler. mavult μοναρχίας. Wagner. jure quidem servat μοναγρίας, errat vero, ubi dicit in Indice Verborum: 'Μοναγρία, vox nullibi occurrens.' Dicitur * μόναγρος, μοναγρία, et * μοναγρίον. Philo de Vita Contempl. 2, 474. Mang. Ἀλλὰ τειχῶν ἔξω ποιοῦνται τὰς διατριβὰς ἐν κήποις ἢ μοναγρίοις, ἐρημίαν μεταδιώκοντες. Vide quoque Euseb. H. E. 2. p. 67(=43. e Philone scribentem, "Επειτα πάσαις ἀποταξαμένους ταῖς τοῦ βίου φροντίσιν, ἔξω τειχῶν προελθόντας, ἐν μοναγρίοις καὶ κήποις τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι: Sozomen. 1, p. 26. ἐν μοναγρίαις: (1. p. 342. ad eund. Philon. respiciens, "Εξω τειχῶν ἐν μοναγρίαις καὶ ἐν κήποις διατρίβειν:) et Suid. v. Θεραπευταί. Ultimus hic offert, "Επειτα δὲ πάσαις ἀποταξάμενοι ταῖς τοῦ βίου φροντίσιν, καὶ ἔξω τειχῶν προελθόντες, ἐν μονάγροις, ἢ κήποις, ἢ ὄρεσι τὰς διατριβὰς ποιοῦνται.)" Bast. Ep. Crit. 181. Adde Philon. de Abrah. 352., e Schæferi Schedis, "Η διὰ τοὺς ἐπιφοιτῶντας συνεχέστερον ἔξω πόλεως προελθὼν ἐν μοναγρίῳ ποιεῖται τὰς διατριβάς. Et, e Kallii Mss., Sozomen. 7, 28. Οἳ δὴ τὸ πρὶν ἐφιλοσόφουν, οὐκ ἐν μοναγρίαις, ἀλλ' ἐν Γάζῃ πρὸς θάλασσαν, ὅπερ καὶ Μαϊουμᾶν ὀνομάζουσιν. " Μόναγρος, ὁ, Euseb. H. E. 2, 17." Schneider. Lex. Imo ibi, ut modo vidimus, reperitur μονάγριον. Μόναγρος et μοναγρία nobis sunt formæ suspectæ, præsertim cum Sozomen. μοναγρίαις et Suid. μονάγροις exhibeant, pro Philonis, quem exscribunt, lectione μοναγρίοις.]

[* Πρωτάγριον, τὸ, Prima captura, Primitiæ venationis. Callim. H. in Dian. 104. Τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγριον ἄξιον εἴη. " Monum. Byz. 15. (Ἀχράντῳ βασιλῆι φέρων πρωτάγρια μόχθων.)" Schæf. Mss.]

[* Φιλαγρέω, " Rus amo, Dióg. L. 653." Wakef. Mss.]

[* Ἀγροικώδης, ὁ, ἡ, " Heyn. Hom. 8, 451. 498." Schæf. Mss.]

[* "Εξαγροικίζω, Agrestem. s. Barbarum, reddo. Eust. ad Dionys. 875. (Φασὶ δὲ καὶ τὸν σολοικισμὸν ἐντεῦθεν λαβεῖν τὴν ἀρχὴν, ὡς ἀνδρῶν ποτε Ἀττικῶν οἰκησάντων ἐκεῖ, καὶ τὴν εὐγενῆ παρακοπέντων Ἀττικὴν γλῶτταν, διὰ τὸν ἐν Σόλοις * οἰκησμὸν, ὅθεν καὶ πάντας τοὺς τοιούτους σολοίκους λέγεσθαι, ὅ ἐστι βαρβάρους, κατὰ τοὺς ἐν Σόλοις οἰκήσαντας.)" Wakef. Mss.]

[Ἀγριότης. Suid. Ἀγριότης· ὁρμή. Θαυμαστή γάρ τις κίνησις, ὡς ἔοικε, τἀνθρώπου πρὸς τοῦτο τὸ μέρος. Ἀγριότης, ἐπὶ φιλαργυρίας. " Fragmentum istud Scriptoris Incerti, quod hic affert Lexicographus, nihil omnino facit ad v. ἀγριότης. Sed hoc non Suidæ, opinor, sed Librarii alicujus facinus est censendum. Quare ut et caput et pes, ut ait ille, uni reddatur formæ, ita leg. et distinguendus est iste locus: Θαυμαστὴ γάρ τις κίνησις, ὡς ἔοικε, τἀνθρώπου πρὸς τοῦτο τὸ μέρος καὶ ἀγριότης, Mirus quidam motus atque impetus, ut videtur, hujus hominis fuit ad hanc rem. Quæ autem sequuntur, ἐπὶ φιλαργυρίας, sunt verba Suidæ. Ceterum hoc Fragm. Polybio assignandum esse puto, qui ita loquitur in Vales. Excerpt. 21. "Ωστε καὶ τὸν ἴδιον οἶκον ἐσφαλκέναι τὸ καθ' αὑτὸν διὰ τὴν πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ὁρμὴν καὶ προστασίαν: 146. Ἐξ ὧν εἴποι τις ἂν καταλελύσθαι τὴν δόξαν τῶν θαυμαζομένων παρὰ τοῖς Ἕλλησι περὶ τοῦτο τὸ μέρος ἀνδρῶν." Toup. Emendd. 1, 18. Voces, ἀγριότης, ἐπὶ φιλαργυρίας, in Ed. Mediol. non extant. Vocab. ἀγριότης pro Feritate, Efferatis moribus usurpavit idem Polyb. 4, 20. 4, 21. 9, 24.]

[Ἀγραῦλις, ἡ. Geopon. 20, 24. Καὶ ἀγραῦλιν ἀπὸ τοῦ τόπου ὑγρὰν ἀποπίεσον εἰς τὴν χεῖρα. " Mss. V. et Bar. ἀρκύλιν. Ap. Athen. (7, 14.) et Oppian. (4,468. Aristot. H. A. 6, 15. Ælian. H. A. 8, 18. ubi v. Schneider.) ἐγγραῦλις, Apua, Piscis genus. An sic restituendus est locus?" Needh. " Si omnino piscis habendus sit, ἔγγραυλις maxime placet, de qua omnino Schol. Aristoph. Eq. 642. adeantur, (præsertim cum Oppian. l. c. dixerit, ἀγαθὴ δὲ βόσις πάντεσσιν ἔασιν Ἰχθύσιν.) Tunc τόπος erit, Ubi piscandum est, ut c. 2, 1. c. 4. c. 35. c. 43. Sed nescio quomodo piscis mihi hic non locum tenere suum videatur. Neque enim ὑγρὰν, neque vero ἀποπίεσον, in piscem satis conveniunt. Itaque neque Solea Cornarii, neque Apua Needhami, neque piscis generatim, hic poterit admitti. Quid autem sit ἀγραῦλις, aut quid ejus in locum substituendum sit, post longam scrutationem N. L. Τόπος Græciæ mediæ etiam est Fundus s. Ager, quemadmodum Latine olim Locus fuit, qui Fundus postea. Ad hunc congruit ἄγρωστις. Sed est altera lectio ἀρκύλιν, forte ex ἄργιλον nata; nam γ ut κ pronuntiabant. Esca præparanda est pulvis arundini inclusus. Itaque opus est aliquo humore, quo in massam redigatur. Forsan jubet ἄγρωστιν ὑγρὰν, Gramen succulentum, ex agro tollere, illisque succo in manum expresso miscere pulverem; aut ἄργιλον ὑγρὰν, Argillæ madidæ humorem addere glutinosum, et formare mazam; nam c. 2, 3. etiam terra admiscetur escæ. Rorem hic invenit Lacuna, qua felicitate nescio. Sic enim ille: Roremque in manum exprimens ab ipso loco. Post curas tamen secundas, aut tertias adeo, nihil certius videtur, quam * ἀγριαύλην veram esse scripturam. Certe ἀγριαύλη pro ἀγρία ὕλη etiam 2, 24, 2. ante Needham. legebatur. Itaque Herbæ agrestes sunt exprimendæ. Attamen scr. saltem erit ἀγριαύλην. Videtur autem idem esse, quod ἀγρία per se, h. e. ἄγρωστις. Sic enim Suid. "Αγρωστις· εἶδος βοτάνης, ἡ κοινῶς ἀγρία: certe

species ejus: Schol. Theocr. 13, 42. Εἰλιτενὴς ἄγρωστις—ἥτις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία. Quod proprie adjectivum est, ὕλη nomine omisso." Niclas. Vide nostra in Ἄγρωστις.]

[* "Ἀγριόδους, variet. ad Const. Man. Chron. p. 7. c." Boissonad. Mss.]

[* Ἀγρίηνα πετεινὰ, i. q. ἄγρια. "Sibyll. Orac. 7. p. 664(=355.)" Kall. Mss.]

[* Ἀγριοσυκῆ, ἡ, Caprificus. "Hompoll. 2, 77. (Ἄνθρωπον ἀπὸ ἐξωλείας τῆς πρώην ὕστερον σωφρονισθέντα βουλόμενοι δηλῶσαι, ταῦρον ζωγραφοῦσιν περιδεδεμένον ἀγριοσυκέᾳ· οὗτος γὰρ ὅταν ὀργᾷ, δεσμεῖται ἀγριοσυκῇ καὶ ἡμεροῦται.)" Kall. Mss.]

Ἄγχι, s. Ἀγχοῦ, Adv. Prope, Juxta. Cum genitivo, ut ἐγγὺς et πλησίον. Il. Θ. (117.) τάχα δ' Ἕκτορος ἄγχι γένονται: Ω. (126.) Ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πύντια μήτηρ. Interdum, sed rarius, cum dat., Il. Ψ. (447.) τάχα δέ σφισιν ἄγχι γένοντο. Item sine casu, Il. Π. (853.) Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος. Dicitur etiam de tempore, Od. T. (300.) καὶ ἐλεύσεται ἤδη Ἄγχι μάλα, Et venturus est valde prope, pro Brevi, q. d. Prope est, Vel In proximo est tempus quo veniet. [Suid. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Phot. et Apollon. Lex.: Ἀγχοῦ· ἐγγύς. Suid. et Bekkeri Σ. Λ. χ.: Ἄγχι· ἐγγύς. Zonar. Ἄγχι· πλησίον. Ἀγχοῦ· ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. Hes. Ἄγχι· ἐγγὺς, πλησίον. Ἀγχοῦ· ἄγχι, ἐγγύς. Ἀγχοῦ δὲ πλησίον δὲ, Il. B. 172. Ἄγχον· ἐγγὺς, ἢ πνίγηθι. "Miscuit Ἀγχοῦ et Ἄγχον. Idem Kuster innuit:—'Rectius sic scripsisset Hes. Ἄγχον· πνίγηθι. Ἀγχοῦ· ἐγγύς.'" Albert. Apollon. Lex. Ἄγχι σχὼν κεφαλήν· ἔγγυς (l. ἐγγὺς) ἔχων τὴν κεφαλὴν, Od. A. 157. "Hunc versum de Platone usurpabat Diogenes; nam, referente Diog. L., cum ei exprobatum esset quod Platone non petente, ipse peteret, Ille quoque, inquit, petit, sed, Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι." Villois. Etym. Ἄγχι· παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἀγχόθι, ἄγχι κατὰ συγκοπὴν, σημαίνει τὸ πλησίον. Τὰ παρὰ τὸ (Cod. Dorv. Ms. τοῦ) ἄγχι, καὶ ἐρι, καὶ ἀρι, καὶ τὴν ἀμφι, καὶ ἀντι, καὶ ἐπι προθέσεις, διὰ τοῦ ι γράφεται, ἀρίδηλος, ἐριβρεμέτης, ἀμφίῤῥυτος, ἀντίθεος, ἀγχίθεος, *ἀγχίσης, ἀγχίμαχος· τὸ γὰρ ἀγχέμαχος ἐτράπη δι' εὐφωνίαν, τὸ ι εἰς ε. Τὰ δὲ παρὰ τὸ ἄγχι σύνθετά εἰσι, χωρὶς τοῦ Ἀγχίσης· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἄγχι παρήχθη, καὶ ἔστιν ἁπλοῦν. Ἄλλως. Τὰ (Cod. D. Ἄλλως τε τὰ) διὰ τοῦ ισης διὰ τοῦ ι γράφεται, *Ἀντίσης, *Ἀμφίσης, Ἀγχίσης, *Ἐρίσης ὄνομα κύριον, *Κυρίσης ποταμὸς Κελτικῆς, *Τιπενίσης ἐθνικόν. Ἀγχινεφὴς ἢν ἀχλύς. Ἀγχινεφὴς ἢν ἀχλύς. Verba in fine, Ἀγχινεφὴς ἢν ἀχλὺς, e poeta nescimus quo depromta sunt. "'Ἀγχοῦ, ad D. H. 5, 17. Ἀγχὶ, Musgr. Suppl. 761. Ruhnk. Ep. Crit. 207. Valck. ad Phœn. p. 69. Dorv. ad Char. 230. a. de constr. Valck. Anim. ad Ammon. 9, et 249. Brunck. ad Æsch. Pers. 465. Eurip. Phœn. 1572. Herod. p. 68. ad Od. X. 136." Schæf. Mss.]

Ἄγχιστα, Proxime, Adverbium superlativi gradus ab ἄγχι, quod jungitur itidem genitivo, vel dativo. Οἱ ἄγχιστα τοῦ γένους ὄντες, inquit Bud. i. q. οἱ ἐγγυτάτω γένει ὄντες, et οἱ ἐγγύτατα γένους, Qui proximo gradu contingunt defunctum. Nonnunquam ἄγχιστα, ut et ἄγχι, sine casu ponitur, ἄγχιστα ἐοικὼς, Hom. (Od. N. 80.) Proxime similis, i. e. Maxime similis; nam et Erotian. ap. Hippocr. ἄγχιστα exponit μάλιστα, Maxime: [Ἄγχιστα· ἔστι μὲν ἐγγιστα, αὐτὸς δὲ ἀντὶ τοῦ μάλιστα τίθησι τὴν λέξιν. "De Morb. Mul. 2. p. 272. 'Et inter fomenti adhibitionem, osculum contingere coneris, an fomentum uteros ἄγχιστα propinquissime adducat.' Et p. 276. 'Si vero ἄγχιστα propinquissimi fuerint uteri, frequenter vomat.' De Art. 1, t. 69. p. 478. 'Ἄγχιστα proxime quidem clavicula ad humeri articulum supernatat.' In cujus expositione Galen. inquit: 'Initio sermonis ἄγχιστα prope dixit, dubium autem est ad locumne, an ad rem debeat referri. Vel enim accipiemus ἄγχιστα prope articulum frequenter moveri jugulum, quam sententiam magis probo; vel, ut quibusdam placet, ἄγχιστα prope referemus ad frequentem motum, ita ut mens ejus sit: Jugulum maxime ἄγχιστα prope accedit ad ea, quæ frequenter moventur: cum humeri articulo jungatur.' Et 2. t. 41. p. 428. 'Ἄγχιστα proxime vero deligatio resistere mihi videntur.' Et 4. t. 18. p. 495. 'Et neque veratrum mihi videtur profuturum esse, et eadem die datum, et rursus epotum: ἄγχιστα proxime autem, si quicquam hujusmodi facit, non tamen mihi hoc videtur.'" Eustach.] Ab hoc autem superlativo fit ἄγχιστος, e quo deinde multa sunt nata vocabula, quæ proxime sequuntur. Quanquam possumus et ab ipso adv. ἄγχιστα illa deducere. [Suid. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγχιστα· ἐγγιστα. "Heyn. Hom. 8, 10. Jacobs. Anim. 258. ('Archytas 314. Ἄριστος δέ κ' εἴη ἄρχων ὁ ἀρχοτάτῳ νόμῳ· οὗτος δέ κ' εἴη ὁ μηθὲν αὐτῷ ἕνεκα ποιέων, ἀλλὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν, ἐπειδήπερ οὐδὲ νόμος αὐτῷ ἕνεκα, ἀλλὰ τῶν ὑπ' αὐτόν. Gesner. conjecit s. θειοτάτῳ s. δικαιοτάτῳ, neutrum satis probabiliter. Scr. equidem suspicor, ὁ ἄγχιστα τῷ νόμῳ ὤν, Optimus magistratus legibus simillimus est, legibus autem similis ille dicetur, qui nihil sua causa, omnia in civium utilitatem fecerit. De locutione, ὁ ἄγχιστα ὢν τινος, v. Bud. Comment. L. G. 118. Ceterum mutatio τοῦ ἀρχοτάτω in ἀγχιστάτῳ fere nulla est, cum Γ et P, O et C passim a Librariis confunduntur.)" Schæf. Mss. Levit. 25, 25. Ὁ ἄγχιστα αὐτῷ sc. ὤν, Propinquus ejus, Proximus ejus cognatus." Biel. Thes.]

Ἄγχιστος, ὁ, ἡ, Propinquissimus, Proximùs. Eurip. (Troad. 48.) Ἔξεστι τὸν γένει μὲν ἄγχιστον πατρὸς, Genere proximum patri. Ἄγχιστον Hes. exponit Proximum genere, [* ἔγγιστον γένους. "F. l. Ἄγχιστα, (Od. E. 280. ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ, ubi Pseudo-Did. τὸ ἐγγύτερον,) ἔγγιστον. Ἀγχίσπορος· ἐγγὺς γένους. Cf. Suid. (Ἀγχίσπορος· ἐγγὺς γένους. Δαμάσκιος· Ἀλλὰ ῥώμη γενναίας φύσεως, καὶ θεῶν ἀγχισπόρου. Idem v. Πολυήκοος: Οὐδὲ ἦν τῶν βιβλίων πολυήκοος, ἀλλὰ ῥώμη γενναίας φύσεως καὶ θεῶν ἀγχισπόρου ἐν ταῖς ἐξηγήσεσιν ἦν θαυμάσιος. Εἶχεν οὖν τις τῶν φοιτητῶν, ὡς οὗτος ὁ ἀνὴρ οὐ φθέγγοιτο λόγους, ἀλλὰ πραγμάτων οὐσίας. Hæc sunt verba Damascii de Isidoro Philosopho, ut patet ex Excerptis ap. Phot. 1036. notante Kustero: Εἶχεν ἄν τις, οὐ λόγους αὐτὸν, ἀλλὰ πραγμάτων φθέγγεσθαι οὐσίας· ἦν δὲ καὶ εὑρετὴς ἑτοιμότατος ὢν τε αὐτὸς ἠπόρει πρὸς ἑτέρους, καὶ ὢν ἕτερος πρὸς αὐτόν· οὐ πολυμαθείᾳ, καὶ ἀλλοτρίων δοξασμάτων ἱστορίᾳ, καταχωννὺς μὲν τὴν ἀλήθειαν, ἐκταμιέζων δὲ τοὺς ἀποροῦντας· ἀλλὰ ῥώμῃ γενναίας φύσεως, καὶ θεῶν ἀγχισπόρου, πόθῳ τε ἀμηχάνῳ τῆς περὶ τὸ θεῖον βαιχείας οἷον ἀκμαντευομένῳ ἐμπεσὼν τὴν τῆς ἀληθείας εὕρεσιν· ἣν δὲ ἱκανὸς διϊδεῖν, ὅπῃ τε θησαυρὸν φθέγγεται ὁ λόγος, καὶ ὅπῃ ὑγιές. Idem ib. 1032. Ἦν ἄν τις, οἶμαι, τὸν ἐπὶ Κρόνου βίον ἐπονομάσειεν, v. nos supra 264. n., ᾧ τὴν χρυσῆν γενεὰν, ἢ τὸ θεῶν ἀγχίσπορον γένος, οἷα ἐν σχήματι μύθου σεμνύνουσιν ἐν τῷ τρίποδι τῆς Μούσης καθήμενοι ποιηταί. Miramur Kuster. in his poetæ manum non agnoscere. Lucian. Demosth. 13. Μανίᾳ σώφρονι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγὺς, καὶ θεῶν ἀγχίσποροι, φησὶν ὁ Τραγικὸς, unde habeat, nescit M. du S., pariter ac Musgr. ad Heracl. 37. a Schæf. Mss. indicatus; ex Eurip., si Hœschel. sequamur. Sed hujus sententiæ auctoritatem desideramus. Certe v. ἀγχίσποροι in Beckii Indice non legitur. Locus paulo plenius extat ap. Plat. de Rep. 3. p. 272=391. a Schneidero Lex. laudatum: Καὶ μὴν τοῖς γε ἀκούουσι βλαβερά· πᾶς γὰρ ἑαυτῷ ξυγγνώμην ἕξει κακῷ ὄντι, πεισθεὶς, ὡς ἄρα τοιαῦτα πράττουσί τε καὶ ἔπραττον καὶ οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, Ζηνὸς ἐγγὺς, ὧν Κατ' Ἰδαῖον πάγον Διὸς πατρῴου βωμὸς ἕστ' ἐν αἰθέρι· καὶ Οὕτω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων. Ὧν ἕνεκα παυστέον τοὺς τοιούτους μύθους, μὴ ἡμῖν πολλὴν εὐχέρειαν ἐντίκτωσι τοῖς νέοις πονηρίας. "'Ἀγχίσποροι, Schol. Ruhnk. ἐγγὺς γένους. Versus, qui sequuntur, haud dubie e tragico carmine petiti sunt.' Ast.) Eique consonum Phot. Lex. (Ἀγχίσποροι· ἐγγὺς γένους. Bekk. Συναγ. Λ. χ. Ἀγχίσποροι· ἐγγὺς γένους ὄντες.) Vox ἀγχίσπορος est ap. Philon. J. de Opif. Mund. p. 33. ubi conjungitur cum συγγενής. Male ibi Interpres vertit Recens in lucem proditus. Potest tamen defendi Hes. lectio, ut sit notio forensis, unde ἀγχιστεῖς, ἀγχιστεύειν, ἀγχιστεία, in Atticis Oratoribus hac potestate pervulgata. Vide Ἀγχιστεύουσα. Vir doctus, ibidem laudatus, affert ἄγχιστον e Soph. Electr. 1110. pro

quo plenius Eurip. Troad. 48. (l. c.) *γένει ἄγχιστον.* Æsch. Agam. 264., monente Eodem, *γῆς ἄγχιστον ὄρκος*, Schol. *συγγενικόν.*" Albert. Gloss. Rutgersii: Ἀγχιστὸν (l. Ἄγχ.) *πλησίον.* "Ἄγχιστος edidit Rittershus. Halieut. v. 478. (Δελφὶς δ' ἠΰτ' ὄϊστὸς, ἐπεὶ κλύε παιδὸς ἰωὴν, Κραιπνὰ θεῶν ἀκάτοιο φίλης ἄγχιστος ἔκανε, neque aliter edidit Schneider.) ubi tamen ἀγχιστὸν (ἄγχ.) versus admittit ac sensus, et, docente Rittersh., Pal. Ms. Cod. 1. (cum Junt. et Paris. 1., teste eodem Schneidero.) manifeste probat. Alias frequentius occurrit τὸ ἄγχιστα, de quo consulatur Eust. 173. (Τὸ δὲ ἄγχιστα, ἀντὶ τοῦ ἐγγυτάτω, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ σχεδὸν, et 1733. Τὸ δὲ ἄγχιστα κἀνταῦθα ταυτόν ἐστι τῷ σχεδὸν, ἵνα λέγῃ ὕπνον θανάτῳ σχεδὸν ὁμοιοῦται. Ἔστι δὲ μέντοι τοῦ σχεδὸν ἐστι τὸ ἄγχιστα, καὶ εἴη ἂν μάλιστα ὁ τοιοῦτος ὕπνος, ἀδελφὸς τῷ θανάτῳ.) Et Æm. Port. Lex. Ion." Strunz. "Valck. ad Callim. 201. ('Utrique casui junguntur *ἔγγυς, ἐγγύτατα, ἄγχιστος, ὅμοιος, γείτων, πολίτης*, et horum similia.)" Schæf. Mss.] Ponitur etiam comparativus *ἀγχίων* ab Etym. [Vide Ἀγχιστῖνος.]

¶ Ἀγχιστεὺς, έως, ὁ, Cognatus, Propinquus. Ἀγχιστεῖς, inquit Bud., *οἱ συγγενεῖς*, Agnati et cognati. Idem in Pandect. *ἀγχιστεῖς καὶ συγγενεῖς* Affines et Cognatos dici annotat. Proprie dicuntur *ἀγχιστεῖς*, si Suidæ testimonium fide dignum putamus, qui e fratribus et patruelibus, item e patruis et avunculis gradu proximo contingunt defunctum; qui autem extra hos, sunt duntaxat *συγγενεῖς*. At qui per contractum matrimonium familiis admixti sunt, dicuntur *οἰκεῖοι*. In quo Suidæ loco vox *ἀνεψιῶν*, quam Patruelibus reddidi, varie verti potest, ut etiam Bud. annotat in loco Isæi, qui paulo post citabitur in Ἀγχιστεία. [Suidæ verba sunt hæc: Ἀγχιστεῖς· *οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν, καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω* (adde *τοῦ*) *τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω τούτων, συγγενεῖς μόνον· οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἴκοις, οἰκεῖοι λέγονται.* Zonar. Ἀγχιστεῖς καὶ Ἀγχισταί· *οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν, καὶ ἀνεψιῶν, καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνον· οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἴκοις, οἰκεῖοι λέγονται.* Schol. ad Luc. Timon. 51. Ἀγχιστεὺς καὶ Ἀγχιστεία, *ἡ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν, καὶ ἀνεψιῶν, καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνοι· οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις, οἰκεῖοι λέγονται.* "Hæc omnia verbis iisdem sunt translata e Suida, nisi quod *ἐγγυτάτω τελευτήσαντος*, ubi *τοῦ* hinc (et e Zonara) est restituendum, (sic Aristoph. Av. 1665. Ἐγγυτάτω *τοῦ γένους*, 'in Membr. et in B. omittitur articulus,' Brunck.) et *συγγενεῖς μόνον*, et *τοῖς οἴκοις*, quæ utraque hic pejus leguntur. Mutari autem non debet *ἐγγυτάτω* (in *ἐγγύτατοι*, ut mutat M. du S.) Sic *οἱ ἀνωτάτω, κατωτάτω*, etc." T. H. Ἐγγυτάτω, Zonar. Bekk. Lex. *ῥητορ.*, Σ. Λ. χ. et Phot. sed in hoc D. *αι* supra scriptum habet. "*Τοῖς οἰκείοις* mihi præferendum videtur, quanquam non ignoro etiam *οἶκον* haud raro, ut Lat. Domus, Personas in domo degentes, Familiam, Liberos significare: cf. Lex. meum N. T. s. h. v." Schleusner. Sed omnes præter Schol. Luciani *οἴκοις* habent.] Porro Ammon. ita distinguit: *ἀγχιστεῖς* sunt, Quibus cum ex eorum genere mortuus quis fuerit, jura ejusmodi sibi vindicare lex permittit; *συγγενεῖς* autem, Qui quamvis sint ex eodem genere, a lege tamen ad jura *ἀγχιστικὰ* non vocantur; *οἰκεῖοι* vero, Qui contracto matrimonio admixti sunt familiæ: [Ἀγχιστεῖς, *καὶ συγγενεῖς, καὶ οἰκεῖοι διαφέρουσιν. Ἀγχιστεῖς μὲν γὰρ, οἷς ἐκειδάν τις ἐκ τοῦ γένους ἀποθάνῃ, συγχωρεῖ ὁ νόμος ἀντιποιεῖσθαι τῶν τοιούτων δικαίων,* ("Scalig. ad oram libri sui emendavit *τούτου*, in textum non recepi, quia forsan quis suspicetur *τοιούτου* leg." Valck. Vide infra.) *Συγγενεῖς δὲ, οἱ ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, οὐ καλούμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νόμων ἐπὶ τὰ ἀγχιστικὰ δίκαια. Οἰκεῖοι δὲ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθέντες τῷ οἴκῳ.*] Bud. Lex. hanc e Pandectis profert ἀγχιστείας, quæ ab *ἀγχιστεὺς* derivatur, definitionem, Ἀγχιστεία *ἐστὶν οἰκειότης προσώπων ἐκ γάμων ἡμῖν συνημμένων, συγγενείας ἐκτός· οἷον προγόνη, νύμφη*, Privigna, Nurus. Luc. Timone (51.) Εἶτε *τὴν γνώμην* Δημέας *ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν.* Ubi observandum *συγγενὴς ἀγχιστεὺς*, quasi generalius nomen per specialius restrictum. [Vide Valck. infra.] ‖ Ἀγχιστεὺς ponitur etiam pro *συγγενὴς*, ut vult Hes. Sic et Soph. Schol. *ἀγχιστείαν* ap. eum explicat *συγγένειαν*, [et sic ipse Hes. "Vox extat Ruth. 3, 9. 12. etc. 2 Reg. 14, 11. Incertus Interpres ad loc. Ruth. in Catena Niceph. Octat. T. 2. p. 270. expl. *ὁ ἐγγύτατος τῷ γένει.*" Ernest. ad Hes. Gloss. SS. 5.] ‖ Ἀγχιστεὺς fit ab *ἀγχοῦ*, inquit Gaza; nam *ου* in *ι* mutatur in compositis ab *ἀγχοῦ*, ut in *ἀγχίνοια, ἀγχιστεὺς, ἀγχίθυρος*. At ego, quod pace Gazæ dictum sit, ab *ἄγχι* illa fieri potius crediderim, videlicet *ἀγχίνοια, ἀγχίθυρος*, et infinita alia composita, quæ ordine alphabetico in Indice proponam. At *ἀγχιστεὺς* compositum non est, sed ab *ἄγχιστα* superlativo gradu formatum, aut certe a nomine *ἄγχιστος* facto ab *ἄγχιστα*.

["Ab *ἄγχι*, *ἄγχιατος*, Vicinum, Finitimum dicit, et cum propagine sua in Proximo sanguinis vinculo designando, postea sedem fixit. Prima potestate utitur Hom. (l. c.) Apollinem in vicina urbe cultum *ἄγχιστον* vocat Jocasta, Soph. Œd. T. 929. Bonum pastorem, *ἄγχιστον ὀπάονα μήλων*, Individuum ovium comitem, Pind. Pyth. 9, 114. Hinc duplex forma Ἀγχισταὶ et Ἀγχιστεύς. Priorem venustissime Soph. Trach. 259. adhibuit, Hujusce culpæ proximum vocans *ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους*, (Schol. *τὸν αἴτιον, καὶ σχεδὸν αὐτὸν ποιήσαντα τὸ πάθος*) q. l. peropportunum Phædro 1, 10. admovit Burmann. ubi emendationis Bentlei inprimis habenda est ratio, propter eam ipsam Tragici *ῥῆσιν*, quam Affinem hujusce culpæ interpretatur Jos. Scal., temere a Tan. Fabro in Prim. Scalig. 4. notatus. In eadem Tragœdia habes *μεταίτιον πάθους* v. 264—5. Adfinem negotiis, Plaut. dixit Trinum. 2, 2, 50. Corpus vitiis adfine, Lucret. 3, 733. et quæ hujusmodi plura alibi prostant. Alterum porro, quod ad nos propius spectat, *ἀγχιστεὺς* usus fuit in Attico jure celeberrimi. Qui Luciano in Timone 51. *συγγενὴς ἀγχιστεὺς*, is Terentio Cognatus proximus, Adelph. 5, 8, 24. (cf. Nostrum supra.) Si quis Athenis intestatus, et nulla relicta sobole moreretur, proximi hæreditatem cernebant, et dicebantur *ἀγχιστεῖς*. Id postea ostendam. Filius patris *ἀγχιστεὺς* nulla ratione dici potuit, neque adeo Acastus ex historia fabulari cognitissimus, Πελίαο *ἀγχιστεύς*. Vegeta, et quæ literarum cultorum veluti propria decet, cogitandi libertas facit, ut hac in parte modeste a Burmanno discedam. Orph. Argon. 221. Αὐτὰρ δὴ Πελίαο Φεραιάθεν ἦλυθ' ἄναστος Ἀγχιστεύς. Si quis ad Orpheum conferat Apollon. R., non poterit non in eam incidere cogitationem, pro *ἄναστος* leg. Ἄκαστος, quod a Cantero et Vossio animadversum, didici ex Argon. Catalogo, quem contexuit Burmann., in v. Anchisteus. Locum ad hanc rationem constituendum arbitrer, Αὐτὰρ δ' Αἰσονίδαο Φεραιάθεν ἦλυθ' Ἄκαστος Ἀγχιστεύς. Cum Jason et Acastus fuerint patrueles, is demum Jasonis *ἀγχιστεὺς* a poeta dici potuit." Valck. Anim. ad Ammon. 4. "Acasti mentionem Pelei F. hic esse necessariam, apparet. Itaque *ἄναστος* in Ἄκαστος mutant VV. a G. Cantero inde Nov. Lect. 5, 5. et Ger. Vossio ad Val. Fl. 1, 485. Tum etiam integrum versum Librarii culpa abesse judicat Pierson. Veris. 194. quem, ut alios Nostri et aliorum versus, divinatione non infelici explet in hunc modum, ut post 221. ponat Κοῦρος ἐὼν ἔτ' Ἄκαστος, Ἰήσονος Αἰσονίδαο Ἀγχιστεύς. Ἀγχιστεὺς retinet significationem juris Attici, qua Consanguineum notare volunt, non Filium, pro qua pugnat in primis Valck. Ac nomen *ἄναστος* quidem auferri Peliæ sine causa, et ego nolim, quod ille imperio Jasonem ad expeditionem suscipiendam adegit, et, ut ait Pierson., *κατ' ἐξοχὴν* hic rex est. Verum cedat tamen nomini ipsius Argonautæ, cujus major videtur necessitas: legamus, Φεραιάθεν ἦλθεν Ἄκαστος, (ἦλυθ', ut vulgo legitur, vel scripsit, vel scribere voluit.) At illud durius, pro Αὐτὰρ δὴ Πελίαο legere cum Valck. Αὐτὰρ δ' Αἰσονίδαο Φ. ἦ. Ἄκαστος, ut Acastus non a patre describatur, sed a fratre patrueli et patruo, quo nomini *ἀγχιστεὺς* sua servetur legitima si-

gnificatio. Aut valde fallor ego, aut ἀγχιστεὺς est huic filii cum δεινώσει quadam appellatio, quod pulcre etiam monuit in Catal. Burmannus. Est enim profecto ἀγχιστεὺς Proximus: quis autem propior filio? Vera sunt et exquisita, quæ de illa legitima signif. docuit Valck. (Vide infra.) Sed hoc calidius, quod filium patris ἀγχιστέα nulla ratione dici potuisse pronuntiat. Quidni enim jure suo poeta naturali primaque nominis utatur signif., quam plerumque etymologia ostendit? Est præterea locus Aristoph. Av. 1660. huc, nisi fallor, accommodatus, ubi Pisthetærus rabula Herculi controversiam movet de Jovis patris sui hereditate, at Ἐρῶ δὲ δὴ, inquit, καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον. Νόθου (Νόθῳ) δὲ μὴ εἶναι ἀγχι-Στείαν, παίδων ὄντων γνη-Σίων· ἐὰν δὲ παῖδες Μὴ ὦσι γνήσιοι, τοῖς Ἐγγυτάτω τοῦ γένους Μετεῖναι τῶν χρημάτων. Ergo nothus, h. e. E matre non cive Attica natus, patris sui, si is e cive natos liberos non habeat, ἀγχιστείαν habet, s. est patris sui ἀγχιστεύς. Sicut igitur nihil dubitant Theologi, ap. Zachar. 13, 7. גבר עמיתי, quod Conjunctum, πλησίον, Necessarium notat, interpretari de Filio Dei: ita non video, cur poeta non potuerit Acastum, qui clanculum invito patre se Jasoni, quem iste volebat perdere, adjunxerat, Val. Fl. 1, 163. 484., δεινότητος cujusdam causa ἀγχιστέα vocare? Sic poterat Saulus conqueri de Jonathane, ἀγχιστέα se suum Davidi conjunxisse. Quis neget Ebræorum jure Goëlem etiam vel maxime esse posse filium? Vide Selden. de J. N. e. G. 4, 1. extr. Sed οἱ σ' semper, nec nunquam Philo ἀγχιστείας et ἀγχιστεύοντος nomine in ea re utuntur. Ne nimis in uno loco hæream, Ger. Horrei conatus, Animadv. 1, 13. propositos examinandos aliis sciens ac lubens relinquo." Gesner. "Pierson. Veris. 194. vidit versum excidisse, quem talem fere fuisse putat, Κοῦρος ἐὼν ἔτ' Ἄκαστος, Ἰήσονος Αἰσονίδαυ. Sed eum versum Schneider. cum insertum dicit, ut ἄναστος simpliciter, at inepte, de Jasone diceretur, injuriam facit Piersono, qui id vocab. non de Jasone, sed de Pelia intelligebat, quem quis inepte ἄνακτα vocari dicet? Ἀγχιστεὺς Peliæ Acastus dici Schneidero videtur, ut Iphiclus Althææ σύγγονος v. 162. At σύγγονος proprie Fratrem notat, nec quidquam verius, quam ἀγχιστέα, de fratre dici non posse, nisi ineptissime. Quominus dubitavi lacunæ signa ponere. Ceterum Valck. conjectura, Αὐτὰρ δ' Αἰσονίδαο Φεραιάθεν ἦλυθ' Ἄκαστος Ἀγχιστεύς, non magis Gr. sermoni convenit, quam quod de v. 226. Eidem in mentem venit, νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργῴας τε γέγηθε, in quo duplex est vitium. Αὐτάρ οἱ more Nostri pro αὐτὰρ δὴ scripsi." Hermann. "Τὰ ἀγχιστικὰ δίκαια ad tria potissimum capita reduci possunt; ἀγχιστέων enim habita fuit ratio in Justis solvendis, in Adeunda hereditate, in Ducenda orba. Singula attingam; neque enim eam lucem huic materiæ affudit S. Petit., ut nullius amplius sit indiga, neque in Atticis legibus eruderandis et digerendis, feliciter semper est versatus, quod cum ab aliis, tum pluribus exemplis ab Heraldo ostensum, Animadv. in Salm. Obs. ad J. A. et R. Inter Atticas hanc etiam Legem exhibuit Petit. LL. Att. 6, 8, 11. Τοὺς παῖδας ἢ τοὺς κληρονόμους, ἐπειδὰν ἀποθάνωσιν οἱ γονεῖς, ὅπως τῶν νομιζομένων τύχωσι, παρασκευάζειν. Petit. audio, non Legislatorem Atticum, qui in ea Lege tantum de liberis egerat, qui, quomodocunque fuerant a patre habiti, justa mortuo facere tenebantur. Egregia sunt in eam rem, quæ observavit Herald. l. c. 1, 7, 7. et 8. Apage itaque ex ista lege ἢ τοὺς κληρονόμους. Isæi locus, qui Petitum errori implicuit Comment. 500. ad aliam Legem referendus est, quæ Petitum præteriit, et ex Ammonii loco hunc ad modum constitui potest: ΤΟΥΣ ΑΓΧΙΣΤΕΑΣ, ΕΠΕΙΔΑΝ ΤΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΑΠΟΘΑΝΗ, ΑΝΤΙΠΟΙΕΙΣΘΑΙ ΤΩΝ ΤΟΥΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΝ, Si quis e genere moriatur, agnati proximi justa sibi vindicantor. Oraculum Delphicum ap. Demosth. adv. Macart. 667(=1072.) jubet, Τὰ πάτρια τοῖς ἀποφθιμένοις ἐνικνούμενα ἀμεραιτελεῖν τοὺς ποθήκοντας. Lego, (neque aliter edidit Reisk.) ἐν ἱκνουμένῳ ἀμέρᾳ τελεῖν: exponit inferius orator, ἐν ταῖς καθηκούσαις ἡμέραις. Huc commode referri potest Ciceronis locus, quem veteri menda A liberatum mihi suppeditavit Matth. Röver., de LL. 2, 25. 'Nam et Athenis jam illo more a Cecrope, ut aiunt, permansit hoc jus terra humandi.' In Literis ad me datis eruditissime evicit More poni pro More majorum, et leg. Jam olim more, quo nihil acutius cogitari potest. A funeris curatione ἀγχιστεῖς dicti sunt (poetice) Ταφῆες, (sed prosaice et Attice Ταφεῖς: Hes. Ταφεῖς· οἱ νεκροτάφοι, 'Lex. Cyr. Ms. Ταφεῖς· οἱ νεκρωθάπται, l. *νεκροθάπται, quod etiam ap. Hes. reponendum videtur.' Biel. 'Sic in Digest. L. 14. T. 3. de Institor. Act. §. 5. Libitinarius, quod Græce νεκροθάπτας vocant.' Albert. Vide Nostrum in Νεκροτάφος, Albertio neglectum. Vulgatum satis tuentur Bekkeri Anecd. ῥητορ. Ταφέας τίνας λέγει· τοὺς θάπτοντας, οὓς νῦν νεκροτάφους φασίν, et Manil. 4, 190., a Wakef. ad Hes. marg. indicatus, τεύχει *θρηνήτορας ἄνδρας, ἀσέμνους, *Κεδροχαρεῖς, *σορόεργα τέχνης *καινίσμαθ' ἔχοντας, Νεκροτάφους, *κλανστῆρας ἀποφθιμένων, *νεκρονόμας. Dorv. ad Char. 327=210.) et Κηδεσταί. Doctissima est Scaligeri Catal. Vet. Poet. p. 283—4. Commode Hes. B Ταφῆες· κτερισταί, ἀγχιστεῖς. ('Vide ad Herod. 120.' Schæf. Mss.) Alibi male legitur *Ταρφῆες, (ubi male Is. Voss. 'An euphoniæ gratia sic dicti?') Non spernendam lucem hæc accendunt Sophocli Antig. Creo, qui regnum Thebanum, a germanæ sororis Jocastæ liberis hæreditario jure in se devolutum, moderabatur, Γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων, uti ipse loquitur v. 178. cum Polynicis corpus humari vetuerat, Eteoclem v. 28. σὺν δίκῃ Χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, κατὰ χθονὸς Ἔκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς, (ubi v. Erfurdt.) Qui mortuo tanquam ἀγχιστεὺς justa fecerat, eo ipso jus habere ad hæreditatem adeundam censebatur. Egregius est in hanc rem Demosth. l. c. 667. b. qui Heraldi sententiam, l. c. §. 1. propositam, non parum adjuvat et confirmat. Indigenis, qui liberos non haberent, Solo, lata Lege, liberam fecit, hæredem, quemcunque vellent, scribendi potestatem; docet Petit. l. c. 478. Eam Legem tulisse dicitur, Οὐχ ἵν' ἀποστερήσῃ τοὺς ἐγγύτατα τῷ γένει τῆς ἀγχιστείας, ἀλλ' ἵνα εἰς τὸ μέσον καταθεὶς τὴν ὠφέλειαν, ἐφάμιλλον ποιήσῃ τὸ ποιεῖν C ἄλλους εὖ: uti auctor est Demosth. in Leptin. 374., q. l. truncavit Petit., neque pleniorem Meurs. attulit in Them. Att. 2, 13. ('Pro ἄλλους cum Tayl. et Reisk. rescripsi ἀλλήλους e Par. 2. Vind. Aug. 1. Bav. Satis solennis ista scribarum menda, quam, dubito an consulto propagarit Valck.' Wolf.) Ulpian. ad istum locum: Οὐχ ἵν' ἀποστερήσῃ τοὺς ἐγγυτάτω, l. ἐγγύτατα τῷ, (imo Græce dicitur οἱ ἐγγυτάτω, pariter atque οἱ ἐγγύτατα, sed illud exquisitius et Ἀττικώτερον, v. T. H. supra. In Solonis Lege ap. Aristoph. l. c. habemus, τοῖς ἐγγυτάτω τοῦ γένους, non ἐγγύτατα. Isæus 270. Τοῦτο γὰρ ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος γένος ἐστίν.) γένει τῆς συγγενείας καὶ τοῦ κλήρου. Intestati hæreditatem cernebant οἱ ἀγχιστεῖς. Potius τῶν ἀγχιστέων τοὺς ἐγγυτέρους cum Eusebio dixeris de Vita Constant. 2, 35. secundum ordinem a Petito 484. indicatum; usque ad consobrinorum liberos. Demosth. adv. Macart. 661. D 'Inter eos est,' inquit, 'quos tangit Legislator, καὶ μέχρι ὧν ὁ νόμος κελεύει τὴν ἀγχιστείαν εἶναι, ἀνεψιοῦ γὰρ Ἀγνίου παῖς ἐστίν. Docet in eadem oratione, jussisse Solonem κρατεῖν τοὺς ἄῤῥενας καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀῤῥένων, 669. Huc refer Gl.' Ἐξ ἀῤῥενογονίας ἀγχιστής· Agnatus. Denique ἀγχιστεὺς eximie etiam dicebatur, Qui virgini ἐπικλήρῳ genere erat proximus, eamque uxorem ducere e Lege Solonis tenebatur. Eam Legem exponit Petit. 441. et fuse exequitur Herald. l. c. 3, 15, 1—5. cum Mosaica Lege comparavit Grot. ad Matth. 1, 16. Cognatus, qui orbam ducebat uxorem, Is Athenis dicebatur ἀγχιστίνδην γαμεῖν, quod ab iis, quos nominavi, non fuit monitum. Moschopul. Περὶ Σχεδῶν 190. Ἀγχιστίνδην γαμεῖ· ὅταν εἰς γάμον ἄγηται τὴν ἔγγιστα τοῦ γένους. Etym. Ἀγχιστίνδην· τὸ κατὰ ἀγχιστείαν, editur ἀγχιστίαν, (quod correxerat Scott. App. ad Thes. Suid. Ἀγχιστίνδην· τὸ κατὰ ἀγχιστείαν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄριστος ἀριστίνδην, καὶ πλοῦτος πλουτίνδην. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγχιστίνδην· τὸ κατὰ ἀγχιστείαν, ὥσπερ ἀριστίνδην καὶ πλουτίνδην, ἐπῴρη-

ματικῶς. In Photio legitur οἱ κατὰ, sed errorem notavit Schleusner. J. Poll. 6, 175. Ἀριστίνδην ἐκλέγειν, πλουτίνδην καταλέγειν, . . . —ἀγχιστίνδην γαμεῖν. Ἀγχιστίνδην γαμεῖν sumtum e LL. Att. quibus cautum erat, ut ἐπίκληρος nuberet ἀγχιστίνδην, i. e. Proxima propinquitate juncto ἀγχιστεῖ. Kuhn.) Primus in uxibus usurpavit Solo: suspicionem movet corrupta Hes. glossa: Ἀγχιστίνδην· ὁμνύων ἐγγὺς τῶν βωμῶν, παρὰ Σόλωνι. Binas notas, quæ in unum coaluerunt, ita separandas judico: Ἀγχιστίνδην . . . παρὰ Σόλωνι. Ἄγχ' ἱστὶν ὁμνύων· ἐγγὺς τῶν βωμῶν. Hac quidem emendatione nihil certius." Valck. l. c. In Addendis Idem Ἄγχ' ἱστὶν corrigit, ab amico quodam monitus. "Videtur hic aliquid deesse. Forte explicatio pertinet ad seq. Ἀγχίθεοι, sc. ὄμνυον ἐγγὺς τῶν βωμῶν: quando ἀγχιστίνδην connectendum foret cum proxime seqq. Ἄγχιστον etc. Sed conjicio tantum, non affirmo. Potest etiam simpliciter legi, mutata distinctione: Ἀγχιστίνδην ὁμνύων· ἐγγὺς etc. Ita Hackiana priores Edd. nisi quod post Ἀγχιστίνδην præterea distinctionem servent." Albert.] Ἀγχιστίνδην, Adv. Secundum gradum propinquitatis, Pro gradu propinquitatis, ut a πλοῦτος fit πλουτίνδην, ab ἄριστος fit ἀριστίνδην. Moschop. Ἀγχιστίνδην γαμεῖ, ὅταν εἰς γάμον ἄγηται τὴν ἐγγιστα τοῦ γένους, i. Ἀγχιστίνδην matrimonium contrahit, cum ducit eam, quæ genere proxima est. ‖ Ἀγχιστίνδην jurans, i. e. Prope aras jurans, ap. Solon., Hes. [J. Poll. 3, 33. Καὶ ἡ μὲν ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ μόνη τρεφομένη θυγάτηρ, ἐπίκληρος, εἴτε περίεστιν ὁ πατὴρ, εἴτε ἀπέβιω· τινὲς δὲ αὐτὴν καὶ πατροῦχον ὠνόμασαν. Ἰσαῖος δὲ (Ms. Jungerm. οἱ δὲ), καὶ ἐπικληρῖτιν, ὥσπερ καὶ Σόλων· ὁ δὲ ταύτῃ προσήκων κατὰ γένος, ἀγχιστεύς· ἐπίδικος δὲ, ἡ ἐπίκληρος λέγεται, ὑπὲρ ἧς ἀμφισβητοῦσί τινες ἀλλήλοις, ὡς μᾶλλον εἰς αὐτοὺς τῆς ἀγχιστείας καθηκούσης· ἀνεπίδικος δὲ, ἧς οὐκ ἠμφισβήτησαν· ἡ μέντοι κλῆρον οὐκ ἔχουσα πατρῷον, θῆσσα καλεῖται, ἣν ὁ ἀγχιστεὺς ἐκδίδωσιν, ἂν ἑτέρᾳ συνοικῇ, ἢ πάντως γαμεῖ. Gl. Ἀγχιστεύς· Propinquus, Affinis. Ἀγχιστεῖς· Agnati. Vide Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 465.]

Ἀγχιστεύω, F. σω, P. κα, Genere propinquus sum. Ἀγχιστεύουσα enim Hes. exp., ἐγγὺς οὖσα πρός τι γένος. ["Scr. πρὸς τὸ γ. Τοῖς δ' ἀγχιστεύων αἷμα (imo τὸ αἷμα) est ὁ συγγενής." Heins.] ‖ Ἀγχιστεύω, Propinquitatis jure ad successionem venio. Isæus (276.) Τῷ δὲ γνώσεσθε τοῦθ' ὅτι ἐμοὶ μὲν ἀγχιστεύειν, τοῖς δ' ἐξ ἐκείνων γεγονόσιν οὐκ ἦν, Jure propinquitatis hæreditatem cernere, aut petere, Bud. ‖ Ἀγχιστεύω, Jos. 20, (3. Καὶ οὐκ ἀποθανεῖται ὁ φονευτὴς ὑπὸ τοῦ ἀγχιστεύοντος τὸ αἷμα,) cum accusativo, Jure cognationis rem venditam redimo; et Ruth. 4, (3, 13.) Propinquitatis jure duco uxorem vel retineo, Ἐὰν δὲ μὴ βούληται ἀγχιστεύσαι σε, ἀγχιστεύσω σε ἐγώ. Hactenus Bud. Lex. In VV. LL. ex Esdr. 2, (62.) Ἠγχιστεύθησαν ἀπὸ τῆς ἱερατείας exp. Ejecti sunt de sacerdotio; sed in Compl. Ed. ἀπώσθησαν legitur, non ἠγχιστεύθησαν. Ac revera ἠγχιστεύθησαν id significare non posset. [" Neh. 7, 64. Sacerdotio excludebantur. In Hebr. est וַיִּנָּאֲלוּ, quod nonnullis redditur, Ut polluti abstenti sunt, sed LXX. proculdubio vocem illam ἠγχιστεύθησαν reddiderunt ex illo significatu, quo נאל in conjug. Niph. in plerisque locis alias denotat Propinquitatis nomine vindicor, vel Redimor. Et certe, cum ille, qui redimitur, etiam liber evadit, etiam vox ll. cc. transferri potuit ad illos, qui exclusione a sacerdotio ab obeundo illo ita liberi fiebant, ac si redemti essent, quo minus illo amplius fungerentur. Ἀγχιστεύω, Propinquus sum, Propinquitatis jure hereditatem obtineo, et in uxorem duco, necnon eodem jure Redimo, Vindex sum. Ruth. 3, 13. Ἐὰν ἀγχιστεύσῃ σε, Si propinquitatis jure te in uxorem ducat. Ruth. 4, 4. Ἐγώ εἰμι, ἀγχιστεύσω, Ego propinquitatis jure hereditatem ejus adibo. Lev. 25, 26. Ἐὰν μὴ ᾖ τινι ὁ ἀγχιστεύων, Si alicui non cognatus est, qui redimat. Gloss. in Octat. Ἀγχιστεύων· ὁ συνεγγὺς (l. σύνεγγυς, ut ap. Albert.) τοῦ γένους. Num. 35, 12. Ἀπὸ τοῦ ἀγχιστεύοντος τὸ αἷμα, Ab illo, qui jure cognationis sanguinis vindex est. Idem vindex ib. v. 19, 21. ὁ ἀγχιστεύων τῷ αἵματι dicitur, et Deut. 19, 6. ὁ ἀγχιστεύων τοῦ αἵματος. יִרְצֶה Num. 36, 8. Πᾶσα θυγάτηρ ἀγχιστεύουσα κληρονομίαν ἐκ τῶν φυλῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἑνὶ τῶν ἐκ τοῦ δήμου τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἔσονται γυναῖκες, ἵνα ἀγχιστεύσωσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἕκαστος τὴν κληρονομίαν τὴν πατρικὴν αὐτοῦ, Omnis filia, quæ jure hereditario aliquid possidet e tribubus filiorum Israël, nubat alicui e populo fratris sui, ut unusquisque filiorum Israël sortem paternam hereditario jure retineat." Biel. Thes. Vide Ἀγχιστεία. "Hes. Ἀγχιστεύουσα· ἐγγὺς οὖσα πρός τι γένος. Non satis perspicua glossa est, si, ut videtur, pertinet ad Num. 38, (36,) 8. Θυγάτηρ ἀγχιστεύουσα κληρονομίαν, Filia, quæ jure cognationis hæres est." Ernest. Gloss. SS. Hes. 5. "Cf. 2 Sam. 14, 11. et Bud. Comment. L. G. Suid. (Ἀγχιστεύω, ῥῆμα, γενικῇ,) et Aristoph. Av. 1660—4. (in Ἀγχιστεύς citatum.) Sed et Aliam quamvis propinquitatem notare videtur. Eurip. Troad. 224. ἀγχιστεύουσαν γᾶν dixit Terram vicinam, ut observat Abresch. Misc. Obss. V. 5. T. 1. p. 83." Albert. Auctor Libri Περὶ Συντάξεως in Bekk. Anecd. Gr. Ἀγχιστεύω· γενικῇ. Τοῦ Δευτερονομίου κεφαλαίῳ πεντηκοστῷ· Καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν εἰς χεῖρας τῶν ἀγχιστευόντων τοῦ σώματος.]

[* Ἀγχιστευτὴς, ἐως, ὁ, Cognatus, Jure cognationis vindex. Ruth. 3, 9. Vide Beck. Act. Semin. Regii et Societ. Philol. Lips. 1, 153.]

Ἀγχιστεία, ἡ, Propinquitas, vel Propinquitatis jus. Propinquitas generis, Cognatio, Bud. Lex. Jus successionis legitimæ, Idem in Comment. citans Isæum, Ὁ νόμος δίδωσιν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς, Lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis, varie enim accipitur ἀνεψιός: [respicitur ad p. 270. Τρίτῳ γένει δίδωσι τὴν ἀγχιστείαν, ἀνεψιοῖς πρὸς πατρὸς, μέχρις ἀνεψιῶν παίδων.] Idem in Lex. ἀγχιστείαν expl. Jus succedendi ab intestato. Hes. ἀγχιστείαν exp. συγγένειαν. [Suid. Phot. et Bekkeri Λεξ. ῥητορ. et Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγχιστεία· συγγένεια. Zonar. Ἀγχισεία· ἡ συγγένεια. Suid. et Zonar. Ἀγχιστεία· ἡ μετουσία τῆς οὐσίας, παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισι (vv. ἐν Ὄ. in Zonara desunt)· Νόθῳ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν, v. 1661. Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχι-Στείαν. "Proprie, Jus cognationis vel agnationis, cum quo semper conjunctum esse solet jus participandi bona defuncti; unde per metonym. consequentis pro antecedenti etiam significat Jus adeundæ hæreditatis." Kuster. "Ἀγχιστεία in jure Attico est Jus legitimæ successionis, h. e. succedendi in bona et jura defuncti civis vi cognationis." Wolf. in Demosth. Leptin. 320. Isæus 271. Ὃ δὲ παῖς οὗτος οὐδὲ καθ' ἓν τούτων τῶν ὀνομάτων Ἀγνίᾳ προσήκει ἀγχιστείᾳ, ἀλλ' ἔξω τῆς συγγενείας ἐστίν: 279. Ὃ συγγενέστατον μὲν ἦν τῇ φύσει πάντων, ἐν δὲ ταῖς ἀγχιστείαις ὁμολογουμένως οὐκ ἔσ-ιν: 147. Τοὐναντίον τοίνυν συμβέβηκεν ἢ ὡς ὁ νόμος γέγραπται· ἐκεῖ μὲν γάρ ἐστι, νόθῳ μηδὲ νόθῃ εἶναι ἀγχιστείαν μήθ' ἱερῶν μήθ' ὁσίων, ἀπ' Εὐκλείδου ἄρχοντος: 218. Πάντες γὰρ ὑμεῖς τῶν πατρῴων, τῶν παππῴων, τῶν ἔτι περαιτέρω κληρονομεῖτε, ἐκ γένους παρειληφότες τὴν ἀγχιστείαν ἀνεπίδικον. "Ἀγχιστεία, Propinquitas, Cognatio; sed Neh. 13, 29. ἀγχιστεία ἱερατείας respondens Hebr. נְאֻלֵי הַכְּהֻנָּה, Liberationem a sacerdotio denotare videtur. Cf. Ἀγχιστεύω. Pro נאלה autem, quæ Redemtionem, vel Jus cognationis ad redimendum significat, reperitur Ruth. 4, 6-7. Jer. 32, 7." Biel. Glossæ: Ἀγχιστεία· Propinquitas, Affinitas, Proximitas. In Etym. scribitur *ἀγχιστία, sed perperam, ut notavit Valck., et ante eum Scott. App. ad Thes. In usu tamen est ἀγιστία, pariter ac ἁγιστεία.] Ἀγχιστεία ἡ περὶ τὸ θεῖον, Plut. de flamine dixit qui accedit Deo proxime, Bud. Lex. [Numa 8. Μέγα γὰρ ἦν μέρος, ὡς ἐκείνῳ τῆς φιλοσοφίας, καὶ τούτῳ τῆς πολιτείας ἡ πρὸς τὸ θεῖον ἀγχιστεία καὶ διατριβή. "Hæc lectio ferri potest, sed mallem ἁγιστεία, ut p. 66. τὴν περὶ τὸ πῦρ ἁγιστείαν: 141. *Πυθαγορικῆς ἁγιστείας: 145. μεγίσταις καθιερωμένων ἁγιστείαις." Bryan. Sed τὴν πρὸς τὸ θεῖον ἁγιστείαν minus proprie diceretur pro περὶ, et vulg. ἀγχιστεία tuentur Plutarchi voces, quæ id sequuntur, καὶ διατριβή. Recte vertit Reisk. Ind. Gr. Familiaritas cum numine divino.]

'Αγχιστεῖον, idem, unde apud Soph. Antig. (173.) κατ' ἀγχιστεῖα genere neutro pro κατ' ἀγχιστείαν, ut Schol. notat, exponens κατ' οἰκειότητα, κατὰ συγγένειαν: ut videlicet confundatur hoc discrimen, quod inter ἀγχιστεύς, συγγενής, οἰκεῖος, antea posuimus. Soph. verba sunt hæc: Ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω Γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων. [Vide Valck. in 'Αγχιστεύς citatum.]

'Αγχιστικός, ἡ, ὸν, Ad ἀγχιστείαν pertinens, Ad cognationem pertinens. 'Αγχιστικὰ δίκαια ap. Ammon. Jura eorum qui sunt ἀγχιστεῖς, Quæ debentur alicui nomine ἀγχιστείας, i. e., propter eum propinquitatis gradum, qui ἀγχιστεία dicitur. [Vide Valck. in 'Αγχιστεύς citatum.]

'Αγχιστῖνος, ήνη, ῖνον, vel 'Αγχιστῆνος, ήνη, ῆνον, ad verbum, Prope stans, Eust. [v. infra.] Il. E. (141.) de ovibus, Αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, Aliæ prope alias stantes, et minimo spatio invicem distantes, Aliæ aliis contiguæ, Addensatæ, Coacervatæ et quasi conglobatæ, metu videlicet leonis ovilia insultantis; aut ad differentiam caprarum, quarum αἰπόλια πλατέα dicit Hom. quod aliæ ab aliis longius distantes pascantur. Hæc fere Eust. qui etiam admonet, vocis hujus antepenultimam per η scribi, ut ab ἄγχι et ἑστάναι factam, mutando ε in η: cum cetera omnia vv. derivata ab ἄγχι servent ejus ι: [531. Τὸ δὲ ἀγχηστῆναι δηλοῖ μὲν τὸ πυκναί, γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἄγχι ἑστάναι ὁ ποιοῦσιν αἱ ὗες διὰ φόβον πυκνούμεναι ὡς ἐπὶ συνασπισμῷ. Σημείωσαι δὲ ὅτι νῦν μὲν τὸ ἀγχηστῆνος σύνθετον εὑρηται, μετ' ὀλίγα δὲ τὸ ἄγχι ἑστηκέναι διαλελυμένον εὑρήσεις· ἴσως δὲ καὶ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν αἰπολίων τὸ ἀγχηστῆναι εἴρηκεν· ἐκεῖνα γὰρ πλατέα λέγεται διὰ τὸ οὕτω τὰς αἶγας νέμεσθαι· γράφεται δὲ διὰ τοῦ η ἡ προπαραλήγουσα τοῦ ἀγχηστῆναι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἑστάναι τροπῇ τοῦ ε εἰς η· ἄλλως δὲ τὰ ἀπὸ τοῦ ἄγχι ἐπιῤῥήματος πάντα διὰ τοῦ ι γράφεται, ἐν οἷς καὶ ὁ ἄγχιστος, ὅθεν τὸ ἀγχιστεύειν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.] De penultima autem nihil dicit, quæ ibi in exemplari Romæ edito per η scripta est et ipsa; at alio loco ap. Eund. in eodem exemplari ἀγχηστῖναι habetur, cum η in antepenultima, sed ι in penultima: [257. Ἰστέον δὲ ὅτι αἰπόλια πλατέα αἰγῶν, ἢ τὰ μεγάλα, ἢ μᾶλλον παρατετηρημένως τὰ πεπλατυσμένα, ἐπείπερ αἱ αἶγες ἐσκεδασμέναι νέμονται· τὰς μέντοι ὗς, ἀδινάς τε λέγει καὶ ἀγχηστίνας, ἤγουν ἄγχι ἑστηκυίας, πυκνὰς, πυκνοῦνται γὰρ ἐν τῇ νομῇ, καὶ οὐ πολὺ διίστανται.] Ap. Etym. trifariam scribitur, per ε in antepenultima, et η in penultima; per ι utrobique: per η in antepenultima, et ι in penultima: ['Αγχιστήνη· ἀπὸ τοῦ ἄγχιστος ἀγχιστῆνος καὶ ἀγχιστίνη· τὸ δὲ ἄγχιστος, ἔστιν ὑπερθετικὸν, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀγχοῦ ἀγχότερος, ἀγχίων ἄγχιστος, (ubi pro 'Αγχιστήνη leg. 'Αγχηστίνη, ut patet e Cod. Dorv. Ms. qui teste Gaisford. exhibet ἀγχηστῖνοι—ἀγχηστῖναι pro vulgg. ἀγχιστῆνος—ἀγχιστίνη.) 'Αγχηστίναι· πλησίον ἀλλήλων καὶ πυκναί, παρὰ τὸ ἀγχοῦ, ubi Cod. Dorv. teste eodem Gaisford. ἀγχηστῆναι habet:] ut et ap. Suid. habetur, ['Αγχηστῖνοι· πυκνοὶ, καὶ ἀγχηστῖνος, ἡ εὐθεῖα.] "'Αγχιστῖνοι, Suidæ πυκνοὶ, "Densi, Conferti, pro quo rectius ap. Etym. "ἀγχιστῆνοι, ap. quem tamen itidem (l. c.) repe- "ritur 'Αγχηστίναι· πλησίον ἀλλήλων καὶ πυκναί, "respicientem proculdubio ad Hom. l. c." At vero in Hes. legitur cum ι utroque in loco: ['Αγχιστῆναι· ἐγγὺς στῆναι. 'Αγχιστῖναι· σύνεγγυς ἀλλήλων, ἢ συνεχεῖς, ὅ ἐστι πυκναί, ἢ ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις. Albertii Cyrill. Lex. Ms. 'Αγχιστίνη· πυκνή.] Ego certissimam scripturam esse puto cum η in penultima, si a στῆναι fieri constet; at in antepenultima nescio cur ι in η mutare oporteat. Certe vetustissimum habeo exemplar Iliadis, in quo ἀγχιστῆναι cum ι in antepenult. cum η in penultima legitur. Cujus auctoritas adjuncta rationi etymologiæ, faciet ut ἀγχιστῆνος scribam; si tamen pro confesso habeatur esse inde vocem compositam. Ego enim simplicius et verius esse puto a superlativo ἄγχιστος hoc vocabulum, sicut et præcedentia, deducere. ["Heyn. Hom. 5, 27." Schæf. Mss. Apollon. Lex. 'Αγχηστῖναι· συνεχεῖς καὶ σύνεγγυς ἀλλήλων, οἷον ἀλλεπάλληλαι. Αἱ μέν τ' ἀγχηστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, (l. c.) Καὶ ἀρσενικῶς· Οἱ δ' ἀγχηστῖνοι ἔπιπτον Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν, (Il. P. 361. τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων, Καὶ Δαναῶν.) Παρῆκται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἄγχι καὶ ἀγχοῦ, ὅπερ συνήθως ἐπὶ τοῦ σύνεγγυς τίθησιν. Ergo utramque formam agnoscit, ἀγχιστῖνος ab ἄγχι, ἀγχηστῆνος ab ἀγχοῦ. "Nullam facile formam dixeris, in qua scribenda tanto opere varient Grammatici et Codd. Mss. Schol. enim Homeri, (Pseudo-Did. ad Il. E. 141. 'Αγχιστῖναι· ἐπάλληλοι, πυκναί, πλησίον, ἅμα ἀλλήλοις, l. ἀλλήλαις, qui error Albertium fugit, et ad Il. P. l. c. 'Αγχιστῖνοι· ἐπάλληλοι, πυκνοί,) Hes. Suid. et Etym. comparando intelliges ἀγχιστῖνος scribi, ἀγχιστῆνος, ἀγχηστῖνος, et ἀγχηστῆνος. E quibus qui primam præferunt formam, et a superlativo ἄγχιστος derivatam esse disputant, ab analogia linguæ proxime abesse videntur." Herm. Tollius. "'Αγχιστῖνος est a superlativo ἄγχιστος, Proximus, deducta vox, per paragogen, notans, Proximus, Densus, Alius post alium et prope alium. Eust. derivari a multis dicit vocem ab ἄγχι et ἑστάναι, et scribi ἀγχιστῆνος, imo et ἀγχηστῆνος, mutato ε et α ex ἑστάναι in η: quia, ex hac etymologia, ἀγχιστῖνος omni ratione scribendi sic, careat. Sed his ambagibus opus non est; nam non est composita vox, sed paragoge tantum aucta ex ἄγχιστος." Damm. Præter Hom. Il. cc. vox extat in Od. X. 118. Ω. 180. 448. Qui ab ἄγχι et ἑστάναι vocem deducunt, ἀγχιστῆνος recte scribent; qui autem ab ἀγχοῦ et ἑστάναι formant, jure ἀγχηστῆνος præferent: sed utraque etymologia Gr. linguæ analogiæ repugnat. Tertia forma ἀγχηστῖνος proculdubio vitiosa, et pro Libriariorum errore habenda est. Nos cum Nostro, Wolfio ad Hom. et Schneidero in Lex. ἀγχιστῖνος ab ἄγχιστος scribimus. Schneiderus jubet voc. προμνηστῖνος conferri, de qua Etym. Προμνηστῖναι ἐσέλθετε, μὴ δ' ἅμα πάντες, (Od. Φ. 230. 'Αλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, μηδ' ἅμα πάντες·) ἀντὶ τοῦ παραδεχόμενοι ἀλλήλους καθ' ἕνα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγαθὸς ἀγαθῖνος, οὕτως ἀπὸ τοῦ μένω μενηστῖνος, καὶ συγκοπῇ, καὶ μετὰ τῆς προ προθέσεως, προμνηστῖνος. Sed melius scripsit Eust. 1680. Προμνηστῖναι δὲ, ὡς οἷον εἰπεῖν προμενετῖναι, ὅ ἐστι μία τὴν ἄλλην μένουσα ἐν τῷ ἐπὶ στίχον καὶ κατὰ μίαν προϊέναι, καὶ ἁρμόττει ὁ Ὁμηρικὸς τρόπος οὗτος προσώποις οὕτω καθ' ἕνα ἐρχομένοις καὶ μὴ κατὰ στίφος. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ νεμῶ νεμέσω καὶ νεμήσω, οὕτω καὶ τοῦ μενῶ δύω εἰσὶν ἀσυνήθεις μέλλοντες, μενῶ μενέσω, καὶ μενῶ μενήσω· ἐκ μὲν τοῦ μενέσω γίνεται τὸ ὑπομενετέον παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ἐκ δὲ τοῦ μενήσω ὁ προμνηστῖνος συγκέκοπται. De adjectivis in ινος desinentibus v. Etym. 793. cujus verba supra 147. d. dedimus.]

'Αγχοῦ, itidem cum genitivo, et usurpatur ab Herod., quamvis sit poeticum, sicut ἄγχι, ut L. 1. pro In propinquo, 'Αγχοῦ εἶναι στρατοῦ: [3, 85. cum dativo, Καὶ τὰ μὲν πολλὰ περιήγαγε ἀγχοῦ τῇ ἵππῳ· 6, 77. Ὡς δὲ ἀγχοῦ μὲν ἐγίνοντο τῆς Τίρυνθος.] Comparativum habet 'Αγχοτέρω, Propinquius, unde et nomen ἀγχότερος, Propinquior. Superlativum habet ἀγχοτάτω, Proxime, quo etiam utitur Herod. [7, 91. 'Αγχοτάτω τῇσι Αἰγυπτίῃσι μαχαίρῃσι πεποιημένα: 2, 169. 4, 35. 6, 102. 7, 64. 73. 74. 80. 89. 8, 122. 135.] Et [4, 73.] οἱ ἀγχοτάτω προσήκοντες dicuntur Genere proximi, ut loquitur Terent. Fiunt autem ἀγχοτέρω et ἀγχοτάτω detracto υ, ut τηλοτάτω a τηλοῦ. "'Αγχότερος, Vicinior, Propinquior, ἐγγύτερος, Suid." [et Zonar.] "ex Herod. Στενοτέρη ἐφαίνετο καὶ ἀγ- "χοτέρη ἡ ἐσβολή." [In Suida et Zonara perperam legitur εἰσβολή. Respicitur ad 7, 175. Ἡ νικῶσα δὲ γνώμη ἐγένετο, τὴν ἐν Θερμοπύλῃσι ἐσβολὴν φυλάξαι· στενοτέρη γὰρ ἐφαίνετο ἐοῦσα τῆς ἐς Θεσσαλίην, καὶ ἅμα ἀγχοτέρη τε τῆς ἐωϋτῶν. Stob. Ecl. 1, 6, 10. p. 170. Heeren. Κλῦτε Μοῖραι, Διὸς αἵτε παρὰ θρόνον 'Αγχοτάραι (sic) θεῶν ἐξόμεναι. "Ex Eurip. Peleo versus hos desumtos esse, notant in marg. Codd. V. A. E. Solus eos servavit Stob. np. quem in Cant. Ed. Κλῦτε Μοῖραι Διὸς, ἅτε παρὰ θρόνον ἀγχοτάται θεῶν ὀξόμεναι. Idem Codd. nisi quod pro ὀξ. habent ἐξόμεναι, pro ἀγχοτάτω autem ἀγχοτάραι. Grot. pro ἅτε dedit αἵ τε, et θεῶν, errore forte, omisit. Heath. in Nott. ad Trag. 175. ad metricam rationem eos revocaturus, ita rescripsit: Κλῦτε δὲ Μοῖραι Διὸς, αἵτε παρὰ θρόνον ἀγχοτάται (sic) Θεῶν ἐξόμεναι, addita

particula δὲ, ut anapæsti prodeant. Admodum tamen ea incerta sunt, cum nec primus, nec ultimus versus plenus sit." Heeren. Inter Eurip. Pelei Fragmm. p. 461. hos versus inseruit Beck. (sed ibi tanquam e Stob. ἀγχύτατα, tanquam ex Heath. et Grot. ἀγχυτάται dedit, et in Indicem ἀγχύτατα suo loco retulit, cum forma ἀγχύτατος nusquam legatur.) In Valck. Diatr. eos frustra quæsivimus. Inter Soph. Fragmm. ex incertis Tragœdiis exhibet Brunck. et sic eos in ordinem constituit, Κλύετε Μοῖραι, Διὸς αἵ τε παρὰ θρόνον ἀγχόταται Ἑζόμεναι. Cum hoc autem loco conferendus est alius, ab Hœschelio Euripidi tributus, quem in Ἄγχιστος protulimus, quique in Plat. de Rep. 3. p. 391. ita legitur: Πᾶς γὰρ ἑαυτῷ συγγνώμην ἕξει κακῷ ὄντι, πεισθεὶς ὡς ἄρα τοιαῦτα πράττουσί τε καὶ ἔπραττον καὶ οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, Ζηνὸς ἐγγὺς, ὧν Κατ' Ἰδαῖον πάγον Διὸς πατρῴου βωμός ἐστ' ἐν αἰθέρι, καὶ, Οὕτω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων. Jam vero Philosophus cum de Achille, Peleo, Theseo, et Pirithoo ibi loquatur, cumque Eurip. Tragœdias Ἡλεὺς, Θησεὺς, Πειρίθους dictas scripsisse satis constet, Hœschelii sententiam calculo nostro non dubitamus comprobare. "Ἀγχοτάτω, conf. cum ἐγγύτατα, ad Dionys. H. 2, 1108. Ἀγχότατος, Wessel. ad Herod. p. 296. 539." Schæf. Mss.]

Ἀγχόθι i. q. ἄγχοῦ, s. ἄγχι, ut ἐγγύθι ap. poetas pro ἐγγύς. Od. N. (103.) Ἀγχόθι δ' αὐτῆς: [347. Il. Ξ. 412. Ψ. 762.] Etym. ait ab ἄγχοῦ formari ἀγχόθι, a quo per syncopen fieri ἄγχι. Secundum quam deductionem ἀγχοῦ ponendum fuisset ante ἄγχι; sed controversa est hæc deductio. [Etym. verba in Ἄγχι dedimus. Adde ex Eod. 169. Καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἄγχοῦ ἀγχόθι, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αὐτόθι, ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ Λέσβος γίνεται *Λεσβόθι, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτὸς αὐτόθι, καὶ κατὰ συγκοπὴν αὖθι: 757. Τηλόθι· ἐπίῤῥημα τοπικὸν, σημαίνει τὸ πόῤῥω, καὶ γίνεται παρὰ τὸ τηλοῦ τηλόθι, ὥσπερ παρὰ τὸ ὑψοῦ ὑψόθι, καὶ ἀγχοῦ ἀγχόθι.] "Ἀγχόθεν, E propinquo, "cui opponitur πόῤῥωθεν." [Herod. 4, 31. Ἤδη ὧν ὅστις ἀγχόθεν χιόνα ἀδρὴν πίπτουσαν εἶδε, οἶδε τὸ λέγω. "Ἀγχόθι, ἀγχόθεν, Ruhnk. Ep. Crit. p. 190. 227. 273. Philet. 11. Antip. Sid. 51." Schæf. Mss. Apollon. Alex. Περὶ Ἐπιῤῥημ. in Bekk. Anecd. Gr. 2, 606. Τηλόθεν τηλόθι, αὐτόθεν αὐτόθι καὶ ἐν συγκοπῇ αὖθι, ὑψόθεν ὑψόθι ἀφ' οὗ πάλιν τὸ κατὰ συγκοπὴν ὕψι, καὶ ἴσως καὶ παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἦν τὸ ἀγχόθεν καὶ ἀγχόθι καὶ πάλιν κατὰ συγκοπὴν ἄγχι: 607. Τὰ εἰς ου λήγοντα ἐπιῤῥήματα περισπᾶται, ἔστι δὲ παραγωγά· παρὰ τὸ ὕψος ἦν τὸ ὑψοῦ, παρὰ τὸ τῆλε τὸ τηλοῦ, (ὃ) δύναται καὶ τῷ τέλος παρακεῖσθαι, γενομένης ἐκτάσεως τοῦ ε εἰς τὸ η, τελοῦ τηλοῦ· τὰ γὰρ ἐπὶ τέλους διικνούμενα μεγεθύνεται, καὶ παρὰ γενικὴν τὴν αὐτοῦ ὁμόφωνόν τι ἐκπίπτει ἐπίῤῥημα τὸ αὐτοῦ· δύναται καὶ τῷ ἄγχι παρακεῖσθαι τὸ ἀγχοῦ:—Καὶ τὰ διὰ τοῦ σε παραγόμενα εἰς τόπον, παρὰ τὸ οἶκος *οἴκοσε, ἄλλος ἄλλοσε, παντὸς πάντοσε, παρά τε πάλιν τὸ ποῦ τό· Πόσε φεύγετε; (ex Il. Π. 422. Od. Z. 199.) κύκλος κυκλόσε· χρὴ δὲ νοεῖν, ὅτι πάλιν οἱ αὐτοὶ τόποι παρέπονται τοῖς *προκατειλεγμένοις τῶν εἰς θεν καὶ τῶν εἰς θι· ἄλλοθεν ἄλλοθι, εὐθέως καὶ ἄλλοσε, καὶ ἐπεὶ πάντοθεν καὶ πάντοθι, Πάντοσε δαιδάλλων, (Il. Z. 479.) καὶ ἐπεὶ κυκλόθεν *κυκλόθι, εὐθέως καὶ τὸ κυκλόσε, *ἀγχόσε, *τηλόσε. Vide et p. 622. 624. Ἀγχόθι, ἐγγύθι, conf. ad Apollon. R. 2, 1046.]

"Ἀγχίξαι, Cretensium lingua i. q. ἐγγίσαι, Ap- "propinquare, teste Hes. vel potius Doricum est pro "ἀγχίσαι, pro ἀγχίζω significante i. q. ἐγγίζω, "Appropinquo." ["Ita ψαλίξω et ἐκθερίξω ap. Anacr. 12. Vide not. in 'Αλληλάξαι." Albert. "Ab ἄγχι cum potuerit formari v. ἀγχίσαι, suo flexu Cretenses ἀγχίξαι dixerunt." Valck. Ep. ad Röver. lxviii. (a Schæf. Mss. citatus,) qui plurima hujus generis verborum ibi exempla notavit.]

"Ἀγχεῖος, [εία, εῖον,] Suidæ" [et Zonaræ] "ὁ "πλησίον, Vicinus, Proximus."

[*Ἀγχίῃρης, ὁ, ἡ, idem.] "Ἀγχῖρις, Etym. affert "pro ἐγγὺς, Prope." [In Etym. vulgatum est ἀγχήρις, pro quo Cod. Ms. Dorv. teste Gaisford. exhibet ἀγχήρης.] "Ἀγχιμήνης, e Sophoclis Athamante "Hes. affert pro ὁ ἐγγὺς, Propinquus." ["Scr. ἀγχήρις, v. Etym." Heins. Is. Voss. "F. ἀγχήρης, sicuti *πλησταρὴς ap. Æschyl. (sic, sed locum non reperimus.)" Soping. "Ἀγχιρήνης etiam Ald. et Phavor. At Hagen. ἀγχιρμήνης, quod non dubito esse spalma typographorum. Etym. Ἀγχῆρις (imo Ἀγχήρις) ἐγγὺς, quod magis respondet ad seriem literarum." Kuster. "Ἀγχήρης· ὁ ἐγγὺς, Σοφ. Ἀθάμαντι, Hes. ap. quem Librarii errore legitur ἀγχιρήνης. Vide not. ad El. 89." Brunck. Lex. Soph. Sed ibi nihil extat præter hæc verba, 'Ἀντῆρεις, Gl. ἀντιτύπους,' quæ ad rem nostram non faciunt. Ἀγχήρης recepit Schneider. Lex. Orph. Argon. 1076., Λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἀγχήρεα φῦλα. "Ἀγνινέα, Voss. ἀγνηνέα, Vind. Ruhnk. ἀλιτήρια conj. B. Slothouweri. vulgo ἀπηνέα." Hermann. "Pierson. Veris. 2, 5. versum pede truncatum sic restituebat, ἀπερείσια φῦλα. Sed alio ducunt Codd. vestigia." Ruhnk. "Schneiderus quam Codd. lectionem in notis refert ἀγιεινέα, ea e nullo libro affertur. Equidem reposui, quod proxime ad Codd. lect. accedit, ἀγχήρεα. Etym. Ἀγχήρις· ἐγγὺς, scr. ἀγχῖρες. (Cod. Dorv. Ms., ut supra notavimus, exhibet ἀγχήρης, unde proculdubio corrigendum, Ἀγχίρης· ὁ ἐγγύς.) Hes. Ἀγχιρήνης· ὁ ἐγγὺς, Σοφ. Ἀθάμ. Ἀγχήρης in Hes. scribendum esse viderunt VV. DD. Codex Hesychii ἀγχηρήνης habet. Dicit Noster propinquas ab utroque paludis et Bospori latere gentes. Erfurdt. ἀγαπήνορα conjiciebat." Hermann.]

[*Ἄγχιμος, ὁ, ἡ, Vicinus, Proximus. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἄγχιμος· ἀντὶ τοῦ πλησία. Εὐριπίδης· Ἀλλ' ἄγχιμος γὰρ ἦδε *Φοιβία, l. *Φοιβεία, γυνή. Vide Ἀγχίπους.]

[*Ἄγχος, adv. Prope, Juxta, Recens, Nuperrime, Novissime. Hes. Ἄγχος· πρόσφατος, ἐγγὺς, ἢ *πνίγμα, ἢ πλησίον, ἢ δόρυ. "Pro ἔγχος, quando δόρυ notat. Ita mox ἄγχουσα, pro quo inf. ἔγχουσα. Idem animadvertit Kuster. cujus nota hæc est:— 'Pro πρόσφατος scr. προσφάτως. Ἄγχος enim est adv. Vide infra compos. Ἔναγχος, quod magis usitatum est. Ceterum confundit hic Hes. tria verba affinis soni, ἄγχος, ἀγχοῦ, et ἔγχος. Nam προσφάτως (f. l. πνίγμα) pertinet ad ἄγχος, τὸ, substantivum, ab ἄγχω: ἐγγὺς et πλησίον, ad ἀγχοῦ: δόρυ ad ἔγχος.'" Albert. Cf. Ἔναγχος.]

Ἔναγχος, Paulo ante, Modo, πρήν, προσφάτως, πρὸ μικροῦ, ἄρτι, ὡς νῦν, [l. ἀρτίως, νῦν, cum Valck. ad Phœn. 204.] ἐγγὺς, πρὸ βραχέος, Hes. Aristoph. Nub. (639.) ἔναγχος γάρ ποτε Ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ. Dionys. Hal. 6. (77.) Ἔναγχος δὲ δὴ τοῦ χρόνου, quod exp. Nunc autem, [Nuper autem: 7, 45., a Schæf. Mss. cit., Καὶ τὰ τελευταῖα ταυτὶ τὰ περὶ τὴν *σιτοδασίαν ἔναγχος τοῦ χρόνου προσκρούσματα, (ubi Reisk. "Σιτοδασίαν per a, a δαίειν i. e. *διάδασιν, διανομὴν τοῦ σίτου, dedi pro vulg. σιτοδοσίαν per o, a διδόναι," sed perperam dedit: vulgatum σιτοδοσίαν, quod recepit et Schneider. Lex., satis tuentur voces σιτοδότης, et σιτοδοσία, de quibus v. Nostrum:) 7, 55. Οἳ τυραννίδος τε πολυχρονίου ἠλευθερώκατε τὴν πόλιν ἔναγχος. Joseph. 1, 322. Cass. Dio 206, 53. Gl. Ἔναγχος· Nuper. J. Poll. 9, 18. Εἴποις δ' ἂν πόλιν, τὴν μὲν ἔναγχος κτισθεῖσαν, νέαν, πρόσφατον, καινὴν, νεόκτιστον, *νεοποίητον, νεουργὸν, νεοκατάστατον. Democr. Fr. ap. Fabric. B. G. 4, 333. Ἔναγχος ἐμόχθεον ἐρευνήσασι τῆς φύσεως τὸ δῶρον. Timæi Lex. Ἔναγχος· ἐν τῷ ἔγγιστα παρελθόντι χρόνῳ. "Hipp. Maj. p. 96. Ἀτὰρ τὰ τελευταῖα ἔναγχος ἀφικόμενος δημοσίᾳ ἐκ Κέω: 97. f, g. Theæt. 116. Οἷον καὶ αὐτοῖς ἡμῖν ἔναγχος εἰσῆλθε διαλεγομένοις. Charmid. 236. Ἔναγχός τι ἔφη βαρύνεσθαί τι τὴν κεφαλὴν, (' v. Heindorf. p. 61.' Schæf. Mss.) Lachet. 246. Καὶ γὰρ αὐτῷ μοι ἔναγχος ἄνδρα προὐξένησε τῷ υἱεῖ διδάσκαλον μουσικῆς. Clitoph. 255. Gorg. 289. Sympos. 315. Phædr. 349. Suidas habet paulo auctius ex alio fortasse Glossario: Ἔναγχος· πρὸ ὀλίγου, ἐν τῷ ἔγγιστα παρελθόντι χρόνῳ. Ὃν ἦν καταψευσάμενος ἔναγχος, καὶ μεγάλα ἀνάρσια ἀνηρημένος ἐκδίκως." D. R. "Supra v. Ἀνάρσια, ubi idem Fragm. habes, legitur ὃς ἦν κ. quod magis placet." Kuster. Etym. Ἔναγχος· ἀρτίως, πρὸ μικροῦ, ἢ πρὸ ὀλίγου, ἐν τῷ ἔγγιστα παρελθόντι χρόνῳ, παρὰ τῆς ἄγχοῦ γενικῆς ἄγχος, καὶ συνθέσει, ἔναγχος, ἢ πρήν, προσφάτως, ἐγγύς. Zonar. Ἔναγχος· πρὸ μικροῦ, ἐν

θέσει, βολίσκω, καὶ ὑπερθέσει, βλοΐσκω, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, βλῶσκω, (Zonar. καὶ μεταθέσει τοῦ μ εἰς τὸ β—καὶ ἐν ὑπερθέσει—καὶ ἐκτάσει.) Ἰστέον ὅτι τὰ μὲν ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας παραγόμενα, διὰ τοῦ ισκω γίνονται, οἷον, τελίσκω, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς δευτέρας, (Zonar. τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ω) διὰ τοῦ ασκω, οἷον, *γελάσκω. Idem: Βλαστός· παρὰ τὸ βλώσκειν, ὃ σημαίνει τὸ αὔξεσθαι. Etym. Gudian. Βλαστός· ἐκ τοῦ βαίνειν τὴν αὔξησιν, παρὰ τὸ βλώσκειν ἐν τῷ αὔξεσθαι, ὅ ἐστι μολύσκειν. *Βλάσκω· τὸ πορεύομαι, ὅτερ γέγονε ἀπὸ τοῦ μολύσκω, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, καὶ μεταθέσει τοῦ μ εἰς β, καὶ κατὰ συγκοπὴν βλάσκω, (l. βλώσκω, etiamsi contra literarum seriem sic legatur: auctor enim si scripsisset βλάσκω, non o in ω, sed a in ω mutari dicere debuisset.) Βλώσκω· τὸ αὐξάνω, παρὰ τὸ μολῶ μολύσκω, καὶ βλώσκω, καὶ εἰς τὸ Βλαστός. Pro μολύσκω in utroque loco leg. μολίσκω, ut ex Etym. M. patet.] "Μολίσκω, i. q. μολέω, "unde et derivatum est, ut στερίσκω e στερέω. Schol. "Odyss. Δ. exp. βαδίζω." ["Μολίσκω, Heyn. Hom. 6, 154. 444." Schæf. Mss. Etym. Gud. *Βλῶ· παρὰ τὸ μολῶ, *βλώθω, καὶ *βλώθης, καὶ βλώθρη, ἡ μεγάλη καὶ ὑψηλὴ), παρὰ τὸ μολεῖν εἰς ὕψος, οἷον μολώθρη, οὕτω καὶ βλαστάνω *βλυστάνω. In præced. gl. est: Βλύω, καὶ βρύω διαφέρει· ὅτι τὸ μὲν βρύειν ἐπὶ τῆς ἀναδόσεως τῶν ἀνθέων λέγεται, τὸ δὲ βλύειν, ἐπὶ τῆς τῶν ὑδάτων ἀναδόσεως· οὕτω βλαστάνω βλυστάνω, καὶ εἰς τὸ Ὀμβρολίττειν, sic, sed l. *Ὀμβροβλυτεῖν. Respicitur enim ad hanc glossam: Ὀμβροβλυτεῖς· ἔστιν ὄμβρος καὶ βλύω, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀμβροβλυτῶ, ὀμβροβλυτεῖς, τὸ δὲ βλύω παρὰ τὸ βρύω, ἐξ οὗ γίνεται βρῦα (l. βρύα,) τὰ τῆς θαλάσσης, τοῦτο παρὰ τὸ ῥέω, τοῦτο παρὰ τὸ ὕω τὰ βρέχω· ἐκ τοῦ βλύω γίνεται βλύζω. Hinc corrigendus est Suid. Ὀμβρῶ, ὀμβρήσω, καὶ ὀμβρολυτῶ, καὶ ὀμβρήσαντος, πηγάσαντος. "Ὀμβρολυτῶ est vox suspecta, vel saltem mihi nusquam alibi lecta." Kuster. Sed e Nostro, cujus hæc sunt verba, veram lect. expiscari licebat:—"Ὀμβροβλύζων, Pluviam fundens, in quibusdam VV. LL. In aliis est ὀμβροβλυτῶν, cum eadem expos. Legitur autem ὀμβροβλυτῶ ap. Suid. scribentem, Ὀμβρῶ, ὀμβρήσω, ὀμβρολυτῶ, (ὀμβρολυτῶ error est typographicus, quem Noster in Corrigendis correxit, jubens legi ὀμβροβλυτῶ, quod in Ed. Mediol. a Kustero hic prorsus neglecta legerat,) καὶ ὀμβρήσαντος, πηγάσαντος. Respexerunt ista VV. LL. ad Phavor. Ὀμβροβλιτῶν· ὑετὸν καταχέων, qui ea e Zonara exscripserat, in quo tamen editum est Ὀμβροβλυτῶ· ὑετὸν καταχέω. "Habet etiam Suid. Ed. Mediol., quam mireris non consuluisse Kuster. cui merito suspectum erat, quod Portus ediderat, ὀμβρολυτῶ." Tittmann. "Ὀμβροβλύζω, *ὀμβροβλύσσω,—ττω, ὀμβροβλυτέω, Segaar. Ep. ad Valck. 15. Act. Traj. 1, 242. Βλώσκω, Heyn. Hom. 6, 444." Schæf. Mss. Hesych. "Εβλω· ἔδακε, διέσπασεν, ἐφάνη, ᾤχετο, ἔστη, ἐβόα, ἐκάλει. "Variæ illæ exposs. non conveniunt voci ἔβλω. Sic distinguendum videtur, "Εβλω· ἔδακε, δ. ἐφ. ᾤχ. ἔστη. Ἐβόα· ἐκάλει. Postrema peculiarem constituunt glossam, quomodo sup. in v. Βλώσκει· ἀνατέλλει, ἔρχει, βοᾷ, κραυγάζει, posteriora etiam separanda diximus. Præterea notandum, quando ἔβλω reddit ἔδακε, διέσπασεν, eum respicere vocem ἔβρω, a *βρῶμι, quam inferius similiter explicat, ἔφαγεν, ἔδακε, διέσπασεν. Quando porro ἔβλω interpretatur ἐφάνη, ᾤχετο, ἔστη, ('f. πάρεστι, Adest,' Kuster.) spectavit τὸ *βλῶμι, pro βλώσκω, Venio, Ascendo, Cresco, aut simile. Nisi potius pro ἐφάνη leg. sit ἔφαγε, ut inf. in "Εβρω, quorsum tum pertineret. Ita olim scripseram in Peric. Crit. 80. Simili fere modo, in paucis tamen diverso, annotaverat Kuster.:—'Confundit Hes. ἔβλω cum ἔβρω. Nam interpretationes, ἔδακε, διέσπασεν, ἐφάνη, pro quo leg. puto ἔφαγε, pertinent ad ἔβρω, at reliquæ interpretatt. ad ἔβλω, quod est a βλώσκω.'" Albert. Illud ἐφάνη, Kustero et Albertio suspectum, satis probum est, ut patet e Grammat. S. Germ. l. c. Βέβλωκεν· φαίνεται. Wakef. ad Hes. marg. sic corrigit: "Εβλω· ἔδακε, διέσπασεν. "Εβλωσκε· ἐφάνη, ᾤχετο, ἔστη l. ἔβη. "Leg. "Εβλω· ἔδακε, διέσπασεν, ἔφαγε. Hes. "Εβρω· ἔφαγεν, ἔδακε, διέσπασεν. Callim. H. in Jov. 49. ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως. Quæ sequuntur ap. Hes. ᾤχετο, ἔστη, ἐβόα, ἐκάλει, ad aliud verbum pertinent, et leg. "Εβω· ᾤχετο, ἔστη, ἐβόα, ἐκάλει. Hes. Βῶ· ἐπιβῶ. "Εβωσεν· ἐκάλεσεν, ἔκραξεν. Vide et Βεβάασι." Toup. Emendd. 3, 305. Eust. 1064. Ὡς γάρ φησιν Ἡρακλείδης, καθὰ τελῶ τελίσκω *Ἰακῶς, καὶ θορῶ *θορίσκω, καὶ μολῶ μολίσκω, ἐξ ὧν τὸ θρώσκω, ἔτι δὲ καὶ τὸ βλώσκω, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ νοῶ γίνεται *νοΐσκω, καὶ κατὰ συναίρεσιν *νώσκω, καὶ προσθέσει τοῦ γ Αἰολικῶς, *γνώσκω: 1722. Ἐν δὲ τοῖς εἰρημένοις πρῶτα μὲν ἰστέον ὅτι τὸ γίνωσκον ἡμαρτῆσθαι δοκεῖ μὴ γραφόμενον γίγνωσκον ἐν δυσὶ γ, ὡς Ἡρακλείδης βούλεται· λέγει γὰρ ἐκεῖνος, ὅτι, ὥσπερ τελῶ τελίσκω Ἰωνικῶς διὰ τοῦ κ παραληγομένου τῷ σ καὶ τῷ ι, ὁμοίως καὶ θορῶ θορίσκω, καὶ μολῶ μολίσκω, οὕτω καὶ νοῶ νοΐσκω, ἐκ τούτων δὲ κατὰ κράσιν θρώσκω, βλώσκω, νώσκω, καὶ Αἰολικῶς, γνώσκω —— Ὅτε δὲ γράμματι *ἐνθεωρεῖται ἐνὶ ἡ ἀναδίπλωσις, τότε *ἰσοσυλλαβεῖ τῷ *ἀναδεδιπλωμένῳ τὸ ὁλόκληρον, οἷον μένω μίμνω, γένω γίγνω, οὕτω δὲ καὶ μέλω μέμλω, καὶ πλεονασμῷ ἤγουν παρενθέσει τοῦ β, μέμβλω, παρεντεθέντος τοῦ β, διὰ τὸ μηδέποτε κατὰ μίαν συλλαβὴν τῷ λ ἕπεσθαι τὸ μ, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ὦ ἐρρέθη μολίσκω βλώσκω, καὶ ἐκ τοῦ παραμεμέληκε παραμέμβλωκε: 1809. Τὸ δὲ βλώσκοντα δύναται γραφῆναι καὶ βλώσκοντι κατὰ πτῶσιν δοτικὴν, καὶ ἔστιν ἀμφοτέρως *ἄσφαλτον, (in v. ἄσφαλτον error latere videtur, aliis tollendus)· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ μολῶ μολήσω *μολήσκω, ὡς θνήσω θνήσκω καὶ τὰ ὅμοια, καὶ τροπῇ συνήθη (f. συνήθει) μακροῦ εἰς μακρὸν ἤγουν τοῦ η εἰς ω, μολώσκω, καὶ συγκοπῇ τοῦ ο τῆς ἀρχούσης καὶ *ἀπελεύσει μὲν τοῦ μ, *ἀντενθέσει δὲ τοῦ β, βλώσκω. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν μέσῳ μὲν λέξεως τὴν ἀπὸ συγκοπῆς κακοφωνίαν τοῦ μ καὶ λ θεραπεύουσιν οἱ παλαιοὶ, ἐπεμβάλλοντες τὸ β καὶ φυλάσσοντες καὶ τὸ μ, ὡς ἐν τῷ παρμέμβλωκε, περὶ οὗ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται· ἐνταῦθα δὲ μὴ δυναμένων ὁμοῦ κεῖσθαι τοῦ μ καὶ τοῦ β καὶ τοῦ λ, μήτε μὴν τοῦ μ καὶ τοῦ λ, ἐξεβλήθη μὲν ἐξ ἀνάγκης τὸ μ, προετέθη δὲ τὸ β, καὶ οὕτως ἡ λέξις ἐξεφωνήθη κάλλιον. Apollon. Lex. Βλώσκειν· μολίσκειν, πορεύεσθαι. Hinc COMPOS. *Ἀποβλώσκω, Discedo, Digredior. Apollon. R. 3, 1143. "Ὅφρα ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο Δύῃ ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ Ὀθνείων. Et *Ἐμβλώσκω. Hes. Ἐμβλωκυῖαν· ἐν τῷ ἀνδρὶ ἤδη οὖσαν. "Scr. videtur ἐμβεβλωκυῖαν, ab ἐμβλώσκω, quo carent Lexx. Supra Hes. (et Grammat. S. Germ.) Βέβλωκεν· φύεται." Albert. Et] "Καταβλώσκω, Percur-"ro, vel Decurro in Odyss. Π. (465.) Οὐκ ἔμελέν μοι "ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι, Ἄστυ καταβλώσκοντα. [Pseudo-Did. ἀνύοντα, ἢ κατελθόντα, ἢ πορευόμενον.] "Hes. καταβλώσκειν exp. non solum καταρτέχειν, sed "etiam ὑποφεύγειν." [Apollon. R. 1, 321. πόλησι Νόσφι καταβλώσκοντας. (Schol. Καταβλώσκοντας· κατερχομένους, *καταμολίσκοντας. Τὸ β ἀντὶ τοῦ μ· συγγενὲς γὰρ τὸ β τῷ μ· ὅθεν καὶ ὁ ψωμὸς, βλωμὸς, ἀπὸ τοῦ βλώσκειν διὰ τοῦ λαιμοῦ, ὅ ἐστι κατέρχεσθαι. Καὶ πίτνη βλωθρὴν Ὅμηρος, τὴν ἄχρι τοῦ αἰθέρος μολίσκουσαν. Schol. e Cod. Par. Καταβλώσκοντας· κατερχομένους, καταμολίσκοντας, καὶ κατὰ συγκοπὴν καταμολίσκοντας, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς τὸ β κατὰ συγγένειαν, ἣν ἔχει πρὸς ἄλληλα τὰ στοιχεῖα ταῦτα, καὶ μεταθέσει τοῦ λ, καὶ τροπῇ τοῦ ο μακροῦ εἰς ω μέγα, καταβλώσκοντας. Ἐντεῦθεν καὶ βλωμὸς, ὁ ψωμὸς, ἀπὸ τοῦ βλώσκειν, καὶ κατιέναι διὰ τοῦ λαιμοῦ· καὶ ἡ βλωθρὴ πίτνη, ἀπὸ τοῦ μέχρι αἰθέρος μολεῖν:) 4, 227. Καὶ μεγάλου ποταμοῖο καταβλώσκοντι ῥεέθρῳ, Schol. καὶ τῷ τοῦ ποταμοῦ καθέλκοντι καὶ καταφόρῳ ῥεύματι. "Heyn. Hom. 6, 444." Schæf. Mss. Lycophr. 1067. Τῶν *Ναυβολείων δ' εἰς Τέμεσσαν ἐγγόνων Ναῦται καταβλώξουσιν. ITEM] "Προβλώσκειν, Hesychio *προμολίσκειν. Pro-"dire s. Exire. Odyss. T. (25.) Δμωὰς δ' οὐκ εἴας προ-"βλωσκέμεν, αἵ κεν ἔφαινον," [Pseudo-Did. προϊέναι, προέρχεσθαι:] "Φ. (238.) μή τι θύραζε Προβλώσκειν," [Pseudo-Did. προϊέναι ἔξω: 384. ubi eadem verba extant. Apollon. Lex. Προβλώσκειν· οἷον *προμολίσκειν. "Heyn. Hom. 6, 444." Schæf. Mss.] "Ex-"ponitur etiam Protuberare." [Oppian. H. 2, 251. οὐδ' ἐθέλουσι Προβλώσκειν, εὐκραὲς ἔως ἔαρ ἠβήσειεν, Schol. P. 2. *προπηδᾶν τοῦ φωλεοῦ, P. 1. et S. προβάλλειν, προέρχεσθαι. Orph. Fr. 31. e Tzetza ad Hes. p. 125. οὐδέ τις ἀνδρῶν Προβλώσκειν μεγάρων

δύναται κατὰ γνῖα δαμασθεὶς Ψύχεϊ λευγαλέῳ, πάχνῃ δ' ὑπὸ γαῖα μέμυκε. "Gesner. cum Ed. Heinsii dedit πάχνῃ δ' ὑπὸ γνῖα μ. Propius ad veram lect. Ed. Trinc. πάχνη δ' ἐπὶ γαῖα μ. Frigore terram findi constat." Hermann. "Προβλώσκειν, Prodire, Homericum." Gesner. Ind. Verb. H. l. etiam ap. Apul. de Mundo extare, testatur Toup. Emendd. 3, 554. sed cum ibi frustra quæsivimus.] "Βλωθρὸς, (ὴ, ὸν,) Altus, Celsus, Procerus, ut Hesychio βλωθρὴ est *εὐαξὴς," [l. εὐαυξὴς,] "ἡ προβαίνουσα καὶ ἄνω θρώσκουσα, itidemque Schol. Apollon. R. (l. c.) ἄχρι τοῦ αἰθέρος μολίσκουσα, derivantibus nimirum παρὰ τὸ βλώσκω. Il. N. (389.) Ἥριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωῖς Ἠὲ πίτυς βλωθρή: Π. (483.) Od. Ω. (233.) Στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην." [Pseudo-Did. ad Il. N. 389. Βλωθρή· μακρὰ, παρὰ τὸ βλώσκειν, ὅ ἐστι, βαίνειν, εὐαυξὴς γάρ: Π. 483. Βλωθρή· εὐαυξὴς, μεγάλη: Od. Ω. 233. Βλωθρὴν τὴν μεγάλην, ἀπὸ τοῦ ἄνω μολίσκειν, ad q. l. respexit et Apollon. Lex. Βλωθρήν· μολοθρὴν, τὴν εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν *θορύζουσαν, οἷον πηδῶσαν. "Aliquid hic omissum. L. μολοθρὴν, τὴν μεγάλην, ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν, ut habet Schol. (Pseudo-Did. l. c.) Pro θορύζουσαν autem mallem θοροῦσαν, (ut Etym. M. sed θορύζουσαν forte ortum habuit e θορίσκουσαν compendiose scripto.) Hes. habet, ἡ προβαίνουσα καὶ ἄνω θρώσκουσα." Villois. Etym. M. Βλωθρή· οἷον, Ἠὲ πίτυς βλωθρή· μακρὰ, μεγάλη, ἢ ἡ ἀναδρομὴ καὶ αὔξησις, εἴρηται παρὰ τὸν αἰθέρα καὶ τὸ μολεῖν, μολαιθέρη (Eust. 939. μολοαιθρὴ, Schol. Nicand. Ther. 683. μολοθαίρη, Zonar. 393. μολαιθέρη) τις οὖσα, ἡ εἰς τὸν αἰθέρα μολίσκουσα, καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β, διὰ τὴν ἀσυνταξίαν, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, βλωθρὴ, ἢ παρὰ τὸ μολεῖν καὶ τὸ θορεῖν, ἡ ταχέως μολίσκουσα καὶ θοροῦσα. πι πτρ Etym. Gud. Βλώθρη (l. Βλωθρή·) παρὰ τὸ λαμ, λαμ: glossa mutila est, et alio spectare videtur. Schol. Ven. ad Il. N. 390. Βλωθρή· τινὲς ἀπαλὴν, κατὰ Ἀρκάδας, οἱ δὲ ὑψηλὴν, κατὰ Βοιωτοὺς, ἤ τοι *φλοιοβαρῆ, κατὰ Μάγνητας, ἢ τραχεῖαν, κατὰ Δρύοπας, ἢ ηὐξημένην, κατὰ Τυρσηνοὺς, ἢ σκληρὰν, κατὰ Καρυστίους. Eust. 939. Βλωθρὴ δὲ πίτυς ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, κατὰ Τυῤῥηνοὺς μὲν ἡ ηὐξημένη ἢ εὐαυξὴς, ὑψηλὴ δὲ κατὰ Βοιωτοὺς, ἀπὸ τοῦ μολεῖν εἰς αἰθέρα, μολοαιθρή (Etym. μολαιθέρη, Schol. Nicaud. μολοθαίρη, Zonar. μολαιθέρη) τις οὖσα, καὶ ἐν συγκοπῇ καὶ ἐκβολῇ μὲν τοῦ μ, ἀντιβολῇ δὲ συνήθει τοῦ β διὰ τὸ εὔφωνον, βλωθρή. Ἀρκάδες δὲ, βλωθρὴν τὴν ἀπαλὴν φασι, Μάγνητες τὴν *φλοιοβαρῆ, Δρύοπες τὴν τραχεῖαν, Καρύστιοι τὴν σκληράν: 986. Τὸ δὲ δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανε, δίδωσι νοεῖν ὡς ἐγχωρεῖ καὶ τὴν ῥηθεῖσαν ἐλάτην βλωθρὴν κληθῆναι, εἴγε βλωθρή που ἐλέχθη πίτυς, παρὰ τὸ εἰς αἰθέρα μολεῖν: 1532. Ἰστέον δὲ ὅτι ταυτὸν τὸ, ἐλάτη οὐρανομήκης, καὶ ἐ (dele istud ἐ) πίτυς βλωθρὴ, ὅ ἐστι μολοῦσα εἰς αἰθέρα· διὸ ἐλάτας βλωθρὰς λέγει Ὀππιανὸς, ὡς ταυτὸν ὂν τῷ, οὐρανομήκης. "Heyn. Hom. 6, 444." Schæf. Mss. Arat. Diosem. 356. Ἀλλὰ χιὼν εἴη πολλὴ μεγάλαις ἐπ' ἀρούραις, Μήπω κεκριμένῃ μηδὲ βλωθρῇ ἐπὶ ποίῃ, Ὄφρα τις *εὐετῦϊ χαίρῃ (Mosc. εὐετοῖ, Cod. Vratisl. εὐεστοῖ χαίροι, cf. Schneider. Lex.) ποτιδέγμενος ἀνὴρ. Schol. Ἀλλὰ χιὼν ἔστω πολλὴ, φησὶν, ἐν ταῖς μεγίλαις ἀρούραις, περὶ τὴν μήπω (ἀκμὴν Theo,) κριθεῖσαν, καὶ οἱονεὶ διάκρισιν καὶ ἰσχὺν λαβοῦσαν ποάν, οὐδὲ τὴν βαθεῖαν, ἀλλ' ἐπιπόλαιον οὖσαν· ἤγουν ἐὰν ἡ χιὼν πίπτῃ, (χιὼν δὲ ἂν πίπτῃ, Theo,) γενέσθω μὴ ἤδη εἰς πολὺ τῆς πόας ηὐξημένης, ἵνα μὴ κλᾶται αὖτη· ἀλλ' ἔτι ἁπαλῆς (ἁπλῆς, Theo, sed perperam)· ἡ γὰρ χιὼν τηκομένη κατ' ὀλίγον, (ἡ γ. αὐτὴ κατ' ὀλίγον, Theo,) καὶ ποτίζουσα τὴν γῆν, τρόφιμός ἐστι τοῖς ἐσπαρμένοις.] "Ap. Nicand. Th. (683.) βλωθροῖο πυρίτιδος, Schol. exp. non solum μακρᾶς et μεγάλης, sed etiam χλωρᾶς, et ἁπαλῆς, malim εὐαυξοῦς:" [verba sunt, Τὴν δὲ πυρῖτιν, τὴν καὶ πύρεθρον καλουμένην, βλωθρὸν ὠνόμασεν· ἢ πυρῖτις καλεῖται διὰ τὸ δριμεῖα εἶναι κατὰ τὴν γεῦσιν· βλωθρὸς δὲ, ἤγουν ἁπαλὴ, χλωρὰ, ἢ μεγάλη, μακρὰ, μολαθαίρη τις οὖσα, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β βλοθρὴ, sic Schneideri Ed. sed l. βλωθρή. Nostro, εὐαυξοῦς pro ἁπαλῆς scribenti, favet glossa in Cod. Goett., quæ εὐαυξοῦς teste Schneidero exhibet. Sed vulg. ἁπαλὴ contra Nostri emendationem Schol. Cod. Goett. teste eodem Schneidero exhibens, ἁπαλῆς, χλωρᾶς, ἢ μεγάλης, μακρᾶς, et Schol. Arat. l. c. satis tuentur. Adde Suid. et Zonar.: Βλωθρή· χλωρὰ, ἁπαλὴ, εὐαξὴς, ("sic etiam habet Hes. sed male, scribendum enim est εὐαυξὴς," Kuster. in Zonara deest.) Οὐκέτι συρίγγων νόμιον μέλος ἀγχόθι ταύτας Ἁρμόσει (Ἁρμόσῃ, Zonar.) βλωθρᾶς, Θηρίμαχε, πλατάνου, ex Eryc. Epigr. 14. ubi Jacobs. edidit Ἁρμόζῃ, ut in Suida metri et sensus gratia scribendum esse monet Kust. "Jacobs. ad Meleagr. p. 6." Schæf. Mss. Idem Eryc. Epigr. 9. Ἑρμῆϊ δ' ἀπὸ τῆς στιβαρὸν γόνυ, καί σε κομίζει *Μουνύχοδα βλωθρῆς σκηπάνιον κοτίνου. Epigr. 44. 384. Οὔρεσιν ἐν δολιχοῖς βλωθρὴν πίτυν ὑέτιός με Πρόῤῥιζον γαίης ἐξεκύλισε Νότος, ex Homerico illo, Ἠὲ πίτυς βλωθρὴ, ad quod respexit et Quint. Cal. 8, 204. Ἥριπε δ' ἐν τεύχεσσι κατὰ χθονὸς, ἠΰτε βλωθρὴ Ἠ πίτυς, ἢ ἐλάτη, κρυεροῦ Βορέαο βίῃφι Ἐκ ῥιζῶν ἐριτοῦσα.) In Zonara sequuntur hæc, quorum nullum ap. Suid. vestigium est: Βλωθρὴ καὶ ἡ μακρὰ, καὶ ἡ μεγάλη, ἡ εἰς τὸν αἰθέρα μολίσκουσα, μολαιθέρη τις οὖσα καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ μ εἰς τὸ β, καὶ ἐκτάσει τοῦ υ εἰς ω, βλωθρὴ, ἢ παρὰ τὸ μολεῖν καὶ τὸ θορεῖν, ἡ θοροῦσα ταχέως. (Cf. Etym. supra, e quo ista sumta sunt.) Βλωθρά· χλωρὰ, ἁπαλὰ, ἢ μακρὰ καὶ μεγάλα. Hesych. Βλωθρή· *εὐάξης, ἡ ("f. l. ἢ," Albert. et sic Cod. et Musurus, teste Schow.) προβαίνουσα καὶ ἄνω θρώσουσα. Εὐαυξὴς corrigunt Interprr. et Wakef. ad marg. cum Toupio Emendd. 3, 267. 4, 53. addente: "Atqui Schol. Nicand. Th. 648. Εὐκνήμου, ἤγουν εὐαξεῖς κλάδους ἐχούσης, (in Schneideri Ed. est: Εὐκνήμοιο δὲ, ἤγουν *εὐκλάδου, ἢ εἴδος βοτάνης. Τοῖς δύο ὀνόμασιν ἐχρήσατο καθ' ἑνὸς, εὔκνημον καὶ ὄρειον ὁμωνύμως. Εὔκνημον δὲ οὐδέν ἐστιν ἀκοῦσαι, ἢ οἱονεὶ κνήμας ἢ κλάδους εὐαξεῖς ἐχούσης. Lege εὐκνήμου δέ. 'Vulgo erat, τοῖς δὲ δυσὶν ὀ. ἑ. ἀνθ' ἑνὸς—ὄρειον καθ' ἑνὸς εἰπὼν, ἢ εὐκνήμου ἤγουν εὐαξεῖς κ. ἐχούσης. Dedi scripturam G. in quo tamen est ἐχούσας. Verum plura vitiosa esse videntur.' Schneider.) Ubi tamen scr. εὐαυξεῖς. Cf. eund. Schol. 840. (Εὐαυξὴς γάρ ἐστι, καὶ καυλὸν ἔχει μακρόν. Hesych. Εὐαλδῆ· εὐαυξῆ. Sic πολυαυξὴς, de quo v. Nostrum.) Addit Hes. ἡ προβαίνουσα καὶ ἄνω θρώσκουσα. Ita leg. (cum Interprr. ap. Albert. et cum Wakef. ad marg.) non θρώσουσα. Vide Hes. v. Θρόνα, ubi θωρεῖν leg. Vide nos supra (3, 536.)" Legi quidem potest θοροῦσα, ut in Etym. et Zonar. ll. cc. sed præstat tamen, judice Albertio, θρώσκουσα, quam lect. firmat Cod. in quo reperitur: Βλώθρη· εὐάξης, ἢ προβαίνειν καὶ ἄνω θρώσκειν. "Musurus in mente habuit θρώσκουσα. Cf. VV. DD." Schow. M. Apostol. Lex. Gr. Lat. Ms.: Βλωθρός· Excelsus, Frondosus, Virens. Ceterum "sextæ conjugationi subjecta sunt ἀγχιβλὼς, *ἀνδροβρὼς, τρεχοβρὼς, νεοβρὼς, ἀπτὼς, ἀλίκρας, *μελισσάκρας, ἀμφιτρὴς, *διατρὴς, in gripho Athen. 10, 71, 150. Ἔστιν ἄγαλμα βεβηκὸς ἄνω, τὰ κάτω δὲ κεχηνὸς, Εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς τετρημένον, ὀξὺ, διάτρις: Edd. διάτρες et διατρὲς, quod nec Schweigh. intellexit, neque Lexica susceperunt." Lobeck. Diss. nondum edita in Phrynichi Ecll. Sed "videtur battologia mera, τετρημένον, ὀξὺ, διατρὲς, nisi commode exponatur," judice Casaub. "Διάτρις metri causa dictum conjectabamus pro διάτριχα, Tripliciter, Trifariam, Trium modorum uno. Quinam sint illi tres modi, seq. versu indicatur; obscurius utique, ut solet in griphis vel ænigmatibus." Schweigh. Atqui διάτρις pro διάτριχα an Græce dici possit, jure optimo dubitaveris.]

"Ἀγχίβαθης, έος, ὁ, ἡ, Vicinus profundo, Qui prope fundum est, Profundus, Altus. Odyss. E. (413.) Ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὕπως ἐστὶ πόδεσσι Στῆμεναι ἀμφοτέροισι, i. e. ἡ ἐγγὺς τῆς γῆς, ἢ βαθεῖα θάλασσα, ut Hes. exp." [Istud ἢ delendum censet Wakef. ad marg. Pseudo-Did. ἡ ἐγγὺς τῆς γῆς βάθος ἔχουσα, Apollon. Lex. ἡ ἀγχοῦ τῆς γῆς βαθεῖα, Etym. ἡ μὴ ἔχουσα κλύσμα θάλασσα, ἀλλ' εὐθὺς βυθὸν, ἡ ἐγγὺς τῆς γῆς βαθεῖα. Suid. Ἀγχιβαθὴς· ὁ *ἐγγύβαθος. "In prior. Edd. legitur *ἀγχιβαθὺς, sed Mss. major ap. me fuit auctoritas, quæ ἀγχιβαθὴς exhibent." Kuster. Ἐγγύβαθος, quamvis Irmischio ad Herodian. 7, 2. recepta, est vox nihili contra Gr. linguæ analogiam formata: lege vel *ἐγγυβαθὴς, vel

potius ἐγγὺς βάθους. Zonar. Ἀγχιβαθής· ὁ ἐγγὺς βάθους. Eust. 1540. Ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, ὁ βαθὺς αἰγιαλὸς, καὶ μὴ ἀντικρυς λιμὴν ἢ ἀκτὴ, ἀλλὰ ἄγχι βάθους ὤν, ὡς μὴ δύνασθαί τινα ἐν κινδύνῳ πόδεσσι στῆναι ἀμφοτέροις καὶ σωθῆναι· καὶ νῦν μὲν οὐκ ἐπαινετὸν τὸ ἀγχιβαθὲς, ὁ μέντοι ἀγχιβαθὴς λιμὴν ἐπαινεῖται. J. Poll. 1, 100. Ἔπαινος δὲ λιμένος, εὔορμος, εὔδιος, εὐλίμενος, * εὐπροσόρμιστος, εὔστομος, βαθὺς, * ἀγχιβαθύς. " Falckenb. legit ἀγχιβαθὴς, ut Seber." Lederlin. idque omnino recte; nam ἀγχιβαθὺς est vox nihili. Vide infra. Gl. Ἀγχιβαθὴς· Prælatus.] " Sic ἀγχιβαθεῖς φάρυγγες, Epigr. Profundæ fauces, " et ἀγχιβαθεῖς αἰγιαλοὶ, Athen. 8. At τὸ ἀγχιβαθὲς, " substantive pro Altitudo et profunditas, ut τὸ ἀγ- " χιβαθὲς τῶν ἑλῶν, Altitudo paludum." [Oppian. H. 5, 60. Πολλάκι δὲ πλαγχθέντα καὶ ἠόνος ἐγγὺς ἱκάνει Ἀγχιβαθοῦς, Schol. * πολυβαθοῦς. " Ælian. H. A. 10, 17. (Βραχέα δέ ἐστι καὶ οὐκ ἀγχιβαθῆ τὰ πρὸ τῆς χώρας, ἐξ ἧς ἀνάγκη πλεῖν αὐτούς.) Aristot. Probl. 23, 31. (Διὰ τί τῆς θαλάσσης τὰ πρὸς τῇ γῇ γλυκύτερά ἐστιν; ἢ διότι ἐν τῇ κινήσει μᾶλλόν ἐστι; κινούμενον δὲ τὸ ἁλμυρὸν, γλυκύτερον γίνεται· ἢ ὅτι καὶ ἐν τῷ βάθει ἁλμυρώτερόν ἐστι τὸ ὕδωρ; τὰ δὲ πρὸς τῇ γῇ, ἧττόν ἐστι βαθέα· δι' ὃ καὶ τἀγχιβαθῆ ἁλμυρά ἐστι, καὶ οὐχ ὁμοίως γλυκέα· τούτου δ' αἴτιον, ὅτι βαρὺ ὂν τὸ ἁλμυρὸν φέρεται μᾶλλον εἰς βάθος.)" Schneider. Lex. Plut. Anton. 7. Ἐκφερόμενοι δὲ ταῖς ναυσὶ πρὸς κρημνοὺς καὶ φάραγγας ἀγχιβαθεῖς, οὐδεμίαν ἐλπίδα σωτηρίας εἶχεν. " Præceps et scopulosum litus, Interpres. Φάραγξ inter alia Hiatum s. Fissuram terræ significat, quæ aquam incidentem absorbeat. Varinus. Voce ἀγχιβαθὴς, rectius enim hoc modo quam * ἀγχεβαθὴς, etiam Hom. (l. c.) usus est. Eust. exponit, Litus ubi altum sit mare." Xyl. " Ἀγχεβαθεῖς dat Junt. ἀγχεβατεῖς. Vulcob." Reisk. Idem Plut. Sympos. 4, 4. Πολλῶν δὲ καὶ πτηνῶν καὶ χερσαίων ἁλισκομένων, οὐχ ἧττον ἡ θάλαττα παρέχει τὴν ἀγορὰν εὐτράπεζον, ἐν τόποις καθαροῖς καὶ ἀγχιβαθέσι γενναῖον ἰχθὺν καὶ πολὺν ἐκτρέφουσα, (" Non procul a litore remotis, iisque profundis," Reisk.) de Solert. Anim. 10, 98. Νήπιος γὰρ ὢν ὁ Τηλέμαχος, ὡς φασιν, εἰς (τὸ) ἀγχιβαθὲς τῆς θαλάττης ὀλισθὼν ἐσώθη, δελφίνων ὑπολαβόντων καὶ ἀνανηξαμένων. " Apollon. R. 4, 1572. (ὁ δὲ χεῖρα τανύσσατο, δεῖξε δ' ἄπωθε, Φωνήσας, πόντον τε, καὶ ἀγχιβαθὲς στόμα λίμνης.)" Wakef. Mss. " Clem. Alex. Str. 7, 888. (Καὶ ὥσπερ ὁδοῦ μιᾶς μὲν τῆς βασιλικῆς τυγχανούσης, πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων τῶν μὲν ἐπί τινα κρημνὸν, τῶν δὲ ἐπὶ ποταμὸν ῥοώδη ἢ θάλασσαν ἀγχιβαθῆ φερουσῶν, οὐκ ἄν τις ὀκνήσαι διὰ τὴν διαφωνίαν ὁδεῦσαι, χρήσαιτο δ' ἂν τῇ ἀκινδύνῳ, καὶ βασιλικῇ, καὶ λεωφόρῳ, οὕτως ἄλλα ἄλλων περὶ ἀληθείας λεγόντων, οὐκ ἀποστατέον, ἐπιμελέστερον δὲ θηρατέον τὴν ἀκριβεστάτην περὶ αὐτῆς γνῶσιν.)" Routh. Mss. " Polyb. 4, 41. (Δι' ἃ δὴ τῶν μὲν λάβρων καὶ μεγάλων ποταμῶν, τὰ μὲν χώματα μακρὰν συνίσταται, τὰ δὲ παρὰ τὴν χέρσον ἐστὶν ἀγχιβαθῆ.)" Schæf. Mss. " Vox Homerica, quæ tamen non de omni profunditate maris dicitur, sed de ea, quæ est statim ad litus, scopulum etc." Ernest. Lex. Polyb. Parthen. 26. Ὡς δὲ ἐκείνη πολὺ μᾶλλον ἀπεμάχετο περὶ τῆς παρθενίας, ὀργισθεὶς Τράμβηλος ἔβριψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐτύγχανε δὲ ἀγχιβαθὴς οὖσα. Herodian. 7, 2. Τοῦ τε ἀγχιβαθοῦς τῶν ἑλῶν. " Scheid. (Ind.):— ' Ἀγχιβαθὴς solet reddi vulgo Vicinus profundo, Qui prope fundum est, Propinquus: minus recte et plene. Rectius, ut Didymus (l. c.) exp. ἐγγὺς τῆς γῆς βάθος ἔχων, Qui prope terram profundus est. Pro subst., Pol. Altitudo paludum. Rectius, Profunditate paludum terræ, s. Litore (Litori, Scheid.) propinquo. Sic J. Poll. (l. c.) λιμὴν ἀγχιβαθὴς, Portus prope litus profundus.' Ad quem pro ἀγχιβαθὺς alii e Codd. volunt ἀγχιβαθὴς, quod et solum cum Lex. Ernest. (et Schneider.) dedit Steph. Thes. habens deinde, ' Τὸ ἀγχιβαθὲς, subst. Altitudo et profunditas, ut τὸ ἀ. τῶν ἑλῶν, Altitudo paludum.' Sic sine auctore, hinc haud dubie, unde Sb. Ind. sine Vs. modo ' τὸ ἀγχιβαθὲς τῶν ἑλῶν,' sed Polyb. ' ἀγχιβαθὴς, τὰ πρὸς τὴν χέρσον ἀγχιβαθῆ.' Ad quem Reisk. 328. videtur probare formam in θης, non memor illius alterius interpretamenti ap. Suid. Ἀγχιβαθὴς· ὁ * ἐγγύβαθος (l. ἐγγὺς βάθους, ut supra notavimus,) ubi Kust. rejicit formam in θυς, non coll. ad Hes. ubi in N. ut et ad Apoll. Lex. modo e poetis, (imo ibi citatur etiam prosaicus scriptor Parthen. a nobis supra laudatus, vide Aristot. Ælian. Plut. et Clem. Alex. supra;) ut sit ex Nostri historico-poeticis, et per neutr. pro subst. ex analog. et partim e Polyb. l. c., it. cum gen., nil tenente G. Th., quam Palus alta, sed variante Nostro cum 1, 13, 3." Irmisch. " A βαθὺς quæ componuntur, terminationem mutant: ἀβαθὴς, ἀγχιβαθὴς, * ἀπειροβαθὴς, omissum Lexicis, Synes. Hymn. 4, 171. p. 338. ἀμετροβαθὴς, Oppian. H. 1, 85. ἰσοβαθὴς, μελαμβαθὴς, * τηλεβαθὴς, (Oppian. H. 1, 633.) quæ frustra quis in H. Steph. penu requisierit, (imo omnia ap. eum suis in Thes. Ind. locis reperientur præter ἀπειροβαθὴς et τηλεβαθὴς:) quo major habenda est recentioribus Lexicographis gratia, quod bonam horum partem condiderunt et reposuerunt. Atque de hoc quidem vocabulo omnis eo est recisa dubitatio, neque quisquam obstabit, quo minus ap. J. Poll. 1, 101. et 227. et Olympiod. in Meteorol. p. 26. pro * ἀβαθὺς, hoc præsertim accentu, reponatur ἀβαθὴς: pro ἀγχιβαθὺς (in Suida,) et Mathem. Vet. 99. (Ποιητέον δέ ἐστι καὶ ἔμβολα εἰς τὰ μετακύργια, τῷ ἀχρειοτάτων τῶν μεγάλων σκαφῶν, ἐὰν ᾖ τόπος ἀγχυβαθὺς, καὶ προσβλητὰς ἔχων κατὰ τὸ τεῖχος, καὶ ταύτῃ ἀσθενὲς, καὶ ἀλώσιμον ἐὰν πέσῃ,) et J. Poll. 1, 100. ἀγχιβαθὴς, sed ex eo potius, quod Victor. in Æsch. Prom. 219. (Ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαθὴς Κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον, Αὐτοῖσι συμμάχοισι,) μελαμβαθὺς edidit, conjecturam ducet de reliquis." Lobeck. Diss. nondum edita in Phrynichi Ecll. " Μελεμβαφὴς Colb. 1. Lips. 1. Guelph. Rob. μελαμβαφὴς Ask. C. μελεμβαθὺς Ven. 1. 2. Cant. 1. μελεμβαθὴς Ox. Cant. 2. Ald. μελαμβαθὴς Ask. D. Ar. Steph. in Delectu Trag. 1567. quam lect. pulcre asserit Abresch. ex Eurip. Phœn. 1017. σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ. Adjungi possit etiam Apollon. R. 4, 517. (516.) Οἱ δ' ἄρ' ἐπ' Ἰλλυρίοιο (imo Ἰλλυρικοῖο) μελαμβαθέος ποταμοῖο, nisi eo in loco a μελαμβαθὺς deduci malis; (quod vetat Gr. linguæ ratio.) Μελαμβαθὴς habent etiam h. l. (Turn.) Brunck. Schutz. Pors. quibus me adjungi liceat." Butler. " Μελαμβαθὴς, Nigram habens profunditatem. Sic infra (1065.) κνεφαῖα Ταρτάρου βάθη. Soph. Polyxena ap. Stob. Ecl. Phys. 129. Ὦ τὰς * ἀπαίωνάς τε (sic et Brunck. sed Grot. Excerpt. 165. Valck. Ruhnk. Heyn. ad Apollodor. 1, 392. et Heeren. ad Stob. 1008. ἀπαιῶνας) καὶ μελαμβαθεῖς Λιποῦσα λίμνας ἦλθον ἠχούσας γόοις. (Sic et Brunck.) Valck. ad Phœn. p. 367. legit * μελαμφαεῖς, quem sequitur Ruhnk. ad Longin. 15. quod miror. (Vide nos supra 496. qui Heynium secuti perperam γόους dedimus pro γόοις, Lamentis sonantis, ut habent Grot. Valck. Ruhnk. Brunck. Γόους post Heyn. edidit Heeren. Eundem Heyn. secuti sumus in legendo Ἀκτὰς—λίμνης—ἠχούσης, pro Ὦ τὰς—λίμνας —ἠχούσας, ut habent Valck. et Ruhnk. nisi quod ap. eos est ᾗ:—' Pro ᾗ Grot. et post eum Brunck. reponunt ᾧ, diverso tamen sensu; Grotius enim ad substantivum illud pertinere putat, quod præcesserat, sermonem nempe esse de navigio, quo advenerat. Rectius Brunck. neutraliter illud explicat, Quapropter.' Imo Grot. ᾗ dedit nihilque annotavit. Ὦ primus conjecit Brunck. cujus hæc sunt verba:— ' Lego ᾧ, Cui, vel Propter quod, relatum ad id quod præcesserat: vulgo legitur sine ullo sensu ᾗ.' ' Docte vero Jacobs. Specim. Emend. 16.,' ut addit Heeren., ' et postea Animadv. 161. pro ᾗ τὰς conjicit ἀκτὰς, quod ipsum quoque jam vidit Heyn. Virg. 2. p. 803.' et Apollodor. l. c. Adde Schneider. Lex.: ' Ἀπαίων, ωνος, ὁ, ἡ, ἀκτὴ, Sophocles Stobæi Phys. 1008., i. q. * ἀπαιώνιστος, i. q. δύσφημος, Eurip. Hesychii.' Perperam quoque Heyn. secuti sumus in vocis ἀπαίωνας interpretatione, si verum dixerit Valck. sic scribens: —' Nollem Grot.' cujus tamen verba tacite repetiit Brunck., ' in ἀπαιῶνας ad scopulum eundem offendisset cum Cantero: Porphyrius explicasse perhibetur, τὰς τῶν νεκρῶν, παιῶν' οὐκ ἐχούσας, corr. αἰῶν' οὐκ ἐχ. Voces sunt Sophocleæ ἄναιων et εὐαίων: his similis addatur ἀπαίων.' ' Valck. ἀπαιῶνας derivat ex αἰὼν, ut sit αἰῶνα οὐκ ἔχουσαι, quod

tamen, etsi quodammodo confirmetur Cod. E. auctoritate, qui habet ἀπ' αἰῶνας, sensum vix fundit, ac ipsi præterea Apollodori explicationi adversatur. Nullo sensu habet Cant. et Codd. τὰς τῶν νεκρῶν λέγων παιῶνα οὐκ ἔχουσας, ἄρσενας δὲ τὰς οὐδὲν ἐκτρέφουσας, unde suspicatur Heyn. post νεκρῶν lacunam esse. Sed sensus sanus erit, si pro τὰς legeris ἀκτὰς,' neque aliter legit ipse Heyn. ad Apollodor. 'quod res ipsa postulat, cum supra ἀκταὶ Acherontis dictæ essent ἀπαιῶνες. In proximis vero ante τὰς supplevi χοὰς, eandem ob causam. Sunt vero χοαὶ non modo Inferiæ, sed Ipsa quoque sepulcra, ubi illæ offeruntur, adeoque omnino Defunctorum sedes. Supplevi διὰ ante τὸ μὲν, et edidi παρέχειν pro παρέχον. Plenior oratio erat, notante jam Heyn., διὰ τὸ μὲν ἄρρεν τὸ σπέρμα παρέχειν μόνον, τὴν δὲ θηλείαν καὶ ἐκτρέφειν.' Heeren. Παρέχειν habet etiam Heyn. ad Apollodor. Ceterum lectionem illam, eidem Heynio et Heerenio receptam, ἀκτὰς τῶν νεκρῶν λέγων παιῶνα οὐκ ἔχουσας, non fert Gr. linguæ ratio, ut abunde testantur quæ supra 515. c.—516. b. a nobis dicta sunt. Desideratur enim articulus τὰς, qui in altero sententiæ membro recte legitur, ἄρσενας δὲ χοὰς τὰς οὐδὲν ἐκτρέφουσας, atque adeo in primo legendum erit, ἀκτὰς τῶν νεκρῶν λέγων τὰς παιῶνα οὐκ ἔχουσας. Utrum vero legamus, ut vulgo legitur, τὰς τῶν νεκρῶν λέγων παιῶνα οὐκ ἔχουσας, an cum Valck. τὰς τῶν νεκρῶν λέγων αἰῶνα οὐκ ἔχουσας, hoc uno modo e Gr. linguæ genio interpretari licebit, Regiones mortuorum pæane carentes, vel, αἰῶνα οὐκ ἔχουσαι a poeta dicuntur αἱ τῶν νεκρῶν, cum sensus sit, Poeta regionibus mortuorum epitheton ἀπαιῶνας, vel ἀπαίωνας dat.) In hoc (Æschyli) loco membranæ quædam μελαμβαθὺς, contra analogiam; adjectiva enim in υς cum altera voce composita, υς in ης mutant, ut * πτερυγωκὴς, κυνοθρασὴς, etc." Blomfield. Sic a βαρὺς sunt ἀβαρὴς, * ἑτεροβαρὴς, unde * ἑτεροβαρῶ, * γαστροβαρὴς, * καρηβαρὴς, * κεντροβαρὴς, * φλοιοβαρὴς, χειροβαρὴς, * γυιοβαρὴς, θυμοβαρὴς, * ἰσοβαρὴς, unde * ἰσοβαρῶ, κεφαλοβαρὴς, * ὀπισθοβαρὴς, * στερροβαρὴς, χαλκοβαρὴς. " Hæc tot exempla, quæ congessimus," inquit Lobeck. l. c., quem vide, " perspicuum faciunt, in quam potissimum partem usus propendeat. Contrariam rationem sequuntur ea, quæ cum præpositionibus componuntur, * ὑπέρβαρυς, * περίβαρυς, * κατάβαρυς." "Ἀγχιβαθὴς, Pausan. 9, 23. (Λίμνη δέ σφισιν ἐστὶν ἀγχιβαθὴς, 'A prima ripa statim profundus,' Fac.) 10, 32. Ὅσα μὲν γὰρ ἐπί τε αἰγιαλοῖς καὶ ἀγχιβαθεῖ τῇ θαλάσσῃ.) * Ἀγχίβαθος, (forma vitiosa,) Wassenb. Præf. ad Hom. p. v. Ἀγχιβαθὴς, Jacobs. Anth. 12, 35." Schæf. Mss. " Strabo 339 (=222. Ὁ δὲ λιμὴν, μέγιστός τε καὶ κάλλιστος, ἐν αὐτῷ περιέχων πλείους λιμένας, ἀγχιβαθεῖς πάντας. H. l. forte in animo habuit Eust. l. c. vide et J. Poll. l. c.) Heliodor. Æth. 114 (=97. Σμάραγδοί τε καὶ ὑάκινθοι, αἱ μὲν οἷα λήϊον ἠρινὸν χλοάζουσαι, ἐλαιώδους αὐτάς τινος λειότητος ὑπανυαζούσης, αἱ δὲ ἀπεμιμοῦντο χροιὰν ἀκτῆς θαλαττίας ὑπ' ἀγχιβαθεῖ σκοπέλῳ μικρὸν * ὑποφριττούσης, καὶ τὸ ὑποκείμενον * ἰαζούσης.) Ἰάζω, Violaceo colore sum." Wakef. Mss. Epigr. ἀδ. 281. Θλίβε δρακοντείους περιμήκεας ὄβριμε σπείρας Ἡρακλες, δακέτων ἄγχε βαθεῖς φάρυγας. Ad h. l. respexit Noster supra, quem decepit vulg. ἀγχιβαθεῖς. " Ex ἄγχε βαθεῖς, quod certo certius est a poeta fuisse relictum, imperitus Librarius ἀγχιβαθεῖς fecerat, sine ullo sensu." Brunck. Plura v. ap. ipsum et Jacobs.]

[* Ἀγχιβατέω, i. q. ἄγχι βαίνω. Hes. Ἀγχιβατεῖν· ἐγγὺς βεβηκέναι.]

"Ἀγχιβατεῖν, teste Suida " ap. Ionas est ἀμφισβητεῖν, Dubitare, sicque ἄγχι " in hac voce, et in Ἀγχιβασίη, (ἡ,) ap. Hera- " clitum Dubitatio, ἀμφισβήτησις, ut Idem innuit, " idem significabit, quod ἀμφὶς." [" Ἀγχιβατέω, ἀγχιβασίη, Wessel. ad Herod. 287." Schæf. Mss.] " Ἀγχισβατεῖν, Varin. affert pro διαφέ- " ρεσθαι, Dissentire inter se, vel etiam Disceptare " et contendere inter se. Supra ἀγχιβατεῖν Suid. " exp. ἀμφισβητεῖν. Ap. eund. Suid. eodem modo " scribitur ἀγχισβασίη, cum σ, verumtamen post " ἀγχιβατεῖν. Ita ut hæc e numero τῶν διττολογου- " μένων esse putanda sint." [Hes. "Αγχι· ἐγγὺς, πλησίον, ἀγχισβατεῖν δὲ, τὸ διαφέρεσθαι. " Infra ἀμφιβατεῖν, et ἀμφισβητεῖν. Quamvis nihil mutem, cum Ionas ἀγχιβατεῖν hoc sensu dixerint, ut Heraclitus ἀγχισβασίην pro ἀμφισβήτησιν, teste Suida. Nec tamen omnia plana: nam illud ἄγχι videtur loco suo motum. Vide num ita hæc digerenda sint: Ἀγχίτερμον· γεῖτον, καὶ Ἀγχίθυρον, (adverbialiter, ut Theocr. Schol. docet.) "Αγχι· ἐγγὺς, πλησίον. At quorsum referas illud Ἀγχισβατεῖν δὲ etc. quod sequitur, et connectendum videtur cum alio verbo non dissimili plane, ut indicat vocula δέ? Dicam quid in mentem venerit. Cum glossæ Hesychianæ non raro locum suum amiserint, et quæ conjunxerat Lexicographus, dispersa sint, forsan hæc retrahenda sunt ad superiora hoc modo: Ἀγχιβάτης· ὁ πλησίον βαίνων, ἄγχι γὰρ, ἐγγὺς, πλησίον. Ἀγχιβατεῖν· ἐγγὺς βεβηκέναι, ἀγχισβατεῖν δὲ, τὸ διαφέρεσθαι. Phavor. illud "Αγχι etc. παρὰ τὸ ἀγχόθι, κατὰ συγκοπὴν, ponit post Ἀγχίαλος. Sic ante v. Ἀγχιβάτης scr. foret, quod eodem fere recidit. Idem paulo post: Ἀγχιβάτης· ὁ πλησίον βαίνων, καὶ ἀγχιβατεῖν, ἐγγὺς βεβηκέναι, Ἴωνες δὲ τὸ ἀμφισβητεῖν. Hæc emendationi nostræ lucem fœnerantur. Quicquid sit, saltem illa verba, Ἀγχισβατεῖν δὲ etc., restituenda videntur post Ἀγχιβατεῖν etc. Cetera si, ut jacent, servare malis, non admodum obnitar; quando sensus erit ἀγχίθυρον, æque ac ἀγχίτερμον, esse γεῖτον. Vide Suid. "Αγχι vero, quia desinit in ι, potuit hac ratione collocari inter Ἀγχίθ. et Ἀγχιλ. quasi "Αγχιι scriptum esset. Ita sæpius in hoc Lex. Vide Ἀλῶ. etc." Albert. Cod. Ven. exhibet: Ἀγχί· ἐ.—Ἀγχὶ δὲ, τὸ διαφέρεσθαι. " Jam superflua erit ad vocem VV. DD. nota." Schow. imo non superflua, cum illud ἄγχι δὲ, cum Musuro, in ἀγχισβατεῖν δὲ mutandum esse, e vv. τὸ διαφέρεσθαι pateat.]

" Ἀγχιβάτης, (ὁ,) Hesychio ὁ πλησίον βαίνων, " Qui propius accedit, vel, Qui prope aliquem acce- " dit." [Hinc * Anchibata ap. Vitruv., non * Engibata, ut vulgo." Is. Voss.] " Ἐγγείβατα, τὰ, Hy- " draulica organa, quæ aquam bibentia tandem mo- " vent sigilla ceteraque quæ delectationibus oculorum " et aurium usu sensus eblandiuntur, teste Vitruv. 10, " 12(=7.) ubi a Ctesibio hæc inventa ait. Forsan " autem inde dicta quod faciant hæc sigilla s. icun- " culas ἐν τῇ γῇ βαίνειν." [" Sulp. Fran. Guelf. Wrat. Angabatæ bibentiaque, nisi quod Sulp. Labeuti aquæ quæ et eadem, Fran. Libentiaque et eadem. Contra Angubata libentiaque tandem, Codex Turnebi 10, 14. Engubatæ bibentiaque et eadem, Cotton. Pro Tandem etiam Guelf. Wratisl. Et eadem dant. Postea, Movent ea sigilla, Guelf. Wrat. Cotton. Turnebus conjecit scr. Atque angulata vel Ansulata lebetia, quæ tandem movent sigilla. Sed paulo post in aliam incidit conjecturam, Automata libantia, vel, bibentia. Is. Voss. ad Hesychii Ἀγχιβάτης in Vitruvio corrigit Anchibata, ratione non addita. Idem ad h. l. conjicit: Et merularum aquæ motu voces, atque automata libantia (bibentia,) quæ et eadem movent ea sigilla, quæ delectationibus oculorum et aurium usu sensus eblandiuntur. Hæc Is. Voss. sed Idem in sequenti annotatione ita corrigebat: Ut merularum aquæ motu voces atque anchibata et lebetia, aqua eadem movente sigilla. F. ἀγχίβατα. Sic ille." Schneider. Nostri locum V. D. ignorabat. " Dicuntur ἐγγίβατα, quasi ἐγγὺς βαίνοντα, Quæ prope accedunt, quales nunc icunculæ vel neurospastis, vel rotarum circumactionibus, et chalybe elastico perficiuntur." Gesner. Thes. L. L. " Ἐγγείβατον, Hydraulicum quoddam instrumentum, quod aquam bibens tandem movet sigilla, h. e. Icunculas, ad visus vel auditus oblectationem, ut per æquatam planitiem humano more perambulans, motus exprimat, forsan, inquit H. Steph., inde dictum, quod faciat hæc sigilla s. icunculas ἐν τῇ γῇ βαίνειν. Vitruv. (l. c.) Engibata dicit. Barbarus Italice vertit, Le cose che si avicinano, Res quæ appropinquant, tanquam ab ἔγγιον βαίνειν. Bern. Baldus: " Ego, si fas esset, legerem * ἀγγίβατα, ut dictio composita esset ex ἄγγειον et βάτης, et putarem verbum ad ea

sigilla pertinere, quæ ap. Heron. Pneumaticis c. 71. in vase perspicuo choreas ducant. Etenim vas Gr. sermone ἀγγεῖον dicitur.' (Atqui tum scribendum foret * ἀγγειόβατα, cui lectioni Codd. minime favent.) Sed velim * ἐγγύβατον, et neutro genere, Quod prope veniat, prout disponitur, sic ut ἐγγυθήκη." Martin. Cadmo Græco-Phœnice. "Merula est inter hydraula. Hieron. Spiritalium c. 14. pro Cossypho, quæ merula est, Melancoryphum posuit, quam aviculam Itali Gr. voce expressa a capitis nigredine dicunt Caponero, ait Bern. Baldus, qui legit, Quæ aquæ motu. Philander:—'Merulæ et cugibata de genere sunt hydraulorum, quorum illis quidem reddebantur voces humanarum imitatrices, et cantus avium effectrices: his autem movebantur icunculæ, libenter enim utor verbo Suetonii (6, 56. ubi v. Casaub.), tanquam vivereut. Nostro tempore non spiritu vi aquæ concepto, ut illa, sed fidiculis et nervis occultis sigilla videntur ambulare, et humana omnia præter sermonem repræsentare. Eas imagunculas Græci νευρόσπαστα vocant." Idem in Lex. Philol. An Schneider. in Lex. Vitruv. rem hanc attigerit, nescimus. Sed eum in nota scribere hæc, 'Is. Voss. ad Hesychii Ἀγχιβάτης in Vitruvio corrigit Anchibata, ratione non addita,' miramur. Nam Voss. cum ex Hes. Ἀγχιβάτης· ὁ πλησίον βαίνων, dixerit, idque omnino recte, 'Hinc Anchibata ap. Vitruv., non Engibata, ut vulgo,' correctionis rationem satis aperte indicavit: anchibata nempe, ἀπὸ τοῦ ἄγχι βαίνειν. Ceterum G. Burges. ad Hes. sui marg. duabus glossis in unam junctis, pro vulgg. Ἀγχιβάδης· ἄρτι παρών. Ἀγχιβάτης· ὁ πλησίον βαίνων, legit: Ἀγχιβάδης· ἄρτι παρών, ὁ πλησίον βαίνων. Pro ἀγχιβάδης Cod. exhibet: Ἀγχιβαδώς.]

[* Ἀγχιβαφής, έος, ὁ, ἡ. Nonn. Dionys. 15, 3. Ὧν ὁ μὲν αὐτῶν Ἀγχιβαφὴς στατὸν ἴχνος ἐπ' Ἰλιῦι δισσὸν ἐρείσας * Ἡμιφανὴς ἔστηκε.]

"Ἀγχιβέβακε, Dorice pro ἀγχιβέβηκε, ab ἀγχιβαίνω, Propius accessit, Appropinquavit. Epigr. Δόξα πάλαι θείων ἀγχιβέβακε θρόνων, Gloria jam olim divinas propius accessit sedes," [ἀδ. 163. ubi legitur ἄγχι βέβακε.]

"Ἀγχίβιον, Hesychio μέγα, ἐγγὺς βοῆς, quibus subjungit, ἢ ἐπὶ τοῦ στενάξαι. Ap. Etym. ἀγχίβιον, Vi propinquum, Prope ad vim accedens, μέγα, ἐγγύς."

[* Ἀγχίγαμος, ὁ, ἡ. "Nonn. Dionys. p. 110. ἀγχιγάμου περὶ κούρης." Wakef. Mss.]

"Ἀγχίγειος, (ὁ, ἡ,) Conterminus, affertur e Dionysio. Ad verbum sonat, Terram nostræ terræ vicinam incolens, Qui prope terram nostram est, Terræ nostræ vicinus."

[* Ἀγχιγείτων, ονος, ὁ, ἡ, Vicinus. "Ad Herod. 548." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 888.]

"Ἀγχιδίαι, ap. Hes. ἐν θαλάσσῃ δίαι, non sine suspicione mendi." [Phavor. ἐνθαλασσηδίαι. "Bruno et Is. Voss. corrigunt * ἐνθαλασσίδιαι, quod non damno, eritque tunc ἀγχιδίαι corruptum ex ἀγχίαλαι. Ceterum ante visam Albert. Ed. conjeceram glossam hanc depravatam ex ἀλὶ δίᾳ, quando forte leg. Ἀγχιδίᾳ· ἐν θαλάσσῃ δίᾳ. Facile enim ἀλιδίᾳ conjunctis vocibus, in ἀγχιδίᾳ abire potuit, cum auctor hujus Lexici portenta longe fœdiora in collectionem suam admiserit. Etsi vero falsa fuerit hæc conjectura, profuit tamen in emendando Arat. Diosem. 186. quem sic lego: Πολλάκι δ' ἀγριάδες νῆσσαι, ἢ εἰν ἀλὶ δίᾳ Αἴθυιαι χερσαῖα τινάσσονται πτερύγεσσιν. Aliter h. l. tentabant Grot. et Arnald." Hering Obs. 201., a Wakef. Mss. laudatus. Vide ibi Schol. et Buhl.]

[* Ἀγχίδομος, ὁ, ἡ. "Lennep. (et Bekker.) ad Coluth. 243." Kall. Mss.]

[* Ἀγχιθεάζω, "Const. Man. p. 192." Kall. Mss.]

"Ἀγχίθερμον, Hesychio γεῖτον καὶ ἀγχίθυρον, pro quo scr. ἀγχίτερμον: nam ἀγχίθερμον foret Vicinum calido, Prope ad calidum accedens." [Vide Interprr. et supra ad Ἀγχισβατέω.]

[* Ἀγχίκρημνος, ὁ, ἡ, i. q. ἀγχιβαθής. Schol. Pind. Pyth. 2, 1. Αὐτίκα γοῦν Διονύσιος ὁ Φασηλίτης οὐκ οἴεται δεῖν γράφεσθαι (v. 6.) Τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν, ἀλλὰ, Τᾶν λιπαρᾶν ἀπ' Ἀθηνᾶν, διὰ τὸ Παναθηναϊκὸν

A εἶναι τὸν ἐπινίκιον· καταφέρεσθαι γάρ φησί πως τὸν Πίνδαρον εἰς τὸ, τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν, τὰς δὲ Θήβας * χρυσαρμάτους, καὶ * εὐαρμάτους, (vide supra 257. b.) καὶ * λευκίππους, καὶ * κυανάμπυκας, (Lucian. Demosth. Encom. 19. Heyn. ad Pind. Fr. p. 44=48.) τέλεον εὐχερής τις ὤν. Καὶ γὰρ καὶ ἄλλας πλείους λιπαρὰς καλεῖ, ὥσπερ τὴν Σμύρναν, Καὶ λιπαρῷ Σμυρναίῳ ἄστει· καὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Διθυράμβοις, Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀγχίκρημνον· καὶ τὰς Θήβας δέ που εἶπε λιπαράς, Λιπαρᾶν τε Θηβᾶν μέγαν σκόπελον. Erat ἄγει κνήμων, "quod sanum præstare nollet" Schneider. ad Pind. Fragm. 8. p. 50. et pro quo Idem in Lex. suo et Heyn. dederunt ἀγχίκρημνον, sed hic in nota μνάμων pro κνήμων conjicit, minus feliciter. Ἀγχίκρημνος autem Pindarico more dicitur de Litore. "Schol. Æsch. Choeph. 323. Πυρὸς μαλερὰ γνάθος· ἡ γνάθος συνήθης, ὡς καὶ ὁ κρημνὸς παρὰ Πινδάρῳ, καὶ ἡ ἠχὼ παρὰ Σιμωνίδῃ. Quod sibi voluerit Græculus, plane nescio." Schneider. ad Pind. Fr. 96. "Forte lectorem monere volebat de singulari vocis κρημνὸς usu, quem Pind. frequentaverit. Eam enim pro Præruptis litorum riparumque marginibus positam reperimus a Lyrico Ol. 3, 39. Ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ: Pyth. 3, 59. ἐπεὶ Παρὰ Βοιβιάδος Κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος. Eadem ratione explicandus videtur κρημνὸς θαλάττας ἔσχατος, Fr. 13. (Μένδητα παρὰ κρημνὸν θαλάσσας Ἔσχατον, Νείλου κέρας, * αἰγιβάταν Ὄθι τράγοι γναιξὶ μίσγονται,) quem locum olim carpebat Aristid. nescio quam recte. Cf. etiam Isthm. 4, 96. * βαθυκρήμνου ἄλσς, Nem. 9, 95. βαθυκρημνοῖσι δ' ἀμ-Ψ' ἀκταῖς Ἑλώρου." Idem in Addend. 111. Sed in hac signif. vocis Pindaro præivit Homer. Vide Nostrum in Κρημνός.]

B "Ἀγχίμαστρον, Hesychio ἀμφίεσμα, sic enim pro "ἀμφιεσμένον leg." [Cod. ἀμφιεσμένα,] "Indumentum, Vestimentum, forsan i. q. χείμαστρον s. χίμαστρον, Indumentum hybernum, Vestis crassior, qua hyeme utimur." [Vide Ἀγχιβατέω, et Ἀγχοάδην.]

"Ἀγχίνωψ, a quibusdam nominatur φοίνιξ herba, a nonnullis * ῥοῦς, ut tradit Dioscor. 4, 43."

C "Ἀγχίπλους πόρος, Navigatio, qua propinqua tantum loca permeantur, i. e. Brevis et non longinqua, Eurip." [Vide seq. voc.]

"Ἀγχίπους, Prope nos pedem habens, Adstans, Propinquus, Proximus, ὁ παρεστὼς, ὁ σύνεγγυς, Eurip. Iphig. T. teste Hes. qui tamen addit et "* εὐδιακόμιστος, Transportatu facilis." ["L. ἀγχίπλους." Florens. "Sic hodie legitur v. 1325. οὐ γὰρ ἀγχίπλουν πόρον Φεύγουσιν, ὥστε διαφυγεῖν τοὐμὸν δόρυ. Quod et Kuster. observaverat, addens (post Nostrum):—'Ἀγχίπλους πόρος ibi est Navigatio, quæ fit per mare propinquum vel breve. Non dubito quin Hes. ad h. l. respexerit.' Dubium tamen, an suum Hes. in antiquioribus Codd. invenerit. Non raro enim varias lectt. vett. scriptt. a Lexicographo nostro proponi scimus. Certe usurpavit vocab., quo ille explicuit modo, Lycophr. 318. Λεύσσουσαν ἄτην ἀγχίπουν στεναγμάτων, Cladem videntem gemituum propinquam. Quod observavit Wessel. Probab. 89." Albert. "Sensus fere idem est in utrovis vocab." Markl. Sed viros hos doctos v. εὐδιακόμιστος suspectam in hac glossa non habuisse, miramur; translatum est enim perperam e proxima glossa, Ἀγχίπορος· εὐδιακόμιστος. G. Burges. in suo Hes. exemplari sic correxit: Ἀγχίπους· καὶ ὁ παρεστὼς, καὶ ἡ σύνεγγυς, Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις. Ἀγχίπλους· εὐδιακόμιστος. Ἀγχίπορος· εὐδιακόμιστος. Consuli jubet Iphig. T. 897. Idem vir acutus in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. pro vulg. Ἀγχίμος· ἀντὶ τοῦ πλησία. Εὐριπίδης· Ἀλλ' ἄγχιμος γὰρ ἥδε * Φοιβία γυνή, leg. censet ἀγχίπους—* Φοιβεία, et in Hes. pro Ἀγχίσαως· ἄρτι παρών, P. ἄγχι βαὼς legere notat. Sed ἄγχι βαὼς rejicit ordo verborum, qui ἀγχίπους admittet, et forte sic Hes. scripsit. In Etym. est ἀγχιβλώς: etiam ibi salva verborum serie legeris ἀγχίπους. Præstat tamen in eo vulg. ἀγχιβλὼς retinere, quod satis Græcum est, ut patet e similibus formis, quas in Ἀγχιβάδης dedimus.]

D "Ἀγχιτέλεστος χρόνος, ap. Nonn. Tempus appropinquans, et cujus completio prope est," [in

Jo. 16. p. 199. et p. 203. Ἤδη δ' ἀγχιτέλεστοι ἐλεύσεται ἔνθεος ὥρη.]

" Ἀγχιφανής, (έος, ὁ, ἡ.) E propinquo apparens, " Qui prope videtur, Propinquus Nonn." [in Jo. 4. p. 47. et 6. p. 75. ἐπειγομένης δὲ θυέλλης, Ἀγχιφανὴς ἐπίκυρτος ἐπυργώθη ῥόος ἅλμης, 9. p. 120. 16. p. 198. bis: Dionys. p. 487.]

[" Ἀγχίφυτος, ὁ, ἡ. " Nonn. Dionys. 3. p. 57. (Συκῆς θ' " ἠδυτόκεια καὶ ἱκμαλέης ἀπὸ ῥοιῆς Καρπὸς " ἐρευθιόων " ἐπεθήλεεν οἴνοπι καρπῷ Ἀγχιφύτῳ, καὶ μῆλον ἐπήνθεε γείτονι μήλῳ.)" Wakef. Mss. et 12. p. 213. ἀγχιφύτων δὲ Ἄβρὰ πολυσπερέων ἐπερόχροα φύλλα κορύμβων.]

" Ἀγχοάδην, Hesychio est ἀμβολάδην, quo signi- " ficatur Cunctanter, Procrastinando et de die in " diem rejiciendo." [Ab ἄγχοι deducit Guyet.]

" Ἀγχοαὶ Eidem sunt πηγαὶ ἐπὶ Μυσίαν, Fontes et " scaturigines in Mysia: quia nimirum ibi ἀναχέεται " ὕδωρ, per syncopen pro ἀναχοαί. Addit etiam,

σ

" esse Locum in Bœotia." [Cod. ἐπὶ Μυσ'.]

" Ἄγχαρος, i. q. ἀγχιτέρμων et ὅμορος, Qui prope " terminos est, Conterminus, Vicinus, ut Hes. quoque " ἀγχάρους exp. γείτονας. Vox comp. ex ἄγχι et ὅρος." [Ordo verborum, notante Is. Voss. ἀγχούρους postulat, et sic tacite legit Pierson. Verisim. 212.] " Ἄγ- " χουρος autem i. q. ἄγχαρος, Ionice habens insertum " ν, ut ὅμουρος Idem pro ὅμαρος dicunt, et similia alia, " i. e. Conterminus, Vicinus. Sic Suid." [et Zonar.] " ἀγχούροις exp. πλησιοχώροις, subjungens, παρὰ τὸ " ἄγχι τοὺς ὅρους εἶναι. Est et nomen proprium filii " Midæ ap. Plut. in Parall." [Lycophr. 418. Ἀψινθίων ἄγχουρος, ἠδὲ Βιστόνων, Schol. ἡ ἄγχουρος καὶ γείτων. Apollon. R. 3, 1386. Ὡς δ' ὁπότ', ἀμφ' οὔρουσιν ἐγειρομένου πολεμοῖο. Sic edidit Brunck. silens de conjectura Piersoni ad Verisim. l. c. qui, lectione e Cod. suo ἀγκούροισιν allata, ἀγχούροισιν proponit, " quo vocab. utitur Orph. Arg. 122." Sic in Lycophr. l. c. Cod. Ciz. ἄγκουρος præbet. Crinag. Epigr. 19. Ἄγ- χουροι μεγάλαι κόσμου χθόνες.]

" Ἀγχούρης, Hesychio πένης, pauper," [" i. e. τλήμων, τάλας, ab ἀγχίρω, φέρω." G.]

Ἄγχω, F. ξω, P. χα, Strangulo, Suffoco, Constringo fauces, quæ significatio manet in nom. συνάγχη. Ab ἄγχω autem pro Strangulo s. suffoco, fit ἀγχόνη, et ἀπάγχομαι: neque enim suffocat quisquis fauces constringit. Ap. Latinos olim in usu fuit Gr. verbum, mutata duntaxat litera χ, Augo. Angere, inquit Diomedes, proprie significat Præfocare s. strangulare; unde et Angina dicta est. Lucian. initio cujusdam Dialogi, (1, 410.) Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσόν; Quid Helenam suffocas? Aristoph. Ran. (467.) Ὃς τὸν κύν' ἡμῶν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον Ἀπῆξας ἄγχων, κἀποδρὰς ᾤχου λαβών. Verba sunt Æaci ad Bacchum. I. e. Abduxisti fauces constringens, vel constrictis aut obstrictis faucibus. Lat. Obtorto collo: Plautus pro eodem Obstricto collo. ‖ Ἄγχω, non tantum Fauces constringo significat, sed latius accipitur pro Quovis modo constringo, s. coerceo; pro περισφίγγω positum, s. θλίβω i. e. Circumstringo, vel Premo, quæ Suidas significare vult hoc in loco: Ὁ δὲ ἄγχων τὴν αὐτῆς δεξιὰν καὶ περιάγων, περιαιρεῖται τὸ ξίφος. Greg. adv. Eunomianos, de equis loquens, Καὶ τὴν καλῶς ἄγχουσαν εὐλάβειαν ἀποπτύσαντες. ‖ Hes. ἄγξαι exp. etiam χαλινῶσαι, Frænare; nam frænum constringit et coercet. [" Cyrill. πνίξαι," Is. Voss. Sic Mœris: Ἄγχειν, Ἀττικῶς· πνίγειν, Ἑλληνικῶς. Quæ tamen huc non pertinent. Respexit sine dubio ad Ps. 32, 9. Ἐν χαλινῷ τὰς σιαγόνας αὐτῶν ἄγξαι, ut jam monuit Suicer. Thes. Hes. ut solet, integram loci phrasin respexit, ἐν χαλινῷ ἄγξαι, i. e. χαλινῶσαι." Albert. " Scilicet sine addita vel subintellecta voce ἐν χαλινῷ verb. ἄγξαι solum non facile possit illum sensum habere." Ernest. ad Hes. Gloss. SS. Cf. 768. c.] ‖ Ἄγχομαι, Pass. Suffocor, Constringor, unde imperativus ἄγχου, qui acceutu distinguitur ab ἄγχοῦ, Prope. Pro Angor, mœrore afficior, Liban. Περὶ τῆς ἑαυτοῦ Τύχης, Ἤγχετο δὲ διαφερόντως τῷ τῶν ἐπιδείξεων ἀριθμῷ. [Suid. Ἄγχω· αἰτιατικῇ. Etym. M. Ἄγχω· παρὰ τὸ ἄγω, πλεονασμῷ τοῦ χ· οὐδὲν γάρ ἐστιν ἄλλο τὸ ἄγχω, ἀλλ' ἢ ἄγω, τὸ τὴν φάρυγγα συνάγω, πνίγω. Ἄγχε δέ μιν κεστὸς ἱμάς. In Cod. Dorv. teste Gaisford. est πόλις κεστός. L. πολύκεστος. Hom. Il. Γ. 371. Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρήν. Etym. Gud. Ἄγχω· πνίγω, καὶ ἄγχειν, πνίγειν· οὐδὲν γάρ ἐστιν ἄλλο τὸ ἄγχω, ἀλλ' ἢ τὸ ἄγω καὶ συνάγω τὴν λάρυγγα. Ἄγχω· ἐκ τοῦ ἄγω, πλεονασμῷ τοῦ ν ἀνύγω (sic), καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς χ ἄγχω. Orio Thebanus ad calcem Etym. Gud. 612. Ἄγχειν· παρὰ τὸ ἄγω, πλεονασμῷ τοῦ χ· τί γάρ ἐστι τὸ ἄγχειν, ἢ τὸ ἄγειν καὶ συνάγειν τὴν λάρυγγα; Zonar. Ἄγχειν· πνίγειν, παρὰ τὸ ἄγω, ἄγειν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ χ, ἄγχειν. Epigr. ἀδ. 281. a Schæf. Mss. indicatum, Ἡρακλες, δακέτων ἄγχε βαθεῖς φάρυγας. " V. ἄγχω in hac re proprium est. Hercules ap. Theocr. (25, 264.) ubi narrat certamen cum Nemæo leone, Αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἧλασα προφθὰς, Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην· Ἤγχον δ' ἐγερατέως." Brunck. Cf. Perizon. de Morte Judæ et v. Ἀπάγχεσθαι, Ed. 2. Traj. ad Rh. 1766. 8. p. 73. Gal. Lex. Hippocr. Ἀγχόμενος· πνιγόμενος. Vocem usurpavit Hippocr. 156, 42. 213, 29. 342, 13. J. Poll. 3, 150. de Pugna et Pugile, ἄγχειν, ἀποπνίγειν: 155. inter παλαισμάτων ὀνόματα recenset ἄγχειν, στρέφειν: 8, 76. et 77. Τὰς γνάθους παραῤῥηγνὺς, ἄγχων, ἀποπνίγων. Sic usurpat Philostr. Icon. 2, 6. p. 819. Δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. " Quid sit, Pausan. (630.) optime explicaverit, ubi de hac ipsa Arrhichionis lucta agens, τὸ ἄγχειν expl. τὸν τράχηλον πιέζειν ταῖς χερσίν. Imo et Philostr. paulo post ἀποφράττειν τὸ ἄσθμα, Spiritum intercludere, dicit, quod cum variis modis fieri posse hic indicet, paulo post factum ait ab Arrhichionis adversario τὸν πῆχυν τῇ δειρῇ, Cubitum gutturi, opponendo: idem *πνίγμα paulo post appellavit." Olear. Cf. nos 768. a. Thom. M.: Ἄγχει κάλλιον, ἢ πνίγει. " Quanquam propria virtute differant, suamque singula ditionem teneant, in qua alteri locus non sit, attamen translata, quæ ab origine non nihil dissita manans eodem tendit, promiscue ab Atticis etiam usurpantur. Hinc ὑπὸ τῶν δανειστῶν, et ἐπί τινι, vel τινὶ ἄγχεσθαι, πνίγεσθαι. Julian. in Misop. 136. Ὁ δῆμος πνιγόμενος ὑπὸ τῶν πλουσίων. Utrumque in Luciano frequens." T. H. " Ap. Græcos πνίγειν, ut et ἀποπνίγειν et ἄγχειν plerumque dicuntur duri creditores, qui collo debitorum quasi constricto urgent eos ad solvendum debitum. Sed Attici maluut ἄγχειν hac notione usurpare, quam πνίγειν. Aristoph. Eq. p. 334. (v. 774.) χρήματά πλεῖστ' ἀπέδειξα Ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων, τοὺς δὲ μεταιτῶν, Schol. δηλαῖ διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων τὸ βίαιον τῆς ἀπαιτήσεως. Lucian. Symp. 648. Οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητὰς, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθούς: Dial. Mort. (22, 1.) Καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς. Minus Attice vero dicitur πνίγειν, quod habetur Matth. 18, 28. Κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε λέγων, Ἀπόδος, ut et ἀποπνίγειν ap. J. Poll. (3, 116. Ἄγχων τοὺς χρήστας, ἀποπνίγων τοὺς ὀφείλοντας.)" Bos. " Ἀποπνίγω tamen in usu est: Lucian. Dial. Meretr. 706. 750." Draek. " Differunt proprie: prius videtur præcedere, πνιγμὸς sequitur. Apollod. 2, 5, 4. Καὶ περιβὰς τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ, κατέσχεν ἄγχων, ἕως ἔπνιξε. (Vide Abresch. infra.) Aristid. 3, 125. Ὄνῳ συμπλακεὶς καὶ πνίγων τὸν λέοντα ἄγχειν ᾤετο, (imo in hoc saltem loco πνιγμὸς præcedit.) De creditoribus acerbe debita exigentibus, Basil. 2. p. 55. Ὁ τὸν χρυσὸν καταρύσσων τοῦ ἀγχομένου καταφρονεῖς, quod laxe nimis convertit Interpres Oppressum: p. 6. Νησταία δανείου φύσιν οὐκ οἶδεν—οὐκ ἄγχουσιν ὀρφανὸν *νησταιτοῦ παῖδα τύκτι πατρῷοι." Abresch. Cum Thoma facit Mœris l. c. J. Poll. 9, 32. Καὶ κακίζων μὲν τελώνην, εἴποις ἂν, βαρὺν, φορτικὸν, ἄγχων, λῃστεύων——, βίαιος, ἀποπνίγων, πιέζων. " Ἄγχειν eleganter usurpatur de duris et inhumanis creditoribus, qui obtorto quasi collo, et tanquam strangulantes ad solvenda debita debitores urgent suos: est in Aristoph. haud raro, et τὸ βίαιον τῆς ἀπαιτήσεως significari notat Schol. Basil. Homil. 2. in Ps. 14. (p. 109.) Ἐὰν ἐνδὺν σεαυτὸν κατακρύψῃς, ἐφέστηκε τῷ αὐλαίᾳ (creditor) καὶ θυροκρουστεῖ etc. ἐν ταῖς ἀγοραῖς.

ἄγχει. Eodem jure hoc verbi utaris de publicano, qui hominem exuit, ac solvendis vectigalibus crudeliter instat ac inhumane: sic certe mox ἀποπνίγων de τελώνῃ quoque dicitur, quamvis Atticos præferre existimet ἄγχειν Thom. (et Mœr.) τῷ πνίγειν: sed vero promiscue utraque usurpatu reperio verba. Ita ap. Julian. Misop. (l. c.)" T. H. Cf. Idem ad Lucian. 1, 423. Glossæ: "Αγχω· Neco, Affligo, Ango, Suffoco, Præfoco, Strangulo. "Αγχομαι· Angor. 'Αγχάμενοι· Ancti, 'Αγχόμενοι habet Witter. ad Thom. M. "De fervore æstatis πνίγος, πνιγηρὸς, et πνιγώδης, ut Belgis *Smoor* et *Stik heet*, abunde obvium. Vide Wessel. ad Diod. 1, 206. De fœtore Theoph. Sim. Hist. 5, 11. Τὸ τῆς κακοσμίας πνίγος φέρειν οὐκ ἔχειν. Tropice πνίγειν Julian. Misop. 368. de plebe divitum avaritia *fame strangulata*, ut loquitur Cic. ad Att. 9, 7. Ὁ δῆμος πνιγόμενος ὑπὸ τῶν πλουσίων, et λιμῷ πνίξαι in Hadr. Imperat. Resp. et Rescript. ap. Fabric. B. G. 12, 536. Cephisodotus ap. Aristot. Rhet. 3, 10. et inde Dionys. H. Resp. de Demosth. et Aristot. 122. (6, 734. Reisk.) Charetem dicit, Εἰς πνῖγμα (πνίγμα, Schneider. Lex.) τὸν δᾶμον ἔχοντα τὰς εὐθύνας πειρᾶσθαι δοῦναι, ἀγαγόντα est ap. Dionys. quod perquam vertitur male, (etiam in Buhlii Ed.) In furno populum habentem, et Qui populum in furnum duxisset. Leg. in utroque suspicor ἄγχοντα. Ælian. H. A. 9, 25. (26. in Schneider. Lex. per errorem,) Ἑαυτὸν δὲ περιχέας αὐτῷ ἐς πνῖγμα (πνίγμα edidit Schneider.) ἄγχει: 10, 48. Καὶ τοῖς ἀνοσίοις περιπλακεὶς, ἀπέκτεινεν αὐτοὺς ἐς πνῖγμα (πνίγμα) ἄγχων. (Aristot. loci emendationem recepit Schneider. ad Ælian. H. A. 9, 25. et in Lex. atque alteram quoque Dionys. loci probare debebat.) Qua e locutione simul patescit, etsi, quod et alibi monuimus, Grammatici ἄγχειν expl. per πνίγειν, ita tamen differre, ut ἀγχόνη præcedat, πνιγμὸς sequatur. (Proculdubio igitur erravit Aristid. l. c. Ὄνῳ συμπλακεὶς καὶ πνίγων τὸν λέοντα ἄγχειν ᾤετο.) Nec dum mihi πνίγειν de acerbe exigentibus debitum usurpatum occurrit, ut ἄγχειν." Abresch. Auctar. Dilucc. Thuc. 417. Plut. de Cap. ex Host. Util. 6, 327. Ταῦτα ἀποστρέφει τὴν γλῶτταν, ὡς ὁ Δημοσθένης (Περὶ Παραπρ. 406.) φησὶν, ἐμφράττει τὸ στόμα, ἄγχει, σιωπᾶν ποιεῖ. Idem Demosth. Κατὰ Εὐέργ. καὶ Μνησιβ. Ψευδομ. 1157. Ἀμυχὰς δὲ ἐν τῷ τραχήλῳ εἶχεν ἀγχομένη, πελιὸν δὲ τὸ στῆθος, εἰς τοῦτο δ' ἦλθον πονηρίας, ὥστε ἕως ἀφείλοντο τὸ κυμβίον ἐκ τοῦ κύλικος αὐτῆς, οὐκ ἐπαύσαντο ἄγχοντες καὶ τύπτοντες τὴν γραῦν. " Wakef. Phil. 1029. S. C. 5, 101. Jacobs. Anth. 10, 107. (* 'πνιγίζειν prætextatum est verbum et de utraque palæstra usitatum. Aristoph. Nub. 1376. Κἄπειτ' ἔφλα με, κἀσπάδει, κἄπνιγε, κἀπέτριβεν, quæ omnia sunt ambigue dicta. Anaxilas ap. Athen. 558. de Nanno meretrice, Οὐ δύ' ἀποπνίξασ' ἑταίρους, τὸν τρίτον θηρεύεται Ἔτι λαβεῖν; Eodem sensu dicitur ἄγχειν ap. Anacr. 52. juvenis puellam vino somnoque gravem, Ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων, Τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.')" Schæf. Mss. "Ἄγχειν est Vitiare, Vitium afferre, id quod vv. ἄκρατα παίζει satis docent. Neque enim hoc verbum tantum de iis usurpatum est, qui *angunt* aliquem, et *strangulant*, Etym. et ex eo Phavor "Ἄγχειν· τὸ τὴν λάρυγγα συνάγειν, (v. supra;) sed etiam de his, qui *appropinquant* aliis. Certe vestigia hujus notionis comparent in Hesych. in quo glossæ ἄγχε, et ἄγχει, (et ἀγχίζαι,) explicatæ leguntur verbis πλησιάζε, et πλησιάζει, (et ἐγγίσαι,) quas glossas cum glossematis transtulit in Lex. suum Phavor. Unde auctor hujus odarii videtur huic ipso verbo tribuisse eam verbi πλησιάζειν potestatem, cum dicitur de maribus, qui *rem habent* cum mulierculis, ita quidem, ut ei, metri causa, neglectis legibus grammaticis, accusativum junxerit pro dativo. Neque enim Anacr. hujus odarii auctorem esse putamus, imo poetam aliquem recentiorem, eumque satis indoctum. Neque tamen me fugit, doctrinam ejus hic quidem ita vindicari posse, ut v. ἄγχειν, e palæstra arcessitum, significare jussisse dicatur Vi comprimere, (et sic auctorem voluisse abunde testantur quæ supra e Jacobsio attulimus.) Num luctatores, qui adversariorum fauces premunt, quo eos dejiciant et prosternant, eos dicuntur ἄγχειν, h. e. τὸν τράχηλον πιέζειν ταῖς χερσί: v. Philostr. coll. Pausan. (ll. cc.) Cf. Witter. ad Thom. M. 9. et Schneider. Peric. Crit. in Anthol. Const. Ceph. 81. "Αγχειν et βιάζεσθαι, conjunxit Himer. Oratt. 23, 13. p. 788. Wernsd." Fischer. "Quod dicitur ἦγχε καὶ ἐβιάζετο, etiam luctatorum erat in pancratio, qui prostratum adversarium faucibus premebant, spiritumque brachio extorquebant. Lucian. de Gymnas. 385. Τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον, (ibid. 2, 890. Ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων.) "Ηγχε Photiani cujusdam lectio est, absque omni dubio vera, quam Hœschel. in marg. notavit; namque editt. scriptura, εἶχε, Tenuit eum, multo languidior est. (Vide supra Aristot. cui ἄγχοντα restituit Abresch. pro vulg. ἔχοντα.) Recte vero ἄγχειν dicitur vis morbi, cum spiritus meatus arctat faucesque constringit. Vide Perizon. de Morte Judæ 4. p. 31. Egregie autem Himerium illustrat fabulosus Abdias Hist. Apostol. 3, 15. in Fabricii Codice Pseudepigr. N. T. 475.:— 'Dæmon vero sciens futurum se ejici, seduxit puerum in cubiculum et suffocavit eum laqueo, extorquens animam ejus.'" Wernsd. Theocr. 7, 125, notante Schæf. Mss., Εἰς δ' ἐπὶ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας, In hac se palæstra exerceat. Codd. c. 9. ap. Gaisford. ἄρχοιτο exhibent. Schol. Ἀλλὰ εἰς ἐξ ἡμῶν ὁ Μόλων, ἢ μολὼν, ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας τῇ φυλακῇ κακοπαθείτω· πάλιν δὲ εἶπε τὴν προσκαρτέρησιν, ἤτοι τὴν πρὸς τὸν ἔρωτα πάλην. "Αλλως. Ἡμῶν φησὶν εἷς καὶ μόνος ὁ Μόλων ἐπὶ ταύτῃ τῆς παλαίστρας ἀπαγχέσθω, μεταδώκων αὐτὴν δηλονότι· λέγει δὲ ἢ τὴν παλαίστραν κυρίως, ἐν ᾗ ἐγυμνάζετο Φιλῖνος προσλιπαρούντων αὐτὸν, ἢ μεταφορικῶς, ὡς καὶ ἡμεῖς φαμὲν, ὀρθίαν τὴν παλαίστραν. Μόλων καὶ Σίμων, Ἀράτου ἀντερασταί· παλαίστραν δὲ λέγει τὸν ἔρωτα τοῦ παιδὸς, καὶ τὴν κακοπάθειαν. " Latiori signif. ἄγχειν est Quovis modo constringere, Coercere, Frænare. Hes. "Αγξαι· χαλινῶσαι. Respexit sine dubio ad Ps. 32, 9. Ἐν χαλινῷ τὰς σιαγόνας αὐτῶν ἄγξαι. Chrysost. Hom. 16. in Matth. T. 2. p. 113. Τίς ὁ προσήκων τῆς ὀργῆς καιρός; ὅταν μὴ ἑαυτοῖς ἀμύνωμεν, ἀλλ' ἑτέρους σκιρτῶντας ἄγχωμεν, καὶ ῥαθυμοῦντας ἐπιστρέφωμεν. Ψυχὴν ἄγχειν, Animum coercere, Frænare, dicit idem Chrysost. dum Hom. 31. in Ep. ad Hebr. T. 4. p. 589. docet, qua ratione peccatorum cursus frænari possit: Μέγα ἀγαθὸν, ἐπιγινώσκειν τὰ ἁμαρτήματα, καὶ μιμνήσκεσθαι αὐτῶν διηνεκῶς· οὐδὲν οὕτω θεραπεύει πλημμέλειαν, ὡς μνήμη διηνεκής· οὐδὲν οὕτω ἀκνηρὸν ἄνθρωπον ποιεῖ πρὸς κακίαν. Οἶδα ὅτι ἀποπηδᾷ, καὶ οὐκ ἀνέχεται τὸ συνειδὸς ὑπὸ τῆς μνήμης μαστίζεσθαι τῶν κακῶν· ἀλλ' ἄγξον τὴν ψυχὴν, καὶ ἐπίθες αὐτῇ κημόν· καθάπερ γὰρ ἵππος δυσήνιος, οὕτω δυσανασχετεῖ, καὶ οὐ βούλεται πεῖσαι ἑαυτὴν, ὅτι ἥμαρτεν. Isidor. Pelus. Μυρίοις χαλινοῖς τὴν γλῶτταν ἄγχειν. (Vide Ernest. ad Hes. Gloss. SS. supra.) Strictiori signif. ἄγχειν τινὰ est Fauces ejus premere s. Collum ejus obtorquere, durissime ac crudelissime tractando eum, ac de rigidissimis eleganter usurpatum reperitur creditoribus. Chrysost. Hom. 3. ad Pop. Antioch. Σὺ δὲ ὑπὲρ ὀλίγου χρυσίου καταπατεῖς, ἄγχεις, σύρεις: Idem, Τὰ χρήματα τοὺς ὀφείλοντας ἄγχει. Basil. M. Hom. de Avaritia: Ὁ ἀπαιτούμενος ἄγχεται. Huc faciunt quæ Pricæus habet ad Matth. 18. 28. Themistius στρεβλοῦν, κατατείνειν, καὶ ἄγχειν ἀναγκάζων ἀποτινύναι dixit. His addas licet et Apul. (Metam. 9. p. 276.) 'Philebum ceterosque comites ejus juvolant avidi, colloque constricto, et sacrilegos impurosque compellantes, interdum pugnis obverberant, nec non manicis etiam vinctos coarctant, et identidem urgenti sermone comprimunt, promerent ocius aureum cantharum, promerent auctoramentum illud sui sceleris.'" Suicer. Thes. Cf. Lambin. ad Horat. 235.]

Ἄγχος, (εος, τὸ,) Suffocatio, Strangulatio, Hes. [" Maneth. 1, 320. Ἢ βρόχον * ἀγχινόεντα δι' αἰχένος ἐνδήσαντες, Ἢ διὰ λαιμοτόμου φάρυγος βίον αἵματι λείψει, * Σφονδυλόεντα τράχηλον ἢ ἰνίον ἀκροτομηθείς. Vulgatur * ἀγχονέοντα. " Sed, ut ab ἄλγος ἀλγο-

νόεις βρόχος 4, 489. (Ἡ βρόχον ἀλγινόεντα δι' αὐχένος ἐκδήσαντες, in priore loco est ἐνδήσαντες,) sic ab ἄγχος ἀγχινόεις: ab ἀγχόνη neutrum recte venerit, credo." Dorvill. ad Char. 341=407. a Schæf. Mss. citatus. Nostro judicio, pro ἀγχονέοντα vel ἀγχινόεντα, ex altero loco, ubi eadem verba leguntur, probandum erit ἀλγινόεντα.]

[* Ἀνάγχω. Nicand. Th. 475. μὴ δή σε καταπλέξῃ καὶ ἀνάγχῃ Πάντοθε μαστίζων οὐρῇ δέμας, ἐν δὲ καὶ αἷμα Λαιφάξῃ, κληῖδας ἀναῤῥήξας ἑκάτερθεν. "Ἀνάγκη, G. ἀνάγκῃ, P. Varietatem ἀνάγκῃ annotavit etiam margo St. Voluitne scriba ἀνάγξῃ dare? Ἀνάγκῃ scribit Bentl. Vulgatum ἀνάγχῃ retinui, quoniam ἀνάγκῃ sensu caret, nisi in ἀνάγξῃ mutetur." Schneider. "*To bind tightly back*," Wakef. Mss.]

Ἀπάγχω, Suffoco, Strangulo, Laqueo interimo, Suspendo strangulans. Od. T. (230.) ὁ μέν λάε νεβρὸν ἀπάγχων. Pass. Ἀπάγχομαι. Suffocor, Strangulor. Sed frequenter ἀπάγχεσθαι, Strangulare seipsum, Mortem sibi laqueo consciscere. Thuc. (3, 81.) Καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο. Et sæpe aor. med. ἀπάγξασθαι ita usurpatur. Theocr. 3, (9.) ἀπάγξασθαί με ποιήσεις. Aristoph. Nub. (780.) ἀπαγξαίμην τρέχων. [Charito 1, 4. Μάλις οὖν ἔκειτο, πλὴν ὑπηγάγετο τὴν μείρακα μεγάλαις δωρεαῖς, ποῖ τε λέγειν, ("Interpres τῷ τε, posses etiam τοτὲ λέγων, Theophr. Char. 9. δανείξεσθαι κριθὰς, τοτὲ δὲ ἄχυρον," Dorv.) ἀπάγξεσθαι μὴ τυχὼν τῆς ἐπιθυμίας. "Remedium et minæ solitæ infelicium amantium. Similia ap. Apul. 9. Metam. 189, 5." Dorv. "Sic legitur Matth. 27, 5. Ἀπελθὼν ἀπήγξατο. Vulgat. Laqueo se suspendit, et eodem modo Hebr. et Syrus Interpres verterunt. Est vero constans hic vocis ἀπάγχεσθαι usus. Vide Pausan. Arcad. 23. Theophr. Char. 12. (ubi Fischer. "Ἀπάγχεσθαι, Gulam frangere, Laqueo collum obstringere, atque sic verbum hoc haud dubie accipi debet Matth. l. c. non modo propter particip. ἀπελθὼν, sed etiam propterea, quia eodem sensu occurrit ap. lxx. 2 Sam. 17, 23.' Καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν αὐτοῦ, καὶ ἐνετείλατο τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ ἀπήγξατο, καὶ ἀπέθανε.) Tob. 3, 10. (de q. l. vide Henck. Diss. de Usu Lib. Apocryph. V. T. in N. T. p. 4. Esth. 12, 3. ἀπήγχθησαν.) Suid. Ἀπήγξατο· βρόχον ἧψεν. (Τί οὖν ἀπήγξω, ἵνα Θήβησιν ἥρως γένῃ; κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Πλάτων ἐν Μενελάῳ, παρὰ δὲ τὴν ἱστορίαν· οἱ γὰρ ἐν Θήβαις ἑαυτοὺς διαχειρισάμενοι οὐδ' ἠστινοσοῦν τιμῆς ἠξιοῦντο. In Photio idem articulus extat, nisi quod ap. eum est αὐτῇ pro τῇ παροιμίᾳ, et διαχειρωσάμενοι οὐδ' ἠστινος οὖν pro διαχειρίσ. οὐδ' ἠστινοσοῦν. Cf. Plut. Prov. 47. Zenob. 6, 17.) Multa autem fuit olim inter VV. DD., maxime autem Perizon. Diss. de Morte Judæ et v. Ἀπάγχεσθαι, Ed. 2. Traj. ad Rh. 1766. 8. inter et Jac. Gronov. de Casu et Pernicie Proditoris Judæ, Lug. B. 1683. etiam sub titulo, Exerc. Acad. de Nece Judæ τοῦ προδότου et Cadaveris Ignominia, ib. 1702. 4. (Herod. 2, 131. Ἣ παῖς ἀπήγξατο ὑπὸ ἄχεος. 'Obtinuerunt hæc locum in famosa nostræ ætatis lite περὶ τοῦ ἀπάγχεσθαι. Jac. Gronov. illis aciem instruxit in Defens. Exerc. de Pernicie Judæ 62.; contra acriter venit Jac. Perizon. Diss. de Morte Judæ c. 9. p. 74. Amavi utrumque v. cl. ob eximias ingenii et eruditionis dotes; rixa ipsa, etiamnum juveni, visa fuit modum excessisse.' Wessel.) disputatio de morte Judæ, an nempe vere suspendio vitam finierit, aut potius locus Matthæi de suffocatione, quæ fit nimio animi dolore et mœrore, de qua ἀπάγχεσθαι interdum usurpari, v. c. ab Aristot. Pol. 7, 7. (cf. Jacobs. Anth. 12, 388.) Andocid. Or. 1. p. 235. Herod. 2, 131. (l. c.) Plut. Puer. Educ. 9. (Aristoph. Vesp. 686. Καὶ πρὸς τούτοις ἐκταττόμενος φοιτᾷς, ὃ μάλιστά μ' ἀπάγχει, Cruciat, Ægritudine afficit, Nub. 988. Ὥστε μ' ἀπάγχεσθ', ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτοὺς, Τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων, ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας, Suffocari tædio vel dolore, 'Eunap. 37.' Wakef. Mss.) docuit Perizon. ad Æl. V. H. 5, 8. (et Stanl. ad Æsch. Agam. 873.) sit explicandus, cujus controversiæ historiam Wolf. exposuit in Cur. Philol. ad Matth. l. l. Rationem autem eam dirimendi haud improbabilem præivit Krebs. Obs. Flav. 66. hanc, ut diceret, Judam ægritudine animi et angore compulsum laqueo sibi ipsi mortem conscivisse, laqueo autem casu quodam disrupto, e loco altiore pronum delapsum esse ita, ut diffiso corpore intestina effunderentur. Cf. etiam Elsner. Comm. in Matth. T. 2. p. 296." Schleusner. Lex. Adde Suicer. Thes. Eccles. et Wakef. S. C. 2, 70. 5, 98. qui locum Matth. fuse tractavit. "Wyttenb. Ep. Cr. 42. Dawes. Misc. 267. Lennep. ad Phal. 136. Act. Med. Kuster. V. M. præf. v. viii. 8. 76. Ἄρτεμις * Ἀπαγχομένη, Callim. Fr. p. 418. (v. nostra supra 287. a—c.)" Schæf. Mss. Glossæ: Ἀπάγχομαι· Suspendo me. J. Poll. 10, 73. Καὶ Θουκυδίδης μέν φησιν, Ἐκ κλινῶν τοῖς σπάρτοις ἀπαγχόμενοι: e 4, 48. Καὶ ἐκ κλινῶν τινῶν, αἳ ἔτυχον αὐτοῖς ἐνοῦσαι, τοῖς στάρτοις, καὶ ἐκ τῶν ἱματίων παραιρήματα ποιοῦντες, ἀπαγχόμενοι.]

[* Προαπάγχομαι, Ante suspendo me. Cass. Dio 77, 20. Καὶ ὅτι τῶν συνόντων τις καὶ συγκατηγορουμένων αὐτῷ προαπήγξατο.]

"Διάγχω, Suffoco, Offoco, Strangulo."

"Κατάγχω, Offoco, Suffoco. Basil. Λιμῷ καταγ- "χόμενος, πηγνύμενος ὑπὸ κρύους. Hes. κατάγχει "exp. non solum πνίγει, sed etiam κωλύει," [et κατέχει, et ἀνακρούει: nam Albert. "sublata divisionis nota hæc illis conjunxit, ipsa serie jubente, nec refragante sensu." "Plut. 8, 86. (Παισὶ δὲ καὶ κληρονόμοις διὰ τί βούλονται πολλὰ χρήματα καὶ μεγάλην οὐσίαν ἀπολιπεῖν; ἵνα δηλονότι καὶ οὗτοι φυλάττωσιν ἑτέροις, κἀκεῖνοι (τοῖς ἑαυτῶν, Reisk.) παισὶν, ὥσπερ οἱ κεραμεῖ σωλῆνες, οὐδὲν ἀναλαμβάνοντες εἰς ἑαυτοὺς, ἀλλ' ἕκαστος εἰς ἕτερον ἐξ ἑαυτοῦ μεθιείς· ἄχρις ἄν τις ἔξωθεν ἢ συκοφάντης ἢ τύραννος ἐκκύψας τὸν φυλάττοντα καὶ κατάγξας ἀλλαχόσε παρατρέψῃ καὶ παροχετεύσῃ τὸν πλοῦτον;)" Wakef. Mss. Sic edidit Reisk. vertens Fracto tubulo, sed in Ind. Gr. Idem κατάγχω scribit Suffoco. Omnino leg. κατάξας, quod Wyttenb. "revocavit ex Ald. Bas. Xyl. C. E. G. Mosc. 1, 2. Voss. Colleg. Nov. Mex. ut magis conveniens sententiæ, quam vulg. κατάγξας." "Κατάγχω, Strangulo. Theod. Jud. 11, 35. Κατάγχουσα κατῆγξάς με, Strangulans strangulasti me, h. e. In extremas me angustias conjecisti. Sed v. etiam Phavor. in Κατεαγότος." Biel. Thes. Quæ ibi habet Phavor. alio spectant.]

Περιάγχω, Præfoco, Obtorqueo, ad verbum, Circumstrangulo, q. d. Circumjectis manibus strangulo. [Suid. Περιάγξαι· περιστρέψαι, συνθρίψαι, l. συνθλ.]

Συνάγχη, Παρασυνάγχη, Κυνάγχη, Παρακυνάγχη, nomina sunt a posterioribus medicis inventa, quibus totidem Anginæ species designarent. Quæ ita describuntur a P. Ægin. Prima, cum interni τῆς φάρυγγος, Faucium, musculi inflammati sunt. Voco autem fauces internum oris locum ubi simul conveniunt gutturis gulæque extrema; atque hæc proprio nomine συνάγχη appellatur. Secunda, παρασυνάγχη, cum exteriores faucium musculi patiuntur inflammationem. Tertia, κυνάγχη peculiari nomine, quando interni musculi τῆς λάρυγγος, Gutturis, inflammantur. Quarta, παρακυνάγχη, cum externi ejusdem gutturis musculi laborant inflammatione. Hactenus Gorr., qui se in describendis his differentiis Paulum sequi maluisse dicit, quam Galenum. Addit esse et quintam Anginæ speciem, luxatis et prominentibus colli vertebris in anteriora, pueris præsertim, e casu evenientem, et fere incurabilem. Eam autem scribit Aët., proprie κυνάγχην a veteribus appellatam fuisse, quod lingua propter luxatum verticulum a sua radice mota et propriis sedibus excedente, factaque multum difficili respiratione, cogantur ægri aperto semper ore hiare et respirare, et canum in morem linguam exerere. Idem Gorr. tradit κυνάγχην sibi videri significare ap. Hippocr. Morbum acutum in gutture consistentem, cum angustiæ sensu et spirandi difficultate. [Cf. Föes. Œcon. Hippocr. v. Κυνάγχη, H. Steph. Lex. Med. 382. 474. 582. Vocem κυνάγχη usurpat Hippocr. 10, 16. 129, 38. 46. 141, 38. 145, 39. 146, 13. 32. 160, 26. 212, 36. 318, 20. 348, 45. 48. 349, 1. 16. 392, 49. 393, 12. 18. 396, 6. 398, 37. 400, 10. 407, 39. 434, 34. 40. 41. 46. 48.

pro qua Idem 71, 1. 377, 45. * κύναγχος, ου, ὁ, dixit. Gl. Κυνάγχη· Angina. Κύναγχος· Anguina. A. Gell. 11, 9. e Critolao:—" Postridie, cum res agi denuo cœpta esset, Demosth. lana multa collum cervicesque circumvolutum ad populum prodisse, et dixisse se synanchen pati; eo contra Milesios loqui non quire: tum e populo unum exclamasse, non synanchen, quod Demosth. pateretur, sed argyranchen esse." Cf. J. Poll. 7, 104. Artemidor. 5, 26. Ἔδοξέ τις τὸ ὄνομα τοῦ Σαράπιδος ἐγγεγραμμένον λεπίδι χαλκῇ περὶ τὸν τράχηλον δεδέσθαι ὡσπερεὶ * σεντίδα. Συνάγχῃ ληφθεὶς εἰς ἑπτὰ ἡμέρας ἀπέθανε· καὶ γὰρ χθόνιος ὁ θεὸς εἶναι νενόμισται, καὶ τὸν αὐτὸν ἔχει λόγον τῷ Πλούτωνι, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ γράμματα ἑπτὰ ἔχει, καὶ καθ' ὃ περιέκειτο τὴν σεντίδα μέρος, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος νοσήσας ἀπέθανεν. " Σεντίδα, Bullam, quales pueri Romani gerebant e collo et fronte, alii auro, alii ære, alii corio factas." Reisk. Nostro judicio melius exponeretur Amuletum, quo sensu vox hæc sumitur in Tatiani loco supra ccclxv. n. a nobis citato, et injuria suspecto, ut ostendit E. H. Barker. Amœn. Crit. et Philol. in Classical Journal 31, 117.] " Βόλλας ab Æolensibus vocari quas Romani Bullas " vocant, i. e. περιδέραια quædam, Plut. Probl. Rom. " e Varrone tradit 514. meæ Ed." [Porphyr. de Abst. 3, 7. Ὑς δὲ βραγχᾷ, καὶ ἔτι μᾶλλον κύων, καὶ τὸ πάθος ἐν ἀνθρώπῳ ἀπὸ τοῦ κυνὸς κυνάγχη κέκληται. Vide Schneider. ad Aristot. H. A. 8, 21. p. 652. J. Poll. 2, 103. Νόσημα δὲ τῶν ἐντὸς τοῦ στόματος, βῆξ, καὶ λύγξ, καὶ βράγχος, καὶ βραγχᾶν, καὶ ἕλκωσις, καὶ φλεγμονὴ, καὶ κυνάγχη, καὶ συνάγχη: 4, 199. Συνάγχη, φλεγμονὴ περὶ ἐπιγλωσσίδα, καὶ φάρυγγα, σύντονοι, ὀδυνηρά· κυνάγχη, πνιγμὸς ὑπὸ νύκτα γιγνόμενος, ἐτενεχθέντος ἐπὶ βρόγχον ὑγροῦ παχέος, καὶ γλίσχρου, μάλιστα ἐπὶ παιδίων: 5, 53. Νοσήματα μέντοι κυνῶν, τρία, λύσσα, ποδάγρα, κυνάγχη· ἀλλ' ἡ μὲν ποδάγρα, οὐ πάντη ἀνίατος, ἡ δὲ λύσσα δυσίατος, ἡ δὲ κυνάγχη εἰς θάνατον φέρει, (respicitur ad Aristot. H. A. 8, 22. ubi v. Schneider. p. 658.) 5, 65. Ἀπὸ δὲ κυνῶν ὀνόματα, κυνῆ, κυνηγετικὴ, κυνάγχη, Theoph. Nonn. 49. Ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς συνάγχην: 123. cui titulus, περὶ συνάγχης καὶ παρασυνάγχης. " Gal. de Locis Affect. 4. Alexander 4, 1. Paulus 3, 27. Cælius Aurel. Acut. Morb. 3, 1. Cels. 4, 4. Aret. Acut. Morb. 1, 7. Cur. Acut. Morb. 1, 7. Actuar. 2, 19. Priscian. 2, 6. et inprimis Gruner. Morb. Antiquit. 245." Bernard. Anton. Lib. 23. Καὶ πρῶτα μὲν ἐμβάλλει ταῖς κυσὶν, αἱ ἐφύλαττον αὐτὰς, λήθαργον καὶ κυνάγχην. " Alterutrum sufficiebat ad scopum. Sensus forsan, Aliis veternum, anginam aliis immisit: Λήθαργος ab Obliviscendi celeritate dictum vult G. Canter. V. L. 1, 15. Κυνάγχην, vel κυνάγκην veteres medicorum filii vocarunt, Omnem oris, faucium, et adjacentium partium affectum cum spirandi difficultate conjunctum, peculiariter κυνάγχην dictum, quod hoc morbo laborantes aperto ore hiare perpetuo cogantur, et canum more linguam exserere: Foës. Œcon. Hippocr. 221. Recte itaque κυνάγχην etiam hominum esse, quemadmodum Anginam omnium pecorum, secus ac Glossaria et Serv. ad Virg. G. 3, 497., qui porcorum tantum morbum volunt, ostendit Munck. ad Fulgent. 600. Non. Marcell.: 'Angina, genus morbi, eo quod angat, et Gr. συνάγχη appellatur.' Festus: 'Angor est animi, vel corporis cruciatus, proprie a Gr. συνάγειν, i. e. Strangulatione dictus: unde et faucium dolor Angina vocatur.' Lege in utroque scriptore κυνάγχη." Verheyk. Hes. Κυνάγχη· νόσημα κυνῶν, καὶ ἀνθρώπων πνιγμός. " Κυνάγχη, cúnaggos, Jacobs. Anth. 7, 325. Exerc. 2. p. 89. Charit. 755. T. H. ad Plut. p. 135. Κυνάγχης, Tzetz. in Il. p. 153." Schæf. Mss.] Fit [* Κυναγχικὸς s.] Συναγχικὸς a [κυνάγχη s.] συνάγχη, et de Eo dicitur, qui laborat anginæ specie, quæ Synanche appellatur. Gal. ad Glauc. [Dioscor. 1, 66. 5, 21. Aret. Cur. Morb. Acut. 1, 7. Hippocr. 115, 47. 116, 39. 313, 44. 314, 16. 320, 47. 321, 2. 340, 32. 343, 4. 354, 25. 26. 356, 12. 357, 29. 434, 25—45. Diod. S. 2, 537. Ὁ δὲ Πομπήϊος παραχρῆμα μὲν λάβρῳ πυρετῷ συνεσχέθη, μετὰ δὲ ταῦτα ἄφωνος γενόμενος, καὶ καταληφθεὶς συναγχικῷ πάθει, τριταῖος κατέστρεψε τὸν βίον.]

[* Συνάγχομαι, " Suffocor, Comprimor, Constringor. Sap. 17, 11. Συναγχομένη τῇ συνειδήσει, Compressa a conscientia." Biel. Thes.]

Ἀντιάγχη, Præfocatio obluctans et obsistens. Hoc nomine appellantur Inveterati faucium tumores, qui discuti non possunt. Ita VV. LL. ex Ulp. ff. de Ædil. Edicto, et in illis scribitur Ἀντιάγχην.

Ἀργυράγχη, fictitia vox, quæ exponitur ad verbum Argentangina. Cum Demosth. συνάγχην pati se diceret, ideoque contra Milesios loqui non posse, quidam e populo exclamavit, id non συνάγχην, sed ἀργυράγχην esse. Quod narratur ab A. Gell. 11, 9. et a Plut. Demosth. (4, 734.) J. Poll. (7, 104.) Ἀργυράγχῃ, ὡς Δημάδης σώφτων Δημοσθένη, συνάγχῃ λέγοντα εἰλῆφθαι. [Ap. Gell. et Plut. nulla hac quidem in causa Demadis mentio fit.] Hinc cœpit usurpari h. v. de Iis, qui muneribus corrupti tacerent: [" Wyttenb. Sel. 269." Schæf. Mss.]

[* Λεονταγχὴς, * Λεόνταγχος, * Λεοντάγχων, * Λεοντάγχωνος. Callim. Ep. 35. Τίν με, λεοντάγχωνε, * συοκτόνε, φήγινον ὄζον Θῆκε . . . τίς; Ἀρχῖνος. Ποῖος; ὁ Κρής. Δέχομαι. " Jam Ernest. λεοντάγχωνος pro monstro verbi habuit, probans, perinde ut Jacobs., Valckenaerii conjecturam λεόνταγχ' ὧδε. Sed in hac ὧδε, inter duos positum vocativos, e meo sensu tam durum est, ut nullo modo possim assentiri. A Boissonado excitatus, ut meam de hoc Callim. loco sententiam expromerem, memor facilis commutationis literarum χ et λ, ω et αι, statim incidi in λεοντόχλαινε, quod Herculis epitheton etiam in Brunck. Anal. 2, 99. legitur, (Καὶ σὺ, λεοντόχλαινε, πάλιν θωρήσσεο μυῖῳ.) Quod cum Boissonado indicassem, is me monuit, candem conjecturam secum a Dav. Jac. Van Lennep, perdocto Editore Heroidum Ovidii communicatam esse. Ipse Lennep hanc conjecturam cum VV. DD. nuper communicavit in Spec. 1. Exercc. Amstelodamens. p. 17. Ab eodem paulo post accepit notam ined. Hemsterhusii, qua vulgata Callim. scriptura defenditur:—' Videri possit debuisse per ο scribi λεοντάγχονε, quippe quod primum oriri videatur e λέων λέοντος et ἀγχόνη. Veruntamen analogiæ hic est diversa ratio. Primum ἄγχων, particip. verbi ἄγχω, mutatur in nomen vel adjectivum, vel proprium. * Ἄγχων hoc pacto adjectivum quidem genitivum habet ἄγχοντος, sed proprium nomen formam genitivi aliam adscivit ἄγχωνος, (Hes. Ἄγχων· κτίγων, δήμιος· Δήμιος· ὁ τοὺς καταγνωσθέντας ἀναιρῶν, ἢ ὁ ὑπηρέτης τῶν βασάνων. ' Non accedo itaque Stephanio, pro δήμ. legenti δεσμός. Cum v. ἄγχων convenit Teuton. Henker, q. d. Suspensor. Cf. A. Mylii Addit. ad Ling. Belg. 210.' Albert. An ἄγχων hic ponitur pro substantivo, cujus genitivus sit ἄγχοντος, ut ἄρχων ἄρχοντος?) Jam λεοντάγχων notat Leonis strangulatorem, in genitivo per ω habens λεοντάγχωνος. Hic genitivus convertitur in alterius declinationis nominativum, quod sæpe in Gr. lingua fit, ut μάρτυρ μάρτυρος, ὁ μάρτυρος, ου, φύλαξ ακος, ὁ φύλακος. Pari modo * ἄγχων in genitivo ἄγχωνος: hinc adjectivum existit * ἄγχωνος, et λεοντάγχωνος. Itaque non est mutatum ο in ω.' Quod Hemst. de λεοντάγχων, gen. Λεοντάγχωνος, ut nomine proprio, dixit, verum est. Sic legitur in Alciphr. 3, 67. * Διψοφαπανσίλυπος * Πλακουντομώνι, corr. e Cod. Par. 1696. * Διψαναπανσίλυπος, etsi Epistolographus dicit etiam * Ζωμεκπνέοντι, 3, 7. * Τραπεζοχάροντι, 3, 46. et Παγελλοχάροντι, 3, 54. ubi Eust. a Bergl. citatus utitur accusativo Παγελλοχάρωνα. Sed Callim. e gen. λεοντάγχωνος novum fecisse nominativum, totidem illum literis scriptum, ut mihi persuaderi patiar, tantum abest, ut hunc nominativum inter voces barbaras referendum censeam. Voces quidem μάρτυρ et φύλαξ, quas antestatur T. H., nego esse analogas. Etenim syllabæ υρ et ακ, φύλαξ nihil aliud est quam φύλακι, non meræ sunt καταλήξεις, sed radicum sunt propriæ, in omnibusque harum vv. derivatis comparent. Nec magis analoga sunt adjectiva γαργὼψ γοργωπὸς, ἄζυξ ἄζυγος, γαμψώνυξ γαμψώνυχος, alia, siquidem syllabæ ωπ, νγ, et νχ item sunt propriæ radicum. Lingua Gr. numerum habet satis magnum vocabulorum in ος desinentium, quæ sic immutari possunt, ut finalis syllaba

fiat ων. E. c. * εὔσχημος εὐσχήμων, ἄναιμος ἀναίμων, ἄκειρος ἀκείρων, ἄριστος Ἀρίστων. Simili ratione dici possit λεύνταγχος, λεοντάγχων. Priorem formam, quam revera Valck. in Callim. Epigr. poni jussit, tueri videtur analogia vocis σύαγχος. Neque rejiculum sit λεονταγχὴς, cum Gr. lingua norit δειραγχὴς, * χοιραγχὴς, nomenque proprium * Χοιράγχης. Sed qui syllabam mere καταληκτικὴν ων opinatur augeri posse nova καταλήξει ος, ut e. c. ab Ἀρίστων Ἀρίστωνος oriatur novus nominativus ὁ * Ἀρίστωνος, is alium sibi quærat fidejussorem, quam Jo. Langium, qui in Niceph. Callist. H. E. 1, 24. Καθά φησιν ὁ Ἀρίστωνος, Plato, sic vertit, Quemadmodum inquit Aristonus. Suid. * Φρύνωνος· ὄνομα κύριον, jam Interpres habuit pro genitivo nominis proprii Φρύνων. In Harpocr. unde Lexicographus articulum sumsit, pro Φρύνωνος legitur Φρύνων, et sic etiam in Suida auctoritate Cod. Vat. 375. corrigendum. Sed de formatione vocum in ωνος et ωνη desinentium, ne hæc nota nimis excrescat, alio loco agam. (' Ibi etiam has Hesych. glossas expendet, quibus fateor me nonnihil perturbari: Μελεδών· φροντιστὴς, μεριμνητής. Μελεδωνοί· φροντισταί. Μελεδών· ὁ βασιλεύς. Quæ si vitio carent, quid aliud significant, quam syllabam καταληκτικὴν ων in nonnullis vocibus augeri posse nova καταλήξει ος?' Schæf. Satis proba est v. μελεδωνὸς, de quo v. Noster, Suid. Zonar. 1339. ubi Tittmannus laudat Herod. 2, 65. 3, 61. 63. 7, 38. et idem Zonar. 1344. item Phot. ap. quem perperam vulgatum est μελέδωνοι pro μελεδωνοὶ, 'Æl. V. H. 717. H. A. 3, 26.' Wakef. ad Hes. marg. Hinc μελεδωνεὺς, Theocr. 24, 104.) Nunc nihil addam nisi articulum Arcadii Ms. (nuper a Barkero editi,) quo plura nomina in ωνος exeuntia continentur: Τὰ εἰς ωνος ἁπλᾶ * ὑπερδισύλλαβα ὀξύνεται, κοινωνὸς, οἰωνὸς, * Γελωνός· τὰ δὲ σύνθετα προπαροξύνεται, τετράγωνος, ἄφωνος, * ἄγωνος· τὸ δὲ Κόρωνος κύριον, τὸ δὲ κορωνὸς προσηγορικόν. Pseudo-Herodian. Epimer. (a Boissonado mox edendus:) Κολωνὸς, ὁ ὑψηλὸς τόπος, μελεδωνὸς ὁ φροντιστὴς, Τιθωνὸς κύριον, νίωνὸς ὁ ἔγγονος, καὶ τὰ προπαροξύτονα εὔωνος καὶ * δύσωνος, ἐκ τοῦ ὠνῶ τὸ ἀγοράζω. Compos. ἄγωνος, Carens angulo, (' sc. a * γῶνος, Angulus, pro γωνία. Valck. ad Herod. 327.:—Angulus non γωνία tantum, sed et γῶνος dici potuit, Hes. Γῶνος· γωνία, Λάκωνες.' Schæf.) in Lexicis nostris frustra quæras. De v. Κόρωνος consuli potest e. c. Verheyk. ad Anton. Lib. 116." Bast. ad Greg. 593. Ceterum emendationem λεοντόχλαινε in textum recepit Blomfield. ad Callim. p. 62. Cf. Passow. Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, p. 46. " Præstantissimos Criticos in hoc genere non raro falli confitebuntur, credo, omnes, qui Ruhnkenium Ep. Cr. 2, 134. * κρημνιβάδες Hesychio tribuisse, Voss. et Huschk. Comm. de Orph. Argon. p. 22. * τηλεσίφαντος cum πηγεσίμαλλος, Hemst. denique λεοντάγχων, quod Herculis epitheton esse vult, cum nomine proprio Λεβητοχάρων comparasse legerint, v. ad Greg. Cor. 594. ubi quod tractatur Epigr. sic scr. videtur, Τίν με, λεόνταγχ', ὦνα, συοκτόνε, pro λεοντάγχωνε." Lobeck. Diss. nondum edita in Phrynichi Ecll. Sed aliquid humani passus est V. D., cum Hemst. ne unum quidem verbum de v. Λεβητοχάρων ibi dixerit. Bastius quidem Τραπεζοχάρων et Πατελλοχάρων, non Λεβητοχάρων, cum Λεοντάγχων comparavit.]

Λιμαγχέω, χῶ, Fame neco, Inedia neco, λιμοκτονῶ, ad verbum, Fame strangulo, q. d. Angina inediæ suffoco. B. C. 869. Pro eodem dicitur λιμαγχονῶ, quod vide infra post Ἀγχόνη. [Hippocr. 415, 7. 475, 1.]

[* Λιμαγχία, ἡ, Magna inedia, Ruf. Ephes. 3.]

[* Λιμαγχικὸς, ἡ, ὸν, Fame vexans, Inediam ferens. Hippocr. 312, 22.]

[* Λοπαδάγχης, ὁ. Athen. 113. Ὑμεῖς δ', ὦ λοπαδάγχναι, κατὰ τὸν αὐτὸν ποιητὴν Εὔβουλον, λευκῶν * ὑπογαστριδίων, ἑτέροις οὐ παραχωροῦντες φθέγγεσθε, καὶ τὰς ἡσυχίας οὐκ ἄγετε, ἕως ἄν τις ὑμῖν, ὡς κυνιδίοις, ἄρτων ἢ ὀστέων προσρίψῃ. " Si sana vox, quam eodem modo scriptam tenet Cod. A. omisit autem Epitomator, valebit i. q. cum Dalecampio in versione posui, Patinarum strangulatores. Sed eo sensu λοπαδάγχαι fortasse oportuerat, quemadmodum legisse Dalecampium existimavit Casaub. cum ait: ' Probo λοπαδάγχαι scribi, ut emendant docti, non λοπαδάχχναι. Similes sunt vv. in hoc scriptore (4, 162.) λοπαδοφυσηταὶ et λοπαδαρπαγίδαι.' Mihi vero pene persuasum est, * λοπαδολίχνοι aut * λοπαδολοιχοὶ leg. Patinas lingentes. Referendum autem h. v. ad duo illa, quæ paulo post leguntur, λευκῶν ὑπογαστριδίων, ut λοπαδολοιχοὶ λευκῶν ὑπογαστριδίων, idem sonet ac, λείχοντες λοπάδας λευκῶν ὑπογαστρ. O vos lingentes patinas candidorum suminum. Valet enim idem τὸ ὑπογάστριον aut ὑπογαστρίδιον, atque τὸ ἤτριον, vel * ἠτριαῖον, aut ἡ * ἠτριαία, ut e J. Poll. 2, 170. 6, 72. intelligitur. Cf. Athen. 7, 302. e, f." Schweigh.]

[* Τραχηλάγχη, ἡ, Numella. Eunap. Maximo 107. Ed. 1568. Τὸ δὲ ὄνειφαν ἦν, τὸν Μάξιμον ἔφασκε τραχηλάγχην ἐπιλαβόμενον, ἕλκειν αὐτὸν εἰς τὸν Ἅδην, ὡς δικασόμενον ἐπὶ τοῦ Πλουτέως, quod vertitur, Numella collo injecta. " Interpres ἐπιβαλόμενον videtur pro ἐπιλαβόμενον legisse." Bast. ad Greg. Cor. 352.]

[* Χοιράγχη, s. * χοιράγχης. Apollon. Alex. Περὶ Ἐπιῤῥημάτων in Bekk. Anecd. Gr. 2, 622. Πρόσκειται Δώρια μὲν τὰ τοιαῦτα μεταποιούμενα, Εἴ τὰ τῶν χοιραγχᾶν, Πεῖ γὰρ ἀ ἄσφαλτος, αὐτοῦ αὐτεῖ: 625. Τὸ μέντοι πεῖ καὶ εἴ παρὰ Δωριεῦσι χρὴ νοεῖν, ὅτι οὐ παράκειται τῷ πῇ καὶ ἔτι τῷ τῇ ἀνταποδοτικῷ, καθὸ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῦντα τῷ ποῦ μᾶλλον καὶ τῷ ὅπου * ἀντιπαράκειται· τὸ γὰρ, Εἴ τὰ τῶν χοιραγχᾶν, ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ ὅπου, καὶ τὸ, Πεῖ γὰρ ἀ ἄσφαλτος, ἐν ἴσῳ τῷ ποῦ. " Verba, Εἴ τὰ τῶν χοιραγχᾶν, etiam in opere Περὶ Συντάξεως 4. p. 329. citantur, ubi, Εἶτα τὸν χοιράγχαν, editum est. Χοιραγχᾶν, si accentum recte posui, videtur Doricus genitivus nominis χοιράγχη, cujus quæ significatio sit, cum nullo alio loco legerim, pro certo non dicam. Ceterum vocem recte formatam puto. Sic dicuntur κυνάγχη, ἀργυράγχη, δεράγχη, Brunck. Anal. 2, 10. * τραχηλάγχη, Eunap. 64. Boiss. (et ὀροβάγχη.) Quanquam scriptor, nisi fallor, τῶν χοιραγχᾶν posuisset, si genitivo uti voluisset. Portus ad Apollon. de Synt. 384.:—' Hoc exemplum unde sumtum fuerit, plane ignoro,' Sophronis est, nisi me omnia fallunt, ' nec possum divinare, quid sibi velit vox illa χοιράγχαν.' Sylburgius addit: ' Herculem fortasse significat, qui porcum Erymanthium strangulavit.' Hoc si verum est, oportetque χοιράγχαν a χοιράγχης, Porcorum strangulator, derivari, sic fortasse recte distinguas, Εἰ τατῶν χοιράγχαν, i. e. οὗ ζητῶν χοιράγχην. Vide quæ de v. * τητάω dixi p. 343. Simile nomen in αγχης est δεραγχὴς s. δειραγχὴς, quod in Anthol. Gr. aliquoties legitur. Vide Brunck. ad V. 2, p. 213. Sed satis verborum super fragmento trium quatuorve vocum, cujus sensum nemo sic eruet, nihil ut dubitationis remaneat." Bast. ad Greg. Cor. 352. Vide supra Λεοντάγχων.]

[* Ἀγχομανές. " Anchomanes, nomen est herbæ, quæ et Dracontea appellatur, fortasse dicta est ab ἄγχω, Suffoco, Strangulo, quia obstruendi meatum spiritus vim habeat, Apul. de Herb. 14." Forcellin. Lex.]

[* Ἀγκτικὸς, ἡ, όν, " Ælian. H. A. 14, 25." Valck. ad Scap. marg. Cf. nostra supra 68. a.]

" Ἄγχοὺς, Hesychio ἡ κάλυξ, quod est κόσμημα " γυναικεῖον, ut suo loco dicetur. Sed f. scr. Ἄγ- " χουσα, et κάλυκος nomine intelligenda herba est; " sic enim legimus ap. Dioscor. 4, 23. Ἄγχουσα, ἣν " ἔνιοι κάλυκα, οἱ δὲ ὀνόκλειαν καλοῦσι. De triplici " autem hujus specie, vide Eundem ibid." [Sic et Kuster. et Albert. correxerunt. Hesych. Κάλυξ·—σημαίνει δὲ καὶ τὴν θαλασσίαν πορφύραν. Cf. J. Poll. 5, 101. ubi olim legebatur ἔγχας pro ἔγχουσα.]

" Ἄγχουσα, herbæ nomen, ut jam dixi, quam qui- " dam perispwmenως ἀγχοῦσαν vocant, ad differen- " tiam participii ἄγχουσα. Dicta autem παρὰ τὸ " ἄγχειν videtur, quod habeat vim suffocatoriam et " strangulatoriam. Plinio certe teste pulices necare " radix ejus in aqua decocta traditur." [Hes. Ἄγχουσα· ῥίζα, ᾗ φυκοῦνται τὰ γύναια. In Cod. Ven. est Ἄγχοὺς, pro quo Musur. recte dedit Ἄγχουσα. Schol. Comici in Eccl. 924. (Ἡ Ἄγχουσα μᾶλλον, καὶ τὸ σὸν ψιμύθιον:) Ἡ ἄγχουσα, βοτάνη, ᾗ ἐχρῶντο εἰς τὸ πρόσωπον αἱ γυναῖκες. Cf. Lys. 46. (Χ' ἡ Ἄγχουσα καὶ τὰ διαφανῆ χιτώνια.) Schol. Εἶδος βοτάνης, ἧς ἡ

ῥίζα ἐρυθρὰ, ᾗ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες. (Hinc sua sumserunt Suid. et Zonar.) Cf. Suid. v. Ἐρυθαίνει. Hesych. habet φυκοῦνται. Inde vero Lat. Fucare, ut notat Palmer. Vide infra Ἔγχουσα, et Βρενθινά. Gl. Ἄγχουσα· εἶδος βοτάνης, Ebulum, Vaccinium. Ceterum ἄγχουσα pro ἄνθουσα dicta est a purpuræ lumine et flore, qui Græce vocatur ἄνθος, ut ὄρνιχες pro ὄρνιθες. Vide Bochart. Hieroz. P. 2. L. 5. c. 14. p. 737. ubi plura." Albert. Adde Salmas. Plin. Exerc. 807. 808. 816. Themist. Or. 13. p. 167. a Schæf. Mss. indicatus: Ὥσπερ ἂν εἴ τις γυναικὸς ἐρασθεὶς καλῆς καὶ γενναίας, φυκίων μὲν ἐπιμνησθείη, καὶ ἀγχούσης, καὶ ἐντριμμάτων, καὶ τῶν ..... ὡς πλεῖστα αὐτῇ παρεῖναι, καὶ ναὶ μὰ Δία στρεπτῶν πολυτιμήτων, ('an πολυτίμων? v. Ammon.' Pierson. ad Mœr. 49. cf. nostra supra 175. d. et n.) καὶ ἁλοβίων, καὶ πέπλων ἀλουργῶν, καὶ πολυχρύσων, καὶ τούτοις ἄλλοτε ἄλλως ἀμφιεννύοι, * ἐπικομμώῃ, ἀγείρων ἐξ ἁπάσης γῆς καὶ θαλάσσης· δίψει δὲ αὐτὴν καὶ αἰχμῷ ὀρθῇ πιεζομένην, καὶ ὀλίγον ἀπολιμπάνουσαν τοῦ ἁποπτῆναι ('l. ἀποσκλῆναι,' Pierson. l. c.) αὐτῷ χρυσῷ, καὶ αὐτῇ πορφύρᾳ· τοῦ (τί, Pierson. l. c.) γὰρ τοιούτου ἔρωτος μέγα ὄφελος ἡ ἐρωμένη, "τῇ ἐρωμένῃ;" Pierson. l. c. Nicand. Th. 637. Ἔνθα δύω ἐχίεια πιφαύσκεο· τῆς δὲ τὸ μέν που Ἀγχούσῃ προσέοικεν ἀκανθῇσιν * πεταλείοις, (v. Salmas. de H. H. I. 52. et Schneider. 256.) 838. Δὴ γὰρ ὅτ' ἀγχούσης * θριδακίδα λάζεο χαίτην, Schol. Ἡ ἄγχουσα φυτὸν θαμνῶδές ἐστι. Galen. Lex. Hippocr. * Σχεδιάδα· τὴν ἄγχουσαν, λέγεται γὰρ καὶ οὕτως, Ms. D. * σκελίδα. " Vide L. 1. Περὶ Γυν. 255, 40. 42. Varinus legit σχελίδα literis paululum immutatis; nam Δ et Λ facile inter se confunduntur, et α forte excidit." Franz. Vide Hippocr. 219, 10. 516, 3. " Anchusa officinalis, Hippocr. Ulc. 879.: Anchusa tinctoria, Theophr. H. P. 7, 9. Diosc. 4, 24.: Anchusa Italica, Nicand. Th. 838. (l. c.) Dioscor. 4, 23.: Lithospermum fruticosum, ἄγχουσα τρίτη, Dioscor. 4, 25. cf. Alpin. Exot. t. 68. Barrel. 1168. Galen. Facult. Simpl. 5, 71. * ὀνόκλειον vocat, et aliam, quæ forte Anchusa tinctoria est, ἀλκιβιάδιον." Sprengel. H. R. H. Theoph. Nonn. 273. "Ἀγχουσα ἡ λεπτόφυλλος ὅλη. " Plin. 22, 20. Matthiol. ad Dioscor. 4, 23. p. 342. Orph. Argon. 960. ("Ἀγχουσάν τ' ἐρυθρήν.)" Bernard.] " Ἀγχουσίζω, Anchusa inficio, Anchusa fuco et " coloro: tradit enim Plin. ejus radicem inficiendo " ligno cerisque aptam esse, ceramque anchusa admista rubere, ut Dioscor. quoque l. c. dicit ejus " radicem ἐν τῷ θέρει βάπτειν τὰς χεῖρας, et rursum " Plin. fundere rubentem succum, manusque inficere " sanguineo colore, et præparare lanas pretiosis co- " loribus. Mulieres quoque hujus herbæ succo uti " solent ad coloris lenocinium, unde Hesych. ἀγ- " χουσίζεται exp. ἐντρίβεται ταῖς παρειαῖς οἱονεί " * φουκάρῳ." [" Scr. Ἀγχουσίζεσθαι· ἐντρίβεσθαι ταῖς παρειαῖς ἄγχουσαν, οἱονεὶ φυκάρε, Fucare." Heins. Sic tacite corrigit Salmas. Exerc. Plin. 815., Ἀγχουσίζεται· ἐντρίβεται τὰς παρειὰς οἱονεὶ φουκάρῳ, addens: " Infima Græcia φούκαρον, vel * φουκάριον dixit pro Fuco mulierum." " Φουκάρῳ pro * φυκαρίῳ." Salmas. (ad Hes.) Guyet. Soping. Φουκάρῳ est vox nihili: leg. φυκαρίῳ, ut patet e Cod. qui exhibet φ.καρ... a Musuro sic vitiatus, ut testatur Schow., " litera in medio et compendio in fine deleto." Hes. Ἄφυκα· ἀκαλλώπιστα, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν φυκάριον, ὃ βάλλουσιν αἱ γυναῖκες πρὸς φιλοκαλίαν, * ῥοϊδάριον, " l. * ῥοδάριον," Guyet. " Βάλλουσιν, recte. Male Guyet. καλοῦσιν." Perger. " * Φουκάδιον. Lex. Ms. e Cod. Reg. 1843. Φύκος· τὸ φουκάδιον. Aliud Lex. Botanicum Ms. Reg. Ζύθος· τὸ φουκάδιον." Ducang. App. ad Gl. Gr. " Φυκάριον, Alga, φύκος, (φῦκος,) Herodian. Epimer. Mss. (a Boissonado mox edendus.) Lex. Ms. Cyrilli: Φύκος (Φῦκος·) τὸ φύκος (φῦκος,) τὸ φυκάριον, καὶ τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης. (Zonar. Φύκος l. Φῦκος· τὸ φυκάριον, καὶ τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης.) * Φύκαρις, vox ignota Fuschsio ap. Myreps. s. 36. c. 52. in Cod. Reg. Ms. et 53. in edito, idem forte quod φυκάριον." Ducang. Gl. Gr.] " Ἔγχουσα, " Attice dicitur ἡ ἄγχουσα, Anchusa, herba qua sibi " mulieres ruborem faciei conciliant affricta. UNDE " ET Ἐγχουσίζεσθαι dicuntur αἱ γυναῖκες pro τῷ " ἐγχούσῃ χρίεσθαι τὸ πρόσωπον, ut testatur Lexicum " meum vet. cum Etym. qui hæc affert exempla. " Amipsias, Δυοῖν ὀβολοῖν ἔγχουσαν καὶ ψιμμύθιον. " Item: Κοσμεῖσθαί τε τῇ ἐμῇ στολῇ, καὶ ψιμμυθιοῦ- " σθαι, καὶ ἐγχουσίζεσθαι τὸ πρόσωπον." [Verba Etym. sunt hæc: Ἔγχουσα· εἶδος βοτάνης, ἡ καὶ διὰ τοῦ α λέγεται ἄγχουσα, Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ ε. Καὶ ἐγχουσίζεται (l. ἐγχουσίζεσθαι, ut et Noster legisse videtur), ἐπὶ τῶν γυναικῶν, τὸ τῇ ἐγχούσῃ χρίεσθαι τὸ πρόσωπον. Ἀγχούσῃ προσέοικεν ἀκανθῆσιν * πετάλειον, (e Nicandro Th. 638. ubi Schneider. πεταλεῖον edidit, at Idem v. 628. πετάλειον habet, et in Indice scribit, " Πετάλειον, 628. 638.") Καὶ Ἀμειψίας Ἀποκοτταβίζουσι· Δυοῖν ὀβολοῖν ἔγχουσαν καὶ ψιμμύθιον. Εἴρηται παρὰ τὸ ἐγχεῖν τὸ ἐν τῇ ῥίζῃ ἐρυθρὸν, οἷον, ἐγχέουσά τις οὖσα. Ἔστι καὶ ῥητορικὴ· Κοσμεῖσθαί τε τῇ ἐμῇ στολῇ, καὶ ψιμμυθιοῦσθαι, καὶ ἐγχουσίζεσθαι τὸ πρόσωπον. V. supra cccxxx. b. Thom. M. Ἔγχουσα, οὐκ ἄγχουσα, ἔστι δὲ ῥίζα τις ἐρυθρὰ, ᾗ τὰ πρόσωπα βάπτουσιν αἱ γυναῖκες, " rectius quam βάφουσιν, quod habent Rom. et Vascos." Witter. " Imo invertenda potius hæc erant sic, "Ἀγχουσα, οὐκ ἔγχουσα. Nam ἔγχουσα, quod et ap. Hes. legitur, ap. recentissimos potius Græcos solos in usu est: ἄγχουσα vero ap. vetustissimos et præstantissimos quosvis, ut ipsum Theophr. Dioscor. Nicand. Galen. P. Ægin. Ætium, item Plin. aliosque plures, quos laudat et explicat Bod. ad Theophr. 7, 9. p. 837. ubi et in antecedentibus p. 835. optime observavit, ἄγχουσαν recentiores tantum Græcos ἔγχουσαν vocasse, pro quo ἤγχουσαν habet Aristoph. Eccl. 751. (imo 924. vide supra,) ubi v. Schol. Quibus ea, quæso, addantur, quæ copiose atque docte, pro more nempe solito, de anchusa, ista radice rubella cosmetica, disseruit et variis veterum locis, huc inprimis apprime facientibus, illustravit Salmas. Exerc. Plin. 808." Triller. " Utramque scripturam habet Hes. hunc in modum corrigendus, Ἔγχουσα· ῥίζα τις, ᾗ παρειὰς (pro vulg. παρ' ἣς) ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες, v. Ἀγχουσίζεσθαι, et Βρενθινά." T. H. Sed ante eum tacite sic correxerat Salmas. Exerc. Plin. 807. ut post eum Piersonus ad Mœr. 167.; et Toupius Emendd. 3, 342. cujus hæc sunt verba:—" Corrigunt ἐρυθραίνονται. Sed altius latet ulcus. Scribe, ῥίζα τις, ᾗ παρειὰς ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες. Lucian. Imagin. p. 6. Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ἐπιτρεπὲς, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθὲς, l. * ἐνερυθὲς, (ἐνερευθὴς, quod satis probum est, agnoscunt Noster et Schneider. Lex. sed ἀμαρτύρως afferunt, ' ἐνερευθὴς, Cattier. p. 76., est Subruber, Villois. ad Long. 54. Casaub. ad Athen. 26.' Schæf. Mss. ' Ruf. Ep. 58. Philo J. 1, 380. * ἐνερεύθω, Nicand. Th. 511. 871.' Wakef. Mss.) οἵαν τὴν Κασσάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς. Odyss. Σ. 171. Χρῶτ' ἀπονιψαμένη, καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς." " Bis in Aristoph. (ll. cc.) ἡ Ἔγχουσα legitur, ut dignosci nequeat, utrum probaverit: Schol. quidem utrobique ἄγχουσαν dedit, (atque ex eo Suid. et Zonar.) quæ forma e Comici Thesmoph. prioribus a J. Poll. (7, 95. Ἄγχουσαν, ὄλεθρον τὸν βαθὺν, ψιμύθιον,) profertur, optimo C. Pal. consentiente, licet in Eodem 5, 101. (Ἴσως δ' ἂν τοῖς κόσμοις προσήκοι, καὶ τὸ ἔντριμμα, ψιμμύθιον, ἔγχουσα, φῦκος,) ἔγχουσα sit expressa; in altero Antv. utroque scribendi modo conjuncto, ἐάγχουσα. Par est membranarum varietas in Xenoph. Œcon. p. 493. (10, 2. Ἐντετριμμένην πολλῷ μὲν ψιμυθίῳ, ὅπως λευκοτέρα ἔτι δοκοίη εἶναι, ᾗ ἦν, πολλῇ δὲ ἀγχούσῃ, ὅπως ἐρυθροτέρα φαίνοιτο τῆς ἀληθείας,) 494. (10, 7.) Καὶ ἐμὲ τοίνυν νόμιζε, εἰπεῖν ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ὦ γύναι, μήτε ψιμμυθίου, μήτε ἀγχούσης χρώματι ἥδεσθαι μᾶλλον, ἢ τῷ σῷ. (Scripturam ἐγχουσα probare videtur Sturz. Lex. Xenoph. etiam sine corruptelæ suspicione, cum Jungerm. ad J. Poll. 5, 101. afferens ex Hes. Ἔγχουσα· ῥίζα τις, παρ' ἧς ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες, cum leg. sit, ut VV. DD. ostenderunt, ᾗ παρειάς.) Ἄγχουσαν Nicander habet ejusque Schol. (ll. cc.) nunquam aliter, si bene memini Galen. (e cujus Libro Περὶ Τέχνης h. l. citavit Kuhn. ad J. Poll. 5, 101., Θεασαμένη παρούσας γυναῖκας ἀγχούσῃ τε, καὶ ψιμυθίῳ, καὶ φύκει κεκαλλωπισμένας. Idem habet et e Dione in Euboico, Ποικιλτικῇ τε τριχῶν ἀπ' ἀγχούσης, ψιμυθίῳ καὶ πᾶσι

φαρμάκοις μὴ χρωμένη, quæ parum intelligimus. Locus est Or. 7. p. 261. Reisk. Οὐκοῦν τόδε μὲν οἶμαι παντὶ τῷ δῆλον, καὶ πολλάκις λεγόμενον ἴσως, ὅτι βαφεῖς μὲν, καὶ μυρεψοὺς, καὶ βυρσοδέψας, σὺν κουρικῇ γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν, οὐ πολύ τι διαφέρουσαι ταυτὸν, καὶ ποικιλτικῇ πάσῃ σχεδὸν, οὐκ ἐσθῆτι μόνον, ἀλλὰ καὶ χρωτὸς καὶ τριχῶν, ἀγχούσῃ καὶ ψιμυθίῳ, καὶ πᾶσι φαρμάκοις μηχανωμένῃ κ. τ. λ. 'Διαφερούσαις præferendum puto, ut ipse Morell. vidit; nam genera duo ornatriciæ comarum artis commemorantur, virile et muliebre, quæ duo genera sua ætate parum differre Dio queritur. Margo Morell. dat διαφερούσῃ. Malim ἐσθῆτος. Casauboni egregiam de anchusa conjecturam confirmat Morell. e Cod. Reg. in quo fuit ἐπ' ἀγχούσῃ, ubi si bene habet ἐπὶ, quod videtur, significabit idem atque, Ope anchusæ. In Veneta est ἀπεγχούσῃ, et Morell. dat ἀπεχούσῃ.' Reisk. Sic verba constituit Casaub.: Οὐκ ἐν ἐσθῆτι μόνον, ἀλλὰ καὶ χρωτὸς καὶ τριχῶν εὔχροιαν ἀγχούσῃ—μηχανωμένῃ. Schol. ap. Morell. "Αγχουσα· πόα τις φαινίσσειν τὰ πρόσωπα πεφυκυῖα μάλιστα. Plin. et anchusam et enchusam exhibet.) Nec tamen Grammaticis non credimus, ἔγχουσαν Atticis propriam asserentibus: eximius Etym. locus p. 313. (' Sed fallitur pravâ Codd. deceptus scriptura, quæ Thomæ etiam fraudi fuit. Ap. Comicum, quo nemo Ἀττικώτερος, scriptum hoc nomen per α in Thesm. 2. Fr. 8. Gallis Orcanette vocatur.' Brunck. ad Aristoph. Lys. 48. cujus sententiam calculo nostro comprobare non dubitamus. Hes. Ἐγρόμενοι· συλλεγόμενοι. ' Male pro ἀγρόμενοι, quod idem ac ἀγειρόμενοι, i. e. συλλεγόμενοι.' Kuster. ' Sæpissime α et ε in initio vocabulorum ante γ, e compendio scribendi permutata sunt. Cf. not. in Ἀγκόνους, et Ἀγκοτύλη, et Ἐγχίδιον, Ἔγχουσα etc.' Albert. Sic Hes. "Αγχος· δόρυ, perperam pro ἔγχος alicubi scriptum repererat.) Hæc sane dialecti ratio non parum obstat Bochartu, ἄγχουσαν esse dictam statuenti pro ἄνθουσαν, Æolicæ literæ commutatione, a purpuræ lumine et flore, qui Græce vocatur ἄνθος, Hieroz. P. 2. p. 737. (Bochartı sententiam probat Albert. l. c. et fortasse ea vera est: nam hodie inter eruditos constat ἔγχουσα non nisi ap. recentissimos scriptt. reperiri, atque adeo in etymologia investiganda vet. forma ἄγχουσα sola consideranda est.) Neque magis eum audiendum puto, cum ἀλκιβιαδίου appellationem, quæ anchusæ, teste Dioscor., fuit addita, ab Alcibiade deducit. Vide porro Dausq. Orthogr. P. 2. p. 31." Hemst.] " 'Αλκιβιάδιος, s. " 'Αλκίβιος, βοτάνη, dicta Anchusæ quædam spe- " cies, et τὸ ἔχιον, ab Alcibio s. Alcibiade quodam, " qui cum a serpente ictus esset, eo commanducato " et plagæ imposito sanatus est, ut tradit Schol. " Nicandri, sic canentis in Ther., (541.) Ἐσθλὴν δ' " 'Αλκιβίου ἔχιος περιφράζεο ῥίζαν. Meminit et Diosc. " 4, 24. et 27. et Plin. 27, 5." [Schol. verba ad Nic. l. c. sunt hæc: 'Αλκίβιος δὲ καλεῖται καὶ ἔχις ἡ βοτάνη, καὶ ἀλκίβιος μὲν ἀπὸ τοῦ εὑρόντος 'Αλκιβίου, ἔχις δὲ διὰ τὸ ἰᾶσθαι ὑπ' αὐτῆς τοὺς ὑπὸ ἐχίδνης πληττομένους. Δημήτριος δὲ ὁ Χλωρὸς φησιν ὑπὸ ἔχεως πληγέντα τινὰ 'Αλκίβιον, κοιμώμενον παρὰ τῇ ἀλωνίᾳ ἐγγὺς ὕδατος ἢ ἐγγὺς θημονίας· ἀμφότερα γὰρ τὸ ἄντλον σημαίνει· κατὰ τὸν βουβῶνα, ἤγουν τὸ * γονάτιον, ἀναστῆναί τε καὶ ταύτην τὴν βοτάνην ἀνασπάσαι, καὶ τὸν χυλὸν μὲν διαμασησάμενον καταπιεῖν, ὡς ἀποκρουστικὸν τοῦ ἰοῦ, τὸ δὲ μάσημα ἐπιθέντα τῷ ἕλκει ἰαθῆναι· διὸ καὶ ἀλκίβιος ἀπὸ τοῦ ἰαθέντος ἡ βοτάνη ὠνόμασται. Ther. 666. "Αλλην δ' Ἀλκιβίοιο φερώνυμον αἵρεο ποίην, ubi Schol. τουτέστιν ἄλλην βοτάνην, ἄλλο εἶδος ἀλκιβίου, οἷον ἄλλο, φερώνυμον δὲ αὐτὸ εἶπεν, ἐπειδὴ ἀλκεῖ, ἤγουν βοηθεῖ τῇ δυνάμει τῷ χρωμένῳ αὐτῇ εἰς ἀλεξητήριον. Vide Schneider. ad h. l. p. 258. et ad v. 639. ubi * ἔχίου pro vulg. ἔχιος in priore Nicandri versu malle se scribit, et sic voluit Saracen. ad Diosc. 4, 27. Certe Eutecnius ibi ἐχίειον vocat, et ipse Nicander v. 66. habet, Ὡς δ' αὕτως ἐχίειον, * ὀριγανόεσσά τε χαίτη, et 637. Sed vulg. agnoscit Schol. ἔχις ἡ βοτάνη, et satis tuentur quæ a Salmasio dicta sunt de Hom. Hyl. Iatr. 52.:—" Nicander de secunda echii specie (Ther. 642.) Βλάστη δ' ὡς ἔχιος, * σφεδανὸν δ' ἐφύπερθε κάρηνον. Hic versus est, e quo Plin. interpretatus est, alteram echion capitula habere viperis similia. Nihil minus quam hoc voluit Auctor. Nec enim ἔχιος hic pro Vipera intelligendum, sed nomen est Ipsius herbæ. E duobus echii generibus, quod primo loco descriptum est a Nicandro, τῆς ἐχίου nomen proprie ac jure suo vindicat. Sic in omnibus aliis fere generibus, quod prius est, nomen generis quasi proprium possidet. Nicander ἔχιν dixit Herbam ipsam, ut supra, Ἐσθλὴν δ' Ἀλκιβίου ἔχιος περιφράζεο ῥίζαν. Vocat ἔχιν Ἀλκιβίου illud ἔχιον, quod cognominatum est ἀλκιβιάδιον. Idem igitur ἔχις et ἔχιον de herba ipsa. Sic στρουθὸς et στρουθίον, Herba lanaria; ἡμίονος et ἡμιόνιον, Asplenum." Plura ap. ipsum V. D. vide, quem prorsus negligere non debebat Schneider. Ceterum quid sibi velit T. H. supra negans ἀλκιβιάδιον ab Alcibiade deduci posse, nescimus; aliter enim deduci vetat Gr. linguæ ratio. Pro vulgatis Diosc. 4, 24. verbis, "Αγχουσα ἑτέρα, ἣν ἔνιοι ἀλκιβιάδιον, ἢ ὑποχειλὲς ἐκάλεσαν, Schneider. ad Nic. Ther. 639. exhibet * ἀλκιβιάδειον, per typographi errorem, ut videtur. Idem Diosc. 4, 27. Ἔχιον, οἱ δὲ * ἀρίδαν, οἱ δὲ ἀλκιβιάδιον. Vetustissimus Cod. ap. Salmas. l. c. exhibet * δρίδα, addentem: " Neophytus legit δωρίδα, atque ita scr. P. Ægin. vocavit * δωριάδα." Vide Nostrum in Δωρίς. Auctor Append. ad Diosc. 463. hæc anchusæ synonyma posuit: Οἱ μὲν * κατάγχουσαν, οἱ δὲ * λιβυκὴν, οἱ δὲ * ἀρχιβέλλιον, οἱ δὲ ἀλκιβιάδιον, οἱ δὲ * ὀνόφυλλος, οἱ δὲ * πορφυρὶς, οἱ δὲ * μύδουσα, οἱ δὲ * σάλυξ, οἱ δὲ * νωνεὰν, Ἄφροι * βουινεσάθ. Plin. 22, 21=25.: Est et alia herba proprio nomine Onochiles, quam aliqui Anchusam vocant, alii * Arcebion, alii * Onochelim, (arcebon-onochilon, Ch.) aliqui * Rhexiam, multi Enchusam.] " Μιτράγχουσα, (ἡ,) Hes. ὡς λεπὶς χρυσῆ, ἢ τῷ μετώπῳ " φορεῖται, cui μίτρα quoque est ἡ χαλκῆ λεπὶς " [Cod. exhibet χρυσάων. " Quasi Mitra ungeus, vel stringens caput." Is. Voss. " F. l. Μίτρα χρυσῆ· ὡς etc. Vel alludit ad Aristoph. Thesm. (2. ap. Clem. Alex. Pæd. 734.) μίτρας, ἀναδήματα, "Αγχουσαν, ὄλεθρον τὸν βαθὺν, ψιμύθιον, de quo v. Collectanea mea." Soping. " L. Μίτρα ἄγχουσα, Aureum spinther phalerarum annumeratum censui, quod errantes in fronte equina capillos restringit atque coërcet. Vel, Μιτράρχουσα, Lamina splendens, ab ἄρχειν, quod est λάμπειν." Perger. An latet v. ἔχουσα? Eust. 453. Ἡ δὲ μίτρα——ἔσω μὲν, ἐριώδης οὖσα, ἵνα μὴ θλίβῃ τὸ ὑποκείμενον, ἔξω δὲ χαλκῆν τινα λεπίδα, ἥγουν χαλκοῦν ἐκπέταλον, ἔχουσα. Vel ὑπάρχουσα? Schol. Ven. ad Il. Δ. 187. Ἡ μίτρα ἔσωθεν ἐριώδης ἐστὶ, καίπερ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν χαλκῆ ὑπάρχουσα. Vel, οὖσα? Schol. Ven. ad Il. Δ. 133. Περὶ δὲ τὸ ἧπαρ ἡ μίτρα ἔσωθεν ἐριώδης, περὶ δὲ τὴν ἐπιφάνειαν χαλκῆ οὖσα, διὰ τὸ μὴ θλίβειν τὴν γαστέρα. Viderint acutiores.]

¶ Ἀγχόνη, ης, ἡ, paroxytonum, Suffocatio, Strangulatio, πνιγετὸς, Hes. Ap. Dioscor. puto significare Suffocationem qualis est in suspendio, potius quam Ipsum suspendium, ut Interpres vertit, 6, 24, (23.) Ἐπιφέρουσι δὲ πάντες (μύκητες) πνιγμοὺς ἐοικότας ἀγχόναις. ‖ Ἄγχονη, paroxytonum, Laqueus, Restis, at ἀγχονὴ, oxytonum, judicat Ipsum actum, inquit Suid. (Ἀγχόνη· ὁ βρόχος, τὸ σχοινίον, * παροξυτόνως. Ἀγχονὴ δὲ, τὸ πρᾶγμα, ὀξυτόνως, ἡ ἐνέργεια.) Idem ait Aristoph. Schol. (ad Acharn. 125. Ἡ διαφορὰ τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ τόνῳ, ὀξυτόνως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους, βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρόχος.) Idem tradit Eurip. Schol. (ad Androm. 800. Τί διαφέρει ἀγχόνη καὶ ἀγχονή; ἀγχόνη, τὸ σχοινίον, ἀγχονὴ δὲ ὀξυτόνως αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.) Viderint tamen tres illi, aut qui illos sequi volent, quem habeant auctorem. Nam ap. scriptores passim pro utraque signif. reperitur ἀγχόνη paroxytonum. Nam, ut cum dicunt ἀγχονὴν scribi pro Ipso actu, s. pro Re ipsa, Actum intelligamus non Strangulationem et Suffocationem, in qua signif. habes ἀγχόναις paroxytonum in proxime præced. l. Diosc., sed Totum suspendium, i. e. Totam actionem quæ est in suspendendo: id verum non reperietur in variis auctorum locis, nisi falsam eorum dicamus esse scripturam. Num in eo ipso Eurip. loco, in quem Schol. illud annotat, legitur ἀγχόνης in genitivo pro Suspendio, cum accentu in penultima, ἐγὼ μὲν οὖν Δέσποιναν εἴργουσ' ἀγχόνης,

κάμνω, φίλαι, et paulo ante dixerat, Μόλις δέ νιν, θέλουσαν ἀρτῆσαι δέρην, Εἴργουσι φύλακες, ubi ἀρτῆσαι δέρην est Collo laqueum innectere, quam actionem postea vocat ἀγχόνην. Sic ap. Soph. Œd. T. (1359.) οἶν ἐμοὶ δυοῖν Ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα, ubi ἀγχόνη non video quid aliud significare possit quam Ipsum suspendii actum. Philo de Mundo: Θάνατον οὐ καθαρὸν τὸν δι' ἀγχόνης ὑπομένειν. Sic Lucian. (Tim. 45.) Ἀγχόνη μὲν γὰρ τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς, Hæc res suspendium illis fuerit. Pro, Hæc res ad suspendium eos aget, vel adiget. [" Ita βράχος ap. Lucian. Pseudol. 19. Heliodor. 7. p. 339. Πνιγμὸς τοίνυν εἶχε τὴν γραῦν. Expressit Fulgent. Mythol. p. 7. 'Mœrorum improbior angina.'" T. H.] Denique ap. Eust. (1678.) quoque ita scribitur, Φασὶν ὡς τὴν ἀγχόνην ἐσίγησεν ὁ ποιητὴς διὰ τὸ μιαρὸν τοῦ τοιούτου θανάτου. In eo autem Aristoph. loco, in quem Scholiastes illud annotat, translate ponitur ἀγχόνη, de qua signif. lege quæ subjungam. Illud etiam considerandum, eum cujus est libellus de Vocibus pro diverso Accentu diversam Signif. habentibus, hujus distinctionis inter ἀγχονὴ et ἀγχόνη non meminisse, quamvis satis diligenter et φιλοπόνως, Philoponum auctorem esse suspicor, eas undique conquisierit. Quod autem ad Suidam et Aristoph. Schol. attinet, non magis amborum quam unius me movet auctoritas, quia alterutrum ex altero descripsisse hoc, ut infinita alia, satis constat. || Ἀγχόνη, Pro re quæ angit et cruciat aliquem, vel urit, ut loquitur Terent. Æschin. περὶ Παραπρ. (222.) Τοῦτο δὲ ἄρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ, Hoc illum urebat, Hoc eum angebat, vel cruciabat. Metaphoram Gr., reddendo Latina, ἀγχόνη ἦν τούτῳ aptissime verti posse existimo, Crux erat illi. Potest fortasse, et signif. vocis retinendo, per v. Strangulo exprimi: nam reperio ap. Ovid. Dolorem strangulare dici, qui vehementer hominem cruciat, foras non erumpens: [Tr. 5, 1, 63. Strangulat inclusus dolor atque exæstuat intus.] Ango cum ap. Latinos olim poneretur pro ἄγχω, Suffoco, Strangulo, tandem cœpit metaphoricam duntaxat hujus verbi habere signif.: quam et in hoc ab eo derivato nomine ἀγχόνη servari dicemus, si illo in loco Æschinis, metaphoram velimus esse a quolibet suffocationis genere sumtam. ["Codd. Mor. et Mead. retracto accentu in ultimam syllabam. Similia tradunt magistri, Schol. ad Aristoph. Acharn. 125. (l. c.) Quæ solidissime refutat H. Steph. ubi huic Æschinis loco nonnullam lucem immittit." Tayl.] Quod autem de illo Æschinis loco dictum fuerit, idem et de hoc Aristoph. dicendum erit, ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; ubi nescio quorsum annotet Schol. illam cujus supra memini distinct. in accentu. Certe ἀγχόνη cum accentu in penultima illic legitur, i. e. sequendo illam, Laqueus, non autem Suspendium; sed metaphorice accipiamus ita ut laqueum. Nisi forte aliquis ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; intelligat, Nonne hæc sunt laqueus, aut suspendium? pro, Nonne hæc sunt ejusmodi, quæ ad suspendium adigere possint? ut e Luciano modo protuli, Ἀγχόνη μὲν γὰρ τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς. [Hes. Ἀγχόνη· πνιγετός. Ἀγχόνης· ἴξια. " An reponendum, Ἀγχονήσας· πνίξας? Ita Suid. Propius, Ἀγχόνη· πνίξις. Nec tamen non speciose defendi potest, Ἀγχόνη· ἰξία, modo pro Visco capias, qui non minus quam Laqueus aves implicat. Quod per literas me monuit T. H. Aliter Th. Bruno, in Advers. Mss. superiora connectens: Ἀγχόνη· πνιγετὸς, ἡ ἀγχόνης ἄξια, quod e Phavor. desumsit. Eurip. Bacch. 246. Ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἔστ' ἄξια; q. l. ob oculos forte habuit, vel quoque totus hic versus excidisse potuit, judice Abresch. Misc. Obs. V. 5. T. 1. p. 83. Subjicio denique Kusteri notam:—'Locus pessime divulsus et corruptus. Phavor. Ἀγχόνη· πνιγετὸς, ἡ ἀγχόνης ἄξια. Sic etiam hic scr. est, sublato signo distinctionis. Nimirum significare vult Hes. ἀγχόνη non solum significare πνιγετὸν, Suffocationem s. Suspendium, sed etiam Rem dignam, ob quam quis se suspendat. Posteriore sensu accipitur in Aristoph. (l. c.) ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; 'Annon hæc digna sunt, ob quæ quis se suspendat?' Vel, 'Annon hæc ad suspendium hominem adigere queant?' Hinc igitur lux Hesychio. Similiter in Cod. Ms. Grab. corrigitur, Ἀγχόνη· πνιγετὸς, ἡ ἀγχόνης ἄξια." Albert. Et sic Wakef. quoque ad sui libri marg. correxit. Zonar. Ἀγχόνη· ὁ βρόχος, τὸ σχοινίον, ἀγχονὴ δὲ, ὀξυτόνως, τὸ πρᾶγμα, ἡ ἐνέργεια. " Sensus glossæ, ἀγχόνη, βαριτόνως, ut ait Schol. Aristoph. (l. c.) denotat Laqueum, sed ἀγχονὴ Rem laqueo dignam, aut Quæ ad laqueum adigat, aut Ipsum suspendium. Utriusque signif. exempla protulit Abresch. l. c. Itaque si Nostrum et Suidam sequamur, ap. Aristoph. legendum foret, ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχονή; Sed recte Hes. exponit per πνιγετὸν, Suffocationem. Atque hoc sensu dici v. ἄγχεσθαι quoque demonstravit Perizon. de Morte Judæ et v. Ἀπάγχεσθαι. Neque inepta foret hæc τῆς ἀγχόνης signif. ap. Comicum, ut sensus sit, Hæccine suffocent præ indignatione? plane ut vernacula lingua nos dicimus. Lucian. (l. c.) Ἀγχόνη ἂν τὸ πρᾶγμα γίγνοιτ' αὐτοῖς, (imo verba sunt hæc, Ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς.) Facit huc Kusteri emendata lectio ap. Suid. (imo ap. Albert. ad Hes.) Ἀγχόνη· πνιγετὸς, ἡ ἀγχόνης ἄξια." Tittmann. " Schol. Aristoph. accentu distingui docet ἀγχόνην et ἀγχονὴν, quod præceptum non hujus tantum, sed aliorum etiam, si verum est, sæpissime violatur." T. H. ad Lucian. l. c. Præceptum illud recepit Stanl. ad Æsch. Eum. 749. Greg. Naz. Od. 2. Ταῦτ' εἰ θέλεις παρ' ἡμῶν, Ἔχοις μὲν, ἀγχόνην δέ. Etym. M. Βελόνη· παρὰ τὸ βέλος καὶ τὴν τούτου ὀξύτητα, ἢ παρὰ τὸ ὅλη βάλλεσθαι. Τὰ διὰ τοῦ ονη, εἰ μὲν οὐσίαν σημαίνει, πάντα βαρύνονται, οἷον, βελόνη, περόνη, ἀγχόνη, τὸ σχοινίον· ἐπὶ δὲ τοῦ πράγματος, ὀξύνεται, οἷον, ἡδονὴ, καλλονὴ, ἀγχόνη, ἡ * ἄγξις, l. ἀγχονὴ. ut vidit Sylburg. Cf. Etym. Gud. Βελόνη· παρὰ τὸ βέλος, καὶ τὴν τοῦ τόξου ὀξύτητα, ἢ παρὰ τὸ βάλλω, τοῦ α τραπέντος εἰς ε, ὡς καὶ ἐν τῷ βέλος· ὡς οὖν παρὰ τὸ πέρω περόνη, ἥδω ἡδονὴ, οὕτω βάλλω βελόνη. Δίδυμός φησι αὐτὸ παρ' ὀνόματος εἶναι. " Oritur ab εἴρω εἶρος. Hinc εἴρηνος, εἰρήνη. Εἴρω tamen primitivum non est, sed oritur ab ἔρω, Necto, unde Lat. Sero, Series. Εἶρος in Libris nostris notat Lanam in unum convolutam. Terminationem νη in istiusmodi nominibus, quale est εἰρήνη, præcedunt in L. G. vocales α, ι, ο, υ, η. Dantur nomina in ανη, ινη, ονη, υνη, ηνη desinentia: in ανη, κακάνη, ἀρτάνη, τρυτάνη, δακάνη, δακάνη: in ινη, ἰατρίνη, præbet illud Cyrillus in Lex. Ms. Bibl. Leidens., δωτίνη, ἀξίνη, εἰλαπίνη: in ονη, ἀγχόνη, περόνη, ἀκόνη, * δυόνη, (sic, sed auctoritatem vocis, Lexicis nostris prorsus ignotæ, desideramus,) βελόνη: in ηνη, ἀπήνη, γαλήνη, σαγήνη, λαμπήνη: in υνη, ἐλεημοσύνη, κερδοσύνη, μνημοσύνη, ἀπραγμοσύνη, sed hujus classis nomina centena reperiuntur." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 41. Eurip. Hippol. 776. Βοηδρομεῖτε πάντες οἱ πέλας δόμων, Ἐν ἀγχόναις δέσποινα Θησέως δάμαρ, ubi Valck. " Hoc paulo rarius: in Helena 201. Λήδα δ' ἐν ἀγχόναις Θάνατον ἔλαβε. Mox v. 779. dicitur, κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη." Alciphro 3, 6. Ἀγχόνης μοι δεῖ, καὶ ὄψει με οὐ μετὰ μακρὰν ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχοντα. " Pierson. Veris. 140. ex Eurip. Fr. (ap. Stob. T. 99. p. 415.) affert, (a se castigato,) Ὅστις δὲ λύκας φησὶ πημαίνειν βρότους, Δεῖν δ' ἀγκυρῶν τε καὶ πέτρων βίπτειν ἄπο, Οὐκ ἐν σοφοῖσίν ἐστιν, εὐχέσθω δ' ὅμως Ἄπειρος εἶναι τῆς νόσου ταύτης ἀεί. (Vulgo ἂν χρόνων.) Nec oblitus est hujus nostri loci, in quo tamen μετὰ μικρὸν cum Berglero retinet." Wagner. " Valck. ad Phœn. p. 118. ad Hippol. p. 249. Pierson. ad Mœr. 81. T. H. ad Lucian. Dial. 111. Musgr. Heracl. 247. Herc. 154." Schæf. Mss. "Ἀγχόνη, Laqueus, Restis, Philo J. 1, 512. Apollodor. 250. in. et alibi." Wakef. Mss. " Ἀγχόνη, Strangulatio. Aqu. Job. 7, 15." Biel. Thes. Æschyl. Eum. 749. Νῦν ἀγχόνης μοι τέρμαν', ἢ φάος βλέπειν, Schol. νῦν μοι ζωὴ, ἢ θανάτου τέλος. Miramur Stanl. in Curis Secundis hæc scribentem; " F. οὐ, Non videam lucem, vel ἢ, Potius quam, subaudiendum est κρεῖσσόν ἐστι," cum ipse olim rectissime sic vertisset, " Nunc mihi aut laqueo perire, aut lucem videre est." Aretæus Cur. M. A. 1, 8. Ὡς γὰρ ἀπ' ἀγχόνης ἀπέλυσε τῆς πνιγὸς ἡ τοιήδε ἀφαίρεσις: 1, 9. Ἐπὶ φλεγμασίῃ καὶ ἀγχόνῃ, κλυσμοὶ, φλεβοτομίη, * τέγξιες, * ἐκε-

κλάσιες, πυρίη, * διάδεσμοι, συκίη, πάντα τωϋτά. Hippocr. 213, 27. Hes. Θεμερῶπις· ἐρασμία, ἀγχόνη. "Quid hic ἀγχόνη? Annon forte ἄγχουσα, vel ἔγχουσα? Cui conjecturæ fasent illa Schol. (B.) Æsch. Prom. 134. Τὴν θεμερῶπιν αἰδῶ· εἰς ἔκπληξιν καὶ φόβον ἐκίνησε παρθενικὴν ἐμέ, περιφραστικῶς, ἀπεσείσατό μου τὴν παρθένοις πρέπουσαν αἰδῶ, τὴν ἐπικειμένην θερμότητα τῷ προσώπῳ, ἤτοι τὴν * ἐρυθρότητα, ἣν οὐκ ἔξεστιν ἀνδρὶ βλέπειν· καὶ γὰρ ἡ παρθένος ἐρύθημα ἔχει ἐν τῷ ἑαυτῆς προσώπῳ. (Lege e Schol. A. ἣν οὐκ ἔνεστιν ἐν ἀνδρὶ βλέπειν. Adde Apollon. R. 3, 963. θερμὸν δὲ παρηΐδας εἶλεν ἔρευθος, ubi Schol. καὶ τὸ ἐρύθημα δὲ τὸ θερμὸν τὰς παρειὰς κατέλαβεν, οἷον, ἐρυθρὰ ἐγένετο, Schol. e Cod. Par. τὸ δὲ θερμὸν ἔρευθος, ἤγουν ἐρύθημα εἶλε καὶ ἐπέλαβε τὰς παρηΐδας, ἀντὶ τοῦ, θερμαὶ ἐγένοντο αἱ παρειαί.) Quid enim ἐρυθήματι accommodatius? Cf. Hes. v. Ἐρυθαίνει. Habet tamen vulgata, quo se tueri possit, locum ap. Æschin. (l. c.) Τοῦτο δὲ ἆρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ." Stœber. ad Thom. 287. a Schæf. Mss. indicatus. Wakef. ad sui libri marg. pro ἀγχόνη, leg. censet ἀγανής. Plura de hac glossa habebis in Θεμερῶπις. Idem Schæf. ib. consuli jubet Wessel. ad Diod. S. 2, 512. Glossæ: Ἀγχόνη· Laqueus, Suspensum, Strangulatio. J. Poll. 4, 200. Ἀγχόνη, πνώδης ἀπόστασις, μεταξὺ ἐπιγλωσσίδος καὶ ῥίζης γλώσσης.]

Ἀγχονιμαῖος, αία, αῖον, Ad laqueum pertinens. Ἀγχονιμαῖος θάνατος quasi dicas, Laquearis mors, pro Morte laqueo illata. [De h. v. multa diximus supra 204. n. 2. "Anton. Lib. 23. Κλοπιμαίας: κλοπημαίας male. Codex bis κλοπιμαίας. Æquo modo dicitur θνησιμαῖος, λαθριμαῖος, ἁρπαγιμαῖος. Omnino non sunt linguæ Gr. verba adjectiva in ημαιος. Quæ in ιμαιος desinunt, plerumque formantur e substantivis exeuntibus vel in η, v. c. ἐπιστολιμαῖος, ὑποβολιμαῖος, * ὑποθηκιμαῖος, εὐχωλιμαῖος, * πηγιμαῖος, ('Nicet. Eugen. 1, 91.' Boissonad. Mss.) ἀγχονιμαῖος, v. Interprr. Mœridis 284. ('pro ἀγχονιμαίοις Coisl. ἀγκονιμ. Reg. et Leid. ἀγχινομαίοις, Coll. Gron. ἀγχονιμάροις, ubi ρ pro ι', Pierson.) vel in ος, v. c. * νεκριμαῖος, (v. nostra supra 513. b.—518. a.) * τραχηλιμαῖος, * ὀμβριμαῖος, φθοριμαῖος, * μισθωσιμαῖος κ. τ. λ. Quædam ex his in auctoribus recentissimis tantum occurrunt. Phrynich. Προπαρ. Σοφ. Ms. (63. Bekk.) approbat συλλογιμαῖος in phrasi συλλογιμαῖος φορυτός· ἐπί τινος οὐδενὸς ἄξιον ἀνθρώπου, rejicit autem τὰ * ἐνεχιριμαῖα, pro τὰ ἐνέχυρα, Eclog. 160." Bast. Ep. Crit. 155. Ἀγχονιμαῖος a Passowio in Beck. Act. Societat. Philol. Lips. 1, 95. vertitur, Quod strangulando efficitur.]

[* Ἀγχόνειος, ὁ, ἡ, Strangulans, Ad strangulandum comparatus, epith. laquei, Eurip. Hel. 692. ἀγχόνειον δὲ βρόχον Δι' ἐμὲ κατεδήσατο, * δύσγαμον αἰσχύναν. Ετ * Ἀγχόνιος, pro eodem. "Nonn. Dionys. 21, 31. (Ἀγχονίῳ σφήκωσεν ὑμόζυγον αὐχένα δεσμῷ:) 34, 203. (ὑψιτενεῖς δὲ Αἱ μὲν * ἠυγλυφάνοιο παρὰ προπύλαια μελάθρου Ἀγχονίῳ θλίβοντο περίπλοκον αὐχένα δεσμῷ.)" Wakef. Mss.]

Ἀγχονάω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Suffoco, Strangulo, Suid. [Ἀγχονήσας· πνίξας. Sed illud rectius ab * ἀγχονέω deduxeris. Zonar. Ἀγχονῆσαι· πνίξαι, ἀπαγχονίσαι δὲ, τ, leg. ι. Suid. Ἀπαγχονίσαι· πνίξαι, ἀγχονῶ δὲ, καὶ λιμαγχονῶ.] Item, Suspendo, sequendo significationem compositorum ἀπαγχονῶ et ἀπαγχονίζω. Ab ἄγχω fit ἀγχόνη, deinde ex ἀγχόνη formatur ἀγχονάω, idem valens quod ἄγχω.

Λιμαγχονάω, et Λιμαγχονέω, i. q. λιμαγχῶ, paulo ante, unde λιμαγχονούμενον ap. Basil. Bud. Comm. 869, 870. ["Dicitur etiam λιμαγχονεῖν," inquit Bud., "quasi dicas, Angina inediæ suffocare. Unde de Mida legimus, Ὁ δὲ τυχὼν τῆς εὐχῆς, λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανε. Basil. περὶ Νηστείας, Ὃν διὰ τοῦτο ἐπήγαγεν ὁ δίκαιος κριτὴς, ἐπειδὰν ἐώρα αὐτῶν τὸν μὲν νοῦν ἐν τῇ ἀτροφίᾳ τῶν τῆς ἀληθείας διδαγμάτων λιμαγχονούμενον, * ὑπερπιαινόμενον δὲ αὐτὸν καὶ κατασαρκούμενον τὸν ἔξω ἄνθρωπον." Schol. ad Aristoph. Plut. 287. Οὗτος ὁ Μίδας σφόδρα πλούσιος ἦν· ἤγησε γὰρ, ὡς φασι, τοὺς θεοὺς, ὅ,τι ἂν εἰς χεῖρας λάβῃ, χρυσὸν γίνεσθαι· καὶ τυχὼν τῆς εὐχῆς, λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανεν· ὅσα γὰρ ἐλάμβανεν εἰς τροφὴν, εἰς χρυσὸν μετεβάλλετο. "Vo-

A culæ εἰς τροφὴν, quibus facile caremus, in Fl. primum insertæ desunt in A. et Apostolio. Λιμαγχονεῖν ex Enarratore nostro et Basilio T. 2. p. 16. protulit Budæus C. L. G. Schol. Apollon. R. 2, 1031. de Mossynœcis, Τὸν βασιλέα αὐτῶν ἄδικόν τι κρίναντα ἐγκλείουσι καὶ λιμαγχονοῦσι, (Schol. e Cod. Par. Περὶ δὲ τῶν Μοσυνοίκων Ἔφορος καὶ Νυμφόδωρός φασιν, ὅτι τὸν βασιλέα αὐτῶν, ἐάν τι ἄδικον κρίνῃ, συγκλείουσι καὶ λιμαγχονοῦσι, ubi Schæf. 'Altera forma hujus verbi, a Lexicographis commemorata, λιμαγχονᾶν, ubi occurrat, ignoro.' In eadem historia λιμῷ ἀποκτείνειν dixit Nic. Damascen." T. H. "Deut. 8, 3. Ἐλιμαγχόνησέ σε, Fame te afflixit. Sym. Theod. Prov. 10, 3. Οὐ λιμαγχονήσει Κύριος ψυχὴν δικαίαν, (vulgo legitur λιμοκτονήσει.) Phavor. Λιμαγχονῶ· πνίγω, * λιμάσσω." Biel. Thes. Suid. Λιμαγχονῶ· πνίγω. Vide Ἀπαγχονίζω. Ignoti Poetæ Carmen de S. Theodoro v. 258. p. 46. inter Manuelis Philæ Carmina Gr. a Wernsdorfio edita, Οὗτοι δὲ καὶ διψῶσιν ὑπὲρ διψάδας Ἡμᾶς ἑαυτοῖς * συμμολύνειν εἰς βάθος, Εἰδ' οὖν λιμαγχονεῖν τε καὶ τέμνειν ξίφει. "Nonne potius ἢ δ' οὖν, aut εἰσοῦν? V. λιμαγχονεῖν est Famis angina afficire. Gataker. Diss. de S. N. T. 4. p. 32. dicit esse verbum insolens a lxx. Interprr. noviter effictum, ad exprimendum Hiphil הרעיב Deut. 8, 3. Sym. Prov. 10, 3." Wernsdorf. "Quod enim de Mida dictum refert Budæus," inquit Gataker., "recentioris alicujus esse videtur, λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανε, (sed h. v. usurpaverant scriptores satis vetusti Antisthenes et Hippocr. mox affereudi, et Ephorus et Nymphodorus ll. cc.) et est præter fabulæ argumentum, (v. supra.) Ævi recentioris et illud Galeni, hominis Asiatici, de Dogm. Hippocr. et Plat. 5, 7. Ὅσοι αὐτῶν ἢ ἐλέγχοντες, ἢ τι τοιοῦτον ἕτερον ὁρῶντες ἁλῶσι, καὶ μαστιγούμενοι, καὶ λιμαγχονούμενοι, καὶ ἀτιμαζόμενοι πρὸς τῶν δεσπότων, οὐκ ὀργίζονται. Nam quod λιμαγχεῖν verbum, quod idem significet, eidem auctori ascribit Budæus, et e Budæo Stephanus, nec locum ullum laudant, et est merito suspectum." Imo formam λιμαγχέω satis tuentur illa ab ea derivata, * λιμαγχία et * λιμαγχικὸς, quæ supra suo loco dedimus. Iis, quæ ibi paulo jejunius notavimus, addas hæc:— "Λιμαγχία, Summa inedia et omnimoda abstinentia, cum quis fame cruciatur aut strangulatur, i. q. λιμοκτονία. Λιμαγχίαν Aurelian. Immodicam abstinentiam vertit, Tard. Pass. 1, 5. Hinc λιμαγχεόμενος est Hippocrati Qui fame et inedia cruciatur, Qui imperatam a Medicis inediam subit, et cui a Medico summa est imperata inedia, Prorrhet. 2. (415, 7.) Πρῶτον μὲν ὁ λιμαγχεόμενος εἰ πλείστα φάγῃ τε καὶ πίῃ, Inprimis quidem qui inedia cruciatur, si abundantiorem cibum et potum sumserit. Sic λιμαγχικοὶ et λελιμαγχημένοι dicuntur Inedia confecti, Fame macerati et enecti, Quique summam inediam ferunt. Epid. 2. (312, 21.) Καὶ ἐν τοῖσιν λιμαγχικοῖσιν αἱ μετριότητες, ἀπὸ τουτέων σκεπτέαι, Ex his quoque videndi sunt quinam ad summam inediam ferendam moderate se habeant. Et de Art. (588, 10.) Καὶ γὰρ αὗται αἱ σάρκες τῶν μὴ ἀπὸ τέχνης ὀρθῶς λελιμαγχημένων, αἱ τῶν λεπτῶν μυξωδέστεραί εἰσιν, ἢ αἱ τῶν

D παχέων, Gracilium namque carnes, qui non recte ex arte inedia macerati sunt, quam obesorum mucosiores sunt. Rursus ibid. (660, 45=501, 35.) λιμαγχονέειν est Inediam ferre, Παρὰ πάσας δὲ τὰς τῶν ἄρθρων ἐμβολὰς δεῖ ἰσχναίνειν καὶ λιμαγχονέειν καὶ ἄχρι ἑβδόμης, (in Ed. 1538. καὶ deest,) In omni vero articulorum repositione victu tenui et inedia etiam ad septimum diem utendum. Λιμαγχίαι usurpantur Rufo Ephesio pro Extrema inedia, L. περὶ τῶν ἐν Νεφροῖς Παθῶν, in curatione inflammationis, Οὐ μὴν εἰς ἅπαν αἱ λιμαγχίαι τούτοις συμφέρουσιν, ἥπερ ταῖς ἄλλαις φλεγμοναῖς, ἀλλά τι καὶ * προσαρτέον, φυλάσσοντα τοὺς πυρετοὺς, ὅπη τε χαλῶσι, καὶ ὅπη ἐπιτείνουσιν, Neque veto sicut in aliis inflammationibus extremæ omnino inediæ his conferunt, sed aliquid assumendum observata febrium remissione et intensione." Foës. Œcon. Hippocr. Legitur porro in Stob. Serm. 18. p. 165=358. ex Antisthene: Τὰς μὴ κατὰ θύρας, φησὶν ὁ Ἀντισθένης, εἰσιούσας ἀπολαύσεις δεήσει ἢ σχασθῆναι, ἢ ἐλλεβορισθῆναι, ἢ πάντως λιμαγχονη-

θῆναι, κακὰς ἀμοιβὰς ἐκτίνοντα τῆς προγεγενημένης ἀπληστίας ἕνεκα μικρᾶς καὶ ὀλιγοχρονίου ἡδονῆς.]

[* Λιμαγχόνη, ἡ, i. q. λιμαγχία, Cruciatus famis. Ignoti poetæ Carm. de S. Theodoro v. 218. inter Manuelis Philæ Carmina Gr. a Wernsdorfio edita p. 40. εἰς καθαίρεσιν πλάνης Καὶ θανατούσης ἕκλυσιν λιμαγχόνης. "Nicet. Eugen. in Argumento operis." Boissonad. Mss.]

[* Ἀγχονέω, i. q. ἀγχονάω, si proba sit forma ἀγχονάω. "Manetho 1, 317. (βρόχον ἀγχονέοντα,) nisi leg. * ἀγχονόεντα." Schæf. Mss. Vide nos supra post Ἄγχος.]

[Ἀπαγχονέω, Strangulo. Verbum hoc Noster supra in Ἀγχονάω obiter tantum et nullo testimonio stabilitum attulit. Extat autem in Cass. Dione 1208. Καὶ γὰρ οἱ Κυϊντίλιοι ἀπηγχονήθησαν. Schneideri Lex.: "* Ἀπαγχονάω, ἀπαγχονίζω, et ἀπάγχω." Sed, ut simplex ἀγχονάω suspectum est, sic compos. ἀπαγχονάω jure suspectum habueris. Recte Reimar. in Ind. ad Cass. Dion. ex h. l. ἀπαγχονέω, non ἀπαγχονάω, dedit.]

[* Ἀγχονίζω, idem. Schol. Eurip. Hippol. 780. Ἀμφιδέξιον σίδηρον· ἀντὶ τοῦ δίστομον, ᾧ ἄν τις πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη δεξιῶς χρήσαιτο· ἐδόκουν γὰρ μετέχειν τοῦ μιάσματος, ὅσοι μὴ ἔκοπτον τὰς ἀγχόνας τῶν ἠγχονισμένων.]

[* Ἀγχονιστής, οῦ, ὁ, Necator, Gl.]

Ἀπαγχονίζω, Strangulo, Suspendo strangulans, i. q. ἀπάγχω, et pass. ἀπαγχονίζομαι, Strangulor, Suspendor cum strangulatione. Diog. L. Diogene (52.) Ἰδών ποτε γυναῖκας ἀπ' ἐλαίας ἀπηγχονισμένας. Sic Thuc. (l. c.) dixit Ἐκ τῶν δένδρων ἀπήγχοντο. ["Lucian. Lexiph. 11. (Καὶ, εὖ ἴστε, ἀπολώλει ἄν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστὰς, ἀπηγχώνισά τε αὐτὸν, καὶ παρέλυσα τῆς * ἐμβροχῆς, (sic Reitz. edidit, cf. Wessel. ad Diod. S. 2, 512.: Edd. priores ἀπηγχόνισα, M. et Schol. ad c. 10. ἀπηγχόνησα, utraque lectio Reitzianæ præferenda est: vertitur, Ablaqueassem.)" Valck. ad Scap. marg. "Argum. Eurip. Hippol. p. 2. Valck. (Καὶ καθελεῖν σπεύδων τὴν ἀπηγχονισμένην.) Lucillius 35. 54. 55. 70. 103. Epigr. ἀδ. 109." Schæf. Mss. "Hippocr. περὶ Παρθ. 213, 11." Wakef. Mss. Suid. Ἀπαγχονίσαι· πνίξαι, ἀγχονῶ δὲ, καὶ λιμαγχονῶ. Zonar. Ἀγχονῆσαι· πνίξαι, ἀπαγχονίσαι δὲ, τ, leg. ι.]

¶ Ἀγκτὴρ, ῆρος, ὁ, Id quo constringimus aliquid; nam ἄγχω, unde fit, Constringere fauces significat. Hinc pro Vinculo ponitur, quia qui vinciuntur, constringi solent, siquidem ab Hes. [et Etym.] δεσμὸς exponitur. Ap. Galen. redditur Fibula, ad Glauc. 2., Ἐὰν δὲ εἰς βάθος διίκῃ τὸ τραῦμα, καὶ ῥαφαῖς καὶ ἀγκτῆρσιν εἰώθαμεν αὐτὰ τὰ χείλη συνάγειν. Qui locus convenit cum eo, quod scribit Celsus l. 5., Ἀγκτῆρες Fibulæ sunt, quibus oræ vulnerum committuntur. [Vide Schneider. ad Veget. p. 116.] ‖ Ἀγκτῆρες, Loca in collo, quibus fit suffocatio. J. Poll. (2, 132.) et Etym. atque Hes., qui ex illo, ut opinor, sumserunt, [οἱ ἐν τῷ τραχήλῳ τόποι, δι' ὧν ἄγχεσθαι συμβαίνει. "Ea colli pars esse dicitur, quæ est inter πρηστῆρας et φάρυγγα a vehendo, ut volunt nonnulli, auctore J. Poll. 2, (134. Τὸ δὲ ἐν μέσῳ πρηστήρων τε καὶ φάρυγγος, ἀγκτὴρ. Vide Nostrum v. Ἀγκτήρ.) Ἀγκτῆρες, Pars colli, ut ait Hes., per quam facillime quis suffocatur. Dicuntur etiam ἀγκτῆρες Hamuli s. Fibulæ, quibus vulnerum labra longe a se dissita conjunguntur, ap. Gal. Meth. 1. et Cels. 5, 26. quod opus ἀγκτηριασμὸς appellatur. Paulus autem 4, 1. Luctæ genus, quo colla mutuo petuntur ad strangulationem minandam, ἀγκτῆρας vocasse nonnullis videtur; sed corruptus quorundam judicio is locus est, atque illic pro v. ἀγκτῆρσι leg. censent ἁλτῆρσι, Halteribus, quorum usus in veterum exercitationibus notissimus fuit." Gorræus. Lectio ἁλτῆρσι etiam Nostro arridebat: vide Ἁλτῆρες. "Jacobs. Exerc. 1, 97. (' Moschio ap. Stob. 154. Πᾶν τλῆμ' ἀνάγκης στυγνὸν ἢ κατ' αὐχένων Ἡμῖν ἐρείδεις, τῆς τε λατρείας ζυγόν. Ubi f. scr. Ἀγκτῆρ' ἀνάγκης στυγνὸν ἢ κατ' αὐχένων, Quæ cervicibus nostris necessitatis imponis vinculum. Hes. Ἀγκτήρ· δεσμός.')" Schæf. Mss. Lege ᾗ pro ἢ.]

Ἀγκτηριάζω, F. σω, P. κα, Anctere constringo, A Constringo fibula, quæ Ancter dicitur. Et nomen verbale Ἀγκτηριασμὸς, Constrictio per ancterem. "Ἀρτηριάζειν, in Hippiatr. de equo hydrope laborante, Ὅταν δὲ ἀποῤῥυῇ τὸ ὑγρὸν, ἀρτηριαζέσθω, καὶ θεραπευέσθω ὡς τραῦμα. Ita Bud. sed sine interpr." [Veget. Art. Veterinar. s. Mulom. 5, 24. "Cum fistulam abstuleris, duo vel tria grana salis in plagam inseris, ne claudatur," ubi Schneider. p. 116. "Hoc Apsyrtus et Hierocles dicunt ἀρτηριαζέσθω καὶ θεραπευέσθω τὸ τραῦμα." "Verbum ἀρτηριάζω, e loco isto solo relatum in Lexica, delendum, et in ἀγκτηριαζέσθω mutandum est. Ἀγκτὴρ est Fibula." Idem in Corrig. et Add.]

[* "Προαγκτηριάζω, Ich verbinde vorher mit einem ἀγκτὴρ, Galen. C. M. s. L. 2. c." Schneider. Lex.]

¶ Ἀγκταλιάζω, F. σω, P. κα, Suffoco, Strangulo, ἄγχω, Hes. [Is. Voss. legit ἀγκτηριάζει pro vulg. ἀγκταλιάζει. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγκαλίζει· ἄγχει. Vide Ἀγκαλίζω.]

B Ἄγω, F. ξω, P. ἦχα, et Attice ἄγηχα, deinde per pleonasmum literæ ο, ἀγήοχα. Sic Aor. 2. ἤγον, Attice ἤγαγον: sed ἀγήοχα potius dicitur quam ἦχα aut ἄγηχα: maxime vero ἤγαγον est in usu. Habet autem varias signiff. hoc verbum pro varia constructione; sed prima et propria videtur esse pro Duco, cum de animatis dicitur; pro Affero, de inanimatis; et cum inanimatum est quod ἄγει, tum verbo Vehere redditur. Proximæ sunt signiff. quæ exprimuntur per composita a Duco, ut Deduco, Adduco, Abduco, Educo. Item Induco s. Impello, vt Lat. Ago. Item pro Traho. Sed et alio sensu usurpatur Gr. ἄγω, itidem ut Lat. Ago. Alicubi et per v. Habeo interpretandum est, vel per Duco, in phrasibus quibusdam, in quibus Lat. lingua Habere et Ducere indifferenter usurpat. Interdum et pro Ducere, i. e. Existimare, ponitur. Item pro Ducere, i. e. Regere: in qua signif. et Ago Horat. effert. Necnon pro Formare, Instituere, quod Latini tum simplici Ducere, tum composito Educere exprimunt. Quinetiam pro C Delectare, quo sensu sæpe pass. Duci ponitur. Habet et alia significata, quæ declarabimus, ubi horum exempla ordine protulerimus.

Ἄγειν, Ducere, Abducere, de animatis dictum, de quibus proprie dici tradunt Grammatici. Il. Ψ. (596.) Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων: Δ. (238.) καὶ νήπια τέκνα Ἄξομεν ἐν νήεσσι: (541.) ἄγοι δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη Χειρὸς ἑλοῦσα, Manu ducat, vel Manu deducat. Dicitur autem ἄγω σοὶ τοῦτον, vel ἄγω τοῦτον πρός σε, Adduco tibi hunc. Et ἄγω σε simpliciter, et ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν, vel εἰς τὴν ὁδόν. Xenoph.: Ἐπὶ τὴν ῥᾴστην ὁδὸν ἄξω σε. Ipsa etiam ὁδὸς, Via, dicitur ἄγειν εἴς τινα τόπον, Ducere aliquo, quo sensu et Ferre usurpatur. Plato Apol. Τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιὰν, Cic. interprete, Qui maximas copias duxit ad Trojam, ubi στρατιὰν pro re animata habere debemus, quia complectitur στρατιώτας, Milites. Alioqui v. Duxit, locum hic non haberet. Dicitur autem aliquando ἄγειν subaudito accus., ut ἄγειν ἐπὶ φάλλαγγος, Xenoph. (K. Π. D 1, 6, 19.) Invenitur ἄγω pro Duco duobus etiam accusativis junctum ap. Eund. (Cyn. 4, 10.) Ἀγαθὸν ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα, (4, 9.) Ἄγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη κολλάκις, nisi forte utrobique deest præpos. Ἄγειν de inanimis dictum, Xenoph. Œcon. Ὅτε ἦλθεν ἄγων αὐτῷ τὰ παρὰ τῶν συμμάχων δῶρα, ut Cicero vertit, Cum venisset ad eum eique dona a sociis attulisset: Hellen. 3, (1, 10.) Ἀεὶ ἴγε δῶρα αὐτῷ. Eodem modo Isocr. ad Nicoclem, Ἄγειν σοὶ δωρεάς. Idem ad Eund. Ὑμῖν τοῖς βασιλεῦσιν ἐσθῆτας ἄγειν, ἢ χαλκὸν, ἢ χρυσὸν εἰργασμένον. Sed et ante illos Hom. ita usus est hoc verbo, Od. A. (184.) ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον, et Il. A. (367.) καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα. At Latini dona aut vestes aut aurum Adducere non dicerent, sed Afferre aut Advehere. Ἄγειν pro invehere, ut Demosth. pro Cor. (275.) Πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἄγεις, Αἰσχίνη, Bellum in Atticam invehis, quæ tamen signif. metaphoram habet. Tribuitur vero inanimatis ἄγειν et alio modo, i. e. non cum dicimur ἄγειν ea quæ sunt inanimata, sed cum inanimata dicuntur nos ἄγειν, veluti naves

aut currus, Xenoph. (K. Π. 6, 3, 11.) Ἁρμάμαξαι ἄγουσι τὰς γυναῖκας.

Ἄγειν metaphorice, ut Lat. Adducere. Xenoph. (Mem. 2, 1, 49.) ἄγειν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν, Adducere ad felicitatem, Facere ut aliquis perveniat ad felicitatem, Promovere ad felicitatem: (1, 6, 14.) ἄγειν ἐπὶ καλοκἀγαθίαν. Plato de Rep. Ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγειν. Sic ἄγειν εἰς ὑποψίαν, ut Cic., Adducere in suspicionem. Idem Plat. Timæo, Εἰς τάξιν αὐτὸν ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας, i. e. interprete Cic., Idque ex inordinato in ordinem adduxit. Ut autem dixit Plato ἄγειν εἰς τάξιν ἐκ τῆς ἀταξίας, sic Philo de Mundo, ἄγειν εἰς διάκρισιν ἐκ συγχύσεως.

Ἄγειν, Abducere, ἀπάγειν. Il. I. (594.) Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.

Ἄγειν, Educere, pro Extrahere, Elicere, Ciere, ut Dioscor., ἄγειν οὖρα, ἔμμηνα, γάλα, Ciere urinam, menses, lac. Sic ἄγειν κοιλίαν, Ciere alvum, ap. Eund.

Ἄγειν, Inducere, Impellere, ut et Lat. Agere usurpatur. Il. N. (602.) τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε: B. (834.) κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. Interdum cum accus. et infin., Apollon. R. 1, (236.) Εὖτ' ἂν ἄγῃ χρέος ἄνδρας ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλεσθαι. Significat et quandam violentiam ἄγειν interdum, et veluti Trahere aut Rapere sonat. Æschin. c. Ctesiph. (443.) Καὶ ἄξειν ἐπὶ τὸ βῆμα, καὶ ἀναγκάσειν ἀποκρίνεσθαι.

Ἄγειν affinem habet proxime præcedenti significationem in hac phrasi, quæ frequentissima est, ἄγειν καὶ φέρειν, Diripere, s. ut inquit Bud., Populari et expilare. Demosth. Phil. 3. Ἡ φύσις τῆς ἐκείνου χώρας, ἣς ἄγειν καὶ φέρειν ἐστὶ πολλὴν καὶ κακῶς ποιεῖν. Isocr. Archidamo, Ἄγειν καὶ φέρειν τοὺς πολεμίους καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Liv. 4. Decad. L. 10.: Ab hoc prælio Gracchus duxit ad depopulandum Celtiberiam legiones; et cum ferret passim cuncta atque ageret. Ubi observandum, quod Depopulari dixerat, postea dicere Ferre atque agere. Idem L. 8. de Maced. bello: Tum demum fracta pertinacia est, ut ferri agique res suas viderunt. Ubi Liv. Ferre priore loco posuit, ut et Græci sæpe. Herod. 1. Ἀλλὰ φέρουσί τε καὶ ἄγουσι τὰ σά, Tua diripiunt. Xenoph. K. Π. 3. Καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. Virgil. pro ἄγειν dixit Rapere, Æn. 2, (374.) alii rapiunt incensa feruntque Pergama. Ceterum metaphorice etiam usurpatur ἄγειν καὶ φέρειν, sumta videlicet a bello translatione, pro, Quasi hostili more vexare. Erasmus ἄγει καὶ φέρει ap. Lucian. significare ait, Suo arbitratu quo vult trahit, citans hunc Taciti locum, in quo consimiliter est usus: Nunc principes in Cæsaris amicitia agunt feruntque cuncta, atque ab ipso principe cum quadam reverentia diliguntur. Est autem Luciani locus, quem intellexit Erasmus, hic, ut opinor, in Dial. Junonis et Jovis, Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτος δεσπότης ἐστὶ, καὶ ἄγει σε καὶ φέρει, τῆς μνώς φασιν ἔλκων. Quanquam hic aliquantum incommode ἄγει καὶ φέρει vertas, Suo arbitratu quo vult trahit, cum sequatur Naribus s. Naso trahens. Porro dicunt etiam ἄγειν καὶ καίειν. Xenoph. Hell. 3, (2, 4.) Ἦγον καὶ ἔκαιον τὴν Βιθυνίδα. Ac fortasse Virgil. cum dixit, Rapiunt incensa feruntque, ad hoc loquendi genus respexit, vel potius ad utrumque simul.

Ἄγειν, cum variis significantibus accusativis jungitur, ubi Latine variis infinitivis reddendum. Nonnunquam verbo Agere, ut ap. Galen. Ἐν παιδίῳ τεσσαρεσκαιδέκατον ἔτος ἄγοντι, Quartumdecimum agenti annum, vel, Ducenti ætatis annum, ut Cic. Ducere ætatem dixit. Idem Galen. Ἑβδόμην ἄγων ἐκείνην τὴν νύκτα, Septimam agens noctem. Sic ἄγειν ἡμέραν, Agere diem Cic. vertit, cum hæc Epicuri verba, Τὴν μακαρίαν ἄγοντες ἅμα τελευτῶντες ἡμέραν, sic interpretatur, Cum ageremus vitæ beatum et eundem supremum diem. Idem pro his illius verbis, Εἰς τὴν εἰθισμένην ἄγεσθαι γενέθλιον ἡμέραν, ista ponit, Ad diem agendum natalem. Alioqui ἄγειν ἡμέραν verti solet, Celebrare diem, ut cum de festo die dicitur. Sed et hic τῷ Agere uti possumus e Cicer. ut ἄγειν ἑορτὴν, Diem festum agere, ἄγειν Διονύσια, Agere Bacchanalia. Sic ἄγειν ἀπραξίαν, Ferias agere Plautino dicendi genere vertere possumus pro Feriari. Sic εἰρήνην ἄγειν, Pacem agere, ut Sall. loquitur. Cujus dicti exemplo et σπονδὰς s. ἐκεχειρίαν ἄγειν fortasse poterimus interpretari Inducias agere. Bud. vertit, Pactas inducias observare. Interdum vero Agere utimur in interpretatione, sed pro accus. Græco ablativum ponimus cum præpos., ut ἀδειαν ἄγειν, In securitate agere, sicut Tacitus dixit In bona spe agere. Nonnunquam junctum ἄγειν præpositioni διὰ cum genit. itidem verbo Agere reddi potest, ut διὰ φροντίδος ἄγειν, Curam agere. Sic διὰ φυλακῆς ἄγειν, Curam agere. De quibus dicendi generibus paulo post tractabitur.

Ἄγειν, accusativo junctum, exprimendum aliquando substantivo verbo Esse, cum nomine adjectivo, aut verbo quod utriusque signif. complectatur: ut ἡσυχίαν ἄγειν, Demosth. Quietum esse, vel Conquiescere; Σχολὴν ἄγειν, Otiosum esse, Feriatum esse, vel Otiari, Feriari, [Thom. M. 829.] Nam Otia agere dicitur quidem a Virg., sed non simpliciter pro Non occupatum esse, sed pro Otiosam et tranquillam vitam agere. Ἄγειν ἀπαστίαν, ap. Aristoph. Jejunum esse, Jejunare. Ἄγειν πένθος, Luc. In luctu esse. Ap. Polybium autem ἄγειν φιλίαν pro Colere amicitiam. At illa ἄγειν γέλωτα, ap. Soph., pro Ridere, ἄγειν κτύπον, ap. Eurip., pro Strepitum facere, et siqua sunt similia, poetica esse judico, ut Ducere somnum s. somnos, Lat. oratoribus non permitteretur.

Ἄγειν, cum genitivo, interjecta præpos. διὰ, sæpe vertendum per v. Habere, sed varie constructum: ut διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ, ap. Synes. Habere honorem alicui, vel, In honore aliquem habere. Sic δι' αἰδοῦς ἄγειν, Gregor. In veneratione habere. Ἄγειν διὰ μνήμης, ad verbum, Mentionem habere, quo genere loquendi Fabius utitur, ut ap. Synes. Ἄγειν τινὰ δι' εὐφήμου μνήμης, est Honorificam alicujus mentionem habere. Ἄγειν δι' εὐχῆς, Synesio, In votis habere. Ἄγειν διὰ φροντίδος, Curæ habere, ut et Græce pro eodem ἔχειν διὰ φροντίδος dicitur. Possunt tamen et aliter exprimi hæc dicendi genera; nam διὰ τιμῆς ἄγειν et δι' αἰδοῦς ἄγειν commode verbo Prosequi reddentur, Honore prosequi, Veneratione prosequi. At vero ἄγειν διὰ φροντίδος, verbo Agere apte interpretabimur, ut ἄγειν τινὰ διὰ φροντίδος sit Curam agere alicujus, vel de aliquo. Sic διὰ φυλακῆς ἔχειν, Custodiam agere. Liv. enim v. Agere cum utroque horum substantivorum usurpat. Possunt item hæ omnes loquendi formulæ singulæ singulis verbis reddi, ut διὰ τιμῆς ἄγειν, Honorare, [Gl. Ἄγω διὰ τιμῆς· Honorifico;] δι' αἰδοῦς ἄγειν, Venerari; δι' εὐχῆς ἄγειν, Optare; διὰ φροντίδος ἄγειν, Curare; διὰ φυλακῆς ἔχειν, Custodire.

Ἄγειν, dativo junctum cum præpos. ἐν, itidem verbo Habere reddi potest in quibusdam phrasibus, ut ἄγειν ἐν τιμῇ, Pausaniæ, pro eo, quod modo diximus ἄγειν διὰ τιμῆς, In honore habere, Honorem habere alicui. Sic ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς, Synesio, In sororum numero habere, Pro sorore habere, vel elegantius, Sororis loco habere. Sic ap. Arrian. 6. ἐν ἀτίμῳ χώρᾳ ἄγειν, Loco nullo habere, vel, ut Bud. vertit, Nullo loco ducere; ut et illud Synesii ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς, verti potest, In sororum numero ducere, vel Inter sorores ducere, vel In sororum numero locoque ducere. Sic enim locutum Ciceronem comperio.

Ἄγειν pro Ducere, in ea signif., in qua Ducere finitimum est verbo Habere, usurpatur et cum alia constructione diversa a proxime præcedente: ut ἄγω σε ἶσον ἐμαυτῷ, Duco te æqualem mihi. Arrian. Historicus, Ὃν τινα ἶσαν τῇ ἐμαυτοῦ κεφαλῇ ἦγον, Bud. interprete, Æqualem mihi ducebam, Æque ac me æstimabam. Illud ἄγω σε ἶσον ἐμαυτῷ, videtur et per v. Habeo posse efferri, hoc modo, Eodem loco te habeo quo meipsum. Huc pertinent illæ phrases, ἄγω σεμνότερον ὑμᾶς, Habeo vos honestiore loco, et, ἄξω οὐδαμῶς μείζονας ὑμῶν. Primo loco apud me eritis, Nullos pluris æstimabo vel pluris faciam quam vos. Quanquam illud ἄγω σεμνότερον possit fortasse et aliter accipi.

Ἄγειν, Ducere, Existimare, Pendere, Æstimare, ut ἡγοῦμαι, Bud. accipi etiam dicit, citans Aristid.

Panath. Οὓς τινας δ' ἂν τροφέας προτέρους ὑμῶν ἄγοι τις, οὐ ῥᾴδιον εὑρεῖν. Hinc παρ' οὐδὲν ἄγω, Pro nihilo duco. Sic Chrysost., τοῦτο καὶ πρὸ χρημάτων ἄγωμεν, Hoc pluris æstimemus quam pecunias.

Ἄγειν, Ducere, i. Regere, Moderari, ut Plautus dixit, Ejus ducuntur nutu, illi obtemperant, ap. Plut. τὸν Ῥωμαίων δῆμον ἄγειν καὶ ὀρθοῦν. Sic Oppian. ἄγειν τὴν νῆα dixit pro Gubernare navem, H. 2. sed et Horat. Agere navem pro Gubernare itidem dixit. Affinem signif. habet ἄγειν ap. Gal. ad Glauc. 1, cum dicit ἄγειν τοὺς πυρετοὺς μετρίως καὶ πράως, magis apte tamen exponetur Tractare h. l., quo sensu in vernaculo sermone dicimus Regimine uti in aliquo morbo.

Ἄγειν, Formare, Instituere, quam signif. sæpe et in pass. voce habet, ut infra dicetur. Lucian. Anacharsi, Ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. Tamen et in act. voce usurpans Theophr. dixit ἀμπελουργίαν ἄγειν, inquit Bud., pro Plantas adhuc tenellas formare, ut in modum condecentem et commodum naturæ suæ crescant et expan- B dantur. Sic autem Lat. Ducere pro Formare in propria signif. usurpant interdum, ut cum dicunt Lateres ducere: hinc et Opus ductile ap. Vitruv. Pro Formare autem metaphorice, i. Instituere, Educere, compositum usurpant, unde et Bene eductus, καλῶς ἀχθείς, ut Xen. loquitur, [Mem. 4, 1, 3. "ubi oppon. ἀναγώγους. Phavor. Ἄγαμαι τὸ παιδεύομαι, ὡς Ξενοφῶν, Κύνας καλῶς ἀχθείσας: Cyn. 3, 11. ἠγμέναι canes ἀνεπιστημόνως. Vide Heusing. ad Plut. de Liber. Educ. 4, 17." Lex. Xenoph.]

Ἄγειν, Delectare, Oblectare, vel Ductare et Oblectare, ut ait Bud., citans hæc e Plut. Pol. Præceptis, Τούτων οἷς χαίρειν ὁ δῆμος καὶ ὑφ' ὧν ἄγεσθαι πέφυκε, Duci natura solet. Et ex Eod. in Antonio, Ὁρῶν δὲ τὸν δῆμον ὑπερφυῶς ἀγόμενον καὶ κηλούμενον. Subjungit et hunc Cicer. locum Pro Muræna, Si nosmetipsi, qui alias occupationes habemus, ludis tamen oblectamur et ducimur. Hactenus Bud. Dicit autem Cicero alibi Delectatione duci, ut Hominis mens videndi et audiendi delectatione ducitur. Videtur C porro ἄγειν aliquando sumi peculiariter pro Allicere s. Pellicere, quæ signif. affinis est ei, quam vv. Ducere et Ductare habent interdum. Herodian. 3, (4, 17.) Πάντας ἦγαγε, δοὺς ἀμνηστίαν.

Ἄγειν, Pendere. Demosth. Timocr. (741.), Τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου, ὃν ἦγε τριακοσίους δαρεικούς. Citat et Suid. locum, in quo id significat hoc verbum, non exponens tamen, (Ἄγουσαν· * ἰσοσταθμοῦσαν. Διόπερ κατασκευάσας νίκην χρυσῆν, ἄγουσαν ὁλκὴν χρυσίων μυρίων, ἐξαπέστειλε πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ῥώμην τοὺς ταύτην κομιοῦντας τῷ Διΐ.) In eo autem notandum dici ἄγουσαν ὁλκὴν χρυσίων μυρίων, et v. ἕλκω, unde factum est illud ὁλκή, pro ἄγειν indifferenter poni, ut ap. Diog. Laert. in Platonis testamento, Φιάλην καταλείπω ἀργυρᾶν ἕλκουσαν ρξέ', κυμβεῖον ἄγον μέ'.

Ἄγειν absolute positum, i. e. sine casu, pro Ire, et, ut Plaut. loquitur, Agere se, unde et ἀγυιάν, Vicum s. Viam urbis, dici volunt, sic autem utitur Hom., D ut notat Hes. Ita et a Matth. Marco, Joanne usurpatur ἄγωμεν, pro Eamus.

Ἄγειν Hesychio est etiam μέλπειν, Cantare, Hymno celebrare. ‖ Pausan. ap. Eust. dicit ἄγειν et ὑπάγειν etiam pro πίνειν usurpari, Bibere.

Ab ἄγειν composita nomina mutant α in η, inquit Gaza. Sed hoc tamen de omnibus non intelligendum: nam in στρατηγὸς, ὁδηγὸς, mutatur α, at in χειραγωγὸς, ψυχαγωγὸς, manet.

Ἄγε, Adv. hortantis, factum ex imperativo verbi ἄγω, i. q. Lat. Age, Agedum, Agesis, Eja, quando compellatur unus; cum autem plures, dicitur ἄγετε, Agite. Sed nonnunquam ἄγε sermoni ad plures accommodatur, Od. Θ. (250.) Ἀλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, Il. B. (331.) Ἀλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες. Sic ap. Xenoph. (Apol. 14.) Ἄγε δὴ ἀκούσατε ἄλλα. Sic Lat. Agedum plurali etiam jungitur. Sæpe autem additur particula δή, ut in Xenoph. l. c. Il. A. (62.) Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν. Aristoph. Plut., ἄγε δή, ἄγε μοι, pro ἄγε εἶπε μοι. Ἄγετε autem cum A plurali, uti dixi. Od. Φ. (73.) ἀλλ' ἄγετε, μνηστῆρες. Xenoph. K. Π. 5, (3, 16.) Ἄγετε τοίνυν καταλείπωμεν.

Ἄγομαι, F. ἄξομαι, P. ἦγμαι, Ducor, in prima signif., ut ἄγω, nec solum de rebus animatis, sed etiam de inanimatis, ut et illud. Ἄγεσθαι, Ferri, Afferri, Advehi. Xenoph. K. Π. 3. Καὶ τὰ χρήματα ὅσα σὺν αὐτοῖς ἀγόμενα ἔτυχον. Usurpatur et pro Adducor, Abducor, Deducor, ut ἄγω pro Adduco, etc. Ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, Pausan. Rapi vel Trahi ad mortem, potius quam Duci ad mortem. Subauditur accus. ὁδὸν, quod articulus τὴν indicat. Reperio et ἄγεσθαι per se positum in eodem significato, ut ap. Plut. Ὀργισθεὶς ἀνελεῖν προσέταξεν· ἐπεὶ δ' ἀγόμενος ὁ ἄνθρωπος ἔλεγε, etc.

Ἄγεσθαι in ea signif. in qua et φέρεσθαι, interdum usurpatur, et Lat. Habere, ut Greg. Epit. Basilii, Τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ὅπη τῷ θεῷ φίλον ἀγέσθω, Sic res nostræ sese habeant, Sic nobiscum agatur. Sequitur, Ἄγοιτο δὲ ταῖς ἐκείνου πρεσβείαις ἄμεινον.

Ἄγεσθαι καὶ φέρεσθαι, ut ἄγω καὶ φέρω, Diripi, B Spoliari, Vexari hostili more. Aristoph. Nub. (241.) Ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι. Isocr. ad Phil. Ἄγονται δὲ καὶ φέρονται τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας ὑπὸ τῶν οἰκετῶν τῶν σφετέρων αὐτῶν.

Ἄγεσθαι φόνου, ap. Plut., Homicidii accersi, s. arcessi.

Ἄγεσθαι, Regi, Gubernari, Gregor. Olympio, Οἷς (λογισμοῖς) ἔθνος τοσοῦτον ἄγεται, καὶ ἀχθεῖη γε πλείω καὶ μείζω, καὶ ἐπὶ μείζουσιν ἀρχαῖς.

Ἄγεσθαι, Formari, Institui, Educi, ut Xenoph. Οἱ ἐκ παίδων καλῶς ἀχθέντες, A pueritia bene instituti, quod ad mores potissimum attinet, [v. nos supra.] Aliquando tamen additur ἤθεσι, ut ap. Aristot. Eth. ἤθεσι καλῶς ἄγεσθαι. Quamvis autem ἄγεσθαι, sicut et ἄγειν, de institutione potissimum dicatur, quæ est in moribus formandis et componendis, usurpatur tamen et de canibus a Xenoph. Mem. 4. (l. c.) Τὰς μὲν καλῶς ἀχθείσας (κύνας) ἀρίστας γίνεσθαι πρὸς τὴν θήραν. Idem ibidem de canibus, Αἱ δὲ ἠγμέναι ἀνεπιστημόνως, δύσχρηστοί εἰσι.

Ἄγεσθαι, Oblectari, Duci delectatione alicujus rei, Exempla vide paulo ante inter significationes activi ἄγειν.

Ἄγομαι, Deponens, signif. activam habens, pro Duco, ut Πόσον δὴ ἄγοιτο στράτευμα ὁ Κῦρος, ap. Xenoph. pro ἄγοι στράτευμα, vel στρατιὰν, ut e Plat. habuimus in Ἄγω. Item ἄγομαι, inquit Bud., Mecum duco, ut conviva vocatus umbram ducit. Xenoph. K. Π. (2, 2, 16.) Καταιδήσας γὰρ τὸν ταξίαρχον σύνδειπνον ἀγόμενον ἄνδρα ὑπέρδασυν. Item pro Affero, Od. Z. (59.) ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι Εἰς ποταμὸν πλυνέουσα.

Ἄγεσθαι ἐν τιμῇ, ap. Herod., i. q. ἄγειν ἐν τιμῇ, Honore prosequi, In honore habere, ut paulo ante dictum est.

Ἄγεσθαι, inquit Bud., Vehere, Trajicere. Xenoph. (Œcon. 8, 12.) Γέμει γὰρ τὸ πλοῖον φορτίων ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται.

Ἄγεσθαι, In nexum abducere. Vide Bud. Comm. D in Ἀγώγιμος.

Ἄγεσθαι, Accipere et Admittere, Bud. e Xenoph. K. Π. 1, (6, 11.) Ἴσασι γὰρ ἐφ' οἷς ὁ Κυαξάρης αὐτοὺς ἄγεται ξυμμάχους, Quibus conditionibus in societatem ascivit.

Ἄγεσθαι, Fovere et Protegere, ut gallina pullos suos, inquit Bud. citans hæc Arist. verba ex H. A. 9. Ἀναπαύονται δὲ ὑφ' ἑαυτοὺς ἀγόμενοι τοὺς νεοττοὺς καὶ οἱ πέρδικες, ὥσπερ αἱ ἀλεκτορίδες. In quo tamen loco ἄγονται per se non significat Fovent et Protegunt, sed cum ὑφ' ἑαυτούς.

Ἄγεσθαι, Accipere mulierem in matrimonium, Matrimonio sibi aliquam conjungere, Ducere in uxorem: ut γέροντι νέαν ἀγομένῳ, Plut. Solone, Seni puellam in uxorem ducenti, vel potius sine In, magis Latine. Od. Ζ. (28.) Σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν Ἔννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν, οἵ κέ σ' ἄγωνται: Il. B. (659.) Τὴν ἄγεν' ἐξ Ἐφύρης. Hesiod. Theog. (508.) Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν. Ap. Aristoph. νύμφην

ἄγεσθαι. Aliquando additur πρὸς γάμον. Chrysost. de Sacerd. Τὴν θαυμαστὴν ἐρωμένην ἐκείνην μέλλει πρὸς γάμον ἄγεσθαι. Et ἄγεσθαι γυναῖκα, Matrimonium contrahere, Maritum fieri, et ἠγμένος γυναῖκα, Qui uxorem duxit, Maritatus, Qui est maritus, absolute positum; cui contrarium est ἄγαμος et ἀγύναιος. Arrian. Hist. 6. Καὶ ὅσοι δὲ ἄλλοι ἠγμένοι ἦσαν Μακεδόνες τινὰς γυναῖκας. Nonnunquam dicitur ἄγεσθαι γυναῖκα παρά τινος. Hom. cum gen. sine præpos. dixit Od. Ξ. (211.) Ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων. Ceterum videtur esse elliptica phrasis ἄγεσθαι γυναῖκα, Ducere uxorem, pro ἄγεσθαι γυναῖκα εἰς οἶκον, Ducere uxorem domum, quam phrasin integram invenimus ap. vett. scriptt., Hom. Hesiod. Herodot. Hom. Il. Π. (189.) Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ, etc. Hes. (Ἔ. κ. Ἡ. 693.) Ὥραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι. Herod. 1. Ἄγεσθαι γυναῖκα εἰς τὰ οἰκία. Aliquando tamen ne accusativus quidem γυναῖκα additur, ut ap. Thuc. Οὔτε ἐκδοῦναι, οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων οὐδ' ἐς ἐκείνους, οὐδενὶ ἔτι τοῦ δήμου ἐξῆν, Neque illis (filias A suas) collocare, s. nuptum dare, aut collocare in matrimonium, neque (illorum filias) in matrimonium accipere, vel ducere. Herod. Ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, Invicem vel ultro citroque matrimonia contrahebant, ubi ἐδίδοσαν est pro ἐξεδίδοσαν. Usurpatur ἄγεσθαι non solum de eo, qui accipit uxorem, sed et de eo qui dat, i. e., ut ait Bud., de patre filio suo uxorem stipulante, h. e. μνηστευομένου. Pausan. Ἀγαθοκλεῖ τῷ υἱῷ Λυσάνδραν γυναῖκα ἠγάγετο. Od. Δ. (10.) Υἱεῖ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην. Plut. Catone, Τῷ δὲ υἱῷ τὴν Σκιπίωνος ἀδελφὴν ἠγάγετο πρὸς γάμον, Stipulatus est, Despondit, Despondendam curavit. Hactenus Bud., citans duos Terentii locos, ubi pater dicitur filio puellam despondere. Videtur autem ἄγεσθαι in hac posteriore signif. tam generale esse, quam ἐκδιδόναι, Nuptum dare, Collocare in matrimonium, ut e Thuc. et Herod. locis modo ostendi.

Ἀγόμενος, Participium, Qui ducitur, vel Qui ducit, Qui fert, aut Qui fertur. Item, Qui regitur, etc. ut in ipso verbo. ‖ Ἀγόμενος, teste Hes., pro Servo ap. Archilochum. ["An pro ἄγχονος? Hes. Ἀγκόνους· διακόνους, δούλους." Kuster.] C

Ἀκτέον, Adv. positionis, Ducere oportet, Ducendum est, vel Agendum est, ut ἀκτέον εἰρήνην, Agenda est pax. Xenoph. Hell. 6, (4, 5.) Ἀκτέον ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, Eundum est. Formatur ab ἦκται tertia præteriti τοῦ ἄγομαι, ut a γέγραπται fit γραπτέον.

["Ἄγω, de temporibus hujus verbi ad Xenoph. Ephes. 161. Ἄγον, imperf. Ionic., Wessel. ad Herod. 79. 164. 391. De aor. 1. et præter., Valck. ad Xenoph. Mem. 249. Ἄξασθαι, ad Herod. 388. ubi et de ἦκται. Ἄξετε, Heyn. Hom. 4, 470. 8, 754. ἀξέμεν, Ilgen. Hymn. 555. Θεῶν ἀγόντων, Valck. ad Hippol. p. 319. Ἄγειν θεὸν, Wessel. Probab. 89. De act. et med., Toup. Opusc. 2, 167. ad Il. Ω. 139. ad Od. Δ. 82. Ἄγειν, de via, Toup. Opusc. 1, 429. Ὁ ἄγων, pro ἀναβάτης, Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 361. Τὴν αἰτίαν τινὸς εἴς τινα, Longus p. 8. Villois. vide Villois. 25. sq. Ἄγ. ἡσυχίαν, Xenoph. K. Π. p. 67. ubi v. Zeun. De canibus instituendis, v. ad Xenoph. Mem. 4, 1, 3. Plut. Mor. 1. p. 8. Jacobs. Anim. 295. Ἄγ. τὸν ἄγωνα, Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 195. Ἄγεσθαι, ἄγειν γυναῖκα, Markl. Suppl. 1064. Wakef. Herc. 12. Heyn. Hom. 7, 528. Jacobs. Anth. 6, 191. Kuster. V. M. 36. Brunck. Apollon. R. 68. Villois. ad Long. 244. Pausan. 380. ad Diod. S. 2, 276. Lucian. 3, 421.: actionem habet Herod. 5, 40. Xenoph. Eph. p. 43. 193. Scheller. Præf. ad Ælian. p. xv. Toup. Opusc. 2, 167. Hesiod. Theog. 266. 410. Ἄγω, Casaub. ad Athen. 94. Wyttenb. Sel. 269. Plut. Mor. 1, 374. Charit. 546. Ἄγεσθαι, de præmio, Valck. ad Theocr. x. Idyll. p. 6. Ἄγειν, cum gen. omissa præpos. ἐκ, Valck. ad Theocr. x. Idyll. p. 85. Ἄγειν τινὰ ταπεινῶς, ad Anton. Lib. iii. Verh. Ἄγ. ἑορτὴν, ad Phalar. 366. Coray. Theophr. 182. Bast. Lettre 164. Plutarch. Brut. 21. T. H. ad Plut. 202. ad Anton. Lib. 270. 303. Dorv. ad Charit. 208. ad Lucian. 1, 290. a. 429. Ἄγ. ἐν τιμῇ, ad Herod. 573. Ἄγ. i. q. τιμῶ, D. R. ad Timæi Lex. 5. Ἄγω, act. med. Heyn. Hom. 8, 621. Σεμνότερον αὐτὸν ἦγε, Dionys. H. 3, 1675. Ἄγεσθαι, Probare, Wyttenb. ad Plut. Mor. 1. p. 150. Secum ducere, Zeun. ad Xenoph. K. Π. 654. Ξυνάγουσα, pro συναγαγοῦσα, Heyn. Hom. 5, 198. Ἄχθη ἀγόμενος, ad Herod. 450. Ἄγ. παρ' οὐδὲν, ad Herod. 573. Ἄγ. Ὀλύμπια, ad Herod. 631. Ἄγ. sc. ἑαυτὸν, Albert. Peric. Crit. 94. Ἄγ. αὐτὸν, it. simpliciter ἄγειν, Ire, Heyn. Hom. 5, 245. ad Dionys. H. 2, 981. ad Xenoph. Eph. 288. Ἄγ. de rebus inanimatis, Zeun. ad Xenoph. K. Π. 467. Ἄγ. de præda, Xenoph. K. Π. 68. Ἄγ. καὶ φέρειν, Gronov. Obs. 633. Kuster. Aristoph. 55. a. ad Il. E. 484. ad Od. P. 441. ad Diod. S. 2, 390. ad Herod. 317. 419. 480. Heindorf. ad Plat. Phædr. 222. 356. Fac. ad Pausan. 3. p. 113. Xenoph. Hell. 433. Thiem. Heyn. Hom. 5, 95. 7, 316. 8, 196. 407. 461. 488. 671. 734. 738. ad Dionys. H. 2, 933. Boissonad. in Phil. 444. Toup. Emendd. 4, 497. Quomodo a φέρω differat, Heyn. Hom. 5, 502. 6, 223. ad Herod. 480. Xenoph. K. A. 1, 5, 5. Ἄγ. ἢ φέρειν, Pausan. 3. p. 141. Ἄγ. καὶ φέρειν, de bonis, quæ moveri possunt, Dionys. H. 2, 855. De partic. ἄγων, ad Xenoph. Eph. 141. ad Lucian. 1, 349. Ἄρχειν καὶ ἄγειν, Heindorf. ad Plat. Phædr. 222. Ἄγω, Fischer. Ind. Palæph. Valck. ad Phœn. p. 289. ad Hippol. p. 319. ad Herod. p. 5. 509. Act. Traj. 2, 318. Abresch. Lectt. Aristæn. 319. Toup. Opusc. 2, 173. Charit. 734. Dawes. 494. Wakef. Phil. 1029. Jacobs. Anth. 9, 228. Brunck. Soph. 3, 513. ad Lucian. 1, 788. Pro ἀπάγω, Wakef. Phil. 613. Ἄγειν, In jus rapere, Heindorf. ad Plat. Hipp. 152. v. Ῥῆσις. Ἄγ. i. q. Cano, Coray. Theophr. 316. Act. med. Kuster. V. M. 36. Ἄγειν, Æstimare, Heindorf. ad Theæt. 384. Ἄγω, pro προσάγω, Jacobs. Anth. 11, 80.: pro ποιῶ, ad Dionys. H. 1, 414.: de sacrificio, 12, 152.: pro παρέχω, 11, 170. Ἄγειν ἱερὸν, Bast. Lettre 164(=200.) Ἄγου με, Porson. Hec. p. 24. Ed. 2. Ἄγ. τινὰ ἐντίμως, Diod. S. 2, 552. bis. Schmieder. ad Plutarch. Alex. p. 96. Thucyd. T. 2, 426. Baver. Heindorf. ad Plat. Theætet. 384. Ἄγ. εἰς ταὐτὸν, Heindorf. ad Plat. Phædr. 277. Ἄγ. τὴν νουμηνίαν, Coray. Theophr. 182." Schæf. Mss.]

["Ἄγ. et λέγειν sæpe a Librariis conf. Fac. ad Pausan. 1. p. 19. Coray. Theophr. 316. ad Dionys. H. 3, 1490. Plut. Mario 26. Demosth. de Cor. 304. Harl., Μηνὸς Λώου, ὡς ἡμεῖς ἄγομεν. Plutarch. T. 4. p. 199. Coray. Crusius ad Sueton. T. 2. p. 204. Schneider. ad Xenoph. Mem. 3, 1, 11. Ἄγ. et ἔχειν, Brunck. Apollon. R. p. 22. 40. ad Diod. S. 1, 544. 2, 267. 309. 328. 540. Kuster. Aristoph. 108. a. ad Dionys. H. 1, 182. 2, 661. Schneider. ad Xenoph. K. A. p. 131. Heyn. Hom. 4, 512. 6, 116. 229. 8, 140. Ἀγαγὼν et ἄγων, conf. Heindorf. ad Plat. Gorg. 49. Plut. Agesilao 3." Schæf. Mss. "Permutatur in var. lect. cum ἄγασθαι, (K. Π. 3, 3, 5. Hell. 5, 2, 30.:) cum ἀπάγειν, (K. Π. 5, 1, 12.) sic K. A. 7, 6, 29. Καὶ μὴ πρότερον ὑμᾶς ἀγαγεῖν, all. ἀπαγαγεῖν: cum γίγνεσθαι, (K. A. 4, 2, 20. K. Π. 2, 1, 5.:) cum διάγειν, (K. A. 7, 2, 7.:) cum διδόναι, K. Π. 5, 4, D 14. Ἐγώ σοι ἄγω ταῦτα, Margg. δίδωμι: cum ἔχειν, (K. A. 2, 2, 8. 2, 6, 4. 3, 1, 10. 3, 3, 2. K. Π. 1, 4, 18. 2, 1, 2. p. 87. Hell. 2, 4, 4. 3, 4, 7. 5, 3, 1.) sic K. Π. 5, 3, 7. Κλίμακας ὡς τὸ φρούριον ἄξοντες, all. ἔξοντες, in sqq. est κομίζειν: cum ἥκειν, K. A. 4, 8, 21. Ἔθεον ἵπποι, καὶ ἴδεσ αὐτοὺς—ἐλάσαντας—πρὸς τὸν βωμὸν ἥκειν, all. ἄγειν: 7, 6, 10. Ἦγον ὅθεν ᾤμην τάχιστ' ἂν διαβῆναι, all. perperam ἦκον: (K. Π. 7, 2, 5.:) cum ἰέναι, K. Π. 5, 3, 4. Ἥκει πρὸς Βαβυλῶνα, all. ἄγει: (K. Π. 5, 3, 3. 5, 3, 16. Hell. 3, 1, 16.:) cum λέγειν, (Mem. 3, 1, 11.:) cum στέγειν, de R. E. 12, 4. Πτέρυγες—τοσαῦται, ὥστε στέγειν τὰ μέλη. Hæc lectio Camerario debetur. In Edd. vett. legitur ἄγειν τὰ μέλη vel βέλη: cum φέρειν, (K. Π. 6, 3, 11. p. 385.:) cum εἰσάγειν, (K. A. 7, 3, 13.:) cum ἐπάγειν, K. A. 4, 7, 14.:) cum ἄρχεσθαι, (K. A. 5, 7, 19.)" Lex. Xenoph.]

[*"Ἄγω ἀπὸ ῥυτῆρος. Philostr. V. A. 5, 42. Λέοντα ἵμερον ἀπὸ ῥυτῆρος ἠγέ τις, ὥσπερ κύνα· ὁ δὲ οὐ μόναν τὸν ἄγοντα ᾔκαλλεν, ἀλλὰ καὶ ὅστις προσέλθοι. "Pro ἵμερον restituendum est ἥμερον. Ælian. N. A. 17, 26.

Καὶ ἡμεροῦνταί γε (οἱ λέοντες,) καὶ γίνονταί γε ῥᾷστα τιθασσοὶ, ὡς ἄγειν τε ὑπὸ ῥυτῆρος. Magis mihi placet ἀπὸ ῥ. quod legitur in Cod. Vat. N. 997. Vide quoque 12, 34. (Τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ ῥυτῆρος ἀγαγὼν παραδίδωσι.) Phrasis σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος sæpe significat Festinare, Currere effusis habenis, quemadmodum Wessel. Obs. 131. demonstravit. Phrynich. Σοφ. Προπαρ. Ms. (24. Bekker.) Ἀπὸ ῥυτῆρος τρέχειν ἵππον· οἷον ἀπὸ χαλινοῦ, ἢ ἄνευ χαλίνου." Bast. Epist. Cr. 210.]

[*"Αγω λευκὴν ἡμέραν. Firmus in Anecd. Muratorii Ep. 34. Ἐδιπλασίασας ἡμῖν τὸν τῆς ἑορτῆς χρόνον, ἀνανεωσάμενος αὐτὴν τοῖς τῆς φιλίας συμβόλοις, καὶ λευκὴν ἀνεχνῶς ἠγάγομεν ἡμέραν, τῶν τῆς θεοσεβείας σου γραμμάτων ἐπιτυχόντες. Vide Pierson. ad Herod. 477.]

["Αγω καὶ φέρω πάντα, " bono sensu e mente Interpretis Plut. Mor. 486. e. et aliquoties Chrysost." Abresch. Diluc. Thuc. 584. Suid. Ἄγειν καὶ φέρειν· τὸ λῃστεύειν, καὶ ἁρπάζειν. Ἄγειν δὲ, καὶ ἀπάγειν χρήματα, καὶ ἐπὶ ἀψύχων, καὶ κομίζειν * ἀδιαφόρως. (Zonar. Ἄγειν καὶ φέρειν· τὸ λῃστεύειν καὶ ἁρπάζειν. Ἄγειν δὲ, καὶ ἀπάγειν χρήματα, καὶ ἐπὶ ἀψύχων, καὶ κομίζειν ἀδιαφόρως. " Satis hæc confuse dicta, neque melius ap. Suid. (et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.) Accuratiora quæ sequuntur: "Ἄγειν ἐπὶ ἐμψύχων, φέρειν ἐπὶ ἀψύχων." Tittmann.) Ὁ δὲ, ἐπεὶ ἐπεραιώθη εἰς τὸ κατ' ἀντικρὺ τοῦ ῥείθρου, παραχρῆμα τράς τε κώμας ἐνεπίμπρα τῶν Σκλαβηνῶν, καὶ ἐσίνετο τοὺς ἀγροὺς, ἦγέ τε καὶ ἔφερεν ἅπαντα, οὐδενός κω τῶν ἐκεῖσε βαρβάρων θαῤῥήσαντός οἱ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, εἰς τὰ λάσια, καὶ κατηρεφῆ τῆς ὕλης καταπεφευγότων. Ἀγομένων τῶν ἡμετέρων· ἀντὶ τοῦ ἁρπαζομένων καὶ λῃστευομένων. Ἄγοντες καὶ φέροντες· διὰ πάσης ἰδέας λεηλατοῦντες, καὶ πορθοῦντες τὴν χώραν. Καὶ αὖθις· Οὐδενὸς ἀμυνομένου, κατὰ πολλὴν ἄδειαν ἄγοντες καὶ φέροντες διετέλεσαν. Ἦγε καὶ ἔφερεν· ἀντὶ τοῦ ᾐχμαλώτιζε, κατέτρεχεν. Ὁ δὲ ἐκεῖθεν ὁρμώμενος ἦγε καὶ ἔφερε τῆς ὑπ' ἐκείνῳ οὐκ ὀλίγην, καὶ αὐτὸς οὐδαμῇ ἦν αὐτῷ ἀλώσιμος. Zonar. Ἦγεν—— καὶ ἀντὶ τοῦ ἔφερεν, ᾗ ᾐχμαλώτιζε, καὶ κατέτρεχεν. Ὁ δὲ ἐκεῖθεν ὁρμώμενος ἦγε καὶ ἔφερε τοῖς (" l. τῆς, ut ap. Suid." Tittmann.) ὑπ' ἐκείνῳ οὐκ ὀλίγην, καὶ αὐτὸς οὐδαμῇ ἦν αὐτῷ ἀλώσιμος. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγομένων τῶν ἡμετέρων· ἀντὶ τοῦ λῃστευομένων καὶ ἁρπαζομένων. Hes. Ἄγονται· φέροντας. Ἄγεται· φέρεται. Ἄγειν καὶ φέρειν· τὸ λῃστεύειν καὶ ἁρπάζειν. " Herod. sæpe hh. vv. eo junxit sensu, 1, 88. 166. 3, 39. Cf. omnino Salmas. de Modo Usur. 785. Erasm. Chil. 3, 7, 32. Similiter Quintilian. s. Auctor de Caus. corrupt. Eloq., 'Agunt feruntque omnia.' Quæ minus intellexisse videtur Le Moyne ad Var. S. 693." Albert. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ἄγειν καὶ φέρειν· ἀντὶ τοῦ λῃστεύειν καὶ ἁρπάζειν. Ἤγετο μὲν τὰ ἔμψυχα, ἐφέρετο δὲ τὰ ἄψυχα. Ammon. Ἄγειν καὶ φέρειν διαφέρει. Ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα. Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον, Od. Δ. 622. Eran. Philo: Ἄγειν καὶ φέρειν διαφέρει. Ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα. " 'Auctores hanc differentiam non observant,' inquit Salmas. de Modo Usur. (l. c.) Idque Grammatici non ignorant. Hes. Ἄγω· κυρίως (Eust. 435. ὡς ἐπὶ πολὺ) μὲν ἐπὶ ἐμψύχων τάσσεται. Οἵδ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων. Ἄγων δ' αἴθωνα σίδηρον· ἀντὶ τοῦ φέρων. Hes. lectio in Od. A. 184. non videtur spernenda." Valck. Spernit autem eam, et quidem recte, Albert. qui scribit hæc: —" Hemistichium Od. A. 184. unde leg. patet ἄγω et φέρω, pro ἄγων et φέρων. Et sic Phavor. ut in textu reposui. Aldina etiam ἄγω habet, ut et Flor." Cod. Ven. exhibet, Ἄγω δ' αἰθόνα σ. ἀντὶ τοῦ φέρειν. Etym. Gud. Ἄγειν καὶ φέρειν διάφορα· ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα * βαστακτικά. Lucian. Deor. Dial. 218. Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστὶ, καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, τῆς μνύς φασιν ἕλκων, καὶ ἔπει αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγῇταί σοι. " Vix credas Interpretes, quid Lucian. voluerit, assecutos fuisse: sensus est, Te subactum pro arbitratu velut jure belli depopulatur. Ἄγ. καὶ φέρειν victorum est, qui cædibus ac rapinis omnia vastant. Polyæn.: Ἄνευ νόμου καὶ δίκης ἄγοντες καὶ φέροντες ἀλλήλους. Ad alia traducitur. Synes. Encom. Calv., Ἀγομένης καὶ φερομένης τῆς κεφαλῆς. Rem vidit, et locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit Erasm. Prov. in "Ἄγουσι καὶ φέρουσι." T. II. Cf. Nostrum supra. " Τῆς ῥινός φ. ἕλκων, unde ductum, haud proclive est definire: certe a feris equisve petitum." M. du S. " Quibus in locis occurrat ap. Lucian., annotavit Erasm. in Naribus trahere." T. H.]

[" Ἄγω πένθος, i. q. φέρω πένθος ap. Phalar. Ep. 97. Lucian. Tim. 135, Ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος. Strabo 1171. Πένθος αὐτῆς ἄγεται μετὰ τὸν τῆς παλλακείας καιρόν. Vide Bast. Ep. Cr. 109.]

[Ἀγόμενος, Prodiens. Geopon. 2, 6, 27. Ἡ ἵππουρις ἐκ τοῦ ἐτύμου τὸ ὄνομα ἔσπασεν· ἔστι γὰρ ὁμοία τῇ τοῦ ἵππου οὐρᾷ, ἔχουσα τὰ φύλλα ταῖς θριξὶν ὅμοια, καὶ αὐτὸν τὸν καυλὸν ἀγόμενον ἀπὸ τῆς ῥίζης ὡς ἐπὶ τὸ ἄκρον λεπτότερον.]

" Εἶδ' ἄγε νῦν, Hes. affert pro ἄγε δὴ ἄρτι: et " Εἶδε ἄγε pro ἄγε δή. Ubi εἶδε ἄγε quidam volunt " esse εἶα δὴ ἄγε, positis ἐκ παραλλήλου synonymis " adverbiis εἶα et ἄγε. Qua de re vide quæ dixi in " meis in Lib. de Dialectis animadversionibus, in " artic. s. μεμ. 15, p. 24. Vide et t. 1, c. 1101, f." [Olim in Hes. legebatur, Εἰ δ' ἄγε· νῦν ἄγε δὴ ἄρτι, pro quo Noster recte dedit Εἶδ' ἄγε νῦν. " Conjunge Εἶδ' ἄγε νῦν, ex Hom. Il. Π. 667. (Εἶδ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον.) Ita Suid. (et Zonar. Εἶδ' ἄγε νῦν· διὰ δή,) et Phavor." Albert., Et sic Wakef. ad marg. Hes.: Εἰ δ' ἄγε· ἄγε δὴ, εἰ δ' ἄγε δή. Εἶδα· ἔδη, ἄγε δή. " Cyrill. Εἰαδὴ ἄγε δή." Is. Voss. " Hæc sic lego et distinguo: Εἰ δ' ἄγε· ἄγε δή. Εἰ δ' ἄγε δή· εἴγε δὴ, ἄγε δή." Kuster. Hes. Εἴγε ἄγε· ἄγε δή. " L. Εἶδε ἄγε· ἄγε δὴ, ut series postulat. Vide Suid. et Hes. paulo ante." Is. Voss. " Sic Ed. Hag. Εἶδ' ἄγε corrigit etiam V. D. in Misc. Obs. 3, 3. p. 329. allato Hom. Il. A. 524. (Εἶδ' ἄγε, τοὶ κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς,) q. l. adde Indici Seberi. Scribitur autem ibi, Εἰ δ' ἄγε, ut supra." Albert. Wakef. ad marg. sic legit, Εἰ δέ· ἄγε, ἄγε δὴ, laudato Hom. Il. I. 262. Εἰ δὲ, σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω. " Εἶδ' ἄγε, Steph. Dial. 22, 24. Theocr. 2, 95. ubi v. Valck. Diodor. Zon. 6. et Jacobs. Callim. Ep. 37. ad Callim. T. 1. p. 107. Gesner. Ind. in Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 145. Clark. ad Il. A. 302. 524. Κœn. ad Greg. 13. ad Il. Z. 376. I. 167. 262. Ψ. 579. 581. Od. A. 271. B. 178. Heyn. Hom. 4, 91. 5, 268. 414. 533. 587. Brunck. Apollon. R. 81. Jacobs. Anth. 9, 408. (* In Fragm. Callim. 121. ap. Schol. Pind. Nem. 4, 10. Εἶδ' ἄγε νῦν ἐλέγοισιν * ἐνιψήσασθε λιτώσας Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μένωσιν ἔτος, Valck. in Callim. 276. priorem versum sic, ut scripsimus, egregie restituit; in altero corrigendum suspicor, Χεῖρας, ἴν' ἀκμαῖοι πουλὺ μένωσιν ἔτος. Ἀκμαῖον μένειν, i. q. ἀκμάζειν. Hoc autem poetæ sibi exoptare solent, ut carmina sua diu floreant, ἀκμάζωσι, et lectoribus placentia vivant, Horat. Epist. 1, 19.")" Schæf. Mss. Jacobsii conjecturam satis felicem ignorabat Blomfield. ad Callim. p. 238. cujus hæc sunt verba:—" Χεῖρας ἐμὰς supplet (imo ἐμοῖς—μενοῦσιν scribit) Toup. Emendd. 2, 192. Ἕλλετε pro ἕρρετε in bonam partem sumi posse non ostendit T. H. judice Porsono Append. ad Toup. 473. cui probatur correctio Wakefieldii, ἴλατε. Valck. vero εἰ δ' ἄγε, quod melius puto." Melius distinxeris, judicio nostro, Εἶδ' ἄγε νῦν, ἐλέγοισιν ἐνιψήσασθε λιτώσας Χεῖρας. Εἶδ' ἄγε νῦν enim phrasis est Homerica, quam imitatus est Callim. " Eia agite Charites, vel, Eia, adeste. Verbo junctum plurali illud εἶα ἄγε, vel, ut scribebant etiam, εἶδ' ἄγε, sciolos potuit offendere; sed est e more veteri, (v. Wetsten. N. T. 2, 676.) quin ipsius Callim. H. in Dian. 81. Κύκλωπες, ᾗ μοί τι (κἀμοί τι) Κυδώνιον, εἶδ' ἄγε, τόξον, Ἦδ' ἰοὺς, κοίλην τε κακλῃΐδα βελέμνων Τεύξατε. Citat ibi Clarkium Ernesti in Hom. Il. Z. 376. Εἶδ' ἄγε μοι, δμωαὶ, νημερτέα μυθήσασθε. Orac. ap. Pausan. 840. Ἀλλ' ἄγε δὴ φράζεσθε. Aristoph. Pac. 507. Ἄγ', ὦ ἄνδρες: Thesm. 785. Ἄγε δὴ κινάκων ξεστῶν δέλτοι, Δέξασθε σμίλης ὀλκούς, Κήρυκας ἐμῶν μόχθων. Similiter φέρε δὴ positum reperitur, raro autem ἄγετε et φέρετε. Illud autem εἶδ' ἄγε Grammatici veteres ab Hom. scriptum putabant, pro εἶα δὴ ἄγε, teste Eust. in Il. A. p. 80. (=107. Ὅτι τὸ, Εἶδ' ἄγε μὴν πείρασαι ἵνα

γνώσει καὶ οἵδε, τινὲς μὲν σχῆμα νοοῦσιν ἐλλείψεως, οἷον, εἰ δὲ βούλει, ἄγε πειράθητι· ἕτεροι δὲ καὶ τοῦτο σχῆμα ἐκ παραλλήλου φασὶ, δύο ἐνταῦθα ἰσοδυνάμων κειμένων λέξεων, τοῦ τε εἶ * παρακελευσματικοῦ ἐπιῤῥήματος, καὶ τοῦ ἄγε, ἀντὶ τοῦ, εἶα ἄγε, ὡς ἐάν τις εἴποι, ἄγε δὴ φέρε, ὡς τοῦ δὲ, ἀντὶ τοῦ δὴ λαμβανομένου, ἵνα λέγῃ ὅτι, εἶα δὴ ἄγε πείρησαι· φασὶ δὲ καὶ ὅτι τοῦτο τὸ εἶ, προσλήψει τοῦ α γίνεται εἶα, ὃ δηλοῖ τὸ ἄγε φέρε, καὶ ἀρέσκει οὕτω τῷ Νικάνορι, καὶ δοκεῖ * κρειττόνως οὕτως ἔχειν· ἐν γὰρ τοῖς ἑξῆς εὑρηθήσονται τοιαῦτα σχήματα· ἐν οἷς τὸ μὲν εἰπεῖν εἰ δὲ βούλει ἄγε ποίησον τόδε, οὐκ ἔσται εὔοδον, τὸ δὲ εἰπεῖν εἶα δὲ ἄγε ποίησον, πάνυ εὐοδωθήσεται.) In Callim. significatur, Eia adeste mihi, quæso, benevolæ, ut in Seneca Hippol. 412. N. Heins. legit ad Ovid. Met. 6, 640. ‘ Hecate triformis, eia ades cœptis favens.’ ” Valck. l. c. Hes. Ἄγε· ἴθι, ἐπίῤῥημα κελευστικὸν, ἢ ἧγε. Ἄγε δή· φέρε δή. Ἄγε δῆτα· δεῦτε δῆτα, (“ Athen. 427.” Wakef. ad marg.) Ἄγε μήν· ἄγε δή, (“ Il. A. 302.” Wakef. l. c.) Ἄγες· ἄγε, φέρε. Suid. et Zonar. (et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.): Ἄγε δῆτα· φέρε, κόμιζε δεῦρο. (Vide nos supra in Βάλε, ubi Etym. locum citavimus.) Καὶ Ἐπίγραμμα εἰς Διογένην τὸν Κύνα, (vv. Καὶ—Κύνα in Zonara desunt.) Διόγενες, ἄγε λέγε τίς ἔλαβέ σε μόρος Ἐς ἄϊδος; ἔλαβέ με κυνὸς (ἄγριον) ὀδάξ. Τὸ δὲ Ἐπίγραμμα, διὰ βραχέων. Vv. Τὸ——βραχέων in Zonara desiderantur. “ Epigr. hoc extat ap. Laert. 6, 79. unde id Suid. (et Zonar.) descripsit, idemque repetitur v. Διογένης et v. Ὀδάξ. Male autem in prior. Edd. (atque etiam in Zonara) post κυνὸς omissa est v. ἄγριον, quam Laert. et ipse Suid. infra ll. ll. agnoscunt, et quam ad hiatum versus implendum necessariam esse apparet.” Kuster.]

[* Ἀγόμενος διὰ φρατόρων κύων μαστιγοῦται. “ Erasm. Adag. 3, 6, 93. Ductus per phratores canis. In Ald. Cod. legitur δι' ἀμφοτέρων, quæ lectio non temere damnanda. Subauditur enim genitivus ὤτων. Vertes autem, Canis per ambas aures ductus scutica cæditur. Quod de illis dicitur, qui aliquid magno cum suo periculo damnoque faciunt. Metuendum enim ne canis ex eorum manibus per vim elapsus ipsos morsibus dilaniet. Quod proverbium altero simili confirmatur, Auribus lupum teneo.” Portus. “ Διὰ φρατόρων, sic etiam legitur ap. Diogenian. qui proverbium hoc ita exponit: Ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ δεῖ εὑρισκομένων καὶ τιμωρουμένων· ἐν γὰρ τοῖς φράτορσι κύων εὑρεθεὶς τιμωρεῖται, Interprete Andrea Schotto: ‘ De repertis, ubi non oportet, et punitis; canis enim in phratriis repertus supplicio afficiebatur.’ De phratriis vide Suid. in v. In Ed. Mediol. legitur, δι' ἀμφοτέρων, uti etiam in Aldina, ut Portus monuit. Pearson. ad marg. Suidæ sui hic annotaverat: ‘ Ms. Ro. διαφοτέρων.’ ” Kuster.]

[* Καλὰ δὴ πάντα λέγεις s. ἄγεις, Plato Euthydemo 223. f. ubi Schol. Ruhnk. 97. Καλὰ δὴ πάντ' ἄγεις (λέγεις Edd. cum Siebenkeesii apographo,) ἀντὶ τοῦ ἀγγέλλεις, ἐπὶ τῶν αἴσια ἀναγγελλόντων (ἀγγελλόντων Siebenk.) πολλάκις δὲ λέγεται καὶ κατ' εἰρωνείαν. Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς, καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ. In Siebenk. ante Ἀριστοφ. legitur ὡς, et vv. καὶ Π. Εὐθ. desunt. De permutatione verborum ἄγω et λέγω jam supra egimus.]

[* Ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται, Proverbium, Suid. χαριεστάτη ἡ σύνταξις, καὶ ἱκανῶς πεπαιγμένη κατὰ τὴν κωμῳδικὴν χάριν, σήμαινει δὲ τοὺς ἁδεῶς κλέπτοντας. Idem artic. extat in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. ubi legitur πεπαισμένη κατὰ τὴν κωμῳδίαν.]

[Ἄγω. Harpocr. Ἄγει (l. Ἄγοι, ut in Grammat. S. Germ.)· τοῦτο πολλὰ σημαίνει. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν, καὶ ἐνάγειν (v. h. suspectum habet G. Burges. ad sui libri marg. Lege ἀπάγειν), καὶ ἕλκειν, ἔλαβεν ἐν τῷ οὕτως ἐπιγραφομένῳ, Ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς Ἐλευθερίαν Ἀφαίρεσις, λέγων οὕτως· Ἔβλαψέ με Ξενοκλῆς ἀφελόμενος Εὐμάθην εἰς ἐλευθερίαν, ἄγοντος ἐμοῦ εἰς δουλείαν κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος. (Cf. Dionys. H. Isæo p. 308. in Reisk. Orr. Gr. Ἔστι δή τις Ἰσαίου λόγος ὑπὲρ Εὐμαθοῦς, μετοίκου τινὸς, τῶν τραπεζιτευόντων Ἀθήνησιν, ὃν εἰς δουλείαν ἀγόμενον ὑπὸ τοῦ κληρονομήσαντος τὸν ἀπηλευθερωκότα, τῶν ἀστῶν ἀφαιρεῖταί τις, καὶ τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται περὶ αὐτοῦ. Deinde paulo post ex ipsa hac Isæi oratione hæc affert: Καὶ μετὰ ταῦτα ἄγοντος αὐτὸν Διονυσίου, ἐξειλάμην εἰς ἐλευθερίαν, εἰδὼς ἀφειμένον ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὑπὸ Ἐπιγένους.) Καὶ πολλάκις ἐν (adde τούτῳ) τῷ λόγῳ ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. Ἀντιφῶν δ' ἐν τῷ Περὶ Ἀληθείας φησί· Τοὺς νόμους μεγάλους ἄγει ἀντὶ τοῦ ἡγοῦτο. Τούτου πολλὴ χρῆσις. Vide Jac. Gronov. ad h. l. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγει· πολλὰ σημαίνει. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν, καὶ ἐνάγειν (ecce iterum suspectum v. ἐνάγειν,) καὶ ἕλκειν ἔλαβεν. Ἔβλαψε γάρ μέ φησι Ξενοκλῆς, ἀφελόμενος Εὐμάθην εἰς ἐλευθερίαν, ἄγοντος ἐμοῦ εἰς δουλείαν. Ἀντιφῶν δὲ τὸ ἄγει ἀντὶ τοῦ ἡγοῦτο παρείληφε· φησὶ γὰρ ἐν τῷ Περὶ Ἀληθείας· Τοὺς νόμους μεγάλους ἄγει. Hes. Ἄγες· κομίζει. Ἄγειν μυστήρια· μυσταγωγεῖν. (“ Sic infra Μυστήριον ἄγει, ubi fallitur T. Faber. Aristoph. Ran. 159. Ὄνος ἄγων μυστήρια dixit lepido Proverbio, de quo v. Schol. et infra v. Ὄνος.” Albert.) Ἄγειν· ἐπάγειν, (“ Suid. ἀπαγ. mox ὑπαγ. sed nihil muto: v. plura ap. Varin.” Albert. ἐπάγειν typothetæ est; nam ἀπάγειν dederat Musur. ut in Cod. legitur,) κομίζειν, τιμᾶν, σέβεσθαι. Ἄγεσθαι· ἀγαγεῖν. Ἄγουσι· φέρουσιν, ἐπιτελοῦσιν, ἢ ἀξιοῦσιν, ἢ ἡγοῦνται. Ἄγω· ἀπάγω, μέλπω, ᾄδω, (omnino v. Toup. Emendd. 3, 433.) Ἄγων· φέρων, ἐνάγων. Ἄγειν· τὸ ὑπάγειν, τὸ πείνειν, καὶ τὸ φέρειν, καὶ τὸ ὠφέλειν, ἔστι δὲ καὶ τιμᾶν, καὶ σέβεσθαι. VV. DD. pro πείνειν conjecerunt πίνειν, recte; nam Cod. exhibet πίνειν, sic duplici accentuatione. “ Hes. Ὑπάγειν· τὸ ἡσύχως πίνειν, ut hic, Ἄγειν· τὸ ὑπάγειν, τὸ πίνειν. Similiter infra: Συνάγειν· μετ' ἀλλήλων πίνειν. (Grammat. S. Germ. mox citandus ἐπάγειν sensu hoc habet.) Eodemque modo Lat. Ducere usurpant. Horat. Od. 1, 57, 21. ‘ Hic innocentis pocula Lesbii Duces sub umbra.’ Iterum 3, 3, 34. ‘ Ducere nectaris succos,’ et 4, 12, 14. ‘ Ducere Liberum.’ Similiter Obducere ap. Senec. et Cic. observatum est, ut Perducere ap. Arnob. et Scribon. Larg. Educere ap. Plaut. Amphitr. 1, 1, 274. et Stich. 5, 5, 18. Gl. Deducit, Καταπίνει. Et ne dubites, audi Eust. ad Od. A. p. 1399. Φησὶ καὶ Παυσανίας, ὅτι ἄγειν, καὶ ὑπάγειν, καὶ ἐπὶ τοῦ πίνειν λέγεται. Similiter Ulpian., amicorum cuidam præbibens, ἕλκε, Trahe, dixit, Athen. 445. ubi ex Antiphane affertur: Α. Ὅλην μύσας ἔκπινε. Β. μέγα τὸ φορτίον. Α. Οὐχ ὅστις αὐτῆς ἐστὶν ἐμπείρως ἔχων. Πίθι οὖν, ὦ ἑταῖρε, καὶ .... Α. μὴ μεστὰς ἀεὶ Ἕλκωμεν. Sic οἶνον ἕλκειν Teleclides, et σπᾶν eodem sensu, notante Casaub. in Athen. 11. p. 791. Ita certe Diog. L. Arcesilao sub fin. refert Epigramma in Arcesilaum, qui immodice merum hauserat, ἄκρητον ἀφειδῶς Ἔσπασας. Suid. id explicat, εἵλκυσας, ἔπιες. Eodem modo Horat. Epod. 14, 3. ‘ Pocula trahere.’ Cf. Des. Herald. 218. Anim. ad Arnob. 5, 175. Ita Belg. Teug, quod Haustum notat, est ab antiquo Togen pro Trekken, i. e. Ducere. Et ipsum Trekken pro Evacuare scyphos usurpatur.” Albert. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἄγειν· μεγαλύνειν. Ὅμηρος· Καὶ μεν κλέος ἦγον Ἀχαιοί. Καὶ ἄγειν, ἀντὶ τοῦ ἔχειν, Ὑπερίδης. Καὶ ἄγειν ἀντὶ τοῦ ὑποκρίνασθαι. Καὶ ἄγειν, ἀντὶ τοῦ τιμᾶν. Καὶ ἄγειν, ἀντὶ τοῦ πίνειν, ὅπερ ἐπάγειν ἔλεγον οἱ Ἀττικοί. Δημοσθένης δὲ τὸ ἄγειν ἐν τῷ Κατὰ Τιμοκράτους (l. c.) τὸ τίμημα λέγει, ἢ τὴν ποσότητα τῆς ὀλκῆς, φάσκων· Καὶ τὸν ἀκινάκην τὸν Μαρδονίου, ὃν ἦγε τριακοσίους δαρεικούς. Κατὰ Δημάδου· Ἦγε δὲ πέντε μνᾶς. Bekkeri Anti-Atticista: Ἄγειν· ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ. Δημοσθένης Κατὰ Τιμοκράτους· Ὃς ἦγε δαρεικοὺς τριακοσίους, lr. τριακοσίους δαρεικούς. Adde Demosth. c. Androt. 617. Οὐκ * ἀμφορίσκοι δύο, οὐδὲ χρυσίδες τέτταρες, ἢ τρεῖς, ἄγουσα ἑκάστη μνᾶν: ad Timoth. 1193. Πείθει αὐτὸν ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς τὴν τιμὴν ἀπολαβεῖν τῶν φιαλῶν, ὅσον ἦγον αἱ φιάλοι, διακοσίας τριάκοντα ἑκτά. “ De rebus libra examinatis, vel de numis, pondere, vel valore certo cuidam ponderis monetæve modulo æquivalentibus.” Reisk. “ Ἄγειν verbum aliquando fuit τῆς σταθμικῆς proprium. Sic ἄγειν ὀλκὴν aut μνᾶν dicunt, pro ἕλκειν, Pendere. M. Tullius Deprimere hoc solet dicere, ut De Fin. 5. ‘ Virtutis amplitudinem quasi in altera libræ lance pone: terram mihi crede ea lanx et maria deprimet,’ et ita sæpe alibi. Atqui

videmus lancem, ubi pondus est gravius, deprimi ipsam, potius quam alteram deprimere, sed, ut dixi, ita semper loquitur Cicero. Καθέλκειν τὸν ζυγὸν Græci dicunt de ea lance quæ gravior est. Chrysost. in Ep. ad Hebr., Κἂν τὸν κύσμον ἀντιστήσῃς ὅλον, ἐκείνους εὑρίσκω καθέλκοντας τὸν ζυγὸν καὶ τιμιωτέρους ὄντας: de vera virtute præditis loquitur. Quod autem a liberali venditore emerant cumulatiore mensura, id dicebant ἄξιον. Inde Quicquid parvo emtum videbatur, ἄξιον appellarunt. Eubulus in iis versibus, quos laudat hic Athen., καὶ γὰρ ἀξιωτέρους Πωλοῦσιν, ὡς ἔοικε, τοὺς ἄρτους ἐκεῖ, Minore pretio panes ibi vendunt, non, ut vertunt, Præstantiores." Casaub. ad Athen. 47. "Sed fortasse magis placebit alia ratio, quam indicare Etym. videtur; nam, quemadmodum τὸ ἄξιον inter alia etiam significat Id quod æquum vel justum est, ἀπὸ τῶν σταθμῶν τῶν ἴσην ῥοπὴν ἐχόντων, sic Gr. τὸ ἄξιον pro τὸ εὔωνον simillimo modo dixerint, atque nos vernaculo sermone *A juste prix* dicimus, pro *A bon marché*." Schweigh.]

"Ἑξάγιον, Hexagium, ponderis nomen ap. Actuar. "et recentiores Medicos, pendens quatuor scripula. "Sextulam Latine appellant. Alicubi *στάγιον et "Stagium reperitur pro hoc ἑξάγιον, errore nato e "compendio scripturæ; cum enim hæc nota ϛ', "significet ἓξ, solebant ϛ' ἄγιον scribere pro ἑξάγιον, "e quo, omisso spiritu, perperam factum στάγιον et "Stagium." [Geopon. 2, 32. Περὶ σίτου δοκιμασίας, καὶ πῶς χρὴ τὸ ἑξάγιον τῶν ἄρτων ποιεῖσθαι. "Du-Fresne in Gloss. ἑξάγιον, Sextula, Ponderis species: ap. Meurs. in Gloss., ἑξάγιον, Pensatio, ubi plura de h. v." Needham. "Male factum, quod pro iisdem habet vocabula diversissima; pejus etiam, quod vero substituit alienum. Ἄγειν libræ fuit proprium, et Pendere significavit, unde ἄξιος: v. Casaub. (l. c.) Inde derivatum compos. ἐξάγιον, quod Glossæ interpretantur Pensatio, et hoc est, quod hic habemus, sicque recte legitur in Bas. ideoque revocavi: unde novum verbum in iisdem Glossis, *ἐξαγιάζω, Examino, Perpendo. Hoc ἐξάγιον commune est utrique linguæ: ita Sub exagio vendere, idem est, quod Trutinæ examine. Vide omnino Jac. Gothofr. Cod. Theodos. 14, 4. P. V. p. 196. Lips. et Du-Fresne Gloss. Lat. Quod vero ex eodem v. ἄγω, et ἓξ, Sex, formatum est ἑξάγιον, plane aliud est, et nunc Numum, nunc Pondus certum significat. Scilicet Solidus aureus Constantini M. quatuor erat scriptulorum; vi solidi unciam, lxxii libram auri efficiebant, ut totius libræ essent cclxxxviii scriptula. Vide Gronov. Pecun. Vet. 4, 13. Inde vero, quod vi solidi in uncia putabantur, nomen traxit ἑξάγιον, Lat. Sextula. Scribitur etiam στάγιον, ubi ϛ' senarii nota est, et pronuntiari debet ἑξάγιον. Vide Scalig. De Re Numaria 54. Ap. Græcos sequioris ævi Medicos ἑξάγιον Pondus est, quod æquat solidum aureum, vulgo Sesquidrachmæ esse volunt. Cf. Fuchs. ad Nic. Myreps. i. 5. p. 9. Norimb. Quoties igitur Numum, aut Pondus definitum significat, e densandum est; in Librationis contra significatu, et ubi pro Pondere quolibet ponitur, ut hic, tenuandum." Niclas. Cf. Cornar. ad Gal. Comp. Med. s. Loc. 438.]

[Suid. Ἄγεται· μνηστεύεται, ἐπὶ γάμον λαμβάνει. Αἰλιανός· Τὴν δὲ ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἰόβας ὁ Μαυρούσιος ἄγεται. In Æliani Fragm. 1004. editum est αὐτῷ, pro αὐτοῦ. Αὐτῷ exhibet et Ed. Mediol. quod Kuster. in αὐτοῦ, lectore non monito, mutavit. "Male Portus, (Ipsi ducit habendam uxorem,) et contra ipsius Suidæ interpretationem. Neque dubito, quin Auctor intellexerit Jubam, Regem ex Africa, qui duxit Cleopatram s. Selenen, M. Antonii et Cleopatræ Ægyptiæ filiam, cui frater, et gemellus quidem, erat Alexander. Vide Cass. Dion. 411. 454. et Sueton. Calig. 26. atque ibi Torrent." Perizon. Thom. M. Ἄγεται γυναῖκα· οὐκ ἄγει, ἡγοῦν λαμβάνει, καὶ ἄγεται δὲ, καὶ ἄγει, ἀντὶ τοῦ φέρει. Πλάτων ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ Σωκράτους. Ἤιχοντο εἰς Σαλαμῖνα, καὶ ἤγοντο Λέοντα. "Dantur quædam ap. Græcos verba, quæ, cum habeant sonum activum et passivum, ac utriusque sensum in suo sono, insuper in passivo sæpe sensum habent activum, qui activo sono non perinde efferri potest, vel saltem a purioribus et Ἀττικωτέροις Gr. scriptoribus ita efferri non solet. In illis est τὸ ἄγομαι. Docet hic auctor non recte dici, ἄγειν γυναῖκα, sed dicendum ἄγεσθαι γυναῖκα, pro λαμβάνειν, s. λαμβάνειν εἰς γάμον." Bos. Vide Arrian. Pausan. et Hom. ap. Nostrum supra. "Ἄγειν γυναῖκα notat Secum aliquo ducere uxorem, ut ap. Xenoph. 70. 139. Hinc jocus Eubatæ, qui promiserat Laidi se eam ducturum, dum interim imaginem ejus pictam secum auferret, dicens se ἄγειν Λαΐδα, Ælian. V. H. 10, 2. Ἄγειν pro ἄγεσθαι est tamen ap. Æschyl., Misc. Obs. V. 10. p. 350." Oudend. "Sic tamen Joseph. in Vita sua §. 75. bis, sed variant Codd. Misc. Obs. (l. c.) Platonis locus, quem (Thom. M.) laudat, legitur 365. Ed. Lugd. sed non ἤγοντο, verum ἤγαγον editur. Cf. Eust. 954, 35. 1386, 42." Abresch. "Leontem interfecere 30. Tyranni, Xenoph. 274, 8. Epist. Socrat. 7. p. 20. ubi plura Allat. 166. Pater τῷ παιδὶ ἀγόμενος γυναῖκα, Lucian. 3, 421. 71. ὅταν uxorem εἰς δόμους—εἰς οἶκον, Pausan. 362. 380. ἄγῃ πόσις, Theodect. Stob. 422. ἠγάγετο uxorem Isocr. 386. Apud Herod. p. 14, 15. Crœsus ἄγεται τῷ παιδὶ γυναῖκα, ut hic, p. 21, 48. p. 319, 27. ἐξέδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων. Contra ap. Thuc. 517, 34. Vide ad Herod. 315, 28. Ἐν τῇ συνηθείᾳ dicitur γυναῖκά τις ἄγεται, Eust. 954, 35. Phalar. p. 10. Plato de LL. 771. Παρ' ὧν τέ τις ἄγεται καὶ ἃ καὶ οἷς ἐκδίδωσι, A quibus ducit uxorem? cur? Kuster. V. M. 22." Valck. in Notis ad Thom. M., a Tittmanno editis ad calcem D. R., Valck. et aliorum ad Ernest. Epistt., p. 142. Schol. Eurip. Orest. 246. (Ἑλένην ἀγόμενος Τρωϊκῶν ἐκ τειχέων:) Ἄγεταί τις γυναῖκα, ἀντὶ τοῦ λαμβάνει, ἐπάγεται δὲ δοῦλον ἢ ἕτερόν τι, ἀντὶ τοῦ μεθ' ἑαυτοῦ ἄγει, καὶ ἐπάγεται τόδε ἐν παθητικῇ σημασίᾳ, ἀντὶ τοῦ μεθ' ἕτερον, ἢ μεθ' ἕτερα ἄγεται. Suid. et Zonar. Ἤγεν· ἐτέλει. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐν Πέρσαις ὧν γυμνικοὺς ἀγῶνας ἦγεν. Eadem leguntur ap. Suid. v. Γυμνικοί. Hes. Ἠγέ μιν· ἤγαγεν αὐτόν. Ἤγεν· ἔφερεν. Ἤγεσθ' ἀεί· ἐφέρεσθ' ἀεί, ("est fragm. senarii," Albert.) Ἤγετο· ἦρχεν, ἤρξατο. Ἤγοντο· ἐλαύνοντο. Ἠγόμην· διῆγον, Σοφοκλῆς Θυέστῃ δευτέρῳ. Ἠγόμην· ἠξόμεν. "Ἤγομην, ab *αὔγω antiquo, pro αὔξω, i. e. αὐξάνω." Reisk. "L. Ἤξαμεν, ab ἄγω, Frango, nisi aliud sit, v. Εὐηγεσία." Wakef. ad marg. sui libri. Hes. Suid. Zonar. et Bekkeri Σ. Α. χ. Ἀνηγμένος· ηὐξημένος. Suid. Ἠγόμην· ἐτρεφόμην, ἐτύγχανον. Ἠγόμην δ' ἀνὴρ Ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη Τοιάδ' ἐπέστη, e Soph. Œd. T. 766. Zonar. Ἠγόμην· ἐφερόμην, ἢ ἐτρεφόμην, ἢ ἐτύγχανον. Rectius vertit Valck. ad Scap. marg., Reputabar. Suid. Ἄγετε· τὸ ἡγεῖσθε καὶ οἴεσθε. (Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγεται (l. Ἄγεσθαι)· τὸ ἡγεῖσθαι καὶ οἴεσθαι. Zonar. Ἄγετε· τὸ ἡγεῖσθε καὶ οἴετε. "F. l. ἀγέετε. Hes. Ἄγεο· ἡγοῦ, ἄρχου, l. ἄγεο." Tittmann. Photius: Ἤγεν· ἐν Τιμαίῳ, ἡγεῖτο.) Ἀγώμενος· θαυμαζόμενος, ἀγόμενος δὲ, (ὁ) φερόμενος. Zonar. Ἀγώμενος· θαυμαζόμενος, ἀγόμενος δὲ, ὁ φερόμενος, μικρόν. Hes. Ἠγμένος· τεθηρευμένος, πειθήνιος. Ἠγμένους· ἀγομένους. Idem: Ἄφορτος· οὐκ ἠγμένος τὴν *Λυκουργείαν ἀγωγήν, Lycurgi disciplinam, ut Is. Voss. vertit. Idem Hes.: Ἴχθαι· τεθηρεῦσθαι. Eandem gl. habet Phot. Lex. Cf. Ἐπάγω et Ἐπακτήρ. Phot.: Ἠγμένος· τεθηρευμένος, καὶ πάντα (B. παντὶ) πειθαρχῶν. Zonar. Ἠγμένους· ἀγομένους, καὶ ἀντὶ τοῦ πεπαιδευμένους, ἀγωγὴ γὰρ ἡ παίδευσις. Suid. Ἠγμένους· ἀγομένους. "Sibi arripientes, ut Jos. Ant. 11, 5, 3." Wakef. ad Hes. marg. sed locum frustra quæsivimus.] "Ἠγμένος, Educatus, vel, Institutus, Eruditus, ut ἀγωγὴ dicitur ἡ παίδευσις. "Suid.: Ἠγμένος· τεθηρευμένος, καὶ πάντα πειθαρχῶν. "Ὁ δὲ ἠγάσθη τὸ μειράκιον, ὡς καὶ θυγάτριον ἔχων, "ἠγμένον καὶ αὐτὸ φιλοσόφως, αὐτῷ κατεγγυῆσαι." [Idem v. Ὀλυμπιόδωρος: Ἠγάσθη δὴ τὸ μειράκιον, ὥστε καὶ θυγάτριον ἔχων ἠγμένον καὶ αὐτὸ φιλοσόφως, βουληθῆναι αὐτῷ κατεγγυῆσαι. Locus hic descriptus est e Marini Proclo p. 7. Boisson.: Τοσοῦτον δὲ καὶ οὗτοι οἱ ἄνδρες τὸ ἦθος τοῦ μειρακίου ἠγάσθησαν, ὥστε τὸν μὲν Ὀλυμπιόδωρον θυγάτριον ἔχοντα, ἠγμένον καὶ αὐτὸ φιλοσόφως, βουληθῆναι αὐτῷ κατεγγυῆσαι. Vide Boisson. ad Eunap. 157. J. Poll. 1, 198. de equis, Λακτίζων, λακτιστὴς, ἀδάμαστος, φαύλως ἠγμένος: 3, 44. Καὶ ἀνὴρ, καὶ νυμφίος, καὶ ὁ συνοικῶν, καὶ ὁ πρὸς

γάμον ἠγμένος.] "Unde ADVERB. Ἠγμένως, Eru- "dite. Suid. Ἠγμένως· πεπαιδευμένως, καὶ ἀγωγὴ, "ἡ παίδευσις." [Cf. Zonar. l. c.]

[Ἄγω. Etym. M. Ἄγω· σημαίνει δ', τὸ πορεύομαι, ὡς τὸ, Ἀοιδικὴν ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην· καὶ τὸ κλάνω, ὡς τὸ, Ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδου· καὶ τὸ φέρω, ὡς τὸ, Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεχαρηότα νίκην· καὶ ἀγῶ περισπωμένως τὸ ἐκπλήττομαι, συζυγίας β', γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἄγη, ὃ σημαίνει τὴν ἔκπληξιν, τὰ γὰρ τῆς β' συζυγίας τῶν περισπωμένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν γίνεται. Etym. Gud. Ἄγω καὶ ἀγῶ διαφέρει. Τὸ μὲν βαρύτονον σημαίνει τὸ φέρω· τὸ (δὲ, ut infra,) περισπώμενον σημαίνει τὸ θαυμάζω. Καὶ ἐκ τοῦ μὲν ἄγω γίνεται ἄγη, ἡ ἔκπληξις, ἐκ δὲ τοῦ ἄγη γίνεται τὸ ἀγῶ. Τὰ γὰρ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν γίνονται. Ἄγω καὶ ἀγῶ διαφέρουσι· τὸ μὲν βαρύτονον σημαίνει τὸ φέρω, τὸ δὲ περισπώμενον τὸ θαυμάζω. Ἄγων, μετοχὴ· ἀγὼν δὲ, τὸ περιεκτικὸν, ὃ καὶ ὀξύνεται. Ἄγω σημαίνει ε'. Ἄγω· τὸ πορεύομαι, ἐξ οὗ καὶ ἀγυιὰ ἡ ὁδός. Ἄγω· τὸ κλάνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ, Κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη. Ἄγω· τὸ φέρω καὶ ἑορτάζω, ἐξ οὗ καὶ ἀγόμενος, τὸ φερόμενος, καὶ Ἄγομαι, τὸ ἑορτάζομαι. Ἀγῶ, τὸ ἐκπλήττομαι, ἐξ οὗ καὶ ἄγαμαι. Ἄγω, τὸ φθονῶ, ἐξ οὗ καὶ ἀγὸς, ὁ φθόνος. Ἀγὸς pro ἄγη, ὁ φθόνος, ap. Grammaticos veteres vix alibi reperieris.]

[Ἄγω. Zonar. et Etym. M. Ἤγαγον· δεύτερος ἀόριστος, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἄγον, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ἄγαγον, καὶ ἤγαγον. Il. A. 662. Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο.] "Ἄγες, pro ἄγε dici, Hes. annotat. Alioquin ἄγες "potest esse etiam imperf. act. augmento carens "pro ἦγες. Ambo a them. ἄγω." [Phot. Ἧκται· εἵλκυσται. Apollon. Lex.: Ἄξετε· ἄγετε. Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, Il. Γ. 105. Etym. M.: Ἄξον· ἐκ τοῦ ἄσσω, τὸ κλάνω, ὑ μέλλων, ἄξω, ὁ ἀόριστος, ἦξα, καὶ τὸ προστακτικὸν, ἄξον. Διατί περισπᾶται; διὰ τὴν συνέμπτωσιν· ἔστιν γὰρ ἄξον ἀπὸ τοῦ ἄγω, τὸ κομίζω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦγον, τὸ παθητικὸν, ἤγην, καὶ τὸ ποιητικὸν, ἄγειν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγηοχώς· ἐνέγκας. Etym. M.: Ἀγήοχα· ἄγω, ἄξω, ἦχα, ὑ Ἀττικὸς ἄγηχα, καὶ ἐπειδὴ ἔμελλεν ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ συλλαβῇ ἔχειν τὸ αὐτὸ σύμφωνον, ἐπλεόνασεν ἡ γο συλλαβὴ, καὶ ἐγένετο ἀγήογχα· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἔδω, τὸ ἐσθίω, ἔσω, ἧκα ὁ παρακείμενος, καὶ Ἀττικῶς, ἔδηκα, καὶ πλεονασμῷ τῆς δο συλλαβῆς, ἐδήδοκα, καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ, ἀγήοχα. Τὸ μέντοι ἀγείοχα, Βοιωτῶν ἐστὶ, τροπῇ τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον. Etym. Gud.: Ἀγήοχα· παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, ἦχα, καὶ τὸ Ἀττικὸν ἄγηχα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ἀγήοχα. Phrynichi Ecll.: Ἀγήοχεν, εἴτις εἶποι, ὅτι ἐν τῷ συνθέτῳ Λυσίας κέχρηται καταγηόχασι (Fr. 36. Reisk.) μὴ πάνυ πείθου· ἦχε μὲν γὰρ λέγουσιν, καὶ Δημοσθένης ἤχασι λέγει, ἀλλ' οὐκ ἀγηόχασιν. "Ἤχασι, ab ἄγω, e Demosth. recitat Phrynich. Occurrit bis, in De Falsa Leg. et in prima In Aristog. Cf. Dorv. ad Charit. 481." Reisk. Imo non simplex ἤχασι in illis locis reperitur, sed composita προῆχε, προήχασι. Dorvillii verba sunt hæc:—"Forte nonnullos offenderit tempus ἐξῆχε, quia non ita frequenter occurrit, et Moschopulus Περὶ Σχεδῶν 187. affirmat, ἦχα esse ἄχρηστον. At ut Grammaticum Grammatico opponamus, Thom. M. ait, Εἰσῆχε κάλλιον, ἢ εἰσαγήοχε, ἀπὸ τοῦ εἰσάγω, εἰσάξω, εἰσῆχα. Verum et meliore patrono licet uti, Demosth. Παραπρ. 296. c. (=346.) Εἰς ἃ προήχασι τὴν πόλιν, ubi προήγαγον forte repositum a quibusdam, qui huic tempori non favebant. At rursus in Or. 1. in Aristog. 828. c. Εἰς ὅσην αἰσχύνην προῆχε τὴν πόλιν τὰ τοιαῦτα θηρία, ubi tamen Benenat. προῆκε." "Qui scribunt de dialectis, animadvertunt pleonasmum esse Atticum ἀγήοχα." Nunnes. "Ἀγήοχεν, Tobiæ 12. ἀγηόχασι, Gen. 46. προσαγηόχασι, Levit. 10. προαγήοχεν, Philo, idque Atticum esse, Herodian. et alii Grammatici docent." Hœschel. "Pausan. 234. (Ὅν βασιλέων ἐς τοσοῦτον τιμῆς προήχασιν, ubi Facii Cod. uterque ἐς τοσοῦτον τ. προείχασιν:) 372. (Ἐοίκασι δὲ αἱ ἀνθρώπειαι τύχαι καὶ χωρία τέως ἄγνωστα ἐς δόξαν προηγέναι, ubi Cod. Mosc. προῆχθαι.) Suid. Προσῆχεν· ἀντὶ τοῦ, προσῆγεν." Valck. ad Scap. marg. Phrynichi Ecll.: Ἐὰν ἄξῃς οὐδεὶς ἂν φαίη, ἀλλ' ἐὰν ἀγάγῃς. Ἵνα ἄξωσιν οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἵνα ἀγάγωσιν. Thom. M.: Ἵνα ἀγάγωσιν, οὐχ ἵνα ἄξωσιν, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ὁ μὲν πρῶτος ἀόριστος, καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ, ἄχρηστοι (τοῖς λογογράφοις), ὁ δὲ δεύτερος ἀόριστος, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ χρήσιμοι, ἐν χρήσει. "Gl. Antecessit, προῆξε, προῆλθε. Suid. v. Ἀπῆξεν, (sic Ed. Mediol. Sed in Kusteri Ed. sic legitur, Ἀπῆξεν· ἐφώρμησεν. 'Cum Porto legere malim ἐπῆξεν, ab ἐπαΐσσω.' Kuster. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀπῆξεν· ἀφώρμησεν.) Διῆξε, Joseph. 679. c. ἐξάξαντες, Dio 101. a. προσάξασθαι, Herodian. 1, 12, 9. προσῆξαν, Thuc. 166. c.(=162, 28.) ἄξας, Idem 346. d." Witter. "Ἔσῆκται, Herod. 147, 9. ἧκται, 150, 33. προεσάξαντο, 465, 41. ad Herod. 298, 19. ἀνῆκται, Thuc. 419, 93. ἀνῆκτο, Soph. Scyriis, (ap. Stob. Tit. 125. p. 509. Κάμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν Ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς,) συνῆξας, Xenoph. 462. Ms. συνῆχας (Memor. 4, 2, 8. Γράμματα συνῆξας τῶν λεγομένων σοφῶν ἀνδρῶν—καὶ ἔτι συνάγω. 'Margg. Steph. habent συνῆχας, quod, si sit e libris scriptis, prætulerit Valck. ob hoc Thomæ M. præceptum, Εἰσῆχε κάλλιον, ἢ εἰσαγήοχεν.' Lex. Xenoph.) Προσῆκται, Isocr. 86. ὑπῆκται, Demosth. 256. (Περὶ Παραπρ. 423. Εἰς τοιοῦτον ὑπῆκται καιρόν.) Προῆκται, Demosth. 691. (Κατὰ Κόνωνος, 1264. Εἰ γὰρ οὕτω τοὺς ἑαυτοῦ προῆκται παῖδας.)" Valck. ad Scap. marg. Idem Demosth. Πρὸς Πανταίν. 970. Ἐπειδὴ δ' ἔδει ἡμᾶς τὰ χρήματα ἀπολαμβάνειν, καὶ τὸ πρᾶγμ' εἰς τοῦτο προῆκτο. Mœris: Ἄξομαι, παθητικῶς, Ἀττικῶς· ἄξω, ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς. "Quam recte, ostendit Eurip. Iphig. T. 1124. Καὶ σὲ μὲν, πότνι', Ἀργεία Πεντηκόντορος οἶκον ἄξει, cui exemplo, si res postularet, possent et alia plura adjungi." Sallier. "Eust. 617. f. Ἄξασθε Ἀττικῶς ἐρρέθη κατὰ πάθος. Vide not. ad Thom. M. (Ἀγνοήσομαι κάλλιον ἢ ἀγνοήσω, καὶ ἄξομαι ἢ ἄξω, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐχόντων μέσους μέλλοντας, ubi T. H. 'Futurum medium, elegantius in hisce, quam activum usurpari docet: v. Ἀπολαύσομαι, Ἀποφοιτήσομαι, Ζητήσομαι, Mœr. in Ἄξομαι, Βοήσεται, Θηράσεται etc.') Damnat Grammaticorum canonem Dorv. ad Char. 138. (consuli jubens Xenoph. K. A. 7, 413. d.)" Pierson. Cf. eund. Dorv. supra in Ἀγοράζω 572. d. citatum. "Ἦξα, Abresch. Lect. Aristæn. 236." Schæf. Mss. Mœris: Ἀχθήσεται, Ἀττικῶς· ἀχθεσθήσεται, Ἑλληνικῶς. "Thom. M. Ἀχθήσομαι κάλλιον, ἢ ἀχθεσθήσομαι, ubi Oudendorp. e Mss. Leid. restituit ἀχθέσομαι per e. Atque ita et hic reponendum censeo, ἀχθέσεται. Aristoph. Nub. 863. Ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσει, q. l. citat Suid. v. Ἀχθέσῃ: Eq. 64., (ex Addendis, sed locum in Eq. frustra quæsivimus.) Ap. Plat. quidem in Hipp. Maj. 1253. a. legitur ἀχθήσῃ, ut et ap. Themist. Or. 4. p. 61. c. ἀχθήσεται. Sed et illis in locis η in e mutari debet. Ἀχθήσομαι enim per η derivatur ab ἄγομαι, et significat In jus rapiar, ut ap. Plat. Hipp. Maj. 1252. d. Ἀχθήσεται καὶ δίκαις ἀφλήσει. Altera forma ἀχθεσθήσομαι invenitur in Plat. Gorg. 345. c. et Pol. 10. p. 754. d. Andocid. de Pace cum Laced. 26, 7. Themist. Or. 11. p. 144. Aristid. 1, 524. Sed potuerunt Librarii formam sibi notiorem pro Attica reponere, in scriptoribus solutæ orationis incredibili licentia grassati." Pierson. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄξω· ἄξω καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖσε, ἀπάξω δὲ τὰ ὀπίσω ἄξω. Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxviii.: Τὸ ἄγειν ἐπὶ ἐμψύχων λέγεται, τὸ φέρειν δὲ ἐπὶ ἀψύχων. Ἄγεται δὲ ὁ ἀνὴρ γυναῖκα, ὅπερ ἐπὶ γυναικὸς οὐ λέγεται. Προσάγεται δέ τίς τινα, ἦγουν ἕλκει. Ἄγει ἡ θάλασσα γαλήνην, ἦγουν ἔχει, καὶ ἄγει ἑορτὴν τόδε τὸ ἔθνος, ἦγουν τελεῖ, καὶ, Ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν, παρὰ Σοφοκλεῖ, (versum hunc in Tragœdiis, quæ nostra ad tempora pervenerunt, frustra quæsivimus,) ἀντὶ τοῦ διάγειν, ἦγουν διαβιβάζειν. Καὶ ἄγω τινὰ εἰς δουλείαν, ἦγουν καθέλκω, καὶ ἐνάγω, καὶ ἐνάγω τὸ ἐρεθίζω, καὶ τοὺς νόμους μεγάλους ἄγω, ἀντὶ τοῦ ἡγοῦμαι, (respicitur Antiphontis locus supra citatus.)—Ἄγὸν οὖν, ὁ ἐνεστὼς ὁ παρατατικὸς, ἦγον· ἄξω, μέλλων· ἀγήοχα, παρακείμενος· ἤγαγον, δεύτερος ἀόριστος· ἄγομαι ὑπό τινος, καὶ ἐπὶ παθητικῆς σημειώσεως τοῦ ἐνεργητικοῦ· ἀχθήσομαι δὲ ἐπὶ πάθους· ἠγάγομεν, δεύ-

τερος ἀόριστος ἐπὶ ἐνεργείας· ἤχθην δὲ, ἐπὶ πάθους. Ex his verbis satis patet v. ἐνάγω in Harpocr. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ., Ἄγος· πολλὰ σημαίνει, Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν καὶ ἐνάγειν καὶ ἕλκειν ἔλαβεν, a nobis supra 793. d—794. a. suspectum, recte se habere. Suid. et Zonar.: Ἀγωγεύς· ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. Vide Ἀγωγεύς.] "Ἀγάγαι, pro ἀγαγὼν "usurpatum affert Hesych. itidemque ἄγαγον pro "ἄγαγε, in imperativo nor. 2. act. a them. ἄγω. "Phrynichus tamen (Ecll. 154.) de his dubitat an "usurpentur; ait enim: Τὸ Ἄγαγον, εἰ μὲν ἡ με- "τοχὴ εἴη ὁ Ἀγάγας, ἐν λόγῳ ἂν τινι ἦν· ° λεκτέον "οὖν Ἄγαγε· καὶ γὰρ ἡ μετοχὴ Ἀγαγὼν, ὡς Ἄνελε, "Ἀνελών." [In Pauwii Ed. sic legitur: Ἄγαγον· καὶ τοῦτο εἰ μὲν μετοχὴν εἶχε τὴν ἀγάγας, ἐν λόγῳ ἂν τινι ἦν. ° Λεκτέον οὖν ἄγαγε· καὶ ἡ μετοχὴ γὰρ ἀγαγὼν, ὡς ἄνελε, ἀνελών. " Pr. Editio, Ἄγαγον· καὶ τοῦτο εἰ μὲν τὴν μετοχὴν εἶναι ὁ ἀγάγας: recte ὁ ἀγάγας, sed εἶναι male: scriptum implicita ita expressa perperam non semel. Eadem mox, καὶ γὰρ ἡ μετοχή." Pauw. Cf. Kœn. ad Gregor. 341.] "Ha- "bent autem hæc Atticam reduplicationem duarum "initialium præsentis literarum, ut et infin. ἀγαγεῖν, "et in med. voce ἀγαγέσθαι, pro ἀγεῖν, ἀγέσθαι, "ἀγών." "Ἀγάγης, ου, ὁ, Sua sponte subjectus. "Ita VV. LL. sed crasso errore, nato ex eo quod "dicat Suid. ἀγάγης esse αὐθυπότακτον, non aliud "ille quidem intelligens ea voce quam ἀγάγῃς esse "subjunctivi modi, ideoque subjungens, καὶ ἀγά- "γωμεν." ["Ἄγω, Duco. Recte faciunt, qui aoristum ἤγαγον ab antiqua forma ἀγάγω deducunt, quæ, ut aliæ multæ, duplicatione primarum literarum orta est. Sed Suid. Ἀγάγῃς· αὐθυπότακτον, καὶ ἀγάγωμεν. Verbum αὐθυπότακτον autem, quod vocabulum commemoravit, non explicavit H. Steph. (sed v. supra,) significat Conjunctivum aoristi in iis verbis, quæ reliquis temporibus carent. Vide Eust. 684, 18. 983, 42. 1253, 52. Etym. M. 304, 37. Thom. M. in Εἰ 267. Fischer. Prolus. de Vitiis Lex. N. T. 646. et ad Weller. Spec. 2, 390. Ἀγάγω tamen memorat Etym. M. 54.: Ἄγω· βαρύτονον, ἐξ οὗ ἀγάγω, καὶ, Ἐπὴν ἀγάγωμι πόλιν, εἰς μι: Etym. Ms. παρὰ τὸ ἄγω βαρύτονον, ἐξ οὗ ἀγάγω καὶ ἀγάγωμι, εἰς μι. Locus, quem editus Etym. affert, legitur in Il. 24, 716. ubi nunc ita editum, αὐτὰρ ἔπειτα Ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγοιμι δόμονδε, Schol. Ven. γράφεται, πάλινδε. At ἀγάγοιμι optativum, qui alibi recte cum ἐπὴν conjungitur, ut Il. 19, 208. 24, 227. hic quidem ferri non posse, temporum ratio docet. Quo minus dubitandum, quin vera sit lectio Etymologi ἀγάγωμι, cujus vestigia sunt etiam in Hom. Cod. Lips. qui ἀγάγωμαι habet. Nimirum insolentia formæ adducti fuere Librarii, ut ἀγάγοιμι scriberent. (Ἀγάγωμι edidit F. A. Wolf.) Grammatici enim verborum in μι exeuntium tertiam tantum conjunctivi personam singularem ad indicativi regulam formari tradiderunt, ut Gaza 117.: Τὸ δὲ δῶσιν ἐπὶ τοῦ τρίτου καὶ δῴησι ποιητικὰ, πρὸς παράδειγμα τοῦ τρίτου τῶν ἑνικῶν. Scripsit, puto, πρὸς τὸ παράδειγμα τοῦ τρίτου τῶν ὁριστικῶν. Sicuti igitur tertiam personam conjunctivi ad indicativi similitudinem veteres flexerunt, ita jam eos etiam primam in μι formasse existimabimus. Quam rem non dubito quin aliquando plura exempla comprobatura sint." Hermann. Gr. Gr. 262.] "Ἀγα- "γύρτης, pro ἀγύρτης dici testatur Hes. Erit igi- "tur et hic anadiplasiasmus ille Atticus, qui est in "præcedentibus ἀγαγεῖν et ἀγαγέσθαι, pro ἀγεῖν et "ἀγέσθαι." ["Latini per apocopen effecerunt Agagam. Petronius Dalmata: 'Agaga est, curabo ut stigma habeat.'" Perger.]

['Αγόντων. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ἀγόντων· ἀντὶ τοῦ ἀγέτωσαν. Mœris: Ἀγόντων, ᾠδόντων, Ἀττικῶς· ἀγέτωσαν, ᾠδέτωσαν, Ἑλληνικῶς. " De his imperativis notavit H. Steph. App. de D. A. 168. Vim exemplorum dedit Mattair. de Dial. Gr. 66. quibus plurima possent addi. Paucis simus contenti. Παραγόντων, Demosth. adv. Leptin. 378. b. πεμπόντων, Soph. Œd. C. 467. χαιρόντων, Alciphr. 2, 1. ἡκόντων, Heliodor. 9. p. 459. καταλειπόντων et οἰκούντων, Clem. Alex. p. 3, 15. προσκυνούντων, Idem p. 28, 24. ἐθιζόντων, ibid. sed ibi reponendum ἐθιζέσθων, κυρούντων, Æsch. Choeph. 712. φθονούντων, Alciphr. 3, 30. ποιούντων, 52. ἐκκοψάντων, Aristoph. Av. 584. ἰόντων, Xenoph. K. Π. ubi Ms. ap. Hutchins. ἰέτωσαν. Hæc in tyronum gratiam. Comparandus Wessel. Obs. 50. cujus docta est observatio:— ('Damnant in Luciani Contempl. 352. Ἐν τοσούτῳ δ' ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον κατακεσούμενοι, vocem tertiam, rescribuntque ἐπαιρέσθωσαν, sed non persuadent: est enim hoc Attico more dictum. Ita χρήσθων, ἀντὶ του χρήσθωσαν, dixit Comicus Nub. 438. et Aristid. 2, 195. Μὴ οὖν ὡς φαυλοτέρους ἀναιτέσθων, et seq. Οὕτως εὑρισκέσθων τὴν σωτηρίαν. Non onerabo librum aliis exemplis, quia Dionys. H. de Homeri Poesi, et Thom. M. hanc Atticorum locutionem jam olim illustrarunt. Id obiter monere debeo, non videri Schol. Aristoph. l. c. dextre in hoc dicendi genere explicando versatum: Ἀττικὴ δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις, οἷον, ποιούντων ἐκεῖνοι, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν. Neque enim recte ποιούντων contenditur cum χρήσθων. Illud casus est secundi numeri multitudinis participium, ut nemo ignorat. Utuntur eo Attico more pro imperandi verbo. Sic, ut uno exemplo defungar, Soph. Ajace 981. Οἱ δ' οὖν γελώντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς. At χρήσθων ipsum imperandi verbum est. Forte tamen extra noxam Scholiastes est, et culpa in eos conferenda, qui ejus verba intempestive mutilarunt. Certe Thom. M. et is tamen in Aristophanem multis commentatus est, longe rectius de utroque hoc Atticorum loquendi usu disputavit.') Atticum morem si observasset Murator. Aneed. 322. in Firmi, scriptoris Atticæ elegantiæ studiosi, Epist. 44. pro λεγόντων οἱ πεπειραμένοι, non conjecisset λεγέτωσαν. Pari acumine Meibom. in Aristide Quinctiliano de Musica 3, 164. pro, Καὶ δὴ τουτὶ τέλος ἡμῖν οἱ περὶ μουσικῆς ἐχόντων λόγοι, reponebat ἐχέτωσαν. Nimirum huic mandes si quid recte curatum velis. Eadem forma usi Dorienses, ut in Inscrr. ap. Chisbull. Mon. Asiat. et ap. Thucyd. 5, 79. κοινανέοντων e pulcerrima Valck. emend. ad Eurip. Phœn. v. (imo p.) 65." Pierson.]

¶ Ἀγωγὴ, ῆς, ἡ, Ductus, Adductio, ἀπαγωγὴ, Hes. Item Portatio s. Importatio, Vectio, Vectura, Advectio, ut ἀγωγὴ σίτου, ἢ οἴνου, ap. Suid. Importatio frumenti aut vini, Advectio frumenti. Plato Polit. 2, Πρὸς τὰς ἀγωγὰς χρῆσθαι ὑποζυγίοις, Advectiones onerum, Ad vehenda onera, uti jumentis. Suidas ait ἀγωγὴν significare etiam τὸ ἀγώμενον βάρος, Onus quod vehitur. [Verba sunt hæc, Ἀγωγὴ· φορά τινῶν, ὃ καὶ παρακομίζειν λέγεται, ὡς λέγεται σίτου ἀγωγὴ, ἢ οἴνου, quæ extant et in Zonara. Idem Suid. et Zonar. et Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγωγὴ· ἡ κομιδὴ, καὶ τὸ ἀγόμενον βάρος. Thom. M. 331., a Schæf. Mss. indicatus: Ἐπὶ δὲ τῆς κομιδῆς καὶ φορᾶς, ἀγωγὴ, καὶ ἀπαγωγὴ, καὶ ἐπαγωγή.] ‖ Ἀγωγὴ τοῦ νόμου, Arist. Rhet. 1, (p. 76. Ed. Oxon. 1805.) Ipsa via et ratio ducendi legem in hanc vel illam partem, i. e. eliciendi ex ejus verbis hunc aut illum sensum, Καὶ εἰ ἀμφίβολοι, ὥστε στρέφειν καὶ ὁρᾶν ἐφ' ὁποτέραν τὴν ἀγωγὴν ἢ τὸ δίκαιον ἐφαρμόσει, ἢ τὸ συμφέρον, εἶτα τούτῳ χρῆσθαι. ‖ Ἀγωγὴ, Eductio. Ut ἄγειν ἔμμηνα dicit Dioscor. pro Educere, Elicere et ciere menstrua, ita ἀγωγὴν ἐμμήνων Ipsam eductionem menstruorum, Ipsum actum ciendi menstrua. ‖ Ἀγωγὴ, Mutatio ap. Aristot., cum dicit, Γένεσίς ἐστιν ἀγωγὴ εἰς οὐσίαν. Ita Alex. Aphrod. in Top. 6. [Ad h. l. respexerunt Suid. et Zonar. infra citandi.] ‖ Ἀγωγὴ, Institutio, Educatio, unde ἀγωγὴ παίδων, ut Plut. libellus Περὶ Παίδων Ἀγωγῆς. Ex his duobus composita παιδαγωγὸς et παιδαγωγία. Luc. Nigrino, (28.) Τοῦτα δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐστοχᾶσθαι. Suid. e Polybio (1, 32.) Ἤγαγε δὲ ὁ ξενολόγος καὶ Λακεδαιμόνιον ἄνδρα τῆς Λακωνικῆς ἀγωγῆς μετεσχηκότα, καὶ τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον. [In Zonara est: Ἀγωγὴ· ἡ μεταβολή. Πολύβιος· Ἤγαγε δὲ ὁ λόγος καὶ Λακεδαιμόνιον ἄνδρα τῆς Λακωνικῆς ἀγωγῆς μετεσχηκότα, καὶ τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον. " Verba, ἤγαγε δὲ ὁ λόγος, leg. ut ap. Suid. ξενολόγος, sensus causa additu sunt." Tittmann. In Polybio est: Περὶ δὲ τοὺς καιροὺς τούτους καταπλεῖ τις εἰς τὴν Καρχηδόνα ξενολόγος, τῶν ἀπεσταλμένων εἰς τὴν Ἑλλάδα

πρότερον, εἰς τὴν Καρχηδονίων ἄγων στρατιώτας κλείστους, ἐν οἷς καὶ Ξάνθιππόν τινα Λακεδαιμόνιον, ἄνδρα κ. τ. λ. Sic edidit Schweigh. sed melius legeris Λακεδαιμόνιον ἄνδρα.] ‖ Ἀγωγή, Ratio victus, Diæta, unde ἐρψυκτικὴ ἀγωγὴ ap. Galen. ἀναληπτικὴ ἀγωγὴ ap. Eund., Ratio victus corporis recreatrix, Bud. Idem alibi exponit, Educatio et nutritio virium refocillatrix. Idem Gal. alibi ἀγωγὴ πραοτάτη καὶ παρηγορικωτάτη. Ap. Dioscor. ἀγωγὴ θεραπευτική. ‖ Ἀγωγή, pro διαγωγὴ et δίαιτα, inquit Bud., in Aristot. Εὔλογον δὲ τοῖς εἰδόσι τῶν ζητούντων ἡδίω τὴν ἀγωγὴν εἶναι, Suaviorem esse vitam in inquisitione veritatis et commentatione. ‖ Ἀγωγή, Cultus in herbis et arboribus, s. cultura. Theophr. H. P. 1. Τὰ δὲ καὶ παρὰ τὴν ἀγωγὴν ἀλλοιότερα γίνεται, καὶ ἐκβαίνει τῆς φύσεως. ‖ Ἀγωγή, Contextus ductusque et structura orationis oratoris, inquit Bud., citans Dionys. H. (Jud. Isocr. 15.) Τὸ μὲν οὖν ὕφτιον καὶ ἀναβεβλημένον τῆς ἀγωγῆς, [" Ratio tractandæ orationis extensa et languidior," Ernest. Lex. Rhet.] Item hæc, Τῆς μέντοι ἀγωγῆς τῶν περιόδων τὸ κύκλιον. [Idem de Comp. Verb. 19. p. 260. Ἐν πάσαις δεῖ ταῖς στροφαῖς τε καὶ ἀντιστρόφοις τὰς αὐτὰς ἀγωγὰς φυλάττειν. " Strabo 959. Παραφθείρας τὴν τῶν πρατέρων μελοποιῶν ἀγωγήν. Ibidem mox: Ἀπεμιμήσατο τὴν ἀγωγὴν τῶν παρὰ τοῖς κιναίδοις διαλέκτων καὶ τῆς ἠθοποιΐας." Schæf. Idem Dionys. l. c. 23. p. 366. Ὅτι δ' οὐκ ἄλλα τινὰ τούτων ἐστὶν αἴτια, ἢ τὰ προειρημένα ὑπ' ἐμοῦ περὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης τῶν λόγων, ῥᾴδιον ἰδεῖν. " Mallem τούτων, τούτων τῶν λόγων, sc. τῆς συνθέσεως ταύτης τῆς ἀνθηρᾶς." Upton. " Cave assentiaris. Ἀγωγὴ in universum Modus ac ratio, h. l. est i. q. σύνθεσις. Verte, De hac compositione. Mox sequitur eodem sensu, περὶ ταύτης τῆς συνθέσεως." Schæf.] ‖ Ἀγωγή, Via, ὁδός, Hesych. [Vide Misc. Obs. V. 5. T. 1. p. 83. J. Poll. 3, 95. Ὁδοῦ ὑφήγησις, ἐξήγησις, δεῖξις, ἀγωγή, μήνυσις, ἡγεμονία, καὶ τὰ ὅμοια.] Item, Profectio novæ nuptæ ad maritum, Rhodiis, inquit idem Hes., [πορεία τῆς νύμφης πρὸς τὸν ἄνδρα, Ῥόδιοι. Idem: Ἀγωγή· τρόπος, ἀναστροφή. Suid. Zonar. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγωγή· ἀναστροφή, τρόπος. " Ἀγωγή, Vivendi ratio et modus, Mores, Vitæ institutum. Semel legitur in N. T. 2 Tim. 3, 10. Σὺ δὲ παρηκολούθηκάς μου τῇ ἀγωγῇ, Tu autem imitatus es meam vivendi rationem. Theophyl. ad h. l. per βίον καὶ πολιτείαν explicat, (Schol. Ms. Bibl. Medic. ap. Pricæum, quem vide: Τῇ ἀγωγῇ· τῇ τοῦ βίου πολιτείᾳ.) Et Neo-Græcus bene vertit ἀναστροφή. 2 Macc. 4, 16. Ὧν ἐζήλουν τὰς ἀγωγάς: 6, 8. 11, 24. Eodem sensu Hebr. מכותב Esth. 2, 20. ubi Alex. Ἐσθὴρ οὐ μετήλλαξε τὴν ἀγωγὴν αὐτῆς. Cf. Suicer. Thes. Eccl. Wetsten. ad 2 Tim. l. c. Krebs. Obs. Flav. 364." Schleusner. Lex. N. T. Adde Berkel. ad Anton. Lib. 286. Muncker. ad Eund. 48. Albert. ad Hes. Suid.: Ἀγωγή· ἡ διὰ τῶν ἠθῶν τοῦ τρόπου κατακόσμησις, ὡς λέγεται παίδων ἀγωγή, (ad Plut. librum respiciens, judice Tittmanno,) καὶ ἡ μεταβολή, ἐφ' οὗ σημαινομένου ὁ ὁριζόμενος οὕτω τὴν γένεσιν, κέχρηται τῷ τῆς ἀγωγῆς ὀνόματι, deest exemplum: respicitur ad Aristot. verba, quæ a Nostro supra sunt allata. Zonar. Ἀγωγή· ἡ τῶν ἤθων (l. ἠθῶν) τοῦ τρόπου κατακόσμησις, ὡς λέγεται παίδων ἀγωγή. Ἀγωγή· ἡ μεταβολή. Ἀγωγή· ἡ παίδευσις. " Polyb. 10, 24, 2, et 6. 25, 8, 1. Xenoph. de R. E. 3, 4. Polyb. 6, 2, 13. ἡ ἐκ παίδων ἀγωγή." Tittmann. Dio Chrys. Or. 33. p. 408. Τὸ σῶφρον, καὶ τὸ αὐστηρὸν τῆς τότε ἀγωγῆς. " Ἀγωγή, Plut. Mor. 1, 16. 420. ad Xenoph. Eph. 161. D. R. Epist. Cr. 293. Accusatio, Act. Traj. 1, 127. 137. Secta, Heyn. ad Apoll. 1089. Vide Zeun. ad Xenoph. K. Π. 571. Ἀγωγὴ παίδειος, Jacobs. Anth. 8, 191. Diod. S. 1, 63. 168. 470. n. 2, 294. 368. Plur., Diod. S. 2, 568. Dionys. H. 3, 1331. Jacobs. Anim. 268. Spalding. ad Quintil. 3. p. 558. Müller. ad Lycophr. p. 253. b. Ἀγωγὴ ὑδάτων, Dionys. H. 1, 581." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀγωγή· Judicium, Actio, Disciplina, Secta, Vadimonium, Vectura, Ductus, Ducatus, Elices. Ἡ ἀγωγή· Hoc institutum. Ἀγωγὴ μαθήσεως· Disciplina. J. Poll. 4, 42. Τὰ δὲ πράγματα, διδασκαλία, παίδευσις, ἐξήγησις, ὑφήγησις, ἡγεμονία, ἀγωγή, σοφιστική.]

Ἀνάγωγος, ὁ, ἡ, ex α priv. et nom. ἀγωγή, ὁ μὴ τῆς καθηκούσης ἀγωγῆς τετυχηκώς, Etymologus. Suid. et Hes. pro καθηκούσης ponunt δεούσης, [in illo est ὁ μὴ τυχών, in hoc ὁ μὴ τετυχηκώς, Zonar. ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀναγωγῆς, ubi, notante Tittmanno, l. ἀγωγῆς.] Cui non contigit institutionem habere qualem decebat, vel brevius, Cui non contigit institui ut decebat, vel educari. Proprie tamen ἀνάγωγος dici deberet Qui nullam habuit institutionem, Qui prorsus caruit institutione, Qui institutus non fuit, quasi quis dicat Ineducatus, quod nomen quidam e Gellio proferunt. Quia autem fere fit ut quibus in teneris annis defuit institutio, sint immorigeri, et ad quodlibet vitium sint proclives, moribus etiam sint rudes, ideo ἀνάγωγος appellatus fuit Intractabilis, Contumax, item, Dissolutus, Qui vita est dissoluta, item, Imperitus, Indoctus, Ineptus. Potest tamen intelligi ἀνάγωγος et alio modo, videlicet quasi Qui institui non possit, Cujus ingenium nullam institutionem admittat, In cujus mores s. ingenium aut naturam non cadat ulla institutio, aut educatio et disciplina, et ita uno verbo Ineducabilis, potius quam Ineducatus reddi deberet. Ita Xenoph. (Memor. 4, 1, 3.) ἀναγώγους vocat canes Qui ad venationem institui nequeunt: [" Vertere h. l. possis cum Ernestio Nondum institutæ; opponuntur enim καλῶς ἀχθεῖσαι." Lex. Xenoph.] Alii malunt pro Male institutus accipere. Dicuntur tamen ἀνάγωγοι παῖδες illo potius quam hoc sensu. Alias significationes hujus nominis sigillatim tractabo. Ἀνάγωγος igitur interpretari possumus Contumax, Intractabilis. Dicitur et equus ἀνάγωγος ap. Xenoph. (l. c. 3, 3, 4.) Indomitus, ut exponit Bud. Potest autem ἀνάγωγος in hac signif., quam primam pono, non a metaphorica nominis ἀγωγὴ signif. pro Institutione et disciplina, sed a propria, pro Ductu, s. Ipsa ducendi actione, derivari, ut sit ἀνάγωγος quasi Qui duci nequeat, Qui minime sit ductilis, Qui sit inducibilis, si Lat. lingua hoc nomen admitteret. ‖ Ἀνάγωγος, Dissolutus, Qui est vitæ dissolutæ, Intemperans, Petulans. Hes. enim ἀναγώγους exponit ἐκλελυμένους. Suid. ἀναγώγῳ explicat φιληδόνῳ, ἐκλελυμένῳ. E quibus videtur Bud. hanc interpretationem collegisse, ut sit ἀνάγωγος, Qui suo animo obsequitur intemperanter. Ab Hesychio exponitur etiam ὑβριστὴς, Injuriosus, vel Procax. Videtur autem ἀναγωγοτάτων in hac secunda signif. accipi ap. Plut. Περὶ Πολυπρ. (8, 65.) Ὥσπερ ἡ πόλις, ἣν ἐκ τῶν κακίστων καὶ ἀναγωγοτάτων κτίσας ὁ Φίλιππος, Πονηρόπολιν προσηγόρευσεν. ‖ Ἀνάγωγος, Imperitus, Indoctus. Eust. (1236.) enim ἀπαίδευτον significare dicit, hunc citans locum, Περιαγόμενος θεράποντας ὡραίους, καὶ παραδρομὴν κολάκων ἀνάγωγον. Reperio autem locum hunc ab Eust. citatum ap. Athen. 12., e Callia Historico, [imo e Posidonio Historico. Verba sunt hæc: Τρυφῆς οὖν δοῦλος ἦν καὶ κακουργίας· διὰ μὲν τῆς χώρας τετρακύκλους ἀπήνας περιαγόμενος, καὶ ἵππους, καὶ θεράποντας ὡραίους, καὶ παραδρομὴν ἀνάγωγον κολάκων τε καὶ παίδων στρατιωτικῶν.] Timo ap. eundem Athen. 13, (588.) Γραμματιδιδασκαλίδην ἀναγωγότατον ζωόντων. Additur in Eust. l. c.: Χρῆσις δὲ τοιαύτης λέξεως καὶ παρὰ Σιμωκάτῃ. Ἡ δὲ οἰνὴκ φράσις, δυσανάγωγον λέγει. Idem p. 1349.: Ὅτι δὲ σκῶμμα στρατιωτικόν ποτε καὶ τὸ λύκος, δηλοῖ καὶ Ἀθήναιος, ἔνθα ἱστορεῖ ὡς Γνάθαινα ἡ ἑταιρὶς ἐπεὶ δύο τινὲς αὐτὴν ἐμισθώσαντο στρατιῶτης καὶ μαστιγίας, ὁμώνυμοι, ὡς ἔοικε, ποταμοῖς, καὶ ὁ στρατιώτης ἀναγωγότερον, ἤγουν ἀπαιδευτότερον, λάκκον αὐτὴν ὠνόμασε κ. τ. λ.] ‖ Exponitur ἀνάγωγος etiam Ineptus. [Zonar. Ἀνάγωγοι· ὁ ὑβριστὴς, ἢ ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀναγωγῆς (l. ἀγωγῆς,) ἢ ὁ φιλήδονος, καὶ ἐκλελυμένος. Idem et Suid.: Ἀναγωγότερον· ἁμαρτητικώτερον, ἀτακτότερον. 2 Macc. 12, 14. Οἱ δὲ ἔνδον ἀναγωγότερον ἐχρῶντο, " Remissius aut contumacius agebant, ('petulantius, vel protervius,' Biel. Thes.) Diog. L. de Epicuro etiam dixit ἀναγωγότατος, notante Meibomio." Albert. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀνάγωγος· ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀναγωγῆς, (l. ἀγωγῆς.) Ἀναγωγότερον· ἁμαρτικώτερον, ἀτακτότερον, (f. l. ἁμαρτητικώτερον, ut in Suida et Zonara, errore e compendio scribendi nato.) Ἀναγώγῳ· φιληδόνῳ, ἐκλελυμένῳ. Hesych.: Ἀναγωγῷ πως· ἀνα-

κτῷ πως. "Mallem ἀναγώγῳ et ἀάκτῳ." Albert. Codex exhibet, Ἀναγογὼ πῶς. Lege, Ἀναγώγως πως· ἀάκτως πως, respicitur enim Macho ap. Athen. cujus verba Noster in Ἀναγώγως afferet. Gl. Ἀνάγωγος. Petulans, Indomitus, Contumax. J. Poll. 1, 112. Ἔστι δὲ εἰπεῖν, ἀπειθέστεραι τοῖς κυβερνήταις ἦσαν αἱ νῆες, ἀπειθεῖς, δυσπειθεῖς, δυσανάγωγοι, δυσάγωγοι, ἀνάγωγοι, ("deest in Ms. τὸ δυσανάγωγοι, et mox est, δυσαγωγοὶ, ἀναγωγοί." Jungerm.) 197. ἀνάγωγος ἵππος, (ad Xenoph. l. c. respiciens:) 2, 117. φωνὴν ἀνάγωγον, ἀπειθῆ. "Timo Phlias. 30. ad Diod. S. 2, 599. 600. Ind. Xenoph. Memor. et ad 3, 3, 4. Toup. Opusc. 2, 185. Reiz. de Prosodiæ Gr. Accentus Inclinatione 115. ('Ἀναγωγὸς, ὀξύτονον, decompositum ex ἀνάγομαι, Qui vim habet educendi, extrahendi, erigendi, evehendi; ἀνάγωγος, προπαροξύτονον, compositum ex a privativo et ἀγωγὴ, Qui caret disciplina, Qui male institutus est, Indoctus, Petulans, Contumax.') D. R. ad Longin. 262. ('Leg. Ἄφαροί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀστεῖσμοί, μυκτὴρ πολιτικώτατος, εὐγένεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας Ⓑ εὐπάλιστρον, σκώμματα οὐκ ἄμουσα, οὐδ' ἀνάγωγα, κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους, ἀλλ' ἐπεικῆ, διασυρμός τε ἐπιδέξιος, καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν καὶ μετὰ παιδιᾶς εὐστόχαν κέντρον, ἀμίμητον δὲ, εἰπεῖν, τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐναφρόδιτον. Σκώμματα ἐπεικῆ, ut emendavimus, τοῖς ἀναγώγοις opponuntur, Plut. T. 2. p. 74. d. 855. b. Marcellin. in Hermog. 42.') De joco, Toup. ad Longin. 348. ('Τὰ ἀνάγωγα σκώμματα sunt Joci inurbani, lascivi, atque homine libero minime digni. Athen. 585. Ἀριστόδημος δὲ ἐν δευτέρῳ Γελοίων Ἀπομνημονευμάτων, Γνάθαιναν, φησὶ, δύο ἐμισθώσαντο, στρατιώτης καὶ μαστιγίας· ἀναγωγότερον οὖν τοῦ στρατιώτου λάκκον αὐτὴν εἰπόντος· πῶς; ἔφησεν, ἢ ὅτι δύο ποταμοὶ ἐμβάλλετέ μοι, Λύκος καὶ Ἐλεύθερος;')" Schæf. Mss. Ad h. Athen. l. respexit Eust. l. c. Vulgatam lect. ἐπικείμενα, pro qua D. R. ἐπεικῆ conjicit, Ernest. Lex. Rhet. recepit:—"Ἐπικείμενα σκώμματα Longino sunt Joci in vicinia, et ad manum posita, in quibus ergo est naturalis quædam venustas ab ingenio orta. His contraria ponit ἀνάγωγα, Jocos effrenes, Ⓒ quos petulantia quædam et maligna ars investigavit." Vox Plutarcho satis frequentatur: de Audit. 6, 167. Σύ μοι δοκεῖς ἀνόητος εἶναι, καὶ ἀνάγωγος, Conj. Præc. 6, 529. Ἀρατὴς δὲ περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ ἀνάγωγος, Sept. Sap. Conv. 6, 559. Σύνδειπνος δὲ κεφαλαλγὴς, καὶ βαρὺς, καὶ ἀνάγωγος, Sympos. 8, 415. Τὸ, Μισέω μνάμονα συμπότην, ὦ Σόσσιε Σενεκίων, ἔνιοι πρὸς τοὺς ἐπιστάθμους εἰρῆσθαι λέγουσι, φορτικοὺς ἐπεικῶς καὶ ἀναγώγους ἐν τῷ πίνειν ὄντας, Amator. 9, 75. Ἐκκύψας δὲ τὸ θράσος, καὶ κατακλάσας τὸ σοβαρὸν καὶ ἀνάγωγον, ἐμβαλὼν αἰδῶ, καὶ σιωπὴν, καὶ ἡσυχίαν, καὶ σχῆμα περιθεὶς κόσμιον, ἐνὸς ὑπήκοον ἐποίησεν, Phocione 4, 305. Καὶ τὸν παῖδα Κτήσιππον ἐβούλετο μὲν ἄνδρα ποιεῖν ἀγαθὸν, ἔμπληκτον δ' ὁρῶν καὶ ἀνάγωγον, ὅμως οὐκ ἀπεῖπεν ἐπαιορθούμενος καὶ ἀποκρύπτων τὰ αἴσχη. "Philo J. 1, 658. Zosim. 415(=786. Σκαιὸς δέ τις ὢν καὶ ἀνάγωγος.) Clem. Alex. Pæd. 147. ('Ἵνα μὴ ἀνάγωγοι καὶ ἀμαρτωλοὶ εἰς τέλος, τῇ καταδίκῃ ἐμπέσωμεν.) Stob. 393. (ε Chrysippo, Εἰ γὰρ Ἀλεξῖνος ὁ ἀνάγωγος, καὶ Ἐπίκουρος ὁ ἀναίσθητος κ. τ. λ.) Dionys. Ⓓ H. 2, 446." Wakef. Mss.]

Ἀναγώγως, Contumaciter. ‖ Item Petulanter, Injuriose, Contumeliose. (Macho ap.) Athen. 13, (580.) ἀναγώγως δέ πως Τοῦ μειρακίσκου καὶ τυραννικώτερον Αὐτῇ συναντήσαντος. ‖Ἀναγώγως, Imperite, Indocte, Inepte. Athen. 13, (585.) Ἀναγωγότερον οὖν τοῦ στρατιώτου λάκκον αὐτὴν εἰπόντος. Ubi Eust. (1349.) ἀναγωγότερον ait significare ἀπαιδευτότερον. Gell. (7, 3.:) Culpavit autem primum hoc, quod Cato inerudite et ἀναγώγως, ut ipse ait, principio nimis insolenti nimisque acri et objurgatorio usus sit.

‖ Ἀναγώγως, Citra inductionem et certam quandam cohærentiam, quæ species argumentationis dicitur ab Aristot. cum quis per plura singularia progrediens, universale aliquod probat: id quod Platoni frequentissimum est. Hæc ad verbum in VV. LL. sine ullo testimonio. Hanc autem annotationem sequendo, hoc adverbium ab ἀγωγὴ, Inductionem significante, deducendum fuerit.

Ἀναγωγία, ἡ, Defectus disciplinæ, Bud. Item, Dissoluta vita, et Animus juvenis indomitus, ut στρατιὰ ὑπὸ τῆς ἀναγωγίας διεφθαρμένη. Plut. Pol. Præc. (9, 194.) Τί γὰρ δεῖ λέγειν τὸν, [τὸν in Reisk. et Wyttenb. Edd. non legitur,] Ἀλκιβιάδην, ὃν περὶ τὰ κοινὰ πάντων ἐνεργέστατον ὄντα καὶ στρατηγὸν ἀήττητον, ἀπώλεσεν ἡ περὶ τὴν δίαιταν ἀναγωγία καὶ θρασύτης; Idem Περὶ τοῦ Ἀκούειν, de pueris togam virilem sumentibus, Καὶ λύσαντες τὴν κατασχηματίζουσαν αὐτοὺς περιβολὴν, καὶ ἀποθέμενοι τὸ αἰδεῖσθαι, εὐθὺς ἐμπίμπλανται τῆς ἀναγωγίας. Quæ exempla citat Bud. Sciendum est autem Plut. de eodem Alcibiade idem vocabulum alibi usurpasse, nimirum in ejus Vita (2, 161.) Πολιτείαν δὲ τὴν μὲν Ἀλκιβιάδου τὴν ἄγαν λαμπρὰν, καὶ τὸ μὴ καθάρσιον ἀναγωγίας ἢ βωμολοχίας. Est igitur hic locus cum illo conferendus. [Suid. Ἀναγωγία. Ὁ δὲ δι' ἀναγωγίαν ταῦτα ἔπασχε, τουτέστιν, ἀπαιδευσίαν. Ἔχων στρατὸν ὑπὸ μέθης καὶ ἀναγωγίας ἠμελημένον καὶ διεφθαρμένον. Idem artic. in Zonara extat, nisi quod ap. eum est, Ⓑ Ἀναγωγία· ἡ ἀπαιδευσία, pro Ἀναγωγία—τουτέστιν ἀπαιδευσίαν. Huc respexit Noster supra, στρατιὰ tamen pro στρατὸς habens. "Suid. v. Γόργος (e Polybio 7, 10, 5. ubi v. Schweigh.): Πλεῖστον μὲν ἀπέχειν δοκῶν τῆς τοῖς ἀθληταῖς παρεπομένης ἀγωνίας, πρακτικώτατος δὲ καὶ νουνεχέστατος εἶναι νομιζόμενος περὶ τὴν πολιτείαν. Scr. ἀναγωγίας, quæ vox significantissima est. Glossæ: Ἀναγωγία· Imperitia, Rusticitas, Petulantia. Demetr. Phal. Περὶ Ἑρμ. 173. Ἡ γὰρ ἀντίθεσις, ἡ περὶ τὰ ὀνόματα, καὶ ἡ φροντὶς, ἐμφαίνει τινὰ ψυχρότητα ἤθους καὶ ἀναγωγίαν." Toup. Emendd. 3, 48. "Ruditatem quandam et veluti importunitatem e defectu venustatis et elegantiæ." Ernest. Lex. Rhet. "Synes. 64. Schol. Pind." Wakef. Mss.]

Δυσάγωγος, ὁ, ἡ, et Εὐάγωγος, opposita. Εὐάγωγος enim sonat Ductilis, Qui facile duci potest, unde pro Tractabili et docili accipitur. Arist. Pol. 7. Ὅτι δεῖ διανοητικοὺς εἶναι τοὺς μέλλοντας εὐαγώγους ἔσεσθαι πρὸς τὴν ἀρετὴν τῷ νομοθέτῃ. Δυσάγωγος, Qui difficile ducitur et impellitur quo volumus, Intractabilis, Indocilis. Δυσάγωγος ἵππος, Contumax equus, [J. Poll. 1, 197. ἀπειθὴς, δυσήνιος, δυσάγωγος, ἀνάγωγος: 112. Ἔστι δὲ εἰπεῖν, ἀπειθέστεραι τοῖς κυβερνήταις ἦσαν αἱ νῆες, ἀπειθεῖς, δυσπειθεῖς, δυσανάγωγοι, δυσάγωγοι. Cf. Ἀνάγωγος. Zonar. Δυσανάγωγος· ἀπειθὴς, δυσχερής. "Δυσανάγωγος non est ἀπειθὴς, (sed v. J. Poll. l. c.) sed Qui ægre educitur et excreatur, ut e Dioscor. H. Stephanus. Quare malim legere δυσάγωγος, quod de equis dicitur, Lucian. Abdic. 2, 161. Ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγώ. Cf. Suicer. Thes. ('Lexica habent ex Hes. Δυσάγωγος· δυσχερής. Δυσάγωγοι· δυσκόλως φερόμενοι.' Adde: Δυσήνιος ἀπειθεῖς, δυσάγωγοι. 'Cyrill. Alex. in Jes. 56. p. 793. Μὴ καυχάσθω, omnino leg. κατακαυχ., τῶν ἀλλογενῶν ὁ δυσάγωγος Ἰσραὴλ, et in Jes. 65. p. 895. Κατέθορεν ὥσπερ τῆς Ἰουδαίων ἀλαζονείας ὁ τοῦ Κυρίου θυμὸς, μυνονυχὶ καταφλέγων τὸν ἀπειθῆ καὶ δυσάγωγον. Basil. Procem. in Ps. T. 1. p. 125. Ἐπειδὴ εἶδε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον δυσάγωγον πρὸς ἀρετὴν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Ejus contrarium εὐάγωγος.') Sed Suid. habet δυσανάγωγος, (male, judice Albertio.) Puto in hac gl. utrumque latere. Cyrill. Δυσάγωγος· δυσμεταχείριστος. Δυσανάγωγος· ἀπειθὴς, δυσχερής. Zonar. infra: Δυσάγωγοι· δυσμεταχείριστοι." Tittmann. "Dionys. Hal. A. R. 2, 28. (Οὐ λόγων διδαχῇ παραγίνεσθαι τοῖς πολιτικοῖς πλήθεσι πέφυκεν, ἐν οἷς τὸ πλεῖόν ἐστι δυσάγωγον:) 9, 8. (Τοῖς δὲ δυσαγώγοις ἐπὶ τὸ καλὸν.") Wakef. Mss. Perperam ap. Schneider. Lex. scribitur δυσαγωγὸς pro δυσάγωγος. Idem tamen εὐάγωγος habet, non εὐαγωγός.]

Εὐάγωγα, ap. Dioso. Quæ facile rejiciuntur et excreantur. Sic VV. LL. Vide Εὐανάγωγος.

[Εὐάγωγος, Habilis, Gl. J. Poll. 1, 195. ἵππος εὐπειθὴς, εὐάγωγος, εὐήνιος, 2, 117. φωνὴν εὐπειθῆ, εὐάγωγον. Hes. Εὐάγωγον· εὐχερὲς, καλῶς, εὐκόλως ἀγόμενον. Εὐήρας ἵππους· εὐαγώγους. "Sublata distinctione malim εὐήρεας, ab εὐήρης, sic et Jens. (et sic Cod. nisi quod in eo est εὐηρέας, quod in εὐήρεας mutaverat Musur. 'In Ald. mendum typ.' Schow.) Phot. Suid. (Zonar.) et Etym. M. Εὐήρες· εὐάγωγον."

Albert. Hesych. *Εὐελιέστερος· εὐάγωγος. "Ed. Flor. εὐελιήστερος. (Cod. εὐελιέστερα.) Cogitabam *εὐελκέστερον, ab ἕλκειν. Comparativum autem per positivum reddit, ut sæpius." Albert. "L. εὐηπελέστερος. Hes. Εὐηπελεῖς· πρᾶοι, εὐήνιοι: nisi præferas εὐηρέστερος, quod Hemsterhusio placebat." D. R. in Auct. Emendd. Suidas: Εὐάγωγον· εὐχερές. καλῶς ἀναγόμενον. ἢ εὐάγωγον. εὐθήρατον. εὔληπτον. Lege: Εὐάγωγον· εὐχερὲς, καλῶς ἀναγόμενον, ἢ εὐάγωγον· εὐθήρατον, εὔληπτον. Zonar.: Εὐάγωγον· εὐχερὲς, καλῶς ἀναγόμενον, ἢ εὐθήρατον, ἢ εὔληπτον. Phot.: Εὐάγωγιν· εὐχερές. Εὐάγωγον· εὐθήρατον, εὔληπτον. Lucian. de Merc. cond. 21., Δέχει τοίνυν τὸν χαλινὸν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ἀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος: Catapl. 4. Καὶ τῷ πώδε ἀντερείδων πρὸς τοὔδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν, Schol. εὐχερὴς: Imag. 6. Καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον: Philops. 23. Τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος: "de Hist. Conscr. 55. Εὐαφὴς καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις, Concinnus et sequentibus accommodatus sit transitus ad narrationem. Sermo est de transitu a procœmio ad narrationem rerum. Vide quæ de simili metaphora in eadem re notata sunt ad v. Βᾶσις." Ernest. Lex. Rhet. "Isocr. Epist. 2. p. 409. τὴν πόλιν εὐαγωγοτέραν dixit, (Busir. Laud. 392. Auger. Εὐάγωγος δὲ καὶ πρὸς πολλὰ χρήσιμος τοῖς ἐντὸς αὐτοῦ κατοικοῦσι,) ut φύσιν εὐάγωγον, Themist. Or. 8. p. 105. b." Abresch. Misc. Obs. 7, 2. p. 302. Plut. de Aud. Poet. 6, 51.: Μεταδίδου τῷ Κλεάνδρῳ καὶ προκαταλάμβανε τὴν φύσιν αὐτοῦ διὰ τὸ μηδαμοῦ νωθρὸν, ἀλλὰ πανταχοῦ σφοδρὸν καὶ δεδορκὸς, εὐαγωγοτέραν ὑπὸ τῶν τοιούτων οὖσαν: de Virt. Mor. 7, 755. Ὥστε μὴ προεσθεῖν τοῦ λογισμοῦ, μηδὲ ὑπενδιδόναι, μηδὲ ἀπειθεῖν, μηδὲ ἀπειθεῖν, ἀλλὰ πᾶσαν ὁρμὴν εὐάγωγον οὖσαν, Ἀθηλυν ἵππῳ πῶλον ὡς ἅμα τρέχειν, (Simonid. 146. p. 399. Gaisf.): Philos. esse cum Princ. 9, 112. Οὐδὲ γὰρ τοὺς καλοὺς τῶν νέων διώκει καὶ ὡραίους, ἀλλὰ τοὺς εὐαγώγους, καὶ κοσμίους, καὶ φιλομαθεῖς. "Εὐάγωγος, Docilis. (Econ. 12, 15. Εὐάγωγοι εἰς τὴν τούτων ἐπιμέλειαν. Antea opponitur ἀδύνατοι εἰς ἐπιμέλειαν παιδεύεσθαι." Lex. Xenoph. Ælian. H. A. 2, 11. Οὕτως ἄρα ἡ φύσις μεγέθει μὲν αὐτὸν (τὸν ἐλέφαντα) μέγιστον εἰργάσατο, μαθήσει δὲ πρᾴστατον ἀπέφηνε καὶ εὐάγωγον.]

[* Εὐαγώγως, Qua commodissima ratione poteris. Cic. ad Att. 13, 23. "Quare confice εὐλόγως." "Edidi lect. vet. ex Ed. Rom. Asc. P. Manut. Vict. Aldus deinde dedit *εὐαγῶς, quem Cratander et Lambinus imitati sunt. Bosius e Ms. suo dedit εὐαγώγως, quem Gruter. Græv. secuti sunt. Id mihi non aptum videtur. Est contrarium τῷ ἀναγώγως, Pertinaciter, (imo, τῷ δυσαγώγως, ut tradiderunt Noster et Suicer. supra, quibus addas Albert. ad Hes. v. Εὐάγωγον,) nec pertinet ad agentem, sed ad eum, quocum agitur. At εὐλόγως est Commoda aliqua ratione, Bono modo, ut in fine dixit." Ernest.]

[* Εὐαγωγία, Bona educatio. Plut. de Puer. Educ. 6, 44. Ὥστε, εἴ τῳ μέλει τῶν πατέρων τῆς τῶν τέκνων εὐαγωγίας, *ἐκδιωκτέον τὰ μυσαρὰ ταῦτα θρέμματα. Phot. Εὐαγωγία· εὐπαιδευσία. Alibi ponitur pro Facilis Inductio. Pseudo-Plato Defin. T. 11. p. 292. Εὐγένεια, ἀρετὴ εὐγενοῦς ἤθους, εὐαγωγία ψυχῆς πρὸς λόγους καὶ πράξεις. "Credulitas, Philostr. V. A. 6, 13. (Εἰ πρῶτον μὲν ἀλώσονται ψευδολογίαν τιμῶντες, καὶ ἀξιοῦντες αὐτὴν ὥσπερ τὴν ἀλήθειαν, εἶτα κουφότητα καὶ εὐαγωγίαν.) Aristot." Wakef. Mss. Themist. Or. 13. p. 175. Τοῖς Γρατιανοῦ δὲ ὑπάρχοις, καὶ τοῖς ἀγχοῦ, καὶ πορρωτέρω, τὸ βασιλικὸν γνώρισμα ἔπεστιν ἡ πρὸς τὸ καλὸν εὐαγωγία: 15. p. 192. Ἀλλὰ ἅπασιν αὐτοῖς ὥσπερ νομίσμασιν ἡ σὴ εἰκὼν σεσήμανται, καὶ εἰς ἓν λάμπει ὁ σὸς χαρακτὴρ τῇ πρὸς τὸ καλὸν εὐαγωγίᾳ. Æschin. π. Παραπρ. 316. Καὶ τὴν Ἐπικράτους εὐαγωγίαν, τοῦ Φίλωνος ἀδελφοῦ, ἐπανάγεις εἰς ὑνείδη. "Παιδείαν καὶ σωφροσύνην," Wolf. "Mores sedatos et liberales, Pudorem." Reisk.]

Sunt et quædam verba composita ab ἀγωγὴ derivata, ut σκληραγωγῶ, unde et σκληραγωγία, quæ suis vide locis. Alia autem, meo judicio, est ratio hujus verbi et similium, quam τοῦ παιδαγωγῶ, γεροντοαγωγῶ, et similium. Præcedit enim in his ἀγωγὸς, ut παιδαγωγῶ præcedit παιδαγωγός.

Ἀγώγιμος, ὁ, ἡ, Duci aut vehi facilis, Ductilis, s. Vehibilis, si dici posset. Xenoph. K. II. 6, (1, 28.) Ἐπεὶ δὲ πάντα συνεστήκει αὐτῷ τὰ περὶ τοὺς πύργους, πεῖραν ἐλάμβανε τοῦ ἀγωγίμου, Periculum faciebat facilitatis vehendi, vel Rationis vehendi, nam ἀγώγιμον pro substantivo usurpat, h. e. Experiebatur quam facile aut qua ratione vehi ea possent. [Vide notanda in Ἀγώγιον.] ‖ Ap. Plut. Alcibiade (6.) ἀγώγιμος metaphorice, cum dicit, Ἀλκιβιάδης δ' ἦν μὲν ἀμέλει καὶ πρὸς ἡδονὰς ἀγώγιμος, Erat is qui facile ad voluptates duci posset, vel adduci h. e. Erat proclivis s. pronus ad voluptates. ‖ Ἀγώγιμον, adj. Quod advehere licet, aut advehi solet, Quod importari potest ex uno loco in alium. Plut. Lycurgo (9.) Τὸ γὰρ σιδηροῦν (νόμισμα) ἀγώγιμον οὐκ ἦν πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. Jul. Epist. (24.) Μόνη δὲ ἡ παρ' ἡμῖν χώρα τίκτει φυτὸν ἀλλαχοῦ φῦναι μὴ δυνάμενον, ὥσπερ τὰ ἐξ Ἰνδῶν ἀγώγιμα, καὶ οἱ Περσικοὶ σῆρες. ‖ Ἀγώγιμον, Onus quod vehitur. Ἀγώγιμα Suid. exponit Onera mercatoria, citans hunc locum, Αὐτοὺς μὲν ταὺς [τοὺς, quod exhibet Ed. Mediol., in Kusteri Ed. desideratur,] ἐμπόροις ἀπαθεῖς κακῶν ἀποσῶσαι, τὰ δὲ ἀγώγιμα σφίσιν ἀνασώσασθαι. Ap. Basil. ἀγώγιμα, Merces quæ navi vehuntur, cum dicit, Οὔτε οἱ πλέοντες ἑκουσίως ἐκβάλλουσι τὰ ἀγώγιμα· ἀλλ' ὥστε διαφυγεῖν τὰ ναυάγια, ὑφίστανται τὴν ἐκβολήν. Bud. ἀγώγιμα exponit uno verbo Merces in hoc Demosth. loco (1290.) Τὰ δ' ἄλλα ἀγώγιμα ὡς ὑμᾶς ἀπέστελλον. Idem in Lex. scribit, Ἀγώγιμα, φορτία, Impedimenta, Sarcinæ, Res promercales, Polluci sæpe, ut in nundinis, τὰ ὤνια καὶ πιπρασκόμενα, ἀγώγιμα λέγεται, Mercimonia, Merces, Demostheni. [Idem Demosth. 929. Ἄλλο δὲ μηδὲν ἀγώγιμον ἄγεσθαι ἐν τῷ πλοίῳ Ἀπολλόδωρον εἰς τὸν Πόντον, Vectabile. J. Poll. 1, 99. Τὰ δὲ ἐντιθέμενα ταῖς ναυσὶ, φόρτος, φορτία, ἀγώγιμα, ῥῶπος, γόμος, παρενθῆκαι: 6, 176. Ἐμβολὴ ἀγωγίμων, ("Interpr. Rerum introductio, minus bene hoc; nam ἐμβ. ἀγ. est Impositio mercium in navem, Ipsa actio, qua inferuntur navi merces," Kuhn.) 7, 8. Αὐτὰ δὲ τὰ πιπρασκόμενα, πώλημα, ὤνια, ἀγώγιμα: 9, 34. Ὥσπερ καὶ τὸ δεῖγμα, τοὔνομα ἀπὸ τοῦ δεῖγμα τῶν ἀγωγίμων τοῖς ὠνητιῶσι δεδόσθαι, παρ' Ὑπερίδῃ ἐν τοῖς Ὑπὲρ τοῦ Ταρίχους. Thom. M.: Ἀγώγιμα κάλλιον, ἢ φορτία. Εἰσὶ δὲ καὶ ἀγώγιμα οὐ μόνον τὰ φορτία, ἀλλὰ καὶ τὰ ἁπλῶς κομιζόμενα. Συνέσιος ἐν Ἐπιστολῇ (121. p. 257.) Πολλαῖς ἴσχυξε γενομένην ἀγώγιμον. Καὶ πάλιν ἐν Ἐπιστολῇ (109. p. 252.) Τυὰ τὰ ἀπὸ Πτολεμαΐδος ἀγώγιμα. "Vide Salmas. ad Achill. Tat. 741. (Ἡ δὲ οὐκ ἠσχύνετο τοῦτο ἀπὸ τῆς ξένης ἐνεγκοῦσα τὸ ἀγώγιμον, ὡς φορτίον κάλλος ἐξωνημένη, ἦλθε μοιχὸν ἐμπεπορευμένη. "Ἀγώγιον, ita erat in Editione. Sic etiam est in Anglicano. Alii libri habent, ut edidimus, τὸ ἀγώγιμον. Quod verum est. Sed cur addit, ὡς φορτίον? Putem, esse e glossa. Nam ἀγώγιμον i. q. φορτίον. Et sic passim usurpant τὰ ἀγώγιμα ἀντὶ τῶν φορτίων, pro Mercibus, quæ aliunde advehuntur et importantur, Gr. scriptores. Hes. Ἀγώγιμα· φορτία. Nihil notius. Sed forsitan mutanda interpunctio, ac leg.' ut nos supra legimus: 'Non erubuit hoc mercimonium peregre secum adduxisse, mercium loco pulcritudine emta; venit adulterum mercata. Nihil verius. Leg. τοῦτο τὸ ἀγώγιμον,' pro τοῦτον, 'Hoc mercimonium. Perperam legebatur in Editione, ἐνεγκοῦσα τὸ ἀγώγιον ὡς φορτίον, ἀλλ' ὅσον ἡ μὲν, οἶμαι, μοιχὸν ἐμπεπορευμένη. In Anglicano, τὸ ἀγώγιον ὡς φορτίον, ἀλλ' ὅσον ἡ μὲν ἦλθε.') Φορτία nonnunquam junguntur. Pausan. 3. p. 233. (imo 235.) Οἱ δὲ ἐς τὴν Ἰνδικὴν ἐσπλέοντες φορτίων φασὶν Ἑλληνικῶν τοὺς Ἰνδοὺς ἀγώγιμα ἄλλα ἀνταλλάσσεσθαι, quæ minus accurate Huet. ad Polydori, Lacedæmoniorum regis, cujus mentio ap. Pausan præcesserat, ætatem referenda censuit de Navig. Ant. 6. Τὰ ἐξ Ἰνδῶν ἀγώγιμα, Julian. Ep. 24. p. 393. (l. c.) Vim Gr. vocis expressit Amm. Marcell. 14. p. 15. 'Alia plurima vehi terra marique consueta.' Synesius frequenter adhibuit, cujus exemplum prius nihil huc facit." T. H. "Occurrit tamen (φορτία) ap. Aristoph. Plut. 352. et alibi, ut φορτίον ἐπάγεσθαι ap. Ælian. V. H. 9, 14. Ἀγώγιμα ἐκνομίζουσι,

Merces exportant, Arrian. Indic. 174. H. Steph." Stœber. Cum Thoma vero cf. Mœr.: 'Αγώγιμα, καὶ φόρτον, 'Αττικῶς· φορτία, 'Ελληνικῶς. Zonar.: 'Αγωγίμων· φορτίων βασταζομένων ἢ ἐμπορικῶν. Αὐτοὺς μὲν τοὺς ἐμπόρους ἀπαθεῖς κακῶν διασῶσαι, τὰ δὲ ἀγώγιμα σφίσιν ἀνασώσασθαι. Ubi Tittmann. consuli jubet Cass. Dion. 1253. Ἤδη δὲ καὶ ἐθελονταί τινες ἔμποροι, ὡς καὶ ἄκοντες, ὑπ' αὐτῶν ἠλίσκοντο, καὶ τὰ ἀγώγιμα μεγάλων χρημάτων πωλήσαντες, ἐξέπλεον ἐκδιδράσκοντες. Suid.: 'Αγώγιμον καὶ ἀγώγιμος· ἄγων, ἀγόμενος, φερόμενος. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αγώγιμος· ἄγων, ἀγόμενος. Suid. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αγωγίμων· φορτίων ἐμπορικῶν. Xenoph. K. A. 5, 1, 10. Valck. ad Scap. marg. e Philostr. Her. 740. affert, Ἐρρώσθω λοιπὸν ἡ ναῦς, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ· τὰ γὰρ τῆς ψυχῆς ἀγώγιμα, ἡδίω τέ μοι καὶ κερδαλεώτερα. Basil. 1, 474. Ἐμπόρῳ τινὶ μεγαλοπλούτῳ, ὃς τῷ πλήθει τῶν ἀγωγίμων ἐπαγαλλόμενος κ. τ. λ. Eurip. Cycl. 385. Τρισσῶν ἁμαξῶν ὡς ἀγώγιμον βάρος. " 'Αγώγιμα, Waaren, Zeun. ad Cyrop. 571. Boissonad. ad Philostr. (l. c. afferens Vit. Apollon. 3, 35. Synes. Ep. 48. et 70.) Fischer. ad Weller. 2, 46. (' Adjectiva in *ιμος* ducuntur vel a substantivis, ut αἴσιμος, Herod. 9, 43. ἀγώγιμος, Vectabilis, unde τὸ ἀγώγιμον dicitur Vectabilitas, Xenoph. K. Π. 6, 1, 28. nam τοῦ ἀγωγίμου, non ἀγωγίου, recte ibi scriptum extat etiam in Cod. Palæoc. κύδιμος, κάλλιμος, σπάριμος, λόγιμος, (Herod. 2, 65.) a nominibus αἶσα, ἀγωγή, κῦδος, κάλλος, σπόρος, λόγος: vel a præsentibus verborum, ut δόκιμος, Herod. 3, 75. προσδόκιμος, (1, 78. 3, 123.) a δοκῶ, προσδοκῶ. Vide Etym. 487. 281.')" Schæf. Mss.]

'Αγώγιμοι, inquit Bud. dicuntur quasi Ductiles οἱ καταδεδικασμένοι, Judicati, aliique in quos jus est prehensionis, vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliam ob causam, Demosth. π. Νικοστρ. (1249.) Ἵνα μὴ ὅ, τε ἀποδέδωκα, ἔφη, τὰς χιλίας δραχμὰς, ἀπόλωνται, καὶ αὐτὸς ἀγώγιμος γένωμαι, Ne addicar cui debeo. Idem in Aristocr. (631.) Ἐάν τις ἀποκτείνῃ Χαρίδημον, ἀγώγιμος ἔστω, φησὶ, πανταχόθεν, Qui Charidemum occiderit, eum in nexum abducere jus esto ex omni loco. [" 'Αγώγιμος est Is, quem jus et fas est, e vestigio, ubi reperiatur, a quocunque, qui velit, actore in judicium, ad undecim viros, in servitutem, quoquo velit, obtorto collo agi, rapi." Reisk.] Plut. Solone (13.) Ἡ χρέα λαμβάνοντες ἐπὶ τοῖς σώμασιν, ἀγώγιμοι τοῖς δανείζουσιν ἦσαν, Versuram facientes corporis nexu, duci a creditoribus velut addicti poterant, ut inde nexum inirent. Ducere Latini Græcorum more dicunt. Plura in Comm. Bud. [Idem Plut. l. c. 15. Καὶ τῶν ἀγωγίμων πρὸς ἀργύριον γεγονότων πολιτῶν, τοὺς μὲν ἀπήγαγεν ἀπὸ ξένης, γλῶσσαν οὐκ Ἀττικὴν ἱέντας, ὡς ἂν πολλαχῇ πλανωμένους. " Etiam absque reliqua fuissent, tamen ἀγώγιμος infinitis locis, ap. Plut. adeo ipsum, ne dicam alios auctores, Eum significat, in quem jus prehensionis est, et qui in vincula abduci ab aliquo impune potest. Ita in Lysandri Vita (27.) lex Spartanorum memoratur, quæ exules Atheniensium ἀγωγίμους esse juberet. Idemque noster Auctor in Catone Minore (18.) de Marcello quæsturæ collega loquens, obnoxio ob verecundiam animi, ita ut quibusvis precibus vinceretur, et petitionem recusare vereretur ullam, ἀγώγιμον ὑπ' αἰδοῦς τοῖς δεομένοις, eleganter dixit. Lapus noster monstrose perspicuum sane l. h. pervertit, nescio quos cives exportandis pecuniis constitutos, ab eoque officio eos, quod Attice loqui nescirent, remotos somnians." Xyland. " Dionys. Hal. A. R. 5, 64. (Τί δ' ἡμῖν ἔσται πλέον, ἐὰν νικήσωμεν τοὺς ἔξωθεν πολεμίους, εἰ τοῖς δανεισταῖς ἀγώγιμοι πρὸς τὰ χρέα γενησόμεθα;) Diod. S. 1, 90. (Τῶν δὲ ὀφειλόντων τὴν ° ἔκπραξιν τῶν δανείων ἐκ τῆς οὐσίας μόνον ἐποιήσατο, τὸ δὲ σῶμα κατ' οὐδένα τρόπον εἴασεν ὑπάρχειν ἀγώγιμον:) 643. (Ἐψηφίσαντο γὰρ τοὺς Ἀθηναίων φυγάδας ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος ἀγωγίμους τοῖς τριάκοντα εἶναι, cf. Plut. supra.) Toup. Emendd. 2, 212. Valck. ad Ammon. 31. (' Qui ap. Romanos creditoribus propter debita addicti, ab iisdem domum ducebantur, *tales Athenis olim anterius lege Solonis* ἀγώγιμοι τοῖς δανείζουσιν. Verba dedi Theodori Marcilii ad LL. xii. Tabb. 70. Plenam fuisse e Lege Solonis creditori in debitorem potestatem merito credidit Salmas. Obs. ad J. A. et R. 11. p. 324. neque est, quod obnitatur Herald. Clarissimus est Demosth. locus adv. Nicostr. 724. ubi Nicostr., Istam, inquit, mihi pecuniam suppedita, ne, si ad dictum diem solvendo non sim, αὐτὸς ἀγώγιμος γένωμαι, Ipse in servitutem abducar. Itaque debitor creditoris fiebat οἰκεύς, et in ejus domo servitutem serviebat, Hesych. Οἰκεύς· ὑπὸ χρέως οἰκέτης, Creditori subjectus, ὑπὸ τῷ δανειστῇ γενόμενος.)" Schæf. Mss. De contentione inter Salmas. et Herald. super h. v. oborta v. Taylor. Præf. ad Or. in Aristocr. Hesych.: 'Αγωγίμων· ὁτὲ μὲν φορτίων, (φορτίων βασταζομένων, Vossii Cyrill.) ὁτὲ δὲ καταδεδικασμένων. " Damnati enim ad mortem ἄγεσθαι, vel ἀπάγεσθαι dicuntur, uti Lat. Duci." Kuster.]

'Αγώγιμον Hesych. exponit etiam ὠφέλιμον, Utile. [Sic, notante Albertio, idem Hes. ° Φόριμος· λυσιτελής. " Vide Plut. 2, 45. in." Wakef. ad Hes. marg.]

¶ 'Αγωγὸς, οῦ, ὁ, ἡ, Dux viæ, ὁδηγὸς, inquit Schol. Thucyd. in 2, (12.) Ξυμπέμπουσί τε τῷ Μελησίππῳ ἀγωγοὺς, ὅπως μηδενὶ ξυγγένηται. Aristid. Panath. idem officium statuit eorum quos vocat ἀγωγοὺς, cum dicit, Καὶ ἅμα ἀγωγοὶ διὰ τῆς χώρας αὐτὸν ἦγον, ὅπως μήτε τις ἅψηται, μήτε τῳ διαλέξηται. Suid. [Zonar. Phot. Albertii Cyrill. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.] ἀγωγοὺς dicit esse προπομποὺς, et ita malim exponere in utroque locorum horum, quam ὁδηγούς. [Cf. 'Αγώγιος. Thuc. 4, 78. Τὴν γὰρ Θεσσαλίαν ἄλλως τε οὐκ εὔπορον ἦν διέναι ἄνευ ἀγωγοῦ, καὶ μετὰ ὅπλων γε δή. Iterum eod. cap. 'Απὸ δὲ τούτου ἤδη μὲν τῶν Θεσσαλῶν ἀγωγοὶ πάλιν ἀπῆλθον.]

Composita autem nomina cum ἀγωγὸς vide in unoquoque eorum, ut παιδαγωγὸς, unde παιδαγωγῶ, in Παῖς, sic γεροντοαγωγὸς in Γέρων, et ὑδραγωγὸς in Ὕδωρ.

'Αγωγὸς, οῦ, ὁ, Aquæ ductus. 'Αγωγὸς δημόσιος, Aquæ ductus publicus. In Pand. pro eodem ἀγωγὸς et ὑδρεῖον. Ab Hesychio exponitur ῥύαξ. [" Moschop. π. Σχ. 128. 'Αγωγὸς· ὁ ὁδὸν ἡγεμὼν, καὶ δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἔρχεται. Herodian. 7, 12. Ἐκκύψαι πάντας τοὺς εἰσρέοντας εἰς τὸ στρατόπεδον ἀγωγοὺς ὕδατος." Albert. Suid. et Zonar. 'Αγωγόν· ἐπακτικόν. Καὶ Πισίδης· Πρὸς τοὺς ἀγωγοὺς ἐτράπη τοῦ Τίγριδος. Περὶ Χοσρόου ὁ λόγος. In Zonara desunt vv. π. Χ. ὁ λ.]

'Αγωγὸς, οῦ, ὁ, ἡ, Adjectivum, Valens ad adducendum, s. attrahendum, aut illiciendum. Max. Tyr. Edit. meæ p. 308. Οὐδὲν πρὸς ἀρετὴν ἀγωγότερον, Nihil ad virtutem magis allicius, vel, Ad virtutem alliciendi vim majorem habens. Item 'Αγωγὸς, Educendi vim habens, s. Eliciendi, aut Ciendi, ut ἀγωγὸς ἐμμήνων, ἀγωγὸς καταμηνίων, Dioscor., Vim habens ciendi menstrua, Efficax ad cienda menstrua. Idem, Δύναμιν ἔχει ἐμβρύων ἀγωγὸν, Vim extractoriam, aut extractivam, ad verbum. Bud. vertit Elicientem et attrahentem. Plut. Lycurgo (5.) δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγὸς, Vis illex hominum, Vis illiciendi homines s. pelliciendi, Pellax, Facultas homines oratione adducendi quo volumus. Vocatur etiam homo ἀγωγὸς, qui habet hanc δύναμιν ἀγωγὸν, Homo ad pelliciendum efficax, Pellax, vel, ut Bud. vertit, Dicendi vim illiciendique habens. Hes. ἀγωγὸν inter cetera vult esse ἐπίβουλον, Insidiatorem s. Insidiosum, quod fortasse sæpe sub pellacia lateant insidiæ.

'Αγωγὸν, οῦ, τὸ, Neutrum substant. positum, pro δύναμις ἀγωγὸς, Ipsa vis s. facultas pelliciendi, Illecebra, vel Illecebrositas, si dici posset, ut Plaut. dixit Illecebrosum. [Respicitur ad Plut. de Aud. Poet. 6, 54. Τὸ γλυκὺ τοῦ λόγου καὶ ἀγωγόν: 89. Τῆς μιμήσεως ἐν τῷ πιθανῷ τὸ ἀγωγὸν ἐχούσης: Reip. ger. Præc. 9, 273. Τὸ κεχαρισμένον καὶ τὸ ἀγωγόν.]

[Ἀγωγός. Suid. Zonar. et Phot. 'Αγωγὸν· ἐπακτικόν. Hes. 'Αγωγοῖς· τοῖς ἐπάγουσιν. Plut. Pericle 1. °Α καὶ ζηλόν τινα καὶ προθυμίαν ἀγωγὸν εἰς μίμησιν ἐποιεῖ τοῖς ἱστορήσασιν: Coriolano 32. Φαντασίας ὁρμῶν ἀγωγούς: M. Crasso 7. Προσώπου χάριν ἀγωγόν: Philosoph. esse cum Princip. 9, 106. Καὶ κινητικὰς ὁρμὰς ἐντίθησι, καὶ κρίσεις ἀγωγοὺς ἐπὶ τὰ ὠφέλιμα, καὶ προαιρέσεις φιλοκάλους. Thom. M.: 'Αγωγός·

οἱ ὕστερον ἐπὶ τῶν ὀχετῶν, οἱ δὲ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ ἡγουμένου ὁδόν τινα ἐκλαμβάνουσι. Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· Οὐκ εὔπορον ἦν διϊέναι ἄνευ ἀγωγοῦ. Καὶ Ἀριστείδης ἔν τινι τῶν Ἱερῶν, (Serm. Sacr. 2. T. 1. p. 304=537.) Ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς ἀγωγοὺς αὐτοὺς ἀνεξήτουν, ("hoc præstare videtur illo, quod vulgo in Aristide editur αὐτὸς," Oudend. "perperam ap. Thom. legitur αὐτοὺς," Abresch. Diluc. Thuc. 173.) Εὕρηται δὲ καὶ τὸ ἀγωγὸς ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγὸς, καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν. "Eurip. dixit χοὰς νεκρῶν ἀγωγοὺς, Hec. 536. i. e. ut recentior Schol. exponit, ἀναφερούσας τὰς ψυχάς. (Ἄγω ῥῆμα τὸ κομίζω καὶ φέρω· ἀγωγὸς, ὁ φέρων καὶ ὁ κομίζων, καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ· ἀγώγιμον, τὸ φερόμενον καὶ κομιζόμενον· ἀγωγὴ δὲ, ἡ τοῦ κομίζειν ἐνέργεια. Matthiæi Schol. Fl. 33., Νεκρῶν ἀγωγούς· τῶν τεθνεώτων τοὺς προπομπούς.) Dioscor. 5, 148. de magnete, Δύναμιν ἔχει πάχους ἀγωγὸν, atque ita sæpe ap. Medicos, (Hippocr. π. Χυμ. 116, 15. Ὀσφραινομένοισιν ὅσα κεφαλῆς ἀγωγά: Ἀφορ. 396, 36. Γυναικείων ἀγωγὸν, ἢ ἐν ἀρώμασι πυρίη. Geopon. 12, 19. Τῶν δὲ συκίνων τὸ σπέρμα οὖρον δριμέων ἐστὶ κατακεραστικὸν καὶ ἀγωγόν. Aret. Morb. acut. 1, 1. Τάδε μέντοι καὶ ὕπνου ἀγωγά: Morb. diut. 2, 1. Ἀγωγότερον δὲ τῶνδε καὶ βιαιότερον εὐφόρβιον ξὺν τινι τῶνδε μιχθέν.) Ut veterum usum probet, Thucyd. adducit 2, 12. ubi sane reperitur, Ξυμπέμπουσί τε τῷ Μελησίππῳ ἀγωγούς, Schol. ὁδηγούς. Hesych. et Suid. (Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.) rectius (etiam Nostro judice) προπομπούς. Sed quæ subdit verba e 4, 78. sunt petita. Videtur ergo Thomas, dum mentem calamus festinantior prævertit, omisisse locum priorem et alterius, quem ponebat, indicium. Mirum vero J. Poll. 3, 95. qui pro ὁδοῦ ἡγεμόσι pluraliter ἀγωγοὺς et ἀγωγέας æque probet, fastidiose singularem ἀγωγεὺς, ut εὐτελέστερον, repudiare, (Ὁδοῦ δὲ ἡγεμὼν, ἀγωγ΄ς· ὁ γὰρ ἀγωγεὺς, εὐτελέστερον, πληθυντικῶς δὲ καὶ ἀγωγοὶ, καὶ ἀγωγεῖς ῥητέον. Respexit ad Herod. loc. mox citandum.) Hæc sc. in multis est Atticistarum inverecunda subtilitas. Mihi satis liquet, formam ἀγωγεὺς eo significatu vix ab Atticis usurpari, raro ab Ionibus; nam paulo diverse occurrit ap. Herod. 2, 175. (Καὶ τοῦτο ἐκόμιζον μὲν ἐπ' ἔτεα τρία, δισχίλιοι δέ οἱ προσετετάχατο ἄνδρες ἀγωγέες, καὶ οὗτοι ἅπαντες ἦσαν κυβερνῆται.) Ceterum Thomas consentit cum Phrynicho: Ἀγωγόν· τοῦτο τοῦνομα τάττουσιν οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ τινὰ ὁδὸν ἡγουμένου. Οὕτω καὶ Θουκυδίδης κέχρηται. Νῦν δὲ οἱ περὶ τὰ δικαστήρια ῥήτορες ἀγωγοὺς καλοῦσι, τοὺς ὀχετοὺς τῶν ὑδάτων. ('Cum Thuc. Schol. explicat Phrynichus, et huic esse proprium innuit; id quod non ita est. Vide Aristid. Panath.' p. 250. etiam a Nostro supra laudatum. 'Προπομπούς non male Suid.' Duker. ad Thuc. 2, 12. 'Hesych. hunc ipsum forsan locum sibi habens propositum, ἀγωγοὺς explicat per ὁδηγούς,' v. infra Ἀγώγιος, 'ut Schol. Sed et respicere potuit Herod. 3, 26. Ὁρμηθέντες ἐκ τῶν Θηβῶν ἐπορεύοντο ἔχοντες ἀγωγούς. Ut proinde nec Thucydidi proprium sit, ut Phrynichum innuere dicit Wasse, quod qua ratione ejus e verbis concludat, me fateor ignorare.' Abresch. Diluc. Thuc. l. c.) Hic quidem usus in Jure Græco celebratur. Hes. in v. et Ὄχετος. Herodian. 7, 12. ἀγωγοὺς ὕδατος, parique modo Symmachus Jes. 30, 25. διαιρέσεις ἀγωγῶν ὑδάτων, (Biel. Thes. per ἀγωγῶν h. l., perperam gen. plur. ab ἀγωγὴ intelligit. Dionys. Hal. A. R. 3, 67. Τάς τε τῶν ὑδάτων ἀγωγὰς τίθεμαι. 'Ἀγωγοὺς a Dionysio fuisse arbitror, præsertim cum hos aquæductus composita etiam voce, quam imitari Latina voluisse videtur, ὑδραγωγοὺς vocari notum sit.' H. Steph. Cf. Προδιαγωγή. Glossæ: Ἀγωγή· Elices. Ἀγωγός· Aquæductus.) An alibi ἀγωγεὺς ὕδατος, præterquam in Gloss. Vet. inveniatur, non affirmaverim. Hinc ὑδραγωγὸς et ὑδραγωγεῖα." T. H. Geopon. 2, 7. Ξυλίνοις δὲ ἀγωγοῖς καθαρὸν τὸ ὕδωρ εἰς τὰ φρέατα συνάγειν. Etym. M. 622. Λέγεται δὲ καὶ ὁλκὸς, ὁδὸς, συρμὸς, ἀγωγὸς, ἢ πόρος ὕδατος. Etym. Gud. Ὁλκός· σημαίνει—τὸν ἀγωγὸν τοῦ ὕδατος. "Thom. M. 331. (v. Ἐπαγωγός.) Trond. 1131. Huschk. Anal. 57." Schæf. Mss.]

"Ἀγώγιος, i. q. ἀγωγὸς, Ductor, Dux viæ. Hes. "enim ἀγωγίους affert pro ὁδηγούς, si tamen ita scripsisse putandus est, et non potius ἀγωγούς." [Ἀγωγοὺς præter Nostrum correxerunt Kuster. Albert. Hemsterh. et Abresch. Vide Ἀγωγός.]

Ἀγωγεὺς, έως, ὁ, Dux viæ, sicut ἀγωγὸς, ut hic, Ἀγωγέες ἄνδρες προσετετάχατο, [Herod. 2, 175. Vide T. H. supra in Ἀγωγὸς citatus.]

Ἀγωγεὺς, Qui litem intendit, Actor, ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. Suid. [et Zonar. "Melius forte εἰσάγων: nam εἰσάγειν δίκην interdum ap. Græcos significat Actionem contra aliquem instituere, ut patet vel ex ipso Suida v. Ἀγραφίου δίκη." Kuster. Nihil mutandum. Vide nostra in Ἄγω et mox in Ἐνάγω.]

Ἀγωγεὺς, Lorum quo trahitur equus, Suid. Habena vel Lorum equi, ait Bud. citans e Xenoph. Ἔπειτα τῷγε ἀγωγεῖ ἐντείνειν ὡς διάλληται, Habenam intendere, ut equus transiliat post equitem qui manu trahit: [de R. E. 8, 3. Τὸν μὲν γὰρ παντάπασιν ἄπειρον τοῦ διαπηδᾶν λαβόντα δεῖ τοῦ ἀγωγέως καταβεβλημένου προδιαβῆναι αὐτὸν τὴν τάφρον, ἔπειτα δ' ἐντείνειν δεῖ τῷ ἀγωγεῖ, ὡς διάλληται: 6, 5. Τὸ δ' αὖ ἔμπροσθεν μακρῷ τῷ ἀγωγεῖ προϊόντα διδάσκειν ὑφηγεῖσθαι τὸν ἵππον. "All. corrupte ἀγωγεῖν, all. ῥυταγωγεῖ, nam sic quoque dicitur illud lorum." Lex. Xenoph. "Dorv. ad Char. 219(=35. 'Ille articulus quidem non vitiosus, nec τῷ placet. Forte tamen reponendum μακρῷ ῥυταγωγεῖ, eadem notione, utroque vocab. Xenoph. utitur, præcipue cum ea lectio compareat in Ed. Bas.')" Schæf. Mss.] Videtur idem significare ap. Polyb. 3, (43.) ubi de equis loquens, scribit, Τρεῖς ἅμα καὶ τέτταρας τοῖς ἀγωγεῦσιν ἐνὸς ἀνδρὸς ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους τῆς πρύμνης οἰακίζοντος. Dicitur pro eodem ῥυταγωγὸς a Xenoph. [de Mag. Eq. 7, 1. Polyb. Fragm. Hist. 13. p. 57. Schweigh. Ἄκροις γὰρ τοῖς ἀγωγεῦσι τῶν ἵππων παρσαλίσκους μικροὺς ἔχοντες ἀπηρτημένους. Hes. Ἀγωγεύς· ἱμάς. Suid. Ἀγωγεύς· ὁ λῶρος, καὶ ἀγωγεῖ· ἱμάντι, ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος. Zonar. Ἀγωγεύς· ὁ λῶρος, καὶ ἀγωγεῖ· τῷ ἱμάντι, ἐν ᾧ ἄγεται (ὁ) ἵππος. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγωγεῖ· τῷ ἱμάντι, ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος, ὃ (Bekk. Σ. Λ. χ. ὅς, rectius) καὶ ῥυτὴρ καλεῖται. Ἀγωγεύς· ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. Οὕτω Σοφοκλῆς. "In apographo Photii, quo usus est Albert. post Σοφοκλῆς additur ὁ καὶ ῥυτὴρ," Schleusner. sed per Librarii errorem huc e præced. glossa translatum, atque adeo recte a Bruncko Lex. Sophocleo omissum. Lex. Reg. Ms. ap. Albert.: Ἀγωγεύς· τὸ σχοινίον. Phrynich. Σοφ. Πρεπαρ.: Ἀγωγεύς· ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν, ᾧ ἐπάγονται ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν. Στράττις δὲ τὸν ἵππον ἱμάντα, ᾧ ἐφέλκεται καὶ ἐπάγεται, ἀγωγέα λέγει. Glossæ: Ἀγωγεύς· Ductor, Hoc ductarium, Ductarius, Ducale, Habena. Ἀγωγεὺς ὁ τῶν κτηνῶν· Ducale. J. Poll. 10, 55. Τῶν δὲ ἱππικῶν σκευῶν ——, ῥυτὴρ, ῥυταγωγεὺς, ἀγωγεύς· ὁ γοῦν Στράττις ἐν Χρυσίππῳ λέγει· προσάγε (πρόσθ' ἄγε, Produc equum placide, Bentl.) Τὸν πῶλον ἀτρέμα, προσλαβὼν τὸν ἀγωγέα βραχύτερον· οὐχ ὁρᾷς ὅτι ἄβολός ἐστι; Bentl. corrigit, ὅτ' ἄβολός ἐστ' ἔτι. "Ἔτι necessarium," inquit Criticus summus, "et sententiæ et versui: ab ἐστὶ absorptum est." "Πῶλος ἄβολος, Qui necdum dentem ætatis indicem ejecerit: βάλλειν ὀδόντας id appellat Plutarch. quamvis de bove loquatur; utriusque tamen hac in re par est ratio. Fuit ἀγωγεὺς Lorum, quo, qui pedes ibant, equum ducebant: neque equitem hoc usum putem; nam in Strattidis, qui affertur a Polluce, loco, qui adducebat equum, jubetur brevius corripere τὸν ἀγωγέα: quin et nostra tempestate alligatum fræno lorum sæpe conspicias, quo non utantur equitantes, sed equum ductantes. Comici Chrysippum citat et Athen. videturque in ea nescio quid argumenti de equis et equestri studio pertractatum: paria cum Casaub. ad Athen. Meursius habet in Attica Bibl." T. H.]

[" Ἀγωγαῖος, ὁ, ἡ, Quo quis ducitur, epith. collaris canum. Leon. Tarent. 34. Γαυλούς τε ᵃ γλαγοπῆγας, ἀγωγαίων τε κυνάγχας. In Suida perperam legitur ἀγωαῖος pro ἀγωγαῖος.]

Ἀγωγεῖον, ου, τό. J. Poll. (9, 48.) inter infames urbis partes ponit ἀγωγεῖα, si mendo caret is locus, [Καὶ ταῦτα δὲ, εἰ καὶ αἰσχίω, μέρη πόλεως, ἀσωτεῖα, πεττεῖα, ᵃ κυβεῖα, κυβευτήρια, σκιραφεῖα, μαγρυλεῖα,

ἀγωγεῖα. "C. A. pro ἀσωτεῖα habet ἀγωγεῖα, et infra omittit vocem, quod et C. V. facit: est autem ἀγωγεῖον, Domus lenonia, ubi habitat προαγωγὸς, Perductor." Kuhn.]

"'Αγωγία, Hesychio ἀηδία, Insuavitas, Injucunditas, Molestia." ["Pro ἀηδία Kuster. leg. conjicit παιδεία, 'ut ἀγωγία,' inquit, 'idem sit, quod παιδαγωγία. Hoc autem infra exponitur παιδεία, Liberorum institutio.'" Albert. "Lego 'Αναγωγία· ἀναίδεια," Toup. Emendd. 4, 328. ut ante eum legerat D. R. in Auct. Emendd.] "'Αγωγίαι, VV. LL. "afferunt pro Lenocinia, Illecebræ." [Respicitur ad Plut. Sympos. 8, 504. Ἀντίστροφον οὖν ἔοικε γένος εἶναι εἰρωνείας τὸ περὶ τοὺς ἐπαίνους, ᾧ καὶ Σωκράτης ἐχρήσατο, τὸ Ἀντισθένους τὸ φιλοποιὸν καὶ συναγωγὸν ἀνθρώπων εἰς εὔνοιαν, μαστροπείαν καὶ * συναγωγίαν καὶ ἀγωγίαν ὀνομάσας. "'Αγωγία, si quis alterum blanditiis et lenociniis in suas partes trahit." Reisk.]

¶ 'Αγώγιον, ου, τὸ, Onus quod curru vehitur, ap. Xenoph. inquit Suid. [Zonar. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.:] 'Αγώγιον· τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἁμάξης. Οὕτω Ξενοφῶν. Sentit autem, ut opinor, de hoc Xenoph. loco, K. Π. 6, (1, 28.) Τούτοις ἐγένετο ἔλαττον ἢ πεντεκαίδεκα τάλαντα ἑκάστῳ ζεύγει τὸ ἀγώγιον. [Paulo ante legitur, Ἐπεὶ δὲ πάντα συνεστήκει αὐτῷ τὰ περὶ τοὺς πύργους, πεῖραν ἐλάμβανε τοῦ ἀγωγίου. Vertunt Vecturæ. Hutch. et Zeun. habent ἀγωγίμου.]

'Ανάγω, Sustollo, Tollo, Subveho, Subduco, Erigo, Sursum veho, quasi ἄνω ἄγω, cum tamen in quibusdam signif. non adverbii ἄνω, sed præpositionis ἀνὰ vim retineat. Isocr. Helene, Οὓς ὁ γεννήσας διὰ τὴν ἀρετὴν εἰς θεοὺς ἀνήγαγε, Sustulit ad deos i. e. In cœlum sustulit, Lat. Inter deos referre, et In numerum deorum referre. Ἀνήγαγον εἰς φάος αὖθις, Hesiod. (Theog. 626.), Subduxerunt ad lucem rursus, vel ad superas auras. Nisi quis pro Reduxerunt accipere malit, vacante adverbio αὖθις, ut sæpe solet. [In Gaisf. Ed. est αὖτις, non αὖθις.] Herodian. 2. Μήτε εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀναγαγεῖν, In aulam palatinam s. regiam subduxisse. Sunt tamen qui vertant per simplex v. Adduxisse. Verum non frustra Herod. ἀναγαγεῖν, non ἀγαγεῖν dixisse putandus est; sed potius dixisse ἀναγαγεῖν tanquam in editum locum. Plut. Numa, ἀνῆγεν εἰς τιμὰς, Ad honores evehebat, s. promovebat. Idem Galba, Περαιτέρω τόλμης ἀνῆγεν ἑαυτὸν, In majorem audaciam se efferebat. Ap. Gregorium, Θεὸς ἡμᾶς ἀνάγων ἐκ τῆς κάτωθεν ταπεινώσεως. Ap. Eund., τὸν λόγον ἀνάγειν, Altius repetere sermonem, ut B. interpr.

‖ 'Ανάγω τὴν ναῦν, Navem subduco vel subveho, vel in altum educo, e portu videlicet, cum Latini contra Subducere in portum s. in terram, dicant, qua de re vide in Κατάγω. Hinc 'Ανάγομαι, pro Solvo, ἐκπλέω, ut infra dicetur. Huic ἀνάγω τὴν ναῦν opponitur κατάγω τὴν ναῦν, Reduco navem in portum, Applico; sed κατάγω dicitur quasi κάτω ἄγω, E loco altiore reduco.

'Ανάγω, Reduco, Refero, ἀναφέρω. Arist. Pol. 5, Πάντα γὰρ ἀναγάγοι τις ἂν τὰ τυραννικὰ πρὸς ταύτας τὰς ὑποθέσεις. ‖ Exponitur etiam Refero, eo sensu quo dicitur Referre ad Senatum, ut εἰς τοὺς ἄρχοντας ἀνάγειν, Ad magistratus referre. Alii, Rejicere. Bud. ait ἀνάγειν accipi pro Rejicere ad majorem potestatem, citans Aristot. Ethic. 4. Αἴτιοι δὲ εἰσὶν οἱ δημαγωγοὶ τοῦ εἶναι κύρια τὰ ψηφίσματα, ἀλλὰ μὴ τοὺς νόμους, οὗτοι πάντα ἀνάγοντες εἰς τὸν δῆμον. Subjungit alium Ejusdem locum, in quo ἐκανάγεσθαι eodem modo usurpatur. ‖ 'Ανάγειν ἐπὶ πόδα, Xenoph. (K. Π. 3, 3, 30.) eo sensu quo Lat. Referre pedem. Vide Πούς. Observandum autem, esse in hoc genere loquendi ἀμετάβατον.

'Ανάγω, Redhibeo, unde ἀναγωγὴ, Redhibitio. Vide exemplum in Comm. Bud. e prolixo Platonis loco, [qui in 'Αναγωγὴ afferetur.]

'Ανάγω, Offero, προσάγω. Act. 7, (41.) Ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ. Citatur et e Luciano ἀνάγειν in affini significatione, in Παρηγύρει ἀνάγουσι. Quidam tamen ἀνάγουσιν exponunt Celebrant. [Vide Abresch. infra.]

'Ανάγω, ap. Xenoph. pro ἀπάγω, Abduco. Suid. [Vide infra.]

'Ανάγω, Rejicio, Emitto, ut ἀνάγειν αἷμα. Plinius junior dicit Sanguinem rejicere, item Sanguinem reddere. Hinc et ἀναγωγὴ αἵματος ap. Galen. et Dioscor. item εὐανάγωγος et δυσανάγωγος, ut postea dicetur. Sic et ex Epigr. citatur ἀνάγειν μέλος Emittere cantum.

'Ανάγω, Educo, Extraho, Ejicio, ap. Dioscor. 2, 29. Ἀνάγει σκόλοπας, Educit aculeos. Sic ἀνάγει τὰ ὀστᾶ. Citatur ex Eodem 3, 119, Ἀνάγει καὶ πάχος ἐκ θώρακος, E pectore crassam pituitam ejicit: 3. Ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονος, Extrahit vitia pulmonis, vel Excreabilia facit.

'Ανάγω, Evado, ut Bud. interpr. in Aristot. de Part. An. 4. Ὅπως τοῖς ὄνυξι πλείοσιν οὖσιν ἀντιλαμβανόμενα ῥᾷον ἀνάγῃ πρὸς τὸ μετεωρότερον.

'Ανάγω, Retrocedo, ἀναχωρῶ. Xenoph. K. Π. 3, (3, 30.) Ὁ Κῦρος παρηγγύησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βέλους, pro eo quod alibi dicit ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν, Retrocedere paulatim, Paulatim pedem referre, [K. A. 5, 3, 2. Cf. Nostrum supra eundem hunc Xenoph. locum afferentem.]

'Ανάγω, Instituo, Educo, Doceo. Ἀνάγει τὸν παῖδα ὁ παιδαγωγὸς, inquit Bud. Instituit, Docet, et ἀνάγειν, Educare, Docere. Xenoph. de canibus, Τὰς μὲν καλῶς ἀναχθείσας, ἀρίστας γενέσθαι· ἀναγώγους δὲ γινομένας, ματαίας, [Mem. 4, 1, 3. ubi tamen legitur ἀχθείσας. Vide Ἄγω.]

'Ανάγω, Indico sceleris auctorem et in eum tendo, ut exp. VV. LL. ex Harpocr. [Vide nos infra.] ‖ Exponitur præterea in VV. LL. In memoriam revoco. Hesychio ἀνάγειν est etiam ἀναγινώσκειν, si mendo carent exemplaria, et πείθειν, quam expos. sequendo ἀνάγειν tradunt quidam significare inter alia, Persuadere, Incitare, Stimulare, quæ signif. tamen verbo ἐνάγειν magis convenit. [Vide nos infra.]

'Ανάγειν τῷ χρόνῳ, Anticipare rem tempore, Bud. e Soph. Schol. ‖ Ap. Eund. ἀνάγειν exponitur αὔξειν in (Aj. 131.) Ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν Ἅπαντα τἀνθρώπεια. Sed malim interpretari evehi, ut κλίνει Deprimit, et ita conveniet cum signif. quæ prima est a nobis posita. [Omnino recte h. l. interpretatus est Noster. Musgr., Exaltat. In Scholiis, ab Erfurdtio editis hæc leguntur: Ἡμέρα γὰρ μία ἐλαττοῖ, καὶ πάλιν αὔξει. Κλίνει· κατάγει, κάμπτει ἅπαντα τὰ ἀνθρώπεια πράγματα, καὶ ἀνάγει. Ἅπαντα τἀνθρώπεια· ἅπαντά φησι τὰ ἀνθρώπινα ἡμέρα ἀνάγει καὶ κατάγει, ὡς ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ ὄντα. Triclin.: Τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτι ἐνταῦθα, καὶ ἀντὶ τοῦ καθὰ νοητέον· καὶ τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ καθὰ οὕτω νοητέον· ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα κλίνει καὶ πίπτει, καὶ ἀνάγει καὶ ἀναφέρεται, καθάπερ ἡμέρα ἀρχομένη τε καὶ πάλιν λήγουσα, τοῦ μὲν ἡλίου, ὁπότε πρὸς τὰ κάτω χωροίη, λήγουσαν ταύτην παρασκευάζοντος, ὁπότε δὲ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω πάλιν ἄνεισιν, ἀρχομένην δεικνύντος καὶ φαίνουσαν. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἡμέρα, ἢ παρουσία ἡλίου, ὥσπερ καὶ τοὐναντίον ἡ νὺξ, ἀπουσία. Εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ ὅτι, πρὸς τὸ ἄνω συνάψεις· ὅτι ἡμέρα καὶ καιρὸς εἰς ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα κλίνει καὶ μεταβάλλει, καὶ ἀνάγει καὶ ἀνορθοῖ, ὥσπερ καὶ Φίλων φησί· Τυχὴς γὰρ ἀσταθμητότερον οὐδὲν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευούσης.]

'Ανάγω, pro simplici ἄγω ap. Hom. sæpe, quod est Ionicæ linguæ, ut ait Eust. Sic Il. Θ. (203.) Οἱ δέ τε [τοι hodie legitur] εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι.

'Ανάγομαι, Sustollor, Tollor, Subvehor, etc. Greg. Καὶ τῶν ἄγαν θεωρητικῶν τε καὶ ἀνηγμένων, Ad rerum divinarum contemplationem in sublime erectorum, et qui sensus altissimos e Scriptura eliciunt, Bud. Idem in Matth. 4, (1.) Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον, ait ἀνήχθη accipiendum pro Sublatus est, Subvectus est, vel ad verbum Subductus est, ut Cæsar 1.: Cæsar suas copias in proximum collem subduxit. [Vulg. Ductus est. Ita et Syrus. "'Ανάγομαι, Duci jubeor, Me confero, Secedo. Matth. 4, 1. coll. Luc. 4, 1. Ἤγετο εἰς τὴν ἔρημον. 2 Macc. 5, 9. Ælian. V. H. 12, 1. Ἀνήγαγον αὐτὴν* πρὸς Κῦρον. Hes. 'Ανάγειν· ἄγειν. 'Ανάγεται· ὁδηγεῖται." Schleusner. Lex.] Citatur e Naz. Γῆ εἰς ὀρῶν κορυφὰς ἀνη-

γμένη, Terra in montium cacumina assurgens. [Cf. Pausan. infra.]

'Ανάγομαι, Reducor, Referor. Aristot. τῶν μετὰ τὰ Φυσικὰ 4. Ἔτι τῶν ἐναντίων ἡ ἑτέρα συστοιχία στέρησις, καὶ πάντα ἀνάγεται εἰς τὸ ὂν καὶ τὸ μὴ ὄν, h. e. ἀναφέρεται, quo etiam ipse utitur Bud.

'Ανάγομαι, Educor, Extrahor, Elicior. ut ἀνάγεται τὸ πτύαλον, ap. Alex. Aphr. [Callim. Epigr. 44. Ἕλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὡς ἀνιηρὸν Πνεῦμα διὰ στηθέων, εἶδες, ἀνηγάγετο.]

'Ανάγομαι, Instituor, Educor, unde καλῶς ἀναχθεῖσα [hodie legitur ἀχθεῖσα] κύνας supra citavi e Xen. in 'Ανάγω, Instituo. E Diosc. (p. 2.) citatur, 'Αναγόμενος ἀπὸ παιδείας, Eruditione excultus. E Pandectis, Ποῦ διαιτᾶσθαι καὶ ἀνάγεσθαι δεῖ τοὺς ἀνήβους, ubi ἀνάγεσθαι, alibi dicitur τρέφεσθαι.

'Ανάγομαι, absolute positum, Solvo; nam qui solvit, e portu in altum educitur, s. subducitur, aut subvehitur. Il. A. (478.) Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν, ubi annotat Eust., quemadmodum ἀναβαίνειν, ita et ἀνάγεσθαι, esse τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλέειν, E portu solvere. Cui opponi καταπλέειν et κατάγεσθαι, tanquam aqua supra terram sita sit, et ita conscendatur a navigantibus. Xenoph., Ἀνήχθη εὐθὺ Γυθείου, Hell. 1, (4, 5.) Lysias (626.) Τῇ δὲ προτεραίᾳ ἡ ἀνήγετο, εἰσελθών, etc. Interdum ἀνάγομαι cum ἀπὸ, ut ἀνήχθην ἀπὸ Βρεντεσίου, A Brundusio solvi. Dicitur etiam ἀνάγεσθαι ναυσί. Xenoph. Hell. 1, Οἱ δὲ ἀνηγάγοντο ἐπ' αὐτὸν εἴκοσι ναυσί. Ap. Eund. ipsæ naves dicuntur ἀνάγεσθαι, ut eod. lib., Νῆες ἐξ Ἀβύδου ἀνηγμέναι εἶεν εἰς Κύζικον.

'Ανάγομαι ὡς ἐρωτήσων, citatur e Plat. de LL., pro Paro me ad interrogandum, quasi accingor ad interrogandum, quæ significatio videtur esse sumta per metaphoram a proxime præcedente, videlicet ab iis qui solvunt. [Æschin. Socr. Dial. 2, 2., a Wakef. Mss. indicatus, Ὁρῶν δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀναγόμενον, ὡς ἀδολεσχήσοντα περὶ τῆς οὐσίας τῆς τοῦ ἀνθρώπου, ᾠόμην. " 'Ανάγεσθαι, Se parare ad garriendum. Similem locum e Plat. de LL. laudavit H. St. Metaphora petita est ab iis, qui solvunt, et in altum provehuntur; nam hi proprie dicuntur ἀνάγεσθαι. Hom. Il. A. 478. Herod. 7, 128. 168. 8, 84. Vita Homeri c. 19. Luc. 8, 22. etc. Sic interpres Cæsaris Græcus B. G. 4, 13, 1. v. Solvit vertit ἀνήγετο. Atque sic legitur nomen ἀναγωγὴ ap. Polyb. 1, 46. Cf. T. H. ad Lucian. 1, 47." Fischer. Cf. 'Αντανάγω.]

'Ανάγομαι, pro ἄγομαι, ut ἀνάγεσθαι σύνοικον ap. Herod. Annotavi autem paulo ante ex Eust. Homerum Ionum more ἀνάγειν pro simplici ἄγειν sæpe usurpare. Sunt tamen qui ἀνάγεσθαι σύνοικον non pro ἄγεσθαι accipiant, i. e. Ducere, sed pro ἀπάγεσθαι, Abducere. Verum illi viderint.

[" 'Ανάγω, Charito 693. 702. Markl. Iphig. p. 134. Musgr. Troad. 332. Wakef. et Musgr. Herc. 35. Wakef. 1336. Wakef. Trach. 211. Wakef. S. C. 5, 72. Wakef. Georg. p. 26. Philipp. 65. Jacobs. Anth. 9, 265. 10, 280. 11, 386. Diod. S. 2, 105. 213. Heyn. Hom. 4, 460. 5, 598. Lobeck. ad Aj. p. 266. 'Ανάγω τοὺς χρόνους, Brunck. Soph. 3, 518=527. 'Ανάγεσθαι de navi, Coray Theophr. 278. Brunck. Aristoph. 1. p. 9. ad Eucian. 2, 251. 337. Heyn. Hom. 5, 255. 598. 6, 478. Ind. Xenoph. Œcon. Heyn. ad Apollodor. p. 183. Kuhn. ad Pausan. 47. ad Lucian. 1, 467. Herod. 654. 'Ανάγεσθαι, Impetum facere, Heindorf. ad Charm. p. 61. Simon. Dial. p. 71. Ἄναγε, Brunck. Aristoph. 3, 221. 'Ανάγω χορούς, ad Xenoph. Mem. 3, 3, 12. Ruhn. Ep. Crit. 161. Οἱ ἀπὸ παιδείας ἀναγόμενοι, Casaub. Athen. 1, 45. 'Ανάγω pro ἀπάγω, Zeun. ad Cyrop. 643. 'Ανάγω, Fischer. Ind. Palæph. Dorv. ad Char. 232. Abresch. Lect. Aristæn. 336. Toup. Emendd. 2, 221. ad Lucian. 1, 371. ad Od. P. 441. Σ. 88. 277. Diod. S. 1, 231. ad Herod. 540. 647. Musgr. Or. 149. *Zurück marschiren*, Xenoph. K. Π. 73. 'Ανάγω αἷμα, Argum. Il. Ξ. (in Edit. Oxon. ϙωβ' est, Ὁ δὲ ἀγαγὼν αἷμα, λειποψυχεῖ. Cf. 'Αναγωγή.) 'Ανάγω ex Orco, Heyn. ad Apollodor. 33. 'Ανάγω, Lucian. Dial. 64. Toup. Opusc. 2, 44. ad. Xenoph. Eph. 161. Valck. ad Hippol. p. 303. ad Lucian. 1, 208. ad Charit. 290. Brunck. Or. 608. 'Ανάγω, Portu solvo, ad Xenoph. Eph. 161. Xenoph. Eph. 22. et 25. ad Lucian. 1, 240. De excreatione, Valck. Diatr. 34." Schæf. Mss. " 'Ανάγομαι ἀπὸ τόπου, Clem. Alex. 686. Nicharch. 14. Leon. Tar. 19. 'Ανάγω, Ascendere facio, Eurip. Herc. F. 25. 'Ανάγομαι, med. Ascendo, Plut. 2, 327. et act. Zosim. 44. in. Plut. 3, 417. 'Ανάγω, Tollo vocem, Plut. 1, 374. Pass. *To be ascribed, referred to*, Schol. Pind. Isthm. 5, 2. *To carry up an origin*, Diog. L. 3, 1." Wakef. Mss. Ammon. 'Αναγόμενοι καὶ ἀναχθέντες διαφέρουσιν. 'Ανήγοντο μὲν γὰρ οἱ πλέοντες, ἀναγόμεναί τε αἱ νῆες· ἀνήχθησαν δέ τινες εἰς τὸ στρατηγεῖον. Cf. Ptol. Ascal. 147. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Ανήχθημεν· ἀνεπλεύσαμεν. Idem Suid. et Zonar. 'Αναγαγών· ἀντὶ τοῦ ἀπαγαγών, (Zonar. οὕτως) Ξενοφῶν, (K. Π. 7, 1, 21. Ἤδη σκοταῖος ἀναγαγὼν ἐστρατοπεδεύσατο.) 'Ανάγεσθαι· τὸ ἐκ Βυζαντίου ἀπαίρειν, (" hæ duæ vv. errore Librarii e sequentibus huc translatæ sunt, quæ proinde, tanquam supervacaneæ, delendæ sunt," Kuster.) Προκόπιος· Οὐ γὰρ θέμις τινὰ ἐκ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι πρὸς τῶν ἀνδρῶν. Zonar. 'Ανάγεσθαι· ἀποπλεῖν, ἀνέρχεσθαι, τὸ ἐκ Βυζαντίου, (" non tollenda hæc igitur, ut Kustero visum," Tittmann.) ἢ ἀπὸ ἑτέρας πόλεως ἀπαίρειν. Προκόπιος· Οὐ γὰρ θέμις τινὰ ἐκ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι πρὸς τῶν ἀνδρῶν. " H. l. Suid. (et Zonar.) mutilum repræsentavit, qui ap. Procop. Hist. Arc. 55. p. 72. sic legitur: Οὐ γὰρ θέμις τινὰ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι οὐκ ἀφειμένον πρὸς τῶν ἀνδρῶν, οἳ τῇ τοῦ Μαγίστρου καλουμένου ἀρχῇ ὑπουργοῦσιν, interpr. Alemanno, Neque enim Byzantio moliri naves fas est, cui per Magistri Officiorum administros non liceat." Kuster. Suid. Zonar. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Ανηγμένος· ηὐξημένος. Suid. 'Ανῆγον. Οἱ δὲ ἐπὶ μεγίστην ἑορτήν, ἣν τότε ἀνῆγον, συνελήλυθεισαν αὐτοὶ ἕκαστος. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Ανηγάγοντο· ἀνήχθησαν. Καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ πάντα ὁμοίως. Μένανδρος 'Αλιεῦσιν· ὡς δὲ τὴν ἄκραν Κάμπτοντες ἡμᾶς εἶδον, ἐμβάντες ταχὺ 'Ανηγάγοντο. Hes. 'Ανάγειν· ἄγειν, πείθειν, ἀναγινώσκειν. 'Ανάγεσθαι· ἀνέρχεσθαι. 'Ανάγεται· ὁδηγεῖται. 'Ανάγοντο· ἀνέπλεον, (Hom. l. c.) 'Ανάγου· ἀνάπλευσον. 'Ανῆγες· ἄνω ἦξας, ἀνῆξας. 'Ανηγμένον· ηὐξημένον, (" Pind. Pyth. 5, 4. ἀνάγειν πλοῦτον, v. Schol." Abresch. Alibi idem Hes. "Ηγομεν· ηὔξομεν.) ἐξειργασμένον, " Eurip. Herc. F. 35." Wakef. ad sui libri marg. Tittmanni Technoll. Mss.: 'Ανάγω τὴν ναῦν ἐπὶ * ἀναπλεύσεως, οὐ τὸ ἐναντίον κατάγω, ὅταν τῷ λιμένι προσίσχῃ. Κατάγω καὶ ἐπὶ ἐλαττώσεως μεγέθους ἀξιωμάτων καὶ καθαιρέσεως, οὐ τὸ ἐναντίον κατάγω (f. l. ἀνάγω, v. Hes. et Pind. supra.) 'Ανάγομαι δὲ παθητικῶς τὸ ἀναπλέω, ἤτοι τὸ ἐκ λιμένος εἰς πέλαγος πλέω, οὗ τὸ ἐναντίον κατάγομαι. Λέγεται δὲ τὸ κατάγομαι καὶ ἐπὶ τοῦ καταγωγίου, ἀντὶ τοῦ καταλύω. Harpocr. 'Ανάγειν· τὸ μηνύειν (i. e. notante Vales. ἀπογράφειν πρὸς τὸν ἄρχοντα τὴν αἰτίαν, cf. 'Αναγωγὴ) τὸν πεπρακότα καὶ ἐπ' ἐκεῖνον ἰέναι. Ἀνσίας, ἐν τῷ Πρὸς Βοιωτὸν, εἰ γνήσιος. Suid. et Zonar. 'Ανάγειν· τὸ μηνύειν τὸν πεπρακότα, καὶ ἐπ' ἐκεῖνον ἰέναι. Οὕτω Ἀνσίας καὶ Δείναρχος. " Ex Harpocr. (sed in edito Harpocr. deest Dinarchi nomen. Nos quidem suspicamur vv. καὶ Δείναρχος non ab Harpocr. manu profectas esse, nec a Suida et Zonara, sed ab eorum Librariis, qui verbum ἀνάγω hoc sensu in oratione Πρὸς Βοιωτὸν, a nonnullis Dinarcho tributa, usurpatum legerant, nescii Suid. et Zonaram post Harpocr. eandem orationem sub Lysiæ nomine jam laudasse.) Vide Hes. v. 'Αναγωγὴ, Harpocr. v. Αὐτομαχεῖν, et ibi Maussac. item Suid. v. 'Εναγωγὴ οἰκέτου." Kuster. " Vulgaria Lexica πεπραχότα legisse videntur, contra fidem omnium exaratorum et excusorum, ipsiusque Suidæ (et Zonaræ); explicant enim hoc modo, Indicare sceleris auctorem, et in eum tendere. Atqui πεπρακότα constanter retentum est: ergo non Sceleris auctorem indicare est ἀνάγειν, sed Eum qui vendidit. Πεπραχὼς, Qui fecit; πεπρακὼς, Qui vendidit. Vides quam turpiter hic lapsi sint viri eruditi. 'Ανάγειν et ἀναγωγὴ verba sunt quæ ad Ædilitium edictum pertinent: ἀνάγειν, Venditorem indicare est, et ad illum ire redhibitionis causa scilicet; ἀναγωγὴ Redhibitio est Platoni de LL. 11. (p. 127.) Jurisconsultis nostris ἀναστροφὴ, unde divi-

nitus Cujac. conjecit in Paratit. Digest. male ap. Suid. legi ἐναγωγὴ pro ἀναγωγὴ, bellissime siquidem confirmat opinionem illam Hesychius: 'Αναγωγή· ἡ τῶν πραθέντων ἀνδραπόδων ἀνάδοσις, ἐχόντων αἰτίαν τινά. (Vide 'Αναγωγή. 'In pignoribus quoque locum habebat redhibitio, ut patet e Lysia p. 111.' Vales.) In fine, noluimus mutare inscriptionem orat. Lysianæ, licet manifeste exantlum esset in Cod. Fed. Morelli, Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Βοίωνα, εἰ γνήσιος, forte Δίωνα restituendum est, ut infra v. Φασκώλιον: nam τὸ ἀνάγειν invenire non est in Orat. adv. Bœotum, quæ hodie extat, et inter Demosthenicas numeratur. Criticorum alii Demostheni, alii Lysiæ hanc orat. assignarunt. Unde recte Harpocr. εἰ γνήσιος dixit, i. e., ut loqueretur D. Hieronym., si inscriptio non mentitur auctorem. Nunquam hæc adduntur, quin longæ præcesserint Criticorum velitationes et digladiationes in arguendo vero et legitimo cujusdam orationis parente. Porro de hac Orat. adv. Bœotum consule Dionys. H. de Vi dicendi Demosth." Maussac. " Fortasse Βοίωνα retinendum est, et tum intellige hoc Fragm. aliquod commune habere cum sequenti, (Λυσίας δ' ἐν τῷ Πρὸς τοὺς Ἐπιτρόπους τῶν Βοῶνος Παίδων, ἐπέτρεψεν, εἶπεν, ἀνδράσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιτρόπους κατέστησεν. Cod. Cant. ἐπέγραψεν.) Vel, quandoquidem locus Harpocr. cubat in mendo, allegari potuit Isæus Πρὸς Βοιωτὸν, quem talem orationem scripsisse abunde nobis confirmatum est; et nomina Lysiæ et Isæi sæpissime confunduntur. Scripsit quoque Demosthenes orat. ὁμώνυμον, de cujus orationibus privatis difficile erit pronuntiare, teste Dionys. H. πότερον Δημοσθένους εἰσὶν ἢ Λυσίου. Sed in illa orat. quæ hodie extat, et, ut obiter id moneam, Dinarcho refertur a nonnullis, hæc vox non reperitur." Taylor. " 'Ανάγειν in eo sensu usurpat Lysias Or. Πρὸς τοὺς Συνουσιαστὰς Κακολογίων p. 111." Vales. neque aliter Valck. ad Scap. marg. Sed alio spectat locus ille, qui sic legitur p. 156=307. Reisk. 'Ανάγειν με βουλόμενον Διόδωρος οὗτος ἀποτρέπειν ἐπειρᾶτο, "Restituere," Markl. " Reducere e pugna ad dominum equi vel stabulum," Reisk. Idem Lysias Περὶ Δημοσ. Χρημ. 595. Πρῶτον μὲν, τοὺς μεμισθωμένους παρ' ἐμοῦ τὸ Σφηττοῖ χωρίον, ἔπειτα τῶν Κυννοῦ τοὺς γειτόνας, οἳ ἴσασιν ἡμᾶς ἤδη τρία ἔτη ἀμφισβητοῦντας, ἔτι δὲ τοὺς τε πέρυσιν ἄρξαντας, (i. e. τοὺς ἐμπέρους, qui litem inceperunt,) πρὸς οὓς αἱ δίκαι ἐλήχθησαν, καὶ τοὺς νῦν ναυτοδίκας. Sic edidit Reisk. post Taylorum, quem vide. Vulgo, ἐλέχθησαν. Valck. ad Scap. marg. corrigit, ἀνήχθησαν. J. Poll. 8, 34. Ἡ δὲ βεβαιώσεως δίκη, ὑπὸτ' ἂν τις πριάμενος οἰκίαν, ἢ χωρίον, ἀμφισβητοῦντός τινος, ἀνάγῃ ἐπὶ τὸν πρατῆρα. Τὸν δὲ προσήκει βεβαιοῦν, ἢ μὴ βεβαιοῦντα ὑπεύθυνον εἶναι τῆς βεβαιώσεως. Εἰ δὲ ὁ ἀνάγων ἐπὶ τὸν πρατῆρα ἠττηθείη, τὸ μὲν ἀμφισβητηθὲν τοῦ κρατήσαντος ἐγίγνετο, ὁ δὲ ἡττηθεὶς, τὴν τιμὴν παρὰ τοῦ συκοφαντήσαντος ἐκομίζετο. " Salmasio refingi placet αὐτὸ πράσαντος, et ita quoque h. l. legi jubet de Modo Usur. 729. Retinetur ab aliis ac commoda juvatur expositione vulgata lectio. Maussac. ad Harpocr. 136. positis his Pollucis verbis, (τιμὴν παρὰ τοῦ συκοφαντήσαντος,) subjicit: Quæ referenda sunt ad venditores fallaces. A quo non abludit Kuhn., qui etiam apertius, 'Qui per sycophantiam vendiderat rem alienam:' ut e. g. pignus, depositum, aliasve res quovis modo alteri obnoxias. Neque vero ab hac expositione ipse abhorream; siquidem συκοφαντεῖν dicatur, Qui subdole, dolove malo aliquid agit. At vero mendi suspicionem auget Falckenb. Cod. In eo enim est pro συκοφαντήσαντος, συστήσαντος, quod non temere nec immerito meo quidem judicio contemnas: tu vero, lector erudite, arbitrabere." Lederlin. Vera lectio est ea, quam præbet Cod. Falck. συστήσαντος sc. τὴν δίκην, ut clare evincunt Bekkeri Aex. ῥητορ.: 'Ανάγειν εἰς πράτηρ καὶ ἀνάγειν ὠνήν· δίκης ὄνομα, ὅταν ἀμφισβητῇ τις περὶ οἰκέτου ὡς οὐ δεόντως πραθέντος, ὁ τὸν οἰκέτην διακατέχων παραγίνεται ἐπὶ τὸν πεπρακότα, καὶ ἀναγκάζει αὐτὸν συνίστασθαι τὴν δίκην πρὸς τοὺς ἀμφισβητοῦντας, καὶ τοῦτο καλεῖται ἀνάγειν εἰς πράτηρ. Glossæ: 'Ανάγω· Refero. J. Poll. 1, 102. Ἀνάγεσθαι, ἐκπλεῦσαι, ἀπάραι, ἐξορμίσασθαι: 123. Ἀναγαγέσθαι, ἀνάγεσθαι, προσαναπειρᾶσθαι, ("Exercere remiges in portu et ad pugnam navalem præparare," Kuhn.) ἐξορμᾷν τὴν ναῦν, καὶ τὸ πλεῖν, καὶ ἐκπλεῖν, περιπλεῖν, διεκπλεῖν, ἀπελάσαι τὴν ναῦν: 164. Καὶ τύξου καθάψαι, ἀνελκῦσαι (l. ἀνελκύσαι), ἀναγαγεῖν: 5, 168. Συστρέψαι τὸ σῶμα, ἀναγαγεῖν, συνελκύσαι, συναγαγεῖν, συναθροῖσαι, συστεῖλαι, συσπειρᾶσαι, συντείρασθαι, συγκάμψαι. Delendum est ἀναγαγεῖν, quod nullum h. l. sensum habet. " Pro ἀναγ. C. A. melius συναγ. συνελκύσαι, συναθροίσαι." Kuhn. " Deest in Ms. ἀναγαγεῖν, dein ordine inverso Ms. συναγ. συνελ." Jungerm. " 'Ανάγεσθαι dicuntur Merces exportari, Vales. ad Harpocr. 105. (qui e Strab. 17. affert, Τελωνῶν τῶν καταγομένων καὶ ἀναγομένων, Quæ importantur et exportantur.) Soph. Trach. 215. Ὁμοῦ δὲ Παιᾶνα, Παιᾶν' Ἀνάγετ', ὦ παρθένοι, Schol. ἀνυμνεῖτε: Aj. 131. Ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν Ἅπαντα τἀνθρώπεια. Pausan. 786. Κυφὴ δὲ οὐκ ἐς ἄγαν ὀξὺ ἀνηγμένη." Valck. ad Scap. marg. Aristoph. Plut. 756. Ὀφρῦς συνῆγον. " Τοῦτο δεῖγμα κατηφείας, ut recte notatur in C. D'O. Talem vultus speciem formant contracta et adducta supercilia. Conjunxit etiam Aristæn. 1, 17. Μὴ σκυθρώπαζε καλή γε οὖσα, μηδὲ τὰς ὀφρῦς ἄναγε, nisi tamen ibi potius legendum sit σύναγε: videtur enim Aristophanem imitatus: quasi lect. eam agnovisset, sic prorsus Latine reddidit Mercer. nam συνάγειν τὰς ὀφρῦς est Adducere supercilia, cum ἀνάγειν magis sit Subducere, idemque valeat, quod αἴρειν, ἐπαίρειν, ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, Ardua subrigere supercilia, de quibus ad Lucian. dixi p. 373. Schol. tamen ad Acharn. 1068. τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς exposuit ἐσκυθρωπακώς." T. H. " Aristoph. Eq. 628. Κἄβλεψε νάπυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασε, ubi v. Schol. (Συνέστειλε τὰς ὀφρῦς, καὶ τοῦτο δὲ δεῖγμα ὀργῆς,) et H. Steph. Thes. v. 'Ανασπάω. Pro ἄναγε T. H. ad Aristoph. Plut. 756. ex eo scribendum suspicatur σύναγε. Quod quoque verbum adhibuit Plut. de Orac. Def. 412. Sed forsan ἀνάγειν τὰς ὀφρῦς ad ὑπεροψίαν spectat, συνάγειν tristis est ac vultum demittentis." Abresch. ad Aristæn. l. c. " Συναγαγὼν τὰς ὀφρῦς. Tristes, tetrici, severi, curis pleni, irati, συνάγουσι. Noster 2, 10, 37. 5. 4, 2, 66. 17. 'Ανάγουσιν, ἀνασπῶσι, superbi et irati quoque. Videantur T. H. ad Aristoph. Plut. 756. Triller. Obs. 202. (' Ovid. Met. 2, 773. de Invidia: Utque Deam vidit formaque armisque decoram, Ingemuit, vultumque ima ad suspiria duxit. Neminem nescire arbitror, quid sit Vultum adducere s. ducere, nempe idem ac Frontem corrugare, Oculis tetricum esse, et vultu σκυθρωπίαν referre, prout invidi solent alienis bonis contristati et fortunatis succensentes. Quomodo et pari sensu Græcos dicere constat, τὰς ὀφρῦς ἄγειν, συνάγειν, καὶ ἀνάγειν. Vide Albert. Obs. 88. 55. Bergler. ad Alciphr. 1, 34. p. 140. 152.' uterque sine corruptelæ suspicione Aristæneti locum affert. ' Ut alia taceam, mihi jam nuper ad Cæl. Aurel. notata, in Appendice ad Lib. de Pleuritide p. 164. Ita et τὰς ὀφρῦς ἀνασπῶν dixit Theophylact. Simocatta Hist. Mauric. 3, 13. p. 173. et alibi.') Et J. Pricæus ad Apul. Met. 525. Ammian. 20, 1. ' Supercilia erigentem, ut cornua.'" Dorv. ad Char. 18=228.]

['Ανάγω, de Nili exundatione. Lucian. Deor. Dial. 3. p. 208. Τὴν δὲ Ἰὼ διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἶσιν ποιησὰν, καὶ τολοιπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ, καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας. " 'Αναγέτω, Regat." F. G. " V. ἀνάγειν ap. nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non ap. Plut. de Plac. Phil. 4, 1. aut Herod. de Nili incremento scribentes. Virg. Æn. 9, 31. Cum refluit campis et jam se condidit alveo." M. du S. " Nihil est quærendum præterquam quod Interprr. dederunt, Attollere Nilum, Efficere ut Nilus exundet. Rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguæ Gr. prorsus congruit. Nili ἀναβάσει vel ἀναχύσει Isin præesse voluerunt Ægyptii; imo lacrimis ejus, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare: Pausan. 881. Καὶ τῶν ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστιν εἰρημένα, ὡς τὰ αὔξοντα τὸν ποταμὸν καὶ ἄρδειν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα, δάκρυά ἐστι τῆς Ἴσιδος." T. H.]

['Ανάγω θυσίαν. " 'Απάγειν et ἀποπέμπειν θύμα

dum lego (in Thuc. 5, 53.) erroris memini quondam commissi in Vind. et Conject. ad Aristid. H. in Jov. p. 3. quando duobus ejus Sophistæ in locis ἀνάγειν substituebam τῷ ἀπάγειν, quod rursus occurrit ap. Eund. 1, 450. et Herod. 5, 82. Ἀνάγειν Thuc. habet 3, 104. Aristid. 1, 587. Charit. 3. p. 48. ubi v. Dorv. ἑορτὴν Herod. 2, 122. 3, 79. et 97. quomodo forsan scripserat quoque Pausan. Phoc. 33. extr. pro ἀπάγουσι Sylb. malebat ἄγουσι. Sæpissime ἀνάγειν θυσίαν habet Philo J. 178. e. 229. d. 447. d. etc. * συνανάγεσθαι 328. a.: 524. b. Θυσίας ἀθύτους ἀνήγαγον, καὶ χόρους ἀχορεύτους ἵστασαν. Sed et simplex v. hac in phrasi usitatum. Vide Paus. Phoc. 807. Philon. J. 185. b. et Anim. ad Æsch. L. 1. p. 212. Interim videndum, num forsan hoc inter ἀπάγειν et ἀνάγειν θυσίαν, etc. intercedat discriminis, ut prius dicatur de Victima e voto rituve solenni debita, ἀνάγειν autem et ἄγειν de Voluntaria oblatione atque consecratione. Ita certe φόρον ἀπάγειν, et φόρου ἀπαγωγὴν, nec non ἀποφέρειν et ἀποπέμπειν, non ἀνάγειν aut ἀναγωγὴν usitata novi. Vide Aristoph. Vesp. 705. Herod. 1, 6. 27. 2, 182. supra c. 31. bis, Aristid. 1, 376. Sed et cum ignorem, quenquam scripsisse ἀνάγεσθαι γυναῖκα, Ducere uxorem, (sed v. Nostrum supra, qui ex Herod. affert ἀνάγεσθαι σύνοικον,) corrigam ἄγεσθαι in Paus. Achaic. 571. ut syllaba ἂν adhæserit e prævio ἐθέλουσαν errore frequenti, de quo mox plura." Abresch. Diluc. Thuc. 533. "' Ἀνάγειν θυσίαν, Verheyk. ad Anton. Lib. 303. (ubi citantur Acta 7, 41. Ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ.)" Schæf. Mss.]

[Ἀναχθεὶς et ἀγασθεὶς conf. ad Jambl. V. P. 3. p. 40. Kiessl. Ἀναχθέντες et ἀνενεχθέντες, ad Apollodor. 1, 9. p. 84. Heyn. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 347.]

Ἀναγωγὴ, ἡ, Subductio, Subvectio, Elatio ap. Gr. Naz. Ἀναγωγὴ peculiari nomine appellatur a Theologis Intellectus nostri veluti subvectio ad investigandum reconditiorem alicujus loci sensum. Ap. Dionys. inquit Bud., ἀναγωγὴ et θεωρία pro eodem accipiuntur, i. pro Sensu oraculorum mystico et recondito, qui nos in cœlum meditando subvehit, propeque Deum cernendum contemplantibus præbet. [Gl. Ἀναγωγή· Almitus, Contemplatio. "Gerasimus Vlachus in Harmonia Definit. 148. ita definit: Ἀναγωγή· ἡ τῶν κατωτέρων ὄντων πρὸς τὰ ἀνώτερα ἀγωγὴ, Inferiorum entium ad superiora traductio. Notat θεωρίαν excelsam, s. Superiorem intelligentiam, vel Sensum oraculorum mysticum et abstrusum, qui nos meditando πρὸς τὸν Θεὸν ἀνάγει, Ad Deum in ipsum cœlum evehit. Vel, ἀναγωγὴ est Allegoriarum et typorum V. T. in Novo explicatio atque applicatio; sic dicta, quia quasi reducto velo, quæ sub involucris illis latitabant, evolvuntur, propiusque et clarius spectanda proponuntur. Frequenter hoc sensu occurrit ap. Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 1. p. 3. Ὅπως ἀπὸ τῶν ἱερωτάτων πλάσεων ἐπὶ τὰς ἁπλᾶς καὶ * ἀτυπώτους ἀναχθῶμεν ἀναγωγὰς καὶ ἀφομοιώσεις. Chrysost. in Ps. 43. Κατ' ἀναγωγὴν ἐκλαμβάνει τὸν ψαλμόν. Idem in 120. ἱστορίαν et ἀναγωγὴν opponit, ubi, quid sibi velint φδαὶ τῶν ἀναβαθμῶν, ita explicat: Ita vocantur μετὰ μὲν τὴν ἱστορίαν, Historiam s. Sensum literalem, ὅτι περὶ τῆς ἀνόδου διαλέγονται τῆς ἐκ Βαβυλῶνος, κατὰ δὲ τὴν ἀναγωγὴν, Sensum mysticum, ὅτι εἰς τὴν κατ' ἀρετὴν ὁδὸν χειραγωγοῦσι. Eodem modo ἱστορίαν et ἀναγωγὴν opponit Orig. c. Cels. 4. p. 173. Ἐπὰν τὸ προκείμενον ἢ (ᾖ) παρασῆσαι καὶ τὰ τῆς κατὰ τὸν τόπον ἱστορίας τίνα ἔχοι λόγον, καὶ τὰ τῆς περὶ αὐτοῦ ἀναγωγῆς. Basil. M. in Jes. 5. p. 948. Δυνατὸν τῷ φιλοπόνῳ κατ' ἀναγωγὴν ἐπὶ πλεῖον ἄγειν τὸ ἀπὸ τῆς προφητείας χρήσιμον, Potest quivis studii laborisve patiens ex hac prophetia, juxta anagogen enarrata, ampliorem elicere utilitatem." Suicer. Thes.]

Ἀναγωγὴ dicitur ἔκπλους, Exitus e portu, vel Abitio e portu, vel, Solutio e portu, si dici posset, quia tum naves e portu in altum subvehuntur. Sic dictum fuit, Περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα, [Lucian. Mer. 9.] Legimus in Athen. ap. Erycem Siciliæ tempus quoddam vocari ἀναγωγὰς, quod in eo dicant ipsam deam ἀνάγεσθαι in Libyam: [394. Τῆς δὲ Σικελίας ἐν Ἔρυκι καιρός τίς ἐστιν, ὃν καλοῦσιν Ἀναγωγὰς, ἐν ᾧ φασὶ τὴν θεὸν εἰς Λιβύην ἀνάγεσθαι. Τότ' οὖν αἱ περὶ τὸν τόπον περιστεραὶ ἀφανεῖς γίνονται, ὡς δὴ τῇ θεῷ συναποδημοῦσαι, καὶ μεθ' ἡμέρας ἐννέα, ἐν ταῖς λεγομέναις * Καταγωγίοις μιᾶς προπετασθείσης ἐκ τοῦ πελάγους περιστερᾶς, καὶ εἰς τὸν νεὼν εἰσπτάσης, παραγίνονται καὶ αἱ λοιπαί. Ubi Casaub. "Eryx in Sicilia (mons et) oppidum fuit, ubi præcipuo cultu Venus Erycina colebatur, de qua, ut Græcos omnes taceam, multa Cic. c. Verrem. Duæ autem in anno solennitates ab Erycinis et aliis Siculis observabantur, quarum alteri Anagogia, alteri Catagogia nomen e re fecerant. Causam appellationis utriusque festi planissime explicat hic Athen. Anagogia, inquit, dixerunt Illum diem, quo credebant Venerem e Sicilia in Africam ἀνάγεσθαι, Sublatis anchoris enavigare; Illum vero diem, quo redire Venerem et in portum Erycinum καταγέσθαι pro certo habebant, Catagogia. Mendose scriptum in Athenæi libris Ἀναγώγας: lege Ἀναγώγια. Ælian. V. H. 1, (15.) Ἑορτή ἐστιν, ἣν καλοῦσιν Ἀναγώγια. (Sic et Schweigh. Ed. sed Æliani verba, quæ protulit Casaub. sunt ex H. A. 4, 2. sumta. Verba in V. H. 1, 15. sunt hæc: Ἐν Ἔρυκι δὲ τῆς Σικελίας, ἔνθα ἐστὶν ὁ τῆς Ἀφροδίτης νεὼς, σεμνός τε καὶ ἅγιος, ἔνθα κατά τινα καιρὸν θύουσιν οἱ Ἐρυκῖνοι τὰ Ἀναγώγια, καὶ λέγουσι τὴν Ἀφροδίτην εἰς Λιβύην ἀπὸ τῆς Σικελίας ἀνάγεσθαι, ἀφανεῖς ἐκ τοῦ χώρου αἱ περιστεραὶ γίνονται, ὡσπεροῦν τῇ θεῷ συναποδημοῦσαι.)" "Festos dies, qui hic commemorantur, iterum Ἀναγώγια nominavit Ælian. H. A. 4, 2. qui locus cum hoc conferendus: (Ἐν Ἐρύκῃ τῆς Σικελίας ἑορτή ἐστιν, ἣν καλοῦσιν Ἀναγώγια Ἐρυκῖνοί τε αὐτοὶ, καὶ μέντοι καὶ ὅσοι ἐν τῇ Σικελίᾳ πάσῃ. Ἡ δὲ αἰτία τοῦ τῆς ἑορτῆς ὀνόματος, τὴν Ἀφροδίτην λέγουσιν ἐντεῦθεν εἰς Λιβύαν ἀπαίρειν ἐν ταῖσδε ταῖς ἡμέραις.—Ἕπεται δὲ αὐτῇ τῶν περιστερῶν τὰ νέφη τῶν λοιπῶν, καὶ ἑορτὴ πάλιν Ἐρυκίνοις, καὶ τὰ Καταγώγια πανήγυρις· ἐκ τοῦ ἔργου καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα. ' Holsten. ad Steph. B. v. Ἔρυξ emendat Ἔρυκι, quod cuique statim in mentem venire debet.' Schneider. At iterum Ælian. H. A. 10, 50. Ἀκούω λεγόντων ἐν Ἐρύκῃ· ἔνθα δήπου καὶ ὁ τῆς Ἀφροδίτης ὑμνούμενος νεὼς ἐστιν, οὗπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω τὴν μνήμην ἐποιησάμην, τῶν ἐκεῖθι περιστερῶν εἰπὼν τὰ ἴδια· εἶναι καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ ἄργυρον * πάμπλειστον, κ. τ. λ. Ceterum non confundendus est Ælian. Variæ Hist. auctor cum eo, qui Hist. Anim. scripsit. ' Sunt in Phalar. Epistt. permulta, quæ mihi persuaserunt, eorum scriptorem linguam Gr. non a matre, sed e libris veterum didicisse; quod de Var. Hist. scriptore Æliano constat, a quo, me quidem judice, duo multum diversi sunt, qui scripsere de N. A. et libellum mirificum Περὶ Προνοίας, e quo multo plura Suid. in suam farraginem transcripsit, quam plerique viderunt.' Valck. ad Lennepii Phalar. p. xviii.) Et habent sane in Gr. sermone istam formam (nominum neutrius generis, pluralis numeri,) omnia fere nomina Festorum: (Hesych. Cod. Ven. Ἀμφιδρομία perperam pro vulg. Ἀμφιδρόμια. Vide nostra supra 151. n. Pausan. 2, 32. Ed. Fac. Καὶ ἑορτὴν ἄγουσί σφισι * Λιθοβολίαν ὀνομάζοντες, perperam pro * Λιθοβόλια.) Et convenit alterius Festi nomen, τὰ Καταγώγια, ab ipso etiam Athen. hac forma commemoratum. Nec vero idcirco opus videtur, ut scripturam Ἀναγώγια continuo obtrudamus Athenæo, ap. quem veteres libri omnes, et sigillatim duo nostri probatissimi, in Ἀναγωγὰς consentiunt. Quæ Ælian. V. H. 1, 15. habet, ea omnia quidem ex Athen. desumta esse, jam sæpius monuimus; sed consulto mutata ab hoc compilatore esse pene cuncta Athen. verba, simul observavimus. Nihil vero prorsus est quod obstet, quo minus idem Festum et τὰ Καταγώγια et αἱ Καταγωγαὶ, quasi αἱ τῆς Καταγωγῆς ἡμέραι, perinde dici potuisse credamus." Schweigh. At unus idemque auctor in eodem cap. de eadem re vix posuisset Ἀναγωγὰς—τοῖς λ. Καταγωγίοις. Καταγωγαὶ Ἀναγωγαῖς opponerentur. Amplectenda est igitur Casaub. sententia, Ἀναγώγια reponentis. Ἀναγώγια tacite affert ex Athenæi loco Wessel. ad Diod. S. 1, 333. a Schæf. Mss. citatus. In Festorum nominibus scribendis persæpe sic erarunt Librarii.] Dicitur et ἀναγωγὴ τῶν νεῶν a De-

mosth. [900. Τότε δ' ἀσχόλως εἶχε περὶ ἀναγωγὴν ὤν; 1150. Ὅτι ἤδη περὶ ἀναγωγὴν εἶην: 1186. Περὶ ἀναγωγὴν ἤδη ὢν ἐν τῷ Πειραιεῖ: 1247. Ἡ οὖν ἀναγωγὴ διὰ ταχέων ἐγίγνετό μοι. "Heyn. Hom. 6, 535. 646. Diod. S. 1, 325. 2, 630. Thom. M. 748. (Ἐπὶ δὲ ἀναγωγῆς ἀνέσχον οὐκ εὗρηται.) Lucian. 1, 467. Ad Xenoph. Eph. 161." Schæf. Mss. Eust. 968. Ἀναγωγὴ ὁ ἀνάπλους, καὶ ἀνάγεσθαι μὲν, τὸ ἐξ ὅρμου ἀναπλέειν, κατάγεσθαι δὲ, τὸ καταπλέειν καὶ προσορμίζεσθαι. J. Poll. 1, 102. Τὰ δὲ ὀνόματα, καταίρουσι μὲν, καταγωγὴ, κατάπλους, κάταρσις, ἀναγομένοις δὲ, ἀναγωγὴ, ἔκπλους, ἄπαρσις: 123. Καὶ τὰ ὀνόματα, ἀναγωγὴ, ἀνάπειρα, πλοῦς, ἐπίπλους, περίπλους, διέκπλους. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἀναγωγή· ἐπὶ πλοίου. Zonar. Ἀναγωγή· ὁ τῶν νηῶν ἔκπλους. Καὶ γίνεται ἀναγωγὴ τῶν νεῶν. Suid. Ἀναγωγή· ὁ τῶν νηῶν ἔκπλους. Καὶ γίνεται ἀναγωγὴ τῶν νηῶν, οὐ κατὰ τὸ πλῆθος οὕτω τῆς ἐπιβαινούσης αὐτῷ στρατιᾶς, ἢ κατὰ τῶν ὅπλων λαμπρότητα, ἢ τὴν ἄλλην ὑπὲρ τὸ ἀναγκαῖον ἐς κάλλος παρασκευήν. (" Fragm. hoc Polybio tribuunt F. Ursin. et Casaub." Kuster. sed in Schweigh. Ed. frustra id quæsivimus.) Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ κατασκεψάμενοι τὰ κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐπὶ Κύπρον, κἀκεῖθεν ἐπὶ Συρίας τὴν ἀναγωγὴν ἐποιήσαντο. " Et hæc Fulv. et Casaub. ad Polyb. trahunt; sed perperam. Sunt enim Diodori in Excerpt. Legat. 32. ut Pearson. recte observavit." Kust. Ἀναγωγὴν ποιεῖσθαι pro ἀνάγεσθαι, Oram solvere, Vela dare, præter Diod. S. 1, 325. dixit Polyb. 1, 46, 10. 5, 95, 4.: 14, 10, 4. Ἐγίγνοντο πρὸς ἀναγωγῇ καὶ τοῖς προκειμένοις: 16, 4, 4. Οἱ δὲ Ῥόδιοι κατὰ μὲν τὰς ἀρχὰς εὐθέως ἐκ τῆς ἀναγωγῆς ἀπεσπάσθησαν τῶν πολεμίων: 16, 4, 6. Τῶν δὲ Ῥοδίων οἱ καθυστεροῦντες ἐκ τῆς ἀναγωγῆς συνῆψαν τοῖς περὶ τὸν Θεοφιλίσκον. Xenoph. Hist. 1, 6, 20. ‖ " Ita dicta est speciatim Navigatio e Græcia ad Trojam, et vice versa e portu ad Trojam in Græciam, ut Hes. docet, (Ἀναγωγή· ὁ ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Τροίαν ἀπόπλους, καὶ ὁ ἐκ τοῦ ναυστάθμου ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἡλιόδωρος.) Kuhn. ad J. Poll. 1, 123. Hesych. Ἀναβήμεναι· Ὅμηρος τὸν ἐπὶ τὴν Τροίαν πλοῦν ἀνάβασιν λέγει, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀναχωρῆσαι. " Ἀναβήμεναι, alieno loco hoc et seqq." Is. Voss. " Respicit Od. A. 210. notante etiam Kustero." Albert. Locus est hic: Πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν εἰλὴν ἐπὶ νηυσίν.]

Ἀναγωγὴ, Reductio, Relatio. Aristot. τῶν μετὰ τὰ Φυσ. 4. Πάντα δὲ καὶ πᾶλλα ἀναγόμενα φαίνεται εἰς τὸ ἓν καὶ τὸ πλῆθος· εἰλήφθω γὰρ ἡ ἀναγωγὴ ἡμῖν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἀγαθοῦ.

Ἀναγωγὴ, Rejectio, Emissio, ut ἀναγωγὴ αἵματος, Rejectio sanguinis. Galen. Λειποθυμοῦσι γὰρ καὶ ἐπὶ γυναικείῳ ῥῷ, καὶ τραύμασιν, αἱμορροΐσι τε καὶ ἀναγωγαῖς αἵματος, καὶ ταῖς διὰ ῥινῶν αἱμορραγίαις. Utitur eodem modo et Dioscor. [" Toup. Opusc. 1, 548." Schæf. Mss. et Emendd. 2, 350.:—" Suid. (et Phot.) Φθόη· φθίσις, ἢ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς. Hæc glossa legitur etiam ap. Timæum Lex. Plat. (Φθόη· φθίσις ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς.) Respexit autem, ut videtur, uterque ad Polyb. 2, (70, 6.) p. 215. Τῇ δὲ παραλήψει καὶ κρανγῇ. τῇ κατ' αὐτὸν κίνδυνον, ἐκθύμως χρησάμενος, εἰς αἵματος ἀναγωγὴν καί τινα τοιαύτην διάθεσιν ἐμπεσών, μετ' οὐ πολὺ νόσῳ τὸν βίον μετήλλαξε, (quod Ruhnkenio ad Tim. 271. vix credibile videtur. In Lex. Polyb. ἀναγωγὴ αἵματος vertitur *Crachement de sang.*) Dioscor. 1, 102. p. 55. Τὰ δὲ σφαιρία (κνπαρίσσου) κυπέντα καὶ σὺν οἴνῳ πινόμενα, ἁρμόζει πρὸς αἵματος ἀναγωγήν. Kœn. ad Greg. 261. ex Aretæo (Morb. acut. 2, 2. p. 12.): Ἢν δὲ νέρθεν ἀνίῃ (τὸ αἷμα) ἀπὸ θώρηκος καὶ τῶν τῇδε σπλάχνων,—ἢ ἀπὸ τουτέων φορὴ, οὐ πτύσις, ἀλλ' ἀναγωγὴ καλέεται, τῆς ἄνω ἴξιος τῆς ὁδοῦ τοῦνομα ἔχουσα. Ad h.l. vide Editorem." Zonar. Φθόη· ἡ νῦν φθίσις λεγομένη, ἢ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀγωγῆς l. ἀναγωγῆς. Etym. M. Φθόη· τὴν νῦν φθίσιν λεγομένην οὕτως ἐκάλουν, ὡς Δημοσθένης, ἢ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀγωγῆς, l. ἀναγωγῆς. Phot. Φθόην· τὴν νῦν φθῆσιν λεγομένην οὕτως ἐκάλουν, ὡς Δημοσθένης. " Scr. necessario est φθίσιν." Schleusner. Aret. Morb. acut. 2, 1. Ἢν δὲ ἐς τὸν πνεύμονα ὁρμήσῃ τὸ πτύος, εἰσὶν οἳ ἀκεπνίγησαν, καὶ ἀθρόῳ ἐχύσι, καὶ ἀναγωγῆς ἀπορίῃ· ὀλίγοι δὲ διαδιδράσκουσι τὴν ἐκ τῆς ἀπορρήξεως πνίγα, ἕλκος οἷδε πολλὸν ἴσχουσι ἐν πνεύμονι, καὶ ἐς φθόην μεθίστανται: 2, 2. cui titulus, Περὶ Αἵματος Ἀναγωγῆς: Morb. diut. 1, 8. Ἢν ἐντὸς (ἕλκος, Petit.) ἐξ ἀκοστάσιος ἐν τῷ πνεύμονι γένηται, ἢ ἐκ βηχὸς χρονίης, ἢ ἀναγωγῆς αἵματος, καὶ ἀναβήσσῃ πόνον, πύη, καὶ φθίσις κυκλήσεται. Ἢν δὲ θώρηξ, ἢ πλευρὸν ἐμπνήσῃ, ἐπανάγηται δὲ διὰ τοῦ πνεύμονος, ἐμπύη ἤδε τοὔνομα. Ἢν δὲ ἐπὶ τοῖσι καὶ ὁ πνεύμων ἕλκος ἴσχῃ, ἀναβρωθεὶς ὑπὸ τοῦ διενεχθέντος πόνου, τοὔνομα οὐκέτι ἐμπύη, ἀλλὰ φθόην μεταλαμβάνει. Plura ap. ipsum vide. " Φθόη et φθίσις differunt, quod hæc fiat cum pulmones ex abscessu in ipsis facto exulcerantur; illa vero thoracis et lateris abscessus sequatur, cum ab iis pus prodiens pulmones transitu exulcerat. Testantur id verba Platonis Comici citata a Galeno, Com. 7. Aphorism. 44. Μετὰ ταῦτα δὲ Εὐαγόρου ὁ παῖς ἐκ πλευρίτιδος, Κυνησίας, σκελετὸς, ἄπνους, καλάμινα σκέλη φορῶν, φθόης ὑποφήτης, ἐσχάρας κεκαυμένος πλείστας ὑπ' Εὐρυφῶντος ἐν τῷ σώματι. Ubi patet e pleuritide φθόην existere. Galen. tamen sæpe confundit, ut et plerique omnes, in Com. ad 1 Epid. s. 1. Φθινώδεις ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ τῶν ἰατρῶν, ὅσοι καὶ φθινώδη νόσον, ἣν καὶ φθόην τινὲς ὀνομάζουσιν, ἐπιτήδειοι παθεῖν." Petit. " Plato Legg. 11. p. 676. Εἴν τις ἀνδράποδον ἀποδῶται κάμνον φθόῃ, ἢ λιθιῶν, ἢ στραγγουριῶν. Lucian. Contempl. 513. Ἄγγελοι δὲ (θανάτου) καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι. Aristid. 1, 312. Philostr. V. A. 1. p. 7. (Ælian. H. A. 4, 36.) aliique scriptores Attici sæpe. Phrynich. Ms. (Σοφ. Προπαρ. 71. Bekker.) Φθόη· ἡ φθίσις ἡ ἐν (τῷ Bekk.) σώματι γινομένη. (Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Φθόη τίς ἐστιν; ἡ λεγομένη φθίσις.) Petit. in Aret. (l. c.) Vetustius et magis Atticum est φθόη, quam φθίσις. Vide Harpocr. Φθόην. Δημοσθένης ἐν τῇ Περὶ τῶν Λυκούργου Παίδων Ἐπιστολῇ, (1481. Ἐπειδὴ δ', ὃ κατηγόρει τότε τῶν ἄλλων, νῦν αὐτὸς πράττει, εὐποροῦντα μὲν οὕτως, ὥστε δὺ' ἔχειν ἑταίρας, αἳ μέχρι φθόης, καλῶς ποιοῦσαι, προπεπόμφασιν αὐτὸν,) καὶ Ἰσοκράτης Αἰγινητικῷ, (280. Auger. Τὸ δὴ τελευταῖον, φθόῃ ἰσχόμενον αὐτὸν, καὶ πολὺν χρόνον ἀσθενήσαντα,) τὴν νῦν φθίσιν λεγομένην, φθόην ἔλεγον. Et Mœr. 399. (Φθόην· τὴν φθίσιν Ἀττικῶς.)" Ruhnk. In Mœr. loco olim legebatur Φθίην. " In Cod. Coisl. legitur φθόην recte, præterquam quod enim nomen illud φθίη ne vix quidem inter legendum se obtulit, constat etiam ex Etym. vocem φθόη Atticis inprimis probatam fuisse: Φθόη· τὴν νῦν φθίσιν λεγομένην οὕτως ἐκάλουν, ὡς Δημοσθένης. Ibi de Atticis sermo est; verum ne quis dubitandi locus relinquatur, testem dabimus Galen. in Aphor. Hippocr. Comm. 7. s. 16. Ἢν ἰδίως ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες, καὶ μάλιστα αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι φθόην, ταύτην νῦν ὁ Ἱπποκράτης ὠνόμασεν φθίσιν ἐπὶ πνεύμονος ἑλκύσεσιν ἀνιάτοις γιγνομένης ἅπαντος τοῦ σώματος ἰσχνότητος μετὰ πυρετοῦ λεπτοῦ." Sallier. Sed egregie falluntur hi vv. dd. cum Toupio l. c. credentes in glossis istis agi de φθόη tanquam voce vetustiore et Ἀττικωτέρᾳ, quam φθίσις, cum Grammaticis illis in mente esset hoc unicum, exponere, quid ap. Atticos sibi velit v. φθόη: iis est, ut aiunt, i. q. ap. ipsos φθίσις, i. e. ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς, et quidem omnino recte sic tradunt: nam secundum Aret. l. c. Ἢν ἕλκος ἐξ ἀκοστάσιος ἐν τῷ πνεύμονι γένηται, ἢ ἐκ βηχὸς χρονίης, ἢ ἀναγωγῆς αἵματος, καὶ ἀναβήσσῃ πόνον, πύη καὶ φθίσις κυκλήσεται. At φθόη illa recentiori tempestate, de qua loquuntur iidem Grammatici, φθίσει opponebatur: Ἢν δὲ θώρηξ, ἢ πλευρὸν ἐμπνήσῃ, ἐπανάγηται δὲ διὰ τοῦ πνεύμονος, ἐμπύη ἤδε τοὔνομα· ἢν δὲ ἐπὶ τοῖσι καὶ ὁ πνεύμων ἕλκος ἴσχῃ, ἀναβρωθεὶς ὑπὸ τοῦ διενεχθέντος πόνου, τοὔνομα οὐκέτι ἐμπύη, ἀλλὰ φθόην μεταλαμβάνει. Hes. Φθόη· φθίσις, φθορὰ, λύμη. " Φθόσις· φθίσις. J. Poll. 4, 187. Φθόη, φθίσις, φθίνειν, τῆξις, φθίνης νόσος, τηκεδών. " Φθίνης νόσος est Morbus tabificus." Kuhn. Lege φθινάς: v. Nostrum in Φθινὰς, Toup. l. c. et Schneider. Lex. v. Φθίνα. Aret. Morb. acut. 2, 2, p. 13. Κὴν μὴ ἐηθῇ ἡ γυνὴ, ἐς πολλὰς περιόδους ἀντιπερίοισι ἡ ἀναγωγή: Morb. diut. 1, 8. Βηχὸς

ἀναγωγαὶ κοιλαι, Per tussim varia extruduntur. Hippocr. Epid. 1. p. 303. Ἐμέτοι χολώδεες, φλεγματώδεες, καὶ σιτίων ἀπέπτων ἀναγωγαί: 6. p. 346. Σιάλου ἀναγωγή: π. Δ. Ὀξέων 374. Πτυέλου μὲν οὖν ἀναγωγήν: 375. Ἔστι δ' ὅτε τὸ κάρτα ὀξὺ οὐκ ἐκράτησε τῆς ἀναγωγῆς τοῦ πτυέλου, ἀλλὰ προσεγλίσχρηνέ τε καὶ ἔβλαψε: Aphor. 396. Ὀκόσοι αἷμα ἀφρῶδες ἀναπτύουσι, τουτέοισιν ἐκ τοῦ πλεύμονος ἡ τοιαύτη ἀναγωγὴ γίνεται: Κωακ. Προγν. 434. Μὴ γινομένης αὐτῆς ἀναγωγῆς φλεγματώδεος.]

Ἀναγωγή, Redhibitio. Plato (de LL. 11. 916=127. Bipont.) Ὁ δὲ πριάμενος ἴστω τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ ἀποδομένου, τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα ἐγκλημάτων εἰωθότων γίγνεσθαι χάριν, καὶ τῶν ἀναγωγῶν τῶν κατὰ νόμους εἵνεκα. Ἡ δὲ κατὰ νόμους ἀναγωγή, καὶ μὴ, τῇδε ἔστω. Ἐάν τις ἀνδράποδον ἀποδῶται κύμινον φθόῃ, ἢ λιθιῶν, ἢ στραγγουριῶν, ἢ τῇ καλουμένῃ ἱερᾷ νόσῳ, ἢ καὶ ἑτέρῳ τινὶ ἀδήλῳ τοῖς πολλοῖς νοσήματι μακρῷ καὶ δυσιάτῳ κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν διάνοιαν, ἐὰν μὲν ἰατρῷ τις ἢ γυμναστῇ, μὴ ἀναγωγῆς ἔστω τούτῳ πρὸς τὸν τοιοῦτον τυγχάνειν· μηδ' ἐὰν τἀληθές τις προείπῃ, ἀποδῶται τῳ. Ἐὰν δέ τις ἰδιώτῃ τι τῶν τοιούτων ἀποδῶται δημιουργὸς, ὁ πριάμενος ἐντὸς ἑξαμήνου ἀναγέτω, πλὴν τῆς ἱερᾶς. Ταύτης δ' ἐντὸς ἐνιαυτοῦ τὴν ἀναγωγὴν ἐξέστω ποιεῖσθαι τῆς νόσου. Διαδικαζέσθω δὲ ἐν τισι τῶν ἰατρῶν, οὓς ἂν κοινῇ προβαλλόμενοι ἕλωνται· τὸν δὲ ὄφλοντα τὴν δίκην, διπλάσιον ἀποτίνειν τῆς τιμῆς, ἧς ἂν ἀποδῶται. Ἐὰν δὲ ἰδιώτῃ τις ἰδιώτης, ἀναγωγὴν μὲν εἶναι, καθάπερ καὶ τοῖς πρόσθεν ἐρρήθη, καὶ τὴν διαδικασίαν· ὁ δὲ ὄφλων, τὴν τιμὴν ἁπλῆν ἀποτινέτω. Ἐὰν δὲ ἀνδροφόνον ἀποδῶταί τίς τινι, εἰδότι μὲν εἰδὼς, μὴ τυγχανέτω ἀναγωγῆς τοῦ τοιούτου τῆς πράσεως· μὴ εἰδότι δὲ τὴν μὲν ἀναγωγὴν εἶναι τότε, ὅταν τις αἴσθηται τῶν πριαμένων· ἐν πέντε δὲ τῶν νομοφυλάκων τοῖς νεωτάτοις εἶναι τὴν κρίσιν· εἰδὼς δὲ ἂν κριθῇ, τάς τε οἰκίας τοῦ πριαμένου καθῃράτω, κατὰ τὸν τῶν ἐξηγητῶν νόμων, τῆς τιμῆς τε ἀποδότω τῷ πριαμένῳ τριπλάσιον. [Schol. Ruhnk. 239. (et Hesych.) Τῶν ἀναγωγῶν· ἀναγωγή ἐστιν ἡ τῶν πραθέντων ἀνδραπόδων ἀνάδοσις, ἐχόντων αἰτίαν τινά. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ἀναγωγή· ἡ ἀπόδοσις, (pro quo Schol. et Hes. ἀνάδοσις,) τοῦ κακῶς πραθέντος ἀνδραπόδου. Ἀναγωγὴ οἰκέτου· δίκης ὄνομα. Ἀναγωγὴ γάρ ἐστι τὸ τὸν πωλοῦντα οἰκέτην νόσημα ἔχοντα, καὶ μὴ προειπόντα τῷ ὠνουμένῳ, ἐφεῖσθαι τῷ ὠνησαμένῳ διακρίνεσθαι πρὸς τὸν πεπρακότα, ἀπογραψάμενον πρὸς τοὺς ἄρχοντας τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐγκαλεῖ· καὶ τὸ οὕτως ἀπογράφειν ἀνάγειν καλεῖται, καὶ ἡ ἀπογραφὴ ἀναγωγή. Suid. et Zonar. Ἐναγωγὴ οἰκέτου· τοῦ πραθέντος οἰκέτου, εἴ τι ἔχει νόσημα, εἰ μὴ προείποι (Zonar. προείπῃ) ὁ πωλῶν, ἐφίησιν ὁ νόμος τῷ ὠνησαμένῳ διακρίνεσθαι πρὸς τὸν πεπρακότα, πρότερον ἀπογράψαμενον πρὸς τὰς ἄρχας τὴν αἰτίαν. Ἐναγωγὴ perperam pro ἀναγωγὴ alicubi scriptum legerant hi Lexicographi.]

Ἀναγωγή, Institutio, Disciplina. Synes. Καὶ γὰρ ἔφυ καὶ τέθραπται καλῶς, καὶ ἀναγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως, Natus honesto loco, etiam honeste educatus est et institutus, Bud. Ap. Theophr. ἀναγωγὴ τῶν φυτῶν, quæ et ἀγωγὴ, Institutio plantarum. Theodorus Gaza Educationem vertit et eruditionem. De C. P. 3. Ἡ δὲ ἀναγωγὴ, καὶ ἣν καλοῦσί τινες τῶν φυτειῶν παιδείαν, οἷον σχηματισμός ἐστι καὶ μόρφωσις τῶν δένδρων ὕψει τε καὶ ταπεινότητι καὶ πλάτει καὶ τοῖς ἄλλοις. Bud. per ἀναγωγὴν eum significare dicit Exactiorem cultum conformationemque plantarum. Alibi Submissionem et ductum plantarum vertit. [" Jambl. V. P. 100(=216. Τὰ μὲν οὖν ἐφ' ἡμέρᾳ ἑκάστῃ τῷ πλήθει τῶν ἀνδρῶν παραδιδόμενα εἴς τε τροφὴν καὶ τὴν τοῦ βίου ἀναγωγὴν τοιαῦτα ἦν. Vertitur, Ad victum vitæque modum.) Præceptum, Theod. 1, 181." Wakef. Mss. Polyb. 33, 15, 5. Καὶ γὰρ ἦν ὁ νεανίσκος οὐδαμῶς Κρητικὸς, ἀλλὰ πεφευγὼς τὴν Κρητικὴν ἀναγωγήν. Ἀγωγὴν legit Reisk. addens: " De levitate et nequitia Cretensium nota et protrita sunt omnia." " Ἀναγωγὴν cum Ursino et Mss. tenens Casaub. Perversam institutionem interpretatus est. Fortasse in mente habuerat v. ἀναγωγία, quod Polybio restituimus 7, 10, 5. Sed ἀναγωγὴ idem valet ac simplex nomen ἀγωγὴ, Institutio, ut apparet ex exemplis a Gul. Budæo et H. Steph. prolatis.]

[Ἀναγωγὴ, In lucem eductio. Hes. * Καλλίνικος· εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀναγωγῇ. Vocem ἀναγωγῇ in hac Hesych. glossa neque Casaub. ad Athen. 618. nec Schweigh. explicavit. Vim ejus percepisse videtur Toup. Emendd. 2, 558. cujus hæc sunt verba:—" Hercules in Tænaro, quod Laconiæ promontorium est, ad Inferos descendit, ad Cerberum, canem illum tricipitem, in lucem educendum, de quo Pausan. in Lacon. et Apollodor. in Bibl. Aristides 1. p. 22. Jebb. Κατὰ δὲ τὰς εἰσβολὰς, τὰς εἰς τὸν Ἰώνιον, ἥτε ἐπὶ Ταινάρῳ ἄκρα τοῦ θεοῦ, καὶ ἡ αὐτόθεν ἀναγωγή. Male ibi Interpres." Plura ap. ipsum vide et ap. nos in Καλλίνικος. Verba, ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀναγωγῇ, in Hes. glossa recte vertit J. Barnes. ad Eurip. Herc. F. 681., Ob Cerberum ex Inferis eductum. " Ἀνάγειν ex Orco, Heyn. ad Apollodor. 33." Schæf. Mss. Vide Ἐξανάγω.]

Ἀναγωγὸς ζωὴ, dicta est a Dionysio Theologo quasi Sublimipeta, Bud. Ego Subvectricem interpretari malim ad exprimendam activam signif. Male autem in VV. LL. confunditur hoc ἀναγωγὸς cum altero quod fit ex ἄγω, præfixo α priv. [" Dionys. Areop. de Eccl. Hier. 3, 11. p. 256. mentionem facit τῆς θείας καὶ ἀναγωγοῦ ζωῆς, quod interpretari licet, Vitæ divinæ et subvectricis. Pachymer. 276.: Ἀνάγωγος ζωὴ λέγεται καὶ ἡ ἀκόλαστος καὶ ἀπαίδευτος, ὡς κακὴν ἀγωγὴν ἔχουσα· ἐνταῦθα δὲ τὴν τὰ ἄνω ζητοῦσαν, καὶ πρὸς Θεὸν ἐπεστραμμένην φησί. H. l. vv. ἀνάγωγος et ἀναγωγὸς, diligenter licet ob contrarias signiff. distinguendæ, confunduntur. Ἀνάγωγος significat omnino ἀκόλαστον καὶ ἀπαίδευτον, vel, ut Etym. inquit, τὸν τῆς καθηκούσης ἀγωγῆς μὴ τετυχηκότα. Ἀναγωγὸς vero, ab ἄνω et ἄγω, id notat ap. Dionys. quod Pachymer. notare dicit. Id ipsum agnoscit etiam S. Maximus in Schol. Ἀναγωγὸν ζωὴν, τὴν τὰ ἄνω ζητοῦσαν καὶ πρὸς Θεὸν ἐπεστραμμένην φησί." Suicer. Thes. Omnino v. Jacobs. in Ἀναγωγεὺς citandum. Diod. S. 2, 600. (e Posidonio, cujus verba dedimus in Ἀνάγωγος:) Πρὸς δὲ τούτοις εὐκρεπῶν παίδων πλῆθος, ἔτι δὲ κολάκων ἀναγωγὸν παραδρομὴν ἔχειν ἐφιλοτιμεῖτο, ubi Wessel. " Petulantem et dissolutum horum adulatorum discursum innuit, ut ap. Strab. 1148. Plut. 2, 520. Mox, Ἀναγωγὸς γὰρ καὶ * ἀναπαιδευτότροπος, junguntur, uti ap. Philon. J. de Temul. 241. Ἀναγωγὸς καὶ ἀπαίδευτος." Wesselingium ἀναγωγὸς pro ἀνάγωγος scribentem non possumus non mirari. Damasc. in Vita Isidori ap. Suid. v. Ἀγαθοεργία: Μάλιστα μὲν τὴν ἀναγωγὸν τῶν ψυχῶν ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας. Integrum locum in Ἀγαθουργὸς protulimus. " Hæc philosophiam Platonicam sapiunt, secundum quam nonnullæ animæ, postquam e loco superiore in corpora descendissent, amore crassioris et immundæ materiæ captæ, omnibus vitiis sese polluebant, deorsumque semper vergentes, ad cœlestia nunquam respiciebant. Hæ igitur animæ, si ab illa ὑλικῇ προσπαθείᾳ liberarentur, et a labe, quam contraxerant, ope virtutum purgarentur, dicebantur ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας, ut Damascii verbis utar. Hinc patet, quare μετάνοια ab illis vocaretur φάρμακον ἀναγωγικὸν καὶ σωτήριον, quoniam nimirum notitia peccati, et pœnitentia vitæ prioris male actæ, primus ad salutem gradus est. Vide Nicephor. Schol. ad Synes. 384." Kuster.] || Ab eodem Bud. exponitur δύναμις ἀναγωγὸς Subductrix facultas, s. potentia. Ap. Athen. 1. Καὶ πτυέλου ἐστὶν ἀναγωγὸς, Est extractoria salivæ, Vim habet extrahendæ s. eliciendæ salivæ. Sic Alex. Aphrod. dixit ἀνάγεται πτύελον, s. πτύαλον. Dicitur autem in hac signif. ἀναγωγὸς, accentu posito in ultima: nam ἀνάγωγος aliud significat, factum ex ἀγωγὴ præfixo α priv., unde et ἀναγώγως et ἀναγωγία, ut alibi annotatum fuit. Porro sic dicitur ἀναγωγὸς, ut ἐπαγωγὸς, προσαγωγὸς, συναγωγὸς, quæ et Bud. tanquam similia ponit. [Hippocr. π. Δ. Ὀξ. 374, 16. Πτυέλου δὲ μᾶλλον ἀναγωγός ἐστι τοῦ ἑτέρου ὁ γλυκύς: 375, 12. Καὶ γὰρ πτυέλου ἀναγωγόν ἐστι, καὶ εὔπνοον, 21. Ἀναγωγὸν δὲ πτυέλου ἐστὶ καὶ ἄδιψον, 37. Ἀναγωγὸν γὰρ μελάνων ὄξος, 42. Πτυέλου ἀναγωγόν ἐστι: 376, 25. Καὶ πτυέλου * πεπαντικὸν καὶ ἀναγωγόν.]

Ἀναγωγικὸς, ἡ, ὸν, ad verbum, Subvectivus, in ac-

tiva signif., vel Subvectitius, in pass. Arethas in Apocal. 16. Ἔνι δὲ τοῦτο νοεῖν καὶ εἰς τὰς ἀγγελικὰς δυνάμεις, ὡς ἀναγωγικὰς τῶν ἡμετέρων προσευχῶν, Subvectivas nostrarum precationum. Minus dure diceretur Subvectrices; sed non assequerer vim terminationis Gr. nominis. Bud. vertit per partic., Sursum tollentes et ad Deum perferentes nostras precationes. Ἀναγωγικὰ, inquit idem Bud., dicuntur Mystica, et quæ a sensilibus nos ἀνάγουσι, Subvehunt vel subducunt, ad intellectualia. Unde νοῦς ἀναγωγικὸς, ap. Theologos, cum sensus literalis, ut vocant, in spiritualem vertitur, et ἀναγωγικὴ interpretatio, quæ sensus remotissimos atque abstractissimos exquirit. [Gl. Ἀναγωγικός Mysticus. "Ἀναγωγικὸν, Quod nos ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἀνάγει πρὸς τὰ νοητὰ, A sensilibus subvehit s. subducit ad intelligibilia. Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 1, 2. p. 2. Πρὸς ἀναγωγικὴν καὶ *ἑνοποιὸν σύγκρασιν, Ad contemperationem in sublime evehentem et unificantem." Suicer. Thes. "Hierocles 258. (Τούτων δὲ λύσις μία ἡ πρὸς θεὸν ἐπιστροφὴ), ἣν ἐξευρίσκουσιν οἱ τὸ ὅμμα τῆς ψυχῆς καὶ τὰ οὖς πρὸς τὴν τῶν ἀγαθῶν ἀνάληψιν ἐπεγείροντες, καὶ τὸ παρεκπεσὸν τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν κακὸν τῇ ἀναγωγικῇ δυνάμει θεραπεύσαντες.)" Wakef. Mss.] Hinc et Adv. Ἀναγωγικῶς, Mystice, ut Greg. Naz. Χρονικῶς τε καὶ ἀναγωγικῶς, Et temporarie et mystice, Bud. ["I. c. Sursum agendo s. impellendo, et a terrenis ad cœlestia traducendo. Ubique ap. Dionys. Areop. obvium. Cap. 1. de Cœl. Hier. conjungit συμβολικῶς καὶ ἀναγωγικῶς. Theophanes Hom. 15. p. 91. ἱστορικῶς et ἀναγωγικῶς opponit: Ἱστορικῶς μὲν ἀπὸ τοῦ φυτοῦ ὁ Σωτὴρ κατελθεῖν κελεύει· ἀναγωγικῶς δὲ διδάσκει ἡμᾶς, ὡς ἀρχὴ μετανοίας τῷ ἁμαρτήματι οὐκ ἄλλη τις ἀρμόδιος εἴη, ὡς ἡ κατάβασις· αὕτη δέ ἐστιν ἡ μακαρία ταπείνωσις." Suicer. l. c. Etym. M. Ἱπποκένταυρος· ἀναγωγικῶς νοεῖται, φασὶ γὰρ αὐτὸν ἰατρικὴν ἐπιδείξασθαι, ἀράγεται δὲ καὶ οὕτως. Ἐπειδὴ τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ μὲν ἥμισυ, ἵππον ἦν, τὸ δὲ ἥμισυ, ἀνθρώπου, πεφανέρωται ὅτι διὰ τοῦ ἀλόγου μέρους ἐδήλωσε τὸ πρακτικὸν, διὰ δὲ τοῦ ἀνθρωπείου, τὸ λογικόν. "Phot. Bibl. de Methodii scriptis." Routh. ad Hederici marg.]

[* Ἀναγωγεὺς, έως, ὁ, ἡ. "Proclus Lycius Hymn. in Solem v. 33. (Ἀλλὰ θεῶν πανάριστε, * πυριστεφὲς, ὄλβιε δαῖμον, Εἰκὼν παγγενέτου θεοῦ, ψυχῶν ἀναγωγεῦ, Κέκλυθι, καί με κάθηρον ἁμαρτάδος αἰὲν ἀπάσης.)" Schæf. Mss. "Sol animas in materiæ voragine laborantes veritatis luce illustrans ad superiores regiones adducit. Hanc vim cum Dii exercent in animas mortalium, eas dicuntur ἀνάγειν, ἕλκειν. Cf. Hymn. in Mus. 1. 14. (Αἰεὶ δ' ἐξ ὁμάδοιο πολυπλάγκτοιο γενέθλης Ἕλκετ' ἐμὴν ψυχὴν * παναλήμονα πρὸς φάος ἁγνὸν, Ὑμετέρων βρίθουσαν * ἀεξινόων ἀπὸ βίβλων, Καὶ κλέος εὐεπίης φρενοθελγέος αἰὲν ἔχουσαν,) 18. (vide Ἀναγώγιος.) H. in Hecat. 4. Τεύχετε δ' αἰγλήεσσαν ἐμοῦ βιότοιο πορείην, Βριθομένην ἀγαθοῖσι, κακὰς δ' ἀπελαύνετε νούσους Ἐκ ῥεθέων, ψυχὴν δὲ περὶ χθονὶ μαργαίνουσαν Ἕλκετ' ἐγερσινόοισι καθηραμένην τελετῇσι. Jambl. de Myst. 2, 7. p. 49. Τῆς δὲ ἀποκεκαθαρμένης (ψυχῆς) * πύριος ὁ τύπος βλέπεται, καὶ ἄχραντον, καὶ ἀμιγὲς τὸ πῦρ, τό τε * ἐγκαρδιᾶιον αὐτῆς φῶς, καὶ τὸ εἶδος καθαρὸν καὶ ἑρᾶιον ὁρᾶται, καὶ μετὰ τοῦ ἀναγωγοῦ ἡγεμόνος ἀκολουθεῖ τῇ ἀγαθῇ θηλήσει χαίρουσα, καὶ αὐτὴ τὴν οἰκείαν ἑαυτῇ τάξιν ἐπὶ τῶν ἔργων ἐκφαίνουσα. (Idem 2, 5. p. 46. Καὶ μὴν τόγε ἀποκαθαρτικὸν τῶν ψυχῶν τέλεον μέν ἐστιν ἐν τοῖς θεοῖς, ἐν δὲ τοῖς * ἀρχαγγέλοις ἀναγωγὸν· ἄγγελοι δὲ λύουσι μόνον τῶν δεσμῶν τῆς ὕλης· δαίμονες δὲ εἰς τὴν φύσιν καθέλκουσιν· ἥρωες δὲ κατάγουσιν εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν αἰσθητῶν ἔργων· ἄρχοντες δὲ, ἤτοι τὴν προστασίαν τῶν * ὑπερκοσμίων, ἢ τὴν τῶν ἐνύλων ἐπιστασίαν ἐγχειρίζουσι· ψυχαὶ δὲ ἐπιφαινόμεναι κατατείνουσί πως ἐπὶ τὴν γένεσιν: 2, 6. p. 47. Ἀλλὰ ἡ μὲν τῶν θεῶν περιουσία δίδωσιν ἡμῖν ὑγείαν σώματος, ψυχῆς ἀρετὴν, νοῦ καθαρότητα, καὶ πάντων, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, τῶν ἐν ἡμῖν ἐπὶ τὰς οἰκείας ἀρχὰς ἀναγωγήν: et in cap. fine, Ἀλλὰ μὲν ἥ γε τῶν ψυχῶν θέα, τῶν μὲν ἀχράντων, καὶ ἐν ἀγγέλων τάξει ἱδρυμένων ἀναγωγάς ἐστι καὶ ψυχῆς σωτήριος, ἐπ' ἐλπίδι τε ἱερᾷ ἐκφαίνεται, καὶ ὧν ἡ ἐλπὶς ἡ ἱερὰ ἀντικοιεῖται, ἀγαθῶν τούτων παρέχει τὴν δόσιν·

A ἡ δὲ τῶν ἑτέρων * καταγωγὸς ἐπὶ τὴν γένεσιν ὑπάρχει, φθείρει τοὺς τῆς ἐλπίδος καρποὺς, καὶ παθῶν πληροῖ προσηλούντων τοὺς θεωροῦντας τοῖς σώμασι. 'Est 'Αναγώγου τριάδος χορηγὸς Ἑρμῆς, Proclus Theol. 6, 22.' Galeus ad Eund. 306.) Julian. Or. 5. p. 172. (insignis est locus, huc apprime faciens, quique adeo, etiamsi paulo longior, integer tamen citari omnino meretur:) Ἔξω γὰρ τῆς αἰτίας, ἣ φησι τοῖς θεοῖς εἶναι τὸ φῶς σύνδρομον ἔχειν οἰκείως πιστεῦον τοῖς ἀφεθῆναι τῆς γενέσεως σπεύδουσι τὰς ἀναγωγοὺς ἀκτῖνας ἡλίου· Σκόπει δὲ ἐναργῶς· ἕλκει μὲν ἀπὸ τῆς γῆς ἅπαντα, καὶ προσκαλεῖται, καὶ βλαστάνειν ποιεῖ τῇ * ζωπυρίδι καὶ θαυμαστῇ θέρμῃ διακρίνων, οἶμαι, πρὸς ἄκραν λεπτότητα τὰ σώματα· καὶ τὰ φύσει φερόμενα κάτω κουφίζει· τὰ δὴ τοιαῦτα τῶν ἀφανῶν αὐτοῦ δυναμέων ποιητέον τεκμήρια. Ὁ γὰρ ἐν τοῖς σώμασι διὰ τῆς σωματοειδοῦς θέρμης οὕτω τοῦτο ἀπεργαζόμενος, πῶς οὐ διὰ τῆς ἀφανοῦς καὶ ἀσωμάτου πάντῃ, καὶ θείας, καὶ καθαρᾶς ἐν ταῖς ἀκτῖσιν ἱδρυμένης οὐσίας ἕλξει, καὶ ἀνάξει τὰς εὐτυχεῖς ψυχάς; Οὐκοῦν ἐπειδὴ πέφηνεν οἰκεῖον μὲν τοῖς θεοῖς
B τὸ φῶς τοῦτο, καὶ τοῖς ἀναχθῆναι σπεύδουσιν· αὔξεται δὲ ἐν τῷ παρ' ἡμῖν κόσμῳ τὸ τοιοῦτον, Voss. τοιοῦτο· ὥστε εἶναι τὴν ἡμέραν μείζω τῆς νυκτὸς, ἡλίου τοῦ βασιλέως ἐπιπορεύεσθαι τὸν κριὸν ἀρξαμένου· δέδεικται καὶ, Voss. δὲ καὶ, ἀναγωγὸν φύσει τὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ θεοῦ διά τε τῆς φανερᾶς ἐνεργείας, καὶ τῆς ἀφανοῦς· ὑφ' ἧς παμπληθεῖς ἀνήχθησαν ψυχαὶ, τῶν αἰσθήσεων ἀκολουθήσασαι τῇ φανοτάτῃ καὶ μάλιστα ἡλιοειδεῖ· τὴν γὰρ τοιαύτην τῶν ὁμμάτων αἴσθησιν οὐκ ἀγαπητὴν μόνον, οὐδὲ χρήσιμον εἰς τὸν βίον, ἀλλὰ καὶ πρὸς σοφίαν ὁδηγὸν ὁ δαιμόνιος ἀνύμνησε Πλάτων. Εἰ δὲ καὶ τῆς ἀῤῥήτου μυσταγωγίας ἁψαίμην, ἣν ὁ Χαλδαῖος περὶ τὸν * ἑπτάκτινα θεὸν ἐβάκχευσεν, ἀνάγων δι' αὐτοῦ τὰς ψυχὰς· ἄγνωστα ἐρῶ, καὶ μάλα γε ἄγνωστα τῷ συῤῥέτῳ, θεουργοῖς δὲ τοῖς μακαρίοις γνώριμα." Jacobs. Cf. eund. Julian. in Ἐπανάγω citandum. Ignat. Ep. ad Ephes. 9. p. 856. Ed. Coteler. Ἡ δὲ πίστις ὑμῶν ἀναγωγεὺς ὑμῶν, ἡ δὲ ἀγάπη ὁδὸς ἡ ἀναφέρουσα εἰς Θεόν· ἐστὲ οὖν καὶ σύνοδοι πάντες, Θεοφόροι, καὶ * ναοφόροι, Χριστοφόροι, * ἁγνοφόροι, (" f. * ἁγιοφόροι," Coteler.)
C κατὰ πάντα κεκοσμημένοι ἐντολαῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ. Vertitur ibi Subvectrix.]

Ἀναγωγεὺς, Quod alligatur alicui rei, quasi ad eam sustollendam. Eust. ait ἀσπίδος ἀναγωγέα dici qui proprie appellatur ἀναφορεύς: (1236. Καὶ ἀναγωγεὺς ἀσπίδος, ὁ κατὰ * κυριολεξίαν ἀναφορεύς.) Idem alibi vult τελαμῶνα et ἀναγωγέα idem valere, est autem τελαμὼν τῆς ἀσπίδος, Lorum e quo pendet clypeus: [995. Εἴη δ' ἂν καὶ ἀναγωγέα εἰπεῖν τὸν αὐτὸν ὁπλιτικὸν τελαμῶνα, καὶ οὐκ ἂν ἴσως διαφέροι οὕτως ἢ οὕτως εἰπεῖν, εἴ τις σκέψεται τὴν περὶ τοῦ Ἐφεσίου ἱστορίαν, δηλοῦσαν, ὡς σκίπωνί τε ἐκεστηρίζετο χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαισμένῳ, χρυσοῖς τε * ἀνασπάστοις ἐπέσφιγγε τῶν βλαυτῶν τὰς ἀναγωγὰς, l. τοὺς ἀναγωγέας· ὡς γὰρ ἀνάγειν καὶ ἀναφέρειν ταυτά εἰσιν, ἐξ οὗ ἀνάγειν καὶ ἡ ἀναγωγὴ, οὕτως ἂν καὶ ἀναφορεὺς καὶ ἀναγωγεύς. Λέγει δὲ ἡ ἱστορία βλαυτῶν ἀναγωγὰς, l. ἀναγωγέας, τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα * καλάμια τῶν ὑποδέσεων· * βλαύτης γὰρ καὶ βλαυτίον ὑποκοριστικῶς, τὸ ὑπόδημα. Respicitur ad Athen.
D 543. Σκίπωνί τε ἐστηρίζετο (ἐκεστηρίζετο Eust.) χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαισμένῳ, χρυσοῖς τε ἀνασπαστοῖς ἐπέσφιγγε τῶν βλαυτῶν τοὺς ἀναγωγέας. Ælian. H. V. 9, 11. Κατεῖχε δὲ καὶ σκίπωνα χρυσᾶς ἕλικας ἔχοντα * περιερποῦσας, χρυσοῖς τε ἀνασπάστοις ἐπέσφιγγε τοὺς ἀναγωγέας τῶν βλαυτῶν. "Dalecamp.: Aureis habenis astringebat calceorum ansas. Æliani Interpres: Aureis fibulis superne calceamentorum ligulas constringebat. Nempe Ligulas, a ligando nominatas, *corrigias* dicens s. *lora*, quibus ligatur calceamentum: v. Voss. Etym. L. L. v. Ligula. Quem reprehendens Perizon. et rectius a Dalecampio exposita ista verba pronuntians, τοὺς ἀνασπάστους intelligebat Corrigias, Vincula, quæ immittebantur in ansulas, et dein *retro trahebantur*: ἀναγωγέας vero, Ansulas crepidarum, utrimque e calceis vel crepidis surgentes, quæ ansulæ per vincula ista sursum ducuntur vel trahuntur. Has easdem Ansulas idem Periz. Ligulas etiam nominans, in versione sic posuit: Et aureis corrigiis calceamentorum ligulas constringebat.

Quod mihi plane inversa et contraria ratione, atque oportebat, factum videtur; rectequé a vet. Æliani Interprete, Vulteio, expositum h. l. arbitror. Voc. ἀγωγεὺς haud dubie Lorum significabat Græcis. (Vide Ἀγωγεύς.) Quare ἀναγωγεὺς vix aliud quid significare poterit, atque Lorum quo aliquid attrahitur, vel sursus trahitur, et οἱ ἀναγωγεῖς τῶν βλαυτῶν erunt qui alias οἱ ἱμάντες τῶν ὑποδημάτων dicuntur, nempe Lora, Corrigiæ, Vincula, quibus adducuntur liganturque crepidæ et calcei. Quod τὰς ἀναγωγὰς scribitur ap. Eust. id sive Codicis Epitomæ, quo ille usus erat, s. Librariorum, qui ipsius Commentarium descripserunt, erratum est: noster quidem Cod. Epit. τοὺς ἀναγωγέας tenet. Et aut hoc ipsum in suo etiam Cod. reperisse Eust. aut certe suspicatum esse sic legendum, satis ipse significavit, cùm eodem loco, ubi ista Athenæi verba affert, moneat voc. ἀναγωγεὺς idem valere ac τελαμὼν, nempe Lorum. Quod vero ibidem mox adjicitur, Λέγει δὲ ἡ ἱστορία βλαυτῶν ἀναγωγὰς, τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια τῶν ὑποδέσεων, si ipse ita scripsit Eust., tum vero καλάμια quæ sua ætate vulgo vocari ait, nisi velimus manifeste eum pugnare secum et contrarium dicere ei, quod modo dixerat, pariter intelligi debebunt Corrigiarum aut Vinculorum quoddam genus, quibus calcei ligantur. (Ligulas calcei vertit Ducang. Gl. Gr. Cf. Schæferi Schol. ad Aristoph. Plut. 784. Ἀντικνήμιά ἐστι τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα * καλάμια τῶν ποδῶν, κνήμη δὲ ἡ λεγομένη * ἄντζα, ὄπισθεν τοῦ καλαμίου. ' Credo sic dictas tunc, quia e calceis utrimque surgunt hæ ligulæ s. ansulæ, ut culmi e terra.' Perizon. Hesych. Βλαυτία· σανδάλια. Unde Soping. Eustathio restituit σανδάλια pro καλάμια, sed et conjectura paulo audacior est, et in vulg. καλάμια nihil vitii latet.) At Idem 1248. observat καλάμιον dici, χρυσοῦν κοσμάριον, ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει, Parvum quoddam ornamentum cincinnos continens. Quo pertinet quod est ap. Hes. Καλαμὶς· κοσμάριόν τι περὶ τοὺς πλοκάμους, et quod ap. J. Poll. 5, 96. in mundo muliebri recensentur, Κάλαμοι καὶ καλαμὶς καὶ * ἔντροπον, χρυσὰ καὶ ἐπίχρυσα πάντα. Quare cum Aureum illud ornamentum, quo crepidas astrinxit Parrhas., ap. Athen. et Ælian. non vocabulo ἀναγωγέας significetur, sed illis verbis, quæ vulgo sic scribuntur, χρυσοῖς ἀνασπαστοῖς vel ἀνασπάστοις, suspicari licebat Eust. l. c. non scripsisse, Λέγει δὲ ἡ ἱστορία βλαυτῶν ἀναγωγὰς, τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια τῶν ὑποδέσεων, sed ἀνασπάστους, et καλάμια intellexisse eum Aureas quasdam fibulas, quibus corrigiarum extremitates astrictæ fuissent. Cui tamen conjecturæ rursus repugnare illud videtur, quod hic καλάμια ait τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα, i. e. Vulgo, Vulgi sermone sic dicta; altero loco autem, ubi καλάμιον Aureum ornamentum interpretatur, diserte adjecit, κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν. (Adde quod Scholiastæ in Aristoph. l. c. καλάμιον sit i. q. ἀντικνήμιον.) Sed hoc utcunque sit, illud certum manere videtur, τοὺς ἀναγωγέας hic dici Lora, Vincula, Corrigias, quibus adducuntur calcei liganturque. Jam hos ἀναγωγέας cum dicatur astrinxisse Parrhas. s. coercuisse, ἐπέσφιγγε, χρυσοῖς ἀνασπαστοῖς vel ἀνασπάστοις, vocabulo hoc, quamcunque statuamus veram illius scripturam, vix aliud significari potuit, nisi Fibulæ aureæ, quæ in calceis, quoniam linguæ exertæ speciem referebant, quemadmodum etiam in icone conspicitur, quam e Balduino apponi Perizon. curavit, vulgo γλῶτται et γλωττίδες, Lat. Linguæ, Lingulæ, et rescissa *n* litera Ligulæ, dicebantur. Vide Hes. v. Γλώσσας, et Plat. Comicum ap. Athen. 677. Sed de ipsius vocabuli scriptura, quod h. l. et Athen. et Ælian. posuissent, oritur dubitatio. Parum quidem dissentiunt libri. Ap. Athen. in Edd. omnibus ἀνασπαστοῖς scribitur, nec ad hanc scripturam aliud quidquam e Ms. A. annotatum. Quod ἀναπάστοις habet noster Ms. Epit., id quidem proprium hujus Codicis erratum est, qui haud dubie ἀνασπάστοις debuerat, quemadmodum ap. Eust. et Æl. ll. cc. vulgo scribitur. At, quo pacto fibula, quæ ad constringendum vel coërcendum vinculum valeat, ἀνασπαστὸν aut ἀνάσπαστον, sive masculam formam statuas, ἀνασπαστὸς aut ἀνάσπαστος, nominari potuerit, difficile dictu fuerit; habent enim hæc vocabula passivam notionem, significantque id quod astrictum sit, non, Quod astringat coërceatque aliud quidpiam. Desiderabatur tale nomen, quod per suam formationem significet Instrumentum, quo aliquid astringatur, attrahatur, contineaturque. Habebis autem id ipsum, quod quærimus, si statuas, * ἀνασπάστρους hic scriptum oportuisse, et corruptum fuisse a Librariis nomen. Ἀνασπᾶν est Attrahere, Contrahere, et potest etiam pro Astringere, Constringere, poni. Inde legitime deductum fuerit ἀνάσπαστρον, quemadmodum ab ἐπισπᾶν formatur ἐπίσπαστρον, satis obvium vocabulum." Schweigh.]

[* Ἀναγώγιος, ία, ιον, i. q. ἀναγωγικός. " Proclus Lyc. Hymn. in Mus. 1, 1. (Ὑμνέομεν, μερόπων ἀναγώγιον ὑμνέομεν φῶς:) 18. (Κλῦτε θεοὶ σοφίης ἱερῆς οἴηκας ἔχοντες, Οἳ ψυχὰς μερόπων, ἀναγώγιον ἁψάμενοι πῦρ, Ἕλκετ' ἐς ἀθανάτους, σκότιον κενθμωνα λιποῦσας, Ὕμνων ἀῤῥήτοισι καθῤῥάμενοι τελετῇσι.)" Schæf. Mss. " Lumen mentem illustrans, et animam ad deorum revocans sedes." Jacobs. Idem Proclus H. in Venerem 4, 1. notante eod. Schæf.: Ὑμνέομεν σειρὴν πολυώνυμον Ἀφρογενείης, Καὶ πηγὴν μεγάλην βασιλῆϊον, ἧς ἀπὸ πάντες Ἀθάνατοι πτερόεντες ἀνεβλάστησαν Ἔρωτες· Ὧν οἱ μὲν νοεροῖσιν ὀϊστεύουσι βελέμνοις Ψυχὰς, ὅππα πόθων ἀναγώγια κέντρα λαχοῦσαι, Μητέρος ἰσχανόωσιν ἰδεῖν * πυριφεγγέας αὐλάς. Synes. Hymn. 1. p. 7. Ed. 1570. 12. Ἔνι μὰν, ἔνι τι φέγγος Κεκαλυμμέναισι γλήναις, Ἔνι καὶ δεῖρο πεσόντων Ἀναγώγιός τις ἀλκὰ, Ὅτε κυμάτων φυγόντες Βιοτησίων, ἀκηδεῖς Ἀγίας ἔστειλαν οἴμους Πρὸς ἀνάκτορον τοκῆος. Μάκαρ ὅστις βορὸν ὕλας Προφυγὼν ὕλαγμα, καὶ γᾶς Ἀναδὺς, ἅλματι κούφῳ Ἴχνος ἐς θεὸν τιταίνει. Μάκαρ ὅστις μετὰ μοίρας, Μετὰ μόχθους, μετὰ πικρὰς * Χθονογηθεῖς μελεδῶνας, Ἐπιβὰς νόου κελεύθων Βυθὸν εἶδεν * θεολαμπῆ. Πόνος εἰς ὅλαν ταννῦσαι Κραδίαν ὅλοισι ταρσοῖς Ἀναγωγίων ἐρώτων: 3. p. 39. Σὺ δὲ λάμψον, ἄναξ, Ἀνάγωγα (l. Ἀναγωγὰ) φάη, quæ verba repetuntur p. 53. et 59. Hæc Synesii loca indicavit Boissonad. Mss. " Ἀναγωγὸς dicebatur Dæmon, qui credebatur mentem e corpore ἀνάγειν, Ad superiora ducere, de quo Stanl. 1, 2, 9. quasi ex Oraculis Zoroastris, quæ tamen nihil hujusmodi habent. Fuit nihilominus doctrina Orientalium, si Platonicis credimus. Jambl. de Myst. 8, 8. Ταῦτα μὲν οὖν ἐν τοῖς Περὶ Θεῶν ἀκριβέστερον λέγεται, τίνες τέ εἰσιν ἀναγωγοὶ, καὶ κατὰ ποίας αὐτῶν δυνάμεις, πῶς τε τὴν εἱμαρμένην λύουσι, καὶ διὰ τίνων ἱερατικῶν ἀνόδων, τάξις τε ὁποία τῆς κοσμικῆς ἐστὶ φύσεως, καὶ ὅπως ἡ νοερὰ ταύτης ἐπιρατεῖ τελειοτάτη ἐνεργεία, Qui sint dii reductores, h. e., ut apparet e toto cap., qua ratione animas corpore liberent. Ostendere nititur qui Dii, qui demittunt animas in corpora, possint sine mutatione eas rursus e corporibus educere, atque inter alia hæc habet: Ἀλλ' ἀπὸ τῆς πρώτης καθόδου ἐπὶ τοῦτο κατέπεμψεν ὁ θεὸς τὰς ψυχὰς, ἵνα πάλιν εἰς αὐτὸν ἐπανέλθωσιν· οὔτε οὖν μεταβολή τις γίνεται διὰ τῆς τοιαύτης ἀναγωγῆς, οὔτε μάχονται αἱ κάθοδοι τῶν ψυχῶν καὶ αἱ ἄνοδοι. De ascensu et Dæmone ψυχοπομπῷ legi etiam potest Plato in Phædone. Huetius in Origenianis non Origenem modo, sed et vett. Judæos et Christianos similia sensisse ostendit. Proclus Theol. 6, 22. constituit Triadem unam Ζωογονικῶν Θεῶν, Deorum, qui animas in corpora demittunt, eosque Cererem, Junonem, et Dianam vocat; alteram Ἀναγωγικῶν, Reductoriorum, quæ Mercurio, Venere, et Apolline constat: qua in re observandum eum more Platonico Chaldaïcis Diis nomina Gr. imponere." Jo. Cleric. Opp. Philos. T. 2. Ind. Philol. v. Ἀναγωγός.]

Δυσανάγωγος, ον, ὁ, ἡ, et Εὐανάγωγος. Δυσανάγωγος, Qui ægre rejicitur, vel excreatur. Diosc. (1, 1. Καὶ τὰ δυσανάγωγα ὑγρὰ λεπτοποιοῦσαι,) ut contra Εὐανάγωγος, Qui facile rejicitur, s. excreatur. Dioscor. 3, 44. Εὐανάγωγα τὰ ἐκ θώρακος ποιεῖ. i. e., e Plinio, Excreabilia pectoris vitia facit, ut quod ap. eund. Diosc. habetur, Ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονος, redditur, Excreabilia pulmonum vitia facit. In VV. autem LL.

hæc eadem signif. τοῦ ἐνανάγωγος, tribuitur et τῷ ἐνάγωγος, sed siqui auctorum loci ἐνάγωγος in hac signif. habent, erroris mihi suspecti sunt. [Trallian. 12. p. 240. Πτύελα λεπτὰ παύει, καὶ ἐυαναγωγάτερα ποιεῖ δι' ὑδρομέλιτος πιθείσα.]

" Ἀνακτέον, Deducendum est, vel Referendum est." [Vide Καταναστέον. Greg. Naz. in Julian. p. 61. Ἀλλ' ἀνακτέον μοι πάλιν τὸν λόγον ἐπὶ τοὺς λόγους· οὐ γὰρ φέρω μὴ τοῦτο πολλάκις ἀνακινλεῖν· καὶ πειρατέον συνηγορῆσαι τούτοις εἰς δύναμιν.]

[* Ἀνακτικός, ἡ, όν. Hes. Ἐξέλασμα· ἀντίλυτρον, ἀναστικὸν δῶρον. " Legerim * ἱλαστικόν." Is. Voss. " Glossæ in Ps. Ἐξίλασμα· ἀντίλυτρον ἀνακλητικόν. Malim ἀναστητικόν." Albert. " Ἀναστητικὸν, vel μαλακτικόν." Wakef. ad marg.]

Ἀντανάγω, et Ἀντανάγομαι, Ex adverso in hostem prodeo, Obviam hosti prodeo. Proprie sonat, Solvo ad prodeundum in hostem. Thuc. 8, p. 296. Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, αἰσθόμενοι, ἐκ τῆς Ἀβύδου ἀντανῆγον καὶ αὐτοί: [8, 38. Αἱ δ' ἐκ τῆς Σάμου νῆες αὐτοῖς ἐπίπλους μὲν ἐποιοῦντο ταῖς ἐν τῷ Μιλήτῳ, ἐπεὶ δὲ μὴ ἀντανάγοιεν, ἀναχωροῦντες πάλιν ἐς τὴν Σάμον ἡσύχαζον: 4, 13. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ παρασκευασάμενοι ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν, ἀνήγοντο, ἢν μὲν ἀντεκπλεῖν ἐθέλωσι σφίσιν ἐς τὴν εὐρυχωρίαν· εἰ δὲ μή, ὡς αὐτοὶ * ἐπεσπλευσούμενοι· καὶ οἱ μὲν οὔτε ἀντανήγοντο, οὔτε ἃ διενοήθησαν, φράξαι τοὺς ἔσπλους, ἔτυχον ποιήσαντες: 1, 29. 117. " Thuc. 7, 52. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀντανῆγον νανσὶν ἑξ καὶ ὀγδοήκοντα. Structura alia 7, 37. Ἀντανῆγον πέντε καὶ ἑβδομήκοντα ναῦς. Eadem autem, qua in loco præsenti, 8, 80. Ἀθρόαις ταῖς νανσὶν οὐκ ἀντανήγοντο." Abresch. Dilue. Thuc. 701. Quod idem vir doctus addit, hoc compositum ignorare Steph. Thes., id plane falsum est. " Philipp. 29. ad Diod. S. 1, 598. Simon. Dial. p. 85." Schæf. Mss. Æschines Dial. 2, 21. Ταῦτα ἐμοῦ λέγοντος, ὁ Πρόδικος ἀντανήγετο πρὸς τὸ μειράκιον, ὡς ἀμυνούμενος, καὶ ἐπιδείξων ταῦτα, ἅπερ σὺ νῦν δή. " Prodicus se parabat ad disputandum adversus adolescentulum. Metaphora petita est ab eo, qui, cum videt alterum solvere, ut se adoriatur, et ipse solvit contra, ut cum eo congrediatur." Fischer. " A re nautica metaphoræ sæpius ad sermones traductæ. Sic ἀνάγεσθαι ap. Æschin. Eryx. 2. Ibi satis commode Serranus, Serranumque secutus Clericus: reliqui Interpretes aberrant." T. H. ad Lucian. 1, 47. Vide Ἀνάγω.]

[* Ἀπανάγω, Decedo, Abeo. Polyb. 33, 5, 5. Ἀλλὰ τούτοις μὲν ἐπανάγειν ἐκ τῆς Ῥώμης προσέταξεν ἑαυτῆς. " Sic recte Mss. quod sibi non placere ait Ursinus, idque in ἀπανάγειν mutavit; quod, inauditum licet Græcis verbum, tenuere posteriores Editores. Restituendum Polybio ἐπανάγειν recte monuit Reisk." Schweigh. Xenoph. Hist. 6, 2, 16. Ἐπανήγαγεν (Marg. Leuncl. ἀπανήγ.) ἂν τὸ κέρας ἀπὸ τῆς γῆς. " Porphyr. de Abst. 2, 59. (Ἐπεὶ καὶ Ἀπάλλων παραινῶν θύειν κατὰ τὰ πάτρια, τουτέστι κατὰ τὸ ἔθος τῶν πατέρων, ἅπαν ἄγειν ἔοικεν εἰς τὸ παλαιὸν ἔθος, ' lege uno verbo ἀπανάγειν,' Reisk.)" Wakef. Mss. Imo vulg. recte se habet, nisi malis ἅπαν ἀνάγειν, Referre omnia. " Ἀπανάγω, ich gehe, ziehe weg, ab, neutr. doch eigentl. mit der Nebenbedeutung in die Höhe, ins Mittelland, auf die See u. s. w." Schneider. Lex.]

[* Εἰσανάγω, Introduco, Adduco. Od. Θ. 529. Ἔρερον εἰσανάγουσι. " Tryphiodor. 136. (Ὅπως αὐτάγρετον ἄλγος Τρῶες ἀραρβήτοιο θεῆς ἀπατήνορα τέχνην Ἴλιον εἰσανάγωσιν, ἐὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.)" Wakef. Mss. Marian. Epigr. 1. Ἀλλ' ἐγὼ ἐς καθαρὴν μερόπων φρένα πυρσὸν ἀνάπτω Εὐμαθίης, ψυχὴν δ' οὐρανὸν εἰσανάγω. Polyb. 1, 82, 2. Τοὺς δὲ ζωγρείᾳ πρὸς αὐτὸν εἰσαναχθέντας.]

[* Ἐξανάγω, Educo, Ἐξανάγομαι, In altum vela dare. Thuc. 2, 25. Καὶ ὕστερον αἵ τε νῆες περιπλεύσασαι ἀναλαμβάνουσιν αὐτούς, καὶ ἐξανάγονται ἐλλιπόντες Φείαν. " Solita brevitate scriptum, pro ἀνάγονται ἐκ Φείας ἐλλίποντες αὐτήν. Soph. Philoct. 588=572. Κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ', ὁ Τυδέως τε παῖς, Ἔστελλον, ἡνίκ' ἐξανηγόμην ἐγώ. Alio spectat Hes. Ἐξανάξει· ἀνάξει πρὸς τὸν ἥλιον, de Icaro forsan alicubi adhibitum." Abresch. Thuc. 185. ap. quem scribitur Φαίαν—Φαίας. " Exsuscitabit, Suscitabit ad solem. Mich. 7, 9. Ἐξάξει με εἰς τὸ φῶς, pro quo Hes. ἐξανάξει legisse videtur." Perger. " Non male, etsi nihil muto. Supra: Ἀνῆγες ἄνω ἦξας, ἀνῆξας. Ἀναζυγοῦντες· ἀνάγοντες εἰς τὸ ἄνω φῶς. Sed vide ibi. Compositum autem ἐξανάγειν in Lexx. deest. Analogum tamen est cum ἐξαναφέρειν, de quo H. Steph., et similibus aliis." Albert. " Brunck. Apollon. 196. ad Lucian. 1, 341." Schæf. Mss. " Appian. 1, 786. Solvo navem, Philo J. 1, 670. Med. Me subduco, 1119." Wakef. Mss. Cass. Dio 88, 35. 145, 83. 271, 18. 288, 97. 293, 79. 313, 25. 581, 11. 611, 20. 614, 46. 959, 65. 1093, 54. 1366, 26. Eurip. Heracl. 219. Αἴδου τ' ἐρεμνῶν ἐξανήγαγεν μυχῶν Πατέρα σόν. Cf. supra Ἀνάγω et Ἀναγωγή.]

[* Προεξανάγω, Proveho in altum, e portu vel ex acie, i. q. * προεκπλέω. " Dionys. Hal. de Thuc. Hist. Jud. 2, 241(=875.) Προεξαναγόμενοι δὲ οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι νανσὶ παραπλησίαις τὸν ἀριθμόν.) Hæc e Thuc. 7. p. 490. descripta sunt, ubi legimus προεξαγαγόμενοι. Vide notam." Scott. App. ad Thes.]

Ὑπεξανάγομαι, Clam e littore solvo, et enavigo, Navem ascendens lateo, et me mari subduco. Bud. e Thuc. [" 2, 279." Wakef. Mss.]

Ἐπανάγω, Reduco, ut ἐπανάγειν τοὺς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας, sicut καταγειν dicit Herodian. (7, 6.) Bud. teste. Citatur e Plat. de LL. ἐπανάγειν πρὸς τὸ φῶς, In lucem reducere. Interdum Revoco, ut Plat. Epist. 7. Ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, Me revocavi a malis quæ tum erant. Alii, Me recepi a malis, etc. Ap. Æschin. autem in Ctes. (445.) Καὶ δὴ ἐπανάγω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὴν εἰρήνην, Me refero ad pacem. Orationem refero, ἐπανάγω τὸν λόγον, ut Synes. (56.) Ἐπανακτέον δέ μοι μικρὸν ἄνω τὸν λόγον, quod vertit Bud., Res mihi altius repetenda. [" Ad rem propositam revoco. Xenoph. Mem. 4, 6, 13. Εἴ τις αὐτῷ ἀντιλέγοι,—ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανῆγεν ἂν πάντα τὸν λόγον, et 14. Οὕτω τῶν λόγων ἐπαναγομένων.] ‖ Ἐπανάγω, inquit Bud. Reduco, Retrorsus ago. Xenoph. loquens de eo, qui impetum capere vult ut jaculetur, Προβάλλεται τὰ ἀριστερὰ, ἐπανάγει δὲ τὰ δεξιά: [de R. E. 12, 14. Ἦν γὰρ προβαλλόμενος μὲν τὰ ἀριστερὰ, ἐπανάγων δὲ τὰ δεξιά.] ‖ Ἐπανάγω, Rejicio ad majorem potestatem, ut et ἀνάγω. Aristot. Pol. 4. Ἀλλ' ἐπαναγέσθω πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, Sed rejiciantur rursus plebiscita ad magistratus. Bud. Comm. 378. et 379. ‖ Ἐπανάγειν positum ἀμεταβάτως, pro Redire, Hes. [Ἐπάναγε· ἐπάνελθε, ἐπίστρεφε. (' Sir. 17, 26. Ἐπάναγε ἐπὶ Κύριον, i. q. v. 25. ἐπίστρεφε. Fortasse huc pertinet Hes. glossa.' Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Luc. 5, 4, ἐπανάγαγε.) Ἐπαναχθέντα· ἐπανακομισθέντα. Suid. Ἐπαναχθέντες· ἐπανακομισθέντες. " Neutraliter, Redire, Reverti, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποθέσεως, 3, 5, 9. (Plut. de Liber. Educ. 6, 21. Ἐπανάγω γὰρ πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς τοῦ λόγου ὑπόθεσιν:) ἐκ τῆς συνουσίας, 8, 29, 4. ἐκ τῆς χώρας, 4, 74, 1. adde 10, 20, 3. 13, 6, 7. 33, 5, 5. ἐπανάγων, In reditu, 3, 14, 2. (Vide Schleusner. Lex.) ‖ Ἐπανάγομαι, in medio, Reduco ad pacem, ad concordiam, Εἰς τὰς τοιαύτας συνθήκας ἐπαναγόμενοι τοὺς βασιλέας ἀμφοτέρους, 33, 11, 5. ubi nil opus videtur ἐπαγόμενοι corrigere cum Reiskio." Lex. Polyb. Vide Schweigh. ad h. l.] ‖ Ἐπανάγομαι, i. q. ἀνανάγω, paulo ante; exponitur enim a Bud., E portu erumpo in hostem, ut cum eo conflicturus. Polyb. 1, (20, 15.) Ἐν ᾧ δὴ καιρῷ τῶν Καρχηδονίων κατὰ τὸν πορθμὸν ἐπαναχθέντων αὐτοῖς. Sic et ap. Herod. [" Proveho classem. Hist. 6, 2, 16. Ἐπανήγαγεν (Marg. Leuncl. * ἀπανήγ.) ἂν τὸ κέρας ἀπὸ τῆς γῆς. Contra hostes, 1, 6, 28. Κατέπλευσαν ἐς τὴν Μιτυλήνην, ἐκεῖθεν δ' ἐπανήχθησαν ἐς τὴν Χίον. Nempe antea Eteonicus hostis in Lesbum fugerat." Lex. Xenoph. " Miram τῷ ἐπαναπλέειν ἔπεα signif. affingit Portus in Lex., Malis verbis abundare, quæ temere profundas, cum ita scripserit Herod. 1, 212, breviter, pro Ὥστε ἐπ' αὐτῷ (vino hausto, καὶ κατιόντι τῷ οἴνῳ ἐς τὸ σῶμα,) ἀναπλέειν ὑμῖν (factis ebriis) ἔπεα κακὰ, Sursum tendant, fluitent, ac quasi patent

improba verba. Sic ἐπιπλέειν propria innatandi notione, 3, 23. Ἀσθενὲς τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης οὕτω, ὥστε μηδὲν οἷόν τε εἶναι ἐπ' αὐτοῦ ἐπιπλέειν. Junxit cum ἄνω φέρεσθαι Agath. 5. p. 164. Οἱ Ῥωμαῖοι τὰ ὅπλα τῶν δυσμενῶν ἀνελόμενοι ὑπόσαγε ἄνω ἔτι ἐφέρετο καὶ ἐπέπλει. Parili ratione iterum Herod. 7, 160. Ὀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμὸν, pro ἀνάγειν τὸν θυμὸν ἐπὶ τὸν ὀνειδίζοντα, vel etiam, ἐπὶ τῷ κατιέναι τὰ ὀνείδεα, probris ingestis." Abresch. Dilue. Thuc. 363. Glossæ: Ἐπανάγω Reduco. J. Poll. 8, 29. Γραφῆς δὲ, ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων, ὅπερ ἂν εἴη ἡ νῦν ἐγγραφὴ, ὥσπερ εἰπεῖν, ἐγγράψασθαι, ἀποθέσθαι γραφὴν, ἀνενεγκεῖν, ἀπενέγκασθαι, ἐπενεγκεῖν, ἐπαναγαγεῖν, ἀπαγγεῖλαι, ἀποθέμενος, ἀπενεγκὼν, ἀπαγγείλας, ἀπενέγκας, ἐπαναγαγὼν, ἐπενεγκάμενος, γραψάμενος. Ms. Jung. ἐπαγαγεῖν—ἐπαγαγὼν, quæ lectt. textui restituendæ sunt, cum v. ἐπανάγω in Jure Gr. ignoretur. Oribas. de Fract. p. 81. Cocch. Διαστρέψας εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἐπάναγε, Postquam detorseris, reduc in suam sedem: de Luxat. e Gal. p. 153. Εἰ δ' εἰς ἐκεῖνα πρὸς τὴν δεξιὰν χώραν ἐπανάγοιμεν. " Julian. Or. 4. p. 152. (sensu theologico, Τὰ μὲν οὖν θειότερα καὶ ὅσα ταῖς ψυχαῖς δίδωσιν, ἀπολύων αὐτὰς τοῦ σώματος, εἶτα ἐπανάγων ἐπὶ τὰς τοῦ θεοῦ συγγενεῖς οὐσίας, κ. τ. λ. Vide Ἀνάγω, Ἀναγωγεὺς, et Ἀναγώγιος.) Plato Polit. 7. 488. (Οὐκοῦν ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη ταύτῃ πορεύεται, τὰς ὑποθέσεις ἀναιροῦσα ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, ἵνα βεβαίωσηται, καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινι τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἡρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω. 'Timæus pro ἀνάγει ἄνω legit ἀναπείνει, leviter glossam immutans, ut aliis locis facere solet. Hanc autem Platoni propriam loquendi rationem Platonici, præsertim recentiores, certatim celebrarunt. Atticus ap. Euseb. P. E. 15. p. 195. Πειρωμένου τοῦ Πλάτωνος ἕλκειν τὰς τῶν νέων ψυχὰς ἄνω που πρὸς τὸ θεῖον.' D. R.)" Schæf. Mss. Vide plura in Ἀναπείνω. " Hierocles p. 3. (Φιλοσοφία ἐστὶ ζωῆς ἀνθρωπίνης κάθαρσις, καὶ τελειότης· κάθαρσις μὲν, ἀπὸ τῆς ὑλικῆς ἀλογίας καὶ τοῦ θνητοειδοῦς σώματος· τελειότης δὲ, ὡς τῆς οἰκείας εὐζωΐας ἀνάληψις, πρὸς τὴν θείαν ὁμοίωσιν ἐπανάγουσα.)" Wakef. Mss. Plut. de Discr. Am. et Adul. p. 54. Ed. Krigel. Τοὺς δὲ κομψοτέρους ὁρῶν ἐνταῦθα μάλιστα προσέχοντας αὐτῷ καὶ φυλαττομένους τὸ χωρίον τοῦτο καὶ τὸν τόπον, οὐκ ἀπ' εὐθείας ἐπανάγει τὸν ἔπαινον, ἀλλ' ἀπαγαγὼν πύρρω κυκλοῦται καὶ Πρόσεισιν, οἷον ἀψοφητὶ θρέμματος (e poeta) ἐπιψαύων, καὶ ἀποπειρώμενος. " Ἐπάγει D. Rodolph. Schott. Jannot. Adducit: vulgatum aliquanto significantius est, Superadducit, sed minus aliquanto accommodatum huic loco." Wyttenb. Idem Plut. Sympos. 8, 747. Καὶ γὰρ τούτοις ὁ ὕπνος ἐκ μέσων ἐπανάγων τὰ ὑγρὰ καὶ διανέμων πάντῃ τοῖς μέρεσιν, ὁμαλισμὸν ἐμποιεῖ καὶ ἀναπλήρωσιν. " Ἐπανάγω, Burg. Præf. ad Dawes. xvi. Fabric. B. Gr. 1, 330. Markl. Suppl. 79. ad Diod. S. 2, 103. Herod. 327. Larcherii Herod. 5, 354. ad Charit. 382. Reduco, Lucian. 1, 15. Proveho in altum, Xenoph. Eph. 18. not. 161. 276. ibid. 20. 92. Refero pedem, Redeo, Dionys. H. 2, 653. 3, 1501." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 1, 5. (Οὐκοῦν ἅλοὺς ἀγκίστρῳ μόνος ἰχθὺων εἰς τὸ ἔμπαλιν ἑαυτὸν οὐκ ἐπανάγει, ἀλλ' ὠθεῖται, τὴν ὁρμὴν ἀποθερίσαι δεξῶν.)" Wakef. Mss. Plut. Consol. ad Apollon. 6, 455. Ἐκείνῳ δὲ τῷ μακαρισθέντι οὐκ ἦν κατὰ φύσιν περαιτέρω τοῦ ἀπονεμηθέντος αὐτῷ χρόνου πρὸς τὸν ἐνθάδε βίον περιμένειν, ἀλλ' εὐτάκτως τοῦτον ἐκπλήσαντα πρὸς τὴν εἱμαρμένην ἐπανάγειν πορείαν, καλούσης αὐτῆς φησὶν ἤδη πρὸς ἑαυτήν.] " Ἐπαναγήοχα, " Atticum præt."

" Ἐπανακτέον μοι μικρὸν ἄνω τὸν λόγον, Revocanda " mihi paulo altius oratio, Synes. Ep. 56. Ad verbum " sonat Reducendum." [Suid. et Zonar. Ἀποπορευτέον· ἀντὶ τοῦ ἐπανακτέον, *ὑποστρεπτέον. Himer. Ecl. 36, 6. Ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ἀκολουθήσας τῷ πάθῳ, ὥσπερ τινὶ βιαίῳ ῥεύματι, μικροῦ πρὸς ἑτέραν ὁδὸν μετῳχετεύθη φερόμενος· ἐπανακτέον οὖν ἐπὶ τὴν Λιβύην τὸν λόγον.]

[*Ἐπαναγωγὴ, Reductio ad aliquid. Plato Polit. 7. p. 532=163=217. Ast. Ἡ δέ γε, ἣν δ' ἐγὼ, λύσις τε ἀπὸ τῶν δεσμῶν καὶ μεταστροφὴ ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ τὰ εἴδωλα καὶ τὸ φῶς καὶ ἐκ τοῦ καταγείου ἐς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος, καὶ ἐκεῖ πρὸς μὲν τὰ ζῷά τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ἐπ' ἀδυναμίᾳ βλέπειν, πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα, ἐνταῦθα δὲ πρὸς φαντάσματα θέα (V. θεῖα) καὶ σκιὰς τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδώλων σκιὰς, δι' ἑτέρου τοιούτου φωτὸς, ὡς πρὸς ἥλιον κρίνειν, ἀποσκιαζομένας, πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία τῶν τεχνῶν, ἃς διήλθομεν, ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν καὶ ἐπαναγωγὴν τοῦ βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν τοῦ ἀρίστου ἐν τοῖς οὖσι θέαν, ὥσπερ τότε τοῦ σαφεστάτου ἐν σώματι πρὸς τὴν τοῦ φανωτάτου ἐν τῷ σωματοειδεῖ τε καὶ ὁρατῷ τόπῳ. Ald. Bas. 1. et 2. exhibent ἐπ' ἀναγώγην. Justin. M. Apol. 1. p. 35. Thirlb. Καὶ τῇ βουλῇ αὐτοῦ γενόμενος ἄνθρωπος ταῦτα ἡμᾶς ἐδίδαξεν, ἐπ' ἀλλαγῇ καὶ ἐπαναγωγῇ τοῦ ἀνθρωπείου γένους, quod vertitur, Instaurandi et restituendi humani generis ergo.]

[*Ἐπανάγωγος, ὁ, ἡ, Redux. Cass. Dio 740. Ὧν οὐδὲν προσήκατο, πλὴν Τύχῃ τε Ἐπαναγώγῳ, οὕτω γάρ πως αὐτὴν ἐκάλεσαν, βωμὸν ἱδρυθῆναι.]

" Ἀντεπανάγω, Vicissim s. E contrario reduco et " reveho. Pass. ἀντεπανάγομαι in VV. LL. exp. " Concurro, proculdubio respicientibus ad Thuc. " 4, (25.) p. 129. Ἠναγκάσθησαν ὀψὲ τῆς ἡμέρας " ναυμαχῆσαι, ἀντεπαναγόμενοι πρός τε Ἀθηναίων " ναῦς ἐκκαίδεκα. Ubi tamen potius significat Occurrere, s. Ex adverso invehi."

" Κατανάγω, Comporto. Affertur enim κατανά " ξαντες γῆν, Comportantes injicientesque terram. " Hes. exp. non solum ἀνάξαντες εἰς τοὐπίσω, sed " etiam ἀναχωρήσαντες, Regressi." [Rectius Noster et Wakef. ad marg. verba εἰς τοὐπίσω cum ἀνάξαντες junxerunt, quam Albertius, qui sic edidit, Κατανάξαντες· ἀνάξαντες, εἰς τοὐπίσω ἀναχωρήσαντες, et Wesselingius, qui eum secutus est. " Lege ἀναχωρίσαντες. Respicit Herod. 7, 36. (Ποιήσαντες δὲ ταῦτα, ὕλην ἐπεφόρησαν, κύσμῳ δὲ θέντες καὶ τὴν ὕλην, γῆν ἐπεφόρησαν, κατανάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν, φραγμὸν παρείρυσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἵνα μὴ φοβέηται τὰ ὑποζύγια τὴν θαλάσσαν ὑπερορῶντα, καὶ οἱ ἵπποι.)" Wakef. ad marg. " Hes. Κατανάξαντες· ἀνάξαντες, εἰς τοὐπίσω ἀναχωρήσαντες. Forte, quæ Abreschii suspicio, νάξαντες, εἰς τοὐπίσω ἀναχωρήσαντες, ut Complanandi significationem, quæ est hujus loci, et τοῦ κατανάγειν junxerit. (In Schweigh. Ed. κατανάξαντες vertitur, Probe constipata terra.) H. Steph. horum immemor: 'Κατανάγω, Comporto; affertur enim κατανάξαντες γῆν, Comportantes injicientesque terram.' Est e *κατανάσσω. In Josepho B. J. 1, 21, 7. νάγμα, Terra stipata; τύργος ναστὸς, 5, 4, 3. Solida et bene compacta, sive νεναγμένος, quomodo Mss. Antiq. 15, 9, 6. verissime. Porro φραγμὸν, Sepem hinc atque hinc prætensam, Tzetzes χειραγωγοὺς καὶ *κλείσματα, Arrian. Ἀναβ. 5, 7. κλίμακας, ubi excellenter Gronovius, appellant." Wessel.]

[*Κατανακτέον, Referendum. " Artemidor. 1, 58 (=56. p. 49=82. Καὶ τὸ κιθαρῳδεῖν εἰς τὸν αὐτὸν κατανακτέον λόγον.)" Wakef. Mss. " Aut *κατενεκτέον leg. aut *κατακτέον, aut *κατατακτέον, aut ἀνακτέον, ut p. 50. (Ποιηταὶ δὲ, καὶ *ἐγκωμιογράφους, καὶ πάντας λογοποιοὺς, εἰς τὴν αὐτὴν τοῖς χοροῖς ἀνακτέον μοῖραν.)" Reisk. Vide Nostrum in Ἀνακτέον. Κατακτέον edidit Reiff. cujus hæc sunt verba:—" Antea legebatur κατανακτέον. Nos Rigaltium sequimur. Annuit nostræ lectioni etiam Cod. B. *κακτέον habens."]

" Προανάγομαι, Prior solvo, aut abscedo. Thuc. 8. " p. 267." [c. 11. Καὶ ἀθυμήσαντες ὅτι πρῶτον ἀπτόμενοι τοῦ Ἰωνικοῦ πολέμου ἔπταισαν, τὰς ναῦς (τὰς) ἐς τῆς ἑαυτῶν οὐκέτι διενοοῦντο πέμπειν, ἀλλὰ καὶ τινας προαγηγμένας μετακαλεῖν. " Heliodor. 191(=163. Συνετιθέμην οὕτω ποιήσειν, ὅρκῳ πρότερον, ὅτι μὴ προαναχθήσονται, τὴν ἐπαγγελίαν πιστωσάμενος, K. ap. Coraium προαγηχθήσονται, v. nos in Ἄγω.) Polyæn. 325(=114. Καὶ παράγγελμα ἔδωκε προαναχθῆναι τοῦ στόλου παντός." Wakef. Mss.]

[*Προσανάγω, Adduco, sed versus superiora. Exemplum hujusce verbi habes supra 148. c. 157. a. Adde Dionys. H. de Comp. Verb. 14. Τὸ δὲ σ, τῆς μὲν γλώσσης προσαναγομένης ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν, τοῦ δὲ πνεύματος διὰ μέσου αὐτοῦ φερομένου, καὶ περὶ τοὺς ὀδόντας λεπτὸν καὶ στενὸν ἐξωθοῦντος τὸ *σύριγμα;

ubi vertitur, Lingua sursum ad palatum adducta.]

[* Συναπάγω, "Abducere, vel jubere aliquem ἀναχωρῆσαι, i. e. Jubere secedere. Συναναχθέντες εἰς τὴν Σίκκαν, 1, 66, 10. coll. v. 6. Siccam abducti, Cum universi, prout jussi erant, Siccam se recepissent." Lex. Polyb. Demosth. 910. "Ælian. H. A. 583. Eust." Wakef. Mss. || Una celebro. Vide Abresch. in Ἀνάγω citatum.]

[* Ὑπανάγω, Subduco, Abduco. Joseph. A. J. 4, 4, 5. Τὴν δύναμιν ὑπανῆγε, διὰ τῆς ἐρήμου ἐκπεριῶν. "Hierocles 174. (Ἐν τάξει οὖν ἀκούσωμεν τοῦ παραγγέλματος, ἐκ μὲν τῆς ἐποχῆς τῶν πράξεων τὸ ἀναμάρτητον ἡμῖν εἰσηγουμένου, ἐκ δὲ τῆς προτροπῆς τοῦ μανθάνειν οὐ πάντα, ἀλλ' ὅσα δεῖ, πρὸς τὰς ἀρίστας πράξεις ἡμᾶς ὑπανάγοντος.)" Wakef. Mss. "Sic e Ms. M. Coll. Gud. exhibemus, atque ita e suo Cod. Curter. edidit, ὑπανάγοντος, Sensim reducentis. At hoc non contentus Editor Cant. 'a felici,' ut ait, 'manu in Mss. Gall. interpolatum,' ἐπάγοντος inseruit. Mihi vero non ita feliciter emendatum videtur, cum Hierocles nusquam, nec, quod sciam, alii, isto in sensu utatur verbo ἐπάγειν, sed ἀπάγειν et ἐπανάγειν, sæpissime. In his Commentariis v. ἐπάγειν semper sonat Adjicere s. Adhibere, atque ex uno tantum exemplo, quid intersit, intelligas, p. 164. Οἱ δὲ ἐν Ἅιδου δικασταὶ, ἅτε πρὸς τὸν τῆς ἀληθείας κανόνα τὴν κρίσιν ποιούμενοι, οὐ κρίνουσι μὴ εἶναι δεῖν τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ πονηρὰν μὴ εἶναι, καὶ ὅπως ἂν μετριάσῃ τὸ κακὸν αὐτῆς πραγματεύονται, ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς φύσεως τὰς κολάσεις ἐπάγοντες, ἰατροῦ δίκην, τομαῖς τε καὶ καύσεσι τὰ Χειρώνεια ἕλκη θεραπεύοντες· καὶ τῶν ἡμαρτημένων δίκας εἰσπράττοντες, μετανοίᾳ ψυχῆς τὴν πονηρίαν ἀφανίζειν πειρώμενοι· οὐκ αὐτὴν τὴν οὐσίαν ἐξιστάντες τοῦ εἶναι, ἀλλ' εἰς τὸ εἶναι μᾶλλον ἐπανάγοντες, τῇ τῶν λυμαινομένων παθῶν * ἐκκαθάρσει. Κινδυνεύει γὰρ εἰς τὸ μὴ εἶναι ὑποφέρεσθαι ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ διὰ τῆς εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἐκτροπῆς, τῇ δὲ εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἀνακλήσει πρὸς τὴν οὐσίαν τὴν αὑτῆς ἐπανάγεται, καὶ ἀπολαμβάνει καθαρὸν τὸ εἶναι, ὃ τῇ συμμίξει τῶν παθῶν ἐκηραίνετο. Quare, si mutato opus sit, ego pro ὑπανάγοντος lectum malim ἐπανάγοντος, atque sic, ut opinor, correctum voluit Gallicus iste Interpolator, nempe, ut pro ὑπαν. scribe-retur ἐπανάγοντος, adeo ut merum sit hic sphalma Editoris Cant." R. W.]

Ἀπάγω, Abduco. Sæpe oppositum habet προσάγω, ut Arist. Probl. s. 31. Ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει, ἂν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει. Xenoph. K. Π. 7, (5, 1.) p. 112. Ἀπάγειν παρεσκευάσαντο τὴν στρατιὰν ἀπὸ τῆς πόλεως. Idem 1. p. 22. Ἢ ὅπως πρὸς πολεμίους προσάγειν, ἢ ἀπάγειν ἀπὸ πολεμίων, sub. e præc. accusativo στρατιάν. Nisi potius utrumque ἀμεταβάτως hic ponitur, pro Accedere et Abscedere, quod malo, cum reperiam alibi ap. Eund. ἀπάγειν ita positum, ut Hellen. 2. p. 253, Ἰδὼν δὲ ταῦτα Ἄγις ἀπήγαγε ταχέως. Vide Προσάγω. [Idem K. Π. 5, 2, 15. p. 280. Οὔτε προσάγοντα πρὸς πολεμίους, οὔτ' ἀπάγοντα, Cum exercitu recedentem, sub. στρατιάν.] Interdum ἀπάγω, Avoco, ut et Lat. Abduco. Thuc. 2, (65.) Καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην. [Charito 6, 3. p. 137=103. Ἄπαγε δὲ τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν εἰς πάσας ἡδονάς. "Nempe ἀπὸ τῶν λυπηρῶν διανοιῶν, ἀπὸ τῆς χαλεπῆς ἐπιθυμίας. Rarius ita occurrit." Dorvill. Cf. Toup. infra.] || Interdum ἀπάγειν significat peculiariter Abducere in carcerem, vel Ad pœnam abducere, Ad supplicium rapere, aut ad judicem. Quarum signiff. exempla e Demosth. vide ap. Bud. Comm. 214. Sic pass. Ἀπάγεσθαι, Ad supplicium rapi, ibidem, quod et ἀπάγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, vel τὴν πρὸς θάνατον dicitur, ut quidam scribunt. Potius tamen ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, aut ἀπάγεσθαι sine adjunctione. Sic Æsch. in Ctes. (539.) Ἀπάξειν εἰς τὸ δεσμωτήριον dixit, sicut et Polyb. 5. Ἀπηγμένοι εἰς τὰς φυλακὰς, licet ἀπάγειν et ἀπάγεσθαι per se etiam id significent, teste Bud. [" Ἀπάγειν εἰς φυλακὴν, vel εἰς τὴν φυλακὴν, 5, 15, 9. 5, 16, 3. 5, 38, 7. 5, 39, 4. n. εἰς τὴν ἅλυσιν, 4, 76, 5. 20, 10, 7. Et subintellectis vv. εἰς τὴν φυλακὴν, ἀπάγειν τινὰ πρὸς τὴν ἀποδοχὴν, Aliquem in vincula ducere sponsionis causa, 5, 27, 4. n. ἀπάγεσθαι πρὸς τὰς εἰσφορὰς, Tributorum solvendorum causa in vincula abduci, 1, 72, 5. ἀπάγειν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν leg. fortasse 12, 16, 3. n." Lex. Polyb. "Abducere ad carcerem, ad mortem, Wakef. S. C. 2, 131. ad Herod. 734. Εἰς τὸ δεσμωτήριον, Heindorf. ad Plat. Gorg. 132. (Athen. 6, 2.) Sensu forensi, Jacobs. Anth. 9, 494. (' Sensu forensi est Defero, Accuso, Bud. Comm. L. G. 290.')" Schæf. Mss.] Ælian. V. H. 13, 34. Philostr. V. A. 4, 39. Appian. de B. C. 3, 31. T. 2. p. 437. Καὶ ἐδεδοίκει, μὴ δημαρχῶν τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς ἐπὶ τὸν δῆμον ἐς δίκην ἀπαγάγοι. Hes. Ἀπάγεσθαι· εἰς θάνατον ἕλκεσθαι. " Vide Pric. ad Act. 12, 19. Ἐκέλευσεν ἀπαχθῆναι, (ubi v. Wolf.) Recte ibi Vulg. Duci. Ita Sueton., Liv., alii passim. Schol. Soph. Œd. C. 838. Πρὸς βίαν πορεύομαι expl. ἀπάγομαι ἑλκομένη. Plura Salmas. de Modo Usur. c. 17." Albert. Vide et Casaub. ad Theophr. Char. 6. Herald. Adv. 1, 11. p. 63. Cellar. ad Plin. Ep. 10, 47, 3. Schleusner. Lex. N. T. Biel. Thes. Ottium Spicil. ex Josepho ad N. T. 289. Porschberger. Theocr. Script. S. illustr. 58. Moschopulus: Ἀπάγεται κυρίως ἐπὶ αἰχμαλωσίας ἢ ἐπὶ καταδίκων, οἷον, Ἀπάγεται τὴν ἐπὶ θάνατον. Zonar. et Gloss. Brem. ap. Biel. Thes. Ἀπαχθῆναι· ἀπενεχθῆναι τὴν ἐπὶ θάνατον. Suid. Ἀπαχθῆναι· ἀπενεχθῆναι, ἀναιρεθῆναι, et totidem verbis Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Respicitur ad Act. l.c. Philo in Flacc. 671., Ἀπαγόμενοι τὴν ἐπὶ θανάτῳ. J. Poll. 1, 166. Ζωγρῆσαι, αἰχμαλωτίσαι, νικῆσαι, ἀπαγαγεῖν, χειρώσασθαι, ἑλεῖν, καθελεῖν: 3, 116. Ἄγχων τοὺς χρήστας, ἀποπνίγων τοὺς ὀφείλοντας, ἀπάγων ὑπερημέρους: 155. inter παλαισμάτων ὀνόματα recenset ἄγχειν, στρέφειν, ἀπάγειν, λυγίζειν, ἀγκωνίζειν, (" ἀπάγειν et in Ms. quod pro ἀναχωρεῖν etiam potest capi, ut ap. Hes. exponitur, Ἄπαγε· ἀναχώρει. Ἀπάγει· ἀναχωρεῖ. Vel potius pro ἀπωθεῖν, vel ἀπελαύνειν, quæ ap. Suid. inter alias explicatio est." Vide infra. " Alias incidebat et ἀπάγχειν legi posse." Jungerm. Ἀπάγχειν, Strangulare, Flectere, conjecerat et Kuhn.) 8, 71. Ἐμβληθῆναι εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἐμπεσεῖν, εἰσαχθῆναι, ἀπαχθῆναι, κατατεθῆναι, καὶ ἐμβαλεῖν, εἰσαγαγεῖν, ἀπαγαγεῖν: 102. Οἱ Ἕνδεκα, εἷς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς ἐγίγνετο, καὶ γραμματεὺς αὐτοῖς * συνηριθμεῖτο· Νομοφύλακες δὲ κατὰ τὸν Φαληρέα μετωνομάσθησαν. Ἐπεμελοῦντο δὲ τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, καὶ ἀπῆγον κλέπτας, ἀνδραποδιστὰς, λωποδύτας, εἰ μὲν ὁμολογοῖεν, θανατώσοντες· εἰ δὲ μὴ, εἰσάξοντες εἰς τὰ δικαστήρια, κἂν ἁλῶσιν, ἀποτινοῦντες. Τοῦ δὲ νομοφυλακίου θύρα μία, Χαρωνεῖον ἐκαλεῖτο, δι' ἧς τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπήγοντο. Vide supra ccxcvii. b. Zonar. et Hes. Ἀπῆκτο· ἀπηνέχθη. " Sic Hes. et Suid. (hic habet, Ἀπῆκτο· ἀπῆλθε, καὶ ἀπηκτὸς, ὁ πορευόμενος.) Ubi Portus, (non repudiante Kust.,) legendum putat ἀπῖκτο. (Quod et Noster conjecerat his verbis:— ' Ἀπηκτὸς est ὁ πορευόμενος, si Suidæ credimus, afferenti et ἀπῆκτο pro ἀπῆλθε. Ionica autem hæc sunt a them. ἀφῆκω.') Sed diversa explicatio, neque quidquam mutandum puto. Genes. 40, 3. Ἔθετο αὐτοὺς ἐν φυλακῇ εἰς τὸ δεσμωτήριον εἰς τὸν τύπον, οὗ Ἰωσὴφ ἀπῆκτο ἐκεῖ, (Posuit eos in custodiam in carcerem, in locum ipsum, in quem Josephus abductus erat.) Ad q. l. sine dubio respicitur." Tittmann. Vide Abresch. Diluc. Thuc. 660. et Ernest. ad Hes. Glossas SS. 27. Hesychius: Ἀπηγμένων· κρατηθέντων, ἀποφερομένων. " Nempe δεσμωτῶν. Vox τῶν ὁ, quamvis Græcis sæpe ita ἀπάγειν. Ἀπηγμένοι pro οἱ δεσμῶται. Gen. 39, 22. Πάντας τοὺς ἀπηγμένους τοὺς ἐν δεσμωτηρίῳ." Heins. Harpocr.: Ἄπαγε· ἀντὶ τοῦ, ἀπαγωγῇ χρῶ. Ἀπαγωγὴ δὲ, εἶδός ἐστι δίκης. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν, ἀπάγεσθαι δ' ἐπὶ τῶν κακούργων, ἀπήγοντο δὲ πρὸς τοὺς Ἕνδεκα. Suid. et Zonar. Ἄπαγε· ἀντὶ τοῦ, χρῶ τῇ ἀπαγωγῇ. Οὕτω Δημοσθένης. Paulo auctior hæc glossa legitur in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄπαγε· ἀντὶ τοῦ, χρῶ τῇ ἀπαγωγῇ. Οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀνδροτίωνος, ἔστι δὲ δίκης εἶδος. Cf. notanda in Ἀπαγωγή. Suid. Zonar. et Bekk. Σ. Α. χ.: Ἀπάγειν, ἐρηγεῖσθαι, γράφεσθαι, δικάζεσθαι, τούτων ἕκαστον ἐπὶ τῶν ἑτέρους (sic Bekk.: Zonar. ἑτέρως, et " Suid. ἑτέρων," Tittmann. at Suidæ versio

recte, 'De illis, qui alios accusant,') κατηγορούντων λέγεται· ἀλλ' ἐὰν μὲν πρὸς διαιτητὴν ἡ *δικασία γένηται, (Zonar. γίνεται: rectius Bekk. γίνηται,) καλεῖται δικάζεσθαι. "Nempe de discrimine actionum et causarum, quæ ad arbitros deferuntur, satis constat. Vide Petit. LL. Att. 4, 5. p. 344. De illis vocabula dicit usurpari: ἀπάγειν, quasi In jus rapere, v. c. ἀπάγειν ἀσεβείας, Demosth. 601, 26. ἀπάγειν τοῖς Ἕνδεκα, 726, 2.: γράφειν, s. potius, ut Cod. K., γράφεσθαι, sexcenties dicitur, ut etiam δικάζεσθαι. Sed ἐφηγεῖσθαι, pro quo Cod. A. ἀφηγεῖσθαι, de singulari quodam actionis genere dicitur, sc. adversus eos, qui bona reip. quædam clam possidere deprehenduntur. Vide Suid. v. Ἐφήγησις. Demosth. de iis dixit, qui deferunt furta ad magistratus eosque ad latebras furis deducunt, quando non audent accusare solenni actione, sic ut opponatur τῷ ἀπάγειν, c. Androt. 601, 19. Δεῖν δ' ᾤετο (ὁ Σόλων) μηδένα ἀποστερεῖσθαι τοῦ δίκης τυχεῖν, ὡς ἕκαστος δύναται. Πῶς οὖν ἔσται τοῦτο; ἐὰν πολλὰς ὁδοὺς δῷ διὰ τῶν νόμων ἐπὶ τοὺς ἡδικηκότας, οἷον τῆς κλοπῆς· Ἑρώσας καὶ σαυτῷ πιστεύεις; ἄπαγε· ἐν χιλίαις δ' ὁ κίνδυνος. Ἀσθενέστερος εἶ; τοῖς ἄρχουσιν ἐφήγου· τοῦτο ποιήσουσιν ἐκεῖνοι. Φοβεῖ καὶ τοῦτο; γράφου. Καταμέμφει σεαυτὸν, καὶ πένης ὢν οὐκ ἂν ἔχοις χιλίας ἐκτίσαι; δικάζου κλοπῆς πρὸς διαιτητὴν, καὶ οὐ κινδυνεύσεις. Οὐδέτερον βούλει τούτων; γράφου. Κατοκνεῖς καὶ τοῦτο; ἐφήγου. Τούτων οὐδέν ἐστι τὸ αὐτό. Τῆς ἀσεβείας κατὰ ταὐτά ἐστιν ἀπάγειν, γράφεσθαι, δικάζεσθαι πρὸς Εὐμολπίδας, φράζειν πρὸς τὸν βασιλέα. Non dubito, (præsertim cum in Bekk. Σ. A. χ. legatur, Ἄπαγε· ἀντὶ τοῦ, χρῶ τῇ ἀπαγωγῇ. Οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀνδροτίωνος, ἔστι δὲ δίκης εἶδος,) quin ad h. l. glossam nostram respicere existimem: certe ex illo hæc optime potest explicari." Tittmann.] ‖ Ἀπάγομαι, signif. activa, pro Abduco mecum, inquit Bud. e Xenoph. [" Suid. Ἀπάγου· ἀντὶ τοῦ, πρὸς αὐτὸν, l. σαυτὸν, ἄπαγε, Εὐριπίδης. (In Ed. Mediol. additur, Καὶ ἀπάγω αἰτιατικῇ. Euripidis nomen, etsi Piersono ad Mær. 38. minime suspectum, huc tamen per Librariorum errorem irrepsisse videtur. Certe in Beckii Ind. nullus extat locus, in quo legitur ἀπάγου. Zonar. Ἀπάγου· ἀντὶ τοῦ, πρὸς αὐτὸν ἄπαγε. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀπάγου· ἀντὶ τοῦ, πρὸς σαυτὸν ἄπαγε, Εὐριπίδης. Forte pro Εὐριπίδης leg. Ξενοφῶν. Nam) K. Π. 3, 1, 20. Ἀπάγου τὴν σὴν (γυναῖκα)—ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, nempe salvos. K. A. 6, 6, 1. Ἀπήγοντο τοὺς οἰκέτας (καὶ τὰ χρήματα ὅπῃ προσωτάτω, nempe ut tuta essent. Hist. 4, 4, 13. Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπήγοντο." Lex. Xenoph.] ‖ Item pro Averto, Depello, ut ap. Lysiam. (255.) Ἀρὰν ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι. Vide Bud. Comm. p. 215. [" Diras averruncare, execrare, aut in locum solitarium curare deducendum, Procul amandare piaculum." Reisk. Suid. et Zonar. Ἀπάγοντες· ἀπωθοῦντες, ἀπελαύνοντες. Τὸν ἄνδρα ἀπάγοντες. Vide Jungerm. supra.]

Ἀπάγειν, Reducere. Aristoph. Nub. (32.) Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε. Citatur et ex Hom. in hac signif. cum eodem adverb. Interdum πάλιν additur, ut Arist. Œcon. 2, Ἐκείνους πάλιν εἰς τὸ χώριον ἀπῆγε. Sic Ἀπάγομαι, Reducor. Hinc ἀπαγωγὴ, Reductio, de quo infra.

Ἀπάγειν φόρον, Afferre tributum, ex Aristoph. citatur, [Acharn. 643. Τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες Ἥξουσιν: Vesp. 707. Εἰσίν γε πόλεις χίλιαι, αἳ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσι. Cf. Abresch. Diluc. Thuc. 533.] Bud. ἀποφέρειν et ἀπάγειν, Pensitare, e Xenoph. profert, et ἀπάγειν δασμὸν, ex Eod. (K. Π. 2, 4, 8. 3, 1, 6.) Pendere tributum, Comm. 214.

[Ἀπάγω. Suid. Ἀπηγμένους· ἀπαγομένους. Ἀπήχθη· ἀπεκομίσθη, ἢ παρετράπη. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος τὴν γλῶτταν Ἀττικῶς εἶχεν, οὐδὲ ἀπήχθη τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ ἔθνους (hactenus et Zonar.) ἐς Ταρσοὺς τῆς Κιλικίας ἀναστρεφόμενος. Respicitur ad Philostr. V. A. 1, 7. Προῖών δὲ ἐς ἡλικίαν, ἐν ᾗ γράμματα, μνήμης τε ἰσχὺν ἐδήλου καὶ μελέτης κράτος· καὶ ἡ γλῶττα Ἀττικῶς εἶχεν, οὐδ' ἀπήχθη τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ ἔθνους. Ὀφθαλμοί τε πάντες ἐς αὐτὸν ἐφέροντο· καὶ γὰρ περιβλεπτος ἦν τὴν ὥραν. "Καὶ ἡ γλῶττα," Euseb. addit αὐτῷ. Suid. legit καὶ γλώττης Ἀττικῶς εἶχε." Olear. Imo Suidæ verba, ad quæ respexit iste Annotator, aliter se habent: Εὐθύδημος· διδάσκαλος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, ἐκ Ταρσῶν τῆς Κιλικίας. Ὁ γὰρ Ἀπολλώνιος προϊὼν εἰς ἡλικίαν, ἐν λόγοις πολλὴν ἰσχὺν εἶχε, καὶ μελέτης κράτος, καὶ γλώττης Ἀττικῆς. Ὀφθαλμοὶ δὲ πάντων ἐς αὐτὸν ἐφέροντο· καὶ γὰρ περίβλεπτος ἦν τὴν ὥραν. Idem Philostr. ibid. 1, 5. Αὐτὴ δὲ ἐς ὕπνον ἀπήχθη κλιθεῖσα ἐν τῇ πόᾳ. Suid. Ἀπῆγεν· ἐκώλυεν, ἀπέτρεπε. Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Σαλούστιος ἀπῆγε τοὺς νέους τῆς φιλοσοφίας, δυοῖν τὰ ἕτερα πεπονθὼς, ἢ προσκρούσων τοῖς καθηγουμένοις, ἔχθρᾳ τῇ πρὸς ἐκείνους ἐπιβουλεύων ταῖς φιλοσόφοις διατριβαῖς, ἢ τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιτηδεύματος λογιζόμενος οἴεσθαι, ("sensus et constructio verborum requirunt, ut legatur, ἢ τῷ τ. μ. τ. ἐ. λογιζόμενον οἴ." Kust.) πάντας ἀνθρώπους ἀναξίους εἶναι αὐτοῦ. " Fragm. hoc non legitur in Excerptis e Damascio ap. Phot. unde id ex integro Damascii opere descripserit Suid." Kust. Idem Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀπάξω· ἐκεῖθεν ἄξω. Ἀπάξω usurpavit Eurip. Alc. 494. Troad. 1184. Mœris: Ἀπαγέσθω, παθητικῶς, Ἀττικῶς· ἀπαγέτω, *ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς. Hes. Ἄπαξον· ἀποῤῥίψισον. "L. *ἀποῤῥίπτασον." Wakef. ad marg. Soph. Aj. 442. Καί μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι Γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, " Nisi a consilio meo aberrassent." Erfurdt. Scholia: Οἷον εἰ μὴ διὰ ἕκστασιν τοῦ δίοντος ἐξέπεσον αἱ διάνοιαί μου. Ἀπῆξαν· ἀντὶ τοῦ, ἀπήγαγον. Ἀπῆξαν· ἀπήγαγον, γράφεται καὶ ἀπεῖρξαν, ὅ ἐστι ἐκώλυσαν. "Ἀπῆξαν, ab ἀπάσσω, non ab ἀπάγω, unde si esset, verisimile est scripturum fuisse poetam γνώμης μ' ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς. Aldus tamen et vett. Codd. habent ἀπῆξαν, quod ambiguum non est, cum Librariis mos constans fuerit ἀπαΐσσω, ἀπῆιξαν scribendi. In D. alia lectio est ἀπεῖρξαν, cum glossa ἀπήγαγον, ἐκώλυσαν. (Suid. supra: Ἀπῆγεν· ἐκώλυεν, ἀπέτρεπε.) Harum interpretationum prior ad ἀπῆξαν pertinet." Brunck. "Ἀπεῖρξαν legitur etiam in Bar. 1. Mosq. a. e correct. Mosq. b. Dresd. b. et Ed. Florent." Erfurdt. " Γνώμης μ' ἀπῆξαν scr. videtur Abreschio Anim. ad Æsch. 28. Sic παραχθεὶς ἐκ τοῦ νοῦ, Pausan. 10, 23. quod cum παραχθεὶς minime commutandum est. Παρενεχθεὶς, sc. τῆς γνώμης, Hippocr. Coac. 27. Sed ἀπῆξαν, ἐξέπεσον, magnam habet speciem; nam ἦξα, ἀπῆξα, quod Heath. cum aliis Æschylo Choëph. 950., Brunck. Aristophani tribuit Ran. 468., Tragici poetæ non usurpant, (notantibus etiam Erfurdt. et Hermann. ad Ajac. l. c. Vide nos in Ἄγω.) Aldus et vett. Codd. habent ἀπῆξαν, quod ambiguum esse negat Brunck., cum Librariis constans mos fuerit ἀπαΐσσω, ἀπῆιξαν scribere. Etsi autem vulg. lectio non ita comparata, ut tolerari nequeat, potest tamen dubitari, ne poeta vel hoc modo scripserit, Καί μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι Γνώμην ἔπλαζον. Sic incertus scriptor ap. Suid. 3, 121. Πλάζοντος τοῦ δέους τὰς ὄψεις. Ajax ap. Liban. 4, 1042. de eadem re loquens, Ἀπεπλάνησέ με τῆς ἐγχειρήσεως ὁ δαίμων." Lobeck. J. Poll. 8, 152. Ἀπερρῆχθαι, ἀπεσχίσθαι, ἀπῆχθαι, ταράσσεσθαι. Glossæ: Ἄπαγε· Abduc, Abigo. Ἀπάγω· Abduco, Verro, Deduco, Perduco, Seduco, Aveho, Avoco. Ἀπάγομαι· Reduco. Ἀπήγαγον· Abduxi. Ἀπήγαγες· Abduxisti. "Ἀπάγω, ad Od. 6, 277. ad Herod. 540. Brunck. Aj. 448. Jacobs. Anth. 6, 319. 9, 425. ad Diod. S. 2, 105. 213. Boissonad. in Philostr. 496. Cattier. 69. Ἀπάγω ἑορτὴν, Pausan. 3, 279. (θυσίαν, v. Abresch. in Ἀνάγω citatum.) Ad stuprum, Verheyk. ad Anton. Lib. 95. ad Lucian. 1, 371. De nor. 1., ad Thom. M. 4, n. 6. (Witteri errorem supra in Ἄγω notavimus.) Valck. ad Xenoph. Mem. 249. Bibl. Crit. 1, 3. p. 48. Act. Traj. 1, 216. Valck. ad Phœn. p. 337. A re abducere, Fallere, Toup. ad Longin. 323. (' Robortellus et Manut. cum Mss. nonnullis, Ἀπάγει καὶ παραλογίζεται. Omnino vere. Τὸν ἀκροατὴν ἀπάγειν est Auditorem a re abducere, atque adeo fallere. Lucian. de Domo: Ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐχ ὁρᾶτε, ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θέαν ἀποστρέφει.') Ἀπάγω sc. ἐμαυτὸν,

Albert. Perio. Cr. 94." Schæf. Mss. Demosth. adv. Lept. 15. p. 21. Τάχα τοίνυν ἴσως ἐκεῖνο λέγειν ἂν ἐπιχειρήσειε Λεπτίνης, ἁπάντων ὑμᾶς ἀπὸ τούτων, ὡς οἱ λατομηταὶ τὸν μὲν εἰς πέντητας ἀνθρώπους ἔρχονται, κ. τ. λ. "Vulgaris fallacia rhetorum, τὸ ἁπάντων ἀπὸ τῆς ἐκκλίσεως, Demosth. de Fals. Leg. 339. d. Paulo gravius pro consilio suo Æsch. in Ctes. 444. a. Ἀπαγαγὼν ὑμᾶς ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος. Quæ verba nondum exputo cur solicitarit Valck. ad Theocr. Adon. 238." F. A. Wolf. Verba Valck. sunt hæc:— "Ἀποικεῖν τινὸς significare etiam potuit Alicunde longe remotum esse. Hæc interdum vis est præpositionis in ἀποκαθεύδειν, ἀποκεῖσθαι, ἀπογενέσθαι. Ultimum hoc est Thuc. 1, 39. Τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογενόμενοι τῆς ἀφ' ἡμῶν αἰτίας τὸ ἴσον ἔχετε. Accuratissimus in talibus H. Steph. dubitabat, an non scribi deberet τ. ἀ. ἄπο γενόμενοι. ('Si ἄπο γενόμενοι scribere malimus,' inquit, 'non carebit exemplo, ut opinor, iste particulæ ἄπο usus.' Ἄπο γενόμενος, marg. Ar. Bar. Cass.) Ap. Suid. legitur: Ἄπαγ' τοῦμόν, μειράκιον, Ἐκ τοῦ Οἰδίποδος τοῦ τυράννου ἄπο ἐγκύκλου, ἀνδράποδα τὰ ζῶα. (Bekker) Συναγ. Λεξ. χαρακτ.: Ἄπαγ' τοῦμόν, μειράκιον. Apollon. R. 4, 329. Νῦν ἄπο πρυμνήσιον ἕλωμεν. Sic Cobet. In A. loci ἄπο apposita glossa μακράν. Vulgo ἀπορῶ μᾶλλον." Brunck. Schol. Cod. Par. Τὸ δὲ ἄπωθεν, i. ἀπόπερθεν, τὸ μακρὰν, quæ in edito Schol. desunt.) Legitur in Æsch. c. Ctes. 68. Ἀπαγαγὼν ὑμᾶς ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος, quibus v. ἄπωθεν eximenda est, supra vocalem ἀπὸ olim scripta ut interpretamentum: Demosth. c. Timocr. 442. Βούλομαι μικρὸν πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν· ἔστιν δὲ ταῦτα οὐκ ἀπὸ τοῦ παράγματος. Harpocr.: Ἀπὸ τοῦ πράγματος· ἀντὶ τοῦ ἄπωθεν, Δημοσθένης Κατ' Ἀνδροτίωνος. Nihil hic ab ullo fuit annotatum, ubi error est s. ipsius Harpocr. s. Librarii: non enim in hac leguntur oratione verba, sed in ea, quam dicebam, Κατὰ Τιμοκρ." Omnino recte, ut nos quidem judicamus, Æschinis locum correxit Criticus summus. Nam ἄπωθεν ἀπὸ nescit Atticæ linguæ elegantia. Saltem prosa oratione utentibus vel dicendum ἄπωθεν sine ἀπὸ, vel ἀπὸ sine ἄπωθεν. Antipho 718., Καὶ ἄπωθεν τοῦ λιμένος. "Alciphro 1, 1., "Ἄπωθεν τῆς ἀστῆς." Schæf. Mss. Vocis ἄπωθεν interpolationis h. l. suspicionem auget, quod Attici perraro ea utuntur. In Æschine alibi, quod sciamus, non legitur, nec in Demosth. Lysiæ, Isæi, Xenoph. et Luciani Indicibus reperitur, nec in Ms. Hippocr. Indice penes S. Parrium. Tuetur tamen vulg. lect. ἄπωθεν ἀπὸ Lobeck. ad Ajac. 740. p. 334., a Schæf. Mss. indicatus:—"'Ενδοθεν ἔξω στέγης παρήκειν dicitur ἐξηγητικῶς, ut ap. Plaut. Cist. 2, 2, 137. Intus proferto paterum foris. Herod. 3, 165. Αὐτίκα ἐκέλευε ἐκ τῆς ταφῆς τὸν Ἀμάσιος νέκυν ἐκφέρειν ἔξω: 2, 143. Ἐσαγαγόντες ἐς τὸ μέγαρον ἔσω ἐὸν μέγα: 156. (imo 175.) Ἔσω γάρ μιν ἐς τὸ ἱρὸν φασι τῶνδ' εἵνεκα οὐκ ἐσελκύσαι. Aristoph. Plut. 238. Κατώρυξεν κατὰ τῆς γῆς κάτω. Æsch. c. Ctes. (l. c.) Ἀπαγαγὼν ἡμᾶς ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ πράγματος, quibus ἄπωθεν eximendum esse Valck. (l. c.) persuadere conatur. Thuc. 1, 133. Ἐς ἣν (καλύβην) τῶν Ἐφόρων ἐντός τινας ἔκρυψεν, ubi ἐντὸς redundare observat H. Steph." "In quibus verbis," inquit Abresch. Dilucc. Thuc. 136., "recte observat Steph. ἐντὸς abundare, et omittit Cod. Clar. (probante Wassio,) possetque adeo ortum videri ex interpr. τοῦ ἐς ἣν, verum simulis exempli pleonasmi occurrunt passim." Abreschii verba repetiit Gottleber. Etym. M. Βέλος· παρὰ τὸ βάλλω, τὸ τιτρώσκω, πᾶν γὰρ ἀπὸ μηχάνης βαλλόμενον βέλος εἴρηται. "Ἀπαγαγεῖν ἐκ' αὐτοὺς, et ἀπῆγον ἐκ' ἀλλήλους, 30, 13, 6. et 8. (Τῶν δὲ διατρώντων, ὑπέδειξέ τις τῶν ῥαβδούχων ἐπιστρέψαντας ἀπαγαγεῖν ἐκ' αὐτοὺς, καὶ ποιεῖν ὥσανεὶ μαχήν. Τάχὺ δὲ συννοήσαντες οἱ αὐληταὶ, καὶ λαβόντες δίκελαν, supplet Casaub. ἔννοιαν, Vales. ἐξουσίαν, ταῖς ἑαυτῶν ἀσελγείαις, μεγάλην ἐποιήσαντο σύγχυσιν. Συνεπιστρέψαντες γὰρ τοὺς μέσους χορεύειν πρὸς τοὺς ἄκρους, οἱ μὲν αὐληταὶ φυσῶντες ἀδιανόητα καὶ διαφέροντες τοὺς αὐλοὺς, ἀπῆγον ἀνὰ μέρη ἐκ' ἀλλήλους· ὅρα δὲ τούτοις ἐναντιούμενοι οἱ χοροὶ καὶ συνεπισάντες τὴν σκηνὴν, ἐτεφρώντο τοῖς ἐναντίοις, καὶ πάλιν ἀνεχώρουν ἐκ μεταβολῆς.) de tibicinibus in scena nescio dictum ne sit e verbi usu scenæ proprio, an ἐπαγαγὼν et ἐπῆγον sit legendum." Lex. Polyb. Obiter monemus in Lex. ibi Polyb. verbum συνεπεισιέναι desiderari. Xenoph. K. Π. 6, 2, 11. p. 270. Ὁ θεὸς ἁπάντων ἡμᾶς κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ χειμῶνος εἰς—θάλπη, "Facions ut hyems desinat," Lex. Xenoph. Valck. ad Scap. marg. e Luciani Navigio 2. affert: Τὸ ὑφεῖσι ἐνίοτε μεγάλοις ἐκ τῆς θαλάσσης προσβολὰς, τὰ τὴν καθορμὸν ὀδόντας ἐκδεδυκὼς, ἀναδιδόμενον ἐς τοὐπίσω τὰς κώπας, ἐκ' ἀμφότερα τοῦ μετώπου ἀπαγομένης, Utrinque a fronte abductam.]

Ἄπαγε, Apage, Apagesis. Adv. est rejicientis, s. abominantis, vel potius imperativus verbi ἀπάγω adverbialiter positus, s. usum adverbii imitans. Interdum casum ipsius verbi retinet, videlicet accusativum, ut ap. Greg. Ἄπαγε τὴν δοῦλην ἔστιν ἑτέρωσε, i. Absit ut de eo tanquam Deo quicquam servile intelligas significatum a Scriptura. Sic Bud. Cum genit. etiam ponitur, idque frequenter. Philo de V. M. 3. Ἄπαγε βεβήλων καὶ ἀνοσίων ἐνθυμημάτων, Apagesis ista profana et scelerata cogitata. Theophyl. 52, Ἄπαγε τῆς ἀκολάστου μέθης ἀκόλαστε. Synes. Ep. 3. Ἄπαγε τοῦ νόμου, Apagesis istam legem, q. d., imperat. formam retinendo, Recede, vel Facesse procul ab hac lege, accipiendo ἄπαγε tanquam verbum ἀμετάβατον, ut in exemplis supra citatis. Posset etiam exponi, Remove te a lege. Sic et in ceteris duobus locis, ubi genit. jungitur, et in aliis omnibus hujusmodi. ‖ Ἄπαγ' εἰς μακαρίαν, Proverb. Vide Μακαρία. Ἄπαγε ξένον ἐν χειμῶνι, Apage hospitem in tempestate, aliud Proverbium est, de quo lege Erasm. ["Ἄπαγε, T. II. ad Lucian. 1, 222. (35. Reitz.) Desine, Valck. ad Phœn. p. 575." Schæf. Mss. Vide Barth. Advers. 992. Theophr. Char. 25. Ἄπαγ' ἐς κόρακας, Abi in malam rem. "Attici dicunt hoc sensu etiam ὄφ' ἐς κόρακας, βάλλ' ἐς κόρακας, et ἐς κόρακας, simpliciter: Spanh. ad Aristoph. Plut. 394. Thom. M. 370. Bergl. ad Alciphr. 62." Fischer.] ‖ Ἄπαγε τὸν μώθωνα ἀπὸ κώπης, est etiam Proverbiale dictum quod Erasm. interpr. Aufer Mothonem a remo. Vide ejus sensum ap. Eundem. Item Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας, quod proverbialiter dicebatur, Abdite me in lapidicinas. Vide ap. eundem Erasm. qui e Suida ceterisque colligit quæ ad hæc Proverbia pertinent. Licet autem VV. LL. sequens, hæc Proverbia post ἄπαγε posuerim significans Apagesis, nihil tamen aliud videtur esse ἄπαγε in his quam imperativus. Fortasse autem in Ἄπαγε τὸν μώθωνα ἀπὸ κώπης possit et aliter exponi ἄπαγε, quam ab Erasmo exponitur. [Said. Ἄπαγε· γενικῶς, παῦσαι, μὴ γένοιτο. Καὶ παροιμία, Ἄπαγε ξένον ἐν χειμῶνι, ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν. Eadem Zonar. nisi quod ap. eum desit v. γενικῶς. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χαρακτ., Ἄπαγε· παῦσαι, μὴ γένοιτο: Λεξ. ῥητορ., Ἄπαγε ξένων (l. ξένον) ἐν χειμῶνι, παροιμία ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν. Suid. Ἄπαγε μώθων ἀπὸ κώπης· παροιμία ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν, καὶ πρὸς σκώπτοντας τοὺς σπουδάζοντας ἐνοχλοῦντας. "Duo Mss. Par. habent μῶθον, per ω μέγα. Sed quid hoc? F. l. μῶθον, quam conjecturam Wolfio etiam in mentem venisse video. (Sed quid μῶθον ad κώπης?) Certe vox illa a vulg. lect. quam minimum recedit, et sensui proverbii hujus optime convenit. Diogenian. Proverbium hoc sic effert et interpretatur: Ἄπαγε μώθωνα ἀπὸ κώπης· ἐπὶ τῶν ἐνοχλούντων πρὸς καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν, ὁ γὰρ μώθων φορτικῆς ὀρχήσεως εἶδος, Aufer mothonem a remo, in eos, qui seriis negotiis intentos intempestive interpellant, Mothon enim molestæ saltationis genus est. Hanc lect. secutus est Erasm." Kuster. Et quidem recte secutus est; nam motho proprie dicitur de Quodam nauticæ saltationis genere. J. Poll. 4, 101. Ὁ δὲ μίθων, φορτικὸν ὄρχημα καὶ ναυτικόν. Suid. Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας· παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ ὑποφερόντων τὰ ἀνάξια. Φασὶ γὰρ ὅτι Φιλόξενος, ὁ Διθυραμβοποιὸς, Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ συνῆν· ἔωλα δὲ αὐτοῦ ποιήματα ἀναγινώσκοντος, οὐκ ἐπήνει· ἐφ' οἷς ὀργισθεὶς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπαχθῆναι εἰς τὰς λατομίας, εἶτα πάλιν μετεπέμψατο αὐτὸν, ἐλπίζων ἐπαινέσαι αὐτοῦ τὰ ποιήματα· ὁ δὲ μὴ ἐθέλων ἐπαινεῖν, ἔλεγε τὸ προκείμενον. Idem alibi: Εἰς λατομίας. Φιλόξενος, ὁ Διθυραμβοποιὸς,

οὐκ ἀνεχόμενος τῶν Διονυσίου τοῦ τυράννου ποιημάτων ὡς φαύλων, ἐνεβέβλητο ὑπ' αὐτοῦ (αὐτοῦς a Kustero editum est, αὐτοῦ recte exhibet Ed. Mediol.) εἰς τὰς λατομίας· ὕστερον δὲ ταῖς τῶν φίλων δεήσεσιν ἀπολυθείς, καὶ αὖθις ἀκροώμενος ἐξανέστη· τοῦ δὲ Διονυσίου ἐπερωτῶντος τὴν αἰτίαν, λέγεται τοῦτο εἰπεῖν, ὡς κρεῖττον εἶναι ἐκεῖ διατρίβειν, ἢ τῶν αὐτοῦ ποιημάτων ἀνέχεσθαι, τοῦτο ἐπεικών· Οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος, ("eadem verba Gephyræis olim oraculi loco reddita fuisse leguntur, v. Eust. ad Il. Γ. p. 408." Kust.) ἄπερ ἐστὶ τῆς χελώνης. Cf. eund. Suid. in Φιλόξενος et Φιλοξένου Γραμμάτιον.]

[Ἀπάγω in var. lect. permutatur cum ἄγω. Xenoph. K. A. 7, 6, 29. Καὶ μὴ πρότερον ὑμᾶς ἀγαγεῖν, all. ἀπαγαγεῖν: K. Π. 5, 1, 12. Οἶσθα σὺν σοὶ ἡμᾶς ἀπάγαγε, margg. ἄγε. Et cum ἐπάγω. "Judith. 8, 30. Ἀπήγαγεν ὅρκον ἐφ' ἡμᾶς, Sed rectius legere videtur Cod. Alex. ἐπήγαγεν, cum ἀναγ. hoc modo dici posse vix videatur." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Et cum κατάγω. Hieroocles p. 92. Needh. Πῶς γὰρ ὁ κακίας εἶναι καρπὸν τὰ ἀλγεινὰ τιθέμενος, οὐ φεύξεται τὴν εἰς ταῦτα κατάγουσαν αὐτὸν αἰτίαν; ubi Cod. Med. præbet ἀπάγουσαν, teste J. C. Wolfio Diss. Epist. in Hieroclem p. 24. Et cum παράγω. Xenoph. K. Π. 5, 4, 20. Οὐ τὸ αὐτό ἐστι προσάγειν τε καὶ παράγειν, all. ἀπάγειν, quod in seqq. legitur, v. Zeun.]

" Ἀπαστέον, Abducendum, vel Retrahendum." [Gl. Ἀπαστέοι· Ducendi. " Plut. Mor. 1, 33." Schæf. Mss.]

Ἀπαγωγή, Abductio. Item peculiariter Abductio in carcerem, Conjectio in carcerem, ut Polyb. τὴν ἀπαγωγὴν Λεοντίου dixit, vide B. 214. [Polybii locus est 5, 27. Εἰ μὲν πρὸς ἄλλο τι πεποίηται τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ Λεοντίου. " Sic voluisse Casaub., refert Mericus ex ora Basil. idque unice probarunt Reisk. et Ernest. videntes præsertim præcedere verbum ἀπαγαγεῖν, (Ἀπαγαγεῖν ἐκέλευσε τὸν Λεόντιον πρὸς τὴν ἀναδοχήν.) Eodemque modo h. l. Polybii recitavit Bud. Comm. L. G. et ex eo H. Steph. Quorum auctoritati concessi, licet in vulg. scripturam ἐπαγωγὴν Codd. nostri consentiant omnes, (Reg. B. ἀπαγωγήν,) et ap. Lexicographos etiam, Hes. Suid. Etym. ipsum hoc nomen ἐπαγωγὴ per αἰχμαλωσία exponatur, de qua notatione cf. VV. DD. ad Hes. v. Ἐπαγωγάς, (et nos in Ἐπαγωγή.)" Schweigh.] Sic ex Es. 14, (17.) affertur, Τοὺς ἐν ἀπαγωγῇ οὐκ ἔλυσε, Non liberavit eos qui in carcerem abducti erant, vel Qui in carcere erant. Suid. ἀπαγωγὰς exponit αἰχμαλωσίας. [" Es. 10, 4. Τοῦ μὴ ἐμπεσεῖν εἰς ἀπαγωγήν, Ne incidat in captivitatem. Lex. Cyrilli Ms. Brem. Ἀπαγωγῆς· αἰχμαλωσίας. 3. Esdr. 8, 27. Ἡ ἀργυρικὴ ζημία ἢ ἀπαγωγῆ. Sir. 38, 21. ἀπαγωγὴ de Abductione mortui usurpatur." Biel. Thes. Suid.: Ἀπαγωγάς· αἰχμαλωσίας, * ἀδυναρίας. " Quamvis sic omnes Edd. habeant, nec Mss. ut puto, discrepent, vocem tamen illam explodendam puto, utpote nec Græcam, nec h. l. sensui convenientem." Kust. Lege * ἀδυνασείας, vel * ἀδυνασίας. Bekkeri Συναγ. Λεξ. ῥητορ.: Ἀπαγωγάς· αἰχμαλωσίας, ἢ ἀδυνασείας. Ceterum fallitur Kust. negans v. ἀδυναρίας Græcam esse. Nam satis Græce diceretur ἀδυναρία pro Ionica et Attica forma ἀδυνασία. " Ἀδυναμία, vel ἀδυνασία, ἀδυναρία: ἀδυνασία, Ionice, pro ἀδυναρία, Herod. (3, 79.) et Thucyd. 7, 8. (8, 8.:) ἀδυνασίαν, Dionys. H. Rhet. i. q. ἀδυναρία et ἀδυναμία." Schneider. Lex. Dionysii locus est 1037. Reisk. Ὅτι παχύτητος καὶ ἀδυνασίας ἔδοξεν εἶναι μηνύματα τὰ τοιαῦτα. " Si ἀδυνασίας (forte V. D. scripsit ἀδυνασίας, aut ἀδυνασείας,) vel ἀδυναμίας malis, facile patiar." Sylburg. " Aut ἀδυνασίας, aut ἀδυναρίας." Reisk. Ἀδυνασεία derivandum esset ab * ἀδυνασεύω, (quod verbum Lexica non agnoscunt,) unde * ἀδυνάστευτος, de quo Schæf. Mss. consuli jubet Reizii Belg. Gr. 629. Ἀδυνασεία autem, quod extat in Grammat. S. Germ. l. c., recentiores in ἀδυνασία mutarent, unde ἀδυνασίας in hoc Dionysii loco, quod contra Codd. auctoritatem non est solicitandum, præsertim cum Dionys. novas verborum formas haud semel usurparit. Ἀδυναρία vero ab ἀδυνατέω e Gr. linguæ ratione formari quidem potest, sed præstat tamen id accipere pro ἀδυνασία dictum, ut tradit Schneider. l. c. Sic ἀνοησία ἀνησία, * ἀκρατία ἀκρασία, * ἱκετία ἱκεσία, ἀθλοθετία ἀθλοθεσία, ψευδοκλησία ψευδοκλησία, νουθετία νουθεσία. Phrynich. Σοφ. Πρεπαρ.: Ἀνοησία· ὡς νουθετία, * μοιχαλησία, * φιλοσοφία, λυχνοκαυσία, ἀθλοθετία, ἀκρατία. Thuc. 7, 8. Ἡ κατὰ τὴν τοῦ λέγειν ἀδυνασίαν, ubi Wass. ad Marg. (Dan.) ἀδυναμίαν. Alterum tamen Grammatici veteres ap. Eurip. olim extitisse ajunt. (Imo Grammaticorum veterum nemo Euripidi vocem ἀδυνασία tribuit.) Δύνασαι exponitur δύναμις. Vide Hes. Unde Glossæ corrigendæ: Ἀδυνατία· Impotentia. Ἀδυνασία· Inpotencia. Scribe meo periculo ἀδυνασία. Dionys. H. (l. c.) Παχύτητος καὶ ἀδυνασίας ἔδοξεν εἶναι μηνύματα τοιαῦτα. Et hic vera lectio est ἀδυνασίας. Libri veteres tacent, sed res ipsa loquitur." " Ἀδυνασία rursus est 8, 8. ubi Schol. Cass. Σημειώσαι, ἀδυνασία εἴρηται. J. Poll. 3, 122. 6, 145. tam ἀδυνασία, quam ἀδυναμία, recte dici putat." Duker. " Ἀδυνασία merito probat Pollux, (imo utramque formam probat;) ut enim ab ἀδύναμος est ἀδυναμία, sic e δύνασις fit ἀδυνασία, quomodo a πρᾶξις oritur ἀπραξία, et ejusdem formæ alia multa." Abresch. Dilue. Thuc. 667. " Frequentius sane ἀδυναμία, in quod et mutatum insolentius illud: non minus ἀνάλογον tamen et ἀδυνασία, non a δύνασις, ut vult Abresch. quod non extet, (imo extat ap. Hes. ut et Wass. notaverat, ubi Kuster. Abresch. Darnaud. et Albertios consuli jubent Eurip. Iph. A. 1090. Ion. 1012. Herc. F. 776. et Soph. Antig. 1068. Adde Eurip. Andr. 483.) sed a δύνασαι, 2 pers. præs. pro δύνῃ, aut a δυνατὸς, sicut ab ἀθάνατος fit ἀθανασία, ab εὔκρατος εὐκρασία, ab ἄκακτος ἀκαξία, εὔκακτος εὐκαξία, ἄπρακτος ἀπραξία, quin a θάνατος θανάσιμος." Baver. De nominibus in σια, τεια, τια desinentibus omnino v. quæ copiose et erudite disputavit Lobeck. in Diss., nondum edita, ad Phrynichi Ecll. Noster:—" Ἀδυνασία, i. q. ἀδυναμία, Thuc. 7, (8.) nam quod Antipho dicit ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία, ab eo dicitur τοῦ λέγειν ἀδυνασία." Antiphontis locus est 703. Reisk. Ἐν τούτῳ με βλάπτει ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία. Sed et hic scribe ἀδυνασία. Nam Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀδυναμία· ἐρεῖς, ὡς Δημοσθένης (de Fals. Leg. 399. Χρόνον δεῖ δυθῆναι τῇ τῶν πολλῶν ἀδυναμίᾳ.) Καὶ ἀδυνασία, ὡς Ἀντιφῶν καὶ Θουκυδίδης. Καὶ ἀδυνατία, ὡς Δεινάλοχος. Thom. M.: Ἀκρατία, ἀδυνασία, καὶ ἀνοησία παρὰ Θουκυδίδῃ μόνῳ· ἀκρασία δὲ, ἀδυναμία, καὶ ἄνοια, καὶ παρ' ἐκείνῳ, καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς, ubi v. Interprr. " Ἀκρατία, Xenoph. 259, 18. ibi autem et alibi ap. Xenoph. ἀκρατεία, sic etiam h. l. leg.)" Valck. Nott. ad Thom. M. ad calcem Epistt. D. R., L. C. V., et aliorum ad J. A. Ernest. p. 144. Utrum vero ἀκρατία an ἀκρατεία in Thomæ loco scribas, nihil omnino interest, sed sine dubio pro ἄνοια scr. ἀνοησία. Non enim recte ἄνοια, sed ἀνοησία, τῷ ἀνοητία opponeretur. Emendationem firmat Mœr. Ἀνοητίαν, Ἀττικῶς· ἀνοησίαν, Ἑλληνικῶς, ubi Pierson. Polluci 4, 9. pro vulgg. Τὰ δ' ἐναντία τούτοις, ἀνεπιστημοσύνη, ἄγνοια, ἀγνωσία, Ἀντιφῶν δὲ ἐπὶ τούτου καὶ ἀγνωμοσύνην λέγει, ψεῦδος, ἄνοια· τὸ γὰρ ἀνοησία (Ms. Jung. ἀνοητία), σκληρὸν, rectissime, ἀνοητία· τὸ γὰρ ἀνοησία σκληρὸν, restituit. " Nota illud ἀνοητία Ms., quod et supra in Ms. Aristophani tributum 2, 228." Jungerm. Locus est hic: Ἀνοητία (l. Ἀνοησία,) ἄνοια, ἐπίνοια, πρόνοια· καθὼς Ἀντιφῶν, ἐπινόημα· καὶ ἀνοησία (l. ἀνοητία e Ms. Jung.), ὡς Ἀριστοφάνης. " Ἀνοησία: Ms. ἀνοητία. Quasi hoc Aristoph. dixisset. Vulgo idem modo præcessit. Miror vero H. Steph. hæc non aspexisse. Forte enim incidi in locum ejus Thesauri:—' Item ἀνοητία Attice, quod lingua communi ἀνοησία, Insipientia, Stultitia, quod Bud. e quodam Grammatico annotat, cujus nomen non profert.' Atqui si Ms. credimus, Aristophanicum est illud ἀνοητία, et ἀνοησία fuerit Pollucis tamen. (Ut supra monuimus, e Ms. illo reponendum ἀνοητία, quo vocabulo usus est sine dubio Aristoph. Ἀνοησία tamen tanquam Aristophanicum affert Brunck. in Aristoph. Fragmm. ex incertis Comœdiis. Sed, si V. D. secum reputasset quæ paulo post ex J. Poll. 3, 140. citat, Ἀθλοθεσία, ᾗ, ὡς Ἀριστοφάνης, ἀθλοθετία, et quæ ap. Mœr. legerat,

'Ανοητίαν, 'Αττικῶς· ἀνοησίαν, Ἑλληνικῶς, sententiam suam forte mutasset. Fœde corrupta est glossa hæc in Bekkeri Συν. αγ. Α. χρ.: 'Ανοητίαν· τὴν ἄνοιαν, 'Αριστοφάνης. Vel scr. 'Ανοησίαν—ἀνοητίαν, vel potius, 'Ανοητίαν—ἀνοησίαν. Nam v. ἀνοησία recentioribus scriptoribus et Grammaticis relinquenda est.) Imo et infra ap. J. Poll. 4, 9. (l. c.) repetitur illud ἀνοησία, et vocatur σκληρόν, ubi tamen Ms. (sed perperam) ἀνοητία habet. Est alias illud ἀνοησία et ap. Etym. v. 'Αβελτερία, ('Αβελτερία, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η ἀβελτηρία, ἀνοησία, μωρία, ἡ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκουσα, ἀπὸ τοῦ ἀβέλτερος. Eadem verba extant et in Etym. Gud. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αβελτερία· ἀνοησία.) Unde emendo et Suid. ap. quem male est, Καὶ ἀβελτηρία· ἡ ἀφροσύνη, ἡ ἀνοησία, cum sit leg. ἀνοησία." Jungerm. Neque aliter legitur in Ed. Mediol. et Kuster. Hes.: 'Αβελτερία· ἀφροσύνη, ἄνοια. Etiam hic rectius forte ἀνοησία scripseris, ut Hesychio et ceteris Lexicographis inter se conveniat. Error e scribendi compendio ortum habuit. Vulg. lect. in Thuc. ἀδυνασία tuetur glossa hæc in Bekkeri Anti-Atticista obvia, 'Ασυνεσία· Θουκυδίδης τρίτῳ: et Συναγ. Λεξ. χρησ., 'Αξυνεσία· Θουκυδίδης τρίτῳ. Imo ἕκτῳ: nam 6, 36. legitur, Τοὺς δ' ἀγγέλλοντας τὰ τοιαῦτα, καὶ περιφύβους ὑμᾶς ποιοῦντας, τῆς μὲν τόλμης οὐ θαυμάζω, τῆς δὲ ἀξυνεσίας, εἰ μὴ οἴονται ἔνδηλοι εἶναι. Adde ἀπαιδευσία, ap. Eund. 3, 84. 'Απαιδευσίᾳ ὀργῆι πλεῖστον ἐχφερόμενοι. Aristoph. tamen, cui placuit forma ἀνοητία, dixit ἀφασία. Anti-Atticista: 'Αφασία· 'Αριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (904. ἀφασία τις τοί μ' ἔχει,) καὶ ὁ ποιητής· Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε, Il. P. 695. Od. Δ. 704. Sed ut ad v. 'Απαγωγὴ revertamur, Zonar. 'Απαγωγάς· αἰχμαλωσίας. "V. c. Jes. 10, 4. 14, 7. (imo 17.) Cyrill. Ms. 'Απαγωγή· αἰχμαλωσία, ἁπάτη." Tittmann. "Εἰς ἀπαγωγὰς et in carceres ἐμβάλλειν emend. J. Chrysost. 3, 151." Valck. ad Scap. marg. J. Poll. 6, 154. Αἰκίας, βλάβης, ἀπαγωγῆς, ubi Kuhn. "Abductionis in carcerem, in judicium, ad supplicium denique."] ‖ 'Απαγωγή, Scriptum quod magistratui exhibebatur de conjiciendo quopiam in carcerem. Suid. ['Απαγωγή· μήνυσις ἔγγραφος διδομένη τῷ ἄρχοντι, περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. Ἐνταῦθα ὁ Λυκίνιος κατὰ πρόφασιν ἀπαγωγῆς ἀφικόμενος. Τὸ οὖν ἀπαγωγὴ δίκης ἐστὶν εἶδος, ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν, ἀπήγοντο δὲ οἱ κακοῦργοι πρὸς τοὺς ἕνδεκα. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Απαγωγή· μήνυσίς ἐστιν ἔγγραφος, διδομένη τῷ ἄρχοντι περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν ὀδεῖνα (sic,) ἀπάγειν καὶ ἀπάγεσθαι τὸν κακοῦργον, ἀπήγοντο δὲ εἰς τὸ δεσμωτήριον πρὸς τοὺς ἕνδεκα. 'Απαγωγή· δίκης ἐστὶν εἶδος, ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν, ἀπήγοντο δὲ οἱ κακοῦργοι πρὸς τοὺς ἕνδεκα, λέγεται δὲ ἀπαγωγὴ καὶ ἡ αἰχμαλωσία, καὶ ἡ τινος κομιδή, οἷον ἡ ἀγωγή. Et Λεξ. ῥητορ.: 'Απαγωγή· καὶ ἐπὶ τίσιν ἐγίνετο, καὶ πρὸς τίνας; ὠνόμασται μὲν ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν καὶ ἀπάγεσθαι τὸν κακοῦργον, ἀπήγοντο δὲ εἰς τὸ δεσμωτήριον πρὸς τοὺς ἕνδεκα.] J. Poll. [8, 41. Φάσις, ἔνδειξις, ἀπαγωγή, ἐφηγεῖσθαι, ἀνδρολήψιον, εἰσαγγελία: 49. Ἡ δὲ ἀπαγωγή, ὅταν τις ὧν ἐστιν ἐνδείξασθαι μὴ παρόντα, τοῦτον παρόντα ἐπ' αὐτοφώρῳ λαβὼν ἀπάγῃ.] Hesych. ['Απαγωγή· ἡ τῶν κακούργων πρὸς τοὺς ἐν δικαστηρίῳ παράδοσις, ἢ ἀπαίτησις, ἀποκομιδή. "Forte melius, πρὸς τοὺς ἕνδεκα παράδοσις, ut ap. Harpocr. (v. supra 'Απάγω,) et Suid. habetur." Salmas. de Modo Usur. 774. Sed conjectura hæc paulo audacior est, τοὺς ἕνδεκα nempe, pro τοὺς ἐν δικαστηρίῳ. Sic tamen "et Duport. ad Theophr. Char. 315. et Stanl. Advers. Mss. allato præterea Ulpiano 208. a. 'Απαγωγὴ δέ ἐστιν ἡ τῶν κακούργων πρὸς τοὺς ἕνδεκα παράδοσις. Consentit Kuster." Albert. "Bud. Comm. L. Gr. 260. docet esse τὴν φάσιν καὶ ἔνδειξιν, quæ fit ante sententiam dictam. Hic autem Hes. docet etiam notare τὴν ἀποκομιδήν, quæ τὴν ἀπόφασιν sequitur. Vide Chrysost. 6, 825. Ἔδωκεν ἐξουσίαν αὐτῇ (νηστείᾳ) μετὰ ἀπόφασιν, μετὰ ἀπαγωγὴν τοὺς ἀπαγομένους τὴν ἐπὶ θανάτου ἐκ μέσης ἁναρπάσαι, vel ἁρπάσαι, τῆς ὁδοῦ." Verweius. De v. ἀπαγωγὴ omnino v. quæ copiose et docte disputavit Salmas. l. c. 772. et seqq. Theophr. Char. 6. 'Απάγεσθαι κλοπῆς. "Notabis κυριολεξίαν in phrasi ἀπάγεσθαι κλοπῆς: nam ἀπαγωγὴ in Foro Athe-

niensi proprie dicebatur de furto, sicut ἔνδειξις de aliis criminibus. Quanquam alii veteres, quibus potius assentior, ἔνδειξιν et ἀπαγωγὴν ita distinguunt, ut illa sit Absentis delatio, hæc Præsentis in jus abductio, quando aliquis manifesti criminis convictus in carcerem et ad undecemviros rapiebatur." Casaub. Luciau. Phalar. Pr. 3. p. 190. Ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφήβων διαφθοραί, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαί, ἢ δορυφόρων ἐπιπέμψεις, ἢ δεσποτική τις ἀπειλή, ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἀκοῦσαι ἦν. Quæ recte vertuntur Conjuges abductæ, sed Schol. hæc notavit: 'Απαγωγαί· μηνύσεις ἐγγεγραμμέναι διδόμεναι τῷ ἄρχοντι παρὰ (l. περὶ) τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. "'Απαγωγή, Actio adversus furem aliumve facinorosum, quo flagrante in delicto deprehensus ad judices rerum capitalium aut carcerem rapitur." Reisk. Ind. Demosth. "'Απαγωγή, *A warrant*. Οἱ ἕνδεκα οἱ παραδέξαμενοι τὴν ἀπαγωγὴν ταύτην, 503. Ἔνοχος τῇ ἀπαγωγῇ, ib.' Tayl. Libellus exponens de causa, cur aliquis in alium actione ἀπαγωγῆς, (s. de necessitate carceris huic reo irrogandi,) velut in furem aut sicarium, utatur. Τῇ ἀπαγωγῇ ἐκεγέγραπτο, ὅτι ἐπ' αὐτοφώρῳ sc. εἴληπται ἀνδροφόνος, 502." Reisk. Ind. Lysiac.] ‖ 'Απαγωγή, Reductio, ut ἡ εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγή, Reductio ad impossibile. B. 214. ["'Απαγωγὴ εἰς ἄτοπον, Deductio ad absurdum. Sopatr. Διαιρ. Ζητ. 384. Apsin. Rhet. 699. Ulpian. ad Demosth. Leptin. 294. Ἡ εἰς ἄτοπον ἀπαγωγὴ γίνεται, ὅταν ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθῇ τὰ ἄτοπα τοῖς προηγουμένοις· ὅταν δὲ ἡ φύσις τῶν πραγμάτων μὴ τοιοῦτον δεικνύῃ τὸ γινόμενον, τηνικαῦτα οὐ ῥητέον τὴν εἰς ἄτοπον ἀπαγωγήν." Ernest. Lex. Rhet. ‖ 'Απαγωγὴ φόρου, Pensio tributi, Herod. 1, 6. 27. 2, 182. Vide 'Απάγω, et Abresch. in 'Ανάγω citatum. "Wessel. ad Herod. 192." Schæf. Mss. ‖ 'Απαγωγή, Vectio, Vectura. "Thom. M. 331. (Ἐπὶ δὲ τῆς κομιδῆς καὶ φορᾶς, ἀγωγή, καὶ ἀπαγωγή, καὶ ἐπαγωγή.)" Schæf. Mss. Cass. Dio 113. Καὶ τὴν ἀπαγωγὴν αὐτοῦ τῶν ἐπιτηδείων ἀφελέσθαι. "Malim ἐπαγωγὴν, quod est (512, 85. 589, 7. et) ap. Thuc. 7, 4. et 24. sic et Od." Reimar. Cf. 'Επαγωγή. ‖ 'Απαγωγή, Magica animarum depulsio, Sacrum piaculare. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: 'Απαγωγή· δηλοῖ μὲν καὶ ἕτερα, λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ ἀποδιοπόμπησις, ἐπαγωγὴ δ' ἐστὶ καταδεσμοὶ καὶ τοιαῦται γοητεῖαι φαρμάκων καὶ ἐπῳδῶν καὶ δαιμόνων προτροπαί. "Ruhn. ad Tim. 115." Schæf. Mss. Vide 'Επαγωγή. Idem Schæf. consuli jubet notata ad Lucian. 1, 371.]

'Απαγωγὸς, ὁ, ἡ, Abductor, Expulsor, Expellendi vim habens. 'Απαγωγὸς, Expulsor et expultrix, Depulsor et depultrix, Bud. Gorg. in Encom. Helenæ, Αἱ γὰρ ἕνθεοι διὰ λόγων ᾠδαναὶ, ἐπαγωγαὶ μὲν ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται, Adductrices voluptatis, abductrices mœroris, s. expultrices. [Jambl. de Myst. 2, 5. Ἐπὶ δὲ τῶν ἀγγέλων τὸ λυτικὸν ἀπ' αὐτῆς καὶ ἀπαγωγόν. Synes. Hymn. 4. Μηδ' ἀπαγωγοῖς Ἄτῃσι θεοῦ Νοσφιζοίμαν. Cf. Καταγωγὸς et 'Αναγωγός.]

"Απακτος, Abductus, unde 'Απακτόω quod proxime sequitur.

'Απακτόω, κτῶ, pro ἀπάγω, Abduco. Soph. Ajace (574.) Καὶ δῶμ' ἀπάκτου. Ubi schol. exponens ἄπαγε, addit, ab ἄγω, ἄξω, ἦχα, ἦγμαι, ἦκται, fieri ἀκτὸν, a quo ἀπακτόω. Legitur tamen et aliter ille Soph. locus, ut dicetur in Πακτόω. [Alius Schol. Τὸ μὲν εὔχρηστον ῥῆμα καὶ σύνηθες τὸ ἀπάγω ἐστίν· ἐκ τούτου δὲ παράγεται τὸ ἀπάκτω, ὅπερ σπανίως εὑρίσκεται. Utrumque, et ἀπακτόω et ἀπάκτω, Gr. linguæ analogiæ adversatur. Ab ἀπακτὸς enim formaretur ἀπακτέω. "A πέπακται, 3 pr. p. aliud adj. πακτὸς, Lat. Pactus, unde Compactus. Hinc πακτόω, Defigo, obvium in Aristoph. Vesp. 128. (Lys. 265. Automed. Epigr. 11.) et Soph. Aj. 580. ubi nostris nunc legitur in Edd. Καὶ δῶμ' ἀπάκτου. Antiquum esse vitium Suid. monstrat, qui illud in suum recepit Lex. Ut error trahit errorem, Suid. istiusmodi erroribus plenus, omnes traxit recentiores Lexicographos, ex uno isthoc vitioso loco verbum nobis annumerantes ἀπακτόω, quod formatum putant ab ἀπάγω. Sed hoc contrarium prorsus est analogiæ sermonis. Literæ tantum aliter sunt sejungendæ, scribendumque, ut

scripsit in margine sui libri Scaliger, Καὶ δῶμα πάκτου." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 538. Verbo de hac correctione monuit Idem in Scholiis ad Act. 2, 23. T. 1, 358. Plura dedit ad Herod. 146. Vide Nostrum in Πακτόω, qui veram hanc lectionem, Καὶ δῶμα πάκτου, ex Eust. affert. "Haud infrequens Librariorum error in distinguendis vocibus monstrum lectionis peperit, quod Codd. nostros omnes insidet, Καὶ δῶμ' ἀπάκτου. Apposita in plerisque glossa ἄπαγε: (in August. b. ἀπέρχου.) Et hoc quidem plerique Interpretes arbitrati sunt a vet. Schol. confirmari, quibus fraudi fuit Scholiorum Editio interpolata. Falsa derivatio verbi ἀπακτοῦν recentioris Græculi commentum est, Scholiis antiquis insertum ab Ant. Francino, qui Juntinam Edit. curavit. Verbum istud ne Gr. quidem est. Eust. plurimis in locis (742, 43. 1532, 59. 1937, 62.) Sophocleam hanc excitat χρῆσιν, semperque laudat Καὶ δῶμα πάκτου." Bruinck. "Ἀπακτόω, quod verbum hic comminiscitur Schol., non agnoscit usus. Sententiæ tamen vix satisfacit δῶμα πάκτου, Domum claude vel obsera; domum enim æque claudi oportuit, sive foras abitura, s. intus se occultatura esset Tecmessa. Puto igitur legendum, Κάς δῶμα πάκτου, Et intus in domo conclusa esto." Musgr.]

[* Ἀναπάγω, verbum spurium. Vide Bast. in Ἀναπαγγέλλω citatum.]

Συναπάγω, Simul abduco, Simul abripio. Unde Συναπάγομαι, Simul abducor, Simul abripior, ut ad Galat. 2, (13.) Ὥστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει, Itaque etiam Barnabas abreptus fuit in eorum simulationem. Indicat Barnabam impetu et exemplo potius abreptum quam judicio fuisse impulsum. Beza. Sic et 2 Pet. 3, (17.) Ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες, ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ, Ne illorum nefariorum errore abducti, excidatis a propria stabilitate. At vero ad Rom. cap. 12., minus usitato genere loquendi dictum est, Μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι, quod vet. Interpr. reddidit, Non alta sapientes, sed humilibus consentientes. Alii, Humilibus obsecundantes. Alii, Humilibus se accommodantes. Ego συναπαγόμενοι τοῖς ταπεινοῖς perinde esse puto ac si dixisset, Sinentes vos ab illis quocunque velint duci, eandemque cum illis viam in omnibus vitæ actionibus insistentes. [" Συναπάγω, proprie Una abduco, Simul abripio, vel Duco alios una mecum. Medium συναπάγομαι, Duco me ipsum una cum aliis, h. e. Cum iis eo, Eandem cum ipsis viam incedo, vel me ago, h. e. Eo, proficiscor, quo sensu Se agere legitur ap. Virg. 8, 465. Terent. Andr. 4, 2, 25., una cum aliis. Alex. Exod. 14, 6. Ἔζευξεν οὖν Φαραὼ τὰ ἅρματα αὐτοῦ καὶ πάντα τὸν λαὸν αὐτοῦ συναπήγαγε μεθ' ἑαυτοῦ. Hesych. Συναπάγεται· συμπορεύεται, συνέρχεται. 2. Συναπάγομαι metaphorice, Socium me alicui adjungo ac comitem, Imitor, Similem me gero, Adjuvo, Auxilio adsum. Sic legitur in N. T. Rom. 12, 16. Μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι, Non alta sapientes, vel superbia elati subducite vos afflictorum sodalium vestrorum consortio, potius communem cum ipsis calamitatem sustinere parati sitis. Ita Kopp. hæc verba, in quibus explicandis admodum dissentiunt Interprr., cf. Dresig. de VV. Med. N. T. 1, 130. p. 468. Ed. Fischer.; et ut videtur, recte interpretatus est. Alii vero Interpretes per τοῖς ταπεινοῖς συναπαγομένους, quia τοῖς ὑψηλὰ φρονοῦσιν opponuntur, vel Homines demisse de se sentientes et humiliter se gerentes, ut ταπεινοῖς a neutro ταπεινὰ deducatur et pro ταπεινοφροσύνη positum sit, vel, ut ταπεινοῖς pro masculino sumatur, Imitantes humiles et se similes iis gerentes intelligere malunt. 3. Συναπάγομαι, Abripior, Abducor alicujus exemplo, aut doctrina, aut fraudibus, et speciatim de iis usurpatur, qui, aliorum exemplis seducti et decepti, ad vitia se abripi patiuntur. Galat. 2, 13. Ὥστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει, Ut adeo Barnabas eorum in dissimulando exemplum sequeretur. 2 Petr. 3, 17. Τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες, Impiorum fraude vel errore abrepti. Sæpius in N. T. non legitur. Ap. Epiphan. adv. Hær. 1. p. 100. συναπαχθῆναι et δελεασθῆναι conjunguntur. Eodem modo συναρπάζεσθαι usurpatur ap. Epictet. Enchir. 22. et ἀπάγεσθαι ap. Clem. Alex. Protrept. 28. Φαντασίαις ἀπαχθέντες, πεπλανημένοι." Schleusner. Lex. N. T. Adde eund. Clem. Alex. Str. 134 = 368. Ὡς δὲ καὶ τῆς κακίας ἀκουσίου οὔσης· οὐ γὰρ αἱρεῖταί τις κακὸν, ἢ κακὸν, τῇ δὲ περὶ αὐτῷ (" etiam accus. casu legi potest περὶ αὐτὸ," Sylburg.) ἡδονῇ συναπαγόμενος, ἀγαθὸν ὑπολαβὼν, ληπτὸν ἠγεῖται. " Eustath. Ὀδυσσεὺς δὲ ὁ σοφὸς, καὶ τοῦ τοιούτου γλυκυπίκρου κακοῦ περιγενήσεται, καὶ τοὺς μὴ πειθομένους ἑταίρους, ἀνάγκῃ πείθων ἢ καὶ βίᾳ ὑπαγαγόμενος (l. ἐπαγ.), παραπλεύσει καὶ, l. ὑπαγαγόμενος παραπλεῦσαι (sine καὶ), συναπαγάγῃ ἑαυτῷ ἔνθα χρὴ, Si quos sociorum habet immorigeros, vel suadendo vel castigando ut præternavigent faciens, in loca convenientiora secum abducet." Jo. Columb. ad Incerti Scriptoris Fabb. aliquot Homericas de Ulixis Erroribus p. 85. Oribas. de Fract. e Gal. 85. Τὸ δὲ τοιοῦτον σχῆμα πρὸς τὴν ἐκτὸς χώραν ἀπάγει, δῆλον ὅτι, τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος, ὡς συννεύσεται καὶ τὸ τῆς κλειδὸς μέρος τὸ συνημμένον τῷ ἀκρωμίῳ, Hujusmodi figuratio extrorsum pellit, caput scilicet humeri, adeo ut simul abducatur pars quoque juguli summo humero connexa. Psell. de Oper. Dæm. 26. Ἴσθι γὰρ, καὶ πάνυ γε ἴσθι, ὡς οὐ μόνον τῆς ἀπαιδεύτου καὶ ἀμαύσου μοίρας, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ τῆς πεπαιδευμένης, εἰς ταὐτὰ συναπαχθήσονται, Præcipites ea in mala ferantur. " Arsen. in Monum. Coteler. 2, 272. b." Boissonad. Mss. Xenoph. Hist. 5, 1, 20. Τὰ πλοῖα ἀπέστειλεν—καὶ τῶν τριηρῶν τρεῖς ἢ τέτταρας συναπαγαγεῖν ἐκέλευσε: cum dat. K. Π. 8, 3, 10. Ἵππον ἔδωκε—καὶ ἐκέλευσε τῶν σκηπτούχων τινὰ συναπαγαγεῖν αὐτῷ, ὅπου κελεύσειε, nempe domum.]

Διάγω, Traduco, Trajicio, Transmitto, ut Διάγειν τὴν στρατιάν. Sic Xenoph. K. A. 2, (4, 16.) Ἐξ ἧς οἱ βάρβαροι διῆγον ἐπὶ σχεδίας διφθερῶν ἄρτους, Transportabant: (7, 2, 7. Hist. 4, 8, 35.] Item διάγω σε πρὸς τοῦτον, Transmitto te, vel abduco, ut Bud. exponit ap. Syn. 379. Porro ut Lat. dicunt etiam Trajicere vitam, sic Gr. διάγειν τὸν βίον. Aristoph. Nub. (462.) Τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ Ζηλωτότατον βίον ἀν-Θρώπων διάξεις. Sic διάγειν τὸ γῆρας, et διάγειν τὸν αἰῶνα, Xenoph. (K. Π. 4, 6, 2. 3, 3, 3.) Item διάγειν τὸν χρόνον, et διάγειν τὴν ἡμέραν, ap. Eund. (K. Π. 5, 2, 1. 6, 1, 1. 1, 4, 15. 8, 6, 11. τὰ ἔτη, 1, 2, 13. τὴν νύκτα, K. A. 4, 2, 5. 6, 5, 1. cf. Ἱερ. 7, 10. extr. τὸν χειμῶνα, Hist. 4, 8, 7. Τὸν χειμῶνα ἐν τούτοις ὄντες διῆγον: τὸν βίον, Ἱερ. 7, 10.: item addito participio, Hist. 7, 2, 12. Τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἀκροβολιζόμενοι διῆγον, Velitando consumebant.] Ap. Plut. autem διάγειν τὸν χρόνον exponitur etiam Tempus terere, vel extrahere, in Timoleonte, Ἐχρῶντο μήκει λόγων πρὸς οὐδὲν τέλος, ἀλλὰ διάγοντες ἄλλως τὸν χρόνον. Sic διάγειν τὰ Ὀλύμπια, Agere Olympia, ap. Herod. Ponitur διάγειν et sine casu pro Degere, Vitam traducere, Vivere, ut διάγειν ἐν εὐδαιμονίᾳ, Aristoph. [et Demosth. 794.] Sic διάγειν ἐν ἡσυχίᾳ dicitur. [" K. Π. 1, 4, 14. est σιωπῇ διῆγεν, omisso ἐν, Perpetuo silebat. Huc pertinet locus Phavorini: Διάγει· τὸ διατρίβει, ἀμετάβατον. Καὶ παρὰ Ξενοφῶντι· Μετὰ δὲ τὴν μάχην εἰς Ἰταλίαν ἐλθὼν διῆγεν ἡσυχῇ, qui locus quomodo emendandus esset, nunc quidem nondum vidimus, (lege διῆγεν ἐν ἡσυχίᾳ.) Certe non in nostris Xenoph. libris talis locus extare nobis videbatur. Thom. M. διάγω præter alia explicat etiam verbo διαζῶ. Recte quidem, ut ex ante dictis intelligitur. Sed tamen διάγειν et ζῆν ita differre videntur e loco Memorab. 2, 7, 7. ut ζῆν potissimum pertineat ad vitam animalem, qua edimus, dormimus, etc. διάγειν vero ad animi tranquillitatem, vel etiam ad corporis valetudinem, omninoque ad felicitatem." Lex. Xenoph.] Et ap. Demosth. διάγειν ἡδέως, item ῥᾳον διάξειν. Et generaliter διάγειν, Versari, ut Lat. Agere in aliquo loco. Herodian. 1, (12.) Καὶ τὸ τελευταῖον διάγοντος, ἐν προαστείῳ τοῦ Κομμόδου. Sed et διάγειν sine casu pro διάγειν τὸν χρόνον videtur positum a Thuc. 1, (90.) Οὐ προσῄει πρὸς τὰς ἀρχὰς, ἀλλὰ διῆγε, καὶ προὐφασίζετο.

Διάγω, Rego, vel Facio ut vivas, Bud. citans Isocr. Χρὴ γὰρ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πει-

ρᾶσθαι διάγειν, Ita regere et ducere ut in concordia vivant. Demosth. pro Cor. (255.) Ὁ γὰρ τότε ἐνστὰς πόλεμος, ἄνευ τοῦ καλὴν δόξαν ἐνεγκεῖν, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐπορωτέροις διήγαγεν ὑμᾶς τῆς νῦν εἰρήνης. Ad hanc autem signif. referendum puto pass. Διάγομαι, quo utitur Plat. de Rep. 1. (p. 344.) Ἀλλ' οὐ βίου διαγωγὴν, ᾗ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν, λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῴη; ‖Ex Aphrod. Prob. 1. citatur, Τοῦτο τὸ πνεῦμα καλῶς μὲν εὐσταροῦν, διάγει ψυχῇ πάντα κατὰ λόγον ἐνεργεῖν, et hæc Gazæ affertur interpretatio, Hic spiritus quamdiu constans atque integer est, facultatem recte cogitandi agendique omnia præstat animo. [Pro *εὐσταροῦν autem leg. εὐσταθοῦν, et sic forte Noster vel scripsit, vel scribere voluit.]

Διάγω, Abduco, Dirimo, Remoror, Detineo, ut διάγω σε τούτου, pro ἀφιστῶ, Bud. Sic ap. Philostr., διάγω ἀπὸ τοῦ λόγου, A sermone te abduco s. avoco, A dicendo te revoco.

Διάγω, Diduco, Divarico. Ezech. 17. (imo 16, 25.) Διήγαγες τὰ σκέλη σου, Divaricasti crura tua.

[" Διάγω, Wakef. Eum. 998. Abresch. Æsch. 2, 133. Jacobs. Anim. 278. Villois. ad Long. 209. Boissonad. in Philostr. 337. Schneider. ad Xenoph. K. A. p. 14. Fischer. Ind. Palæph. s. v. διαβαίνω, Xenoph. Eph. 118. not. 290. ad Lucian. 1, 489. a. ad Diod. S. 1, 319. ad Herod. 631. Διαγήοχα ad Timæi Lex. 276. (Χλιδή· ἕκλυσις καὶ μαλακία, εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐχλιάνθαι καὶ ἐκλελύσθαι ἀσθενείᾳ τοῦ θερμοῦ. Recte Timæus χλιδὴ repetit a χλίω, quod verbum e *χαλίω contractum, cum suis derivatis primum significat Calore solvo, Mollio, deinde Deliciis frango. Hes. Κεχλίαγκα· τεθέρμαγκα. Idem ex Æsch. Suppl. 920. Ἐγχλίει· ἐντρυφᾷ. Unde lux et medela afferenda est corruptissimæ glossæ, quæ torsit Albertum, Ἠθλίωμαι· ἀκολάστως διαγήοχα, scr. κεχλίωμαι.)" Schæf. Mss. Albertii verba sunt hæc: —" Ab *ἀθλιόω, quod Lexicis ignotum, dummodo vera sit lectio. Nescio an huc faciat sup. Ἀθεμβοῦσα· ἀκολασταίνουσα. (Noster: "Ἀθεμβέω, Lascivio, Intemperaus sum, Hes. enim ἀθεμβοῦσα affert pro ἀκόλασταίνουσα.') Ut et illud Photii: "Ἤθνευμαι· ἢ κωλαστικαὶ, sic (perperam in Viri docti apographo scriptum pro ἠκολάστηκα, ut legitur in Hermanni Editione, monentis D. in fine signa lacunæ habere. ' Similis est glossa ap. Hes. quæ valde torsit Albertium. Utrobique scr. videtur κιχλίωμαι.' Schleusner. Imo κεχλίωμαι vel scripsit, vel scribere voluit Theologus ille illustris; qui Ruhnkenii verba in animo habuisse videtur.) Conjiciebam aliquando ἠλιθίωμαι ab *ἠλιθάω, ut sit Stulte i. e. Intemperanter vixi. Sed conjicio tantum, non statuo." " Leg. opinor, Ἠθλίωμαι· ἀκομίστως διαγήοχα, Squalide, Sine cura et cultu, prout ἄθλιοι solent. Hes. Ἀκομιαστεῖ· *ἀμελᾷ. Lego, Ἀκομιστία· ἀμέλεια." Toup. Emendd. 4, 320. " Scribo, Ἀκομιστίᾳ· ἀμέλεια. Odyss. Φ. 284. Ἤ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ', ἀκομιστίη τε. Interpres, Rerum ad victum necessarium penuria. Verte, Incultus. Themist. Or. 3. p. 81. Ἀκομιστία δὲ οὐχ ἵππον μόνον καὶ κύνα, ἀλλὰ καὶ ἀσκίδα, καὶ λύραν, καὶ φρέατον διολλύει." Idem ibid. 3, 424. Eodemque modo corrigunt Albert. et Wakef. ad marg. Cf. Nostrum in Ἀκομιαστεῖ. In Codice est: Ἀκομιαστεῖ· ἀμελία, pro quo Musur. correxerat ἀμελειᾷ. " In Ald. error typoth." Schow.]

[Διάγω, Orno. " Dum lego, (Thuc. 4, 38.) Τὰ ἄλλα διεσκευάζοντο ὡς ἐς πλοῦν, recordor de ejusdem verbi signif. Ornandi, qua et διάγειν adhibitum observavi Perictyonæ Pythag. ap. Stob. Serm. 83. p. 486. *Ἀκεριεργίᾳ διάγειν τὸ σκῆνος, Ornare corpus, unde se tueri videtur Hesychii glossa: *Διάγματα· *διασκευάσματα." Abresch. Diluc. Thuc. 413. " An mutila vox est pro διατάγματα? Sic Hes. Διεξάσθην· διετάξαντο, ubi pro διεξάσθην leg. διεταξάσθην. Ponitur enim inter v. Διετάκη, et v. Διεταρίστριαι." Albert. "Διάγματα pro διάσματα videtur esse, a διάζομαι, quod inf. Confer ibi et in v. *Ἐνεδιάσθη." Idem in Auct. Emendd. Locus posterior est hic: Ἐνεδιάσθη· *εἰσενεπλάκη. Noster in "Ενδιος:—" Plut. Sympos. 8, 6. dicens Prandium denominatum ἀπὸ τῆς ὥρας, subjungit, "Ενδιον γὰρ, τὸ δειλινὸν· καὶ τὴν μετ' ἄριστον ἀνάπαυσιν, ἐνδιάζειν, ubi nota et v. ἐνδιάζω, a quo est aor. 1. pass. ἐνεδιάσθη, quem Hes. exponit εἰσενεπλάκη." Sed quomodo v. ἐνδιάζω ab ἔνδιος, Meridianus, exponi potuerit per v. εἰσενεπλάκη, nos quidem parum intelligimus. Rectius ergo G.: —" Ἐνεδιάσθη; ad δίασμα, Licium, unde διάζομαι." Reiskius *ἐνελιάσθη corrigit contra literarum seriem. " Cf. Suid. v. Ἄσμα, ubi e Sophrone ἄσμα pro δίασμα affert, et *ἄττεσθαι pro διάζεσθαι, ut sup. Noster. (Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 452.) Huc pertinent Palladii σκώληκες *σηρικοδιασταὶ ap. Cang., de Bragman. 17. ut et sup. διάγματα pro διάσματα, quod itidem a διάζεσθαι derivandum esse, me monuit Hemsterh. ut adeo nihil ibi tentandum sit." Albert. " Lege, *Διαγλύμματα· σμιλεύματα. Vide Hes. v. Σμιλεύματα." Toup. Emendd. 4, 306. " Leg. Διαγλύμματα· *διασμιλεύματα. Hes. Σμιλεύματα· διαγλύμματα. Et sic Suid. Quare forsan rectius leg. Διαγλύμματα· σμιλεύματα." Idem in marg. Hes. sui. Imo διάγματα alicubi perperam scriptum pro διάσματα legerat Hes. Respicitur ad Callimachi verba, quæ extant ap. Etym. M.: Δίασμα· ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία. Καλλίμαχος· Διάσματα, φάρεος ἀρχήν. Ἀπὸ τῆς *δαίσεως, (Noster habet *δάσεως,) τοῦ μερισμοῦ, ἐπεὶ τοὺς στήμονας διαμερίζουσι. Etym. Gud. Δίασμα· ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία, ἀπὸ τῆς δέσεως τοῦ μερισμοῦ ἐπὶ τοὺς στήμονας. διμερίζουσι. Sic Cod. exhibet; sed ex Etym. M. leg. δαίσεως, τοῦ μερισμοῦ, ἐπεὶ τοὺς στήμονας διαμερίζουσι. " Bentl. malit, Διασμά τε φάρεος ἀρχήν. Sed nihil mutandum esse, clarum est e Nonno, totum hemistichium suffurato, 6. p. 186. Πρωτοπαγῆ ποίησε διάσματα φάρεος ἀρχήν." Ruhn. Ep. Cr. 186. Integrum versum protulit Zonar. cujus verba Blomfieldii diligentiam effugerunt: Δίασμα· ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία. Καλλίμαχος· Εἰ δέ ποτε προφέροιντο διάσματα φάρεος ἀρχήν. Ἀπὸ τῆς δέσεως τοῦ μερισμοῦ, ἐπεὶ τοὺς στήμονας διαμέσον. Lege δαίσεως, τ. μ. ἐπεὶ τ. στήμ. διαμερίζουσι.]

[*Διάγω τὴν λευκὴν ἡμέραν, Prov. Piersoni Herodian.: Λευκὴν ἡμέραν διαγαγεῖν· τὴν ἡδεῖαν καὶ ἱλαράν. " Hes. Λευκαὶ φρένες· μαινόμεναι, λαμπραὶ, ἀγαθαὶ ἡμέραι. Excidit Λευκαὶ, λαμπραὶ, ἀγαθαὶ ἡμέραι. Frustra Junius legit ἥμεροι. (Idem Hes. Λευκὴ ἡμέρα· ἀγαθή. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Λευκὸν ἀγαθόν· σημαίνει τὸ μέγα καὶ λαμπρὸν ἀγαθόν. Anti-Atticista: Λευκὴν ἡμέραν· τὴν ἀγαθὴν, Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι.) Themist. Or. 13. p. 178. d. *Μετένδυνε οὖν ἤδη—τὴν λευκὴν ἐσθῆτα ἐπὶ λευκῇ βασιλείᾳ, καὶ λευκαῖς ἡμέραις. Firmus in Anecd. Muratorii Ep. 12. Ἐκ χειμῶνος καὶ τρικυμίας γαλήνην εἶδον, καὶ ἡμέραν, τὸ τοῦ λόγου, λευκήν." Pierson. Vide alium ejusdem Firmi locum supra in Ἄγω citatum. Cf. Thom. M. 574.]

[Διάγω, Oblecto, Avoco. " Parthen. 2. Διεπυνθάνετο, ξενίζων τε αὐτὸν πολὺν χρόνον διῆγε." " Haud accuratissime versum est, Multo autem tempore ejus hospitio usus est. Verbum διῆγε pertinet ad Æolum, non ad Ulyssem. Est activæ signif. et notat Oblectare, (Anglice, *To entertain,*) Tempus alicui gratum reddere, sive bene nutriendo, s. diebus festivis ipsi institutis. Vide Hemsterh. ad Thom. M. 213. (mox afferendum.) Legimus in Phrynicho Σοφ. Προπαρ. (64. Bekker.) Τρέφειν καὶ διάγειν ἐν πολλοῖς ἀγαθοῖς· τίθεται ἐπὶ τῶν πάσῃ ἐπιμελείᾳ καὶ δαψιλείᾳ ἐπί τινα χρωμένων. Philostr. V. A. 5, 42. Οὗ γὰρ τὸ τῶν θυομένων αἷμα *ἀνελιχμᾶτο, οὐδ' ἐπὶ τὰ δειρόμενά τε καὶ ῥαχιζόμενα τῶν ἱερείων ἤγεν, ἀλλὰ μελιττούταις διήγετο, καὶ ἄρτοις, καὶ τραγήμασι, καὶ κρεῶν τοῖς ἑφθοῖς. Lege ἧκεν secundum Hemsterh. Misc. Obs. V. 6. T. 2. p. 346. vel ἧττεν, secundum Jacobs. Ep. Cr. ad Schneider. 43. (' Ἧττεν, vel ἧεν e conjectura scribebat Morell. in marg. sed bene habere ἤγεν puto, *trahere* enim solent carnes feræ, illis vescentes.' Olear. Sed nec ἧττεν nec ἤγεν, Trahebat, convenit præpositioni ἐπί. Nos quidem vulgatam lect. tenemus, sed intelligimus Se agebat, i. e. Ruebat, sub. ἑαυτὸν, ' quæ ellipsis frequens est in vv. ἄγειν, ἀπάγειν, ὑπάγειν etc. Sic et Latini. Plaut. Amphitr. 4, 3, 8. Ad regem recta me ducam, ubi plena est locutio. Hinc intelligitur facile Proverbium Punicum ap. Au-

gustin. Serm. 14. de verbis Apostoli, quod Melitensibus usitatum: Nummum quærit pestilentia, duos illi da, ut ducat se. Ubi Reines. Ἱστορ. de Ling. Punic. 5, 10. legebat, Et subduceret se." Albert. Peric. Cr. 94. Xenoph. K. A. 4, 2, 20. Ἐπεὶ ἐγγὺς ἦγον οἱ Ἕλληνες, Proplus accedebant." Cod. Eton. et marg. Steph. ἐγένοντο. Vide Lex. Xenoph. 29.) Διαγωγὴ sæpissime occurrit Oblectamenta vitæ notans. Vide Matthæi ad Nemes. 56." Bast. Ep. Cr. 209., Philostr. Her. 148. Εἰκὸν ταῦτα, τὴν μὲν τῶν κρεῶν ἀγορὰν ἐπέσχε, καὶ τὰ στρατιωτικὰ τῶν σιτίων ἐκέλευσε παραιτήσασθαι, τραγήμασι δὲ, καὶ λαχάνοις ἀγρίοις διῆγε τὸν στρατὸν πειθομένους αὐτῷ." " Schol. διήτει. Thom. M. 215. Διαιτώμενος δὲ καὶ διάγων, οὐ μὴν καὶ διατρεφόμενος. Arrian. Alex. 4, 18, 8. Ἐν ἀφθονίᾳ ὕδατος τοὺς βαρβάρους διῆγεν." Boissonad. " Lucian. 2, 190. Καὶ τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοθοινίαις διῆγον. A notione tempus traducendi." Valck. ad Scap. marg.]

[Διάγω. Thom. M. Διάγω· τὸ διατρίβω. Καὶ διάγω, τὸ διεξάγω. Φιλόστρατος· Διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας, (V. S. 490. Ταῦτα ὁ μὲν αὐτοκράτωρ διατριβὴν ἐπεποίητο, καὶ διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας, ἀπονεύων ἐς σοφιστάς τε καὶ φιλοσόφους, ubi vertitur, Publicis curis intervalla dabat, et sic Stœber. vertit. Salmas. ad Æl. Spartian. 42.: "Διάγειν φροντίδας dicitur qui animum remittit, et a curis segregat." Paulo post legitur: Ἦν δὲ οὗτος Ἰνδὸς μὲν, καὶ ἱκανῶς μέλας, ἄθυρμα δὲ Ἡρώδου τε καὶ Φαβωρίνου· ξυμπίνοντας γὰρ αὐτοὺς διῆγεν, ἐγκαταμιγνὺς Ἰνδικοῖς Ἀττικὰ, καὶ πεπλανημένῃ τῇ γλώττῃ βαρβαρίζων.) Καὶ διάγω σε τούτου, ἀντὶ τοῦ ἀφιστῶ, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Ἡρωϊκοῖς· Μὴ καὶ θρύπτεσθαί με φῇς, διάγοντά σε ἀπ' αὐτοῦ, (p. 666=22. "Scripsi cum ABD et Olearianorum uno διαθρύπτεσθαι pro simplici θρύπτεσθαι, rariorem vocem pro vulgatiori. Schol. Διάγοντα· ποιοῦντά σε διάγειν καὶ διατρίβειν." Boissonad.) Διάγω καὶ βραδύνω. Θουκυδίδης (l. c.)· Διῆγε καὶ προὐφασίζετο. Καὶ διάγω, τὸ διαβιβάζω, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ τετάρτῃ (c. 78.) Ἀξιοῦντος διάγειν ἑαυτὸν καὶ τὴν στρατιάν. Καὶ διάγω, τὸ διαζῶ, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ (96.) Ἀφ' ὧν ἀγείρει, καὶ προσαιτεῖ, καὶ δανείζεται, ἀπὸ τούτων διάγει. " Minus obvia signif. si διάγω accipitur pro Vivo, Vitam sustento; Attica tamen, ut constat e Theophr. H. P. 9, 13. Διὸ ταύτῃ τε καὶ ἱππάκῃ διάγειν φασὶ τοὺς Σκύθας ἡμέρας ἕνδεκα καὶ δώδεκα." Sallier. Vide Lex. Xenoph. supra citatum. " Cur Thomas cum διάγειν explicuit per τὸ διεξάγειν, hoc exemplum, (Διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας,) ponat, causam minus perspicio: (nobis haud facile persuaseris Thomam scripsisse, ut vulgo legitur, Διάγω· τὸ διατρίβω, καὶ διάγω τὸ διεξάγω. Φιλόστρατος· Διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας. Verba sic ordinanda sunt: Διάγω· τὸ διατρίβω. Φιλόστρατος· Δ. τ. β. φ. Καὶ διάγω, τὸ διεξάγω.) Certe διεξάγειν eam ap. Græcos potestatem, si satis memini, non habet, qua capiendum est in Philostrato διάγειν, nimirum Avocare, Oblectare, ut recte docuit, Interprete castigato, Salmas. ad Æl. Spartian. p. 42. b. (" Διάγειν est quod Lat. dicunt Avocare. Arnobius dixit Pueros crepitacillis avocari, h. e. τὰ παιδία τοῖς κροτάλοις διάγεσθαι. Quod Virg. Animum pictura pascere dixit. Fulgent. de Continentia Virgiliana, Animum picturis avocare, pro eo posuit: Matrem videt, nec agnoscit; a qua nube cava cum Achate contegitur; dein picturis animum avocat. l. e. διάγει. Perperam vulgo editum est Advocat. Idem paulo post: In secundo vero libro et tertio avocatur fabulis, quibus puerilis consueta est avocari garrulitas. Διάγειν igitur est Avocare. Nam διάγειν Græcis etiam est Abducere et deducere de aliqua re, ut διάγω σε τούτου, διάγω σε ἀπὸ τοῦ λόγου, Avoco et abduco. Hinc et pro Oblectare sumitur ap. Græcos, ut ap. Latinos Avocare in eodem sensu positum. Et διαγωγὴ, Oblectamentum, vulgo dicimus *Passe-temps*, et διάγειν χρόνον, quod est Tempus transigere, dicimus *Passer le temps*, de his, qui ludo tempus ducunt, quasi optime illi tempus terant, qui per ludum et oblectationes illud transigunt.") Eum in modum sæpius usurpat: V. A. 148. Ἐπειδὴ διῆγεν αὐτὸν ὁ Φοῖνιξ λόγοις: 307. (Ποταμῶν τε γὰρ πρὸς αὐτοὺς ἐμέμνητο, καὶ ὀρῶν, καὶ θηρία διῄει, καὶ δένδρα, ὑφ' ὧν οἱ μὲν διήγοντο, δὲ' οὐδὲν ἐπέραινεν. Vir autem summus in ratione significationis assignanda sibi non consentit. Alius enim erit locutionis modus, si petatur a διάγειν ἀπό τινος, Abducere, Avocare ab aliqua re, quam si a διάγειν χρόνον, Tempus transigere, traducere, quod quidem posterius, ut H. Stephano, sic et mihi maxime probatur. Paulo obscurior et involuta loquendi forma in Demosth. Exord. Conc. 238. c. Τέτταρσιν ὀβολοῖς ὥσπερ ἀσθενοῦντα τὸν δῆμον διάγουσι." Hemsterh. "Satis parce tenuiterque et ægre, modico victu ab uno tempore ad aliud spes eorum extrahunt." Reisk.]

[" Διάγειν λόγους, Producere, Per ambages trahere orationem, Philostr. V. A. 1, 17. (Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν, οὐ διθυραμβώδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ὀνόμασιν, οὐδ' αὖ κατεγλωττισμένην, καὶ * ὑπεραττικίζουσαν· ἀηδὲς γὰρ τὸ ὑπὲρ τὴν μετρίαν Ἀτθίδα ἡγεῖτο. Οὐδὲ λεπτολογίᾳ ἐδίδου, οὐδὲ διῆγε τοὺς λόγους, οὐδὲ εἰρωνευομένου τις ἤκουσεν, ἢ περιπατοῦντος ἐς τοὺς ἀκροωμένους,) haud dubie id quod alibi dicitur ἐπεξάγειν, περιβάλλειν λόγον, vel διαιρεῖν. Vide in his vv. Hes. Διάγει· διατρίβει. (Tittmanni Technoll. Mss. Διάγω· διατρίβω.) Unde vocatur Rhetoribus διαγωγὴ, qua conjunguntur voces tum idem, tum diversa significantes, κατὰ συνωνυμίαν et συναθροισμόν." Ernest. Lex. Rhet. Ad h. Philostr. l. respexit Suid. Διάγειν. Οὐδὲ διῆγε τοὺς λόγους, οὐδὲ λεπτολογίᾳ ἐδίδου, οὐδὲ εἰρωνευομένου τις ἤκουσε, περὶ Ἀπολλωνίου φησὶ Φιλόστρατος ὁ Λήμνιος, (ubi non male vertitur, Prolixitatem in sermonibus affectabat.) Κατεγλωτισμένον——Καὶ Φιλόστρατος· Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λόγων ἰδέαν ἐπήσκησεν, οὐ τὴν διθυραμβώδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ὀνόμασιν, οὐδ' αὖ κατεγλωτισμένην καὶ ὑπεραττικίζουσαν· ἀηδὲς γὰρ τὸ ὑπὲρ μετρίαν Ἀτθίδα ἡγεῖτο· οὐδὲ λεπτολογίᾳ ἐδίδου, οὐδὲ διῆγε τοὺς λόγους, οὐδὲ εἰρωνευομένου τις ἤκουσεν, οὔτε (malimus ἢ, ut in Philostr.) περιπατοῦντος ἐς τοὺς ἀκροωμένους.]

[Διάγειν τὸν πόλεμον, Protrahere. Suid. Διῆγε· παρεξέτεινεν. Ἰωάννης· Ἀντίοχος, ὃς ἐρυμνὰ χωρία κατειληφὼς ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων τὴν τοῦ Ἀννίβου ὀξύτητα χρονίαις διατριβαῖς. " H. l. ita scr. et distinguendus est: Ἰωάννης Ἀντιοχεύς· Ὃς κ. τ. λ. Significare enim vult Suidas locum hunc ex Jo. Antiochensi depromtum esse. In 2 Mss. Par. pro Ἰωάννης legitur Ἰώσηπος, sed mendose." Kuster.]

[Διάγω, " participiis junctum, i. q. διατελῶ. K. Π. 5, 4, 16. p. 318. Ψυχή μου—σκοπουσα διῆγεν, Perpetuo considerabat: 7, 5, 26. p. 460. Ἐπιμελόμενος ὧν δεῖ διάξω: 7, 2, 8. Βιοτὴν—ταύτην—ἔχων διάξω, Hanc vitam semper degam, Hac semper fruar. Ἱερ. 2, 8. Ἁπλισμένοι διάγειν: 4, 2. Οὔτε σιτίοις οὔτε ποτοῖς πιστεύων διάγει. Potest etiam redundare dici, ita tamen, ut continuatio quædam significetur: v. c. K. Π. 1, 2, 6. Διάγουσι μανθάνοντες, Solent discere, 8, 8, 5. Ἐσθίοντες καὶ πίνοντες διάγουσιν. Unde 4, 5, 11. pro Κάλλιστα διάξει πάντα τὰ δέοντα ἔχων, in margg. est K. πάντα τ. δ. ἕξει, quod pro glossemate habetur. Ad hanc struendi rationem referebat Hutch. K. A. 1, 2, 11. Ἐλπίδας λέγων διῆγε, Non nisi spem usque proposuit, ('Spe lactabat,' Valck. ad Scap. marg.) D'Arnaud. Obs. Crit. 31. vertit, Ducebat, Fallebat. Nam Etym. M. διάγειν, inquit, παρέλκειν καὶ ἐξαπατᾶν. (Vide infra.) Sed præstat Hutchinsoni explicatio, nisi malis Rem trahebat s. ducebat. Certe Thom. M. Διάγω· καὶ τὸ βραδύνω. Huc etiam pertinet locus de Lac. Rep. 1, 3. ut quidem Wels. e marg. Leuncl. eum exhibuit, Ἡ πάμπαν ἀπεχόμεναι, ἢ ὑδαρεῖ χρώμεναι διάγουσιν. Sed vetus et e nostra sententia vera lectio est, Οἱ ἄλλοι τὰς μελλούσας τίκτειν—ἢ π. ἀπεχομένας, ἢ ὑ. χρωμένας διάγουσιν, ut διαγ. habeat vim activam, h. e. διάγειν κελεύουσιν. Saltem Philelphus, Fr. Portus, et ipse Leuncl. sic verterunt, ut vet. lect. probasse videantur. Camerarius expressit tantum sententiam." Lex. Xenoph.]

[Διάγω, Duco, Fallo. Hes. Διάγειν· παρέλκειν, ἐξαπατᾶν. " Sic Lat. Ducere pro Fallere. Terent. Phorm. 3, 2, 15. Phaleratis dictis ducere. Cf. Nic. Heins. ad Ovid. Met. 8, 122." Albert. " Xenoph. K. A. 1, 2, 11. Οὐδὲ ἐλπίδας λέγων διῆγε, καὶ δῆλος

ἦν ἀνιώμενος. Leuncl. vertit, Cyrus autem adeuntes non nisi spe proposita consolabatur, neque solicitudinem animi dissimulare poterat. Sed lapsus est hic haud dubie, magnus aliquin Interpres, in vertendo v. διάγειν, cum illud explicat per Consolari. Significat enim hic loci Ducere, Fallere, (cf. Lex. Xenoph. paulo ante citatum,) ut et ap. Theocr. 11, 80. Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα, Μουσίσδων· ῥᾴων δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν, Sic sane Polyphemus amorem pascebat, Canens; melius vero eum fallebat ac si aurum dedisset. (At paulo aliter explicat Schol. quem sic edidit Reisk. Εὐχερέστερον δὲ διέζη, παρὸ μισθὸν δοῦναι, εἰς θεραπείαν τοῦ ἔρωτος δηλονότι, ἢ εἰ χρυσίον εἶχε δοῦναι, ὅπως πείσῃ τὴν Γαλάτειαν.) Ea notione sæpius διάγειν reperitur ap. Philostr. cujus loca quædam annotavit, qui ibi etiam de hac verbi διάγειν potestate agit, Salmas. ad H. A. S. (l. c.) Apprime ad rem nostram Etym. M. Διάγειν· παρέλκειν καὶ ἐξαπατᾶν, Protrahere et fallere. Non abhorret ab hac verbi διάγειν signif. Lat. Ducere, cum pro Fallere ponitur, ut ap. Terent. Andr. 1, 2, 9. Id voluit nos sic inopinantes duci falso gaudio: Propert. 2, 13, 59. Mentiri noctem, promissis ducere amantem, Hoc erit infectas sanguine habuisse manus. Ut vero dicitur ἐλπίδας λέγων διάγει, sic etiam reperitur ἐλπὶς προσάγει, ap. Eurip. Andr. 27. Ἐλπίς μ' ἀεὶ προσῆγε, σωθέντος τέκνου, Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν κἀπικούρησιν κακῶν, Spes me semper ducebat, salvo filio Me aliquod præsidium et auxilium inventuram contra mala." D'Arnaud. Anim. Cr. 171.]

[Διάγω σε τούτου, ἀντὶ τοῦ ἀφίστῳ, ut tradit Thom. M. supra citatus. Suspicamur ante τούτου excidisse ἀπὸ, præsertim cum extet in Philostr. loco, quem statim profert, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Ἡρωϊκοῖς· Μὴ καὶ θρύπτεσθαί με φῇς, διάγοντά σε ἀπ' αὐτοῦ, neque aliter Joseph. A. J. 10, 7, 2. Διέφθειραν δὲ πάλιν αὐτὸν οἱ φίλοι, καὶ διῆγον ἀπὸ τῶν τοῦ προφήτου πρὸς ἅπερ ἤθελον. Vertitur, Mentem subverterunt, et a vatis dictis adducebant ad ea quæ voluerant. Minus recte: sensus est, *Caused him to change his mind*. Διαφθείρω enim antiquitus ponebatur pro Muto, ut plurimis exemplis ostendit E. H. Barker. in Classical Recreations et in Classical Journal. "Χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ. Hæc verba non æque bene ac superiora explicat Schol.: Χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ· πάλιν ἐνταῦθα λύεται πρὸς οἶκτον, ἔστι γὰρ μίμησις μητρὸς, οὐ προαιρέσει, ἀνάγκῃ δὲ τῷ τοὺς ἐχθροὺς ἀμύνασθαι τολμώσης φόνον κατὰ τῶν φιλτάτων. Οὐκ ἂν, φησὶν, ἐγὼ μολύναιμι τῷ ἐξ ἐμοῦ παίδων αἵματι τὴν ἐμαυτῆς χεῖρα. Hunc sequi videtur Buchanan.: Meam profecto dexteram non polluam. Portus etiam clarius: Manum vero meam cæde non corrumpam, neque polluam. Reisk. conjecturis indulget. Ser. putat aut καιρὸν οὐ διαφθερῶ, Tempus opportunum non sinam elabi, aut πεῖραν οὐ διαφθερῶ, Institutum hoc non sinam disperire. Recte Heath.: 'Verte, Manum meam non corrumpam, misericordia sc. adhuc enim in proposito perstat Medea, nec nisi versu sequente remollescit.' Heathium, vel potius Glossographos veteres, sequitur Musgr. Verbum διαφθερῶ supra scriptum habet μαλακίσω in Par. A. ἀμβλυνῶ vero in Par. B. D. in quibus χεῖρα explicatur ὁρμήν. Non video quid huic sententiæ illustrandæ conferant Creontis verba v. 343. Αἰδούμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα, quæ significant, interprete Buchanano, Quin sæpe damno mihi meus pudor fuit. Magis ad rem sunt Platonis verba Phædone 117. b. Οὐδὲν τρέσας, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ πρυσώπου. His omissis, rectius fecisset Musgr. si Æschylum allegasset Ag. 941. Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. I. e. οὐ μαλακὸς γενήσομαι." Elmsl. ad Eurip. Med. 1023. Hæc nostro quidem judicio minus pensitate scripta sunt. Nam primum μαλακίσω ὁρμὴν Græcam esse phrasin negamus, deinde per verba, οὐ μαλακὸς γενήσομαι, explicari posse poetæ verba, διαφθερῶ χεῖρα, pernegamus, cum illa ad animum, non ad corpus, pertineant, poeta autem de corpore, non de animo, loquatur: tum Platonis verba, Οὐδὲν τρέσας, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου, nihil ad rem sunt, cum διαφθείρας hic nihil aliud significare possit præter *Having changed*, ut Anglice dixerimus, *Neither changed color, nor moved a muscle of his face*, cum eodem colore, cum eodem vultu, Auctor Orat. de Arusp. Resp. 2. "Sed vecors repente sine suo vultu, sine colore, sine voce, consistit," quo sensu et Latini suum Mutare usurpant. Horat. Epist. 1, 16, 38. Mordear opprobriis falsis, mutemque colores? "De inconstantia vultus a conscientia, certe perturbatione, succedentibus sibi invicem rubro, pallido. Sic Bentl. tuetur receptam lectionem contra Colorem Cruquii. Sic Prop. 1, 15, 39. Quis te cogebat multos pallere colores?" Gesner. Thes. L. L. Dicunt et Excidere colorem alicui pro Expallescere, Ovid. Met. 2, 601. et Perdere, 3, 100. Ille diu pavidus pariter cum voce colorem Perdiderat, i. Expalluerat. Cic. Tusc. 2, 41. "Quis mediocris gladiator ingemuit, quis vultum mutavit unquam?" pro Cluentio 54. c. 19. "Oculi omnium judicum non in Scamandrum, sed in Oppianicum conjiciebantur. Timor ejus, perturbatio, suspensus incertusque vultus, crebra coloris mutatio, quæ erant antea suspiciosa, hæc aperta et manifesta faciebant." Postremo non magis ad rem faciunt quæ Elmsl. ex Æsch. Ag. 941. affert, Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ: nam sensus est, non, ut olim verterat Stanl., 'Animum quidem scito me uentiquam corrupturum,' (Corrumpere enim animum ap. Latinos nihil aliud significat quam Depravare, quæ duo verba conjunxit Cic. pro Muræna 27.) nec, ut in Curis Secundis Idem vertit, 'Minime dissimulaturum me scito sententiam meam,' quod contextui parum convenit, nec, ut in exemplis ab Abreschio citatis, Lys. Or. in Andoc. 104. Πῶς οὐ θεῶν τις τούτου γνώμην διέφθειρε; Isocr. ad Demon. p. 17. Διαφθαρείσης τῆς διανοίας, Eurip. Or. 297. τὸ διαφθαρὲν φρενῶν, Æsch. Chœph. 209. φρενῶν καταφθορᾷ, quæ omnia ad παραφροσύνην pertinent. Sed sensus est, Scito me neutiquam sententiam mutaturum, ut ap. Latinos Mutare persæpe ponitur: Cic. Catil. 1, 6. "Muta jam istam mentem, mihi crede, obliviscere cædis atque incendiorum," Virg. Æn. 4, 595. quæ mentem insania mutat? Cic. Acad. 4, 63. "Neque te quo minus, si tibi ita videatur, sententiam mutes, deterrendum puto." Eurip. autem, in verbis, de quibus nunc agitur, χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ, non loquitur de mente mutanda, sed de manu ad cædem jam minus parata. Χεῖρα hic ponitur pro Facinus, manu faciendum, Anglice *Deed—I will not spoil the deed*. Virg. Æn. 6, 681. omnemque suorum Forte recensebat numerum, carosque nepotes, Fataque, fortunasque virum, moresque manusque. "Manus sunt Res gestæ, manu et virtute factæ, *Impresæ*." Forcellin. Lex. Vel sumi potest pro Ictus, *Stroke, Blow*. "Manus in re gladiatoria est Ictus, Petitio. Quintil. 9, 1. 'In armorum certamine adversos ictus, et rectas ac simplices manus cum videre, tum etiam cavere ac propulsare facile est; aversæ tectæque minus sunt observabiles, et aliud ostendisse, quam petas, artis est:' 5, 13. 'Ut gladiatorum manus, quæ secundæ vocantur, fiunt et tertiæ, si prima ad evocandum adversarii ictum prolata erat, et quartæ, si geminata captatio est, ut bis cavere, bis repetere oportuerit.'" Forcellin. Adde 6, 4, 8. 'Opus est—animo præsenti et acri; non enim cogitandum, sed dicendum statim est, et prope sub conatu adversarii manus exigenda,' "i. Ictus perficiendus. Hinc translata appellatio ad ludum talorum, qui enim in gladiatorio ludo Ictus (*Stroke*) est, ille Jactus (*Throw*) in tesserario. Sueton. Aug. 72. ex Epist. Augusti:—'Ego perdidi viginti millia numûm meo nomine; sed cum effuse in ludo liberalis fuissem, ut soleo plerumque. Nam si, quas manus remisi cuique, exegissem, aut retinuissem quod cuique donavi, vicissem vel quinquaginta millia.' Manus est Jactus, damnosus h. l." Gesner. Thes. L. L. Jam vero Manum corrumpere dici potest is, qui eam ad aliquod facinus magnum et memorabile audacem et paratissimam retinet, ejusque impetum prorsus frustratur. Cf. Ovid. Ep. 14, 43. "Excussere metum violenti jussa parentis; Erigor, et capio tela tremente manu. Non ego falsa loquar: ter acutum sustulit ensem, Ter male sublato decidit

ense manus. Sed timor et pietas crudelibus obstitit ausis, Castaque mandatum dextra refugit opus." Nemo autem ægre ferat nos obiter multa dixisse de Eurip. versu, in quo explicando frustra se exercuit Elmsl. homo in primis ingeniosus, et in arte critica multum, et felicissime versatus.]

[Διάγειν τοὺς οἴακας, Clavos dirigere. J. Poll. 1, 112. Τὰ πηδάλια οὐκ ὑπήκουεν, οὐκ ἦν διαγαγεῖν τοὺς οἴακας, οὐκ ἦν περιφέρειν τὰ πηδάλια. "C. V. παραφέρειν, utrumque probarem. Contrarium est, κατὰ ῥοῦν, Secundo flumine." Kuhn.]

[Διάγω, i. q. διαμέλλω, Cunctor, Moror, Differo, Tergiversor. Cass. Dio 390. Καὶ ὀλίγου γε ἐφωράθησαν, ὑπό τε τοῦ πλήθους τῶν συνειδότων, καίτοι τοῦ Καίσαρος μήτε λόγον τινὰ περὶ τοιούτου τινὸς προσδεχομένου, καὶ πάνυ ἰσχυρῶς τοὺς εἰσαγγέλλοντάς τι τοιοῦτότροπον κολάζοντος, καὶ ὑπὸ τοῦ διαμέλλειν· αἰδῶ τε γὰρ αὐτοῦ καὶ ὧν ἔχοντες, καὶ φοβούμενοι, καίπερ μηδεμιᾷ ἔτι φρουρᾷ χρωμένου, μὴ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτὸν ἀεί ποτε ὄντων φθαρῶσι, διῆγον, ὥστε καὶ κινδυνεῦσαι ἐλεγχθέντες ἀπολέσθαι: 848. Διέμελλε καὶ διῆγεν: J. Poll. 1, 43. Ἀργὸς, διάγων, διαμέλλων, ὑπερβαλλόμενος, ὑπερτιθέμενος, στρεφόμενος, τὸν καιρὸν παριείς: 5, 134. Κωλύσας, ἀντιλαβόμενος, διαγαγὼν, ἀντισχόμενος, κατασχὼν, βραδύτητα ἐνειργασμένος: 9, 130. Μέλλειν, διαμέλλειν, ὀκνεῖν, κατοκνεῖν, στρέφεσθαι, διάγειν, ἀναβάλλεσθαι, ὑπερβάλλεσθαι, βραδύνειν, διατρίβειν, ἀποδιατρίβειν, ὑπερτίθεσθαι, ἀνατίθεσθαι.]

[Διάγω, Administro, sensu pene Cassio Dioni peculiari. Nam p. 17, 56. Καὶ ὃς πάντα μὲν αὐτῷ διέφκει καὶ διῆγεν οὐδὲν τοῦ γήρως φειδόμενος: 155, 38. Τὰ δὲ δὴ καθ' ἑαυτὸν δι' ἑτέρων διῆγε: 242, 42. Καὶ αὐτὸς μὲν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ ὑκήκοον διήγαγε, τοὺς δὲ δὴ Πάρθους ἐπ' ἀλλήλους ἔτρεψεν: 736, 27. Ὁ γοῦν Αὔγουστος τό, τε Ἑλληνικὸν διήγαγε, καὶ ἐς Σάμον ἔπλευσεν: 987, 18. Διάγοντες τὰ κοινά: 286, 98. Πάντα τὰ ἐπιβάλλοντα αὐτοῖς διήγαγον: 465, 9. 504, 64. 506, 48. 557, 69. 581, 8. 679, 47. 701, 46. 711, 9. 749, 7. 1152, 83. Sed et Polyb. usurpavit eodem sensu, 5, 34, 3. Πανηγυρικώτερον διῆγε τὰ κατὰ τὴν ἀρχήν.]

[Διάγω ἀγγελίας, Nuntia perfero. Vide Grammaticos veteres in Διάκτωρ citandos.]

Διαγωγὴ, Traductio, Trajectio, Transportatio. Item Traductio eo sensu quo dicimur Vitam traducere. Aristot. Pol. 8. Πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγὴν, Ad vitam traducendam in otio, Ad degendum in otio. || Est etiam Institutum vitæ. Aristot. Pol. Καὶ τὴν διαγωγὴν ὁμολογουμένως δεῖ μὴ μόνον ἔχειν τὸ κάλλος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡδονήν. Plato gen. βίου addidit Pol. 1. (p. 344.) Ἀλλ' οὐ βίου διαγωγὴν, ἣ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν, λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῴη; Idem διαγωγὴν non Institutum, sed Institutionem appellasse videtur Epist. 7. Ἡ δὲ διὰ πάντων αὐτῶν διαγωγὴ ἄνω καὶ κάτω μεταβαίνουσα, etc. [" Chrysost. de Sacerd. 6, 6. (Ὁ μὲν γὰρ μοναχὸς καὶ τῆς σωματικῆς εὐπαθείας προσδεῖται, καὶ τόπων πρὸς τὴν διαγωγὴν ἐπιτηδείων.)" Routh. ad Hederici marg. Thom. M. Δίαιτα· οὐ διαγωγὴ, οὐδὲ διατροφὴ, καὶ ἀμφότερα γὰρ σημαίνει ἡ δίαιτα· καὶ διαιτώμενος δὲ καὶ διάγων, οὐ μὴν καὶ διατρεφόμενος. " Δίαιτα, Victus: alioqui ea vox non posset exponi per διατροφή. Id igitur sibi vult Thom. hæcce nomina διαγωγὴ et διατροφὴ eo sensu accepta in vocum Atticarum censum venire non debere. Atque, ut a priori ordiamur, nusquam de victu usurpatum meminimus, quod in altera locum non habet; etsi enim in Atticorum scriptis non occurrit, ap. alios non raro deprehendas, e quibus Plut. 2, 131. Joseph. 2. p. 44. Clem. Alex. 400. Justin. 60. et Greg. Nyss. 1, 694." Sallier. Plura vide in Διατροφή. Hesych. Δίαιτα· θεσμὸς, διαγωγὴ τροφῆς, ἢ καθημερινὴ τροφή. Schol. Aristoph. Plut. 924. Διατριβή τις τῷ βίῳ· ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα, δίαιτα, διαγωγὴ, πρόφασις, ἀφ' ἧς μέλλομεν περὶ τὰ πράγματα διατρίβειν: cujus verba descripserunt Suid. et Zonar. " Gl. Διαγωγή· ἡ ἀναστροφὴ, Remoratio, Statio. (Διαγωγή· Conversatio.) Hesych. Διαγωγή· ἀναστροφὴ, Conversatio, Vitæ statio. Vita Adami ante lapsum vocatur μακαρία διαγωγή. Chrysost. Hom. 9. in Jo. p. 592. Ἀρχὴ ἁμαρτίας ὑπερηφανία, τουτέστι, ῥίζα, καὶ πηγὴ, καὶ μήτηρ· οὕτω καὶ ὁ πρωτόπλαστος ἐξέπεσε τῆς μακαρίας ἐκείνης διαγωγῆς: et Hom. 26. in Jo. p. 657. Παράδεισον ἐπιστεύθημεν, καὶ οὐδὲ τῆς ἐν αὐτῷ διαγωγῆς ἐφάνημεν ἄξιοι, καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἡμᾶς ἀνήγαγε. Athanas. de Incarn. Verbi T. 1. p. 72. Incarnationem Christi vocat τὴν ἐν σαρκὶ διαγωγὴν καὶ περιπόλησιν. Μοναχικὴ διαγωγὴ, Monastica vita, ap. Zonar. ad Can. 6. Conc. in Templo Apostol. p. 246. Ab ea nimirum verbi διάγω signif. deductum διαγωγὴ, qua de Vita usurpatur. Gl. Διάγει· Conversatur, Degit. (Διάγω· διατρίβω, Dego, Moro.)" Suicer. Thes.]

Διαγωγὴ, Oblectamentum, quo tædium vitatur, ut sunt ludicræ actiones et παιδιαί, Bud. citans Aristot. et Strab. p. 379. Sic Plut. Εἰ Πρεσβ. Πολ. mihi videtur dixisse, "Ἄλλως δὲ διαγωγῆς χάριν ὡς ἐπὶ θέαν ἢ ἀκρόασιν, [cf. Eund. 5, 254. 281. 6, 440. 482. 8, 457. 10, 277.] et Athen. 10, (420.) Καὶ τῶν παρόντων δ' ἄθρουν ἐξεχύθη γέλως καὶ διαγωγὴ πλείων ἐνέπεσε καὶ διατριβή. In hac autem signif. plane respondere mihi videtur διαγωγὴ voci nostrati *Passetemps*, cum ut διάγειν interdum significat Tempus traducere, sic et διαγωγὴ hanc ipsam actionem traducendi temporis, i. e. Tractionem temporis, si ita loqui liceret. [Strabo 1. p. 21=11. Οἷον εἴ τις λέγει τὰ περὶ τὴν Ὀδυσσέως πλάνην καὶ Μενελάου, καὶ Ἰάσωνος, εἰς φρόνησιν μὲν οὐδὲν ἂν συλλαμβάνειν δόξειεν, ἣν ὁ πράττων ζητεῖ, πλὴν εἰ καταμίσγοι καὶ τῶν γενομένων ἀναγκαίων τὰ παραδείγματα χρήσιμα, διαγωγὴν δ' ὅμως πορίζοι ἂν οὐκ ἀνελεύθερον τῷ ἐπιβάλλοντι ἐπὶ τοὺς τόπους τοὺς παρασχόντας τὴν μυθοποιΐαν. " Sic ait Philosophus Polit. 8, 5. musicam esse διαγωγὴν τῶν ἐλευθέρων. Διαγωγὴν autem eod. lib. ita definit, ut sit τῆς διὰ τῶν πόνων λύπης ἰατρεία τις, habens non solum τὸ καλὸν, sed etiam τὴν ἡδονήν. Vocat et ἀνάπαυσιν. Quæ duo conjunxit Polyb. 5, (75, 6.) Καὶ ταῦτα, δυνάμενοι μετ' εὐσχήμονος ἀναπαύσεως ἅμα καὶ διαγωγῆς ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ πολυπραγμοσύνης περιποιεῖσθαι τὴν τοιαύτην ἐμπειρίαν. (" Et sic manifeste etiam 3, 57, 9. Οἵτε περὶ τὴν ἀνάγνωσιν τὸ παρακλήσιον ποιοῦντες, οὔτε τῆς εἰς τὸ μέλλον ὠφελείας στοχάζονται δεόντως, ubi parum recte Ernest. Profectum in discendo interpretatus est. Eadem notione accipiendum nomen ἀγωγὴ 4, 20, 10. Ὁμοίως γε μὴν καὶ παρ' ὅλον τὸν βίον τὰς ἀγωγὰς τὰς ἐν ταῖς συνουσίαις, οὐχ οὕτω ποιοῦνται διὰ τῶν ἐπεισάκτων ἀκροαμάτων, ὡς δι' αὐτῶν, ἀνὰ μέρος ᾄδειν ἀλλήλοις προστάττοντες, nisi in διαγωγὴ mutandum.' Lex. Polyb.) Idem Aristot. 1, 1. τῶν μετὰ τὰ Φυσικά: Τῶν εὑρισκομένων τεχνῶν, τὰς μὲν πρὸς τἀναγκαῖα, τὰς δὲ πρὸς διαγωγὴν εἶναι." Casaub. Idem Aristot. Eth. 4, 8. Οὔσης δὲ καὶ ἀναπαύσεως ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἐν ταύτῃ διαγωγῆς μετὰ παιδιᾶς. " Διαγωγὴ, Oblectamentum tempori fallendo et jucunde traducendo. Strabo 17. p. 1138(=789.) Διαφερόντως δὲ ὁ Φιλάδελφος ἐπικληθεὶς, φιλιστορῶν, καὶ διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος διαγωγὰς ἀεί τινας καὶ τέρψεις ζητῶν καινοτέρας. Neque aliter accipio, quod Diog. L. 10, 138. scripsit, Diogenem ex Epicuri sententia διαγωγὴν λέγειν τὴν ἀρετὴν, Oblectamentum jucundum vitæ tranquille placideque traducendæ. Palamedes, ut Suid. memorat in Τάβλα, Ταύτην ἐφεῦρε εἰς διαγωγὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Graviter in h. l. lapsus est Meurs. de Lud. Gr. in Πεττεία, quando primum διαγωγῇ clanculum substituit συναγωγὴν, vertitque Ad congregationem Gr. exercitus; deinde Cedreni, cujus verba profert, μετεωρισμὸν τοῦ στρατοῦ idem esse non vidit, quod διαγωγήν: nam Ad elevationem exercitus, quod Latine dedit, vereor, ut quisquam sit, qui percipiat." Hemsterh. ad Thom. 213. Vide Matthæi ad Nemes. 56. Bast. Ep. Cr. 210. " Schol. Theocr. 11, 1. Ταύταις γὰρ ὁ Κύκλωψ πρὸς διαγωγὴν τοῦ ἔρωτας τῆς Γαλατείας ἐχρῆτο, Ad fallendum." Valck. ad Scap. marg. Cass. Dio 566. Κατασκευαί τε οὖν περὶ ἀμφότερα πολυτελεῖς ἤσκηνται, καὶ ἔστιν ἐς τε βίου διαγωγὴν, καὶ ἐς ἄκεσιν ἐπιτηδειότατα. || Διαγωγὴ, Anglice, *Transaction, Dispatch of business.* Idem Dio 530. Πρός τε τὴν διοίκησιν, καὶ πρὸς τὴν διαγωγὴν τῶν πραγμάτων ἐτράπετο, quod vertitur, Ad res constituendas expediendasque se contulit. Vide Διάγω, Administro. || Διαγωγὴ, Tergiversatio. Idem 849.

Οὐ μέντοι καὶ ταῦθ' οὕτως αἴτια τῆς διαγωγῆς ταύτης γράφω, ὡς τήν τε ἐπιτήδευσιν τῆς γνώμης αὐτοῦ δεῖξαι, καὶ τὴν ταραχὴν τῶν στρατιωτῶν, quod vertitur, Cur ita se gereret. "De Tergiversatione accipi possit, quia præcedit διέμελλε καὶ διήγεν." Reimar. Ind. Gr. ‖ Διαγωγή, quid sit Rhetoribus vide in Διάγω.] ‖ Διαγωγή, Statio. Herodian. 4, (2.) Ἀπεικάσαι τις ἂν τὸ σχῆμα τοῦ κατασκευάσματος φρυκτωρίοις, ἃ, τοῖς λιμέσιν ἐπικείμενα, νύκτωρ διὰ τοῦ πυρὸς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χειραγωγεῖ, Pol. interpr., Naves in tutas stationes dirigunt. ["Ven. (tres Mss.) καταγωγὰς, quod melius esse, vulgata lectio autem e præp. διὰ, quæ paulo ante extat, enata videtur." Stroth. "Possis et sumere errorem in præp. e confusis literis, dum tolerat etiam Gs. Chr. Ind., Trajectus, sed Stp. Th. modo hinc tenet sub Bg., notione constituta e P., et a L. Ern. repetita, ut improbat Thom. M. Δίαιτα· οὐ διαγωγὴ, οὐδὲ διατροφὴ, in qua postrema voce ut errat Grammaticus, cf. N. 6. (v. Sallier. supra,) sic et fortassis in nostra, reperta mihi quidem præterea ib. N. 7. e Schol. Ar. Plut. (l. c.) διατραβὴ explicante per δίαιτα, διαγωγὴ, quæ et ap. Suid. 1, 569. (et Zonar.) ubi p. 836. Ἐπιτήδευμα· τοῦ βίου ἡ διαγωγὴ, (quæ verba etiam in Zonara leguntur,) cf. Hes. 1, 940. 943. (ll. cc.) cum Suic. Th. (l. c.) it. Schol. Lyco. 596. qui δίαιταν exponit τὴν ἐν θαλάσσῃ διαγωγὴν, Ind. Diod. S. et Polb., per quæ tueatur se pro Loco commorationis, cum et δίαιτα sic ponatur, et Lat. illud antea Gs. etiam, quanquam proprie de actu valens, cf. ej. Th., sicut illud Ms. nihil aliud significat, et notius vocabulum substitutum a Librario per glossam esse potest, ut καταγωγὴ Schol. Thuc. 506. e. reddit λιμήν: sed * διαγώγιον, (τὸ,) ignotum Stp. Th., non item L. Ern. pro Portorium, ap. Polb. Ind. (4, 52, 5. Βυζαντίους μὲν, μηδένα πράττειν τὸ διαγώγιον τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεόντων, cf. Διαγωγικὸν,) etiam sustentare potest vulg." Irmisch. Locus hic Polyæni rem extra controversiam ponit, 5, 2, 6.: Διονύσιος, Ἰμίλκωνος ἐπιπλεύσαντος, καὶ τὸ στόμα τοῦ λιμένος τοῦ Μυτυαίων ἀποφράξαντος, αὐτός τε ἀπὸ τῆς Μυτύης τὸ πεζὸν ἀναστήσας ἐστρατοπέδευσε κατ' ἀντικρὺ, καὶ παρεκάλεσε τοὺς ναύτας καὶ στρατιώτας θαῤῥεῖν, καὶ παρασκευάζεσθαι τὴν διαγωγὴν τῶν τριηρῶν. Sic edidit Coray. et sic legitur in Cant. et Codd. Casaub. "Pro τὴν ἀναγωγὴν τῶν τριηρῶν, quidam libri habent τὴν διαγωγὴν, ut ap. Diodor. διελκύσαι τὰ σκάφη. Interpres, καταγωγὴν, prorsus male et ἀνιστορήτως." Casaub. Adde Glossas: Διαγωγή· Remoratio, Statio. ‖ Διαγωγὴ· Diductio. Huc pertinet locus ap. Schol. Ven. Il. Φ. 495. Χήραμον· ἀπὸ τοῦ χωρεῖν, λέγει δὲ πέτραν διαγωγὰς ἔχουσαν πολλὰς, ὥστε χωρεῖσθαί τι. * Σημειωτέον δὲ ὅτι * προεξηγήσατο τίς ἡ χήραμος, κοίλη πέτρα, καὶ νῦν * ἐπεξηγήσατο. Hesych. Διαγωγάν· διαίρεσιν, διανομὴν, * διέλευσιν. "Diod. S. 1, 168. 202. 275. 470. Kœn. Præf. ad Greg. p. 20. Plut. Mor. 1, 496. 498. Dionys. H. 1, 24. (Ἀλλ' ἐξ ἁπάσης ἰδέας μικτὸν, ἐναγωνίου τε καὶ θεωρητικῆς, ἵνα καὶ τοῖς περὶ τοὺς πολιτικοὺς διατρίβουσι λόγους, καὶ τοῖς περὶ τὴν φιλόσοφον ἐσπουδακόσι θεωρίαν, καὶ εἴ τισιν * ἀσχλήτου δεήσει διαγωγῆς ἐν ἱστορικοῖς ἀναγνώσμασιν, ἀποχρώντως ἔχουσα φαίνηται.)" Schæf. Mss.]

[* Δυσδιάγωγος, ὁ, ἡ, Difficulter tractandus, regendus, coërcendus. Strabo 1098=757. Καὶ δυσδιάγωγον μὲν ποιεῖ τὴν πόλιν ἡ πολυπλεθία τῶν βαφέων, πλουσίαν δὲ διὰ τὴν τοιαύτην * ἀνδρίαν, ubi vertitur Dissolutiorem. "Scripti βαφίων, fortasse * βαφείων." Casaub. Imo recte se habet vulg. lectio βαφέων, Tinctorum, ad quam vocem spectat id quod sequitur, διὰ τὴν τοιαύτην ἀνδρίαν.]

Εὐδιάγωγος, ὁ, ἡ, e Diosc. citatur pro Qui est jucundi convictus, [4, 61. Ῥαινόμενόν τε ἐν συμποσίοις τὸ ἀπόβρεγμα, εὐδιαγωγοτέρους ἱστορεῖται ποιεῖν, Lætiores hilarioresque.] Suid. in Νικόλαος Δαμασκηνὸς, videtur τὸ εὐδιάγωγον appellasse Quod oblectat et tædium adimit, vel Quod accommodatum est ad oblectandum, [Ζηλωτὴς γὰρ Ἀριστοτέλους γενόμενος, καὶ τὸ ποικίλον τῆς περὶ τὸν ἄνδρα παιδείας ἀγαπήσας, χάριν εἰδέναι πᾶσιν ἔλεγεν ἀεὶ τοῖς μαθήμασι, πολὺ μὲν ἔχουσι τὸ ἐλευθέριον, πολὺ δὲ τὸ χρήσιμον εἰς τὸν βίον, πάντων δὲ μάλιστα τὸ εὐδιάγωγον πρός τε νεότητα καὶ γῆρας. "Philo J. 1, 52(=146. Pfeiffer. Οὐ γὰρ ὅπως ἀναπαύλας εὐδιαγώγους καὶ ἡδονὰς ἑαυτῷ παρίξῃ, quod vertitur, Amœnos secessus.) 864." Wakef. Mss. Idem in Leg. Alleg. 3. p. 334. Pfeiff. Εἰς γὰρ * ἀδιάγωγον συνουσίαν ἐλθὼν καὶ πολυτελῆ δεῖπνα, quod vertitur Indisciplinata convivia. Sed ἀδιάγωγον est vox nihili: lege εὐδιάγωγον, Amœnum, cum Valck. ad Scap. marg.]

Διαγωγικὸν τέλος, Vectigal, Bud. e Strab. 4, (293=192. Ἀλλ' ἐπέτεινε τὴν ἔχθραν ἡ τοῦ ποταμοῦ ἔρις, τοῦ διείργοντος αὐτοὺς, ἑκατέρου ἔθνους ἴδιον ἀξιοῦντος εἶναι τὸν Ἄραρα, καὶ ἑαυτῷ προσήκειν τὰ διαγωγικὰ τέλη.) Fortasse Vectigal, quod pro trajectione penditur. [Cf. Διαγώγιον in Διαγωγή. Miramur vero vocem hanc nec Lex. Ernest. nec Schneiderianum agnoscere.]

[* Διαγωγεὺς, έως, ὁ, Etym. M. Vide Διάκτωρ.]

Διάκτωρ, ὁ, Internuntius, ex cujus genitivo factus nominativus Διάκτορος exponitur ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας, q. d. Qui transmittit nuntia. Mercurii epithetum ap. Hom. Il. B. (103.) Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ: [Φ. 497.] Ap. Nonn. βίου διάκτορος ὥρη, Hora vitæ nuntia, vel administra, ut qui nuntia perferunt, sunt administri rerum gerendarum. Sed et Suidæ atque Hes. διάκτωρ est etiam διάκονος, Minister. Verum alteram earum deductionum hujus vocis, quas affert Hes. (Διάκτορος· ἄγγελος, ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, ἢ οἷον διακτόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενος ἄγγελος, ὁ θεὸς γράφεται,) puto esse depravatam, et pro οἷον διακτόρως καὶ σαφῶς leg. esse οἷον * διατόρως καὶ σαφῶς. ["L. διατόρως." Heins. "Sic et Kuster. ad Suid. v. Διάτορον, (afferens et Eust. verba, quæ infra proferentur,) et ante hos, H. Steph. Schol. Il. B. (l. c.) Διατόρῳ· διάγοντι τὰς ἀγγελίας τὰς τῶν θεῶν, ἢ διατόρῳ καὶ σαφεῖ κατὰ τὸ λέγειν, ἢ τῷ διαγγέλλοντι τὰς ἐργασίας. Nescio itaque, quanam Edit. usus Kust. l. c. emendet Scholia, quasi itidem male διακτόρως ibi legeretur. (In Edit. Oxon. 1802. qua utimur, legitur διατόρῳ καὶ σαφεῖ, pro διατόρῳ κ. σ. Ad hanc lectionem respexit Kust., ex Hes. loco, per calami lapsum, διακτόρως pro διακτόρῳ scribens.) Idem repetit tamen in Notis Mss. ad h. l. pro διακτόρῳ, sic ibi exhibet, ap. Schol. Hom. l. d. scribendum jubens διατόρῳ. Atqui ita legitur in omnibus meis Edd. Homeri, nisi aliter forte habeat Ed. Schrev. quæ ad manus non est, a Kust. ad Suid. usurpata." Albert.] ‖ Idem Hes. διάκτορσι exponit ἡγεμόσι, βασιλεῦσιν, quæ signif. optime conveniet cum διάγω significante Rego, ut antea dictum est, [vel potius Administro, ut nos supra tradidimus. "Ven. et Flor. διάκτορσιν, et Cyrill. Lex. Ms." Albert. Tzetz. ad Lycophr. 523. Κοίρανος γὰρ ὁ διατάκτωρ λέγεται. "Recte. Nostri διάκτωρ corrupte, quæ vocabula etiam confusa videntur ap. Hes. Διάκτορσι· ἡγεμόσι, βασιλεῦσιν, et Schol. ad Æsch. Eum. 459. * Ἁρμόστορα· διάκτορα, βασιλέα. Διατάκτωρ est i. q. κοσμήτωρ. Sic Schol. min. ad Il. A. 16. Κοσμήτορε· διατάκτορας, ἡγεμόνας: sed κοσμῆσαι ap. Etym. est διατάξαι." Müller. Hes. Διάκτωρ· διάκονος, ἢ ἄγγελος ἀπαγγέλλων. Lege ἄγγελος, ἀπαγγέλλων. Suid. Διάκτωρ· διάκονος, ἄγγελος, ἀπαγγέλλων. Sic edidit Kust. recte quidem, sed in Ed. Mediol. scribitur, ut in Hes., ἄγγελος ἀπαγγέλλων. Apollon. Lex. Διάκτορε· διάγων τὰς ἀγγελίας, λέγει δὲ τὸν Ἑρμῆν. "Lege διάκτορος." Villois. Pertinet glossa, notante Herm. Tollio, ad Od. Θ. 335. Ἑρμεία, Διὸς υἱὲ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων. Etym. Gud. Διάκτορος· ἤτοι διάγορος, διὰ τὸ λόγιον εἶναι, ἢ παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, ἄκτωρ, ἄγγελος γὰρ τῶν θεῶν ὁ Ἑρμῆς. Διάκτορος πλεονασμῷ τοῦ κ, διάτορος γάρ. Etym. M. Διάκτορος· παρὰ τὸ διάγω, διῆκται, διάκτωρ διάκτορος, καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, ὁ τοὺς λόγους διάγων. Ὅμηρος· Διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ· ἄγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ, ἢ διατόρῳ (l. διατόρῳ, ut monet Albert.) καὶ σαφεῖ κατὰ τὸ λέγειν, καὶ διαγγέλλοντι καὶ σημαίνοντι τὰς ἀγγελίας, ἐκ τοῦ ταρῶ τὸ σαφηνίζω, ἀφ' οὗ Ἀριστοφάνης (Pac. 381.) Εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λαικήσομαι (" τετορήσω agnoscit etiam Suid. eundemque Aristoph. locum iisdem verbis citat, ut facta sit in eo verbo duplicatio, qualis in τεταίνω, τετρεμαίνω, et similibus," Sylb.)

γίνεται οὖν διάτορος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, (διάκτορος, sed "crebræ sunt ap. Etym. ejusmodi ellipses," Sylb.) ὁ διασαφηνίζων ἐν τῷ λέγειν. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκότων, (Zonar. mox afferendus, τὰ κτέρεα καὶ τὰ θύματα τοῖς τετελευτηκόσι, v. Buttmann. Lexilogo p. 217. n.) κομίζειν, ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχάς· τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθετον· παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις παιηταῖς ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ διακόνου τίθεται. Καλλίμαχος (Fr. 164.) ἐπὶ γλαυκὸς τὸ ἐπίθετον· Ἀλλὰ θεῆς, ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς· διάκονον καὶ διαγωγέα τῶν ψυχῶν. " Vulg. conjuncte, ἐπίγλαυκος perperam; sensus enim est, Callimachus de noctua hoc adjectivum usurpavit. Clausula vero, quæ Callimachi loco annexa est, non ad noctuam quadrat, sed ad διάκτορον Ἀργειφόντην." Sylb. Zonar. Διάκτορος· ὁ ταὺς λόγους διάγων, οἷον· Διάκτορος Ἀργειφόντης. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑρμοῦ ὁ τὰ κτέρεα καὶ τὰ θύματα τοῖς τετελευτηκόσι κομίζων, (Etym. τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκότων) ἢ ὁ διακονῶν τὰς ψυχάς. Διάτορος· ὁ διασαφηνίζων, παρὰ τὸ τορῶ τὸ σαφηνίζω. Ἀριστοφάνης· Εἰ μήτε τορήσω (l. μὴ τετορήσω) ταῦτα καὶ λαλήσομαι. Verba, Διάτορος κ. τ. λ. superiori glossæ, ut ap. Etym., jungenda esse monet Tittmann. sed Etym. loci diversa est ratio. Si ipse Zonar. ea sic junxerit, alia haud pauca Librariorum culpa excidisse credendum erit. Wakef. ad Hes. marg. consuli jubet Moschopulum ad Hesiod. p. 28.: Διάκτορον· διάκτορος, ὁ μεγαλόφωνος, πλεονάζει δὲ ἐν αὐτῷ τὸ κ, ὥσπερ ἐν τῷ ἀλυκτοπέδη· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ διάτορον, ὃ λέγεται ἐπὶ φωνῆς ἐντόνου καὶ ἰσχυρᾶς, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλυτος καὶ τοῦ πέδη. Procl. ad eund. loc.: Ἀργειφόντης δὲ, ἤτοι ὁ ἐν Ἀργῷ φωνῶν, εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσε τὸν πανόπτην· Νέσσος δὲ ὁ Χῖος, ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς. " H. l. ita corruptum Lilius et alii adducunt. Scribe, Ἀργειφόντης δὲ, ἤτοι ὁ ἐναργῶς φωνῶν· ἑρμηνευτικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής. Τὸ ἐναργὲς enim est τὸ σαφὲς καὶ τὸ ἀψευδές. Non possum de hac emend. dubitare, quæ inter scribendum in animum venit, nisi quisquam certius quid attulerit; ap. me enim semper meliori est locus." D. Heins. Sic in Eust. mox citando, ἐναργῶς καὶ σαφῶς φαίνων τὰ ἐξαγγελλόμενα. Post πανόπτην aliquid excidisse putandum est, cum verba, quæ e Nesso Chio afferuntur, ad διάκτορον, non ad Ἀργειφόντην pertineant. Hæc ante scripseramus, quam Hemsterhusii verba mox citanda legissemus. Tzetz. ad eund. loc.: Ἀλλὰ μὴ καὶ τοῦτο ἐάσωμεν, ὅθεν ὁ Ἑρμῆς διάκτορος καὶ Ἀργειφόντης λέγεται· τὰ γὰρ τῶν ἑτέρων Ἑρμῶν σὺ φροντὶς ἡμῖν λέγειν. Ὁ μὲν μυθικὸς Ἑρμῆς διάκτορος λέγεται, ἐκ τοῦ διακτορεῖν καὶ ἀγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν· καὶ Ἀργειφόντης, ὅτι Ἄργον ἀνεῖλεν τὸν πανόπτην, ὃν ἡ Ἥρα φύλακα τῆς Ἰοῦς ἐπέστησε τῆς Ἰνάχου παιδός. Ὁ δὲ προφορικὸς λόγος Ἑρμῆς λέγεται, παρὰ τὸ ἑρμηνευτικὸς εἶναι, καὶ διάκτορος, ὅτι διεξάγει καὶ ἀγγέλλει τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ νοῦ ἐνθυμήματα, κ. τ. λ. " Duo τῶν Ἑρμῶν s. Mercuriorum genera facit magister; τὸν μυθικὸν καὶ τὸν προφορικὸν, inter quos hæc differentia est in veterum Theologia, quæ est inter τὸ ὦρον et τὸν θεὸν τὸν διδύντα. Deus ipse est ὁ Ἑρμῆς, qui distinctionis causa ὁ μυθικὸς dicitur, qua voce sæpenumero utuntur οἱ ἔξωθεν, ad distinctionem inventoris dei ab invento. Eust. de Baccho: Καὶ κάρηαρ καρήατος, ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν τὸ κάρητι παρὰ τῷ ποιήσαντι τὰ Διονυσιακὰ, οἷον· Εὖ εἰδὼς πόνον ἄλλον ἐπὶ στονόεντι κάρητι· ἤγουν πεπειραμένος, ὁ Ζεὺς δηλαδὴ, πόνον, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐγέννα, καὶ διὰ τοῦτο ῥᾴων ἐσόμενος, καὶ οὐ τοσοῦτον πονήσων ἐν τῷ γεννᾷν ἐκ τοῦ μηροῦ τὸν μυθικὸν Διόνυσον. Alterum est ipsius donum, quod προφορικὸς Ἑρμῆς dicitur." D. Heins. Eust. ad Il. B. p. 182. Ἔστι δὲ, διάκτορος μὲν, ἢ ὁ διάτορος, ὅ ἐστι σαφὴς ἐν ταῖς ἀγγελίαις, τορὸν γὰρ τὸ τρανὲς καὶ σαφὲς, ἢ ὁ αὐτὸ τοῦτο ἄγγελος, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἐξ οὗ καὶ ὁ ἄγγελος· ἄγγελός τε γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄγειν φαίνεται γίνεσθαι, καὶ διάκτωρ δὲ ὁμοίως ἀπὸ τοῦ ἄγω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ λέγω * λέκτωρ καὶ ἀλέκτωρ· τὸ δὲ ἄκτωρ, κλιθὲν εἰς τὴν ἄκτορος γενικὴν, πεποίηκε τῇ εἰς ἀρχὴν ἀναδρομῇ, εὐθεῖαν τὴν, ὁ διάκτορος, ἤτοι ὁ ἄγγελος.——Ἡ μέντοι ἀλληγορία Ἑρμῆν τὸν λόγον νοοῦσα, καὶ ἐκ τοῦ ἑρμηνεύειν αὐτὸν ἐτυμολογεῖ, ὡς ἑρμηνεύοντα τὰ τῆς ψυχῆς βουλήματα, καὶ ἐξαγγέλλοντα, ὅθεν καὶ διάκτορον αὐτὸν καλεῖ, οἷα τορῶς, ὅ ἐστι σαφῶς, ὡς προείρηται, αὐτὰ προάγοντα: ad Od. A. p. 1393. Διάκτορος δὲ Ἀργειφόντης, ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας καὶ ἐναργῶς καὶ σαφῶς φαίνων τὰ ἐξαγγελλόμενα· ὥσπερ γὰρ φύλαξ φύλακος, καὶ ἐξ αὐτοῦ εὐθεῖα ὁ φύλακος ἀναστρεχούσης εἰς εὐθεῖαν τῆς γενικῆς, καὶ Τρὼς Τρωὸς ὁ Τρωὸς, καὶ δμὼς δμωὸς ὁ δμωὸς, οὕτω καὶ διάκτωρ διάκτορος ὁ διάκτορος. Ἕτεροι δὲ διάτορόν φασι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ διάκτορον, ἤτοι τορὸν καὶ σαφῆ ἄγγελον. " Heinrich. Epimetro ad Twesteni Comment. Hesiod. p. 70. recte distinguit διάκτορον, Ἀργειφόντην: hæc enim nomina significant duo diversa Mercurii munia. Multum discrepant formulæ εὔτροπος Ἀργειφόντης, κλυτὸς Ἀργειφόντης, κραταὶς Ἀργειφόντης: nam in his habemus epitheta τοῦ Ἀργειφόντου." Schæf. ad Gnomicos Poetas Gr. p. 215. " Διάκτορος, Heyn. Hom. 4, 212. Wassenb. ad Hom. p. 19. Voss. Myth. 1, 113. Diod. S. 1, 391. Brunck. Antig. 974. (Ἀλαστέροισιν ὀμμάτων κύκλοις. Satis poetæ fecisse mihi videbor, si patrocinio meo civitatem Gr. retineat nomen ἀλάστερος, quod Parisinus Editor barbarum esse pronuntiat e cathedra. E nominum tertiæ declinationis plurimorum genitivis alia formantur nomina declinationis secundæ, ut διάκτωρ et διάκτορος, φύλαξ et φύλακος, μάρτυρ et μάρτυρος, aliaque. Etym. M. Τρίβακος, ἡ τριβὴ, παρώνυμον, ἔστι γὰρ τρίβαξ τρίβακος, καὶ μεταπίπτεται ἡ γενικὴ εἰς εἰθεῖαν, καὶ γίνεται ὁ τρίβακος, ὥσπερ ὁ φύλαξ τοῦ φύλακος, καὶ ὁ φύλακος· ἐν πολλοῖς γὰρ μεταπίπτεται ἡ γενικὴ εἰς εἰθεῖαν, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εἴρινος βάσις· ἀντὶ τοῦ εὐόσφρητος πορεία· καὶ ἱέραξ ἵερακος, καὶ ὁ ἱέρακος. Schol. ad Soph. Œd. C. 195. Λάου· ἀπὸ τῆς λάος ἐστὶ, παροξυνομένης εἰθείας, ἀπὸ γενικῆς τῆς λᾶος. Ὅμηρος, Il. M. 402., Λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ πέμπτῳ τῆς Καθόλου. Eust. 157. Ὡς εἴ τις εἶποι καὶ τὸν μάρτυρα μάρτυρον, καὶ τὸν ἀλάστορα ἀλάστορον, οὗ χρῆσις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Ἀλαστέροισιν ὀμμάτων κύκλοις. De veritate hujus lectionis dubitari non potest.' Cf. quæ diximus supra in Λεόνταγχος.) Lobeck. Aj. 271. (' Prometheus Æschyli ap. Plut. de Solert. Anim. 2, 964. jumenta dicitur ad humanos usus consuefecisse, *Ἀντίδουλα καὶ πόνων * ἐκδέκτορα, quibus similia dicuntur in Prom. 463. Ἐκδέκτορος certe minus etiam præsidii habet, quam Brunckiana vox ἀλάστορος: διάκτορος cum similibus istis μάρτυρος, φύλακος, a Tragicis non usurpatur.' Errat ergo Askew. qui Æschylo Eum. 570. διάκτορος e Cod. Par. pro διάτορος restituendum censeat. Vide Interprr. ap. Butler. Æsch. 6, 66—8.) Abresch. Æsch. 2, 84. Wakef. Eum. 459. Musgr. ad Eurip. Med. 1260. (ubi v. Porson. et Elmsl.) Huschk. Anal. 233. Phædimus 2. Jacobs. Anth. 8, 87. Hemsterh. ad Schol. Aristoph. Plut. 1154. (Λέγεται δὲ ὁ Ἑρμῆς Στροφαῖος, Ἐμπολαῖος, Κερδῷος, Δόλιος, Ἡγεμόνιος, Ἐναγώνιος, *Διάκονος. Corruptum videbatur; neque enim titulus Διάκονος quasi legitimus, perinde ac priores, Mercurio tribui solet, quamvis alioqui θεῶν διάκονον illum faciant, et usque eo quidem in obeundo munere districtum, ut ærumnosi ministerii tædium ceperit multa conquestus ap. matrem in Luciani Θ. Δ. 24. Quare melius æstimabam διάκτορος: quis enim ignorat διάκτορον Ἀργειφόντην? Sed vide quæ notabimus ad v. 1171.)' Schæf. Mss. Vide et Buttmann. Lexilogo, qui multa de vv. διάκτωρ et διάκτορος notavit. Orph. Hymn. 28=27. Κλῦθί μευ, Ἑρμεία, Διὸς ἄγγελε, Μαιάδος υἱὲ, Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, ἐναγώνιε, κοίρανε θνητῶν, Εὔφρον, ποικιλόβουλε, διάκτορος, Ἀργειφόντα, *Πτηνοπέδιλε, φίλανδρε, λόγου θνητοῖσι προφῆτα, ubi Hermann. recte punctum inter διάκτορος et Ἀργειφόντα posuit; hæc enim nomina significant duo diversa Mercurii munia, ut tradit Heinrich. supra citatus. Nonn. Paraphr. in Jo. p. 175. Ὅστις ἐμὸν δέξοιτο διάκτορον ὄντινα πέμψω: 219. Συμμιγέες δ' ἴστανται διάκτορες ἀρχιερῆος, Θῆτες ὁμοῦ καὶ δμῶες: 216. ἄνδρα δὲ νύξας Λάτμιν ἀμαιμακέτοιο διάκτορον ἀρχιερῆος: 221. Οὐ σὺ πέλεις Χριστοῖο διάκτορος; Idem vocem hanc et pro adjectivo usurpat: 59. Οὐ γὰρ ἔχω τινὰ φῶτα διάκτορον: 72. καὶ ἄστατος ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ Φοιταλέας πεφόρητο διάκτορος

ἑσμὸς ἑταίρων: 160. Ὅστις ἐμοὶ πείθοιτο διάκτορον ἔργον ὑφαίνων: 171. Καὶ τότε δαιτυμόνεσσι διάκτορον ἔργον ὑφαίνων Ἰησοῦς, ταχυεργὸς ἀνίστατο δεῖπνον ἑάσας: 172. γινώσκετε τοῦτο καὶ αὐτοὶ Ὑμῖν οἷον ἔρεξα διάκτορον ἔργον ὑφαίνων; Lucian. Pseudomante 241. Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδόν. Plut. Philosoph. esse cum Princ. 9, 109. Τὸ δὲ λέγειν, ὅτι δύο λόγοι εἰσὶν, ὁ μὲν ἐνδιάθετος, ἡγεμόνος Ἑρμοῦ δῶρον, ὁ δ' ἐν προφορᾷ, διάκτορος καὶ ὀργανικὸς, ἕωλόν ἐστι, καὶ ὑποπιπτέτω τῷ· Τουτὶ μὲν ἤδειν, πρὶν Θέογνιν γεγονέναι. " Mercurium Hom. Hesiodusque (et Orph. l. c.) διάκτορον Ἀργειφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut solet, non explorate constat, aliis aliam originem assignantibus; quam quisque ad suam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime consuevit. Id quidem prorsus ineptum est, atque ab analogiæ legibus abhorrens, (sed v. Moschopul. supra, qui ἀλυκτοπέδη dictum ait pro ἀλυτοπέδη,) quod διάκτορον dici volunt inserto τ quasi διάτορον, οἷον διατόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενον, vel, διάτορον καὶ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν, sicut in Hes. et Etym. scribendum est: neque hoc omisit Cornut. de N. D. 16. Ἐνθένδε πρῶτον μὲν διάκτορος κέκληται, ἤτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τραχὺς, ἢ ἀπὸ τοῦ διαλέγειν (Ms. διάγειν) τὰ νοήματα ἡμῶν εἰς τὰς τῶν πλησίον ψυχάς· καθὸ καὶ τὰς γλώσσας αὐτῷ καθιεροῦσιν. (Eadem verba reperiuntur in Eudocia p. 154. ubi est διαλέγειν.) Verum duplex sententia potissimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, sed dispari ductu, vocem illam repeteus. Prima, quam probandam existimo, διάκτορον interpretatur Nuntium mandata perferentem, ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας: sic in Etym. refinge, διάγοντι (vulgo ἄγοντι) τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ, e Schol. ad Il. B. 203. ex illo vicissim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. (Cf. Orph. Hymn. 28=27. cui titulus Ἑρμοῦ θυμίαμα, λίβανον: Κωρυκιῶτα, μάκαρ, ἐριούνιε, ποικιλόμυθε, Ἐργασίαις ἐπαρωγὲ, φίλε θνητοῖς ἐν ἀνάγκαις· Γλώσσης δεινὸν ὅπλον, τὸ σεβάσμιον ἀνθρώποισιν· Κλῦθί μευ εὐχομένου, βιότου τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων, Ἐργασίῃσι, λόγου χάρισιν, καὶ μνημοσύνῃσιν.) Eust. ad Od. Π. p. 1809. e vetustis poetæ enarratoribus: Ἄλλοι δὲ νοοῦσιν ἑρμαίους, κοινῶς λόφους, σημεῖα ὁδῶν κατὰ ποσήν τινα διάστασιν * μιλιασμοῦ τυχὸν ἢ * σταδιασμοῦ· Ἑρμῆς γάρ φασι πρῶτος οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος καθήρας τὰς ὁδοὺς, εἶπον λίθους εὗρεν, ἀπετίθει ἔξω ὁδοῦ· ὅθεν τοὺς τοιοῦτόν τε ποιοῦντας καὶ τὰς ὁδοὺς τῷ Ἑρμῇ ὡς διακτόρῳ ἐκκαθαίροντας, εἰς τιμὴν Ἑρμοῦ τοὺς τῶν τοιούτων λίθων σωροὺς ἕρμαια ἢ ἑρμαίους λόφους καλεῖν. Altera Transvectorem animarum, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὸς umbras deducens Acherontis etiam trajectum procuret. Insignis est ad Hesiod. Ἔ. κ. Ἡ. 84. Procli locus, sed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργειφόντης δὲ, ἤτοι ὁ ἄργος (scr. ἀργὸς) φόνον, ἢ ὁ ἀργῶς φαίνων, nisi quis (cum Heinsio supra citato) præferendum censeat, ἐναργῶς φωνῶν, εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσε τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέσσος ὁ Χῖος, hic tamen aliæ vocis διάκτορος proprietates forte desunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, Νέσσος δὲ ὁ Χῖος, ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an D. Heinsius nostram emendationi suæ, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuisset præ laturus. (Heinsii emendationem, ἐναργῶς pro ἐν Ἀργῷ, nos quidem damnamus, quia prima pars illa vocis ἐναργῶς, nempe εν, non extat in voce Ἀργειφόντης, quæ sic derivata, ὁ ἐναργῶς φωνῶν, scribenda fuisset Ἐναργειφόντης. Sic tamen scripseruut et Grammatici veteres. Eust. 1522. Ἀλληγορικῶς μέντοι λάρῳ εἴκασται ὁ Ἑρμῆς, διά τε τὸ λευκὸν, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐναργὲς, ἀφ' οὗ καὶ Ἀργειφόντης καλεῖται ὡς λόγος ἐναργῶς φαίνων τὰ κατὰ ψυχήν. Etym. M. Ἀργειφόντης——ὁ ἐναργεῖς τὰς φαντασίας ποιῶν, ἐπάνω γάρ, ὥς φασι, τῶν ὀνείρων ἐστὶν ὁ Ἑρμῆς. Etym. Gud. Ἀργειφόντης· παρὰ τὸ * ἐναργεῖν, l. ἐναργεῖς, τὰς φαντασίας ποιεῖν. Οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήσει τοῦ Ἡσιόδου.——Δῆλον δὲ ὡς εἴρηται τὸ ἀργὸν καὶ ἐπὶ τοῦ ταχέως, καὶ ἐπὶ τοῦ λευκοῦ· νῦν οὖν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ κεῖται, ἵν' ᾖ ἐπὶ τοῦ ἐναργεῖς, τοῦτ' ἔστι προδήλους, τὰς φαντασίας ἐπιπέμπειν. Ἀργειφόντης——ὁ ἐναργεῖς τὰς φαντασίας ἀποτελῶν, ὀνειρόπεμπος, l. * ὀνειρόπομπος, γάρ ἐστιν. Ἀργειφόντης· παρὰ, adde τὸ, ἐναργεῖς τὰς φαντασίας ποιεῖν, ὡς φησιν Ἀλεξίων καὶ Ἀρίσταρχος, ἢ Ἀργειφόντης, ὁ μεγάλως φανταζόμενος τοῖς ὀνείροις, ὡς Δίδυμος καὶ Τρύφων. Schol. Ven. ad Il. Ω. 24.: Ἀργειφόντην· οὐχ ὅτι κατὰ τοὺς Ἡσιόδου μύθους τὸν βουκόλον Ἰοῦν ἐφόνευσεν, ἀλλ' ἐπειδὴ μία παντὸς λόγου φύσις ἐκφαίνει ἐναργῶς τὸ νοούμενον. Ita vero scribentes Grammatici illi vocem Ἀργειφόντης non ab ἐναργὴς derivarunt, sed ab ἀργὸς, cujus vocabuli synonymum est ἐναργὴς, ut clare evincit Etym. Gud. νῦν οὖν, sc. τὸ ἀργὸν, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ κεῖται, ἵν' ᾖ, sc. ὁ Ἀργειφόντης, ἐπὶ τοῦ ἐναργεῖς, τοῦτ' ἔστι προδήλους, τὰς φαντασίας ἐπιπέμπειν. Non male igitur D. Heins. Proclo, pro vulg. ὁ ἐν Ἀργῷ φωνῶν, restituendum censet ὁ ἐναργῶς φωνῶν. Emendatio, ἀργῶς φαίνων, nobis maxime arridet ob verba hæc Cornuti de N. D. 16. et Eudociæ p. 154. Ἀργειφόντης δέ ἐστιν, οἱονεὶ Ἀργεφάντης, l. Ἀργειφάντης, ἀπὸ τοῦ ἀργῶς πάντα φαίνειν καὶ σαφηνίζειν, τὸ γὰρ λευκὸν ἀργενὸν, l. vel ἀργεῖνον vel ἀργεννὸν, vel potius ἀργὸν, in Eudocia est ἀργεννὸν, ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ· ἢ ἀπὸ τῆς κατὰ τοῦ φοιτᾶν ταχύτητος, καὶ γὰρ τὸ ταχὺ ἀργὸν λέγεται κατ' ἀντίφρασιν. " Ἀργεοφάντης ex Epigr. affertur, ut ἱεροφάντης, Proclo ὁ ἐν ἀργῷ φωνῶν. Mox, ἢ ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν φωνὴν ταχύτητος, vel, ut alius, ἢ ἀπὸ τῆς κατ' ἀντίφρασιν ταχύτητος. Prior lectio confirmatur per ἔπεα πτερόεντα.' Gale.) Εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἑρμηνευτικὸς in Tzetze reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandæ gloriam hic Mercurio eripere: sed magis obstat Schol. ad Il. B. 104.: (Ἀργειφόντῃ· ἀργῷ καὶ καθαρῷ φόνου· εἰρηνικὸς γὰρ ὁ Ἑρμῆς. Eust. 182. Τὸν δ' αὐτὸν καὶ Ἀργειφόντην ἐπονομάζει, ὡς ἀργὸν φόνου· εἰρηνικὸν γὰρ ὁ λόγος· ὁ δὲ μῦθος Ἀργειφόντην τὸν φονέα τοῦ Ἄργου καλεῖ. Etym. Gud. Ἀργειφόντης——ὁ ἀργὸς φόνου, εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς, ὅπερ Ὅμηρος φῇ· διὰ τῆς Ἶριδος γίνεται * διαγγελία ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ Ἑρμοῦ. Ἀργειφόντης——ὅτι καταργεῖ τοὺς φόνους, εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς. Ἀργειφόντης——ἀργὸς φόνου καὶ εἰρηνικός. Apollon. Lex. Ἀργειφόντης· ἢ ὁ ἀργὸς φόνου καὶ καθαρός. Ἔνιοι δὲ, τὸν ἀργὸν φόνον, ἢ καταργοῦντα τοὺς φόνους, εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεός. " Ἀργὸν φόνον, locus corruptus. Lego ἀργὸν φόνου vel φόνων, cujus explicatio immediate sequitur, sc. καταργοῦντα τοὺς φόνους.' Villois. Sed emendatio hæc non placet, cum præcedat ὁ ἀργὸς φόνου καὶ καθαρός. Schol. min. ad Il. Π. 181.: Ἀργειφόντης· ὁ Ἑρμῆς, ἀγνὸς, καὶ ἀργὸς, καὶ καθαρὸς φόνου, εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεός. Orph. Hymn. l. c. Ὅς χείρεσσιν ἔχεις εἰρήνης ὅπλον ἀμεμφές. Cornut. l. c. Οἱ δ' ἀποπληροῦντες, περὶ τὴν εἰρημένην ῥάβδον, τὸ τοῦ κηρυκίου σχῆμα δράκοντες, σύμβολόν ἐστι τοῦ καὶ τοὺς θηριώδεις ὑπ' αὐτοῦ καλεῖσθαι, Ms. κεκλῆσθαι καὶ καταθέλγεσθαι, λέοντας, Ms. λόντος, τὰς ἐν αὐτοῖς διαφορὰς, καὶ συνδέοντας, Ms. συνδέοντος, αὐτὰς ἅμματι δυσλύτῳ· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ εἰρηνοποιὸν δοκεῖ τὸ κηρύκιον εἶναι. Κηλεῖσθαι leg. esse monet Gale. In Eudocia l. c. ubi idem articulus reperitur, verba sic leguntur: Σύμβολόν ἐστι τοῦ καὶ τοὺς θηριώδεις ὑπ' αὐτοῦ κηλεῖσθαι δέοντος τὰς ἐν αὐταῖς διαφορὰς, καὶ συνδέοντος αὐτὰς ἅμματι δυσλύτῳ. Lege, κηλεῖσθαι, λύοντος τὰς ἐν αὐταῖς δ. Illud καὶ καταθέλγεσθαι, quod Gale. e Ms. suo affert, pro glossemate habendum est, cum id non extet in Eudocia. Sed hæc omnia nihil omnino faciunt ad tuendam vulg. lect. in Procli loco, Ἀργειφόντης δὲ, ἤτοι ὁ ἀργὸς φόνου, ἢ ὁ ἀργῶς φαίνων· εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής. Sermo enim hic est non, ut in illis locis, de pacifico deo, sed de deo omnia clare ostendente et perspicue declarante. Sed non bene conveniunt, nec in una sede morantur vv. εἰρηνικὸς et ἀψευδής. Proculdubio igitur amplectenda est Heinsii sententia, reponentis ἑρμηνευτικὸς καὶ ἀψευδής. Quanquam ad vocem ἑρμηνευτικὸς Proclo vindicandam nihil opis fert ille Tzetzæ locus, quia ap. Tzetz. agitur de etymo vocis Ἑρμῆς, non vocis Ἀργειφόντης: Ὁ δὲ προφορικὸς λόγος Ἑρμῆς λέγεται, παρὰ τὸ ἑρμηνευτικὸς εἶναι.) Quin ipsum διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; et in Hes. legas Διακτόρως· εἰρηνικῶς, s. potius, Διακτόρῳ· εἰρηνικῷ. (Albertii

Cyrill. Lex. Ms. Διάκτορος· εἰρηνικός. Sed vel graviter lapsus est uterque Lexicographus, vel culpa in Librarios conferenda est, qui εἰρηνικὸς pro ἑρμηνευτικὸς scripserint. Grammatici veteres ut tradunt διάκτορον dictum esse οἷον διάτορον καὶ σαφῆ ἐν τῷ λέγειν, vel διατόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενον, sic Ἀργειφόντην dici volunt quasi ἀργῶς πάντα φαίνοντα καὶ σαφηνίζοντα. Unde utraque vox explicari possit per ἑρμηνευτικός. At εἰρηνικός ad v. Ἀργειφόντης unam trahi potest. Iidem enim Grammatici scribunt e quorundam sententia, Ἀργειφόντην dictum esse quasi ἀργὸν καὶ καθαρὸν φόνου, εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεός.) Nessi autem Chii, sic enim quam Νέσος malo, qui rarissimus ap. veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a Diog. L. 9, 58. Schol. Homer. Ms. ap. Spanhem. ad Julian. Cæs. in Prob. Not. p. 74. Idem etymon Etymologus consignavit: Ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκότων κομίζειν, (quod bene notandum est, cum etymologiam indicare videatur a v. κέαρ, ut hæc Zonaræ, Ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑρμοῦ ὁ τὰ κτέρεα καὶ τὰ θύματα τοῖς τετελευτηκόσι κομίζων, a v. κτέρεα, qua nihil ineptius excogitari potest,) ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχάς, τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθετον. Διάγειν vero, quod est Trajicere, Transvehere, de Charonte posuit Aristoph. Ran. 140. Ἐν πλοιαρίῳ γυννοτιῶ σ' ἀνὴρ γέρων Ναύτης διάξει, δύ' ὀβολὼ λαβών: et commode Schol. Æsch. Sept. c. Th. 864. ⁕ ναυστόλον θεωρίδα, quomodo Cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, Lucian. (Contempl. 1.) ut Mercurium jure Charo non tantum ξύμπλουν, sed etiam ⁕ ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat." Hemsterh. ad Lucian. 1, 489. In Dial. Mercurii et Maii p. 275. pro ξυνδιάκτορος dicit συνδιαπράττειν. Τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνας τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ· οὐ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, κἂν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. " Ernest. ad Il. B. 103. (" De epitheto διάκτορος inprimis videndus T. H. ad Lucian. qui probat eos, qui a διάγειν, sc. τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ducunt, et interpretantur Nuntium mandata perferentem, nisi quis malit simpliciter a διάγειν ducere, ut Ministrum significet vel nuntiis perferendis, vel aliis mandatis peragendis.")" Schæf. Mss.]

Διακτορία, (ἡ,) Functio perferendi mandata, ut faciunt internuntii, vel id ministerium. Affertur et e Theophr. H. P. 4, 12. Τὸν γὰρ οὕτω τμηθέντα συχνοῖς μὲν ἔτεσιν ὕστερον γίνεσθαι χρήσιμον, καὶ προκαταυλήσεως δεῖσθαι πολλῆς, συμμύειν δὲ τὸ στόμα τῶν γλωττῶν, ὃ πρὸς τὴν διακτορίαν εἶναι χρήσιμον, ubi expositio quæ datur voci διακτορίαν, magis conveniret voci ⁕ διατορίαν, de qua tamen et ipsa dubitatur. Vide Διάτορος. [" Διατορίαν, vel, ut scriptum est, διακτορίαν, interpretor Claram, concinnam, elatam pronuntiationem, vel cantum. Sic vocem διατορίαν exponendam docet quod sequitur, Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν πλάσιν μετέβησαν, ἡ τομὴ μετεκινήθη. Διατορία et πλάσις opponuntur. In tibiarum et ussæ vocis cantu, qui καμπὰς, Flexus, affectant, et minutiones, vocem submittere coguntur, ut eam cum spiritu possint per varios sonorum flexus distribuere; ex adverso qui concinna, clara, διατόρῳ voce canere volunt, effuso largius habitu, nec tot flexibus lascivire, nec varie voce ludere ac luxuriari possunt, ut illi, qui submissius canunt." Bodæus 476. " Διακτορία, Cantus vehementior vel acutior. Hinc Mercurius ap. Hom. διάκτορος Ἀργειφόντης. Tibiæ γλῶττα συμμύει τῷ χρύνῳ, Per ætatem contrahitur, et inde χρήσιμος πρὸς τὴν διακτορίαν. N. B. Forsan ἡ διακτορία in scena antiqua Cantus præludens, Angl. *Overture.*" Stackhous. Lect. διατορία in Lex. suum recepit Schneider. " Theodorus, Sed ora linguarum comprimi, quod erat illis theatrorum moribus utilius. Plinium postremis his verbis secutus est. Verum διακτορία aliud est, quam Theatrorum mores. Significat enim Ingressum nuntiorum. Contentiore namque tum concentu opus est: ita ligulæ tibiarum sese comprimunt." J. C. Scalig. ‖ Διακτορία, Ministerium, Administratio, Munus. Noun. Paraphr. in Jo. 12. p. 155. φιλοστόργῳ δὲ μενοινῇ Μάρθα διακτορίην πολυχανδέος εἶχε τραπέζης. Jul. Ægypt. Epigr. 11. Δέχνυσο καὶ γλυπτῆρα σιδήρεον, ᾧ θρασὺς Ἄρης Σὸν Μούσαις ἰδίην δῶκε διακτορίην, Ἑρμείη, σὰ γὰρ ὅπλα.]

" Ἐνδιάγω, Agito s. Dego in, Versor in." [Agath. Epigr. 25. ἡ δ' ὁλολυγὼν Τρύζει, τρηχαλέαις ἐνδιάουσα βάτοις. " Ἐνδιάουσα revocatum ex Ed. Flor. pr. Vat. Cod. et quatuor Planudeis. Vulgo ἐνδιάγουσα." Jacobs.]

[⁕ Προδιάγω, UNDE] " Προδιαγωγὴ, (ἡ,) e " Plut. pro Aquæductus longior," [Quæst. Nat. 9, 617. Πολλοὶ δὲ καὶ κηρίνοις ἀγγείοις ἀναλαμβάνουσιν ἐκ τῆς θαλάττης ὕδωρ γλυκὺ διηθούμενον, ἀποκριτομένου τοῦ ἁλυκοῦ καὶ γεώδους· ἡ δὲ καὶ ἀργία καὶ προδιαγωγὴ παντάπασι τὴν θάλατταν διηθουμένην, πότιμον ἀποδίδωσι, τῷ κατέχειν ἐν ἑαυτῇ καὶ μὴ διέναι τὸ γεῶδες, ubi vertitur, Longior procursus.]

Συνδιάγω, Simul dego. Συνδιάγω ὑμῖν, Vobiscum dego, Vobiscum versor, Diosc. in Præfat. lib. 1. (p. 2.) Ap. Aristot. Rhet. 2, Ἔτι τοὺς ἡδεῖς συνδιαγαγεῖν καὶ συνδιημερεῦσαι, Jucundos in convictu. [" Joseph. A. J. 10, 9, 2." Wakef. Mss. Schol. Plat. 47. Jambl. V. P. 29. Ταῦτα πάντα καὶ ἕτερα πλείω τοιαῦτα Πυθαγόρας πλάσματα καὶ ποιήματα εἰς ὠφέλειαν καὶ ἐπανόρθωσιν τῶν συνδιαγόντων ἐπενοεῖτο. Aristot. Rhet. 9, 4. bis. Const. Manass. in Meursii Opp. 7, 517. Suid.: Συνδιοίσεις· συνδιάξεις, συμβιώσεις. Καὶ συνδιοίσεις τὰ παρόντα αὐτῷ. " Sic etiam habent Mss. Par. B et Γ. At antiquissimus Cod. A. ⁕ συνδιώξεις, (pro συνδιοίσεις.)" Kust. In Ed. Mediol. est: Συνοίσεις· συνδιοίσεις, συνδιάξεις. Καὶ συνδιάξεις τὰ παρόντα αὐτῷ. " Depromtus est h. l. e Synes. Ep. 118." Toup. Emm. 2, 218.]

[⁕ Συνδιαγωγὴ, ἡ, Commercium, Consuetudo cum aliis. Just. Mart. Dial. 266=231. Ἡ μὴ κοινωνεῖν αὐτοῖς τῆς τοιαύτης συνδιαγωγῆς αἰρῶνται. Maximi Scholia in Dionys. Areop. p. 169. Αἱ ἀγελαῖαι συνδιαγωγαί.]

Εἰσάγω, Induco, Introduco, Intromitto. Hom. Od. Ξ. (419.) Οἱ δ' ὑν εἰσάγαγον [εἰσῆγον] μάλα πίονα πενταέτηρον. Apud Is. εἰσάγειν δῶρα, Afferre munera exponitur. Verbo εἰσάγω opponitur ἐξάγω: sic Xen. τοῖς κάμνουσιν ἰατροὺς εἰσάγειν dixit, Medicos intromittere ad ægrotos, vel adducere. Quidam interpr. Medicos ægrotis adhibere. [*To call in a physician.* Demosth. 1159. Ἐπειδὴ τοίνυν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἐπαγγειλαντός μου αὐτῷ θεραπεύειν τὴν ἄνθρωπον, ἣν συνέκοψαν, καὶ ἰατροὺς εἰσάγειν, οὐκ ἐφρόντιζεν, ἐγὼ αὐτὸς εἰσήγαγον ἰατρὸν, ᾧ πολλὰ ἔτη ἐχρώμην. Xenoph. Mem. 2, 3, 3. Οἰκέτας ἰατροὺς εἰσάγοντας, " Adducentes, Arcessentes," Lex. Xenoph.] Passiva εἰσάγεσθαι et ἐξάγεσθαι, Importari et Exportari, Demosth. pro Cor. (276.) Οὔτε γὰρ ἐξήγετο τῶν ἐκ τῆς χώρας γιγνομένων οὐδὲν, οὔτ' εἰσήγετο, ὧν ἐδεῖτ', αὐτῷ. Sed εἰσάγομαι activa etiam signif. positum reperitur, ut ap. Aristot. Ἀλλὰ μὴν εἰσάγονταί γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰατροὺς, Introducunt. Exponitur et Accersunt, Acciunt. Sic e Xen. paulo ante εἰσάγειν. Polyb. 2, (37.) Τούτους εἰς τὰς οἰκίας ἰδίας εἰσαγόμενοι, οὐδὲν ἀπέλιπον τῆς μετὰ ἀλλήλων φιλοφροσύνης. ‖ Εἰσάγω, Introduco, ut cum in scriptis nostris personas introducimus loquentes.

Εἰσάγω, verbum forense, In judicium sisto, ut B. interpr. in hoc loco Dem. in Timocr. Δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα καὶ εἰσαγόντων εἰς τὴν Ἡλιαίαν, Eum undecimviri in vincula conjiciunto atque ad judicium sistunto. Idem Dem. pro Cor. (266.) Ὅτ' ἐμὲ εἰσῆγον οἱ λογισταὶ, Cum a ratiociniorum præfectis rationem gestæ administrationis reposcebar. Dicebatur autem εἰσάγειν interdum actor, interdum judex, qui et εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον dicitur a Dem. [1147. 1175. Xenoph. de Præf. Eq. 1, 9. et 10.] Ceterum plena locutio est εἰσάγειν τὴν δικὴν, vel εἰσάγειν τὴν γραφὴν, Dictare judicium, de quibus vide Bud. Comm. 111—112.

Εἰσάγειν ap. Hom. pro εἰς ἓν ἄγειν, In unum ad-

ducere, ut exponit Eust. in Il. M. (18.) πυταμῶν μένος εἰσαγαγόντες. ‖ Item ἐσάγειν, positum pro εἰσάγειν, accipi ait pro εἰσιέναι vel ὑπάγειν in Il. Z. (252.) Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, intelligens, ut opinor, esse ἐσάγουσα Λαοδίκην, pro ἄγουσα ἐς Λαοδίκην, Proficiscens ad Laodicen; nam et brevium Schol. auctor habet πρὸς Λαοδίκην πορευομένη. Eust. in illo etiam præced. loco ait εἰσαγαγόντες posse intelligi εἰσελθόντες, sed βιαίως καὶ μυθικῶς id intellectum iri.

" Ἐσάγω, Ionice et Attice pro εἰσάγω, Introduco, " vel Duco aut Deduco in Il. Ω. (446.) de Mercurio, " ἄφαρ δ' ὤιξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας, Ἐς δ' ἄγαγε " Πριαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀκήνης. At Il. Z. " 252, Λαοδίκην ἐσάγουσα, pro πορευομένη πρὸς Λαο- " δίκην. Neutraliter enim aliquando accipitur pro " Introeo, Ingredior, ut et alia ab ἄγω composita."

[Εἰσάγω, " Puerum ap. phratoras introduco, h. e. Ejus corpus coram sistere in collegio curialium, nomen ejus ad eos edere, idque in album inscribi curare. Εἰσαγαγεῖν εἰς τοὺς φράτορας ἠναγκάσθη, 1011, 24. 1313, 18. 1315, 20. Εἰσάξειν τοὺς παῖδας αὐτῆς εἰς τοὺς φράτορας, (sub. τοὺς ἑαυτοῦ,) ὡς αὐτοῦ ὄντας, 1357." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Vide et Isæum " 61, 17. 208, 6. 258, 9. 265, 16. hoc significatu etiam simplex εἰσάγειν usurpatur, 61. ult. 169. ult. 257, 13." Reisk. Ind. Gr." Aristoph. Av. 1669.]

[Εἰσάγω εἰς τοὺς θιάσους τοῦ Ἡρακλέους. Isæus 248. Εἰς τοίνυν τὰ ἱερὰ ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς τὸν Ἀσπάσιον παῖδα ἦγε μεθ' ἑαυτοῦ, ὥσπερ καὶ ἐμὲ πανταχῆ· καὶ εἰς τοὺς θιάσους τοῦ Ἡρακλέους ἐκεῖνον εἰσήγαγεν, ἵνα μετέχοι τῆς κοινωνίας· αὐτοὶ ὑμῖν οἱ θιασῶται μαρτυρήσουσιν. " I. e. τῆς αὐτῶν κοινωνίας. Quodnam autem hoc fuerit collegium thiasotarum Herculis, quo ortum, cur institutum, quibus legibus usum, quibus gavisum privilegiis et juribus, mihi non constat. Videtur ejusmodi sodalitium fuisse, atque ævo medio fuit Calendariorum." Reisk.]

[Εἰσάγω, Valck. ad Herod. 232. ad Charit. 256. Alcest. 1115. ad Xenoph. Mem. 1, 1, 1. 1, 2, 49. Valck. Oratt. 363. Εἰσάγω ἀγῶνα, Fac. Pausan. 1, 312. Εἰσάγω fabulam, Doceo, Casaub. ad Athen. 52. Fischer. ad Palæph. 183. a. Ind. Palæph. ad Cornel. Nep. 322. Staver. Ἐσάξασθαι, ad Herod. 388. ubi et de εἰσῆκται. Εἰσάγω, Eo ad, ad Il. 3, 252. Εἰσῆχεν, εἰσαγήοχεν, Valck. ad Xenoph. Mem. 249. (Vide infra.) Εἰσάγω, Hemst. ad Schol. Plut. 425. (" Καὶ γὰρ ἐν ταῖς τραγῳδίαις μετὰ λαμπάδων εἰσήγοντο αἱ Ἐριννύες. Suid. in Τραγῳδία, εἰσήρχοντο, ubi plura quædam hinc sunt excerpta: nihil interest, utro modo scribatur. Scholiastæ maneat suum εἰσήγοντο: paulo ante, οἱ ποιηταὶ εἰσήγουσι, quod frequentissimum; nam quod v. 423. dixit, Ἐριννύας εἰσφέρειν, multo minus est usitatum.') De comœdiis, Aristoph. Lys. Argum. Epigr. δ΄. 220. Vertitur Intro, Dionys. H. 1, 535. Heyn. Hom. 5, 245. 365. Εἰσάγω, verbum forense, Wakef. Eumen. 583=585. Abresch. Æsch. 2, 87. Stanl. Eumen. 585. Brunck. Aristoph. 2, 100. Heindorf. ad Plat. Gorg. 132. ad Charit. 439. 455. 481. 657. Wakef. Alc. 554. (1134.) S. C. 4, 30." Schæf. Mss. Auctor incertus in Compend. Rhetor. p. 8. Scheff. Καὶ τὸ μὲν οἰκεῖον κεφάλαιον δεῖ θετικῶς εἰσάγειν τὸν ῥητορεύοντα, ubi v. not. p. 48. Εἰσαγαγεῖν εἰς τὰς σπονδὰς, Abresch. Diluc. Thuc. 517.]

[" Εἰσαγόμενοι et ἀρχόμενοι vocantur Catechumeni, quibus prima fidei Christianæ elementa traduntur. Orig. c. Cels. 3. p. 142. Χριστιανοὶ δὲ, κατὰ τὸ δυνατὸν αὐτοῖς, * προβασανίσαντες τῶν ἀκούειν σφῶν βουλομένων τὰς ψυχὰς, καὶ κατ' ἰδίαν αὐτοῖς * προεκφάσαντες, ἐπὰν δοκῶσιν αὐτάρκως οἱ ἀκροαταὶ, πρὶν εἰς τὸ κοινὸν εἰσελθεῖν, ἐπιδεδωκέναι πρὸς τὸ θέλειν καλῶς βιοῦν· τὸ τηνικάδε αὐτοὺς εἰσάγουσιν, ἰδίᾳ μὲν ποιήσαντες τάγμα τῶν ἄρτι ἀρχομένων καὶ εἰσαγομένων, καὶ οὐδέπω τὸ σύμβολον τοῦ ἀποκεκαθάρθαι ἀνειληφότων: 143. (Καὶ ὡς ἐκ νεκρῶν ἀναστάντας, ἐὰν ἀξιόλογον ἐνδείξωνται μεταβολὴν, χρόνῳ πλείονι τῶν κατ' ἀρχὰς εἰσαγομένων ὕστερόν ποτε προσίενται. Et,) Ὁ δ' αὐτὸς ἐπιστάμενος μέν τινα τροφὴν εἶναι τελειοτέραν ψυχῆς, τὰ δὲ τῶν εἰσαγομένων παραβάλλεσθαι γάλακτι νηπίων, φησί· Καὶ γεγόνατε χρείαν ἔχοντες γάλακτος, οὐ στερεᾶς τροφῆς. Vide de hoc ritu Tertull. Apolog. et c. 39. Euseb. P. E. 12. p. 337. Παρ' ἡμῖν τοῖς μὲν ἄρτι εἰσαγομένοις καὶ τὴν ἕξιν ἀτελέσιν, ὡς ἂν τὰς ψυχὰς νηπίοις, ἁπλούστερον ἢ ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἀνάγνωσις παραδίδοται. Hinc εἰσαγομένοις opponit ibidem τοὺς τὴν ἕξιν προβεβηκότας, καὶ πολιοὺς τὸ φρόνημα." Suicer. Thes. Cf. Εἰσαγωγὴ, et Εἰσαγωγικός.]

[Εἰσῆχεν, Ἀττικῶς· εἰσαγήοχεν, Ἑλληνικῶς, Mœris. " Vide Phrynich. 46. (supra in Ἄγω citatum,) et Thom. M. (Εἰσῆχε κάλλιον ἢ εἰσαγήοχεν, ἀπὸ τοῦ εἰσάγω, εἰσάξω, εἰσῆχα.) Cf. Dorv. ad Char. 481. Εἰσαγηοχότας tamen legitur ap. Demosth. de Cor. 318(=238.) καταγήοχεν, 323(=249.) Alterum rarius, ac propterea ἄχρηστον dixit Moschopul. Π. Σ. 187." Pierson. " Συναγηοχὼς, Joseph. 734. f. 765. b. προσαγηόχασιν, Synes. 175. a. Joseph. 500. c. 542. g. Liban. 2, 542. a. ἀγηόχει, Polyb. Excerpt. Legat. 1281. εἰσῆγε, Liban. 1, 54. a. ἐπεισῆχει, 2, 659. a. Vide Hes. Προσαγηόχασι, Cornucop. 195. a. 217. a." Witter. ad Thom. 274. Hesych. Ἐλαγήοχασιν· εἰσήνεγκαν. Idem et Zonar.: Εἰσαγηοχώς· εἰσενεγκών. 1 Reg. 21, 15. Ὅτι εἰσαγηόχατε αὐτὸν * ἐπιλημπτεύεσθαι πρὸς μὲ, ubi Ald. εἰσηγάγετε, C. εἰσηνέγκατε. In Hes. glossis vulgo legitur εἰσαγεώχασιν—εἰσαγεωχὼς, quæ correxit Biel. Sic in Diosc. Præf. lib. 1. p. 2. habemus συναγηώχαμεν pro συναγηόχαμεν. Plura dedimus in Ἄγω. Vide et Schæf. Mss. supra.]

[Εἰσαγαγόντε· εἰσαγαγόντες, δυϊκῶς. (" Est forte varia lectio Il. M. 18., ubi vulgo εἰσαγαγόντες. Loquitur ibi de Neptuno et Apolline." Albert.) Εἰσηγαγέτην· εἰσήγαγον, δυϊκῶς. Hesych. J. Poll. 8, 71. Ἐμβληθῆναι εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἐμπεσεῖν, εἰσαχθῆναι, ἀπαχθῆναι, καταχεθῆναι, καὶ ἐμβαλεῖν, εἰσαγαγεῖν, ἀπαγαγεῖν: 91. de Polemarchi officio, Εἰσάγων δὲ δίκας ἀποστασίου, ἀπροστασίου, κλήρων, μετοίκων: 126. Οἱ δὲ ναυτοδίκαι ἦσαν, οἱ τὰς τῆς ξενίας δίκας εἰσάγοντες· ὑβριστοδίκαι δὲ ἐκαλοῦντο, εἴ τι χρὴ Κρατερῷ πιστεύειν, τῷ τὰ ψηφίσματα συνάγοντι, οἱ μὴ βουλόμενοι τὰς δίκας εἰσαγαγεῖν: 87. de Thesmothetis, Καὶ τὰς προβολὰς εἰσάγουσι, καὶ τὰς τῶν παρανόμων γραφάς: 88. Εἰσάγουσι δὲ καὶ δοκιμασίαν ταῖς ἀρχαῖς,—καὶ τὰ σύμβολα τὰ πρὸς τὰς πόλεις κυροῦσι, καὶ δικαστὰς (lege cum Valck. ad Scap. marg. δίκας) ἀπὸ συμβόλων εἰσάγουσι, καὶ τὰς τῶν ψευδομαρτυριῶν ἐξ Ἀρείου πάγου: 97. Ἀποδέκται δὲ ἦσαν δέκα, οἳ τούς τε φόρους, καὶ τὰς εἰσφορὰς, καὶ τὰ τέλη ὑπεδέχοντο, καὶ τὰ περὶ τούτων ἀμφισβητήσιμα ἐδίκαζον· εἰ δέ τι μεῖζον εἴη, εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον: 102. Ἐπεμελοῦντο δὲ (οἱ ἕνδεκα) τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, καὶ ἀπῆγον κλέπτας, ἀνδραποδιστὰς, λωποδύτας, εἰ μὲν ὁμολογοῖεν, θανατώσοντες, εἰ δὲ μὴ, εἰσάξοντες εἰς τὰ δικαστήρια, κἂν ἁλῶσιν, ἀποκτενοῦντες: 93. Εἰσαγωγεῖς, ἀρχῆς κληρωτῆς ὄνομα· οὗτοι δὲ τὰς δίκας εἰσήγαγον πρὸς τοὺς διαιτητάς.]

[Εἰσάγω, et ἄγω conf. Xenoph. K. A. 7, 3, 13. Παῖδα ἀγαγὼν ἐδωρήσατο, all. εἰσαγαγών. Εἰσάγω et εἰσφέρω conf. Idem in Œcon. 7, 25. Φυλάττειν τὰ εἰσενεχθέντα, margg. εἰσαχθέντα. Εἰσάγω et ἀντεισάγω conf. Hierocles 98. Εἰ μὲν οὖν προϊὼν ὁ λόγος καὶ ἄλλους κρείττονας ἡμῶν τινὰς ἀντεισήγαγεν, ubi Cod. Medic., teste J. C. Wolfio Diss. Epist. 24., εἰσῆγεν exhibet. Teste eodem Wolfio 35. idem Cod. Med. in Hierocle 136. Μέτρον ἐπιστῆσαι δεῖ τῇ τῶν εἰσαγωγίμων πληρώσει, καὶ τῇ τῶν διαφορούντων κενώσει, habet εἰσαγομένων, sed Wolf. putat prius illud e glossemate irrepsisse.]

[* Εἰσακτέον, Introducendum, In jus vocandum. Xenoph. de Præf. Eq. 1, 10. Εἰς τὸ δικαστήριον τούτους εἰσακτέον. Aristoph. Vesp. 839. Τοῦτ' ἄρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ Εἰσακτέον μοι. Hermog. 370.]

[* Εἰσακτὴς, ὁ, Inductor, Gl.]

Εἰσαγωγὴ, Introductio, Intromissio, Importatio. Syn. Epist. 57. Εἰσαγωγῆς ἄρτων ἀπηγορευμένης τοῖς δεσμοφύλαξι. [J. Poll. 9, 22. Οὐκ ἀρκοῦσαν τρέφειν τοὺς οἰκήτορας, εἰσαγωγῆς χρήζουσαν, εἰσαγωγίμων σιτίων, ἐπεισάκτων τροφῶν.] ‖ Εἰσαγωγὴ, sequendo signif. τοῦ εἰσάγειν, cum est verbum forense, Constitutio judicii in aliquem. Et τὴν δίκης εἰσαγωγὴν ἀναδύεσθαι καὶ παραιτεῖσθαι, Experiundi juris potestatem auferre, certamenque detrectare, B. C. 51. ‖ Est præterea εἰσαγωγὴ, Scriptio qua prima artis ali-

cujus elementa tradimus, et ad eam lectores velut introducimus, id est ad ejus cognitionem. [Schol. Plat. 234. Εἰσαγωγὰς δὲ τούτων, καὶ προσελήσεις· εἰσαγωγαί εἰσιν αἱ εἰς τὰ δικαστήρια * εἰσενέγξεις ἑκάστου (sic) τῶν δικῶν, καὶ εἰσαγωγεῖς, οἱ τοῦτο ποιοῦντες. Hes. Εἰσαγωγή· ἀρχὴ Ἀθήνῃσι τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγόντων. "L. εἰσαγωγεῖς." Scal. "Pessime—γοὺς exhibet Ed. Schr. Sed nihil mutandum esse, docet Ulpian. Enarr. in Dem. c. Mid. 151. ubi totidem verba." Albert. Plut. de Audit. 6, 158. Ἀναστάντες γὰρ ἀπὸ τοῦ θρόνου, καὶ ἀποθέμενοι τὰ βιβλία καὶ τὰς εἰσαγωγὰς, ἐν τοῖς ἀληθινοῖς τοῦ βίου μέρεσι μικροὶ καὶ ὑπὸ χεῖρα φαίνονται τοῖς πολλοῖς. Gl. Εἰσαγωγή· Inductio, Introductio, Institutio, Institutum. "Propositio, Declaratio, ut τοῦ κεφαλαίου εἰσαγωγὴ, Firmamentorum propositio et tractatio, ap. Hermog. π. Εὑρεσ. 3. p. 90. ut quatuor modis, προτάσει, ὑποφορᾷ, ἀντιπροτάσει, λύσει. Cum vero a Dionys. H. Censur. Scriptt. 11. p. 423. Euripides dicitur πολὺς ἐν ταῖς ῥητορικαῖς εἰσαγωγαῖς, significantur artificia, methodus, et formæ dicendi, quibus oratores maxime uti soleant." Ernest. Lex. Rhet. A. Gell. 16, 8. "Cum in disciplinas dialecticas induci atque imbui vellemus, necessum fuit adire atque cognoscere quas vocant Dialectici εἰσαγωγάς." Zonar. * Εἰσαγωγῶ· τὸ ὁδηγῶ, καὶ εἰσαγωγὴ, ἡ ἐπὶ τὰ τέλη * ὁδήγησις τῶν λόγων. "K. τέλεια, recte; explicatur enim usus ecclesiasticus." Tittmann.]

"Εἰσαγωγικὸς, ἡ, ὸν, Introductorius. Liber aliquis s. tractatus dicitur εἰσαγωγικὸς, ad verbum "Introductorius, quo aliqui adhuc rudes ad aliquam "disciplinam velut introducuntur. Item τὸ εἰσαγωγικὸν, Quod datur pro importatione." ["Εἰσαγωγικοὶ sunt Incipientes, Tirones, Pueri adhuc in prima disciplina constituti. Hes. Εἰσαγωγικούς· νεαροὺς, *ἀρχαρίους. Lat. Novelli. Vide Ἀρχάριος. Theophanes Homil. 2. p. 8. rationem reddens, cur Christus multa per parabolas docuerit inter alia scribit: Ἐπειδὰν πρὸς τοὺς εἰσαγωγικοὺς ἐποιεῖτο τοὺς λόγους, καὶ παχεῖς τὴν διάνοιαν, τούτοις δὲ μᾶλλον ἁρμόδιον ἡ ἐν εἴδει διηγήματος ἐσχηματισμένη διδασκαλία,—διὰ τοῦτο ἐν παραβολαῖς διαλέγεται μάλα γλυκέως τοῦτο ποιῶν. Et Hom. 22. p. 140. Διὰ τοῦτο προσήκει νοεῖν, ὡς τὸ ἀκολουθῆσαι Χριστῷ, καὶ τοῖς εἰσαγωγικοῖς ἐφαρμόζει, καὶ τοῖς εἰς τὸ τέλειον φθάσασι τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως. Et p. 141. Πάλιν εἰσαγωγικὴν φωνὴν ἀκούει, Ἐὰν θέλω μένειν αὐτὸν ἕως ἔρχομαι, τί πρός σε; Jo. 21, 23. Ita Baptismus Joannis vocatur εἰσαγωγικὸν βάπτισμα, de quo in Βάπτισμα. Ita ap. Dionys. Areop. cap. 2. Eccl. Hier. Contempl. 3. p. 218. εἰσαγωγικὴ ψυχαγωγία, Introductoria animæ directio vel institutio. In his posterioribus locis εἰσαγωγικὸν ad verbum est Introductorium quid, quo adhuc rudes ad aliquam disciplinam, vel aliud quidpiam velut introducuntur. ('Novitius in statu religioso, Vita S. Nili etc. p. 14. 20.' Boissonad. Mss.) ADVERB. * Εἰσαγωγικῶς, Institutionis causa, occurrit ap. eund. Dionys. cap. 5. Eccl. Hier. n. 2. p. 305. ('5, 1, 2.' Kall. Mss.) Πρὸς ἣν ἱερὰν σκηνὴν εἰσαγωγικῶς ἱερογράφων τὴν κατὰ νόμον ἱεραρχίαν, εἰκόνα τύπου δειχθέντος αὐτῷ κατὰ τὸ Σιναῖον ὄρος, ἐκάλει πάντα τὰ κατὰ τὸν νόμον ἱερουργούμενα." Suicer. Thes.]

Εἰσαγωγεὺς, έως, ὁ, Qui actionem rei dare potest, et lege agere jubere. Demosth. (976.) Οἱ δὲ νόμοι καὶ τούτων διδόασι τὰς παραγραφὰς ἀντιλαγχάνειν, περὶ ὧν οὐκ εἰσὶν εἰσαγωγεῖς, Legibus autem exceptiones dantur earum rerum, quarum actiones ap. judices proditæ non sunt. Vide B. Comm. 112. [Idem Demosth. ib. Τοῦτο τοίνυν ἐμοῦ παραγεγραμμένου πρὸς τῇ ἄλλῃ παραγραφῇ, καὶ οὐκ ὄντων εἰσαγωγέων τῶν Θεσμοθετῶν ὑπὲρ ὧν λαγχάνει Πανταίνετος, ἐξαλήλικται, καὶ οὐ πρόσεστι τῇ παραγραφῇ. "Εἰσαγωγεὺς, Qui causam in judicium introducit, h. e. auctor ei fit, ut eam disceptet, demandat ei quæsitionem, id quod est Archontis, aut Thesmothetæ aut cujuscunque Magistratus." Reisk. J. Poll. 8, 38. Τὰ μὲν πρυτανεῖα ὡρισμένα, ὅ,τι ἔδει καταβαλεῖν πρὸ τῆς δίκης τὸν διώκοντα, καὶ τὸν διωκόμενον· εἰ δὲ μὴ, διέγραφον τὴν δίκην οἱ εἰσαγωγεῖς: 93. Εἰσαγωγεῖς, ἀρχῆς κληρωτῆς ὄνομα, οὗτοι δὲ τὰς δίκας εἰσήγαγον πρὸς τοὺς διαιτητάς. Vide Schol. Plat. 234. in Εἰσαγωγὴ citatum. "Luzac. Exerc. 180. Wessel. ad Diod. S. 1, 263. ('Hercules καθαρτὴς ἀνομίας καὶ ἀδικίας, εἰσαγωγεὺς δὲ δικαιοσύνης καὶ ὁσιότητος, Arrian. Epict. 3, 26. p. 364. quibus gemina commentatur Aristid. 1, 57.')" Schæf. Mss. Glossæ: Εἰσαγωγεύς· Lator, Institutor, Accensor. Bekkeri Lex. ῥητορ.: Εἰσαγωγεῖς· εἰσαγωγεῖς ἦσαν ἑκάστου δικαστηρίου οἱ ἄρχοντες, οἳ εἰσῆγον αὐτοῖς τὰς δίκας. ‖ Suid. Εἰσαγωγεύς· ὁ εἰσάγων πρός τινα ἄνθρωπον. Εὐνοῦχον μὲν τὸν εἰσαγωγέα, καὶ τοὺς τῇδε παρόντας πολλοὺς τὸν ἄνθρωπον λιπαρεῖν, ἐπίπροσθεν βαίνειν. "Hæc sunt verba Procopii Hist. Arc. 12." Kust. in Addendis. Ubi εἰσαγωγεὺς est i. q. Herodoto εἰσαγγελεύς. Vide Coray. in Εἰσαγγελεὺς citatum.]

Εἰσαγώγιμος, ὁ, ἡ, cui opponitur ἐξαγώγιμος. Εἰσαγώγιμος τροφὴ, Victus qui aliunde importatur, Arist. Rhet. εἰσαγώγιμος τέχνη, Ars advectitia, externa, Plato de LL. ‖ Εἰσαγώγιμος δίκη, Lis contra cujus exordium præscriptio objici jure non potest, Bud. e Dem. et Isocr. Vide Comm. 112. [J. Poll. 8, 57. Παραγραφὴ δ' ἦν ἡ αὐτὴ, καὶ παραμαρτυρία (Ms. διαμ.), ὅταν τις μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι λέγῃ τὴν δίκην: 9, 22. Οὐκ ἀρκοῦσαν τρέφειν τοὺς οἰκήτορας, εἰσαγωγῆς χρήζουσαν, εἰσαγωγίμων σιτίων, ἐπεισάκτων τροφῶν, ubi Jungerm. e Plat. de Rep. 2. affert, Ἀλλὰ μὴν κατοικεῖσαί γε αὐτὴν τὴν πόλιν εἰς τοσοῦτον τόπον, οὗ ἐπεισαγωγίμων μὴ δεήσεται, σχεδόν τι ἀδύνατον. "Εἰσαγώγιμος causa, quæ est ejusmodi, ut liceat eam judicio cognoscendam committi. Παραγεγραμμένου μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, 882, 2. 939, 12. Ἅ, sc. χρήματα, μὴ καταπλεῖν ὅλως οὕτος δεῦρο ἔπραττε, ταῦτ' εἰσαγώγιμα, i. e. τὴν περὶ τούτων κρίσιν εἰσαγώγιμον, τούτῳ ψηφίσαισθε; Quas ille merces operam dedit, ut prorsus huc ne deferrentur, super iis cognitionem in foro vestro agitari a vestris judicibus, decernatis? 888, 19. Ἐλπίζω καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ πράγματος δείξειν εἰσαγώγιμον τὴν δίκην οὖσαν, 908, 10." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Dinarchus c. Demosth. 35., Καὶ πότερον εἰσαγωγίμους καὶ τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσετε, ἢ ἀνέδην ἐξέσται δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν. "Ἀντὶ τοῦ, ὑποδίκους καὶ ὑπευθύνους. Alias εἰσαγώγιμος δίκη usitate dicitur, et τὰ εἰσαγώγιμα καὶ ἐξαγώγιμα de mercibus." Wolf. "Dorv. ad Charit. 456. ad Herod. 500." Schæf. Mss. Eurip. Fragm. inc. 136, 3. Beck. Ἀβέλτεροι δ' ὅσοι γε τὴν σωτηρίαν Οἴκοι παρ' αὐτῶν σχύντες . . . . . Ἄλλην θέλουσιν εἰσαγώγιμον λαβεῖν, Excordes sunt, qui salutem domi et in seipsis adepti, aliam adscititiam habere cupiunt: Erechth. 1, 8. αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, Πεσσῶν ὑμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι, Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι, i. q. εἰσαγόμεναι.]

[* Ἀνείσακτος, ὁ, ἡ, Non initiatus. Jambl. V. P. 17. Διόπερ καὶ Λύσις Ἱππάρχῳ τινὶ ἐπιπλήττων, μεταδιδόντι τῶν λόγων τοῖς ἀνεισάκτοις καὶ ἄπρεπ μαθημάτων καὶ θεωρίας ἐπιφυομένοις, φησί: Adhort. ad Philosph. 21. Μηδὲ τὰ παρ' αὐτοῖς ἀπόῤῥητα καὶ ἐχεμυθούμενα πρὸς τοὺς ἀνεισάκτους παραλικμῶντες ἀνεξέλαστα, et Symb. 4. Μηδὲ μὴν περὶ τῶν * Πυθαγορικῶν δογμάτων τερατολογεῖσθαι δοκούντων τοῖς ἀνεισάκτοις καὶ μαθημάτων ἀμυήτοις.]

Ἀντεισάγω, Vicissim introduco, Vel In ulterius locum introduco. Ἀντεισάγειν τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, Greg. Hinc Ἀντεισαγωγὴ, Introductio quæ fit vicissim, vel in ulterius locum. Est et figura quædam ap. Aquilam Romanum. [Vide Ἀντεισαγωγή. Synes. de Insomn. 148. Καὶ γὰρ νῦν ἠντρέπισε, καὶ λέξιν ἐνήρμοσε, καὶ τὸ μὲν διέγραψε, τὸ δὲ ἀντεισήγαγεν. Æschin. Socr. Dial. 3, 16. Τῇ στερήσει τῶν ἀγαθῶν ἀντεισάγων κακῶν αἴσθησιν, "In locum jacturæ bonorum substituens malorum sensum, h. e. Putans te, ubi bona amiseris, mala percepturum esse." Fischer. "Zonar. 2, 597. c." Routh. Mss. "Fischer. ad Anacr. in Addend. Lucian. 2, 44. Monthly Review, Aug. 1799. p. 442. Diod. S. 2, 552." Schæf. Mss. Plut. Cæsare 14. Καὶ διὰ γυναίων εἰς ἐπαρχίας καὶ στρατεύματα καὶ δυνάμεις ἀλλήλους ἀντεισαγόντων, ubi ponitur pro Provehere. Cass. Dio 674. Ἀντὶ δὲ δὴ τῶν ἄλλων τούς τε γενναιοτάτους καὶ τοὺς ἀρίστους, τούς τε πλουσιωτάτους ἀντεισάγαγε, Sufficies. Const. Manass. in Meursii Opp. 7, 524. Ἕτερος δ' ἀντεισάγεται πολὺς ἀνὴρ τὰ θεῖα. Joseph. A. J. 13, 6, 3.

Marc. Anton. 4, 1. Demosth. c. Philippum 3. p. 121. Ἀντεισῆκται δὲ ἀντὶ τούτων, ὑφ' ὧν ἀπόλωλε καὶ νενόσηκεν ἡ Ἑλλάς.]

[* Ἀντεισακτέον, Substituendum. Theophylact. Inst. Reg. 5. p. 46. Ed. Par. 1651. * Ἐξοριστέον σοι τοίνυν καὶ * ἐκκοπτέον πάσῃ μηχανῇ, καὶ πυρὶ καὶ σιδήρῳ, τὸ δεινότατον θηρίον, τὴν ἡδονήν· ἀντεισακτέον δέ σοι καὶ * ἀντιτακτέον τοὺς πόνους, οἳ σωμασκοῦσι τοὺς αὐτοκράτορας, καὶ κατὰ τῶν ἀντιπάλων σοβαροὺς τρέφουσιν.]

[* Ἀντείσακτος. Cic. ad Q. Fr. 2, 10. "Opposuisti semel ἀντείσακτον causam, Ciceronis nostri valetudinem." "Ἀντείσακτος, Opposita et objecta voluntati meæ. Sed ἀντείσακτον est e Bessarionis Cod., auctore P. Manutio. P. Victorius autem legebat ἀναντίλεκτον, Cui contra dici non potest; et J. F. Gronov., ἀνίατον, Sonticum." Ernest. Ind. Gr. Lat.]

[* Ἀντεισαγωγή, ἡ, Introductio, quæ fit vicissim, vel in alterius locum. Gl. Τῇ ἀντεισαγωγῇ· Subrogatione. "Ἀντεισαγωγή, Figura cum alterum alteri opponitur, ut, Ἡδὺ τὸ ζῆν, ἀλλὰ τόγε ὑπὲρ πατρίδος ἀποθανεῖν δόξαν αἰώνιον παρασκευάζει. Fit itaque cum duo contraria committuntur, et alterum alteri præfertur, aut postponitur. Vide Alexandr. Σχημ. 581. Lat. Compensatio. Aquila Rom. 14.:—'Antisagoge, Compensatio. Est autem hujusmodi, ubi aliquid difficile et contrarium confitendum est, sed contra inducitur non minus firmum. Qualia sunt hæc de rege Ptolemæo ap. Cicer. ('Vide Sigonium ad Cicer. Fragm. 999.' Ruhnk.), Difficilis ratio belli gerendi, at plena fidei, plena pietatis. Et, si dicas, Magnus labor, multa pericula proponuntur, at gloria ex his immortalis est consecutura.' ('Mart. Capella Aquilam sic contraxit: Antisagoge, Contraria inductio, hæc figura est, cum aliquid difficile est, et contrarium conferimus, ut Cicero etc. E quo, fallatur, si quis in Aquila legere malit, Conferendum est. Nam Aquila illud exprimit verbis, Sed contra inducitur non minus firmum.' Ruhnk.) Vide Capperon. ad Quintil. 9, 2. p. 549." Ernest. Lex. Rhet.]

Ἐπεισάγω, Superinduco, Superintroduco, Aliunde inveho, Ascisco. Athen. Φίλιππος τῇ Ὀλυμπιάδι τὴν Κλεοπάτραν ἐπεισάγων. Chrys. de Off. Episc. Ἕτερον ἐπεισάγειν νυμφίον τῇ τοῦ πατρὸς οἰκίᾳ τοῦ σοῦ. Bas. in Epist. ad Diod., eadem constr. dixit, Ὅσον δὲ ἀόριστα πρόσωπα ἐπεισάγει τοῖς διαλόγοις. ["Eurip. Hippol. p. 2. Valck. Jacobs. Exerc. 2, 155. T. H. ad Lucian. 1, 213. a. ad Diod. S. 1, 626. 2, 135. Lobeck. Ajac. p. 409. De noverva, ad Diod. S. 1, 485." Schæf. Mss. "Longin. 11. (Σύνεδρός ἐστι ταῖς * προεκκειμέναις ἀρετῇ καὶ ἣν καλοῦσιν αὔξησιν, ὅταν, δεχομένων τῶν πραγμάτων καὶ ἀγώνων κατὰ περιόδους ἀρχάς τε πολλὰς καὶ ἀναπαύλας, ἕτερα ἑτέροις ἐπεισκυκλούμενα μεγέθη συνεχῶν ἐπεισάγηται κατ' ἐπίβασιν.)" Wakef. Mss. Plut. Sympos. 8, 1. Ἅμα τῇ τυχῇ, ὡς Τιμαῖος ἔφη, τὸν μιμητὴν ἐξαγούσης, Subducente, τῶν τραγικῶν παθῶν, καὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἐπεισαγούσης, Introducente. Glossæ: Ἐπεισάγω· Obduco. Theoph. Paraphr. Gr. Instit. Cæsar. 1, 10, 180. Ἐπεισάγεται δίπλωσις γάμου. Antiphanes ap. Athen. 642. Εἶτ' ἐπεισῆγε χορείαν.]

[* Ἔπεισαξις, εως, ἡ. Justin. M. Dial. p. 426. Οὐ γὰρ ἐνδέχεται τοῖς ἐξ Ἰακὼβ γεγεννημένοις ἀπολιπεῖν ἐπείσαξιν τοὺς ἐξ Ἰακὼβ σπαρέντας, quod vertitur, Hæreditatem adventitiam.]

"Ἐπείσαγμα, τὸ, Id quod superintroductum est, "Incrementum, Accessio. Soph. Phloct. p. 411. "(v. 745.) Δεινόν γε τοὐπείσαγμα τοῦ νοσήματος. Ubi "quædam Edd. habent τοὐπίσαγμα, quod Schol. "quoque agnovisse videtur, dum exposuit non so- "lum ἡ ἐπείσοδος, sed etiam ἡ προσθήκη: nam ἐπι- "σάττειν est veluti προστιθέναι et injungere." ["Τοὐπίσαγμα, sic emendate legitur in Scholiis. Huc pertinet interpretatio ἡ προσθήκη. Altera ἡ ἐπείσοδος lectioni accommodari possit, quam libri nostri exhibent τοὐπείσαγμα, H. Stephano merito damnatam." Brunck. Cf. Ἔπείσακτος.]

Ἐπεισαγωγή, (ἡ,) Superinductio. Dicitur cum aliquid præterea introducimus, vel aliunde invehimus, s. asciscimus. Epist. ad Hebr. (7, 19.) Ἐπεισαγωγὴ δὲ κρείττονος ἐλπίδος Beza interpr. Ascita spes melior. [" Introductio, sensu metaphorico, v. c. de doctrina, spe, consuetudine. Sic semel legitur in N. T. Hebr. 7, 19. Ἐπεισαγωγὴ δὲ κρείττονος ἐλπίδος, Successit jam præstantior doctrina." Schleusner. Lex. "Hæc ita capienda sunt, ac si legeretur, Ὁ γὰρ νόμος οὐδένα ἐτελείωσεν, ἀλλὰ ἐλπὶς κρείττων ἔπειτα εἰσαγομένη. Εἰσαγωγὴ ἐλπίδος per Hebraismum idem est, atque ἐλπὶς εἰσαγομένη. Ἐπὶ in hac compositione rem notat postmodum factam." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 529.] ‖ Thuc. 8, (92.) p. 292. Διόπερ καὶ τὸ τεῖχος τοῦτο καὶ πυλίδας ἔχον καὶ ἐσόδους καὶ ἐπεισαγωγὰς τῶν πολεμίων, ubi Valla ἐπεισαγωγὰς vertit Receptacula. Præcedit autem ap. Thuc. Ἀλλὰ καὶ τοὺς πολεμίους ἐσαγαγόμενοι, adeo ut per ἐπεισαγωγὰς videatur intelligere Loca, per quæ commode hostes intromitti possent. [Cf. Προεισαγωγή. "Ad Herod. 356." Schæf. Mss. "Ἐπεισαγωγή, Introductio, Institutio, 2, 20, 449." Reiz. Gloss. Theophilin. Dionys. H. De Vett. Scriptt. Cens. 2, 10. Εὐριπίδου δὲ καὶ Σοφοκλέους καὶ ποικιλώτερος (ὁ Αἰσχύλος) ταῖς τῶν προσώπων ἐπεισαγωγαῖς, ubi vertitur, In ducendis personis magis varius: 3, 3. Διήμαρτε δὲ καὶ ὃ μάλιστα ἐντὸς πρακτικῆς, κατὰ τὰς τῶν παρεκβάσεων ἐπεισαγωγὰς, In digressionibus aliis super alias inducendis. "Scriptus Amasæi liber habet ἐν ταῖς πρακτικαῖς. Vera lectio proculdubio hæc est, Διήμαρτε δὲ καὶ ἐν τοῖς πραγματικοῖς, (s. ἐν τῷ πραγματικῷ τύπῳ,) καὶ μάλιστα κατὰ τὰς τ. π. ἐπεισ. ut e p. 132. (Ed. Sylb.) satis manifestum est." Sylb. Vox ἐπεισαγωγὴ in Ernestii Lex. Rhet. desideratur. "Vocem hanc paulo rariorem, ideoque ab H. Stephano sine ulla auctoritate prolatam, (imo Noster præter locum ex Hebr. citavit et Thuc. locum,) adhiberi tamen ab Josepho A. J. 11, 6, 3, (imo, 2.) de virgine, cum qua aliquis, dimissa priore uxore, iterum matrimonium init, (Σβέννυσθαι γὰρ τὸ πρὸς τὴν προτέραν φιλόστοργον ἑτέρας ἐπεισαγωγῇ,) observavit Krebs. Obss. Flav. 378." Schleusner. l. c.]

Ἐπεισαγώγιμος, ὁ, ἡ, Invectitius, Importatus aliunde, q. d. Superinductitius. Sic Plato de Rep. τὰ ἐπεισαγώγιμα vocat Merces peregrinas, quæ aliunde importantur, [" p. 120." Wakef. Mss.]

Ἔπείσακτος, ὁ, ἡ, i. q. ἐπεισαγώγιμος, ut ap. Dem. [254. Ὁρῶν δ', ὅτι σίτῳ πάντων ἀνθρώπων πλείστῳ χρώμεθ' ἐπεισάκτῳ,] 194 (=466.) Ὅτι πλείστῳ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων ἐπεισάκτῳ σίτῳ χρώμεθα, Frumento aliunde importato, non proprio. Ἔπείσακτος exponitur etiam Adventitius, Ascititius. Herodian. 1, (5.) ἐπείσακτον et * πρόσκτητον pro eodem usurpasse videtur, Ἔδοκε δὲ μετ' ἐκεῖνον ἐμὲ βασιλέα ἡ τύχη οὐκ ἐπείσακτον, ὥσπερ οἱ πρὸ ἐμοῦ προσκτήτῳ σεμνυνόμενοι ἀρχῇ. Polit. vertit Ascititium. [Vide ibi Irmisch.] B. ἐπείσακτον ab Areop. dici ait Profectitium, Adventitium, Translatitium. [Idem Herodian. 8, 5. Ἐπεισάκτου τροφῆς αὐτοῖς εἰσκομιζομένης. J. Poll. 9, 21. Πόλιν—ἐπεισάκτου τροφῆς δεομένην, οὐκ ἀρκοῦσαν τρέφειν τοὺς οἰκήτορας, εἰσαγωγῆς χρῄζουσαν, εἰσαγωγίμων σιτίων, ἐπεισάκτων τροφῶν. Gl. Ἐπείσακτον· Adventitium. "Ad Diod. S. 2, 153. Bergl. ad Alciphr. 98. Bibl. Crit. 3, 2. p. 95. Wyttenb. ad Plut. 1, 528. T. H. ad Lucian. 1, 213. a. Mahn. de Aristox. 111. Heyn. Hom. 7, 307." Schæf. Mss. Suid. Ἐπεισάκτους· ἀλλοτρίους. Hesych. Ἐπεισάκτον· ἀλλοτρίου. Ἐπείσακτον· ἀλλότριον. "Scr. (ex ordine literarum,) * ἐπίσακτον." Is. Voss. "Ita Phavor. Vide sup. v. Ἐπεισάκτου, quæ lectio præstat. Lex. Reg. Ms. (i. e. Zonaræ Lex.) Ἐπείσακτον· ξένον. Ἐπίσακτον δὲ, τὸ ἐπὶ τοῦ σάγματος κείμενον, ι." Albert. In Hes. Cod. teste Schow. scribitur ἐπίσακτον. "Inde sensus est petendus canonis Ecclesiastici de γυναιξὶν ἐπεισάκτοις, quæ alias συνείσακτοι dicuntur, in qua voce vide Suicer. Thes. Eccl. Hes. Εἰσκεκριμένον· ἐπεισαγόμενον, ἢ ἐπείσακτον." Albert. Eurip. Ion. 590., ἐπείσακτον γένος. Plutarch., 4, 623., οἰκέται ἐπείσακτοι καὶ βάρβαροι. Lycophr. 60., Λέκτρων θ' ἕκατι, τῶν τ' ἐπεισάκτων γάμων. "Plato Cratylo 420. b. "Ἔρως—ἐπείσακτος διὰ τῶν ὀμμάτων." Valck. ad Scap. marg.]

"Ἀντεπεισάγω, Vicissim s. E contrario introduco.

"In VV. LL. exponitur Reduco, Revoco." ["Plut. de Plac. Philosoph. 903. d. Timæus de Anima Mundi ap. Plat. 3, 101 (=23. Bipont.) Ἐπεὶ γὰρ διὰ τῶ σώματος ἔξω θύραζε τὰ πνεύματα, ἀντεισάγεται δὲ διὰ τῆς ἀναπνοῆς τῷ τε στόματι καὶ ταῖς ῥισὶν, εἶτα πάλιν, οἷον Εὔριπος, * ἀντεπιφέρεται εἰς τὸ σῶμα, (ubi vertitur, Vicissim introducuntur.)" Scott. App. ad Thes.]

[* Κατεισάγω. Pallad. Alex. Epigr. 71. Ὅταν στυγῇ τις ἄνδρα, τὸν θεὸς φιλεῖ, Οὗτος μεγίστην μωρίαν κατεισάγει· Φανερῶς γὰρ αὐτῷ τῷ θεῷ κορύσσεται, Χόλον μέγιστον ἐκ φθόνου δεδεγμένος· Δεῖ γὰρ φιλεῖν ἐκεῖνον, ὃν θεὸς φιλεῖ. "Heyn. Hom. 7, 307." Schæf. Mss. Cf. Hierocl. in Συνεισάγω.]

Παρεισάγω, Penitus introduco, Insinuo. Παρὰ in comp., inquit Bud., nonnunquam significat Penitus, ut in παρεισδέχομαι, παρεισάγω. Plut. Galba (5, 632.) Τὸν Ὄθωνα παρεισῆγεν ὁ Ὀβίννιος, Insinuavit in nullam et protulit. C. 573. Idem in Lex. hunc Polybii locum affert, Διόπερ οἱ παλαιοὶ δοκοῦσί μοι τὰς περὶ θεῶν ἐννοίας, καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν ἐν Ἅιδου διαλήψεις, οὐκ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν εἰς τὰ πλήθη παρεισαγαγεῖν, [6, 56. "Παρεισάγω, Induco, Introduco, in urbem, 2, 7, 8. in concionem, Producere in medium, 3, 63, 2. item, Importare in urbem, 1, 18, 3. ni ibi rectius dixeris Agere, Abigere in urbem, et de pecoribus intellexeris, quemadmodum 6, 31, 13. τὰ παρεισαγόμενα θρέμματα in castris. Εἰς τὴν σύγκρισιν, εἰς τὴν ἅμιλλαν παρεισαγαγεῖν, In comparationem, In contentionem adducere aliquid cum aliis rebus, 6, 47, 7. Ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ ἐκτετραγῴδηται καὶ παρεισῆκται τοῦτο τὸ μέρος παρ' αὐτοῖς εἰς τε τοὺς κατ' ἰδίαν βίους καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως, ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολὴν, In hominum vitam introductum est, 6, 56, 8. Μουσικὴν ἐπ' ἀπάτῃ παρεισῆχθαι τοῖς ἀνθρώποις, Introductam, Institutam esse inter homines, s. ab hominibus, 4, 20, 5. Τὰ προειρημένα πάντα παρεισήγαγον, Instituerunt, 4, 21, 1. et 3. Item, de poeta, vel scriptore, inducente personas vel agentes vel loquentes, Τὸν Ἀννίβαν ἀμίμητόν τινα παρεισαγαγόντες στρατηγὸν,—θεοὺς καὶ θεῶν παῖδας εἰς πραγμ. ἱστορίαν παρεισάγουσιν, 3, 47, 7. Adde 5, 2, 6. 9, 16, 1. 10, 2, 5." Lex. Polyb. Suid. Κωρυκαῖος· θεόν τινα παρεισάγουσιν οἱ κωμικοὶ κ. τ. λ. "Charit. 729 (=646.) Argum. Vespar. Brunck. Anal. 2, 69. Diod. S. 1, 249. 252. 280. 351. 2, 363. Wakef. S. C. 1, 109." Schæf. Mss. "Παρεισάγω, Introduco, Subintroduco, Præter aliud quid induco, Clam, subdole et furtim aliquid introduco, e παρὰ, quod in compositis interdum Clanculum significat, v. c. in παραδηλοῦν, Tecte significare, παραδῦναι, Clam subire, εἰς, et ἄγω, Duco. Semel tantum legitur in N. T. 2 Petr. 2, 1. ubi de falsis doctoribus dicitur, Παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας, Clam et subdole introducent sectas perniciosas, s. Falsa et perniciosa dogmata clam docebunt." Schleusner. Lex. Plutarch. 7, 300., Ξένα παρεισάγων δαιμόνια, 8, 840. Εἰσάγειν τὰ νεωστὶ ἐν Ῥώμῃ παρεισηγμένον εἰς τὰ συμπόσια. Pseudo-Longin. 39. Καὶ ἅμα τῇ μίξει καὶ * πολυμορφίᾳ τῶν ἑαυτῆς φθόγγων τὸ παρεστὼς τῷ λέγοντι πάθος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πέλας παρεισάγουσαν. Gl. Παρεισάγω· Introduco.]

Παρείσακτος, ὁ, ἡ, Irreptitius, Qui se clam insinuavit. Paul. ad Galat. 2, (4.) Διὰ δὲ τοὺς παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον, etc. Item παρείσακτος, Adventa, Adventitius. B. e Suida, a quo σύγκλυδες exp. πλῆθος ἀνθρώπων ἐπηλύδων, συμμίκτων, παρεισάκτων: [Συγκλύδων ἀνθρώπων· συμμίκτων, ἐπηλύδων, παρεισάκτων.] Fortasse autem non male et in illo Pauli loco παρεισάκτους interpretemur Adventitios, vel Externos et adventitios, ut hæc a Lat. sæpe copulantur. Ap. Greg. παρείσακτον, Peregrinum et insolitum, Οὐ ξένον τοῦτο οὐδὲ παρείσακτον, ἀλλὰ τοῖς πάλαι καὶ τοῖς νῦν γνωριζόμενον. ["Παρείσακτος, Irreptitius, Subintroductus, Qui se clam insinuavit, Alienus, et usurpatur in primis de mercium prohibitarum importatione. Legitur in N. T. tantum Galat. 2, 4. de falsis Apostolis, s. doctoribus, ubi παρείσακτοι ψευδάδελφοι dicuntur, h. e. Falsi doctores, qui clam et subdole se in Christianorum cœtus insinuarunt. Hes. (Suid. et Phot.) Παρείσακτον· ἀλλότριον. (Albertii) Cyrill. Lex. Ms. Παρεισάκτους· ἀλλοτρίους, νόθους. (Hes. Παρένθετος· παρείσακτος.) Græcos eodem modo voce ἐπείσακτος usos fuisse, docuit Wetsten. N. T. 2, 218." Schleusner. Lex. Zonar. Παρεισάκτους· ἀλλοτρίους. Παρεισάκτους· ἀλλοτρίας, ξένας. Glossæ: Παρείσακτος· Obinductus. "Prol. Sir. Πρόλογος παρείσακτος ἀδήλου, Præfatio irreptitia ignoti." Biel. Thes.]

"Προεισάγω, Prior induco, s. Ante introduco. "Aristot. Polit. 7, 17., de Theodoro histrione, Οὐ "δεινὶ πώποτε παρῆκεν ἑαυτοῦ προεισάγειν, οὐδὲ τῶν "εὐτελῶν ὑποκριτῶν, in scenam videlicet s. theatrum." ["Προεισαγαγεῖν vulgo editum erat 4, 21, 1. pro παρεισαγαγεῖν." Lex. Polyb. Demosth. 1004., Προεισημένον ἐμοῦ sc. εἰς τοὺς φράτορας. Vide Εἰσάγω. Plutarch. 5, 261. 10, 25. et 400. Herod. 8, 20. Οἱ γὰρ Εὐβοέες παραχρησάμενοι τὸν Βάκιδος χρησμὸν ὡς οὐδὲν λέγοντα, οὔτε τι ἐξεκομίσαντο οὐδὲν, οὔτε προεσάξαντο. Joseph. 1, 933.]

[* Προεισαγωγὴ, ἡ, Prævia introductio. Cyrill. Alex. 4, 7. in Jo. p. 433. dicit circumcisionem spiritualem esse quasi πρόθυρον καὶ προεισαγωγήν τινα τῆς εἰς ἀρετὴν τελειότητος. (Cf. Thuc. in Ἐπεισαγωγὴ citatum. 'Ἐπεισαγωγὴ, Porta, per quam quis introducitur.' Schleusner. Lex.) * Προεισβολὴ eandem signif. cum voce προεισαγωγὴ habet. Cyrill. Alex. 12. in Jo. 19, 30. p. 1070. Προεισβολὴ ὥσπερ τις, καὶ, ἵν' οὕτως εἴπω, προαύλιόν ἐστι τῆς εὐαγγελικῆς παιδεύσεώς τε καὶ πολιτείας ἡ νομική. Dionys. Areop. de Div. Nom. 4, n. 12. p. 477. Καὶ ἐν ταῖς προεισαγωγαῖς τῶν λογίων εὑρήσεις τινὰ λέγοντα περὶ τῆς θείας σοφίας, Ἐραστὴς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς. Pachymer. ad h. l. p. 531.: Φέρει τὸν Σολομῶντα μάρτυρα, οὗ καὶ τὰ ῥήματα προσεισαγωγὰς τῶν θείων λογίων φησὶν, ὡς σκιὰς τῆς χάριτος. Et S. Maximus ad eund. loc. p. 144 (=178.) Ἐπιστητέον, ὅτι προεισαγωγὰς καλεῖ τῆς θείας γραφῆς τὰ Σολομῶντος, ἀφ' οὗ καὶ τὰ ῥητά." Suicer. Thes. Eccl.]

Συνεισάγω, Simul introduco, vel Mecum intromitto. Πάντα τὰ ἀγαθὰ συνεισήγαγον αὐτῇ, Chrysost. Exponitur et Confero, eo sensu quo dicitur Conferre in commune, ap. Synes. Epist. 44. Καὶ νῦν περὶ τῶν καταλαβόντων σε πραγμάτων δοκεῖ μοι συνεισενέγκαι (sic) τινὰ γνώμην, Conferre aliquam sententiam, vel aliquod consilium. ["Συνεισάγω, Una importo. K. Π. 3, 2, 11. Τὰ ἐπιτήδεια συνεισῆγον." Lex. Xenoph. "Stephan. Dial. 29." Schæf. Mss. "Synes. 109. Hierocles 64. (Ἁπλῶς γὰρ τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ συνεισάγει τὴν τιμὴν, quod vertitur, Sibi adsciscit.) Sext. Empir. (p. 86. Οὕτως εἰ τὸ γενικώτατον πάντων τὸ τὶ, ψεῦδός ἐστι, καὶ πάντα τὰ κατὰ μέρος ἔσται ψευδῆ, καὶ οὐδὲν ἀληθές· ᾧ συνεισάγεται τὸ μηδὲν εἶναι ἀληθὲς, Concluditur: 436. Εἰ γὰρ οὗτος πιστὸς, ὅτι φαίνεται αὐτῷ τὸ εἶναι αὐτὸν κριτήριον, πιστὸς ἔσται καὶ ὁ δεύτερος, ἐπεὶ καὶ αὐτῷ φαίνεται κριτήριον εἶναι αὐτόν· καὶ οὕτως ὁ τρίτος, καὶ οἱ λοιποί· ᾧ συνεισάγεται, τὸ μηδένα * ὡρισμένως κριτήριον ἀληθείας ὑπάρχειν. Cum quo simul infertur. Et 499. Τοίνυν ἀληθέσιν οὖσι τοῖς λήμμασι, συνεισαχθήσεται καὶ ἡ ἐπιφορά. Cum v. τοίνυν, in initio sententiæ posita, inter τὰ ἅπαξ λεγόμενα annumeranda esset, ἀληθέσι τοίνυν legeremus. Et 575. Τὸ προϊέμενον σπέρμα λογικοῦ, καὶ αὐτὸ λογικόν ἐστιν· ὁ δὲ κόσμος προΐεται σπέρμα λογικοῦ· λογικὸν ἄρα ἐστὶν ὁ κόσμος· ᾧ συνεισάγεται καὶ ἡ τούτου ὕπαρξις. Cum quo simul infertur." Wakef. Mss.]

[* Συνεισαστέος, Simul introducendus. "Eust. in Il." Wakef. Mss.]

Συνείσακτος, ὁ, ἡ, Simul introductus, Qui una cum alio introducitur. Citatur e Canone 3. Concilii Niceni, pro Aliunde importato et externo. ‖ Peculiari autem signif. dicebatur Socius Sociave cœlibatus, s. virgo contubernalem haberet virum, s. monachus fœminam. Quod genus olim in usu fuit inter Christianos, sed improbatum propter suspicionem stupri. De quibus vide locum Gregorii, quem Bud. Comm. 113. affert. Et συνεισάγω verbum ejusdem rei significativum, ibidem. ["Cf. omnino Justell. ad Can. p. 136." Boissonad. Mss. "Concil. Antioch. Epist." Routh. Mss. Vide et Cang. Glos. Gr. Suicer. Thes. Eccl. et nostra supra 85. a. et n. 1. "Valck. ad

Ammon. 97." Schæf. Mss. "Clericis ministrantes mulieres. Olear. ad Euseb. Hierocl. 446." Valck. ad Scap. marg.]

[' Ὑπεισάγω, "Clam introduco. 'Ὑπεισάγων εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν ἑταίρας, 118.' Reisk. Ind. Gr. Andocid. Sed in loco ibi laudato legitur ἐπεισαγών." Seager. Mss.]

'Ενάγω, Induco, i. e. Impello, Incito. Thuc. 6, (61.) p. 217. 'Εναγόντων τῶν ἐχθρῶν. Synes. Ταῦτα ἐνῆγεν αὐτοὺς πρὸς τὸ καταδικάσαι μου. Sic Chrysost. 'Ενάγω σε πρὸς τὸν μακάριον βίον. Herodian. præpos. εἰς junxit, copulans cum verbo ἀναπείθω, (5, 4.) 'Ενῆγε δ' αὐτοὺς καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν τό τε Μακρίνου μῖσος. Citatur autem e Synes., cum alia constr., in Epist. 'Ενάγων αὐτὸν τῇ καταδοχῇ τῶν ἀνδρῶν, pro εἰς τὴν vel πρὸς τὴν καταδοχήν, Incitans vel hortans ad receptionem illorum virorum. Sic pass. 'Ενάγομαι, Inducor, Impellor, Incitor. Greg. de Homine, Οὐκοῦν τῇ καθολικῇ τῆς φύσεως κλήσει τοιοῦτόν τι ποιεῖν ἐναγόμεθα. || Interdum ἐνάγω τοῦτο, Suadeo hoc. Sic ap. Thuc. 2, (21.) 'Ενῆγον τὴν ἔξοδον μάλιστα. Sic alibi ἐνάγειν τὸν πόλεμον, quod alii exponunt, Ad movendum bellum incumbere: fortasse verti debet Urgere bellum. Sic Bud. ap. Plut. in Cam. (18.) ἐνῆγον interpr. Urgebant, Καὶ τῶν ἱερέων οἱ καλούμενοι Φητιαλεῖς ἐνῆγον ἐπιθειάζοντες κ. τ. λ. Itidem in illo Thucyd. loco, 'Εναγόντων τῶν ἐχθρῶν, reddi possit, Urgentibus hostibus. [Plut. Compar. Alcib. cum Coriolano 2, 167. 'Αλλὰ τὴν ὀργὴν ἐμπλῆσαι τὴν ἑαυτοῦ βουλόμενος ἐνῆγε τὸν πόλεμον: Mario 10. Ἐναγόντων μάλιστα τῶν ἐχθρῶν τῶν ἐκείνου: Bruto 46. Ὃς αἰτίαν εἶχε καὶ Βρούτου ἐνάγειν εἰς ἕνια τῶν βιαιοτέρων: de Socr. Genio 8, 352. 'Ενῆγε δὲ καὶ ὁ μάντις Θεόκριτος. Thuc. 4, 24. Καὶ μάλιστα ἐνῆγον οἱ Λοκροὶ, τῶν 'Ρηγίνων κατὰ ἔχθραν. "'Ενῆγον τὰ τοῦ πολέμου, Sedulo parabant bellum, 7, 5, 8. n. sed ibi ἐνήργουν videtur utique legendum, verbum Polybio frequentatum. (Vide Suid. infra.) 'Ενῆγε τὰς δυνάμεις, invitis Mss. editum erat, 3, 34, 6. pro συνῆγε." Lex. Polyb. "Toup. Opusc. 1, 116. Herod. 193. ad Herod. 509. Larcher. 5, 354. Wyttenb. Select. 114. Doun. Demosth. 205. Lips. Markl. Suppl. 79. Wakef. S. C. 4. tit. Diod. S. 2, 499. Dionys. H. 1, 224. 3, 1340. 1511. Kiessl. ad Jambl. V. P. 55. ('Εἰς τὴν δι' ἀριθμῶν μάθησιν καὶ γεωμετρίας ἐνάγειν αὐτὸν ἐπειρᾶτο. 'Ενάγειν legitur in Ciz. Præpos. εἰς, quæ post præced. v. ὑπομείναντος facile excidere potuit, addidi propterea, quod eam omnis loci ratio efflagitat, et v. ἐνάγειν etiam aliis locis cum εἰς construitur, ut ap. Herodian. 5, 4. 'Ενῆγε δ' αὐτοὺς καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν.' Kusterus legit εἰσάγειν.) 'Ενάγω πόλεμον, Dionys. H. 1, 305. Orell. Suppl. ad Nic. p. 46." Schæf. Mss. 'Ενάγω cum εἰς, præter Jambl. Herodian. et Plut. ll. cc., usurpatur et in Appiano 1, 217. Καὶ τὴν πόλιν ἐς συμμαχίαν ἐνῆγον: 386. Καὶ ὁ Σκιπίων ἐς αὐτὰς ἐδόκει μάλιστα τοὺς 'Ρωμαίους ἐναγαγέσθαι. Idem 1, 71. Οἱ πρέσβεις οἱ Φάβιοι τοὺς Κλουσινοὺς ἐνῆγον ἐπιθέσθαι τοῖς Κελτοῖς. "'Ενῆγον rescripsi pro vitioso ἀνῆγον." Schweigh. Suid.: 'Ενῆγεν· ἐκίνει, παρέπειθεν. Προκόπιος· 'Ενῆγε δὲ αὐτὸν ἐς τοῦτο Χριστιανῶν λόγος, καὶ ἔδεινεν αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, ὅτι ἀνάλωτον Ἔδεσσαν ἰσχυρίζοντο εἶναι. Καὶ αὖθις· 'Ενῆγε δὲ πάντας εἴς τε τὰς εὐχὰς τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ τὴν ὀφειλομένην εὔνοιαν, ὅτι χρεία τῆς στρατείας ἀναγκαία οὖσα, ἦν ὑπὲρ πάντων κοινῇ ποιούμενος δῆλος ἦν. Τό τε κάλλος τὸ τοῦ σώματος, καὶ τὸ μέγεθος. "Quid hæc verba, τό τε κάλλος τ. τ. σ. κ. τ. μ., sibi velint, non video. Cum superioribus enim nullam connexionem habent." Kust. "Recte V. D. Quin et superior ῥῆσις, quod nemo vidit, turpissime labascit. Sententia enim nullum exitum habet. Facile autem una atque altera literula utrique morbo est subveniendum. Leg. sine dubio et distinguendum, ᾗ τε χρεία τῆς στρ.——δῆλος ἦν, τό τε κάλλος τὸ τοῦ σώματος, καὶ τὸ μέγεθος. Quo pacto tota hæc oratio sibi constabit, et nitida atque rotunda exibit: Omnes vero impellebat ad preces pro eo fundendas, cum expeditionis illius, quam pro communi omnium salute susceperat, necessitas, tum corporis ejus pulcritudo et majestas." Toup. Emendd. 1, 177. Idem ad Suidæ verba, 'Ενῆγεν· ἐκίνει, παρέπειθεν, hæc ascripsit:—"Herod. 4, 145. Μάλιστα δὲ ἐνῆγέ σφεας ὥστε ποιέειν ταῦτα, τῶν Τυνδαριδέων ἡ ναυτιλίη ἐν τῇ Ἀργοῖ. Vide Suid. v. Ἄδην, (ex Auctore incerto, Οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἄδην τὰ δημόσια καταναλίσκειν, *Συβαριτικῶς τὸν νέον κραιπαλῶν ἐνήργουν.)" Eadem verba leguntur ap. eund. Suid. v. Ζήνων, ubi Kust. "F. l. ἐνῆγον, Inducebant, Impellebant, vel, Auctores ei erant." Omnino recte: alibi confusa sunt vv. ἐνῆγον et ἐνήργουν: v. Lex. Polyb. supra. Zonar. 'Ενῆγεν· ἐκίνει, παρέπειθεν. 'Ενῆγε δὲ αὐτὸν εἰς τοῦτο Χριστιανῶν λόγος. Οὕτως Προκόπιος, de B. P. 2, 12. p. 117. "Moneo, Suadeo, Orph. Lith. 323. (ἐν στήθεσσιν ἄγων μελιηδέα πειθώ.) Joseph. 975, 15. Excerpta e Pythag. Vita ap. Phot. Bibl. 1315. (Αἱ αὐτοὺς ἐνῆγον ἀπέχεσθαι τῶν κυάμων.) Induco, Joseph. 1006, 17." Wakef. Mss. Suid.: 'Ενάγει· ἐμβιβάζει, ἐνάπτει, ἐφέλκεται, ἢ προτρέπεται. Zonar.: 'Ενάγει· ἐφέλκεται, ἐμβιβάζει, προτρέπεται. " D. ἐνάγεται. Προτρέπει, ut ap. Dionys. H. (de Admir. Vi Dicendi in Demosth. 1084.) 'Αλλὰ θεός τε οὕτως ἐνάγει, καὶ αὐτοῖς ἡμῖν πολλὰ ἐπισοῦσι συμφέρεται ἐπὶ τὸ ἄμεινον." Tittmann. Vertitur ibi, Ita Deus nos agit.]

'Ενάγω, Accuso, Defero. Et pass. 'Ενάγομαι, Accusor, Deferor. Bas. Neocæs. 'Αλλ' ἀναμένειν καὶ τὴν ἀπολογίαν τοῦ ἐναγομένου. B. C. 379. [" Plut. 1, 137. Joseph. 63, 33." Wakef. Mss. Forte V. D. in animo habuit hunc Josephi locum, qui extat in Antiq. Jud. 2, 6, 7. p. 83. Haverc. Πότερόν ποτε βοηθοῦσι τῷ Βενιαμὶν κλοπῆς ἐναγομένῳ, καὶ δοκοῦντι κινδυνεύειν. Suid. et Zonar.: 'Αγωγεύς· ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. Vide nostra in 'Αγωγεύς, et in "Αγω, ubi Harpocr. et Tittmanni Technoll. Mss. citavimus. Glossæ: 'Ενάγω· Pulso, Exprimo, Introduco, Induco. Ὁ ἐνάγων· Petitor.]

'Εναγωγὴ, Accusatio, Delatio, ἔγκλησις, inquit Suid., afferens exemplum, [Καὶ πάντα ἄνθρωπον ἀδεκηθέντα ὑπ' αὐτοῦ, ἀδεῶς καὶ ἀζημίως ἐναγωγαῖς κεχρῆσθαι. Eadem verba extant et in Zonara. Gl. 'Εναγωγή· Inductio. Cf. 'Αναγωγή.]

'Αντεναγωγὴ, in VV. LL. exponitur Compensatio: videtur tamen potius esse Mutua accusatio; et cum ἐναγωγὴ sit ἔγκλησις, ἀντεναγωγὴ esse *ἀντέγκλησις s. ἀντέγκλημα. ['Αντεναγωγὴ, Compensatio, est falsa lectio pro ἀντεισαγωγὴ, Compensatio. Vide notata in 'Αντεισαγωγή.]

'Εξάγω, Educo. Il. A. (337.) 'Αλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην, [Pseudo-Did. ἔξω τῆς σκηνῆς κομίζε.] Sic ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, Educere ad venationem, Xenoph. [K. Π. 1, 4, 14. 2, 1, 14. 8, 1, 12. et 13. Sic K. Π. 1, 2, 9. Ἐξάγει τὴν ἡμίσειαν τῆς φυλακῆς. " Educo filiam e domo s. gynæceo, K. Π. 5, 2, 3. Cyn. 6, 2., Ἐξάγειν αὐτὰς, canes, ἐπὶ τὰ κυνηγέσια: 7, 2. " Equum et alia jumenta e stabulo, K. A. 7, 5, 1. de R. E. Τῷ ἱππικόμῳ ἐξακτέον τὸν ἵππον, ὅπου ψήξει: 5, 4. et 10. Ἐξαγόμενος ὁ ἵππος. Equites decursionum causa, ut pedes equorum exerceantur, pacis tempore, de P. Eq. 1, 18. bis, et 20. bis; et in bello, 4, 9." Lex. Xenoph.] Sic ἐξάγειν στρατὸν, Thuc. 4. p. 147. ut Lat. Educere copias aut exercitum in aciem, s. in expeditionem. Item ἐξάγειν, Educere milites extra vallum. B. C. 380. [" Exercitum e castris ad expeditionem s. ad prælium, K. Π. 3, 3, 25. Ἐξῆγε τὸ στράτευμα: 4, 2, 5. 5, 1, 12. K. A. 5, 1, 11. 5, 2, 1. Hist. 2, 4, 20. 3, 5, 5. 6, 2, 10. 7, 5, 21. Et omisso acc. Expeditionem suscipere, Ages. 2, 24. Hist. 4, 5, 14. 5, 4, 38. item, ut accipiat imperia, K. Π. 5, 4, 11. item ad iter, K. A. 7, 8, 12. Ἐξάγει νύκτωρ πᾶν τὸ στράτευμα, ὅπως ἔλθοι—, et sine acc. K. Π. 2, 4, 13. Οὕτως ἐξάγει ὡς εἰς θήραν παρεσκευασμένος. K. A. 6, 6, 20. Hist. 6, 5, 39. Item ad pabulandum, K. A. 6, 4, 6. 'Ανάγκη ἦν ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐξάγειν: 13. Ὁ δ' οὐκ ἂν ἔφη ἐξαγαγεῖν: 14. Sic K. Π. 6, 1, 14. Ἐξῆγεν εἰς προνομὰς, ubi nonnulli legunt ἐξ. πρὸς νομὰς, quos sequitur Wetsten. ad Jo. 10, 3. 9. Sed J. Poll. 1, 250. jungit, Νέμειν, ποιμαίνειν, αἰπολεῖν, ἐπὶ νομὰς ἐξάγειν. Item ex angustiis, sine acc. Hist. 6, 5, 18. Ἔγνω ἐξακτέον εἶναι—ἐκ τοῦ κάλπου—ἐκ τοῦ στενοῦ ἐξῆγε. Item ex ur-

be contra hostem, Hist. 1, 1, 24. 1, 3, 4. Item, extra urbem, si forte hostes veniant, Hist. 1, 4, 8. Item secum e regione, K. Π. 3, 1, 17. in aliam, cum εἰς, K. Π. 3, 3, 7. Item, e tentorio convivii, K. Π. 2, 3, 18. Captivos ex urbe, Hist. 4, 5, 6. Ἐθεώρει πολλὰ τὰ ἐξαγόμενα, nempe αἰχμάλωτα. E carcere in publicum, Hist. 6, 4, 37. Similiter e tentorio ad supplicium, K. A. 1, 6, 10." Lex. Xenoph.] Interdum Ἐξάγω est Exporto, ut ἐξάγειν σῖτον, ap. Demosth. (917.) Exportare frumentum. Vide Ἐξαγωγή. [Vide Krebs. Decr. Rom. pro Jud. fact. 271. "De Rep. Ath. 2, 3. de Vectig. 3, 2. bis, 4, 40. Vide Εἰσάγειν, et Ἀντεξάγειν. Sed etiam de iis, quæ clam et furtim e regione exportantur, de Vectig. 4, 21. Ἀργύριον δημόσιον ἐξαγόμενον—ἀνδράποδα ἐξάγοντι." Lex. Xenoph.] Item Proveho, ut ap. Herod. 3. Ἐπὶ πλεῖστον αὐτὸν ἐξαγαγόντος τοῦ ῥεύματος. [" Proveho in pompa. K. Π. 8, 3, 6. Ἐξήγετο ἅρμα e regia—τρίτον ἅρμα ἐξήγετο." Lex. Xenoph.] Reperio ἐξάγω pro Educo, in ea quoque signif. qua Virg. (Æn. 6, 178.) dixit, cœloque educere certant, cumque ad hunc verbi ἐξάγω usum respexisse crediderim. [Plin. 19, 8. Thyrsus asparagi caulem educens.] Thuc. 1, (93.) Μείζων γὰρ ὁ περίβολος πανταχῇ ἐξήχθη τῆς πόλεως. Habet autem aliquid affinitatis hæc signif. cum præcedente, pro Provehere. Nam etiam Provehere in altum Lat. dicunt, de mari loquentes. [Demosth. 1278. Πρῶτον μὲν τὴν ὁδὸν στενωτέραν ποιήσας, ἐξαγαγὼν ἔξω τὴν αἱμασίαν, ἵνα τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ ποιήσειεν εἴσω, Maceria ulterius quam olim fuerat, in viam publicam producta. " Hom. Il. H. 336. Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες Ἄκριτον ἐν πεδίῳ." Seager. Mss. Sed aliter locum hunc explicant Grammatici vett. Vide infra. " Educere, Liv. 2, 64. Exigere, Bentl. Horat. 290. Ruhnk. Vellei. 166." Valck. ad Scap. marg.] ‖ Ἐξάγειν ἑαυτὸν, q. d. Educere seipsum, e vita videlicet, Vim sibi afferre, Mortem sibi consciscere. Synes. ad Anast. (79.) Κἂν ἐξήγαγον ἐμαυτὸν κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους. Dicitur et ἐξάγειν ἑαυτὸν τοῦ βίου, quod Cic. interpr. Mortem oppetere, Cicer. Lex. 58. Ap. Diosc. 4, 76. Πλείων δὲ πεθεὶς, ἐξάγει τοῦ ζῆν, pro Vitam adimit, q. d. Educit e vita. [Plut. 9, 331. Ἐξαγαγὼν αὐτὸν τοῦ βίου: 10, 377. Ἐξάγειν τοῦ ζῆν ἑαυτούς. Vide Eund. in Ἐπεισάγω citatum. " Athen. 2, p. 46. 4, p. 157. b. d. 4 Macc. 8, 22." Valck. ad Scap. marg. " Clem. Alex. 481. de hæreticis quibusdam, qui martyrio sese ultro objiciebant, Ἐπικηδήσαντες τῷ θανάτῳ· τούτους ἐξάγειν ἑαυτοὺς * ἀμαρτύρως λέγομεν, κἂν δημοσίᾳ κολάζωνται. Interpres: Eos dicimus se ipsos e vita exigere absque ullo martyrio ac testificatione, etsi publice puniantur. Sylburg. τὸ ἀμαρτύρως cum λέγομεν conjunxit, quod cum ἐξάγειν ἑαυτοὺς jungendum, (notante Gatak.) ut interpretatio genuina sit: Dicimus eos ita sibi mortem accersere, ut martyres tamen non sint, nec martyrium obire dici debeant. Οὐ γὰρ, statim subjicit, τὸν χαρακτῆρα σώζουσι τοῦ μαρτυρίου τοῦ πιστοῦ. Donatistæ, ut refert Theodoret. Hæret. Fab. 4, 6. Τὸν βίαιον θάνατον μαρτύριον ὀνομάζουσι. Stoicorum dogma est, licere, imo oportere, quandoque e vita sese educere, et εὔλογον ἐξαγωγὴν eam nuncupabant, cum justa causa, quam illi censebant, demigrandi daretur, ut Cic. Tusc. 1. Vide Stob. Collectan. T. 1. L. 1. Tit. 4. §. 8. Senecam Ep. 17. 58. 70. (Menag. ad Diog. L. 311.) Hoc vero dogma multi ex ipsis Gentilibus exagitarunt. Cic. Tusc. 1.: Vetat enim dominans ille in nobis Deus, injussu hinc nos suo demigrare: Cat. Maj. (73.) Vetat Pythag. injussu Imperatoris, i. e. Dei, de præsidio et statione vitæ decedere. Vide Lactant. Inst. 3, 18. Augustin. de Civ. Dei 1, 27. Testimonia studiose collegit Gatak. ad M. Anton. 3, 1. p. 83. Dicunt etiam Græci ἑαυτὸν τοῦ βίου ἐξάγειν, Mortem oppetere, ap. Phot. Dioscorides et Joseph. Ant. J. 2, 3. p. 38., ἐξάγειν τοῦ ζῆν." Suicer. Thes. Eccl. Cf. Ἐξαγωγή. Hierocles 160. Ἔσται δὲ καθαρὰ, εἰ μηδὲν τῇ ἀλογίᾳ, μηδὲ τῷ θνητῷ σώματι, * συνεκφέροιτο, ὡς ἄλλη δὲ ἄλλων ἐπιμελοῖτο, τοσοῦτον αὐτοῖς ἀκονέμουσα φροντίδας, ὅσον ὁ θεῖος κελεύει νόμος, ἐξάγειν αὐτὴν πειρᾶσθαι μὴ συγχωρῶν, ἀλλὰ περιμένειν ἕως ἂν ὁ θεὸς αὐτὸς ἀπολύσῃ ἡμᾶς. " Cod. Medic. A Ἐξάγειν ἑαυτὸν, pro ἐξάγειν αὐτὸν, quod habent vulgati, quodque Needham. cum Curterio in αὐτὴν mutandum censuit, ut referatur ad ψυχή. Sed procul dubio genuinam lect. servavit Mediceus, cum familiarissima Stoicis phrasis sit de αὐτοχειρίᾳ, ἐξάγειν ἑαυτόν." J. C. Wolf. Diss., Epist. 41. Artemidor. 5, 31. Εἰς τοσοῦτον περιστάσεως ἦλθεν, ὥως τε δι' ἀπορίαν τε καὶ χρεῶν συνέχειαν ἑαυτὸν ἐξαγαγεῖν τοῦ βίου. " Ἐξάγω, Vitam exigo, vertitur Diod. S. 1, 210. Ἐξάγω τοῦ βίου, Xenoph. Eph. 98. not. 273.: de talibus, Abresch. Paraphr. 39. cf. Plut. Mor. 1, 974. ad Diod. S. 1, 199. Strabo T. 6. p. 146—7." Schæf. Mss.]

Ἐξάγω, ut ἐνάγω, Induco, Impello, Incito. Bud. addit et Stimulo, Concito, Vehementer commoveo, sed affert tantum exempla passivi verbi ἐξάγομαι, 379. at ego activi exempla, pro Impello s. Incito, ut observavi ap. Thuc. 6. Οἱ ἐπὶ τὰ πονηρότερα ἐξῆγον τὸν ὄχλον. Sic 3, (45.) Αἱ δ' ἄλλαι ξυντυχίαι, ὀργῇ τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἑκάστη τις κατέχεται ὑπ' ἀνηκέστου τινὸς κρείττονος, ἐξάγουσιν ἐς τοὺς κινδύνους· ἥ τε ἐλπὶς καὶ ὁ ἔρως ἐπὶ παντί. [" Alcest. 1080. Ἔρως τις μ' ἐξάγει." Abresch. Diluc. Thuc. ad h. l.] Ap. Plut. Sympos. 4, ἐξάγειν videtur esse Excitare, Ἀλλὰ νὴ Δία τὸ ποικίλον ἐξάγει καὶ γοητεύει τὴν ὄρεξιν οὐ κρατοῦσαν ἑαυτῆς, Ateuim varietas ciborum excitat et illicit appetitum: [6, 208. Εἰς ἅπασαν αἰσχύνην ὑπὸ τῆς κολακείας ἐξάγονται, ubi vertitur, Sunt adacti: 496. Ὃ πάσχουσι πολλοὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν σοφιστῶν, οἱ μὲν ὑπὸ δόξης καὶ φιλοτιμίας, οἱ δὲ διὰ μισθοὺς, ἢ πολιτικὰς ἀμίλλας, ἐξαγόμενοι παρὰ τὸ συμφέρον ἀγωνίζεσθαι, Protrahi se sinunt. " Concito, Moveo, Impello. Hes. Ἐξάγειν· παροξύνειν. Ita legitur passivum cum inf. ut προάγειν, K. A. 1, 8, 15. Cyrus etsi videbat Græcos victores, tamen οὐδ' ὡς ἐξήχθη διώκειν. Vulgo male vertunt, Evagatus fuit. Vide Hutch. ad h. l. et Dorv. ad Char. 481. (Lysias 117. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξήχθην ὑπὲρ πάσης ἀλοφύρασθαι τῆς Ἑλλάδος. ' Ad hæc, quæ videri possint ab hoc tempore locoque aliena, evectus, et ab impetu perturbatæ meæ mentis, cui resistere non poteram, adactus sum, ut evagarer, invitus et oblitus mei.' Reisk.) Sic Hist. 7, 5, 8. Epaminondas, si hostes opportunum locum tenebant, οὐκ ἐξήγετο ἐπιτίθεσθαι. K. Π. 4, 1, 11. pro Οὐκοῦν καὶ ἄλλοις προθύμως λέξεις; Brodæus, quem Zeun. sequitur, legit, Οὐκοῦν καὶ ἄλλους, ἔφη, πρ. ἐξάξεις; ut sit Hortaberis: 8, 5, 5. ἐξάξειν habet Philelph. pro ἐξοίσειν. Non bene de re inanimata." Lex. Xenoph. " Ἐξάγεσθαι ab impetu s. mentis s. orationis, s. suæ s. alienæ, efferri, extra se rapi, ad inconsulte, suamque in fraudem, s. loquendum s. agendum impelli. Καὶ γὰρ εἴ τι σωφρῶν ἐγνώκειν, νῦν λέγειν ἐξάγομαι, 411. Ἃ τις ἄφρων, τὸν λογισμὸν φθάσας, ἐξαχθῇ πράττειν, 527. Ἀνασχόμενον τότε καὶ μηδὲν ἀνήκεστον ἐξαχθέντα πρᾶξαι, 538. 1458." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Dinarchus 11. Τὸν δὲ καπήλιον τοῦτον καὶ Σκύθην ἐξάγομαι γάρ· ὃν οὐχ εἷς ἀνὴρ, ἀλλὰ πᾶσα ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλὴ ζητήσασα ἀποπέφανται χρήματα ἔχειν καθ' ὑμῶν; " Aristid. 1, 380. 2, 266. 2, 198. Pausan. 420. Ἐξαγόμενός τε ὑπὸ τοῦ θυμοῦ." Valck. ad Scap. marg. " Ἐξάγεσθαι, Efferri, h. e. Ad impetum dicendi concitari. Ita Phot. Bibl. Cod. 265. de Demosth. et Aristide, quibus cum a natura esset acrius ingenium, φύσει πικροτέρα καὶ παθητικὴ, sæpe etiam in argumentis levioribus et moratioribus, impetuosi et vehementes esse solent: Πολλάκις ἐξάγονται τῆς προθέσεως ἐλαττουμένης ὑπὸ τῆς φύσεως· οὐδὲ γὰρ, οὐδ' ἔστιν ἱκανὴ ἡ τέχνη κατορθῶσαι τὸ βούλημα, μὴ συνεργὸν ἔχουσα καὶ τὴν τῆς φύσεως ἰδιότητα." Ernest. Lex. Rhet. " Excito. Hier. 9, 11. Μικρὰ ἆθλα πολλοὺς πόνους, πολλὰς ἐπιμελείας ἐξάγεται ἀνθρώπων. Abire jubeo, Dimitto. Præsidia ex urbe, Hist. 3, 1, 8. Chorum e theatro, 6, 4, 16. Derivo, Œcon. 20, 12. Ὕδωρ ἐξάγεται ex agris τάφροις. (Demosth. 1276. Οὗτος τοίνυν ἀξιοῖ με ἐκ τῆς ὁδοῦ τὸ ὕδωρ εἰσδεξάμενον εἰς τὸ ἐμαυτοῦ χωρίον, ὅταν τὸ τούτου παραλλάξῃ χωρίον, πάλιν εἰς τὴν ὁδὸν ἐξάγειν.) Elicio, K. Π. 2, 2, 8. Ἐκ σοῦ πῦρ ῥᾷον ἄν τις ἐκτρίψειεν, ἢ γέλωτα ἐξαγάγοι." Lex. Xenoph. Vide Abresch. Diluc. Thuc. 681.] ‖ Ap. Isæum autem ἐξάγω, Expello, Depello,

Bud. 380. [Isæus 53. Καὶ εἴ τις αὐτὴν ἀφῃρεῖτο, ἢ ἐβιάζετο, ἐξῆγεν ἂν ἐκ τῶν πατρῴων: 101. Ἀλλ' οἱ παρὰ τούτου θέμενοι καὶ πριάμενοι (ἔχουσιν,) ἡμεῖς δ' οὐκ ἐξάγομεν. "Sc. αὐτούς, Nos autem eos, qui nunc ista possident, illinc non deducimus, non expellimus, velut injusta possessione." Reisk. "Ἐνθένδε ἐξήγαγον αὐτοὺς ἄκοντας, Hinc, (ex Urbe,) coëgi eos quanquam invitos proficisci, et velut expuli, vel extraxi, 389. de scena deducere saltatorem, vel magistrum chori, 533. 534. Ἐξαγαγὼν ἐκ τῆς οἰκίας τὰν ὀρᾴκοδα, 845. Ἐξάγειν ἐκ γῆς. Aliquem e prædio, in quod velut suum immigrare vult, educere et vi eum a possessione arcere, 865. 887. Ἐξῆγεν ἡμᾶς, φάσκων αὑτοῦ εἶναι, Aiens illa bona sua esse, 1090. Ἐξαγομένων τῶν παίδων ἐπιλαμβάνεται, Injicit manum pueris Athenis alio clam et furtim ablegandis, 895. 896." Reisk. Ind. Gr. Demosth. "Ἐξάγειν παῖδα, Puerum clam ex urbe educere furto subductum, alio asportandum et pro mancipio vendendum, 350. Ἐξήγαγεν ἀνδράποδον ἐντευθενί, 489. Ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξήγαγε, Clam extulit, Furto subduxit ξίφος ἔχων, Fr. 22. 21. vel potest quoque ἐξήγαγε ibi loci reddi Exiit, Abiit, Discessit." Reisk. Ind. Gr. Lysiac. "Πορευομένων ἡμῶν εἰς τὰ κτήματα—ἐξῆγεν ὁ Λεώστρατος οὑτοσί, φάσκων αὑτοῦ εἶναι, Demosth. π. Λεωχ. 265. Herveg. Bas. 8. Ἐξῆγεν αὐτὸν ὁ Πρῶτος, καὶ ὁ κοινωνὸς τοῦ Πρώτου Φέρτατος· οὑτοσὶ δ' οὐκ ἐξῆγετο· οὐδ' ἔφη διαῤῥήδην ὑπ' οὐδενὸς ἐξαχθῆναι, εἰ μὴ αὐτὸν ἐγὼ ἐξάξω·—ταῦτ' ἐκείνου προκαλουμένου καὶ λέγοντος, καὶ ἡμῶν, οὐδὲν ἦν πλέον, ἀλλ' ἦν αἵρεσις ἢ τοῦτον ἐξάγειν, ἢ ἀπολωλεκέναι σωθέντα παρόντα τὰ ἡμέτερ' αὐτῶν, Idem Παραγρ. π. Ζηνοθ. 70. His locis ἐξάγειν forense verbum esse videtur, atque idem, vel simile quid, significare τῷ Moribus deducere ap. Romanos, i. e. *To oust according to custom, in order to lay a foundation for an action at law.* Vide Cic. pro Cæcina 7, 20." Seager. Mss.]

[Ἐξάγω, Expello, sensu medico. Geopon. 12, 26. Ἕλμινθας ἐξάγει, pro quo "Plin. (20, 12, 49.) Bestiolas omnes innascentes corpori arcet:" 27. Μετὰ δὲ ἡδύσμου καὶ οἴνου πινόμενον ἕλμινθας καὶ *ταινίας ἐξάγει, pro quo Plin. Semen e vino omnia intestinorum animalia pellit, efficacius addito mentastro: 30. Ταῦτα δὲ (τὰ σκόρδα) ἐσθιόμενα ἕλμινθας ἐξάγει, ubi Niclas. "Diosc. 2, 182. Βυβρωσκόμενον ἕλμινθας πλατείας ἐξάγει. Lumbricos expellunt etiam ap. S. Sethi. Plin. 20, 6, 23. Tineas et reliqua animalia interanconum pellit in aceto mulso coctum."]

"Ἐξάγω positum ἀμεταβάτως, pro Exeo, Egredior, Il. H. (336.) Τύμβον δ' ἀμφὶ κυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες, i. e. ἐξελθόντες, ἐκπορευθέντες. [Eust. 684. Τὸ δὲ χεύομεν τύμβον, ταὐτὸν τῷ, διὰ χυτῆς γῆς *ἀναχωματίσομεν, οἱ δὲ παλαιοὶ χώσομεν αὐτὸ ἑρμηνεύουσι. Τὸ ἐξαγαγόντες, ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντες, ἐκπορευθέντες, οὗ τὸ ἀνάπαλιν ἐν τῷ, Λαοδίκην ἐσάγουσα, ἤγουν εἰσπορευομένη, εἰσιοῦσα. Schol. Ven. A.: Διασταλτέον ἐπὶ τὸ χεύομεν· τὸ δ' ἐξαγαγόντες, ἤτοι ὕλην πρὸς τὴν τειχοποΐαν, ἢ ἀντὶ τοῦ προελθόντες πολὺ εἰς τὸ πεδίον, ἵνα ἡ μὲν ἐξ πρόθεσις ἀντὶ τοῦ ἔξω ἐπιῤῥήματος κεῖται· τὸ δὲ ἀγαγόντες ἐν ἴσῳ τῷ πορευθέντες· περιλαμβάνουσι γὰρ τῷ ναυστάθμῳ καὶ τοῦ πεδίου μέρος· τὸ δεύτερον ἄμεινον. Schol. Ven. B.: Ὑποστικτέον εἰς τὸ χεύομεν· τὸ δὲ ἐξαγαγόντες, ὁμοιόν ἐστι τῷ, Λαοδίκην ἐσάγουσα, ἀντὶ τοῦ εἰσερχομένη· οὕτω καὶ τὸ ἐξαγαγόντες, ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντες. "Videtur esse pro ἐξελθόντες, ἐκπορευθέντες, in opposito ad εἰσάγειν, i. e. εἰσπορεύεσθαι, εἰσιέναι, ut ergo ἐξάγειν eodem modo intransitive sæpe ponatur quam εἰσάγειν, omisso ἑαυτὸν vel ἑαυτοὺς: pertinet ergo l. c. non ad τύμβον, sed est, ἡμεῖς ἐξαγαγόντες ἡμᾶς, Educentes nos, i. e. Egredientes vel Egressi, χεύομεν, pro χεύωμεν Ionice, τύμβον." Damm. Lex. Homer.] Xenoph. Hell. 6. p. 73. Ἔγνω ἐξακτέον εἶναι τὴν ταχίστην ἐκ τοῦ κόλπου. [Cf. Lex. Xenoph. supra.] Vide et Εἰσάγω contrarium ita positum ἀμεταβάτως, item Ἀπάγω, et Προσάγω. ["Exeo, ad Il. Γ. 252. Heyn. Hom. 5, 365. 382." Schæf. Mss. "Synes. 180." Wakef. Mss.]

[Ἐξάγω, "Induco, Incito, Impello, ad Xenoph. Mem. 1, 2, 22. De aor. 1. ad Thom. M. 4. n. 6. (cf. Ἄγω.) Athen. 46. ἐξάξαι αὐτὸν τοῦ ζῆν. Abresch. Lect. Aristæn. 80. Dorv. ad Char. 313. Valck. ad Herod. 273. 647. Ἐξάγω, Markl. Suppl. 79. Wakef. Herc. 777. 1215. Musgr. 775. Kuster. Aristoph. 69. a. 125. b. Jacobs. Anth. 12, 52. Ἐξάγω πόλεμον, Diod. S. 2, 643. Orell. Suppl. ad Nic. 46.: τὴν ἀρχὴν, Dionys. H. 1, 355. 2, 1208. Thom. M. 324. (Ἐξενεγκεῖν· καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐκβαλεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ νεκρὸν ἐξαγαγεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ ἐκφέρειν.)" Schæf. Mss. Glossæ: Ἐξάγαγε· Educ. Ἐξάγω· Educo, Traduco, Evagino, Eveho, Elicio. Ἐξάγει· Producit. Sophocles ap. Plut. de Aud. Poet. 6, 73. Οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι. Grot. vertit: Perferre frugem falsa negat oratio. "Paul. Sil. Epigr. 74. (v. 120. Ἐκεῖ λέγουσιν εἶναι Πολλὰς φυτῶν αἰγείρους Ἥλεκτρον ἐξαγούσας, Τὸ *χρυσόμορφον εἶδος.)" Wakef. Mss. Ἐξάγω, Desino. Idem Plut. l. c. 129. Ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ παρ' Ἐπικούρῳ θρυλλούμενον ἀεὶ καὶ θαυμαζόμενον, ὡς οἱ μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσιν, οἱ δὲ χρόνιοι μέγεθος οὐκ ἔχουσιν. Idem ib. 130. Τὸ γὰρ οὕτω συνάπτειν καὶ συνοικειοῦν τοῖς δόγμασιν, ἐξάγει τὰ ποιήματα τοῦ μύθου καὶ τοῦ προσωπείου, καὶ σκυδὴν περιτίθησι τοῖς χρησίμως λεγομένοις, quod vertitur, Hujusmodi ad placita philosophorum reductio et accommodatio poëmatum, ea fabulis personaque exuit, facitque, ut seria habeantur, quæ sunt dicta utiliter: de Audit. 6, 154. Ὁ δ' ἐπὶ λόγων ἀφιγμένος ἑστίασιν, ἂν μὲν ἐπὶ ῥητοῖς, ἀκροάσθω σιωπῇ τοῦ λέγοντος· οἱ γὰρ εἰς ἄλλας ὑποθέσεις ἐξάγοντες καὶ παρεμβάλλοντες ἐρωτήματα, καὶ *προσδιακροῦντες, οὐχ ἡδεῖς, οὐδ' εὐσυνάλλακτοι πρὸς ἀκρόασιν ὄντες, ὠφελοῦνται μὲν οὐδέν, τὸν δὲ λέγοντα καὶ τὸν λόγον ὁμοῦ συνταράσσουσιν. "Ἐξάγοντες sc. τοὺς λόγους, vel τὸν λέγοντα." Reisk. Ind. Gr. Idem de Adul. et Am. Discr. 6, 257. Οὕτως Σωκράτης Ἀλκιβιάδην ἐκόλουε, καὶ δάκρυον ἐξῆγεν ἀληθινὸν, ἐξελεγχομένον, καὶ τὴν καρδίαν ἀνέστρεφε, Convictoque vitii veras extorsit lacrymas. Sic Eurip. Suppl. 770. Ἄκραντ' ὀδύρει, ταῖσδέ τ' ἐξάγεις δάκρυ: Fr. inc. 74. Μή μοι προτείνων ἐλπίδ' ἐξάγου δάκρυ, Lacrymas elice. Ælian. N. A. 17, 6. Ἀμώμητος δέ φησιν ἐν τῇ Λιβύῃ πόλιν εἶναί τινα, ἐν ᾗ τοὺς ἱερέας ἐκ τινος λίμνης ἐπαοιδαῖς καταγοητεύοντας εὖ μάλα ἑλκτικαῖς ἐξάγειν κροκοδείλους πηχῶν ις'. Hes. Ἔξαγε κούρην· ἔξαγε τὴν κόρην, (ex Il. A. 337. cf. Nostrum et Lex. Xenoph. supra. Sic Eurip. Iph. A. 693. Ὅταν ξὺν ὑμεναίοισιν ἐξάγω κόρην: 998. Σὺ μήτε σὴν παῖδ' ἔξαγ' ὅψιν εἰς ἐμήν.) Ἐξάγων· ἐκβαλών, προφέρων. *Ἐξάγω χωλὸν *τραγίσκιον, παιδιᾶς εἶδος, παρὰ Ταραντίνοις. (Τραγίσκον corrigit Salmas. Vide Meurs. de Lud. Gr. 13.) Ἐξάγῃ· ἐξενέγκῃ. Is. Voss. ob seriem legit, Ἐξάξῃ· ἐξενέγκῃ. Flor. Ed. habet ἐξάγει. Cod. teste Schow. exhibet, Ἐξάγει· ἐξενέγκει. Zonar.: Ἐξῆκεν· ἀντὶ τοῦ δῶσειν. Οὕτως Δημοσθένης. "Sic etiam Phavor. qui Nostrum exscripsit. Sed corrupta sunt: quomodo leg. sit, non perspicio." Tittmann. "Ἐξαγηοχέναι τὰς φρουρὰς ἐκ τῶν πόλεων, 24, 3, 1. Ὁμοίως Παφλαγονίας ἐκχωρεῖν, ἀποκατασήσοντα τοὺς οἰκήτορας, οὓς πρότερον ἐξαγηόχει, 26, 6, 5." Lex. Polyb. "Ἐξάγω, Tollo clamorem, Plut. 1, 119. Transeo, 2, 36." Wakef. Mss. "Job. 23, 7. Ἐξαγάγοι δὲ εἰς τέλος μου τὸ κρίμα, Educat vero in finem judicium meum, s. Judicii mei finem faciat. Idem significat phrasis, Ἐκβάλλει εἰς νῖκος τὴν κρίσιν, Matth. 12, 20. Nam εἰς νῖκος alias etiam Græcis V. T. Interprr. idem est, quod εἰς τέλος. Vide Νῖκος." Biel. Thes.]

[Ἐξάγειν τὸν μυστικὸν Ἴακχον. Plut. Camillo 19. Οὐκ ἀγνοῶ δ', ὅτι περὶ τὸν τῶν μυστηρίων καιρὸν αἴθιες Θῆβαί τε κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀλεξάνδρου, καὶ μετὰ ταῦτα φρουρὰν Ἀθηναῖοι Μακεδόνων ἐδέξαντο περὶ αὐτὴν τὴν εἰκάδα τοῦ Βοηδρομιῶνος, ᾗ τὸν μυστικὸν Ἴακχον ἐξάγουσιν. Xylander vertit, Sacra pompa in honorem Bacchi ducitur, et annotat: Hoc enim est τὸν μυστικὸν Ἴακχον ἐξάγειν, vel ἐξελαύνειν, quæ pompa ab urbe Eleusinem ducebatur, ut in Vita Phocionis hanc ipsam rem scribens Plut. docet. Meminit et alias non semel. Canebatur autem simul hymnus, qui et ipse Iacchus dicitur. Vide Arrian. de Exp. Alex. 2. ubi de Hercule Tyrio disputat.]

[Ἐξάγω, "Dicto, Mando," Wakef. Mss. "Diog. L. 5, 72. in Testamento Lyconis, Περὶ δὲ τῶν θεραπευόντων ἐμαυτὸν οὕτως ἐξάγω, (ubi vertitur Sic sta-

tuo.) Δημητρίῳ μὲν ἐλευθέρῳ πάλαι ὄντι ἀφίημι τὰ λύτρα, καὶ δίδωμι πέντε μνᾶς, καὶ ἱμάτιον, καὶ χιτῶνα: 5, 55. in Testamento Theophrasti, Δότω δ' Ἵππαρχος Καλλίνῳ τρισχιλίας δραχμάς. Μελάντῃ δὲ καὶ Παγκρέοντι, εἰ μὲν μὴ ἐωρῶμεν Ἵππαρχον καὶ ἡμῖν πρότερον χρείαν παρεσχημένον, καὶ νῦν ἐν τοῖς ἰδίοις μάλα νεναυαγηκότα, προσετάξαμεν ἂν μετὰ Μέλαντος καὶ Παγκρέοντος ἐξάγειν αὐτά· ἐπειδὴ δὲ οὔτε ἐκείνοις ἐώρων ῥᾴδιον ὄντα * συνοικονομεῖν, λυσιτελέστερόν τε αὐτοῖς ὑπελάμβανον εἶναι τεταγμένον τι λαβεῖν παρὰ Ἱππάρχου· δότω Ἵππαρχος Μελάντῃ καὶ Παγκρέοντι, ἑκατέρῳ τάλαντον." Seager. Mss. Ubi ἐξάγειν vertitur Educere. Interpres autem h. l. sic vertens parum intellexisse videtur:—Melantæ vero et Pancreonti, nisi Hipparchum intueremur et antea nobis fuisse perutilem, et nunc in suis rebus magnum pertulisse naufragium, mandaremus profecto ea cum Melanta et Pancreonte educere. Quoniam vero non facile fore illis animadverti, junctim rem familiarem dispensare, commodiusque illis arbitratus sum, si quid ab Hipparcho constitutum acceperint: dabit igitur Hipparchus Melantæ et Pancreonti singulis talentum." Sententiæ apodosis est in verbis, δότω Ἵππαρχος Μελάντῃ καὶ Παγκρέοντι: verba Μελάντῃ καὶ Παγκρέοντι jam in initio sententiæ posuerat, sed perspicuitatis ergo in ejus fine repetiit. V. αὐτὰ pertinet non ad id quod jam dixerat, sed ad id quod statim dicturus erat. Menag. vero ad priorem locum, "Nota ἐξάγειν," inquit, "in ea signif. imitatio autem est Platonis Phædone." Locus, ad quem V. D. respexit, nondum nobis compertus est.]

[Ἐξῆγε et ἐξῇει conf. "V. ἐξάγειν restituenda Heliodoro 8, 375. e Cod. Taur. Κἀπειδὴ τούτοις τὸν Ὀροονδάτην ἐνεπεκλήκει, Cod. ἐνπεκλήκει, καὶ ὅλως, sic recte Cod. pro ὅλος, πρὸς ἀγανάκτησιν καὶ τιμωρίαν ἐξῆγε. Vulgo ἐξῇει, quod non hic habuerit locum, nisi cum aliqua stribligine, licet ἐξιέναι πρὸς ἀγανάκτησιν per se damnari nequeat." Dorv. ad Char. 481=493. "Dorv. e Cod. Taur. in Heliodori loco, quem et ipse attigi Lectt. Aristæn. 80. (scribens, 'ubi ne quis ἐξήχθη conjiciat. Æneas Gazæus Theophr. p. 18. Ἡ ψυχὴ πρὸς ἐπιθυμίαν καὶ ὀργὴν ἐξήγετο. Idem obtinere moneo, quod fit sæpissime, ut verbum absolutum locum suppleat passivi cognatæ significationis.') pro edito ὅλος—ἐξῇει, restituit ὅλως—ἐξῆγε. Nec profecto ἐξῇει subsistere quibit, simul ὅλως moveatur. Interim, quod et agnoscit vir eruditus, proba manet locutio, πρὸς ἀγανάκτησιν ἐξιέναι. Soph. Œd. C. 1035=974. Σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα. Ælian. V. H. 1, 14. Πολλάκις εἰς ὀργὴν καὶ μάχην προελθόντες. Et sic Exire in iram, Lucan. 3, 112." Abresch. Dilucc. Thuc. 322. Ἐξῆγε et ἐξῆρε conf. "Ἐξαίρω, Moveo castra, Progredior cum exercitu, et notione transitiva, si vera lectio veterum Codd. 3, 101, 6. Ἐξῆρε τοὺς εὐζώνους, Movit, Eduxit expeditos, ubi tamen tenendum ἐξῆγε putavi, quod e recentissimis Mss. adoptavit Casaub." Lex. Polyb.]

Ἐξαγωγή, (ἡ,) Eductio, Exportatio, ἐξαγωγὴ σίτου, Exportatio frumenti, Isocr. [3, 216. Auger. ubi tamen est, Ἄξιον δὲ Σατύρου καὶ τοῦ πατρὸς ἐνθυμηθῆναι, οἳ πάντα τὸν χρόνον περὶ πλείστου τῶν Ἑλλήνων ὑμᾶς ποιοῦνται, καὶ πολλάκις ἤδη διὰ σπάνιν σίτου τὰς τῶν ἄλλων ἐμπόρων ναῦς κενὰς ἐκπέμποντες, ὑμῖν ἐξαγωγὴν ἔδοσαν, Exportandi facultatem dederunt. Demosth. 917. Κηρύγματα γὰρ ποιησαμένου Παρεισάδου ἐν Βοσπόρῳ, ἐάν τις βούληται Ἀθήναζε εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον σιτηγεῖν, ἀτελῆ τὸν σῖτον ἐξάγειν, ἐπιδημῶν ἐν τῷ Βοσπόρῳ Λάμπις, ἔλαβε τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου καὶ τὴν ἀτέλειαν ἐπὶ τῷ τῆς πόλεως ὀνόματι, "Veniam frumentum e portu exportandi, et quidem cum remissione vectigalis statuti, eo prætextu, quoniam præ se ferret, id frumentum a se Athenas pervectum iri." Reisk. Suid. Ἐξαγωγή. Ἆρά γε χρὴ κολάσαι τὸν δοῦλον, καὶ ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀποδόσθαι, ἢ ἐάσαι τοῖς περιειμένοις δεσμοῖς ἐναπυθανεῖν; † Ὁ δὲ τὴν δεξαμένην αὐτὸν φυγόντα, ἀξιοῦσαν εὐπαθεῖν, ἐπὶ τὸ τοῦ μετοικίου πωλητήριον ἤγαγε, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακεν. Εὐπαθεῖν est verbum nihili, contra sermonis leges formatum, v. nostra supra 340. c.—354. b. Lege εὖ παθεῖν, et sic ipse Suid. v. Ἀριστογείτων Συνδίμου: Καὶ Ζωβίαν ὑποδεξαμένην αὐτὸν φυγόντα, ἀξιοῦσαν εὖ παθεῖν, ὅτε ἴσχυεν, ἐπὶ τὸ τοῦ μετοικίου πωλητήριον ἤγαγεν, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακεν. Respicitur historia, quam narrat Demosth. c. Aristogit. 787., Ἀλλ' ἀδελφήν γε, ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀπέδοτο κ. τ. λ. Idem c. Timocr. 763., Ὃς οὖν τὴν μὲν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ, φησὶ μὲν ἐκδοῦναι, πέπρακε δὲ τῷ ἔργῳ. "Ea conditione, ut ex urbe alio exportaretur, neque rursus illuc rediret." Reisk. J. Poll. 3, 125., Ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδραπόδων, ἔστιν εἰπεῖν κατὰ Δημοσθένην, ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀπέδοτο. Olim legebatur ἐπ' ἐξαγωγὴν, perperam. "Malo legere ἐπ' ἐξαγωγῇ, quod est ea lege venditum esse servum, ut exportetur. Hinc Tituli in Jure, De Servis exportandis etc. Et, L. Servus exportandus veneat. Ille ultimus xviii. Digest. hic Lv. Lib. iv. Codicis, ad quos ambos v. JC. phœnicis Cujacii Paratitla, præsertim ad illum Codicis, ubi aliquot exempla hujus phrasis, ἐπ' ἐξαγωγῇ. Quo pertinent et hæc ap. Suid. Ἐπεξαγωγῇ. Ἐμαστιγοῦτο ῥάβδοις, εἶτα ἐπεξαγωγῇ ἐπιπράσκετο, δειλίας καὶ ἀποδράσεως τίμημα φερόμενος δοῦλος εἶναι." Jungerm. Temere V. D. pravam, quam in Ed. Mediol. repererat, lectionem secutus ἐπεξαγωγῇ dedit pro ἐπ' ἐξαγωγῇ. Idem articulus et in Zonara legitur, ubi Codd. ἐπεξαγωγῇ, sed divisim leg. ἐπ' ἐξαγωγῇ monet Tittmann. "Casaub. ad Athen. 160. (e Paphio Sopatro: '* Ζηνωνικῷ πραθήσεθ' οὗτος κυρίῳ Ἐπ' ἐξαγωγῇ, τὴν φρόνησιν ἀγνοῶν. Zenonius herus, inquit, inclemens, et misereri nescius. Erat enim Zenonis dogma, Τὸν σοφὸν οὐκ ἐλεηθήσεσθαι, Non cadere in sapientem misericordiam. Παραθήσεται κυρίῳ Ἐπ' ἐξαγωγῇ, ut editum est, negamus esse Gr. orationem, at πραθῆναι ἐπ' ἐξαγωγῇ, frequens ap. oratores et Gr. Jurisconsultos. Pœnæ servilis genus erat, hac lege atque omine vendi, ut extra fines deportetur servus nequam. Ælian. in Epist. Τὴν δὲ νύμφην ἀποδώσομαι κἀκείνην ἐπ' ἐξαγωγῇ.') Elsner. in Act. Apost. 7, 9. ('Καὶ οἱ Πατριάρχαι ζηλώσαντες τὸν Ἰωσὴφ ἀπέδοντο εἰς Αἴγυπτον, Vendiderunt abducendum in Ægyptum, ita recte supplevit Beza.—Notat Casaub. ad h. l. hanc esse servorum venditionem, quam veteres vocabant ἐπ' ἐξαγωγῇ, cum mancipia ea lege vendebantur, ut in longinquas terras deportarentur. Quod tamen etiam in genere notare potest, Vendere iis, qui deportare eos possunt in longinquas terras ubi forte habitant, aut quo lucri gratia proficiscuntur, ut Ismaëlitæ h. l. Ita accipi potest Herod. 5, 6. de Thracibus, Πωλεῦσι τὰ τέκνα ἐπ' ἐξαγωγῇ, Liberos abducendos vendunt. Græci autem ne servos quidem in exteras terras vendere solebant, teste Philostr. V. A. 8, 7. Οὐδὲ δοῦλον ἀνὴρ Ἕλλην πέρα ὅρων ἀποδώσεται.') Dio Chrys. 344. a. Plaut. 997. (Rud. 3, 2, 15.) teque oro et quæso, si speras tibi Hoc anno multum futurum sirpe et laserpitium, Eamque eventuram exagogam Capuam salvam et sospitem. Merces exigere, Mercibus exactis pro Distractis, Gronov. Liv. 3, 209. Plaut. 1187. (Truc. 4, 2, 6.) Ego interim hic restitrix his præsidebo, iste dum sic faciat Domum ad te exagogam, i. e. Bona exportet." Valck. ad Scup. marg. "Exagoga, Evectio, (v. Gloss. infra,) Exportatio, item, Ipsæ merces quæ exportantur. Festus: Exagogen, Evectionem." Forcellin. Lex. "Exagoga, Eductio, Proventus, Reditus.—Hinc Lipsius etiam legi vult ap. Plaut. Truc. 2, 7, 1. Ite, ite hac simul mulieri, damnigeruli, foras-gerones, Bonorum exagogæ, ut abstractum ponatur pro concreto. Sed etiam bona est vulg. *Hamaxagogæ. Hamaxagoga, proprie Evectio quæ fit plaustris, deinde comica lascivia, Qui velut totis plaustris rem domo exportat." Gesner. T. L. L. At Forcellino "Exagoga, æ, m. * ἐξαγωγεύς, Qui exportat, Truc. 2, 7, 1." "Ἐξαγωγή, Exportatio, ad Diod. S. 2, 9. Diod. S. 2, 548." Schæf. Mss. Cass. Dio 762. Καὶ τά τε ὅπλα σφῶν ἀφείλετο, καὶ τῆς ἡλικίας τὸ πλεῖον ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀπέδοτο. Joseph. A. J. 16, 1. Ἐν δὲ τῇ διοικήσει τῶν ὅλων πραγμάτων ἐσπουδακὼς ὁ βασιλεὺς τὰς κατὰ μέρος ἀδικίας ἀναστεῖλαι, τῶν περὶ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν ἁμαρτανομένων, τίθησι νόμον οὐδὲν ἧσ-

κάτα τοῖς πρώτοις, ὃν αὐτὸς ἐβεβαίου, τοὺς τειχωρύχους (ita in libris omnibus) ἀποδιδόμενος ἐπ' ἐξαγωγῇ τῆς βασιλείας. Zonaras, Τοὺς τοιχωρύχους ἐπ' ἐξαγωγῇ τῆς χώρας πιπράσκεσθαι. Zosim. 740. Sylb., Καὶ τοὺς βαρβάρους προσέταττεν, ἀποθεμένους τὰ ὅπλα, τοῖς τίμημα προσφέρουσιν, οἷα ἁραπέτας οἰκέτας ἐπ' ἐξαγωγῇ δημοσίᾳ πωλεῖσθαι: 706. Εἰκότως τοίνυν ὁ Καίσαρ ἀχθόμενος ἐφ' οἷς (τε) τόγε ἦκον εἰς αὐτοὺς, ἐκδεδώκασι τοῖς βαρβάροις τοὺς ὁμοφύλους, τὴν μὲν ἀπὸ τῶν νόμων ὡρισμένην τιμωρίαν αὐτοῖς οὐκ ἐπέθηκεν· ἀμφιέσας δὲ ἐσθῆτι γυναικείᾳ, διὰ τοῦ στρατοπέδου παρήγαγεν ἐπ' ἐξαγωγῇ, στρατιώταις ἀνδράσι χαλεπωτέραν θανάτου τὴν τοιαύτην τιμωρίαν καὶ ποινὴν ἡγησάμενος. "Solebant servi venire ut exportandi, quandoque etiam liberæ conditionis homines ea conditione, ut in alias regiones exportarentur, ibique demum venderentur denuo." Kuhn. Plut. Lacon. Apophth. 6, 806. Βουλομένου δ' αὐτοῦ σκύλακας οἴκοθεν μεταπέμψασθαι, ὥς τις εἶπεν, Οὐκ ἔστιν ἐξαγωγὴ παρ' αὐτῶν· οὐδὲ γὰρ ἀνδρῶν, ἔφη (Agesipolis), πρόσθεν, ἀλλὰ νῦν ἐγένετο, "Non licet ap. illos catulos vendere," Reisk. Ind. Gr. Rectius, Exportare. Per metaph. ponitur ap. Plut. Sympos. 8, 786 (=870. Wyttenb.) Ἡμεῖς δὲ ἑαυτοὺς χρῆσθαι λόγοις συνεθίζομεν, ὧν πᾶσίν ἐστι καὶ πρὸς πάντας ἐξαγωγὴ, διὰ τὰς ὑποθέσεις μηδὲν ἀκόλαστον, μηδὲ βλάσφημον, μηδὲ κακόηθες ἐχούσας, μηδὲ ἀνελεύθερον, Nos autem nosmet ipsi condocefacimus ad sermones habendos, quorum efferendorum ad omnes homines omnibus hominibus concedimus facultatem. Ἐξαγωγὴ proprie et κατ' ἐξοχὴν dicitur Venia frumentum exportandi, ut in Isocr. et Demosth. ll. cc.] Sic σίκων ἐξαγωγὴ, Plut. Solone. ["Ἐξαγωγὴ σίτου, Exportatio frumenti, 28, 2, 2. σιτικὴ, 28, 14, 8. mercium, 4, 38, 9." Lex. Polyb. Vide Krebs. in Ἐξαγώγιον citandum. Theophr. Char. 23. Ἐξαγωγὴ ξύλων ἀτελὴς, Exportatio materiæ sine portorio, s. immunis.]

Ἐξαγωγὴ, ab ἐξάγειν ἑαυτὸν signif. Mortem sibi consciscere, Mors conscita. Alex. Aphr. Ἔτι εἰ εὔλογος μὲν ἡ ἐξαγωγὴ, Si justa est occasio mortem sibi consciscendi. Cic. de Fin. 3. μονὴν ἐν τῷ βίῳ et ἐξαγωγὴν interpr. Mansionem in vita et Excessum e vita, p. 184. mei Lexici Cic. [Orig. c. Cels. 414. Φαμὲν δὲ καὶ πρὸς ταῦτα, ὅτι εὔλογος ἐξαγωγὴ οὐδεμία ἡμῖν εἶναι δοκεῖ, εἰ μὴ ἡ δι' εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν μόνη· ἐπὰν ὑπὸ τῶν διαζεῖν νομιζομένων, ἢ ἐξουσίαν τοῦ ζῆν ἡμῶν ἔχειν δοκούντων, τὸ ἕτερον προτείνηται, ἢ τὸ ζῆν μετὰ τοῦ παρὰ τὰ διατεταγμένα ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ πράττειν, ἢ τὸ ἀποθνήσκειν μετὰ τοῦ πείθεσθαι τοῖς λόγοις αὐτοῦ. Plut. adv. Stoicos 10, 388. Ἀλλὰ καὶ τούτοις μονὴν οἴονται καθήκουσαν εἶναι κἀκείνοις ἐξαγωγήν. Hinc forte ponitur pro "Finis, Exitus, Terminatio rei. Ἡ τῶν παρόντων κακῶν ἐξαγωγὴ, 2, 39, 4. τῶν πραγμάτων, 4, 51, 9. τὴν ἐξαγωγὴν ποιεῖσθαι περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων, Componere controversias, 9, 33, 11." Lex. Polyb. "Quæstio de morte sibi ultro consciscenda, late patet in omni veterum Philosophia, et in primis celebratur a Stoicis in loco περὶ εὐλόγου ἐξαγωγῆς. Librum de ea perdoctum, propediem edendum, conscripsit discipulus noster Guil. Theodor. Baumhaver. multæ juvenis humanitatis, variæ doctrinæ, et in Gr. Latinisque literis probe versatus." Wyttenb. ad Plat. Phæd. 335. At Aretæo de Cur. Morb. diut. 1, 2. p. 118. est Vitæ traductio, Vitam degere: Ξύμφορος δὲ πλοῦς, καὶ ἐν θαλάσσῃ ἐξαγωγὴ τοῦ βίου. Ἴσως, διεξαγωγὴ, Henisch. et Goupyl. repp. in Ms.]

Ἐξαγωγὴ exponitur etiam Subductio alvi, in VV. LL. [Respicitur ad Plut. de Sanitate tuenda 6, 508. Ὅθεν ἡδοναὶ μὲν ὀξεῖαι καὶ ἀτελεῖς, καὶ πολὺν ἔχουσαι σφυγμὸν καὶ οἶστρον ἐν ταῖς ἀπολαύσεσι, λαμβάνουσιν αὐτοὺς, διατάσεις δὲ καὶ πληγαὶ πόρων καὶ πνευμάτων ἐναπολείψεις διαδέχονται, μὴ περιμένουσαι τὰς κατὰ φύσιν ἐξαγωγὰς, (Qui non expectare possint naturalis evacuationis tempus,) ἀλλ' ἐπικολάζουσαι τοῖς σώμασιν, ὥσπερ ὑπεράντλοις σκάφεσι, φορτίων ἐκβολῆς, οὐ περιττωμάτων, δεομένοις. Αἱ δὲ περὶ τὴν κάτω κοιλίαν ἐκταράξεις διὰ φαρμακείας φθείρουσαι καὶ τήκουσαι τὰ ὑποκείμενα, πλείονα ποιοῦσι περίττωσιν ἢ ἐξάγουσιν, Plus addunt superflui quam educunt. "Num *κνιγαὶ, Strangulationes, Interceptiones meatuum, per quos transpiratio meat, vel vapores e corpore exhalant, et spirituum defectiones?" Reisk. Sed v. πνιγὴ alibi non extat.]

[Ἐξαγωγὴ, Eductio militum e castris, adversus hostem, 5, 24, 4. 10, 11, 3. 11, 22, 2. 10, 21, 4." Lex. Polyb. "Ἐξαγωγὴ, Eductio equitum exercitii causa: tempore belli, de Præf. Eq. 4, 9." Lex. Xenoph.]

[Ἐξαγωγὴ, sensu forensi, Angl. *Ousting*. Demosth. 1090. Γενομένης οὖν τῆς ἐξαγωγῆς, ἵνα τὰ πλεῖστα παραλείπω, ἐλάχομεν πρὸς τὸν ἄρχοντα τοῦ κλήρου, οὔτε γόνῳ, ὥσπερ εἶχον, οὐδενὸς ὄντος τῷ τετελευτηκότι, οὔτ' εἰσποιητοῦ γεγενημένου κατὰ τοὺς νόμους, "Cum nos de possessione hereditatis, quam adieramus, deducti essemus," Reisk. "Deductio de prædio, vi manuque facta, 28. (Ξενοκλῆς τοίνυν Θήβαζε μὲν ἰὼν εἰς τὸ ἐργαστήριον τὸ ἡμέτερον εἰς τὰ ἔργα, οὐχ ἡγήσατο δεῖν τοῖς ἀπὸ ταυτομάτου ἐκεῖ τυχοῦσι μάρτυσι χρῆσθαι περὶ τῆς ἐξαγωγῆς.)" Reisk. Ind. Isæi. "Εἰσαγωγῆς adscripsit Scalig. quo hilum non proficimus. Nihilo dilucidius subjecit, quam quod in vulgata est, et vereor, ne deterius quoque subjecerit. Ἐξαγωγὴν in Foro novi usurpatam, minus εἰσαγωγήν. Videtur hæc causa fuisse. Mancipia Xenocles in illud prædium, s. in illam officinam immiserat, ut qui contenderet Pyrrhi heres nomine uxoris suæ esse. Actor, qui negaret Xenoclem heredem Pyrrhi, sed se contenderet esse, mancipia Xenoclis inde vi manuque deduxerat. Hæc est ἐξαγωγή. Hujus violentiæ contra se usurpatæ testes adduxerat Xenocles. Aut si mavis ἐξαγωγὴν accipere de Exportatione, s. annonarum s. metallorum, adduxerat Xenocles secum Athenis Thebas testes, testaturos, ab actore exportatas fuisse s. annonas e prædio, s. metalla ex officina, quæ non ipsius, actoris, sed sua, Xenoclis, esset." Reisk. Vide Seager. in Ἐξάγω citatum.]

[Ἐξαγωγὴ, Exportatio, de re funebri. Thom. M. Ἐξενεγκεῖν· καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐκβαλεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ νεκρὸν ἐξαγαγεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ ἐκφέρειν ἐκφέρουσι μέντοι τὸν νεκρὸν ἐπὶ ἡμέρας, καὶ οὐκ ἐπὶ νυκτὸς, ἵνα πάντες αὐτὸν ἴδωσι, μὴ φαρμάκοις ἢ τοιούτοις τισὶ, καὶ οὐ θανάτῳ φυσικῷ, τέθνηκεν· ἐξήνεγκε δὲ καὶ ἐξέφερέ τις μέμψιν κατά τινος. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἐξαγωγὴ καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων λέγεται· τὸ δὲ ἐκφορὰ ἐπὶ μέμψεως οὐ λέγεται, ἀλλ' ἐπὶ νεκροῦ, καὶ ἐπὶ ἁπλῶς ἐκβολῆς. "Leg. fortasse, ἢ ἁπλῶς ἐπὶ ἐκβολῆς." Sallier. "Virg. G. 4, 255. dum corpora luce carentum Exportant tectis, et tristia funera ducunt. Latinos enim pariter de hac lugubri et funebri re, Efferre et Exportare dicere solere, notum est cuivis, quod multis quoque exemplis ostendit Kirchmann. de Fun. Rom. 2, 1. cum aliis auctoribus pluribus, quos maximam partem allegavimus, Obs. Crit. 1, 27. p. 69. ubi et ipsi quædam in hanc rem loca produximus." Triller.]

[Ἐξαγωγὴ, Traductio, Evectio (sic Vulc. et Cujac. pro vulg. Evestio,) Divulgatio, Gl.]

[Ἐξαγωγὴ, s. *Ἐξαγωγὸς, Emissarium. Athen. 501. de balaniomphalis phialis agens, Τίμαρχος δ' ἐν τετάρτῳ Περὶ τοῦ Ἐρατοσθένους Ἑρμοῦ Πεπαῖχθαί τις ἂν οἰηθείη, φησὶ, τὴν λέξιν, διότι τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων, κυκλοειδῆ ταῖς κατασκευαῖς ὄντα, τοὺς ἐξαγωγοὺς ἔχει κατὰ μέσον, ἐφ' οὗ χαλκοῦς ὀμφαλοὺς ἔπεστιν. "Τὰς ἐξαγωγὰς Ed. Cas. cum Eust. sic et Ms. Ep. in contextu." Schweigh. "Masculinam nominis formam, τοὺς ἐξαγωγοὺς, recipere debuimus, offerente vetusto Cod. A. (Cf. Ἀγωγὸς, Ὑδραγωγός.) Eandem in suo exemplo operis plenioris reperisse Epitomator videtur; qui, cum suo judicio τὰς ἐξαγωγὰς, terminatione quidem nominis non expressa, scripsisset, dein τοὺς superne ascripsit: sic quidem noster habet Cod. Epit." Idem. Cf. Ἐξαγωγεὺς et Ἐξαγωγίς.]

[" Ἐξαγωγὴ, Act. Traj. 1, 226." Schæf. Mss.]

[* Ἐξαγωγεὺς, έως, ὁ, Deductor, Qui præsidia ex urbibus deducit. Diod. S. 2, 31. Καὶ κατέστησαν οἱ Ἕλληνες ἐξαγωγεῖς, οἳ κατὰ πόλιν ἑκάστην ἐκελθόντες ἐξήγαγον ἀπάσας τὰς φρουράς. Gl. Ἐξαγωγεῖς· Tubi.]

[* Ἐξαγωγὶς, ἡ, Canalis. Mathem. Vett. 100. Πρὸς

δὲ τὰ ἐνιέμενα ὕδατα ἐξαγωγίδας ὀρύσσειν, Adversus aquas, quæ cum impetu immittuntur, canales fodiendi sunt, per quos emittantur.]

[* Ἐξαγώγιον, τὸ, Joseph. A. J. 14, 10, 6. Φόρους τε ὑπὲρ ταύτης τῆς πάλεως Ὑρκανὸν ἔχειν, Ἀλεξάνδρου υἱὸν, καὶ παῖδας αὐτοῦ, παρὰ τῶν τὴν γῆν νεμομένων, χώρας καὶ λιμένος ἐξαγωγίου κατ' ἐνιαυτὸν Σιδῶνι, μοδίους δισμυρίους ἑξακισχιλίους καὶ ἑβδομήκοντα πέντε, κ. τ. λ. " Sensus est, Hyrcanus ejusque filii tributum ab aratoribus accipiant ob frumenti exportationem e regione, et portu, quæ quotannis Sidonem fit. Verborum Græcorum structura est paulo impeditior. Sc. φόροι ἐξαγωγίου denotat Tributum ob exportationem frumenti. Hunc enim usum elegantem genitivus ap. Græcos pariter ac Lat. interdum habet. Joseph. A. J. 14, 2, 2. Παρασκονδηθέντες δὲ οἱ ἱερεῖς ηὔξαντο τῷ Θεῷ, δίκην αὐτῶν εἰσπράξασθαι παρὰ τῶν ὁμοφύλων, Qui autem contra fidem datam decepti erant sacerdotes, Deum orarunt, ut populares propter se ulcisceretur. Et eod. loco, Ὁ δὲ Θεὸς—δίκην εἰσεπράξατο τοῦ Ὀνίου φόνου, Deus pœnas sumsit ob cædem, qua Onias interiit. Ap. Lysiam Or. c. Alcib. 110. Tayl. τιμωρίαι τῶν θεῶν sunt Pœnæ ob violatos deos exigendæ. Nam Markl. vir Græce doctissimus, qui legere mallet ἀθέων, poterat hic quidem manum intra penulam continere. Ap. Eund. Or. c. Eratosth. 198. τῶν ἀδικημάτων ὀργὴ est Ira, Pœna ob maleficia. Nec aliter interpretor 2 Cor. 1, 5. παθήματα Χριστοῦ quam, Afflictiones propter Christum perpetiendæ. Hoc sensu Cic. pro Roscio Amer. 24. dixit Pœnas parentum, h. e. Propter parentes interfectos, cf. Verr. 1, 3. Philipp. 12, 14. Idem pro Cœlio 29. Reip. pœnas, h. e. Quas quis patitur propter læsam remp. Porro genitivi χώρας et λιμένος pendent a præpos. ἐκ, repetenda ἀπὸ κοινοῦ e v. ἐξαγωγίου, uti in Schol. Aristoph. Plut. 151. ad v. ὁρῶσι repetendum e præced. προσδιαλέγουσι est πρὸς, ut idem sit, quod προσορῶσι. Cf. Vales. in Not. ad Maussac. in Harpocr. 235. qui plura congessit in hanc rem. Σιδῶνι denique dictum puto pro εἰς Σιδῶνα, quod Græcis non infrequens. Tale illud Luciani Dial. Mort. 9. T. 1, 311. Τὸν δὲ νεκρὸν—τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, pro εἰς τὴν Τρωάδα. Sic ap. Charit. 3, 4. Θήρωνι ψῆφος ἠνέχθη, pro εἰς Θήρωνα. Alia dabit Abresch. Diluc. Thuc. 92. et 812. Sic contra ea sæpe εἰς cum accusativo est loco dativi, v. c. ap. Diod. S. 1, 27. Μηνύσασιν εἰς τοὺς ὄχλους, pro τοῖς ὄχλοις. Ἐξαγώγιον autem, ἐξαγωγὴ, et ἐξάγειν proprie et solenniter fere de Exportatione frumenti dicitur. Sic in quodam Fœdere, inter duos Cretæ populos facto, ap. Chishull. Antiq. Asiat. 130. εἰσάγεσθαι, ἐξάγεσθαι, et ἐξαγωγὴ de frugibus et mercibus. Utitur Joseph. voce ἐξαγωγὴς etiam de exportandis maleficis e patria, A. J. 16, 1. (v. nos in Ἐξαγωγή.) Ceterum, de jure, vectigal quoddam, Gr. * διαγώγιον s. παραγώγιον dictum, imponendi frumento, aliisque mercibus exportandis et importandis, disputat Grot. de J. B. et P. 2, 2, 14. 2, 13, 14." Krebs. Decr. Rom. pro Jud. fact. ex Josepho collect. 270-2.]

Ἐξαγώγιμος, ὁ, ἡ, cui opponitur εἰσαγώγιμος. Dicuntur τὰ ἐξαγώγιμα Merces quæ exportantur, ut contra τὰ εἰσαγώγιμα Merces quæ importantur. Aristot. Œcon. 2. [p. 500. Ed. Par. 1619. Εἴδη δὲ ἔχουσα τέτταρα, περὶ νόμισμα, περὶ τὰ ἐξαγώγιμα, περὶ τὰ εἰσαγώγιμα, περὶ τὰ ἀναλώματα: 501. a. Eurip. Erechth. 1, 10. Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι, ubi Plutarch. ἐξαγώγιμοι habet, perperam. Dionys. H. 2, 751. Καὶ ἅμα προθυμίαν ἔχων ἐπὶ τῆς ἰδίας ἀρχῆς τὰ καταλειφθέντα ἡμίεργα ὑπὸ τοῦ πάππου τελειῶσαι, τὰς μὲν ἐξαγωγίμους τῶν ὑδάτων τάφρους, ἃς ἐκεῖνος ὀρύττειν ἤρξατο, μέχρι τοῦ ποταμοῦ καταγαγεῖν, Cloacas ἐξαγωγίμους sordium. " Ad Herod. 580." Schæf. Mss.]

" Ἐξαιτέος, Educendus, et ἐξαιτέον, Educendum, " s. est." [Vide Xenoph. in Ἐξάγω citatum. M. Antonius 3, 1. Τὸ δὲ ἑαυτῷ χρῆσθαι, καὶ τοὺς τοῦ καθήκοντος ἀριθμοὺς ἀπαιτεῖν, καὶ τὰ προφαινόμενα διαρθροῦν, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ, εἰ ἤδη ἐξαιτέον αὐτὸν, ἐφιστάνειν, καὶ ὅσα τοιαῦτα λογισμοῦ συγγεγυμνασμένου πάνυ χρήζει, * προαποσβέννυται, An mortem sibi consciscere debeat, ubi omnino v. Gataker. de hac quæstione fuse et, uti solet, docte agentem.]

Δυσεξάγωγος, ὁ, ἡ, Qui difficile educitur, vel exportatur, Difficilis exportatu. [Hippocr. π. Ἐνυπν. 107. Εἰ δὲ ὁ ἥλιος τοιοῦτό τι πάσχει, ἰσχυρότερον τοῦτο ἤδη καὶ δυσεξαγωγότερον.]

[* Εὐεξάγωγος, ὁ, ἡ, Qui facile avehi potest. Strabo 340=222. Καὶ γὰρ εὐεξάγωγός ἐστιν ἡ λίθος, τῶν μετάλλων ὑπερκειμένων τῆς θαλάττης πλησίον.

Ἀντεξάγω, Vicissim educo, E contrario educo, sub. milites. Polyb. de Annibale, Οὔτε γὰρ ἀντεξάγειν τοῖς παρατεταγμένοις ἀξιόχρεως ἦν. Plut. Poplicola (9.) Ἀντεξῆγον δὲ τοὺς Ῥωμαίους οἱ ὕπατοι. Suidas ἀντεξάγειν exponit ἀντιπαρατάσσεσθαι et ἀντεκτείνειν, quæ expositio convenit cum illo Polybii loco, ἀντεξάγειν τοῖς παρατεταγμένοις. Hesych. explicat etiam ἀντεκφέρειν et ἀντεισφέρειν: [Ἀντεξάγοντες· ἀντεκφέροντες. Ἀντεξάγω· ἀντεισφέρω, * ἀντιστήκω. " L. ἀντεκφέρω, ut paulo ante, nisi ἀντεισφέρειν hic idem sit, quod nos dicimus, Tegen inbrengen." Albert. Zonar.: Ἀντεξάγειν· ἀπὸ τοῦ παρατάσσεσθαι, ἀντεκτείνειν. " Xenoph. Vect. 3, 2. (Ἐν ταῖς Ἀθήναις πλεῖστά ἐστιν ἀντεξάγειν, Permutanda. Ἀντεξάγω, Vicissim exporto. Sic Lex. Xenoph.) Pro ἀπὸ τοῦ π. leg. ἀντιπαρατάσσ. Sic Cod. K. (et Suid. At Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ., Ἀντεξάγειν· ἀντιπαρατάττεσθαι, * ἀντεξιέναι,) quod verbum satis bonæ notæ est, v. Lex. Xenoph. et Lex. Polyb. Ἀντεκτείνειν, sc. τοῖς πολεμίοις. Sic Polyb. 2, 18, 6. Τότε μὲν οὐκ ἐτόλμησαν ἀντεξαγαγεῖν Ῥωμαῖοι τὰ στρατόπεδα, (et 3, 66, 11. Οὐδενὸς δὲ σφίσιν ἀντεξάγοντος.)" Tittmann. Cass. Dio 238, 40. Cyrillus in Jonæ c. 2. p. 375. Παναλκὲς τὸ θεῖον, καὶ τὰς τῶν ὄντων φύσεις μεταπλάττων εὐκόλως, πρὸς ὅτερ ἂν ἕλοιτο, καὶ τοῖς ἀῤῥήτοις αὐτοῦ νεύμασι τὸ ἀντεξάγον οὐδὲν, Quod nutui ipsius ineffabili repugnet. " Schol. ad Lucian. 2, 207. (Οὗτός ἐστι Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν φλυαρίαν ἐν δεκὼ γράψας βιβλίοις, ᾧ πρὸς ἰσάριθμον ἀντεξαγόμενος πρόθεσιν, ὁ σπουδαιότατος ἀντεῖπεν Ὠριγένης, μεστοὺς ἁπάσης σοφίας καὶ εὐσεβείας ἐξυφηνάμενος λόγους, καὶ λῆρον ἀποφήνας τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ σπούδασμα.)" Schæf. Mss.]

[* " Ἀντιπαρεξαγωγὴ, (ἡ,) Greg. Nyssen. Epist. Ed. Casaub. p. 13. 19. et not. p. 129." Boissonad. Mss.]

Διεξάγω, Traduco, διάγω, ut διεξάγειν τὸν βίον, ap. Syn. Vitam traducere: ap. Polyb. autem διεξάγειν τὸν βίον, est Vitam tolerare, Vitam agere victitareque, 1, (71, 1.) Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τοὺς μὲν κατ' ἰδίαν βίους ἀεὶ διεξαγαγόντες ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς χώρας γεννημάτων. Bud. C. 380. Greg. autem ad Basil. dixit, Πάντα βίον ἡμῖν διεξαγάγοις πρὸς τὸ λυσιτελέστατον, pro Vitam nostram traducas ac perducas eo quo maxime nostræ salutis interest, Bud. ibid. Διεξάγω, Rego, Transigo, eo fere sensu quo dicitur Negotium transigere, et passivum διεξάγομαι. Gregor. de Deo, Ὁ πᾶσι λόγον ἐνθεὶς, καθ' ὃν τὸ πᾶν φέρεταί τε καὶ διεξάγεται. Plut. de Fato, (8, 248.) Ὡς δ' ἐν τῷ Τιμαίῳ, (ἡ εἱμαρμένη ἐστὶ) νόμος ἀκόλουθος τῇ τοῦ παντὸς φύσει, καθ' ὃν διεξάγεται τὰ γινόμενα, Per rerum naturam aguntur et traducuntur, inquit Bud. [" Διεξάγω, Administro, Curo, v. c. regnum, regni negotia, τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν, 1, 9, 6. ῥαθύμως διεξάγειν τὰ κατὰ τὴν φυλακὴν, Custodias negligenter agere, 4, 57, 3. διεξάγειν τὸ δίκαιον, Justitiam administrare, Jus dicere, absol. 20, 6, 1. et cum dat. alicui, 4, 73, 8." Lex. Polyb.] Et quemadmodum Transigo Lat. capitur pro Controversiam dirimo, sic Διεξάγω τὴν ἀμφισβήτησιν. Polyb. 5, (1, 5.) Καὶ τῷ λόγῳ διεξάγειν τὴν ὑπὲρ τῆς Κοίλης Συρίας ἀμφισβήτησιν. At διεξαγωγὴ pro Diremptione controversiæ, positum sine adjectione, vide statim post. [Idem Polyb. " 18, 34, 10. διεξάγειν τὰ πρός τινα, sc. ἀμφισβητούμενα: 3, 77, 4. ἐν τῇ πάσῃ φιλανθρωπίᾳ διεξάγειν τοὺς συμμάχους, Perhumaniter agere cum sociis." Lex. Polyb. Pseudo-Plut. de Fluv. 10, 765=1025. Θερμωδὼν ποταμός ἐστι Σκυθίας, τὴν προσηγορίαν εἰληφὼς ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος, ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον * Κρύσταλλος· ἐκεῖνος γὰρ καὶ θέρει πήσσεται, τῆς τοποθεσίας τὴν

ἰδέαν διεξαγούσης, quod vertitur, Loci situ in hoc habitu et forma permanente. Wakef. ad Hederici marg. vertit, Producente. Ad h. l. respexit Eust. ad Dionys. P. 780. Κρημώδεις δὲ τὰς τοῦ Θερμώδοντος ὄχθας καλεῖ, διότι, ὡς οἱ παλαιοί φασι, καὶ θέρους πήσεται, τῆς τοποθεσίας τὴν τοιαύτην ἰδέαν διεξαγούσης. Illud τοιαύτην Pseudo-Plutarcho sensu sic postulante, restituendum est. Wyttenb. et in textu et in nota, per calami lapsum, ἰδίαν pro ἰδέαν contra mentem suam dedit. Theophylact. Inst. Reg. 13. p. 38. Τί ἔτι, καλὸν τεκνογονία καὶ ἀγωγὴ παίδων ἐπαινετὴ καὶ θεάρεστος, καὶ τῇ μητρὶ ἀρκοῦσα πρὸς σωτηρίαν, εἴ τι δεῖ Παύλῳ πιστεύειν, τὰς μητέρας σώζεσθαι ἐκ τοῦ τῆς τῶν παίδων ἐπιμελεῖσθαι σωφροσύνης ἐγγυησαμένῳ. Καὶ τίς οὕτω σεμνῶς ἡλικίαν παιδὸς ἐπισφαλῆ διεξάγει; τίς δὲ πλείονας σωφρονιστὰς * ἐφιστᾷ τῷ παιδὶ, τοὺς μὲν γλῶτταν * ἐξευγενίζοντας, τοὺς δὲ τὸν νοῦν καταρτίζοντας, τοὺς δ' ἱστορίαν ἐρανίζοντας, πάντως δὲ πάντας τῷ νέῳ τι συνεισάγοντας; Greg. Naz. in Julian. p. 9. Ὁ ποιῶν πάντα, καὶ μετασκευάζων· εἰπέ που τῆς ἑαυτοῦ προφητείας Ἀμὼς φιλοσοφῶν ἐνθεώτατα· ὁ ἑπτέρυγων εἰς τὸ πρωὶ σκιὰν θανάτου, καὶ ἡμέραν εἰς νύκτα συσκοτάζων, καὶ οἱονεὶ διὰ κύκλου τινὸς εὐθύνων καὶ διεξάγων τὸν πάντα κόσμον, καὶ τὰ ἡμέτερα σαλευόμενά τε ὁμοῦ καὶ μὴ σαλευόμενα, ταῖς μεταβολαῖς κινούμενα, καὶ περιτρεπόμενα, καὶ ἄλλοτε ἄλλως ἔχοντα, τῇ τάξει δὲ τῆς προνοίας πάγια καὶ ἀκίνητα, κἂν διὰ τῶν ἐναντίων ὑδεύῃ τῷ λόγῳ μὲν δήλων, ἡμῖν δὲ ἀγνοουμένων. " Διεξάγω, Traduco, Transigo. Hab. 1, 4. Sir. 3, 17. Ἐν πραΰτητι τὰ ἔργα σου διέξαγε, Placide negotia tua transige. Vide et 2 Macc. 10, 12. 14, 30." Biel. Thes. " Luzac. Exerc. 145. Wakef. S. C. 4, 231. Brunck. Anal. 2, 77. Diod. S. 2, 358. Thom. M. 213. (in Διάγω citatus,) 224. (Καὶ διαχειρίζω· τὸ διεξάγω.)" Schæf. Mss. Hesych. Διεξαγάγῃ· * διεξενέγκῃ. Διεξάγω· ὁδηγῶ. Suid. et Zonar. Διεξάγοντας· διακινοῦντας. Μεθυσκομένους καὶ ῥᾳδίως διεξάγοντας τὰ κατὰ τὴν φυλακήν. E Polybio 4, 57. ubi pro ῥᾳδίως, notante Tittmanno post Kust., recte legitur ῥαθύμως. ‖ Διεξάγω· Elabor, Gl.]

Διεξαγωγὴ, Traductio, a Traduco, juncto cum accus. Vitam, et similibus, ut et διαγωγή. Synes. de Insomn. Ταῖς ὄναρ φαντασίαις τὴν ἐκεῖ διεξαγωγὴν τῆς ψυχῆς προσεικάζοντες, Visis somniorum quam illic degerint vitam comparantes. Idem ibid. Ἔχειν τῆς ἐν ἑκατέρᾳ ζωῇ διεξαγωγῆς ἀπομνημονεύματα. Bud. διεξαγωγὴν Vitam et moram in rerum natura interpr. in hoc Damasceni loco de Provid. Πρόνοια ἐστὶ βούλησις θεοῦ δι' ἣν πάντα τὰ ὄντα τὴν πρόσφορον διεξαγωγὴν λαμβάνει. Sic in Basil. Hom. 8. in Hexaëm. Διά τε τὸν πορισμὸν τῆς τροφῆς καὶ διὰ τὴν λοιπὴν τοῦ βίου διεξαγωγήν. Ego ap. Damascenum et in aliis ejusmodi locis malim interpretari, In commodo statu vitam degunt. [Stob. Ecl. 2, 7. p. 210. Heeren. Εἶναι δὲ καὶ ἄγριον, * ἐναντιωτικὸν (cum h. v. alibi non legatur, nobiscum scribe vel ἐναντιώτατον, vel ἐναντιωματικὸν) ὄντα τῇ κατὰ νόμον διεξαγωγῇ, καὶ θηριώδη καὶ βλαπτικὸν ἀνθρώπων. " Diod. S. 1, 275. (' Καὶ τὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν ἐν τοῖς ὀρύγμασι ποιούμενοι. Etiamsi vulg. διαγωγὴν per erat commodum, hoc postulat Codd. concors auctoritas. Callicratides, e Pythag. sectatoribus, in Stob. Serm. 83. p. 485. Ἃ δ' ὑπερβάλλοισα κάσμον ἐλευθέριον καὶ διεξαγωγὰν, καταρχὰ ὕβριος καὶ ὀλέθρου ῥιζοῦνται τοῖς ἀνθρώποις, ubi causa non erat, cur διαγωγὰν mallent.')" Schæf. Mss. " Clem. Alex. Str. 800 (=286. Τρίβοι δὲ, ἡ τοῦ βίου διεξαγωγὴ καὶ ἡ κατὰ τὰς διαθήκας πολυπειδία.) Sext. Empir. (254. Ὥσπερ γὰρ ἐν πόλει νομίσματός τινος προχωροῦντος κατὰ τὸ ἐγχώριον, ὁ μὲν τούτῳ στοιχῶν, δύναται καὶ τὰς ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει διεξαγωγὰς ἀκαραπόδιστως ποιεῖσθαι, ' sub. βίου καὶ πραγμάτων, Vitæ et negotiorum in vita transactiones, ubi pecunia opus, quæ in contractibus quibuscunque in emendo vel vendendo, in locando et conducendo fiunt atque διεξάγονται.' Fabric. Et 456. Ταυτὶ γὰρ τὰ κριτήρια, δυοῖν θάτερον, ἢ ὡς πρὸς τὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν χρήσιμα αὐτοῖς ὑπείληπται, ἢ ὡς πρὸς τὴν εὕρεσιν τῆς ἐν τοῖς οὖσι ἀληθείας· καὶ εἰ μὲν τὸ πρῶτον λέγοιεν, ἄτοποι γενήσονται· οὐδεμία γὰρ τούτων τῶν φαντασίων δύναται κατ' ἰδίαν * χρειοῦν πρὸς τὰς τοῦ βίου διεξαγωγάς.)" Wakef. Mss. " Διεξαγωγὴ, i. q. διαγωγὴ, (1.) Vitæ actio, Vivendi ratio, Vita. Σύμφωνος τῇ φύσει, 1, 6, 21. ἡ κατὰ φύσιν διεξαγωγὴ, 3, 24, 101. Τίνος ἕνεκα δέξηται ἂν ταύτην τὴν διεξαγωγὴν, 3, 22, 67. Etiam de mutis animantibus, Οὔτε τροφῆς ἀπορεῖ, οὔτε διεξαγωγῆς τῆς καταλλήλου καὶ κατὰ φύσιν, 1, 9, 9. Τὰ πτηνὰ, Volucres captæ et cavea inclusæ, οὐχ ὑπομένει ταύτην τὴν διεξαγωγὴν, 4, 1, 26. (2.) Sigillatim, Jucunda vitæ transactio. Οὐκ ἐπινοοῦσι διεξαγωγὴν μόνον, Non possunt sibi fingere quo pacto vitam jucunde, beate transigere aliquis possit solus, 3, 13, 5." Schweigh. Ind. Gr. in Epict. Dissertt. Cf. Διαγωγή.] ‖ Διεξαγωγὴ, Transactio, Compositio. Polyb. 5. Ἵνα τύχῃ τὰ πράγματα τῆς ἁρμοζούσης διεξαγωγῆς. Idem in alio ejusdem libri loco διάλυσιν eodem sensu dixit. ["Διεξαγωγὴ, Exitus negotii, Καὶ ταῦτα μὲν τοιαύτης ἔτυχε διεξαγωγῆς, 24, 2, 11. Præcipue Exitus et terminatio controversiarum, Finis belli, Pacis compositio, 5, 102, 3. 5, 103, 3. 25, 5, 7. τὴν διεξαγωγὴν ποιεῖσθαι, 4, 26, 3." Lex. Polyb. " Inscr. 3, 59. in Marm. Oxon. Ed. Bowyer. 1732., notante Valck. Mss., Τὰν διεξαγωγὰν ποιησάσθων.]

[* Διεξαγωγεὺς, έως, ὁ, ἡ, Director, Administer, Præfectus. " Schol. Pind. Olymp. 14, 13. (Ἀλλὰ πάντων τῶν ἔργων ταμίαι, ἡγοῦν διεξαγωγεῖς, αἱ Χάριτες οὖσαι δηλονότι. Gl. γ. κυβερνῆται, β. βασίλειαι.)" Boissonad. Mss. De ταμίας, ὁ, ἡ, ταμίη, ἡ, v. quæ diximus supra 153. n.]

[* " Προδιεξάγω, Porph. in Cyr. p. 95." Wakef. Mss.]

Ἐπεξάγω. Dicitur ἐπεξάγειν peditatus cum progreditur, ut ἐπελαύνειν equitatus, inquit Bud. Comm. 888. sed ibi Exercitu perperam legitur pro Equitatu. Idem in Lex. scribit ἐπεξάγειν de exercitu dici viam faciente composito agmine, ut προάγειν a Plutarcho. Idem ibid. Educere exercitum interpr. Thuc. 2, (21.) Ἀλλ' ἐκάκιζον ὅτε στρατηγὸς ὢν οὐκ ἐπεξῆγε, [ἐπεξάγοι hodie legitur.] Plut. Antonio (45.) Καὶ βραδέως ἐπεξάγοντες ἔβαλλον, [ἐπεξάγοντας in Reiskii Ed. Thuc. 5, 71. Καὶ νομίσας ἄγαν περιέχειν τοὺς Μαντινέας, τοῖς μὲν Σκίρίταις καὶ Βρασιδείοις ἐσήμηνεν, ἐπεξαγαγόντας ἀπὸ σφῶν, ἐξισῶσαι τοῖς Μαντινεῦσιν, Aliqua eorum manu subducta, cornu suum Mantinicis exæquare: 7, 52. Καὶ ἐπεξαγαγόντα τῷ πλῷ πρὸς τὴν γῆν μᾶλλον. Vide Abresch. Diluc. Thuc. 542. " Zosim. 1, 70, 3.: alio sensu, 1, 47, 2." Boissonad. Mss. Cass. Dio 345. Καὶ ἐπεξαγαγὼν παρετάξατο πρὸ τῆς ταφρείας: 626. Καὶ μετὰ τοῦτο τὰ κέρατα ἐξαίφνης ἀμφότερα ἀπὸ σημείου ἐπεξαγαγὼν ἐπέκαμψεν. ‖ Ponitur metaphorice pro Ampliare, Extendo, ap. Eund. 377. Τό τε πωμήριον ἐπὶ πλεῖον ἐπεξήγαγε. Tacit. 12, 23.: " Et pomœrium urbis auxit Cæsar." " Heliodor. Æth. 453(=388. Τάς τε Φίλας καὶ τὰ * σμαράγδεια μέταλλα ὑπ' ἐμαυτῷ πεποιημένος, οὐ πάσχω τὸ τῶν πολλῶν πάθος, οὐδὲ ἐπεξάγω τὴν τύχην πρὸς πλεονεξίαν, οὐδὲ εἰς ἄπειρον ἐκτείνω τὴν ἀρχὴν διὰ τὴν κίνην, ἀλλ' ὅροις ἀρκοῦμαι οἷς ἔθετο ἐξαρχῆς ἡ φύσις, τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῆς Αἰθιοπίας τοῖς καταῤῥάκταις ἀποκρίνασα.)" Wakef. Mss. ‖ Item pro Proferre in medium, ap. eund. Cass. Dion. 455. Ἀλλ' ἐγὼ ταῦτα μὲν παραλείψω, τὰ δὲ δὴ λοιπὰ ἐπεξάξω: 801. Οὐ μέντοι καὶ περὶ πάντων αὐτῶν ἀκριβῶς ἐπεξήξω, ἐπεξάξω corrigit Reimar. in Ind. ‖ Glossæ: Ἐπεξαγάγωσιν· Exerant. ‖ " Ἐπεξάγειν τὴν διήγησιν, In narrando ambagibus uti superfluis, ut per eas ad id pervenias, quod commemorare velis, quod et κυκλοῦσθαι dicitur. Plut. de Herod. Malign. (9,) 395. Reisk. (Ἀλλὰ τὴν διήγησιν ἐπεξάγων καὶ κυκλούμενος.) *Weit ausholen, um auf den Flek zu kommen, wohin man nur durch Umwege füglich kommen konnte.* Hoc dicit fieri ἐκβολαῖς, παρατροπαῖς, παραθήκῃ τοῦ λόγου." Ernest. Lex. Rhet. Cf. Eund. in Διάγω citatum.]

Ἐπεξαγωγὴ, Progressio exercitus composito agmine, vel Eductio exercitus, Bud. Ap. Thucyd. autem 8, (105.) p. 296. Παυσάμενοι τῆς ἐπεξαγωγῆς ἤδη τοῦ κέρως, Valla interpr. Omissa jam contentione circumagendi cornu.

Ἀντεπεξάγω, Ex adverso progredior, vel in occursum, Invadenti hostiliter occurro, ut ἀντεπέξειμι exponitur a Bud. Thuc. 8, (104. p. 296., Ἡ μὲν ἐβούλ-

λοιτο ἀποφράξαι [ἀποφράξασθαι hodie legitur] αὐτοὺς οἱ ἐναντίοι, ἀντεπεξῆγον, καὶ περιεγίγνοντο τῷ πλῷ. Valla interpr. Perrumpebant. [In Ed. Bip. vertitur v. ἀντεπεξῆγον, Obviam illis prodierunt, et v. ἀποφράξασθαι, Intercludere. Ad hoc respexit τὸ Vallæ Perrumpebant, non ad illud. " Composito ἀντεπεξάγειν non semel utitur Andr. Cret. ut 157. d. 164. c." Albert. ad Hes. v. Ἀντεξάγω. Const. Manass. in Meursii Opp. 7. p. 392. Καὶ προσεταιρισάμενοι σύμπαν Ἀσίας ἔθνος, Ὁπόσον ἠπειρωτικὸν, ὅσον ἐν παραλίᾳ, Ἀντεπεξῆγον στρατιᾶς σμῆνος * ἀπειραρίθμου. Cass. Dio 626. Ὁ οὖν Ἀντώνιος, φοβηθεὶς τήν τε * ἐπίκαμψιν αὐτοῦ καὶ τὴν * περίσχεσιν, ἀντεπεξηγάγετο ὅσον ἐδύνατο, καὶ ἐς χεῖράς οἱ καὶ ἄκων ἦλθε: " 187. (Καὶ τῇ ὑστεραίᾳ παραταξαμένων τῶν Ῥωμαίων, ὅπερ που καὶ ἡμέραν ἐποιοῦντο, ἀντεπεξήγαγε.) Eust. ad Il. Υ. p. 1265. (Ἔστι δὲ καὶ ἄλλως πιθανῶς τοῦτο πλάττεται, ὡς ἂν ἔχοι ὁ ποιητὴς ἀντεπεξαγαγεῖν αὐτὸν ὡς πῦρ ὕδατι τῷ ἐγχωρίῳ ποταμῷ Ξάνθῳ.) Lucian. (3, 77. Ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἠξίουν.)" Wakef. Mss. Joseph. A. J. 8, 14, 4. p. 465.]

Παρεξάγω et Ἀντιπαρεξάγω, Duco exercitum in hostes, Infesto exercitu eo in hostes. Dem. in Ep. Philippi, B. C. 386. [Demosth. pro Cor. 239. ex Ep. Philippi, Τοῖς μὲν γὰρ ὅλοις, οὐδὲν μέτριόν μοι δοκεῖτε ποιεῖν, τὴν εἰρήνην συνθέμενοι, καὶ ὁμοίως ἀντιπαρεξάγοντες, καὶ ταῦτα οὐδὲ * συμπεριειλημμένων τῶν Φωκέων ἐν ταῖς κοιναῖς ἡμῶν συνθήκαις. " Ἀντιπαρεξάγειν, Hostilem exercitum si tuis copiis e regione oppositis quoquo eat comiteris et insequaris, et e conspectu non dimittas." Reisk. Il. K. 391. Πολλῇσιν μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ. Vide Παράγω et Liebel. ad Archilochi Reliqq. 55. " Heyn. Hom. 6, 81." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 4, 36. Καί τε παρὲκ Ζηνὸς νόον ἤγαγε τερπικεραύνου. " Herod. 4. p. 272." Scott. App. ad Thes.]

[* Παρεξαγωγὴ, ἡ, Suid. habet sine interpretatione. Artemid. 5, 13. Ἔδοξέ τις παλαιστὴς περὶ τῆς κρίσεως πεφροντικὼς τὸν Ἀσκληπιὸν κριτὴν εἶναι, καὶ παροδεύων ἅμα τοῖς ἄλλοις παισὶν ἐν παρεξαγωγῇ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκτεκρίσθαι· καὶ δὴ πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἀπέθανεν· ὁ γὰρ θεὸς οὐ τοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ τοῦ ἔτι μᾶλλον κριτὴς νομίζεται εἶναι. Ἐξέβαλεν οὖν αὐτόν. " Παροδεύων. Cum transiret ipse ap. Æsculapium, qui præsidens, practoris quasi, aut gymnasiarchi, aut munerarii partes agebat, et juvenes certaturos ap. se traductos spectaret atque exploraret, num etiam obeundo certamini essent idonei. Juvenis qui sic traducitur, cum transit, dicitur παροδεύειν, et Traductio ejusmodi παρεξαγωγή. Quod si tenetur, nihil est h. l. reliquum, quod obscurum esse possit." Reisk. " Method. 426." Kall. Mss.]

[Ἀντιπαρεξάγω. " Ἀντιπαρεξῆγε temere ex uno Cod. Aug. editum erat, 3, 90, 1. pro ἀντιπαρῆγε, quod auctori restituimus." Lex. Polyb. Polyæn. 97. Coray. Τὰς δὲ ταχυναυτούσας εἴκοσι προσέταξε τοῖς τριηράρχοις ἀντιπαρεξάγειν ταῖς πολεμίαις ναυσὶ, καὶ πυκνὰς ποιεῖσθαι κινήσεις, καὶ τροπάς: 116. Ἀλέξανδρος ἄνω τοῦ ποταμοῦ ἀντιπαρεξῆγεν. Plut. 2, 516. Ἀντιπαρεξῆγε τοὺς Πέρσας ἐπὶ τὸ δεξιόν: 753. Τὸν ἵππον ἀντιπαρεξάγων: 3, 285. Ἀντιπαρεξάγων τὴν δύναμιν: 339. Idem 2, 305. Τῷ ῥοθίῳ σχέδην ὑπάγοντι τὴν ναῦν ἀντιπαρεξάγοντας. Arrian. de Exp. Alex. 5, 17. Ἐν τούτῳ δὲ οἵ τε Ἰνδοὶ τοὺς ἱππέας πάντοθεν ξυναλίσαντες παρίππευον Ἀλεξάνδρῳ, ἀντιπαρεξάγοντες τῇ ἐλάσει. Ælian. V. H. 4, 9. Εἶτα ὑποπλησθεὶς τῶν ἀρίστων, καὶ ἀφηνιάσας, * ἀντικοδόμησεν αὐτῷ διατριβὴν, καὶ ἀντιπαρεξῆγαγεν ἐν τῷ περιπάτῳ ἑταίρους ἔχων καὶ ὁμιλητὰς, καὶ ἐγλίχετο ἀντίπαλος εἶναι Πλάτωνι, Duxit Aristot. contra Platonem discipulos suos in Peripato. " Euseb. c. Hierocl. 445. Olear. Dio Chrys. 118 (=254.) Λέγομεν δὲ ταῦτα μεμνημένοι τῶν ποιητῶν, οὐκ ἄλλως ἀντιπαρεξάγοντες ἐκείνοις, οὐδὲ τῆς δόξης ζηλοτυποῦντες, ἣν (sic Reisk. sed f. l. ἣν) ἀπὸ τῶν ποιημάτων ἐκτήσαντο ἐπὶ σοφίᾳ." Valck. ad Scap. marg. Joseph. A. J. 18, 8, 1. Ὡς χρὴ θαρρεῖν, Γαΐου λύγῳ μὲν αὐτοῖς ὠργισμένου, ἔργῳ δὲ ἤδη τὸν Θεὸν ἀντιπαρεξάγοντος, Quod—Deum sibi hostem constituerit. Cf. Euseb. H. E. p. 44. Suid.: Ἀντιπαρέξειν· ἀντιδοῦναι, ἀντιτάσσειν. " Sic habent Mss. Par. et Ed. Mediol.: in aliis vero Edd. male excusum est ἀντιπαρεξάγειν, cujus loco Portus leg. putabat ἀντιπαρεξάγειν," Kust. Lege: Ἀντιπαρέχειν· ἀντιδοῦναι. Ἀντιπαρεξάγειν· ἀντιτάσσειν. Zonar.: Ἀντιπαρεξάγειν· ἀντιτάσσειν, ἐξ ἐναντίας παρατάττεσθαι. Hes. Ἀντιπαρεξάγει· ἀντιτάσσει. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀντιπαρεξάγειν· ἀντιτάσσειν. Vel potius in Suida, pro Ἀντιπαρέξειν· ἀντιδοῦναι, ἀντιτάσσειν, leg. Ἀντιπροΐσχειν· ἀντιδοῦναι. Ἀντιπαρεξάγειν· ἀντιτάσσειν. Nam] " Ἀντιπροΐσχειν ap. Hes. legitur, " expositum ἀντιδοῦναι, Vicissim dare, Reddere, " Retribuere, quod alias ἀντιπαρέχειν dicitur." [Sext. Empir. 405. Ταῦτα μὲν γὰρ ἀντιπαρεξάγων τοῖς ἄλλοις φιλοσόφοις ὁ Καρνεάδης, εἰς τὴν ἀντιπαρξίαν τοῦ κριτηρίου διεξήρχετο, ubi vertitur, Atque hæc quidem aliis resistens philosophis disserebat Carneades, ut ostenderet nullam esse regulam veri falsique: 457. Ἀντιπαρεξαγοντές φασι μὴ ἄτοπον ὑπάρχειν, τὸ ἐξ αὐτοῦ τι κριτήριον ἀπολείπειν, Illi objectioni respondentes dicunt.]

[* Ἀντιπαρεξαγωγὴ, ἡ. " Sext. Empir. 402. (Οἱ δὲ καὶ ὠρικέναι δοκοῦντες, τοῦτο κατὰ ἀντιπαρεξαγωγὴν τὴν ὡς πρὸς τοὺς Στωϊκοὺς ἀπέδοσαν.)" Kall. Mss. Qui existimant eum constituisse, tradiderunt eum id fecisse, ut haberet quod ad hominem objiceret Stoicis. " Ms. Vratislav. ἀντιπαραγωγὴν, sed verbum quoque ἀντιπαρεξάγειν habes infra (ll. cc.)" Fabric. Sic in Polybio, ut supra dictum est, ἀντιπαρῆγε et ἀντιπαρεξῆγε confusa sunt.]

Προεξάγω, Prior educo, VV. LL. [Thuc. 8, 25. Καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρᾳ προεξάξαντες, καὶ καταφρονήσαντες, ὡς ἐπὶ Ἰωνάς τε καὶ οὐ δεξομένους, ἀρατότεραν χωροῦντες, νικῶνται ὑπὸ τῶν Μιλησίων, " i. e. τὸ κέρας πρὸ τῶν ἄλλων, sc. ἄγαν μηκύναντες καὶ προεξαγαγόντες καὶ διὰ τοῦτο ἀσθενέστερον ποιήσαντες. Æm. Port. * προεξάρξαντες marg. Ar. C. Ald. Flor. Bas. i. e. πρὸ τῶν ἄλλων τοῦ αὐτοῦ στρατοῦ τῆς μάχης ἐξάρξαντες. Æm. Port. In (Ed.) Bas. est προεξέρξαντες. (Ms. Bas. vulgatum servat, inquit Duker.) Προεξάρξ. etiam Mosq." Baver. " Προεξάξαντες, hac obtinente lectione, quam plerique tuentur libri, (sed vide Baver. supra,) exemplum hoc pro usu aor. 1. verbi ἄγειν addi poterit reliquis, quæ dedi Anim. ad Æsch. 1. p. 27." Abresch. Diluc. Thuc. 750. Vide et nostra in Ἄγω. " Προεξάξ. Cum priores eduxissent exercitum, obviam issent Atheniensibus, non expectata horum impressione. Verior haud dubie lectio hæc, utut minime solennis sit hic aor. 1." Baver. V. προεξάγειν non solum ex eod. Thuc. 7. p. 450. et 490. affert Scott. App. ad Thes., sed ex Herod. 9. p. 548. Ed. 1715. V. προεξάρχω autem extat et in Etym. M. a Wakef. Mss. indicato: Κτίλος· ὁ προηγούμενος τῶν προβάτων καὶ προεξάρχων τῆς ποίμνης κριός. || Item προεξάγω, Cogo. Æschin. c. Timarch. 64. Δέομαι δ' ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, συγγνώμην μοι ἔχειν, ἐὰν ἀναγκαζόμενος λέγειν περὶ ἐπιτηδευμάτων, φύσει μὲν μὴ καλῶν, τούτῳ δὲ πεπραγμένων, προεξαχθῶ τι ῥῆμα εἰπεῖν, ὅ ἐστιν ὅμοιον τοῖς ἔργοις τοῖς Τιμάρχου. || Vita privo. " Προεξάγειν ἑαυτὸν ἐκ τοῦ ζῆν, Mortem sibi prius quam necesse est consciscere, 30, 7, 8." Lex. Polyb.]

Συνεξάγω, Simul educo, ut συνεξάγω στρατὸν, Copias simul educo. Exponitur etiam, Simul expello.

[Συνεξάγω ἑαυτὸν, Simul me ipsum vita privo. Appian. 2, 561. Καὶ τῆσδε μὲν ἐνθάδε ἐπεμνήσθην, ὅτι τὸν ἄνδρα περισώζουσα ἀπεύγχανέ τε, καὶ συνεξήγαγεν ἑαυτήν.]

[Συνεξάγω, Simul commoveo. Epigr. ad. 306., a Schæf. Mss. indicatum: Μαίνεται Ἰφιγένεια· πάλιν δέ μιν εἶδος Ὀρέστου Ἐς γλυκερὴν ἀνάγει μνῆστιν ὁμαιμοσύνης· Τῆς δὲ χολωομένης, καὶ ἀδελφεὸν εἰσορώσης Οἶκτῳ καὶ μανίῃ βλέμμα συνεξάγεται. " Est ac dixisset ὁμῶς οἴκτῳ καὶ μανίῃ ἐξάγεται. Ἐξάγεσθαι autem dicuntur, qui commoventur affectu quodam. Cf. Dorv. ad Char. 481. H. l. oculus, qui animum furore et commiseratione affectum indicat, οἴκτῳ καὶ μανίῃ ἐξάγεται." Jacobs.]

Ὑπεξάγω, Subduco, Subtraho. Chrysost. de Sa-

cerd. Εἰ γὰρ διὰ ταῦτα σαυτὸν ὑπεξήγαγες τῆς τοιαύτης λειτουργίας. [" Porson. ad Hec. 806. Wakef. Diatr. 30. et S. C. 4, 238. Monthly Review April 1799. p. 434. Diod. S. 1, 194. (de struthione agens, Τοῦτο πέτεσθαι μὲν μετέωρον οὐ δύναται, διὰ τὸ βάρος, τρέχει δὲ πάντων ὠκύτατον, μικρὸν ἄρσας τοῖς ποσὶ τῆς γῆς ἐπιψαῦον, μάλιστα δ' ὅταν κατ' ἀνέμου πνοὰς ἐξαίρῃ τὰς πτέρυγας, ὑπεξάγει καθαπερεί τις ναῦς ἱστιοδρομοῦσα.)" Schæf. Mss. Ὑπεξάγει ibi vertitur, Procurrit. " Ælian. H. A. 14, 7. Τὰς πτέρυγας ἁπλώσασα, ὡς ἱστία, ῥόμῳ συντόνῳ φερομένη καὶ ῥοίζῳ. Sic enim recte legi oportere VV. DD. arbitrantur; juvat ipse Ælian. 8, 10. cum de elephantis, Ἐπιᾶσι δὲ οἱ θῆρες, inquit, ὑπὸ τοῦ θυμοῦ τὰ ὦτα ἐκπεταννύντες ὡς ἱστία, δίκην τῶν στρουθῶν τῶν μεγάλων, αἵπερ οὖν τὰς πτέρυγας ἁπλώσασαι ἢ φεύγουσιν, ἢ ἐπᾶσιν. Claudian. in Eutrop. 2, 312. Inque modum veli sinuatis flamine pennis Pulverulenta volat." Wessel. Edidit Schneider. ὡς ἱστίον, hujus notæ immemor. " Ita Gyllius," inquit, " Codex alter Gesneri et Mediceus pro eo, quod Gesner. edidit ὡς ἔστι." " Ὑπεξάγειν, Se subducere, K. II. 3, 3, 27. Ὑπεξῆγον πρὸς τὸ ἑαυτῶν πλῆθος, in nonnullis legitur pro ἀνεχώρουν." Lex. Xenoph. Ὑπεξῆγον nobis vera videtur lectio, utpote exquisitior, altera autem ἀνεχώρουν e glossa marginali ortum habuisse. " Zeun. ad Cyrop. 321." Schæf. Mss. " Ὑπεξάγειν, Recedere, Loco cedere, Discedere, 4, 1, 106. (Ἂν δ' οἱ πρῶτοι μὴ ὑπεξάγωσι, τί ὑπολείπεται;)" Schweigh. Ind. Gr. in Epicteti Diss. " Ὑπεξάγειν, Exire, Elabi, Evadere. Aristot. Probl. 5, 21. Ὅταν οὖν μὴ δύνηται ὑπεξάγειν διὰ τὸ πλῆθος." Seager. Mss. Suid.: Κλυστῆρ· τὸ ἰατρικὸν ἐργαλεῖον. Κλυστῆρα προθέμενος (l. προσθ.) ὑπεξήγαγε τῆς ἑαυτοῦ γαστρὸς τὰ σκύβαλα. Locus hic depromtus est ex Artemid. 5, 79. Δρομεὺς μέλλων ἀγωνίζεσθαι ἱερὸν ἀγῶνα, ἔδοξεν ὀχετὸν ὕδατος, ἔμπλεων κόπρων καὶ βορβόρου, λαβὼν κόρηθρον, ἐκκαθαίρειν καὶ καταπλύνειν ὕδατι πολλῷ, ὅπως εὕρουν τε καὶ καθαρὸν ἀποδείξῃ· τῇ ὑστεραίᾳ κλυστῆρα προσθέμενος καὶ ὑπεξαγαγὼν τῆς ἑαυτοῦ γαστρὸς σκύβαλα, καίπερ ἐγγὺς ὢν τοῦ ἀγῶνος εὔπνους τε καὶ κοῦφος γενόμενος ἐστεφανώθη. " Leguntur hæc verba ap. Suid. ubi tamen pro προσθ. perperam legitur προθ. quod e Nostro corrigi debet." Reiff. At contra Artemidoro e Suida restituendum est τὰ, ponendumque ante σκύβαλα. " Ubi legere malim, si liceat, εὔπνους, solenni sc. inter utramque, sono et literis perquam sibi vicinam vocem, errore in vett. quidem libris, quamvis, quod non nego, et vulgatum tolerari possit. Hunc vero Artemid. locum Suidas repetit, suppresso licet, ut male semper fere solet, suo auctore, ubi simul perperam legitur, κλυστῆρα προθέμενος, pro προσθ. quomodo sc. omnes Gr. loquuntur, cum nemo unquam dixerit κλυστῆρα προθεῖναι, sed potius προσθεῖναι, ut quidem omnibus notissimum." Triller. ad Thom. M. 505. Artemid. 1, 67. Σεῦτλα, μαλάχη, λάπαθα, ὀξυλάπαθα, ἁρπάφαξυς, καταχρέους μόνοις ἐστὶν ἁγαθὰ διὰ τὸ τὴν γαστέρα ἐκταράσσειν καὶ τὰ ὑποκείμενα σκύβαλα ὑπεξάγειν· ἰδίως γὰρ ἡ γαστὴρ καὶ τὰ ἔντερα δανεισταῖς ἔοικασι. Aret. de Cur. Morb. A. 107. Ὑπεξάγει γὰρ διὰ τῶν ὀχετῶν, οἵπερ ἀπὸ ἥπατος ἐς νεφροὺς κραίνουσι. Plut. 8, 516. Ὡς οὖν ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι, Γλαυκίας καὶ Ξενοκλῆς ᾐτιάσαντο τὴν ὑπώραν διαφύρας· ὁ μὲν εἰς τὴν κοιλίαν ὑπεξάγουσαν, καὶ τῷ κενοῦσθαι τὸ σῶμα νεαρὰς ὀρέξεις ἀεὶ παρασκευάζουσαν, Quod alvum subducens vacuando corpore subinde novos crearet appetitus. Pro ὑπεξάγειν τὴν κοιλίαν, Ciere ventrem, veteres dixerunt τὴν γαστέρα ὑπάγειν, recentiores autem κατὰ κοιλίας ποιεῖν, teste Thoma M. 505. ubi v. notata. Ὑπεξάγειν pro Se recipere idem Plut. usurpavit 2, 798.: et 4, 522. habet, Τὸν μὲν οὖν Ἀγησίλαον ὁ υἱὸς, Ἰππομέδων, δεόμενος τῶν πολιτῶν, καὶ πᾶσι προσφιλὴς ὢν δι' ἀνδραγαθίαν, ὑπεξήγαγε καὶ διέσωσε, Clam eduxit. " Hierocles 68. (Δεῖ γάρ, εἰ καὶ ἐκεῖνος τῆς φιλίας ἑαυτὸν ὑπεξήγαγεν, ἡμᾶς γοῦν πλείστην ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, κ. τ. λ.) Max. T. 3, 1. (Ἔλαφον διώκει λέων, ἡ δὲ φεύγουσα ὑπεξάγει, καὶ καταδύεται εἰς δρυμὸν βαθύν.) Polyæn. 127." Wakef. Mss. Adde Cass. Dion. 328, 22. 507, 63. Greg. Naz. in Julian. 53. Glossæ: Ὑπεξάγω· Subduco.]

[* Ὑπεξαγωγή, ἡ, i. q. ὑπεξαίρεσις, Subtractio, Detractio, Subductio, Abductio clandestina. " Heliodor. Æth. 278(=236. Καὶ ταῦτα ἔχων ὑπάδικον ἐμὲ τουτονὶ τῆς κατ' ἐκείνην ἁρπαγῆς, καὶ τῆς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὑπεξαγωγῆς.) M. Anton. 5, 23. (Πολλάκις ἐνθυμοῦ τὸ τάχος τῆς παραφορᾶς καὶ ὑπεξαγωγῆς τῶν ὄντων τε καὶ γινομένων· ἡ τε γὰρ οὐσία οἷον ποταμὸς ἐν διηνεκεῖ ῥύσει κ. τ. λ.)" Wakef. Mss.]

[* Προυπεξάγω, Prius subduco, etc. Greg. Naz. in Julian. 34. Καὶ διὰ τοῦτο μεταποιεῖ μὲν τὰ βασίλεια, τοὺς μὲν θανάτῳ προϋπεξαγαγὼν πρότερον, τοὺς δὲ παρωσάμενος, οὐχ ὡς εὔνους τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐνουστέρους τῷ μείζονι, καὶ ἀλυσιτελεῖς αὐτῷ κατ' ἀμφότερα.]

[* Ὑπερεξάγω, Supero. " Euseb. H. E. 306. (8, 12. Ἀεὶ ταῖς καινότερον ἐφευρισκομέναις αἰκίαις, ὥσπερεὶ ἐν ἀγῶνος βραβείοις, ἀλλήλους ὑπερεξάγειν διαμιλλώμενοι, ' si lectio genuina,' Routh. Mss.) 396." Kall. Mss.]

Ἐπάγω, Induco, Inveho, Infero. Plat. Timæo, Καὶ νόσους γῆράς τε ἐπάγοντα φθίνειν ποιεῖν. [Exod. 15, 26. Πᾶσαν νόσον, ἣν ἐπήγαγε τοῖς Αἰγυπτίοις, οὐκ ἐπάξω ἐπὶ σέ.] Ἐπάγομαι autem pro Induco s. Introduco, ap. Thuc. Ἐπάγω item ἔξωθεν ἄγω, Importo, unde ἐπακτὸς Adventitius. Quod et pass. voce dicitur a Thuc. 1, (81.) Καὶ ἐκ θαλάσσης ὧν δέονται, ἐπάγονται. Interdum ἐπάγω, Ascisco, vel Accerso, unde ἐπαχθέντες particip. pass. ap. Thuc. 3. Sed frequentius ἐπάγομαι dicitur ab eodem activa significe. pro Accerso et Ascisco. [Idem 4, 64. Ξυμμάχους δὲ οὐδέπωτε τολοιπὸν ἐπαξόμεθα, οὐδὲ διαλλακτάς. " In civitatis societatem arcesso, 2, 68. Ἀμπρακιώτας ὁμόρους ὄντας τῇ Ἀμφιλοχικῇ ξυνοίκους ἐπηγάγοντο." Valpius Mss. " Ἐπάγεσθαι, Arcessere sibi in auxilium s. in commodum. De Rep. Ath. 2, 15. Στασιάσειαν, ὡς κατὰ γῆν ἐπαξόμενοι hostes, nempe adversus factionem contrariam. Similiter de Lac. Rep. 1, 7. Πρεσβύτῃ ἐπαίσαν, ὁποίου ἀνδρὸς σῶμα—ἀγασθείη, τοῦτον ἐπαγομένῳ γεγενοποιήσασθαι. Steph. post ἐπαγ. addere volebat πρὸς τὴν γυναῖκα. Melius est intelligere εἰς οἶκον, quod supplendum esse docent in ἄγειν s. ἄγεσθαι γυναῖκα." Lex. Xenoph.] Paus. Messen. βασιλέα ἐπάγονται, Ultro accersunt. Demosth. (424.) Αὐθαίρετον αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Sponte sua servitutem sibi asciscunt. Bud. Comm. 375. Sic Lat. Calamitatem, odium, periculum importare. Huic autem significationi Asciscendi vicina est hæc qua ponitur pro Cito auctorem et laudo testem. Qui enim citat auctorem, eum velut asciscit. Aristot. de Part. An. 3. Τοῦτο γὰρ λέγουσί τινες, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν Ὅμηρον. [" Ἐπάγεσθαι μάρτυρα, Plato Lys. p. 32. (et Pol. 2, c. 7.) vide Heindorf. ad Plat. Hipp. 144. Plutarch. Ecl. 188. (Καθὼς Ἰάδιός τις Ἀρεθούσιος γραμματικὸς ἔφασκε δόκιμον εἶναι τοὔνομα· κεχρῆσθαι γὰρ αὐτῷ Φύλαρχον. Ὦ τοῦ μάρτυρος, ὡς ἔοικε τοῦ ἐπαγομένου· ὃς οὐδὲ Θουκυδίδου ἤκουσε λέγοντος, Καθὸ δεῖ εἰς Σικελίαν πλεῖν, ἀλλ' οὐ καθώς. Καὶ τὸ καθὰ δόκιμον.)" Schæf. Mss. " Uno verbo dicam neminem, qui quidem Græce sciat, hæc intelligere. Nam profecto interpretem non audimus, quem fugit locum corruptum esse. Lege ergo, ὦ μάρτυρος ὡς οἰκέτου ἐπαγομένου. Notum proverbium, Οἰκοθεν μάρτυς. Verbum non amplius addam. Intelligenti sat est." Scal. " Male Nunnes. sed pejus Scal. Nam ἐπαγόμενος sine dubio est, Qui testem laudat, non, Qui testis laudatur, eumque respicit et requirit ὃς sequens. Dicam tribus verbis. Ed. pr. recte habet, φεῦ τοῦ μάρτυρος, ὃς ἔοικε τῷ ἐπαγομένῳ. Discreparunt libri, et in quibusdam fuit, quod e pr. Ed. attuli, in aliis vero, ὦ τοῦ μ. ὡς ἔοικε τῷ ἐπαγομένῳ. Utrumque bonum; sed paulo elegantius, ὡς ἔοικε, quia ὃς sequitur, Quam similis est laudanti." Pauw. " Harpocr. Θύστιον· Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος, πόλις ἐστὶ τῆς Αἰτωλίας, καθά φησι Δίδυμος ἐπαγόμενος (vulgo ἐναγ.) μαρτύριον ἐκ τῆς πρώτης Νικάνδρου τῶν Αἰτωλικῶν. Ἡμεῖς μέντοι ἐν τοῖς Ἀττικισμοῖς διὰ τοῦ τ Θύτιον εὕρομεν γεγραμμένον. (Vide ibi Jac. Gronov.) Isocr. 215. d. Lucian. 3, 537. (Τοὺς δὲ ἥκειν μάρτυρας ἐπαγομένους, ἐνωμότους, καὶ ἀποδείξεως τοῦ γένους.) Pausan. 516. (Ἐπάγονται δὲ

καὶ Ὅμηρον τῷ λόγῳ μάρτυρα ποιήσαντα ἐν Ἰλιάδι.)" Valck. ad Scap. marg. Lysias 279. Καίτοι εἰ φήσας μ' ἰδεῖν τὴν μορίαν ἀφανίζοντα, τοὺς ἐννέα ἄρχοντας ἐπήγαγες, ἢ ἄλλους τινὰς τῶν ἐξ Ἀρείου Πάγου, οὐκ ἂν ἑτέρων ἔδει σοι μαρτύρων. "Ἐπάγεται ὁ ἄρχων, cum ab actore in rem præsentem manu ducitur ad locum delicti, re adhuc recente, delinquens ei exhibetur, tota res coram demonstratur." Reisk. "Afferre, Laudare, Sympos. 8, 34. Μαρτύρια ἐπήγετο pro sua disputatione." Lex. Xenoph.] Bud. ἐπάγεσθαι vertit etiam Adipisci ap. Xenoph. Sunt autem vicina Asciscere et Adipisci.

Ἐπάγειν κίνδυνον, Periculum afferre, Greg. Τίσι τὸν περὶ ψυχῆς ἐπηγάγομεν κίνδυνον; Sic autem et ἐπάγειν δίκην τινί, ap. Demosth. (277. Οὐδεμίαν δίκην τῶν Λοκρῶν ἐπαγόντων ἡμῖν,) Dicam impingere alicui, ut loquitur Terent. [Reisk. Ind. Gr.: "Ἐπάγειν δίκην, Causam querelæ dare." J. Poll. 8, 101. Ἐπαγωγεῖς, οἱ τὰς ἐμμήνους δίκας ἐπάγοντες, quod vertitur, Qui menstrua introducebant judicia. "Ἐπάγειν δίκην φόνου τινί, Apollodor. 2. p. 83. et plurima Elsner. in N. T. 1, 383. Ἐνάγω, usu forensi, ut ἐπάγω. Apolld. 3. p. 193. Ποσειδῶνος δὲ ἐπάγοντος ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ. Harpocr. Ἐξούλης· ὄνομα δίκης, ἣν ἐπάγουσιν οἱ φάσκοντες ἐξεργεσθαι τῶν ἰδίων κατὰ τῶν ἐξεργόντων. Quintil. 355.: Si pœnarias actiones inferemus." Valck. ad Scap. marg. "Schol. Aristoph. Vesp. 240. Ὡς ἔσται Λάχητι νυνί· ἢ δίκη, ἢ τιμωρία, ἢ τοιοῦτόν τι. Τοῦτο δέ φησιν, ὡς τοῦ Κλέωνος εἰς δίκην ἐπαγόντος τὸν Λάχητα. Corrigendum ὑπαγαγόντος: nam ita ὑπάγειν dixerunt, non ἐπάγειν, Paus. 3, 7, 8. et 1, 24, 4. est ὑπάγεσθαι et ὑπάγειν ἐς δίκην, in posteriore loco Cod. Vind. perperam ἐπάγειν exhibet: et 3, 5, 3. ὑπάγειν ἐς κρίσιν. Adde Lex. Timæi v. Ὑπάγειν." Siebelis ad Philochori Fragmm. p. 58.] Sic ἐπάγειν γραφὴν, aut τίμημα. ["Γραφὰς, εὐθύνας, εἰσαγγελίας ἐπαγόντων ἐμοὶ, 310, 5. Ἐπάγειν τίμημα, ὅ,τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι, 523, 1. Τοὺς καθ' ἑαυτῶν ἐάσαντας τίμημα τοιοῦτον ἐπαχθῆναι, 1229, 16." Reisk. Ind. Gr. Demosth.] Herodian. autem ἐπάγειν αἰτίαν dixit, 4, (6.) Ἀπέκτεινεν, αἰτίαν ἐπαγαγὼν ὡς δακρυσάσῃ παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ παιδὸς φόνῳ, Criminatus quod flevisset. [Vide ibi Irmisch. "Αἰτίαν ψευδῆ τινὶ ἐπάγειν, In aliquem conferre, 275, 4. et 22. Ἐπήγαγέ μοι φόνου αἰτίαν ψευδῆ, 550, 22. 552, 2. Causam extrinsecus superinducere, vexationis ergo, quo causam præsentem hoc faceret perplexiorem." Reisk. l. c. "Villoison. ad Longum p. 26." Schæf. Mss.] At ψῆφον ἐπάγω τινὶ est Censere cum jubeo, et, ut nunc loquimur, opinari, Bud. e Thuc. in Ann. pr. in Pand. [p. 28. Thuc. 1, 125. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειδὴ ἀφ' ἁπάντων ἤκουσαν γνώμην, ψῆφον ἐπήγαγον τοῖς ξυμμάχοις ἅπασιν, ὅσοι παρῆσαν ἐξῆς, καὶ μείζονι καὶ ἐλάσσονι πόλει· καὶ τὸ πλῆθος ἐψηφίσαντο πολεμεῖν. " Bud. (l. c.) idem hic esse monet ψῆφον ἐπάγειν, quod alibi ψῆφον ἐπιτρέψαι, et προτίθεσθαι. Adde Aristid. T. 3. p. 21. Chrysost. Opusc. 1, 581. Usitata quoque sunt ἐπιφέρειν et φέρειν ψῆφον, uti et τιθέναι, et, quod rarius, ἄγειν, ap. Ælian. V. H. 1, 34. Αὐτοὶ μὲν (judices) ἐφ' ἑαυτῶν οὐκ ἔκριναν τὴν καταδικάζουσαν ἀγαγεῖν ψῆφον." Abresch. Diluc. Thuc. 127. Pro ἀγαγεῖν Valck. ad Scap. marg. ἐπαγαγεῖν corrigit. "K. A. 7, 7, 35. Οὔπω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκται, Nondum condemnatus erat." Lex. Xenoph. "Ἐπάγω ψῆφόν τινι, Kuster. V. M. 122." Schæf. Mss. Demosth. 1147, 21. Ἀλλ' εἴασε καθ' ἑαυτοῦ ψῆφον ἐπαχθῆναι.] Et πληγὰς ἐπάγειν τινὶ, plagas infligere alicui. Ubi et verbum Impingere potest retineri, cum Plautus dixerit Vulnus impingere. [Es. 10, 24. Πληγὴν γὰρ ἐπάγει ἐπὶ σέ: Ex. 33, 5. Μὴ πληγὴν ἄλλην ἐπάγω ἐφ' ὑμᾶς.] Præterea Ἐπάγω pro Impingo vel Illido. Ut Aristoph. Vesp. (370.) Ἀλλ' ἔπαγε δὴ τὴν σὴν γνάθον, Impinge dentes tuos molares, ut exedas rete quo cinctus es. Et ut dicitur ἐπάγειν γραφὴν vel πληγὰς τινὶ, eadem constructione, ἐπάγειν τὴν διάνοιαν θεάμασι, Animum ad spectacula intendere, Plut. Pericle. [Ἐπῆγε κέντρον, Eurip. Hipp. 1194.]

Ἐπάγω, Porto, Veho. Thuc. 1. Δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον, ["Advehо, K. A. 5, 1, 10. τὰ ἀγώγιμα, ἃ ἐπῆγον naves." Lex. Xenoph. Cf. Abresch. Diluc. Thuc. 663. in Ἐπαγωγὴ citandum.] Item Attrahere, quod et Latine Adducere dicitur, unde ἐπαγόμεναι σχαλίδες, Xenoph. Vide Bud. 375. ["Attrahere, Intendere, Cyn. 6, 7. Πηγνύειν τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ἔχωσι τὸ σύντονον." Lex. Xenoph.] Idem ἐπάγεσθαι pro Asciscere poni trádens, addit de iis proprie dici qui vinctum quippiam post se trahunt. Vide paulo post Ἐπάγομαι pro Mecum duco.

Ἐπάγω, Adduco vel Affero post aliud, Adjicio. Plut. Lycurgo, Ἐπάγων τῷ λόγῳ τὸ ἔργον, Verbis opus adjiciens, vel subjungens. Hinc ἐπαγόμενα, quæ sequuntur, q. d. Quæ adjiciuntur. Ἐπάγω, inquit Bud., Subinde infero, καὶ ἐπὶ προτέροις ἄγω, Alia atque alia addo, unde τὰ ἐπαγόμενα καὶ ἐπιφερόμενα τῶν προηγουμένων ἔχεται, Consequentia prægredientibus hærent. Plut. Numa, Ἐπήγαγε περὶ ἑνιαυτὸν ἐπὶ τῷ Φεβρουαρίῳ μηνὶ τὸν ἐμβόλιμον, exponitur Adjecit. Itidem vero ap. Herod. Euterpe, Αἰγύπτιοι δὲ τριηκονθημέρους ἄγοντες τοὺς δυώδεκα μῆνας, ἐπάγουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας πάρεξ τοῦ ἀριθμοῦ, Adjiciunt, vel interjiciunt. Bud. interpr. Intercalant, et extrinsecus addunt. Unde ἐπακταὶ ἡμέραι, Interjecti dies, qui Intercalares appellantur. [Vide Schæf. et nos infra.] Huic vicinum est Ἐπάγομαι in signif. activa pro Superinduco, Superinveho. Plat. de LL. 11. Μητρυιὰν μὴ ἐπαγόμενον. Budæus Superducere interpr. [Vide Schæf. infra.] Accipitur autem ἐπάγομαι et pro Mecum duco. Herodian. (7, 8, 22.) Πολύ τι πλῆθος ἐπαγόμενος στρατοῦ.

Ἐπάγω, Stipo, Obstruo. Theophr. de coquenda pice loquens, Ὑφάπτουσι δὲ κατὰ τὴν ὑπολειπομένην δίοδον, εἶτα δὲ καὶ ταῦτα ἐπάξαντες τῇ ὕλῃ καὶ ἐπιχώσαντες τηροῦσι. Bud. [V. Gl. infra.]

Ἐπάγω κοιλίαν, pro Cieo alvum, e Diosc. citatur in VV. LL. Sed Ducere alvum aut Subducere alvum commodius exponetur e Celso, ut vocis Latinæ metaphora Græcæ respondeat. Sed ἐπάγω pro ὑπάγω mendose legi puto, ut docebo in Ὑπάγω. [Cf. Ὑπεξάγω.]

Ἐπάγω, Impello, Incito, Irrito. Aristot. Ethic. 5. loquens de iis qui δημαγωγοὶ appellantur, Τὰ μὲν γὰρ, ἰδίᾳ συκοφαντοῦντες τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας, συστρέφουσιν αὐτούς· τὰ δὲ, κοινῇ τὸ πλῆθος ἐπάγοντες. Hæc Bud. 374. Sic Thuc. 1. Τὸ δέ τι καὶ ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα, Impellebant, Incitabant, vel, Solicitabant. [Valck. ad Scap. marg. corrigit ἐνῆγον.] Huic autem signif. adnectenda hæc quæ ab eodem Budæo traditur, videlicet cum ponitur pro Flecto, Persuadeo, ut Lat. Adduco. Od. Ξ. (392.) Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος, Οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω. Ubi Eust. annotat πείθω esse expositionem præcedentis verbi ἐπήγαγον, et Homeri posteros voce passiva in hac signif. usos esse, videlicet pro ἐφέλκεσθαι et πείθειν, [Ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος ἐπήγαγον, καὶ ἐπαγωγὸν παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται τὸ * ἐφελκτικὸν καὶ ἡδύ· παθητικῶς δὲ οἱ μεθ' Ὅμηρον ἐπάγεσθαί φασι τὸ ἐφέλκεσθαι καὶ πείθειν. Pseudo-Did. Ἐπήγαγον· προσηγαγόμην, ἔπεισα. Hes. Ἐπήγαγον· ἐπηγαγόμην εἰς τὸ πεῖσαι. Suid. Ἐπαγαγέσθαι· παραπεῖσαι, ἐφελκύσασθαι. Ἀνὴρ δὲ ἀρετὴν ἱκανὸς ἐπαγαγέσθαι τὸ θεῖον, (Sibi conciliare.) Καὶ αὖθις· Ἐς Βενετίους (scr. Βενέτους, ut Etym. M. 486. τὸ Βένετον χρῶμα,) ἰόντας ὡς πλεῖστα ἐπαγαγέσθαι τῶν ἐκείνῃ χωρίων ἐκέλευεν. " Fragm. hoc legitur ap. Procop. de B. G. 2, 18." Kust. Zonaras: Ἐπαγαγέσθαι· παραπεῖσαι, ἐφελκύσασθαι. Suid. et Zonar.: Ἐπηγάγετο· προσῳκειώσατο, ἰδιοποιήσατο. Τοὺς δὲ οἰκήτορας τῆς πόλεως, μηδὲν βίαιον δράσας, ἐπηγάγετο. " Sic Inc. Gen. 3, 13. Καὶ ἐπηγάγετό με, i. e. ἔπεισεν. Cf. Thuc. 1, 68. (v. ἐπάγομαι ibi non legitur, sed vide 2, 68. loco jam a nobis supra citato,) 5, 45. (Καὶ λέγοντες ἐν τῇ βουλῇ περί τε τούτων, καὶ ὡς αὐτοκράτορες ἥκουσι περὶ πάντων ξυμβῆναι τῶν διαφόρων, τὸν Ἀλκιβιάδην ἐφόβουν, μὴ καὶ, ἢν ἐς τὸν δῆμον ταῦτα λέγωσιν, ἐπαγάγωνται τὸ πλῆθος, καὶ ἀπωσθῇ ἡ Ἀργείων ξυμμαχία.)" Tittmann.] Sic autem Philo de Vita Mosis 2. Πάντας γὰρ ἐπάγε-

ται καὶ συνεπιστρέφει, ubi ἐπάγεσθαι exponitur Pellicere. ‖ "'Επάγμενος, Ionica syncope pro ἐπαγόμενος, Adducens, Attrahens, ex Herod. 1. ἐπαγμένη εἴδεος, pro Forma alliciens." "'Επαμμένους εἴδεος παῖδας, Pueros forma præditos, ex Herod." ["'Επαγμένος, Ion. pro comm. ἐπηγμένος, Ad aliquid adductus, Ad aliquid progressus. Ὅσαι γυναῖκες ἐπαγμέναι εἰσὶ, Quotquot mulieres ad formam sunt progressæ, i. Quotquot sunt formosæ, 1, 199." Æm. Port. Lex. Ion. Sic hodie editum est: Ὅσαι μέν νυν εἴδεός τε ἐπαμμέναι εἰσὶ καὶ μεγάθεος, ταχὺ ἀπαλλάσσονται. "'Επαμμέναι, sic Med. Ask. Pass. (F. et Paris.) In Ald. et Rem. ἐπαγμέναι. Sic et in Ed. Steph." Wessel. ap. Schweigh. "Vertebatur, Quotquot forma et proceritate potuerunt aliquos capere, ex ἐφάπτομαι, sed qui id fieri possit, fateor me ignorare: debuit sane Herod. hoc si voluit, alia verborum structura sententiam declarare. Præterea 8, 105. παῖδες εἴδεος ἐπαμμένοι, Pueri sunt forma præditi, quales et hæ mulierculæ. Laudo tamen Medic. quem levi auxilio juvabam olim, πεπαμέναι legens. Sunt εἴδεος πεπαμέναι, Quæ pulcritudinis possessionem, ut sic dicam, habent, s. Forma elegante instructæ. Hes. Πεπαμένος· κεκτημένος. Sic πεπαμένος νόσον, de ægro, Æschylo Agam. 844. et φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη, Choëph. 189. In Philostr. V. A. 8, 26. p. 307. de Scythis, Οἰκίας τε ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν πέπανται: scribi oportuerat πέπανται, quæ enim ascripsit Olear., aliena sunt. Ἄνθρωπον πολλὰς οἰκίας πεπαμένον dabit Themist. Or. 24. p. 307. a. Neque suspicioni diversior nocebat casus: cui Pempeli succurrebat Fragm. in Stob. Serm. 77. p. 460. Σεμνὸν γάρ τι καὶ θείας φύσιος πεπαμένον ἀμῖν τὸ τῶν φυτησάντων ἵδρυμά ἐστιν. Nunc conjecturæ non admodum indulgeo. Ἐφημμέναι s. ἐπαμμέναι εἴδεος vi verbi ἐφῆφθαι erunt Formosæ, quæ speciem sibi aptam et quasi connexam habebant. Convenit, quod hac origine manavit, Cœlum stellis fulgentibus aptum ex Ennio, et Lucretii vestis Purpurea, atque auro, signisque ingentibus apta. Plura Cario in Gellii 1, 15." Wessel. "Emendandus est Thuc. 69, 60. 272, 86. Pellicere, Dounæus in Dem. 99. Ἐπαγωγὸς, Blandus, Pellax. Allicere emtores, Lucian. 1, 540. (Vitarum Auctione, Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ παρασκεύαζε τὸν τύπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στῆσον ἐξῆς παραγαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. Emendandus est Idem 871. Ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μέν, αὐτίκα ἀπάξεταί σε, οὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀμφὶ ἀνθρωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν· εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδήσαμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει, l. ἐπάξεται.)" Valck. ad Scap. marg. "Quæ leguntur vulgata in Thuc. 7, 58. neque intelligi ab interpretibus, neque ab Historico scribi potuerunt: (Atheniensibus) Ξυνεστράτευον, καὶ Σικελιωτῶν Νάξιοι, καὶ Καταναῖοι· βαρβάρων δὲ Ἐγεσταῖοι, οἵπερ ἐπηγάγοντο, καὶ Σικελιωτῶν τὸ πλέον, καὶ, τῶν ἔξω Σικελίας, Τυρσηνῶν τέ τινες,—καὶ Ἴαπυγες. In his ista primum, quæ absurde convertuntur Latine, οἵπερ ἐπηγάγοντο, sc. τοὺς Ἀθηναίους, de Egestæis dictu, significant, Qui primi Athenienses alliciendo ad expeditionem in Siciliam suscipiendam induxerant. Hoc ex historia constat, v. Thuc. 6, 6. Diod. S. 12, 83. Phrasis autem ista est in primis Thucydidea, vide p. 98, 19. 31. 141, 96. 186, 62. 65. etc. Deinde nomen Σικελιωτῶν, secunda vice positum, in verbis ascriptis, mutari debet in Σικελῶν, quod et ex uno saltem Cod. fuit annotatum, ut hic legatur, καὶ Σικελῶν τὸ πλέον: nam Σικελιωτῶν τὸ πλέον, Plerique Siciliensium, s. Græcorum in Sicilia habitantium, stabant a partibus Syracusanorum, Camarinæi, Geloi s. Gelenses, Selinuntii, Himeræi etc. Ex istis Doriensibus, s. Siciliensibus, nullos habebant Athenienses hoc bello socios, nisi Nazios, et Catanæos; Siculos vero indigenas plerosque omnes: v. Thuc. 7, 77." Idem ad Phalar. p. xx., a Schæf. Mss. indicatus. Plut. 6, 190. Ὁ δὲ κόλαξ αὐτὸς ἑτέρους ἐπάγεται καὶ παλεύει, μιμούμενος οὐχ ὁμοίως ἅπαντας, ἀλλὰ τῷ μὲν * συνορχούμενος καὶ συνᾴδων, τῷ δὲ συμπαλαίων καὶ συγκονιούμενος, Allicit.]

A Ἐπάγω Πέρσαις, Duco exercitum adversus Persas. Herodian. 6, (6, 7.) Δύναμίν τε ἤθροιζε καὶ παρεσκεύαζεν, ὡς δὴ πάλιν ἐπάξων Πέρσαις. Sic ἐπάξειν τοῖς βαρβάροις, ibid. [6, 5, 4. In priore loco quidam Mss. ἐπανήξων exhibent. "Leisn. in m. Ox. 'f. ἐπάξων, ab ἐπαΐσσω, (et in m. Ms. Bg. plumbea linea ducta sub Ducturus in,) f. Adorturus,' nihil tentans supra ad 6, 5, 4. de eodem Alexandro, Τὴν τρίτην μοῖραν τοῦ στρατοῦ αὐτὸς ἔχων, ὑπέσχετο ἐπάξειν τοῖς βαρβάροις, quo respicitur et per adv. hic πάλιν, conferentibus istum locum cum nostro Sb. Ind., at contra hunc cum isto Stp. Th. sic, 'Ἐπάγω Πέρσαις, Duco exercitum adv. Persas, Herod. 6. Δυν.—Πέρσαις. Sic ἐπάξειν τοῖς βαρβ. ibid.' ut pro salvo habuerint nostrum hic, qui variatur cum illo præterea ita, quod v. ἐπ. stat absolute oppressoque acc. pers., minus pron. illo ἑαυτὸν, quam pron. αὐτοὺς, e pr. στρατιωτῶν, qualis casus tum liquet ex isto loco, ibique productis exemplis aliis, tum æque in compos. suppleri potest, ac in simpl. ἄγειν, cf. ib. tum denique desideratur

B quoque alibi, cf. Ind. Dion. Cass. per Lat. Impetum facio, qua Lat. formula fit, ut, quia vulg. habet notionem eandem cum illo v. Leisn., hac emendatione non sit opus, tum ad Lucian. 2, 734. n. 6. cum proposita fuisset ellipsis pron. ἑαυτοὺς ad ἐμβάλλειν et ἐσβάλλειν, 'eadem ratione—ἐπάγειν, et similia passim obvia,' it. ap. Thuc. sine Ind. 450, 44. Νῦν οὖν αὖθις ἐπάξειν, Nunc autem se rursus educturum, sc. αὐτὸ, τὸ στράτευμα, l. 40. aut ἐκείνους e l. 41. ἐκείνων, ut l. 50. αὖθις ἐπῆγεν αὐτοὺς, Eos rursus eduxit, quæ Vs. respicit ad pr. p. l. 32. ἐξάγων—πρὸ τοῦ τειχίσματος, In aciem extra munitionem producebat, ut tamen Bg. illa præp. sit vera, separata a verbo, per formulam Jul. Cæs. etc., cf. G. Th., proprieque istam aliam 3, 1, 2. Ἄγων πάντα ἐπ' αὐτὸν τὸν στρατὸν, cf. adhuc, post repertum, ap. Thuc. 448, 75. Οὐκ ἐπῆγε τοὺς Ἀθηναίους, Atheniensis adv. hostem non duxit, et Zos. 5, 15, 7. Ἔγνω,—τῇ Παμφυλίᾳ—τὰς δυνάμεις ἐπαγαγεῖν, Copias ducere statuit in Pamphyliam, sed Ind. Sb. 'Ducere adv. Pamp.' it.

C Rs. O. V. 6. Ἡ πόλεις ἐπάγοντες, sc. τῇ πόλει, Adv. civitatem nostram civitates Gr. alias instigantes atque in armis adducentes,' (de h. l. vide nos infra,) quo postr. Lat. usus Bg. ad 6, 5, 4. porro ap. Met. Eutr. 9, 2. Ἐπαγαγὼν Γερμάνοις πόλεμον, Bello adv. Germanos feliciter gesto. Sed de lectione Mss. duorum, contra tertium Vi. et ipsum P., non reperi v. ἐπανήκειν cum dat. pers. quanquam e Lat. habet G. Th. v. Redire 104, 4. 21. 32. 40. non tamen hostili sensu nec in v. Revenire, sed hoc cum adv. Rursus etiam, verum ap. Suid. sine χρήσει, tum ad Hes. 1, 1313. n. 2. 'Sirac—καὶ ἐπανήξει,' et cum hoc adv. iterum ap. Æsch. Ep. S. et Æs. Fa. cum pr. πρὸς, ubi et cum pr. ἀπὸ, ut cum ὡς, pro εἰς, ap. Dem., sed ubique sensu amico, (v. Biel. Thes. v. Ἐπανήκω, et Tittmann. ad Zonar. 820. 'Ἐπανήκειν, Redire, 6, 58, 3.' Lex. Polyb. Vide et Plut. 4, 385. 8, 250. qui eodem sensu hoc verbum usurpavit.) Unde potius Librarium credam ab initio, per glossam, in compos. pro simpl., ut alibi, ad variandum, ne rediret toties vulg.,

D etiam cap. sq. §. 1. maximeque e loco hujus cap. §. 4. scripsisse ἐπανάξων, quod alii deinde depravarint per lapsum in vocali, cf. 3, 11, 13., quanquam nec h. v. habui illa vel notione hostili, vel rectione cum dat. pers. sed, præter data supra ad 5, 4, 22. pro Reducere, cum adv. αὖθις ap. Luc., at cum nostro πάλιν etiam ap. Is. Ev. Fd. p. 34. c. Τὸ γένος—εἰς τὰς προσηκούσας τιμὰς πάλιν ἐπανήγαγε, cf. Poss. Call. 760, 1. Irmisch. Vide et Nostrum nosque in Ἐπανάγω.] Citatur etiam ἐπάγονται τοῖς πολεμίοις e Plut. pro Congrediuntur cum hostibus. [Vide Ἐνεπάγω. Idem Plut. 2, 428. Προσβολὰς ἐποιεῖτο κατὰ γῆν ἅμα καὶ κατὰ θάλασσαν, Ἀππίου μὲν τὸν πεζὸν ἐπάγοντος στρατὸν, αὐτὸς δὲ πεντήρεις ἔχων ἑξήκοντα παντοδαπῶν ὅπλων καὶ βελῶν πλήρεις, Angl. *Leading, Conducting*: 5, 457. Ἔπειτα σιγῇ καὶ σχέδην ἐπάγων, sc. τὸν στρατὸν, θαῦμα ἐν τοῖς Ἕλλησι τῆς εὐταξίας παρεῖχε, Inde rex silentio et sedato gradu signa promovens, *Advancing*. Eurip. Heracl. 770. Ἀλλ', ὦ πότνια—σὸν γὰρ οὖδας Γᾶς πὸν καὶ πόλις, ἃς σὺ μάτηρ Δέσποινά τε καὶ φύλαξ—Πόρευσον ἄλλᾳ τὸν οὖ

δικαίως Τῷδ' ἐπάγοντα δορύσσοντα Στρατὸν Ἀργόθεν: Or. 1533. Εἰ γὰρ Ἀργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβών. Herodian. 6, 7, 1. Ἔχειν δὲ ἀνακωχὴν καὶ μέλλησιν τῷ βαρβάρῳ πρὸς τὸ πάλιν ἐπάγειν τὸν στρατὸν, In adducendo rursus exercitu. Plura v. infra.]

["Ἐπάγω, Incito, Solicito. Cum ἐπὶ, Memor. 3, 3, 6. Ἐπάγειν τοὺς πολεμίους ἐπὶ τὴν ἄμμον κελεύσεις. Ubi fere est Pellicere. De R. E. 8, 5. eques ἀναβεβηκὼς ἐπαγέτω equum ἐπὶ μικρὰς fossas. Possis vertere Incitet, s. cum Camerario, Agitet. Olim deerat ἐπὶ, sed Leuncl. ex ingenio reposuit, cum commode, judice Zeunio, posset intelligi. Nos vero accus. μικρὰς regi putabamus a v. διαπηδᾷν, quod e præcedd. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ sit repetendum." Lex. Xenoph. Eurip. Hec. 260. Πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ᾽ἀνθρωποσφαγεῖν Πρὸς τύμβον, ἵνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπει; Schol. Ἆρα τὸ πρέπον ἤγαγεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ ἀνθρώπους κτείνειν πρὸς τὸν τάφον, ὅπου πρέπει μᾶλλον βοῦς θύειν; Induxit. "Instigo, Dionys. H. 2, 709. (Αἳ προεξανέστησάν τε, καὶ τὰς ἄλλας ὑπηγάγοντο κατὰ Ῥωμαίων ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, Vat. ἐπηγάγοντο.)" Schæf. Mss. Vertitur Impulerant. Sed hoc, pariter ac illud Schæferi Instigarant, minime probamus. Ὑπηγάγοντο esset Dolose suaserant. Si vero lectio ἐπηγάγοντο recipienda sit, vertendum est Solicitaverant, Pellexerant. Lysias 423. Μισθωσάμενοι δὲ πάντας ἀνθρώπους ἐκ' ὀλέθρῳ τῆς πόλεως, καὶ πόλεις ἐπάγοντες, καὶ τελευτῶντες Λακεδαιμονίους, καὶ τῶν συμμάχων ὑπόσους ἐδύναντο πεῖσαι, οὐ διαλλάξαι, ἀλλ' ἀπολέσαι παρεσκευάζοντο τὴν πόλιν. "Adversus civitatem nostram civitates Gr. alias instigantes atque in armis adducentes." Reisk. Ind. Gr. "An πολεμίους? cui mox opponitur συμμάχων. Certe non placet πόλεις, tametsi sciam, quid pro ea dici possit." Markland. "Bene habet πόλεις, quascunque possent civitates Gr. In ἐπάγοντες subauditur ἐπὶ τὰς Ἀθήνας." Reisk. Sed an elegantissimus, et, si quis alius, perspicuus hic orator in una eademque sententia unum idemque vocab. πόλις parvo intervallo ter posuisset, ii judicent, qui cum Reiskio sentiant. Nobis vero arridet Markl. emendatio πολεμίους, nisi quis leg. censuerit πόλεμον, ex Æschine 532. Καὶ τὸν πόλεμον, ὃν πρότερον ἐξήλασεν ἐκ τῆς χώρας τῆς τῶν Βοιωτῶν, τοῦτον πάλιν τὸν αὐτὸν πόλεμον ἐπήγαγε διὰ τῆς Φωκίδος ἐπ' αὐτὰς τὰς Θήβας, atque ex alio exemplo, in Irmischii nota supra laudato. Sed præstat tamen πολεμίους ob sententiæ structuram, Μισθωσάμενοι δὲ πάντας ἀνθρώπους—καὶ πολεμίους ἐπάγοντες, καὶ τελευτῶντες Λακεδαιμονίους. Nullus autem Librariorum error frequentior est, quam vocabulum paulo ante in sententia occurrens repetere pro eo, quod loci mens postulet. Sic mox ex Hes. pro ἐκστρέψαι, habebimus monstrum illud informe et ingens ἐκστροφῶσαι, quod verbum ortum habuit ex articuli capite ἐξαγκυρῶσαι. Errat vero ipse Markl. πολεμίους dicendum esse credens, utpote quod vocab. τῷ συμμάχων opponatur: nam συμμάχων non de Atheniensibus dicitur, sed de Lacedæmoniis, ut vidit Reisk. notans, "Τῶν συμμάχων, sc. τῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις ὑπαρχόντων."]

["Ἐπάγω, Bentl. Ep. ad T. H. 106. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 36. (Plato LL. 9. p. 663. f. Ἐπάγῃ δίκην τῷ τοιούτῳ. Julian. Or. 2. p. 90. b. ἐπάγειν δίκην. Jo. Chrys. Hom. in S. Babyl. c. Gent. T. 2. p. 665. Τίς οὖν ἐστιν ὁ νόμος, τοῖς ἡμαρτηκόσι μὴ κατὰ πόδας τὴν τιμωρίαν ἐπάγειν, ἀλλ' ἐνδιδόναι τῷ πλημμεληκότι χρόνους καὶ προθεσμίαν, ὥστε τὸ πλημμεληθὲν ἀποδύσασθαι, f. ἀπολύσ.; et alibi sexcenties.") Fischer. Ind. Palæph. ("Ἐπάγω δεινὰ, Auctor malorum sum, sequente dativo personæ, 6, 7. Ὅτι τοιαῦτα δεινὰ ὁ Κάδμος ἐπήγαγεν ἡμῖν. Sic Hesiod. Ἔργ. 242. Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων.") Ruhnk. ad Tim. 115. (vide Ἐπαγωγὴ.) et 120. (vide Ἐπιβάδαι.) item ad Longin. 255. Jacobs. Exerc. 2, 41. Valck. ad Hippol. p. 290. T. H. ad Lucian. 1, 213. ("Τὸ δ' Ἰδαῖων ταυρὶ παιδίον ἁρπάσας ἀνέπτης, ὦ γενναιότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθὲν proprietas quædam est Gr. sermonis, seu mavis, Atticæ venustatis, quæ sensu citius percipiatur, quam verbis explanetur. Solet autem in diversis orationum formis usurpari variata potestate. Cognita sunt atque expedita ὠθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, Præcipitem in caput dare: rarius et paulo magis reconditum illud Demosth. adv. Phœn. 1024. Ἡγησάμενος δ' ἐγὼ καὶ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολίτου, μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu præcipiti, subito impetu, nullaque mora interposita. Iterum aliud est pro Cor. 521. Τίνες ὡς ἀληθῶς εἰσὶν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες. His tamen consideratis non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid sibi voluerit Lucian. Maligne vero ἐπαχθὲν, nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, Obducere meretriculam, pellicem, Superducere, unde γυναῖκες ἐπείσακτοι. Clarius etiam in sequentibus Juno mentem suam aperit.") Ἐπάγειν τινὶ γυναῖκα, Heyn. Hom. 5, 728. De noverca, ad Diod. S. 1, 485. (cf. Medea 692. Pors.) Heyn. Hom. 4, 671. Dorv. ad Char. 279 (=132. Ἀνσιτελεῖ δέ σοι μᾶλλον ἀργυρώνητον ἔχειν αὐτὸν, ἵνα μὴ τῇ τροφίμῃ σου μητρυιὰν ἐπαγάγηται. Ita J. Capitolin. de Antonino 29.: Sed ille concubinam sibi ascivit procuratoris uxoris filiam, ne tot liberis superduceret novercam. Videatur ibi Is. Casaub. ubi et de voce in hac re propria ἐπάγεσθαι tractatur.' Cf. Nostrum supra.) Lennep. ad Phalar. 207. De diebus intercalaribus, Wessel. ad Diod. S. 1, 17. 26. ad Herod. 105. (Plut. 7, 401. Ἐκ πάντων ἡμέρας πέντε συνελθεῖν, Xyl. συνελεῖν, καὶ ταῖς ἑξήκοντα καὶ τριακοσίαις ἐπάγειν, Reisk. ἐπαγαγεῖν, ἃς νῦν ἐπαγομένας Αἰγύπτιοι καλοῦσι: 403. Διὸ καὶ τὴν τρίτην τῶν ἐπαγομένων ἀποφράδα νομίζοντες οἱ βασιλεῖς, οὐκ ἐχρημάτιζον, οὐδ' ἐθεράπευον αὐτοὺς, μέχρι νυκτός. Cf. Nostrum supra.) Mecum adduco, Valck. ad Herod. 89. Charit. 579 (=555. Καλλιῤῥόην δὲ ἡ μὲν βασιλὶς οὐκ ἤθελεν ἐπάγεσθαι. Alioqui reginæ, pellices educebantur una in expeditionem. Mox 112. εἰς πολέμους ἐπάγεσθαι καὶ γυναῖκας. Max. T. 30, 7. Diod. S. 17, 35. Brisson. de R. P. 1, 165. Idem de Indis testatur Strabo 15, 1037. Tacit. Ann. 3, 33. Inesse mulierum comitatui, quæ Romanum agmen ad similitudinem barbari incessus convertant.) 675. Musgr. Rhes. 949. Jacobs. Anim. 143. Wakef. S. C. 4, 82. Jacobs. Anth. 10, 90. ad Lucian. 1, 811. ("Ἥκετε ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων. Retinui vulgatum, etsi ἄγεις, quod Cod. P. habet, non malum; interdum enim ἄγω ita absolute usurpatur pro Venio, i. e. ἄγω με, Adduco me, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἐπάγειν et προσάγειν sine accusativo Arrian. Exp. Alex. 1, 1. Ὥστε Ἀλέξανδρον—ἐπάγοντα οὐκέτι ἐδέξαντο: 1, 2. p. 6. Gron. Προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ἐκ πολλοῦ συμπεφευγότες ἦσαν: 2, 3. p. 63. Προσάγοντα δὲ κώμῃ τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένῃ.') 2, 30. ("Ἐστὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς Ὑσπόης εἱστήκει περιμένων ἐσπ' ἂν Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἑβδόμης. Sensus verborum est, Severianum intra triduum mortuum fuisse, cum inediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis astitisse putet Osroëm, et expectasse, donec fame enectus esset Severianus, et propterea eum non produxisse vitam per hebdomada. Interpres: Et ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse. Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, Insuper agere vitam, Producere vitam, quemadmodum ἄγειν et διάγειν absolute etiam usurpatur sine v. βίον. Hæc in Anim. 63. L. Bos. Recte quidem hoc verbum exposuit: non tamen est quod adeo præcise neget id quoque In aciem educere significare posse; nam ἐπάγω et προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro Irruo, Induco exercitum in hostem, adeoque non ita longe abludit ab Educere in aciem.' "Ἐπάγειν τοῖς πολεμίοις, et nude ἐπάγειν, In hostem contendere, Impressionem facere, *Charger l'ennemi*, 1, 76, 7. 2, 29, 2. 10, 49, 11. 12, 18, 11.' Lex. Polyb. Cf. Ἐπαγωγὴ.) ad Diod. S. 2, 213. Diod. S. 2, 238. Lobeck. Ajac. p. 409. Act. med. Kuster. V. M. 36. Med. ἐπάγομαι, Sylb. ad Pausan. 19. Kuhn. 302. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 58. ("Δίξειε δ' ἂν ἐράσθαι τῆς Λαΐδος ἐκείνης ὑπαγομένης αὐτόν. Hoc in A. sola. Fracinus in Fl.

quam ceteræ sequuntur, unius literæ mutationem intulit ἐπαγομένης, quod si veterum librorum fide factum constaret, amplecteremur forte: est enim ἐπάγεσθαι aliquando Allicere, Blanditiis ad se perducere, meretrici verbum utique conveniens, a qua potestate illa itidem dicuntur ἑταγωγά, Quæ vim pellacem, magnumque lenocinium habent.' Plura vide in Ὑπάγω. Dionys. H. de Comp. Verb. Ταῦθ' ὅτι μὲν ἐπάγεται καὶ κηλεῖ τὰς ἀκοάς, κοσμάτων τε καὶ τῶν πάνυ ἡδίστων οὐδενὸς ἧττω μοῖραν ἔχει, πάντες ἂν, οἶδ' ὅτι, μαρτυρήσειαν. 'Ἐπάγεσθαι τὰς ἀκοάς, Delinire aures, Dionys. H. de C. V. 3. unde ἐπαγωγικὸν πλάσμα est Ratio dicendi s. Compositio ad animos tenendos accommodata, 4. p. 26. Sed cf. quæ dicta sunt ad v. Ἐπαγωγή. Vide Plut. de Aud. Poet. 1. p. 4. Photio etiam Bibl. Cod. 197. τὸ ἐπαγωγὸν et θελκτήριον jungitur.' Ernest. Lex. Rhet.) Dionys. H. 3, 1325. 1371. Orell. Suppl. ad Nic. p. 7. Ἐπάγω ὅρκον, Pausan. 313. (Πρῶτον μὲν αὐτοῖς ἐπάγουσιν ὅρκον μήτε ἀποστῆναί ποτε ἀπ' αὐτῶν, μήτε ἄλλο ἐργάσασθαι νεώτερον μηδέν.) Segaar Præf. ad Obs. in Lucam p. vi. Ἐπάγομαι, Xenoph. Eph. 111. Valck. ad Herod. 232. Sylburg. ad Pausan. 20. (Ξέρξον δὲ, ὡς εἶλεν Ἀθήνας, ἐκλιπόντων τὸ ἄστυ Ἀθηναίων, ἐπαγομένου καὶ τούτους ἄτε λάφυρα. Uterque Interpres legit ἀπαγομένου. Sed ἐπάγεσθαι in simili signif. pro Secum asportare legitur etiam in Bœot. 40. Ἵνα μὴ οἴκαδε ἐπαγόμενος ἐς ἀνάμνησίν τε Ἀριάδνης ἐφέληται.') 21. ('Ἤειγετο σφᾶς ἐς τὸ πλῆθος. Rectius ἐπήγετο, ut supra c. 6. Uterque Interpres vertit, Produxit.')" Schæf. Mss. "Recte legerunt VV. DD. ἐπήγετο: nam ἔκειγομαι non admittit ullibi casus σύνταξιν. In Messen. Ἐπαγόμενος ἅμα καὶ τὴν παρθένον." Kuhn. "Ἐπήγετο scripsi pro vulg. ἤκειγετο e Cod. Vind. cum jam omnes interpretes ita leg. esse vidissent. Cod. Mosc. habet ἐπήγετο." Facius. Cf. Hieroclem 46. Πρέπει γὰρ μήτε τὴν δι' αὐτουργίας θεραπείαν ἐκκειγομένην παραιτεῖσθαι, ἐνεσχημονεῖν δὲ μᾶλλον αὐτῇ, ὅσῳ ἂν μᾶλλον ἐπίπονος γένηται καὶ δουλοπρεπής. "Pro ἐπὶ γονέων Needhamus, Dacerii ad Cod. Medic. provocantis fide innixus, reponit ἐκειγομένην, sed in Gudiana Collatione aperte legitur ἐπαγομένην, quod proculdubio MSto respondet. Ἐκκειγεσθαι enim passivo sensu acceptum ad personas potius refertur, quam ad rem, de qua hic sermo est." J. C. Wolf. Diss. Epist. 12. Ἐπάγω, Afferre in medium, Jambl. Adhort. ad Philos. 10. p. 154. Kiessl. Οἱ δὲ περὶ τὰς τῆς ψυχῆς ἀρετὰς ὄντες, καὶ περὶ πόλεως εὐδαιμονίας καὶ κακοδαιμονίας ἐπάξειν προσποιούμενοι, πολὺ δὴ μᾶλλον προσδέονται φιλοσοφίας. Ἐπάγω, in sensu bibendi, "Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ." Boissonad. Mss. V. Ἄγω. J. Poll. 5, 25. Ἐφ' οὐ καὶ τὸ προσθεῖναι τὴν θύραν, καὶ συναγαγεῖν, καὶ ἐπισπάσασθαι, καὶ ἐπιβαλεῖν, καὶ ἐπιφράξαι, καὶ ἑταγαγεῖν, καὶ κατακλῖναι, καὶ ἐπικλῖναι. (Ad in Hes. Ἐξανοιρῶσαι· θύραν *ἐκστροφῶσαι, leg. *ἐξαναζυγῶσαι? Certe ap. Græcos dicitur ἀναζυγῶσαι, ἐπιζυγῶσαι τὴν θύραν. J. Poll. l. c. Ὅσπερ καὶ τῷ ἀνοῖξαι ταὐτόν ἐστι τὸ ἀνακλῖναι, ἀνεῖναι, ἐκπετάσαι, ἀνακετάσαι, παρὰ δὲ τοῖς Κωμικοῖς τὸ ἀναζυγῶσαι, ταὐτὸν τῷ ἀνοῖξαι σημαίνει, ὥσπερ τὸ κλεῖσαι, τὸ ἐπιζυγῶσαι. Sed in v. ἐκστροφῶσαι, quod concoquere non possumus, aliud latet ulcus aliis tollendum: nam expectasses ἐκστρέψαι, non ἐκστροφῶσαι, quod forte ne Græcum quidem est, et ortum habuit e terminatione præcedentis v. ἐξανοιρῶσαι, per Librariorum oscitantiam. Vide nos supra, de Lysiæ quodam loco agentes. Hes.: Ἀναζυγαί· ἀναλύσεις, ἀναστροφαί. Ἀναζεύξας· ὑποστρέψας, ἐκ μεταφορᾶς ἁρμάτων. Verum nec simplex στρέφω, nec compos. ἐκστρέφω de januis ap. Græcos dictum reperimus. Cf. Nostrum et nostra in Ἐξανοιρῶσαι.) Glossæ:—Ἐπάγω· Infero, Superduco, Arrogo, Incito, Allecto, Impingo, Impello, Adveho, Irrogo, Stipo, Illicio. Ἐπάγειν· Deferre. Ἐπάγομαι· Electo, Lacio, Conduco, Ascisco, Illecto. Ἐπάγεται· Elicit, Allicit. Τοῖς ἐπαγομένοις· Objectis. Ἐπαγάγῃ· Inflicet, (pro quo Vulc. proponit, Infliget.) Ἐπήγαγεν· Obtulit. Pseudo-Longin. 35, 2. de natura, quæ homines in hanc rerum universitatem introduxit, Ἀλλ' ὡς εἰς μεγάλην τινὰ πανήγυριν, εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπάγουσα, κ. τ. λ.: 40, 2. Ἀλλὰ μὴν ὅτι γε πολλοὶ καὶ συγγραφέων καὶ ποιητῶν, οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμεγεθεῖς, ὅμως, κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι καὶ οὐδὲν ἐπαγομένοις περιττὸν ὡς τὰ πολλὰ συγχρώμενοι, κ. τ. λ. vertitur, Quamvis plerumque vulgari, trita, et parum sublimi oratione usi sint; in Indice, ἐπάγειν, Orationi addere: 39. Καὶ, νὴ Δία, φθόγγοι κιθάρας οὐδὲν ἁπλῶς σημαίνοντες, ταῖς τῶν ἤχων μεταβολαῖς, καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους κρούσει καὶ μίξει, τῆς συμφωνίας θαυμαστὸν ἐπάγουσι πολλάκις, εἰς ἐκίστασιν, θελγήτρου, vertitur, Mire oblectant; in Indice, ἐπάγειν, Animo admovere. (Ubi omnino leg. cum Toupio κράσει καὶ μίξει non solum propter frequentem harum vocc. conjunctionem, verum etiam propter sententiæ structuram; nam minus recte diceretur, φθόγγοι κιθάρας—τῇ πρὸς ἀλλήλους κρούσει, Mutua *fidium* pulsatione, cum Gr. vox τῷ Fidium respondens subaudienda esset, quæ ellipsis hoc in contextu nullo modo tolerari posset. Si auctor τὸ κρούσει usurpasset, pro φθόγγοι dixisset χορδαί. Ipse paulo post habet, Καὶ ἅμα τῇ μίξει καὶ *πολυμορφίᾳ τῶν ἑαυτῆς φθόγγων.) "Ἐπάγω, Adduco, Duco, Dux viæ sum. K. A. 4, 7, 14. Ὅπως διὰ τῆς πολεμίας ἐπάγοι αὐτούς, Cod. Eton. bene ἄγοι. Cyneg. 10, 19. Induco, de musico. Sympos. 2, 22. θάττονα ῥυθμὸν ἐπάγειν, *Geschwinder blasen.* Legitur pro ἐφιέναι. K. Π. 1, 1, 2. Νέμονται pecora ἐφ' ὁποῖα ἂν αὐτὰς ἐφιῶσιν pastores. All. ἐπάγωσιν, quod tamen venatorum potius esse dicit Stephanus, et habet speciem glossematis." Lex. Xenoph. "De venatione, Plut. Mor. 1, 900. (Δύο σκύλακας ἀνέθρεψε τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς γενομένους· καὶ τὸν μὲν εἴθισε περὶ λοχυείας, οἷόπερ ἐάσας, τὸν δὲ ἑπαγόμενος ἤσκησε περὶ κυνήγεσια.)" Schæf. Mss. At ἑπαγόμενος h. l. nullum peculiarem habet usum, ut V. D. arbitrabatur, sed tantum notat Secum ducens ad venationem. Opponitur enim τῷ, οἵπερ ἐάσας. Hujus verbi vim minus perspectam habebat et Wyttenb., locum sic vertens: Horumque alterum domi desidentem ad gulositatem assuefecit, alterum ad venationem condocefecit. Demosth. 37. Οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθείρξαντες ὑμᾶς, ἐπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα, καὶ ῥιψασσεύουσι χειροήθεις αὐτοῖς ποιοῦντες, Ut feras vos stimulant. V. Ἑκατήβ. Ἐπάγομαι autem, Mecum duco, ut ap. Nostrum supra, s. Adduco. "Μηδὲ ἀκόλουθον ἐπαγόμενος, Dio Chrys. 486. a. 537. c. Vide Περιάγεσθαι. Lucian. 1, 90. (Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ· τό δέ ἐστι πολίχνιον οὐκ ἀηδές, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων· ἐπηγάμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥᾳ γειτόνων τὸ βέλτιστον,) Adducebam mecum." Valck. ad Scap. marg. "Μαυρουσίους ἑπαγόμενος ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς ἔκ τε τῆς—χώρας, Secum ducens, 6, 7, 17.: cum solo accus. pers. Πολύ τι πλῆθος ἑπ. στρατοῦ, 7, 8, 22. (Huc respexit Noster supra.) Γερμανῶν ἱππέων μέγα τι πλ. ἐπήγετο συμμάχους, Secum ducebat, 8, 1, 6. Extra bellum, Ὑπήντετο, ἑπαγόμενος αὐτὸν, Ducens secum, 8, 7, 22. Ἀφικνοῦνται—ὀλίγους—ἑπαγόμενοι, Secum adducentes, 2, 1, 12." Irmisch. Ind. Gr. Herodian. Ælian. V. H. 13, 24. Καὶ Ἀνάχαρσις δὲ πάμπολυ, φασὶν, ἔπιε παρὰ Περιάνδρῳ, τοῦτο μὲν καὶ οἴκοθεν ἐαυτῷ ἐπαγόμενος τὸ ἐφόδιον. "Immerito hæc Scheffer. suspecta habuit, quæ recte ideo tuetur Kuhn. Dubito tamen de eo, quod versioni additum est, Pro viatico. Morem enim hunc domo secum attulisse Anacharsin dicit Auctor, non quod eo sit usus in itinere, quasi Viatico aut Adjumento conficiendi itineris, vel victus in eo quærendi, sed quod simpliciter secum attulerit, ut quis iter faciens secum sarcinas suas ducit, quæ etiam ἐφόδια vocantur: 12, 40. Τά τε ἄλλα ἐφόδια εἵπετο τῷ Ξέρξῃ πολυτελείας καὶ ἀλαζονείας πεπληρωμένα, καὶ οὖν καὶ ὕδωρ τὸ ἐκ τοῦ Χοάσπου. At ap. Plut. de Util. ex Inim. cap. Diogenes et Crates πατρίδος στέρησιν καὶ χρημάτων ἀποβολὴν dicuntur feciase ἐφόδιον σχολῆς καὶ φιλοσοφίας, Quasi instrumentum et subsidium sibi ad philosophiam." Perizon. "Τοὺς φυγάδας ἑπαγαγόντες, 4, 34, 9. si vera lectio, non tam pro καταγαγόντες nude accipiendum cum Ernesto, sed intelligendum τῇ Σπάρτῃ, vel ἐπὶ τῇ Σπάρτῃ, Exules contra Spartam accientes, ducentes, abducentes. Equidem e conjectura ἐκπαγόν-

res edidi, v. Adnot. *Ἐπάγεσθαί τινα εἰς ἐνέδραν*, In insidias adducere, 1, 84, 8. 5, 17, 3. *εἰς τὴν πρὸς ἑαυτὸν εὔνοιαν*, 7, 14, 4." Lex. Polyb. " *Ἐπάγεσθαι*, Sibi conciliare, colligere. Apol. 32. *φθόνον ἐπαγόμενοι*. Applicare, Uti, ('Afferre,' Valck. ad Scap. marg.) Œcon. 17, 15. *εὖ τὰς εἰκόνας ἐπάγεσθαι*. Misceri cum femina, Sobolem producere. Cf. Jo. Poll. 5, 92. *Καὶ μὴν τὸ μίγνυσθαι, ἐπὶ μὲν τῶν ἀλόγων, βαίνειν, ἐπιβαίνειν, ὀχεύειν, βιβάζειν, συνδυάζειν, συνδυάζεσθαι, ἐπάγεσθαι*. Sc. *φύσιν ἐπάγεσθαι* videtur proprie significare Natura sua implere feminam. Cyneg. 7, 1. *Ἵνα ἔχουσαι τὴν ἡσυχίαν πρὸς τὸ ἔαρ ἐπάγωνται τὴν φύσιν γενναίαν· καὶ γὰρ ἡ ὥρα πρὸς τὰς αὐξήσεις κρατίστη*." Lex. Xenoph. Thuc. 1, 3. *Ἕλληνος δὲ καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἐν τῇ Φθιώτιδι ἰσχυσάντων καὶ ἐπαγομένων αὐτοὺς ἐπ' ὠφελείᾳ ἐς τὰς ἄλλας πόλεις, καθ' ἑκάστους μὲν ᾗδη τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας*. " Scholiasta interpretes in errorem induxit, incertum esse dicens, quo spectet *αὐτούς*. Sed ei, qui Gr. sermonis peritus est, hæc verba ambigua videri nequeunt. Quodsi Thuc. hunc sensum exprimere voluisset, 'Cum Hellenis filii eos, Phthiotidis incolas, qui e v. *Φθιῶτις*, ut sæpe, repetendi essent, in reliquas civitates adducerent,' cum pro *ἐπαγομένων* activo uti oportebat. Medium enim ubique significat Aliquem sibi adducere, arcessere, quo significatu frequentissime in Thuc. legitur. Cf. exempla a Neophyto Duca ad h. l. ascripta, quibus alia multa addi poterant, ut 3, 82. Hinc dubitari non potest, quin *ἐπαγομένων* impersonaliter intelligendum, seu, ut vulgo loquuntur, *ἀνθρώπων* supplendum sit, *αὐτοὺς* autem ad filios Hellenis spectet. Nam *ἐπαγομένων ἑαυτοὺς* s. *αὐτοὺς*, quod Salmasio et Reiskio in mentem venit, ne Græcum quidem est. Cf. Abresch. Diluc. Thuc. 7. Quod autem subito mutatum est subjectum pronomine non addito, in eo ap. Thuc. nihil est offensionis. I. 13. *Ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες μᾶλλον ἐπλωΐζοντο, τὰς ναῦς κτησάμενοι, τὸ λῃστικὸν ἀφῇρουν*, ubi *ἀφῇρουν* non de Græcis universis, sed de Corinthiis, de quibus in antecedd. sermo fuit, intelligendum est, quod nolim adeo offensioni fuisset Eversio, ut *οἱ Ἕλληνες* ejici juberet. I. 51. *Οἱ Κερκυραῖοι ἐφοβήθησαν, μὴ πολέμιαι ὦσιν (αἱ νῆες,) ἔπειτα δὲ ἔγνωσαν, καὶ ὥρμισαντο (αἱ νῆες,)* ubi male Portus, 'Postea illas agnoverunt, et in sedes suas receperunt,' quod non esset *ὡρμίσαντο*, sed *ὥρμισαν*, quam scripturam noli contra omnium librorum auctoritatem Thucydidi obtrudere. II. 3. *Φυλάξαντες ἔτι νύκτα καὶ αὐτὸ τὸ περίορθρον (οἱ Πλαταιεῖς) ἐχώρουν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐπ' αὐτοὺς (τοὺς Θηβαίους,) ὅπως μὴ κατὰ φῶς θαρσαλεωτέροις οὖσι προσφέρωνται, καὶ σφίσιν ἐκ τοῦ ἴσου γίγνωνται (οἱ Θηβαῖοι.)* II. 79. *Οἱ ἐκ τῆς Σπαρτώλου ψιλοὶ—ἐπιτίθενται αὖθις μετὰ τῶν Χαλκιδέων ἱππέων καὶ τῶν προσβοηθησάντων τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἀναχωροῦσιν (οἱ Ἀθηναῖοι) πρὸς τὰς δύο τάξεις, ἃς κατέλιπον παρὰ τοῖς σκευοφόροις*. Ubi quidem de hoc usu dubitarunt Kistemaker. et Bredov., quorum hic minore interpunctione post *Ἀθηναίοις* posita *ἀναχωροῦσιν* ad *οἱ ἐκ τῆς Σπαρτώλου* referri voluit, qui modo Athenienses adorti essent, modo denuo se recepissent. Sed hoc in sequentibus demum dicitur, neque ullo modo cogitari potest, duos ordines ad impedimenta relictos esse *τῶν ἐκ τῆς Σπαρτώλου*, qui cum ex urbe obsessa eruptionem facerent, si impedimenta in campum portari quam in urbe servari maluissent, stultissimi fuissent. Alia certa exempla qui desiderat, adeat 3, 16. init. 3, 52. init. 14, 47. init. (cf. etiam 7, 58. supra ap. Valck.) In iis, quæ deinde sequuntur, Thuc. discernit atque sibi opponit *καθ' ἑκάστους* et *ἅπαντας*, quod probe animadvertendum est, cum etiam infra hoc discrimine opus sit. Hoc igitur sibi vult. Cum Hellenis filii et Thessali iis subjecti, qui primi Hellenes dicti sunt, cum reliquis populis se permiscuissent, factum est, ut hi quoque propter hanc ipsam consociationem atque consuetudinem magis magisque Hellenes dicerentur. Sed per longum tempus non omnes simul hoc nomine appellati sunt, non fuit hoc generale et publicum omnium Græcorum nomen, sed nonnisi singuli populi ita dicti sunt, ita ut reliquis idem nomen non tribuerent, neque cum iis se unum quasi corpus efficere existimarent. III. 63. (*Οὐκοῦν χρῆν τὰ πρὸς ἡμᾶς μόνον ὑμᾶς ὑπάγεσθαι αὐτοὺς, καὶ μὴ ξυνεπίεσθαι μετ' αὐτῶν ἄλλοις*, quod vertitur, Oportebat igitur vos adversus nos tantum ducere ipsos Athenienses, neque una cum ipsis alios Græcos invadere,) pro *ὑπάγεσθαι* restituendum videtur *ἐπάγεσθαι*, cum illud non ita dicatur. De confusione præpositionum *ἐπὶ* et *ὑπὸ* in compositis v. Schæf. Melet. Cr. 104. (Lucian. 1, 439. *Δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο*, Secum duxerit, Ms. Bourdel. prave *ὑπήγετο*. *Ἀπάγω* et *ἐπάγω* conf. habes ad Pausan. 20.) Exquisitior, neque satis clara est significatio, qua *ἐπάγεσθαι* legitur 3, 10. *Ἐπειδὴ ἐωρῶμεν αὐτοὺς τὴν μὲν τοῦ Μήδου ἔχθραν ἀνιέντας, τὴν δὲ τῶν ξυμμάχων δούλωσιν ἐπαγομένους*, ubi nescio quo jure (Scholia) velint esse *σφίγγοντας, συσπῶντας*. Notatne Suscipientes, Sibi proponentes?" Ern. Fr. Poppo Obs. Crit. in Thuc. Lipsiæ 1815. p. 188. Vertitur, Sed postquam animadvertimus, ipsos illam quidem cum Medo simultatem remissius exercere, sociis vero jugum servitutis imponere. At *ἐπάγομαι* hoc sensu nusquam usurpatur. Omnino recte interpretatus est Schol. per *σφίγγοντας, συσπῶντας*: *ἐπαγομένους* enim opponitur *τῷ ἀνιέντας*, ut vidit Valck. ad Scap. marg. sed, quod in Critico illo summo mireris, perperam vertit Asciscentes. *Ἐπαγομένους* hic proculdubio notat *Holding tight*, Ad se trahentes, ut Anglice dicitur *To hold a tight rein over a person*. Sic Xenoph. l. c. *Πηγνύειν τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ἔχωσι τὸ σύντονον*. Eodemque modo Latini suum Adducere et Remittere usurpant. " Cicero per metaph. pulcram verbi proprietatem indicavit in Lælio 45, 13. Quam commodissimum esse laxissimas habenas habere amicitiæ, quas vel adducas, cum velis, vel remittas: de Divin. 1, 123. In agro ambulanti ramulum adductum, ut remissus esset, in oculum suum recidisse. Liv. 9, 10. Cum apparitor verecundia majestatis Postumium laxe vinciret, Quin tu, inquit, adducis lorum, ut justa fiat deditio? Tacit. Ann. 12, 7. Adductum et quasi virile servitium; palam severitas, ac sæpius superbia. Adductius regnari, i. Severius, Tacit. Germ. 43. et Hist. 3, 7. Adductius quam civili bello imperitabat, quæ formula e re equestri et habenis adductis petita." Gesner. Thes. L. L. Plut. de Adul. et Am. Discr. 6, 251. *Εὐδίᾳ γὰρ ἑπάγει νέφος, ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ καὶ φιλοφροσύνῃ λόγον ὀφρῦν ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, ὥσπερ ἀντιτεταμένον τῷ Ἀνδίῳ θεῷ, καὶ λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον καὶ μεριμνῶν, κατὰ Πίνδαρον*. Schneider. ad Pindari Fragmm. p. 74. atque ex eo Heynius Pindari verba hæc censent, *Ἀνδίῳ θεῷ, καὶ λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον καὶ μεριμνῶν*, sed ista *Ἀνδίῳ θεῷ* rectius, cum Wyttenbachio mox citando, Plutarcho ipsi tribueris. " Xylander e Codd. (imo e Cod.) recte *σχοινίον μεριμνῶν* legit. Porro emendandum recte censet, *Ἀνσίῳ λύοντι δὴ τὸ τῶν κ. τ. λ.* ('ut sit emendandum, *τῷ Ἀνσίῳ θεῷ, λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν*, Solventi funem molestarum curarum.' Heyn. Nescimus quid sibi velit V. D. Xylandro tribuens lectionem, *Ἀνσίῳ λύοντι δὴ*, tanquam si *θεῷ* καὶ delevisset, et *δὴ* inseruisset, cum unico tantum hoc modo h. l. corrigendum censeret, *Ἀνσίῳ θεῷ, καὶ λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν*.) De Lysio deo cf. V. D. ad Apostol. 12, 35. Reiskius p. 143. *Ἀναίῳ* probabat." Schneider. " *Ἀνδίῳ* legitur in editis, *Ἀνσίῳ* vero reperitur in Fragmm. Pindari Ed. Oxon. 1697. p. 493. et ap. Plut. in Convivio Sept. Sap. 110. Forsan vero leg. *Ἀναίῳ*: facile enim *α* et *δ* permutari potuerunt, et Lyæum pro Vino poni notissimum est, Horat. Epod. 9. Propert. 3, 5. atque sic legi placet Reiskio. Quia tamen *Ἀναῖος* simpliciter plerumque ponitur, et h. l. additur *θεῷ*, sequi potius placet lectionem *Ἀνσίῳ*, ut et pro *σχοινίων* leg. videtur *σχοινίον*, et pro *καὶ λύοντι* potius *τῷ λύοντι*. Plane vero, probante Reisk. (et Xyl.) omittitur *καὶ* in Fragmm. Pindari, ubi hæc leguntur, *Ἀνσίῳ θεῷ λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν κατὰ Πίνδαρον*. Loco articuli *τὸ* in Cod. Vulcobii legitur *τῷ*." Chr. Aug. Krigel. " Nil mutavi in *Ἀνδίῳ*, quod Codd. nil melius afferrent, quanquam mutandum

in Λυσίῳ vel Λυαίῳ. Utrumque jungit Plut. loco gemino huic, Sympos. 1. p. 613. Εἰ δὲ πάντων μὲν ὁ Διόνυσος Λύσιός ἐστι καὶ Λύδιος, μάλιστα δὲ ἀφαιρεῖται τῆς γλώττης τὰ χαλινὰ καὶ πλείστην ἐλευθερίαν τῇ φωνῇ δίδωσι, ἀβέλτερον οἶμαι καὶ ἀνόητον, ἐν λόγοις πλεονάζοντα καιρὸν ἀποστερεῖν τῶν ἀρίστων λόγων, ubi item Λύδιος mutandum in Λυαῖος, (ut patet ex iis, quæ Plut. statim addit denominationis rationem innuens, Μάλιστα δὲ κ. τ. λ. et) ut jam suspicatus erat J. Pierson. Veris. 2, 8. Nam quod h. l. in Xylandri notula legitur:—' Pausan. Bœot. aliam affert causam, cur Bacchus Lydius dicatur,' operarum est vitium, siquidem in Pausania 9, 16. Λυσίου mentio fit. Dei cognomina Bacchi Λύσιος et similia attigit Tayl. ad Lysiam adv. Theomn. 184. Λύσιος nunc malim, ut magis usitatum Plutarcho et omnino prosæ scriptoribus: v. c. Opp. Mor. 150. b. 671. e. 716. b. 1076. b. Pindari dictum e perdito carmine hæc una Plut. commemoratio servavit: hinc in Fragmm. posuit Schneider. p. 74. Quod in Emendatione contextui Græco subjecta notatur præfixo nomine Λυδίῳ, Abest ab E. Venet. Voss. Mosc. 1, 2. Harl. 1., referendum erat ad particulam ante μεριμνῶν, quam item omisit Xyl. Ed. nam illud quidem Λυδίῳ in omnibus libris extat. Dictum Pindaricum haud scio an ita conceptum fuerit, Λύει τὸ δύστροφον μεριμνῶν σχοινίον, Funem inique plexum." Wyttenb. Non male V. D. conjecit δύστροφον. Certe vulg. δυσφόρων nobis suspectum est. Phrasis τὰ δύσφορα prosæ scriptoribus et Iambographo, (Eurip. Hec. 1085. Ὦ πλῆμον, ὡς σοι δύσφορ' εἴργασται κακὰ, Alc. 620. ἀλλὰ ταῦτα μὲν Φέρειν ἀνάγκη, καίπερ ὄντα δύσφορα,) non Dithyrambographo et Lyrico convenit; et ipse Pindar. in uno tantum loco vocem δύσφορος, sed alio sensu, usurpavit, nempe Nem. 1, 85. Ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ Τερπνῷ τε μιχθεὶς, "Affectus erat et admiratione et voluptate," Heyn. Δυσφόρῳ hic ponitur pro Gravi, inquit Damm. Lex. Pindar. Schol. * Δυσπομονήτῳ, πῶς δὲ ταὐτὸν δυσπομόνητον καὶ τερπνόν; ὅτι μὲν δρακόντων ἦν ἔφοδος ἐπὶ νεογνὰ τὰ τέκνα, δύσελπτος ἐγένετο· καθὸ δὲ εἶδεν αὐτοὺς ἀγχομένους ὑπὸ Ἡρακλέους, ἐτέρφθη. Διὸ ἐξεπλάγη δυσφορῶν ἅμα καὶ τερπόμενος. Ὁ δὲ νοῦς, οὕτως· ἔστη δὲ ὁ Ἀμφιτρύων ἐκπλήξει βαρυτάτῃ καὶ τέρψει πολλῇ συγκραθείς. Ὅμηρος (Il. Z. 484.) Δακρυόεν γελάσασα, καὶ ἐν ἄλλοις, (Od. T. 471.) Τῇ δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα. Nostro quidem judicio parum recte δυσφόρῳ, Portatu difficili, jungeretur cum τερπνῷ, Jucundo, nec facile nobis persuaseris ita h. l. scripsisse poetam. Quid enim aliud significare potest δυσφόρῳ θάμβει, quam Stupore molesto, gravi, cujus impetum vix sustineri possit? At sensus est, Stetit mœrore, anxietate stupidus. Lege igitur * δυσφράνι. Vox δύσφορος non legitur in Homero, Hesiodo, nec in Archilochi, Solonis, Simonidis, Mimnermi, et Tyrtæi Fragmm. nec in Theocr. Bione et Moscho, nec in Callimacho; atque adeo eam Pindaro abjudicandam censemus. Idem Pindar. Ol. 2, 92. τὸ δὲ τυχεῖν, Πειρώμενον ἀγωνίας, Παραλύει δυσφρόνων, Liberat a curis. "Δυσφορῶν Bodl. β'. γ'. sed alterum in marg. δυσφροσύναν παραλύει, Pal. C. et Goett. e Schol. arripuit." Heyn. Ubi Schol. V. τῶν δυσκόλων φροντίδων: et R. Τὸ δὲ πειρώμενον ἀγωνίας, ἤτοι ἀγωνιζόμενον, κατορθῶσαι τὸν ἀγῶνα καὶ νικῆσαι· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ τυχεῖν· παραλύει καὶ ἐκβάλλει τὸν νικήσαντα τῶν δυσφρόνων, ἤτοι τῶν πρὶν προσόντων αὐτῷ ἀλγεινῶν ἢ δυστυχιῶν· ἡ γὰρ τῆς νίκης λαμπρότης λήθην τῶν ἔμπροσθεν τίθησι. Εἰκότως δὲ δύσφρονα τὰ ἀλγεινὰ λέγει, ἢ τὴν δυστυχίαν· ἥ τε γὰρ δυστυχία καὶ ἡ λύπη καὶ τὸν συνεστώτατον τοῦ λελογισμένου κατάγει. Quæ cum ita sint, in Fragm. illo Pindarico ap. Plut., Καὶ λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν, scr. δυσφρόνων. Sed, ut verum fateamur, nec τὸ τῶν δυσφρόνων σχ. μεριμνῶν, ut e Codd. corrigunt VV. DD., nec τὸ τῶν δ. σχ. καὶ μ., ut olim legebatur, nobis arridet. Verba καὶ μεριμνῶν vel pro Plutarchi ipsius glossa habenda videntur, vel potius pro Librariorum glossa e margine in textum perperam recepta; pro δυσφρόνων malimus δυσφροσυνῶν, errorem e compendio scribendi ortum credentes; pro καὶ λύοντι, cum Krigelio, legamus τῷ λύοντι, quis enim credat Plut. sic scripsisse, ut hodie legitur, τῷ Λυδίῳ θεῷ καὶ λύοντι, cum sermonis leges postulent vel τῷ καὶ λύοντι, vel τῷ λύοντι sine καί? Hunc igitur in modum locus hic refingatur: Ὥσπερ ἀντιταττόμενον τῷ Λυσίῳ θεῷ, τῷ—Λύοντι τὸ τῶν δυσφροσυνῶν σχοινίον κατὰ Πίνδαρον. Seneca ap. Schneider. Lex. Σχοινίον, Negotiorum catenam abrumpere. Δυσφροσυνῶν recte reposuimus, cum in Bacchi historia satis nota sit vox, Simonid. Fr. 121. ap. Athen. 447. Οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων, et cum λύω junxerit Hesiod. Th. 526. (non Scut. ut in Gaisf. Indice,) Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς Ἡρακλέης ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἄλαλκεν Ἰαπετιονίδῃ, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων. Theognis 1187=1139. Schæf. Οὔ τις ἄκοινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖαν Δυστυχίαν, εἰ μὴ Μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι· Οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει, Θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος προφύγοι.]

['Επάγω. Plut. Pompeio 45. Μέγιστον δ' ὑπῆρχε πρὸς δόξαν καὶ μηδενὶ τῶν πώποτε Ῥωμαίων γεγονὸς, ὅτι τὸν τρίτον θρίαμβον ἀπὸ τῆς τρίτης ἠπείρου κατήγαγεν· ἐπεὶ τρίς γε καὶ πρότερον ἦσαν ἕτεροι τεθριαμβευκότες· ἐκεῖνος δὲ τὸν μὲν πρῶτον ἐκ Λιβύης, τὸν δὲ δεύτερον ἐξ Εὐρώπης, τοῦτον δὲ τὸν τελευταῖον ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰσαγαγὼν, τρόπον τινὰ τὴν οἰκουμένην ἐδόκει τοῖς τρισὶν ἐπῆχθαι θριάμβοις. Ubi nota de triumphis dicta κατήγαγεν—εἰσαγαγὼν—ἐπῆχθαι. Postrema illa vertuntur, Quasi de orbe terræ tribus triumphis invectus est visus. Quid valet hic ἐπῆχθαι? An est i. q. Duxisse, ut ap. Latinos Ducere aliquem in triumpho? Plin. 7, 43. "Lucius Metellus primus elephantos duxit in triumpho." Noster supra post Budæum notat ἐπάγεσθαι de iis proprie dici, qui vinctum quippiam post se trahunt. Vide et nos infra. Ergo et de triumphis usurpari potest. Sed de hac quæstione amplius cogitandum.]

['Επάγομαι ἐς φιλίαν, ἐς συμμαχίαν. Appian. 1, 319. Καρχηδόνιοι δὲ καὶ Σύφαξ, πυνθανόμενοι, ἔγνωσαν ἐν τῷ παρόντι ὑποκρίνασθαί τε Μασσανάσσην, καὶ ἐς φιλίαν ἐπαγαγέσθαι, μέχρι ὅτου Σκιπίωνος ἐπικρατήσαιεν. Corrigit Schweigh. ὑποκρ. τε Μασσανάσσῃ, vel potius ὑποκρ. τε, καὶ Μασσανάσσην ἐς φ. ἐπαγαγέσθαι, cujus et hæc sunt verba:—" Ὑπαγάγεσθαι sic Aug. ὑπαγαγέσθαι, Ven. Vratisl. Sic omnium consensu Pun. 342, 60. ἐς φιλίαν ὑπήγετο, et Syr. 543, 18. Γαλάτας ἐς συμμαχίαν ὑπήγετο, Socios sibi adjunxit, In societatem ascivit. Sic et Mithr. 725. 17. cum vulgo ἐς συμμαχίαν ἐπήγον legeretur, ex Aug. et Ven. ὑπήγον revocavi. Sed et ibi teneri ἐπήγον poterat; nam utrumque æque recte dicitur. Sic Pun. 340, 12. in τοὺς μὲν ἐς φιλίαν ἐπαγόμενος conspirant omnes. Et ap. Polyb. 4, 84. ἐπαγαγέσθαι εἰς φιλίαν καὶ συμμαχίαν, et passim alibi. Quod vero ap. Nostrum Pun. 454, 72. legimus, Γολόσσην εὐθὺς ἐς συμμαχίαν ἐπήγετο, id diversi paululum generis videri potest; hoc enim dicit, Gulussam Scipio statim in belli societatem secum duxit." Sed nobis dubitare liceat, primum an Græce dici possit ὑπαγ. ἐς φιλίαν, deinde an idem sonarent ἐπαγαγέσθαι et ὑπαγαγέσθαι ἐς φιλίαν. Ἐπάγεσθαι enim est Allicere aliquem, Blanditiis ad se perducere; at ὑπάγεσθαι notat Dolis aliquem capere, deceptumque suæ potestatis facere, ut in Ὑπάγω mox ostendetur. Secundum hanc igitur normam corrigenda sunt loca omnia a Schweigh. commemorata, in quibus ὑπαγ. pro ἐπαγ. legatur. Grammaticis tamen ἐπάγομαι est i. q. ἀπατῶ et γοητεύω. Hes. Ἐπαγωγά· ἐπαγόμενα, τὰ ἐπαχθέντα, ἐφολκὰ, καὶ ἀπατητικά. G. Lecapen. ap. Matthiæ Lectt. Mosq. 1, 60. Γοητεύω· τὸ ἐπάγομαι, καὶ ἀπατῶ, καὶ φενακίζω. Γοητεύω καὶ τὸ διὰ μαγγανείας ἐπάγω, ἀφ' οὗ * γόνος καὶ γοητεία τὸ πρᾶγμα. Duplici autem vitio laborat h. l. Unum est in τὸ διὰ μαγγανείας ἐπάγω, pro quo leg. ἐπάδω, ut ap. Libellum de Constr. Verb. in Hermanni Gr. Gr. 367. Γοητεύω· τὸ ἐπάγομαι, καὶ ἀπατῶ, καὶ φενακίζω, αἰτιατικῇ. Γοητεύω, καὶ τὸ διὰ μαγγανείας ἐπάδω, δοτικῇ. Et Phavor. Γοητεύω· τὸ ἀπάγομαι, leg. ἐπάγομαι, καὶ ἀπατῶ, καὶ φενακίζω, αἰτιατικῇ συντάσσεται. Καὶ γοητεύω, τὸ διὰ μαγγανείας ἐπάδω, δοτικῇ συντάσσεται. Alterum est in γόνος, quod a v. γοητεύω, ut hic traditur, derivari nequit. De v. Γόης Significationibus Commentationem Philologicam pereruditam scripsit Fr. Gul. Storz., quam

habes insertam Novis Actis Societ. Lat. Jenens., ab Eichstädtio editis, T. 1. p. 65—78. Lecupeni locum V. D. adduxit p. 69. sed neque vitiosum istud τὸ διὰ μαγγανείας ἐπάγω correxit, et verba, ἀφ' οὗ γόνος καὶ γοητεία τὸ πρᾶγμα, omisit. Quonam autem modo huic morbo occurrendum sit, parum intelligimus. Non enim γόης pro γόνος scribi potest, quia γόης a γοητεύω non descendit: imo rectius γοητεύω a γόης deduxeris: γόης, ητος, γοητέω, γοητεύω. Etym. M. 726. Ὡς παρὰ τὸ ἆθλῶ ἀθλεύω, οἰναχῶ οἰνοχοεύω, λωβῶ λωβεύω, οὕτω στῶ * στεύω.]

[Ἐπάγω. Tittmanni Technoll. Mss. Ἐπάγω καὶ τὸ ἐπάγομαι· ἤτοι ἐπισύρω καὶ ἐφέλκομαι. Λέγεται δὲ τὸ μὲν ἐπάγω ἀντὶ τοῦ τοῖς πρατέροις ἐπιφέρω ἕτερον· τὸ δὲ ἐπάγομαι λέγεται ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐρχομένων, καὶ ἑλκόντων τι δεδεμένον ὄπισθεν αὐτῶν. Phavor. Ἐπάγω καὶ ἐπάγομαι, ἤτοι ἐπισύρω, καὶ ἐφέλκομαι. Λέγεται δὲ τὸ ἐπάγω, ἀντὶ τοῦ (adde τοῖς πρατέροις) ἐπιφέρω ἕτερον· ἐπάγομαι δὲ, ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐρχομένων καὶ ἑλκόντων τι διδύμενον (l. δεδεμένον) ὄπισθεν αὐτῶν. Libellus de Constr. Verb. ap. Hermann. Gr. Gr. 360. Ἐπάγει· τὸ ἐπιφέρει μετὰ τὸ πρῶτον καὶ ἄλλο τι, ἢ λόγον, ἢ ἕτερόν τι δευτέραν σχέσιν ἐμφαῖνον· ἐπάγει καὶ τὸ ἐπιτίθησι καὶ προστρίβεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν, ὡς καὶ Λουκιανός· Ἐπῆγες γάρ μοι πολλὰς πληγὰς ἐν τῷ βίῳ. Idem artic. extat in Phavor. nisi quod ap. eum est δατικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται, pro ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν, et Λουκιανός· ἐπῆγές μοι, pro ὡς κ. Λ. ἐπῆγες γάρ μοι. Luciani autem locus non reperitur in Indice Lucianeo sub vv. Βίος, Ἐπάγω, et Πληγή, et forte ne in ipso quidem Luciano reperietur. Nam Librarii in sua socordia, sæpissime propria nomina, quamvis inter se prorsus diversa, permutarunt. Exemplum grave hujus rei præbebit ipse auctor hujusce Libelli de Constr. Verb. ibid.: Διάγει, τὸ διατρίβει, ἀμετάβατον, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι· Μετὰ δὲ τὴν μάχην εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐλθὼν, διῆγεν ἡσυχῇ· διάγει καὶ τὸ διαβιβάζει, μεταβατικῶς αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος· Διῆγε μὲν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοὺς Πέρσας τὸ στράτευμα. Phavor. Διάγει· τὸ διατρίβει, ἀμετάβατον, καὶ παρὰ Ξενοφῶντι· Μετὰ δὲ τὴν μάχην εἰς Ἰταλίαν ἐλθὼν, διῆγεν ἡσυχῇ· διάγει καὶ τὸ διαβιβάζει, μεταβατικῶς, αἰτιατικῇ συντάσσεται, οἷον, Διάγει τὸ στράτευμα ὁ στρατηγὸς, καὶ Λιβάνιος, Διῆγε μὲν οὖν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοὺς Πέρσας τὸ στράτευμα. At in Xenophonte hodierno nihil tale reperitur, teste Sturz. Lex. Xenoph. a nobis supra in Διάγω citato. Cf. notata in Ἀπάγω ad Suidæ, Zonaræ, et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. verba, Ἀπάγου· ἀντὶ τοῦ πρὸς σαυτὸν ἄπαγε. Εὐριπίδης. Ubi pro Εὐριπίδης leg. videtur Ξενοφῶν. Phavor. Ἐπάγεσθαι, καὶ ἐπισύρεσθαι, καὶ ἐφέλκεσθαι, ταὐτὸ σημαίνουσι· λέγεται γὰρ κυρίως ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐρχομένων, καὶ ἑλκόντων τι δεδεμένον ὄπισθεν αὐτῶν. Ἐπάγει· λέγεται, ὅταν ἕτερόν τις λόγον εἰπὼν, εἶτα ἐπ' ἐκείνῳ ἕτερον ἄγῃ, καὶ ὅταν ἄγῃ τίς τι κατά τινος, καὶ ἐπάγεται λόγος ἕτερος ἐφ' ἑτέρῳ, δηλονότι, ἐπάγεταί τις δοῦλον ἐπὶ ἐνεργείᾳ, ἢ ἕτερόν τι, ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἑαυτῷ ἄγει, ἤγουν μεθ' ἑαυτοῦ. Lucian. Philops. 9. Ἢν γοῦν μὴ πείσῃς πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον, διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, quod vertitur, Nisi enim prius eo conversa disputatione persuaseris, quomodo fieri ista possint.]

[Ἐπάγω. Suid. Zonar. et Hes. Ἐπήγετο· ἐπεφέρετο. "Xenoph. Sympos. 8, 34. Μαρτύρια ἐπήγετο." Tittmann. Cf. de h. Xenoph. l. nos supra. Hes. Ἐπήγαγεν· ἐπήνεγκεν. Suid. Ἐπῆκτο· ἐπηκολούθει. Hes. Ἐπάγω· ἐπιφέρω. Ἐπάγει· ἐπιφέρει, ἐνποιεῖ, θηρεύει. "Venatores sc. ἐπάγουσι κύνας: hinc ἐπακτὴρ est κυνηγός, Venator." Kust. "Inf. Ἤχθαι· τεθηρεῦσθαι. Cf. Barnes. ad Od. T. 445." Albert. Vide nos supra. Pro ἐνποιεῖ Is. Voss. ἐμποιεῖ corrigit. Wakef. autem ad marg. pro ἐνποιεῖ, θηρεύει legi jubet, ἐνποιεῖ, ἀθροίζει, minus feliciter. In Schowii Hes. est hæc glossa, quæ in edito desideratur: Ἐπάζονται· ἐπιφέρουσι, βαστάζουσιν. Ap. eund. Hes. ἐπῆγεν et ἤγησεν permutantur: Ἐπαγίνησεν· ἤγησεν, ubi Is. Voss. ἐπῆγεν restituit.]

[Ἐπαγομένοις· αἰχμαλωτιζομένοις, ἢ ἐπιφερομένοις, Zonar. Hinc sua sumsit Phavor.: Ἐπαγόμενος· αἰχμαλωτιζόμενος, ἢ ἐπιφερόμενος. Ubi confunduntur Ἐπάγομαι et ἀπάγομαι. Vide Ἐπαγωγή.]

[" Ἐπάγω, Induco, Adduco, Infero, Immitto. 3 Reg. 8, 46. Ἐπάξεις ἐπ' αὐτοὺς sc. χεῖρα, Manum illis inferes, vel etiam ὀργὴν, Iram, possumus subintelligere. Cf. Es. 26, 21. Gen. 6, 17. Ἐπάγω τὸν κατακλυσμὸν, ὕδωρ ἐπὶ γῆν. Cf. 2 Petr. 2, 5. Exod. 32, 20. Ἐπήγαγες ἐπ' αὐτοὺς ἁμαρτίαν μεγάλην, Magni peccati illos reos fecisti. Vide et Jud. 9, 24. Jos. 23, 15. Ἐπάξει Κύριος ἐφ' ὑμᾶς πάντα τὰ ῥήματα τὰ πονηρὰ, Omnia mala super vos venire faciet Dominus, vel, Omnia mala immittet vobis. Ezech. 5, 17. Ῥομφαίαν ἐπάξω ἐπὶ σὲ, Gladium super te venire faciam. Vide et Ezech. 6, 3. 11, 8. Lev. 22, 16., Ἐπάξουσιν ἐπ' αὐτοὺς ἀνομίαν πλημμελείας, Peccati ex ignorantia commissi reos se facient. Cf. Elsner. ad Act. 5, 28. p. 383. Exod. 32, 33. Ἐπάξω ἐπ' αὐτοὺς τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν, Reos illos peccati illorum peragam, vel, Puniam in illis peccata. Es. 10, 12. Ἐπάξει, sc. τὴν χεῖρα, ἐπὶ τὸν νοῦν τὸν μέγαν, Manum inferet animo magno. Es. 24, 21. Ἐπάξει ὁ Θεὸς ἐπὶ τὸν κόσμον τοῦ οὐρανοῦ τὴν χεῖρα, Inferet Deus exercitui cœlorum manum. Es. 26, 14. Διὰ τοῦτο ἐπήγαγες, sc. χεῖρα, καὶ ἀπώλεσας, Propterea manum intulisti et perdidisti. Es. 26, 21. Ἀπὸ τοῦ ἁγίου ἐπάγει τὴν ὀργὴν ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, E sanctuario immittet iram incolis terræ. Es. 1, 25. Ἐπάξω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ σὲ, Manum meam tibi inferam. Vide et Amos. 1, 8. Zach. 13, 7. Es. 42, 25. Ἐπήγαγεν ἐπ' αὐτοὺς ὀργὴν θυμοῦ αὐτοῦ, Immittet illis iram animi sui. Cf. 2 Macc. 7, 38. Sir. 2, 4. Πᾶν, ὃ ἐὰν ἐπαχθῇ σοι, δέξαι, Quicquid tibi fuerit illatum, vel, Quicquid tibi adversi acciderit, suscipe." Biel. Thes.]

[Ἐπάγω. Dionys. H. Art. Rhet. 3. p. 246. Κἂν εἰ ἐπιστήμης τινὸς ἐπίβολος (l. ἐπήβολος) εἴη, οἷον ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικῆς, ἢ φιλοσοφίας, θετικῶς ἐπάγοντα τὸν ἐν τούτοις ἔπαινον, εἰς ὅσα τούτων ἕκαστον χρήσιμον, quod vertitur, Apposite, ut debet, laus ex iis inducenda erit.]

Ἐπάγων, οντος, ὁ, Trochlea in cujusdam machinæ radice collocata. Vitr. Archit. 10, 5.: In radice autem machinæ collocatur tertia trochlea; eam autem Græci ἐπάγοντα, nostri Artemonem appellant. [" Wrat. Apagonta. Significat Referentem, Reducentem." Schneider.]

Ἐπαγωγή, Importatio, ut Thuc. 5. ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων. Citatur ex Eodem ἐπαγωγὴ συμμαχίας, pro Auxilii asciscendi modus, vel Ipse actus asciscendi auxilium, [3, 82. Ἐπεὶ ὕστερόν γε καὶ πᾶν, ὡς εἰπεῖν, τὸ Ἑλληνικὸν ἐκινήθη, διαφορῶν οὐσῶν ἑκασταχοῦ, τοῖς τε τῶν δήμων προστάταις τοὺς Ἀθηναίους ἐπάγεσθαι, καὶ τοῖς ὀλίγοις τοὺς Λακεδαιμονίους· καὶ ἐν μὲν εἰρήνῃ οὐκ ἂν ἐχόντων πρόφασιν, οὐδ' ἑτοίμων παρακαλεῖν αὐτούς· πολεμουμένων δὲ, καὶ ξυμμαχίας ἅμα ἑκατέροις τῇ τῶν ἐναντίων κακώσει, καὶ σφίσιν αὐτοῖς ἐκ τοῦ αὐτοῦ προσποιήσει, ῥᾳδίως αἱ ἐπαγωγαὶ τοῖς νεωτερίζειν τι βουλομένοις ἐπορίζοντο, quod vertitur, Facile dabatur occasio et facultas arcessendi socios auxiliares.] ‖ Item ἐπαγωγὴ, Invasio hostilis, ap. eund. Thuc. exponitur, Διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγήν. [" Thuc. 7, 4. Δι' ἐλάσσονος γὰρ πρὸς τῷ λιμένι τῷ τῶν Συρακουσίων ἐφορμήσειν σφᾶς, καὶ οὐχ ὥσπερ νῦν ἐκ μυχοῦ τοῦ λιμένος τὰς ἐπαγωγὰς ποιήσεσθαι, ἤν τι ναυτικῷ κινῶνται. Prorsus aberrant Interpretes vertendo, Se ituros contra hostes. Valla, Sese recepturos. Acacius, Naves moliri. Fefellit hyperbibasmus; ordo enim: Τῷ δὲ N. ἐδόκει τὸ Πλημ. κ. τ. καὶ εἰ τειχισθείη, ῥᾴων αὐτῷ ἐφαίνετο ἡ ἐσκομιδὴ τῶν ἐπιτηδείων ἔσεσθαι, καὶ τὰς ἐπαγωγὰς (αὐτῶν) ποιήσεσθαι οὐχ ὥσπερ νῦν ἐκ μυχοῦ τοῦ λιμένος· δι' ἐλάσσονος γὰρ ἐφορμήσειν σφᾶς πρὸς τῷ λιμένι τῷ τῶν Συρακουσίων, ἤν τι ναυτικῷ κινῶνται, Syracusani nempe. Ita ἡ κατὰ θάλασσαν ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων, 5, 82. et 7, 24. Οὐ γὰρ ἔτι οὐδ' οἱ ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τῆς ἐπαγωγῆς τῶν ἐπιτηδείων· οἱ γὰρ Συρακούσιοι ναυσὶν αὐτόθι ἐφορμοῦντες ἐκώλυον· καὶ διὰ μάχης ἤδη ἐγίγνοντο αἱ ἐσκομιδαί. Ubi prorsus ut in loco præsenti habemus ἐπαγωγὴν τῶν ἐπιτηδείων, ἐφορμεῖν, et αἱ ἐσκομιδαί. Sed et v. ἐπάγειν eadem in re fere proprium: 7, 60. Καὶ ξυκελθόντες οἵ τε στρατηγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, πρὸς τὴν παροῦσαν ἀπορίαν τῶν τε ἄλλων, καὶ ὅτι τὰ ἐπιτήδεια οὔτε αὐτίκα ἔτι εἶχον· προσέμψαντες γὰρ ἐς Κατάνην ὡς ἐκπλευσόμενοι, ἀπεῖπον μὴ

ἐπάγειν· οὔτε τολοιπὸν ἔμελλον ἕξειν, εἰ μὴ ναυκρατήσουσιν. Themist. Or. 18. p. 224. Καὶ σῖτον καὶ ὄψον ἐπάγειν. Et hinc ἐπακτὸς σῖτος, Thuc. 6, 20.: 7, 28. Πάντων ὁμοίως ἐπακτῶν ἐδεῖτο ἡ πόλις. Herod. 7, 102. ἐπακτὸν ἀρετὴν dixit, ut πλοῦτον ἐπακτὸν, Eurip. in Stob. Tit. 68. p. 423. et Nicostratus 424. uxorem προῖκα ἐπάγεσθαι. Tum ἐφορμεῖν ἐκ τοῦ μυχοῦ, ut 3, 107. Αἱ νῆες ἐκ θαλάσσης ἐφώρμουν. Ceterum an ἐπαγωγὴ itidem Græcis usitatum sit pro Invasione et hostili impressione, nondum didici. Citat quidem Steph. Thes. e Thuc. ea pro significatione, Διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγὴν, sed quod e male inspecto 5, 82. descriptum suspicor, ubi legimus, Ἡ κατὰ θάλασσαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων. Et quod attinet ad 7, 34. Διὰ τὴν τῶν Κορινθίων οὐκέτι ἐπαγωγὴν διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων, Cod. Cass. habet * ἐπαναγωγὴν, quomodo et posset videri suo in exemplari legisse Schol. explicans, δευτέραν * ἀνάπλευσιν. Quanquam is sic potuit receptam lectionem explanare, ratione habita τοῦ ἔτι. VII. 7. Ὅπως στρατιὰ ἔτι περαιωθῇ. Verbum ipsum de pedestribus copiis videbis positum 7, 5. et ἐπάγειν ἐς τὸ πέλαγος, 8, 10. ubi Interpres reddit, Conari in altum elicere. Ἐπαγωγὰς et ἀναχωρήσεις opponit Dionys. H. 8. p. 534." Abresch. Diluc. Thuc. 663. De hoc τοῦ ἐπάγειν sensu plura diximus supra, multaque citavimus exempla. Quod vero ad ἐπαγωγὴ attinet, id quidem sumi posse pro Invasione et hostili impressione, satis testantur sequentia hæc exempla. " Ἐπαγωγὴ, Adductio exercitus in hostem, Progressio in hostem, Impressio in hostem facta, 10, 21, 7. Ἐκ δὲ τούτου τὰς ἐπαγωγὰς τὰς ἐπὶ τοὺς ἐναντίους, καὶ τὰς ἀποχωρήσεις ἔδει συνεθίζειν ἐν πάσαις ταῖς κινήσεσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δεινῷ τῷ τάχει προσάγειν, ἐφ' ὅσον συζυγοῦντας καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν, ἅμα δὲ καὶ τὰ διαστήματα κατὰ τοὺς ὁπλαμοὺς τηρεῖν: 11, 15, 7. (Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, χωρὶς παραγγέλματος, ἐπαρθέντες ταῖς διανοίαις ἐπὶ τῷ τῶν εὐζώνων προτερήματι, καταβαλόντες τὰς σαρίσσας, ὥρμησαν ἐπὶ τοὺς ὑπεναντίους· ὅτε δὲ κατὰ τὴν ἐπαγωγὴν προάγοντες ἦκον ἐπὶ τὸ τῆς τάφρου χεῖλος, τὰ μὲν οὐκ ἔτι διδόντος τοῦ καιροῦ μεταμέλειαν, ὥστε ἐν χερσὶν ὄντας τῶν πολεμίων ἀναστρέφειν, τὰ δὲ κ. τ. λ.) 18, 14, 12. (Οὐ μὴν ἀλλὰ κἂν εἰς τοὺς ἐπιπέδους συγκαταβάς τις τόπους, μὴ πᾶν ἅμα τὸ σφέτερον στρατόπεδον ὑπὸ τὴν ἐπαγωγὴν τῆς φάλαγγος καὶ τὸν ἕνα καιρὸν ὑποβάλῃ, βραχέα δὲ φυγομαχήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τοῦ κινδύνου καιρὸν· εὐθεώρητον γίγνεται τὸ συμβησόμενον, ἐξ ὧν ποιοῦσι Ῥωμαῖοι νῦν.) Commissio exercituum, 5, 54, 1. Μετὰ δὲ ταῦτα ποιησαμένων τῶν δυναμέων τὴν ἐπαγωγὴν, (Cœpta est pugna committi,) 12, 18, 6. (Ἀλλ' οὔ φησιν, ἀλλὰ συμπεπτωκέναι τούτους τοῖς Μακεδόσι κατὰ τὴν ἐπαγωγήν.) Ποιεῖσθαι τὴν ἐπαγωγὴν, 5, 54, 1. (l. c.) 11, 22, 11. (Ἀποσχὼν δὲ περὶ στάδιον τῶν ὑπεναντίων, τοὺς μὲν Ἴβηρας τηροῦντας τὰς τάξεις τὸν αὐτὸν τρόπον ποιεῖσθαι τὴν παραγωγὴν παρήγγειλε:) 11, 23, 3. (Ἐπεὶ δὲ τούτους μὲν οὐ πολὺ συνέβαινε τῶν πολεμίων ἀπέχειν, τοὺς δ' Ἴβηρας ἐν τῇ κατὰ πρόσωπον πλευρᾷ τόπον ἱκανὸν ἔτι διεστάναι, τῷ βάδην ποιεῖσθαι τὴν ἐπαγωγὴν, προσέβαλλον τοῖς κέρασιν ἀμφοτέροις ἅμα τοῖς τῶν ὑπεναντίων ὀρθίαις ταῖς Ῥωμαϊκαῖς δυνάμεσι, κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς πρόθεσιν,) i. q. τὴν ἔφοδον ποιεῖσθαι, 11, 23, 2. (et 11, 22, 10. Τὰς μὲν ἀρχὰς ἐπιβαλεῖν μετωπηδὸν ποιούμενος τὴν ἔφοδον.)" Lex. Polyb. Adde 11, 15, 4. Καὶ τοὺς μὲν φαλαγγίτας αὐτοῦ παρεκάλει θαῤῥεῖν καὶ μένειν, ἕως ἂν παραγγείλῃ ποιεῖσθαι τὴν ἐπαγωγὴν ἀναρίξ, Donec signum eis daret hostem conjunctim invadendi.]

Ἐπαγωγὴ, Pellacia et illecebræ. Plato de Rep. 2. de circulatoribus loquens et maleficis. [Timæi Lex. Ἐπαγωγαί· ἀγωγαὶ δαίμονος φαύλου ἐπί τινα γενόμεναι, ubi Ruhnk.:—" Genus quoddam θεαγωγίας, vel ψυχαγωγίας est ἐπαγωγὴ, cum ψυχοπομποὶ γόητες, ut eleganter dicuntur a Synes. de Insomn. 150. c. precibus, incantamentis, et fallacium illiciorum susurris dæmonas, in aliorum perniciem, ab inferis evocant. Quod luculente describit Plato Polit. 2. p. 424. c. Ἀγύρται δὲ καὶ μάντεις, ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες, πείθουσιν, ὡς ἔστι παρά σφισι δύναμις ἐκ θεῶν πορισθεῖσα, θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν, καὶ ἐάν τιν' ἐχθρὸν πημῆναι ἐθέλῃ, μετὰ σμικρῶν δαπανῶν ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ βλάψει, ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις τοὺς θεοὺς, ὡς φασι, πείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν. (Vide nos supra 468. b.) Ad q. l. referenda sunt hæc Phrynichi Προπαρ. Σοφ. (27. Bekker.) Ἀκεῖσθαι, καὶ ἐξακεῖσθαι· καὶ ἐπὶ τοῦ θεραπεύειν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπάγειν ἐπαγωγὰς ἐκ γοητείας καὶ μαγγανείας ἐπηγμένας. Οὕτω Πλάτων ἐν Πολιτείας δευτέρῳ. (' Proprie ἀκεῖσθαι, ut ἰᾶσθαι, est Læsa reficere et reparare; hinc in universum Sarcire et reparare, tunc in universum Sarcire et expiare, nostrum, *Wieder gut machen*. Vide T. H. ad Thom. M. 26. et Wessel. ad Herod. 5, 91. Βλάψαι scribendum esse pro βλάψει, Muretus quoque monuit. Constructio est enim, πείθουσιν ὡς ἔστι παρά σφισι δύναμις,—ἀκεῖσθαι,—καὶ,—βλάψαι. Sic et Ficinus vertit, Persuadent se vim habere a diis,—expiandi,—et nocendi. Ceterum Cod. Reg. exhibet δίκαιον ἀδίκως. Ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις, artes magicas intelligit Plato, quibus non solum deos cogi, verum etiam totius naturæ ordinem ac leges confundi ac tolli posse veteres credebant. Ἐπαγωγαὶ sunt Incantamenta et fallaciæ cujuscunque generis, quibus dii ita captari et irretiri putabantur, ut, ad quodcunque magi vellent, cogi possent; ἐπαγωγὸν enim vocatur, Quidquid conciliandi, movendi, vel suadendi atque etiam alliciendi pelliciendique vim habet, v. Tim. p. 45. d. Xenoph. Mem. 2, 5, 5. Œcon. 13, 9. Achill. Tat. 1, 9. al. Suid. Ἐπαγωγά· ἀπατηλὰ, πιθανὰ, ἐφολκά. Phrynich., loco mox citando. Ceterum male, si quid video, Ruhnk. l. l. Genus quoddam θεαγωγίας vel ψυχαγωγίας intelligit. Κατάδεσμοι sunt Vincula s. Ligaturæ magicæ: v. Vales. ad Euseb. de Laud. Const. 689. c. et Valck. ad Theocr. 41.' Ast.) Legg. 11. p. 683. f. Ἐὰν δὲ καταδέσεσιν, ἢ ἐπαγωγαῖς, ἢ τισιν ἐπῳδαῖς, ἢ τῶν τοιούτων φαρμακειῶν ὠντινωνοῦν δόξῃ ὁμοίως εἶναι βλάπτοντι, ubi Cornario in Eclogis p. 1010. post ὠντινωνοῦν deesse videtur χρείαις. H. Steph. intelligit τισὶν e præcedd. Neuter bene. Lege, ἢ ἐπῳδαῖς τις τῶν τοιούτων φαρμακείων ὠντινωνοῦν. Comparanda etiam illa Platonis Legg. 10. p. 674. c. Τοὺς δὲ τεθνεῶτας φάσκοντες ψυχαγωγεῖν, καὶ θεοὺς ὑπισχνούμενοι πείθειν ὡς θυσίαις τε, καὶ εὐχαῖς, καὶ ἐπῳδαῖς γοητεύοντες. Hac in re legitima verba sunt ἐπάγειν et ἐπαγωγή. Apollon. R. 4, 1665. Ἔνθα δ' ἀοιδῇσιν μειλίσσετο, θέλγε δὲ Κῆρας Θυμοβόρους, Ἀΐδαο θόας κύνας, αἳ περὶ πᾶσαν Ἥρα δινεύουσαι ἐπὶ ζωοῖσιν ἄγονται. (Schol. διὰ τῶν φαρμάκων τοῖς ζωοῖσιν ἐπάγονται. ' Ἀοιδῇσι absque ν, sic C. D. E. bene. Tum μέλπε δὲ Κῆρας lectio est quatuor Reg. Cæs. et Medicei. In solo E. vulg. θέλγε reperi, quod et in Guelferb. esse videtur. Edd. etiam Ald. et Bas. μέλπε præferunt: recte omnino. Significatio enim verbi θέλγειν hujus loci aliena est. Fraudis notio illi verbo inest, ut supra 147. 436. 667. 894. et alibi passim. Non deliniendæ, non fallendæ, non sopiendæ erant Parcæ, sed invocandæ et in Tulum incitandæ.' Brunck.) Maneth. 4, 362. Τὸν συνετὸν κατιδὼν διὰ τετράδος ὄβριμος Ἄρης Οὐκ ἀγαθὸν τελέσει, βλαβερὸν δ' ἐπὶ πᾶσιν ὁμίζον Σκυλμοὺς * ὑποφανεῖς, φαντάσματά τ', ἠδ' ἐπαγωγὰς, Καὶ διεγείρονται νεκύων * θάμβησιν ἔχοντες. (Vide Dorv. ad Char. 645=727. notantem, Maneth. sæpissime ita per imperativum lectorem docere.) Lucian. de Merc. Cond. 700. Ὑπέσχοντο καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς. (' Ἐπαγωγὰς sic J. Fl. Ald. Fr. A. et W. Ἀπαγωγὰς, B 2. H. S. P. Ald. Ἐπαγ. margo.' Reitz. ' Cum legerem semel et iterum, Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, quid esset ἀπαγωγὴ τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra hæsitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse Abductionem in hostes, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem Ed. Flor. habens diserte ἐπαγωγὰς, h. l. mihi dedit liquidum, eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil

aliud fructuosi scirent, promisisse dominis suis præsagia et veneficia, necnon amoris conciliationes, et damna hostibus, sive malorum aversiones in hostes. Solebant namque veteres quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo Lucian. de simili, vel potius multo pejori hominum genere, in Pseudom. 5.: 'Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπισχνουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. Est ergo ἐπαγωγὴ vel generatim Cujuscunque noxii et damnosi imprecatio, vel Ipsa malorum illatio. Hes. 'Ἐπαγωγή· συμφορὰ, πειρασμὸς, ἤτοι τὸ ὀπωσοῦν κακὸν ἐπαγόμενον, atque iisdem plane verbis id habet Suid.' Jens.) Orig. c. Cels. 7. p. 378. Ἅπερ ποιοῦσιν οἱ δι' ἐπῳδῶν καὶ μαγγανειῶν μεμαθηκότες καλεῖν καὶ ἐπάγεσθαι δαίμονας ἐφ' ἃ βούλονται. Liban. Opp. T. 1. p. 900. d. Καὶ περὶ τοὺς τάφους καλινδούμενος, κἀκεῖθεν ὀλέθρους τοῖς οὐδὲν αὐτὸν ἀδικοῦσιν ἐπάγων ἀνθρώποις, νεκροὺς ἐνόχλων, καὶ ψυχὰς ῥὺξ ἐὼν ἐν τοῖς αὐτῶν μένειν ἤθεσιν. Schol. Eurip. Alc. 1118. Ψυχαγωγοί τινες γόητες ἐν Θετταλίᾳ οὕτω καλούμενοι, οἵτινες καθαρμοῖς τισὶ καὶ γοητείαις τὰ εἴδωλα ἐπάγουσί τε καὶ ἐξάγουσιν· οἷς καὶ Λάκωνες μετεπέμψαντο, ἡνίκα τὸ Παυσανίου εἴδωλον ἐξετάραξε τοὺς προσιόντας τῷ ναῷ τῆς Χαλκιοίκου, ὡς ἱστορεῖ Ἱλλοίταρχος ἐν ταῖς Ὁμηρικαῖς Μελέταις. (Blomfield. ad Æsch. Pers. 693.:—' Æschylus scripserat tragœdiam, cui titulus Ψυχαγωγοί, de qua hæc habet Phrynich. Ms. Bibl. Coisl. 469.', p. 73. Bekker., ' Ψυχαγωγός· οἱ μὲν Ἀλεξανδρεῖς τὸν τῶν παίδων ἀνδραποδιστὴν οὕτω καλοῦσιν, οἱ δ' ἀρχαῖοι τοὺς τὰς ψυχὰς τῶν τεθνηκότων γοητείας τισὶν ἄγοντας. Τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τοῦ Αἰσχύλου τὸ δρᾶμα, Ψυχαγωγός. Sed nusquam alibi hujus fabulæ titulum in singulari elatum offendi. Lege Ψυχαγωγοί.' Imo nihil mutandum. Vide nos supra p. cccixvii. n. 2. et 130. n. 3.) Alio loco Phrynich. (Προπαρ. Σοφ. 27. Bekker.) 'Ἀπαγωγή· δηλοῖ μὲν καὶ ἕτερα, λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ ἀποδιοπόμπησις, ἐπαγωγὴ δ' ἐστὶ κατάδεσμοι, καὶ τοιαῦται γοητεῖαι φαρμάκων, καὶ ἐπαοιδῶν, καὶ δαιμόνων προτροπαί. Hes. 'Ἐπαγωγή· τὸ ὀπωσοῦν κακῶς ἐπαγόμενον. (Lege κακὸν e Suida, Zonara, et Etym. M. ap. quos legitur, 'Ἐπαγωγή· ——, ἤτοι τὸ ὀπωσοῦν ἐπαγόμενον κακόν. Κακὸν ex Hes. tacite affert Jens. cujus verba supra dedimus.) Idem: * Ὠπωπῆρε· διὰ φαρμάκων εἰώθασί τινες ἐπάγειν τὴν Ἑκάτην ταῖς οἰκίαις. (Sic et Salmas. et Schneider. mox citandus. Editum est, τῇ Ἑκάτῃ τὰς οἰκίας. Vide nos supra 554. a. ubi notavimus, verborum ordinem * Ὠπωπῆρε postulare.) Eandem vim habent ἐπιπέμπειν et * ἐπιπομπή. Eurip. Phœn. 817. τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας Καδμείοις ἐπιπέμπει. Vide T. H. ad Lucian. Deor. Dial. 3. p. 208. (Et ἐπηλυσία, de quo vocabulo v. Nostrum. H. in Cer. 227. κοὔ μιν, ἕλκτα, * κακοφραδήσει τεθήνης, Οὔτ' ἄρ' ἐπηλυσίη δηλήσεται, οὔθ' * ὑποταμνόν· Οἶδα γὰρ ἀντίτομον μέγα φάρτερον ὀλοτύμοιο, Οἶδα δ' ἐπηλυσίης πολυκηδέμονος ἐσθλὸν * ἐρυσμόν. Ubi v. Ruhnk.) Ἐπαγωγῇ contraria est ἀπαγωγή. Phrynich. (l. c.) De magica animarum evocatione multa collegerunt Elmenhorst. ad Arnob. 1. p. 25. Herald. ad Tertull. Apol. 105. et Jac. Gothofred. ad L. ix. Cod. Theodos. Tit. xvi. p. 132." " Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 56. (' De magica animarum evocatione multi multa, quorum in primis consulendi sunt De la Cerda ad Virg. Æn. 6. p. 840. Davis. ad Cic. Tusc. 1, 16. Reisk. h. l. Mem. Acad. Inscript. T. 2. p. 28.' Schæf. Mss. Theophr. Char. 16. περὶ δεισιδαιμονίας: Καὶ πυκνὰ δὲ τὴν οἰκίαν καθᾶραι. " Cod. Palat. hæc addit: Καθᾶραι δεῖν, ὡς Ἑκάτης φάσκων ἐπαγωγὴν γεγονέναι. In vv. δεῖν ὡς Censor Edit. Siebenkees. in Ephem. Univers. Jen. Nr. 336. p. 357. θεῖν latere suspicabatur; sulphur enim constat veteres in purgatione adhibuisse, v. Eurip. Hel. 872. Ovid. de A. A. 1, 2, 329. Coraius vero et Schneider. δεινὸν eruerunt, quod post illos Blochius quoque recepit; sed δεινὸν salvo et sensu et sermonis ratione abesse potest: accedit quod hæc quoque verba ab aliena manu inculcata esse patet. 'Ἐπαγωγὴ refertur ad magicam dæmonum evocationem. Male, si quid video, Coraius intelligit Lunæ incursum: 'Une attaque d'Hécate, h. e. cette influence maligne, que la Lune étoit supposée exercer sur les hommes, ainsi que les terribles effets, qui en étoient la suite, et du nombre desquels étoit la maladie connue sous le nom d'épilepsie ou mal-caduc.' Bene contra Schneider.:—' Ad ἐπαγωγὴν pertinet locus Hesychii in Ὠπωπῆρε: Διὰ φαρμάκων εἰώθασί τινες ἐπάγειν τὴν Ἑκάτην ταῖς οἰκίαις. Ceterum est hoc novum superstitionis genus, cum putat homo timidus, invidi alicujus vel inimici sibi hominis veneficio in domum inductam esse Hecaten: quare omnem domum lustrat diligenter. Quæ fuerint indicia inductæ Hecates, non memini legere traditum a scriptoribus.'" Astius. Imo ei satis clara erunt indicia inductæ Hecates, qui legerit quæ nos supra 198. a—248. c. manu larga dedimus.]

[Ἐπαγωγὴ, " Ordo militaris. Arrian. Tact. p. 65. (Ὑπὲρ δὲ τῶν πορειῶν, ὅσας ποιεῖται τὰ στρατόπεδα, ἐκεῖνα χρὴ ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἡ μέν τις ἐπαγωγὴ ἐν ταῖς πορείαις, ἡ δὲ παραγωγὴ καλεῖται. Καὶ ἐπαγωγὴ μέν ἐστιν, ἐπειδὰν τάγμα τάγματι ἐπ' εὐθὺ ἕηται, οἷον ἡγουμένης τετραρχίας αἱ λοιπαὶ τετραρχίαι ταύτῃ ἐπιτεταγμέναι πορεύονται· ἢ αὖ ξεναγίας ἡγουμένης αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἕπονται· ἐνί τε λόγῳ, ἐπειδὰν τοῦ προηγουμένου τάγματος τοῖς οὐραγοῖς οἱ τοῦ ἑφεξῆς τάγματος ἡγεμόνες συνάπτωσιν.)" Wakef. Mss. " Addit Ælian. 35. ἐπαγωγὴ ὀρθία, verum sicut Arrian. ita quoque habet Suid. (v. 'Ἐπαγωγή. 'Ἐκ τῶν Τακτικῶν· 'Ἐπαγωγὴ πάλιν ἐστὶν, ὅταν τάγμα τάγματι ὑποτάσσηται, οἷον τετραρχίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ πᾶσαι τετραρχίαι ὑποτάσσονται, ἢ ξεναγίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἑπακολουθοῦσι, καὶ καθόλου, ὅταν σύνταγμα συντάγματι ἐν πορείᾳ ἕηται, ὥστε τοῖς προηγουμένου συντάγματος οὐραγοῖς τοὺς τοῦ ἑξῆς συντάγματος ἡγεμόνας συνάπτειν.) Auctorque Onomastici veteris militaris." Blancard.]

'Ἐπαγωγὴ, Ordinum series et consecutio deinceps continuata ut in exercitu composito agmine procedente, cum ordines deinceps alii post alios procedunt. E quo ἐπαγωγὴ dicta est Argumentatio quæ e concessis sensim laqueos texit ad irretiendum eum qui semel se interrogandum præbuit. A Cic. et Fabio Inductio appellatur. Aristot. Top. 1. 'Ἐπαγωγὴ, ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος. Vide B. C. 375. et 376. (" Rhetor. Inductio, Heyn. Hom. 8, 419. Jambl. V. P. 8. ('Ἐπαγωγῆς δὲ ἕνεκα ταῦτα ἔλεγε πρὸς τὸ περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τοὺς γονεῖς ἑαυτῶν.)" Schæf. Mss. Vide Kuster. et Kiessl. ad h. l. " 'Ἐπαγωγὴ, Aristot. Rhet. 1, 2. Inductio oratoria, differens a syllogismo, vel enthymemate, estque modus probandi faciendæque fidei. Unde putem τὸ ἐπαγωγικὸν πλάσμα, quod Dionys. Comp. 4. p. 26. Herodoto tribuit, esse compositionem eam, quæ fit rerum ordine narrando, et fere inductione quadam rerum gestarum: quare etiam jungitur τὸ ἱστορικὸν, adeoque eo efficitur simul oratio probabilis, fide digna, tenensque lectorem suaviter, *Das unterhaltende, einladende im Vortrage eines Schriftstellers.* Aristot. etiam cum παραδείγματι componit. Nempe quod in ἀναλυτικοῖς dicitur ἐπαγωγὴ, id in rhetoricis παράδειγμα. Cf. Suid. in h. v. qui compilavit Diog. L. Plat. 53. 54. ubi hæc sunt, quæ huc pertinent: Τὸ παράδειγμά ἐστι ῥητορικὴ ἐπαγωγή. 'Ἐπαγωγή ἐστι, ἡ διὰ τῶν καθέκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου πρόοδος, vel, ὁ λόγος ὁ διὰ τῶν καθέκαστα τὸ καθόλου δεικνὺς καὶ πιστούμενος, Oratio, quæ per singularia universale demonstrat et confirmat. Theophyl. Coryd. 'Ἔκθεσ. 'Ρητορ. in Fabric. Bibl. 13, 662. 'Ἐπαγωγὴ λόγος ἐστὶν ἀπὸ τῶν καθέκαστα καὶ γνωρίμων τε τῶν καθόλου ἀγνώστου συνάγων· ὅθεν καὶ ἐπαγωγὴ εἴρηται ἐπὶ πολλοῖς τοῖς κατὰ μέρος ἀπριθμημένοις καὶ ὁμολογουμένοις ὁλικόν τι ἐπάγουσα. Ap. Cicer. de Invent. 1, 31. Inductio, quam vocat, latius patet, et inprimis Socraticam demonstrandi methodum complectitur. Idem Top. 10.: ' Hæc e pluribus perveniens quo vult, appellatur Inductio, quæ Græce ἐπαγωγὴ nominatur, qua plurimum est usus in sermonibus Socrates.' Secundum Rufinian. 26. (p. 215i):—' Fit hæc e rerum similium collatione, vel argumentorum, salva tamen similitudine. Rerum, ut Virg. (Æn. 2, 379.) Improvisum aspris veluti qui

sentibus anguem Pressit humi nitens. Et Cicero pro Roscio (45.) comparat occupationes Jovis Optimi Maximi Syllæ rebus gestis propius. Argumentorum autem, ut Lucilius, Nam si tu fluctus, undasque e gurgite salso Tollere decreris, venti prius Hæmatium, Ventum, inquam, tollam t. c. q. i. l.' 'R. Steph. ventum prius Hæmatium tu, Ventum, inquam, tollas. Et sic Dousa l. c. Neuter tetigit gravissimum ulcus, cui hac ratione medemur, ventum prius Emathium tu, Ventum, inquam, tollas. Emathium ventum vocat Thracium, latius sumto Emathiæ nomine. Pari errore in Cornelii Severi carmine ap. Senecam Suasor. 7. p. 49. vett. Edd. Hæmatio habent pro Emathio. Quid in literis l. c. q. i. l. lateat, aliis divinandum relinquo. Pithœus pro illis posuit *etc.* et sic omnes quærendi molestia liberavit.' D. R. Vir doctus edidit *l. c. q. i. l.*: non, ut in nota habet, *l. c. q. i. l.* Quintil. 5, 10. p. 226.: 'Est argumentorum locus e similibus: Si continentia virtus, utique et abstinentia; Si fidem debet tutor, et procurator. Hoc est ex eo genere, quod ἐπαγωγὴν Græci vocant, Cicero Inductionem.' Fortunat. Rhet. p. 67. Pith.: 'Ἐπαγωγὴ est oratio, quæ de rebus non dubiis capit assensionem ejus, cum quo instituta est.'" Ernest. Lex. Rhet. Eust. p. 1302. Εἶτα πιστούμενος "ἐπαγωγικῶς διὰ δρυτόμου, καὶ κυβερνήτου, καὶ ἡνιόχου τὸ πάντα βουλῇ καὶ τέχνῃ κατορθοῦσθαι, πρῶτος γάρ φασιν Ὅμηρος τῇ κατὰ φιλοσόφους ἐπαγωγῇ ἐνταῦθα χρᾶται, ἡγοῦν τῇ τοῦ καθόλου πιστώσει ἐκ μερικῶν, φησίν· Μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἠὲ βίηφι, Μήτε δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι, Μήτε δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο· καὶ ὡς μέν ἐστι κυβερνήτου σοφία καὶ βουλευτικὴ μηχανή, πᾶς οἶδεν· ἔστι δὲ τέχνη καὶ δρυτόμου, τὸ κατὰ φύσιν τὰς τῶν ξύλων φασὶν ἁρμονίας κόπτειν, καὶ μήδε πρὸς ἀντίπνοιαν ἀνέμου, ἀλλὰ πρὸς πνεῦμα, ὡς ἂν ὠθούμενα πνεύματι, κατακλᾶται τάχιον· σοφίας δὲ εὕρημα καὶ οἱ σφῆνες· βουλὰς δὲ "ἡνιοχικὰς ὁ γέρων ἐνταῦθα κατωτέρω παραδώσει τῷ υἱῷ. Aristot. Eth. 1, 7. Τῶν ἀρχῶν δὲ αἱ μὲν ἐπαγωγῇ θεωροῦνται, αἱ δὲ αἰσθήσει, αἱ δὲ ἐθισμῷ τινί, καὶ ἄλλαι δὲ ἄλλως. "Ἐπαγωγῇ cognoscimus principia mathematica, ut hoc, Quæ ad idem sunt æqualia, inter se sunt æqualia: αἰσθήσει pleraque principia naturalia, ut, Ignem esse calidum, Aquam frigidam: ἐθισμῷ principia morum; non enim fieri potest, ut aliquis eam, quæ de virtutibus agit, recte intelligat doctrinam, qui non prius honestis insuescerit actionibus." Wilkinson. Idem Aristot. ib. 6, 3. Ἐκ προγινωσκομένων δὲ πᾶσα διδασκαλία· ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς Ἀναλυτικοῖς (Analyt. Poster. 1, 1.) ἐλέγομεν· ἡ μὲν γὰρ δι' ἐπαγωγῆς, ἡ δὲ συλλογισμῷ· ἡ μὲν δὴ ἐπαγωγὴ ἀρχὴ ἐστι καὶ τοῦ καθόλου· ὁ δὲ συλλογισμὸς ἐκ τῶν καθόλου· εἰσὶν ἄρα ἀρχαί, ἐξ ὧν ὁ συλλογισμός, ὧν οὐκ ἔστι συλλογισμός· ἐπαγωγὴ ἄρα. "Ἀρχή ἐστι τῷ καθ. Argyr. alii legunt ἀρχῆς ἐστί. Nobiscum Andr. qui sic παραφράζει hanc periochen: Ἡ μὲν οὖν ἐπαγωγὴ καθάπερ ἀρχή ἐστι καὶ τῶν ἀναποδεικτῶν ἀρχῶν, αἱ καθόλου μέν εἰσι, γινώσκονται δὲ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα, Est ergo Inductio tanquam eorum principiorum, quæ non demonstrantur, principium, et quæ universalia quidem sunt, a singularibus cognoscuntur tamen." Wilkinson. Zonar. atque ex eo Phavor.: Ἐπαγωγή· ἡ (ἡ in Zonara male deest) ἀπὸ τῶν μερικῶν ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος, ἢ λόγος διά τινων ἀληθῶν τὸ ὅμοιον αὐτῷ (αὐτοῖς, Phavor.) ἀληθὲς οἰκείως ἐπιφέρων. Lege αὐτῷ. Suid.: Ἐπαγωγή· ἐπαγωγή ἐστι λόγος διά τινων ἀληθῶν τὸ ὅμοιον αὐτῷ ἀληθὲς οἰκείως ἐπιφέρων, quæ verba, ut et cetera omnia quæ sequuntur, e Diog. L. 3, 53. sumta sunt, ap. quem legitur ἑαυτῷ. Locum satis prolixum idem Suid. affert ex Alex. Aphrod. in Topica 1. p. 47. Habet et hunc locum: Ἐπαγωγή. Περὶ Πλάτωνός φησιν (Diog. L. 3, 47.) Ἀναγκαῖον ἡγησάμην ὑπογράψαι καὶ τὴν φύσιν τῶν λόγων, καὶ τὴν τάξιν τῶν διαλόγων, καὶ τὴν ἔφοδον τῆς ἐπαγωγῆς. In Diog. L. continuo sequuntur hæc: Ὡς οἷόν τε στοιχειωδῶς καὶ ἐπὶ κεφαλαίων, πρὸς τὸ μὴ ἀμοιρεῖν αὐτοῦ τῶν δογμάτων τὴν περὶ τοῦ βίου συναγωγήν. "Intelligit eam partem sequentis tractatus, quæ Platonis continet placita, quam partem cur appellet ἐπαγωγὴν, viderint alii. (Vertitur ap. Suid. Inductionis vim: ap. Diog. autem, Persuasionis aut Inductionis vim.) Ego lego ἀγωγῆς, et ἔφοδον τῆς ἀγωγῆς explico, Seriem doctrinæ Platonicæ, s. Summam paucis verbis certo ordine comprehensam. Ἔφοδον appellant Græci in ratione disputandi Argumentorum seriem s. dispositionem; nam et διάταξιν pro eodem dicunt." Is. Casaub.]

[Ἐπαγωγή, "Inductio, et peculiariter, Inductio pœnarum, Malum illatum, Adversitas, Captivitas, item, Animi elatio, Fastus. Deut. 32, 36. Ἐκλελοιπότας ἐν ἐπαγωγῇ, Deficientes in captivitate. Al. Es. 14, 17. Τοὺς ἐν ἐπαγωγῇ, sc. ὄντας, οὐκ ἔλυσε, Illos, qui in captivitate erant, non dimisit. Sir. 40, 11. Ῥομφαία, ἐπαγωγαὶ, λιμὸς, Gladius, Captivitates, Fames, Theod. Prov. 27, 10. Sir. 2, 2. Ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς, In tempore retributionis. Vide et Sir. 5, 9. Sir. 5, 10. Οὐδὲν γὰρ ὠφελήσει ἐν ἡμέρᾳ ἐπαγωγῆς, Nihil enim utilitatis habebis in die retributionis. Suid. Ἡμέρα ἐπαγωγῆς· παρὰ τὸ ἐπάγεσθαι ἡμῖν τὰ ἄξια τῶν βεβιωμένων, Dies retributionis, sic dictus, quod nobis afferat mercedem vita ante acta dignam. Sir. 23, 12. Πλησθήσεται γὰρ ἐπαγωγῶν ὁ οἶκος αὐτοῦ, Implebitur enim calamitatibus domus ejus. Sir. 3, 27. Ἐπαγωγὴ ὑπερηφάνου, Elatio superbi. Sir. 10, 14. Παρεδόξασε Κύριος τὰς ἐπαγωγὰς, Dehonestavit Dominus fastum. (Cf. Ernest. infra.) Hes. Ἐπαγωγή· συμφορὰ, πειρασμὸς, ἤγουν τὸ ὁπωσοῦν (imo ὁπωσοῦν) κακῶς ἐπαγόμενον, (l. κακὸν, ut supra monuimus,) Calamitas, Tentatio, vel Quodcunque malum, quod in aliquem inducitur." Biel. Thes. "Ita passim Patres, in primis M. Eremita." D. Heins. "Glossæ Mss. in Sirach. Ἐπαγωγῆς· ἀνταποδόσεως. Hes. "Ἐπαλογῆς· σπουδῆς, ἀνταποδόσεως." Albert. "L. "ἐπαλλαγῆς, cum quo Hes. ἐπειγωλῆς confudit. Nam prior interpretatio, σπουδῆς, pertinet ad ἐπειγωλῆς. (Hes. Ἐπειγωλὴ, καὶ ἔπειξις· ἡ σπουδὴ,) at posterior ad ἐπαλλογῆς. Hallucinationem hanc Hesychii jam observarat Bentl. Ep. ad Mill. (p. 36.)" Kust. "Cf. Kust. ad Suid. v. Ἠρώτα. Ἐπαλλαγὴ deest in Lexicis. Hubet Herod. 1, 74. Glossæ Mss. in Sirach. Ἐπαγωγῆς· ἀνταποδόσεως. Quod voluit forte Hes." Albert. Hes. Ἐπαγωγάς· αἰχμαλωσίας. "Male forsan pro ἀπαγωγάς." Kust. "Es. 14, 17. ubi vulgo legitur, Τοὺς ἐν ἀπαγωγῇ οὐκ ἔλυσε, Rom. et aliæ Edd. habent τοὺς ἐν ἐπαγωγῇ. E quo et similibus locis fluxit sine dubio hæc et sequens glossa." Heins. "Vide ibi Vitringam, Hesychii glossam excitantem. Adde Jens. Lectt. Lucian. 205. Ἐπαγωγὴ redditur etiam αἰχμαλωσία ab Etym. Suida, et Cyrill. Lex. Ms. qui addit, ἤγουν τύπος συναγομένων κακῶν." Albert. Tittmanni Cyrill. Lex. Ms.: Ἐπαγωγή· συμφορὰ, αἰχμαλωσία. Zonar. Ἡμέρα ἐπαγωγῆς· τὰ ἄξια τῶν βεβιωμένων. "Supple e Suida (l. c.), παρὰ τὸ ἐπάγεσθαι ἡμῖν τὰ ἄξια τ. β. Sæpius ap. Sirachidem." Tittmann. Suid.: Ἐπαγωγή· πειρασμὸς, ἢ ζημία, αἰχμαλωσία, ἤγουν τὸ ὁπωσοῦν ἐπαγόμενον κακόν. Βουλόμενος γὰρ ὁ Ὠριγένης μηδὲν ἐάσαι ἀνερμήνευτον, εἰς ἐπαγωγὴν ἑαυτὸν περιέβαλεν ἁμαρτίας, Se ipse in peccati tentationem conjecit. Etym. M.: Ἐπαγωγή· πειρασμὸς, ἢ ζημία, ἢ αἰχμαλωσία, ἤγουν τὸ ὁπωσοῦν ἐπαγόμενον κακόν. Etym. Gud.: Ἐπάγωγη· ζημία, ὀργὴ, ἀνταπόδοσις, συμφορὰ, ἐκμαλωσία, παρὰ τὸ ἐπάγεσθαι ἡμῖν τὰ ἄξια τῶν βεβιωμένων. Lege ἐπαγωγὴ —αἰχμαλωσία. Zonar.: Ἐπαγωγή· συμφορὰ, πειρασμὸς, ζημία, ἢ αἰχμαλωσία, ἤγουν τὸ ὁπωσοῦν ἐπαγόμενον κακόν. "Phavor. Ἐπαγωγή· συμφορὰ, πειρασμὸς, ἤγουν τὸ ὁπωσοῦν (perperam pro ὁπωσοῦν editum est) κακῶς (l. κακὸν) ἐπαγόμενον. E Sir. 3, 28. Ἐπαγωγὴ τοῦ ὑπερηφάνου οὐκ ἔστιν ἴασις· φυτὸν γὰρ πονηρίας ἐρρίζωκεν ἐν αὐτῷ, quæ ego sic verto, Calamitates arrogantem non corrigunt; nam altius ipsi vitium inhæret. Hic sensus Gr. verbis videtur esse aptior illo, quem expressit Germanice Lindius, *Das Uebel des Uebermüthigen ist unheilbar, der Keim der Boskeit hat schon in ihm gewurzelt.* Est etiam glossa Ms. in Sir. Ἐπαγωγῆς· ἀνταποδόσεως, e Sir. 5, 8. ubi ἡμέρα ἐπαγωγῆς eadem est, quæ v. 7. ἡμέρα ἐκδικήσεως, nempe Calamitates, Res adversæ, quas Hebræi pœnis divinis annumerabant. Ergo sic et glossema ἀνταπόδοσις intelligendum, ut in Ps. 93, 2. Ἀπόδος ἀνταπόδοσιν τοῖς ὑπερηφάνοις, et Es. 68, 4. ubi est ⟨ⓓⓟⓙ⟩, Vindicta, et Theodoret. ad h. l. Καιρὸς

ἐστι καὶ τούτους δοῦναι ὧν ἐκλημμέλησαν δίκας, et ad 61, 2. explicat τῆς κρίσεως τὴν ἡμέραν." Ernest. Gloss. SS. Suidæ et Phavorini p. 46. Cf. Biel. supra, aliter Sirachidis 3, 28. verba explicantem. "'Επαγωγή, 'Abductio in carcerem, 5, 27. Sed leg. ἀπαγωγή, et præcedit ἀπαγαγεῖν.' Ernest. Sic nos correximus: vide 5, 27, 5. n." Lex. Polyb.]

[Ἐπαγωγή. Hes. Ἐπαγώνη αἰφνίδιος. Κασάνδρᾳ. "L. ἐπαγωνίας." Is. Voss. "Κασάνδρᾳ, i. e. In Cassandra." Salmas. "'Εν Κασσάνδρᾳ, Lycophro sc. ut videtur." Pric. in Ind. Auct. "Sed non extat ibi; nec intelligo quid velit Hes. Suspicatus sum leg. forte, Ἐπαγωγὴ αἰφνίδιος, quod exemplum sit adjiciendum superiori v. Ἐπαγωγή, quomodo 1 Thess. 5, 3. αἰφνίδιος ὄλεθρος: cf. Prov. 1, 27. Tum Κασάνδρᾳ ad aliud referendum, quod excidisse videtur. Cogita, lector. Phavor. distinguit post ἐπαγώνη. Reiskius legit, 'Επαγωγή· αἰφνίδιος καταφορά." Albert. Hesychii Codex habet: 'Επάγων, . . φνήδιος κασάνδρα. "Duas literas expunxit: prima scriptura, si bene video, fuit, 'Επάγων· ηἀφνήδιος κ." Schow. "Lego, 'Επαγωγὴ αἰφνίδιος, * κακανδρεία." Toup. Emendd. 4, 356.]

[Ἐπαγωγή. Plut. Consol. ad Apollon. 6, 405. Καὶ μήποτε τοῦδε εἰκὼν ᾖ ὁ περὶ ἡμᾶς ἀὴρ, ἓν παρ' ἓν ἡμέραν καὶ νύκτα ποιῶν, ἐπαγωγὰς ζωῆς τε καὶ θανάτου, καὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως. Quod vertitur: Ac mihi imaginem ejus rei præbere videtur aër, quo circumdamur, alternis vicibus diem ac noctem præstans, inducensque vitam et mortem, somnum et vigiliam.]

[Ἐπαγωγὴ, Accessus, Adventus, Appropinquatio. Artemidor. 1, 2. Ὅσα δὲ τῶν γιγνομένων οὐδ' ἠντιναοῦν ἐπιδέχεται διωρίαν, μηδὲν ὑπερθεμένου τοῦ ὄστις ἐστὶν ὁ διοικῶν ἡμᾶς εἰς τὴν ἐπαγωγὴν αὐτῶν, (ἡ ψυχὴ) οὐδὲν ὕφελος ἡγουμένη τῆς προρρήσεως ἡμῖν, κ. τ. λ. "Quisquis ille tandem est, qui nos percipiendo futurorum adventui idoneos facit." Reisk. Idem Artemid. 1, 44. Δεινὸν δὲ πᾶσι τὸ ὑπό τινος καταναοεῖσθαι τὰ σπλάγχνα· πραγμάτων γὰρ πονηρῶν καὶ δικῶν ἐπαγωγὴν σημαίνει, καὶ τὰ κρυπτὰ ἐλέγχει. "'Επαγωγὴν, Accessum, Adventum, Appropinquationem," Reisk. pro vulg. ἐπαγωγὸν, probante Reiflio.]

[Ἐπαγωγὴ, "Diod. S. 1, 201. (de tauro carnivoro, sensu peculiari, Τὴν δὲ τῆς τριχὸς ἐπαγωγὴν ἔχει τοῖς ἄλλοις ζώοις ἐναντίαν.)" Schæf. Mss. Vertitur, Pili, contra quam ceteris bestiis, illi exstant. "Pilum, contra ac cetera animalia, in caput versum habet, s., ut Plin. (8, 21.), Pilo in contrarium verso, rectius verteris." Wessel. Sed talis usus exempla desiderantur.]

[Ἐπαγωγὴ et ἀπαγωγὴ, conf. ad Max. Tyr. 9, 3.: Ἔπειτα εἰς τὸ δικαστήριον παρελθὼν, * ἀντερήμπορευε τοῖς λέγουσι, καὶ λόγους διεξῄει μακροὺς, ἀπολογίαν εὖ μάλα εἰς ἐπαγωγὴν δικαστῶν συγκειμένην, ἐξευμενιζόμενος μὲν τὸ δικαστήριον τοῖς προοιμίοις, πείθων δὲ τοῖς διηγήμασιν, ἀποδεικνὺς δὲ τεκμηρίοις, καὶ πίστεσι, καὶ εἰκάσμασιν, ἀναβιβαζόμενος δὲ καὶ μάρτυρας τῶν πλουσίων τινὰς καὶ ἀξιοχρέων ἐν Ἀθηναίοις δικασταῖς, κἂν τοῖς ἐπιλόγοις ἱκετεύων, καὶ ἀντιβολῶν, καὶ δεόμενος, καί που καὶ δάκρυα ἐν καιρῷ ἀφιείς. "Ita edidit cl. Vir e Cod. Harl. pro ἀπαγωγήν. Nescio quo sensu sumserit vocem ἐπαγωγὴν, sed recte habere ἀπαγωγὴν minime dubito. Mentem auctoris non male exprimit Heinsii versio, A calumniis animos judicum averteret." Markl. Sic ἀπάγω dicitur de eo, qui judices vel auditores a causa præsente ad alienа seducit. Vide Reisk. Ind. Gr. Demosth. et notata in Ἀπάγω. Ἐπαγωγὴ et παραγωγὴ, conf. ad Arrian. Tact. 66.: Ὅπως δ' ἂν ἡ πορεία γίγνεται, εἴτε κατ' ἐπιγωγὴν, εἴτ' ἐν παραγωγῇ, ἤτοι ἐν * μονοπλεύρῳ τῷ τάγματι ἡ στρατιὰ βαδιεῖται, ἢ ἐν * διπλεύρῳ, ἢ ἐν * τριπλεύρῳ, ἢ ἐν τετραπλεύρῳ. "Εἴτ' ἐν ἐπαγωγῇ: atqui de ἐπαγωγῇ præcessit. Quare nihil dubito, quin παραγωγῇ substitui oporteat. Vide Ælian. 35." Blancard. "Παραγωγὴ, Inductio, Top. 10. Genus argumentationis Socraticum, de quo vide de Inv. 1, 31. ubi egregium inductionis exemplum Æschinis Socratici profertur. Sed Turnebus et Lambinus corr. ἐπαγωγὴ, quod nos recepimus in textum." Ernest. Ind. Gr. Cicer.]

Ἐπαγωγὸς, ὁ, ἡ, ut ἐπαγωγὸς ἡδονῆς, Inducens voluptatem, vel Inductivus voluptatis, i. e. Vim habens inducendi voluptatem. Item Inductivus, i. e. Persuadendi vim habens, Persuasorius. A Bud. exp. etiam Blandus, Pellax, Illecebrosus. A nonnullis additur et Invitabilis, e Gellio. Hac voce frequenter utitur Thuc. ut 5, (85.) p. 192. Ὅπως δὴ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσει οἱ πολλοὶ ἐπαγωγὰ καὶ ἀνέλεγκτα ἐσάπαξ ἀκούσαντες ἡμῶν, ἀπατηθῶσι. Et 6, (8.) p. 200. Καὶ ἀκούσαντες τῶν τε Ἐγεσταίων καὶ τῶν σφετέρων πρέσβεων τά τε ἄλλα ἐπαγωγὰ, καὶ οὐκ ἀληθῆ. Et 4, (88.) p. 150. Διά τε τὸ ἐπαγωγὰ εἰπεῖν τὸν Βρασίδαν. Alibi ἐφολκὰ dicit, [4, 108. Καὶ τοῦ Βρασίδου ἐφολκὰ καὶ οὐ τὰ ὄντα λέγοντος, Schol. ἐπαγωγὰ,] quod convenit cum Eustathii expositione, dicentis (p. 1765.) ἐπαγωγὸν esse * ἑφελκτικὸν καὶ ἡδύ. Citatur e Plut. Poplicola genitivo junctum hac in significatione, ἐπαγωγὰ δήμου γράμματα, Ad demulcendos multitudinis animos accommodatæ literæ. [Locus est c. 2. Πρέσβεις γὰρ ἦκον ἀπὸ Ταρκυνίου γράμματα κομίζοντες ἐπαγωγὰ τοῦ δήμου. "'Επαγωγὰ πολλὰ καὶ φιλάνθρωπα διαλέγεσθαι πρός τινα, 2, 757. et ita etiam 4, 399. ubi accus. cum πρὸς non additur. Ἀνέγνω ἐπιστολὴν, ἔχουσαν ἐπαγωγοὺς ὄχλου προκλήσεις, 3, 830. Λόγας ἐπαγωγὸς οἴεσθαι, 4, 612. Διελέχθη Βροῦτος ἐπαγωγὰ τοῦ δήμου." Reisk. Ind. Gr. in Plut. Vitas Parallelas. "'Επαγωγὸς, Alliciens. Τὰ ἐν τῷ καλῷ καὶ ὠφελίμῳ τὸ ἐπαγωγὸν ὑφ' ἡδονῆς καὶ γλυκὺ μόριον ἔχοντα, 6, 505. Μορφῆς ἐπαγωγὸν εἶδος, 9, 82." Idem Ind. Gr. in Plut. Mor. Demosth. 1368., Καὶ ἄλλους ἐπαγωγοὺς λόγους, οὓς ἄν τις δεόμενος ἐκ πονηρῶν πραγμάτων εἶπεν ἄν. "Phrynich. 140. Holwell. Select. Dionys. 329. Jacobs. Anth. 7, 247. 11, 387. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 58. (in 'Επάγω citatus.) Dionys. H. 2, 1049. 1058. Abresch. Lect. Aristæn. 6. ('Καὶ μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγόν. Illud μειδιᾷν ἐπαγωγὸν est quoque Luc. Dial. Mer. 6. 'Αλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγόν, et Deor. Dial. 20, 11. Καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν.') Jacobs. Exerc. 1, 145. Bergl. ad Alciphr. 254. (ex Heliodoro 2. p. 109. afferens, Αἰγύπτιον γὰρ ἄκουσμα καὶ διήγημα πᾶν, Ἑλληνικῆς ἀκοῆς ἐπαγωγώτατον, Omnis enim Ægyptia narratio Græcorum aures maxime allicit.) Ad Phalar. 207. Wyttenb. Ep. Cr. 49." Schæf. Mss. "Plato 2, 44. c. Voluptates putant τὸ ἐπαγωγὸν γοήτευμα, ἀλλ' οὐχ ἡδονὴν εἶναι. Athen. 1. p. 28. f. (ex Antiphane,) "Εστιν ὄψον χρηστὸν, ἐπαγωγὸν πάνυ, (ubi ἐπαγωγὸν 'speciatim dicitur Quod vim habet pelliciendi et incitandi ad Venerem, ut ex eo, quod subjicitur, apparet,' Lennep. l. c.) 10. p. 446. c. (ex Eodem,) Καὶ γὰρ ἐπαγωγὸν, ὦθεοὶ, τὸ σχῆμά πως Τῆς κύλικός ἐστιν, ἄξιόν τε τοῦ κλέους Τοῦ τῆς ἑορτῆς: et 11. p. 494. d. (ubi eadem verba afferuntur.) Emend. Thuc. 382, 96. 4 Macc. 8, 14. Ἀκούσαντες ἐπαγωγά. Herod. 181. M. Anton. 3, 2. Χρὴ καὶ τὰ τοιαῦτα παραφυλάσσειν, ὅτι καὶ τὰ ἐπιγινόμενα τοῖς φύσει γινομένοις ἔχει τι εὔχαρι καὶ ἐπαγωγὸν, οἷον ἄρτου ὀπτωμένου παραῤῥήγνυταί τινα μέρη." Valck. ad Scap. marg. "Epiphan. Hær. 24, 2. (p. 69. Ἀφαιρόντων δ' ἂν εἴη τοῦτο ἐπαγωγὸν τὸ πιστεύειν τῇ μανιώδει αὐτοῦ φλυαρίᾳ, συνετοῖς δὲ * εὐθυέλεγκτος καὶ ληρώδης ὁ τούτου λόγος καὶ ἡ γνώμη, πῶς εἰς ὑπερβάλλουσαν καὶ ἄπειρον κακοτροπίαν ἐξετύπωσε τὴν ἑαυτοῦ γνώμην.)" Routh. ad Hederici marg. Geopon. 12, 17, 3. Ἡ κράμβη ἐστὶ γυναιξὶν ἐμμήνων ἐπαγωγὸς, Deducit brassica mulieribus menses. "'Επαγωγὸς, Vim movendi et suadendi habens, Utilis. Memor. 2, 5, 5. Σκοπῶ μὴ τὸν πονηρὸν φίλον ἐπαγωγὸν ᾖ ἀποδίδοσθαι: cum πρὸς, Œcon. 13, 9. Τοῖς δούλοις ἡ θηριώδης παιδεία πάνυ ἐστὶν ἐπαγωγὸς πρὸς τὸ πείθεσθαι διδάσκειν, Multum confert." Lex. Xenoph. Dionys. H. de Comp. Verb. 16. p. 204. Ὅταν μὲν ὦραν ὄψεως εὐμέρφου καὶ κάλλος ἡδονῆς ἐπαγωγὸν ἐπιδείξασθαι βούληται. "'Επαγωγὸς h. l. est δεινὸς ἐπάγειν, s. simpliciter ἐπάγων, Afferens, quæ significatio non protrita. Sic Æschyl. ap. Strab. 4. p. 192. Μανίας ἐπαγωγὸν ὑμετέρας. Thom. M. (vide infra.) Vulgari significatione Rhetor de Isocr. 541. R. Καίτοιγε ἀνθηρός ἐστιν, εἰ καί τις ἄλλος, καὶ ἐπαγωγὸς ἡδονῇ τῶν ἀκροωμένων Ἰσοκράτης, quomodo Heliodor. (l. c.)" Schæf. Cf. Lucian. Imag. 14. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγότατοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν. Glossæ: 'Επαγωγὸς Blandicus, Pellax, Ilix. J. Poll. 2, 63. Λέγοιντο δ' ἂν ὀφθαλμοὶ——ἡδεῖς, ἐπαγωγοὶ, ἐπέραστοι, (Lucian.

Bis Accus. 20. Τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως * ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὕψεως, ἑραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε:) 4, 72. de tibicinibus, Γλυκὺ δὲ πνεῦμα, γοερὸν, λιγυρὸν, ἐπαγωγὸν, γοᾶδες, θρηνῶδες, (ubi vertitur Illecebrosus:) 3, 71. de amato, Καλὸς, ὑπέρκαλος, πάγκαλος, ἐπέραστος, ὡραῖος, ἐπαγωγὸς, προσαγωγός: 1, 248. Οἶνος γλυκὺς, ἡδὺς, ἐπαγωγὸς, πότιμος, ἀνθοσμίας: 6, 15. Καὶ ὁ μὲν οἶνος, —ἡδὺς, ἐπαγωγὸς, γλυκὺς: 4, 20. Ἐπὶ δὲ τοῦ ῥήτορος εἴποις ἂν—ἡδὺς, γλυκὺς, ἐπαγωγός: 2, 117. Εἴποις δ' ἂν φωνὴν—ἡδεῖαν, ἐπαγωγὸν: 4, 31. Ἐρεῖς δ' ἂν—δημοτελεῖς λόγους παρασχέσθαι, ἐπαγωγοὺς, ἡδεῖς, γλυκεῖς. Hesych. Ἐπαγώγιον· ἀνηρτισμένον. "L. Ἐπαγωγόν." Is. Voss. Zonar.: Ἐπαγωγά· ἀπατηλά. Suid.: Ἐπαγωγά· ἀπατηλὰ, πιθανὰ, ἐμολκά. Διεκελεύετο ἐπαγωγοῖς λόγοις αὐτοὺς παύειν ὧν ἐρᾷν διανοοῦνται. Tittmanni Cyrill. Lex. Ms.: Ἐπαγωγά· ἀπατηλά. "Phrynich. Ecll. 140. Thom. M. 11. (vide Ἀγωγός.)" Schæf. Mss. et 331. Ἐπαγωγός· οὐ μόνον ὁ ἕλκων εἰς εὔνοιαν, ὅπερ καὶ ἀγωγὸς λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ κωμιστής. Ἐν δὲ τοῖς θηλυκοῖς, ("non solis, sed et aliis generibus, uti Lexica satis docent," Oudend.) ἐπὶ μὲν τοῦ ἕλκειν εἰς εὔνοιαν, ἀγωγὸς καὶ ἐπαγωγὸς, ἐπὶ δὲ τῆς κωμῳδῆς καὶ φορᾶς, ἀγωγὴ καὶ ἀπαγωγὴ, καὶ ἐπαγωγή. Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ (imo ἑβδόμῃ c. 24. ut notant Interprr.) Οὐδ' οἱ ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τοῖς ἐπαγωγοῖς τῶν ἐπιτηδείων· ἤγουν τοῖς κομίζουσι τὰ ἐπιτήδεια. Pro vet. lect. διέπλοι Witter. Heins. Torren. corrigunt διέκπλοι. "Atque ita citavit Kuhn. ad Ælian. V. H. 7, 8. Wasse διέσπλοι. Sed ἔσπλοι, ut vulgo in Thuc. 459. hic habet Leid. pr. An illud δι natum ex ἔτι, quod ibidem additur? Dein τῆς ἐπαγωγῆς ap. Thuc., cujus exemplum protulit forsan Thom. ut probet (probaret), ἐπαγωγὴν dici ἐπὶ τῆς κωμῳδῆς καὶ φορᾶς: sed crediderunt alii, eum citasse, ut doceret ἐπαγωγὸν quoque vocari τὸν κωμιστήν: quare explicationis gratia adjectum a sciolis, ἤγουν τοῖς, Leid. pr. τοῦ, κομίζουσι τὰ ἐπιτήδεια. Verum tum hoc exemplum post κωμιστὴς poni debuisset. Quo sensu an usquam occurrat, dubito. Turbata hic opinor multa, nec tamen sine Thomæ errore." Oudend. "Hæc multiplici vitio laborant," inquit Duker. ad Thuc. l. c. "Uterque Ms. τῆς ἐπαγωγῆς." Bernard. "B. Leid. pr. τῆς ἐπαγωγῆς, uti reponendum in contextu." Idem in Addendis. Sed tum e contextu ejiciendum erit, ἤγουν τοῖς κομίζουσι τὰ ἐπιτήδεια.]

[* Ἐπαγωγῶς, Suasibiliter. J. Poll. 4, 24. de rhetore, Πιθανῶς, ἡδέως, * γλυκέως, ἐπαγωγῶς, * εὐθυῤῥημόνως.]

[* Εὐεπάγωγος, ὁ, ἡ. Polyb. 31, 13, 5. Βραχέα περὶ τούτων κοινολογησάμενος, καὶ φήσας, εὐεπάγωγος εἶναι πρὸς τὸ κρῖθὲν, Ille paucis rem omnem exponere, ac dicere, in eorum judicio facile se acquieturum. "Εὐεπαγωγὸς vulgo edebatur; rectius vero, retracto accentu, εὐεπάγωγος scribetur, ut fecit Ernest. Lex. Polyb." Schweigh. Εὐεπάγωγος habet Schneider. Lex.]

Ἐπαγωγεὺς, unde in plur. Ἐπαγωγεῖς, ap. J. Poll. dicti certas quasdam lites ἐμμήνους ἐπάγοντες: [8, 101. Ἐπαγωγεῖς, οἱ τὰς ἐμμήνους δίκας ἐπάγοντες, ἦσαν δὲ προικὸς ἔρανικαὶ, ἐμπορικαί. "C. A. ἐκμήνους—ἦσαν δὲ προικὸς—ἐμπορικαὶ ἐνανικαὶ, leg. καὶ ναυτικαὶ, Agebant autem de dote, de ære collatitio, de mercatorum, et nauticorum causis: vide s. 63. (Ἐμπορικαὶ δὲ, sc. δίκαι, καὶ ἔμμηνοι, αἱ τῶν ἐμπόρων, ἢ τῶν περὶ ἐμπορίου.)" Kuhn. Vide Sigon. de Rep. Athen. 3, 1. 4, 3. Salmas. de Modo Usur. 691. "Ms. προικὸς, ἐρανικαὶ, ἐμπ. Et certe ita distinguendum est, licet tam Sigonius illam voculam omittat, quam Interpres noster, qui Fere etiam interpretatur, ne nos non satis ludat. Actum scilicet et ap. Ἐπαγωγέας etiam de dote fuerit." Jungerm.]

Ἐπαγώγιον, ου, τὸ, Præputium, pro quo male in VV. LL. Præcipitium. Dioscor. 3, 25. Καὶ ἐπαγώγια παίδων ῥηχθέντα παρακολλᾷ. Ubi Marcellus annotat ἐπαγώγια Præputia significare, ita dicta quod ducantur et reducantur. Idem Diosc. 4, 247(=157.) Χρησιμεύει πρὸς τὰ ἐπαγώγια ἐπὶ τῶν μὴ ἐκ περιτομῆς λειποδέρμων, Ruellio interprete, Valet ad integendam colis glandem iis qui natura, non circumcisione curti sunt. Marcellus autem interpr. sic, In apellis, sed non circumcisione, præputiis utilis est. [Saracen. vertit, Valet et ad integendam colis glandem, si modo alia e causa quam circumcisione nudata fuerit.] Ego ἐπαγώγιον dictum crediderim ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι, quod sit idem cum ἐπισπᾶσθαι, quo utitur Paulus hac ipsa de re, cum dicit, Περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω, 1. Cor. 7, 18. [Vide Ἐπισπάω.]

[* Ἐπαγωγικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐπαγωγὸς, Vim pellacem, magnumque lenocinium habens. Dionys. H. de Comp. Verb. 4. p. 56=26. Μετατίθημαι τῆς λέξεως ταύτης τὴν ἁρμονίαν, καὶ γενήσεταί μοι οὐκέτι ἐπαγωγικὸν τὸ πλάσμα, οὐδὲ ἱστορικὸν, ἀλλ' ὀρθὸν μᾶλλον καὶ ἐναγώνιον. "Ἐπάγεσθαι ἀκοὰς, Delinire aures. Dionys. H. Compos. 3. Unde ἐπαγωγικὸν πλάσμα est Ratio dicendi, s. Compositio ad animos tenendos accommodata, 4. p. 26." Ernest. Lex. Rhet. "Ἐπαγωγὴ, Aristot. Rhet. 1, 2. Inductio oratoria, differens a syllogismo vel enthymemate, estque modus probandi faciendæque fidei. Unde putem τὸ ἐπαγωγικὸν πλάσμα, quod Dionys. Comp. 4. p. 26. Herodoto tribuit, esse compositionem eam, quæ fit rerum ordine narrando, et fere inductione quadam rerum gestarum: quare etiam jungitur τὸ ἱστορικὸν, adeoque eo efficitur simul oratio probabilis, fide digna, tenensque lectorem suaviter, *Das unterhaltende, einladende im Vortrage eines Schriftstellers.*" Idem ibid. "Cum quo (Dionysii) loco comparandus ille T. 6. p. 1006. Μετὰ ταῦτο τῆς συστροφῆς· ὑπτία γάρ ἐστι, καὶ ἐπαγωγικὴ, καὶ περιῤῥέουσα τοῖς νοήμασιν, ὥσπερ εἰσὶν αἱ τῶν ἱστορικῶν· ἡ δ' ἐναγώνιος, στρογγύλη τ' εἶναι βούλεται, καὶ συγκεκροτημένη, καὶ μηδὲν ἔχουσα κολπῶδες. ('Pro ἐπαγ. supra legitur ὑπαγ. p. 964. perperam hic in exemplari scriptum ἐπαγικὴ, omissa tertia syllaba.' Sylb.) Ubi Reisk. ἐπαγωγικὴ perperam interpretatur:—('Bene si habet, significabit Attractiva rerum a proposito alienarum, vel Secum ferens, veluti grandes quasdam sarcinas, res alienas, ἐπαγομένη πολλὰ συρφετώδη, γέμουσά κολλῶν τηνάλλως ἐπαγομένων καὶ παρελκόντων.' In Versione est: Humi enim pœne repit et serpit, ac sententiis circumfluit. Sic vertit Ernest. Lex. Rhet. v. Ὑπτιος: 'Ὑπτία λέξις, καὶ ἐπαγωγὴ, καὶ περιῤῥέουσα τοῖς νοήμασι, Dictio velut humi extensa, sententiisque circumfluens, *Gedehnter, weitschweifiger Vortrag.*') Jam videamus quæ sequuntur p. 964. Διώκει δ' ἐκ παντὸς τρόπου τὴν περίοδον, οὐδὲ ταύτην στρογγύλην καὶ πυκνὴν, ἀλλ' * ὑπαγωγικήν τινα καὶ πλατεῖαν, καὶ πολλοὺς ἀγκῶνας, ὥσπερ οἱ μὴ κατ' εὐθείας ῥέοντες ποταμοὶ ποιοῦσιν, ἐγκαλλωπιζομένην. Ὑπαγώγικὴν Reiskio genuinum videtur, interpretanti, 'Seductivam, h. e. Sinuosam, In recessus excurrentem, vel Lectores seducentem,' (consulique jubenti Sylburgii notam, quam supra dedimus:) Schneidero (in Lex.) adeo placet, ut etiam p. 1006. ὑπαγωγικὴ ser. censeat. Mihi cum ὑπαγωγικὴ nihil aliud esse possit, quam δεινὸς ὑπάγειν τὴν γαστέρα, corrigendum videtur ἐπαγωγικήν. Tum scribe ἐγκολπιζομένην. Of. Sylburg. (cujus hæc sunt verba:—'In exempl. est ἐγκαλοπεζομένην, mendose. Si quis ἐγκολπιζομένην malit, fruatur suo judicio. Infra sane κεκολπωμένη λέξις est p. 174.') Alciphr. Ep. 1, 18. Ἐν τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων, οὓς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ." Schæf. ad Dionys. l. c. p. 34. Plurima nobis hic sunt notanda. Primum utramque lect., et ἐγκαλλωπιζομένην et ἐγκολπιζομένην, rejiciendam omnino censemus: illam quidem, quia τῷ ἐγκαλλωπίζομαι ap. Græcos nullus alius inest sensus, quam Mihi placeo, Glorior, Ostento me, ('Themist. Or. 28. in. Ἀλλ' οἱ μὲν κυδρύνονται ἐπὶ ταύτῃ τῇ παιδείᾳ, καὶ ἐγκαλλωπίζονται, καὶ ἐναβρύνονται.' Schæf. Mss. 'Cass. Dio 91. Φύσει τε γὰρ πάντες ἄνθρωποι καὶ ἐγκαλλωπίζονται ταῖς παρὰ τῶν πολιτῶν εὐεργεσίαις.' Wakef. Mss. Plut. de Sol. Anim. 10, 16. Ταῦτα μὲν οὖν ἐκείνοις τεταρὰ καὶ ἄθικτα πρὸς τὸν λόγον ἐγκαλλωπίσασθαι καταλείπωμεν, quod vertitur, Quibus suam exornent disputationem, cum rectius e constructione sententiæ verteretur, In quibus sibi placeant ad disputandum:) et quia τὸ ἐγκαλλωπίζομαι,

cui semper inest notio ornamenti, h. l. ubi orationis vitia recensentur, prorsus ineptum est, et denique quia in ἀγκῶνας—ἐγκαλλωπιζομένην duplex est metaphora. Quod autem ad alteram attinet lect., a Schæfero probatam, ἀγκῶνας ἐγκολπιζομένην, in ea quoque duplex metaphora cernitur, quæ nullo modo tolerari potest. Quid plura? Lege, non cum Reiskio, καὶ πολλὰς ἀγκῶνας, ὥσπερ οἱ μὴ κατ' εὐθείας ῥέοντες ποταμοὶ ποιοῦσαν, (καὶ μᾶλλον τοῦ δέοντος) ἐγκαλλωπιζομένην, sed nobiscum, ποιοῦσαν, sine ἐγκ. quod pro glossemate habendum est. Nam ποιοῦσιν post ποταμοὶ ad auctoris sensum efficiendum bene subaudiri potest, et in locutione πολλὰς ἀγκῶνας ποιοῦσαν nemo erit qui Græcitatem desiderarit, vel aliquid ad sententiæ rotunditatem postularit. Quid autem est πολλὰς ἀγκῶνας ποιοῦσαν, nisi ἐγκολπιζομένην? per quod verbum Librarii, ut nos arbitramur, veteres illam dictionem explicuerint, deinde recentiores e margine in textum receperint. Huic autem sententiæ non adversatur, quod hoc modo elegantior lectio ἐγκολπιζομένην contra canonem communem interpretamentum esset vulgatioris phrasis, πολλὰς ἀγκῶνας ποιοῦσαν. Nam elegantior lectio sæpe falsa est. "Soph. El. 1171. Θνητοῦ πέφυκας πατρὸς, Ἠλέκτρα, φρόνει. Fingamus legi, Οἰδίπους, φρόνει. Interprr. certatim πεφυκὼς reponerent, comparantes Ant. 996. Φρόνει βεβῶς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης. Hoc tironibus argumento sit, elegantiorem quam appellant lectionem, non semper esse veriorem." Elmsl. ad Eurip. Med. 156. Iterumque idem V. D. ad Med. 328. Πονοῦμεν ἡμεῖς, κοὐ πόνων κεχρήμεθα:—"Ingeniosa quidem est Musgr. conjectura, Πόνος μὲν, ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα; sed vulg. scriptura sensum præbet, quem nequeo non suspicari ab Eurip. profectum esse. Quid ingeniosius Musgravii conjectura, ἀῦτὰν παραβώμιον ap. Soph. Œd. T. 184.? Ea tamen, simul ac metricæ rationes istius carminis explicatæ sunt, falsa esse deprehensa est." Sed, ut ad Dionysii loca revertamur, omnino recte Schæf. in priore, Ὑπτία γάρ ἐστι καὶ ἐπαγωγικὴ καὶ περιῤῥέουσα τοῖς νοήμασιν, Reiskii interpretationem vocis ἐπαγωγικὴ rejecit; recte quoque in posteriore, ἀλλ' ὑπαγωγικήν τινα καὶ πλατεῖαν, vulg. scripturam, etsi a Reiskio et Schneidero pro sana habitam, damnavit, cum ὑπαγωγικὸς ipsi nihil aliud sit quam δεινὸς ὑπάγειν τὴν γαστέρα. (At cf. v. Ὑπαγωγή. "Ὑπαγωγαὶ, Quintil. 6, 3, 300. ad Jocos gratos, et veluti boni stomachi documenta refert. Burmann. ad h. l. Fraudes interpretatur. Gesnerus de Receptu quodam accipi posse arbitratur, qui διώξει opponatur, cum paulatim subducimus et recipimus nos, h. e. non contradicimus, et locum cedimus. Hesych. Ὑπαγωγή· ὑποχώρησις." Ernest. Lex. Rhet. Vide Thuc. ap. Nostrum in Ὑπαγωγή.) Sed idem Schæf. minus recte in his Dionysii locis ἐπαγωγικὸς intellexit, scribens id pro ἐπαγωγὸς poni, i. e. Qui vim pellacem magnumque lenocinium habet. Nam ἐπαγωγικὸς ap. Dionys. jungitur cum τῷ ἱστορικὸς et τῷ πλατὺς, et τῷ ὕπτιος, opponitur autem τῷ ὀρθὸς, τῷ ἐναγώνιος, τῷ στρογγύλος, et τῷ πυκνός. Cum igitur Dionys. dixit, Καὶ γενήσεταί μοι οὐκέτι ἐπαγωγικὸν τὸ πλάσμα, οὐδ' ἱστορικὸν, ἀλλ' ὀρθὸν μᾶλλον καὶ ἐναγώνιον, h. l. ἐπαγωγικὸν, neque est i. q. ἐπαγωγὸν, ("Ratio dicendi s. Compositio ad animos tenendos accommodata," ut interpretatur Ernest. Lex. Rhet. v. Ἐπάγεσθαι,) nec "Compositio ea, quæ fit rerum ordine narrando, et fere inductione quadam rerum gestarum, quare etiam jungitur τὸ ἱστορικὸν, adeoque eo efficitur simul oratio probabilis, fide digna, tenensque lectorem suaviter," ut Idem scribit in v. Ἐπαγωγὴ, (ubi duas diversas interpretationes jungit,) sed Compositio velut humi extensa, ut historica, non erecta, ut oratoria, et quæ in orationibus politicis et judicialibus adhiberi solet, maxime serviens exaggerationi, vehementiæ etc. Inest voci ἐπαγωγικὸς notio extensionis, loquacitatis, nimiæ verborum copiæ, tarditatis, languoris, remissionis, cum τὸ πλάσμα ὀρθὸν καὶ ἐναγώνιον, dictionis acutam expeditamque brevitatem, rotunditatem, concinnitatem, alacritatem, robur, nervos, et vim habet, spiritumque prodit oratoris affectu concitati. Neque aliter interpretari licet hæc Dionysii verba, Ὑπτία γάρ ἐστι καὶ ἐπαγωγικὴ καὶ περιῤῥέουσα τοῖς νοήμασιν, ὥσπερ εἰσὶν αἱ τῶν ἱστορικῶν, ἡ δ' ἐναγώνιος στρογγύλη τ' εἶναι βούλεται, καὶ συγκεκροτημένη, καὶ μηδὲν ἔχουσα κολπῶδες, ut patet e vv. ὑπτία—καὶ περιῤῥέουσα τοῖς νοήμασιν, cum quibus jungitur vocabulum ἐπαγωγική, et e vv. ἐναγώνιος, στρογγύλη—καὶ σ. κ. μ. ἔ. κ. quibus id opponitur. Idemque dicendum de tertio illo loco, Διώκει δ' ἐκ παντὸς τρόπου τὴν περίοδον, οὐδὲ ταύτην στρογγύλην καὶ πυκνὴν, ἀλλ' ἐπαγωγικὴν (sic enim scr. pro vulg. ὑπαγ.) καὶ πλατεῖαν, καὶ πολλοὺς ἀγκῶνας, ὥσπερ οἱ μὴ κατ' εὐθείας ῥέοντες ποταμοὶ, ποιοῦσαν. Sensum quidem h. l. vidit, sed vulg. scripturam male secutus est Ernest. Lex. Rhet.:—"Ὑπαγωγικὴ περίοδος, Periodus dilatata, πλατεῖα, extensa longius. Contraria est στρογγύλη καὶ πυκνὴ, Rotunda et constipata. Dionys. de Vi Dic. Demosth. 4. p. 964. et 1006. ubi vulgo legitur ἐπαγωγική. Sed bene Sylburg. illud probasse videtur; et Reisk. quoque explicat Seductivam, h. e. Sinuosam, In recessus excurrentem, et κολπώδη, ut mox. Nam τὸ ἐπαγωγικὸν alium sensum habet." Quærendum autem restat, quomodo voci ἐπαγωγικὸς inesse possit notio extensionis, atque adeo languoris? An quia ἐπαγωγὴ, unde ἐπαγωγικὸς formatur, est Inductio oratoria, ἡ διὰ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου πρόοδος, e pluribus nempe perveniens quo vult? Non credimus. Rectius forsan deduxeris ab ἐπαγωγὴ, "Ordinum series et consecutio deinceps continuata, ut in exercitu composito agmine procedente, cum ordines deinceps alii post alios procedunt, e quo ἐπαγωγὴ dicta est Argumentatio, quæ e concessis sensim laqueos texit ad irretiendum eum, qui semel se interroganduin præbuit," quæ sunt verba Nostri in Ἐπαγωγή. At ἐπαγωγικὸς Sexto Emp. 110. est ab ἐπαγωγὴ, Inductio oratoria: Ὅταν οὖν λέγωσι, πᾶς ἄνθρωπος ζῷόν, Σωκράτης δ' ἄνθρωπος, Σωκράτης ἄρα ζῷόν, ἐκ τῆς καθόλου προτάσεως τῆς, πᾶς ἄνθρωπος ζῷόν, τὴν κατὰ μέρος πρότασιν συνάγειν βουλόμενοι, τὴν, Σωκράτης ἄρα ζῷόν, ἡ δὴ βεβαιωτικὴ τῆς καθολικῆς προτάσεώς ἐστι, κατὰ τὸν ἐπαγωγικὸν τρόπον, ὡς ὑπεμνήσαμεν, εἰς τὸν * διάλληλον ἐμπίπτουσι λόγον, τὴν μὲν καθολικὴν πρότασιν δι' ἐκάστης τῶν κατὰ μέρος ἐκ τῆς καθολικῆς συλλογιστικῶς.]

[* Ἐπαγωγικῶς, Inductive, Per inductionem, Singula æstimando percurrendoque. Vide Eust. in Ἐπαγωγὴ citatum. "Schol. Pind." Wakef. Mss. "Sext. Emp. 110. (Ἡ πρότασις τοίνυν αὕτη, πᾶς ἄνθρωπος ζῷον, ἐκ τῶν κατὰ μέρος ἐπαγωγικῶς βεβαιοῦται: paulo post, Τὴν μὲν, οὐδεὶς ἄνθρωπος τετράπους, πρότασιν ἐκ τῶν κατὰ μέρος ἐπαγωγικῶς βουλόμενοι βεβαιοῦν.)" Kall. Mss.]

[* Ἐπαγώγιμος, ὁ, ἡ. Plut. Lysandro 17. Τόν τε Λύσανδρον ἐλοιδόρουν, καὶ διεμαρτύραντο τοῖς Ἐφόροις ἀποδιωκομεῖσθαι πᾶν τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον, ὥσπερ κῆρας ἐπαγωγίμους. Quod vertitur, Et Lysandrum sunt insectati, et testato denuntiaverunt Ephoris rejiciendum, quasi exitiales quasdam pestes introductas, aurum et argentum. Omnino cf. Suid. Ἐπάρατοι· * ἐπαγωγοὶ, καὶ ἐπάρατος, ἐπικατάρατος. Zonar. Ἐπάρατος· ἐπαγωγὸς, καὶ ἄξιος κατάρας, καὶ ὁ ἐπικατάρατος. "Ἐπαγωγὸς, suspecta hæc interpretatio Kustero. Sed ferri potest. Forte enim eo loco, ad quem hæc glossa pertinet, aliquis ἐπάρατος dicitur, quod fuit ἐπαγωγός. Sæpissime enim sententia totius loci, non significatio verbi propria exponitur in Glossariis. Suid. ipse, Ἐπαγωγά· ἀπατηλά." Titimann. Modo ἐπαγώγιμος scribas, glossa hæc sana erit. Ἐπαγώγιμος enim sensu peculiari est Execrabilis, ut e Plut. loco satis patet. Vide supra, 900. d. At ἐπαγωγὰς nihil aliud significare potest, quam ὁ κομίζων, (ut ap. Thom. M. 331. e Thuc. 7, 24. Οὐδ' οἱ ἔσχατοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τοῖς ἐπαγωγοῖς τῶν ἐπιτηδείων, ἤγουν, τοῖς κομίζουσι τὰ ἐπιτήδεια, de q. l. vide nostra in Ἐπαγωγὸς,) et Blandus, sensu activo.]

[* Ἐπακτέον, "Cic. Ep. ad Att." Wakef. Mss. "Lucian. 2, 11. ad Dionys. H. 5, 239." Schæf. Mss.]

Ἐπακτὸς, ὁ, ἡ, Adventitius, h. e. ἀπὸ ξένης ἐπαχθείς, Translatitius, οὐκ ἐγχώριος, et Profectitius, ut, Ἡμεῖς

γὰρ τὴν ζωὴν ἔχομεν οὐ παρ' ἑαυτῶν, ἀλλ' ἐπακτήν. Herod. 7, (102.) Τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεί κοτε σύντροφός ἐστιν, ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστιν, ἀπό τε σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ, Virtus vero aliunde accessit, a sapientiæ utique studio absoluta et legis severitate. Bud. E Soph. citatur ἐπακτὸς ἀνὴρ pro Externus vir, (Ajac. 1295. ἐφ' ᾗ Λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατὴρ,) et ex Eurip. ἐπακτὸς πημονή, (Hippol. 318.) Et e Plut. Fabio, Λέγεται πόλεμος ἐπακτὸς ὑπ' ἐκείνου γενέσθαι, et expouitur, Dicitur bellum ab eo conflatum. Item ἐπακτὸς ὄμβρος, Imber procellosus et impetuosus, teste Suida. Ἐπακταὶ ἡμέραι, Intercalati dies, de qua signif. verbi ἐπάγειν paulo ante dictum est. Lingua vernacula Epactam appellat rationem vulgarem qua colligitur cursus lunaris ab imperitis, ut Bud. testatur. [" Epactæ, sic vocantur dies, quibus lunarem annum excedit solaris, de quibus Isidor. 6, 17.:—' Epactas Græci vocant, Latini Adjectiones annuas lunares, quæ per undenarium numerum usque ad tricenarium in se resolvuntur,' revolvuntur et sententia postulat et habent primæ Edd. ' Quas ideo Ægyptii adjiciunt, ut lunaris emensio rationi solis æquetur. Luna enim juxta cursum suum viginti novem semis dies lucere dignoscitur, et fiunt in annum lunares dies cceliv. remanent ad cursum anni solaris dies undecim, quas Ægyptii adjiciunt. Unde et Adjectiones vocantur: absque his non invenies lunam quota sit in quolibet anno et mense et die. Istæ epactæ semper xi. Kal. April. reperiuntur in eadem luna quæ fuerit eo die. Continentur autem circulo decemnovennali: sed cum ad xxix. epactas pervenerit, qui est circulus decemnovennalis jam sequenti anno non addes super viginti novem, undecim, ut decem annuntie detractis triginta, sed inde reverteris ut undecim pronunties.'" Gesner. Thes. L. L.] Idem ἐπακτὸν ὅρκον interpr. Jusjurandum delatum, et ait esse ἐπακτὸν τὸν ὑπ' ἄλλου ἐπαγόμενον, Ab alio impactum, non sponte susceptum. Isocr. ad Demon. (T. 1. p. 20.) Ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύο προφάσεις, ἢ σεαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ κινδύνων διασώζων. [Harpocr. e Gronovii Ed.: Ἐπακτὸς ὅρκος· ὃν αὐτός τις ἐκὼν αὐτῷ ἐπάγεται, τουτέστιν αἱρεῖται. Ἀναίας ἐν τῷ Πρὸς Χαιρέστρατον, καὶ Ἰσοκράτης Ἀπολλωνιάτῃ ἐν ταῖς Πρὸς Δημόνικον Παραινέσεσιν. Ἔστι δὲ ὅρκων τρία εἴδη, ἀπώμοτος, καὶ " κατώμοτος, καὶ ὁ καλούμενος ἐπακτός· εἶναι δὲ τοῦτον οὐχ ἁπλοῦν, δεῖ γὰρ τῶν προτεινομένων ὑπὸ τοῦ ὁρκίζοντος, αὐτοῖς ὀνόμασιν ἀντιφωνεῖν τὸν ὁρκιζόμενον. " ' Ἐπακτὸς ὅρκος, est autem ὅρκος Jusjurandum, quem quis sibi defert, i. e. Spontaneus. Lysias in Orat. ad, vel adversus Chærestratum, et Isocr. Appolloniates in suis ad Demonicum Monitis. Sunt vero ejus tria genera, ἀπώμοτος et κατώμοτος, et qui ἐπακτὸς appellatur. Hunc autem non esse simplicem; oportet enim ei quod proponitur ab eo qui jusjurandum defert respondere iisdem verbis eum cui defertur.' Valde nova nec vera hæc ἐπακτοῦ ὅρκου expositio non immerito lectori videntur, cum vix ullus inveniri possit, qui in dubium vocandum putet an ἐπακτὸς ὅρκος sit Qui ab alio defertur. Neque tamen negari potest, quin Harpocrationis menti assentiatur mea interpretatio; nam αὐτῷ recte a me scribi, non αὐτῷ, ut sit pro ἑαυτῷ, ostendit Suid. cum ap. cum legatur ἑαυτῷ, et hujus expositionis totius verba sint ap. eum ista, "Ὃν ἄν τις αὐτὸς ἐκὼν ἑαυτῷ ἐπάγηται, τουτέστιν αἱρεῖται. Illa autem, ὃν ἄν τις αἱρῆται, nam ita scr. est, sicut præcedit ἐπάγηται, (de hac emendatione silet Kuster. qui edidit αἱρεῖται,) vel ὅντις αἱρεῖται, una voce reddo Spontaneus, cum et Voluntarius reddi, ut opinor, queat. Recte autem ap. eund. Suid. corrigitur illa expositio hac proxime sequente, "Ἄλλοι δὲ τοὐναντίον, ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθαίρετος. Quibus verbis subjungitur mentio illorum trium generum jusjurandi, ("Ἔστι δὲ ὅρκου τρία εἴδη, ἀπώμοτος, κατώμοτος, ἐπακτός.) Sed quod ad posteriorem hanc ἐπακτοῦ ὅρκου expositionem attinet, quam et ego multo meliorem, imo solam bonam esse judico, jam ap. eundem Lexicographum præcesserat, antequam περὶ τοῦ αὐθαιρέτου intelligi debere diceretur. Hæc enim ibi

A præcedunt: Ἐπακτὸς ὅρκος· ὁ μὴ αὐθαίρετος, ἀλλ' ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει. (Zenob. 3, 80. Ἐπακτὸς ὅρκος· ὃν ἕτερος ἐπάγει, οὐκ αὐθαίρετος. Hesych. Ἐπακτὸς ὅρκος· οὐκ ἐγχώριος, ἀλλ' ἀπὸ ξένης ἐπηγμένος, ἢ ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει, οὐκ αὐθαίρετος. Cf. Diogen. 4, 60. apud quem, ut ap. Zenob., est, ὃν ἕτερος ἐπάγει. Zonar.: Ἐπακτὸς ὅρκος· ὁ μὴ αὐθαίρετος, ἀλλ' ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει, ἢ ὃν ἄν τις αὐτὸς ἐκὼν ἑαυτοῦ, l. ἑαυτῷ, ἐπάγηται, τουτέστιν, ὃν ἀναιρεῖται. ' L. ἂν αἱρεῖται. Cf. Phavor.' Tittmann. Imo leg. ἂν αἱρῆται, e præced. ἐπάγηται. Etym. M.: Ἐπακτὸς ὅρκος· ὃν ἄν τις ἐκὼν αὐτὸς ἑαυτῷ ἐπάγηται, τουτέστιν, ὃν αἱρεῖται, l. ὃν ἂν αἱρῆται, ἄλλος δὲ τοὐναντίον, ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθαίρετος. Εἰσὶ δὲ ὅρκου τρία εἴδη, ἀπώμοτος, κατώμοτος, ἐπακτός.) Jam vero et ipse Isocr. locus, s. Apolloniatæ, s. alius, ut antea dictum fuit, qui tempore Dionysii Hal. vixit, ad amplectendam posteriorem hanc ἐξήγησιν, rejiciendam priorem, quod pace Harpocrationis, magni alioqui viri, dictum sit, compellere nos videtur. Ibi enim ita cum monet, Jusjurandum epactum admitte, duabus de causis, vel ut teipsum turpi crimine liberes, vel ut amicos e periculis eripias. Nam hic observandum est dici προσδέχου, Admitte: atqui quomodo quis jusjurandum spontaneum, non autem ab alio delatum, admittere diceretur? Illud vero διὰ δύο προφάσεις libenter aliter interpretarer, quam, Duabus de causis, cum hæc verba respondeant potius Græcis istis, διὰ δύο αἰτίας, et quæ subjunguntur illis verbis, διὰ δύο προφάσεις, non tam sint duæ causæ, propter quas jusjurandum admitti debet, quam duæ res, quæ cum accidunt, præ aliis ad jusjurandum admittendum impellere dicunt. (Cf. Vales. infra.) In illis porro Harpocrationis quæ sequuntur verbis, ubi de tribus jusjurandi generibus loquitur, desidero verbum, ad quod illud εἶναι referri possit. Præterea vereor ne aliud quam ἁπλοῦν ipse scripserit. In sequenti autem et ultima hujus observationis periodo lego τῷ προτεινομένῳ, s. τοῖς προτεινομένοις, pro τὸν προτεινόμενον, ut ostendere vel mea hujus loci interpretatio potest." H. Steph. Diatr. Τὸν προτεινόμενον, quod recepit Vales., est in Ed. 1620. et in Phavorino, pro quo Jac. Gronov. dedit τῶν προτεινομένων. In Ed. 1683. legitur, ut Noster proponit, τῷ προτεινομένῳ. Ed. 1620. sola, ut videtur, cum Phavorino, pro δεῖ exhibet δεῖν, quod præcedenti infin. εἶναι melius convenit. " Ἀπώμοτος, sic habent Mss. Par. itemque Harpocr. et Etym. (et Phavor.) At priores Edd. minus recte ἐπώμοτος, quam lectionem tamen Maussacus ad Harpocr., quod miror, præ altera probat et amplectitur. Scr. enim hic esse ἀπώμοτος, vel e voce sequenti κατώμοτος manifestum est. Cum enim Suidas diversas jurisjurandi species hic recenseat, et inter eas Affirmativi mentionem faciat, non potuit nec debuit jusjurandum Negativum, id enim Græcis est ὅρκος ἀπώμοτος, vel ἀπωμοτικὸς, ut speciem priori oppositam, omittere. Glossæ: Abnutivum, Ἀπωμοτικόν. Adnutivum, Κατωμοτικόν. Sic Græci semper τὸ ἀπωμοτικὸν et κατωμοτικὸν, vel ἀπομόσαι et κατομόσαι, inter se opponunt. Vide Suid. v. Ἀπομόσαι, et v. Νὴ τὴν ἱερὰν κεφαλήν. Hinc

D autem apparet Nic. Blancard. τὸ ἀπώμοτον, quod priores Edd. Harpocr. habebant, male in sua Ed. in ἐπώμοτος mutasse, idque nulla auctoritate MStorum, sed solo judicio Maussaci fretum, quæ licentia in veterum auctorum editoribus nullo modo ferenda est." Kuster. Ἐπώμοτος etiam Jac. Gronov. edidit. " Quæ autem hic afferuntur jurisjurandi species tres ἐπώμοτος, sic enim legi debet, non ἀπώμοτος, κατώμοτος et ἔπακτος non conveniunt tribus aliis, quas vulgo afferunt Jurisconsulti nostri e Triboniano, nimirum Judiciali jurejurando, Voluntario, et Necessario." Maussac. " Longe ab Harpocr. dissentit Suid., Hesych. et quem ad verbum exscripsit Zenobius in Proverbiis, J. Pollux 179. (4, 30.) Ὀρκίσαι δὲ, καὶ ὅρκους ἐπαγαγεῖν, δοῦναι, λαβεῖν, ἀπολαβεῖν. Κατώμοτος videtur fuisse Species jurisjurandi per nomen deorum. Sic Aristoph. Eccl. p. 728. (v. 158.) Μὰ Δί', ἀλλ' ἀνὴρ ὧν τὼ θεὼ κατώμοσας. (Ran. 305. ΔΙ. κατώμοσον. ΞΑ. νὴ τὸν Δία. ΔΙ. Καὐθις κατώμοσον. ΞΑ. νὴ Δί'. ΔΙ. ὄμοσον. ΞΑ. νὴ Δία.) Et alibi legitur sic,

Κατὰ τῶν ἱερῶν τῶν τελείων ὄμνύναι. 'Απομόσασθαι est Dejerare ap. Andocidem p. 16. Suid. in Νὴ τὴν ἱερὰν κεφαλήν: Τὸ νὴ κατωμοτικόν ἐστιν ἐπίῤῥημα, τουτέστι, μεθ' ὅρκου βεβαιωτικόν· ὥσπερ τὸ μὰ ἀπωμοτικόν, μεθ' ὅρκου ἀρνητικόν. Idem sit in Μά. Non assentior Harpocr. in iis, quæ de ἐπακτῷ ὅρκῳ dicit. Nam Isocr. verba aliud suadent: 'Ορκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύο προφάσεις, ἢ σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ μεγάλων κινδύνων διασώζων, Jusjurandum delatum omnino suscipe in duobus casibus, (v. H. Steph. supra,) quod quidem jusjurandum JCti Exactum appellant s. Delatum, D. de Jurejur. Græci διδόναι ὅρκον dicunt. Antiphanes ap. Stob. Serm. 112. 'Ο διδοὺς τὸν ὅρκον τῷ πονηρῷ, μαίνεται. In Harpocr. τὸν προτεινόμενον supple ὅρκον. Hoc est, quod Latini dicunt Verbis conceptis jurare. Gellius:— 'Censor agebat de uxoribus solenne jusjurandum. Verba ita erant concepta, Et tu ex animi tui sententia uxorem habes.' Festus in Præjurationes. Notavi ad Liv. 3. Livius 7. initio: 'Super lectum stans ferro intento, nisi in quæ ipse concepisset verba, juraret se patris ejus accusandi causa concilium plebis nunquam habiturum, se cum extemplo transfixurum minatur. Pavidus tribunus—adjurat in quæ adactus est verba.' Æsch. Eumen. p. 286. (v. 432.) 'Αλλ' ὅρκον οὐ δέξαιτ' ἄν, οὐ δοῦναι θέλει. Aristot. Rhet. 1. in fine. Glossæ: Abnutivum, 'Απωμοτικόν. Adnutivum, Κατωμότικόν. Jusjurandum itaque ap. Græcos, si Grammaticis credimus, duplex omnino fuit voluntarium et involuntarium, ἑκούσιος καὶ ἐπακτός. 'Εκούσιος in duas species subdividitur, ἀπωμ. et κατωμοτικόν, Abnutivum et Adnutivum, s. Affirmativum et Negativum. Jurisjurandi delati exemplum insigne est ap. Eurip. Med. (729. Elmsl.) 'Ομνυ πέδον γῆς, κ. τ. λ. Eustath. ad Il. A. p. 92. et Suid. 'Απωμοτικὸν μὲν τὸ μὰ (τὸν Δία,) κατωμοτικὸν δὲ τὸ νή. Seneca in Prœmio Controv. 3. 'Jura, sed ego jusjurandum dabo; jura per patris cineres, qui inconditi sunt.' Mox Deferre et facere conditionem dicit. Chrysost. Hom. 16. ὅρκον ἐπαναγαγεῖν dicit, Juramentum deferre." Vales. " Facciolat. ad Isocr. 18. Lobeck. Ajac. p. 409. 444. Thom. M. 905. Wakef. Trachin. 491. Longus 78. Villois. Aristoph. Fragm. 255. Dionys. H. 1, 359. Heyn. Hom. 5, 31. Valck. Hippol. p. 198. Bergl. ad Alciphr. 98. Eldik. Suspic. p. 11. Toup. Opusc. 1, 101. 2, 301. Lucian. 1, 267. ad Herod. 550. 580." Schæf. Mss. Vide et Abresch. in 'Επαγωγὴ citatum. Plotin. de Pulcr. p. 36. ἐπακτὸν καλὸν, ubi Creuzer.:—" Similiter Noster 556. b. Τοῦτο τὸ κάλλος τὸ ἐπὶ τοῖς σώμασιν, ἐπακτόν ἐστι τοῖς σώμασι, et hoc ipso libro p. 52=56. Καὶ γὰρ ἐπακτὰ πάντα ταῦτα. Et mirifice delectatur Idem hoc vocabulo, quod ipsum ut Plotinianum annotat Suid. vel, unde is sua sumsit Grammaticus: 'Επακτόν· ἐπαγόμενον, ξένον, σφοδρόν. 'Επακτὸν τῇ ψυχῇ φησὶ Πλωτῖνος τὴν ἀρετὴν, ἐκείνῳ δὲ, ὅθεν μιμησαμένη (editum est μιμησαμένην) ἔχει, σύμφυτον· ἀλλ' εἰ μὲν οὐ μεταλαμβάνει ἡ ψυχὴ, τὸ αὐτὸ ἦν τῷ ἀφ' οὗ, νῦν δὲ ἕτερον μὲν ἐκεῖνα, ἕτερον δὲ τοῦτο. (Lege ἐκεῖνο, ut in Ed. Mediol. vertitur: Plotinus dicit, virtutem, qua anima prædita est, esse adventitiam, eandem vero insitam esse ei, unde anima eam accipit, dum se ad illius imitationem componit. Si enim anima virtutem aliunde non haberet, non foret diversa ab eo, unde eam habet. Jam vero inter illud et hanc differentia intercedit.) Cf. Zonar. ('Επακτόν· ξένον, ἐπαγόμενον, σφοδρόν.) Virtutem item ἐπακτὸν novit, sed diverso sensu, Demaratus ap. Herod. 7, 102. Τῇ 'Ελλάδι πενίη μὲν ἀεί κοτε σύντροφός ἐστι, ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστι, ubi Valck. exponit διδακτὸν, cui oppositum sit τὸ ἐν φύσει. Recte: Pindarus enim Olymp. 9, 152. opponit inter se τὸ φυᾷ et διδακταῖς ἀρεταῖς, cf. Ol. 10, 106. Alciphr. 1, 24. dixit ἐπακτοὺς πυροὺς pro eo quod ap. Demosth. Leptin. p. 37. Wolf. est ἐπείσακτον σῖτον, Adventitium frumentum. Hermias in Phædr. Plat. p. 131. opponit ζωὴν ἐπίκτητον et σύμφυτον. Ita Cic. pro Domo 5. Nativum malum et delatum: de Harusp. Resp. 9. Ipso hujus gentis domestico nativoque sensu. Propert. 1, 2, 4. *peregrina* munera naturæ *mercatum*que cultum et *pro-pria* bona opponit." Hesych. 'Επακτόν· ἔξωθεν. ('Adde ad supplendum sententiam, ἐπηγμένον.' Kuster. 'Ita sc. in v. seq. 'Επακτὸς ὅρκος· οὐκ ἐγχώριος, ἀλλ' ἀπὸ ξένης ἐπηγμένος. Sic ἐπαχθὲν vel ἐπηγμένον, supplet Abresch. Posses etiam ex ipsa glossa subaudire. At ἐπεισαχθὲν addit Cyrill. Lex. Ms. Suidas ἐπαγόμενον explicat, et ξένον. Glossæ: 'Επακτος· Adhibitus. Malim 'Επακτός. Κακὸν ἐπακτὸν est in Philem. Fr. v. 158. ut ἀρετὴ ἐπακτὸς ap. Herod. 7, 102.' Albert. In Herodoti loco, quod miramur, Schweigh. corruptam lect. ἔπακτος pro ἐπακτὸς repetiit. Vide Æm. Porti Lex. Ionic.) 'Επακτοὺς· ἐπηγμένους. 'Επακτῶν· ἔξωθεν προσγινομένων, ἢ ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν, ἢ τῆς πέτρας, ἀκτὴ γάρ, ἡ πέτρα, καὶ ὁ αἰγιαλός. " Confunduntur hic 'Επακτῶν et Ἐπ' ἀκτῶν: nam prior interpretatio pertinet ad 'Επακτῶν, quod est ab ἐπακτὸς, idque ab ἐπάγω, posteriores ad Ἐπ' ἀκτῶν, In litoribus." Kust. Zonar.: 'Επακτὸς ὄμβρος· σφοδρός. (" Item Suid. et Phavor.: consentit Cyrillus." Tittmann.) 'Επακτὴ· ἐκ τῆς λεπτῆς ψήφου τῆς σελήνης ἀριθμουμένη ἡμέρα. Sic et Phavor. Cf. Nostrum et nostra supra. Glossæ: 'Επακταί· Stipatores.]

'Επακτόω, τῶ, pro Obstruo, Obturo, in VV. LL. affertur e Schol. Aristoph. sed legendo in illis ἐπακτῶσαι pro πακτῶσαι, ut declarabitur in πακτόω. [Vide et 'Απακτόω.]

'Επακτὴρ, ῆρος, ὁ, Venator. Eust. (ad Il. P. p. 1098.) 'Επακτῆρες δὲ οἱ θηραταὶ, ὡς ἀεί τι ἐπαγόμενοι, οἷον κύνας, ἢ ὕπλα, ἢ ὡς ἐπαγόμενοι τοῖς θηρίοις, ἤγουν πολεμίων δίκην ἐπιόντες, τὸ γὰρ ἐπάγειν, πολεμικὴ πολλάκις λέξις, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικὸς, εἴρηται δὲ περὶ τούτων καὶ ἐν 'Οδυσσείᾳ: [ad Od. T. p. 1871. 'Επακτῆρες δὲ, οἱ κυνηγοὶ, καὶ ὡς μὲν ἐκ τοῦ ἐπάγειν ἡ λέξις γίνεται, δηλοῖ ὁ ποιητὴς μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, Ὡς ἐπάγοντες ἔπῆσαν· διττὴ δὲ τῆς λέξεως ἔννοια, ἢ γὰρ διότι ἐπάγονται κύνας, ὅθεν καὶ * συνθέτως κυνηγοὶ λέγονται, ἢ ὅτι ἐπὶ τοῖς κυσὶν, ἤγουν μετὰ τοὺς κύνας, ἄγονται εἰς θήραν, διὰ τὸ ἐκείνους προϊέναι, ὡς δηλοῖ τὸ, ἱκανον ἐπακτῆρες, πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν—κύνες ἦισαν, ὧν παράφρασις τὸ, Ὡς ἐπάγοντες ἔπῆσαν.] Hesych. autem habet: 'Επακτῆρες· κυνηγοὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα καὶ δόλους. [Apollon. Lex.: 'Επακτῆρες· θηρευταὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες ταῖς τῶν θηρίων κοίταις. Pseudo-Did. ad Il. P. 135.: 'Επακτῆρες· κυνηγοὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι τοὺς κύνας. Schol. Ven. ad Il. l. c.: Ἄνδρες ἐπακτῆρες· κυνηγοὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας. " Heyn. Hom. 7, 312. 559." Schæf. Mss. Zonar.: 'Επακτὴρ· ὁ κυνηγός. Suid.: 'Επακτῆρες· κυνηγοὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας, ἢ ἐπάγεσθαι ὑπὸ τῶν κυνῶν, * προέλκονται γὰρ οἱ κύνες τοὺς κυνηγέτας ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα. 'Ομηρος· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν Ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες ἦισαν. Locus integer est, Od. T. 435. Οἵδ' ἐς βῆσαν ἵκανον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν Ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες ἦισαν. Verba autem hæc sumsit Suid. e Schol. Soph. Aj. 7. Εὖ δέ σ' ἐκφέρει· ἔξω τῆς σκηνῆς τοῦ Αἴαντος ἐπάγεταί σε ἡ βάδισις τοῦ Αἴαντος, δίκην κυνὸς εὐσφρήτου ἀπὸ τοῦ ἴχνους, ζητοῦντα, εἰ ἔνδον γέγονεν ὁ Αἴας· προέλκονται γὰρ τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα, παρ' ὃ καὶ ἐπακτῆρας θέλουσιν ἔνιοι αὐτοὺς καλεῖσθαι, ὡς ἐπαγομένους ὑπὸ τῶν κυνῶν. 'Ομηρος· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν Ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες ἦισαν. Etym. M.: 'Επακτῆρες· οἱ κυνηγοὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας. Lycophr. 109. Αἴθων ἐπακτὴρ καγχαλῶν ἀγρεύματι, ubi Schol. διάπυρος, ὀξὺς κυνηγὰς, τῇ θήρᾳ χαίρων, λέγει δὲ ἄγρευμα τὴν 'Ελένην. Hesych.: 'Επάγει· θηρεύει· " 'Επάγεσθαι, Secum ducere, sc. contra feras, Cyn. 6, 25. Τὸν κυνηγέτην,—τὰς κύνας ἐπαγόμενον." Lex. Xenoph. Plura vide in 'Επάγω. " Hic (canis,) quem *Speurhont* vocari dixi, verbo tenus Inquisitorem significet, sed Plinius Ipsum venatorem, qui ab eo ducitur, Inquisitorem vocavit, Græci ἐπακτῆρα. Hom. Od. T. (l. c.) Οἵδ' ἐς βῆσαν ἵκανον ἐπακτῆρες, πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν Ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες ἦισαν. Hes. 'Επακτῆρες· κυνηγοὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα, καὶ δόλους. Sed quomodo possunt dici ἐπάγειν τοὺς κύνας, qui ipsi a canibus ducuntur? aut quid ad inquisitorem pertinent retia, aliaque, quibus seorsim præerat δικτυαγωγός? Melius

sane Schol. Soph. (l. c.) *Προέλκονται γὰρ τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα, παρ' ὃ καὶ ἐκακτῆρας θέλουσιν ἔνιοι αὐτοὺς καλεῖσθαι, ὡς ἐπαγομένους ὑπὸ τῶν κυνῶν.* Sed doctissimus Grammaticorum Hes. *ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν*, non *ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι* volnit derivari *ἐπακτῆρα*. Itaque sic canis ipse potius dicendus erat. Quod *τῷ πάνυ* Scaligero quoque in mentem venit, cum *ἐπακτῆρα* pro Cane vertit in Martialis illo, (14, 200.) domino venatur vertagus acer, *θηρῷ τῷ κτήτορι δ' ἀξὺς ἐπακτήρ*. Quanquam male Vertagus pro Cane inductore accepit. Verum *ἐπακτὴρ* semper pro Inquisitore, vel *συνειδοχικῶς* pro Venatore ponitur. Ut vice versa Segusius canis, qui sequentem ducit." Vlitius Comment. ad Gratii Cyn. p. 182. Duo hic sunt peccata, quorum unum est Hes. erroris accusatum esse, cum V. D. ejus verba parum perceperit, alterum autem Schol. Soph. laudatum esse, cum culpa quam laude dignior sit. Nam Hes. cum scripsit, *Ἐπακτῆρες· κυνηγοί, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες*, non per *ἐπάγοντες* intellexit Canes, qui *κυνηγέτην* sequentem ducunt, (quod si Lexicographus sibi voluisset, *ἐπαγόμενοι* vocem mediam usurpasset, Post se ducentes, ut ap. Grammaticum, *Προέλκονται γὰρ τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα*, Post se trahunt,) sed sensus est, *Ἐπακτῆρες* sunt Venatores, qui canes ducunt, i. e. immittunt, ut Virg. G. 3, 371. Hos non immissis canibus, non cassibus ullis, Puniceæve agitant pavidos formidine pennæ. Clare dixit Apollon. Lex. *οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες ταῖς τῶν θηρίων κοίταις*. Vide et Eust. supra. Finem Hes. glossæ, *Ἐπακτῆρες· κυνηγοί, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα καὶ δόλους*, de qua Vlitius dixit, 'Quid ad inquisitorem pertinent retia, aliaque, quibus seorsim præerat *δικτυαγωγός*?' corruptam esse vidit Jens. Lucubr. Hes. 85. qui uleus persanavit legendo *εἰς δίκτυα καὶ δόλους*. Idem Hesychio *ἐπάγειν τοὺς κύνας εἰς δίκτυα καὶ δόλους*, quod Apollonio Lexicographo *ἐπάγειν ταῖς τῶν θηρίων κοίταις*. Quod autem ad Schol. Soph. attinet, *Προέλκονται γὰρ τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα, παρ' ὃ καὶ ἐκακτῆρας θέλουσιν ἔνιοι αὐτοὺς καλεῖσθαι, ὡς ἐπαγομένους ὑπὸ τῶν κυνῶν*, quem Vlitius laudat hæc scribentem, proculdubio Græculus iste contra Græci sermonis leges peccavit, cum hoc voci *ἐπακτὴρ* etymo tribuendo eam passivo sensu sumat. Sed ubi sunt voces in ρ desinentes, quæ passivam significationem sibi asciscunt? Formantur enim e vocibus in ης, (ut *ἀγρευτὴς ἀγρευτῆρ, ἀγρώστης * ἀγρωστὴρ, ἀρότης ἀροτὴρ, βώτης βωτὴρ,*) quæ semper sunt activæ. Amplectenda est igitur Hesychii etymologia. Callim. H. in Jov. 77. *ἐκακτῆρας δὲ * Χιτώνης Ἀρτέμιδος*, Schol. *κυνηγέτας*. "Sic *ἐκακτὴρ* de Venatore ap. Nicandr. Th. p. 45. (v. 668. *Τὴν μὲν ἐπὶ σκοπέλοισι Φαλακραίοισιν ἐκακτὴρ Κρύμνης ἄμ πεδίον καὶ ἀνὰ Γράσον, ἠδ' ἵνα θ' ἵππου Λειμῶνες, σκυλάκεσσιν Ἀμυκλαίοισι κελεύων, Κυνζηθμὸν κυνὸς οὖλον ἐπῆϊσε θυμολέοντος.*) Ideo *ἐκακτῆρας* dici Venatores tradunt Critici ad Soph. (l. c.) *ὡς ἐπαγομένους ὑπὸ τῶν κυνῶν*, ac, ut ante dixerant, *προέλκονται γὰρ τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα*. Quanquam non Venatores solum, sed Piscatores *ἐκακτῆρες* etiam dicti, ut ap. Apollon. R. 1, 625. (*καὶ τὸν μὲν ἐς Οἰνοίην ἐρύσαντο, Πρόσθεν, ἀτὰρ Σικινόν γε μεθύστερον αὐδηθεῖσαν, Νῆσον ἐκακτῆρες, Σικίνου ἄπο,*) ubi Schol. *Ἐκακτῆρες· ἀντὶ τοῦ ἁλιεῖς. Ἐπὶ νήσου κυνηγοὺς οὐ δεῖ λέγειν.* (Schol. e Cod. Par. *Ἢ περιτυχόντες ἁλιεῖς, οὓς νῦν ἐκακτῆρας καλεῖ, σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τοὺς κυνηγούς, ἔσωσαν τὸν Θόαντα.*) Quæ etiam glossa in Nicandri Schol. legitur, ad locum supra adductum. (Imo verba, quæ in mente habebat V. D., extant non ad l. c., sed ad v. 824. *Ἐκακτῆρες γὰρ οἱ ἁλιεῖς.*) Idem nempe, qui *ἰχθύος ἀγρευτῆρες* a Theocr. vocantur 21, 6. aut *ἀγρωστῆρες* etiam, sicut a Nicandro Alex. p. 163. (In Iudice Schneideri non indicatus est locus, in quo reperitur *ἀγρωστῆρες*. Habet tamen idem Schneider. et in Lex. suo vocabulum *ἀγρωστὴρ* tanquam in Nicandri Alex. obvium. Vide nostra in *Ἀγρωστήρ*. Est in Alex. 473. *δολόεντα μαθοῦσ' ἀγρώστορος ὁρμήν.*) ac ideo illa, quod *ἄγρα* etiam de Piscium captura dicatur, ut ap. Theocr. 21, 31. et alibi rursus, *ἐξ ἁλὸς ἄγρα, 7, 60.*" Spanhem. "Ammon. 81. (*Ἐκακτῆρες δὲ κυνηγέται καλοῦνται.*) Toup. Opusc. 1, 476. Jacobs. Anth. 10, 190." Schæf. Mss. Oppian. C. 1, 72. *Θηρητῆρε λύκους ὄλεσαν, θύννους ἁλιῆες, Ἀγρευτῆρες ὕες, τρήρωνας ἕλον δονακῆες, Ἄρκτον ἐκακτῆρες, καὶ μορμύλον ἀσπαλιῆες*: 400. *Ἀνέρες ἐκακτῆρες*: 536. *Λύτὰρ ὅγ' ἀντιάᾳ κεχαρημένος ὠκὺς ἐκακτήρ*: 2, 24. *Ἄρκυας αὖτε βρύχους τε καὶ ἀγκύλα δίκτυα πρῶτος Ἱππόλυτος μερόπεσσιν ἐκακτήρεσσιν ἔφηνε*: 36. *Οἵη δ' ἐν σκοπέλοισιν ἐκακτήρεσσι πάσασθαι Τερπωλή.* In soluta oratione non usurpatur.]

Ἐκακτρεῖς, Venatores, iidem qui et *ἐκακτῆρες*. Hesych. [*Ἐκακτρὶς* ("l. *Ἐκακτρεῖς*," Bruno,) *παροιμία, Δοῦναι μὲν εἰς ἐκακτρέων, λαβεῖν δὲ μή· καὶ οἱ κυνηγοὶ, ἐκάκτρεῖς.* "Sumtum est ex aliquo Comico. Monebat viros auctor adagionis, ut uxores ex ordine piscatorum ne caperent, etsi filias ut piscatoribus nuptum demus, propter difficultates conditionum reperiendarum, concedit." Casaub. ad Theophr. Char. 5. "Eloca venatorum in familiam tuam filiam, inde vero haud ducito uxorem. Ita et Rabbini loquuntur, Nec dant nuptui, nec ducunt uxores de familia publicanorum." Kuhn. ad J. Poll. 1, 82.]

Ἐκακτρὶς, ίδος, ἡ, et ap. Nicand. *Ἔκακτρον, ου, τὸ* Navigiolum, Navigium piscatorium: nam *ἁλιὰς* exponitur a Græcis Lexicographis. Appellari autem *σκάφος* ab Appiano, quam *ἁλιάδα* vocat Plut. (2, 203. 208.), ipsumque adeo Plut. *ἁλιάδα* et *ἁλιευτικὸν πλοῖον* pro eodem ponere docet Bayfius. Hesych. censet *ἐκακτρίδας* dictas esse *τὰς ἁλιάδας* quod iis utantur *ἐκακτρεῖς*, quorum appellatione comprehendantur et *ἁλιεῖς*, i. e. Piscatores. Xenoph. Hell. 1, (1, 7.) *Ἐνταῦθα δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης ἦκεν ἐκ τῶν Κλαζομενῶν σὺν πέντε τριήρεσι καὶ ἐκακτρίδι*, [all. *ἐκακτρίσι.*] In VV. tumen LL. exponitur *ἐκακτρὶς*, Navis oneraria. Hinc *Ἐκακτροκέλης*, (ὁ,) Navigium prædatorium, Suid. Etym. Eust. ita dictum quod sit inter *ἐκακτρίδα* et *κέλητα*. [Eust. 1539. *Ὅτι δὲ καὶ πλοίου εἶδός τι ὁ κέλης, δηλοῖ ὁ εἰπών, Πέντε κέλητας * πεντασκάλμους, ἔνθα ὦρα καὶ ὅτι σκαλμὸς διὰ τοῦ λ· ἔτι δὲ δηλοῖ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ γράψας οὕτως, Ἐκακτρίδες, αἱ ἁλιάδες, ἐκακτρεῖς γὰρ οἱ κυνηγοί· ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης ἐκακτρίδος καὶ ἐκακτροκέλης κατὰ Αἴλιον Διονύσιον πλοῖον λῃστρικὸν, προδεδήλωται*: 1038. *Εἰ δὲ καὶ χρῆσις ἦν ἐπὶ Ὁμήρου κέλητος, δι' οὗ λῃστρικὸν ἐσημαίνετο πλοῖον, οὐ σύνθετον ὁ ἐκακτροκέλης, ἀναλυόμενος αὐτὸς εἰς ἐκακτρίδα καὶ εἰς κέλητα, περὶ ὧν διείληπται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδυσσείαν, κ. τ. λ.* E Lexico illo Rhetorico sua integriora sumsit Hesych.: *Ἐκακτρίδας· τὰς ἁλιάδας, ἐκακτρεῖς γὰρ οἱ ἁλιεῖς, καὶ καθόλου οἱ κυνηγοὶ, καὶ ἐκακτροκέλης δὲ, εἶδος πλοίου.* Etym. M.: *Ἐκακτρεῖς οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τὰς κύνας, ἐντεῦθεν καὶ ἡ ναῦς ἡ ἁλιὰς * ἐκακτρία, καὶ ἐκακτρὶς, ἐκακτρίδος.* Etym. Gud.: *Ἐκακτρεῖς· οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας, ἐντεῦθεν καὶ ἡ ναῦς ἡ * γαλέα* (l. *ἁλιὰς*) *ἐκάκτρεις* (l. *ἐκακτρὶς,*) *καὶ ἐκακτοκαλλὴς* (l. *ἐκακτροκέλης*) *ἐν συνθέσει. Ἐκακτροκέλλης· εἰς τὸ κέλλω. Κέλλω· σημαίνει δύο, τὸ προστάσσω καὶ τὸ βαδίζω, ἐξ οὗ καὶ τὰ κέλλης, καὶ ἐκακτροκέλλης, ἔστι δὲ εἶδος πλοίου λῃστρικοῦ, ὅ ἐστι γαλαῖα,* l. *ἁλιάς.* Scribe *κέλης, ἐκακτροκέλης.* Etym. M. *Κέλης·——ὁ δὲ Ἡρίων λέγει, ὅτι κέλης λέγεται παρὰ τὸ κέλλειν, ὃ σημαίνει τὸ βαδίζειν καὶ τρέχειν, ὅθεν καὶ κέλευθος, παρὰ τοῦτο καὶ τὸ ἐξώκειλεν, ἀντὶ τοῦ ἐξέβαλεν, ἐρρίψεν, καὶ ἐκακτοκέλης* (l. *ἐκακτροκέλης,*) *ἔστι δὲ εἶδος πλοίου λῃστρικοῦ, ὅ ἐστι γαλία,* l. *ἁλιάς.* Idem: *Ἐκακτροκέλης· συνετέθη ἔκ τε κέλητος καὶ ἐκακτρίδος, πλοῖα δὲ ἦν βραχέα λῃστρικὰ, ἡ μὲν ἐκακτρὶς, ἐκ τοῦ* (leg. e Cod. Leidens. ap. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 317. *εἰς τὸ*) *καταγειν τὰ συλώμενα, ὁ δὲ κέλης, εἰς τὸ διώκειν καὶ φεύγειν, κουφότατος γὰρ ἦν, πρῶτος δὲ δοκεῖ εὑρηκέναι τὴν ἐκακτρίδα Μίνως.* Idem: *Ἄκατος· τὸ μικρὸν πλοιάριον, παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, ἦχα, ἦγμαι, ἤκται, * ἀκτὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, ἄκατος, ἡ περιάγουσα καὶ διακομίζουσα, ἐξ οὗ τὸ ὑποκοριστικὸν ἀκάτιον, ὅ τινες μὲν ἐκακτρίδα, τινὲς δὲ πορθμίδα,*

τινὲς δὲ *κάραβον ὀνομάζουσιν. Ἢ ἀπὸ τοῦ ἀκτὴ γίνεται ἄκατος, ἡ ἀπ' ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν περιερχομένη, ὡς *πορθμὴν λέγομεν, τὴν μὴ *πελαγοδρομοῦσαν. Οὕτω Μεβώδιος.* Cum v. *πορθμὶς* pro Navigio nusquam alibi legatur, scr. *πορθμίδα*, ut etiam ante dixerat Etym. Suidas et Zonar.: *Ἐπακτρίς· εἶδος πλοίου. Ἐμβάντες γὰρ* (δὲ, Zonar.) *εἰς τὰς ἐπακτρίδας, καὶ τὰς* (τὰς in Zonara deest) *ἑρμάδας ὁλκάδας, τὸν ὅρμον περιενόστησαν.* Idem et Zonar.: *Ἐπακτροκέλης· πλοῖον λῃστρικὸν, μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος, ἅπερ καὶ αὐτὰ πλοιάρια ἐστιν,* quæ verba extant in primo Eust. loco supra citato, et, ut e secundo Ejusdem loco conjicere est, ex Ælio Dionysio depromta sunt, *Δικῶν Ὀνόματα* in Bekkeri Anecd. Gr.: *Ἐπακτροκέλης· πλοίου εἶδος περαιτικοῦ.* Glossæ Mss. Mich. Apostolii: *Ἐπακτροκέλης·* Nomen alicujus navis piraticæ. Thom. M.: *Κέλης· ὁ μονόζυξ ἵππος, καὶ κέλης πλοιάριόν τι, ταῖς ναυσὶν ἑφελκόμενον, ὅπερ καὶ κελήτιον λέγεται, ἐπακτροκέλης δὲ κακοῦργον καὶ λῃστρικὸν πλοῖον,* ubi Ms. B. *κέλλης*, ut in Etym. Gud. supra citato perperam scribitur: Oxon. *ἐπακτ.* quod a solita huic voci in Mss. est menda, notante Oudend. utque in Hes. olim legebatur. J. Poll. 1, 82.: *Κέλητες, κελήτια, ἐπακτρίδες* (C. A. *ἐπακτῆρες*), *ἐπακτροκέλητες, βάρεις, πορθμεῖον, πορθμὶς, ἁλιάς.* "Calcagn. de Re Nautica: E levi impulsu Epactridas appellavimus, et paulo his graviores e celetibus et epactridibus constructas Epactroceletes. Sed mihi videtur inter *ἐπακτροκέλητες* et *βάρεις*, ita enim legendum (pro vulg. *βαρεῖς*,) comma ponendum. *Βάρεις* autem pro Navigiis usurpasse veteres, e Lexicographis sat notum: (vide supra clxxiii. b. ccxii. b. ccccxxii—xxv. a.) Confirmat hanc scripturam et Salmantic. Ms. Schotti, qui *βάρις* habet, quod perinde est, et Ionice dictum, quemadmodum *αἱ βάριες* ap. Herod. Euterpe 41. quarumque constructionem docet ibid. 96. Glossulæ vett. Herodoti: *Βάριν· ναῦν. Βαρεῖα* vero *ναῦς* mox a Polluce recensetur, eo quo voluit loco, ut et s. 103." Jungerm. "*Βαρεῖς* non est in C. A. nec in Cod. Salmasii: deinde accentus ad penultimam est trahendus, *βάρεις*. Extat tamen etiam *βαρὶς, βαρίδος*. Dein pro *πορθμὶς* C. A. *πορθμία*, quod habet etiam Salmas." Kuhn. Vulg. lectio *ἐπακτροκέλητες βαρεῖς* etiam hinc rejicienda est, quod vox *ἐπακτροκέλης* secundum Grammaticos formetur ex *ἐπακτρὶς* et *κέλης*. Jam vero *ἐπακτρὶς* secundum Calcagn. e levi impulsu dictum est, et *κέλης* "celeritate, unde nomen invenit, omnes naves vincebat," inquit Ruhnk. ad Vell. Paterc. 317. afferens Etym. verba, supra citata. Quomodo igitur *ἐπακτροκέλητες* ab J. Poll. *βαρεῖς* dici potuerunt? Harpocr.: *Ἐπακτροκέλης· Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχου, εἶδος δέ ἐστι πλοίου σύνθετον ἔχον τὴν κατασκευὴν, ἔκ τε ἐπακτρίδος καὶ κέλητος, ἦν δὲ ὡς ἐπίπαν λῃστρικὸν, ὡς καὶ Δείναρχος ἐν τῇ Κατὰ Πολυεύκτου Δοκιμασίᾳ.* Æschinis locus est p. 180. *Ἀλλ' αἱ προσοῦσαι τοῦ σώματος ἡδοναὶ, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι, ταῦτα πληροῖ τὰ λῃστήρια, ταῦτ' εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει, ταῦτά ἐστιν ἑκάστῳ Ποινὴ, ταῦτα παρακελεύεται τοῖς νέοις σφάττειν τοὺς πολίτας, ὑπηρετεῖν τοῖς τυράννοις, συγκαταλύειν τὸν δῆμον.* Schol. *Ἐπακτροκέλητα· κέλης δὲ καὶ ἐπακτρὶς εἴδη πλοίων εἰσὶ, καὶ ἐξ αὐτῶν σύνθετον ἐπακτροκέλης, λῃστρικὸν πλοῖον.*" Ammon.: *Κέλης καὶ ἐπακτροκέλης διαφέρει. Κέλης μὲν γάρ ἐστι πλοιάριόν τι μικρόν. Ἐπακτροκέλης δὲ κακοῦργον καὶ λῃστρικὸν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος. Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχου· Ἀλλ' αἱ προσοῦσαι τοῦ σώματος ἡδοναὶ, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν εἶναι, ταῦτα πληροῖ τὰ λῃστήρια, ταῦτα εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει. Ἐπακτῆρες δὲ* (adde *οἱ*, e canone nostro supra 515. c.) *κυνηγέται καλοῦνται.* "Sentin' in modulata oratione aliquid deficere? Ap. Æschinem pro *εἶναι* editur *ἡγεῖσθαι*. Penes me dubium non est, quin utrumque junxerit Orator, *Καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι εἶναι*. Nihil ad Atticas Veneres exactum magis, aut cum Æschinis scribendi colore convenions. Is in Or. c. Ctes. bis eandem elegantiam posuit, 275. *Καὶ μηδὲν μικρὸν ἡγεῖσθαι εἶναι τῶν τοιούτων ἀδικημάτων*, 281. *Μακροτέρου λόγου ἔργον ἡγοῦμαι εἶναι.* Vett. Edd. (Ammonii) *ἐπακτροκέλητα*. Vox mendose etiam vulgatur ap. Æschin. (*ἐπακτροκέλητα*,) Hesych. et in Basilii Patricii Naumach. ap. Fabric. B. G. 8, 141. Apud Etym. exponitur *γαλία*." (Sylburg. in Indice, "Γαλία, vulgo Galéa, *τριήρης*, 502, 44." Nos supra pro *γαλία*, s. ut in Etym. Gud. *γαλέα*, scripsimus *ἁλιάς*. Sed nunc nihil mutandum censemus. Γαλέα enim frequens est vox recentissimis scriptoribus, ut legere est in Ducangii Gloss. Gr.) Cf. Ammon. Philosoph. ad Aristot. de Interpr. f. 23. b." Valck. Aristotelis verba occurrunt c. 2. p. 53.: *Ὄνομα μὲν οὖν ἐστὶ φωνὴ σημαντικὴ κατὰ συνθήκην, ἄνευ χρόνου, ἧς μηδὲν μέρος ἐστὶ σημαντικὸν κεχωρισμένον· ἐν γὰρ τῷ *Καλλιππος, τὸ ἵππος οὐδὲν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ σημαίνει, ὥσπερ ἐν τῷ λόγῳ τῷ καλὸς ἵππος· οὐ μὴν οὐδ' ὥσπερ ἐν τοῖς ἁπλοῖς ὀνόμασιν, οὕτως ἔχει καὶ ἐν τοῖς συμπεπλεγμένοις· ἐν ἐκείνοις μὲν γὰρ οὐδαμῶς τὸ μέρος ἐστὶ σημαντικόν· ἐν δὲ τούτοις βούλεται μέν, ἀλλ' οὐδενὸς κεχωρισμένου· οἷον ἐν τῷ ἐπακτροκέλης, τὸ κέλης οὐδέν τι σημαίνει καθ' ἑαυτό.* "Quod ait Ammon. (Grammaticus) medium esse inter *ἐπακτρίδα*, Navem sc. onerariam, et *κέλητα*, Navigium pernicissimum, id non de magnitudine intelligo, verum quod *utrique* usui, tam velocitati, quam prædæ ferendæ consulat. Ita fere Etym. M. *Ἐπακτροκέλης· συνετέθη ἔκ τε κέλητος καὶ ἐπακτρίδος, πλοῖα δὲ ἦν βραχέα λῃστρικά, ἡ μὲν ἐπακτρὶς, ἐκ τοῦ* (l. *εἰς τὸ*) *κατάγειν τὰ συλώμενα, ὁ δὲ κέλης εἰς τὸ διώκειν καὶ φεύγειν, κουφότατος γὰρ ἦν.*" Tayl. ad Æschinis loc. Errat ergo Calcagn. supra scribens *ἐπακτρίδα* e levi impulsu appellatam esse, cum sit ab *ἐπάγειν*, Vehere. "*Ἐπακτρὶς*, Actuaria navis. Vide Bayf. de R. N. 606. in Gronov. Thes. T. xi. Morus in Indice propter Hes. et Etym. proprie quidem dicit esse Cymbam piscatoriam, deinde videri etiam significare Navem piraticam." Lex. Xenoph.] "*Ἐπίταρις, ἰδος, ἡ*, Actuaria navis. Gell. 10, 25.: *Ἐπιτάριδας* vel *Ἰστώνους* Græci vocant, quas Latini Actuarias naves. Ita quidem VV. LL. Sed *ἐπακτρίδας* pro *ἐπιτάριδας* ap. eum reponi et ita in quibusdam Edd. legi, scindum est." [In Ed. Bipont. legitur:—"Navium autem, quas reminisci tunc potuimus, appellationes hæc sunt: Gauli, Corbitæ Caudicæ, Longæ, Hippagines, Cercuri, Celoces, vel, ut Græci dicunt, Celetes, (v. Ruhn. ad Vell. Paterc. 317.) Lembi, Oriæ, Lenunculi, Actuariæ, quas Græci *ἐπικώπους* vocant vel *ἐπιβάτιδας*, Prosumiæ, vel Geseoretæ, vel Horiolæ, Filatæ, Scuphæ, *Pontones, Vætitiæ, Heniolæ, *Phaseli, Parones, Myoparones, Lintres, Caupuli, Camaræ, Placidæ, Cydarum, Rutariæ, Catascopium." Vides *ἐπικώπους* pro Nostri *ἰστώνους*. *Ἐπικώποι* vero sunt Naves militares et bellicæ, ut ostendit Scheffer. de Mil. Nav. 2, 2. p. 64. Pro *ἐπιτάριδας* autem legitur *ἐπιβάτιδας*, de quo militarium et bellicarum navium genere nihil locutus est idem Scheffer. "Ulpian. in L. 1. s. 12. D. de Exercitoria Actione: Quædam enim naves onerariæ, quædam, ut ipsi dicunt, *ἐπιβάδες sunt. Bayfius: Epibades, dictæ, ut opinor, quasi Epibatides, ad epibatas solum, i. vectores, trajiciendos. Et fortasse leg. ap. Juriscons. Epibatides. Vide Actuariæ naves in Navis. Epibatæ, Milites classiarii dicuntur, h. e. Milites in navibus merentes." Gesner. Thes. LL. "*Ἐπιβατηγοί*, Naves eædem, quæ Vectoriæ, i. e. Vectorum ductrices, juncto nomine ex *ἐπιβάτης*, Vector, et *ἄγω*, Duco. Ulpian. (l. c.) Quædam enim naves onerariæ, quædam, ut ipsi dicunt, *ἐπιβατηγοὶ* sunt, et plerosque mandare scio, ne vectores recipiant, et sic, ut certa regione, et certo mari negotietur. Epibategoe ergo vel Epibategi scribendum, Latinis si literis scribere placeat." Idem. E Gellio legendum est in Ulpiani loco, non *ἐπιβατηγοὶ*, sed *ἐπιβάτιδες*. Gellio Noster *ἐπακτρίδας* pro vet. et corrupta lect. *ἐπιτάριδας* restitui volebat. At *ἐπακτρὶς* est Cymba piscatoria et Navis piratica; non Actuaria navis, *ἐπίκωπος*, i. e. Navis militaris et bellica, de qua una Gellius loquitur. "*Ἐπακτρὶς*, Toup. Opusc. 2, 170. Brunck. Androm. 847. Jacobs. Exerc. 1. 66." Schæf. Mss. Pro *ἐπακτρὶς* autem Nicander et *ἔπακτρον* usurpavit, Ther. 823. *ἐπεὶ μαγεραὺς ἁλιῆας Πολλάκις* "*ἐμβρύξασα κατεπρήνιζεν ἐπάκτρων*, ubi Schol. *ἐκ τῶν ἐπάκτρων δὲ*,

ἦγον ἁλιευτικῶν πλοίων, ἑκατὸν γὰρ οἱ συνηγοί. Tradunt Grammatici vocem ἑκατοντόκηλος compositam esse ex ἑκατὸν et κέλης, sed tum intelligendum est ἑκατοντοκέλης contracte dici pro ἑκατοντοκόκηλος, (vide nos supra 116. n. 2.) nisi quis id deducere velit ex ἕκατον.]

Ἑκατικός, ἡ, ὸν, Illex, Illecebrosus. Ἑκατικὴ διὰ τὴν ἡδονὴν τοῖς ἀπείροις ἐστὶ παραδόξως, Diosc. pro, Ignari suavitate ejus magnopere trahuntur, vel alliciuntur. Sic ἑκατικὸς ἐν τῇ ὁσμῇ. [Suid. Phot. et Zonar. Ἀγωγὸν ἑκατικόν. "Heliodor. Æth. 162 (=137. Ἑκατικὸν γάρ τι καὶ πρὸς ἁρώντων εἰς εὔνοιαν τὸ κάλλος.") Wakef. Mss.]

[Ἑκατικὸς, Stimulandi vim habens. "Athen. 18. (Ἑκατικὸν γὰρ εἶναι τὸ τοιοῦτον πρὸς Ἀφροδισίων πλῆθος.)" Schæf. Mss. Vide Lennep. in Ἐπαγωγὸς citatum.]

[Ἑκατικὸς, sensu passivo et SS. Patribus peculiari de calamitatibus illatis. "2 Petr. 2, 1. de impiis dicitur, Καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι, ἑκάγοντες ἑαυτοῖς ταχινὴν ἀπώλειαν. Quædam enim sunt quæ sibi homines arcessunt, quædam ὑπὸ Κυρίου ἑκαγόμενα, ut calamitates quibus exercere suos solet, quæ et ἑκατικὰ nonnunquam SS. Patribus dicuntur. Athanas. Epist. de Interpr. Psalmorum: Οἱ δὲ ἑκατικὰ ἀπαγγέλλουσιν, ὡς ὁ ἑβδομηκοστὸς ἕνατος, ὁ ἑξηκοστὸς ἕκτος." D. Heins. Exercc. SS. 580. Sed vox hæc hoc sensu passivo contra Gr. linguæ analogiam usurpatur, cum proprie activam sibi sumat significationem.]

Ἑκατικὸς, ut ἑκατικοὶ λόγοι, Habentes ἐπαγωγὴν, i. e. Inductionem, de qua paulo ante dictum est. Et argumentatio duplex erat, una συλλογιστικὴ, altera ἑκατικὴ, Quæ fiebat per inductionem. [Suid. v. Ἐπαγωγὴ ex Alex. Aphrod. in Topic. 1. p. 47.: Ἡ ἐπαγωγὴ καὶ ὁ συλλογισμὸς ὄργανά εἰσι λόγων διαλεκτικῶν, καθ' οὓς τὸ γυμνάζεσθαι γίνεται· καὶ ἡ μὲν διὰ τοῦ καθόλου δεῖξις, συλλογιστική, ἡ δὲ διὰ τῶν ὑπὸ τὸ καθόλου, ἑκατική. Cf. Ἐπαγωγικός.] Hinc Adv. Ἑκατικῶς, Per inductionem, Utendo inductione. Aristot. περὶ Φυσ. Ἀκρ. 4. Οὔτε δὴ ἑκατικῶς σκοποῦσιν, Si sigillatim æstimemus, ut interpr. Bud. cujus Comm. vide 376. Idem in Lexico ἑκατικῶς exponit Singula æstimando percurrendoque, et ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς, ab Arist. pro eodem dici scribit. [Cf. Ἐπαγωγικῶς.]

"Ἐσπουδάκασι, Serio, Diligenter, *κατασπουδαζόντως. Ita VV. LL. sed in verbis Græcis duplicem errorem esse puto; licet et ap. Hesych. ita scripta sint. Nam pro ἐσπουδάκασι scribendum puto *ἐσπειγμένως, et κατεσπουδασμένως pro κατασπουδαζόντως, sic tamen ut de hujus adverbii potius quam de illius emendatione dubitem." ["Hes. Ἐσπειγμένως· *σπευδόντως, post v. Ἡ πέφαται. Cogitabam aliquando, Ἐσπειγομένους· κατασπουδαζομένους, ex Odyss. O. 49." Albert. qui per Nostri v. l., (quæ perspicuitatis ergo nos semper mutavimus in VV. LL. i. e. Vulgaria Lexica quæ in usu erant ante Thesaurum editum,) perperam intellexit illud Vet. Lex., quod hic sæpe in partes suas vocat. "Schol. Oppian. H. 1, 59. (Ἐσπειγομένης· σπουδαίας.) Pseudo-Did. ad Il. Π. 304. (Προτροπάδην· ἐσπειγμένως καὶ ὁλοσχερῶς ἐκστρέψαντες τὰ νῶτα.) Od. Π. 51. (Ἐσσυμένως· ἐσπειγμένως.)" Wakef. ad marg. Ἐπάγω et ἐπείγω confusa supra habuimus.]

"Ἐσπευδε, ἐως, ὁ, Ductor, VV. LL."

[*Ἀνεπάγω, Refero, Gl. Reduco in aciem adversus aliquem, Contra eo. "Arrian. Exp. Alex. 2. p. 75. Diod. S. 19. p. 717. Lucian. Tox. 638. Schol. Aristoph. Nub. 1282." Scott. App. ad Thes. Thuc. 4, 124. Ἔπειτα δὲ καὶ ὁ Βρασίδας καὶ ὁ Περδίκκας, προελθόντων προτέρων ἀπὸ τοῦ λόφου μετὰ τῶν ἱππέων τῶν Ἀνγκηστῶν ὁπλιτῶν, καὶ ἑτοίμων ὄντων μάχεσθαι, ἀντεπαγαγόντες καὶ αὐτοὶ ξυνέβαλον, Cum ipsi vicissim suas copias adversus eos produxissent, conflixerunt. "Nicet. Eugen. 7, 159. Nicet. Paphlag. p. 27. f. in Martyrum Triadi edita a Combef. Paris. 1666." Boissonad. Mss. "Vicissim induco, Clem. Alex. 372 (=445. Ἡ μὲν γὰρ ἀγάπη τῇ πρὸς τὴν πίστιν φιλίᾳ τοὺς πιστοὺς ποιεῖ· ἡ δὲ πίστις, ἔρασμα ἀγάπης, ἀντεπάγουσα τὴν εὐποΐαν.)" Wakef. Mss. "Reiz. Belg. Gr. 630. Diod. S. 2, 383." Schæf. Mss.]

"Ἀντιδιεπάγω, Irritum facio, Cesso, VV. LL. "nescio unde," [e Dionys. H. Ant. Rom. 1118. ubi v. Sylburg. Port. et Reisk. p. 1292.]

[*Ἐνεπάγω. Æsop. Fab. 149. p. 82. Ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σου ἰσχυρότερος· εἰ δὲ θέλεις, ἐλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. Καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ ἐνεπήγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἁπρεπα πρόσωπα. "Heusinger. in Ind. dicit esse imperfectum passivi pro ἐνεπήγνυτο. Non assentior, malimque derivare ab ἐνεπάγομαι, Adorior. H. Steph. Thes.:—'Citatur etiam ἐπάγονται τοῖς πολεμίοις e Plut. pro Congrediuntur cum hostibus.'" Schæf. Vide nostra in Ἐπάγω. Recte omnino Schæferus verbum ἐνεπήγετο ab ἐνεπάγομαι, Adorior, derivat; nam præcessit πόλεμον—σαλπίσας, quod ad v. ἐμπηγνύω nullo modo trahi potest.]

"Κατεπάγω, affertur pro Induco, Invito, Infero." [Aristoph. Eq. 25. Ὥσπερ δεφόμενος νῦν ἁρπέμα πρῶτον λέγε Τὸ ΜΟΛΩΜΕΝ, εἶτα δ' ΑΥΤΟ, κατεπάγων πυκνόν. "Hic κατεπάγειν est τὸ ΑΥΤΟ τῷ ΜΟΛΩΜΕΝ, deinde τὸ ΜΟΛΩΜΕΝ τῷ ΑΥΤΟ adjicere, et ita celeriter efferre alternatim, ut tandem in unum verbum coalescant." Seager. Mss. Vide Eustath. Hexaëm. p. 9. in Μανδραγόρας citatum. "Plut. S. N. V. 8, 179. (Οὐ πᾶσι κατεπάγει τὴν τιμωρίαν ὁμοίως.)" Schæf. Mss. "Ambigo utrum hoc, an κατεπείγει Basil. Ed. præferum. Neutrum est incongruum, neque vi caret." Reisk. "Voss. Harl. Ald. Bas. κατεπείγει. Sed vulgata magis et e Gr. consuetudine est, et e mente auctoris. Sic semper Græci. Plato LL. 9. p. 663. Ἐπάγῃ δίκην τῷ τοιούτῳ. Julian. Or. 2. p. 90. ἐπάγειν δίκην. Chrysost. 2, 665. τὴν τιμωρίαν ἐπάγειν, et alibi sexcenties." Wyttenb. "Κατεπάγω τὴν τιμωρίαν, i. q. Injungo pœnam." Schneider. Lex.]

[*Προσεπάγω, Subjungo, Addo etiam. "Valck. ad Herod. 235." Schæf. Mss. "Athen. 216. (Ὁ γὰρ Ἀντισθένης καὶ προσεπάγει τῇ ψευδογραφίᾳ, Auget etiam fabulosam narrationem.) Eust. in Od. Θ. p. 327, 49." Scott. App. ad Thes. "Cyrill. c. Julian. 335. (Προσεπάγει δὲ τούτοις, ὅτι καὶ κ. τ. λ. His subjungit.) Clem. Alex. (283.)" Wakef. Mss.]

"Συνεπάγομαι, Una mecum duco. At vero συνεπάγω redditur Colligo, Constringo, Adduco, in VV. LL." [Eunap. 46. Ὁ δὲ ἑπόμενος, ὥσπερ ἕπεσθαι χρὴ, πρὸς τὴν κρείττονα ὁδὸν συνηπάγετο. "Dionys. H. 1, 271. Gronov. Diatr. Stat. 343. Ed. Lips. Bast. Lettre 124." Schæf. Mss. "Schol. Pind. Anton. Lib. 172. Schol. Theocr. 1, 7." Wakef. Mss. "Plut. περὶ Ψυχῆς, ap. A. Gell. 1, 3. (Χείλων ὁ παλαιὸς, ἀκούσας τινὸς λέγοντος, μηδένα ἔχειν ἐχθρὸν, ἠρώτησεν εἰ καὶ μηδένα φίλον ἔχει· νομίζων ἐξ ἀνάγκης ἑπακολουθεῖν καὶ συνεπάγεσθαι φιλίας καὶ ἀπεχθείας.) Clem. Alex. Quis dives salvetur 642=109. Segaar. (Εἶτά που καὶ νύκτωρ ἐπὶ λωποδυσίαν ἐξιόντες συνεπάγονται.)" Boissonad. Mss. Diod. S. ap. Munth. Spec. Defectus Lexicorum 552. Vide et Lucian. 2, 259. Cass. Dion. 268, 72. 1213, 15.]

[*Συνεπακτὴρ, ῆρος, ὁ, Venationis comes s. socius. Eust. ad Od. Λ. p. 440=1689. Τὸ δ' ἐντεῦθεν ἐξιόντα τὸν ἄνδρα συχνάκις ἐπὶ θύραν, ὑποκτεύει ἐκείνη, καὶ καλέσασα τὸν συνεπακτῆρα, ἐρωτᾷ τί ποιεῖ ὁ Κέφαλος συχνάκις ἀποδημῶν;]

Κατάγω, Deorsum ago, s. duco, quasi κάτω ἄγω. Ego uno verbo interpretor Deduco; nam ut Plut. in Numa (15.) Ἀλλ' ἐκείνους μὲν καταγαγεῖν τὸν Δία μαγεύσαντας, sic a Virg. de magicis artibus itidem loquente dicitur, Carmina vel cœlo possunt deducere lunam. Et ut κρίκην κατάγειν dicitur a Luciano, et ab aliis πηνίον κατάγειν etiam, sic a Lat. Deducere fila vel stamina. Convenit autem cum illo Plut. loco, hic ejusdem in Fabio (imo, Numa 8.) Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἀετόν τε δοκεῖ πραῦναι φωναῖς τισιν ἐπιστήσας καὶ καταγαγὼν ὑπερπτάμενον. Ap. Nicarch. Epigr. (31.) Ὡς Ἑρμῆς κατάγει τοὺς θεραπευομένους, Deducit ad inferos, s. Descendere facit. Hinc καταγόμενοι ἀπὸ γένους ex-

ponitur, A genere descendentes. Et ap. Plut. Numa, Καίπερ ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦτον κατάγεσθαι τῶν στεμμάτων ἀκριβῶς δοκούντων, Ad hunc deduci stemmata, q. d. descendere. Bud. in Lex. κατάγειν τὸ στέμμα interpr. Ab origine gentis deducere. Idem in Comm. 381. dicit κατάγειν esse Deducere a capite ad finem, hunc ipsum locum afferens. Idem Bud. ibidem scribit κατάγειν pro Deorsum agere, theologicum esse verbum oppositum τῷ ἀνάγειν. [Vide Καταγωγὸς et Καταγωγικός.] ‖ Κατάγειν τὴν ναῦν, sub. εἰς λιμένα, eodem respectu dicitur pro Appellere navem s. Applicare, contrario autem a Latinis Subducere navem; sicut et cum ἀνάγειν τὴν ναῦν et ἀνάγεσθαι dicuntur qui e portu solvunt, contra Lat. Ad mare descendere. Eodem autem respectu quo dicitur κατάγω τὴν ναῦν, dicit Plut. in Themistocle, Εἰωθυῖαν ἄραν τὸ πνεῦμα λαμπρὸν ἐκ πελάγους κατάγουσαν. Idem in Solone, Κατάγοντες σαγήνην. Pass. κατάγομαι, Appello in portum s. applico, καταπλέω, ut ἀνάγομαι, Solvo e portu, ἀναπλέω. Vide Eust. 138. et alibi. Observavi tamen et κατάγειν εἰς θάλασσαν, sed nequaquam relatum ad navigationem. Herod. 3. Ὡς καὶ τὰ ῥεῖθρα τῶν διὰ τοῦ πεδίου ποταμῶν ῥεόντων αἵματος πλεῖον ἢ ὕδατος κατάγειν εἰς θάλασσαν, Adeo ut plus sanguinis quam aquæ in mare devolverent. Sed et Archimedes ap. Athen. 5. dicitur mirabilem illam navem εἰς θάλασσαν καταγαγεῖν, In mare deduxisse, vel devolvisse. Accipitur κατάγω pro Deduco, generalius etiam sumto. Dicitur et κατάγειν πομπὴν a Synesio Epist. 40., Καὶ ὅταν κατάγῃς ἐπὶ τῷ Λιβυκῷ τροχαίῳ πομπὴν ἐπινίκιον, Lat. dicitur Ducere pompam, non Deducere. Sic et Ducere triumphum, quod Plut. κατάγειν θρίαμβον, in Fabio, Καταγαγεῖν λέγεται θριάμβους ἐκ πολέμων μεγίστων ἐπιφανεστάτους, quod alii exponunt Reportasse: [Marcello 22. Ἐνισταμένων δὲ τῶν ἐχθρῶν τῷ Μαρκέλλῳ πρὸς τὸν θρίαμβον, ἐπεὶ καὶ πράξεις τινὲς ὑπολιπεῖς ἦσαν ἔτι περὶ Σικελίαν, καὶ φθόνον εἶχεν ὁ τρίτος θρίαμβος, συνεχώρησεν αὐτοῖς τὸν μὲν ἐντελῆ καὶ μέγαν εἰς τὸ Ἀλβανὸν ὄρος ἐξελάσαι, τὸν δὲ ἐλάττω καταγαγεῖν εἰς τὴν πόλιν: T. Graccho 1. Καὶ θριάμβοντι δύο καταγαγόντι.] Itidemque ap. Eum in Lycurgo, Καταγαγὼν ἐκ τοῦ πολέμου χρυσὸν, Qui e bello aurum reportavit. Citatur autem ex Herod. κατάγω στρατιὴν pro Castra moveo.

Κατάγω, Reduco. Quam signif. ex eo esse ortam puto, quod qui κατάγονται, Appelluut, sint reduces. Plut. Camillo, Καταγαγὼν τὴν πόλιν αὐτὴν εἰς ἑαυτὴν, Qui urbem in pristinum statum reduxit. Sed κατάγω dicitur peculiariter Reduco domum ab exilio, Reduco in patriam, quæ signif. frequentissima est ap. Thuc. Xen. Pausan. Thuc. 1, (111.) Φεύγων ἔπεισεν Ἀθηναίους ἑαυτὸν κατάγειν. Ibid. (26.) Τάφους τε ἀποδεικνύντες καὶ ξυγγένειαν, ἣν προϊσχόμενοι, ἐδέοντο σφᾶς κατάγειν. At cum genitivo φυγῆς affertur ex Isocr. Τῆς φυγῆς κατήγαγον τὸν δῆμον, Ab exilio populum reduxerunt. Thuc. autem κατάγειν junxit cum ἐπὶ dativum habente, 2, (95.) Καὶ Φίλιππον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ πολέμιον ὄντα μὴ καταγάγοι ἐπὶ βασιλείᾳ, pro Non reduceret in regnum, vel Non restitueret. Sic κατάγεσθαι dicuntur qui reducuntur in patriam.

Κατάγομαι, Deversor, Hospitor. Quod a Cicerone dicitur etiam Deducor, in Verr. (1, 25.), Parum laute deversari dicit, ad Philodamum deduci jubet: [1, 24. Deducitur iste ad Janitorem quendam hospitem, comitesque ejus item apud ceteros hospites collocantur. " Valck. Anim. ad Ammon. 201. (e Suida v. Ἰδιόξενος: Πρόξενος δὲ, ὁ ὅλης πόλεως ξένος, παρ' ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις κατάγονται. Cf. Phot. et Eust. ap. Kuster.) Ad Xenoph. Eph. 283." Schæf. Mss.] Æschin. (c. Ctes. 616.) Καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ὠρῳ κατήγου. Plut. in Amat. Narrat. Εἰς πανδοκεῖόν τι κατῆχθη. Vide Bud. Comm. 381.

[Κατάγω, " Charito 702. Musgr. Rhes. 883. Wakef. Phil. 303. 305. Jacobs. Anim. 154. Cattier. 80. Brunck. Aristoph. 2, 99. Porson. Med. p. 74. Heyn. Hom. 5, 8. 192. Lobeck. Ajac. p. 247. Κατάγομαι, Charito 81. Dorv. 441. Aristoph. Fragm. 223. Dionys. H. 1, 126. 5, 12. Kuhn. ad Pausan. 47. Apoll. Dysc. 46. Teuch. ad Xenoph. Eph. 205. Kœn. ad Greg. 77. Κατάγω χαρὸν, Dioscor. 16. Κατάγω exules, ad Diod. S. 1, 668. 2, 83. 306. Porson. Med. p. 74. Κατάγω εἰς πάτραν, Eurip. Phœn. 432. ubi v. Valck. p. 159. a. ad Phalar. 216. cf. Brunck. ad Eurip. Med. 1014. Orest. p. 174. Musgr. Med. 1015. Or. 149. ad Xenoph. Eph. 161. ad Diod. S. 1, 290. Lex. Herod. 176. Reduco domum, in patriam, in regnum, Act. Traj. 1, 97—99. 233. Valck. Diatr. 254. Appello in portum, Xenoph. Eph. 21. 26. ad Diod. S. 1, 707. ubi κατήχθη conf. cum καταηνέχθη. (Vide Ἀνάγω.) In portum develio, Wessel. ad Herod. 215. Κατάγω ναῦν, ad Herod. 455. ad Diod. S. 2, 464. Ruhnk. ad Vell. 317. (vide Etym. M. in Ἐπακτρὶς citatum.) Dionys. H. 3, 1394. Κατάγω ἐμπόρους, Polyb. 2, 417. (' Captivos abduco mercatores, nempe, mari captos, 5, 95, 4. adde 1, 83, 7. Scilicet κατάγειν ναῦν est Navim mari captam ex alto ad littus deduco, 4, 6, 1. 16, 6, 10. sic τὰ κατηγμένα πλοῖα, Naves captæ quæ in portum erant deductæ, 15, 2, 2. et οἱ κατηγμένοι, 3, 28, 3.' Lex. Polyb. ' Κατάγω, Abduco, Abigo. Hist. 4, 8, 33. Κατῆγεν, εἴ τι που λαμβάνοι ἀπ' Ἀθηναίων πλοῖον. Subduco naves e mari ad terram. K. A. 5, 1, 6. Εἰ πλοῖα κατάγοιμεν: 5, 1, 7. Οὓς ἂν καταγάγωμεν, nempe nautas cum navibus subductos: 5, 1, 10. Hist. 5, 1, 25. Τὰς ἐκ τοῦ Πόντου ναῦς Ἀθήναζε ἐκέλευε καταπλεῖν, εἰς δὲ τοὺς ἑαυτῶν ξυμμάχους κατῆγεν, Navigare permittebat, jubebat. Etiam Hist. 4, 8, 33. huc referri potest.' Lex. Xenoph.) Κατάγω νίκην, Dionys. H. 1, 371. 3, 1491. (' Κατάγω, Domum reduco, Domum reporto, Καράγοντες εἰς τὰς πατρίδας εἰρήνην ἀντὶ πολέμου, 5, 105, 2. Κάλλιστον θρίαμβον καὶ κάλλιστην νίκην τῇ πατρίδι κατάγων, 11, 33, 7. Pulcerrimam triumphi materiam patriæ attulit.' Lex. Polyb.) T. H. ad Thom. M. 188. (' Aristotelem ostendit Clemens Str. 5. p. 700. μέχρι σελήνης κατάγειν τὴν πρόνοιαν.') Κατάγω de lana, Valck. Anim. ad Ammon. 117. (vide Κάραγμα et Nostrum supra.) Filum deduco, ad Timæi Lex. 153. (vide Κάραγμα.) Καταγήοχα, ad Mœrin 147. (vide Ἄγω, et Εἰσάγω.)" Schæf. Mss.] " Καταγήοχα, Deduxi, Attice pro " κατῆχα." [" Notione maxime propria et nativa, Κατῆγε τὴν πτέρναν τῆς μηχανῆς ἐντὸς τοῦ τείχους, Caudam machinæ deorsum agebat, deorsum adducebat, 8, 8, 2." Lex. Polyb. Geopon. 11, 1, 10. Ὥσπερ διὰ σχοίνου ἀπὸ ὕψους κατάγει ἑαυτὴν, Seipsam velut per funiculum ex alto demittit. Etym. Gud.: Κατάγαγε· καράβαλε. Ἔστι κατάγω, ὁ βαρὺ ἀόριστος κατῆγον, καὶ διὰ τὸ μὴ εἶναι τὴν παραλήγουσαν φύσει μακράν. Κατάγεται τὸ ἱστίον, Schol. Apollon. R. 1, 567. " Quamplurima sunt verba, quorum significatio propria aut æque propria, atque aliæ vulgo notæ, rarissime occurrit, secundariæ atque tropicæ passim, ut Evenire pro Emergere, Horat. Od. 4, 4, 65. Deprimere et Deducere, De loco suo pressum sursum tollere, ap. Cic. et Gratium. Vide Gronov. Obs. 2, 13. Casaub. in Athen. 2, 8. Davis. ad Cic. de Fin. 5, 30. ut καθέλκειν et κατάγειν Chrys. T. 1. Op. P. 1. D. V. 521. D. 576. extr. et 577. B. Theoph. Sim. Hist. 3, 6." Abresch. Diluc. Thuc. 582. ubi plura alia verborum, sensu primario et minus usitato sumtorum, legi possunt exempla. Plut. Cimone 10. Τρόπον τινὰ τὴν ἐπὶ Κρόνου μυθολογουμένην κοινωνίαν εἰς τὸν βίον αὖθις κατῆγεν, Quasi fabulosam illam, quæ Saturni regno fuit, rerum communionem in orbem reduxit: 6, 616. Ὥσπερ εἰς λιμένα σκάφος ἀσφαλὲς καταγόντες, ubi Reisk. reposuit ἀσφαλῶς, de delphinis, Arionem in terram exponentibus. " Κατάγεσθαι ἐκ, κατάγειν et κατάγεσθαι τὸ γένος ἐκ. Theophan. Chronogr. 136. Οἱ δὲ Μαυρούσιοι ἐκ τῶν ἐθνῶν κατάγονται, οὓς ὁ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ ἐκ τῶν Φοινίκων χώρας—ἀπήλασεν: adde 220. c. Niceph. Bryen. 4, 1. Chrysost. Opusc. 2, 197. D. 217. A2. 665. A2. ἀνέλκειν τὸ γένος ἐκ Niceph. Bryen. 1, 21. et ἕλκειν τοῦ γένους τὴν σειρὰν Præfat. 5. τὸ γένος Theoph. Simoc. Hist. 7, 16." Abresch. Diluc. Thuc. 24. " Καταφέρειν τὸ γένος ἀπὸ est in Anonymi Prolegom. Rhet. ap. Fabric. B. G. 9, 593. Κατάγεσθαι quoque,

scripsit Chrys. Opp. 6, 364. c. Διαβαίνειν τὸ γένος εἰς τὸ αἱμά τινος est ap. Phot. Bibl. 420." Idem in Addendis p. 818. "Triclin. El. 1233. Οἱ ἐκ Πέλοπος καταγόμενοι." Valck. ad Scap. marg. Cf. Nostrum supra. Ælian. V. H. 13, 6. Ὅτι ἐν Θάσῳ δύο γένη φασὶν οἴνων γίνεσθαι, καὶ τὸν μὲν ἕτερον πινόμενον εἰς ὕπνον καταγειν εὖ μάλα βαθὺν, καὶ διὰ ταῦτα ἡδύν. J. Poll. 7, 29. Καὶ πῆρα, καὶ πίνιον καταγειν, καταγαγεῖν, κάραγμα, τὸ δ' αὐτὸ καὶ μίρνμα. Τῶν δὲ νέων τις Κωμικῶν Ἐπιγένης ἐν Ποντικῷ ἔφη· τρεῖς μόνους Σκώληκας ἔτι τούτους δ' ἔμ' ἅσον καταγαγεῖν: 1, 101. Καταγαγέσθαι, κατάραι, καταπλεῦσαι: 73. Οἰκῆσαι, ἐνοικῆσαι, κατάγεσθαι, *ἐγκατάγεσθαι, ἐνδιαιτηθῆναι, καταλῦσαι, ἐναυλίσαι, ἐναυλίσασθαι, καταλύσασθαι, καταυλίσασθαι, σκηνῶσαι, κατασκηνῶσαι. Mœris: Καταγώγιον καὶ κατάγεσθαι, Ἀττικῶς· κατάλυμα καὶ καταλύειν, Ἑλληνικῶς. "Scriptores erotici veterum exemplo κατάγεσθαι frequenter adhibuerunt. Xenophonti Ephesio restituit Hemsterh. Obs. Misc. V. 6. T. 2. p. 351." Pierson. Thom. M.: Καταγώγιον καὶ κατάγεσθαι, ὡσαύτως καὶ καταλύειν, κατάλυμα δὲ οὐδεὶς εἶπε τῶν ἀκριβῶν. "Κατάγεσθαι ap. purissimos scriptores est καταλύειν, Deversari. Ap. Lucian. in Macrob. 471. est καταχθεὶς, quod Schol. interpretatur ξενοδοχηθείς. Xenoph. in Sympos. Κατάγονται ἀεὶ παρά σοι οἱ κράτιστοι Λακεδαιμονίων. (Hic verbi κατάγω usus in Lex. Xenoph. desideratur.) Æschyl. Καὶ παρ' αὐτῷ κατήγου ἐν Ἴρᾳ, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἔφαγες." Bos. Verba, quæ Æschylo tribuit Bos., sunt Æschinis. Vide supra, ubi ea accuratius citata sunt. Hesych. Κατάγειν· ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἄγειν, ἢ καταλῦσαι. Καταγαγεῖν· καταφέρειν. Καταξόμενα· καταλυσόμενα. Phot.: Κατάξεται· καταλύσει. Phot. Κατάγεσθαι· τὸ καταλύειν. Οὕτως φασὶν Ἀττικοί. Glossæ: Κατάγομαι· Deducor. Καταγόμενοι· Reduces. Κατάγω· Deduco, Applico, Adveho. Κατάγει· Præponderat, Obducit. Καταλύω· κατάγομαι, Devertor. Κατάγω proprie de iis usurpatur, qui navi vehuntur; καταλῦσαι autem, qui curru, ut tradit Schol. Thuc. 1, 136. Καταλῦσαι μὲν, κυρίως ἐπὶ τῶν ὀχουμένων ἐπὶ ἅρματος· κατάγειν δὲ, ἐπὶ νεώς: atque ex eo Suidas v. Καταλῦσαι. Ælian. V. H. 7, 17.: Ἀφικόμην, εἶπεν, ὡσπερανεὶ πρὸς πανδοκεία ἀγαθὸν, παρ' ᾧ κατήγετο Πλάτων. Suidas: Κατάγονται· ξενοδοχοῦνται. Καὶ ἐν αὐτῷ κατάγονται, καὶ ξενίων τυχόντες ἐπανῆλθον. Idem: Κατάγειν. Ἄνδρας περιφανεῖς *στεφηφορεῖν, καὶ στεφάνους κατάγειν, τέκνων αὐτοῖς ἀπολωλότων. Κατάγειν, καὶ τὸ τοὺς πεφευγότας εἰς τὰς ἑαυτῶν πατρίδας ἀποκαθιστᾶν. Ὁ δὲ ἐπειρᾶτο κατάγειν τοὺς ἐκπεπτωκότας, Ξενοφῶν (K. A. 1, 1, 7. "Plenius 1, 2, 2. Τοὺς φυγάδας καταγάγοι οἴκαδε: 7, 3, 8. et Ages. 2, 21. Hist. 1, 1, 20. κατάξειν αὐτοὺς, Effecturos esse ut iis liceret: 2, 2, 12. τοὺς φυγάδας κατάξαντας, margg. καθέντας: 4, 4, 15. 5, 2, 9." Lex. Xenoph.) Κατήχθη· ἐς τὴν πατρίδα ἐπανῆκε. Κατήχθη τε γὰρ ὁ Ἀντίπατρος, καὶ ἔτυχε γάμου περιφανοῦς καὶ πλούτου, καὶ παῖδας ἔσχε, καὶ ἐς γῆρας ἀφίκετο εὐπορμόν τε καὶ ἀξιόζηλον. "Καράγομαι, Devertor aliquo, hospitandi gratia, vel Commorari alicubi. Καταγομένων εἰς τὴν οἰκίαν, 1190, 25. 1218, 19. Μηδεπώποτε ὡς τοῦτον κατάγεσθαι, Hospitio ejus nunquam uteretur, 1242, 12. Κατήγετο παρὰ τούτῳ κἀκεῖνος, 1242, 14." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Fragmentum Lexici, ab Hermanno in Gr. Gr. 348. editum: Κατάγεσθαι καὶ καταίρειν ἐπὶ νηὸς, ὅταν ἀπὸ πελάγους εἰς λιμένα ἔρχηται· ἀνάγεσθαι δὲ καὶ ἀπαίρειν, ὅταν ἀπὸ λιμένος πρὸς πέλαγος. Παράδειγμα τοῦ καταίρειν παρ' Ἀριστείδῃ· Πολλαὶ γὰρ ἂν πελάγη περάσαις, καὶ πολλοὺς ἂν εἰς τόπους καὶ λιμένας κατάραις. Τοῦ δὲ ἀπαίρειν παράδειγμα παρὰ τῷ αὐτῷ· Οἱ κυβερνῆται καὶ πρὶν ἀπαίρειν κάθηνται στοχαζόμενοι περὶ τῶν πνευμάτων. Τὸ δὲ κατάγεσθαι καὶ ἀνάγεσθαι διπλῆν ἔχουσι τὴν σημασίαν· μίαν μὲν, ἣν εἴπομεν, δευτέραν δὲ, τὸ μὲν κατάγεσθαι ἀντὶ τοῦ ξενίζεσθαι παρά τινος, τὸ δὲ ἀνάγεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀναστρέφεσθαι. Ἀπὸ τούτων γίνονται ὀνόματα καταγωγὴ, ἡ ξενία καὶ ὁ κατάπλους, ἀναγωγὴ δὲ, ὁ ἀνάπλους καὶ ἡ ἀναστροφή. Idem p. 350.: Καταγαγεῖν λέγεται καὶ τὸ καταβαλεῖν ἄνωθεν κάτω. Καταγαγεῖν καὶ τὸ ἀνακαλέσασθαί τινα ἐπὶ ἐξορίας, ὡς παρ' Ἀφθονίῳ· Ἀθηναῖον γὰρ ἐλληνικὸν καταγαγον τὸν Ἀμύνταν. Libellus de Constr. Verb. ap. Hermann. l. c. 360.: Ἄγω· τὸ παιδεύω καὶ διδάσκω, αἰτιατικῇ. "Καὶ ἀνάγει ὁ κυβερνήτης τὴν ναῦν, ὅταν ἀπὸ λιμένος ἐπὶ πέλαγος ἀφῇ. Ἀνάγω καὶ τὸ ὑπομιμνήσκω, οἷον, Ἀνάγει τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ ἑαυτοῦ, δοτικῇ. Ἀνάγω καὶ τὸ εἰς ὕψω ἄγω, αἰτιατικῇ. Κατάγω· τὸ εἰς λιμένα τὴν ναῦν ἐνορμίζω, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Δημοσθένης· Καὶ ἐπὶ Θετταλίας τὰς ναῦς κατάγοντες, ἐνέτυχον Ἡρακλεῖ. Κατάγει καὶ τὸ μεταβιβάζει κυρίως ἀπὸ ψυχῆς καὶ ὑπεροψίας εἰς πατρίδα. Tittmanni Technoll. Mss.: Ἀνάγω· τὴν ναῦν ἐπὶ *ἀναπλεύσεως, οὗ τὸ ἐναντίον κατάγω, ὅταν τῷ λιμένι προσίσχῃ. Κατάγω καὶ ἐπὶ ἐλαττώσεως μεγέθους ἀξιωμάτων καὶ καθαιρέσεως, οὗ τὸ ἐναντίον κατάγω, (aliquid vitii hic latet. An leg. οὗ τὸ ἐναντίον ἀνάγω? Ἀνάγω enim est Ad honores eveho. Vide Nostrum in Ἀνάγω.) Ἀνάγομαι δὲ καθητικῶς τὸ ἀναπλέω, ἤτοι τὸ ἐκ λιμένος εἰς πέλαγος πλέω, οὗ τὸ ἐναντίον κατάγομαι. Λέγεται δὲ τὸ κατάγομαι καὶ ἐπὶ τοῦ καταγωγίου, ἀντὶ τοῦ καταλύω. Eust. 138.: Ὅτι ὥσπερ ἀναβαίνειν, οὕτω καὶ ἀνάγεσθαι, τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλέειν, οὗ τὸ ἀνάπαλιν, καταπλέειν τε καὶ κατάγεσθαι, ὡς ἄνω γῆς κειμένου καὶ οὕτως ἀναβαινομένου τοῦ πλεομένου ὕδατος, διὰ τὸ ὑψοῦ κεῖσθαι, καθὰ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ Ὑψοῦ ἐν νοτίῳ δηλοῖ ὁ ποιητής: 624. Τὸ δὲ καταξέμεν, ἤγουν καταγαγεῖν, ᾠκείωται τῇ ἡνεμοέσσῃ Τροίῃ· ὁ γὰρ ἐκεῖθεν ἥκων εἰς τὸν ναύσταθμον, καταβαίνειν καὶ κατάγεσθαι καὶ κατέρχεσθαι λέγεται κατὰ *κυριολεξίαν· ἀκολούθως δὲ πάλιν ὁ ἐκεῖθεν πλέων, καὶ μὴ εἰς πλέον γινόμενος τοῦ *κατωφορεῖσθαι, ἀναβαίνει καὶ ἀνάγεται ὥσπερ καὶ ἀναπλέει, καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη. (Cf. Hes. in Ἀναγωγὴ citatum.) Αὐτὰ δὲ καὶ τὰ κατὰ τοὺς παλαιοὺς σφαιροειδὲς τῆς θαλάσσης ἐμφαίνει, δι' οὗ συντονίμενης τρόπον τινὰ, ἀναβαίνει ναῦς ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἀναπλέει, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως: 968. Τὸ δὲ ὕψι ἐπ' εὐνάων ὁρμίσομεν, ὅπερ ἀλλαχοῦ ὑψοῦ ἐν νοτίῳ φησὶν, ἐρρέθη διὰ τὸ ὑπερυψῶσθαι τὸ *παραιγίαλον ὕδωρ τῆς ὑποκειμένης ψάμμου ἢ γῆς· ὅθεν καὶ ἀναγωγὴ ὁ ἀνάπλους, καὶ ἀνάγεσθαι μὲν, τὸ ἐξ ὅρμου ἀναπλέειν, κατάγεσθαι δὲ, τὸ καταπλέειν καὶ προσορμίζεσθαι: 1495. Ἰστέον δὲ ὡς ἐκ τοῦ Κατήγαγε φρόνιν, ὡς προσεχῶς ἐρρέθη, ἔλαβον ἀρχὴν οἱ μετ' Ὅμηρον λέγειν, Κατήγαγεν ὁ δεῖνα θρίαμβον, ἤγουν προῆλθε μετὰ θριάμβου, (vide Plut. supra citatum; adde Cass. Dion. 75, 100. Θρίαμβόν τε ἀπ' αὐτοῦ κατήγαγε, E quo triumphavit:) 1888. Ἐν τούτοις δὲ, (ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συβώτης Τρεῖς σιάλους κατάγων, οἳ ἔσαν ἐν πᾶσιν ἄριστοι,) κεῖται καὶ τὸ κατάγειν ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἄγειν· συβώτης γὰρ τρεῖς σιάλους κατάγει, ὡς εἴρηται· ἴσως δὲ καὶ ἄλλος, ὡς ἀπὸ ὄρους κατάγει. Apollon. Lex.: Κατάγει· ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἀπάγει. "Mallem κατάγειν, ut habetur in Hes. et ex Apollonio, quamvis contra fidem Ms. Codicis, affert Albert. Nusquam enim in Homero κατάγει, sed Il. E. 26. Δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας. (Pseudo-Did. Κατάγειν· ἄγειν. Διὰ τοῦτο ἐμφαίνει, ὅτι ἐν κοιλοτέρῳ τόπῳ ἦν τὸ ναύσταθμον.) Idem occurrit Il. Φ. 32." Villoison. "Act. 16, 11. Ἀναχθέντες, v. nauticum est, et hac in re proprium. Naves, quæ e portu in altum provehuntur, dicuntur ἀνάγεσθαι: quæ contra e mari in portum devehuntur, vulgo κατάγεσθαι et Atticis dicuntur καταίρειν. Lege Bos. Exerc. SS. 87. Albert. Obss. 271. Aoristum 1. ἀναχθῆναι hunc in sensum frequentat Luc. Atticistis hac in re minus probatum." Select. e Valck. Schol. in N. T. 1. 332. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Κατάγειν τὰ πλοῖα· ληστεύειν, ἐπεὶ οἱ λησταὶ ἐκδησάμενοι τὰ τῶν πολεμίων πλοῖα κατάγουσιν εἰς τοὺς οἰκείους λιμένας καὶ ληστεύουσιν. Suid. et Phot.: Κατάγειν τὰ πλοῖα· Δημοσθένης ἐν ἡ Φιλιππικῶν, ἀντὶ τοῦ ληΐζεσθαι καὶ κακοῦν, καὶ μὴ ἐᾶν τοὺς πλέοντας ὅποι (ὅπου, Phot.) βούλοιντο πλεῖν, (Anglice dixerimus, To proceed on their voyage, to the place of their destination,) ἀλλ' εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς λῃστεύουσι κατάγειν. Harpocr.: Κατάγειν τὰ πλοῖα· Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν. Κατάγειν τὰ πλοῖα λέγεται ἀντὶ τοῦ ληΐζεσθαι καὶ κακοῦν, καὶ μὴ ἐᾶν τοὺς πλέοντας ὅπου βούλονται (l. βούλοιντο, e Suida et Photio. Et sic Salmas. mox citandus habet) πλεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς λῃστεύουσι κατά-

γειν, ὡς καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ Κατὰ Λεωκράτους δηλοῖ. "Cum Aldus ediderit βιάζεσθαι καὶ κακοῦν, nec aliter legatur in Ms. Mediceo, non intelligo, cur Maussacus mutaverit prius verbum in λῃΐζεσθαι, quod et sequuntur recentes Edd. sine ulla justa causa, (forte quia in Suida, qui Harpocrationis verba descripsit, est λῃΐζεσθαι καὶ κακοῦν.) Nam vides egregie Harpocr. velle innuere, quousque se extendat signif. hujus locutionis ap. historicos, nempe ut a cursu cogant deflectere, et in potestatem portumque piratarum deducant. Quod notabilius est, in Ms. Mediceo non legitur εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς λῃστεύουσι κατάγειν, etsi illa sint commoda, sed omittitur v. οἰκεῖα, et quidem doctissime, vel ut iste dativus notet illuc abigere captas naves, ut sint commodo et lucro prædonibus, vel ut χωρία τοῖς λῃστεύουσι dicatur, ut ap. Stephanum in v. Ἄβαι ostendi recte dictum, "Ἄβαι· πόλις Φωκεῦσι." Jac. Gronov. "Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν,— Λυκοῦργος ἐν τῷ Κατὰ Λεωκράτους. Demosth. ἐν τῷ Περὶ Εἰρήνης in fine (63. Reisk.) Καὶ Βυζαντίους κατάγειν τὰ πλοῖα, supple παρακεχωρήκαμεν, (vel ἐῶμεν, cum Reiskio.) Et in Or. Περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ, quam hic designat Harpocr.: Καὶ Διοπείθης ἀδικεῖ κατάγων τὰ πλοῖα. Item ἐν τῷ Περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον Συνθηκῶν (217. Ἔστι γάρ που ἐν ταῖς συνθήκαις, τὴν θάλατταν πλεῖν τοὺς μετέχοντας τῆς εἰρήνης, καὶ μηδένα κωλύειν αὐτούς, μηδὲ κατάγειν πλοῖον μηδένα τούτων· ἐὰν δέ τις παρὰ ταῦτα ποιῇ, πολέμιον εἶναι πᾶσι τοῖς τῆς εἰρήνης μετέχουσιν. Οὐκοῦν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὑμεῖς μὲν ἐναργέστατα ἴστε τοῦθ' ὑπὸ τῶν Μακεδόνων γεγενημένον· εἰς τοῦτο γὰρ παρανομίας ἦλθον, ὥστε εἰς Τένεδον ἅπαντα τὰ ἐκ τοῦ Πόντου πλοῖα κατήγαγον: ad Læptin. 480. Ἂς ἁπάσας εἰς τοὺς ὑμετέρους λιμένας κατήγαγεν. Κατάγειν τὰ πλοῖα, Piraticam exercere, Naves ex alto ad litus deducere, cogere invitas ad appellendum ad oram tuam, non quo ipsæ tendebant, sinere procedere, s. ut illinc summas merces, quibus tu ipse indigeas, e. c. species annonarias, s. ut cogas tibi certa vectigalia dependere: 1207, 27. simpliciter est Aliquo abducere navi, Εἰς Χῖον ἐπέτρεψαν τὰ χρήματα καταχθῆναι, Pervehi, Devehi, pro simplici ἀχθῆναι, 941, 23. 942, 8.' Reisk.) Sic Dionys. 7. p. 440. Ἀποπλέοντας οἴκαδε Ἀντιάται πειρατήριον στείλαντες κατήγαγον. Livius in simili dixit Devehere p. 153. Locus Lycurgi est initio orationis, Καταχθεὶς δὲ καὶ ἀφικόμενος εἰς Ῥόδον. Polyb. p. 84. Τῶν Καρχηδονίων τοὺς πλέοντας ἐξ Ἰταλίας εἰς Λιβύην καὶ χορηγοῦντας τοῖς πολεμίοις καταγόντων ὡς αὐτούς: et 275. (Vide Lex. Polyb. et Lex. Xenoph. supra.) Et Polyæn. 1. de Polycrate: Πολυκράτει Σαμίῳ καταθέοντι τὴν Ἑλληνικὴν θάλατταν ἔδοξεν εἶναι στρατηγικὸν, εἰ κατάγοι κατὰ τῶν φίλων, l. καὶ τὰ (neque aliter e Mss. legit Casaub. et nuperus Polyæni editor Corai.) Polyb. 5. p. 434. Καὶ πλεύσαντες ὡς ἐπὶ Μαλέας ἐλῃΐζοντο καὶ κατῆγον τοὺς ἐμπόρους. Casaub., Mercatores ad terram deducunt, et 690. τὰ κατηγμένα πλοῖα, In quibus erant commeatus Romanorum, Quibus potiti erant Carthag. ut dicit 689. (Cf. Lex. Polyb. supra.) Hyginus Poët. Astron. de Delphino: Navicularii spe prædæ inducti navem avertere voluerunt. Strabo 4. Πρατόμενοι τοὺς ἀναπλέοντας καὶ τοὺς καταγομένους, Vectigal ab ascendentibus et descendentibus exigentes. Ἀνάγειν etiam Strabo sæpe. Sic 5. Εἰσπλεῖ καὶ ἀνάγεται μέχρι τῆς Ῥώμης, Subvehitur. Et 17. Τελωνῶν τῶν καταγομένων καὶ ἀναγομένων, Quæ importantur et exportantur. Εἰσαγωγεὺς et *ἐξαγωγεὺς eodem libro. Ἀνάγειν Thuc. sæpe lib. 2." Vales. "Verba Demosthenis Or. ad Polyclem, Βυζάντιοι καὶ Καλχηδόνιοι κατάγουσιν τὰ πλοῖα, non recte Interpretes accipiunt. Nec melius Aristotelis Œcon. 2. de iisdem Byzantiis, Ἐν σιτοδείᾳ γενόμενοι καὶ ἀπορούντες χρημάτων κατήγαγον τὰ πλοῖα τὰ ἐκ Πόντου. Non enim κατάγειν τὰ πλοῖα est Naves deducere, aut Exceptare. Nec etiam recte Harpocr. interpretatur, λῃΐζεσθαι καὶ κακοῦν, καὶ μὴ ἐᾶν τοὺς πλέοντας, ὅπου βούλοιντο, πλεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς λῃστεύουσι κατάγειν. Quæ expositio nullo modo convenit duobus illis auctorum locis, quæ attulimus. Byzantii cum laborarent annonæ caritate et pecuniæ inopia, onustas frumento naves, quæ e Ponto Athenas, aut in alias Græciæ regiones navigabant, eas ad suos portus appellere, et frumentum ap. se divendere cogebant. Illud igitur est, quod dicit Harpocr., μὴ ἐᾶν τοὺς πλέοντας, ὅπου βούλοιντο, πλεῖν, Non permittere mercatoribus, quo velint, suas importare merces, sed cogere invitos, quod portarent, ubi nollent, exponere, et vendere. Non tamen animo prædandi hoc faciebant, sed ut in necessitate ipsi potius haberent, quam illi, ad quos ea invehere destinaverant naviculatores. Nam et Byzantii ap. Aristot. mercatoribus, quorum τὰ πλοῖα κατῆγον, Naves ad suos portus ac navalia adducebant, ægre id ferentibus, non solum pretii tardius soluti usuras dextantes solvebant, τόκους ἐπιδεκάτους, sed etiam ultra legitimum pretium, quo frumentum suum distraxerant, decimam pendi jubebant ab his qui emerant. Ut si quis decem drachmis modium frumenti a mercatore emisset e venditionis pacto, undecim solveret. Quarum solutionem si differret, τόκους ἐπιδεκάτους præstare debebat, h. e. in decimam sortis partem. Sic enim intelligenda hæc Aristot. verba: Ἐν σιτοδείᾳ δὲ γενόμενοι καὶ ἀποροῦντες χρημάτων, κατήγαγον τὰ πλοῖα τὰ ἐκ Πόντου, χρόνου δὲ γενομένου; τῶν ἐμπόρων ἀγανακτούντων, ἐτέλουν αὐτοῖς τόκους ἐπιδεκάτους, τοῖς δὲ ὠνουμένοις τι ἔταξαν χωρὶς τῆς τιμῆς διδόναι τὸ ἐπιδέκατον. Quæ perperam accepta viris eruditissimis. Κατάγειν τὸ πλοῖον est proprie ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἄγειν, In navalia deducere vel subducere naves. Inde κατάγειν τὰ πλοῖα dicebantur, qui mercatores ad sua appellere adigebant, cum id facere possent. Byzantii transeuntes per Bosporum naves frumentarias in annonæ caritate ad se diverti, et frumentum venum exponere compellebant, non ut eas spoliarent, sed ut suæ necessitati succurrerent, emto inde frumento, quo carebant, usuris etiam pretii non soluti constitutis, quia et numaria inopia premebantur." Salmas. de Modo Usur. 219.]

[Κατάγω, Deduco aquam. Suid.: *Κορβανᾶς· παρὰ Ἰουδαίοις ἱερὸς θησαυρός. Πιλάτος τὸν ἱερὸν θησαυρὸν εἰς καταγωγὰς ὑδάτων καναλίσκων, παραχὴν ἐκίνησε· κατῆγε δὲ ἀπὸ τετρακοσίων σταδίων, καὶ παραστήσας στρατιώτας, πολλοὺς ἀπέκτεινεν. Sic edidit Kust. sicque verborum ordo postulat, at in Ed. Mediol. est *Κορβονᾶς. Zonar.: *Κορβωνᾶς· τὸ θησαυροφυλάκιον, τὸ *ὡροδοχεῖον, τὸ γαζοφυλάκιον, γάζα γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις ὁ πλοῦτος καλεῖται. "Infra rectius, Κορβανᾶς· ὁ θησαυρός. Matth. 27, 6." Tittmann. "Joseph. B. J. 2, (9, 4.) p. 789(=167.) Μετὰ δὲ ταῦτα παραχὴν ἑτέραν ἐκίνει (Πιλάτος), τὸν ἱερὸν θησαυρὸν, καλεῖται δὲ Κορβωνᾶς, (sic vulg. sed Ms. Lips. et Lug. Bat. Κορβανᾶς, ut ediderunt Hudson. et Havercamp.) εἰς καταγωγὴν ὑδάτων ἐξαναλίσκων· κατῆγε δὲ ἀπὸ τετρακοσίων σταδίων. Hinc Suid. sua descripsisse apparet." Kust. "Sectionem totam laudat Euseb. H. E. 2, 6. ubi κατῄει legit." Hudson.]

[Κατάγω δάκρυα. Jer. 9, 17. Καταγαγέτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν δάκρυα, Deducant oculi vestri lacrymas.]

[Κατάγω. Synes. Hymn. 6. p. 86. Σὲ γὰρ ἀρχὰν γενέτας ἔδωκε κόσμοις Κατάγειν ἐκ νοερῶν ἀώματι μορφάς. Vertitur, Ut deduceres corporibus formas ex intellectualibus.]

[Κατάγω, "Deduco, Dejicio, Deturbo, Facio descendere. Ps. 30, 22. Καταχθείησαν εἰς Ἅιδου, Deturbentur in infernum. Gen. 39, 1. Οἱ κατήγαγον ἐκεῖ, Qui illum eo deducebant. Gen. 42, 38. Καταξετέ μου τὸ γῆρας μετὰ λύπης εἰς Ἅιδου, Descendere facietis senectutem meam cum dolore in sepulcrum. Vide et 1 Reg. 2, 6. 3 Reg. 2, 6. Ps. 55, 7. Ἐν ὀργῇ λαοὺς κατάξεις, In ira populos deturbabis. Vide et Ps. 54, 25. Amos. 9, 2. Abd. v. 3. et cf. Bos. Proleg. in lxx. Intt. c. 3." Biel. Thes. Eurip. Med. 983=1004. ΠΑΙ. Θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. ΜΗ. Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ. "Schol. Ἄλλους κατάξω· τὸν ἐσόμενον τῶν παίδων φόνον πάλιν *προσδίρεται, ἀσήμως δὲ, ὑπὲρ (sic Matthiæ pro vulg. ὑπὸ) τοῦ μὴ συνιέναι τὸν παιδαγωγόν· τὸ μὲν οὖν ἄλλους ἀντὶ τοῦ τούτους, τὸ δὲ κατάξω ἀντὶ τοῦ πέμψω εἰς τὸν Ἅιδην. Recte κατάξω explicat

Grammaticus. Plenius Eurip. Alc. 24. Ἤδη δὲ τόνδε Θάνατον εἰσορῶ πέλας Ἱερέα θανόντων, ὃς νιν εἰς Ἀΐδου δόμους Μέλλει κατάξειν. Admisso κάρα τοι, nascitur ἐπιλῃ ἔννοια, cum alio sensu Medeæ verba accipiat Pædagogus, atque ipsa proferat. Initio versus legebat Duport. teste Barnesio, Ἀλλ' οὓς κατάξω, Sed quos ego liberos perdam. Sic etiam Scaliger. Idem sibi quoque in mentem venisse testatur Reisk., qui addit:—'Forte quoque καταλείψω leg. est pro κατάξω, quod, quamvis videatur Medeæ sententiæ congruere, non tamen convenit Pædagogi responso. Et ne ipsi quidem Medeæ sententiæ respondet κατάξω, nisi velis per κατάξω εἰς Ἅιδου interpretari, quod durum et insolens est. Nam κατάγειν alias et proprie est In patriam reducere.' Vides eum non longe a vera scriptura abfuisse." Elmsl. Quod Reisk. de hoc usu verbi κατάγειν tanquam insolenti, pro Facio descendere in infernum, dixit, ex Eurip. ipso Elmsl. jam refutavit. Vide et Nostrum supra. Cf. Paul. ad Rom. 10, 6. ubi κατάγω τῷ ἀνάγω opponitur: Μὴ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸν οὐρανόν; τοῦτ' ἔστι Χριστὸν καταγαγεῖν. ('Christum e cœlis in has terras deducere,' Schleusner.) Ἢ, Τίς καταβήσεται εἰς τὸν ἄβυσσον; τοῦτ' ἔστι Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ἀναγαγεῖν. Vide Plut. in Numa ap. Nostrum supra: Sapient. 16, 13. et Schleusner. Lex. v. Ἀνάγω. Suid.: Γοητεία δὲ, ἐπὶ τῷ ἀνάγειν νεκροὺς δι' ἐπικλήσεως. Vide Sturz. de Vocabuli Γόης Signiff. Comment. Philol. in Novis Actis Societatis Lat. Jenensis, ab Eichstädtio editis, 1, 72. Zonar.: Γοητεία, φαρμακεία, καὶ μαγεία ἡ δι' ἐπικλήσεως ἀνάγουσα τὸν νεκρόν. Punctum post μαγεία ponendum est; quæ enim id sequuntur, ad articuli caput Γοητεία pertinent. Vide et quæ notavimus in Ἀνάγω et Ἀναγωγή.]

[Κατάγω εἰρήνην, εὐνομίην, πλοῦτον, ὑγίειαν. Orph. Hymn. 40=39. Ἔλθε, μάκαιρ', ἀγνὴ, καρποῖς βρίθουσα θερείοις, Εἰρήνην κατάγουσα, καὶ εὐνομίην ἐρατεινὴν, Καὶ πλοῦτον πολύολβον, ὁμοῦ δ' ὑγίειαν ἄνασσαν: 67. Ἰητὴρ πάντων Ἀσκληπιὲ, δέσποτα Παιὰν, Θέλγων ἀνθρώπων πολυαλγέα πήματα νούσων, Ἡπιόδωρε, κραταιὲ, μόλοις κατάγων ὑγίειαν, Καὶ παύων νούσους χαλεπὰς, θανάτοιό τε κῆρας.]

[" Κατάγω, proprie Deduco aliquem e loco vel regione altiore et sublimiore in depressionem, Deorsum duco. Etiam simpliciter Deduco, Duco, sine ullo ad locum altiorem respectu. Act. 9, 30. Κατήγαγον αὐτὸν εἰς Καισαρείαν, Deduxerunt eum Cæsaream: 22, 30. Καταγαγὼν τὸν Παῦλον, Paulum deductum: 23, 15. 20. 28. Plutarch. Cic. 867. e." Schleusner.]

Καταγωγὴ, ἡ, Appulsus in portum, Applicatio. Aristides, Ἔτι δὲ αὐτοῖς οὖσιν ἐν πλῷ, καὶ μικρὸν πρὸ τῆς καταγωγῆς. || Est etiam Reditus exulum in patriam, κάθοδος εἰς τὴν πατρίδα. || Item, Mansio et deversorium. Statio, ap. Herodotum (5, 52. 6, 35.) et Appian. inquit Bud. Sic Herodian. 4, (1.) Οὔτε γὰρ καταγωγαῖς ταῖς αὐταῖς ἐχρῶντο, οὔτε συνεστιῶντο ἀλλήλοις. Est præterea καταγωγὴ ap. Lucian. Sedes, i. e. Locus sedendi, Bud. [Lucian. 2, 562. Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κἀκ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευησάμενοι, ἠγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι, ubi F. G. " Καταγωγὴν, Sedem, Deversoriolum." Vide J. Poll. 1, 99. infra. " Ad hæc ita notavit Pater. Vertunt jam ab Erasmo Res quasdam importatas in portu spectassemus, in eumque e navi subduxissemus, emimus. Imo καταγωγὴ, κατάλυμα, πανδοκεῖον, οἴκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt, et eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, h. e. In forum urbis profecti. Hes. Ἀγοράζειν· ἐν ἀγορᾷ διατρίβεσθαι. Aristoph. Lys. p. 860. (v. 633.) Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι. Thuc. 6. p. 214. Καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν, ubi Schol., perinde ut Hes., interpretatur. Herod. Melpom. 78. Ἔχων δ' ἂν ταύτην Græcum vestem, ἠγόραζε: 164. Καὶ μιν Βαρκαῖοί τε ἄνδρες καταμαθόντες ἀγοράζοντα, κτείνουσι: Euterpe 35. Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, etsi hic vertant, Negotiantur. (Adde Salmas. de Usur. 339.)" J. G.] || Καταγωγὴ, Vestimenti quoddam genus secundum nonnullos Grammaticos, quod ab Hesychio καταγωγὶς appellatur, cui et alia significat hæc vox. [Vide Καταγωγίς. Idem Hes.: Καταγωγή· κατάλυσις, κατάλυμα, πανδοκεῖον, οἴκημα. Suid.: Καταγωγή· παρὰ Ἡροδότῳ (ll. cc.) πανδοκεῖον. Καταγωγῆς· ἀναπαύλης, δεξιώσεως. Ὁ δὲ εἴς τινος πανδοκέως ἐλθὼν, ἠξίου τυχεῖν καταγωγῆς, ὁ δὲ ἐδέξατο, καὶ πῦρ ἐξέκαυσε. Petiit ut hospitio exciperetur. Vide et Phot. in Καταγώγιον citandum. J. Poll. 1, 73., Φέρε δὴ καὶ περὶ οἴκου φράσωμεν· οἶκος, οἰκία, οἴκησις, οἰκητήριον, ἐνοικητήριον, καταγωγὴ, καταγώγιον, ὑποδοχὴ, κατάλυσις, κατάλυμα, καταλυτήριον, ξενὼν, αὐλὴ, ἐνδιαίτημα, τάχα δὲ καὶ καλύβη, καὶ σκηνή: 99. Χωρία ἐπιθαλαττίδια, οἷς ἐστὶ προσχεῖν, ἀκτὴ, ἠὼν, αἰγιαλὸς, χηλὴ, ὕφορμος, ὅρμος, λιμὴν, ἢ καταγωγή. ('Καταγωγὴ significat modo Ipsum portum, modo Navium appulsum et subvectionem in portum: Thuc. 6, 42. Ἵνα μήτε ἀναπλέοντες ἀπορῶσιν ὕδατος, καὶ λιμένων, καὶ τῶν ἐπιτηδείων ἐν ταῖς καταγωγαῖς, Schol. explicat de Portu, ἐν λιμέσι, sed mihi posterior ibi magis quadrare videtur explicatio.' Kuhn. Versio Lat., In deversoriis, ad quæ appellerent. Cf. Lucian. supra, et Xenoph. in Καταγώγιον citandum. 'De v. καταγωγὴ vide J. Poll. 1, 99., quæ uti hic τῷ ὁρμίζεσθαι juncta, sic κατάγεσθαι in Aristide 1, 44. adde p. 41. et 212. Schol. expl. per λιμὴν, quod præcedit. Kuhn. malebat sumere pro Navium appulsu et subvectione in portum. Et potuisset Schol. exponere κατάπλοις, ἐλλιμενίσεσι.' Abresch. Dilue. Thuc. 612. Eustath. 1519. Τὸ δὲ ἀμφίδυμοι καθ' ἱστορίαν εἴρηται καὶ αὐτὸ, δηλοῖ δὲ τοὺς οἷον διδύμους, διὰ τὸ ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχειν εἰσδύσεις, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, καταγωγάς.) 102. Τὰ δὲ ὀνόματα, καταίρουσι μὲν, καταγωγὴ, κατάπλουσι, κάταρσις· ἀναγομένοις δὲ, ἀναγωγὴ, ἔκπλους, ἄπαρσις. (Ubi vertitur, Appulsus.) 3, 58. Τὸ μέντοι ξένον ὄντα εἰς ἄλλην πάλιν ἐλθεῖν, ξενοῦσθαι, καὶ ἐπιξενοῦσθαι ἔλεγον, ὅθεν καὶ τὴν καταγωγὴν, ξενῶνα: 9, 39. Καί που καὶ ἐργαστήριον, καὶ καταγωγαὶ, Tabernæ. Glossæ: Καταγωγή· ἐπὶ τῶν καταπλεόντων, Advectio. Γένους καταγωγή· Procreatio, Prosapies. Vide Nostrum et Abresch. in Κατάγω. " Ad Charit. 441. Heyn. Hom. 5, 233. Ad Mœrin 75. ad Diod. S. 1, 333. (de Siculis, ' Τῆς μὲν γὰρ Κόρης τὴν καταγωγὴν ἐκαίησαντο περὶ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τὸν τοῦ σίτου καρπὸν τετελεσιουργῆσθαι συνέβαινε. Videtur καταγωγῆς vocabulum solenne hac in re fuisse. Veneris quidem certe καταγωγὴν Erycini, cum suam in urbem eam redire sibi persuadebant, observabant, καταγώγια propterea eum diem appellantes, quemadmodum eum, quo in Africam abire putabatur, ἀναγώγια ap. Athen. 9, 11. Atque haud scio, an huc pertineat Hes. Κοραγεῖν· τὸ τὴν Κόρην ἁπαγεῖν, ut sacrum sit verbum, quo raptum abductamque Proserpinam designent. Ipsa solennitas a Proserpina Κόρῃ, Syracusis Κούρεια, seu, quod verius, Κόρεια dicebatur, Plutarcho Dion. 982. e. auctore, quo nomine et ludi per Arcadiam erant, obiter memorati a Criticis veteribus ad Pind. Olymp. 7. extr.' Cf. Nostrum in Κοραγέω. Hes. Κορεία· θεραπεία, καλλονὴ, ἢ θυσία τῇ Κόρῃ τελουμένη, ubi confunduntur ἡ κορεία, et τὰ Κόρεια. Vide Nostrum et nostra in Ἀναγωγή.) Ad Timæum 231. (' Lex. Rhet. Ms.' in Bekkeri Anecd. Gr. 304. ' Σηκὸς· ὁ σηκὸς σημαίνει ποτὲ μὲν περίφραγμά, ποτε δὲ τὴν ἔπαυλιν καὶ τὴν καταγωγὴν τῶν προβάτων, ἄλλοτε δὲ τὸ ἡρῷον τῶν σωμάτων, ἄλλοτε δὲ τὴν ἐλαίαν τὴν πολύκλαδον. E quo in Etym. M. 711, 5. pro παραγωγὴν scr. καταγωγήν: pro πολύκαρπον, πολύκλαδον.' Ante Ruhnk. scripserat Sylburgius, ' Usitatius καταγωγήν.')" Schæf. Mss. Longus 4, 1. p. 107. Ἤδη οὖν τοῦ θέρους ἀπιόντος, καὶ τοῦ μεσοπώρου προσιόντος, παρεσκεύαζεν αὐτῷ τὴν καταγωγὴν ὁ Λάμων εἰς πᾶσαν θέας ἡδονήν. " Herod. 397. Καταγωγαὶ μέν νυν σταθμῶν τοσαῦταί εἰσι ἐκ Σαρδίων ἐς Σοῦσα ἀναβαίνοντι. Diod. S. (l. c.) Philostr. V. S. 534. Δάτε—Πολέμωνι καταγωγήν. Vulgares hæ hujus nominis signiff. Rarior, neque notata Lexicographis, qua de stabulis dicitur bestiarum. Lex. Rhet. Ms. ap. Ruhnk. (l. c.) Rarissimam, itemque in Lexicis neglectam, reperi in Thoma M. 784. Ἔστι δὲ μὶς,

ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου μέχρι τοῦ χείλους καταγωγή." Schæf. Dicitur et pro eo quod Anglice dixerimus Barracks, Quarters, Cass. Dio 19, 31. Καὶ οἱ μὲν ἐς τὰς καταγωγὰς σφῶν, οἱ δὲ ἐς τὰς οἰκίας ἐσπηδήσαντες ἐφόνευσαν πολλούς κ. τ. λ. Vertitur, Ita incensi milites partim in hospitia sua, partim in ædes civium irruptione facta. Cf. Καταγώγιον. Idem Dio 502, 82. Τοῦτο μὲν γὰρ, ἐνοίκιον ἐνιαύσιον πασῶν τῶν τε ἐν τῷ ἄστει καὶ τῶν ἐν τῇ ἄλλῃ Ἰταλίᾳ οἰκιῶν, ὧν μὲν ἐμεμισθώκεσάν τινες, ὅλον, ὧν δὲ αὐτοὶ ᾤκουν, ἐξ ἡμισείας, πρὸς τὴν τῆς καταγωγῆς ἀξίαν, ἐσέπραξαν, Pro ædium æstimatione: 710. Καὶ διὰ τοῦτο κἂν ἄλλοθί που ὁ αὐτοκράτωρ καταλύῃ, τὴν τοῦ παλατίου ἐπίκλησιν ἡ καταγωγὴ αὐτοῦ ἴσχει, Domicilium: 1366, 17. Ὡμολόγητο δὲ παρὰ πάντων, τῶν ἐν τῇ Θρᾴκῃ τότε γενομένων, ὅτι καὶ καταγωγαὶ καὶ τὰ ἐπιτήδεια αὐτῷ πάντα δημοσίᾳ παρεσκενάσθη. Lucian. de Merc. cond. 32. Ὄντες δὲ πολλάκις, ὕστατος ἐλθών· τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται· καὶ τὸ ζεῦγος περιμένεις, ἕστ' ἂν οὐκ ἔτ' οὔσης καταγωγῆς, τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ * συμπαραβύσωσιν, οὐδὲ τῶν φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. Ubi vertitur, Cum jam non amplius sit vecturæ copia. Ponitur et pro Aquæductus. Vide Κατάγω, Deduco aquam.]

Καταγώγιον, (τὸ,) Deversorium, καταγωγὴ ap. Lucian. [Philops. 35. Ἐπειδὴ δὲ ἐλθοιμεν εἴς τι καταγώγιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας κ. τ. λ. et Lucio s. Asino 26. Αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν λῃστῶν μηνύσας, Receptaculum latronum, Schol. οἰκίαν. "Καταγώγιον, ph. de loco, sed in urbe Rom., sensuque præcipuo, cum gen. pers. προελθεῖν ἐκ τοῦ τῶν μονομάχων καταγωγίου, E gladiatorum deversorio, 1, 16, 8. (1, 17, 15.) ἐν τῷ τῶν μ. καταγωγίῳ, ib. 12. εἰς τὸ τῶν μ. καταγώγιον, 1, 15, 17. τὰ τῶν μ. καταγώγια ἀνοίξας, 7, 11, 14. sed de militibus Germanis, ἐπανῆλθον εἰς τὸ ἑαυτῶν καταγώγιον, In suum deversorium, 8, 8, 19. extra urbem Rom." Irmisch. Herodian. Ind. Gr. Anglice dixeris, Barracks, Quarters. Vide Cass. Dion. in Καταγωγὴ citatum. "Koppiers. Obs. 18. cf. Brunck. Poët. Gn. 186. ad Diod. S. 1, 333. Schol. ad Aristoph. Plut. 394. (Τόπος ἦν ἐν Ἀθήναις κρημνώδης Κόρακες καλούμενος, διὰ τὸ κοράκων εἶναι καταγώγιον, εἰς ὃν τοὺς κακούργους ἔῤῥιπτον ὑπὸ κοράκων ἀναλωθησομένους· ἐλήφθη δὲ εἰς παροιμίαν τὸ, Ἐς κόρακας.)" Schæf. Mss. "Ap. Longum. 2. (imo 1. p. 3.) legitur, Καὶ ἡ θάλασσα προσέκλυζεν ἐν ἠιόνῃ ἐκτεταμένῃ ψυχαγώγιον μαλθακῆς (sic.) Corrigit h. l. Jungerm., quem ego liberali assero causa manu; ψυχαγώγιον enim Locus ille dicitur, qui adeo vel arte vel a Natura ornatus est, ut prætereuntes quasi attrahere videatur, et clamet in herbas, ut loquitur Petron. Sat., Talis humus Venerem molles clamavit in herbas, Candidiorque dies secreto favit amori. Nec moror alios legentes clinavit; eo enim modo Somnos invitare Horat. Epod. 2. fontibus tribuit, Fontesque lymphis obstrepunt manantibus, Somnos quod invitet leves. Nam et loci allicere dicuntur. Festus: Lectus, dictus vel a collectis foliis ad cubitandum, vel quod fatigatos ad se alliciat. Talemque locum, qui allicit, ψυχαγώγιον vocat Longus. (H. l. sic edidit Villois., Καὶ ἡ θάλαττα προσέκλυζεν ἠιόνι ἐκτεταμένῃ ψάμμῳ μαλθακῇ, in nota hæc scribens:— 'Sic leg. et edendum censeo cum Valck., ut ἐκτεταμένῃ referatur ad ἠιόνι. Dutens, Mollii observationem secutus, edidit, ἐπ' ἠιόνι, ἐκτεταμμένῃ ψάμμῳ μαλθακῇ. Quidam meus amicus, vir doctiss. emendare conabatur, προσέκλυζεν ἐπ' ἠιόνος ἐκτεταμένης κυματωγῇ μαλθακῇ, Leni fluctuum allisione, de q. v. conferendum suadebat T. H. ad Lucian. 1, 174. Legitur, ἐν ἠιόνι ἐκτεταμένης ψυχαγωγίας μαλθακῆς, in Edd. Flor. Moll. et in priore Par. necnon et in tribus Mss. R. ad quorum tamen tertii oram ascriptum est ψάμμῳ μαλθακῇ. Male in Ed. Commel. ψυχαγώγιο, et in Ed. Jungerm. ψυχαγώγων, pro ψυχαγωγίας, qui error inde ortus est, quod compendium Ed. Flor. quo ψυχαγωγίας depingitur, is, ut fere fit, non assecutus est qui curavit Commelinianam Edit., quam ubique in suo textu sic κατὰ πόδα sequitur Jungerm., ut Mollianam prior Par. Editor, quòd et sæpius a posterioribus Edd. factum nollem. Boden edidit, προσέκλυζεν ἐπ' ἠιόνος ἐκτεταμένῃ ψάμμῳ μαλθακῇ.') Et Ælian. V. H. 3, 1. καταγώγιον eodem plane sensu, Tempas Thessalicas describens: Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς λείοις καὶ καθημένοις ἄλση τέ ἐστι ποικίλα, καὶ ὑποδρομαὶ συνεχεῖς, ἐν ὥρᾳ θέρους καταφυγεῖν ὠδοιπόροις ἥδιστα καταγώγια, ἃ καὶ δίδωσιν ἀσμένως ψυχᾶσθαι. (Paulo post legitur, Παρ' ἑκάτερα δὲ τοῦ ποταμοῦ αἱ διαῤῥιβαί εἰσιν αἱ προειρημέναι, καὶ αἱ ἀνάπαυλαι.) Interpres per τὸ Receptacula vim Gr. vocis non expressit, nec habent Latini vocem, quæ ei respondeat. Nam ἀγωγὴ vocatur Omne illud, quod nos ad aliquid faciendum inducit, quod nos agit. Ita Plato de LL. 1. p. 25. ἀρετὴν vocat τὴν τοῦ λογισμοῦ ἀγωγὴν χρυσῆν καὶ ἱερὰν, τῆς (sic) πόλεως κοινὸν νόμον ἐπικαλουμένην. Ψυχαγώγιον autem nihil est aliud, quam ψυχῆς ἀγώγιον, vel, ut Greg. Nyss. loquitur, ψυχῆς καταγώγιον. Locus est in Epist., quam de iis scripsit, qui Hierosolymam ibant, sed sensu longe diverso: Θεοῦ * προσεγγισμὸν τοπικὴ μετάστασις οὐ κατεργάζεται· ἀλλ' ὅπου περ ἂν ᾖς, πρός σε ἥξει ὁ Θεὸς, ἐάν γε τὸ τῆς ψυχῆς σοῦ καταγώγιον τοιοῦτον εὑρεθῇ, ὥστε ἐνοικῆσαι τὸν Κύριον καὶ ἐμπεριπατῆσαι. Atque ita Plutarch. Bibliothecam Luculli, τῶν Μουσῶν καταγώγιον vocat, quia scilicet Bibliotheca illa ita erat ornata, ut Musas ipsas attraheret: locus est in ejus Vita, Ἥ τε χρῆσις ἦν φιλοτιμοτέρα τῆς κτήσεως, ἀνειμένων πᾶσι τῶν βιβλιοθηκῶν, καὶ τῶν περὶ αὐτὰς περιπάτων, καὶ σχολαστηρίων, ἀκωλύτως ὑποδεχομένων τοὺς Ἕλληνας, ὥσπερ εἰς Μουσῶν τι καταγώγιον, Veluti in Musarum hospitium." Cuper. Obs. 2, 14. p. 232. Ed. Lips. 1772. At si καταγώγιον, ut V. D. putabat, in Plutarchi loco Bibliotheca illa dicitur, quia ea ita erat ornata, ut Musas ipsas attraheret, non recte vertit, Hospitium. Sed, ut verum fateamur, Cuper. acute nimis de καταγωγίῳ disseruit, judice etiam Oudendorpio ad Thom. M. 11., a Schæf. Mss. indicato. Bekkeri Anti-Atticista: Καταγώγιον· ἀντὶ τοῦ κατάλυσιν. Phot.: Καταγώγιον· τὸ κατάλυμα, καὶ καταγωγὴ, ἡ κατάλυσις, καὶ κατάγεσθαι, τὸ καταλύειν. Οὕτως φασὶν Ἀττικοί. Thom. M.: Καταγώγιον καὶ κατάγεσθαι, ὡσαύτως καὶ καταλύειν, κατάλυμα δὲ οὐδεὶς εἶπε τῶν δοκίμων. Vide Bos. in Καταγωγὴ citatum. Mœris: Καταγώγιον καὶ κατάγεσθαι, Ἀττικῶς· κατάλυμα καὶ καταλύειν, Ἑλληνικῶς. "Καταγώγιον a Mœride inter Atticas voces numeratur. Nullum tamen ejus exemplum occurrit in Lexicis. (Imo Noster eam ap. Lucian. legi monuerat.) Scilicet a præstantissimis scriptt. usurpatam esse constat, quos inter Xenoph. 923. (Πο. 3, 12.) Ὁπότε γε μὲν ἀφορμὴ ὑπάρχοι, καλὸν μὲν καὶ ἀγαθὸν καικλήροις οἰκοδομεῖν καταγώγια περὶ λιμένας πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι, καλὸν δὲ καὶ ἐμπόροις ἐπὶ προσήκοντας τόπους ὠνῇ τε καὶ πράσει, καὶ τοῖς εἰσαφικνουμένοις δὲ δημόσια καταγώγια. Bis, ut vides, nomen illud ibi legitur. Eo quoque utitur Macho Comicus ap. Athen. 337. d. πῶς ἂν οὖν ἐνταῦθ', ἔφη, Δύναιτο (καὶ) καταγώγιον ἐξευρεῖν τις, οὗ Καὶ τοῖς θεοῖς φάσκουσιν οἰκεῖν σύνδυο; Recte igitur Mœris, qui bocce vocab. Atticum esse tradit." Sallier. "Vox καταγώγιον usurpata Thucydidi 3. p. 210. Platoni Phædro 1230. Antiphani ap. Stob. Floril. Grot. 511. aliisque inprimis scriptt. eroticis, qui veterum exemplo κατάγεσθαι etiam frequenter adhibuerunt. Xenophonti Eph. restituit T. H. Obs. Misc. V. 6. T. 2. p. 351. Καταλύειν etiam occurrit ap. scriptt. Atticos, (ap. Plat. Timæo non longe ab initio:) et κατάλυσις, Plat. Protag. 220. d. Eurip. El. 393. Machon. ap. Athen. (l. c. Bekkeri Anti-Atticista: Κατάλυσιν· καὶ ταύτην ἐπαιτιῶνται. Ἀντιφάνης Ἀδώνιδι.) Κατάλυμα vero ap. scriptt. vere Atticos non reperitur, et a Pollucis Codd. nonnullis (nempe, Labb. et Antv.) 1, 73. abest, (loco in Καταγωγὴ citato,) qui tamen eam vocem videtur non plane improbasse, (cf. Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 73.); sed ibidem καταυλίσασθαι, e præced. καταλύσασθαι ortum, (Οἰκῆσαι, ἐνοικῆσαι, κατάγεσθαι, ἐγκατάγεσθαι, ἐνδιαιτηθῆναι, καταλῦσαι, ἐναυλίσαι, ἐναυλίσασθαι, καταλύσασθαι, καταυλίσασθαι, σκηνῶσαι, κατασκηνῶσαι,) cum Codd. C. A. (imo, cum Cod. C. A.: per hæc sigla apud Kulm. semper intelligi debet Cod. Antverp. vide Hemsterhusii Præf. 37. s.

omnino debet deleri. Mœridis loco usus est Wetsten. ad Marc. 14, 14." Pierson. Nobis quidem v. καταυλίσασθαι, quæ solo in Cod. Antv. non extat, minime suspecta est, præsertim cum præcedant verba ἐναυλίσαι, ἐναυλίσασθαι. V. ἐναυλίζομαι legitur in Auctore Rhesi 518. et in Plutarcho 1, 426. 2, 784. 3, 64. 465. 4, 59. 5, 515. adde 9, 3. "Ἔπειτα φεύγοντες ἀργαλέον ἀγῶνα κιθαρῳδῶν ἐντευξέσι καὶ σπουδαῖς προειλημμένον, ἀνέζευξαν οἱ πλείονι, ὥσπερ ἐκ πολεμίας, εἰς τὸν Ἑλικῶνα, καὶ κατηυλίσαντο παρὰ ταῖς Μούσαις. J. Poll. 3, 59. Καὶ τὸ καταγώγιον, ξενῶνα Πλάτων. Hes. Ξενία· κατάλυμα, ἢ καταγώγιον. Ξενών· κατάλυμα, ἢ μεγάω*ν λέγων. In Schowii Cod. est μεγάλων λέγων. F. l. κατάλυμα ἢ καταγώγιον. Vide Interprr ap. Albert. "Lego, ἢ μέγαρον, ἀνώγαιον. Hes. Μέγαρον· πολυτελὴς οἶκος, ἢ ὑπερῶον. Ὑπερῶον· ἀνώγαιον. Room for entertaining of company, rectius dixisset, entertaining company. Vide Kuhn. ad J. Poll. 1, 73. Sed f. l. ὃ καὶ ἀνδρῶνα ἔλεγον." Toup. Emendd. 4, 242. Suid. et Phot. Ξενίαν· καταγώγιον, κατάλυμα. "Sed utrobique Ξενία scribendum est." Schleusner. Recte: nam Zonar., Ξενία· καταγώγιον, κατάλυμα, *ξεναγωγία. J. Poll. 4, 124. de partibus theatri, Ἡ δὲ δεξιὰ (θύρα) τοῦ δευτεραγωνιστοῦντος καταγώγιον. Zonar.: Καταγώγιον· τὸ κατάλυμα, τὸ οἴκημα. "Anacr. (22. Παρὰ τὴν σκίην, Βάθυλλε, Κάθισον· καλὸν τὸ δένδρον. Ἁπαλὰς σείει δὲ χαίτας Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ· Παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει Πηγὴ ῥέουσα Πειθοῦς· Τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι Καταγώγιον τοιοῦτο;)" Wakef. Mss. "Καταγώγιον, Deversorium, eleganter positum est de loco, ubi arbor procera, umbrosaque est, et garrulus fons. Cf. Ælian. (l. c.) Theopompus ap. Athen. 531. de Cotye, Thraciæ rege: Καὶ περιῶν τὴν χώραν, ὅπου κατίδοι τόπους δένδρεσι συσκίους, καὶ καταῤῥύτους ὕδασι, τούτους κατεσκεύασεν ἐστιατόρια." Fischer. Glossæ: *Καταγωγεῖον· Deversorium, Deverticulum. Καταγώγιον· Deverticulum, Applicatio, Deversorium. Etym. M. Κατάλυμα· τὸ καταγώγιον, ξενοδοχεῖον, παρὰ τὸ καταλύω, τὸ τελῶ τὴν ὁδὸν, τοῦτο δὲ ποιοῦσιν εἰς τὸ καταγώγιον πορευόμενοι. Πάλη· ἀπὸ τῆς Παλαίστρας θυγατρὸς Πανδόκου οἰκοῦντος ἐν τριόδῳ, καὶ τοὺς καταγομένους παρ' αὐτῷ ἀναιροῦντος· ὃν Ἑρμῆς καταχθεὶς ἐφόνευσεν ὑποθήκῃ τῆς Παλαίστρας· ἀφ' οὗ καὶ τὰ τῶν ξένων καταγώγια πανδοκεῖα λέγουσιν.]

[*Καταγωγεύς, έως, ὁ, i. q. πανδοκεύς, "Qui quemlibet hospitio excipit. Schol. Il. B. 494. (Ἔχει δὲ αὕτη ἡ πόλις λιμένας, τοὺς μὲν βλέποντας ἐπὶ τὴν Ἴλιον, τοὺς δὲ καταγωγεῖς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος πάσης.)" Wakef. Mss. Sed. leg. *καταγωγούς, ut in Schol. Ven., ap. quem idem articulus extat.]

[*Καταγωγός, ὁ, ἡ, Qui deducit. Jambl. de Myst. 2, 6. p. 48. Ἀλλὰ μὲν ἥ γε τῶν ψυχῶν θέα, τῶν μὲν ἀχράντων, καὶ ἐν ἀγγέλων τάξει ἱδρυμένων ἀναγωγός ἐστι καὶ ψυχῆς σωτήριος, ἐπ' ἐλπίδι τε ἱερᾷ ἐκφαίνεται, καὶ ὧν ἡ ἐλπὶς ἡ ἱερὰ ἀντιποιεῖται, ἀγαθῶν τούτων παρέχει τὴν δόσιν· ἡ δὲ τῶν ἑτέρων καταγωγὸς ἐπὶ τὴν γένεσιν ὑπάρχει, φθείρει τοὺς τῆς ἐλπίδος καρποὺς, καὶ καθῶν πληροῖ προσηλούντων τοὺς θεωροῦντας τοῖς σώμασι. Vertitur, Animæ impuræ ad genesin detorquent spes.]

[*Δυσκατάγωγος, Difficilis deductu, et *Εὐκατάγωγος, Facilis deductu, ὁ, ἡ. Philo de Telorum Constr. in Mathem. Vett. 53. Τὰ μὲν γὰρ μακραοιώτερα (l. *μακρατ.) τούτων *μακροβολεῖν, καὶ εὐκατάγωγα εἶναι, ταῖς δὲ πληγαῖς ὑπάρχειν ἀσθενῆ, καὶ ἄπραιτα· τὰ δὲ βαρυτονώτερα, δυσκατάγωγά τε εἶναι, καὶ μὴ λίαν μακροβολεῖν. Paulo post: Καὶ γὰρ τούτων τοὺς μὲν βραχυτέρους δυσκαταγώγους τε γίγνεσθαι, (καὶ) τὴν λίθον μὴ ἐπὶ πολὺν τύπον παραπέμπειν, τοὺς δὲ μακροτέρους εὐκαταγώγους μένειν, μὴ κατατουμένους (κατακρατουμένους) δὲ ὑπὸ τοῦ τύπου, τὴν ἐξαποστολὴν ὁμοίως ἀσθενῆ καὶ τούτους ποιεῖσθαι. "Ubi facile navis deducitur, Eudocia p. 113. (Λιμένα γὰρ ἔχει εὐκατάγωγον, ἱδρυμένη ἐπὶ Χερρονήσῳ.) Eust. ad Dionys. P. 195. (Λέγει δὲ αὐτὴν εὔορμον· λιμένα γὰρ. ἔχει εὐκατάγωγον, ἱδρυμένη ἐπὶ Χερρονήσῳ.)" Wakef. Mss.]

"Καταγωγὶς, (ἡ,) Hesychio est σκεῦος πεντηριὸν, "item ἱμάτιον ποιὸν περὶ πῆχυν γυναικεῖον, κράσπεδον, "necnon παρανάλωμα." [Pro περὶ πῆχυν Soping. *περίπηχυ, Salmas. παράπηχυ velit. Cod. exhibet

πῆχυν. "Scribendum procul dubio est παράπηχυ, ut VV. DD. emendarunt." Schow. J. Poll. 7, 49.: Καὶ ἴδια δὲ γυναικῶν, ἐπωμὶς, *διπλοΐδιον, ἡμιδιπλοΐδιον, κατάστικτος, καταγωγὶς, καὶ ἐπίβλημα, καὶ χιτὼν, πέπλος, καὶ τὰ ὅμοια, ubi vertitur Fimbria. "Hic puto distinguendum, καταγωγὶς, καὶ ἐπίβλημα καὶ χιτὼν, ut nobis hæc τῆς καταγωγίδος diversos usus exponant. De ea veste et Hes. meminit, ubi vide an forte παράπηχυ sit scr. una voce. Sic certe J. Poll. 4, 118. ubi etiam vulgo παρὰ πῆχυν λευκόν. E Ms. non incommode reponebamus, παράπηχυ λευκόν." Jungerm. Adde J. Poll. 7, 53. Τὸ δὲ παράπηχυ, ἱμάτιον ἦν τι λευκὸν, πῆχυν πορφυροῦν ἔχον παρυφασμένον. Etiam in Hes. παραπῆχυν editum est, et sic Schowii Cod. pro παράπηχυ: Παραπῆχυν· ἱμάτιον, τὸ παρ' ἑκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν, sed Παράπηχυ restituit Salmas., ut legitur in Phot. ubi idem articulus paulo integrior extat. Ceterum in ejusdem Hes. glossa, Καταγωγὶς· ἱμάτιον ποιὸν, παράπηχυ, γυναικεῖον, καὶ σκεῦος πεντηρικὸν, καὶ κράσπεδον, καὶ παρανάλωμα, postrema ista vox παρανάλωμα Musuri ingenio debetur; nam Cod. teste Schowio habet,

πλωμα. Non male Musurus; sed, cum præcedat v. κράσπεδον, malimus παράλωμα, (nisi quis præferendum censeat περίβλημα, quod tamen a Cod. scriptura nimis recedit.) Cf. Hes. Παραλώματα· τὰ ἔξωθεν τῶν μητέρων σκεπάσματα, ubi Cod. μῶν κεπάσματα. Vide quæ fuse de hac corrupta glossa diximus supra ccclxv. a.]

[*Καταγωγὶς, ἡ. "Philo Mathem. 74." Schneider. Lex., imo 75. Verba sunt hæc: Εἶχε γὰρ ὁ κύλινδρος *σωληνίδιον ἐν αὐτῷ πλατὺ πεποιημένον, εἰς ὃ ἐνηρμόζετο *τόρμιον χαλκοῦν ἀνειμένον ἐκ τῆς *διώστρας, ὃ παραγεινόμενον ἐπέστρεφεν ἐφ' ἑκάτερα τὸν κύλινδρον ὀχούμενον ἐν κνώδαξιν· ἔστω δὲ κύλινδρος μὲν, ἐφ' οὗ α', *σωλήνιον δὲ, ἐφ' οὗ τὸ β'· τὴν δὲ καταγωγίδα οὐκ εἶχεν εὑρεῖν, (ubi vertitur *Catazygidem:) 76. Ἡ δὲ καταγωγὶς περιεβέβλητο περὶ τὸν ὀνίσκον οὕτως, ὥστε ἐκ μὲν τοῦ ἄνω μέρους ἐπισπώμενον ἐφ' ἑαυτὸν τὰς σκυτάλας ἀγαγεῖν τὴν χεῖρα, ἐκ δὲ τοῦ κάτω μέρους ἐπισπώμενον, τἀναντία καταγειν καὶ ἐκτοξεύειν. Vide et Heron. ἐν *Βελοποιϊκοῖς 124. 125. et 127. Διὸ ἀντὶ τῆς καλουμένης ἐπὶ τοῦ ἐπάνω θεωρήματος καταγωγίδος, ἄξονα ἐπέθηκαν τῷ σύριγγι ἐπὶ τοῦ ὀπίσω αὐτῆς ἄκρου πλαγίου στρεφόμενον *εὐλύτως. Ap. eund. Heron. v. καταγωγὴ sumitur sensu in Lexica nondum recepto, nempe pro Adductio, Intensio, ut et κατάγω, pro Adduco, Intendo: 125. Καὶ ταῖς χερσὶ κατέχοντες τὰ τυφχψ ἄκρα τῆς καταγωγίδος ἐπέρειδον τὴν γαστέρα ἐπὶ τοῦ χψ *κοιλάσματος, καὶ βιαζόμενοι τῷ ὅλῳ σώματι διώθουν τὴν *διώστραν, καὶ κατῆγον τὴν *τοξίτιν νευρὰν, δι' ἧς συνέβαινε κάμπτεσθαι τοὺς αβγδ ἀγκῶνας τοῦ τόξου· ὅταν οὖν ἔδοξεν αὐτάρκης ἡ καταγωγὴ γεγονέναι, ἐπιτιθέντες τὸ βέλος ἐπὶ τὴν τοξίτιδα, ἀπέσχαζον τὴν χεῖρα σπαράξαντες τὴν σχαστηρίαν, καὶ συνέβαινε τὴν ἐξαποστολὴν τοῦ βέλους βιαίαν γίγνεσθαι. Vertitur:— "Manibus apprehensis Catagogidis extremitatibus, τυφχψ ventrem cavitati admovebant, et toto corporis impetu Diostram impellebant, arcus nervum adducentes, unde fiebat necessario, ut Arcus Anconos, s. brachia, αβγδ curvarentur. Ubi vero satis videbatur illis intendisse, telum *epitoxitidi imponebant, hinc manu remissa, per schasteriæ amotionem, eveniebat ut valida ipsius teli fieret emissio." Et p. 126. Ἑκάλουν δὲ τὸ ὅλον ὄργανον *γαστραφέτην, ἐπειδήπερ διὰ τῆς γαστρὸς ἡ καταγωγὴ τῆς τοξίτιδος ἐγίγνετο, Propterea quod ventris impulsu nervus intendebatur: 127. Τῆς οὖν τῶν ἀγκώνων βίας ἰσχυρᾶς γενομένης, δεῖ καὶ τὴν καταγωγὴν ἰσχυρὰν γενέσθαι, διὰ τὸ δεῖσθαι βίας πρὸς τοὺς ἀγκῶνας κατάγεσθαι, "Rebus igitur ita paratis, validam existere brachiorum vim necesse fuerat, et ideo ut adduci possent, magnam esse violentiam adhibendam:" 128. Ἐκ γὰρ τῶν ἄκρων τῆς διώστρας τῶν πρὸς τῷ *χελωναρίῳ ὅκλα ἐξάψαντες ἀπεδίδοσαν εἰς τὸν εἰρημένον ἄξονα, ὧν ἐπιελουμένων (l. *ἐπειλουμένων) ἐγίγνετο ἡ καταγωγὴ·

ἐπὶ δὲ τῶν μειζόνων, καὶ οὕτως συνέβαινε βίᾳ κατάγεσθαι τοὺς ἀγκῶνας, ὅθεν *πολυσπάστῳ κατῆγον· ἐξάψαντες τὸ μὲν ἓν μάγγανον τοῦ πολυσπάστου πρὸς τῷ χελονίῳ (l. χελωνίῳ·) τὸ δὲ ἕτερον πρὸς τὸ ἄκρον τῆς σύριγγος πρὸς τῷ ἄξονι, ἤτοι τῷ ὀνίσκῳ, καὶ τὰς ἀγομένας ἀρχὰς τοῦ πολυσπάστου ἀποδόντες· εἰς τὸν ἄξονα ἐπέστρεφον αὐτὸν, καὶ οὕτως συνέβαινε τὴν καταγωγὴν εὐχερεστέραν γίγνεσθαι· βραδυτέραν δὲ διὰ τὸ τὰ τοῦ πολυσπάστου κῶλα πλείονα ὄντα, εἰς ἕνα τόπον τὴν *ἐπείλησιν ποιεῖσθαι, καὶ διὰ τοῦτο ἐμβραδύνειν. "E partibus enim diostræ, quæ ad chelonarium sunt, funes alligabant, easque ad jam dictum axem referebant, quibus involutis ipsa diostræ adductio efficiebatur. In majoribus autem, eo quod vis esset major, et brachiorum attractio operosior, polyspasto trahebant. Alligantes enim alterum ejus manganum chelonario; alterum vero ad syringæ summitatem, quæ ad axem est s. suculam, ductarium polyspasti funem ad axem referentes, convolvebant: unde fiebat, adductionem faciliorem quidem esse, at tardiorem; id siquidem tarditatem facit, quod plura polyspasti membra sunt, quæ unico loco advolvuntur."]

Καταγωγικὸς, ap. Areop. opponitur ἀναγωγικῷ, Mystico. B. Com. 381. [Vide Ἀναγωγικός.]

Κάταγμα, ατος, τὸ, a κατάγω significante Deducere nendo, Quod netur, Glomus, Bud. Καὶ πηνίον κατάγειν, ὅθεν κάταγμα τὸ μήρυμα, J. Poll. In VV. LL. male cum hoc confunditur κάταγμα a κατάγω, Frango. [Pollucis locus parum accurate hic citatus infra proferetur. Ammon.: Κάταγμα καὶ κάταγμα διαφέρει. Κάταγμα μὲν, ἐκτεταμένως, τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμμένον· κάταγμα δὲ, βραχέως, τὸ τοῦ ἐρίου ἔλκυσμα. "Hujus observationis emendatam scripturam debemus Scaligero; et quia observatio non est inelegans aut protrita, juvat ei inhæsisse. Ab ἄγειν, in veteri lingua Frangere, ἄγμα, Fractum. Eust. ad Od. A. p. 32, 16. Ἄγειν λέγεται καὶ τὸ κλᾶν, ὅθεν καὶ ἄγμα τὸ σύντριμμα. Hinc κάταγμα Ammonio τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμμένον. Vide Hesych. in Ἄγμα. Vetus Auctor ἄγματα ἀμφορέων ap. Suid. (et Zonar.) qui ἄγμασι exponit κλάσμασι, τροπαῖς, ubi leg. crediderim τρύπαις: sic ἄγματα ἄρτου dici potuerunt Lucilio ap. Nonium v. Interfici p. 449. Fragmenta panis. ("Ἀγμασι etiam ap. Hes. legendum pro Ἀγλάμασι· κλάσμασιν. Τροπαῖς, quod etiam ap. Suid. legitur, quid sibi velit, nescio, nisi aliquo loco de ventis dicatur.' Tittmann. Lege τρύπαις. Corrigendus quoque auctor Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr.: Ἄγμασι· κλάσμασι, τροπαῖς. Noster in Ind.:—'Ἀγλάμασι legitur ap. Hes., expositum κλάσμασι, Fragmentis, sed f. scr. ἄγμασι.' 'Male pro ἄγμασι, ab ἄγμα.' Kuster. 'I. q. ἄγμασι pro ἀκλάμασι, a κλᾶν.' Is. Voss. Flor. Ed. habet ἀγλάσμασι. Vide Albert. ad v. Ἄγμα.) Hes. Βάγος· κλάσμα ἄρτου ἢ μάζης, alibi τρύφος. ('Βάγος, cum Æol. β pro *ἄγος, Fragmentum.' Wakef. ad marg. Vide infra.) Ap. Eund. in Ἀκτή: Ἀκτὴν δὲ τὸ τελευταῖον τοῦ ἁλφίτου κάταγμα καλεῖν εἴωθεν Ὅμηρος διὰ τὴν *κάταξιν. Pleniori forma optimæ Glossæ: Κατέαγμα· Fragmentum. Observa mecum Suidæ errorem, qui ad Αἴαγμα ascripserit, θρῆνος καὶ σύντριμμα, cum posterius, absque ulla dubitatione, ad Ἔαγμα debuisset referri, quod a Kustero non videtur animadversum. Laudanda hac in parte diligentia Phavorini, Αἴαγμα, θρῆνος, διὰ διφθόγγου, ἔαγμα δὲ, τὸ σύντριμμα, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, (vel potius ejus, cujus verba Phavorinus interpolata compilavit, i. e. Zonaræ, ap. quem legi possunt hæc: Αἴαγμα· ὁ θρῆνος, ἔαγμα δὲ τὸ σύντριμμα, ψιλόν. Falletur, si quis putet Phavorinum Zonaræ Codice usum esse integriore quam qui a Tittmanno editus est. Nam Phavorinum glossas a se descriptas interpolare solere nos alibi plus semel monuimus.) Porro Fracta s. potius Tracta lanea κατάγματα etiam dicebantur. Ammonius: Κάταγμα δὲ, βραχέως, τὸ τοῦ ἐρίου ἔλκυσμα. Quod in prioribus Edd. legebatur ἔργου ἔλκυσμα, id e perversa pronuntiandi ratione fuerat ortum. Ξαίνειν, καὶ κατάγειν, καὶ κερκίζειν, junxit Plato in Sophista p. m. 99. Κατάγειν i. e. quod Latine dixeris Deducere, (ut et Noster in Κατάγω docuit.) Hesychio Κατάκτρια· ἐριουργὸς, quæ, interprete Catullo, 64, 312. 'deducens fila supinis Formabat digitis.' (Noster in Ind.:—'Κατάκτρια, ας, ἡ, Hesychio est *ἱερουργὸς, Sacrifica. Ad verbum sonat Deductrix, vel Fractrix, a v. κατάγω.' Pro ἱερουργὸς Salmas. recte legit ἐριουργὸς, et sic Albert. 'Quod ad Theocr. vulgatum fuit Scholium, Ἔριθοι· οἱ, imo αἱ, ὑπουργοὶ, ἦγουν ἱερουργοὶ, sine vitii suspicione D. Heins. attulit L. T. 384. b.: vocem ἱερουργοὶ in ἐριουργοὶ mutandam viderunt Salmas. Is. Voss. et Toup. Hemsterhusius vidit etiam vocem ὑπουργοὶ mutandam in ἱστουργοὶ, alterum in ἐριουργοὶ, monuitque idem vitium ap. Hesych. in Κατάκτρια Salmasium emendasse, et reperiri in Galeni Gl. Hippocr. v. Ἄτρακτον.' Valck. ad Adoniaz. 373. Galeni glossam sic Franzius edidit, Ἄτρακτον· οὐ μόνον τὸν εἰς τὸ ἱερουργὸν χρήσιμον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξύλον τοῦ βέλους, nihil præter hæc annotans, 'Τὸν εἰς τὴν ἱερουργίαν Ms. D. et Ms. S. et Chart.' Sed recte vertit Eustach. Ad lanificium utilis. Similiter ap. Timæi Lex. infra habebis ἱερὸν pro ἐρίου. 'Κατάκτρια, ad Herod. 376.' Schæf. Mss.) Non est, quod hanc deducendi s. devolvendi potestatem pluribus asseram. Κατάγματα ἐρίου sunt Tracta lanea, docente Scal. ad Tibull. 143., qui copiose hanc rem illustrat. Quæ Lindenbrog. ad Catal. 316. et Salmas. in Tertull. de Pallio 208. notarunt, paucula tantum sunt. Κάταγμα exemplis firmavit Arnald. Lect. Gr. 77. quibus adde Plat. Politico 126. Ad hunc forte Platonis locum referenda Timæi nota in Lex. Plat. Ms. in Bibl. Coisl. 479. Κάταγμα· ἱερὸν πλάσμα καὶ μήρυμα. Emenda, ἐρίου κλάσμα, quamvis etiam in Timæi loco legi posset σπάσμα. Ap. Suid. in v. κατάσπασμα ἐρίου emendavit Kust., et ante Kust. Æm. Portus. Hes: Κατάγματα· μηρύματα ἐρίου, ἢ κατασπάσματα. Mendose vulgatur καταπ. et μηρύγματα." Valck. Μήρυγμα etiam Albertii Cyrill. Lex. Ms. habet, et sic J. Poll. 7, 29. ubi Interprr. tamen reponunt μήρυμα. Hes.: Μήρυγμα· σπείραμα, ἢ ἐκτεινόμενον. Lege cum Nostro in Μήρυγμα, τὸ ἐκτεινόμενον. "L. *σπείρωμα." G. "Phot. tamen et Suid. Μήρυμα· σπείραμα, κάταγμα, νῆμα. Mich. Psell. in Versibus Politicis Mss. (p. cxvii. Tittmann.) Μήρυμα, νῆμα, κάταγμα." Albert. Recte se habet v. σπείραμα: v. Nostrum in Σπείραμα. Hes.: Μήρυσμα· κάταγμα, ἢ σπάσμα ἐρίου. Olim legebatur *Μήρισμα. "An Μήρυσμα, a μηρύω, μηρύσω?" G. Salm. "Μήρυσμα e serie lit. Vulgatius est Μήρυμα." Kust. Is. Voss. "Cf. Μήρυγμα, quod et ap. J. Poll. 7, 29. ubi Interprr. μήρυμα corrigunt, idemque reponunt nostro loco." Albert. "Tracta lanea, τὰ ἑλκύσματα, μηρύσματα. Græci etiam σύρματα dixerunt, sed de filis proprie argenteis, unde *συρμάτινον et *συρματηρὸν, Vestimentum filis argenteis textum et opertum, ap. infimæ Græciæ scriptt." Salm. ad Tertull. l. c. "Μήρισμα. Frustra corrigunt μήρυσμα. Est enim a *μηρίζομαι. Bion. Epithal. Achill. et Deid. μαρίζετο Δηϊδαμείᾳ." Toup. Emendd. 3, 435. "C. Vat. 11. μερίζετο." Gaisford. qui edidit παρίζετο. "Pro μαρίζετο G. Canteri correctionem, παρίζετο, admisi, a variis probatam. Vera lectione inventa, suam nollem Heskin. memorasset. Παρίσδετο edidit Br." Valck. Mœris: Κάταγμα, Ἀττικῶς· μήρυμα, Ἑλληνικῶς. "Μήρυγμα habent Ed. Huds. et Leid. sed Coisl. et Reg. μήρυμα, quam scribendi rationem probat Valck. ad Ammon. (l. c.)" Pierson. Μήρυγμα habet et Etym. Gud.: Μήρυγμα· ἀπὸ τοῦ (l. τοῦ τὸ) τῆς ὑποστατικωτέρας ὑπάρξεως εἰς (τὸ) μεῖον καὶ ἔλαττον ἔλκεσθαι, οἱ δὲ μόρημα, ἐπεὶ διὰ πόνου ἐργάζεται (l. ἐργάζονται), μορεῖν γὰρ τὸ πονεῖν, ὅθεν καὶ μόρτοι (μορτοὶ) οἱ ἄνθρωποι. At Etym. M., Μήρυμα· ἀπὸ (τοῦ τὸ) τῆς ὑποστατικωτέρας ὑπάρξεως εἰς τὸ μεῖον καὶ ἔλαττον ἔλκεσθαι, οἱ δὲ μόρημα, ἐπεὶ διὰ πόνου ἐργάζονται, μορεῖν γὰρ τὸ πονεῖν, et Zonar.: Μήρυμα· τὸ ἔλκυσμα, κυρίως δὲ τὸ ξαινόμενον (supple ἔριον e Proclo ad Hesiod. p. 124. a. Μηρύσασθαι· ἐπισκευάσασθαι ὑφάναι, μήρυμα δὲ κυρίως τὸ ξαινόμενον ἔριον, νῦν δὲ ποιήσασθαι εἶπεν.) Ἀπὸ δὲ τούτου σημαίνει καὶ τὸ κλώθω. Ἀπὸ τοῦ (τὸ) τῆς ὑποστατικῆς ὑπάρξεως εἰς (τὸ) μεῖον καὶ ἔλαττον ἔλκεσθαι. Οἱ δὲ μόρημα (A. μόρυμα,) ἐπειδὴ διὰ πόνου ἐργάζεται (l. ἐργάζονται,) μορεῖν γὰρ τὸ πονεῖν, καὶ μηρύσασθαι ἀντὶ τοῦ ὑφάναι καὶ κλῶσαι.

Ἡσίοδος (Ἔ. κ. Ἡ. 536.) Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι. Καὶ μήρυμα, τὸ νῆμα. Τοῦ Ψελλοῦ· Μήρυμα, νῆμα, κάταγμα· φωλεὸς, μυωξία, (p. cxvii. male μυοξία.) Idem Zonar.: Μηρύω· ὅ ἐστι τὰ ἄρμενα συνάγω, (Odyss. M. 170. Ἀναστάντες δ' ἕταροι νεὸς ἱστία μηρύσαντο.) Ἀπὸ τοῦ μέρος μερύω καὶ μηρύω, ὡς πλῆθος πληθύω. Καὶ μήρυμα, τὸ νῆμα· καὶ μηρύσασθαι, ἀντὶ τοῦ ὑφάναι καὶ κλῶσαι. Ἡσίοδος· Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι. Μήρυγμα quoque reperitur in Nicandri Ther. 162. Τῇ μὲν γάρ τε κέλευθος ὁμῶς καθ' ἑναντίον ἔρπει Ἀτραπὸν ὀλκαίην (ἰθεῖαν corrigit Bentl.) δολιχῷ μηρύγματι γαστρὸς, Schol. Οἱονεὶ τῷ ὀλκῷ, ἢ τῷ βαδίσματι, καὶ ἐπισπασμῷ, ἀπὸ τοῦ μηρύεσθαι: 264. Τῶν ἤτοι σπείρῃσιν ὁ μὲν θοὸς ἀντία θύνει Ἀτραπὸν ἰθεῖαν δολιχῷ μηρύγματι γαστρὸς, Schol. Τὸ δὲ θοὸς ἀντία θύνει ὁ ἔχις, ἀντὶ τοῦ τρέχει ὀρθῶς καὶ συντόμως, τῷ μηρύγματι, ἤγουν τῷ ἐπισπασμῷ, ἢ τῷ βαδισμῷ τῆς γαστρός. Priorem locum et posteriore interpolatum arbitratur Schneider., quem omnino vide p. 221. Huc refer Hesychii, Suidæ, et Photii glossam: Μήρυγμα· σπείραμα. Ceterum Noster formam μήρυγμα pariter atque μήρυσμα agnoscit. " Fragmenta panis vulgo Græcis erant κλάσματα ἄρτου, in lingua veteri ἄγματα quoque dicebantur, et κατάγματα. Ἄγειν enim idem ac κλᾶν, Frangere, * ἄγος, Fragmen, Æolice Fάγος, unde ap. Hes. Βάγος· κλάσμα ἄρτου. V. κλάω, κλῶ, produxit κλώθω, Glomero, unde κλῶσμα, Filum glomerando deductum et tractum; κάταγμα quoque dictum, a κατάγω, significante nonnunquam Lanam digitis subigendo frangere. Κατακρίαν expingit Ovid. M. 6, 20." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 283. Κατακρία ex h. l. in Editoris discipuli, Wassenberghii, Indicem relatum est. Sed proculdubio Valck. κατακτρίαν vel scripsit, vel scribere voluit, ut ad Ammon. l. c. " Pro eo, quod hic ἔριον est, alibi dicitur κλῶσμα, vel ἐρίου κλάσμα, prouti Timæus in Lex. Plat. Atticum interpretatur κάταγμα. Nimirum ἔρια κατάγειν est Fila supinis digitis deducere, s. Lanam mollire trahendo, vel Deducere pollice filum, quæ reperientur ap. Ovid. M. 2, 411. 3, 36. Catull. 64, 312." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 557. Timæi Lex.: Κάταγμα· ἐρίου σπάσμα καὶ μήρυμα. " Cod. Ms. mendosissime, Κάταγμα· ἱερὸν πλάσμα καὶ μήρυμα. Bene et emendate Phot. et Suid., qui Timæum descripserunt: Κάταγμα· ἐρίου κατάσπασμα, ἢ μήρυμα, nisi quod ap. Suid. levi vitio, quod Port. et Kust. sustulerunt, κατάπασμα scribatur. Glossa fluxit e Politico 180. e. Τῶν περὶ ξαντικὴν ἔργων μηκυνθέν τε καὶ σχὸν πλάτος, λέγομεν εἶναι κάταγμά τι. (Ad h. Plat. locum respexit J. Poll. 7, 209. In Photii loco editum est ab Hermanno, Κάταγμα· κατάσπασμα, ἢ μήρυμα. ' Scr. ἐρίου κατάσπασμα, ut habet apographum Ruhnkenii ad Tim. 153. e quo hæc glossa est descripta.' Schleusner.) Soph. Trachin. 695. Τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως Τῆς οἴος, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα. (Schol. Τὸ γὰρ κάταγμα· τὸ γὰρ ἔριον τοῦ προβάτου, μετὰ τὸ χρίσαι τὸν πέπλον, ἔῤῥιψα ὑπὸ τόπον καταλαμβανόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου· τὴν γὰρ αὐγὴν ἀκτῖνα ἡλιῶτιν εἶπεν. Ἢ κάταγμα, τὸ αἴγειον μήρυμα. ' Arnald. Lect. Gr. 1, 2. conjicit τοῦ ἐρίου μήρυμα.' Hœpfner. Sed vulgatum recte se habet.) Ap. Platon. etiam est κατάγειν, quod Latini Deducere filum dicunt. Sophist. 152. e. Καὶ πρός γε τούτοις ἔτι, ξαίνειν, καὶ κατάγειν, καὶ κερκίζειν, καὶ μυρία ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοιαῦτα ἔνοντα ἐπιστάμεθα. Lex. S. Germ. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. 404.) Ἄνθος· τὸ χρῶμα, καὶ τὸ βάμμα τοῦ ἐρίου. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ· Ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἀνθῶν τῶν παντοδαπῶν καταγομεν, ubi scr. Τὸ τραχὺ τ. ἐ. (In Bekkeri Ed. est Ταχὺ—καταγωμεν.) J. Poll. 7, 29. Καὶ πήρα, (' de πώρων, quod Ms. pro πήρα habet, quærendum.' Jungerm. ' In C. As καὶ πεῖρα, superscripto πώρων, quod et C. V. habet, forte πόρος, Filorum transitus.' Kuhn. an ἔριον?) καὶ πήνιον κατάγειν, καταγαγεῖν, κάταγμα· τὸ δ' αὐτὸ καὶ μήρυμα. Τῶν δὲ νέων τις Κωμικῶν Ἐπιγένης ἐν Ποντικῷ ἔφη· τρεῖς μόνους Σκύληκας ἔτι τούτους δ' ἔμ' ἔασον καταγαγεῖν. Καὶ κροκυδίζειν (δὲ V. D. prætermisit) Φιλύλλιος εἶπε· Τὸ κάταγμα κροκυδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον, (sic et Jungerm. probante etiam Lederlino, quos vide: vulgo legitur sine sensu, καὶ κροκοδίλην δὲ Φιλύλλιος εἶπε τὸ κάταγμα, Κροκυδίζουσαν κ. τ. λ.) ὅπερ ἐστιν, ἐκλέγουσαν τὸ τραχύ. (' Ἐκλέγειν τὸ τραχὺ est quod Catullus indicat Argon. 315.: Atque ita decerpens æquabat semper opus dens, Laneaque aridulis hærebant morsa labellis, Quæ prius in tenui fuerant extantia fila. Vultque idem Ped. Albinovanus El. in Mæcen. Obitum 74. Lenisti morsu lenia fila parum. Vide ibid. Jos. Scal.' Seber.) Vide Aristoph. Lys. 583. (Καὶ νὴ Δία τάς γε πόλεις, ὁπόσαι τῆς γῆς τῆσδ' εἰσὶν ἄποικοι, Διαγιγνώσκειν ὅτι ταῦθ' ἡμῖν ὥσπερ τὰ κατάγματα κεῖται Χωρὶς ἕκαστον· κἄπ' ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κάταγμα λαβόντας, Δεῦρο ξυνάγειν καὶ ξυναθροίζειν εἰς ἕν· κἄπειτα ποιῆσαι Τολύπην μεγάλην· κἄπ' ἐκ ταύτης τῷ Δήμῳ χλαῖναν ὑφῆναι. Schol. Κατάγματα· τὰ τῶν ἐρίων κατασπάσματα οὕτω ἐκάλουν.) Simplex ἄγμα pro κάταγμα veteribus usitatum fuisse, ex Hes. in v. et Eust. ad Od. A. p. 1399. intelligitur. Sed de his plenissime disputavit Valck. ad Ammon. (l. c.)" Ruhnk. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγμα· σύντριμμα, καὶ τὸ κατειργασμένον ἔριον. Eust. l. c.: Δῆλον δὲ ὅτι ἄγειν λέγεται καὶ τὸ κλᾶν, ὅθεν καὶ ἄγμα τὸ σύντριμμα, καὶ τὸ κατειργασμένον ἔριον, τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τραχινίαις (l. c.) κάταγμα: 1414. Ἰστέον δὲ ὡς ἡ τολύπη καὶ ἄγμα λέγεται, τὸ καὶ κάταγμα παρὰ Σοφοκλεῖ· εὕρηται γοῦν ἐν Λεξικῷ Ῥητορικῷ, ὅτι ἄγμα, οὐ μόνον σύντριμμα, ἀλλὰ καὶ κατειργασμένον ἔριον.] " Ἀγμὴ, Hesychio ἑστία, " Focus." [" L. Ἄγματα· ἕρια." Wakef. ad marg. " Scribe ἡ στία, vel στεία, Calculus, unde ἀγμιὸν, Vinum, quod in locis calculosis nascitur." Perger.] " Ἀγμικὸν, Hesychio est ἄκρατον, Immixtum et in- " temperatum, Merum s. Purum." [" In Ed. Schr. post hanc glossam altera sequitur, * Ἀγμιτόν· ἄκρατον, ubi Is. Voss. * Ἄγμιον corrigebat. At, cum in nulla Ed. hæc reperiantur, textum inepto additamento liberavi." Albert. Ceterum cum Ἀγμὴ· ἑστία, Is. Voss. confert Hesychii Ἄχναν· τὴν οἴκησιν, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ σίτου λεπτὴν καλάμην. " Nescio unde afferat," inquit Noster. " Lego Ἄκνηστιν." Perger. " Cogitabam Ὄχλησιν, sed nimium recedit." Albert. Plura vide in Ἄχνα. " Κάταγμα, Heyn. Hom. 6, 228. Schol. Aristoph. Plut. 621. Kuster. Aristoph. 127. a. (e Photii Lex. afferens, Λαμπάδιον· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν, ἕρια οἰσυκηρά. Οἱ μὲν τὸ λεπτὸν * ἐρίδιον, ᾧ καταδεῖται τὰ κατάγματα, de qua glossa v. et eund. Kust. ad Suid.; Toup. Emendd. 4, 154.; et Schleusner. Cur. Nov. in Phot. qui Albertii conjecturam * κειρίδιον probat.)" Schæf. Mss.]

[* Κατακτέον. Vide Κατανακτέον.]

" Κατάκται, auctore J. Poll. 7. c. 3. (s. 16.) dici " possunt οἱ εἰς τὰ πανδοκεῖα καταγόμενοι. Quibus " verbis significare videtur Eos, qui in deversoria " deducunt hospites; nam κατάκτης Deductorem " sonat, παρὰ τὸ κατάγειν." Vertitur ibi, Qui in cauponas deducuntur, Deductitii nominantur. Silent omnes Pollucis Interpretes. Locus integer est: Οἱ μὲν δὴ πάντα πικράσκοντες, καλοῖντ' ἂν πανδοκεῖς, καὶ πανδοκεύτριαι, καὶ τὸ χωρίον πανδοκεῖον, καὶ τὸ πρᾶγμα πανδοκεύειν, καὶ * πανδοκεία. Οἱ δὲ εἰς τὰ πανδοκεῖα καταγόμενοι, κατάκται ἂν λέγοιντο. Μᾶλλον δὲ οἱ πάντα πωλοῦντες, παντοπῶλαι, καὶ ὁ τόπος, παντοπωλεῖον.] " Κατάκτης, ου, ὁ, Deductor, unde paulo " ante κατάκται. Significat etiam Fractor."

[* Κατακτὸς, ἡ, ὸν, Deductilis, Pensilis. Vide infra Κατάγω, Frango.]

[* Ἀντικατάγω, Vicissim introduco. " Timæus Locrus 4, 17. (in Platonis Opp. 10, 22. Bipont. Ἀνάγκα ὧν ἀντικαταχθῆμεν τὸ ἴσον τῷ ἀναλωθέντι, ubi vertitur, Necesse est vicissim introduci æqualem motum ejus, qui consumtus est.)" Kall. Mss.]

[* Ἐγκατάγω, " Deduco in domum, coloniam, etc." Lex. Hederic. J. Poll. 1, 73. (ap. Schneider. Lex. 23. per errorem,) Οἰκῆσαι, ἐνοικῆσαι, κατάγεσθαι, ἐγκατάγεσθαι, ἐνδιαιτηθῆναι, καταλῦσαι, ἐναυλίσαι, ἐναυλίσασθαι, καταλύσασθαι, καταυλίσασθαι, σκηνῶσαι, κατασκηνῶσαι. " Salmas. pro καταλῦσαι legit κοδαυλίσαι, quod non intelligo." Kuhn. Forte Salm. scribere volebat καταυλίσαι. " Ἐγκατάγεσθαι, Dever-

sari alicui, Suid. v. Νικόλαος Δαμ. 2, 623. fine, (Ἔφη δὲ Νικόλαος, ὁμοίαν εἶναι τὴν ὅλην παιδείαν ἀποδημίᾳ· ὡς γὰρ ἐν ταύτῃ συμβαίνει τοῖς ἀποδημοῦσι, καὶ μακρὰν ὁδὸν διεξιοῦσιν, ὅπου μὲν ἐγκατάγεσθαί τε καὶ ἐναυλίζεσθαι μόνον, ὅπου δὲ * ἐναριστᾶν, ὅπου δὲ πλείονι ἐνδημεῖν ἡμέρας, ἐνίοις δὲ τόποις ἐκ παρόδου θεωρεῖν, ἐπανελθόντας μέν τοι καὶ ταῖς ἑαυτῶν ἐνοικεῖν ἑστίαις· οὕτω καὶ διὰ τῆς ὅλης παιδείας διερχομένους δεῖν ἐν οἷς μὲν ἐπιτηδεύμασιν ἐπὶ πλέον ἐνδιατρίβειν, ἐν οἷς δ' ἐπ' ἔλαττον, καὶ τὰ μὲν ὅλα, τὰ δὲ ἐκ μέρους, τὰ δὲ ἄχρι στοιχειώσεως παραλαμβάνειν, καὶ τὸ ἐκείνων χρήσιμον κατασχόντας, ἐπὶ τὴν ὡς ἀληθῶς παρῳὰν ἑστίαν ἀνελθόντας φιλοσοφεῖν.)" Schweigh. Mss. "Hæc αὐτολεξεὶ etiam leguntur in Excerptis, a Valesio editis, p. 417. unde ea Suid. descripsit." Kust.]

Ἐπικατάγομαι, Post alium applico. Dicitur a Thuc. navis ἐπικατάγεσθαι quæ appellitur post aliam, 4. (3, 49.) Ἡ δ' ὑστέρα αὐτῆς ἐπικατάγεται, pro ἐπὶ τῇδε κατάγεται, Post appellitur. Bud. ["Jacobs. Anth. 10, 415. Heyn. Hom. 6, 467." Schæf. Mss. "Defero in, Schol. ad Il. N. 543. (Ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἐάφθη· ἐπικατήχθη δὲ αὐτῷ ἡ ἀσπὶς, ὅ ἐστιν * ἐπικατηνέχθη, παρὰ τὸ ἔπεσθαι.) Polyæn. 393 (=137. Παραχρῆμα δὲ καὶ * Συνιόθεν ὁ στόλος ἅπας ἐπικατήγετο.) Cass. Dio 310, 8. (Τῶν δὲ δὴ στρατιωτῶν τινες τὰ ὅπλα ἀφῃρέθησαν, καὶ διὰ τοῦθ' οἱ λοιποὶ * ἀνωρμίσαντο αὖθις, ἕως πᾶσαι αἱ νῆες ἐπικατήχθησαν.)" Wakef. Mss. Joseph. A. J. 898.: Ὁ δὲ ἐπαναχθεὶς τοῖς ἀμφὶ τὸν Ἡρώδην, καὶ δεξιῷ χρησάμενος τῷ πλῷ, τοσόνδε ἀπελείπετο τοῦ Ἡρώδου, ὥστε τὸν μὲν ἐντυχεῖν Γαΐῳ, ὁ δὲ ἐπικατάγεται, καὶ τὰς ἐπιστολὰς ἀπεδίδου.]

[* Παρακατάγω, UNDE * Παρακαταγωγὴ, ἡ, Luctæ species. "Heyn. Hom. 8, 502. Pierson. ad Mœrin. 91. (ex Eust. 1450. afferens, Τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα τῆς πάλης οἱ μὲν * μεταπλασμὸν, οἱ δὲ παρακαταγωγὴν ὀνομάζουσι.)" Schæf. Mss. Vide Ἀγκυρίζω.]

[* Προκατάγω, Ante deduco in portum, aut hospitium. Lucian. 1, 640. ΜΙΚ. Καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμία καταβαλεῖν. ΚΑΩΘ. Τί τοῦτο; περίμενον, ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν ταὶ προκαταχθήσομαι. ΚΑΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, * συνανάσπασον. "Diu me vox hæc torsit: video tandem quid significet. Καράγομαι est Deversari, Hospitio excipi. Uterque Interpres aliter et intellexit et vertit." M. du S. Imo sensus est, Quin forte sic transnatando citius quam vos deferar.]

[* Προκαταγωγὴ, ἡ, Deductio in portum ante facta, Occupatio portus. Arrian. de Exp. Alex. 1, 18, 8. p. 39=69. Αἱ δὲ τῶν Περσῶν νῆες ὑστερήσασαι, ἐπειδὴ ἔμαθον οἱ ναύαρχοι τῶν ἀμφὶ Νικάνορα τὴν ἐν τῇ Λάδῃ προκαταγωγὴν, πρὸς τῇ Μυκάλῃ τῷ ὄρει ὡρμίσθησαν.]

[* Προκαταγέτης, ου, ὁ, UNDE * Προκαταγέτις, ἡ. Dionys. Epigr. 1. Καλλιόπεια σοφὰ, Μουσῶν προκαταγέτι τερπνῶν, Καὶ σοφὲ * μυστοδόκα, Λατοῦς γόνε, Δήλιε, Παιὰν, Εὐμενεῖς πάρεστέ μοι.]

[* Προσκατάγω. Philo in Mathem. Vett. 74. Ὅτε δὲ καταχθείη ἐπὶ τὸν τεταγμένον τόπον τὸν πληροῦντα τὴν διάστασιν τοῦ βέλους, καὶ τὸ βέλος ἐπιτιθείη αὐτόματον, ἔτι προσκαταχθείη μικρὸν πάλιν πρός τινα ὑπερέχοντα τόρμον χαλκοῦν, τἀναντία πρόσκοψαν τὸ ὑπερέχον τῆς σχαστηρίας, ἀπέσχασε τὴν χεῖρα, ἡ * συγκαταγωγὴ τῆς * τοξίτιδος, καὶ ἡ * ἀπόσχασις οὕτως ἐγίνετο. Postquam vero demissa fuerit ad constitutum locum, qui distantiam teli implet, et telum impositum fuerit sua sponte, ac præterea paululum demissa fuerit ad modiolum quendam æreum supereminentem, pars supereminens schasteriæ in contrarium allisa, una cum deductione toxitidis manum abducebat, et abductio fiebat hunc in modum.]

Συγκατάγω, Una reduco, Adjuvo in reducendo exule, vel Reducentes adjuvo. Sic Isocr. περὶ Ζεύγους, (T. 3. p. 144. Auger.) Εἰς τίνα δ' ἢ πόλιν ἢ φίλον, ἢ ξένον, οὐκ ἤλθετε, δεησόμενοι συγκαταγαγεῖν ὑμᾶς; [In Augeri Ed. est ἐπὶ τίνα.] Sic Æsch. περὶ Παραπρ. de patre suo loquens, συγκατήγαγε τὸν δῆμον. [Locus Æschinis non indicatus est in Reiskii Ind. Gr. Vide Plutarch. 9, 341, 406. Idem Pompeio 43., Καὶ προπέμπουσαι μετὰ μείζονος δυνάμεως συγκατῆγον εἰς τὴν Ῥώμην, Romam eum majore frequentia reduxerunt. Plato Epist. 7. T. 11. p. 113. Bipont., Καὶ δὴ καὶ τούτῳ τῷ ξυγκαταγαγόντε αὐτὸν φίλῳ, ἐκ τούτων τε καὶ ἐκ τῆς πρὸς τὴν καθοδον ὑπηρεσίας ἐγενέσθην ἑταίρω. "Diod. S. Pausan. Aristid. 114. Joseph. 650, 3." Wakef. Mss. Aristoph. Thesm. 339. Eustath. 1644, 18. Οἳ καὶ Πελοπόννησον ὕστερον ᾤκησαν, συγκατάγοντες τοὺς Ἡρακλείδας.]

[* Συγκαταγωγὴ, ἡ. Vide Προσκατάγω.]

Μετάγω, Transfero, Traduco. Interdum, Dimoveo. Herodian. 3, (5, 2.) Πρῶτον δὲ πᾶσαν τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς παῖδας μεταγαγεῖν καὶ βεβαιῶσαι ἠθέλησε. Ibid. (3, 8, 10.) Χρημάτων δὲ ἐπιθυμεῖν διδάξαι, καὶ μεταγαγὼν εἰς τὸ ἀβροδίαιτον, [ubi Irmisch. edidit χρ. τε.] Plut. de Primo Frigido μετάγειν et μετοικίζειν copulavit. ‖ Μετάγω, Sequor cum exercitu, inquit Bud., citans hæc e Xenoph. K. Π. 7, (4, 5.) Ἐπεὶ ἦκεν ὁ Ἀδούσιος, μετάγειν αὐτὸν ἐκέλευσεν ἦπερ ὁ Ὑστάσπης * προΐχετο. ["Sequi converso itinere." Lex. Xenoph. "Μετάγω, Transfero: Μεταγαγεῖν τὴν ἐκκλησίαν (ἐξ Αἰγίου) εἰς Σικυῶνα, 5, 1, 9. Transloco: Μεταγαγεῖν τοὺς ἄνδρας μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν εἰς Ἡμαθίαν, 24, 8, 4." Lex. Polyb. "Μεταγαγόντες ἀπὸ τῶν πράξεων τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τοὺς λόγους, 1, 441. Ὅλως μετάγειν τινὰ τῇ φιλίᾳ πρὸς αὐτὸν, 5, 530. Δεῖ μετάγειν καὶ διαβιβάζειν ἐπὶ τὰ ὁμοειδῆ τὸ χρήσιμον, 6, 122. Τὰς κρίσεις ἐπὶ τὰ ἔργα μετάγειν, 6, 313. Εἰ καὶ προσῆκε μετάγειν τινὰ εἰς ἕτερον τόπον ὁ θάνατος, οὐκ ἔστι κακὸν, 6, 412. Τὴν κενὴν δόξαν ἐκ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν θεάτρων εἰς τὰ συμπόσια μετάγων, 8, 436." Reisk. Indd. in Plutarch. "Μετάγω, Jacobs. Anth. 10, 239. Μετάγω sc. ἐμαυτὸν, Albert. Peric. Crit. 94. Diod. S. 1, 130. ad 231." Schæf. Mss. "Μετάγω, Interpretor, In aliam transfero linguam, i. q. μεθερμηνεύω. Prolog. Sir.: Ὅταν μεταχθῇ εἰς ἑτέραν γλῶσσαν." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. "Aq. Ps. 90, 10. Οὐ μεταχθήσεται πρός σε κακὰ, Non transferentur ad te mala." Biel. Thes. Soranus de Sign. Fract., in Cocchii Chirurg. Vett. 48., Ῥινὸς μὲν οὖν καταγείσης σημείωσις γίνεται ἡ σκολίωσις, ἐνιότε καὶ ἀποθραύεταί τι μέρος αὐτῆς, καὶ διὰ τῶν δακτύλων μετάγεται, Quæ digitis movetur: 51. Παρέπεται δὲ ὄγκος εἰς ὃ διαστρέφεται, κυλίσεις δὲ ἐξ οὗ μετάγεται, Unde traducitur. Cass. Dio 37, 84. Καὶ τὰ δικαστήρια ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐπὶ τοὺς ἱππέας μετῆγε. Glossæ: Μετάγω· Rediго. Hesych.: Μεταγεῖ· μεταδιώκει, μετακινεῖται. "Bis legitur in N. T., nempe de equis, qui freno in eorum ora injecto circumaguntur et reguntur, Jacobo 3, 3. et de navibus, quæ a gubernatore per parvum gubernaculum reguntur et diriguntur, ibid. v. 4. ubi est i. q. κυβερνᾶν, (Ἰδοὺ, τῶν ἵππων τοὺς χαλινοὺς εἰς τὰ στόματα βάλλομεν πρὸς τὸ πείθεσθαι αὐτοὺς ἡμῖν, καὶ ὅλον τὸ σῶμα αὐτῶν μετάγομεν. Ἰδοὺ, καὶ τὰ πλοῖα τηλικαῦτα ὄντα, καὶ ὑπὸ σκληρῶν ἀνέμων ἐλαυνόμενα, μετάγεται ὑπὸ ἐλαχίστου πηδαλίου, ὅπου ἂν ἡ ὁρμὴ τοῦ εὐθύνοντος βούληται.)" Schleusner. Lex. in N. T. Cum priore versu confer quæ Noster habet in Μεταγωγός. Tittmanni Technoll. Mss.: Μετάγω· τὸ μετατίθημι. Libellus de Constr. Verb. ap. Hermann. Gr. Gr. 360.: Μετάγει τὸ μεθίσταται, καὶ μετάγει τὸ (" Cod. καὶ pro τὸ," Hermann.) διαβιβάζει, (μετάγειν et διαβιβάζειν a Plutarcho supra citato conjuncta sunt,) καὶ μετακινεῖ, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν· καὶ μετάγει τὸ δεξιὸν κέρας ἐπὶ θάτερα. Hinc sua sumsisse videtur Phavor.: Μετάγω· τὸ μετατίθημι. Μετάγει· μεθιστᾷ, καὶ μεταβιβάζει, καὶ μετακινεῖ, αἰτιατικῇ συντάσσεται. Οἷον· Μετάγει τὸ δεξιὸν κέρας ἐπὶ θάτερα, ἀντὶ τοῦ μεθιστᾷ. Μετάγω σε τῆς γνώμης, ἢ τῆς ὁρμῆς, ἀντὶ τοῦ ἀναπείθω. Aristæn. 1, 25.]

[* "Metagon, ontis, μετάγων, nomen canis, e fera et cane geniti, et paulatim in diversum quoddam genus transeuntis, a μετάγω, quia Transferre significat, vel quia Sequi, Persequi, et Investigare, (quam posteriorem rationem secutus est Schneider. Lex.) nam Hes. μετάγει interpretatur μεταδιώκει. Grat. in Cyneg. 209. 221. 264." Forcellin. Lex. "Gesner. a * Metagonio Libyæ urbe hos denominatos esse ariolatur, ut sint Libyci canes, quos laudat Nemesian. Quo-

modo tamen Metagontes inde formari possint, non video. Steph. Byz., a quo illud petiit ὁ δεῖνα, posuit τὸ ἐθνικὸν, *Μεταγωνίτης. Unde fiunt Metagonitæ, non Metagontes. Sed vox hæc pura puta Græca est, ut *Ancones, (de quo vocabulo V. D. egerat 126—30.) et sexcenta id genus alia formarunt (in Addendis, servarunt) Latini. Intelligit enim Canes semiferos, qui e fera et cane geniti paulatim in diversum quoddam genus coalescunt. Aperte hoc infra ostendit, cum Hagnonem dicit e Thoë semiferam prolem finxisse, cui et hic statim Metagontem assignat. Et postquam talem etiam fœturam misceri hortatus est, subdit, Prodantque tibi Metagontæ parentes. Itaque *μετάγοντες* dicti, quia multo tempore et fœtu *μετάγεται καὶ συγκέκραται ἡ φύσις αὐτῶν*, ut fere de canibus e vulpe semiferis loquitur Xenoph. c. 2. Sed et aliæ sunt tralaticii hujus generis species. Quarum primam e tigride et cane mixtam supra habuimus. Altera e thoë et cane, vel e vulpe, aut etiam cum lupo miscetur, ut infra dicam. Præterea *λεοντομιγεῖς* addit J. Poll. Sed quod ex urso et cane novum genus, quod Urcanum vocat, formet Caius, exemplo et fide prorsus caret." Vlitius.]

Μεταγωγὴ, Translatio, Traductio. [Glossæ: *Μεταγωγὴ·* Evectio, Transvectio. *Μεταγωγὴ, ἐπὶ ξένης*, Transductio. Phavor., *Μεταγωγὴ·* καὶ *διάβασις ἀπὸ τῶν διαιτῶν* (l. *διαιτητῶν*) *εἰς τοὺς δικαστὰς*, quæ verba unde Phavor. depromserit, nescimus. Joseph. 1, 587. *Καὶ διὰ τὴν εἰς Αἴγυπτον αὐτῶν μεταγωγὴν πολλὴν ὠφέλειαν ἐκ τούτου τοῖς στρατιώταις γεγονέναι.* "*Μεταγωγαὶ πραγμάτων*, Rerum inversiones et translationes, methodus oratoria, in narrationibus utilis. Dionys. Jud. Isæi 15. p. 614. (*Πολλὰς δ' ἂν ἔχοιμι καὶ ἄλλας παρασχέσθαι διηγήσεις, πρὸς τὰ συμφέρον φέκονομημένας ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, προκατασκευαῖς, παρασκευαῖς, μερισμοῖς, χωρίων ἀλλαγαῖς, πραγμάτων μεταγωγαῖς, τῷ τὰ κεφάλαια ἀνεστράφθαι, κ. τ. λ.*)" Ernest. Lex. Rhet.]

[*Μεταγωγεύς, έως, ὁ. "Irenæus p. 10=14. Cocchii Chirurg. Vett. 8. (*Μεταγωγεὺς Ἡλιοδώρου*, Heliodori Adducens.) 28. (*Μεταγωγεὺς Ἱπποκράτους*, Deducens Hippocratis.)" Kall. Mss. Epiphan. adv. Hær. 31. p. 171., *Λέγει δὲ αὐτός τε καὶ οἱ αὐτοῦ, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὡς ἔφην, καὶ Σωτῆρα, καὶ Χριστὸν, καὶ Λόγον, καὶ Σταυρὸν, καὶ Μεταγωγέα, καὶ *Ὁροθέτην, καὶ *Ὅρον*, ubi vertitur, Traductorem.]

Μεταγωγὸς, Translator, ap. Dionys. Areop. inquit Bud. Idem scribit, Didymum interpretantem illud Odysseæ A. (imo K. 32.) *Αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων*, annotare, *τὸν μεταγωγὸν τοῦ κέρατος κάλων, ἢ τὸ πηδάλιον*. [Harpocr.: *Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκει· Ὑπερίδης ἐν τῷ Περὶ Ταρίχους πρώτῳ, παροιμία ἐπὶ τῶν παριέντων τὰ σπουδαιότερα, καὶ περὶ τὰ φαῦλα διατριβόντων, ὑπέραι δέ εἰσι ναυτικαὶ σχοῖνοι, αἷς μετάγεται τὸ κέρας.* "Meminit hujus adagii Suid. (*Ὑπέρα· τὸ τοῦ κέρατος τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεταί τε καὶ διατείνεται*, adde *τὸ σχοινίον· γέγονε δὲ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν, ἃ δεῖ μὲν ἔχειν, ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ, κρατούντων, Ἀφέντες τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσιν, ἐπὶ τῶν τὰ ἀναγκαῖα μὲν παραλιμπανόντων, τὰ περιττὰ δὲ προτιμωμένων.* Phot.: *Ὑπέρα· τὸ τοῦ κέρως τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεταί τε καὶ διατείνεται τὸ σχοινίον· γέγονε δὲ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων.* 'Eadem leguntur in Schol. Luciani D. M. 4, 1. Vol. 2. p. 138. Bipont.' Schleusner. Imo in Scholio illo absunt *τὸ σχοινίον*, deinde pro *γέγονε δὲ* legitur *καὶ*, tum est *ἀφέντων* pro *ἀφιέντων*. 'In E. A. vitiose *τοῦ κέρεως*, post *γέγονε δὲ* abfuit *καὶ*, et *δὲ* inter *ἃ μή*.' T. H. qui *ᾧ ἀνίεται* dedit pro vulg. *ὁ ἀνύεται*.) Anonymus Schol. (Pseudo-Did.) in Od. E. 260. (*Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ*:) *Ὑπέρας· τοὺς ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς ὀθόνης ἐξημμένους κάλους, ἢ τὰς *τροχηλίας*, (Eust. mox citandus: *τοὺς *τροχίλους*, Isidor. Orig. 19, 2. de partibus navium et armamentis, 'Trochleæ quasi Flitera, per quas funes trahuntur, Trochleæ autem vocatæ, quod rotulas habeant, *τροχὸς* enim Græce Rota dicitur:' cf. Athenæum Mechanicum ap. Rigalt. ad Onosand. Strat. p. 47. Schol. Apollon. R. 1, 567.) *Κάλους· τὰ σχοινία, δι' ὧν ἀνάγεται καὶ κατάγεται ἡ κεραία. Πόδας· τοὺς πόδας τοὺς κάτωθεν συνέχοντας τὴν ὀθόνην, ἢ τοὺς μεταγωγοὺς τοῦ κέρατος· ἕτεροι δέ φασι σχοινία, οἷς συνέχεται ἀπὸ πρώρας καὶ ἀπὸ πρύμνας ἡ, l. ὁ, ἱστός· ἢ τὰ ἑκατέρωθεν δεδεμένα τοῖς ἁρμένοις σχοινία.* Eust. 1554. (imo 1534. *Ὑπέραι δὲ λέγει σχοινία οἷς τὸ κέρας μετάγεται, ἢ μᾶλλον σαφέστερον, τὰ ἄνω εἰς ἄκρον τοῦ κέρατος ἑκατέρωθεν δύο σχοινία, οἷς οἱ ναῦται τὸ κέρας μετάγουσιν. Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίον ἑρμηνεύσαντες κέρατος τοῦ κατὰ τὸν ἱστὸν, ᾧ ἀνίεται καὶ διατείνεται, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, Ἀφέντες τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσιν, ἤγουν ἀφιᾶσι μὲν τὰ ἀναγκαῖα, προτιμῶνται δὲ τὰ μὴ προέργου· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ ἄλλως ὑπέρας φασὶν, ἢ τὰ ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς ὀθόνης ἐξημμένα σχοινία, ἢ τοὺς τροχίλους. Κάλους δὲ, οἷς τὸ ἱστίον συσπᾶται καὶ ἀνίεται· τὸ δὲ σαφέστερον οὕτω, κάλοι, τὰ ἐν μέσῳ τοῦ κέρατος ἀνάγοντα καὶ χαλῶντα τὸ ἱστίον, κληθέντα οὕτω παρὰ τὸ χαλᾶν.———Πόδες δὲ, τὰ κάτω δύο σχοινία, οἷς πρὸς πρῶραν καὶ πρύμναν δεσμεῖται τὰ ἱστίον, καλοῦνται δὲ πόδες διὰ τὸ κάτω εἶναι, ἀπεναντίας ταῖς προῤῥηθείσαις ὑπέραις ὡς οἷον ὕπερθεν κεφαλαῖς τοιούτων ποδῶν, ἐξ ὧν ῥῆμα ποδῶ ποδώσω, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Λυκόφρων, ἔνθα ποδωτὰ λίνα τὰ ἱστία φησὶν*, v. 1014. *Πῇ μὲν Αἰβυσσαν ψάμμον ἄξουσι πνοαὶ Θρῇσσαι, ποδωτοῖς ἐμφορούμεναι λίνοις.* Οἱ δὲ παλαιοὶ φράζουσι καὶ οὕτω· *πόδες πλοίου, σχοῖνοι κάτωθεν συνέχοντες τὴν ὀθόνην, ἢ οἱ μεταγωγοὶ τοῦ κέρατος, ἢ κατὰ ἄλλους, οἷς συνέχεται ἀπὸ πρώρας καὶ ἀπὸ πρύμνης ὁ ἱστὸς, ἢ τὰ ἑκατέρωθέν φασι προσδεδεμένα τοῖς ἁρμένοις σχοινία.*)" Vales. Etym. M.: *Ὑπέρα· τὸ ἐξηρτημένον τοῦ κέρατος τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεται καὶ τείνεται τὸ σχοινίον, παρὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι*, ubi *τὸ σχοινίον* abjiciendum esse censet T. H. l. c., et sane abest a Luciani Schol., Suida, Eust.; et Zonara, ap. quem legitur, *Ὑπέρα· τὸ ἐξηρτημένον τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, ὃ* (l. *ᾧ*) *ἀνίεται καὶ ἐκτείνεται* (quod Etymologo pro vulg. *τείνεται* restituere velimus, præcedens enim vox *καὶ* facile *τὸ ἐκ* absorbere potuit,) *παρὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι*. At agnoscit Phot. Sed vera lectio est *τὸ ἱστίον*, ut in Bekkeri Aecd. *ῥητορ.*, *Ὑπερα* (l. *Ὑπέρα·*) *τὸ τοῦ κέρως σχοινίον, ᾧ ἀνίεται καὶ διατείνεται τὸ ἱστίον, ἀφ' οὗ καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων.* "Omnes fere Grammatici (*ὑπέραν*) similem in modum, et recte interpretantur. Quos 'funes, qui antennas ad malos destinabant,' Cæsar vocat de B. G. 3, 14., Græcus haud inepte *ὑπέρας* vertit. 'Opiferos funes' Stewech. ad Veget. aliosque viros eruditos appellare video, inductos Isidori loco Orig. 19, 4. 'Opifera, funes, quæ cornibus antennæ dextra sinistraque tenduntur retroverso.' Caute Scheffer. de M. N. 145. 'Latinis sunt opiferæ, si Isidoro credimus.' Mihi hyperæ videntur in h. v. esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic juvat egregius Isidori Codex Groninganus, in quo, Opis fera funis etc. Lege, Hypera, vel, pro more ejus ætatis, Hyfera, funis, qui a cornibus antennæ dextra sinistraque tenditur retroverso. *Ὑπέρας*, et proverbii inde ducti, meminit etiam Moschopul. *π. Σχ.* 138." T. H. Ceterum e supra dictis satis patet probum esse vocabulum *μεταγωγὸς*, quod inter dubia posuit Schneider. Lex.]

[*Ἀντιμετάγω. "Onosand. Strat. 33. (*Ἀντιμετάγειν εἰ δέοι λόχον*, ubi vertitur, Traducere.)" Kall. Mss.]

[*Μετακτέον. Soranus de Sign. Fract. in Cocchii Chirurg. Vett. 51. *Μετακτέον οὖν τὴν ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης σημείωσιν, ὡσαύτως δὲ κἀπὶ τῶν τῆς ἤβης ὀστῶν*, Adducenda huc sunt quæ de signis circa scapulam diximus, itemque et ad ossa pectinis.]

Παράγω, Produco, Profero, In medium adduco. Dem. (285.) *Καὶ μετὰ ταῦτα ὡς εἰσῆλθεν ἡ βουλὴ, καὶ ἀπήγγειλαν οἱ πρυτάνεις τὰ προσηγγελμένα ἑαυτοῖς, καὶ τὸν ἥκοντα παρήγαγον*, In medium produxerunt, Bud. [Dem. 805. *Τίνα γὰρ παραγαγὼν εἰς τὸ δικαστήριον, ὧν ἠτιᾶτο, τούτων ἦρηκε κατηγορῶν;*] Luc. in Caucaso, *Τοὺς ἀνθρώπους εἰς βίον παράγειν*. Idem, (Philopatr. 13.) *Ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε*. [Geopon. 9, 1. *Ἐλαίαν παρῆχθαί φασιν οὕτω*, Productam esse.] Plato *εἰς τὸ μέσον* addidit, de

LL. 4. Διὸ καὶ παρήγαγον αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τοῖς λόγοις. Lysias, Τοῦτον παράγει εἰς τὸν δῆμον, Testem producit in medium, [464. et 335.] ‖ Item Παράγω in altera significatione verbi Produco, ut παράγει χρόνον, in VV. LL. Producit tempus, i. e. Cunctatur. ["Diod. S. 1, 405. (Ὧν οἱ μὲν εἵλοντο γνησίως τὴν συμμαχίαν, οἱ δὲ παρῆγον ἐφ' ἱκανὸν χρόνον, ἀντεχόμενοι τῆς ἰδίας μόνον ἀσφαλείας, καὶ καραδοκοῦντες τὸ τοῦ πολέμου τέλος,) Differebant: 2, 306. (Ἀεὶ δὲ προφάσεις τινὰς ποιούμενος, παρῆγε τὴν πρᾶξιν, Negotium protraxit.)" Valck. ad Scap. marg. Plutarch. 1, 128.] ‖ Παράγω, Deduco. Plut. de Cratippo loquens, qui cum Pompeio jam victo Mitylenæ disserebat, Ὑποκαταklινομένου τοῦ Κρατίππου καὶ παράγοντος αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἀμείνονας ἐλπίδας, Verbis et consolatione deducente ad meliorem spem, ut Bud. interpretatur. Sed ego malim hic interpretari Traducente quam Deducente. [Παράγειν πρὸς τὸ βέλτιον Idem dixit 6, 75.] Affertur ex eodem Plut. in Lycurgo, Παραγαγὼν ἄχρι τοῦ τόκου τὴν ἄνθρωπον, Cum ad partum usque mulierem deduxisset. Accipitur etiam παράγειν pro Deducere, i. e. Derivare, ut ap. Plut. Camillo, Παράγειν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, Aquam fossis in planitiem derivare. Item Deducere s. Derivare, ea signif. qua usurpant Grammatici; unde παράγωγα nomina et verba. Quint. 8, 6.: Vix illa quæ παραγόμενα vocant, quæ ex vocibus in usum receptis quocunque modo declinantur, nobis permittimus, qualia sunt Sullaturit et Proscripturit, atque, etc.

Παράγειν, Promovere, Provehere, ut παράγειν εἰς ἀξίωμα ἐπισκοπῆς, Chrysost. [Leg. προαγ. Vide infra.]

Παράγειν, Disserendo et disputando fallere, Alex. 1. Top. Item παράγειν Verba dare, et a proposito subdola oratione abducere, quo sensu ponitur παραγωγὴ a Demosth. [Idem Dem. 594. Ἐξαπατᾷν δ' ὑμᾶς πειράσεται, πλάττων καὶ παράγων πρὸς ἕκαστα τούτων κακούργους λόγους, ubi Reisk. vertit Afferens. Vide eund. Reisk. infra.] Est etiam Oratione blanda vel muneribus perducere quo quis velit, h. e. Persuasione subdola obrepere. Sic Plato παράγειν ἀναπείθοντας dixit quod Hom. (Il. I. 496.) παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι. Hactenus Bud. Sic Thuc. 2, (38.) Τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας παράγειν πειράσεται. Plutarch. in Amat. Narrat. (9, 102.) Οἱ τοὺς ἐφόρους ψευδέσι λόγοις παραγαγόντες. Sic in pass. voce, idem Thuc. 2, (64.) Ὑμεῖς δὲ μήτε ὑπὸ τῶν τοιῶνδε πολιτῶν παράγεσθε. Et cum dat. λόγοις, ut in præced. exemplo, 1, (91.) Γνοὺς δὲ ἐκεῖνος κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μᾶλλον παράγεσθαι. In alio ejusdem libri loco (c. 34.) dativum ἀπάτῃ addit, ὥστε ἀπάτῃ τε μὴ παράγεσθαι ὑπ' αὐτῶν. In his autem locis sub παράγειν latere puto significationem abducendi, ut sit παράγειν, Extra rectam viam ducere, et ita in errorem abducere. ["A recta via detorquere, In transversum agere, unde notio decipiendi. (Gl. Παράγω· Diduco.) Ταῦτ' ἴσως λέγων παράγειν ὑμᾶς ζητήσει, 487. Μὴ δὴ παραγόντων ὑμᾶς, 497. ('Mss. παραττόντων,' Valck. ad Scap. marg.) Ἂν τι φενακίζειν ἐγχειρῇ καὶ παράγειν οὗτος, 604. Λόγος, δι' οὗ προσδοκῶσιν ὑμᾶς παράξειν, 684. Ἃ νομίζω μνημονεύοντας ὑμᾶς ἄμεινον φυλάττειν, ἂν παράγειν καὶ φενακίζειν οὗτοι ζητῶσιν ὑμᾶς, 691. Τοῦτο γὰρ πλάττουσιν οὗτοι, καὶ παράγουσιν, i. e. καὶ διὰ τούτου παραγ. aut τοῦτο γὰρ πλάττοντες παράγουσι, 987. 1128. 1129. Ἕτερα, ὑφ' ὧν παράγεσθε πολλάκις, 412." Reisk. Ind. Gr. Demosth. "Μὴ δὴ παραγόντων ὑμᾶς, h. e. παραγέτωσαν, ut paulo mox ζητούντων pro ζητείτωσαν. Ipsum παράγειν, sicut inde ductum παραγωγὴ, locum habet in cavillatione rhetorica, qua auditor subdole a proposito abducitur, unde sæpe juncta παράγειν et φενακίζειν. Male in marg. Ben. est παραττόντων, ex eoque corruptum πραττόντων in Par. 2. et Bav. Simile verbum 235. tetigi, ἀπάγειν." F. A. Wolf. in Demosth. Lept. 355. Vide Eundem in Ἀπάγω citatum.] Citatur et e Plut. Galba ἐλπὶς παρῆγεν pro Spes decipiebat, vel, Suspensos tenebat: Τοὺς δὲ στρατιώτας τὴν δωρεὰν μὴ κομιζομένους ἐν ἀρχῇ μὲν ἐλπὶς παρῆγεν, ὡς εἰ καὶ μὴ τοσοῦτον ἀλλ' ὅσον Νέρων ἔδωκεν ἀποδώσοντος. [Cf. Eurip. Andr. 27. Ἐλπίς μ' ἀεὶ προσῆγε, σωθέντος τέκνου, Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν κἀπικούρησιν κακῶν. Vide D'Arnaud in Διάγω citatum.] ‖ At vero in Philostr. Epist. 19 (=20.) Οἱ δὲ ποιηταὶ τὰ δῶρα μύθους ἐποίησαν παράγοντες τὴν ἀλήθειαν ψυχαγωγίᾳ ψευσμάτων, puto παράγειν esse depravare, vel potius pervertere. [Vertitur in Olearii Ed.: Poëtæ vero fabulose dona finxerunt, veritatem proponentes, fabularum delinimentis involutum.] Ut autem hic expono παράγειν Pervertere, sic et Bud. ap. Antiphontem τὴν διάνοιαν παράγειν interpr. Pervertere et transversum agere, ubi ille dicit, Οἱ γὰρ θεοὶ οὐδὲν πρότερον ποιοῦσιν, ἢ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων τὴν διάνοιαν παράγουσι. [Verba hæc sunt Lycurgi c. Leocr. 159., non Antiphontis.] Sic Demosth. Οἴεται παράξειν ὑμᾶς ὅπου ἂν βούληται. Sic 1 ad Cor. 7, (31.) Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, Bud. interpr. Transversos enim agit species hujus mundi. Vide paulo post in Παράγω significante Prætereo. Accipitur παράγειν et pro Pervertere, propriam servante significationem, unde παραγωγὴ, Perversio. [Isæus 289. Ὅτι μὲν οὖν οὔτε περὶ τούτων οὐδὲν δίκαιον πεποίηκεν, οὔτε περὶ τῶν ἄλλων ἀληθὲς οὐδὲν εἴρηκεν, ἅπαντα δὲ πλεονεξίᾳ μεμηχάνηται διαβάλλων, καὶ τοὺς νόμους παράγων, καὶ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ παρὰ τὸ δίκαιον περιγενέσθαι ζητῶν, "Detorquens, Vitians prava s. recitatione s. interpretatione et applicatione." Reisk. Harpocr.: Κλιμάζει· Δείναρχος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Συνηγορίᾳ, Αἰσχίνης κατὰ Διογίτου, (lege Συνηγορίᾳ Αἰσχίνῃ, cum Valesio, quem citavimus supra 632. b.) Ὅταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους, ἀντὶ τοῦ παρακλίνῃ καὶ παρατρέπῃ· μήποτε δὲ δεῖ γράφειν βλιμάζει, ἵν' ᾖ οἷον θλίβει καὶ βιάζεται. Sic edidit Jac. Gronov. Lege βλιμάζῃ—θλίβῃ—βιάζηται, et sic legitur ap. Nostrum in Κλιμάζω, et in Ed. Lug. Bat. 1683. Porro in ipso articuli capite, lege Κλιμάζῃ. Cf. quæ ex Harpocr. protulimus in Ἄγω. Phot.: Κλιμάζει· Δείναρχος, Ὅταν οὖν κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους, ἀντὶ τοῦ παρακλίνει καὶ τρέπει, μήποτε δὲ δεῖ γράφειν βλιμάζειν ἀντὶ τοῦ θλίβει καὶ βιάζεται, ubi B. teste Hermanno, κλιμάζει—παράγει—παρακίνει—θλίβειν. Lege, Κλιμάζῃ—κλιμάζῃ—παράγῃ—παρακλίνῃ—παρατρέπῃ—βλιμάζῃ—θλίβῃ—βιάζηται. In Suida, ubi idem articulus reperitur, est παρακλίνῃ—παρατρέπῃ—βλιμάζῃ—θλίβει—βιάζεται, sed in eo quoque leg. θλίβῃ—βιάζηται, pro Κλιμάζει autem in articuli capite, Ms. Par. A. habet Κλιμακίζει, sed perperam, ut patet ex altera lect. βλιμάζει. "Loco Κλιμάζει (in articuli capite) scr. Κλιμακίζει." Schleusner. Zonar.: Κλιμακίζω· τὸ ἀναπρέχω. "Malim ἀνατρέπω: quanquam ἀναπρέχω etiam Phavor. Vide Harpocr. qui παρατρέπει, (cum Suida; at Phot. τρέπει, sed, ut modo diximus, leg. παρατρ.) Non est enim dubium, quin ap. Harpocr. legendum sit κλιμακίζει." Tittmann. In J. Poll. 3, 155. pro, Καὶ πλαγιάζειν δὲ, καὶ κλιμακίζειν, παλαισμάτων ὀνόματα, Kuhnii et Jungerm. Ms. κλιμάζειν exhibet. Hesych.: Κλειμάζειν· παλαίειν, σκελίζειν, ἀπατᾶν. "Scr. Κλιμάζειν, (quod contra literarum seriem esset.) Vide Harpocr. qui Æschinem in voce laudat." Toup. Emendd. 3, 462. Decepit virum doctum vulgata ap. Harpocr. scriptura; non enim laudatur Æschines, sed Dinarchus, ut et supra monuimus. Falluntur vero Schleusner. et Tittmann., qui Harpocrationi Κλιμακίζει pro Κλιμάζει restituendum censent. Vulgato enim Κλιμάζει unice favet altera lectio ab Harpocr. memorata Βλιμάζει, idemque dicendum est de Suidæ loco, in quo Ms. Par. A. Κλιμακίζει pro Κλιμάζει exhibet. Κλιμάζω enim et βλιμάζω permutari potuit; item Κλίμαξ et κλίμα, v. ad Gregor. Cor. 562. 821. 932.; non κλιμακίζω et βλιμάζω. "Ms. κλιμάζειν pro vulg. κλιμακίζειν. Utrumque recte. (Utrumque verbum etiam Noster agnoscit. At κλιμάζειν falsa est lectio, quamvis vetus. Κλιμάζειν Græce dici nequit pro κλιμακίζειν. Illud formandum esset e κλίμα, non e κλίμαξ. Sed Dinarchus usurpaverat vocem e κλίμαξ, non e κλίμα, compositam. Phot.: Κλιμακίζειν· ᾽ σκελίζειν καὶ διαστρέφειν, ἔστι γάρ τι καὶ ᾽ βασανιστικὸν ὄργανον, κλίμαξ καλούμενον, ᾧ τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων διαστρέφει. ᾽ Σκελίζειν

h. l. est Varicare, ut in Gloss. Philox. explicatur, h. e. Pedes diducere s. distorquere, quo sensu legitur ap. Quintil. 2, 3.' Schleusner.) Dubitat Harpocr. ne forte scribendum sit *βλιμάζειν*, et sane in Ms. vetustiss. parvum discrimen inter *β*, quod ut *u* pingitur, et *κ* quod itidem taliter, nisi prima lineola porrectiore, (vide Bast. Comment. Palæogr. 708. 721. 816. 906.) Tamen hic in nostro Ms. *κλιμάζειν* scriptum sine dubio dignosci potest. Annotavit hanc *διττογραφίαν* alias et Etym. in Βλιμάζειν: ("Αλλοι δέ φασι κλιμάζειν τὸ διαστρέφειν, κλίμαξ δέ ἐστιν εἶδος ὀργάνου * *βασανιστικὸν*, l. *βασανιστικοῦ* ut in Phot., οἷον· Τῇ κλίμακι διαστρέφονται:—οἷον, τὰ μέλη στρεβλούμενοι, quæ verba jam alibi emendata dedimus.)" Jungerm. Secundum Harpocr., Dinarchi verba fuere hæc, "Οταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους: secundum Phot. et Suid., sic orator ille scripsit, "Οταν οὖν κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους. Sed illud *καὶ παράγῃ* proculdubio habendum est pro veteri glossa, quæ in textum Codicis, quo Harpocratio usus erat, e margine irrepserat; ab Harpocr. autem sua sumsisse Suid. et Phot. satis constat. Nostram de interpolatione verborum *καὶ παράγῃ* sententiam omnino firmant sequentia hæc eorundem, Suidæ et Photii, loca:—Κλιμακίζειν· *μέμνηται Δείναρχος ἐν τῇ Ὑπὲρ Αἰσχίνου Ἰσηγορίᾳ*, (Phot. Εἰσηγορίᾳ, leg. ut VV. DD. monuerunt, Συνηγορίᾳ, vide nos supra 632. b.) *λέγων*· Οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους· ἔστι δὲ οἷον παράγει καὶ διαστρέφει, ἴσως ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος, ἥτις οὖσα ὄργανον * *βασανιστικὸν*, *διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων*. Adde Bekkeri Ανεξ. *ῥητορ.*, Κλιμακίζει· *παράγει, διαστρέφει, ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος, ἥτις οὖσα ὄργανον * *βασανιστικὸν διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων*.] "Ἐκκλιμακίζει, Etym. M. exp. "*παράγει, διαστρέφει*, annotans, dictum esse *ἀπὸ τῆς* "*κλίμακος*, quæ cum sit *ὄργανον βασανιστικὸν, διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων*." [At ἐκκλιμακίζει ne Græcum quidem verbum est, cum ἐκ sensu prorsus careat. Lege *κλιμακίζει*. Vitiosum istud ἐκκλιμακίζει vel Etymologici interpolatoribus; vel Librariorum ingenio debetur, qui hæc pro novo articulo acceperint, atque adeo in capite, ut literarum ordo servaretur, Ἐκκλιμακίζει pro Κλιμακίζει scripserint, cum priori glossæ, cujus titulus est Ἐκ κλίμακος, ea plane jungenda sint.]

Παράγειν, verbum militare, Porro agere et promovere ordines ab altitudine in longitudinem, i. e. *ἀπὸ τῶν στίχων ἐπὶ τὰ ἔνγα*, atque etiam transversos agere, id quod fit ad porrigendam frontem et circumveniendos hostes. Xenoph. (K. Π. 2, 3. 9.) Παραγγέλλοντα τὸν ὕστερον λόχον *παράγειν—εἰς μέτωπον*,—*παρῆγον οἱ δεκάδαρχοι εἰς μέτωπον*,—*οἱ πεμπάδαρχοι αὖ παρῆγον*: ["Κ. Α. 3, 4, 3. Παρῆγον ἔξωθεν τῶν κεράτων: 4, 6, 4. Hist. 7, 5, 22. Παραγαγὼν τοὺς ἐπὶ κέρως πορευομένους λόχους ἐπὶ μέτωπον: de Præf. Eq. 4, 9. Τὸ *μέτωπον* ὅπως μηκύνοιεν—*οἱ πεμπάδαρχοι παράγοντες*. Cf. Ἄσπις." Lex. Xenoph.] ‖ Παράγειν pro ἀπάγειν ex eodem Xenoph. citatur in VV. LL. ["Præterduco, Prætereo. K. II. 5, 4, 20. Οὐ τὸ αὐτό ἐστι προσάγειν τε καὶ παράγειν, all. ἀπάγειν, quod in seqq. legitur. Vide Zeun. Hist. 4, 5, 11. Παρὰ τὴν πόλιν τῶν Κορινθίων τοὺς Ἀμυκλαιεῖς παρῆγεν." Lex. Xenoph.]

Παράγειν, neutrali significatione, Transire, Præterire, ut *προάγειν*, Præire, et *προσάγειν*, Accedere. Matth. 9, 9. Καὶ *παράγων* ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖθεν, Inde transiens, vel prætergrediens. Itidem v. 27. Καὶ *παράγοντι* ἐκεῖθεν τῷ Ἰησοῦ. Et 20, 30. Ἀκούσαντες ὅτι Ἰησοῦς *παράγει*. et alibi. Sic autem et in illo loco 1 ad Cor. 7, (31.) Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, quidam interpr. *παράγει*, Præterit, cum vetere Interpr., non cum Budæo, Transversos agit, aut cum Fabro Stapulensi et Alciato, Decipit, blanda nimirum specie homines alliciens. Ego prout vocem σχῆμα vertemus, ita in vertendo *παράγει* vel Budæum, vel e ceteris duobus alterutrum posse nos sequi existimo. In Epist. Joannis 2, 8. *παράγομαι* etiam usurpatur ut *παράγω* pro Prætereo, "Οτι ἡ σκοτία παράγεται, Quia tenebræ prætereunt. Et v. 17. Καὶ ὁ κόσμος *παράγεται* καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ. Quem passivæ vocis usum apud receptos linguæ Græcæ auctores extare non puto. ["Παράγω, (1.) proprie transitive, Circumduco, Transduco, Traduco, etiam Produco. Xenoph. Hist. 3, 1, 8. Παρήγαγε τὸ στράτευμα διὰ τῆς φιλίας χώρας, 7, 5, 22.: de Præf. Eq. 4, 9. (vide supra,) 5, 6. (2.) Intransitive, ita ut subintelligendum videatur *ἐμαυτὸν*, Prætereo, Prætergredior, Transeo. Sic legitur in N. T. Matth. 20, 30. Ἀκούσαντες ὅτι Ἰησοῦς *παράγει*, Ut cognoverunt Jesum præterire, coll. Luc. 18, 36. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ, ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται. Marc. 15, 21. Καὶ ἀγγαρεύουσι *παράγοντά* τινα Σίμωνα Κυρηναῖον. Respondet in Versione Alex. Hebraico עבר, Transiit, Præteriit. Ps. 129, 8. (3.) Discedo, Abeo, Digredior. Math. 9, 9. Καὶ *παράγων* ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖθεν, Illinc digressus Jesus: et 27. Καὶ *παράγοντι* ἐκεῖθεν τῷ Ἰησοῦ, Et illinc discedentem Jesum. Marc. 2, 14. Jo. 8, 59. Καὶ *παρῆγεν* οὕτως, Et ita evasit. Eodem modo עבר quoque usurpatur in V. T. quod Alexandrini mox per *παράγειν*, 1 Sam. 16, 9. 10. mox vero per *ἀπέρχεσθαι* reddiderunt, v. c. Jos. 10, 29. 31. (4.) Ulterius progredior et proficiscor, Continuo iter meum, i. q. *πρόάγω*. Jo. 9, 1. Καὶ *παράγων*, Et ulterius progressus. (5.) Metaphorice, Evanesco, Desino, Mutor, Pereo, Intereo. 1 Cor. 7, 31. Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, Præsens enim rerum status plane mutabitur. Eandem signif. habet quoque medium *παράγεσθαι*. 1 Jo. 2, 8. Ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, (coll. Rom. 13, 12.) et 17. Ὁ κόσμος *παράγεται*, ubi pro *παράγεται* H. Steph. male legi vult *παράγει*. (Idem noster H. St. supra *παράγεται* h. l. pro passivo verbo perperam habet.) Ps. 144, 4. Sæpius non legitur in N. T. Hesych.: Παράγει· παρέρχεται, παραπέμπεται, (' pro παραπέμπω Eurip. El. 788. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἡγόρευε, καὶ χερὸς λαβὼν Παρῆγεν ἡμᾶς.' Wakef. ad marg.) φυλάσσεται, εἰσπορεύεται." Schleusner. Lex. in N. T. "Theophyl. ad 1 Cor. 7, 31. Παράγει· ἀντὶ τοῦ παρέρχεται καὶ διαλύεται. Hic (Hesych.) glossæ fons esse videtur." Ernest. ad Gloss. SS. Zonar.: Παράγει· ἀντὶ τοῦ παρέρχεται. Male Tittmann. in Ind., "Παράγεται, 1521." pro Παράγει, 1525. "1 Cor. 7, 31. Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου. Vere Grot. observavit, formam loquendi a theatro sumtam. Scena inversa cum aliam faciem ostendebat, dicebatur *παράγειν τὸ σχῆμα τῆς σκηνῆς*. Transtulit Paul. ad significandam inconstantem humanarum rerum speciem, quam in rem insignis est locus Eurip. Ion. 166. (Πάραγε πτέρυγας, Αἶμνας τ' ἐπίβα τᾶς Δηλιάδος, Alio confer alas.)" Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 219. "1 Reg. 16, 9. Παρήγαγεν Ἰεσσαὶ τὸν Σαμμά, Transire faciebat Jesse Samma. 2 Reg. 15, 18. Πάντες οἱ παῖδες αὐτοῦ ἀνὰ χεῖρα αὐτοῦ *παρῆγον*, Omnes servi ejus ad manum ejus transibant. Ps. 128, 8. Οἱ *παράγοντες*, Prætereuntes. Ps. 143, 5. Ἡμέραι αὐτοῦ ὡσεὶ σκιὰ *παράγουσι*, Dies ejus tanquam umbra prætereunt. Cf. 1 Cor. 7, 31. Eccl. 11, 11. Πάραγε *πονηρίαν* ἀπὸ *σαρκός* σου, Transire fac, vel Depelle malum a carne tua, vel corpore tuo." Biel. Thes. Cum postremo loco cf. Clem. Alex. infra. Glossæ: Παράγω· Transgredi facio. "Neutraliter et reciproce, in re militari, Prætereo, de agmine, Οἱ Λακεδαιμόνιοι θεωροῦντες ἐκ τῆς πόλεως *παράγουσαν* τὴν δύναμιν, 5, 18, 4. In re nautica, *Παρῆγεν* εἰς τὴν Ῥώμην, Romam advectus est, Romam appulit, Advenit, 23, 14, 1. *Παράγουσιν* ἐπὶ τὴν Βοῦν, 4, 44, 3. Cum Casaub. verti, Deflectunt Bovem versus. Ernestus, h. l. respiciens, ait, 'Nautæ dicuntur *παράγειν*, cum non recta cursum faciunt, sed per anfractus, cedentes ventis, fluctibus.' Imo vero nil aliud est *παράγειν*, nisi Navem admovere terræ. Cf. Παραγωγή." Lex. Polyb.]

["Παράγω, Duco, Deduco, Adduco. K. Π. 3, 3, 8. Ἐπεὶ συνῆλθον οἱ ἐπικαίριοι, *παράγων* αὐτοὺς per aciem suam, ἐπεδείκνυεν αὐτοῖς: 8, 3, 8. in pompa ἐφείποντο σκηπτοῦχοι—ἵπποι *παρήγοντο* χρυσοχάλινοι. Leuncl. Præterea ducebantur. Saltem sequitur ἐπὶ δὲ τούτοις. K. A. 3, 4, 7. Τὰς μὲν—ὄπισθεν καταστήσαι, τὰς δὲ εἰς τὰ πλάγια hostium *παραγαγών*. 7, 2, 5. Ὡς ἂν πλείστους δύνηται, καὶ *παραγαγόντα* εἰς Πέρινθον. All. intransitive *παραγαγόντας*. 7, 6. 3. Κε-

λύεσι παράγειν legatos. Hist. 3, 1, 8. 7, 2, 23. Inp. 6, 6. Inp. 5, 6. Ἦν τε ἑστηκὸς ἐπιδεικνύῃς τὸ ἱππικὸν, ἦν τε παράγῃς: §. 7. qui vult videri paucos habere, Δεκάδας χρὴ—διαλειπούσας παράγειν, Unam post alteram ducere." Lex. Xenoph.]

[Παράγω, Transveho. "3 Esdr. 5, 78. Εἰς τὸ παράγειν αὐτοὺς ἐκ τοῦ Λιβάνου ξύλα, Ut transveherent ligna e Libano." Biel. Thes. "Παράγω, Affero, Adveho. 3 Esdr. 5, 55. ubi in textu Hebræo Esdr. 3, 7. est הֵבִיא." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. "Παράγειν τὰ χορήγια εἰς τόπον τινά, Advehere, Convehere, commeatus, ut in parato et ad manum sint, 1, 18, 5. 3, 75, 6. Sic 5, 68, 2. n. pro, Χορηγίας παρεῖχον εἰς τοὺς κατὰ Γάζαν τόπους, haud dubie παρῆγον scribendum." Lex. Polyb. "Παράγω, Navi veho sarcinam aliquam minorem, obiter, velut accessionem quandam justi oneris, vel, si mavis, Transvehere ex alio loco in alium. Ὅτι ὀγδοήκοντα κεράμια μόνα (sc. οἴνου) παρήγετο ἐν τῷ πλοίῳ, 934, 5. et 20." Reisk. Ind. Gr. Demosth.]

[Παράγω, "Transeo, Heringa Obs. 143. Toup. Opusc. 1, 395. Παράγω, Heyn. Hom. 7, 391. Alciphr. 352. Brunck. Androm. 26. Musgr. 27. Heyn. ad Apollodor. 632. Sallier. ad Mœrin 65. Act. Traj. 1, 246. Toup. Emendd. 4, 494. Wakef. S. C. 3, 172. ad Herod. 380. ad Charit. 256. 308. Diod. S. 1, 374. (Λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόητες γεγονέναι, καὶ παράγειν, ὅτε βούλοιντο, νέφη τε καὶ ὄμβρους καὶ χαλάζας, ὁμοίως δὲ καὶ χιόνα ἐφέλκεσθαι. Haud scio an velit, Telchines carminibus et arte magica nubes, pluvias, grandinemque avertisse, quam artem venditabant Corinthi ἀνεμοκοῖται, Cleonis χαλαζοφύλακες, in Gallia seriore ævo Tempestarii ap. Agobard. L. contra Vulgi Opin. de Grandine 145., illi etiam, qui L. 4. de Malefic.: In agrestibus locis innocenter adhibebant suffragia, ne maturis viudemiis metuerentur imbres, aut venti grandinisque lapidatione quaterentur. Opportune Clem. Alex. Str. 6. p. 754. Αὐτίκα φασὶ τοὺς ἐν Κλεωναῖς Μάγους φυλάττοντας τὰ μετέωρα, χαλαζοβλήσειν μελλόντων νεφῶν, παράγειν τε ᾠδαῖς καὶ θύμασι τῆς ὀργῆς τὴν ἀπειλήν. Quæ optimi viri Seneca Q. N. 4, 6. explicabit:—Illud incredibile, Cleonis fuisse publice præpositos χαλαζοφύλακας, Speculatores futuræ grandinis. Hi cum signum dedissent, adesse jam grandinem, quid expectas?—Imo pro se quisque alius agnum immolabat, alius pullum. Protinus illæ nubes alio declinabant, cum aliquid gustassent sanguinis. Pro Interprete stat rudis adhuc antiquitas, arbitrata et attrahi imbres cantibus et repelli.' Sed Interpretem illum, παράγειν pro Attrahere, Inducere, accipientem, Gr. L. indoles refutat. Παράγειν ap. Diod. S. nihil aliud significare potest quam Transire facere, i. e. Avertere, ut e Clem. Alex. loco satis constat. Cf. Eccles. 11, 11. ap. Biel. supra. Seneca l. c.: Nec minus ab hujus agello grando se avertebat, quam ab illo, in quo majoribus hostiis exorata erat. Ceterum nobiscum mirare Wesselingium repetiisse illud vitium typographicum χαλαζοβλήσειν, quod Potterianam Clem. Alex. Editionem fœdat, pro χαλαζοβολήσειν.) Sensu grammaticorum ap. Zeun. ad Xenoph. Mem. 1, 1, 14. Cyr. 71. 523. Verheyk. ad Anton. Lib. p. 20. cf. T. H. ad Lucian. 1, 175. Greg. Cor. 179. Brunck. Aj. 581. (adde Gloss.: Παράγεσθαι· Derivari. Παράγει· Derivat. Παρηγμένον· Derivatum. Παρηγμένα· Derivata. 'Παραχθὲν ἐκ τοῦ ἅπας, 61, 26. Παρηγμένος παρὰ ἐνεσπῶτα, 144, 3. Sic, Παρῆχται παρὰ τὸ, 664, 56. Παραχθέντα εἰς δε, Derivata in δε desinentia, 341, 35.' Sylburg. Ind. Etym. M.) De nominum flexione et mutatione, Heindorf. ad Gorg. 157. Fischer. ad Weller. 1, 181. 243. 2, 42. 3, 13. 26. Brunck. Aristoph. 2, 69. 136. Heindorf. ad Phædr. 341. Παράγω, Heyn. Hom. 6, 81. ad Charit. 455. 555. Dawes. 356. Iphig. T. 478. et Musgr. id. Ion. 166. El. 789. Wakef. Eum. 112. Herod. 2. p. 13. Reiz. Wakef. S. C. 4, 7. Jacobs. Anth. 6, 148. Huschk. Anal. 162. Fischer. Descr. Lect. 798—99. p. vi. Philodem. 23. Wakef. S. C. 5, 7. Diod. S. 2, 341. 368. Παραχθεὶς ἐκ τοῦ νοῦ (terrore Panico,) Fac. ad Pausan. 3, 230. Lobeck. Aj. p. 289. Promoveo, s. Proveho, ad Dionys. H. 2, 776. Perverto, Everto, Ruhnk. ad Vellei. 266. Παράγω εἰς μέσον, Dionys. H. 2, 1025. Boissonad. in Phil. 511. Heyn. Hom. 6, 174. Removeo, Plutarch. Alex. 125. Schm. Disputando, dolosa, it. blanda oratione capio vel fallo, Heindorf. ad Phædr. 303. Adduco in judicium, Dionys. H. 3, 1393. Thom. M. 228. 314. (ubi T. H. affert e Clem. Alex. Str. 7. p. 868. Ἐπεὶ μηδὲ τὸν Ἰωσὴφ παράγειν τῆς ἐνστάσεως ἴσχυσεν ἡ τοῦ δεσπότου γυνή,) 660." Schæf. Mss.]

"Παρηγμένον, Deductum, Derivatum, a παράγω, "Jul. Rufin. παρηγμένον Figuram esse dicit, cum "videlicet e supra dicto verbo aliud derivatur, ut, "ultro Ipse gravis, graviterque ad terram pondere "vasto Concidit. Latine Derivationem dici tradit." ["Παρηγμένον, quasi Derivatum, s. Declinatio, cum unum verbum varie mutatum et flexum in una periodo usurpatur, ut, Justus, quod justum est, juste persequitur. Vide Turneb. et Capperon. ad Quintil. 9, 2. p. 542. Jul. Rufin. p. 32. explicat, Cum e supra dicto verbo aliquid derivatur. Latine Derivatio dicitur. Cf. Voss. Inst. Rhet. 5. p. 308." Ernest. Lex. Rhet. "Παραγόμενα, Quæ e vocibus in usum receptis quocunque modo declinantur, ut si Latini dicunt Sullaturire, h. e. Sullam desiderare. Cf. Cic. Ep. ad Att. 9, 10. et Quintil. 8, 6, 32." Idem.]

[Παράγω. Thom. M. Παράγω· τὸ εἰς μέσον ἄγω, καὶ παράγω, τὸ μεταπείθω, καὶ παράγομαι, τὸ μεταπείθομαι, ὅθεν καὶ εὐπαράγωγος, ὁ εὐκόλως μεταπειθόμενος. Tittmanni Technoll. Mss.: Παράγω· τὸ παριὼν φαίνομαι. Παράγεται καὶ περὶ τῆς γραμματικῆς λέξις ἐκ λέξεως. Καὶ παράγεται, τὸ ἀπατᾶται. Cf. Phavor.: Παράγω· τὸ παριὼν φαίνομαι, καὶ παράγω σε εἰς τὸ δικαστήριον. Παράγω σε ἀντὶ τοῦ ἀπατῶν (l. ἀπατῶ.) Ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην. Παράγει μὲν ὁ παριὼν, παράγεται δὲ κατὰ γραμματικοὺς λέξις ἐκ λέξεως, καὶ παράγεται, τὸ ἀπατᾶται. Hermanni Libellus de Constr. Verb. 360.: Παράγει, τὸ εἰς μέσον ἄγει, καὶ παράγει, τὸ φενακίζει καὶ ἐξαπατᾷ. Suid.: Παράγεσθαι· μεταπείθεσθαι. Θουκυδίδης· Κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μόνοις παράγεσθαι, ἢ πέμψαι σφῶν αὐτῶν ἄνδρας, οἵτινες ἀπαγγελοῦσι. L. 1, 91. ubi sic legitur, Γνοὺς δὲ ἐκεῖνος κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μᾶλλον παράγεσθαι, ἢ πέμψαι σφῶν αὐτῶν ἄνδρας, οἵτινες χρηστοί, καὶ πιστῶς ἀναγγελοῦσι σκεψάμενοι. J. Poll. 4, 95. de Saltatore, Νεῦσαι, συναπονεῦσαι, μορφάσαι, παραγαγεῖν, τὴν κεφαλὴν διενεγκεῖν, περιενεγκεῖν, περιαγωγῇ χρήσασθαι, τῶν χειρῶν περιαγωγῇ, πηδῆσαι, πυρριχίσαι. "In vulgatis, ubi παραγαγεῖν, τὴν κεφ. διενεγκεῖν, an rectius forte et distinguamus et emendemus, περιαγαγεῖν τὴν κεφ., διενεγκεῖν? περιαγ. scilicet, ut περιφέρειν. Est tamen et segm. 97. (Ἀνγισμὸν, παραγωγὴν, κάμψιν, παραφοράν,) παραγωγὴν ab isto, etiam in Ms. itaque nil mutandi temere auctor ego. Distinctionem tamen, ut divi, mutarem. Vide vero de his vv. Rigalt. ad Artemid. 1, 78." Jungerm. J. Poll. 4, 21. de Rhetore, Οἷος παρακρούσασθαι, ἐξαπατῆσαι, παραγαγεῖν, παρακροῦσαι, φενακίσαι, σοφίσασθαι: 8, 14. de Judicis laude et vituperio, Τὰ δὲ ῥήματα, ἀδικεῖν, παρανομεῖν, ῥᾳδιουργεῖν, ἀπατᾶσθαι, ἐξαπατᾶσθαι, παρατρέπεσθαι, παράγεσθαι, κ. τ. λ. 8, 150. Οὐκ ἐξηπατήθην, οὐ παρεκρούσθην, οὐχ ὑπῆχθην, οὐ παρήχθην: 9, 133. Καὶ τὰ ῥήματα, ἀπατᾶν, ἐξαπατᾶν, στρέφεσθαι, ὑποστρέφεσθαι, διαδύεσθαι, παράγειν, πλάττειν, παραλογίζεσθαι, κ. τ. λ. 4, 49. de Mercede, Τὰ δὲ ῥήματα, σοφίζεσθαι, γοητεύειν, ἀπατᾶν, ἐξαπατᾶν, παρακρούεσθαι, παράγειν, παρατρέπειν, ποικίλλειν, κακουργεῖν, πανουργεῖν, φενακίζειν, κ. τ. λ. 69. Ἐπὶ δὲ σύριγγος εἴποις ἂν, παράγειν ἐπ' αὐτῆς τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ στόματος, καὶ παραφέρειν, καὶ διασπείρειν τὸ πνεῦμα, ubi vertitur, Deducere in eam ab ore spiritum, deferre, dispergere anhelitum. "A. διὰ τὸ στόμα." Seb. "C. A. ἐπ' αὐτοῖς, et supra πνεῦμα scriptum στόμα, διὰ τοῦ στόματος παραφέρειν, παρασπείρειν, dein in margine, πνεῦμα." Kuhn. "Pro his, τὸ πν. δ. τ. στ. Ms. tantum τὸ στόμα habet." Jungerm. Vera lectio forte est, Παράγειν ἐπ' αὐτῆς τὸ πνεῦμα, διὰ τοῦ στόματος παραφέρειν καὶ παρασπείρειν τὸ πνεῦμα. Hesych.: Παρήγαγεν· ἤνεγκεν, ἢ ἥπάτησεν. Soph. Antig. 293. Ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς Παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε, ubi Schol. ἠπατημένους. "Emend. Pausan. 554, Herod. 38, 12. Plato de LL.

10. p. 885. b. Isæus 73, 7. Emend. Antipho 118, 26. (*Μὴ παραχοῆναι δὲ τὴν γραφὴν, οὐδεμίαν ἐλπίδα γ' εἶχε τούτου ζῶντος.* ' Scaliger malebat *παραχθῆναι*, quod tantisper probabimus, donec melius aliquid inveniatur, quod inveniri vix posse videtur. Nulla spes reo erat, fore, donec ille adhuc superesset, qui nunc peremtus est, ut actio de peculatu sacrorum in forum minus induceretur. *Παράγειν γραφὴν* sub. *εἰς τὸ δικαστήριον*, tametsi dictio est minus usitata, ego quidem nunc non commemini eam usquam reperisse, proba tamen esse videtur, Producere ad tribunal causam, Inferre in forum.' Reisk. Antiphontem vero dictiones minus usitatas affectasse, jam alibi monstravimus.) Markl. Lys. 168, 6. Hyperides ap. Harpocr. Δωροξενία· *Λυσίας ἐν τῷ Κατὰ Νικίου.* *Ἐξηγήσατο τοῦνομα Ὑπερίδης ἐν τῷ Κατ' Ἀριστογόρας, οὕτω γράφων· Ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς δωροξενίας νόμος ἁρμόττων ἐστὶ τῷ νῦν ἀγῶνι παραχθῆναι.* Interpres, Producatur. An Comparari?" Valck. ad Scap. marg. Oribas. de Fract. in Cocchii Chirurg. Vett. 54., *Ἔξει δέ που τὴν τοιαύτην θέσιν, ἐὰν ἐπὶ ράνταντία παράγηται τὰ ἐξεστῶτα, τῶν θατέρων μερῶν ἀντωθουμένων μετρίως*, Si adversa adducantur quæ exciderunt. Theoph. Nonn. de Cur. Morb. 261. *Φθείρονται μὲν οὖν ἐκ τοῦ τὰς ὕλας ἐμπρῆσαι πρότερον, ἢ καὶ ποταμὸν παρακείμενον παραγαγεῖν, ἢ ζεστὸν ὕδωρ ταῖς καταδύσεσι καταχέειν, ἢ ἐξάλμην ταῖς σφηκίαις ἢ ἔλαιον ἐπιχέειν.* Cum fluvius adjacens eo derivatur, Codd. A. et C. *συναγαγεῖν*, cum q. l. cf. Plutarch. ap. Nostrum supra.]

[Παράγω, " In esse produco. Lucian. (l. c.) Dionysius *ἐν τῷ Περὶ Ὄντος καὶ Παραδειγμάτων*: *Παραδείγματα δέ φαμεν εἶναι τοὺς ἐν Θεῷ τῶν ὄντων οὐσιοποιοὺς καὶ* ° *ἐνταῦθα προϋφεστῶτας λόγους, οὓς ἡ θεολογία προορισμοὺς καλεῖ, καὶ θεῖα καὶ ἀγαθὰ θελήματα τῶν ὄντων* ° *ἀφοριστικὰ καὶ ποιητικὰ, καθ' οὓς ὁ* ° *ὑπερούσιος τὰ ὄντα πάντα καὶ προώρισε καὶ παρήγαγεν.* Idem de Div. Nom.: *Ἐπειδὴ πάντα πρὸς τὸ εἶναι παρήχθη διὰ τῆς αὐτῆς οὐσιοποιοῦ ἀγαθότητος.* Damasc. *ἐν τῷ Περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως*: *Ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὐδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παράγει, ἀλλ' ὕπερ ποιεῖ, ἐκ τῆς προϋποκειμένης ὕλης ποιεῖ· ὁ δὲ Θεὸς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα παρήγαγεν.* Philoponus 1. contra Proclum, de Deo loquens: *Ὁ γὰρ τὸν χρόνον αὐτὸν παράγων οὐκ ἂν δήπου χρονικῆς παρατάσεως εἰς τὸ ποιεῖν τὰ ὄντα δέοιτο*, i. e. *ὁ ὑφιστῶν.*" Budæus Comm. 385. Cf. Παρακτικὸς, et Παραγωγή.]

[Παράγω ἑαυτόν. Plut. Solone 3. *Τῇ δὲ ποιήσει κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς οὐδὲν ἄξιον σπουδῆς, ἀλλὰ παίζων πως ἔοικε προσχρήσασθαι, καὶ περιάγων ἑαυτὸν ἐν τῷ σχολάζειν*, ubi vertitur, Atque in ea se exercuisse. " Probo *παράγων*, ut Anonym. Sic idem Solo dicitur *μουσικῇ παραπέμπων ἑαυτὸν*, et Sympos. 3, 6. *Νὺξ παράγει καὶ κατευνάζει τὴν φύσιν.*" Bryan. Παράγων exhibet et Schneider. Lex.]

[Παράγω et διάγω conf. " K. A. 4, 8, 6. Duces itineris *διήγαγον* (Græcos) *τρισὶν ἡμέραις*, Ducebant per totam suam regionem, *ἕως οὗ κατέστησαν*, ibi all. *παρήγαγον.*" Lex. Xenoph. Παράγω et προάγω. Hierocles 22. *Οὐ γὰρ τύχαις ἐκληροῦτο τὴν τάξιν τὰ πάντα, οὐδὲ προαιρέσεως μεταβολαῖς, ἀλλὰ νόμοις δημιουργικοῖς διάφορα προήγετο, καὶ τὴν τάξιν ἀνάλογον ταῖς τῶν φύσεων ἀξίαις ἐλάγχανε.* Cod. Medic. " pro *προαιρέσεων* plurali terminatione habet *προαιρέσεων*, quod magis videtur respondere *τύχαις*, quod præcessit. Pro *προήγετο* habet *παρήγετο*: prius tamen magis probarem, cum paulo ante p. 20. in eadem causa auctor adhibuerit verbum *προελθεῖν.*" J. C. Wolf. Diss. Epist. 6. Παράγω et παραλογίζομαι. Hierocles. 114. *Παραλογίσαιτό σέ τι ποιῆσαι ἢ εἰπεῖν.* " Medic. habet *παραγάγῃ σε*, quod præfero priori, quia hoc minus concinne cum proxime præcedenti *διὰ λόγων* videtur conjungi posse." Wolf. l. c. 29. Παράγω et ἀπάγω. Hierocles 116. *Πᾶν δὲ τὸ τῆς ὁμοιώσεως παράγον μεγίστην ἡγοῖο ζημίαν.* " Medic. *ἀπάγον* rectissime pro *παράγον*. Institutum enim Hierocles est, ostendere, similitudinem divinam affectandam, id autem, quod ab ea nos avertat, sedulo evitandum esse. Eadem vox recurrit v. 27. (*Τὸ τῆς θείας ὁμοιώσεως ἀπάγον.*)" Wolf. l. c. 29. " Παράγειν habent Codd. nonnulli pro *παρὰ γῆν*, 4, 44, 7." Lex. Polyb.]

[° *Παρηγμένως*, sensu Grammaticorum. Apollon. Lex. *Τανύηκες· ὅτε μὲν τὸ ξίφος, Τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ*, (Il. Π. 473.) ° *συνθέτως λέγει, τὸ τεταμένην ἔχον τὴν ἀκὴν, τοῦτ' ἔστι, τὴν ἀκμὴν· ὅτ' ἂν* (l. *ὅταν*) *δὲ, Τανυηκέας ὄζους*, (Il. Π. 768.) *παρηγμένως, ἀντὶ τοῦ ναοὺς*, (" sic Cod. ubi primam excidisse credo syllabam, et leg. *ταναοὺς*," Villois.) *ὥσπερ ἐπὶ μὲν τοῦ, Κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς*, (Il. B. 412.) *σύνθετον ἀποδεδώκαμεν τὸ ὄνομα· ἐπὶ δὲ τοῦ, Κελαινεφὲς αἷμα*, (Il. Π. 667. et alibi,) *παραγωγόν.*]

Παράκτης, Qui canes venatorum ducit venatum. Hes. [*Παράκτης· ὁ τῶν κυνηγῶν τοὺς κύνας ἐπὶ τὴν θήραν ἄγων.*]

Παρακτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Productivus, Qui vim habet producendi in lucem s. proferendi. A Budæo exponitur, Qui vim habet substantias creandi, in hoc Philoponi loco, de Deo loquentis, *Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἡ τῶν ζώντων ζωὴ, καὶ τῶν ὄντων οὐσία, πάσης ζωῆς καὶ οὐσίας ἀρχὴ καὶ αἰτία, διὰ τὴν αὐτῆς εἰς τὸ εἶναι τὰ ὄντα παρακτικὴν καὶ* ° *συνοχικὴν ἀγαθότητα.* Vide Comm. 385. [ubi ex cod. Philop. de lumine et umbra loquente, affertur, *Πῶς ἂν οὖν τις νοῦν ἔχων εἴποι, τὸ ἐν φωτὶ σῶμα τοῦ καθ' αὐτὸ μὴ ὄντος αἴτιόν τε καὶ παρακτικὸν εἶναι.* Vertit Budæus: Corpus soli expositum causam esse productricem umbræ et genitricem. Ceterum in priore loco, a Nostro post Budæum allato, sermo non est de Deo, ut tradit Noster, nec ita dixit Budæus. Confundit Noster h. l. cum alio ejusdem Philoponi loco, qui in Budæi Comm. proxime præcedit, et in quo de Deo loquitur Philosophus. Vide Bud. in Παράγω citatum.]

Παραγωγὴ, Productio, eo sensu quo *παράγειν* ponitur pro Producere, s. Producere in medium, s. Producere in rerum naturam. Vide Philop. verba in Procl. (de mundi æteruitate L. 9.), ap. Bud. 385. [Locus est hic:—" Significat etiam *ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι ὑπόστασιν*: Philop. *Γένεσιν γὰρ ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ κόσμου μονὴν ψιλὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴν ὀνομάζομεν.*"] ‖ Item, Deductio, Derivatio, apud Grammaticos, sicut et *παράγωγα* dicuntur Vocabula derivativa, s. deductiva. Volunt item nonnulli *παραγωγὴν* ab iisdem appellari, cum aliquid fini vocabuli adjicitur, ut cum usurpatur Dicier pro Dici. Vide Προσχηματισμός. ‖ Παραγωγὴ, Deceptio. Demosth. (871.) *Ὅτι λόγος ταῦτα καὶ παραγωγὴ τοῦ πράγματός ἐστιν.* Et alibi (1014.) *Ψευδόμενος δὲ καὶ παραγωγὰς λέγων.* Bud. 385. Hinc *εὐπαράγωγος*, quod sequitur. [" Παραγωγὴ, Stropha, Versutia forensis, Tricæ, Offuciæ, Cavillatio, quibus a recta via, aut a re præsente judex abducitur. Παραγωγὰς δὲ τοιαύτας τινὰς ἐρεῖ, 652. Παραγωγὰς, ἃς οὗτοι ποιήσονται, χαίρειν ἐάτε, 693." Reisk. Ind. Gr. Demosth.] ‖ Παραγωγὴ, Productio et traductio ordinum ab altitudine uciei, i. e. *ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς παρατάξεως, εἰς τὰ ζυγὰ καὶ τὸ μῆκος.* Gaza Deductionem vertit. Vide B. ‖ Παραγωγὴ, Perversio, vide in Ἐκβολή. [" Toup. Opusc. 1, 321. Herod. 466. Plut. Mor. 1, 96. (' *Διδασκάλων παραγωγῆς ἀνηκουστία*, 6, 40. *Παραγωγὰς τὰς εὐπρεπεῖς ἐπὶ πράγμασι φαύλοις μηχανώμενος*, 6, 91. sed v. not. 49.' Reisk. Ind. Gr.) T. H. ad Aristoph. Plut. p. 406. Brunck. Soph. 3, 389. 508. ad Diod. S. 2, 304. (' *Μάλιστα δ' Ἀντιγόνῳ δύσηρέστει τότε τὰ περὶ τὴν Εὐμένους προαγωγὴν, καὶ τὸ μέγεθος τῆς περὶ αὐτὸν συνισταμένης ἐξουσίας. Προαγωγὴν* Basil. Leid. Reg. 1 Vat. In Edd. *παραγωγήν.* Προαγωγὴ unice huic loco congrua vox. Describitur ea Dignatio honorisque gradus. Ita *ἡ παρ' Ἀλεξάνδρου προαγωγὴ* Honorem exprimit, ad quem Alexander provexerat Peucestam, 19, 14, 46. Polybius 6, 6. *Τεθραμμένοι ἐν ταῖς τῶν πατέρων ἐξουσίαις καὶ προαγωγαῖς.* Et Excerpt. 1437. *Ὅντων δὲ τῶν πλείστων ἐπιφανῶν διὰ τὰς τῶν πατέρων προαγωγάς.* Sic enim oportuit; namque et ibi vitiosissimum *παραγωγάς*, Joseph. A. J. 15, 1, 1. *Ἐν προαγωγῇ τούτους ἐποιεῖτο*, Eos ad honorem admovebat. Et 18, 6, 1. *Βερνίκη τῆς μητρὸς τιμωμένης παρ' αὐτῆς καὶ προαγωγῶν ἠξιωκυίας τὸν υἱὸν*, Quæ Berenicem matrem in honore habuerit, filiumque dignitate auxerit. Quod postremum cur Cocceius et Huds. in *προαγαγεῖν* converterint, reddideritque ipsi, quem vocant, contextui

contra scriptos omnes libros Havercampus, exputare non possum. Appian. B. C. 3. p. 935. Καὶ περὶ τῆς τῶν σφαγέων ἀθρόας προαγωγῆς ἐπέστελλεν.' 'Παράγειν,' inquit Budæus Comm. 385., 'Ornare aliquem honoribus et augere, ut παράγειν εἰς ἀξίωμα ἐπισκοπῆς, i. e. Promovere, quod non semel Chrysost. dixit ἐν τῷ Περὶ Ἱερωσ.' E Bud. autem sua sumsit Noster in Παράγω. Sed in hoc sensu semper scribendum est προάγειν, cum Wesselingio. Valck. tamen ad Scap. marg. sine corruptelæ suspicione scripsit, 'Παραγωγὴ, Fama et potentia, Vales. ad Exc. Polyb. p. 21.' Cf. notanda in Προαγωγή.) Fischer. ad Weller. 1, 86. 181. 318. 2, 31. 327. 3, 31. 173." Schæf. Mss. "Seductio, Stob. 316. (ex Jamblicho, Δεῖ γε μὴν τὸν προϊστάμενον τῶν νόμων ἄρχοντα εἰλικρινῶς ἀποκεκαθαρμένον εἶναι πρὸς αὐτὴν τὴν ἄκραν τῶν νόμων ὀρθότητα, καὶ μήτε παραγωγαῖς ἢ φενακισμοῖς ἐξαπατᾶσθαι δι' ἄγνοιαν, μήτε βιαζομένους τισὶ συγχωρεῖν, μήτε ἀδίκῳ προφάσει μηδεμίᾳ δελεάζεσθαι.) Hierocles 148. Mentis mutatio, Plato de Rep. 104. Deductio argumenti, Philo J. 1, 356. (Τὴν παραγωγὴν τοῦ λόγου μιμησάμενος, ἐφαρμόσει τὸν τρόπον τοῦτον τῷ μελαγχολῶντι, ἢ κοιμωμένῳ, ἢ ἀποθνήσκοντι, ubi vertitur in Pfeifferi Ed., Quod vero de ebrio dictum est, pari modo potest accommodari ad atra bili furentem, aut dormientem, aut mortuum.) Deportatio, Plut. 2, 12. Dilatatio et amolitio negotii, Plut. 3, 137." Wakef. Mss. "Deflexio a recta via. Herod. 1, 142. Γλῶσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὗτοι νενομίκασι, ἀλλὰ τρόπους τέσσαρας παραγωγέων, Quatuor modos deflexionum a primo linguæ tenore, Quatuor dialecti." Schweigh. Mss. A. Gell. 11, 15.: Hoc enim fuit potius requirendum in istiusmodi figuræ tractatu, sicut requiri solet in Vinolento et Lutulento et Turbulento, vacuane et inanis sit ista hæc productio, cujusmodi sunt, quæ παραγωγὰς Græci dicunt, an extrema illa particula habeat aliquid suæ propriæ significationis. "Παραγωγὴ τῶν προβάτων, pro καταγώγιον, 711, 5. (sed lege καταγωγὴν, cum Ruhnkenio, cujus verba in Καταγωγὴ dedimus.) Κατὰ παραγωγὴν γεγονὸς, 92, 30. Παραγωγὴ ἀντωνυμίας οὐτοσὶ, 643, 29. Παραγωγὴ Ἀττικὴ, 8, 23. ποιητικὴ, ut εμεναι pro ειν 21, 16. Παραγωγὴ διὰ τοῦ δε, 416, 21. Παραγωγὴ ἡ κατὰ γένη καὶ ἀριθμοὺς προϊοῦσα, 762, 52. 763, 1. Ἡ παραγωγὴ significationem quandoque non mutat, 32, 18." Sylburg. Etym. Ind. Glossæ: Παραγωγή· Diductio, Traductio. "Παραγωγὴ, 1. Deductio. K. A. 5, 1, 10. Τοῖς πλοίοις ἐχρήσαντο εἰς παραγωγὴν, Suorum trajectum. 2. Productio s. Traductio ex altitudine in longitudinem, quæ vel sinistra vocatur, quando lochagi non amplius sunt in fronte, sed in sinistra phalangis parte, vel dextra, si sunt a dextra parte: v. Arrian. Tact. p. 66. Ælian. c. 36. et Suid. (infra.) Cf. Παράγω. De Lac. Rep. 11, 6. Αἱ παραγωγαὶ—λόγῳ δηλοῦνται, (καὶ) ἁπαλαί τε καὶ βαθύτεραι αἱ φάλαγγες γίγνονται, Angustæ et altiores. 3. Impulsus lenis. Hist. 5, 1, 8. Ne sentirent hostes, se eos subsequi navigando, Λίθων ψόφῳ τῶν κελευστῶν ἀντὶ φωνῆς χρωμένων καὶ παραγωγῇ τῶν κωπῶν, nempe remis sensim, non subito in aquam mittendis, quæ est perversa remorum agitatio." Lex. Xenoph. "Παραγωγὴ, Terminus tacticus, Adductio militum a tergo in frontem, ut novi ordines fiant: ἡ ἔκταξις ἐφ' ἑκάτερον τῶν κεράτων, Directio aciei in alterutrum cornu, cf. Ἑκάτερος, fit vel διὰ παρεμβολῆς, vel διὰ παραγωγῆς τῆς παρὰ τοὺς οὐραγούς, 10, 21, 5. n. cf. Παραλλαγή. In re nautica ποιεῖσθαι τὴν παραγωγὴν est Naves admovere terræ, 8, 7, 4." Lex. Polyb. Julius Afric. in Mathem. Vett. 312. Ἡ μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ κέρατος τετάχθω τῆς φάλαγγος πλάγια· ὡς εἶναι αὐτῆς τὸ μέτωπον, ἤγουν τοὺς λοχαγωγοὺς ἐν εὐωνύμῳ παραγωγῇ, ubi pro *λοχαγωγοὺς leg. λοχαγούς. Simile vitium e Zonara alibi sustulimus, apud quem p. 1416. reperitur *ξεναγωγία pro ξεναγία. Suid.: Παραγωγή· λέγεται, ὅταν ἡ φάλαγξ πορεύηται, ἐκ τῶν εὐωνύμων τοὺς ἡγεμόνας ἔχουσα, ἢ ἐκ τῶν δεξιῶν· κἂν μὲν ἐκ τῶν εὐωνύμων ἔχῃ τοὺς ἡγεμόνας, εὐώνυμος παραγωγὴ λέγεται· ἐὰν δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, δεξιὰ παραγωγή· εἴτε δὲ ἡ πορεία ἐν ἐπαγωγῇ γίνεται, εἴτε ἐν παραγωγῇ, ἐν *μονοπλεύρῳ, ἢ *διπλεύρῳ, ἢ *τριπλεύρῳ, ἢ τετραπλεύρῳ τάγματι βαδιεῖ (l. βαδιεῖται)· μονοπλεύρῳ μὲν, ὅταν μοναχόθεν φοβῇ, διπλεύρῳ δὲ, ὅταν διχόθεν, τριπλεύρῳ δὲ, ὅταν τριχόθεν, τετραπλεύρῳ δὲ, ὅταν πανταχόθεν οἱ πολέμιοι ἐπιτίθεσθαι ὑφορῶνται. Ubi Kusterus conferri jubet Æliani Tact. c. 37. Sed Suidas respexit ad Arrian. Tact. p. 66.: Παραγωγὴ δ' ἐστὶν, ἐπειδὰν ἡ φάλαγξ πᾶσα πορεύηται, τοὺς ἡγεμόνας ἤ τοι ἐκ τῶν εὐωνύμων, ἢ ἐκ τῶν δεξιῶν ποιησάμενοι. Κἂν μὲν ἐκ τῶν εὐωνύμων ποιήσεται, εὐώνυμος παραγωγὴ καλεῖται· ἐὰν δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, δεξιά. Ὅπως δ' ἂν ἡ πορεία γίγνεται, εἴτε κατ' ἐπαγωγὴν, εἴτ' ἐν παραγωγῇ, ἤ τοι ἐν μονοπλεύρῳ τῷ τάγματι ἡ στρατιὰ βαδιεῖται, ἢ ἐν διπλεύρῳ, ἢ ἐν τριπλεύρῳ, ἢ ἐν τετραπλεύρῳ· μονοπλεύρῳ μὲν, ἐπειδὰν ἕνα τόπον ὕποπτον ἔχῃ ὁ στρατηγὸς, διπλεύρῳ δὲ, ἐπειδὰν δύο, τριπλεύρῳ δὲ, ἐπειδὰν τρεῖς, τετραπλεύρῳ δὲ, ἐπειδὰν παντόθεν οἱ πολέμιοι ἐπιστήσεσθαι πιθανοὶ δοκῶσι. Cf. Ἐπαγωγή. Ceterum Lexicon Tacticum in Bibl. Coisl. 512. eundem cum Suida articulum habet, nisi quod ibi est, τοὺς ἡγεμόνας ἐκ τῶν εὐωνύμων ἔχουσα—εὐωνύμων μερῶν ἔχῃ—φοβηθῇ—καὶ τετραπλεύρῳ. Ibi quoque est βαδιεῖ pro βαδιεῖται. Suid.: Παραγωγαῖς· ἐξαπάταις. Σοφίσμασι δὲ καὶ παραγωγαῖς ἀεί τε καὶ καθημέραν ἡμᾶς ἐκκρούοντες, κύριοι τῶν ἡμετέρων ἐκ τοῦ παραλόγου γεγένηνται. J. Poll. 4, 50. Παράκρουσις, παραγωγὴ, παρατροπὴ, φενακισμός: 9, 132. Ἀπάτη, ἐξαπάτη, στροφὴ, ὑποστροφὴ, διάδυσις, παραλογισμὸς, παραγωγὴ, πλάσμα, φενακισμός: 4, 97, de Saltatore, Ἀνγισμὸν, παραγωγὴν, κάμψιν, παραφοράν. Vide Jungerm. in Παράγω citatum. Hes.: Παραγωγαί· ἀπάται, χρήσεις, ubi Toup. Emendd. 4, 262. "Joseph. de Vita sua p. 4. Τῇ γνώμῃ δ' οὐ συνηρέσκετο Πιστὸς, παραγενόμενος ὑπὸ Ἰούστου τοῦ παιδὸς· καὶ γὰρ ἦν φύσει πως ἐπιφανής. Cod. Voss. ἐπιμανὴς, recte. Quare leg. παραγόμενος ὑπὸ Ἰούστου—ἐπιμανὴς, Seductus a filio Justo, qui natura erat furori proximus." Soranus de Sign. Fract. in Cocchii Chirurg. Vett. 48. Γινομένης δὲ περιοχῆς ἢ κοιλότητος κἂν ταῖς ἐξαρθρήσεσι, διακριτέον τὸ πρὸς τοῖς κορωνοῖς ῥαφανηδὸν γινόμενον κάταγμα, διὰ τοῦ κινεῖσθαι κατὰ τὴν διὰ τῶν δακτύλων παραγωγὴν, Dum ope digitorum adducitur: paulo post, Ῥαφανηδὸν δὲ πρὸς τὴν ἐπέρεισιν τῶν δακτύλων κινούμενον ὑποπίπτει τὸ ὀστοῦν, καὶ πρὸς τὴν παραγωγὴν διὰ τῆς ψαύσεως τρίζον, Ac dum adducitur, contactu stridet: 51. Παρέκεται δὲ ὄγκος εἰς ὃ διαστρέφεται, κοιλότης δὲ ἐξ οὗ μετάγεται, κίνησις δὲ πρὸς τὴν διὰ τῶν χειρῶν παραγωγὴν καὶ ψόφος, καὶ *συνέρεισις τοῦ μήκους, Insequitur vero tumor qua parte divertit, et locus concavus fit unde traducitur, ac motus a manuum appositione et fragor et impressio longitudinis: Oribas. de Fract. 57. Διὰ ταῦτα μὲν οὖν χρὴ τῶν ὀστῶν τὴν παραγωγὴν ποιεῖσθαι διεστώτων, αὐτὸ δὲ δὴ τοῦτο πάλιν οὐχ οἷόν τε καλῶς ἐργάσασθαι χωρὶς ἀνατάσεως, Distantium ossium commissuram. ("Cum sermonem hunc integrum Galeni de Fracturis e L. 6. Methodi c. 5. inseruerit quoque suæ collectioni Nicetas particula xliv. interpretamentum ibi hoc oræ ascriptum est in nostro Cod. antiqua manu fortasse autographum, Παραγωγή ἐστιν ὀστοῦ ἢ ὀστῶν μεταγωγὴ, διεστραμμένου ὀστοῦ κατὰ ἀνάκλασιν, εἰς τὸν τόπον τὸν κατὰ φύσιν, Adductio est ossis vel ossium translatio, ossis perversi ob fracturam, in naturalem sedem." Cocch.) Paulo post sequitur, Ἐπειδὰν δὲ ἱκανῶς διαταθῇ καὶ μηκέτ' ᾖ κίνδυνος ἀλλήλοις ἐνερείδοντα παράγεσθαι, Ne adducta collidantur. "Παραγωγαὶ sunt Adductiones, ut ossium παραγωγαὶ, cum ossa adducuntur aut coaptantur. L. de Art. 599 (=479.) Αἱ παραγωγαὶ τοῖς θέναρσιν, cum volis manuum ossa adducuntur, coaptantur, quod repetitur in Mochlico (507.) Sic de Fract. (554=463.) Παραγωγύτερα τὰ ὀστέα, Ossa facilius adducuntur, tractantur, Ossa repositu faciliora. Quæ verba ibid. explicare videtur Hipp. cum dicit, *Ἐνακούοντα δὲ τῆς *κατατάσιος μᾶλλον, Intensioni magis cedentia." Foës. Œcon. Idem Hippocr. de Art. 479, 3. Τὸν δὲ ἀγκῶνα πρὸς τὸ στῆθος παράγειν: 480, 15. Ἐκπέσοι δ' ἂν ἀπ' οὐδενὸς ἄλλου σχήματος, ἢ ἀπὸ τοῦ μάλα χανέοντα, παραγαγεῖν τὴν γένυν ἐπὶ θάτερα: Mochl. 506, 47. Αἴρειν γὰρ οὐ δύνανται, οὐδὲ παράγειν ἔνθα καὶ ἔνθα.]

[" Παραγωγὴ, Productio sc. *προσώπων*, est methodus oratoria, qua in epilogo maxime ante oculos judicum producuntur et collocantur liberi, uxores, affines etc. rei, ut animi ad miserationem et benevolentiam commoveantur. Vide Hermog. Διαιρ. Στασ. 46. Exemplum hujus artificii est in oratione Cic. pro Fonteio 17. cf. Schol. Hermog. l. c. 170. Ald. Eust. ad Il. Π. p. 1049. e veterum disciplina appellat hos *οἴκτους πραγματικοὺς* * *ἐπιλογικούς*, quando in epilogo orator commiserationem efficere studebat, non tam verbis, quam ipsa re tristi, spectaculoque funesto in scenam producendo, cujus vel aspectus majorem commovendi vim haberet, Οἷς οἱ ἀκροαταὶ, inquit Eust., *θεωροῦντες τοὺς οἰκτιζομένους, πλεῖόν τι ἔπασχον τὴν ψυχὴν, ἢπερ ὅτε τῶν ῥητορικῶν δικαιολογιῶν ἤκουον.*" Ernest. Lex. Rhet.]

Παράγωγος, ὁ, ἡ, Derivativus, Deductivus. Vox est familiaris Grammaticis, quam interdum genitivo jungunt, ut cum dicit Eustath. *τρωγάλια* esse *παράγωγον τοῦ τρώγειν*. [Respicitur ad p. 1552=249., notante Scott. App. ad Thes. " *Παράγωγος χαρακτὴρ*, 14, 6. *ἐκ τούτου παράγωγον ἀναλίσκω*, 97, 33. *παράγωγον ἀπὸ τῆς αἴσης*, 39, 9. sic 65, 39. 137, 32. 281, 45. *εἶδους παραγώγου ῥηματικὸν*, 553, 9. *διχῶς παράγωγον*, 516, 51. *τὸ Ἀττικῶς παράγωγον ἔθεν*, 638, 6. *παράγωγον εἰς μι*, 56, 49." Sylburg. Ind. Etym. Glossæ: Παραγωγὸν, l. Παράγωγον· Denominatum, Derivatum, Derivativum. " Jacobs. Anth. 8, 126. 9, 227. Lobeck. Aj. p. 342. Dorv. ad Char. 213. Passive, Heyn. Hom. 8, 352." Schæf. Mss. Hierocles 138.: *Μετὰ πλείστης δὲ προσοχῆς ποιεῖσθαί σε δεῖ τὴν* * *παραμέτρησιν τῆς ἐπιμελείας τοῦ σώματος, ὡς καὶ τῶν τούτου παραγώγων κινημάτων τὴν αἰτίαν ὑφέξοντα.* Ms. Medic., *παραλόγων κινημάτων τὸν λόγον ὑφέξοντα*, " omnino verius hoc sensu, quod homo rationem reddere debeat motuum inordinatorum. Παράγωγος autem significat Eum, qui ad aliquid faciendum impellit, quod ab h. l. alienum est." J. C. Wolf. Diss. Epist. 35. Similiter supra *παράγω* et *παραλογίζομαι* in eodem Hierocle confusa vidimus. " Impostor, Suid. v. Μύραινα: (*Μύραινα· καταφερὴς, ἀπὸ τοῦ ζώου. Ὦ προδότη, καὶ παράγωγε, καὶ μύραινα σὺ*, ubi vertitur Impostor.)" Wakef. Mss. Cf. *Ἐπαγώγιμος*. Vide Foës. in Παραγωγὴ citatum. Παραγωγὸς pro *παράγωγος* perperam exhibet Schneider. Lex.]

[* Παραγώγως, Deducendo, ut alterum vocab. ex altero oriatur et compositum sit, 2. Producte, addita ad verbum syllaba. Etym. M.: *Ἀμαρία· παρὰ τὸ ἅμα ἄγω παραγώγως τὸ αὐτὸ σημαινόμενον.* " Heyn. Hom. 6, 147. Toup. Add. in Theocr. 396. a. Emendd. 1, 358. (' Athen. 480. *Ἀχαιὸς δὲ ὁ Ἐρετριεὺς ἐν Ἀλκμαίωνι ἀντὶ τοῦ κύλικες, παραγώγως κυλιχνίδας εἴρηκε.* Etym. M. habet κυλικνίδες. Scr. κυλιχνίδες.?)" Schæf. Mss. Etym. locus recte se habet. Verba sunt hæc: *Κυλίχναι· λεκανίδες, καὶ τρύβλια, ἢ φιάλαι, λέγεται δὲ καὶ κυλίκνη, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ, καὶ κυλικνίδες παρὰ Ἀθηναίοις αἱ πυξίδες, οἱ δὲ οἱ* * *λιβανωτοὶ, ἄλλοι ἀγγεῖα κεράμια.* Si quidem *κυλίκνη* dici poterat pro *κυλίχνη*, cur non *κυλικνὶς* pro *κυλιχνὶς* usurpare liceret? " Articulus *οἱ* ante *λιβανωτοὶ* supervacuus est, et pro *λιβανωτοὶ* rectius cum Hesychio * *λιβανωτρίδες* scripserimus, (*Κυλιχνίδες· πυξίδες, ἄλλοι λιβανωτρίδες, ἕτεροι ἀγγεῖα κεράμεα, ἄλλοι κύλικας, ἄλλοι πυξίδας ἰατρικάς.*)" Sylburg. *Λιβανωτρίδες* Hesychio pro vulg. *λιβανατρίδες* restitui velint Salmas. et Jungerm. ad J. Poll. 6, 98. " et sic Phot. Lex. Ms." Albert. At in edito Photio est, *Κυλίχνιδα* (l. Κυλιχνίδα·) *τὴν ἰατρικὴν πυξίδα, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν λιβανώτιδα.* Zonar.: *Κυλίχναι· λεκανίδες, τρύβλια, ἢ φιάλαι, καὶ κυλικνίδες παρὰ Ἀθηναίοις αἱ πυξίδες, ἢ οἱ λιβανωτοὶ, ἢ ἀγγεῖα κεράμεια*, ubi Fittmann. " Ap. Hes. *λιβανωτρίδες* rectius." Etym. Gud.: *Κυλίχνες· λεκανίδες καὶ τριβλία ἢ φιάλαι ἐλέγοντο, καὶ κυλίκνη τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, καὶ κυλικνίδες παρὰ Ῥωμαίοις αἱ πυξίδες, οἱ δὲ οἱ λιβανωτοὶ, ἄλλοι ἀγγεῖα κεράμια*, ubi leg. Κυλιχνίδες—*τρύβλια*—'*Αθηναίοις*—*κεράμεια*. Athen. l. c., *Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τὴν ἰατρικὴν πυξίδα κυλοῦσι κυλικίδα, διὰ τὸ τόρνῳ κεκυλίσθαι.* " *Παραγώγως*, Schol. Pind. P. 4, 188. Schol. ad Od. O. 472. (*Ὠκύαλος, νηῦς· ὠκεῖα, ταχεῖα,* * *ταχύπλους, παραγώγως.*)" Wakef. Mss. " Schol. Aristoph. N. 293. 597. Schol. Apollon. R. 3, 1388." Scott. App. ad Thes. " Eustath. 57, 34." Seager. Mss. Pseudo-Plut. de Fluv. 10, 774. *Νικήσας δὲ καὶ Ἰβηρίαν, Πᾶνα κατέλιπεν ἐπιμελητὴν τῶν τόπων, ὃς τὴν χώραν ἀπ' αὐτοῦ* * *Πανίαν μετωνόμασεν, ἣν οἱ μεταγενέστεροι παραγώγως Σπανίαν προσηγόρευσαν, καθὼς ἱστορεῖ Σωσθένης ἐν ιγ' Ἰβηρικῶν.* Plut. in Parallelis 7, 253. *Ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Πρίνιστον ὀνομάσας, ἣν Ῥωμαῖοι παραγώγως Πραίνεστον καλοῦσιν, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοκλῆς ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.*]

[* Ἀπαράγωγος, ὁ, ἡ, Perpetuus, Constans, Qui a proposito aut suscepta sententia abduci et depelli nequit. " Hierocles 158. (*Ταῦτα ἡμῖν εἰσηγεῖται τὸ προκείμενον παράγγελμα ἐπὶ παντὶ τελεῖν, δι' ὧν τὸ μόνιμον καὶ ἀπαράγωγον τῆς ἀρετῆς ἐπισφραγίζεται*, Per quæ virtutis stabilitas atque constantia conservatur.)" Wakef. Mss.]

[* Ἀπαραγώγως, Sine aberratione. " Hierocles 78 (=58. *Καὶ αὐτὸς ἐπὶ σαυτοῦ τὴν εὐσέβειαν, καὶ τὴν περὶ γονέας τιμὴν, καὶ πάντα, ἃ μικρῷ πρόσθεν παρῆνεσεν ὁ λόγος, ἀπαραγώγως φυλάξαι δυνηθῆς.*)" Wakef. Mss.]

[* Αὐτοπαράγωγος, ὁ, ἡ. Etym. M. *Ἁρπῶ· ἐξ οὗ τὸ ἁρπάζω, ἐν χρήσει μὲν οὐκ οἶδα πρωτότυπον, τὸ δὲ ἁρπῶ αὐτὸ παράγωγον, ἀπὸ τοῦ ἅρπη παρηγμένον.* " Fortasse melius conjuncte *αὐτοπαράγωγον*." Sylburg. et sic in Indice suo posuit.]

[* Δυσπαράγωγος, ὁ, ἡ, Impersuasibilis. J. Poll. 8, 10. *Καὶ ἐπαινῶν μὲν ἂν δικαστὴν, εἴποις, δίκαιος, ἔνδικος, ἀκριβὴς, ἄδωρος, ἀδιάφθορος, ἀνεξαπάτητος, δυσπαράγωγος,* * *δυσπαράτρεπτος, ἀπαράτρεπτος,* * *ἀπαράπειστος.* " C. A. et Salm. ει mutant in ι, (* *ἀπαράπιστος*,) Qui non patitur se adduci ad credendum subdolis suasionibus actoris, reive." Kuhn. Sed nihil mutandum, cum paulo post legatur * *εὐπαράπειστος*. Vide Lex. Xenoph. v. Εὐπαράπειστος.]

Εὐπαράγωγος, ὁ, ἡ, Qui facile decipitur, Cui verba dare facile est, ut Terent. loquitur. Εὐεξαπάτητος. Aristoph. (Eq. 1115.) *Ἀλλ' εὐπαράγωγος εἶ, Θωπευόμενός τε χαἰρεις κἀξαπατώμενος.* Plato Timæo, *Θυμόν τε δυσπαραμύθητον, ἐλπίδα τ' εὐπαράγωγον αἰσθήσει.* Suidas tamen in illo Aristoph. loco exponit *εὐπειθής*. [Et sic Zonar. In Suida leguntur et hæc, quæ in Zonara desiderantur, Καὶ *αὖθις. Ὁ δὲ εὐκολώτερος ἦν, καὶ διὰ μελέτην μᾶθης εὐπαράγωγος*, ubi vertitur Facilis deceptu. J. Poll. 8, 12. *Ψέγων δ' ἂν εἴποις, δικαστὴς—εὐεξαπάτητος,* * *εὐπαράτρεπτος, εὐπαράπειστος, εὐπαράγωγος.* " Thom. M. 680. (*Εὐπαράγωγος· ὁ εὐκόλως μεταπειθόμενος.*) Boissonad. in Philostr. 536. (e Philone de Legat. p. 13. afferens, *Ψευδεῖς μὲν, πιθανὰς δὲ καὶ εὐπαραγώγους κατ' αὐτοῦ πλάττειν αἰτίας.*)" Schæf. Mss. " Euseb. H. E. 6, 41. (*Καὶ πρῶτον τὸ μειράκιον λόγοις τε ἁπατᾷν ὡς εὐπαράγωγον, καὶ βασάνοις καταναγκάζειν, ὡς* * *εὐένδοτον πειρωμένου, οὔτε ἐπείσθη οὔτε εἶξεν ὁ Διόσκορος.*) Philost. 367. Mollis, Galei Opusc. Myth. 751. (e Myiæ Epist. *Οὐ μὰν ἀλλὰ καὶ ὕδωρ μήτε* * *ἀπόσκληρον, μήτε εὐπαράγωγον.*) Alienatus de mente, Aretæus." Wakef. Mss. Idem Aretæus 36. c. *Αὐχὴν* * *ὑποσκάλιος, ῥαδινὸς, οὐκ εὐπαράγωγος, οἱονόν τι ξυντεταμένος*, Cervix nonnihil tortuosa est, gracilis, non versatilis, sed veluti rigens atque intentu: 119. c. *Εὐπαράγωγος ἡ γνώμη.* " Crassus non bene, Mentem labefactat, supple, vigilia. Sic enim vertendum est, Mens facile decipitur, aberrat, exhaustis sc. instrumentis a longa et superflua vigilia." Petit. Huc forte respexit Wakef. " *Εὐπαράγωγα ὀστέα ἐς κατόρθωσιν*, Ossa agiliora ad coaptationem, Quæ ad directionem facilius adducuntur, facilius tractantur, dicit Cels., de Fract. (536, 33=458, 39.)" Foës. Oribas. de Fract. in Cocchii Chirurg. Vett. 62. *Μάλιστα δὲ αὐτῇ χρώμεθα κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ προσεσταλμένον μὲν ἱκανῶς φαίνεται τὸ περὶ τὸ κάταγμα χωρίον, αὐτὸ δὲ τὸ συντετριμμένον ὀστοῦν χαλαρὸν καὶ εὐπαράγωγόν ἐστιν*, Molle et tractatu facillimum. Εὐπαράγωγος ponitur etiam pro Qui facilè transvehi potest.] " *Ἐὐπόροιστοι*, Hesychio *εὐπαράγωγοι*, Qui facile *παραφέρονται*," [Metaphorice, Qui facile in malam partem detorquentur. Vide Εὐπαρακύμιστος et Εὐπαραφόρος. Zonar. Εὐπά-

ροιστοι· οἱ εὐπαράγωγοι. Suid. Εὐπάροιστον· εὐπαράγωγον.]

[* Παραγωγεύς, έως, ὁ, sensu theologico. Maximi Scholia in Dionys. Arcop. 280. Ἐκ τῶν ὄντων τοίνυν, τουτέστι τῶν ἐν τοῖς οὖσι θεωρουμένων, λέγεται ὁ Θεὸς τῆς αὐτοζωῆς, ἤγουν τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ τοῦ εἴδους αὐτῆς ὑποστάτης καὶ παραγωγεύς. Vide Παράγω, Παραγωγή, et Παρακτικός.]

[* Παραγωγίς, ίδος, ἡ. Philo de Constr. Telorum in Mathem. Vett. 76. Ὅταν δὲ ὁ * παρετὴς, f. ὑπηρέτης, ἀπὸ τῆς * ἀναπαυστηρίας κατακλίνας τὴν ἀναπαυστηρίαν προσήρειδεν πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς σύριγγος, καθύτι ἐστὶν ὁ ὀνίσκος, οὔσης τινὸς ὑπὸ γαστέρα παραγωγίδος ἐν τῇ σύριγγι, ubi vertitur, Postquam vero paretes ab anapausteria deorsum inclinans sustentaculum applicuit ad inferiorem fistulæ partem, in qua est asellus, cum sub ventre quædam sit paragogis in fistula.]

[* Αὐτοπάρακτος, ὁ, ἡ, "A se productus. Vox Lexicis ignota. Gentiles ap. Justin. M. Resp. ad 3. Quæst. Christianorum dicunt, αὐτοπάρακτον εἶναι τὸν Θεὸν, Deum per se ipsum productum esse. Ad ea Christiani, Εἰ ἄναρχος καὶ ἀΐδιός ἐστι Θεὸς, οὔτε αὐτοπάρακτός ἐστιν, οὔτε * ἑτεροπάρακτος· ὁ γὰρ ἁπλῶς αὐτοπάρακτος, οὐδενὶ λόγῳ ἐστὶν ἀΐδιος καὶ ἄναρχος. Si principio carens et sempiternus Deus est, neque per se ipsum productus, neque per alium productus est; nam qui omnino per se ipsum productus est, nulla ratione sempiternus et principio carens est. Ibidem Gentiles appellant αὐτοπάρακτον καὶ τὸν Θεὸν καὶ τὸν κόσμον, Per se ipsum productum et Deum et mundum. Ad ea Christiani: Ἀλλ' εἰ αὐτοπάρακτός ἐστιν ὁ κόσμος, συνυφιστάμενος τῇ αἰτίᾳ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, ἀνάγκη ἄρα καὶ τὸν Θεὸν αὐτοπάρακτον ὄντα, συνυφίστασθαι τῇ αἰτίᾳ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ· ἀλλ' εἰ τοῦτο ἄτοπον, ἄτοπον ἄρα καὶ τὸ λέγειν, τὸν Θεὸν καὶ τὸν κόσμον αὐτοπαράκτους, καὶ συνυφισταμένους ἀλλήλοις ἀδιαστάτως, Enimvero, si per se ipsum productus est mundus, qui simul cum causa subsistentiæ ejus consubstiterit, necesse profecto fuerit, et Deum, qui per se ipsum productus sit, simul cum causa subsistentiæ ejus consubstitisse. Sin id inconveniens est, inconveniens etiam fuerit dicere, et Deum et mundum per se ipsos productos esse, et simul alterum cum altero nullius interventu interstitii et momenti substitisse. Ibidem pluribus probatur, Deum non esse αὐτοπάρακτον, ut et Quæst. 5." Suicer. Thes.]

[* "Αὐτοπαράκτως, Justin. M. 194. d." Scott. App. ad Thes.]

[* Αὐτοπαραξία, ἡ, "Per se ipsum productio. Christianorum sententia, ap. Justin. M. Quæst. 3. ad Græcos, est αὐτοπαραξίαν neque Deo, neque mundo competere. Εἰ αὐτοπάρακτος ὁ Θεὸς, καὶ αὐτοπάρακτος ὁ κόσμος, ἡ αὐτοπαραξία ἑκατέρου, ἑκατέρου ἔσται ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεως· πῶς οὖν ἄναρχος καὶ ἀΐδιος ὁ Θεὸς καὶ ὁ κόσμος, τὰς αὐτοπαραξίας ἔχοντες αὐτῶν ἀρχὰς τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν; Si per seipsum productus est Deus, et per se ipsum productus mundus, per se ipsum productio utriusque, principium fuerit subsistentiæ utriusque. Proinde quomodo principii expers et æternus et Deus et mundus, per se ipsum productiones suas principia obtinentes subsistentiæ earum?" Suicer. Thes.]

[* Ἑτεροπάρακτος, ὁ, ἡ, Ab alio productus. Vide Αὐτοπάρακτος. Justin. M. 526. Ed. 1742. Τὸ γὰρ αὐτοπάρακτον τοῦ ἑτεροπαράκτου τῷ ὅλως αὐτοπαράκτῳ οὐδὲν διαφέρει.]

[* Θεοπάρακτος, ὁ, ἡ, A Deo productus. Justin. M. Quæst. 3. ad Græcos p. 186. Εἰ αὐτοπάρακτός ἐστιν ὁ κόσμος, οὐκ ἔστι Θεοπάρακτος, καὶ εἰ μὴ Θεοπάρακτος, οὐδὲ παρήγαγεν αὐτὸν ὁ Θεός." Suicer. Thes.]

"Παραγώγιον, τὸ, Vectigal, Portorium, s. Portorium circumvectionis. Polyb. Ἀξιοῦντες καταλύσειν αὐτοὺς τὸ παραγώγιον. J. Poll. quoque τέλους ὄνομα esse dicit, addens, non solum suo tempore communem usum ita usurpasse, sed Philippidem etiam in Συνεκπλεούσῃ sua, ὅταν ἐξῆς παραγώγιον ἂν ἐκφέρῃς, εἰσπράξομαι:" [verba sunt 9, 30. sic a T. H. edita, Ἦσαν δὲ καὶ παραγώγιον τέλους ὄνομα, εἰ δεῖ πρὸς ἀπολογίαν τῆς κοινῆς χρήσεως παρέχεσθαι, τὸ ἐν τῇ Φιλιππίδου Συνεκπλεούσῃ εἰρημένον, Ὅταν ἐξῆς παραγώγιον ἂν ἐκφέρῃς, εἰσπράξομαι. Typographo debere istud εἰσπράξωμαι suspicamur, pro εἰσπράξομαι, ut recte Noster habet. "Versum ita constituerem, ὅταν ἐξῆς Παραγώγιον ὧν ἐκφέρῃς, εἰσπράξομαι, quando dein Portorium ob ea, quæ evexeris, exigam. Παραγώγιον videtur Vectigal fuisse, quod exigebatur a mercatoribus peregrinis ob merces exoticas importandi licentiam, aliasque exportandi." Kuhn.]

"INDE Παραγωγιάζειν, Portorium exigere, Vectigal poscere. Polyb. Ἠνάγκασαν αὐτοὺς ἀποστῆναι τοῦ παραγωγιάζειν, Desistere eos coegerunt ab exigendo portorio, Portorii jus ipsis ademerunt. Et rursum, Ἐπεβάλλοντο τοὺς πλέοντας παραγωγιάζειν, Navigantes vectigal poscere, s. vectigales habere." ["Παραγώγιον, Portorium, Vectigal, quod solvere tenentur naves præter portum aliquem præternavigantes, 4, 47, 3. Παραγωγιάζειν τοὺς πλέοντας, Portorium, Vectigal exigere a navigantibus, 3, 2, 5. 4, 44, 4. 4, 46, 6. Videtur proprie esse, Cogere navigantes πρὸς τὸ ποιεῖσθαι τὴν παραγωγὴν, Ad admovendam navem, Ad appropinquandum cum nave, sc. solvendi vectigalis causa." Lex. Polyb. Imo, si παραγωγιάζειν proprie esset Cogere navigantes πρὸς τὸ ποιεῖσθαι τὴν παραγωγὴν, formandum esset vel a παραγωγὴ, vel a παράγω, Navem admoveo terræ, quod fieri vetant sermonis leges. Παραγωγιάζειν, Portorium exigere, proculdubio formatum est a παραγώγιον, Portorium. Cf. Krebs. Decr. Rom. 272.]

Ἀντιπαράγω, Hostium exercitum captans, cum exercitu ipse adequito. Polyb. 3. Ὁ δὲ Φάβιος ἐγγίσας τῷ Φαλέρνῳ, ταῖς μὲν παρωρείαις ἐπιφαινόμενος, ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις. ["Ἀντιπαράγειν τοῖς πολεμίοις, A latere vel a parte opposita sequi hostem e modico intervallo, observandi causa et occasionem captandi qua opportune eum aggrediamur, aut agmen ejus carpamus, 3, 90, 1. n. ubi verbum hoc e Mss. restituimus Polybio: 3, 92, 6. 9, 3, 10. ταῖς ὑπωρείαις, Secundum montium radices, 1, 77, 2. 9, 3, 7. ταῖς παρωρείαις, Latera montium legendo, 3, 53, 4. ταῖς ἀκρωρείαις, Per juga montium, 3, 101, 1. Alibi, nempe 1, 84, 3. et 4, 10, 2. sq. eadem notione verbum hoc accipi potest; sed fortasse etiam nude ibi intelligendum Adversus hostem educere copias: cf. Annot. ad 4, 10, 2." Lex. Polyb.] Plura vide ap. Bud. 386. et 387. Citatur et e Macc. (L. 1. c. 13. v. 20.) Ἡ παρεμβολὴ αὐτοῦ ἀντιπαρῆγεν αὐτῷ εἰς πάντα τόπον οὗ ἂν ἐπορεύετο, [ubi Biel. vertit, Ex adverso procedebant. "Ἀντιπαράγω, Exercitum duco contra hostem obvium, K. Π. 1, 6, 19. p. 82." Lex. Xenoph. "Diod. S. 1, 691. 2, 239. 341. 485." Schæf. Mss. "Joseph. 578, 19. 1154, 20. Arrian. 122. 209. Ex adverso profero, Porph. 374." Wakef. Mss. Polyæn. 4, 3, 22. Ἔνθα δὴ παραγγείλας Ἀλέξανδρος τοὺς πεζοὺς ἀντιπαράγειν τοῖς πολεμίοις, αὐτὸς εἰς τὴν ἵππον ἐπὶ δύρυ σφοδρότερον ἤλασεν, βουλόμενος ὑπερκεράσαι τοὺς ἐναντίους. Τοῦτο φυλαττόμενος Πῶρος, ἀντιπαρῆγε. Vide et 1, 29, 1.]

Ἀντιπαραγωγή, (ἡ.) Polyb. Διόπερ αἵ τε τῶν ἡττωμένων στρατοπέδων ἀντιπαραγωγαὶ μετὰ τὰς μάχας εὐθέως κατ' αὐτὸν ἐγίγνοντο, ["Ductio exercitus e regione agminis hostium, 9, 3, 10. ubi Vers. Lat. ita corrigenda est, ut in Annot. docui. Cf. Ἀντιπαράγω. Eodem modo 11, 18, 2. de Philopœmene e regione Machanidæ ab altera parte fossæ obequitante, et transitum ejus observante. Αἱ ἀντιπαραγωγαὶ πρός τινα, vel πρὸς ἀλλήλους, Inimicitiæ, Dissensiones, Contentiones, 10, 37, 2. 17, 14, 13. 18, 18, 8. 30, 10, 7." Lex. Polyb. "Ἀντιπαραγωγή, Hostilis incursio, Estb. 13, 5." Biel. Thes. Kreysigius in Tertia Particula Symbolarum ad Bielii Thes. augendum et emendandum Schuech. 1816. ἀντιπαραγωγὴν exp. Instructionem exercitus adversus hostes.]

[* Ἐπιπαράγω, Adduco. Hippocr. Mochl. 506= 848. Τὴν δὲ χεῖρα ἐπιπαράγειν ἐπὶ τὸ στῆθος.]

[* Συμπαράγω, "Simul duco. Diod. S. 428. In libro apocrypho Tob. 12, 13. habemus quidem plusquamperf. indic. pass. ejusdem verbi συμπαρήγμην. Sed alii legunt συμπαρήμην, videturque hæc lectio com-

modiorem quoque sensum fundere." Munth. Spec. Defect. Lex. 547. "Συμπαράγω, Simul prætereo. Tob. 12, 13. ubi tamen al. pro *συμπαρήγμην* rectius *συμπαρήμην*." Biel. Thes.]

Περιάγω, Circumduco, in propria signif. hujus verbi Lat., Circumago. Plato de LL. 10. Ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μέν ἐστι περιάγουσα ἡμῖν πάντα, Bud. interpr., Quod cum anima sit quæ nobis omnia circumagat. Aristoph. Vesp. (990.) Φέρε νυν, σὲ τηνδὶ τὴν ταχίστην περιάγω. Luc. Nigrino, Ὡς οὐ μετρίως με ἀπονεναίεις περιάγων. Ubi Micyllus, ad exprimendam metaph. signif. vertit, Dum verbis ita suspendis et circumducis. Ego reddere malim, Hoc verborum circuitu moras mihi nectens. ["Περιάγω, Circumduco. Ages. 1, 15. Τὸ ἱππικὸν εἰς τὸ Μαιάνδρου πεδίον περιήγαγε. Hist. 3, 4, 12. est περιῆγε. Hist. 3, 3, 11. Κεντούμενος αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κατὰ τὴν πόλιν περιήγοντο, nempe contumeliæ causa: 7, 4, 22. Κύκλῳ περιάγοντος αὐτοῦ ἐπὶ τὸ χωρίον, intell. τὸ στράτευμα. Cyneg. 6, 21. περιάγειν αὐτὰς, In circulum." Lex. Xenoph.] Περιάγομαι etiam dicitur pro Circumago, vel Mecum duco. Xenoph. K. Π. 2, (2, 16.) Ὅτι καλόν ἐστι, περιάγει τοῦτο τὸ μεφάκιον. [In Lex. Xenoph., ubi est περιάγεις, citatur etiam K. Π. 1, 3, 3. Εἴ που ἐξελαύνοι, ἐφ' ἵππου χρυσοχαλίνου περιῆγεν Cyrum. Wetsten. comparat cum 1 Cor. 9, 5. et Juvenal. 1, 122. Memorab. 1, 7, 2. Αὐλητὰς—ἀκολούθους παλλοὺς περιάγονται. "Περιάγω usurpatur transitive et active, Circumduco, Circumago, Mecum duco, e περὶ, quod in compositis sæpe Circuitum, Circum, In orbem notat, v. c. in περιβλέπειν, Circumspicere, περιελαύνειν, Circumagere etc. et ἄγω, Duco. Sic legitur in 1 Cor. 9, 5. Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν; Nonne et ego mecum circumducere possem uxorem Christianam? Demosth. 958. Τρεῖς παῖδας ἀκολούθους περιάγεις." Schleusner. Lex. "Περιάγειν τὰ κτήνη, de pastore, 12, 4, 14. In med. Πάντας τοὺς ἱππεῖς μετ' αὐτοῦ περιαγόμενος, Secum circumducens, 20, 5, 8." Lex. Polyb. "Sic ἐπάγεσθαι Dorv. in Char. 579. In laudem Cimonis ap. Athen. 533. Περιῆγετο ἀεὶ νεανίσκους. Nepos (5, 4, 2.): Semper Cimonem pedissequi cum numis sunt secuti. Περιάγεσθαι uxorem, Lucian. 2, 535. Sic ap. Athen. 435. e Theopompo, Περιῆγετο τοὺς τοιούτους, et 260. e. Lucian. 1, 695. ῥήτορας et φιλοσόφους. Emend. Athen. 532. e Theopompo, Ὅς γε περιῆγετο στρατευόμενος αὐλητρίδας, καὶ ψαλτρίας, καὶ πεζὰς ἑταίρας: emend. 537. (Φίλιππος δὲ, ὁ Μακεδὼν, οὐκ ἐπήγετο μὲν εἰς τοὺς πολέμους γυναῖκας, ὥσπερ Δαρεῖος ὁ ὑπ' Ἀλεξάνδρου καταλυθεὶς, ὃς περὶ τῶν ὅλων πολεμῶν τριακοσίας πεντήκοντα περιήγετο παλλακὰς, ὡς ἱστορεῖ Δικαίαρχος ἐν τρίτῳ Περὶ τοῦ τῆς Ἑλλάδος Βίου:) emend. 574. (Καὶ ἑτέρας δὲ δύο ἑταίρας ἐπήγετο ἀεὶ ὁ Ἀλκιβιάδης.) Emend. Diod. S. 1, 22. (Διὸ καὶ περιάγεσθαι πλῆθος μουσουργῶν:) 2, 220. (Πρὸς δὲ τούτοις, τὰς παλλακίδας ὁμοίως τῷ Δαρείῳ περιῆγε.)" Valck. ad Scap. marg.] Sic Athen. 12. (p. 542.) de Dionysio tyranno, Διὰ μὲν τῆς χώρας τετρακύκλους ἁπήνας περιαγόμενος καὶ ἵππους καὶ θεράποντας ὡραίους, Secum trahens, Circumagi jubens, ut inquit Bud., qui et addit, Auriga autem et agitator περιάγειν dicitur, non περιάγεσθαι. || Περιάγω, Circumago, i. e. Verso, unde Περίακτος, Versatilis: vide infra. || Περιάγω, Circumeo, Lustro, Matth. 9, (35.) Περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας; et (23, 10.) Περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν. Et alibi. ["Intransitive, omissa v. ἑαυτὸν, Circumeo, Obambulo, Peragro. Matth. 4, 23. Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς, Peragravit. Marc. 6, 6. Act. 13, 11. Περιάγων ἐζήτει χειραγωγοὺς, Circumiens, aut potius, Oberrans quærebat manuductores." Schleusner. Lex.] Sic et e Cebete citatur, Ὁρᾷς ὡς περιάγοντας, pro Vides circumvagantes. || Est etiam περιάγω, Converto, Cic. interpr. Nam quod Plato dixit Pol. 2. Τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγούντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρὸς, Cic. Off. 3. reddit, Ibi cum palam ejus annuli ad palmam converterat. Idem hæc Plat. in Timæo κατὰ πλευρὰν ἐπὶ δεξιὰ περιήγαγε, reddit, Detorsit a latere in dextram partem. Vide hoc verbum et aliis locis a Cic. redditum, p. 20. et 23. mei Lex. Cic.

Περιάγω, Perduco, Tandem deduco, ut inquit Bud. in Lex. hunc Aristot. locum afferens e Pol. 2, ubi de Socratis ap. Platon. politia loquitur, Καὶ ταύτην τὴν πολιτείαν βουλόμενος κοινοτέραν ποιῆσαι ταῖς πόλεσι, κατὰ μικρὸν περιάγει πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν. Idem in Comm. περιάγειν, Tandem adducere et ad extremum attrahere et asciscere, interpr. in Herodiani 4, (3, 2.) de filiis Severi loquentis, Πάντα τε ἔπραττεν ἑκάτερος, πειρώμενος τὸν ἀδελφὸν ἀποσκευάσασθαι, εἰς αὐτόν τε μόνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. Idem exemplum verbi passivi affert hoc ex Eodem (3, 15, 14.) Ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, πάντων αὐτῷ, πρὸς ἃ ἐβούλετο, ἐναντιουμένων, ἀνάγκῃ μᾶλλον ἢ γνώμῃ ἐς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν ἐπίπλαστον μᾶλλον ἢ ἀληθῆ περιήγετο, Adductus est tandem ad conditiones amicitiæ et concordiæ. Et addit, hoc verbum significare Sensim et ægre aliquid fieri. Vide Bud. Comm. 387. Lucian. (1, 43.) Πρῶτον δὲ ἐς τόδε περιήχθην, Huc tandem evasi, et in hanc opinionem Perductus sum. Idem Bud. Lex. || Περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω, Attrahere manus post terga, vel Retorquere, nam Hesych. περιάγειν explicat κάμπτειν, sicut et περιφέρειν, Vincire, Plut. Cam. Vide Περιηγής. ["Dionys. H. 2, 1228. (Τὼ χεῖρε περιαγαγόντες.)" Schæf. Mss.] || Eustath. περιηγμένον, sicut et περιηγὲς, exponit etiam περιφερὲς, 1512.

Περιάγω, Redigo, Afficio tandem. Diosc. 6. Σχεδὸν γὰρ αἱ τῶν πλείστων φαρμάκων δυνάμεις εἰς ὁμοιοτρόπους περιάγουσι τὸ σῶμα διαθέσεις, Ad similes affectiones redigunt. Sic περιαχθῆσῃ εἰς τὸ, etc. redigeris, ap. Them. Vide Comm. 387. [Joseph. 196, 1.]

["Περιάγω, Demetr. Phal. §. 19. ad Xenoph. Eph. 201. Cyclop. 682. Gronov. ad Cebet. 119. Albert. Peric. Crit. 54. Villois. ad Long. 112. 168. 192. T. H. ad Lucian. 1, 466. (notans περιάγειν et περιενέγκειν, Circumferre, quasi propria lustrationibus esse verba. Vide nos supra 211. n. 1.) De poculis, Bergl. ad Alciphr. 87. Torno, Koppiers. Obs. 89. Toup. Opusc. 1, 559. Boissonad. in Phil. 541. An Tragicis usurpatum, Porson. Med. 31. n. Jacobs. Anth. 11, 126. Dawes. 354. 356. 486. Wakef. Eum. 943. Jacobs. Anim. 260." Schæf. Mss. "Μέγαν λίθον περιαγόμενος tollenone, Gronov. Liv. 3. p. 626." Valck. ad Scap. marg. Glossæ: Περιάγω· Circumago, Circumduco, Ductito. Circino, Traduco, Ambigo. Hesych. Περιηγμένα· περιφερόμενα. Hermanni Libellus de Constr. Verb. 360.: Περιάγει· τὸ περιέρχεται, καὶ περινοστεῖ, ἀμεταβάτον, ὡς καὶ Λιβάνιος· Περιῆγε πλανώμενος ἐν Ἀθήναις. Περιάγει, καὶ τὸ ἐν κύκλῳ ἕτερον ἄγει, αἰτιατικῇ. Tittmanni Technoll. Mss.: Περιάγω· τὴν πομπὴν, ἀντὶ τοῦ καταφανῆ ποιῶ. Ex his fontibus sua hæc sumsit Phavor.: Περιάγει καὶ τὸν ἕτερον· ἤγουν ἐν κύκλῳ ἄγει, αἰτιατικῇ. Περιάγει· τὸ περιέρχεται, καὶ περινοστεῖ, ἀμεταβάτως. Περιῆγε πλανώμενος ἐν Ἀθήναις. Περιάγω· τὰ πᾶσι καταφανῆ ποιῶ τινὰ, καὶ περιενέγκατε παρὰ τῷ Συνεσίῳ, εἰς τὴν τοιαύτην σημασίαν. Περιάγω τὴν πομπήν· ἀντὶ τοῦ καταφανῆ ποιῶ. Περιάγω τὼ χεῖρε· ἤτοι εἰς τοὐπίσω δεσμῶ. J. Poll. 7, 119. de ædificatorum opera et instrumentis, Ἀπισοῦν, ἀπευθύνειν, ἀποτείνειν, κάμπτειν, περιάγειν, (cf. Hes. Περιάγει· περιφέρει, ἢ κάμπτει:) 180. Στρέφειν τὴν μύλην, περιάγειν, περιφέρειν, περιελαύνειν: 9, 124. Ἡ δὲ τρυγοδίφησις τοῦ γελοίου χάριν ἐξεύρηται· δεῖ γάρ τι ἐς τρυγὸς λεκάνην καταδεδυκὸς, περιαγαγόντα ὀπίσω τὼ χεῖρε, τῷ στόματι ἀνελέσθαι: 122. Ἡ μὲν ἐν κοτύλῃ, ὁ μὲν περιάγει τὼ χεῖρε εἰς τοὐπίσω, καὶ συνάπτει: 4, 156. Ἄστρα—στρεφόμενα, περιστρεφόμενα, κυκλούμενα, εἱλούμενα, περιελούμενα, περιαγόμενα: 5, 102. Τὰς ὀφρῦς μελαίνει, εἰς γραμμὰς ἡμικυκλίων περιάγει.]

[Περιάγω. Andocides 56. Ἔλεξαν γὰρ, εἰ μέμνησθε, ὅτι αὐτὼ μὲν ("imo vero me," Reisk.) τῷ θεῷ περιαγάγοιεν, ὥστε θεῖναι τὴν ἱκετηρίαν μὴ εἰδότα τὸν νόμον, ἵνα δῷ (δῶ velit Idem) δίκην, ubi Idem περιάγειν interpretatur In orbem vel vorticem agere, Circumrotare, i. e. Vertigine occæcare, Dementare, et sic in facinus impellere, quod te funditus perdat. Convenit quodammodo cum Latino, In transversum agere."]

[Περιάγω τὴν κεφαλὴν, Averto caput. Vide Περιαγωγή. Idem Aristoph. Av. 176. Περίαγε τὸν τράχηλον.]

Περιαγωγὴ, (ἡ,) Circumductio, Circumactio, vel

Circumactus, *δίνησις*. Aristot. *Οὐρανὸς μιᾷ περιαγωγῇ συναναχορεύει πᾶσι τούτοις*, Uno circumactu, Una conversione, ut alii interpretantur. Plut. de Socr. Dæm., (8, 326.) *Οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν, ὁρῶντας τοῦτο μὲν, ὑπὸ μικροῖς οἴαξι μεγάλων περιαγωγὰς ὁλκάδων*: [" *Ἐγκλίσεσι, καὶ περιαγωγαῖς, καὶ τραχύτησι τῆς πέτρας παραδιδοὺς ἑαυτὸν*, 7, 288. *Πεπνυμένοι θορυβῷ τῶν παθῶν, καὶ περιαγωγῇ τῶν χρεῶν*, 8, 325. *Δεῖ τινὸς ἀμωσγέπως καμπῆς καὶ περιαγωγῆς*, 9, 259. *Τριήρεις, πρὸς τάχος καί περιαγωγὴν ὑπὸ Θεμιστοκλέους ἄριστα κατεσκευασμέναι.*" Reisk. Ind. in Plutarch.] Pollux *περιαγωγὰς* appellavit Pistilli in mortario circumactus, 6, (90.) *Τὰς δὲ τοῦ δοίδυκος ἐν τῇ θυείᾳ περιαγωγὰς, περιαμφίδας Εὔπολις κέκληκε*: [4, 27. *Συνεῖραι ἀπνευστὶ περιόδους, ἀντίθετα, ἀντιστάσεις, ἀπισώσεις, κύκλους, περιαγωγὰς, νοήματα, ἐννοήματα, ἐνθυμήματα.* "Περιαγωγὴ, Rotunditas periodica, artificiose elaborata, ita ut membra periodi ab initio usque ad finem veluti circuli ritu coeant, et jungantur. Sic Demetr. de Eloc. §. 19. ubi et *περίοδον περιηγμένην* vocat. Eadem fere metaphora est Dionysii H. in v. *Περιφερής*. Hesych. *Περιάγει· περιφέρει, ἢ κάμπτει.* Exemplum *περιαγωγῆς* affert Demetr. §. 45. ubi est longa periodus ad finem usque ab initio cohærens, et veluti uno spiritu pronuntianda. Sic et §. 202. Vide *Καμπὴ, Σφίγξαι, Περίοδος.*" Ernest. Lex. Rhet. J. Poll. 4, 155. *Ἄστρα, ἀστέρες, ἀστέρων περιφορὰ, περιαγωγή*: 156. *Στροφὴ, περιστροφὴ, κύκλος, κύκλωσις, εἵλησις, περιείλησις, περιαγωγή*: 96. et 97. de saltatore, *Παραγαγεῖν, τὴν κεφαλὴν διενεγκεῖν, περιενεγκεῖν, περιαγωγῇ χρήσασθαι, τῶν χειρῶν περιαγωγῇ,—λυγισμὸν, παραγωγὴν, κάμψιν, παραφορὰν*, de q. l. vide Jungerm. in *Παράγω* citatum. Omnino leg. cum viro illo docto, *Περιαγαγεῖν τὴν κεφαλὴν, διενεγκεῖν*: (Aristoph. Pac. 682. *Αὕτη, τί ποιεῖς; τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις;* quod tamen longe alio sensu dicitur, Schol. *ἀποστρέφεται τὸ ὄνομα τοῦ Ὑπερβόλου ἀκούσασα ἡ Εἰρήνη.*) Deinde in sequentibus scr. *περιαγωγὴν—περιφοράν*. Suid.: *Περιαγωγάς· τὰς ἐν κύκλῳ περιφοράς. Ἀετοὶ δὲ ἐξ, κυκλοτερεῖς περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι περιαγωγὰς, ἐν δεξιᾷ διέστησαν.* Glossæ: *Περιαγωγή·* Ambages. " Circumlocutio, Plut. 2, 407. Conversio, A bringing round, Clem. Alex. 631." Wakef. Mss. Erotian., notante eodem V. D.: *Ἐγχλοιούμεναι· Βακχεῖος ἐν δευτέρῳ ἔνωχρα οὕτως ἐνόησεν. Πεπείρηται γὰρ ἀπὸ τῆς χλόης, ἥτις ἐστὶ περιαγωγὴ φυτώδης.* Eustach. vertit, Circumductio plantosa. Eustath. 1512.: *Ὅτι δέ ποτε καὶ ταντίζονται τὸ φέρειν καὶ τὸ ἄγειν, καὶ ἐξ ἄλλων μὲν δῆλον, οὐχ ἥκιστα δὲ, ἐπὶ κυκλοτερῶν σχημάτων, ἐφ' ὧν λέγεται τὸ περιφερὲς καὶ τὸ περιηγμένον καὶ ἡ περιφέρεια καὶ ἡ περιαγωγὴ· οὕτω καὶ περιηγὲς ἄγκιστρον, ὃ περιάγεται, ταὐτὸν δ' εἰπεῖν, περιφέρεται.* " Περιαγωγὴ, Circumactio fundæ, 27, 9, 6." Lex. Polyb. Aretæus de C. et S. M. D. 37. *Τὰ μέσα τῶν πλευρέων, κοῖλα, ῥομβοειδέα, ὡς ἐς τὴν τῶν ὀστέων περιαγωγὴν*, et 42. *Μετὰ γὰρ τὴν περιαγωγὴν τῶν λοβῶν ἐς λαγαρὸν τὸ ἐπιγάστριον πιέζουσα χεὶρ ἰζάνει.* Oribas. de Fract. 70.: *Τὴν περιαγωγὴν δὲ καὶ τὴν οἷον κάμπην τῶν σκελῶν τοῦ βρόχου*, ubi leg. *καμπήν*. Hippocr. 47, 7. 468, 26. 495, 11. 512, 7. " Thuc. 7, 25. *Ὠνεον καὶ ἀνέκλων* sese explanant. Schol. *ὄνον* expl. *μηχανὴν περιαγωγῆς*, i. e. *ᾗ τι περιάγεται καὶ κάμπτεται.* Hes. *Περιάγει· κάμπτει.*" Abresch. Diluc. Thuc. 678. Joseph. A. J. 425., *Κατὰ περιαγωγὴν ἔνδον ἐπινεῦον*: B. J. 228. *Τοσοῦτον δὲ αὐτῶν τὸ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας πειθήνιον, ὡς ἕν τε εἰρήνῃ κύσμον εἶναι, καὶ ἐπὶ παρατάξεως ἓν σῶμα τὴν ὅλην στρατιάν· οὕτως αὐτῶν συναφεῖς μὲν αἱ τάξεις, εὔστροφοι δέ εἰσιν αἱ περιαγωγαὶ, ὀξεῖαι δὲ ἀκοαὶ μὲν παραγγέλμασιν, ὄψεις δὲ σημείοις, ἔργοις δὲ χεῖρες.* Vertitur, Circumductiones. Cum v. *περιαγωγὴ* de rebus militaribus nusquam alibi legatur, leg. hic *παραγωγὴ*, de quo vocabulo supra egimus.]

Περιαγωγὸς, Circumductor, Circumactor, ap. Plat. autem *συμπεριάγωγος*, quod vide infra.

" *Εὐπεριάγωγος, ὁ, ἡ*, Circumactu facilis." [Lucian. Musca 3, 92. *Τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ἡ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος.*]

[" *Περιαγωγεὺς, έως, ὁ*, " Instrumentum ad circumagendam navem," Hederici Lex. sed *ἁμαρτύρως*. " Luc." Wakef. Mss. sed in Reitzii Indice Lucianeo vox hæc non legitur. " *Περιαγωγεὺς, ὁ*.—*αγωγὸς*, der herumführt- umdrehet- umlenkt; das Erstere auch eine Maschine zum Umdrehen." Schneider. Lex.]

[" *Περιαγωγὶς, ίδος, ἡ*. " Heliodor. *Περὶ Καταρτισμῶν*, Ecl. Phys. 468. sagt *Περιαγωγίδες πρὸς κίνησιν ἀξόνων καὶ κοχλίων*, Umdreher, s. v. a.—*αγωγεύς.*" Schneider. Lex.]

Περιηγὴς, έος, ὁ, ἡ, apud poetas, Rotundus, q. d. Circumactus aut Circumactilis, eadem ratione qua *περιφερὴς* pro Rotundo itidem, dicitur a *περιφέρω*. Significat et Curvum. Hesych. *περιηγὲς* exponit *κυκλοτερὲς, περιφερές*. Eustath. *περιηγὲς ἄγκιστρον* alicubi explicat *περιφερὲς*, [v. locum in *Περιαγωγὴ* citatum,] alibi dicit *περιηγὲς* et *γναμπτὸν* eadem ratione appellari, quia videlicet *περιάγεται*, i. e. *περικλᾶται καὶ γνάμπτεται, ὅ ἐστι κάμπτεται*: [628. *Τὸ δὲ πυμάτη θέειν, ἀντὶ τοῦ περιθέειν, ἀστείως ὡς ἀπὸ καμπτῆρος θεωρικοῦ ἐῤῥέθη ἐπὶ σχήματος κυκλοτεροῦς· καὶ ἔστι πως τοῦτο χρήσιμον εἰς τὸ καὶ τὴν ἴτυν ἐτυμολογεῖν ἀπὸ τοῦ ἰέναι, διὰ τὸ καὶ τὸ θέειν καὶ το ἰέναι, ὥσπερ δὴ καὶ τὸ φέρεσθαι, ἀφ' οὗ ἡ περιφέρεια, καὶ τὸ ἄγειν δὲ, ἀφ' οὗ τὸ περιηγὲς, ὁμογενῶς ἔχειν ἀλλήλοιτ.* P. 726. *Οἰκεῖον δὲ ἐπ' αὐτοῦ τὸ περιθέειν, ἤτοι περικυκλοῦν, ὥσπερ καὶ τὸ περιέναι, ὅθεν ἴτυς ἡ περιφέρεια, καὶ τὸ περιάγεσθαι, ἀφ' οὗ ἄγκιστρον περιηγὲς, τὸ περιφερές.* Et 1500 *Τὸ δὲ γναμπτὸν ἄγκιστρον, καθ' ὅμοιον λόγον καὶ περιηγὲς που λέγεται· περιάγεται γὰρ, ἤτοι περικλᾶται καὶ γνάμπτεται, ὅ ἐστι, κάμπτεται.*] Cum hac autem expositione Eustathii convenit illa qua *περιηγὴς ἀκτὴ* ap. Apollon. R. (1, 559. *Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος περιηγέα κάλλιπον ἀκτὴν,*) redditur Curvum litus, [Schol. e Cod. Par. *Περιηγῆ μὲν λιμένα φησὶ τὸν κυκλοτερῆ καὶ καμπὰς ἔχοντα*, quæ verba in edito Schol. desiderantur.] Sic *λιμὴν περιηγὴς* ap. Eund. [Locus in Beckii Indice non indicatus est. Idem 2, 994. *οἱ δ' ἀνέμῳ περιηγέα κάλλιπον ἀκτὴν*, (" Vulgo *ἄκρην*, manifesta menda, quod satis ostendit epitheton *περιηγὴς*, promontorio minime conveniens. *Ἀκτὴ περιηγὴς* est Curvum litus sinus, in quo tum erant Minyæ." Brunck. Cf. Th. Græv. ad Callim. H. in Del. 198. qui omnia sua Nostro debet.): 3, 137. *ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ Διπλόαι ἀψῖδες περιηγέες εἱλίσσονται*, Schol. *περιφερεῖς, περίδρομοι*: 3, 1032. *Βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα*, Schol. *τὸν περιφερῆ καὶ στρογγύλον*: 3, 1365. *Λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον*, Schol. *περιφερῆ*: 4, 950. *Σφαίρῃ ἀθύρουσι περιηγέϊ.*] Hanc certe signif. manifeste habet *περιηγὲς* cum est epitheton *τόξου*, cum ap. alios, tum ap. Dionys. de Situ Orbis; scimus enim *τόξα* dici *καμπύλα*, sicut a Lat. Curvos arcus. [Respicitur ad v. 156. *Ἐκ τοῦ δ' ἂν καὶ πόντον ἴδοις διθάλασσον ἐόντα, Τόρνῳ ἐειδόμενον περιηγέος ἅμματι τόξου.* Eustath.: *Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἐοικέναι τόξῳ τὸν Εὔξεινον περιφράζων, οὕτω φησὶ, Τόρνῳ ἐειδόμενον περιηγέος ἅμματι τόξου. Λέγει δὲ τόρνον τὸ τορνοειδὲς, ὥσπερ Λυκόφρων στρόβιλον τὸ στροβιλοειδὲς*, (89. *Κελυφάνῳ στρόβιλον ὠστρακωμένην*, ubi Tzetz. *Στρόβιλον· στρογγύλως, στροβιλοειδῶς, στρόβιλον γὰρ τὸ περιφερὲς*, sic edidit Muller e Codd. suis pro *στρογγυλοειδῶς*, et ex Eust. lectio illa firmari potest. *Στρόβιλον ὤστρακ.* est i. q. *στρόβιλον ὀστράκων περιβεβλημένον*, ut v. 506. *Ἦν ὀστράκου στρόβιλος ἐντετμημένος Κύρσην σκεπάσει.* Hemsterhusii conjectura ad Lucian. 1, 281. allata *στροβίλου* ob hiatum admitti non potest,' Muller. et ob Eust. auctoritatem, qui in suo exemplari, ut videtur, legerat *στρόβιλον*, ut hodie legitur.) *Ἅμμα δὲ τόξου, τὸν σύνδεσμον τοῦ Σκυθικοῦ τόξου. Περιηγὲς δὲ, τὸ περιηγμένον, ἤτοι καμπύλον. Τοιοῦτο δὲ τὸ ἐντεταμένον τόξον· ἵνα λέγῃ ἐοικέναι τὸ τοῦ Εὐξείνου πέλαγος τόξῳ οὐ σκολιῷ, ἀλλὰ στρογγύλῳ γενομένῳ διὰ τὴν τάσιν τῆς νευρᾶς· περιάγει γὰρ ἡ τάσις τὰ κέρατα εἰς καμπήν· καὶ οὕτως ἀπὸ σκολιοῦ γίνεται περιφερὲς κατὰ τὰς ἀψῖδας τὸ τόξον· ὅτε δὲ καὶ εἰς βολὴν ἐπιταθῇ, τότε κυκλοτερὲς τὸ τόξον γίνεται, κατὰ τὸν ποιητήν.* Τὸ δὲ *περιηγὲς καὶ ἐπὶ ἀγκίστρου λέγεται.*] ‖ Citatur ex alio quodam poeta *περιηγέας χεῖρας* Ἔρωτος, pro Astrictas, Circumvinctas, q. d. Circumadductas, pro *περιηγμένας*. Vide paulo ante *Περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω*. [" Jacobs. Anth. 7, 313. 8, 377. 9, 305. Lobeck.

Ajac. p. 384. (ex Oppian. H. 2, 375. afferens, Ἔνθα μὲν ἀμφιβαλὼν περιηγέϊ πάντοθεν ὀλκῷ Ὑγρὸς ὄφις, Schol. κυκλοτερεῖ. Adde C. 1, 179. μέγας αὐτὸς ἐὼν περιηγέα γυῖα: 188. αὐτὰρ ἔνερθεν * Ὀρθοτενεῖς δολιχοί τε ποδῶν περιηγέες αὐλοί: 3, 297. ἀτὰρ περιηγέα γυῖα Καὶ κεφαλὴν φορέει πολὺ μείζονα.) Hemsterh. ad Eurip. Suppl. T. 3, 351. b. Lips. (vide Εὐαγής.) Toup. Opusc. 1, 237. 559. 2, 123. Valck. Anim. ad Ammon. 60. Callim. H. in Del. 198. (' Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, putem non de insulis singulis intelligendum, sed de universis, quæ κύκλον quendam efficiunt, unde et nomen Cycladum, qui est περιηγής. Sed si non subtiliter rotunditatem capias, et περιηγέας dici insulas dicas, quia undique aqua cinctæ sunt, de insulis quoque intelligi singulis potest.' Ernest.)" Schæf. Mss. "Cycladas visura circumjacentes, sive, ut ait Mela, In orbem jacentes. Ita vertendus iste locus." Toup. Emendd. 1, 359. Callim. H. in Apoll. 57., Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ, περιηγέος ἐγγύθι λίμνης, Schol. κυκλοτεροῦς· οὕτω γὰρ στρογγύλη λίμνη ἐν Ὀρτυγίᾳ καλεῖται. " Curvam prope paludem reddit hic Interpres: melius Rotundam s. Orbicularem, prout hanc vocem περιηγέος per κυκλοτεροῦς explicant hic Scholia, ac H. in Del. 198. Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, Cycladas inspectura rotundas, bene ibi explicatum legas." Spanh. Cf. H. in Del. 260. Χρύσεά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνατο, Δηλε· Χρυσῷ δὲ * τροχόεσσα πανήμερος ἔῤῥεε λίμνη, ubi Schol. Λίμνη· ἡ θάλασσα, διὰ τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τὴν νῆσον, ἢ λίμνη τις ἐν Δήλῳ περιφερής. " Ejusdem paludis Delicæ, quanquam præterito ejus nomine τροχοέσσης s. * τροχοειδοῦς, h. e. Orbiculatæ, non, ut hic Interpres, Curvæ, facta etiam ab Eurip. mentio Ion. 167. ubi ille ædis Delphicæ ædituus cygnum, qui ad eam advolarat, ad paludem Deliacam continuo ablegat, Λίμνας τ' ἐπίβα τᾶς Δηλιάδος: item Iphig. T. 1103. Λίμναν θ' ἁλίσουσαν ὕδωρ Κύκνειον, ἔνθα κύκνος μελῳδὸς Μούσας θεραπεύει, (' Κύκλιον, S.' Matthiæ, ' vox κύκνειον omittitur in A.' Markl. Κύκνειον, ἔνθα κύκνος Eurip. scripsisse nobis nunquam persuaderi potest. Reiskius scribit κιάνεον, ἔνθα. Epitheton desideratur, quod exprimat vim appellationis τροχόεσσα s. τροχοειδὴς, qua lacus ille dicebatur.) Bene autem hic τροχόεσσα Rotunda, non, ut ante Curva, in nova et emendata hujus Battiadæ interpretatione, repositum, nunc e missis ad me editis tandem illis Hymnis video." Spanh. " Theognis (7.) Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ. Ortelius: Trochoeides, Τροχοειδὴς, Lacus in Delo. Sed ego puto epitheton esse. Herod. tamen 2, (170.) plane affirmat hunc lacum sic dictum fuisse: Λίμνη τέ ἐστι ἐχομένη, λιθίνῃ κρηπῖδι κεκοσμημένη, καὶ ἐργασμένη εὖ κύκλῳ, καὶ μέγαθος, ὡς ἐμοὶ ἐδόκεε, ὅση περ ἡ ἐν Δήλῳ, ἡ Τροχοειδὴς καλεομένη." A. Fabri. Egregie autem lapsus est Meurs. ad Lycophr. 704., qui, notante E. H. Barkero in Classical Journal 32, 224. Theognidi restituere vellet * βροχοειδέϊ, pro τροχοειδέϊ e Lycophr. l. c., Λίμνην τ' Ἄορνον * ἀμφιτορνωτὴν βρόχῳ, sic dicente propter formæ rotunditatem. Nicander T. 106., notante Wakef. Mss., τὰ δ' ἐν περιηγέϊ γάστρῃ Θάλπε κατασπέρχων. Etym. M.: * Ἑκάλη· ἡρωὶς, εἰς ἣν καὶ ποίημα ἔγραψε Καλλίμαχος, ἡ πρὸς ἑαυτὴν πάντας καλοῦσα, ταύτην Ἑκάλην ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ὑποκοριζόμενοι, ἦθυον δὲ αὐτῇ διὰ τὸ ξενίσαι Θησέα. (Etym. Gud. Ἑκάλη· ἡ πρὸς ἑαυτὴν καλοῦσα, ἔχει γὰρ στέγος ἀκλῆϊστον.) " Cod. Leid. pro Ἑκάλην habet * Ἑκαλήνην, ut Meurs. Theseo 10. correxit e Plut. Theseo p. 6. b. Ἔθυον γὰρ * Ἑκαλήσιον οἱ πέριξ δῆμοι συνιόντες * Ἑκαλείῳ Διΐ, καὶ τὴν Ἑκάλην ἐτίμων, Ἑκαλήνην ὑποκοριζόμενοι. Nec tamen mihi Ἑκαλήνη legitima deminuendi nominis forma videtur. Utroque igitur loco scripserim * Ἑκάλινναν. Ἑκάλη Ἑκάλιννα, ut Κόρη * Κόριννα, Φίλη * Φίλιννα etc. Forte huc pertinent Callim. versus ex Hecale ap. Suid. Κωμῆται· καὶ οἱ γείτονες, κώμη γὰρ ἡ γειτονία. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ· Τοῦτο γὰρ αὐτὴν (vulgo αὐτῇ) Κωμῆται κάλεον περιαγέες." Ruhnk. ad Callim. Fr. 40. p. 184. Blomf. " Hæc Kuster. nec tentavit, nec Latine vertere voluit. Scribendum autem primum αὐτὴν, sc. Hecalen. Explicabat poeta nomen Hecales, Hoc ipsam nomine appellabant vicani. Ultimum verbum est corruptum, nec habeo quomodo sanem." Ernest. De hoc loco prorsus silet Blomfieldius, qui Ernestii verbis contentus neque Ruhnkenium laudat, neque Toupium, cujus in Emendd. 1, 359. hæc sunt verba:—" Vera lectio in aprico est, Scr. περιηγέες. Ad hunc ipsum locum Callimachi in Hecale respexit Plut. (l. c.) ubi recte, ut videtur, Ruhnkenius, Ἑκάλινναν. Iidem autem οἱ πέριξ δῆμοι Plutarcho, ac κωμῆται περιηγέες Callimacho, Circumcirca vicini, The neighbours round about. Quare locus ita leg. atque ampliandus videtur, Ἑκάλιννα· τοῦτο γὰρ αὐτὴν Κωμῆται κάλεον περιηγέες." Sturzii Empedocles v. 23. p. 514. Ἀλλ' ὄγε πάντοθεν ἶσος ἐὼν καὶ πάμπαν ἀπείρων * Σφαῖρος, κυκλοτερὴς, κύρῃ περιηγέϊ γαίων. De his versibus fuse et docte, uti solet, Sturz. disseruit p. 543—8. Ap. Gaisford. Append. p. xliv. ad Vol. 1. Poet. Min. Gr. prior versus non legitur, alter autem sic exhibetur, Σφαῖρος κυκλοτερὴς * μονίῃ περιγηθέϊ γαίων, sed utrum sic V. D. e suis Codd. A. B. ediderit, an secutus sit Amadeum Peyron. cujus libellus, hoc titulo vulgatus, Empedoclis et Parmenidis Fragmm. e Cod. Taur. Bibl. restituta et illustrata Lips. 1810. 8. nobis hæc scribentibus ad manum non est, nescimus. " Versus proverbialis, quem suggerit Philopon. Περὶ Κοσμοπ. 179. Μηδ' ὅσον ὀφθαλμοῦ περιηγέα κύκλον ἑλίξαι." T. H. l. c.]

Περίακτος, ὁ, ἡ, Versatilis. Athen. (637.) Τῶν γὰρ ποδῶν ἑστώτων ἐπί τινος βάσεως εὐστρόφου, καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων δίφρων κατασκευάζονται θέσεις, i. e. στρεπτῶν. Bud. Comm. ubi Athenæi nomen omissum est. Ap. J. Poll. 4, c. 19. (s. 126.) Machina quædam versatilis in scena: [Παρ' ἑκάτερα δὲ τῶν δύο θυρῶν τῶν περὶ τὴν μέσην, ἄλλαι δύο εἶεν ἄν, μία ἑκατέρωθεν, πρὸς ἃς αἱ περίακτοι συμπεπήγασιν· ἡ μὲν δεξιὰ, τὰ ἔξω πόλεως δηλοῦσα, ἡ δ' ἀριστερὰ, τὰ ἐκ πόλεως, μάλιστα τὰ ἐκ λιμένος· καὶ θεούς τε θαλαττίους ἐπάγει, καὶ πάνθ' ὅσα ἐπαχθέστερα ὄντα, ἡ μηχανὴ φέρειν ἀδυνατεῖ· εἰ δὲ ἐπιστρέφοιεν αἱ περίακτοι, ἡ δεξιὰ μὲν ἀμείβει τόπον· ἀμφότεραι δὲ χώραν ὑπαλλάττουσι: 131. Καταβλήματα δὲ, ὑφάσματα ἢ πίνακες ἦσαν, ἔχοντες γραφὰς, τῇ χρείᾳ τῶν δραμάτων προσφόρους· κατεβάλλετο δὲ ἐπὶ τὰς περιάκτους, ὄρος δεικνῦντα, ἢ θάλατταν, ἢ ποταμὸν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. " Ait illa καταβλήματα supra περιάκτους deponi solita, quæ ostentarent vel exhiberent montem, mare, alia talia, ὅσα ἐπαχθέστερα ὄντα τὴν μηχανὴν φέρειν ἀδυνατεῖν supra dixit 4, 126. ubi non absque ratione itaque Bulengeri interpretationem notavimus, (scribentis, de Theatro 1, 17. ' Sed ea quæ majoris oneris erant, machina ferendo non est.') Quo enim pacto ipsum mare, vel mons arduus in scenam repræsentetur, nisi per talia καταβλήματα? Loquimur ut illa exhiberi solita fuerint, non de iis, qui natura ipsa majora interdum dare aggressi fuerunt." Jungerm. Glossæ: Περιάκτον· Versatile. Varro ap. Serv. ad Virg. G. 3, 24. Vel scena ut versis discedat frontibus:—" Scena, quæ fiebat, aut versilis erat, aut ductilis. Versilis tunc erat, cum subito tota machinis quibusdam convertebatur (vertebatur, habet Schneider. ad Veget. 5, 6.), et aliam picturæ faciem ostendebat. Ductilis tunc, cum, tractis tabulatis hac atque illac, species picturæ notabatur interior. Notabatur, habet Kuhn. in nota; videbatur, Schneider. l. c.; nudabatur, Forcellin. Lex. v. Scena. De hoc Servii loco v. Salmas. infra. " Ad versatilem pertinet locus Plutarchi de Esu Carnium. 240. b. Ἡ μηχανὴν αἴρει ποιητικὸς ἀνὴρ ἐν θεάτρῳ σκηνῆς περιφερομένης. Cicero novo usu Scenam pro Cavea dixit de Har. Resp. 11. Valer. Max. 2, 4, 6. Claudius Pulcher scenam varietate colorum adumbravit, vacuis ante pictura tabulis extentam. Consentit Plin. 35, 4, 7." Schneider. l. c. Vide de περιάκτοις Turneb. Advers. 5, 4. Rhodigin. Ant. Lect. 8, 8. J. Poll. 4, 130. Κεραυνοσκοπεῖον δὲ, καὶ βροντεῖον, τὸ μέν ἐστι περίακτος ὑψηλὴ κ. τ. λ.] Vitruv. 5, 6.:—" Ipsæ autem scenæ suas habeant rationes explicatas ita, uti mediæ valvæ ornatus habeant aulæ regiæ; dextra ac sinistra hospitalia: secundum autem spatia ad ornatus comparata, quæ loca Græci

περιάκτους dicunt ab eo, quod machinæ sunt in iis locis versatiles trigonoe, habentes in singula tres species ornationis, quæ, cum aut fabularum mutationes sunt futuræ, s. deorum adventus cum tonitribus repentinis, versentur mutentque speciem ornationis in frontes: secundum ea loca versuræ sunt procurrentes, quæ efficiunt, una a foro, altera a peregre, aditus in scenam." [" Secundum ea loca, nempe in fine scenæ utrinque, machinæ περίακτοι. Vide Franchi-Pont in Mem. de l'Acad. de Turin 1809—10. Παρασκήνια Rodio (Vitruv's Baukunst 1, 245. Beilage 277. Wörterbuch 2, 46.) et Stieglizio (Encycl. d. b. B. 4, 559.) videntur Latus utrumque scenæ designasse, i. q. a Vitruvio Versurarum nomine indicetur. Ut ab hoc incipiam, licet dubitare, an Versura de spatio quodam continuo, quale in scenæ s. potius prosceuii lateribus cogitetur necesse sit, Latinis usurpari soleat. Nam communiter Flexum, cum sulcorum in arando a bobus factum, tum angulorum in parietibus, significat. Prioris significationis multa exempla suppeditant rei rusticæ scriptt., posterioris Vitruv. Lex. (Salmas. l. c.) et Gesner. T. L. L. s. v. Nihil enim moror Columellæ locum, haud dubie depravatum, 2, 2, 27., Sed in media parte versuræ consistat (hos,) etsi Salmasii ratio, Versus loco Versuræ reponentis, de M. U. 294. improbanda videatur, neque Gesnerus, a Schneidero jure notatus ad Colum. p. 61., audiendus sit, qui vulg. lect. de Parte sulci inter utramque versuram media s. interjecta intelligi posse existimat. Secundum hæc, Versuræ procurrentes in Vitruvii loco, si ad verba, quæ statim sequuntur, respicias, de Finibus utrinque scenæ accipi debent, prope spatia ad machinas comparata versatiles: in quibus finibus, in theatro Romano, aditus in scenam patebant histrionibus: quamobrem Vitruv. alio loco, 5, 6. extr. (c. 6. s. 3. Schneid.) eosdem utrobique aditus, Itinera versurarum appellat. Versuræ autem dicuntur, quod aditus hi erant in angulis, qui efficiuntur, ubi prosceuii latera extremos parietis, qui scenam constituit, fines secant; denique Procurrentes, propter id ipsum, quod, patefacto aditu, in latus quasi procurrere h. e. extendi atque proferri videntur scenæ extrema." G. E. Groddeck. de Theatri Gr. Partibus, in primis de Parasceniis et Hyposceniis, in Wolfii Anal. Liter. V. 2. p. 110—2. " Architecti et suas versuras habent, non minus quam aratores, agrimensores, et danistæ. Ita vocant tam exteriores, quam interiores angulorum flexus in parietibus. Earum mentio sæpe occurrit in Vitruvio. Et recte illas aliquot locis exposuit Interpres. Sed 5, 7. ubi de periactis theatri loquitur, quæ machinæ erant versatiles ad mutandas scenæ frontes comparatæ, perperam de his periactis versuras interpretatur in his ultimis suprascripti capitis verbis: Secundum ea loca versuræ sunt procurrentes, quæ efficiunt, una a foro, altera a peregre, aditus in scenam. Eæ versuræ coxæ sunt procurrentes e fronte scenæ, vel e prosceuii ædificiis, quæ efficiebant aditus in scenam ab urbe, vel a locis extra urbem. Tres in theatro fores fuere, dextra, media, ac sinistra, et totidem aditus per eas in scenam. E dextra prodibat secundarium partium mimus, e sinistra vilissima persona, aut erat sacellum desertum, aut locus solus et non habitatus. Atque hoc in Comœdia. In Tragœdia dextra foris ut plurimum hospitale erat, sinistra carceri deputabatur. Utrimque earum forium, quæ mediam scenæ valvam ambirent, fuere aliæ duæ, ad quas versatiles illæ machinæ confixæ, per quas scenæ frontes prout fabularum mutationes id requirebant, vertebantur. Una ex his foribus, et dextra quidem, quæ extra urbem, indicabat, sinistra, quæ ex urbe. Per illam ergo aditus erat a foro, i. e. a medio urbis in scenam, per istam a peregre, et præcipue a portu. Pollux: Παρ' ἑκάτερα δὲ τῶν δύο θυρῶν τῶν περὶ τὴν μέσην, ἄλλαι δύο εἶεν ἄν, μία ἑκατέρωθεν, πρὸς ἃς αἱ περίακτοι συμπεπήγασι, ἡ μὲν δεξιὰ τὰ ἔξω πόλεως δηλοῦσα, ἡ δ' ἀριστερὰ τὰ ἐκ πόλεως, μάλιστα τὰ ἐκλιμένος. Fores istas minores, quæ ad latus utrimque procurrebant majorum duarum scenæ forium Versuras vocat Vitruv., quia coxam et cubitum procurrentem faciebant, quarum alteram a foro, alteram a peregre aditum in scenam dicit effecisse. Secundum ea loca illas dicit fuisse, ubi erant περίακτοι, imo secundum ipsas περιάκτους. Ita enim scribit:—Secundum autem ea spatia ad ornatum comparata, quæ loca Græci περιάκτους dicunt ab eo, quod machinæ sunt in iis locis versatiles, trigonos habentes in singula, uti tres sint species ornationis, quæ, cum aut fabularum mutationes sunt futuræ, aut deorum adventus cum tonitribus repentinis, versentur, mutentque speciem ornationis in frontes. (Schneider. hunc locum edidit, ut supra eum scripsimus, et in nota hæc habet:—' Trigonos, Guelf. Sequens Tres species omisso Sint, quod interserui Jocundus, dedi e Sulpic. Fran. Guelf. Wrat. Sed ita etiam distinctio loci fuit mutanda vulgaris, quæ habet, Versatiles trigonos habentes; in singula tres sint species ornationis, quæ. Ubi ausus sum Trigonos mutare in Trigonoe, Græcum τρίγωνοι: nam si Vitruv. triangula dicere voluisset, dixisset Gr. more Trigona; quod enim habet Guelf. Trigones, ea forma in Pila trigone tantum usu Romano fuit frequentata et extat ap. Martial. 12, 84, 3. Ipsæ machinæ περίακτοι fuerunt triangulares, τρίγωνοι, habentes in singula loca tres species ornationis. Contra in vulgata Machinæ versatiles dicuntur Habere trigonos, ubi quid significent Trigoni, nemo dixerit. Deinde, Quæ versentur mutentque speciem ornationis, redit ad Machinæ trigonos: contra in vulgata ad species tres ornationis referuntur; sed ineptissime versari et mutare speciem ornationis dicuntur.') Statim deinde subjicit: Secundum ea loca versuræ sunt procurrentes. I. e. secundum περιάκτους, aut loca, ubi illæ machinæ sunt positæ. Et planum est per Versuras intelligere Vitruv. illas fores, de quibus Pollux, Πρὸς ἃς αἱ περίακτοι συμπεπήγασιν. Quas appellavit versuras, quia prominerent ac procurrerent in modum angulorum, qui exteriorem parietum flexum terminant. Περίακτος autem non potest idem esse, quod Versura, cum sit versatilis machina. Περίαξις Versura diceretur, aut στροφή. Ut obiter hoc dicam, duobus modis scenæ facies convertebatur, atque immutabatur, prout argumenta fabularum id exigebant: aut per hujusmodi machinas, quæ περίακτοι dicebantur, aut cum ductis tabulatis repente alia facies picturæ interior revelata sese aperiebat. Hinc duæ scenæ species ac differentiæ, prior Versilis, altera Ductilis appellata. Virg. (l. c.): Vel scena ut versis discedat frontibus. Falsus est dum putavit Servius utrumque genus tetigisse poëtam, cum scenam versis frontibus discedere dixit. Num etsi Versas frontes scenæ dixerit, de illo tantum genere intellexit, cum apertis per tracta ac diducta tabulatu scenæ frontibus, interior ejus pictura nudabatur et ostendebatur. In hoc quippe genere etiam in fronte mutabatur species ornationis scenæ. At Discedere dicitur scena, cum repente hinc et inde tractis tabulatis aperitur. Sic Discedere terram dicebant, cum ingenti hiatu aperiretur. Cic. de Off. 3.: Hinc ille Gyges inducitur a Platone, qui cum terra discessisset magnis imbribus, in illum hiatum descendit. Et Discedere cœlum ap. eund. Poetam, cum hiat et velut in duas scinditur partes. Hæc * στατὰ αὐτόματα Græci vocarunt in theatro, ὅταν κεκλεισμένου τοῦ πίνακος αἱ θύραι αὐτόματον ἀνοίγονται, καὶ φαίνεται ἡ τῶν ζωδίων τάξις γεγραμμένη, καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον κλεισθεισῶν τῶν θυρῶν πάλιν αὐτομάτως, καὶ ἀνοιχθεισῶν, ἑτέρα φαίνεται διάθεσις ζωδίων ἁρμόζουσα τῇ πρώτερον φανείσῃ, καὶ ἀπαρτίζουσα τὸν προκείμενον μῦθον. Hoc nomen στατῶν habebant, quia non movebatur suo loco novus ornatus, qui priori succedebat, sed remotis tantum tabulatis, quibus tegebatur, apparebat. Tabulatu autem ista quibus ductis alia species ornationis ac picturæ exhibebatur, sponte etiam trahi solebant per machinas αὐτομάτους. Alia species scenæ, quæ convertebatur, per machinas περιάκτους, per * ὑπάγοντα αὐτόματα administrabatur, de quibus, ut περὶ στατῶν, videndus est Hero Περὶ * Αὐτοματοποιητικῆς. Ὑπάγοντα vero dicebantur, quia per machinas mota succederent, ac sese in alia atque alia

specie subinde sisterent, et exhiberent." Salmas. l. c. "Scenæ partes aliis aliæ. In Comœdia tres. Media potentiorum ædes insigniores. In Satyra medius locus erat speluncæ. In media scena habebat ὁ πρωταγωνιστής. In dextro deversorio ὁ δευτεραγωνιστής. Sinistra humillimam quamque personam capiebat, aut fanum desertum, aut omnino vacua. In Tragœdia dextra porta peregrinum aut hospitem emittebat: in sinistra carcer: media regia. Factum vero aliquando fuit, ut in Comœdia Græci tentorium quoque ponerent: κλισίον appellabant. Ibi nonnulli poetæ jumentorum stationem designarunt. Idcirco aditus ostio latiore, quæ ostia propterea dicta κλισιάδες: per ea transmittebant carros et jumenta, alii ejusmodi partem ad officinæ usum transtulere, sicut Antipho in Acestriis. Media utrimque habebat alias interdum portas, quarum postibus essent affixæ machinæ. Eæ, quia pro re ac tempore circumagebantur, περίακτοι sunt appellatæ. Nam personarum aspectus cum esset tectus a spectatoribus, repentina ex occasione comparebant nuntii et peregrini, aut cives peregre, exulesve postliminio revertentes. Itaque dextra machina afferebantur ea, quæ extra urbem acta factave essent, aut agenda intus forent e præscripto propter jura suburbiorum, oppidorum, civitatum, municipiorum, coloniarum, sociatarum, peregrinarum, pacatarum, hosticarum. A læva machina reddebantur, quæ in urbe jussu permissuve populi aut principum; eove, iisve invitis, gesta, acta, transacta fuissent, aut e consilio futura viderentur. Id quod factum est ab Eurip. in Oreste. Atque inter hæc eodem jure censebantur, si qua e portu afferrentur, cujusmodi est in Plautina Amphitryone, in Mercatore, in Hecyra. Prisci Tragici etiam deos aquaticos per eam introduxere, Acheloum, Thetin, Proteum, Arethusam. Si quæ personæ machinis non circumagebantur, sed pedibus accedebant, per alteram introducebantur." Scalig. Poet. 1, 21. p. 79. "Chimentell. Marmor Pisan. 143. Lobeck. Ajac. p. 349. ('In Eumenidibus Æschyli, in Helena, et Alcestide Euripidis chorus scenam relinquit; nec vero τῶν περιακτῶν usus, de quo v. Interprr. ad Val. Max. 2, 6. et Salmas. de M. U. 7. 295. a quo quæ prætermissa sunt, Boettiger in Prolus. de Deo e Machina ita persecutus est, ut multa partim nova attulerit, partim meliora fecerit.')" Schæf. Mss. Plutarch. de Gloria Athen. 7, 373. Ἔνθεν μὲν δὴ προσίτωσαν ὑπ' αὐλοῖς καὶ λύραις ποιηταὶ λέγοντες καὶ ᾄδοντες,—— καὶ σκευὰς, καὶ προσωπεῖα, καὶ βωμοὺς, καὶ μηχανὰς ἀπὸ σκηνῆς περιάκτους, (σκηνὰς ἀπὸ μηχανῆς περιάκτους, Reisk. legit,) καὶ τρίποδας ἐπινικίους κομίζοντας· τράγοι δὲ, ("l. κομίζοντες· τραγικοὶ δὲ, postremum monuit etiam Mez." Wyttenb.) αὐτοῖς ὑποκριταὶ καὶ Νικόστρατοι, καὶ Καλλιππίδαι, καὶ Μηνίσκοι, καὶ Θεόδωροι, καὶ Πῶλοι συνίτωσαν, ὥσπερ γυναικὸς πολυτελοῦς, τῆς τραγῳδίας κομμωταὶ καὶ διφροφόροι, μᾶλλον δὲ ὡς ἀγαλμάτων ἐγκαυσταὶ, καὶ * χρυσωταὶ καὶ βαφεῖς παρακολουθοῦντες· σκευῶν δὲ, καὶ προσώπων, καὶ ξυστίδων ἀλσυργῶν, καὶ μηχανῶν ἀπὸ σκηνῆς, καὶ χοροποιῶν, καὶ δορυφόρων δυσπραγμάτευτος λαὸς, καὶ χορηγία πολυτελὴς παρασκευαζέσθω. "Hic bene habet μηχανῶν ἀπὸ σκηνῆς, quod paulo ante damnabam. Diversa enim locorum amborum est ratio. Περιάκτους in causa erat, quare superius reformandam hanc dictionem, alias probam, judicarem. Μηχαναὶ ἀπὸ σκηνῆς sunt Machinæ scenicæ, a scena petitæ, vel petendæ, adeoque ad eam pertinentes. Quod si tamen aliquis etiam in superiore loco nihil mutandum censeat, non intercedam." Reisk. Conjecturæ huic ut favet, quod, nisi eam admittas, Plut. in una eademque sententia eadem verba repetentem facias, sic obstat, quod, si admiseris, Plut. parum recte loquentem induxeris; Græci enim μηχανὰς περιάκτους dicunt, non item σκηνὰς περιάκτους. Deinde vero quod ad eorundem verborum repetitionem attinet, cur non liceret Plutarcho in priore sententiæ parte dixisse μηχανὰς ἀπὸ σκηνῆς περιάκτους, in posteriore autem, μηχανῶν ἀπὸ σκηνῆς, cum Idem ibid. haberet καὶ σκευὰς καὶ προσωπεῖα,——σκευῶν δὲ καὶ προσώπων? Scilicet eadem quidem fere verba bis in una sententia posuit, sed sensu, ut videtur, diverso. Quisnam autem singulis his verbis sensus insit, viderint doctiores. ‖Idem Plut. in Compar. Lysandri cum Sulla 3, 164. Ὁ μὲν γὰρ οὐδὲν ἀκόλαστον, οὐδὲ μειρακιῶδες, ἐν ἐξουσίᾳ καὶ δυνάμει τηλικαύτῃ φαίνεται διαπεπραγμένος, ἀλλ', εἰ δή τις ἄλλος, ἐκπεφευγὼς τοῦτ' τὸ περίακτον, Οἶκοι λέοντες, ἐν ὑπαίθρῳ δ' ἀλώπεκες· οὕτω σώφρονα, καὶ Λακωνικὴν, καὶ κεκολασμένην ἐπεδείκνυτο πανταχοῦ τὴν δίαιταν. Vulgatissimum et notissimum illud proverbium. ‖Epithetum viæ. Suid. Περίακτος· ὁδός. Leg. Περίακτος ὁδὸς, ut in Ed. Mediol. Interpretatio vocis περίακτος periit. ‖Τὰ περίακτα, "Eine Kriegs- oder Wurfmaschine, Mathem. Vett. 97. (Καὶ τάφρον περὶ τὸ στρατόπεδον περιβαλλόμενος διπλῆν, τά τε μηχανήματα εἰς τὰ * ὑπουρουχία καὶ περίακτα κατασκευάζων.)" Schneider. Lex. qui habet τὰ περιακτὰ, cum rectius editum sit, ut scripsimus, τὰ περίακτα. "Ὑπουρουχίον, τὸ, Wo die Berliner Handschr. * ὑπερουχίον hat, eine Maschine, von zw. Beschaffenheit." Idem.]

[* Περιακτέον. J. Poll. 1, 203. Τὸ μὲν δὴ πρῶτον, ἐκ φορβειᾶς τὸν ἵππον περιακτέον, quod vertitur, Primo deinde capistro exuatur.]

Ἀντιπεριάγω, In contrarium converto. Synes. ad Anast. Ἀλλ' Ἀνδρόνικος ἀντιπεριήγαγε, Cogitationem meam in diversum circumegit. B. 387. ["Synes. 196. Aristot." Wakef. Mss. Polyb. 1, 22, 8. Εἰ δὲ τοῦτον τὸν δακτύλιον ἐνεδέδετο ὁ κάλως, ᾗ κατὰ τὰς ἐμβολὰς τῶν πλοίων ἐξαίροντες τοὺς κόρακας διὰ τῆς ἐν τῷ στύλῳ τροχιλίας, ἀφίεσαν ἐπὶ τὸ κατάστρωμα τῆς ἀλλοτρίας νεὼς, ποτὲ μὲν κατὰ πρῶραν, ποτὲ δ' ἀντιπεριάγοντες κατὰ τὰς ἐκ τῶν πλαγίων προσπιπτούσας ἐμβολάς. "Difficultate non caret locus, cum ob insolentiam verbi ἀντιπεριάγω, tum quod præpos. κατὰ, abest a vett. libris, quam non nisi ex junioribus Codd. Reg. B. C. adoptavit Casaub. Sententia hæc videtur esse: Cum navis hostilis in eo esset, ut rostro in latus Romanæ navis impetum faceret, Romani leviter circumacta navi efficiebant, ut, declinato ictu, navis navem a latere proxime præterveheretur; tum vero, inter prætereundum, dum implicabantur vel detergebantur remi, corvum lateri navis hostilis injiciebant Romani. Rarioris verbi ἀντιπεριάγω exemplum post Bud. citavit H. Steph. e Synesio, ubi In diversum circumagere exponitur. H. l. e notione utriusque præpos. περὶ et ἀντὶ, ἀντιπεριάγω intelligendum fuerit Circumago navem ita, ut hosti obversa sit, cum prius latera ei patuissent." Schweigh. Annott. "Ἀντιπεριάγω, de nave, cum oblique acta latus hostilis navis petit." Ernest. Difficultas ejus loci, de qua in Annott. dixi, inde maxime nata erat, quod v. ἀντιπεριάγω ad navem retulerant Interprr., cum ad corvum sit referendum. Ubi navis hostilis a latere prætervolabat, detersura remos navis Romanæ, Romani ἀντιπεριάγοντες, nempe τὸν κόρακα, corvum versus illud latus contra Punicam navem circumagebant, eumque in latus illius impingebant. Id ipsum est quod rursus c. 23, 10. dicit, Undecumque accurrissent naves Punicæ, corvos fuisse in illas directos. Sic igitur eo loco, de quo agimus, post verba ποτὲ μὲν κατὰ πρῶραν, ad illa ποτὲ δὲ intelligendum e seqq. erit ποτὲ δὲ ἐκ τῶν πλαγίων. Præpositio vero κατὰ, quam ignorant libri vett., ad complendam sententiam vel sic utique necessaria erat." Lex. Polyb. "Nec vero dissimulanda est Reiskii ad eund. b. l. annotatio:—'Forte ἀντιπαράγοντες, Euntes a latere et e regione navium inimicarum. Si ἀντιπεριάγοντες hic locum haberet, non posset sequi κατὰ τὰς ἐκ τῶν πλαγίων, sed κατὰ τὰς πρύμνας. Nam ἀντιπεριάγω est Navim ab ea parte navis inimicæ, in quam primitus incurrit, abstractam circumagere, et in partem oppositam impellere.' Nec tamen istam interpretationem, ita definitam, prolatis exemplis probavit V. D., sed continuo sic pergit:—'Si ergo incurrit ea primum in proram, necesse est, ut ἀντιπεριηγμένη invehatur in puppim, non autem in latera; sed dicuntur corvi injecti esse in latera: ergo non naves ἀντιπεριήγοντο, sed, qui in navibus erant, ἀντιπαρῆγον, Comitabantur naves inimicas a latere sic, ut ἐκ παραλλήλου inter se essent.'" Schweigh. in Annott.

Περιάγω de navi ponitur ap. Plut. 9, 236. Ἀλλ' ὡς οἱ κυβερνῆται τὰ μὲν ταῖς χερσὶ δι' αὐτῶν πράττουσι, τὰ δ' ὀργάνοις ἑτέροις δι' ἑτέρων ἄπωθεν καθήμενοι, περιάγουσι καὶ στρέφουσι: sic 8, 326. Ὁρῶντας—ὑπὸ μικροῖς οἴαξι μεγάλων περιαγωγὰς ὀλκάδων. Theophyl. Inst. Reg. 21. p. 82. Ἡ οὐχ ὁρᾷς καὶ τὸν κυβερνήτην ὅπως ἀεὶ ἐνεργός ἐστι, καὶ τῶν ἄλλων ἡδὺ καθευδόντων, καὶ βαθὺ κῶμα διαγύντων, αὐτὸς τῇ ἀγρυπνίᾳ προστέτυκε (sic,) κἂν ἡμέρας ὑπνώσῃ καιροῦ δραξάμενος, ταῖς διακοπαῖς ὁ ὕπνος εἰς *γρήγορσιν αὐτῷ περίσταται, ὥστε πυκνῶς αὐτὸν λέγειν, τὴν ὀθόνην περίστειλον, τὸν πόδα ἐξάπλωσον, τὸ πηδάλιον περιάγαγε, ἀλλὰ τρίζει τὸ κέρας, ἀλλὰ προβλῆτα σκόπελον ἔκφυγε. " Achill. Tat. 23. (Salmas. Ἐν ἡμέρᾳ γὰρ ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα πολλῆς γεμιζόμενα περιεργίας, ἐπικουφίζει τῆς νόσου τὴν ἀκμὴν, ἀντιπεριάγοντα τὴν ψυχὴν τῆς εἰς τὸ πονεῖν σχολῆς.)" Schæf. Mss. Vertitur, Animum distrahunt, ut dolendi tempus non supersit.]

[*Ἀντιπεριαγωγὴ, ἡ. " Dionys. Areop. 7, 2." Kall. Mss. Maximi Scholia 316. Ὅτι ἡ ὁ πόλος αὐτὸς σὺν τῷ ἡλίῳ ἐν τῷ τῶν κ' ὡρῶν διαστήματι τὴν ὑπερφυῆ ἐκείνην ἀντιπεριαγωγὴν ἐποιήσατο, ἢ μόνος ὁ ἥλιος.]

[*" Ἐκπεριάγω τινὰς κατὰ τὴν πρωτοπορείαν, E primo agmine circumduco aliquos, 3, 83, 3." Lex. Polyb. Lysis ap. Jambl. V. P. 17. p. 168. Καὶ δὴ παρεσάμενοι πόλιν καὶ νόμως, καθάπερ τύραννος, ἐκπεριαγαγοῦσαι τὼς ἀγκῶνας, ὥσπερ αἰχμάλωτον, ἐπὶ τὸν ἔσχατον ὄλεθρον μετὰ βίας ἄγουσαι κατέστασαν. " Civitatem pro captivo tractant, eamque quasi manibus a tergo revinctis in summam secum perniciem abripiunt." Kiessl.]

Ἐμπεριάγω, Circumdo, in VV. LL.

Συμπεριάγω et Συμπεριάγομαι, Mecum duco, περιάγομαι, vel Mecum quoquoversum duco. Xen. Hierone (2, 8.) de tyrannis loquens, Αὐτοί τε γοῦν ὡπλισμένοι οἴονται ἀνάγκην εἶναι διάγειν, καὶ ἄλλους ὁπλοφόρους ἀεὶ συμπεριάγεσθαι. [" Συμπεριάγω, Una circumduco, K. II. 4, 3, 1. Γυναικῶν—συμπεριαγομένων in castris. Una veho, Œcon. 8, 12. navis πολλὰ ὅπλα συμπεριάγει." Lex. Xenoph. " Athen. 535. Στρατηγῶν δὲ συμπεριήγετο αὐτῷ τήν τε Λαΐδος τῆς Κορινθίας μητέρα Τιμάνδραν, καὶ Θεοδότην τὴν Ἀττικὴν ἑταῖραν." Valck. Mss. Cass. Dio 1293, 12. Καὶ νὴ Δία καὶ ἐλέφαντας πολλοὺς συμπεριήγετο. Plut. 2, 820. Μυριάδες μὲν γὰρ αἱ μάχιμοι τριάκοντα σὺν ὅπλοις ἐχώρουν, ὄχλοι δὲ παίδων καὶ γυναικῶν ἐλέγοντο πολὺ πλείους συμπεριάγεσθαι: 6, 755. Ἀλλὰ καὶ τὸν Λαίλιον ἐπαγγελλόμενος συμπεριάξειν καὶ συναρχαιρεσιάσειν: 7, 17. Ἀπολιπόντες ἐν τῇ γῇ ξύανον τῆς Ἀρτέμιδος, ὃ πατρῷον ἦν αὐτοῖς εἰς Λῆμνον ἐκ Βραύρωνος κομισθὲν, ἐκ δὲ Λήμνου πανταχοῦ συμπεριαγόμενον: 9, 482. Πνευματούμενος δὲ οὗτος (ὁ ἀὴρ) κατὰ τὴν κίνησιν, καὶ *συμπεριλαμβάνων τὰ ἄστρα, συμπεριῆγε ταῦτα, καὶ τὴν νῦν περιφορὰν αὐτῶν μετέωρον ἐφύλαττε. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 316. Τοῦτο γὰρ μείζονός ἐστι δυνάμεως, τὸ κινουμένου οὐρανοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἀστέρων στῆναι ἥλιον καὶ σελήνην ἀκινήτους, καὶ μὴ τὴν αὐτὴν φορὰν συγκινηθῆναι τῷ παντὶ, μεθ' οὗ ἀεὶ συμπεριήγοντο. Paulo post: Μᾶλλον δέ φησι πολλῷ θαυμασιώτερον, εἴπερ ὁ μὲν πόλος περιήγετο· τοῦτον γὰρ ἐδήλωσεν, εἰκὼν τῶν ὅλων, καὶ κρειττόνων, καὶ περιεχόντων· ἥλιος δὲ καὶ σελήνη· τὰ γὰρ περιεχόμενα ταῦτα· οὐ συμπεριήγετο τῷ περιέχοντι. " Joseph. 158, 13." Wakef. Mss.]

Συμπεριαγωγὸς, ὁ, ἡ, Qui adjuvat in deducendo aliquo, vel circumquaque ducendo. Plato Pol. 7. (p. 488. b=219. Ast.) Καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἥρεμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω, ξυνερίθοις καὶ ξυμπεριαγωγοῖς χρωμένη οἷς διήλθομεν τέχναις, quæ postrema verba Ficinus interpretatur, Tanquam adjutricibus ac ministris quibusdam utens his artibus quas narravimus.

Προάγω, Deduco, vel Perduco, Promoveo, Proveho. Xenoph. (Mem. 1, 4, 1.) Προτρέψασθαι μὲν ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον γεγονέναι, προαγαγεῖν δ' ἐπ' αὐτὴν οὐχ ἱκανὸν, [" Manu quasi ducere," Lex. Xenoph.] Thucyd. 1, (144.) Τόν τε βάρβαρον ἀσεώσαντο καὶ ἐς τάδε προήγαγον αὐτά. Et pass.

Προάγομαι, Provehor, Evado. Demosth. (349.) Ἐπειδήπερ εἰς τούτους προῆχθην τοὺς λόγους. Quando huc usque ego dicendo provectus sum: (316.) Οὐ δὴ ποιήσω τοιοῦτον οὐδὲν, οὐδὲ προαχθήσομαι, Non eo usque erumpam. Huc pertinent προάγομαι pro εἰς ἀνάγκην καθίσταμαι τόδε τι ποιεῖν ἢ λέγειν, Cum eo usque quis progressus est ut referre pedem non possit et regredi, inquit Bud. qui etiam addit, προήχθην τοῦτο λέγειν esse Luciano, Tandem huc prorupi et evasi ut dicerem. Ap. Eund. (1, 42.) Προήχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, interp. Impetum cepit, ὡρμήθη, vel eo evasit ut, etc. Xenoph. autem eadem ratione pro Delabi usus est, cum Mem. 1, (2, 22.) dixit, Τοὺς εἰς φιλοσοφίαν προαχθέντας, Delapsos, Bud. [" Ad ebrietatem incitatos, Ebrietati deditos." Lex. Xenoph.] Ut autem ille indicat προάγεσθαι pro Delabi, eadem hic ratione poni qua in illo Demosth. loco pro Provehor, vel Evado, itidem προάγων σεαυτὸν per Demittens te, in VV. LL. exponitur, e Valla, ut opinor, in hoc Herodoti loco, Προάγων σεωυτὸν εἰς τὸ ἄγαν φαῦλον, Ad tantam nequitiam te demittens. Sed malim, Inferens te, aut Intrudens te, vel aliud simile. Significat autem προάγειν Provehere, in alio etiam loquendi genere; nam dicitur προάγειν εἰς ἀξίωμα a Plut. in Lycurgo, eo sensu quo Lat. Provehere vel Promovere ad dignitatem, vel ad honores. Idem in Themist. προάγειν εἰς δόξαν dixit, et in Galba, Προῆγε πολλοὺς ἐφ' ἡγεμονίας. Sed et sine hujusmodi adjunctione, et eadem tamen signif. copulavit προάγεσθαι cum τιμᾷν idem Plut. (Mor. 176. b.) Αἰτιωμένων τινῶν, ὅτι τιμᾷ καὶ προάγεται ἄνθρωπον πονηρὸν, Provehit ad honores, vel Auget honoribus et opibus. Sic et in pass. voce et signif. ap. Eundem, Μαρκελλίνον τινὸς τῶν ὑπὸ Πομπηΐου προῆχθαι δοκούντων. In qua signif. plane respondet προάγειν Gallico nostro Avancer, et προάγεσθαι Etre avancé. In qua etiam signif. habemus verbale Avancement. [" Tropice, Proveho ad honores, 12, 13, 6. 18, 26, 3. Προάγοντες ἀεὶ τοὺς χειρίστους, 15, 21, 4. Τούτους ἔν τε τοῖς ἄλλοις προῆγον, His cum in aliis rebus præcipuum honorem habuerunt, 22, 27, 6." Lex. Polyb. Cf. Προαγωγὴ, Παράγω et Παραγωγή. " Prov. 6, 8. Τὴν σοφίαν τιμήσασα προήχθη, Sapientiam colens pluris æstimata est. In textu Hebr. nihil pro his legitur. Hesych. Προήχθη· προετιμήθη, προετράκη, Majoris æstimatus est, Incitatus est. Sir. 20, 27. Ὁ σοφὸς ἐν λόγοις προάξει ἑαυτὸν, Sapiens verbis provehet se ipsum. Sic Plutarcho etiam in Numa προάγειν esse Ad honores provehere, observat Grot. ad h. l." Biel. Thes. " Athen. 153. Ὃς ὑπὸ τοῦ Γρυποῦ καλουμένου Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως προαχθεὶς, Provectus ad honores. Lucian. 2, 260. (Καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ;) Dounæus Dem. 174., Producere ad honores, Exaltare, Avancer." Valck. Mss. Vide Abresch. Diluc. Thuc. 70.] ‖ Προάγειν pro Provehere, vel Impellere. Isocr. ad Philipp., Οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς Ἕλλησι γεγενῆσθαι τηλικοῦτον ἔργον, ὅσον ἐστὶ τὸ πάντας ἐκ τοσούτων πολέμων ἐπὶ τὴν ὁμόνοιαν προαγαγεῖν. Eadem constructione dicitur ab Aristot. Rhet. 3. προάγειν εἰς γέλωτα, Ad risum impellere, et προάγειν εἰς πάθος. [" Hist. 3, 5, 2. Ταύτας ἐς μῖσος αὐτῶν προήγαγον, Harum odium iis conciliarunt, Harum odium in eos concitarunt. Sed de equite, qui equum, cui insidet, excitat s. incitat, de R. E. 9, 3. Ἐκ τοῦ βραχυτάτου ἀρχόμενον εἰς τὸ θᾶττον προάγειν: 10, 5. Ὅταν τις αὐτὸν εἰς ταῦτα προάγῃ." Lex. Xenoph. " Induco, Commoveo aliquem ad aliquid, Ὑπὲρ ἧς διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἐν αὐτῇ πράξεων προήχθην γράφειν, 3, 4, 13. 8, 10, 3. Ταῦτα προήχθην εἰπεῖν, 5, 33, 8. pro quo alias παρωρμήθην et παρωξύνθην dicit." Lex. Polyb. Lucian. 1, 72. Ἃ δὲ καὶ μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ γελᾷν προῆχθην: 2, 355. Καὶ ἤδη γελᾷν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι.] Jungitur et cum infinitivo hac in signif., videlicet pro Impello, Incito, Stimulo. Thuc. Προάγει τινὰ κινδυνεύειν. Sic et voce pass. [med.] προάγομαι pro Pellicio, Adhortor. Aristot. Pol. 2. Προάγεται τοὺς πολίτας ὑπιπλείστους ποιῆσαι παῖδας, Præmiis et immunitatibus allicit et excitat. Sic Xenoph. (de M. E. 5, 15.) Τοῦτο

γὰρ τοὺς πολεμίους προάγεται ἀφυλακτοῦντας μᾶλλον ἁμαρτάνειν, ["Perducit, Adigit," Lex. Xenoph.] In his tamen locis potest προάγεται itidem exponi Impellit. ["Incito, Impello, Induco, Pronum et promptum reddo. Sapient. 19. 11. Ἐπιθυμίᾳ προαχθέντες, Concupiscentia incitati. 2 Macc. 10, 1. Τοῦ Κυρίου προάγοντος αὐτούς, Impellente. Ælian. V. H. 14, 23. Προαχθῆναι εἰς ὀργήν, Ab ira abripi. Xenoph. Mem. (l. c.) Ἐς φιλοπονίαν προαχθέντες. (' Ut προελθεῖν, ita προάγειν, Pausan. Messen. 331. Ἐς πάσαν ἀπόνοιαν προάγειν τοὺς ——, Eliac. 464. Προήχθη ἐς τὸ τόλμημα, Messen. 297. Ἐς λοιδορίας προήγοντο. Ut videatur in Ejusdem Corinth. 155. scr. Προηγμένου δὲ ἀμφοτέροις ἐς ἄκρον τοῦ μίσους, pro edito προηγουμένου.' Abresch. Diluc. Thuc. 835. De Pausaniæ loco silet Facius, nec conjecturæ hujus mentionem fecit.) Hinc explicarem 1 Tim. 5, 24. Τινῶν ἀνθρώπων αἱ ἁμαρτίαι πρόδηλοί εἰσι, προάγουσαι εἰς κρίσιν, Quorundam hominum peccata ita aperta sunt, ut facile sit de iis certum et verum judicium ferre, et nos quasi impellant et inducant ad judicium de iis ferendum. Non possunt enim commode hæc verba verti, Præcedunt, s. Præeunt judicium, sc. de illis hominibus ferendum; nam tunc scribendum fuisset προάγουσαι τὴν κρίσιν. Schœttgen. Hor. Hebr. et Talmud. 800. ita sensum hujus loci difficilioris constituit: Quædam peccata homines ad pœnam ducunt, ut divino judicio pœna cum ipso quasi peccato conjuncta sit, quædam vero peccata pœnæ longo post intervallo sequuntur. Cf. 'Ἐπακολουθέω.' Schleusner. Lex. Hesych. Προάγομεν· προφέρομεν, προτρέπομεν. Προήχθη· προετιμήθη, προετράπη. Suid. Προάγω· αἰτιατικῇ. Προήχθη· προετράπη, ὡς καὶ ἐξήχθην, καὶ ἐξετράπην. "Sic rescripsi, non solum flagitante sensu, sed etiam auctoritate Photii, (Προήχθην· προετράπην, ὡς ἐξήχθην, καὶ ἐξετράπην.) Ante enim male legebatur ἐξεχύθην." Kuster. "Προήχθη κλαίειν. Diod. 15, 57. Τῆς διὰ τὴν ἐπιείκειαν μνήμης προαγούσης εἰς δάκρυα: 2, 16. Σεμίραμις προήχθη πρὸς τὸν Ἰνδὸν ἐξενεγκεῖν πόλεμον, ubi male Claromont. προσήχθη. Ita ap. Anton. Lib. 34. male, Ἐπεὶ δὲ τὸ πάθος αὐτὴν προσῆγεν, imo προῆγεν: uti ap. Lucian. Tyrann. 2, 143. Καὶ πρός γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἄκων προῆχθαι ἐλέγετο, vulgo προσῆχθαι. Vide Demosth. de Pace 61. d. 62. e. de Reb. in Chersoneso 84. e. de Cor. 517. c. in Lept. 546. d. Σκοπεῖτε δή, πρὸς ὅσης κακίας ὑπερβολὴν ὑμᾶς ὁ νόμος προάγει. Æschin. Παραπρ. 226. c. Ita ἐξάγειν et ἐξάγεσθαι, vide 5, 8, 92. 6. sic ἐκφέρειν et ἐκφέρεσθαι. Xen. K. H. 1, 34. Plutarch. Alex. 45. Diod. 17, 70. p. 215. * Συνεκφερόμενοι τοῖς θυμοῖς. L. 5, 8, 92. 6." Dorv. ad Char. 313=187. Tittmanni Technoll. Mss.: Προάγω τινά· ἡγοῦν προφθάνω, προάγομαι δὲ τὸ εἰς ἀνάγκην καθίσταμαι τόδε τι ποιεῖν, ἢ λέγειν. Hinc sua sumsit Phavor.: Προάγει πίς τινα, τουτέστι προφθάνει, προάγεται δὲ τὸ εἰς ἀνάγκην καθίσταται τόδε τι ποιεῖν ἢ λέγειν. Thuc. 3, 59. Ἡμεῖς τε, ὡς πρέπον ἡμῖν, καὶ ὡς ἡ χρεία προάγει, αἰτούμεθα ὑμᾶς, Cogit. "Γυναικῶν οὐκ ἄνευ τῆς θεοῦ προαχθεισῶν, Pausan. 320. Prolicio, Invito, Thuc. 391. b. Donnæus in Dem. 121. Emend. Moschus 5, 3. (ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἅμμε γαλάνα, nempe legendo προάγει.)' Valck. ad Scap. marg. "In hac lectione tanquam sincera omnes acquieverunt: debetur illa H. Stephano, qui in suis Stobæi exemplaribus invenit, ποθέει δὲ πολὺ πλέονα μεγάλαν ἅλα. Sic exhibent ista Ed. pr. Veneta et recentiores; Codex etiam Leid. nisi quod in hoc Cod. scribitur et in Ed. Trincav. ποθίη. Ποθείη est in Cod. Mosq. Προσάγειν, quo sensu hic esset capiendum, Græce non adhibetur. Mihi ποθέει genuinum, et sic ista scripsisse videtur poeta: Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, (οὐδ' ἔτι μοι γᾶ Ἐντὶ φίλα,) ποθέει δὲ πολὺ πλέον ἅδε γαλάναν, Desiderat vero illa, nempe ἁ φρὴν ἁ δειλά, multo magis mitem undarum tranquillitatem." Idem ad Mosch. p. 580. in Heindorfii Ed. "Ποθίη—πλεοναμεγάλαν ἅλα, Vindob." Gaisford. Quod vero Valck. ad Scap. marg. proponit, προάγει pro ποτάγει, si sic Moschus scripsisset, nostro saltem judicio parum Græce dixisset. Non enim act. προάγω, sed med. προάγομαι ponitur pro Prolicio, Invito, Pellicio. Sic Aristot. et Xenoph. in locis a Nostro supra citatis. Sic etiam Plut. 6, 485., sed in loco corrupto, Τοὺς δὲ πλείονας ἀκρασία καὶ μαλακία συνήγορον ἔχουσα παροιμίαν, ἐλπὶς ἀναπείθει καὶ προάγεται βαδίζειν ἀναστάντας ἰταμῶς ἐπὶ τὴν συνήθειαν, κ. τ. λ. et Demosth. 325. Ἐγὼ δή σοι λέγω, ὅτι τῶν πολιτευομένων παρὰ τοῖς Ἕλλησι διαφθαρέντων ἁπάντων, ἀρξαμένων ἀπὸ σοῦ, πρότερον μὲν ὑπὸ Φιλίππου, νῦν δ' ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ἐμὲ οὔτε καιρὸς, οὔτε φιλανθρωπία λόγων, οὔτ' ἐπαγγελιῶν μέγεθος, οὔτ' ἐλπὶς, οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὔτ' ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρεν, οὐδὲ προηγάγετο, ὧν ἔκρινα δικαίων καὶ συμφερόντων τῇ πατρίδι, οὐδὲν προδοῦναι. Theognis 386. Ἤ τ' ἀνδρῶν προάγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην, Impellit. At Idem 402. dixit, πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν Σπεύδει ἀνὴρ, κέρδος δεξάμενος, ὅν τινα δαίμων Πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει. An igitur παράγει h. l. e priore illo in προάγει mutandum est? Minime. Nam aliud προάγει, aliud παράγει: illud notat generatim Impellit, hoc specintim usurpatur de eo, cujus mentem furor divinitus immissus præcipitet. Sic Appian. 1, 242. Ἀννίβας δὲ, θεοῦ παραγαγόντος αὐτὸν, ἐπὶ τὸν Ἰόνιον αὖθις ἐτράπη: 278. Εἴτε θεοῦ παράγοντος αὐτὸν αἰεὶ, ὡς καὶ τότε: 2, 261. Εἰ μὴ Λαβιηνὸς αὐτὸν, θεοῦ παραγόντος, ἐπὶ τοὺς φεύγοντας ἔπεισε τραπῆναι: 274. Ἀλλ' αὐτὸν, αὐτοὺς φυλαξάμενον περὶ Δυρράχιον, θεοβλάβεια δοκεῖ παραγαγεῖν, κ. τ. λ. "Προάγειν, Impellere blandis verbis, lenociniis orationis, ad rem, quam nolis, Invitum permovere, Pertrahere ulterius, quam tu velis, aut te deceat, Illicere, Pellicere, ut si aura navem prorsum agat, aut vitulum prætensa fronte pertrahas ad stabulum, aut torculari promoveas nescio quid, Fortschieben, Weiter schrauben, et in passivo, Evehi ultra verum et rectum, ab impostura persuasionis, aut ab affectus concitatione abreptum." Reisk.]

Προάγω εἰς φῶς, Plat. Epist. 7. In lucem profero, vel produco. [Plut. de S. N. V. 8, 184. Εἰ δὲ παιδία μὴ κύῃ τις, ἀλλὰ πρᾶξιν, ἢ βουλὴν, ἀπόῤῥητον εἰς φῶς ἡλίου δυνατὸς ᾖ προαγαγεῖν χρύνῳ καὶ ἀναδεῖξαι, κ. τ. λ. J. Poll. 3, 8. Τὸ μὲν οὖν κοινὸν εἰπεῖν, γονεῖς, τοκεῖς, οἱ γεννήσαντες, οἱ φύσαντες, οἱ σπείραντες, οἱ ποιήσαντες, οἱ τεκόντες, οἱ προαγαγόντες εἰς φῶς, οἱ θρέψαντες, οἱ πατέρες: 9. Ἐρεῖς δὲ, καὶ ὁ ἀναθρεψάμενος, ὁ ἐκθρεψάμενος, ὁ θρέψας, ὁ ἐκθρέψας, ὁ προαγαγὼν εἰς φῶς, ὁ δείξας τὸν ἥλιον. Jungerm. ibi e Plat. de LL. 9. affert, Τὸν πατέρα ἢ μητέρα, τοὺς εἰς φῶς τὴν ἐκείνου φύσιν ἀγαγόντας.] ‖ Προάγω, Produco, de lenone dictum, vide in Προαγωγός. [Hes. Προαγαγών· προαγωγεύων, προξενῶν. "Προαγωγεύων est ap. Aristoph. Nub. 976. Ad hujus vocis explicationem pertinere videtur v. προαγαγών." Biel. "Lego, (sed contra verborum seriem,) Προαγωγεύων· προάγων, προξενῶν." Albert. Vide Hesych. in Προαγορεύω citatum. Cod. exhibet Προαγεύων. "Locum ita ordinarem: Προαγεύων· προαγαγὼν, προξενῶν. Mendosum προαγεύων pro προαγωγεύων consulto retineo; in Lexicographo enim, meo saltem judicio, ordo literarum tanto rigore observandus est, ut quotiescunque emendatiorem vocis scripturam ordo respuat, vitiosa ejusdem scriptura, quæ ordini quidem congrua est, et auctoritate Codicis approbata, in textu ponenda sit, emendatiori scriptura in notis indicata; incommodis, quæ deinde ex hoc instituto nascerentur, separatus ejusmodi vocum index remedietur, necesse est." Schow.]

Προάγω, cum accus. et gen., Educo, Abduco, Aristot. Œcon. 2. Προάγων αὐτοὺς τῆς πόλεως μικρόν. Ex Eurip. autem citatur eadem constructione, προάγειν δάκρυα ὀμμάτων pro Emittere lacrymas, s. effundere. Alicubi tamen προάγειν δάκρυα mihi videor legisse pro Elicere alicui lacrymas. [Iphig. A. 1549. Ἀνεστέναξε, κἄμπαλιν στρέψας κάρα Δάκρυα προῆγεν, ὀμμάτων πέπλον προθείς.]

Προάγω, neutraliter positum, Præeo, Prægredior, Præcedo. Plato Phædro, Προάγε δὴ καὶ σκόπει ἅμα ὅπου προκαθιζησόμεθα. Plut. de Musica, Καὶ μήτε προάγειν, μήτε ὑστερίζειν, Nec præcedere, nec subsequi. In hac autem signif. dativo jungitur; accusativum tamen habet frequenter ap. Matth. et Marc.,

ut προάγειν αὐτὸν, et προάγουσιν ὑμᾶς, &c. Xen. in Cyneg. de canibus fallacibus et vanis loquens, (3, 7.) Ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι προάγουσι, Temere procurrunt, Bud. ‖ Citatur autem ex Aristot. Œcon. 2., Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον προῆγεν, pro Ad hunc autem modum progressum faciebat. Sic Luc. in fine dialogi qui Alcyo inscribitur, Προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ, Progredi. Interpres tamen vertit Regredi. Potest verti et simpliciter Ire, vel Iter facere. [Progredi vertitur in Reitzii Ed.] Athen. de thalamego navi, Προάγοντι δὲ ἐπὶ τὴν πρώραν οἶκος ὑπέκειτο βακχικὸς τρισκαιδεκάκλινος, Progredienti, Procedenti. Usurpatur et metaphorice in hac signif. ut ap. eund. Athen. (515.) Καὶ τέλος πόρρω προαγαγόντες ὕβρεως, τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας—ὕβριζον, Tandem eo petulantiæ evaserunt et progressi sunt. Demosth. (289.) Ἔν τε τῷ παρόντι ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι, Magnopere in violentiam crudelitatemque evadit, Bud. [Hermanni Libellus de Constr. Verb. 361. Προάγει· τὸ εἰς τοὔμπροσθεν ἄγει, ἢ εἰς ταὔμπροσθεν ἔρχεται, αἰτιατικῇ, ὡς τὸ, Προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Hinc sua sumsit Phavor.: Προάγει, καὶ τὸ εἰς τοὔμπροσθεν ἄγει, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν ἔρχεται, αἰτιατικῇ συντάσσεται, οἷον, Προάγει ἡμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν. "Intransitive, Præco, Præcedo, Antecedo, de loco. Matth. 2, 9. Ὁ ἀστὴρ, ὃν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ, προῆγεν αὐτούς, Præibat iis, h. e. Versabatur ante oculos, s. Antecesserat eos, ex opinione sc. Magorum. Nonnulli Interprr. vertunt, Duxit, Viæ comes fuit, ut sit i. q. simplex ἦγεν: nam πρὸ in multis compositis vi omni caret, ut προϊάπτειν Il. A. 3. ubi v. Ernest. Ibid. 14, 22. Προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, Ante se trajicere: 21, 9. Οἱ δὲ ὄχλοι οἱ προάγοντες καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες, Præcedens æque ac subsequens: 26, 32. Προάξω ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, Præcedam: 28, 7. Marc. 6, 45. 10, 32. Καὶ ἦν προάγων αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς: 11, 9. 14, 28. 16, 7. Luc. 18, 39. Arrian. Diss. in Epict. 3, 26. Xenoph. de Venat. 3, 7. (l. c. ubi tamen Lex. Xenoph. post Bud. et Nostrum vertunt, Procurrere.) Exod. 23, 20. Προάγοντά σε, (Præcedentem te.) Alex. Exod. 14, 10." Schleusner. Lex. Plutarch. 8, 346. Προῆγεν ἀναστὰς εἰς τὸ * ἐπικάμπειον τῆς στοᾶς, Præcessit, Præivit: 9, 90. Οὐκ εὐφημήσετε, φάναι, γάμων ὄντων, καὶ προάξετε θᾶσσον, ὡς ἡμᾶς τῆς θυσίας περιμενούσης; Celerius pergetis? "Proficiscor, Egredior, Prodeo, Progredior. Ἐκ τοῦ βουλευτηρίου προῆγον ἐπὶ θάλατταν, 14, 10, 1. 31, 22, 7. 31, 23, 1. etc. Προῆγον ἐπὶ τὸν νεανίσκον, Adierunt juvenem, 32, 13, 9. ubi nil opus est, ut de προσῆγον cogitemus cum Ernesto, licet mox sequatur προσπορεύεσθαι: nam utrumque probum, et eodem jure poteras προπορεύεσθαι leg. suspicari. Τῆς ἡμέρας ἤδη προαγούσης ἐπὶ πολύ, Jam multum progressa die, 17, 8, 1. ubi προαγαγούσης suspicari licet." Lex. Polyb. "Athen. 43. (Πτολεμαῖος δὲ ὁ βασιλεὺς, ἐν ἑβδόμῳ Ὑπομνημάτων, ἐπὶ Κορίνθου προάγουσι, φησὶν, ἡμῖν διὰ τῆς Κοντοπορίας καλουμένης, κατὰ τὴν ἀκρώρειαν προσβαίνουσιν, εἶναι κρήνην, νᾶμα ἀνιεῖσαν χιόνος ψυχροτέραν, Progredientibus:) 521. (e Phylarchi Hist.) Καὶ τοὺς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας πρὸ ἑνιαυτοῦ τὴν παρασκευὴν ποιεῖσθαι, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι τοῦ χρόνου τῶν τε ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου, προάγωσιν οὕτως εἰς τὰς κλήσεις, (de quo corrupto loco v. Casaub. et Schweigh.)" Valck. Mss. "Προάγω, intransitive, Progredior, absol. Μὴ ἐφῇς τῇ φαντασίᾳ προάγειν, 2, 18, 25. Ab una re ad aliam, in disputando, ἀπὸ τῶν ὁμολογουμένων ἐπὶ τὸ ἀμφισβητούμενον, 2, 11, 8. ἐπὶ τὰ ἑξῆς, 3, 24, 108." Schweigh. Ind. Gr. in Epicteti Diss. "Progredior, K. A. 6, 5, 4. προαγαγόντες, §. 7. Οἱ μὲν ἡσύχως προῆγον." Lex. Xenoph. Jambl. V. P. 27. p. 264. Ἕτερον δὲ διαιτητὴν γενόμενόν τινος ἁμαρτύρου πράγματος, χωρὶς μεθ' ἑκατέρου τῶν ἀντιδίκων ὁδῷ προάγοντα, κατὰ μνῆμά τι στάντα φῆσαί, ("antea male προσάγοντα, προάγειν autem hic significat Procedere vel Progredi," Kiessl.) 30. p. 374. Λοιδορηθέντων δ' αὐτῷ τῶν πρεσβευτῶν, κἀκείνου προσάγοντος ἐπὶ τὴν θάλατταν, καὶ περιβραναμένου πολλῶν ἀκολουθούντων. "In Ciz. προάγοντος, quod præfero," Kiessl. Imo προάγοντος unice verum est; nam προάγω est Progredior, qui sensus huic loco convenit, at προσάγω, Accedo. Deinde cum Arcerio et Kustero leg. περιῤῥαινομένου, Cum se aspergeret, vel Lustraret aqua marina. Προάγω et προσάγω confusa etiam habes ap. Eund. 29. p. 334. Ταῦτα δὴ πάντα φασὶ τὸν Πυθαγόραν παραλαβόντα καὶ συναυξήσαντα τὰς ἐπιστήμας προάγειν τε καὶ ὁμοῦ σαφῶς καὶ ἐμμελῶς τοῖς αὐτοῦ ἀκροωμένοις δεῖξαι. "Scripsi προάγειν pro προσάγειν, quod cum Edd. Arc. et Kust. Cod. Ciz. habet. At hæc verba ubivis confunduntur." Kiessl. Timæus Locr. de Anima Mundi in Platonis Opp. T. 10. p. 11. Bip. Ὁ γὰρ αὐτὸς, πόκα μὲν (scr. ποκὰ μὲν) ἕσπερος γίγνεται, ἐπύμενος τῷ ἁλίῳ τοσοῦτον ὑσόσον μὴ ὑπὸ τᾶς αὐγᾶς αὐτῶ ἀφανισθῆμεν· πόκα δὲ (scr. ποκὰ δὲ,) ἑῶος, αἶκα προαγέηται τῶ ἁλίω, καὶ προανατέλλῃ ποτ' ὄρθρον. Glossæ: Πρόαγε· Præi. Προάγω· Præcedo, Antecedo, Progredior, Præco, Proveho, Procurro. Προάγει· Procedit, Antecedit, Præcedit. Hesych. Προάγομαι· προέρχομαι. Προάγων· ἀρχόμενος. "L. ἐρχόμενος." Wakef. Mss.]

Προάγειν etiam dicitur ductor exercitus cum agmine procedens; vel potius, composito agmine, ita enim legendum existimo ap. Bud. 383. Polyb. Πόπλιος μὲν ἀναζεύξας προῆγε διὰ τῶν πεδίων ἐπὶ τὴν τοῦ Πάδου γέφυραν. [" Προάγω, Educo copias, Proficiscor, Progredior cum exercitu, 2, 65, 1. (Ἀναλαβὼν τὴν στρατιὰν Ἀντίγονος, προῆγε μετὰ τῶν συμμάχων εἰς τὴν Λακωνικὴν,) 3, 17, 1. (Ἀννίβας δὲ μετὰ τῆς δυνάμεως ἀναζεύξας ἐκ τῆς Καινῆς πόλεως, προῆγε ποιούμενος τὴν πορείαν ἐπὶ τὴν Ζάκανθαν:) 3, 35, 1. 4, 19, 4. et 6. etc. Προῆγε τούτοις ἀκουραγῶν, 3, 47, 1. n." Lex. Polyb. "Προάγω, Progredior, Procedo, de exercitu dicitur, 1 Macc. 10, 77. et est nostrum Vorrücken, Προῆγεν εἰς τὸ πεδίον." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.]

Προάγω, Præcello, in qua signif. Lat. itidem usurpant Anteeo. Diosc. (1, 91.) Προάγει δὲ πασῶν τῶν ῥητινῶν ἡ τερμινθίνη, καὶ μετὰ ταύτην ἡ σχινίνη. [Hes. Προήχθη· προετιμήθη, προετράπη. "Ni fallor, e Prov. 6, 8. Τὴν σοφίαν τιμήσασα προήχθη (ἡ μέλισσα,) Ob sapientiæ cultum magni æstimari solet. De qua vi τοῦ προάγεσθαι v. H. Steph. Thes." Ernest. Gloss. SS. Hes. 234. Cf. Biel. supra. Glossæ: Προάγω· Produco, Præcedo, Antecello, Antecedo, Antefero.]

Προηγμένα et ἀποπροηγμένα, Stoicis peculiaria verba, quæ Cic. Promota et Remota interpret. Idem προηγμένα, vertit etiam Producta, Præposita, et Præcipua: ἀποπροηγμένα, Rejecta. De Finib. 3, (15.):—Itemque hinc esse illud exortum, quod Zeno προηγμένον, contraque, quod ἀποπροηγμένον nominavit, cum uteretur in lingua copiosa factis tamen nominibus ac novis; quod nobis in hac inopi lingua non conceditur: quanquam tu hanc copiosiorem etiam dicere soles. Sed non alienum est, quo facilius vis verbi intelligatur, rationem hujus verbi faciendi Zenonis exponere. Ut enim, inquit, nemo dicit in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem, id enim est προηγμένον, sed eos qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxime accedit, ut secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea quæ primario loco sunt, sed ea quæ secundum locum obtinent, προηγμένα, id est Producta, nominentur. Quæ vel ita appellemus, id erit verbum e verbo, vel promota, et remota, vel, ut dudum diximus, præposita, vel præcipua: et illa rejecta, [Pearcius corrigit, ut illa.] Re enim intellecta, in verborum usu faciles esse debemus. Quoniam autem omne, quod est bonum, primum locum tenere dicimus, necesse est nec bonum esse, nec malum hoc, quod præpositum vel præcipuum nominamus. Itaque, etc. [" Ἀποπροηγμένον, Rejectum. Stoici cum nollent boni malique loco ponere quicquam præter virtutem et turpitudinem, ceteras res, quibus non potest eodem modo animus humanus moveri, tanquam valetudinem rectam, morbum, dolorem, voluntatem, vitam, mortem, divitias, paupertatem etc. distribuebant in προηγμένα et ἀποπροηγμένα, h. e. Dignas, quæ deligerentur, vel repudiarentur, ut v. c. valetudo recta προηγμένον esset, morbus ἀποπροηγμένον, ad Div. 9, 7. Fin. 3, 15." Ernest. Clave Cicer. Lucian. 1, 560. Τί φῄς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν

ἐστι προηγμένα, τάδ' ἐμπαλιν ἀποπροηγμένα; (ubi v. Interpr.) 2, 821. Τί δέ; οἶσθα ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον; Dio Chrys. 45. p. 206=515. Σκοπεῖτε, εἴ τῷ βαρὺς γέγονα τῶν πολιτῶν, ἢ κατ' ἰδίαν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ λέγων, ἢ κοινῇ προφέρων καὶ ὀνειδίζων χάριτας, ἢ προαγαγών τινας ὧν ἐβουλόμην, ἢ τοὐναντίον, οὐκ ἔλαττον ἑκατὸν βουλευτῶν καταλεγέντων, κ. τ. λ. " Contraria sunt προαγαγεῖν et ἐλαττοῦν, translatio est ab aulis principum, ut docet Cicero (l. c.)" Casaub.]

[" Προάγω, proprie transitive sumitur, ut significet Produco, Profero. Act. 12, 6. Ὅτι δὲ ἔμελλεν αὐτὸν προάγειν ὁ Ἡρῴδης, sc. εἰς δίκην, s. εἰς τὸν δῆμον, e v. 4. Cum vero Herodes vellet eum producere, h. e. Cum adesset dies supplicii. Προάγεσθαι enim ap. Græcos κατ' ἐξοχὴν rei dicuntur, qui in concionem, aut ad judices ducuntur, partim ut ad criminationes respondeant, partim, ut pœnas luant, ita ut suppleatur formula εἰς ἐκκλησίαν, aut εἰς δίκην. Cf. Joseph. A. J. 16, 11, 6. Ἡρῴδης προαγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τριακοσίους τε τῶν ἡγεμόνων τοὺς ἐν αἰτίᾳ γενομένους: B. J. 1, 27, 2. Ἡρῴδης τοὺς υἱεῖς οὐ προήγαγεν εἰς τὴν δίκην. Arrian. de Exp. 4, 14, 3. Polyb. 1, 7, (12. 'Προαγαγόντες αὐτοὺς εἰς τὴν ἀγορὰν, In forum eos produxerunt flagris cædendos. Sic pro προσάγειν εἰς μέσον τὸ στάδιον, 18, 29, 8. n. fortasse προάγειν leg., quod tamen non necessarium.' Lex. Polyb.) Cf. Raphelii Obs. Polyb. 332. (' 2 Macc. 5, 18. Οὗτος προαχθεὶς παραχρῆμα μαστιγωθεὶς ἀνετράπη τοῦ θράσους, Hic productus et statim flagellatus ab audacia repulsus est.' Biel. Thes.) Sic etiam Produco de reis usurpatur ap. Cic. in Verr. 5, 6. et 45. ' Capitibus involutis cives Romanos ad necem producere instituit:' Epp. ad Div. 12, 4. ' Productus in concionem a Canutio, turpissime discessit.' Eodem modo προάγειν quoque ab Josepho adhiberi, docuit Krebs. Obs. Flav. 213. Act. 16, 30. Καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω, Iisque foras productis: 25, 26. Διὸ προήγαγον αὐτὸν ἐφ' ὑμῶν καὶ μάλιστα ἐπὶ σοῦ, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὅπως τῆς ἀνακρίσεως γενομένης, σχῶ τι γράψαι, Propterea produxi eum ad vos, et ad te maxime, rex Agrippa, ut, rei disquisitione facta, habeam, quod Cæsari rescribam." Schleusner. Lex. in N. T.]

[" Προάγω, Educo. Œcon. 11, 15. Τὸν ἵππον ὁ παῖς προάγει εἰς ἀγρὸν domo, Leuncl. Ante me, quod et ipsum ferri potest." Lex. Xenoph. In talibus τὸ πρὸ respondet Anglico Forth: Bring forth the horse, i. e. Bring out.]

[" Προάγω, Proveho. K. Π. 1, 4, 4. Προῆγεν ὁ χρόνος αὐτὸν σὺν τῷ μεγέθει εἰς ὥραν τοῦ πρόσηβον γενέσθαι." Lex. Xenoph. Cf. Demosth. 1392.]

[" Προάγω, Promoveo. K. Π. 3, 3, 12. Τοὺς πεζοὺς προαγαγόντες οὐ πολλὴν ὁδὸν, ἐστρατοπεδεύσαντο. K. A. 4, 6, 14. Προήγαγεν Ἀριστώνυμος τὸ στράτευμα πᾶν ὡς δέκα στάδια πρὸς τοὺς πολεμίους: 6, 5, 5. Hist. 6, 5, 17." Lex. Xenoph.]

[Προάγω, Eveho. Pseudo-Longin. 1, 1. Δι' ὅτου τρόπου τὰς ἑαυτῶν φύσεις προάγειν ἰσχύοιμεν ἂν εἰς ποσὴν μεγέθους ἐπίδοσιν. Amplifico, Thuc. 6, 18. Τῷ δὲ εἰωθότι κόσμῳ, ὥσπερ καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν, ἅμα νέοι γεραιτέροις βουλεύοντες, ἐς τάδε ἦραν αὐτὰ, καὶ νῦν τῷ αὐτῷ τρόπῳ πειρᾶσθε προαγαγεῖν τὴν πόλιν. Perficio, Hes. Προάγεσθαι· ἐπεξεργάζεσθαι.]

[Προάγω, Produco, ut maceriam ulterius in viam publicam. Demosth. 1279. Τὴν αἰμασιὰν προαγαγόντες, στενωτέραν τὴν ὁδὸν πεποιήκασι.]

[" Προάγω, de tempore, Prætereo, Elabor, Abeo, Dudum contingo, Ante evenio. 1 Tim. 1, 18. Κατὰ τὰς προαγούσας ἐπί σε προφητείας, Secundum admonitiones et præcepta, quæ olim tibi dedi. Hebr. 7, 18. Ἀθέτησις μὲν γὰρ γίνεται προαγούσης ἐντολῆς, Abrogata enim est œconomia Mosaica, quæ olim locum habebat, s. superioris temporis." Schleusner. Lex. in N. T.]

[" Προάγω, Citius et prius pervenio ad aliquid, Magis potior, ita ut alter spe et eventu potiundi excidat. Matth. 21, 31. Ὅτι οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, Portitores ac meretrices multo magis, citius ac prius perventuros esse ad felicitatem Christianam, quam vos, s. Improbissimos quosque potius perventuros esse ad felicitatem Christianam, vobis plane exclusis." Schleusner. Lex. in N. T. Glossæ: Προάγω, προφέρω, πρόαγω, προλαμβάνω, Produco, Præcedo, Antecello, Antecedo, Antefero. Zonar.: Προάγουσιν· προλαμβάνουσιν. Προάξειν· ἀντὶ τοῦ προλάβω. " Leg. videtur προάξω." Tittmann. Technoll. Mss. ap. Eund.: Προάγω τινά· ἡγοῦν προφθάνω. Hinc sua sumsit Phavor.: Προάγει τίς τινα· τουτέστι προφθάνει.]

[" Προάγω, Kuhn. ad Pausan. 152. Verheyk. ad Anton. Lib. 225. (' Καὶ κατὰ μὲν ἀρχὰς δι' αἰδὼ κατέκρυπτε τὴν νόσον, ἐπεὶ δὲ τὸ πάθος αὐτὴν προσῆγεν, ἐξεῖπε τὸν λόγον πρὸς Ἱππολύτην τὴν τροφόν. Προαῄγεν pro προῆγεν positum, quia eadem ratio esset τοῦ προάγειν et προσάγειν, nullus dubitat Abresch. in Addend. ad Æsch. p. 642. Contra προσῆγεν damnat Dorv. ad Char. 187. et aliorum exemplis Antonino προῆγεν restituendum censet. Corruptum vero putat Ruhnk. reponitque, τὸ πάθος αὐτὴν ἤπειγεν. C. 29. Ἐπεὶ δὲ Ἀλκμήνην ὁ τόκος ἤπειγεν τοῦ Ἡρακλέους.' Sed alia est ratio verborum, Ἐπεὶ δὲ Ἀλκμήνην κ. τ. λ. Stare potest προῆγεν, quod minus a vulgata lectione recedit, Coëgit, Stimulavit. Dorvillii verba supra dedimus.) Wessel. ad Herod. 161. ad Diod. S. 1, 78. 241. 427. 431. 2, 27. 202. 331. 449. Herod. 773. Valck. Præf. ad Phœn. p. vii. Zeun. ad Cyrop. 52. Toup. Emendd. 2, 222. Argum. Equit. Epigr. 4. 88. Meleager 61. Charit. 481. Jacobs. Anth. 8, 213. 10, 74. 90. Diod. S. 1, 689. ad 2, 231. 258. Fischer. ad Weller. 1, 407. 2, 279. Med. Diod. S. 1, 709. ad Dionys. H. 3, 1479. Πράαγε, Heindorf. ad Phædr. 189. ibid. 193. Thom. M. 866. Ammon. 140. (vide Ὑπάγω.) Progredior, Dionys. H. 5, 203. Plutarch. Alex. 176. Schm. Procedo, Dorv. ad Char. 208. ad Thom. M. 4. 6. Impello, ad Diod. S. 1, 701. ad Xenoph. Mem. 1, 2, 17. 22. Ad honores proveho, Diod. S. 1, 68. 2, 122. 154. 293. 328. 385. 492. Plut. Mor. 1, 699. Perduco sc. feminam, ad Lucian. 1, 371. Valck. ad Hippol. p. 222. (' Οὐκ ἂν πω' εἰνῆς οὔνεχ', ἡδονῆς τε σῆς, Προσῆγον ἄν σε δεῦρο. Non absurda est Scaligeri conjectura, προῆγον, Non huc te pellicerem verborum meorum lenociniis: v. Dounæus in Dem. 121. Poterat se mulier, ut erat lena, considerare tanquam προαγωγόν. Theopompus Athenæi 443. memorat Μαστροποὺς τὰς εἰθισμένας προαγωγεύειν τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας.')" Schæf. Mss. Προῆγον etiam Musgravio melius videtur. " Προσῆγον Mss. et Edd. ante Brunck. qui e Scal. conjectura edidit προῆγον, fortasse recte; sed, cum et alterum probum sit, textum mutare nolui." Monk. Προσῆγον edidit et Matthiæ, sed perperam: nam quicquid contradicat Monk., προσῆγον sensu eo, qui huic loco convenit, nos ne Græcum quidem esse arbitramur. Confitendum est tamen Valck. errasse scribentem προάγειν hic accipi posse pro προαγωγεύειν, cum illud verbum hoc sensu Atticis in usu non esse videatur. Προῆγον igitur h. l. verterimus, Non te huc pertraherem, I would not push you on so far, Stimularem. Vide Eust. in Προαγωγὸς citandum.]

[Προάγω. Chio Heracl. Epist. 14. Εἰς Βυζάντιον θρασυτέρῳ μὲν, ταχεῖ δ' οὖν πλῷ διασωθεὶς, ἔγνων αὐτός τε ἐπιμεῖναι χρόνον, ὃν ἂν μοι καλῶς ἔχειν δοκῇ, καὶ πρὸς ὑμᾶς ἐκπέμψαι Κρώβυλον, τὸν θεράποντα, ἵνα τὴν κάθοδον πράττωμεν ὠφελίμως τῇ πατρίδι· τὸ μὲν γὰρ ἡμέτερον ἀσφαλές, οὐκ ἐπὶ Κλεάρχῳ ἐστὶ· βούλομαι δ', ἐπεὶ προήχθην ἅπαξ, καὶ καθόλου σοι τὴν ἐμὴν γνώμην δηλῶσαι. " Cum semel provectus sum, Da ich einmal so weit fortgeschritten, herausgerückt bin, metaphora ducta a navigantibus, qui provecti in altum προάγεσθαι dicuntur." Orell. Vellemus vir doctus pauca quædam exempla τοῦ προάγεσθαι, in re nautica usurpati, citasset; et dum id factum fuerit, nos in talibus locutionibus nihil aliud videbimus præter notionem Progrediendi viam, Procedendi aliquantum viæ, quam huic verbo sæpe inesse jam pluribus probavimus.]

[" Προάγομαι, Serpo, Latius permano, Glisco, Procedo. Ἐπειδὴ δὲ ταῦθ' οὕτω προήγετο, καὶ τὸ δωροδοκεῖν ἐκράτησε, 426." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Cass. Dio 672. Ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον οἴκοι καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους κατὰ συστάσεις ἐστασιάσαμεν, ἔπειτα δὲ καὶ

εἰς τὰ στρατόπεδα τὸ νόσημα τοῦτο προηγάγομεν, Propagavimus.]

["Προάγομαι, Educo liberos, Instituo genere quodam morum. Εἰ γὰρ οὕτω τοὺς ἑαυτοῦ προῆκται παῖδας, 1264." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Vide Προαγωγή.]

[Προάγω, In medium profero. Stobæi Aristoxenus, T. 1. p. 16. Heeren. Τὴν δὲ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς πραγματείαν, μάλιστα πάντων τιμῆσαι δοκεῖ Πυθαγόρας, καὶ προάγειν (l. προαγαγεῖν) εἰς τὸ πρόσθεν, ἀπαγαγὼν ἀπὸ τῆς τῶν ἐμπόρων χρείας, πάντα τὰ πράγματα ἀπεικάζων τοῖς ἀριθμοῖς.]

["Προῆχα, Valck. ad Xenoph. Mem. 249." Schæf. Mss. "Εἰς ἃ προήχασι τὴν πόλιν, 346. Εἰς ὅσην αἰσχύνην καὶ ἀδοξίαν προῆχε τὴν πόλιν, 772." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Vide Dorv. ad Char. 493=481. et notata in Ἄγω et Εἰσάγω. Glossæ: Προῆξεν· Antecessit.]

["Προάγω et προσάγω, conf. Dorv. ad Char. 313. Wessel. ad Herod. 161. Brunck. Œd. T. 351. ad Diod. S. 2, 83. 258. 268. 301. 335. 412. 467. 488. ad Dionys. H. 1, 454." Schæf. Mss. Προαχθεὶς, παραχθεὶς, et πραχθεὶς conf. Suidas: Καθῆκον· φασὶ πρῶτον ὀνομακέναι τὸν Ζήνωνα τὸν Κιτιέα, καὶ λόγον περὶ αὐτοῦ πεποιηκέναι. Καθῆκον. (Sic Kust. edidit. Versio Latina: Et librum de eo scripsisse. Καθῆκον id esse dicunt etc. Sed leg. ex Ed. Mediol. καὶ λόγον περὶ αὐτοῦ πεποιηκέναι Καθῆκον, Librum de eo scripsisse, cui titulus Καθῆκον.) Ὅτι καθῆκόν φασιν εἶναι, ὃ προαχθὲν εὔλογόν τε ἴσχει ἀπολογισμὸν, κ. τ. λ. "Vocabuli (προάγω) frequens quidem ap. Stoicos usus est, (auctoribus supra citatis adde J. Bakeum ad Posidonii Reliqq. 279.) sed cum significatio ejus sensui loci hujus non conveniat, levissima mutatione scr. puto πραχθέν." Kust. Sua sumsit Suid. e Diog. L. 7, 107.: Ἔστι δὲ καθῆκόν φασιν εἶναι, ὃ προαχθὲν εὔλογόν τε ἴσχει ἀπολογισμόν. "Similiter ap. Suid. Leg. utrobique πραχθὲν e Sexto Emp. adv. Math. 7. p. 167.: Τὸ δὲ κατόρθωμα εἶναι, ὅπερ πραχθὲν εὔλογον ἔχει τὴν ἀπολογίαν. Male quoque ap. Stob. παραχθέν: Ὁρίζεται δὴ τὸ καθῆκον, τὸ ἀκόλουθον ἐν ζωῇ, ὃ παραχθὲν, εὔλογον ἀπολογίαν ἔχει." Menag. Obiter quærimus quid in Diog. L. et Suida faciat τε post εὔλογον, quod non agnoscunt Sext. Emp. et Stob.? Hesych. Προβιβασθεὶς· προαχθεὶς, (πραχθεὶς.) Ubi Heins. perperam corrigit προσαχθεὶς. "Ejiciendum illud πραχθεὶς, cujus emendatio, προαχθεὶς, præcedit, ut modo, Προβιβάσαντα· προάξαντα. Suid. Προβιβάσαντες· προάξαντες. Idem vitium mox in v. Προβιβάσεις, ubi πράξεις pro προάξεις. Inf. Προηγμένον· προαχθέντα. Sic dudum correxeram, corruptam vocem parenthesi distinguens. Eodem modo Biel.: 'Vox προαχθεὶς videtur esse a manu correctoris, et in margine primum posita pro πραχθεὶς, postea vero, retenta simul vitiosa lectione, ab indocto Librario inserta.'" Albert. Προάγω et προάρχω, conf. Phot.: Προβιβάσαντες· προάρξαντες. Leg. ut monuit et Schleusner. προάξαντες.]

Προαγωγὴ, (ἡ,) Promotio, Provectio. Et peculiariter Provectio ad honores, Avancement ad verbum, ut modo dictum est: ut; Ὑποδραμὼν τὸν βασιλέα, τῶν φίλων ἐγένετο, μεγίστης τυχὼν προαγωγῆς, quod exemplum affertur ab Eust. (1479.) dicente τιμὴν hic per προαγωγὴν significari. [Post φίλων insere εἰς e Posidonio ap. Athen. 212. ubi hæc leguntur: Καὶ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πρεσβευτὴς, ὅτε εἰς Μιθριδάτην τὰ πράγματα μετέῤῥει, ὑποδραμὼν τὸν βασιλέα, τῶν φίλων εἰς ἐγένετο, μεγίστης τυχὼν προαγωγῆς. "Maximam ap. eum nactus promotionem, ut vulgo loquuntur, i. e. Ad præcipuam ab eo provectus dignitatem; non προσαγωγῆς, quod Dalecamp. vertit, Facillimum ad illum accessum obtinuit." J. Bakeus ad Posidonii Reliqq. 279.] Convenit autem hic locus ab eo citatus cum isto Plut. in Apophth. οἱ ἐν προαγωγῇ φίλοι, Amici ad dignitatis gradum promoti et evecti, [p. 236. a. Ἰνδάρνου δὲ τοῦ στρατηγοῦ ἐπὶ πλέον δεομένου, καὶ λέγοντος τεύξεσθαι αὐτοὺς τῆς ἴσης τιμῆς τοῖς μάλιστα ἐν προαγωγῇ φίλοις τοῦ βασιλέως: de Animi Tranq. 466. c. Διὰ ταῦτα προαγωγὰς ἐν αὐλαῖς διώκουσι.] Sic Josephus, Ἐν προαγωγῇ τούτους ἐποιεῖτο, pro προῆγεν. Gall. Il les avançoit. ["Diod. S. 1, 576. 2, 293. 304. 353. 357." Schæf. Mss. Vide Παραγωγὴ. "Προαγωγὴ ἐν τῇ αὐλῇ, Promotio ad dignitatem, Dignitas, 4, 13, 14. Περὶ τὰς προαγωγὰς ἐσπουδακέναι, 1, 10. tit." Ind. Gr. in Epicteti Diss. "Προαγωγὴ, Provectio ad honores, Dignitas, Honores, 6, 8, 4. 6, 53, 8. 15, 34, 5. Sic 24, 8, 11. Τὰς τῶν πατέρων προαγωγὰς corrigendum fuit pro vulg. παραγωγάς." Lex. Polyb.]

Προαγωγὴ, pro Institutione, quæ ἀγωγὴ appellari solet, quasi Ductus, citatur ex hoc Polybii loco in ejus Operum Fragmentis, Τεθραμμένοι δ' ἐξ ἀρχῆς ἐν ταῖς τῶν πατέρων ἐξουσίαις καὶ προαγωγαῖς. Sed videtur hic quoque in præcedente signif. potius accipi. [Vide Wessel. in Παραγωγὴ citatum, et Lex. Polyb. modo in Προαγωγὴ, Promotio, adductum. Cf. et Reisk. in Προάγω, Educo, allatum.]

[Προαγωγὴ, Productio, Gl.]

[Προαγωγὴ, transtulerunt Stoici ad sua προηγμένα. Plut. de Commun. Nott. adv. Stoic. 1072=377. ΔΙΑΔΟΥΜΕΝΟΣ. Τὰ δὲ κατὰ φύσιν πότερον ὡς ἀγαθὰ ἐκλέγονται, ἢ ὡς ἀξίας τινὰς ἔχοντα ἢ προαγωγὰς . . . τοῦτο πρὸς τὸ τέλος, ἢ πρὸς ἕτερόν τι τῶν ὄντων; "Xyl. lacunam explet e conjectura, interposito καί. Plura desiderantur, meo sensu, ita supplenda: προαγωγάς; ΑΛΜΠΡΙΑΣ. Ὡς ἔχοντα προαγωγάς. ΔΙΑΔΟΥΜΕΝΟΣ. Καὶ τοῦτο πρὸς τὸ τέλος ——." Wyttenb.]

Προαγωγὴ, Perductio mulierum qualis a lenonibus fit, Lenocinium. Vide Προαγωγεία, post προαγωγεύω. [Demosth. 678. Εἴθ', ὃν ὁρᾶτε ἐκ προαγωγῆς ὄνθ' ὑμῖν φίλον, καὶ, ὅπως ἂν ὑμᾶς δύνασθαι νομίσῃ, οὕτω πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας ἔχοντα, τοῦτον οἴεσθε δεῖν ἰσχυρόν ποτ' ἐάσαι γενέσθαι, καὶ ταῦτα δι' ὑμῶν; "Προαγωγὴ, Lenocinium, Kuppeley. Ἐκ προαγωγῆς—φίλον, Non sponte sua, sed illectum spe lucri." Reisk. Aliter tamen h. l. explicat Harpocr. Ἐκ προαγωγῆς· ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνάγκην, καὶ οὐκ ἐκ φύσεως, οὐδ' ἁπλοϊκῶς· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν οὐχ ἡμένων, ἀλλ' ἐκ προβολῶν προηναγκασμένων δεσμοῖς. Δημοσθένης Κατ' Ἀριστοκράτους. Atque ex eo Suid. et Zonar.: Ἐκ προσαγωγῆς· ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνάγκην, καὶ οὐκ ἐκ φύσεως, οὐδὲ ἁπλοϊκῶς. Pro ἡμένων Vales. leg. censet ἡνωμένων. "Quidam Codd. ἐκ προσαγωγῆς habent, ut Suid. et οἰχομένων pro οὐχ ἡμένων." Maussac. "Ἐκ προαγωγῆς, ita edidi cum Aldo et Maussaco potius, quam cum postremo ἐκ προσαγωγῆς, qui in eo etiam morionem agit, quod sic citet notam Maussaci: 'Ἐκ προσαγωγῆς, quidam Codd. ἐκ προσαγωγῆς habent, ut Suid.' tanquam ita stultus ac stupidus fuisset Maussacus, ut notaret id, in quo nulla est differentia vel notandi causa. Perperam vero ap. Suid. scribi ἐκ προσαγωγῆς, et vel ab ipso, vel a descriptoribus ejus non intellectum fuisse illud ἐκ προαγωγῆς, inde patet, quod προσαγωγὴ non procedat ad necessitatem usque, quam in προαγωγῇ agnoscit Harpocr., sed tantum ad delectationem et voluptatem, ut in Thuc. a Maussaco ad v. Λογοποιοὶ allegato, Οὔτε ὡς λογοποιοὶ ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει, ἢ ἀληθέστερον, (imo Maussacus ibi habet ὡς λογογράφοι, neque aliter legitur in Thuc. 1, 21. unde hæc verba sumta sunt. Sed, cum προσαγώγιον, ut in voce Noster mox docebit, Fabrile sit instrumentum, quo admoto ligna curva dirigunt, quærimus cur non liceret Græcis προσαγωγὴν usurpare pro Complanatione, Apta junctura, Commissura? Vide nos paulo post.) Sed neque H. Steph. illuc eam locutionem trahit, sed ait, Accessione sensim accrescente, ut sumsit eam explicationem e Budæo in Comm., non aliter illic verba Demosth. c. Aristocr. citante et explicante. (Verba Budæi sunt hæc:— 'Ἐκ προσαγωγῆς aliquid fieri dicitur, cum accessione fit sensim crescente. Aristot. Polit. 5. Ὅτε μὲν ἐκ προσαγωγῆς καὶ κατὰ μικρὸν γινομένης τῆς μεταβολῆς καὶ λανθανούσης, ὁτὲ δὲ θᾶττον: 7. Πάντα γὰρ ὅσα δυνατὸν ἐθίζειν, εὐθὺς ἀρχομένῳ βέλτιον μὲν ἐθίζειν, ἐκ προσαγωγῆς δ' ἐθίζειν. Theophr. Τὴν δὲ μορφὴν κιττῶδες τὸ φύλλον, πλὴν ἐκ προσαγωγῆς μᾶλλον ἡ περιφέρεια, Nisi quod sensim magis in rotundum conformatur. Demosth. κ. Ἀριστοκρ. Εἴθ', ὃν ὁρᾶτε ἐκ προσαγωγῆς ὑμῖν φίλον, καὶ ὅπως ἂν δύνασθαι ὑμᾶς νομίσῃ, οὕτω πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας ἔχοντα, τοῦτον οἴεσθε δεῖν

ἰσχυρόν τοι ἐάσαι γενέσθαι; Itane vero quem videtis vobis amicum sensim fieri, et prout increscere opes vestras arbitratur, ita vos benevolentia complectentem, et reliqua?' Glossæ: 'Ἐκ προσαγωγῆς' E vindicta, Sensim.) Quæ tamen ipsa, ut opinor, et legit et explicuit aliter Harpocr., ut docent ejus Mss., haud dubie melius. Agitur enim de eo, qui e necessitate cogitur amicus esse, non ex ingenio et indolis propensione et simpliciter, quia sic placet, sed ἐκ προαγωγῆς, e ratione eum cogente, quia putat vires vestras esse magnas, quia νομίζει δύνασθαι ὑμᾶς. Hæc cogitatio vestri status, ut considerat Harpocr., est necessitas illum compellens, quam et mox illustrat vocans metaphoram, non ut lepide noster Frisius edidit, ἀπὸ τῶν οἰχομένων, quæ lepidius vertit, A proficiscentibus, quod ideo facit, quia in illo et omnia καλὰ et notitia Gr. sermonis οἴχεται, sed ἀπὸ τῶν οὐχ ἡμένων. Id foret, Ab illis, quæ non quiescunt et desident, aliquoties Hesychio ἥμενος explicatur καθήμενος, sed quæ coguntur se commovere, quia ante funibus sunt alligatæ e projecturis, quasi intelligeret Machinas, vel alias quascunque, vel quæ in Tragœdia deos commovebant. (Nos quidem parum intelligimus, quomodo ἐκ προσαγωγῆς in Demosth. loco ab Harpocr. dici potuerit Metaphora a machinis, quæ coguntur se commovere, quia ante funibus sunt alligatæ e projecturis.) Sed videndum, an non scripserit Harpocr. ἡμένων, ut innuat petitum tralationem ab illis, qui sponte non sunt incensi, non ardent nec flagrant ad aliquid suscipiendum, sed trahuntur a quibusdam projectis, quæ antea vinculis et tormentis fuerunt ustricta, non secus ac quædam νεπροσπαστούμενα. Habes, Λαμβάνοντες ἡμένας λαμπάδας, in v. Λαμπάς." Jac. Gronov. Sed rectissime dubitaris, an ex Harpocr. verbis, sic scriptis, ut V. D. scripsit, μεταφορὰ ἀπὸ τῶν οὐχ ἡμένων, ἀλλ' ἐκ προβολῶν προηναγκασμένων δεσμοῖς, elici possit sensus, quem elicere velit. Nam ad talem sensum efficiendum, ante ἡμένων desideraretur vox τῷ Sponte respondens, quæ in hoc contextu subintelligi non potest. Secundum Gronov., ἡμένων et προηναγκασμένων inter se opponerentur, prius notans Incensis, non, Sponte incensis; posterius autem antea Astricta. Sed nulla potest esse oppositio Incensorum Antea astrictis. Ergo falsa est Gronovii explanatio. Nec magis audiendus est Reisk. qui προσαγωγὴν interpretatur Lenocinium, et per ἐκ προσαγωγῆς φίλον intelligit Non sponte sua, sed illectum spe lucri. Probat tamen hanc sententiam Tittmannus ad Zonaræ loc., cujus verba sunt: —" Ἐκ προσαγωγῆς, sic Suid. quoque, quem ex Harpocr. hausisse monet Kust. Sed Harpocr. habet ἐκ προαγωγῆς, (quidam tamen Codd. teste Maussaco, ἐκ προσαγωγῆς exhibent,) uti rectius legitur ap. Demosth., quam ille citat, Or. c. Aristocr. 678. ubi v. Reisk. (non in Annott. ubi nihil ad h. l. annotavit, sed in Ind. Gr.) Προάγειν de eadem re sæpissime Demosth. (imo nullus ap. eum extat locus, in quo προάγειν diserte legitur de lenocinio proprie sic dicto, nec dum reperimus ullum scriptorem, a quo id verbum usurpatur per metaphoram a lenocinio petitam. Alia ratione explicanda sunt ea loca, huc pertinentia, quæ in Προάγω dedimus. Προάγω pro προαγωγεύω Atticis in usu non erat, ut et ibi monuimus de quodam Eurip. Hippol. loco agentes.) Προαγωγός, Leno, Aristoph. Thesm. 348.: προαγωγεύειν, Nub. 972. Xenoph. Sympos. 4, 62. 64. et προαγωγεία 61. Contra ἐκ προσαγωγῆς dicitur de eo, quod ita crescit, ut vix sentias, uti ap. Lucian. Zeuz. 1, 844." (Parum recte V. D. cum aliis hunc Luciani locum intellexisse mox videbimus.) Sed προαγωγὴν pro Lenocinio nemo adhuc aliunde, quam e Demosth. loco, firmavit, nec quidem in eo possunt verba, ἐκ προαγωγῆς φίλον, significare, ut tradit Reisk., Non sponte sua, sed illectum spe lucri. Hoc enim si sibi voluisset Demosth., προαγωγὴν sumere pro eo, quod Anglice dixeris Self-interest, longe aliter sententiam ordinasset; certe vocem usurpasset, quæ vim τοῦ Self exprimeret. Quæ cum ita sint, nobiscum lege in Demosth. ἐκ προσαγωγῆς, Harpocrationisque glossam sic refinge: A Ἐκ προσαγωγῆς· ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀναγκὴν, καὶ οὐκ ἐκ φύσεως οὐδ' ἁπλοϊκῶς, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν οὐχ ἡμμένων, ἀλλ' ἐκ προβολῶν προσηναγκασμένων δεσμοῖς. Ἡμμένων nempe, ab ἅπτω, Apto, Annecto, Alligo; προσηναγκασμένων autem, a προσαναγκάζω, Arcte astringo vel apprimo. Omnino recte Demosth. verba ἐκ προσαγωγῆς φίλος exposuit Harpocr. Necessitate coactus, per metaph. a re fabrili. Προσαγώγιον enim est Fabrile instrumentum, quo admoto ligna curva dirigunt, et προσάγω in re fabrili est verbum proprium, ut ostendit Æsch. Suppl. 450. καὶ γεγόμφωται σκάφος Στρέβλαισι ναυτικαῖσιν, ὡς προσηγμένον. " Distingui malim, γεγόμφωται σκάφος, Στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον, Clavis compingitur navigium, veluti cuneis nauticis adductum. I. e. Adeo ab omni parte constringor et coarctor, tanquam navis adacta et ligata cuneis et clavis, ut quo me vertam, nesciam." Stanl. Προσημμένον extra necessitatem conjecit Schutz. " Scaliger, προσηρμένον. Non video causam, cur receptæ scripturæ controversia moveatur, B quæ ut Lat. Adducere, dicit Adductum, Astrictum, et adactum cuneis nauticis." Abresch. Sed, ut de illa interpretatione Demosth. verborum, quam proposuimus, minus dubites, afferendus est hic Luciani locus, quem Tittmannus ad Zonar. supra citatus et omnes Samosatensis interpretes adhuc perperam intellexerunt: 1, 844. Καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἡρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη. Vertitur: Commistio vero et commissura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sensim, non subito transiens, et accessu, qui vix sentiatur, conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. At, si ἡρέμα est Sensim, ἐκ προσαγωγῆς non potest significare Accessu qui vix sentiatur, cum hoc non amplius dicat, quam illud. Sensim, et Accessu qui vix sentiatur, unum idemque sonant. Distingue igitur, ἡρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μεC ταβαίνουσα καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, e tverte sic, Sensim, non subito transiens et per vim conversa, ut ap. fabros τὰ οὐχ ἡμμένα ἐκ προσαγωγῆς ad se invicem recte constituuntur, ἐκ προβολῶν προσαναγκάζονται δεσμοῖς.]

Προαγωγὸς, ὁ, ἡ, Perductor, s. Productor, nam Juvenal. (6, 241.) Producere filiam dixit, [a Ruperto aliter intellectus, v. Plaut. Asin. 3, 1, 40. cf. Casanb. ad Suet. 145. Comment. ad Petron. c. 25.] Leno, Prostitutor, qui alio nomine μαστροπός. Æsch. c. Timarch. (177.) Καὶ τοὺς προαγωγοὺς γράφεσθαι κελεύει, κἂν ἁλῶσι, θανάτῳ ζημιοῦν. [" Τὰς προαγωγὰς, Bern." Tayl.] Theophyl. Epist. 51. gen. fœm. Ὅτε δὲ τὴν προαγωγὸν προσεῖπον. Arist. Vesp. (1023.) Ἵνα τὰς Μούσας, αἷσιν χρῆται, μὴ προαγωγοὺς ἀποφήνῃ, quod quidam interpr. Ne Musas quibus utitur in componendis Comœdiis, redderet meritorias et prostitutas: vel, Ne Musas suas prostitueret ad quæstum faciendum. [Idem in Thesm. 340. ἡ δούλη τινὸς, Προαγωγὸς οὖσ', * ἐνεθρύλλισεν τῷ δεσπότῃ, ubi Schol. D τουτέστιν, ἡ προάγουσά τινα γυναῖκα πορνευομένην, καὶ διδάσκαλος πορνείας οὖσα κακῶν. Suid. et Phot. Προαγωγός· διδάσκαλος κακῶν. Hesych. Προαγωγός· διδάσκαλος κακὸς (l. κακῶν,) καὶ μαστροπὸς, μόνος μαυλιστής. " Quid sibi vult μόνος? an pro ἄνομος?" Albert. " An leg. μαυλὶς, μαυλιστής? Hes. Μαυλίς· ἡ μισθῷ τι ποιοῦσα, Quæ corpore quæstum facit." Toup. Emendd. 4, 233. Hes.: Κυπρογενέους· προπόλου, προαγωγοῦ. Μαστροπός· δύστροπος, πανοῦργος, ἀπατεών, ὁ τὰς γυναῖκας ἢ ἄνδρας προσκαλῶν (annon προκαλῶν, ut προάγων?) καὶ μαυλίζων, ἢ προαγωγός. Aristoph. Ran. 1078. Ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιός ἐστ'; Οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος, Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, Καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς, Καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν; Glossæ: Προαγωγός· Productor. Προαγωγός· πορνοβοσκὸς, Lenocinator. " Abresch. Lect. Aristæn. 304. (' Προαγωγὸς et μαστροπὸς, interpr. Apul. Miles. 9. p. 187. fuerit Stupri sequestra et adulterorum internuntia, ubi et v. Pric.) ad Xenoph. Eph. 217. Charit. 114. (Προαγωγὸς γέγονεν

ἀλλοτρίας γυναικός.) Phile in Thorlacii Opusc. 3, 67. leg. νῦν." Schæf. Mss. "Vox * προκομιστὴς occurrit ap. Cyrill. c. Jul. 6. p. 205. Καὶ μὴν καὶ αὐτὸς Ἀλέξανδρος ἕνα τινὰ τῶν ἐπιτηδείων, καὶ γυναίων αἰσχρῶν προκομιστὴν αὐτῷ γεγονότα, Ἡφαιστίων οὗτος ἦν, ἀνεῖπε θεὸν, βωμῷ καὶ θυσίαις τιμᾶσθαι προστέταχεν. A Procurer." Toup. Emendd. 4, 301. Eustath. 1479.: Τὸ δὲ ἦγετο κούρην, πάνυ σύνηθες ἐπὶ γάμου λέγεσθαι· τοιοῦτον γὰρ καὶ τὸ, ἡγαγόμην γυναῖκα· εἰς τὸ πᾶν δὲ εἰπεῖν, τὸ ἄγειν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σεμναὶ λέξεις εἰσίν· εἰ δὲ ψεκτὸν ὄνομα ὁ προαγωγὸς, ἔτι δὲ καὶ τὸ προαγωγεύειν· πάντως γὰρ οὐκ ἐπαινετὰ ταῦτα εἰσίν· ἀλλ' αὐτὸ τὸ προάγειν σεμνότητα ἔχει, ὥσπερ καὶ ἡ προαγωγή· τιμὴν γὰρ αὐτὴ δηλοῖ, οἷον, Ὑποδραμὼν τὸν βασιλέα, τῶν φίλων (adde εἷς) ἐγένετο, μεγίστης τυχὼν προαγωγῆς. Unde locus hic depromptus sit ab Eust., in Προαγωγὴ jam indicatum est. Προάγειν igitur tantum in bono sensu sumebatur, atque adeo erravit Valck. ad Eurip. Hipp. 493. Προῆγον ἄν σε δεῦρο scribens, "Poterat se mulier, ut erat lena, considerare tanquam προαγωγόν." Cf. Maxim. in Προαγωγεὺς citandum. J. Poll. 3, 26. Ὁ δὲ πρὸ τοῦ γάμου τούτου, ἐκ προτέρου δὲ γεννηθεὶς, πρόγονος· ὥσπερ εἰ καὶ γυναῖκά τις ἀγάγοιτο, ἔχουσαν υἱὸν ἢ θυγατέρα ἐκ προτέρου γάμου, καὶ τούτῳ πρόγονος ὁ παῖς τε καὶ ἡ παῖς· ὥσπερ οὗτος ἐκείνοις, ἐπικάτωρ· βέλτιον γὰρ τοὔνομα τοῦ πατρωοῦ, εἰ καὶ Κερκίδας αὐτῷ κέχρηται· τοῦτον δὲ Ὑπερίδης ἐπὶ προαγωγίᾳ κατηγορῶν, Πατροκλέους μητρυιὸν κέκληκε· καὶ Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ἐν Εἰρήνῃ· τοὔνομα μέντοι ὁ προαγωγὸς, ἔστι μὲν καὶ παρὰ Δεινάρχῳ· ὀνομάζεται δὲ καὶ παρὰ Σπράττιδι ἡ πρόγονος, καὶ παρ' Ὑπερίδῃ, Ἐξέδωκε τὴν πρόγονον τὴν αὐτοῦ, ἐν τῷ Πρὸς Ἀπελλαῖον Περὶ Θησαυροῦ. (" Falckenb. in ora Codicis sui loco ὁ προαγωγὸς, ὁ πρύγονος posuit," Lederlin. idque omnino recte.) 4, 34. Ἔπαινος δὲ ῥήτορος καὶ δημαγωγοῦ,—προαγωγὸς, τοῦ δήμου προστατῶν, τῶν νόμων φύλαξ, τῆς ἐλευθερίας προαγωνιστής. (" Ms. προαγωνιστὴς τῆς δημοκρατίας. Vide jam, si illud δημοκρατίας addamus, an non omnia hoc modo distingui oporteat: Προαγωγὸς τοῦ δήμου, προστατῶν τῶν νόμων, φύλαξ τῆς ἐλευθερίας, προαγωνιστὴς τῆς δημοκρατίας. Προαγωγὸς δήμου, Qui populum promoveat, attollat, quod alias simpliciter sine alterius nominis adjectione plerumque in malam partem sumitur, non tamen semper. Sic enim ap. Agathiam 3. in fine orationis Martini ducis Rom. de Deo ipso, Ἐφ' οὓς ἂν ὁ πάντων προαγωγὸς ἐπικνεύσοι, ad illos sc. victoriam ire. Et de Pollucis loco nihil temere affirmaverim, cum statim ante fuerint προστάτης τῶν νόμων, φύλαξ τῆς ἐλευθερίας." Jungerm.) 7, 201. Πορνοβοσκοὶ, προαγωγοὶ, μαστρωποὶ, Ms. Jung. μαστροποί. " Προαγωγὸς, Perductor. Symp. 4, 64. Ἀγαθόν σε ἔφην προαγωγὸν εἶναι." Lex. Xenoph. Plut. Amatorio 9, 46. Ἆρ' οὖν, ἐραστῶν τοσούτων γεγονότων καὶ ὄντων, οἶσθα ἐπὶ ταῖς τοῦ Διὸς τιμαῖς προαγωγὸν ἐρωμένου γενόμενον; Pseudo-Longin. 32. Ὅτι μέντοι καὶ ἡ χρῆσις τῶν τρόπων, ὥσπερ τἄλλα πάντα καλὰ ἐν λόγοις, προαγωγὸν ἀεὶ πρὸς τὸ ἄμετρον, δῆλον ἤδη, κἂν ἐγὼ μὴ λέγω, ubi vertitur, Semper ad modum excedendum proclivem esse. " Liban. 89." Wakef. Mss. " Schol. Soph. Œd. T. 14. (Προαγωγὸν δὲ εἰς πειθὼ τὸ προοίμιον.)" Valck. Mss.]

Προαγωγικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Ad lenocinium aptus. Bud. interpr. Qui vim habet conciliandi amoris, ap. Dionys. Areop. Ὅτι αὐτὸς ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτῷ ἐστὶ προαγωγικὸς καὶ κινητικός. [Vide seq. voc.]

Προαγωγεὺς, Idem. [Cass. Dio 454. Καὶ διὰ τοῦτο ἐλευθέριον μὲν μάθημα οὐδὲν ἐπίστασαι, συνέδριον δέ τι κατασκευάσας ἐνταῦθα, ὥσπερ αἱ πόρναι, τὸν δώσοντά τι ἀεὶ ἀναμένεις; καὶ προαγωγέας τῶν λημμάτων ἀεὶ ἔχων, πολυπραγμονεῖς τίς τίνα ἠδίκηκεν, ἢ δοκεῖ γε ἠδικηκέναι; τίς τίνα μισεῖ; τίς τίνα ἐπιβουλεύει; καὶ τούτοις συναίρει, καὶ διὰ τούτων τρέφει. " H. l. a Basilio, Schol. Gregorii Naz., ad Or. 24. p. 327. Morell., addùcitur, ubi loco προαγωγέας est προσαγωγοὺς, loco ἀεὶ ἔχων est πολλοὺς ἔχων, quod posterius confirmat et V. a. et Med., pro ἠδίκηκεν est ἠδίκησεν, omittitur autem τίς τίνα μισεῖ." Reinar. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 179. Καὶ τῷ μὲν κινεῖται· σημείωσαι κίνησιν θείαν, ἐν ᾗ κινεῖται καὶ αὐτοῦ ἐστὶ προαγωγεὺς καὶ κινητικὸς ὁ θεός. Paulo ante est: Ἐραστὸν καὶ ἀγαπητὸν * προσαγωγικὸν καὶ κινητικὸν πρὸς ἐρωτικὴν συνάφειαν τὴν ἐν πνεύματι, τὸν θεὸν εἶναί μοι νόει, τουτέστι μεσίτην ταύτης, καὶ πρὸς ἑαυτὸν συναρμοστὴν τοῦ ἐρᾶσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ποιημάτων καὶ ἀγαπᾶσθαι. Κινητικὸν δέ φησιν, ὡς κινοῦντα ἕκαστα, κατὰ τὸν οἰκεῖον λόγον πρὸς αὐτὸν ἐπιστρέφεσθαι. Τὸ δὲ τῆς προαγωγίας ὄνομα, εἰ καὶ παρὰ τοῖς ἔξωθεν πρᾶγμα σημαίνει οὐκ εὐαγὲς, ἀλλ' ἐνταῦθα τὴν πρόξενον τῆς ἐν θεῷ ἑνώσεως * μεσιτείαν φησί. Ubi pro προσαγωγικὸν ocyus repone προαγωγικόν. Cf. Nostrum in Προαγωγικός. Vide etiam Eust. in Προαγωγὸς citatum.]

Προαγωγεύω, Perduco, Perductor sum, Prostituo. Gall. Produire, quod Græco ad verbum respondet. Cum accusativo, Phocyl. (165.) Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον σέο, τέκνα μιαίνων. Sic Aristoph. Nub. (980.) Αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβάδιζεν. || Metaphorice Προαγωγεύω, Pellicio quibusdam verborum lenociniis, aut aliis artibus. Ap. Xen. cum accus. et dat., et quidem utroque personæ, Οἶδα μὲν, ἔφη, σε Καλλίαν ταυτονὶ προαγωγεύοντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ. [" Προαγωγεύω, Perduco, Pudicitiam prostituo. Sed Symp. 4, 62. jocose dicitur, ut προαγωγεία, (vide Προαγωγεία,) de eo, qui magistro aliquem tradit et commendat, προαγωγεύσαντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ, Ut sapientiam discat." Lex. Xenoph. Plut. Solone 23. Ὅλως δὲ πλείστην ἔχειν ἀτοπίαν οἱ περὶ τῶν γυναικῶν νόμοι τῷ Σόλωνι δοκοῦσι· μοιχὸν μὲν γὰρ ἀνελεῖν τῷ λαβόντι δέδωκεν, ἐὰν δ' ἁρπάσῃ τις ἐλευθέραν γυναῖκα καὶ βιάσηται, ζημίαν ἑκατὸν δραχμὰς ἔταξε· κἂν προαγωγεύῃ, δραχμὰς εἴκοσι· πλὴν ὅσαι πεφασμένως πωλοῦνται· λέγων δὴ τὰς ἑταίρας· αὗται γὰρ ἐμφανῶς φοιτῶσι πρὸς τοὺς διδόντας. " Athen. 443. e Theopompo de Methymnæis, Ἔπαυσεν οὖν αὐτοὺς τούτων Κλεομένης ὁ τύραννος, ὁ καὶ τὰς μαστροπούς, τὰς εἰθισμένας προαγωγεύειν τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας, καὶ τρεῖς ἢ τέτταρας τὰς ἐπιφανεστάτας πορνευομένας, ἐνδήσας εἰς σάκκους κατεπόντισε τισὶν προστάξας: 605. Οὗτος ὁ παῖς πρὸς Φίλιππον ἀχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς, κἀκεῖ προαγωγευόμενος, οὐδὲν λαβὼν ἀπεστάλη.) Lat. Producere. Parrhasius in Face Crit. 1, 755." Valck. Mss. " Toup. Emendd. 1, 218. (e Suida v. Λογγῖνος affereus, * Ἐπισύχνως ἐνδιατρώμενος ταῖς κληζομέναις Πηγαῖς ἠγγέλθη τούτῳ παρὰ τῶν προαγωγευόντων, ὡς εὐπρεπεῖς λίαν εἰσὶν αἱ γυναῖκες.) Visconti Inscr. Triop. 67." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 11, 66. Ἀ μάτηρ ἀδικεῖ μ' ὅτι οὐ μαστροπεύει μοι.—Ἄλλως,—ὅτι ἡ μήτηρ μου ἀδικεῖ με, μὴ προαγωγεύουσα τὴν ἐμὴν ἐρωμένην πρὸς ἐμέ. Justin. M. 70. d. Cass. Dio 462, 54. Καὶ προσέτι καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ διαβάλλειν ἐπεχείρησε, τοσαύτῃ ἀσελγείᾳ καὶ ἀκαθαρσίᾳ παρὰ πάντα τὸν βίον χρώμενος, ὥστε μηδὲ τῶν συγγενεστάτων ἀπέχεσθαι, ἀλλὰ τήν τε γυναῖκα προαγωγεύειν, καὶ τὴν θυγατέρα μοιχεύειν.]

Προαγωγεία, (ἡ,) Perductio, Lenocinium, προαγωγή. Cicero introductiones mulierum atque adolescentulorum nobilium appellavit προαγωγείας, Ep. ad Att. 1, (16.) Spartianus voce Græca usus est, et ante eum Sueton., ita scribens in Nerone (28.) Super ingenuorum proagogia, et nuptarum concubinatus, Vestali virgini Rubriæ vim intulit. Ubi Proagogia est a nominativo singulari Proagogium; sed ego Proagogias reponendum puto, addita litera s in fine, quæ facile omitti potuit. Alioqui certe προαγωγεῖον potius esset Locus in quo fierent hujusmodi perductiones. [Casaub. edidit Pædagogia, nihilque annotavit. " Προαγώγιον, Stuprum, Perductio, a Gr. v. * προαγωγεῖν, (sed nullum talis vocis vestigium ap. Græcos reperiri potest, qui προαγωγεύειν semper dicunt,) quod Latini Perducere dicunt, i. e. Lenocinari, Lenocinium facere. Laudatur Suet. Nerone 28. sed totum hoc est ab Egnatii ingenio: lectio vera est Pædagogia." Gesner. Thes. L. L. " Pædagogium, παιδαγωγεῖον, Locus in domicilio, in quo pueri servi commorantur et custodiuntur, educanturque, et ad elegantiam atque urbanitatem formantur. Plin. Ep. 7, 27. Puer in pædagogio mistus pluribus dormiebat. Suet. Ner. 28. Ingenuorum pædagogia. Non ipsa

Pædagogia per se turpitudinem indicant, sed in Nerone reprehenditur, quod in pædagogiis habuerit ingenuos, quibus ad libidinem abuteretur. Nempe ponuntur Pædagogia pro Pædagogianis, (Ammian. Marc. 26, 17. 29, 18.) i. Pueris, qui in Pædagogiis educantur. Sic Plin. 33, 3, 12. de cultu auri et margaritarum: Honestius viri pædagogiis id damus, balineasque dives puerorum forma convertit. Qui in balineis lavantur, eos advertit, iis admirationem injicit, cultus pretiosus puerorum dominum suum in publicas balneas comitantium. Idem 33, 12, 54. Jam vero pædagogia ad transitum virilitatis custodiantur argento, i. Argenteis fibulis comprimantur illorum pudenda, ne immatura libidine vocem et vigorem ac robur perdant. Etiam hic Pædagogia, ut Ministeria, Servitia, Conciones etc. Ipsos homines significat, qui sunt in Pædagogio." Idem. "Προαγωγεία, Lenocinium, Perductio. Symp. 4, 61. vocatur τέχνη et ἀκόλουθος τῆς μαστροπείας." Lex. Xenoph. Æschines c. Timarch. 40. Καὶ τίνα ἕτερον νόμον ἔθηκε, φύλακα τῶν ἡμετέρων παίδων; τὸν τῆς προαγωγείας, τὰ μέγιστα ἐπιτίμια ἐπιγράψας, Ἐάν τις ἐλεύθερον παῖδα ἢ γυναῖκα προαγωγεύσῃ. " Eust. 430. Προαγωγείαν τε γὰρ καταλέγει τῆς Κύπριδος, καὶ ψεκτὴν φιλανδρίαν αὐτῆς ὑπολαλεῖ τὴν ἐπὶ τοῖς βαρβάροις Τρωσί. Plato Theæt. 150(=64. T. 2. Ed. Bip.) Οὐ γὰρ, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀδικόν τε καὶ ἄτεχνον συναγωγὴν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, ᾗ δὴ προαγωγεῖα ὄνομα, φεύγουσι καὶ τὴν προμνηστικὴν, ἅτε σεμναὶ οὖσαι, αἱ μαῖαι, φοβούμεναι, μὴ εἰς ἐκείνην τὴν αἰτίαν διὰ ταύτην ἐμπέσωσιν." Scott. App. ad Thes. Aristot. Eth. 5, 3. Τῶν δ' ἀκουσίων τὰ μὲν λαθραῖα, οἷον κλοπὴ, μοιχεία, φαρμακεία, προαγωγεία, (in Eud. προαγωγὴ,) * δουλαπατεία, δολοφονία, ψευδομαρτυρία. Noster in Δουλαπατία habet δουλαπαρία pro δουλαπατεία. Sed forma δουλαπαρία recentioribus relinquenda est.]

Προαγωγία etiam legitur ap. J. Poll. [in Προαγωγὸς citatum,] et Suidam, [sed ap. hunc sine interpretatione. Kuster. :—" Forte scripserat προαγωγεία."] Quæ scriptura si mendo caret, erit a προσαγωγὸς, ut a παιδαγωγὸς fit παιδαγωγία. [Imo προαγωγία formatum est a προαγωγεία, ut * Πυθαγόριος a * Πυθαγόρειος, olim a nobis 267. c. sine causa suspectum. Phot. Ἰταλιώτης· Πυθαγόριος, ἐκεῖ γὰρ διέτριβεν. Etym. Gud. Δυάς· παρὰ τὸ δίεῖναι καὶ διαπορεύεσθαι. Πρώτη γὰρ ἡ δυὰς * διχώρισεν ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς μονάδος. Τῆς γὰρ μονάδος ἕνωσιν δηλούσης, ἡ δυὰς * διχωρισμὸν δηλοῖ. Διὸ καὶ * τόλμαν αὐτὴν οἱ Πυθαγόριοι καλοῦσιν, ὡς τολμήσασαν ἐκστῆναι τῆς μονάδος καὶ ἀποφράδος, ὡς ἐπὶ κακῷ λαμβανόμενον. Διὸ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τὸν δύο ἀποστρεφόμενον, κατ' ἀντίφρασιν αὐτὸν ὀνομάζουσι σεκοῦνδον, ὃ σημαίνει τὸν αἴσιον, ὡς ἀπαίσιον αὐτὸν ὄντα. Cf. Etym. M. Δυάς· ——, ἢ παρὰ τὸ διεῖναι, (" melius et evidentius διΐέναι, In duas partes ire," Sylb. omnino recte,) μόνη γὰρ πρώτη ἡ δυὰς διΐσταται ἀπὸ τῆς μονάδος, ὅθεν οἱ Πυθαγόρειοι τόλμαν αὐτὴν εἶπον. Πυθαγόριος quoque legitur in Sozom. H. E. 1, 12. p. 342. Φίλων δὲ ὁ Πυθαγόριος. " Πυθαγόρειος, in Cod. Fuketiano scriptum est Πυθαγόριος. Atque ita semper in optimis exemplaribus hoc vocab. scriptum inveni." Vales. Scilicet recentiores multa nomina ὑποχοριστικῶς efferebant, quæ veteres παραγωγικῶς enuntiabant. Vide Salmas. ap. nos supra cccliv. a. " Προαγωγεῖας ἔγκλημα, 913, 12. alias προαγωγία." Reimar. Ind. in Cass. Dion. Plut. Sympos. 2, 1. Ἀντίστροφον οὖν ἔοικε γένος εἶναι εἰρωνείας τὸ περὶ τοὺς ἐπαίνους, ᾧ καὶ Σωκράτης ἐχρήσατο, τὸ Ἀντισθένους τὸ φιλοπονὸν καὶ συναγωγὸν ἀνθρώπων εἰς εὔνοιαν, μαστρωπείαν καὶ * συναγωγίαν καὶ ἀγωγίαν ὀνομάσας. " Συναγωγίαν καὶ ἀγωγίαν, forte προαγωγείαν, nec aliud præterea, scripsit Plut., ut auctor dicti Xenoph. Sympos. 4, 61, 62." Wyttenb. idque recte, nostro saltem judicio. Illud συναγωγίαν, quod glossam sapit, ortum habuit e præc. v. συναγωγόν. Συναγωγίαν καὶ προαγωγίαν corrigit Toup. Emendd. 4, 301. Vox προαγωγία extat et in Maximi Schol. ad Dionys. Areop., cujus verba in Προαγωγὸς dedimus.]

[* Προαγώγιον. " Plato Philebo p. 171. Ed. Bas. Κανόνι γὰρ, οἶμαι, καὶ τόρνῳ χρῆται (ἡ τεκτονικὴ) καὶ διαβήτῃ, καὶ στάθμῃ, καὶ τινι προαγωγίῳ κεκομψευμένῳ. Hic προαγώγιον κεκομψευμένον mihi videtur omnia complecti, quæ scite et ingeniose excogitata sunt ad promovendam operam fabrilem." Seager. Mss. Vera lectio est προσαγωγίῳ. Vide notanda in Προσαγώγιον.]

[* Προαγωγεῖον, i. q. ματρυλλεῖον, et πορνεῖον. Sic leg. in J. Poll. 9, 48. cujus verba citavimus in Ἀγωγεῖον. Ut in Plutarcho ἀγωγίαν Librariorum socordia pro προαγωγίαν legitur, sic h. l. ἀγωγεῖα pro προαγωγεῖα, etsi a Kuhnio receptum, et a Passowio in Symbolis ad Schneideri Lex., quæ in Beckii Actis Societ. Philol. Lips. 1. p. 95. extant, sine corruptelæ suspicione allatum.]

[* " Προακτέον, Arrian." Wakef. Mss.]

" Προακτικὸν, Hesychio προβαῖνον, Progrediens, " Procedens, ab ea τοῦ προάγειν significatione, quæ " ponitur pro Præco, et præcedo."

[* Συμπροάγω, Una procedo. Plut. 4, 526. Καὶ παραφυλάξαντες λελουμένον, ἀπήντησαν καὶ ἡσπάσαντο, καὶ συμπροῆγον ἅμα διαλεγόμενοι, καὶ παίζοντες ὡς πρὸς συνήθη καὶ νέον. " Dionys. H. 2, 312." Scott. App. ad Thes. " Hierocl. 14." Wakef. Mss.]

Προσάγω, Adduco, Admoveo, cui opponitur ἀπάγω. Aristot. Probl. 31. Ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει, ἂν τι βούληται ἰδεῖν, ὁδὲ πόρρω ἀπάγει. Luc. Προσάγουσι τῷ βωμῷ, Aræ admovent. In VV. LL. citatur προσάγομαι ex Aristot. in eadem signif., videlicet pro Admoveo. Item Offero. ut Aristoph. Pl. (596.) δεῖπνον κατὰ μῆνα προσάγειν, [hodie legitur ἀποπέμπειν, v. T. H. et Brunck.] Luc. Caucaso, Ὅταν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσι, Cum vobis offerunt. Sunt tamen qui interpretantur Adducunt. Chrysost. Τοὺς ὕμνους τῷ δεσπότῃ προσάγειν. ‖ Προσάγω, Adhibeo, Admitto. Isæus (206.) Οὔτε δούλους προσῆγεν. Xenoph. (K. Π. 1, 3, 7.) Προσάγειν τοὺς δεομένους τιμὴν ἔχων, Qui admissionibus præfectus erat. [" Προσάγω, Adduco s. Admitto ad regem. Hist. 4, 5, 6. Πρεσβεῖαι—Φάρακες παρεστηκότος αὐτοῖς, ὅπως προσαγάγοι ad Agesilaum. Cum dat., K. Π. 1, 4, 24. Ἀφελκύσαντες οἱ ἐπὶ τοῦτο ταχθέντες προσήγαγον τῷ Ἀστυάγει. Hist. 3, 4, 8. Hutch. cum talibus locis comparat 1 Petr. 3, 18. et Ephes. 2, 18. Cf. Raphel. ad Rom. 5, 2." Lex. Xenoph. Vide Schleusner. infra.]

Προσάγω, Injungo, Impono. Aristot. Œcon. de servis loquens, Ἀναγκαῖον καὶ παρασκευασάμενον τρέφειν οἷς τὰ ἐλευθέρια τῶν ἔργων προσακτέον. Ap. Herod. autem προσάγειν ὅρκους, Deferre jusjurandum, Jurejurando adigere. ‖ Προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, s. εἰσφέρειν, Referre ad populum, Bud. ex Aristot. Vide Comm. 381.

Προσάγω, neutraliter positum, Accedo, Prope accedo, Appropinquo. Plut. Galba, Προσῆγον ἑσπασμένοις τοῖς ξίφεσιν. Idem. in Pol. Præc. Καὶ προσάγουσι δι' ἁπάτης τοῖς βασιλεῦσι, Obrepunt regibus, Captiose insinuantur ap. reges. Idem in Pompeio, Ἀληθείᾳ δὲ τοῖς τεσσαράκοντα ἔτεσι προσῆγεν, Proximus erat quadraginta annis, Bud. Interdum cum πρὸς in hac signif., ut ap. Hippocr. Πρὸς δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν προσάγουσι. Hac in signif. passivam etiam vocem posuit Gregor., Ἵνα μᾶλλον προσάγωνται τῇ ἀληθείᾳ, accedant ad veritatem, Bud. [Plut. Marcello 29. Καὶ προσῆγεν ἅρας ἐγγυτέρω τὴν δύναμιν: de Socr. Genio 8, 322. Κἀκεῖνος, ὡς εἶδεν ἡμᾶς προσέχοντας αὐτῷ, ἀπὸ τῆς θύρας ἡσυχῇ προσῆγε: Galba 9. Οὕτω δὲ προσάγων ὁ Νυμφίδιος ἐγγυτέρω ταῖς ἐλπίσιν.]

Προσάγομαι, Ad me attraho. Plat. in princ. lib. 5. de Rep. Καὶ λαβόμενος αὐτοῦ ἄνωθεν παρὰ τὸν ὦμον, ἐκεῖνόν τε προσηγάγετο, etc. ‖ Item Ascisco, προσκτῶμαι, Hesych. Item, Allicio, Concilio. Isocr. Plataico, Εἰ δὲ μὴ, τί λέγοντες, ἦν πάλιν γένηται πόλεμος, ἀξιώσετε προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας; Asciscere. Fortasse pro προσάγεσθαι συμμάχους, ut etiam loquuntur. Idem, Καὶ τοῖς μὲν κατὰ σύνεσιν προέχουσι φθονοῦμεν, ἢν μὴ τῷ ποιεῖν ἡμᾶς εὖ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν προσάγωνται, Concilient, Demereantur. Idem, Παρὰ μὲν τῶν ἐκπλασθαι, τοὺς δὲ ταῖς ἄλλαις θεραπείαις προσάγεσθαι, Perlicere. Citatur et προσάγω hac in signif., e Plut. in Poplicola, Ἐμμελῶς προσάγω φοβερὸν ἄνδρα. At προσάγεσθαι ἔθνη πολέμῳ, Eidem in Rom.

videtur esse προσκτᾶσθαι, quo Hesych. interpretatur hoc verbum, ut modo dictum est. ‖ Προσάγομαι τροφὴν pro Cibum capio, citatur ex Aristot. in Probl. [Plut. 6, 382. dixit βρώσεις ἀθέσμους προσάγεσθαι, Cibis illicitis vesci, et 6, 608. Καὶ γὰρ ἡ τροφὴ λιμοῦ φάρμακον προσάγεται, Cibus ut remedium famis sumitur.]

[" Προσάγω, Adduco exercitum, ubi sæpe omittitur τὸ στράτευμα. K. Π. 5, 4, 20. Οὐ τὸ αὐτό ἐστι προσάγειν καὶ παράγειν· προσάγουσι γὰρ ἅπαντες adversus hostem. K. A. 4, 6, 14. Ὅπως ὡς μάλιστα δοκοίη ταύτῃ προσάξειν. Hist. 3, 5, 15. Παυσάνιας οὐ προσῆγεν, οὐδὲ ἐμάχετο. C. G. Kuhn. ad Ælian. V. H. 3, 1. legi jubet προῆγεν. Cum dat., K. Π. 5, 2, 15. p. 286. Οὔτε προσάγοντα τολεμίοις,—οὔτ' ἀπάγοντα. Leuncl. et Wels. πρὸς πολεμίους. Cum ἐπὶ, K. A. 4, 8, 9. Ἦν ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι προσάγωμεν. Cum πρὸς, K. Π. 1, 6, 19. p. 82. Πρὸς πολεμίους προσάγειν: 5, 4, 20. Πρὸς αὐτὸ τὸ τεῖχος προσήγαγον: K. A. 5, 2, 7. Προσαγαγὼν πρὸς τὴν χαράδραν. Hist. 6, 5, 39. Addito acc. K. Π. 5, 3, 8. Τὰ ἔξωθεν σοῦ ἰσχυρότερα προσάγοντος, Copias plures et fortiores. Hist. 1, 2, 4. Προσῆγε δύο στρατόπεδα, Bipartitum exercitum: 7, 5, 23. Τὸ στράτευμα, mangg. τῷ στρατεύματι,—προσῆγε. De Præf. Eq. 8, 12, 13. In his omnibus προσάγειν dicitur imperator. Adduco captivos et pecus. K. Π. 3, 2, 6. Προσάγουσι τῷ Κύρῳ τοὺς αἰχμαλώτους δεδεμένους: 4, 3. 1. Ἁρμαμάξας γυναικῶν,—καὶ ταύτας εἰληφότες προσῆγον: 4, 5, 15. Ἵπποι προσάγονται: 5, 2, 1. Βοῦς καὶ—πρόβατα ὑπὸ τὰ ἑρύματα προσηγμένα: 5, 4, 7. Adduco vades. K. Π. 6, 2, 11. p. 374. Γνωστῆρας ἐμοὶ πρυσαγαγὼν καὶ ἐγγυητάς. Ad hostes mitto. Hist. 6, 5, 42. Πολλοὺς, nempe speculatores, προσάγειν,—πολλὴ ἀφροσύνη. Paulo ante est ἔπεμψε σκοπούς. Admoveo. K. Π. 1, 3, 4. Προσήγαγεν αὐτῷ παροψίδας καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα. Hist. 2, 4, 18. Τὰς μηχανὰς προσάγειν urbem versus. Apporto, Adveho. K. Π. 5, 2, 2. Εἴ τι βρωτὸν, πάντα ἱκανὰ προσῆγον. Πο. 4, 18. Τὰ προσαχθέντα πρίασθαι, Venum advecta. Affero, Incutio. K. A. 4, 1, 17. Μάλα πολλῶν φόβων προσαγομένων. Agitur de tormentorum terroribus. Adorior, Invado. De militibus, K. A. 1, 10, 6. Ἐδεισαν μὴ προσάγοιεν πρὸς τὸ κέρας. Προσάγομαι, Ad se adduco. De R. E. 1, 12. 9, 8. Οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾷν, ἀλλ' ἡρεμαίως προσάγεσθαι equum τῷ χαλινῷ. Ad se allicere. Vide Dorv. ad Char. 203. (Προσαγόμενος αὐτὸν καταφίλησεν,) qui verbum proprium esse ait in osculis. Et sic est non solum in Theophr. Char. 5, 2. (Τὰ παιδία προσαγαγόμενος φιλῆσαι, pro quo Lucian. Dial. Deor. 5, 215. ap. Dorv. dixit, Ἐπισπασαμένους φιλῆσαι,) sed etiam K. Π. 8, 4, 12. Χρυσάνταν ἐφίλησε προσαγαγόμενος, Blande ad se attractum. Similiter K. Π. 7, 5, 15. Προτείνων ὁ Κῦρος τὴν χεῖρα, προσήγετο αὐτούς. (Vide infra 984. b.) Ad suas partes traho. Hist. 6, 1, 4. p. 359. Ἑκόντας μᾶλλον ἢ ἄκοντας προσαγαγέσθαι. Sibi concilio. Vide J. Poll. 4, 29. (infra citandum.) Mem. 3, 4, 9. Συμμάχους καὶ βοηθοὺς προσάγεσθαι. Ditioni suæ adjicio, nempe vel armis vel oratione. Vide Wessel. ad Diod. S. 2, 30. Ages. 1, 20. Οὐ βίᾳ χειροῦσθαι τοὺς ἐναντίους, ἀλλὰ πρᾳότητι προσάγεσθαι: §. 22. Ὁπόσας πόλεις προσαγάγοιτο. Hist. 4, 8, 30. 5, 2, 12. p. 298. In se converto. Sympos. 1, 9. Ὥσπερ φέγγος—πάντων προσάγεται τὰ ἥμματα, οὕτω τὰ κάλλος πάντων εἶλκε τὰς ὄψεις πρὸς αὑτόν. Sibi importo. Πο. 1, 7. Mercator Πᾶσιν ἀνέμοις προσάγεται ὧν δεῖται, καὶ ἀποπέμπεται." Lex. Xenoph. " Προσάγω, τὸν παῖδα, Adduco, 15, 32, 3. τὸν κῆρυκα, 18, 29, 8. 6, 20, 4. etc. Αἱ πόλεις κακοπαθοῦσαι, δυσχερῶς προσῆγον. τὰς εἰσφορὰς, 5, 30, 5. n. ubi vett. nonnulli Codd. προσῆγον πρὸς τὰς εἰσφορὰς, nescio an pro προσεῖχον, προσάγειν ἔργα, μηχανὰς, μηχανήματα, Admoveo opera, turres, et machinas oppugnandæ urbi, 1, 42, 8. 3, 118, 4. 5, 4, 2. πρὸς τὴν ἄκραν, 5, 99, 10. etc. προσάγειν τοῖς τόποις, sc. ταῖς ναυσὶ, aut τὰς νῆας, Navibus accedere ad loca, 1, 54, 5. 1, 46, 9. Vulgatum προάγοντας, 11, 1, 2. n. in προσάγοντας cum uno Cod. Paris. est mutandum; et est ibi προσάγειν, Ducere in hostem, Signa inferre, Instructa acie obviam ire hosti, sicut 10, 39, 6. n. Vicissim προσάγειν perperam passim pro προάγειν dabant libri veluti 2, 65, 1. n. Προσάγειν ἕξιν, φιλοτιμίαν, Adhibere usum, studium; hinc προσακτέον τὴν ἕξιν, Adhibendus usus, 10, 47, 11. et, Παυταχόθεν προσαγομένης τῆς φιλοτιμίας, 22, 12, 13. Sed eadem notione in medio etiam usurpatur hoc verbum, Προσαγόμενος τὸν χρόνον καὶ τὸν πόνον, Postquam et tempus et laborem adhibuisset, attulisset rebus administrandis, 26, 6, 14. n. Præterea in medio προσάγεσθαί τινα est Ad se vocare, Ad se adduci jubere. Τοὺς παῖδας καθ' ἕνα προσαγόμενος καὶ καταψήσας, 10, 18, 3. πόλιν, Ad suas partes perducere, 4, 1, 7. Sic, Τὰς μὲν πόλεις προσήγετο, πλείστας δὲ κατὰ κράτος ἐξῆρει, 1, 76, 10. ubi corrigenda versio, Urbes alias persuadendo ad deditionem permovit. Sic et in præt. pass. significatione medii, Προσηγμένον τὰς πόλεις ταῖς ἐπαγγελίαις, 5, 108, 2." Lex. Polyb. " Προσάγω, 1. proprie transitive, Adduco, Produco, Admoveo, Appropinquare facio aut jubeo. Luc. 9, 41. Προσάγαγε ὧδε τὸν υἱόν σου, Adduc. Act. 16, 20. Καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς, Pertrahentes, i. q. v. 19. εἵλκυσαν πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Hesych. Προσάγει· προσφέρει. Ælian. V. H. 3, 16. Μηχανὰς προσάγων. Xenoph. de Præf. Eq. 8, 12, 13. 2. Metaphorice, Aditum ad aliquem paro alicui, Facio alicui copiam libere aliquem adeundi. 1 Petr. 3, 18. ubi Christus dicitur mortuus esse ad expianda peccata nostra, Ἵνα ἡμᾶς προσαγάγῃ τῷ θεῷ, Ut nobis aditum ad Deum pararet et copiam faceret Deum libere, ut liberi parentes, adeundi, h. e. Ut nobis benevolentiam et favorem divinum conciliaret. Cf. Προσαγωγή. 3. Intransitive, Appropinquo, Accedo propius, ita ut omissum sit ἑαυτόν. Act. 27, 27. Κατὰ μέσον τῆς νυκτὸς ὑπενόουν οἱ ναῦται προσάγειν τινὰ αὐτοῖς χώραν, Media nocte intellexerunt nautæ, sibi appropinquare aliquam regionem, h. e. per hypallagen, Se appropinquare alicui regioni. Dan. 8, 7. Εἶδον αὐτὸν προσάγοντα, Theodot. φθάνοντα, πρὸς τὸν κριόν. Jos. 3, 9. Προσαγάγετε, sc. ἑαυτοὺς, ὧδε, Accedite. Jerem. 46, 13. Προσαγάγετε, sc. ἑαυτοὺς, εἰς πόλεμον. 1 Sam. 9, 18. Jes. 34, 1. Hesych. Προσάγει· προσέρχεται. Cf. Wetsten. N. T. 2, 645. Sæpius in N. T. non legitur." Schleusner. Lex. in N. T. 3 Reg. 20, 29. Προσήγαγεν ὁ πόλεμος, Accedebat. " Προσάγω, Adduco, ut τοὺς πρέσβεις, sc. πρὸς τὸν δῆμον, 234. συκοφαντίαν τοῖς πράγμασιν, 372. Ἐπὶ τοῖς στεφάνοις δὲ, οὓς κατέκοπτεν, οὐχὶ προσήγαγε, i. e. Adhibuit, προσεγράψατο, Ascribi curavit, ut paulo post, aut προσέγραψεν, ut paulo ante, ταὐτὸ δίκαιον, 615. προσάγειν ἱερεῖον, sc. πρὸς τὸν βωμὸν, 1385. (Cf. J. Poll. et Biel. infra.) Accedo. Ὁρᾶτε τὰ πράγματα ἐγγυτέρω προσάγοντα, i. e. προσιόντα. In passivo, Μή τῳ προσῦχθαι, Nulla re pati vos adduci, 1454. In medio, Τούτῳ προσαγόμενον, Hoc ad se allicientem, sibi adjungentem, 19. pen. Κρῖναι, τί τῶν πραγμάτων ἐξ ὁμιλίας δυνατὸν προσαγαγέσθαι, καὶ τί βίᾳ προσδεῖται, 1466. Προσαγομένων, sc. σὲ, ἁπάντων ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν συνηθείας, 1466." Reisk. Ind. Gr.]

[Προσάγειν ἔργον, " Herodoteum loquendi genus a rebus bellicis petitum, Opus (ad rem peragendam) admoveo, Opus aliquod exequor, Rem aliquam perago. Ταῦτά τε ἅμα ἠγόρευε, καὶ τὸ ἔργον προσῆγε, 9, 92. Hæc autem simul dicebat, et opus (ad eas) admovebat, i. e. Ita locutus rem pariter exequi cœpit." Æm. Port. Lex. Ionic.]

[" Προσάγω, Accedo. Diod. S. 2, 301. 426. 455. ad 530. Dionys. H. 2, 1061. Anton. Lib. 22. Xenoph. Cyr. 215. ubi errat Zeun. Plut. Mor. 1, 969. Προσάγω, ad Anton. Lib. 225. Bibl. Crit. 2, 1. p. 9. Dorv. ad Char. 324. Valck. ad Moschum 375. Brunck. ad Androm. p. 137. Pierson. Veris. 71. Act. Traj. 1, 246. Valck. Oratt. 365. ad Hippol. p. 190. b. Xenoph. Eph. 107. ad Char. 256. 455. 537. 554. ad Diod. S. 1, 241. 431. ad Phalar. 321. Wakef. Ion. 671. Jacobs. Anim. 41. Posidipp. 2. Wakef. S. C. 4, 183. Georg. p. 26. Villois. ad Long. 299. ad Lucian. 1, 811. 840. Argum. Acharn. Charit. 639. Act. med. Kuster. V. M. 35. Med. ad Diod. S. 2, 30. 61. ad Lucian. 1, 793. ad Diod. S. 2, 292. Diod. S. 2, 499.

Conf. cum προάγω, ad Diod. S. 1, 683. (vide Προάγω.) Πόραγ', Age, Theocr. 1, 62. 15, 78. ('Ποτάγω, Dorice pro προσάγω, unde πόραγε. Adesdum.' H. St. Vide Gregor. Cor. 193.) De aor. 1. v. ad Thom. M. 46. Προσῆξα, Abresch. Lect. Aristæn. 286. Valck. ad Xenoph. Mem. 249. Προσάγομαι, Allicio, Concilio, Toup. ad Longin. 300. Valck. ad Herod. 187. 406. Προσάγομαι εἰς εὔνοιαν, Schweigh. Emendd. in Suid. 22. Dorv. ad Char. 323." Schæf. Mss.]

[Προσάγω, Offero. "Num. 6, 12. Προσάξει ἀμνὸν, Offeret agnum. Mal. 1, 11. Ἐν παντὶ τόπῳ θυμίαμα προσάγεται, In omni loco suffitus offertur. Lev. 6, 38. Ὁ ἱερεὺς ὁ προσάγων ὁλοκαύτωμα ἀνθρώπου, Offerens holocaustum hominis. Lev. 10, 19. Προσαγηόχασι τὰ περὶ τῆς ἁμαρτίας, Obtulerunt sacrificia pro peccatis. Hes. (et Zonar.) Προσαγηόχασι· προσήγαγον. (Hes. Προσενηνόχασι· προσαγηόχασι.) Ita etiam in Glossis in Octat. et in Lex. Cyrilli Ms. Brem. nisi quod vitiose scribatur in illis προσαγιόχασι, et in hoc προσαγειόχασιν, et in hoc præterea addatur προσήνεγκαν." Biel. Thes.] "Προσαγηόχασι, Attice pro προ- B "σήχασι, Adduxerunt, a προσάγω." [J. Poll. 1, 26. Θύειν θεοῖς, ἱερουργεῖν, ἱεροποιεῖν, βουθυτεῖν, ἑκατόμβην προσάγειν, θυηπολεῖν: 27. ἱερεῖα προσάγειν τοῖς βωμοῖς. Cf. Demosth. supra. "Phrases sunt in Levitico pervulgatæ, προσάγειν δῶρα τῷ Κυρίῳ, et προσφέρειν δῶρα." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 485. "Προσάγω, i. q. προσφέρω, et προσαγωγὴ, i. q. προσφορά. Can. 3. et 4. Apostol. sancit, ex interpretatione Dionysii Exigui, Non offerri aliud licere ad altare, præter novas spicas, et uvas, et oleum ad luminaria, et thymiama, i. e. incensum, tempore quo sancta celebratur oblatio. In Græco est, Μὴ ἐξὸν δὲ ἔστω προσάγεσθαί τι ἕτερον πρὸς τὸ θυσιαστήριον, κ. τ. λ. Hic interpres Pontificius: Licitum autem non esto, admovere aliud quid ad altare, quam oleum in lampadem etc. Cur noluit προσάγεσθαι esse Offerri? Atqui hoc significat, idemque est, quod προσφέρεσθαι, quod etiam προσκομίζεσθαι dicitur, unde etiam προσκομιδὴ est Oblatio. Cyrill. Alex. 11. de Ador. 402." Suicer. Thes. "Soph. Trachin. 775. boves ad C altare, (ἀτὰρ τὰ κάνθ' ὁμοῦ Ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα.)" Valck. ad Scap. marg.]

[Προσάγω, Accedo, dativo personæ junctum interdum in sensu venereo dicitur, ut notet Rem habere cum uxore, Matrimonium inire. Sic v. c. Tobiæ 6, 16. sermo est de filia Raguelis, de qua dicitur, Ὅτι ἐαιμόνιον φιλεῖ αὐτὴν καὶ οὐκ ἀδικεῖ οὐδένα πλὴν τῶν προσαγόντων αὐτῇ, Amatur ipsa a Dæmone quodam, qui tantam maritos ejus lædere solet. In Vers. Hebr. Edit. P. Fagii verba, πλὴν τῶν προσαγόντων αὐτῇ, ita translata leguntur, כִּי אִם לְאִישׁ אֲשֶׁר יִתְּנוּ לָהּ, Nisi ei viro cui nuptum datur. Num huc fortasse pertinet glossa Hesych. qui προσαγόμενον exponit per ἀγαπήσαντα? (Vide Abresch. infra, qui pro ἀγαπήσαντα recte correxit ἀπαρήσαντα.) Iterum consentit Arabica dicendi consuetudo, e qua Ingredi ad uxorem is dicitur, qui cum ea rem habuit, qui jam per copulam maritalem fuit cum ea conjunctus, v. c. Coran. Sur. 4, 19. Gen. 6, 4. Ps. 51, 2. Prov. 6, 29. Cf. Εἰσέρχομαι, Εἰσπορεύομαι, et Προσπορεύομαι." D Schleusner. Lex. in V. T. Spicil. post Biel.]

[Προσάγω. "Thuc. 6, 48. Προσαγομένους τὰς πόλεις, ut 6, 47. Τῶν ἄλλων τινὰ πόλεων προσαγαγέσθαι. Recte Schol. χειρωσαμένους, etsi aliter sit visum V. D. in Anuot. Nec enim χειρώσασθαι Subjugationem modo hostilem notat, sed Quacunque etiam ratione suas in partes pertrahere. Ælian. V. H. 4, 9. Οὕτως (Plato τοὺς ἀγνῶτας) ἐχειρώσατο καὶ ἀνεδήσατο τῇ συνουσίᾳ etc.: 14, 49. Aristid. 1, 403. 409. 468. 537. 3, 701. et Suid." Abresch. Dilue. Thuc. 616. "Thuc. viii, 106. Προσαγαγόμενοι τὰ ναυάγια, recte Schol. expl. ἰδιωσάμενοι, i. e. Potiti, κρατήσαντες τῶν ναυαγίων, ut iv, 14. et ἐκπρατεῖν τῶν ναυαγίων Herodot. viii, 18. Hesych. προσάγεσθαι· προσκτήσασθαι. (Vide Nostrum supra.) Alibi ἀνελέσθαι et ἀνελκῦσαι τὰ ναυάγια, ut i, 54. et vii, 23. Differre duo posteriora videntur a κρατεῖν et προσάγεσθαι, atque hæc de victoria plena ac minime dubia dici, ἀνελέσθαι autem et ἀνελκῦσαι τὰ ναυάγια de victoria ancipiti. Illud quoque notes προσάγεσθαι de rebus animatis A longe usitatius dici, quam inanimatis, uti h. l. et ap. Themist. Or. viii. p. 112. d. "Ὅσῳπερ ἐλάττω προσάγηται βασιλεὺς, τοσούτῳ πλείω δωρεῖται, quod prius dixerat λαμβάνειν et κομίζεσθαι, deinde συναγαγεῖν et συλλέγειν." Idem l. c. 813. "Thuc. iii, 43. ἀκάτῃ προσάγεσθαι, ut 3, 33. παράγειν, et 42. προσάγεσθαι, non addito ἀκάτῃ: quod Cleo 40. dixerat οἴκτῳ καὶ ἐπιεικείᾳ ἁμαρτάνειν, id 48. οἴκτῳ καὶ ἐπιεικείᾳ προσάγεσθαι: hinc emendandus videtur Hesych. Προσαγόμενον· ἀγαπήσαντα, προσκτησάμενον, et leg. ἀκατήσαντα." Idem l. c. 318. "L. ἀκατήσαντα, vel καταικτήσαντα, v. Strab. 440. Xenoph. K. A. p. 13." Wakef. ad marg. Suid.: Προσάγειν· ἀντὶ τοῦ οἰκειοῦσθαι, ἰδιοποιεῖσθαι. Ὁ δὲ ἐμήνυε διὰ τῶν πρέσβεων, ὡς προσάγοιτο μὲν τὰ ἔθνη χρήμασι καὶ δώροις, καταγγέλλοι δὲ κοινὰ τὰ κερδαλέα τὰ ἀπὸ τοῦ πολέμου. J. Poll. 4, 27. Τὸν δῆμον παραιτήσασθαι, οἰκειώσασθαι, προσαγαγέσθαι: 29. Συμμάχους προσαγαγέσθαι, συμμάχους προαγαγεσθαι, (dele ista, συμμάχους προαγαγέσθαι, sermo enim est de sociis conciliandis,) οὐκ ὄντας κατακτήσασθαι, τοὺς ὄντας βεβαιώσασθαι: 8, 150. Ἐξιλιώσατο, προσηγάγετο, ὑπηγάγετο, κατεκτήσατο, κατηγωνίσατο. "Isocr. 86. c. Προσῆκται ad suam amicitiam. Plato de LL. 3, 695. d. Χρήμασι καὶ δωρεαῖς τὸν Περσῶν δῆμον προσαγόμενος. Emend. Isocr. 217. a." Valck. ad Scap. marg.]

[Προσάγω. J. Poll. 1, 167. Προσήγαγον μηχανὰς, μηχανὰς προσέρρηξαν: 216. de equo, Εἰκοις δ' ἂν, ὅτι ταχέως τὰ ἔμπροσθεν σκέλη αἴρει, τὰ δὲ ὄπισθεν προσάγεται, Sibi attrahat. Suid. Προσηγάγον· ἀντὶ τοῦ περιεπλέξω, παρὰ σεαυτὸν ἔλαβες. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν (141.) Οὐκ ἔνυσα, οὐ προσεῖπας, οὐ προσηγάγου. Ἀντὶ τοῦ πρὸς ἑαυτὸν ἔλαβες εἰς συνουσίαν. Schol. ibi: Προσηγάγου δέ, ἀντὶ τοῦ, πρὸς ἑαυτὸν ἔλαβες εἰς συνουσίαν. Vide supra 981. c. Phot.: Προσηγμένον ὑψηλὸν, τιμιώτατον. "Loco προσηγμένον f. l. προσήνεον, aut προσήνεμον, quod Hes. per ὑψηλὸν et τίμιον interpretatus est. Posset etiam scribi προσηρμένον, quod propius ad lectionem impressam accederet." Schleusner. Hermanni Libellus de Constr. Verb. 360. Προσάγει· τὸ οἰκειοῦται, καὶ προσφέρει ἕτερον, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς καὶ Λιβάνιος· Πρόσαγε δὲ (l. δὴ) πᾶσαν μὲν πεῖραν, πάσας δὲ δεήσεις τῷ πατρί. Καὶ προσάγει, τὸ προσέρχεται, ἀμετάβατον. Quæ verba exscripsit Phavor.: Προσάγει· τὸ οἰκειοῦται, καὶ προσφέρει ἕτερον, δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται, οἷον· Πρόσαγε δὴ πᾶσαν μὲν πεῖραν, πάσας δὲ δεήσεις τῷ πατρί. Καὶ προσάγει, τὸ προέρχεται (προσέρχ.) ἀμεταβάτως. Tittmanni Technoll. Mss.: Προσάγω· τὸ προσφέρω, προσάγομαι δέ τινα, ἀντὶ τοῦ ἕλκω. Etiam hæc exscripsit idem Phavor.: Προσάγεταί τίς τινα· ἡγοῦν ἕλκει, προσάγομαί τινα, ἀντὶ τοῦ ἕλκω. Προσάγω, τὸ προσφέρω. Προσάγει· προσκομίζει.]

[Προσάγω. Aristæn. 2, 10. Ὁ δὲ κυνηγέτης εἰ τῇ πηγῇ προσῆψε τὴν χεῖρα, διεκέχυτο ἂν ὁ πυθόμενος. "Etsi nulla hic Interpretes tetigerit mendi suspicio, tamen vix dubito, scriptum fuisse προσῆξε, cujus temporis probitatem ostendimus alibi. Quin ipse Noster illico iterum v. 19. non refugit, Κἂν τὴν χεῖρα προσάξω. Tolerari utcunque fortasse posset, si legeretur, εἰ τὴν πηγὴν προσῆψε τῇ χειρὶ, et haud dubie bonum foret, si dare ei libuisset, εἰ τῆς πηγῆς προσήψατο τῇ χειρί. Supra 1, 22. Τὴν ἑαυτῆς περίληπτε δεξιὰν, ᾗ προσήψατο τοῦ μειρακίου. Eurip. Heruel. 652. εἰ τούτων προσθίξεις χειρὶ, et ita passim. Neque quidquam, opinor, præsidii invenit edita in Luciani illo Nigr. 7. Προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων, aut hoc Eurip. Erechth. 9. γνώμην προσάπτειν πρὸς πρᾶγμα. Verbum, quod substituimus, in hac phrasi haud est infrequens. Epist. 7. Εἰ δὲ τὴν χεῖρα τῷ στέρνῳ προσαγάγῃς. L. i, 9. Στόματι προσάγει τὴν χεῖρα. Liban. 23, 557. Τῇ καρδίᾳ πηδώσῃ τὴν δεξιὰν προσῆγον. Aristoph. Lys. 893. μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι, quod et προσφέρειν. Lucian. Dial. Mar. 4, 2. Ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι τὴν χεῖρα. Unde tam hujus, quam aliarum locutionum ratione, hæc duo verba ἀδιαφορεῖν, vere scribere poterat Eust. ad Il. A. p. 43 (=57,) Major dubitatio suboriri possit circa phrasin δόξαν προσάξαι et προσάψαι ap. Sozom. H. E. 5, 1. p. 591. nonnullis libris illud, aliis hoc præferentibus; nec cui primas

detulerit, aperit Vales., etsi in versione non quod editur προσάψαντα, sed alteri προσάξαντα faverit. Mihi videtur recepta lectio præferenda, etsi non ignorem, προσάγειν τινὶ δόξαν recte itidem dici." Abresch. Lect. Aristæn. 235. Nobis quidem phrasis προσάγειν τινὶ δόξαν parum Græca videtur, nec aliud sonare quam Adhibere, quod ineptissimum est. Nam προσάγειν τὴν ἕξιν, τὴν φιλοτιμίαν, τὸν χρόνον, τὸν πόνον, ap. Polyb., ut supra vidimus, est Adhibere usum, studium, tempus, laborem. "Adduco, Contraho, Pausan. 152. Ἀργεῖοι δὲ, ἅτε ἰσηγορίαν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες ἐκ παλαιστάτου, τὰ τῆς ἐξουσίας τῶν βασιλέων ἐς ἐλάχιστον προσήγαγον. Errat Kuhn. (scribens, 'Malim προήγαγον. Εἰς μέγα δυνάμεως προάγειν est Ad magnam evehere potentiam. Contrarium erit προάγειν ἐς ἐλάχιστον, Quam minimum potentiæ concedere.) Athen. 239. (e Diodori Sinopensis Epiclero:) Ἐὰν δ' ἀποπάρδῃ μετά τινος κατακείμενος, Τούτῳ προσάγων τὴν ῥῖνα δεῖτ' αὐτῷ φράσαι, Πόθεν τὸ θυμίαμα τοῦτο λαμβάνεις; Vulck. ad Scap. marg.]

[Προσάγω βίαν, βίᾳ. Diod. S. 1, 429. Τῶν δ' Ἑλλήνων βίαν προσαγόντων τοῖς ξυλίνοις τείχεσι, ubi Reg. 1. βίᾳ. "Βίαν προσαγόντων. Sic 15, 68. Προσῆγε τὴν βίαν τοῖς πολεμίοις: 12, 46. Καὶ τοὺς στρατηγοὺς ἀναγκάζειν παρὰ δύναμιν βίαν προσάγειν τῇ πόλει. Nec tamen plane absurda est altera lectio βίᾳ προσαγόντων, de qua infra c. 60. (p. 449.) Stephanus: ('Ὅσαι δ' ὑπῆρχον ἐγχώριοι, καὶ φρουρὰς ἔχουσαι Περσικὰς, βίᾳ προσάγων ἐπολιόρκει. H. l. exemplaria habent βίᾳ προσάγων, at in loco, qui est p. 310.' 12, 46. 'βίαν προσάγειν, at vero p. 318.' 12, 62. 'rursum βίᾳ προσαγόντων: ibid. et βίᾳ προσάγειν. De cujus ultimi loci lectione dubitari non potest.')" Wessel. "Προσφέρειν λόγους, 11. ducta metaphora a re bellica. Ita προσαγειν ἀνάγκην Plut. Solone. Ita Machinas, Turres admovere, admœnire Scriptt. Lat. Ita quoque Diod. S. 11. quem cum ob cetera, tum ob hoc quoque adduxi, ut una opera duobus mendis emungerem: Πλεύσας οὖν μετὰ παντὸς τοῦ στόλου πρὸς τὴν Καρίαν, τῶν παραθαλαττίων πόλεων, ὅσαι μὲν ἦσαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀφεστηκυῖαι, ταύτας παραχρῆμα συνέπεσεν, l. συνέπεισεν, ut Xenoph. (Mem. 2, 4, 6.) Τὰ μὲν συμπείθων, τὰ δὲ βιαζόμενος, ita Æschines, Lycurgus, aliique, ('Credo scripsisse Diod. συνέπεισεν, Persuasit. Id requirunt præcedentia, et firmat Συνέπεισεν ἐθελοντὶ ἀπογράφεσθαι, c. 83.' Wessel.) ἀποστῆναι τῶν Περσῶν· ὅσαι δ' ὑπῆρχον ἐγχώριοι, καὶ φρουρὰς ἔχουσαι Περσικὰς, βίᾳ προσάγων ἐπολιόρκει. Tu leges βίαν προσάγων. Ut ἀνάγκην Plut., λόγον Noster." Tayl. Ind. Gr. Lysiac., a Valck. Mss. indicatus. Dionys. Hal. A. R. 1. p. 27. Τοὺς μὲν λόγοις ἀναπείθοντα, τοὺς δὲ βίᾳ προσαγόμενον.]

[Προσάγω. "Προσάγειν παῤῥησίαν καὶ δημῶν ἀνθρώπῳ δυστυχοῦντι, 6, 253. Ἐπιδιδόναι καὶ προσάγειν ταῖς χρείαις τὴν φιλίαν, 6, 360. Τὸν ξένον ἡ ἰδέα καὶ τὸ τεχνικὸν τῶν ἀνδριάντων μετρίως προσήγετο, Non ita valde movebat, s. In admirationem rapiebat, 7, 553. Πρὸς ὃ μὴ πέφυκε, μηδ' ἥσκηται, προσάγων αὐτὸν, 9, 238. Παντὶ δόγματι, καὶ συνεδρίῳ, καὶ χάριτι, καὶ διοικήσει προσάγοντες ἡγεμονικὴν κρίσιν, 9, 245." Reisk. Ind. Gr. in Plut. Mor. Glossæ:—Προσάγω· Adhibeo, Adduco, Attulero, Appello, (Herodian. 3, 9, 17. Ἄκων προσαχθεὶς ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ταῖς—ὄχθαις, Appulsus. Cf. Lex. Polyb. supra. Appollodor. 2, 1. Προσάγων δὲ Ῥόδῳ, τὸ τῆς Αἰνδίας Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἱδρύσατο. 'Schol. Homer. προσχὼν δὲ, quod idem ap. Herod. In Oxon. προσίσχων δὲ videtur legisse Gale, ut 1, 9, 17. 18.' Heyn. Adde Athen. 474.) Προσάγω· Injungo. Προσαχθεὶς· Adductus. Προσάγομαι· Adducor, Conscisco. Προσάγωμαι (sic)· Promereor.]

[" Προσάγειν sæpe significat Pergere, Procedere, Accedere. Ælian. V. H. 3, 21. προσάγοντος τυράννου, et antea προσιόντος Πεισιστράτου: cf. 12, 51. e q. l. apparet ἑαυτὸν aut σεαυτὸν esse in hac formula supplendum. Sic sensus esset, Deficiens proportione quadam et ad mortalia pergens, accedens; sed sensus obscurior, et, si quid video, alienus. Imo προσάγειν oppositum est τῷ ἀφαιρεῖν, et est Adducere. Sed quid et cui adducit? Num τὸ θνητὸν ἐπὶ πᾶν, num Interitum affert rebus omnibus? Non placet. Imo totum h. l. sic constituo per hypallagen: Ἔτι δὲ καὶ ὅλη δι' ὅλης ἡ φύσις θεωρουμένη, εἰ καὶ κατὰ λόγον ἀπομαραίνηται, ὅμως ἀφαιροῦσα τὸ συνεχὲς ἀπὸ τῶν πρώτων καὶ τιμιωτάτων, προσάγει (τοῦτο τὸ συνεχὲς) ἐπὶ πᾶν τὸ θνητὸν etc. ut sensus efficiatur: Natura tota et omnino considerata, quamvis sensim deficere atque caduca et deterior evadere videatur, tamen æternitatem, a primis istis et cœlestibus corporibus sumtam, ad omnia adducit mortalia, omnibus affert mortalibus, eandem cum iis communicat. Tali modo idem videtur h. l. ab Ocello affirmatum, quod supra (p. 120.) e L. Περὶ Κόσμου c. 6. p. 1217. d. annotatum. Acquiescens autem in hac expositione, nec aliorum, nec alios in h. l. explicando conatus meos affercudos censui." Rudolph. ad Ocell. Lucan. 121. Ap. Hippocr. mox citandum προσαγωγὴ τῇ ἀφαίρεσει opponitur.]

[Προσάγω, Adhibeo medicamentum, verbum Medicis familiare. Oribas. de Fract. 81. Προσαχθέντος αὐτοῖς μετρίως ξηραίνοντος καὶ στύφοντος φαρμάκου. Theoph. Nonn. de Cur. Morb. T. 1. p. 150. Καὶ ἀποφλεγματίζειν, καὶ ἕρπια καὶ μασήματα προσάγειν: 166. Καὶ ὁσφραντὰ προσάγειν ὀποπάνακα, ubi Codd. A. C. et E. ἐπάγειν: 400. Τροφὴν δὲ προσάγειν τῶν αὐστηρῶν: 427. Θερμαίνεται δὲ ἐν τοῖς πυρετοῖς ἡ καρδία, διὸ καὶ τὰ ληξοπύρετα προσάγομεν αὐτῇ: 438. Καὶ χρηστὴν προσάγειν δίαιταν: 456. Καὶ σικύας * κολλητέον κατὰ μεταφρένων καὶ ῥάχεως, καὶ ἐν ἀνέσει τῶν παροξυσμῶν προσαγαγέσθω καὶ δίαιταν ῥηπτικήν. Vide et c. 171. Bernard. T. 1. p. 167. affert ex J. Chrysost. de Virg. 79. Καθάπερ γὰρ οἱ τῶν ἰατρῶν ἄριστοι καὶ προσηνεῖς, φάρμακον πικρὸν, ἢ τομὴν, ἢ καῦσιν, ἤ τι τῶν τοιούτων προσάγειν μέλλοντες, et consuli jubet Dorvillium ad Char. 537. Vide et Foës. infra.]

[Προσάγω, i. q. προσαγγέλλω et μηνύω. Clem. Alex. 597. Ἐπὰν δ' ἔμπαλιν εἴπῃ, Ὅταν διώκωσιν ὑμᾶς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, φεύγετε εἰς τὴν ἄλλην· οἰχ ὡς κακὸν τὸ διώκεσθαι παραινεῖ φεύγειν, οὐδ' ὡς θάνατον φοβουμένους, διὰ φυγῆς ἐκκλίνειν προστάττει τοῦτον, βούλεται δε ἡμᾶς μηδενὶ αἰτίους μηδὲ συναιτίους κακοῦ τινὸς γίνεσθαι, σφίσιν τε αὐτοῖς, πρὸς δὲ, καὶ τῷ διώκοντι καὶ τῷ ἀναιροῦντι· τρόπον γάρ τινα προσαγγέλλει ("Malet forte aliquis προαγγέλλει, Prænuntiat, sed προσαγγέλλει accipi potest pro Defert, quod mox dicit προσάγει ἑαυτὸν δικαστηρίῳ," Sylburg.) ἑαυτὸν περίστασθαι· ὁ δὲ παρακούων, τολμηρὸς καὶ ῥιψοκίνδυνος· εἰ δὲ ὁ ἀναιρῶν ἄνθρωπον Θεοῦ, εἰς Θεὸν ἁμαρτάνει, καὶ τοῦ ἀποκτιννύντος αὐτὸν ἔνοχος καθίσταται, ὁ ἑαυτὸν προσάγων τῷ δικαστηρίῳ· οὗτος δ' ἂν εἴη ὁ μὴ περιστελλόμενος τὸν διωγμὸν, ἀλύσιτον διὰ θράσος παρέχων ἑαυτόν. Vertitur, Qui se offert judicio. Sylburg. in Indice male confert locum hunc, qui legitur 633. Καθάπερ οὖν οἱ ἐν θαλάττῃ ἀπὸ ἀγκύρας τονούμενοι, ἕλκουσι μὲν τὴν ἄγκυραν, οὐκ ἐκείνην δὲ ἐπισπῶνται, ἀλλ' ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν ἄγκυραν· οὕτως οἱ κατὰ τὸν γνωστικὸν βίον ἐπισπώμενοι τὸν Θεὸν, ἑαυτοὺς ἕλαθον προσαγόμενοι πρὸς τὸν Θεόν· Θεὸν γὰρ ὁ θεραπεύων, ἑαυτὸν θεραπεύει. Nam hic προσαγόμενοι est Attrahere. In priore loco omnino leg. ὁ ἑαυτὸν προσαγγέλλων τῷ δικαστηρίῳ. Suid. Προσαγγέλλει. Ὁ δὲ ἑαυτὸν προσαγγέλλει (ἀντὶ τοῦ μηνύει ἑαυτὸν) ἄξιον θανάτου, de q. l. vide quæ diximus in Προσαγγέλλω.]

[Προσάγω, Objecto. Clem. Alex. 886. Πρῶτον μὲν οὖν αὐτὸ τοῦτο προσάγουσιν ἡμῖν λέγοντες.]

[Προσάγω. Suid. Προσάγειν καὶ παράγειν διαφέρει. Προσάγουσι μὲν γὰρ πάντες οἱ παρατασσόμενοι, ἢ ἂν ἄριστοι εἶεν μάχεσθαι, παράγουσι δὲ οἱ σώφρονες ἢ ἂν ἀσφαλέστατα, οὐχ ἧ ἂν τάχιστα ἀπέλθοιεν. Παριέναι δὲ ἀνάγκη ἐκτεταμέναις μὲν ταῖς ἁμάξαις, ἀνειργομένοις δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις σκευοφόροις ἐπιπολύ. Οὕτω φησὶ Ξενοφῶν, nempe K. Π. 5, 4, 20. ubi, Οὐ γὰρ τὸ αὐτό ἐστι προσάγειν τε καὶ παράγειν· προσάγουσι μὲν γὰρ ἅπαντες, οὕτω τεταγμένοι, ὡς ἂν οἴωνται ἄριστα μάχεσθαι· ἀπάγουσι (omnino leg. e Suida παράγουσι) μέντοι οἱ σώφρονες ἧ ἂν ἀσφαλέστατα, οὐχ ἧ ἂν ταχίστα ἀπέλθοιεν· παριέναι δὲ ἀνάγκη ἐστὶν ἐκτεταμέναις μὲν ταῖς ἁμάξαις, ἀνειμένοις δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις σκευοφόροις ἐπιπολύ. " Vertunt Laxatis, et præferunt hanc Mureti conjecturam Leuncl. Wels. Hutch. lectioni ἀνειργμένοις, quam tamen defendit Zeun. et itidem explicat

Laxatis. Quia enim εἴργειν sit. Includere, ideo ἀνείργειν significare posse Aperire, Laxare. Eandem notionem etiam alio modo vindicari verbo ἀνείργειν posse. Si enim agmen coarctetur ob viam, illud extendatur aut longius porrigatur necesse esse." Lex. Xenoph. 248.]

Προσαγωγή, Accessus, Aditus. Plut Ἱδρυμένος ἐπὶ χωρίων οὐδαμόθεν προσαγωγὴν ἐχόντων, A nulla parte accessum s. aditum habentibus, i. e. Undique inaccessis. Item προσαγωγὴ Accessus et aditus ad principes, qui datur per illorum emissarios, hinc προσαγωγέας dictos, quasi Admissionales, ut loquitur Lamprid. Sic Paul. ad Ephes. 2, 18. dicit nos habere per Christum προσαγωγὴν ad patrem, i. Aditum, vel Accessum, ut vet. Interpr. reddidit. Sunt qui Admissionem vertant, de qua interpr. vide in προσαγωγεύς. Idem Paul. ad Rom. 5, 2, Δι' οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν εἰς τὴν χάριν ταύτην. ‖ Προσάγωγή, Appropinquatio, unde προσαγωγὴν ποιεῖσθαι, dicitur imperator a Polybio, i. e. Appropinquare, vel copias suas propius admovere; Gal. Faire les approches, quidam reddiderunt. Ejus verba sunt, Προθέμενος δὲ τῆς πόλεως κατὰ δύο πύργους ποιεῖσθαι τὴν προσαγωγὴν, κατὰ μὲν τούτους χελώνας κατεσκεύαζε. Quod exponitur in VV. LL., Cum proposuisset admotis copiis ad urbem geminas arces adoriri. Secundum quam interpretationem τῆς πόλεως regetur ab accusativo προσαγωγήν: sed malim a πύργους regere, ut sit ποιεῖσθαι τὴν προσαγωγὴν κατὰ δύο πύργους πόλεως. ["Προσαγωγὴ, cf. Προσάγω, Admotio machinarum ad urbem obsessam, 9, 41, 1. 14, 10, 9. 1, 48, 2. n. ubi αἱ τῶν μηχανημάτων προσαγωγαὶ, per metonymiam, Ipsæ machinæ admotæ dici videntur. ‖ Προσαγωγὴ, Appulsus navium, et per metonym. Locus, ad quem commode appelli potest navis, vel Opportunitas appellendæ navis, 10, 1, 6. ‖ Προσαγωγὴ, Reductio pecorum a pastu in stabula, 12, 4, 10." Lex. Polyb. Æneas Poliorcet. 32. Πρὸς δὲ τὰς τῶν ἐναντίων προσαγωγὰς μηχανήμασιν ἢ σώμασιν ἐναντιοῦσθαι ὧδε, quod vertitur, Quando hostis accessionem facit ad muros, s. machinis, s. hominum corporibus, sic resistendum. "Deinceps docentur obsessi, qua ratione hosti non jam procul a mœnibus, sed ad mœnia, aut in ipsis etiam muris pugnanti, sit resistendum. Æneas hanc partem obsidionis vocat τὰς προσαγωγὰς, ostenditque, duobus modis fieri, vel μηχανήμασι, cum admoventur tormenta, aut aliæ adhibentur artes ad patefaciendum aditum, vel σώμασι, cum ipsis corporibus militum res geritur, aut scalas conscendentium, aut per dejectorum murorum ruinam vi facere sibi viam nitentium." Casaub.] ‖ Προσαγωγὴ exponitur Adjunctio in Thuc. 1, (82.) Κἂν τούτῳ καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἐξαρτύεσθαι, ξυμμάχων τε προσαγωγῇ καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. [‖ J. Poll. 9, 142. Προσαγωγὴ, Subjectio. Vide Ὑπαγωγή.]

Ἐκ προσαγωγῆς, aliquid fieri dicitur, cum accessione fit sensim crescente. Luc. in Zeuxide, Ἡρέμα καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη. Alia exempla vide ap. Bud. 382. 383. [Vide Προαγωγὴ, et nos infra.]

[" Προσαγωγὴ, 1. Proprie Adductio. 2. Accessus, Accessio, Aditus, etiam Copia ac potestas aliquem adeundi. Hesych. Προσαγωγή· προσέλευσις. Speciatim ap. Græcos usurpatur de Aditu ad regem et principes, v. c. ap. Xenoph. K. Π. 7, 5, 16. (17. p. 445.) quemadmodum προσάγειν proprie de iis adhibetur, qui copiam ac potestatem reges ac principes adeundi alicui faciunt, Xenoph. K. Π. 1, 3, 7. Τιμὴν ἔχων προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀστυάγους, καὶ ἀποκωλύειν οὓς μὴ καιρὸς αὐτῷ δοκοίη εἶναι προσάγειν, et προσαγωγεῖς erant Amici regis intimi ac sequestri, qui legatos ad reges ac principes introducebant. Cf. L. Bos. Obs. 149. Hinc in N. T. 2. metaphorice non solum Copia alicujus rei consequendæ et opportunitas, quæ alicui datur, Facultas et occasio aliqua re utendi, προσαγωγὴ dicitur, sed etiam speciatim de Copia usurpatur, quæ nobis a Christo facta est, Deum libere precibus adeundi et ab eo optima quævis expectandi, et conciliatione favoris ac benevolentiæ divinæ, quam Christi beneficio debemus. Sic ter tantum legitur in N. T. Rom. 5, 2. Δι' οὗ καὶ προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην, Cui etiam per religionem debemus libertatem, facultatem et occasionem utendi hoc beneficio divino. Ephes. 2, 18. Δι' αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγὴν πρὸς τὸν πατέρα, Per eum copia nobis facta est, Deum libere precibus adeundi et ab eo optima quævis expectandi: 3, 12. Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παῤῥησίαν καὶ τὴν προσαγωγὴν, sc. πρὸς τὸν θεὸν, ἐν πεποιθήσει, ubi v. Kopp. Etiam ap. exteros scriptt. προσαγωγὴ de Conciliatione et facultate alicujus rei obtinendæ usurpatur, v. c. ap. Thuc. 1, 82. Ξυμμάχων τε προσαγωγῇ καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, Conciliandis nobis sociis, tam Græcis, quam barbaris. Adde Joseph. A. J. 14, 11, 2. Κάσσιος—ἀμφοτέρους προσάγεται, Sibi conciliat. Cf. etiam Reisk. Ind. Gr. Demosth. p. 654." (in Προσάγω citatum,) et Wetsten. N. T. 2, 45." Schleusner. Lex. in N. T. Plutarch. 3, 254. Οἱ μάχεσθαι βουλομένῳ προσαγωγὴν ἐδίδοσαν, Qui dimicare volenti facultatem ejus dabant: 10, 516. Καὶ οὐκ ἐφθόνει τῆς προσαγωγῆς τοῦ ὑγροῦ τῷ ὕδρωπι, Aquæ intercuti humorem superinducere non inviderit. Glossæ: Προσαγωγή· Accessus, Oblatio, Obventio, Vindicta. Ἐκ προσαγωγῆς· E vindicta, Sensim. "Wessel. ad Herod. 131. ad Diod. S. 1, 576. 2, 293." Schæf. Mss. Vide Munth. Obs. in Ep. ad Ephes. 365. Aretæus 79. Ἐκ προσαγωγῆς δὲ τὸ καστόριον ἀλεαίνει, Sensim, Per intervalla, Paulatim: 80. 117. Ἢν ἐκ προσαγωγῆς ἔωσι: 127. Καταιονούμενον ἀπ' ὀλίγου ἐκ προσαγωγῆς: 131. "Προσάγειν, Admoveo, Adhibeo, Adjicio, Offero, Exhibeo, et de cibis admovendis dicitur Hippocrati Aphor. 3. Sect. 3. Libr. 6. Epidemiorum. Προσάγειν ὕεια ὀπτὰ, Suillas assas offerre, quod προσφέρειν exponit ibid. Galen. Sic προσάγειν et προσαγωγαὶ sæpe efferuntur Hippocrati de cibo paulatim et sensim exhibito, etsi etiam de quavis ciborum admotione et auctione dicantur, ut et προσαγωγὴ τῇ ἀφαιρέσει opponitur L. Περὶ Ἐνυπν. (107, 42. et alias sæpe Deinde sequuntur multa exempla ex Hippocr. petita.) Qua etiam notione ἐκ προσαγωγῆς quid fieri dicitur, cum sensim et per intervalla fit, veluti ex accessione aut additione quadam, ac paulatim facto progressu augetur, perpetuoque et continuo opponitur. Sic Epid. 1. (p. 368.) Καύματα μεγάλα καὶ οὐκ ἐκ προσαγωγῆς, Æstus magni dicuntur, qui non sensim aut per intervalla fierent, sed tum perpetui, tum vehementes. Et Epid. 2. (p. 314.) Θάλπει δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐκ προσαγωγῆς ἐστὶ μᾶλλον, Calido vero quicquid hujusce est generis, sensim magis procedit. De Rat. Vict. in Morb. ac. (p. 44.) Τοῖσι δὲ μονοσιτέειν εἰθισμένοισιν, ἅπαξ δοτέον τὴν πρώτην, ἐκ προσαγωγῆς δὲ ἢν ἐνδέχηται καὶ τούτοισι δὶς διδόναι, His vero, qui semel tantum cibum sumere consueverunt, semel quidem quod satis est primo die cibus exhibendus est, deinde sensim quoque adjectione facta si fieri potest his bis dandus. Ubi id ipsum sic exponit Galen. Ἀρξάμενος μὲν ἀπὸ τοῦ ἅπαξ, κατὰ βραχὺ δὲ προελθὼν ἐπὶ τὸ δὶς, τὸ γὰρ ἐκ προσαγωγῆς τοῦτο δηλοῖ, Ubi ab eo quod semel est auspicatus fueris, et sensim progressu facto ad bis processeris, id enim ἐκ προσαγωγῆς, veluti paulatim accessione facta, indicat. Et rursus ibid. (p. 60.) Ὡς ἐκ προσαγωγῆς ἀφίκηται εἰς τὸ ἔθος, Ut paulatim accrescente accessione ad consuetudinem reditus fiat. Ubi exponit Gal. Ἐκ προσαγωγῆς, τουτέστι κατ' ὀλίγον εἰς τὸ παλαιὸν ἔθος ἐπανέλθοι, Hoc est, paulatim ad veterem consuetudinem redeat. L. 6. Epid. Sect. 2. Aphor. 18. Ἐκ προσαγωγῆς τἀναντία προσάγειν, Contraria sensim adjectione facta inducere oportet. Ubi ἐκ προσαγωγῆς κατὰ βραχὺ, h. e. Sensim et paulatim exponit Gal. Mutationes namque ad contraria sensim ac paulatim fieri præcipit Hippocr. veluti accessione sensim accrescente, quod eas subitas ac repentinas non ferat natura. Et L. 7. Epid. (p. 367.) Περίπατοι ἐκ προσαγωγῆς, Deambulationes sensim auctæ sunt. Lib. etiam de Fract. (538.) Ἔπειτα μέντοι ἐκ προσαγωγῆς ἀνακομίζεσθαι, Deinde tamen sensim reficiendi sunt. Ubi etiam scribit Gal. Τὸ δὲ ἐκ προσαγωγῆς ἀντίκειται σημαῖνον τὸ κατὰ βραχύ. Sic L. 2. Περὶ Γυν. (269.) Ὑπὸ δὲ τὰς βῖνας θυμιῆν τὰ κάκοδμα ἐκ προσαγωγῆς,

Ad nares rerum gravcolentium suffitus adhibeto sensim progrediendo. L. Περὶ Ἀνμ. (117.) mutationes *ἐκ προσαγωγῆς*, h. e. Sensim progressu facto, fieri probat. Et L. Περὶ Ἐνυπν. (107.) Καὶ *τοῖσι περιπάτοισι πολλοῖσι καὶ ἀξέσιν ἐκ προσαγωγῆς χρέεσθαι*, Et multis deambulationibus ac velocibus sensim adjectione facta utendum. Eandem locutionem usurpat —et Gal. Κατὰ Τόπ. 2. (p. 186.) *Οὕτως ἐκ προαγωγῆς χρῶμαι*, Ita sensim in eorum usum progredior." Foës. Œcon. Hippocr. " Clem. Alex. 219. (Πᾶσι δὲ, *ὡς ἔπος εἰπεῖν*, " *διαμαχητέον ἡμῖν πρὸς τὸν ὕπνον, ἠρέμα ἐκ προσαγωγῆς ἐθίζουσιν, ὡς πλείονα χρόνον τοῦ ζῆν διὰ τὴν ἐγρήγορσιν μεταλαμβάνειν· ὁ γὰρ ὕπνος, ὥσπερ τελώνης, τὸν ἥμισυν ἡμῖν τοῦ βίου συνδιαιρεῖται χρόνον.*)" Wakef. Mss.]

[Προσαγωγὴ, " Oblatio. Eulog. Archiepisc. Alexandr. 2. contra Novatianos, in Biblioth. Photii, Cod. 280. p. 1609. *Καὶ γὰρ ἡ παρ' ἡμῶν ἐπιτελουμένη τοῦ σώματος τοῦ Κυρίου φρικτὴ τελετὴ, οὐ θυσιῶν ἐστὶ διαφόρων προσαγωγὴ, ἀλλὰ τῆς ἅπαξ προσενηνεγμένης θυσίας ἀνάμνησις· τοῦτο γάρ φησι ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.* Quæ verba sic reddit Schottus: Etenim tremendum Sacrificium corporis Dei, quod a nobis perficitur, non varia sacrificia producit, sed commemoratio est hostiæ semel oblatæ: Hoc, inquit, facite in meam commemorationem. At non satis bona fide. Tu sic reddes: Etenim tremendum, quod a nobis celebratur Dominici corporis Sacramentum, non est variorum sacrificiorum oblatio, sed oblati semel sacrificii commemoratio. *Προσαγωγὴ* namque non est Productio: *προαγωγὴ* hoc significaret. Verum *προσαγωγὴ* est Oblatio, ut *προσάγειν* Offerre. Optimæ Glossæ: *Προσαγωγὴ*· Oblatio. Cyrill. Alex. de Adoratione 11. p. 402. *θυσίας προσαγωγαὶ*, Sacrificii oblationes." Suicer. Thes.]

Προσαγωγὸς, ὁ, ἡ, Vim habens alliciendi, Pellax, Illecebrosus, *ἑταγωγός*. Thuc. 1, (21.) *Οὔτε ὡς λογογράφοι ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει, ἢ ἀληθέστερον.* [Vide Gronov. Harpocr. 58.] Greg. *Ὅσοι περιττοὶ τὰ σοφιστικὰ, καὶ προσαγωγοὶ τῶν λημμάτων*, Bud. interpr. Conciliatores et interpretes capturarum atque lucrorum. [Lucian. 1, 262. *Καὶ γλαφυρόν τε καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν.* Vide Abresch. in Ἑταγωγὸς citandum. " Dionys. H. 1, 296. (Ἐπιδιφρίους *μὲν, καὶ βαναύσους, καὶ προσαγωγοὺς ἐπιθυμιῶν αἰσχρῶν τέχνας*, Ad fœdas cupiditates impellentes.)" Wakef. Mss. " Lobeck. Ajac. p. 367." Schæf. Mss. Vide Προσαγωγίδης. Glossæ: *Προσαγωγός*· Pellicator. J. Poll. 3, 71. *Καλὸς, ὑπέρκαλος, πάγκαλος, ἐπέραστος, ὡραῖος, ἑταγωγὸς, προσαγωγός*: 4, 73. *Αὔλημα—προσαγωγόν.* Clem. Alex. 51. *Τοσοῦτον ἴσχυσεν ἀπατῆσαι τέχνη, προσαγωγὸς ἀνθρώποις ἐρωτικοῖς εἰς βάραθρον γενομένη*, quod vertitur, Ut libidinosos homines ejus fraudibus captos in barathrum illiceret. " *Προαγωγὸς*, Nov. quod prætulerim, licet utrumque tolerari possit. Paulo post *προσάγουσα* habet Nov. quo loco alii Codd. *προάγουσα*, (Ὑμᾶς δὲ *ἄλλη γοητεία ἀπατᾷ ἡ τέχνη, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τὸ ἐρᾶν προάγουσα, ἀλλὰ ἐπὶ τὸ τιμᾶν καὶ προσκυνεῖν τά τε ἀγάλματα καὶ τὰς γραφάς.*)" Potter. Procl. ad Hesiod. p. 30. a. *Προσαγωγὸν γάρ ἐστιν αὐτοῦ τὸ φιλήδονον τῶν πολλῶν, καὶ ἐπέραστον τοῖς μὴ κρίνουσιν ὀρθῶς.*]

[ª *Εὐπροσάγωγος, ὁ, ἡ.* " Cyrill. Hier. 223." Kall. Mss.]

Προσαγωγεὺς, έως, ὁ, Qui aditum præbet, Admissionalis, Lampr. A Budæo exponitur etiam Conciliator, Interpres, Sequester, Emissarius. [Glossæ: *Προσαγωγεύς*· Emissarius, Sequester.] Plut. Περὶ Πολυπρ. dicit tyrannos invisissimos reddi per eos qui aures illorum et *προσαγωγεῖς* appellantur: [8, 74. *Καίτοι τοὺς γε τυράννους, οἷς ἀνάγκη πάντα γεώσκειν, ἐπαχθεστάτους ποιεῖ τὸ τῶν λεγομένων ὤτων καὶ προσαγωγέων γένος. Ἀτακουστὰς μὲν οὖν πρῶτος ἔσχεν ὁ νέος Δαρεῖος, ἀπιστῶν ἑαυτῷ, καὶ πάντας ὑφορώμενος καὶ δεδοικώς· τοὺς δὲ προσαγωγέας οἱ Διονύσιοι τοῖς Συρακουσίοις κατέμιξαν· ὅθεν ἐν τῇ μεταβολῇ τῶν πραγμάτων τουτοὺς πρώτους οἱ Συρακούσιοι συλλαμβάνοντες ἀπεσπάκιζον.*] Greg. Christum Servatorem nostrum *προσαγωγέα* Dei patris, Emissarium, Conciliatorem et interpretem, vocavit, alludens ad verbum *προσαγωγῆς*, quo Paulus utitur, ap. quem quidam, ut ante dixi, *προσαγωγὴν* Admissionem verterunt; in qua interpretatione, Admissio passive dicetur, qua admittimur: ut *προσαγωγεὺς* est Ille qui admittit, et aditum præbet. Quoniam autem qui admissionales erant, iidem et emissarii erant, et velut exploratores, ideo his quoque modis exponitur. [Respicitur Greg. Naz. in Julian. 43. *Πάντων δὲ ἀτοπώτατον, τὸν μὲν σωτῆρα καὶ δεσπότην ἁπάντων, τὸν τοῦδε τοῦ παντὸς δημιουργόν τε καὶ κυβερνήτην, τὸν τοῦ μεγάλου πατρὸς υἱὸν καὶ λόγον, καὶ προσαγωγέα, καὶ ἀρχιερέα, καὶ σύνθρονον, κ. τ. λ.* Theophyl. Inst. Reg. 20. p. 81. *Καὶ τοίνυν μὲν τοὺς μετιόντας ἀρετῆς οὐκ οἶδεν οὐδὲ ὅποι γῆς διατρίβουσιν, οὐδὲ ψιλὴν θέαν τούτοις παρέχεται· ἀνθρώπους δὲ κακοηθείας πάσης περιφανῆ ἐργαστήρια καὶ ἀξιώμασι δωρεῖται, καὶ δεξιώμασι, καὶ τούτους ταῖς πόλεσιν ἐπαφίησι κερδῶν αἰδέσιμον ἐμπόρους, καὶ ῥυπαρῶν λημμάτων προσαγωγεῖς.* Ubi vertitur, His civitates condonet totas ad nundinationes iniquorum quæstuum, ad prædarum rapinarumque sordidissimas pactiones. " *Προσαγωγεὺς*, nisi potius *προαγ.*, est Leno, Pararius, Conciliator. *Ψηφίσματα δ' εἶπεν ἐν ὑμῖν δεινὰ καὶ παράνομα, δι' ὧν ἠργολάβει, προσαγωγεῖ τούτῳ χρώμενος τῶν λημμάτων*, 750." Reisk. Ind. Gr. Demosth. " *Προσαγωγεῖ*, Lenone, Conciliatore pecuniarum, eleganter dictum. Sed, si bene memini, *προαγωγεὺς* ille dicitur, sine *σ* in prima syllaba." Idem in Annott. 1142. Imo recte se habet *προσαγωγεῖ*, ut patet non modo e Theophyl. l. c. sed etiam e Greg. Naz. (ap. Nostrum in Προσαγωγὸς,) qui dixit, *Ὅσοι περιττοὶ τὰ σοφιστικὰ καὶ προσαγωγοὶ τῶν λημμάτων.* " Themist. 87. (Ἀλλ' ἀλιτήριοι συκοφάνται, καὶ παλαμναῖοι προσαγωγεῖς.)" Wakef. Mss.]

Προσαγωγίδης, idem Plutarcho est in illo libri Περὶ Πολυπρ. loco, qui et *προσαγωγεύς*. Erasm. *προσαγωγίδας* interpretatur Exploratores, in Proverb. Multæ regum aures atque oculi. Memiuit et in Proverb. Midas auriculas asini. ‖Ap. Aristot. Pol. 5, (11. Ἀλλ' *εἶναι κατασκόπους, οἷον περὶ Συρακούσας αἱ ποταγωγίδες καλούμεναι.*) legitur *αἱ ποταγωγίδες*, pro quo Bud. reponit *οἱ ποταγωγίδαι*, quod idem sit cum *προσαγωγίδαι*, ut *ποτιδώριον* Hom. dixit pro *προσδώριον*. Vide Comm. 382. ["Verum feminiuam formam asservavit Phot. *Ποταγωγίδες*· *φάνται ἢ μηνυταί.* (D. *Ποταγωγίδης*· *φέρται.* Ubi Schleusner. *Ποτὶ* in variis compositis Dorice pro *πρὸς* ponitur, ut v. c. *πότωπον* loco *πρόσωπον*, Eust. ad Il. P. p. 1141. *ἀποτίβατος* ap. Soph. Trachin. 1039. ubi Schol. per *ἀπροσπέλαστος* interpretatus est, et ap. Hes. *ἐποτούδιζε* pro *ἐπροσούδιζε*. Cf. Maittaire de Dial. L. G. 333.") Sicut etiam nares Scorta et Prostibula vocantur." Lobeck. Ajac. p. 367. " Aristot. Polit. 5, 11. *Οἷον περὶ Συρακούσας αἱ ποταγωγίδες καλούμεναι· καὶ τοὺς ὠτακουστὰς ἐξέπεμπεν Ἱέρων, ὅπου τις εἴη συνουσία καὶ σύλλογος.* Ubi nisi *οἱ ποταγωγίδαι καλούμενοι* cum Budæo legeris, multum Plut. Dione 970. (Οἱ δὲ πολλοὶ τοῖς τυράννου φίλοις ἐπετίθεντο, καὶ συνήρπαζον τοὺς καλουμένους προσαγωγέας, ἀνθρώπους ἀνοσίους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς, οἱ περιενόστουν ἐν τῇ πόλει καταμεμιγμένοι τοῖς Συρακουσίοις, πολυπραγμονοῦντες, καὶ διαγγέλλοντες τῷ τυράννῳ τάς τε διανοίας καὶ τὰς φωνὰς ἑκάστων· οὗτοι μὲν οὖν πρῶτοι δίκην ἐδίδοσαν ὑπὸ τῶν προστυγχανόντων ἀποτυμπανιζόμενοι.) a Philosopho abibit; appellat enim perditissimos eos delatores *τοὺς καλουμένους προσαγωγίδας*, (Reisk. de suo, ut videtur, edidit *προσαγωγέας*,) *ἀνθρώπους ἀνοσίους καὶ θεοῖς ἐχθρούς.* Sed quid si ex utroque genere capturam e delatione quæsiverint plures, et feminas Aristot. potissimum eo vocabulo designarit, reliquos *ὠτακουστὰς* vocitans? Id vero non absimile. Vide eund. Plutarch. 2, 522. f." Wessel. ad Diod. S. 1, 455. Hesych. *Ποδαγκώνιδας*· *συκοφάντας, ἢ τοὺς κατὰ τῆς ἀρχῆς τι λέγοντας ἢ πράττοντας.* Ποδαγωγίδας corrigit Is. Voss. Sic ordo suadet. Sed *τ* requirit sensus; est enim a *ποτὶ*, pro *πρὸς*, quod in variis compositis inf. vide. Cf. Sylburg. ad Aristot. l. c. p. 289." Albert.]

Προσαγώγιον, τὸ, Instrumentum fabrile quo admoto ligna curva dirigunt, inquit Suid., cujus verba sunt, *τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον, ᾧ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ*

στρεβλὰ ξύλα, ubi quidam προσάγοντες interpr. Attrahentes. Hesychio est etiam διαβήτης, [ἢ τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον. "Delendum ἤ." Toup. Emendd. 4, 305. Phot. Προσαγώγιον· τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα. Respicitur Plato Philebo 34. p. 90. g., Καὶ τόρνῳ χρῆται, καὶ διαβήτῃ, καὶ στάθμῃ, καί τινι προαγωγίῳ κεκομψευμένῳ, ubi προσαγωγίῳ corrigit Ruhnk. ad Tim. 155. a. neque aliter Schneider. Lex. "Ald. Bas. 1. 2. Stephan. προαγωγίῳ. Sed nos ausi sumus reponere προσαγωγίῳ, usus loquendi auctoritate. Nam Instrumentum illud fabrile προσαγώγιον vocatur, non προαγ. Hesych. Suid. ——. Atque his verbis explicat hanc glossam Scholiastes Augustanus, τεκτονικὸν ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα." Fischer. Ruhnkenii Schol. 42. in Plat. Phileb.: Προσαγωγίῳ· προσαγώγιον, τεκτονικόν ἐστιν ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα. Cf. Προαγώγιον.]

"Προσακτέον, Adducendum. Aristot." [Œcon. 1, 5. loco, quem Noster in Προσάγω, Injungo, Impono, citavit. J. Poll. 10, 70. Τούτοις δὲ προσακτέον τὰ τῶν οἴνων ἀγγεῖα. "Salm. "προσκτητέον. C. A. καὶ τὰ τῶν οἴνων." Kuhn. Vertitur, His quoque vinorum vasa subjungenda sunt. Plato Epinom. 991 = 273. Πρὸς τούτοις δὲ τὸ καθ' ἓν τῷ κατ' εἴδη προσακτέον ἐν ἑκάσταις ταῖς συνουσίαις, ἐρωτῶντά τε καὶ ἐλέγχοντα τὰ μὴ καλῶς ῥηθέντα, quod vertitur, Ad hæc singula quæque ad species suas, omnia denique ad unum in disputationibus referenda, interrogando et arguendo, si qua minus recte dicantur. Geopon. 16, 1, 5. Ἐὰν δὲ ἄπαξ βιβασθεῖσα (equa) μὴ προσίῃ τὸν ἄῤῥενα, μετὰ ι' ἡμέρας πάλιν προσακτέον αὐτῇ, Ad ipsam rursus adducatur. Eandem vero locutionem προσάγειν τῇ ἵππῳ usurpat Antig. Caryst. 59. p. 108. Τῷ δὲ Σκυθῶν βασιλεῖ ἵππον φασὶ γενναῖον γενέσθαι· ταύτῃ τὸν ἐξ αὐτῆς γεννηθέντα πῶλον προσάγειν, ἵνα ὀχεύσῃ· τὸν δ' οὐ θέλειν· ὡς δὲ περικαλύψαντες προσήγαγον τὴν ἵππον, ἀναβῆναι· ἀποκαλυφθείσης δὲ, ἰδόντα τὸ πρόσωπον, φεύγειν, καὶ κατακρημνίσαι ἑαυτόν. Aretæus 101. Ἡσυχίη προσακτέη, Quies concedenda est. In Hippocr. 964. a. pro *προσαρτέον notat Foës. in aliis exemplaribus legi προσακτέον.]

"Προσακτρίδες, (αἱ,) Hesychio οἱ τῆς μηλολόνθης "πρὸς τῷ στόματι μικροὶ πόδες, forsan quoniam iis τὰ "ἐπιτήδεια προάγει καὶ προσέλκει." [Vulgo legitur παῖδες, pro quo Palm. Salm. et Vales. cum Nostro πόδες correxerunt. "Suspicor leg. *προακρίδες, eo quod τὰ πρόσθια τῶν ἀκρίδων habent." Palmer.]

[*Συμπροσάγω, Una adduco. Æneas Poliorc. p. 1658. notante Scott. App. ad Thes. "Pol. 3, 413." Wakef. Mss.]

Συνάγω, Conduco, i. e. Congrego, Colligo, ut συνάγειν ἐκκλησίαν, ap. Thuc. (2, 60.) Sic Herodian. 7, (1, 12.) Οὗτος διεβλήθη συνάγειν κατ' αὐτοῦ χεῖρα. Sic συνάγειν τὸ κεφάλαιον, Summam colligere, ap. Aristot. Et e Demosth. affertur συνάγειν εἰς ἓν pro In unum colligere, vel redigere: e Thuc. (p. 152.) συνάγειν εἰς ὀλίγον. Sic dicitur συνάγειν βίον, Comparare victum, Colligere victum. Et συνάγειν φθόνον, ap. Demosth. (524.) Conflare invidiam, ad verbum, e Cicerone, Colligere invidiam: [μῖσος, Athen. 261.] || Est etiam συνάγειν, Concludere, Ratiocinari, quod et ad verbum reddere possumus Colligere. Bud. citat e Philopono in Proclum: qui etiam affert συνάγειν, συμπεραίνεσθαι, e Them. ||Συνάγειν, Contrahere quod apertum est, i. e. Claudere, quo sensu διοίγειν et συνάγειν, itidemque διαίγεσθαι et συνάγεσθαι opponuntur ab Aristot. Vide Bud. Comm. 387. Sic σύνάγειν τὰς ὀφρῦς, Aristoph. Nub. (582.) Contrahere supercilia. Item, συνάγειν τὸ πρόσωπον, ap. Plut. Et συνάγειν τὰ ὦτα ap. Xenoph. ["Arrigendo contraho. Cyn. 3, 5. canes dicuntur συνάγειν τὰ ὦτα. Vlitius ad Grat. Falisc. 239. vertit Appressare aures." Lex. Xenoph.] Suid. Συναγομένων λιμῷ τῶν Καρχηδονίων exp. στενοχωρουμένων. || Ex Herod. citatur in VV. LL. συνάγοντες πρῴρην, pro Proram acuminantes. [1, 194. Οὔτε πρύμνην ἀποκρίνοντες, οὔτε πρῴρην συνάγοντες, "Neque puppim discernentes, nec proram acuminantes, s. In acumen cogentes et contrahentes." Abresch. Diluc. Thuc. 743.] Ap. Suid. εἰς ὀξὺ συνηγμένον ξύλον, In acutum gracilescens. B. vide in Συναγωγή. || Συνάγω, Intendo, Augeo. Greg. Ἀεὶ τὸν πόθον ἀλλήλοις συνάγοντες θερμότερόν τε καὶ βεβαιότερον. Bud.

Συνάγειν, Conjungere, Consociare. Aristot. de Mundo, Τὸ ἄῤῥεν συνήγαγεν ἡ φύσει πρὸς τὸ θῆλυ. Xenoph. autem alia constructione dixit (Mem. 2, 6, 36.) συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν. Et Herodian. 4, (10, 5.) Ἀρχὰς συναχθείσας κατ' ἐπιγαμίαν. Ap. Synes. συνάγεσθαι et χωρίζεσθαι opponuntur. Ap. Hom. συνάγειν ὑσμίνην, et συνάγειν Ἄρηα, pro Conserere pugnam, Consociare pugnam. [Archiloch. Fr. 4. Οὔ τοι πόλλ' ἐπὶ τάξα τανύσαεται, οὐδὲ θαμειαὶ Σφενδόναι, εὖτ' ἂν δὴ μῶλον Ἄρης συνάγῃ Ἐν πεδίῳ. Cf. Iliad. E. 861. Ξ. 149. T. 275. Π. 764. Eust. 242.: Τὸ δὲ συνάγειν Ἄρηα, διὰ τὰ δύο στρατεύματα τὰ ἐναντία εἴρηται, ὧν συναγομένων ἡ μάχη ἀρτύνεται. Ἄλλως γὰρ ῥήγνυσθαι ὁ πόλεμος λέγεται, οὐ μόνον ὑπὸ ῥηξήνορός τινος, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς συμβολαῖς, τῶν μὲν ἐνταῦθα, τῶν δὲ ἐκεῖ, καὶ ἄλλων ἀλλαχοῦ μαχομένων ἐῤῥάγη γοῦν μάχη, καὶ συῤῥῆξαι καὶ ῥαγῆναι πόλεμόν φασιν οἱ ῥήτορες· ἐναντίον δὲ τὸ συνάγειν καὶ τὰ διακρίνειν· πρωΐ μὲν οὖν ὁ βασιλεὺς, πόλεμον συνάγειν θέλει, νυκτὸς δὲ ἐλθούσης, διαχωνεῖ αὐτόν: 615. Τὸ δὲ ἔριδα συνάγοντες Ἄρηος ἔχει μὲν διαστολὴν πρὸς ἑτέρας ἔριδας, ἐπιτείνει δὲ συγκριτικῶς τὴν ἐνταῦθα πολεμικὴν ἰαχὴν ὡς μὴ κατὰ τὰς ἄλλας οὖσαν τὰς ἁπλῶς βοωμένας, ἀλλ' ὁποίαν ἰαχήσαιεν ἂν μυριοπληθεῖς ἄνδρες πόλεμον συῤῥηγνύντες· ὥσπερ δὲ ξυνάγεται πόλεμος ἀ ἐκ πολλῶν ἀνδρῶν τῶν καθ' ἕκαστα, οἷον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα, ταὐτὸν δ' εἰπεῖν συμφέρεται κατὰ τὸ, Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, (Il. N. 237.) οὕτω ξυνάγεται καὶ ἔρις ἡ κατὰ πόλεμον: 997. Ὅτι τὸ, ξύναγον κρατερὴν ὑσμίνην, ἀντὶ τοῦ συνέβαλλον εἰς πόλεμον· τοιοῦτον καὶ τὸ, ξυνάγωμεν Ἄρηα. Vide et Eund. infra citandum. Xenoph. K. Π. 5, 3. 11. Πολλὴν τοῖς θεοῖς χάριν ὀφείλειν, ὅτι σοί με συνήγαγον, Societate junxerunt.] Plutarchus autem συνάγειν εἰς χεῖρας pro Conserere manus, dixit in Popl. Huic porro Consociandi significationi valde est affinis hæc, quæ pro Concilio ponitur, et quidem apud Herodian. potissimum, ut, Στασιάζοντας τοὺς ἀδελφοὺς ἡ μήτηρ συνάγειν ἐπειρᾶτο, 4. Sic et 3. Ὡς δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ ἐγένοντο, συνάγειν αὐτοὺς ἡ μήτηρ ἐπειρᾶτο. Et eod. lib. Ὁ δὲ Σεβῆρος ταῦτα πυνθανόμενος συνάγειν τε καὶ σωφρονίζειν ταπρῶτα ἐπειρᾶτο. In alio autem ejusdem libri loco addit εἰς φιλίαν, scribens, Αὐτὸς δὲ ἐπειρᾶτο συνάγειν ἀεὶ τοὺς παῖδας εἰς φιλίαν, καὶ προτρέπειν εἰς ὁμόνοιαν καὶ συμφωνίαν. [Vide Herodian. 3, 10, 8. 3, 13, 8. 3, 15, 13. 4, 3, 9. 4, 3, 20. "Τὸν συναγαγόντ' αὐτοὺς, Qui eos in pristinam secum gratiam reconciliarat, 1335. Συνῆγον αὐτοὺς οἱ ἐπιτήδειοι, Reconciliabant, 1360." Reisk. Ind. Gr. Demosth.]

Συνάγειν, Compotare, unde Συναγώγιον, Compotatio, vide paulo post in Συναγώγιον. [Cf. Ἄγω.]

["Συνάγω, T. H. ad Thom. M. 188. ad Diod. S. 1, 407. 452. Schneider Theophr. 139. Coray Theophr. 167. 321. 339. Wakef. S. C. 4, 139. ad Diod. S. 2, 137. 318. 355. 407. ad 431. Toup. Opusc. 2, 25. Se recolligo, Valck. ad Adoniaz. 365. ad Charit. 381. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 105. (* Ἑαυτὸν τῷ λογίζεσθαι συνήγαγε. Satis erat dicere ἑαυτὸν συνήγαγε, ut vulgo dicitur Colligere se, v. c. ap. Plat. Protag. 200. g. συναγείρειν ἑαυτὸν, Ælian. H. A. 9, 43. ἀθροίζειν ἑαυτόν. Verum Plut. hic non e communi consuetudine, sed e philosophorum usu loquitur, a quibus Congregatio mentis in se ipsam sæpissime veluti sapientiæ studium celebratur. Vide Plat. Phædone 387. a. Philo J. Migrat. Abr. 418. d. Ὁ νοῦς εἰς αὐτὸν ἐπιστρέφει. Porphyr. de Gradibus ap. Stob. 91. Gatak. ad M. Anton. 7, 28.' Adde Abresch. Diluc. Thuc. 5, 9. p. 500.:—' Ξυνταχθῆναι scribit τὴν δόξαν, pro Certum capere consilium, Certi quid statuere, priusquam certi quid statuerint, aut visum fuerit. Ut συντάσσεσθαι ἐπὶ et πρός τι ἔργον. Vide Gravv. ad Luc. Solœcist. 5. prope fin. Primo legens conjiciebam συναχθῆναι, ut τὸν λογισμὸν συνάγειν ap. Chrys. T. 2. Opusc. p. 292. d. pro quo συνάγειν ἑαυτὸν ap. Charit. 4. p. 67. Ὀψὲ δὲ καὶ μόλις ὁ Μιθριδάτης συναγαγὼν ἑαυτὸν, i. e. Collegens se, ut Cic. ad

Famil. 5, 18. et merito divinabat ibi Dorv. locutionem ap. alios quoque repertum iri, de qua nil quidquam Lexicographi. Obtulit ea se mihi ap. Basil. 1. p. 22. d. Ὅλον μοι σαυτὸν ἐντεῦθα συνάγαγε. Niceph. Bryen. 3, 25. Συναγαγὼν ἑαυτὸν καὶ γνοὺς ὅπη κακοῦ φέρεται. Chrys. T. 2. Opusc. 800. Ὅλην ἑαυτὴν συναγαγοῦσα καὶ συντείνουσα τὴν διάνοιαν, et συνάγειν τὴν διάνοιαν Idem sæpe. T. 1. Opusc. 345. T. 2, 336. Ἡ συναγωγὴ τῆς διανοίας, T. 5. Op. 697. extr. quod. p. 337. ult. συνῳρμένη διάνοια. Nisi forte dederat συνῃρημένη, aut συνηγμένη. Homil. 60. in Jo. 393. a. τὸν νοῦν συνάγειν εἰς ἑαυτὸν, quod T. 2. Opusc. 800. πάντοθεν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν συλλέγειν. Defendi ex hoc Nostri loco possit ap. Plut. Mor. 618. σύνταξιν τῆς γνώμης, de quo vide infra ad 7, 71.' Marinus in Vita Procli p. 51=17. Καὶ οὕτως ἐκ πάντων ἑαυτὴν συνάγουσα καὶ ἀθροίζουσα πρὸς ἑαυτὴν ἡ τοῦ μακαρίου ἀνδρὸς ψυχὴ, ἀφίσταιο σχεδὸν τοῦ σώματος, ἔτι ὑπ' αὐτοῦ κατέχεσθαι δοκοῦσα· ἦν γὰρ αὐτῇ τὸ φρονεῖν, οὐκέτι, οἷον τὸ πολιτικὸν, τὸ πράττειν εὖ περὶ τὰ ἐνδεχόμενα καὶ ἄλλως ἔχειν, αὐτὸ δὲ καθ' αὐτὸ εἰλικρινὲς τὸ νοεῖν, καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὴν ἐστράφθαι, μηδαμοῦ συνδοξάζειν τῷ σώματι. ' Damascius Suidæ v. Σαραπίων: Συνάγων ἑαυτὸν ἀεὶ καὶ συναιρῶν, ὡς οἷόν τε, πρὸς τὸ εἴσω καὶ τὸ ἀμερέστερον. Plotinus Enn. 1, 2, 5. de anima, 'Ἀπὸ μὲν δὴ σώματος, ἴσως μὲν καὶ τοῖς οἷον τόποις, συνάγουσαν πρὸς ἑαυτήν.' Boissonad. ' Eust. ad Il. K. p. 744, 29. Ἑαυτὸν ὁ ἥρως συνήγαγε: ad Od. H. p. 285, 21. Συνάγων τὴν ψυχήν. Cicero de Div. p. 62. Emend. Pyth. p. 30. f.' Valck. Mss.) De concione, Dorv. ad Charit. 213. Συνάγω, Heyn. Hom. 7, 777. Abresch. Lect. Arist. 336. ad Herod. 538. 540. Ammon. 147. Valck. ad Herod. 52. Wolf. Proleg. Hom. p. 84. ad Mœrin 19. Συνάγω τὴν θέραν, Valck. ad Herod. 237. Συνάγω πόλεμον, Act. Traj. 1, 82. Mitsch. H. in Cer. 264. Ilgen. Hymn. 542. Συνάγω τὸ πρόσωπον, Act. Traj. 1, 255. Coëo, de pugnantibus, Theocr. 22, 82. Συνάγω ἔριν, Heyn. Hom. 5, 160. 6, 550. Colligo, Concludo, sensu dialectico, Schol. ad Aristoph. Pl. 563. (vide Συμπεραίνω,) Lucian. 2, 25. (Καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστῃ ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νὴ Δία, καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, οὕτω συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, κ. τ. λ.) et 26. (Οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα, ubi v. Th. M. Vide et Sext. Emp. 110—11.) Συνῆξεν, Jacobs. Anth. Proleg. 51. Συνῆξα, συνῆχα, Valck. ad Herod. 538. et ad Xenoph. Mem. 249. (4, 2, 8. Γράμματα συνῆξας τῶν λεγομένων σοφῶν ἀνδρῶν,—καὶ ἔτι συνάγω. ' In priore loco margg. Steph. habent συνῆχας, quod, si sit e libris scriptis, prætulerit Valck. ob hoc Thomæ M. præceptum, Εἰσῆχε κάλλιον ἢ εἰσαγήοχεν.' Lex. Xenoph.) Συναγήοχα, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 72." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 35. p. 498. Kiessl. Μεγάλην μὲν ἑταιρείαν συναγηοχότας. Sir. 25, 5. Ἐν νεότητι οὐ συναγήοχας. Hesych. Συναγήοχε· ἐκόμισεν. " L. Συνηγώκει." Is. Voss. " Glossa sana, sed loco alieno posita." Albert. In Cod. est Συνηγήοχει. " Dioscor. p. 2." Wakef. Mss.] " Συναγηόχει, Comportarat, Collegerat, unde infin. συναγηοχέναι, a v. σανάγω, ut " ex ἄγω est ἀγήοχα, quod vide inter anomala."

[" Συνάγω τὰς ὀφρῦς, (Adduco supercilia,) τὴν κοιλίαν, Aristoph. Fr. 277. (Συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν.)" Schæf. Mss. Hermanni Libellus de Constr. Verb. 361. Συνάγει· τὸ συναθροίζει, αἰτιατικῇ, ἐπὶ δὲ τῶν ὀφρύων ἐκφαντικώτερον, οἷον, συνάγει τὰς ὀφρῦς, αἰτιατικῇ. Καὶ Ἀριστοφάνης· Ὅσοι δ' ἐκλούτουν, οὐσίαν τ' εἶχον συχνὴν, Οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, Ὀφρῦς συνῆγον, ἐσκυθρώπαζον δ' ἅμα. Locus est Plut. 754. ubi legitur θ' ἅμα, rectius. Hinc sua sumsit Phavor. Συνάγει τὸ συναθροίζει, αἰτιατικῇ συντάσσεται ἐπὶ τῶν ὀφρύων ἐμφαντικώτερον (l. ἐκφ.) οἷον, συνάγει τὰς ὀφρῦς. Theophyl. Inst. Reg. 16. p. 73. Καὶ μέντοι καὶ βασιλεὺς οὐ βαρὺν σωφρονιστὴν, ἀλλὰ γλυκὺν * νουθετητὴν τὸν φίλον οἴήσεται, καὶ τοῖς μὲν κολασεύουσιν ὡς ἐχθραίνουσιν ἐμπικρανεῖται, καὶ βαρὺ συνάξει τὸ * ἐπισκύνιον. Plut. 7, 626. Reisk. Καὶ ὅπως οὐ συνάξετε τὰς ὀφρῦς ἐπιχειροῦντες σκοπεῖτε. " Nicostr. ap. Stob. Serm. 68. p. 425. (imo 427.)

A Ὁ δέ γε συνάγων τὰς ὀφρῦς, σκαιός ἐστι· καὶ ὅτῳ οὐκ ἐπανθεῖ ἐρύθημα, ἀλλὰ σκότος τε καὶ νέφος, τούτου τε (f. l. τούτου δὲ) ἡ ψυχὴ οὐδαμῇ οὐδαμῶς εὐφραίνεται. In convivio et vino qui sermones congruant, jucunda est disputatio Plutarchi Sympos. 2, 1. et 1, 1. alieni sunt sermones διαλεκτικῶν τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότων, 3, 9. p. 657. c. Philippus ἐν Χαιρωνείᾳ πολλὰ ληρῶν ὑπὸ μέθης καὶ καταγέλαστος ὤν, ἅμα τῷ προσπεσεῖν αὐτῷ περὶ σπονδῶν καὶ εἰρήνης, ἔστησε τὸ πρόσωπον καὶ συνήγαγε τὰς ὀφρῦς." Wyttenb. Anim. ad Plut. 1, 520. Vide T. H. in Ἀνάγω citatum.]

[Συνάγω. Tittmanni Technoll. Mss. Συνάγω· τὸ τὰ διηρημένα συνάπτω. Quæ verba exscripsit Phavor.]

[" Συνάγω, Colligo fructus, 12, 2, 5. Colligo in arctum, in angustius, brevius spatium contraho: τὴν πόλιν, 5, 93, 5. τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ ταμιεῖον, 6, 32, 4. Συνηγμένος ταῖς ὕλαις τόποις, Locus ob sylvas angustus, 5, 7, 10. Ὁ αὐλὼν συνάγεται εἰς στενὸν ὑπὸ τῶν ὀρῶν, 5, 45, 9. Hinc translate, Τῆς ὥρας συναγούσης ἅπαντας, Hora diei in arctum cogente B omnes, premente, urgente, sc. ut de receptu cogitarent, 5, 24, 1. cf. Συγκλείω. Εἰς τοῦτο συνήγοντο τῇ σπουδείᾳ, ὥστε κ. τ. λ. Eo redigebantur fame, 1, 18, 10. Συναγόμενοι τῷ λιμῷ, Fame pressi, 1, 18, 7. n. ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, 1, 84, 9. Συνάγειν τινὶ, Congredi cum hoste cominus, 11, 18, 4. n." Lex. Polyb.]

[Συνάγω. Suid.: Συναγομένων· στενοχωρουμένων. Συναγομένων δὲ λιμῷ τῶν Καρχηδονίων διὰ τὸ πλῆθος τῶν συγκεκλεισμένων ἀνδρῶν ἐν τῇ πόλει. Τουτέστι συνεκλείοντο καὶ συνήγοντο. (Dele vv. Τουτέστι—συνήγοντο, quæ e seqq. perperam huc tracta sunt. E Polyb. 1, 18, 7. ubi v. Schweigh.) Ἐν γὰρ τούτῳ συνήγοντο σιτοδείᾳ καὶ σπάνει τῶν ἀναγκαίων, ὥστε βουλεύεσθαι περὶ τοῦ λύειν τὴν πολιορκίαν. Τουτέστι συνεκλείοντο. Ex Eodem 1, 18, 10. ubi, notantibus Kust. et Schweigh., rectius legitur εἰς γὰρ τοῦτο. Plutarch. 3, 98. Καίτοι χρόνον οὐ πολὺν ἀνασχομένῳ παρῆν ἀκινδύνως ἑλεῖν τὴν ἄνω πόλιν, ὑπὸ λιμοῦ συνηγμένην ἤδη τῇ χρείᾳ τῶν ἀναγκαίων εἰς τὸν ἔσχατον καιρόν.]

C [Συνάγω. " Luc. 15, 13. Συναγαγὼν ἅπαντα. Quo quidem hic ponitur significatu non videtur v. συνάγειν Græcis adhibitum, qui in hunc sensum usurparunt v. ἐξαργυρίσαι, vel ἐξαργυρῶσαι, E bonis venditis pecuniam colligere. Ad συνάγειν proximum accedit hoc Xenophontis Ephes. 3. p. 40. Κτήματα ἀποδόμενος συλλέξας ἄργυρον, Collecta pecunia ex agris venditis. Ap. Herod. legimus p. 359. Τὰ ἡμίσεα τῆς οὐσίας ἐξαργυρίσαι. Apud Clem. Alex. 946. Ἐξαργυρίσας τὴν φανερὰν οὐσίαν, opponit ad τὴν ἔνδον οὐσίαν." Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 226. Xenoph. K. Π. 4, 6, 6. dixit τὸ νόμισμα, ἐπειδὰν ἅπαν συναχθῇ, διαδώσειν. Cf. Schleusner. infra.]

D [" Συνάγω, Conveho, Comporto. K. A. 3, 4, 19. Ἄλευρα, οἶνον,—ταῦτα θὲ συνηγμένα ἦν τῷ σατραπεύοντι, In usum satrapæ, Hutch. A satrapa: 6, 2, 5. Χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνῆγον in urbes. Congrego, invitando. Hist. 3, 4, 2. Λακεδαιμονίων τοὺς ξυμμάχους ξυναγαγόντων καὶ βουλευομένων: 7, 1, 16. Φιλίσκος—παρὰ Ἀριοβαρζάνους—εἰς Δελφοὺς συνήγαγε περὶ εἰρήνης Θηβαίους. Convoco ad concionem. K. A. 1, 3, 9. Συναγαγὼν τοὺς στρατιώτας—ἔλεξε: 6, 4, 7. Συνῆλθον—συνῆγον δὲ αὐτοὺς μάλιστα Ἀγασίας: 6, 6, 8. 16. Sic K. Π. 2, 1, 3. Εἰπεῖν λέγεται Κῦρος, συναγαγὼν αὐτοὺς, Homotimos, τάδε. Milites e provinciis ad lustrationem. Œcon. 4, 6. Πάντας ἅμα συνάγει πλὴν τοὺς ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι. Contraho s. Cogo milites. Ages. 1, 25. Hist. 3, 4, 16. 3, 1, 3. Mem. 3, 3, 12. Οὐδὲ εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοία συνάγεται, Colligi potest. Colligo dispersos, K. A. 4, 4, 6. Οὐ—διασκηνοῦν,—ἀλλὰ συναγαγεῖν τὸ στράτευμα. Sequitur, πάλιν ἐντεῦθεν συνῆλθον. §. 12. Deligo e multis, Mem. 3, 10, 2. pictores Καλὰ εἴδη ἀφομοιοῦντες,—ἐκ πολλῶν συνάγοντες τὰ ἐξ ἑκάστου κάλλιστα. Adduco, K. A. 3, 5, 9. Συναγαγόντες τοὺς αἰχμαλώτους ἤλεγχον. Confio, Concilio, vide Γάμος. Constringo, Contraho, Cyn. 6, 9. συνάγειν τὰ * ἀκρολίνια. Constipo, Coarcto. Vide Valck. ad Herod. 7, 60. K. A. 1, 5, 10. Διαφθέρας—συνῆγον καὶ συνέσχον. Unanimi consilio id ago, s.

rem eo traho ut. Cum ἐπὶ, Hist. 6, 5, 6. Οἱ περὶ τὸν Καλλίβιον συνῆγον ἐπὶ τὸ συνιέναι πᾶν τὸ Ἀρκαδικόν. Fr. Portus: In eandem sententiam coibant ut. Piercmerus: Censuerunt. Potest recte comparari cum nostra formula, Dahin einleiten. Mox pro eo est ἔπραττον." Lex. Xenoph.]

[Συνάγω, Compello. Longus 62. Νυκτὸς ἤδη γεγενημένης, ἀπήλαυνε καὶ ἡ Χλόη τὴν ποίμνην, τῷ μέλει τῆς σύριγγος συνάγουσα. "Proprium in hac re v. συνάγω, ut Lat. Compello. Sic ap. Longum 2. p. 35. Amor dicit, Δάφνιν ποιμαίνω καὶ Χλόην, καὶ ἠνίκα αὐτοὺς εἰς ἓν συνάγω κ. τ. λ." Villois.]

["Συνάγω μισθόν, Mercedem colligo, Agg. 1, 6." Biel. Thes.]

["Συνάγω, generatim et vi etymologiæ Conduco significat, s. in unum locum, s. in unum cœtum. Hinc speciatim Colligo, Confero, v. c. triticum et alias fruges terræ in horrea. Matth. 3, 12. Συνάξει τὸν σῖτον αὐτοῦ εἰς τὴν ἀποθήκην, Colliget frumentum suum in horrea: 6, 26. 12, 30. Ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ, σκορπίζει, Qui non mecum colligit, h. e. Me non adjuvat, is mea dissipat: 13, 30. 47. ubi de reti adhibetur ἐκ παντὸς γένους, sc. ἰχθύων, συναγαγούσῃ, Colligente s. Capiente: 25, 24. 26. ubi συνάγειν elliptice ponitur pro συνάγειν καρπούς, Fructus colligere, Messem facere. (Cf. Polyb. supra. Suid. et Zonar. Δρωπακίζω· συνάγω, τρυγῶ, 'i. e. Vindemio et Cereales fructus decerpo,' Nunnes. ad Phrynichi Ecll. 180. notante Schæf. Mss.) Luc. 3, 17. 11, 23. 12, 17. 18. 15, 13. Συναγαγὼν ἅπαντα, Collectis omnibus, quæ se. possidebat. Cf. Wetsten. N. T. 1, 758. Jo. 4, 36. Καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, Et colligit quasi sibi fructus in vitam æternam: 6, 12. 13. 15, 6. Respondet in hac signif. ap. Alexandrinos Hebraico אסף, Collegit, Ex. 23, 10. Lev. 25, 3. 20. et אצר, Recondidit in thesaurum, Jes. 39, 6. Adde Deut. 19, 5. Ps. 32, 7. Cohel. 2, 8. ubi Symm. ἀθροίζειν habet. Congrego, Convoco, Convenire alios jubeo, cogo, συνάγομαι, Convenio, Confluo, i. q. συνέρχομαι. Matth. 2, 4. Καὶ συναγαγὼν πάντας τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς τοῦ λαοῦ, Et coacto senatu summorum sacerdotum et legis peritorum: 13, 2. Συνήχθησαν πρὸς αὐτὸν, Confluxerunt ad eum: 18, 20. Συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, Convenientes mea auctoritate: 22, 10. 34. Συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, Coiverunt: 22, 41. 24, 28. Συναχθήσονται οἱ ἀετοὶ, Advolabunt aquilæ: 25, 32. Συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, Sistentur tribunali ejus omnes homines: 26, 3. Συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς, Coiverunt pontifices: 26, 57. 27, 17. 27. συνήγαγον, Convocarunt: 27, 62. 28, 12. Marc. 2, 2. 4, 1. 5, 21. 6, 30. 7, 1. Luc. 17, 37. 22, 66. Jo. 11, 47. 18, 2. Ὅτι πολλάκις συνήχθη ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Quod Jesus sæpius illuc cum discipulis suis convenire solebat, s. convenerat: 20, 19. Act. 4, 5. 26. Συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, Conspirarunt contra Deum et adversus ejus Christum: 4, 27. Συνήχθησαν ἐπὶ τὸν ἅγιον παῖδά σου Ἰησοῦν, Conspirarunt contra sanctum tuum filium Jesum: 4, 31. 11, 26. Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Cum ecclesia Antiochena per integrum annum versati sunt: 13, 44. 14, 27. 15, 6. 30. 20, 7. 8. 1 Cor. 5, 4. Συναχθέντων ὑμῶν καὶ τοῦ ἐμοῦ πνεύματος, In conventu vestro, cui et ego, absens quidem corpore, animo saltem interero, coll. v. 3. et Coloss. 2, 5. Apoc. 13, 10. Εἴ τις αἰχμαλωσίαν συνάγει, Si quis captivos cogit et abducit: 16, 14. 16. 19, 17. Δεῦτε καὶ συνάγεσθε, s. συναχθῆτε, Agite, advolate: 19, 19. 20, 8. Adde Nehem. 6, 2. Συναχθῶμεν ἐπὶ τὸ αὐτό. 2 Paral. 11, 12. Καὶ οἱ ἱερεῖς συνήχθησαν πρὸς αὐτόν. Jer. 51, 44. Ps. 2, 2. 2 Paral. 10, 6. Καὶ συνήγαγεν ὁ βασιλεὺς τοὺς πρεσβυτέρους. 1 Macc. 1, 4. 3, 53. Συνῆκται τὰ ἔθνη ἐφ' ἡμᾶς τοῦ ἐξᾶραι ὑμᾶς. Suid. Συνάγω· αἰτιατικῇ, συναθροίζω. Cf. etiam Dresig. de VV. MM. N. T. 1, 125. p. 459. Fischer. Metaphorice, Conjungo, In unam societatem cogo. Jo. 11, 52. Ἀλλ' ἵνα καὶ τὰ τέκνα τοῦ θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἓν, sc. σῶμα s. ἔθνος, Sed ut etiam dispersos Dei cultores in unum cœtum conjungeret, s. ad unam fidem convocaret, ubi συνάγειν aperte non Conjunctionem loci, sed Societatem et animorum conjunctionem sub uno capite significat, ut idoneis veterum locis demonstravit Kypk. Obss. SS. 1, 392. et Wetsten. N. T. 1, 920. Hospitio excipio, Excipio et suscipio aliquem benevole et humaniter, quo sensu et Recolligo legitur ap. Justin. 33, 4. Matth. 25, 35. Ξένος ἤμην, καὶ συνηγάγετέ με, Hospitem me humaniter ac benevole excepistis: 25, 38. 43. Omissum est εἰς οἰκίαν, vel εἰς τὸν οἶκον, ut plene legitur in vers. Alex. Judd. 19, 15. Οὐκ ἦν ἀνὴρ συνάγων αὐτοὺς εἰς οἰκίαν. Vide et v. 18. 2 Sam. 11, 29. Συνήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. In omnibus his locis in Hebraico legitur אסף, Collegit. Hospitalitas a Judæis vocatur גבסת אורחים, συναγωγὴ ξένων. Cf. etiam Kypk. Obss. SS. 1, 128. Sæpius in N. T. non legitur." Schleusner. Lex. in N. T.]

[Συνάγω πυράν, Thom. M. Νῆσαι πυρὰν λέγουσιν, οὐ συναγαγεῖν, οὐδὲ συνθεῖναι.]

[Συνάγω. Theophr. Char. 30. Ἀμέλει δὲ καὶ συναγάντων παρ' αὐτῷ, ἀποθεῖναι τῶν αὐτῷ διδομένων ξύλων καὶ φακῶν καὶ ὄξους καὶ ἁλῶν καὶ ἐλαίου τοῦ εἰς τὸν λύχνον. "Int. τινῶν v. Periz. ad Ælian. V. H. 10, 21. Valck. ad Herod. 414. vel ἑταίρων. Συνάγειν est Symbolam ad convivium vel cœnam colligere s. conferre, igitur Convivium apparare s. Habere collaticium, δεῖπνον συναγώγιμον, quod nostrates dicunt Picknick; unde συναγώγιον, Convivium, v. Athen. 363. et συνάγειν, Latinorum Edere de symbolis. Athen. et Hesych. explicant τὸ πίνειν μετ' ἀλλήλων. Sensus est: Si amici cœnam apparant s. habent collaticiam, de omnibus, quæ illi in commune contulerunt, aliquid sibi seponit, amicos defraudans." Astius. Diphilus in Ζωγράφῳ ap. Athen. 292. Ἀπὸ συμβολῶν συνάγοντα. "Athen. 142. (e Phylarcho: Πολλῶν δὲ πρεσβειῶν παραγινομένων πρὸς αὐτὸν, οὐδέ ποτε ἐνωρίστερον τοῦ κατειθισμένου συνῆγε καιροῦ, πεντακλίνου τε διεστρώννυτο οὐδέποτε πλεῖον. 'Συνάγειν συμπόσιον legimus 5, 186. c. τὰ συσσίτια, 4, 143. a. τὰ φειδίτια, 5, 186. b. Sic et συνάγειν δεῖπνον, ni fallor, dixere Græce, Cœnam agere, instituere. Sed solum per se v. συνάγειν non puto ista notione usurpari, nisi e connexione orationis nomen τὸ συμπόσιον, vel δεῖπνον, aut aliquod simile intelligatur; quod hic quidem facile cum ex antecedentibus, tum e sequentibus intelligebatur.' Schweigh.) 420. Οἱ δὲ νῦν συνάγοντες τὰ δεῖπνα: 640. (e Sophilo ἐν Παρακαταθήκῃ, Ἡδύ γε μετ' ἀνδρῶν ἐστιν Ἑλλήνων ἀεὶ Συνάγειν, Convivia agitare." Valck. Mss. Idem Athen. 217. Ἀριστίων, ἐφ' οὗ τὸ συμπόσιον ὑπόκειται συνηγμένον. "Cum ἀνηγμένον esset editum, monuit Casaub. 'Scribe, ut constet Hellenismus, συνηγμένον, nisi quis mihi probet, ἀνάγειν συμπόσιον Græcum esse, ut συνάγειν, de quo verbo auctor admonet 8. sub fin. (365. c.) Idemque alibi sæpe illo utitur.' Ipsum συνηγμένον nobis dedere Membr. A. De cujus verbi usu vide notata ad 4, 142. (l. c.) Idem verbum b. l. Cod. Paris. B. agnoscit." Schweigh. Dionys. H. de Comp. Verb. p. 70. Οὐδαμῇ δὲ οὐδὲν ὑπ' οὐδενὸς εὑρὼν τῶν ὀνόματος ἠξιωμένων οὔτε μεῖζον οὔτε ἔλαττον συναχθὲν εἰς ἣν ἐγὼ προῄρημαι πραγματείαν. "Dubito, an συναχθὲν legi debeat." Upt. "Uptoni conjectura nec satis coit cum iis, quæ sequuntur, εἰς ἣν ἐγὼ προῄρημαι πραγματείαν, et officit elegantiæ ac lepori hujus loci. Cogitavit enim Rhetor cœnam Græcorum collaticiam, ad quam suam quisque portionem συνῆγεν: ut συναχθὲν h. l. sit i. q. συμβεβλημένον, ἐρανισθέν. Vide Coray ad Theophr. Char. 167. 321. 339." Schæf. Hesych.: Συναγέσκεο· συναγώγιον, συμπόσιον ἔθου. "L. (ex ordine literarum) συναγωγέσκεο." Is. Voss. "Συναγέσκεο pro συνήγου positum, cum duplici forma Ionica; Iones enim abjecto augmento syllabam εσκ interserunt, et pro ου ponunt ε in contractum. Vide Phavor. v. Φράζεσκε." Albert. Eust. 1085.: Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ Ὁμηρικῶς ὑσμίνην ἢ Ἄρην ἢ πόλεμον συναΐγειν, εἰλήφθαι δοκεῖ καὶ τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον συναγώγιον, τό τε ἄλλο, καὶ τὸ ἀπὸ συμβολῶν· ἐκεῖθεν δὲ εἴληπται καὶ τὰ συναγώγιμα παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ δεῖπνα· καὶ συνάγειν, τὸ μετ' ἀλλήλων συμπίνειν· ᾧ λόγῳ καὶ σύνδειπνον ἐλέγετο τὸ

συμπόσιον· εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἔστι, καὶ τὸ συνάγειν προσφυῶς ἐπί τε μάχης, ἐπί τε δαιτὸς κοινῆς λέγεται, καλῶς ἄρα οἱ μὴ ἀνθρωπίνως, ἀλλὰ κατὰ θηρία δαινύμενοι ἐν τῷ στασιάζειν καὶ διὰ τοῦτο μηδέν τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἤδος ἔχοντες, δοκοῦσι λέγειν καὶ αὐτοὶ τὸ, δεῦτε ξυνάγωμεν Ἄρηα· καὶ ὁ τῶν τοιούτων οἶκος, κατὰ τὸν ἀστεῖον Δειπνοσοφιστὴν, ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, Ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων, τὸ * Σοφόκλειον (Œd. T. 4.) Καλὸν δέ φησιν ἐνταῦθα προσθεῖναι καὶ Φιλιππίδου τὸ, Τὰ ξίφη δειπνοῦμεν ἡκονημένα. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ συμβολῆς δειπνεῖν, ἐκ κοινοῦ Ἡσίοδος ἔφη (Ἔ. κ. Ἡ. 720. Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι, Ἐκ κοινοῦ, πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη·) ἔστι δὲ τοιοῦτον ὁ ἔρανος, ἐν ᾧ συνέβαλλον ἕκαστος τὸ πρὸς ἰσχύος εἰς χρείαν συνδεῖπνον συμβολιμαῖον· ὡς ὅγε μὴ τοιοῦτος, ἀσύμβολος ἐλέγετο διὰ τὸ δωρεὰν δειπνεῖσθαι καὶ ἀδαπάνως. "Συνάγω συμπόσιον, Heyn. Hom. 5, 542." Schæf. Mss.]

[Συνάγω, Compono. Æschylus S. c. T. 513. Οὔτ' εἶδος, οὔτε θυμὸν, οὔθ' ὅπλων σχέσιν Μωμητός· Ἑρμῆς δ' εὐλόγως ξυνήγαγεν. Errat Stanl. vertens: Mercurius convenienter ea contulit. "Verte: Mercurius alterum cum altero, Hippomedontem cum Hyperbio, apte et convenienter composuit. Primum enim hic inimicus inimico opponitur, deinde cum ad pugnam venerit, hostilia numina in clypeis conferent." Schutz. Schol. A.: Ἰστέον ὅτι πάντα τὰ ἰδαῖα καὶ τὰ ἑρμαῖα καὶ κατὰ τυχὴν συμβεβηκότα τοῖς βροτοῖς, τῷ Ἑρμῇ ταῦτα ἀνατιθέασιν Ἕλληνες. Ἐπεὶ οὖν καὶ τούτοις συνέβη τυχηρῶς πως ἀλλήλοις ἀντιτάξασθαι, τοῦτο εἴρηκεν. Schol. B.: Τὰ γὰρ ἀπὸ τῆς τύχης συμβαίνοντα, Ἑρμῇ ἀνατιθέασιν οἱ Ἕλληνες, ὅθεν καὶ τὰ ἐν ὁδῷ εὑρηθέντα ἑρμαια ἐκάλουν, ὅτι * συμμερίτην αὐτῶν ἐποίουν Ἑρμῆν. Ἐπεὶ οὖν καὶ τῷ Ὑπερβίῳ ἐκ τύχης πάντα ταῦτα συνῆλθεν, εἶδος ψυχῆς, προθυμία πρὸς μάχην, διάθεσις ὅπλων, ἦν δὲ καὶ ὁ Ἱππομέδων τοιοῦτος, εἰκότως Ἑρμῆν αὐτοὺς ξυναγαγεῖν εἴρηκεν. Ἢ, ὃ καὶ κρεῖττον, ἐπειδὴ ὁ μὲν Ὑπέρβιος τὸν Δία ἐπὶ τῆς ἀσπίδος φέρει, ὁ δὲ Ἱππομέδων τὸν Τυφῶ, Ζεὺς δὲ καὶ Τυφὼς ἐχθροί, διὰ τοῦτο τὸν Ἑρμῆν εὐλόγως ξυναγαγεῖν εἶπεν. Ὅθεν καὶ τὴν κατασκευὴν ἐπάγει. Ξυνήγαγεν· αὐτούς.]

[Συνάγω. Glossæ: Συνάγω· Coago, Congero, Recolligo, Confero, Congrego, Colligo, Aggrego, Redigo, Cogo, Concilio, Corrado, Aduno. Συνάγει· Cogit in unum, Colligit, Congeritur, Adagitat, Contrahit. Συνάγεται· Redigitur. Συνάγαγε· Confer, Coge. Σύναγέ σε· Densa te. Συναγαγεῖν· Conadunare, Conflare. Συναχθὲν· Adunatum, Subactum. Συναχθὲν εἶδος· Collata species. Συνηγμένα· Congesta, Concessa.]

[Συνάγω. "Herod. 7, 176. (Τοῦτο μὲν, τὸ Ἀρτεμίσιον ἐκ τοῦ πελάγεος τοῦ Θρηϊκίου ἐξ εὐρέος συνάγεται ἐς στεινὸν πόρον, τὸν μεταξὺ ἐόντα νήσου τε Σκιάθου καὶ ἠπείρου Μαγνησίης.)" Boissonad. Mss. "Συνῆκτο γὰρ αὐτῷ ἐκ τύχης τὰ πράγματα εἰς καιρὸν τοιοῦτον, 443, 8. Τὸν δὴ τοῦ φενακίζεσθαι χρόνον ὡς εἰς μικρότατον συνάγοντες, σωφρονεῖν ἔμοιγε δοκεῖτε, 1445, 26." Reisk. Ind. Gr. Demosth. "Longin. 42. Ἔτι γε μὴν ὕψους μειωτικὸν καὶ ἡ ἄγαν τῆς φράσεως συγκοπή· πληροῖ γὰρ τὸ μέγεθος, ὅταν εἰς λίαν συνάγηται βραχύ. (E sermonis legibus scribe εἰς τὸ λίαν. 'Inde a Tollio vertunt, ut si scriptum esset πληροῦται, et proinde μέγεθος nominativi loco habent, verbaque, ὅταν—βραχὺ, referunt ad idem μέγεθος. Sic ergo potius secundum verba reddas, Mutilat enim, sc. nimia eloquendi brevitas, sententiæ magnitudinem, quando contrahitur in verba nimis brevia. Nempe συνάγηται non ad μέγεθος refertur, sed ad φράσιν.' Weisk.) Emend. Idem Longin. 44. Ὥσπερ οὖν, εἴ γέ φησι τοῦτο πιστὸν ἀκούω, τὰ γλωττόκομα, ἐν οἷς οἱ Πυγμαῖοι καλούμενοι τρέφονται, οὐ μόνον κωλύει τῶν ἐγκεκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συναιρεῖ διὰ τὸν περικείμενον τοῖς σώμασι δεσμόν. ('Cod. Par. συνάροι, quod in Apographis, quæ inde fluxerunt, mutatum est in συνάγει, idque placet viro præstantissimo ad Herod. 7. p. 538. Malim e Codicis vestigiis legere συναιρεῖ. Plut. 2, 966. Ταχὺ συναιρεῖν εἰς ταῦτα καὶ συνάγειν τὸ θήραγρον. Philo de Telor. Constr. 50. Λύζοντάς τε καὶ συναιροῦντας τὸν τοῦ τρήματος κύκλον. Damascius ap. Suid. v. Σαραπίων: Συνάγων ἑαυτὸν ἀεὶ καὶ συναιρῶν, ὡς οἷόν τε, πρὸς τὸ εἴσω.' Ruhnk. Artemid. 3, 47. notante Toupio, Πᾶν γὰρ εἰδεχθὲς καὶ δυσπρόσωπον ὁραθὲν συνάγει τὰς ψυχὰς τῶν ὁρώντων καὶ συστέλλει. 'Incertus ego diu inter συνάγει et συναιρεῖ hærens tandem prætuli hoc Ruhnkenii.' Weisk.) Dionys. H. 2, 129. Τὸ εἰς ἐλάχιστον συναχθέν. Athen. 474. Καλλίξεινος ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς Περὶ Ἀλεξανδρείας φησὶν, ὅτι ποτήριόν ἐστιν ἐπίμηκες, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπιεικῶς, ὥστα ἔχον μέχρι τοῦ πυθμένος κατήκοντα, Macrob. 5, 21. Circa mediam partem compressum: 477. Δίδυμος δέ φησι, ποτηρίου εἶδος εἶναι, καὶ τάχα ἂν εἴη τὰ λεγόμενα σκυφία, διὰ τὸ κάτωθεν εἰς στενὸν συνῆχθαι. Diod. S. 1, 148. Εἰς ὀξὺ συνηγμένης τῆς κεφαλῆς." Valck. Mss.]

[Συνάγω τὸ τέλος, Supremam manum impono. Appian. 2, 143. Καὶ τὸ τέλος αὐτῷ τῆς νίκης συναγαγόντα.]

[Συνάγω, Res gestas continua narratione complector. Appian. 1, 176. Καί μοι δοκεῖ τὸν Οὐριάνθου πόλεμον, σφόδρα τε ἐνοχλήσαντα Ῥωμαίοις, καὶ δυσεργότατον αὐτοῖς γενόμενον, συναγαγεῖν, ubi Noster:— "Ut hic dicit Appian. πόλεμον συναγαγεῖν, de sua hujus belli historica descriptione loquens, sic p. 292(=180.) Καὶ συνάξω καὶ τόνδε (τὸν πόλεμον) εἰς ἕν." Idem Appian. 1, 307. Τὰ δ' ἐν Λιβύῃ γενόμενα ἀπ' ἀρχῆς ἤδε (ἡ γραφὴ) συνάγει: 2, 49. Καὶ αὐτὸν (τὸν πόλεμον) διὰ τάδε συνήγαγον ἐς τήνδε τὴν συγγραφήν.]

[Συνάγω. J. Poll. 2, 49. Καὶ τὰς ὀφρῦς δὲ συνάγων, ὁ φροντιστής: 4, 145. Ὁ δὲ παρνοβοσκὸς τἆλλα μὲν ἔοικε τῷ * Λυκομηδείῳ, τὰ δὲ χείλη * ὑποσέσηρε, καὶ συνάγει τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀναφαλαντίας ἐστὶν, ἢ φαλακρός: 149. Ὁ δὲ ἡγεμὼν θεράπων σπείραν ἔχει τριχῶν πυῤῥῶν, ἀνατέτακε τὰς ὀφρῦς, συνάγει τὸ ἐπισκύνιον. (Cf. Theophyl. Inst. Reg. l. c.) 1, 224. Τρυγῆσαι τὰς ἀμπέλους, συναγαγεῖν τοὺς καρπούς. (De hoc verbi συνάγω usu multa diximus supra.) 3, 128. Συνενεγκεῖν, συνάγειν: 4, 29. Χρήματα συναθροίσασθαι, συλλέξαι, συστήσασθαι, συναγαγεῖν. (Cf. 8, 135. infra. Χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνῆγον dixit Xenoph. K. A. 6, 2, 5. Vide Selecta e Schol. Valck. in N. T. l. c.) 5, 168. Συστρέψαι τὸ σῶμα, ἀναγαγεῖν, συνελκῦσαι, συναγαγεῖν, συναθροῖσαι, συστεῖλαι, συσπειρᾶσαι, συσπείρασθαι, συγκάμψαι. (Vide quæ de h. l. diximus in Ἀνάγω.) 6, 8. Συναγαγεῖν συμπόσιον, συστῆσαι, πληρῶσαι. (Vide nos supra.) 7, 207. Ἀφαιρεῖν καὶ ἀφαιρεῖσθαι, συγκρῖναι, συστῆσαι, συναγαγεῖν, μίξαι, συμμίξαι, συμπλέξαι: 8, 95. Οἱ πρυτάνεις, οὗτοι τὴν βουλὴν συνάγουσιν ὑσημέραι: 135. Καὶ τὸ βῆμα, κοινωνῆσαι, καὶ κοινῶσαι τὰ χρήματα, μίξασθαι τὴν οὐσίαν, συνάψασθαι τὸν πλοῦτον, συιερανίσαι, συναγαγεῖν, συναθροίσασθαι, συνενεγκεῖν εἰς ταὐτὸ τὴν οὐσίαν, συστήσασθαι, συμβαλεῖν: 5, 113. Συνῆγμαι, φιλικῶς ἔχω, εὔνους αὐτῷ εἰμί.]

[Συνάγουσι· * συνεληλυθότως σπείρουσι. "Matth. 6, 26." Albert. "L. σπειρῶσιν." Wakef. Mss.]

[Συναύξοντας et συνάξοντας conf. ad Theophr. Char. 27. ubi v. Coray, Schneider., et Astium. Adde Schæf. ad Greg. Cor. 915.]

[* Συνηγμένως, Confertim, Conjunctim, Simul. Hesych. Ἀθρόως· συνηγμένως, ὁμοῦ.]

Συναγωγὴ, (ἡ,) Collectio, Congregatio, Ipse colligendi s. congregandi actus. Thuc. 2, (18.) συναγωγὴν πολέμου appellat Collectionem eorum quæ ad bellum pertinent, Δοκῶν καὶ ἐν τῇ ξυναγωγῇ τῶν πολέμου μαλακὸς εἶναι, quod quidam interpr. Cum videretur in bello contrahendo mollior ac remissior esse. [In Ed. Bip. vertitur, In ipsis auxiliis ad bellum gerendum evocandis lentus.] ‖ Συναγωγὴ, Cœtus, Concilium, Conventus. In N. T. dicitur peculiariter de conventu Judæorum s. loco ipso in quem convenire solebant ad Scripturum tractandam. Quidam Collegium interpretatus est. Matth. 10, 17. συνεδρίων et συναγωγῶν fit mentio, Παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς. Ubi annotat Beza, συνέδρια, Gentium, ut συναγωγὰς Judæorum fuisse. Hinc ἀποσυνάγωγος et ἀρχισυνάγωγος, de quibus infra. ‖ Συναγωγὴ, Cumulus, Acervus. Bas. Homil. 4. in Hexaëm.

Παρέλκοι ἂν τὸ πρόσταγμα τὸ κελεῦον συναχθῆναι εἰς συναγωγὴν μίαν. Apud Alex. Aphr. συναγωγὴ τοῦ γάλακτος exponitur etiam Copia lactis, quæ significatio vicina est. ‖ Συναγωγή, Contractio, ut, (Isocr. Evag. Laud. 2, 298. Auger.) Σεμνὸς ὢν οὐ ταῖς τοῦ προσώπου συναγωγαῖς, ἀλλὰ ταῖς τοῦ βίου κατασκευαῖς, [Contractione supercilii.] Συνάγωγή, Conclusio, συμπέρασμα, ut συνάγειν est συμπεραίνειν, ap. Themist.

[Συναγωγή, " 1. proprie, Collectio, Congregatio, Coacervatio, (Polyb. 1, 17. 9. τοῦ σίτου, Messis, et 27, 12. 2. χρημάτων, Corrogatio pecuniæ, de præfecto redituum,) Contractio, interdum adeo Ea ipsa, quæ colliguntur vel collecta sunt, v. c. ap. Antig. Caryst. 32. Ἐκ τῆς τοῦ Ἀριστοτέλους συναγωγῆς, Ex Aristotelis collectaneis. Alex. Job. 8, 17. ἐπὶ συναγωγῇ λίθων. Jes. 19, 6. 37, 25. συναγωγὴ ὑδάτων. Strabo 2. p. 177. Πολλὴ γὰρ συναγωγὴ τοῦ πλάτους πρὸς ταῖς ἄκραις εὑρίσκεται, et ap. Diogen. 2, 129. συναγωγὴ de Congregatione philosophorum ad convivium usurpatur. De Convocatione populi legitur apud Polyb. 4, 7. 6. 2. per metonymiam, Locus congregationis, Locus, in quo conventus et consessus habetur, et speciatim, Locus publicus, in quo Judæi convenire solebant, ut instituerentur in lege Mosaica et preces peragerentur, qui a Judæis בֵּית כְּנֶסֶת dictus est. Primitus ædificia hæc, conventibus sacris ap. Judæos destinata, in campis et agris exstruebantur, juxta glossam ad Babyl. Berachoth s. 21. postea vero, cum in urbes introducerentur, ibi tamen in altioribus locis posita sunt, ut reliquas ædes eminerent. Hierosolymis ccccLxxx. synagogas fuisse, traditur a Rabbinis, v. c. in Cod. Megilla f. 73. et Pesichta R. Menahem. In synagogis, quæ tanta in reverentia Judæis erant, ut in illis nec edere nec garrire liceret, imo nec præterire eas precum tempore permissum esset, ordinarie conveniebant Judæi septimo, quinto et secundo singularum hebdomadum die. Cf. Buxtorf. de Synagoga Judaica. Lightfooti Hor. Hebr. et Talm. 72. 251. Vitringam de Synag. Vet. Franeck. 1696. 4. Wetsten. N. T. 1, 278. et alios Scriptt., quos laudat Wolfius in Bibl. Hebr. 2, 924. 4, 446. et Kœcher. in Nova Bibl. Hebr. P. II. p. 166. seq. Matth. 4, 23. Διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, Docens in synagogis Judaicis Galilææ. 6, 2. 5. 9, 35. 10, 17. Ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς, Et in synagogis suis vos flagellabunt. In synagogis Judæorum fuisse sumtas pœnas civiles et speciatim flagellandi pœnam inflictam, partim ex h. l. partim ex Act. 22, 19. satis constat. Vide Selden. de Synedrio 1, 7. p. 105. et Vitringam de Synag. Vet. 774. et in Archi-Synagogo p. 351. Non opus itaque est, ut συναγωγὴ h. l. de Conventu civili et juridico cum Grotio accipiatur; nam diserte a συνεδρίῳ distinguitur. Matth. 12, 9. 13, 54. Ἐδίδασκεν αὐτοὺς ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν: 23, 6. Πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς Primam in synagogis sedem: 34. Μαστιγώσετε ἐν ταῖς συναγωγαῖς ὑμῶν. Marc. 1, 21. 23. 29. 39. 3, 1. 6, 2. 12, 39. 13, 9. Luc. 4, 15. 16. 20. 28. 33. 38. Ἀναστὰς δὲ ἐκ τῆς συναγωγῆς, Discedens vero e synagoga: 44. 6, 6. 7, 5. 8, 41. ἄρχων τῆς συναγωγῆς. Vide Ἄρχων et Ἀρχισυνάγωγος. Ibid. 11, 43. 12, 11. 13, 10. 20, 46. 21, 12. Jo. 6, 59. 18, 20. Act. 6, 9. 9, 2. 20. 13, 5. 14. 42. 14, 1. 15, 22. 17, 1. 10. 17. 18, 4. 7. 19. 26. 19, 8. 22, 19. 24, 12. 26, 11. Jacob. 2, 2. συναγωγὴ est Locus, in quo conventus sacri Christianorum habebantur. 3. Cœtus, In synagoga congregatus. Act. 3, 43. Λυθείσης δὲ τῆς συναγωγῆς dimissa synagoga. 4. Sectatores, qui ad cœtum aliquem pertinent, Apoc. 2, 9. 3, 9. συναγωγὴ τοῦ Σατανᾶ, Homines impii, ad regnum Satanæ quasi pertinentes." Schleusner. Lex. in N. T.]

[" Συναγωγή, hæc vox æque late patet, atque Hebræa עֵדָה, et Lat. Conventus. Omnis enim hominum cœtus, qui ex instituto est, s. judiciorum, s. publici consilii, s. rerum sacrarum gratia, hoc nomine appellatur. Deinde vero cœpit et ad loca transferri, in quibus isti conventus habebantur. Augustinus, in enarratione Psalmorum lxxx. vult ' Ecclesiam Judæorum dictam esse Synagogam, i. e. Congregationem, quod congreguri et pecora soleant, atque ipsa proprie, quorum et greges proprie dicamus:' Christianorum vero Ecclesiam, ' i. e. Convocationem, quia convocari magis sit utentium ratione.' Hoc Bellarmin. et alii satis avide arripuerunt. Quod quam frivolum sit, Casaub. docet, Exercc. 16, 42. In eo etiam fallitur idem S. Augustinus, quod in Ps. lxxvii. scribit: ' Nostram Apostoli nunquam dixerunt Synagogam, sed semper Ecclesiam.' At huic assertioni contradicit Jacobus 2, 2. Ἐὰν γὰρ εἰσέλθῃ εἰς τὴν συναγωγὴν ὑμῶν, Si ingrediatur vestram synagogam, i. e. Ecclesiam, ubi conventus Christianorum est. Suffragatur Ignat. in Epist. ad Trallianos p. 5. Χωρὶς πρεσβυτέρων Ἐκκλησία ἐκλεκτὴ οὐκ ἔστιν, οὐ * συνάθροισμα ἁγίων, οὐ συναγωγὴ ὁσίων, Sine presbyteris Ecclesia electa non est, nulla congregatio sanctorum, lego enim ἁγίων, nulla collectio sanctorum. Et in Ep. ad Polycarp. 207. Πυκνότερον συναγωγαὶ γινέσθωσαν, Crebrius celebrentur conventus. Ita Clem. Alex. Str. 633. Ἡ τοῦ λόγου δύναμις, ῥῆμα Κυρίου φωτεινὸν, ἀλήθεια οὐρανόθεν ἄνωθεν ἐπὶ τὴν συναγωγὴν Ἐκκλησίας ἀφιγμένη, διὰ φωτεινῆς τῆς προσεχοῦς διακονίας ἐνήργει, Ad congregationem Ecclesiæ." Suicer. Thes. Vide Grot. in Matth. p. 29. 110.]

[" Συναγωγή, Collegium, Collectus, Conventus, Concilium, Cœtus, Congregatio, Aggregatio, Conventio." Glossæ. " Valck. ad Hippol. p. 176, a. Coarctatio, Diod. S. 1, 72. (' Συναγωγὴν δ' ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον λαμβάνουσα μέχρι τῆς κορυφῆς. Sic L. 3. c. 40. Ἄρχεται συναγωγὴν λαμβάνειν ὁ κόλπος, estque frequentissimum in omnibus illis, quæ in arctum coeunt. Apollodor. Poliorcet. p. 38. Κλίμακες ἄνω συναγωγὴν λαμβάνουσαι. Strabo de Pyramo, Ἐπειδὰν συνάψῃ τῷ Ταύρῳ, παράδοξον λαμβάνει τὴν συναγωγὴν, 12. p. 810. cujus et 2. p. 177. a. 8. p. 517. b. et Athenæum de Machin. p. 4. vide.) 2, 278. (Ὁ δὲ τρίτος ἱππέων ἴλας, μιμουμένας τὰς ἐν ταῖς παρατάξεσι συναγωγὰς, (vertitur, Qui conglomerationes acierum imitarentur.) Heindorf. ad Plat. Phædr. 313." Schæf. Mss. Ἡ συναγωγὴ τῆς διανοίας e Chrys. affert Abresch. in Συνάγω citatus. " Συναγωγή, Collectio, Volumen, ad Att. 9, 13. 16, 5." Ernest. Clav. Cicer. Longin. Fr. 5. Τῶν δ' οὖν γραψάντων οἱ μὲν οὐδὲν πλέον ἢ συναγωγὴν καὶ μεταγραφὴν τῶν τοῖς πρεσβυτέροις συντεθέντων ἐποιήσαντο, καθάπερ Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Ἡροκλῖνος. Paulo post: Τοὺς μὲν γὰρ λοιποὺς τί τις ἂν κινεῖν οἴοιτο δεῖν, ἀφεὶς ἐξετάζειν ἐκείνους, παρ' ὧν ταῦτα λαβόντες οὗτοι γεγράφασιν, οὐδὲν αὐτοὶ παρ' αὑτῶν προσθέντες, οὐχ ὅτι τῶν κεφαλαίων, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἐπιχειρημάτων, οὐδ' οὖν ἢ συναγωγῆς τῶν παρὰ τοῖς πλείοσιν, ἢ κρίσεως τοῦ βελτίονος ἐπιμεληθέντες; " Ἀνακεφαλαίωσις, Recapitulatio.—Huc et pertinet, quæ Græcis συναγωγὴ dicitur, Latinis Collectio, si quis enumerat quæ contra dicta sunt, et quæ ipse dixit. Cf. Cic. Brut. 88. Quintil. 6, 1. p. 267. Cicero de Invent. 1, 52. Enumerationem vocat." Ernest. Lex. Rhet. 19. Hippocr. 377, 33. Συναγωγὴ καὶ κατάψυξις ἀκρωτηρίων, Contractio: 430, 13. Μετώπου συναγωγή: 503, 48. Ἐκ πολλοῦ δέ τινος δεῖ τὴν συναγωγὴν καὶ ἐκ προσαγωγῆς τὴν * πίεξιν τὸ πρῶτον ἡκιστα, κ. τ. λ. Aretæus 12, 12. Ἔνθα καὶ ἀναγωγῆς καὶ πτύσιος ξυναγωγὴ, In quem rejectio et sputum conveniunt: 111, 22. Ξυνδιδοῦ δὲ τὰ ὑμένια ἐς ἀπόστασιν καὶ ξυναγωγὴν, ὅκως τηὸς λαίφεα: 97, 21. Ἡ τοὺς ὀχετοὺς τοῦ ῥοοῦ δῆσαι ξυναγωγῇ καὶ πίεσι τῶν ἀγγείων, Cogendo vascula et comprimendo: et paulo post, Στύψις μὲν ἰητρείη ἐς τὴν ξυναγωγὴν τῶν χειλέων, Ut labia committantur. Joseph. 407. b. J. Poll. 1, 226. Καρπῶν συλλογὴ, συλλογὴ τροφῆς, τρύγη, σταφυλῶν θλίψις, οἴνου συναγωγὴ, ἐλαίας τριβή: 3, 129. Συλλογὴ, συναγωγὴ, ἔρανος, καὶ σύστασις: 9, 143. Τάχα δὲ καὶ συναγωγὴ καὶ συλλογὴ,—ναυτῶν συναγωγή. " Συναγωγὴ ὕδατος, Congregatio aquæ, Es. 19, 6. 37, 25." Biel. Thes. ubi plura de v. συναγωγὴ habes.]

Συναγωγός, ὁ, ἡ, Collectivus, Aptus ad colligendum vel conjungendum. Plato Timæo, (31=307.) Δεσμὸν γὰρ ἐν μέσῳ δεῖ τινὰ ἀμφοῖν ξυναγωγὸν γίνεσθαι. Quod Cic. interpretatur, Quasi nodum vinculumque desiderant. Συναγωγός, Collectivus, ap.

Areopagitam, inquit Bud. Porphyrius, Συναγωγὸν γὰρ τῶν πολλῶν εἰς μίαν φύσιν τὸ γένος, Congregativum. [Aretæus 79, 17. Φύσεων γὰρ συναγωγὸν λίθαργος. Jambl. ap. Stob. T. 3. p. 402. Heeren. Βέλτιον οὖν ἀφορίζεσθαι, ἢ τύχη τῶν πλειόνων τάξεων, ἢ καὶ ἄλλων δή τινων, ἢ ἔστιν ἔφορος, καὶ συναγωγὸς αἰτία, πρεσβυτέρα τῶν συνιόντων, ἣν τοτὲ μὲν θεὸν ἐπικαλοῦμεν, τοτὲ δὲ δαίμονα παρειλήφαμεν, ubi v. Heeren. " Συναγωγότατος, Aristid. 5." Wakef. Mss. Etym. M. 736. Καλεῖται δὲ καὶ φιλίτια, ἐπεὶ καὶ φιλίας ἐστὶ συναγωγή. Hesych. Συνέστιοι· συναγωγοί, ὁμοτράπεζοι. Vide Plut. in Προαγωγεία citatum.]

[* Συναγωγία, ἡ, Plut. 8, 504. Vide Ἀγωγία et Προαγωγεία.]

Συναγωγεύς, (έως, ὁ,) Collector, Coactor. Lysias (412.) Συναγωγεῖς μὲν τῶν πολιτῶν, ἄρχοντες δὲ τῶν συνωμοτῶν. Item, Congregator et Conciliator, ap. Plat. Symp. "Εστε δὴ οὖν ἐκ τοσούτων ὁ ἔρως ἔμφυτος τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τῆς ἀρχαίας φύσεως συναγωγεύς. [" Liban. 192. Phot. Princeps synagogæ, Lucian. 3, 333. (de Christianis, Καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ θιασάρχης, καὶ ξυναγωγεύς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὤν. Vertitur Concionator. 'Christianorum collector,' Valck. ad Scap. marg.) Max. Tyr. 7, 3. (Ἀλλ' αἰπόλιον μὲν ἂν ἀποστήσαις τὸν ποιμένα, καὶ ἀφελὼν τὴν σύριγγα, διέλυσας τὸ αἰπόλιον· τῆς δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀγέλης ἐὰν ἀποστήσῃς τὸν ἡγεμόνα τοῦτον καὶ συναγωγέα λόγον, τί ἄλλο δράσεις;) Hierocles 116. (Τούτων δὲ συναγωγέα εἶναι τὸν νόμον.)" Wakef. Mss. Maximi Scholia in Dionys. Areop. 151. Ὡς τοῦ παντὸς οὖν συναγωγεύς: 274. Θεὸν ἐφίστησι τοῦ παντὸς καὶ ποιητὴν καὶ συναγωγέα. Procl. in Hesiod. p. 30. b. Οἰκείως ὁ Ἑρμῆς εἴληπται συναγωγεὺς τῶν δύο ψυχῶν, τῆς ἀλόγου καὶ λογικῆς, εἰς τὴν πρὸς τὸ σῶμα κοινωνίαν, μέσος γάρ ἐστιν ὡς ἄγγελος. Hadriani Rhetoris Declamatiuncula in Leon. Allatii Excerptis Variis Gr. Sophistarum ac Rhetorum 248. Προσῆν δὲ τούτοις ἐγὼ τῇς μοιχείας συναγωγεὺς, ὁ τοῦ κάλλους ἑρμηνεύς. Glossæ: Συναγωγεύς· Conciliator. Eust. 1660. Τοῦ δὲ ὁμῶ ὁμόσω πολλῶν ὄντων συνθέτων, " ἐνθυμητέον ἐνταῦθα τὸν συνωμότην, περὶ οὗ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι συνωμότης μὲν, ὁ κατὰ τοῦ δήμου ἀνιστάμενος, ξυναγωγεὺς δὲ, ὁ τοὺς τοιούτους ὑποδεχόμενος. Hæc e Lexico Rhetorico ab Eust. sumta sunt. Respicitur enim ad Lysiæ locum supra citatum. Legitur et in Hippocrate, teste Schneidero in Lex. sed locum nondum reperimus.]

Συναγώγιον, (τὸ,) Convivium, Compotatio, ut συνάγειν est Compotare. Athen. 8, (365.) Ἔλεγον δὲ Συνάγειν καὶ τὸ μετ' ἀλλήλων πίνειν, καὶ Συναγώγιον, τὸ συμπόσιον. Sed convivium intelligendum est quod e symbolis fit. Addit enim Athen., interjecto Menandri loco, Μή ποτε δὲ ταῦτ' ἔστιν τὰ ἀπὸ συμβολῶν καλούμενον. Vide Συναγώγιμα δεῖπνα statim post. [" Coray ad Theophr. Char. 339." Schaef. Mss. Vide Eust. in Συνάγω citatum. J. Poll. 6, 7. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τῶν συμποτικῶν ὀνομάτων ἀμελητέον, χρὴ λέγειν, τὸ μὲν συμποτικὸν χωρίον, συμπόσιον, καὶ ἀνδρῶνα, καὶ συσσίτιον, καὶ τρίκλινον οἶκον, ἢ πεντάκλινον, ἢ * δεκάκλινον, καὶ παστάδα δὲ ἀπὸ τοῦ πάσασθαι, καὶ συναγώγιον.]

[" Συναγώγιον, Cœtus, Philo J. 1035. 1125. 1675." Wakef. Mss.]

Συναγώγιμος, ὁ, ἡ, Collectilis, Collatitius, ut συναγώγιμα δεῖπνα ap. eundem Athen. (365.) Ibidem τὰ συναγώγια, Collatitia convivia, Quæ e collatis symbolis fiunt, vel Collectitia, quæ e collectis symbolis. [Vide Eust. in Συνάγω citatum. Glossæ: Συναγώγιμος· Collativus.]

" Ἀσυνάγωγος, (ὁ, ἡ,) A synagoga alienus, s. A " synagoga motus, A synagoga exclusus, Cui synagoga interdictum est."

Ἀποσυνάγωγος, ὁ, ἡ, Synagoga motus, Cui interdictum est synagoga, eo sensu quo dicebatur aliquis a Lat. Senatu moveri. Jo. 9, 22. Ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστὸν, ἀποσυνάγωγος γένηται, Jam enim constituerant Judæi, ut, si quis eum confiteretur esse Christum, synagoga moveretur, ut vertit Beza. Videtur autem fuisse ap. Judæos hiem genus pœnæ ἀποσυνάγωγον γίγνεσθαι, atque ap. Christianos Excommunicari.

[Ἀποσυνάγωγος. " Quia vox συναγωγὴ latissime patet, et non solum Conventus sacros et religiosos, sed etiam Societatem civilem et familiarem consuetudinem significat, interdum adeo Locum, in quo homines convenire solent quæcunque de causa, indicat, videtur etiam adjectivum ἀποσυνάγωγος usque late patere, et notare omnem, qui sacris prohibebatur ap. Judæos, et e cœtu adeo et consuetudine Judæorum ejiciebatur excommunicatus, de synagoga ejectus. Ter tantum legitur in N. T. Jo. 9, 22. Συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστὸν, ἀποσυνάγωγος γένηται: 12, 42. Ἵνα μὴ ἀποσυνάγωγοι γένωνται: 16, 2. Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς. Ap. Judæos vero illum, cui conventibus religiosis in templo et synagogis interesse non licebat, quem unusquisque ceu pestem fugiebat, ut adeo ab hominum consortio plane exclusus esset. Cf. Selden. de Synedriis 1, 7. et de Jure Nat. et Gent. 4, 19. Pfaff. Origines Juris Eccles. p. 99. Excommunicatio ipsa a Judæis נדוי et שמתא vocabatur. In usu autem ap. Judæos legimus tres excommunicationis species fuisse, quarum prima, dicta נדוי, quæ mensis tantum spatium durabat, ab uxoris adeo et domesticorum consuetudine ad quatuor cubitos excludebat. Secunda species excommunicationis נזיפה dicebatur, et erat exclusio a conventibus sacris solennis cum maledictionibus ac diris, quæ fieri solebat a cœtu Decemvirorum. Tertia denique excommunicationis species שמתא vocabatur, quæ erat durissima et gravissima, utpote qua efficiebatur, ut homo nunquam ad cœtum Judæorum redire posset. Cf. Buxtorf. Lex. Talmud. et Rabbin. 827. 1303. et 2462. Wetsten. N. T. 1, 904." Schleusner. Lex. in N. T. Epiphanius adv. Hær. 806. Οὐκέτι ἀριθμεῖσθαι τὸν Κύριον, εἰ καὶ ἀποσυναγώγους ἡμᾶς ποιήσωσιν οἱ τῆς " Ἀρείου φρατρίας, καὶ Ἰουδαίων διάδοχοι.]

Ἀρχισυνάγωγος, ὁ, (ἡ,) Princeps synagogæ, vel Præfectus synagogæ, ap. Marc. et Luc. Erant autem plures hoc nomine, ut apparet e Marci c. 5. Ἰδοὺ ἔρχεται εἷς τῶν ἀρχισυναγώγων. Hos patant fuisse certos homines qui multitudini moderabantur in singulis synagogis. ‖ Ἀρχισυνάγωγοι εἰρήνη ap. Areopagitam adjective ponitur, Quæ est præcipue auctor congregationum. Bud. [Maximi Scholia 273. Ἀρχισυνάγωγον εἰρήνην· σημείωσαι ὅτι τὸν Θεὸν ἐκάλεσεν ἀρχισυνάγωγον.]

[" Ἀρχισυνάγωγος, Synagogæ Judaicæ præfectus et præpositus, qui interdum in N. T. ἄρχων τῆς συναγωγῆς, Luc. 8, 41. interdum etiam simpliciter ὁ ἄρχων, vide infra sub "Αρχων, vocatur, et Hebraice ראש הכנסת appellabatur. Ex ejus jussu et præscripto omnia in synagoga peragebantur, et, ut omnia decore et ex instituto majorum in ecclesia gererentur, curæ ejus commissum erat. Inprimis autem Archisynagogis incumbebat officium non solum deligendi idoneos, qui munere lectoris legis et prophetarum in synagoga fungerentur, ne confusio et perturbatio e promiscuo accessu, nulli enim stati erant in synagoga lectores prophetarum et legis, sed facultas erat unicuique idoneo munus hoc peragendi, oriri posset; sed etiam designandi et nominandi eos, quibus dicendi et docendi in synagoga libertatem concedi tuto posse credebant, Act. 13, 15., eorumque sermones examinandi et dijudicandi. Eosdem e monumentis veterum etiam constat potestatem habuisse in synagoga flagris cædendi et excommunicandi, omninoque de causis, ad religionem Judaicam pertinentibus judicandi; quemadmodum nec negari potest, interdum vel in una synagoga plures fuisse Archisynagogos, et numerum horum Presbyterorum ipsos ap. Judæos determinatum nullum extitisse. Uberiorem officiorum Archisynagogis incumbentium descriptionem dedit Vitringa de Synag. Vet. 2, 11. et in Archisynagogo Obss. novis illustrato, Franeq. 1685. 4. Marc. 5, 22. 35. ἀπὸ τοῦ ἀρχισυναγώγου, E præfecti domesticis. Syrus bene: ‫מן כבשמא דכנשתא‬; ‫מן בית‬, E domesticis principis synagogæ. Ib. v. 36. 38. Luc. 8, 49. 13, 14. Act. 18, 8. 17. Sæpius non legitur in N. T." Schleusner. Lex.]

[Ἀρχισυνάγωγος· ὁ ἀρχηγὸς, Suid. et Zonar. Euseb. H. E. 7, 10. Ἀποσκευάσασθαι δὲ παρέκτεισεν αὐτὸν ὁ διδάσκαλος καὶ τῶν ἀπ' Αἰγύπτου Μάγων ἀρχισυνάγωγος.]

[* "Ἀρχισυναγωγεὺς, (έως, ὁ,) Dorvill. Inscript." Kall. Mss.]

Εὐσυνάγωγος, ὁ, ἡ, Qui facile congregari potest. In VV. LL. exponitur, Commodus hominum concilio et conventui. Item, Εὐσυνάγωγος τόπος τοῖς πεμπομένοις, Aristot. Pol. 7. Locus in quem facilis est importatio.

Σύναγμα, ατος, τὸ, Sedimentum lotii, quasi Collectio. A Galeno exp. ἐπίταγός τις, ἢ ἐναιώρημα, ἢ ὑπόστασις, ἢ πῶρος. Citatur ex Hipp. Epid. 6. [" Σύναγμα, Concretio, Coitio, Coagmentatio, L. 6. Epid. Sect. 3. Aphor. 11. Τὸ μετ' οὔρησιν παιδίοισι μᾶλλον, Post mictionem coitio pueris magis contingit. Ubi τὸ μετ' οὔρησιν σύναγμα, Post mictionem coitionem aut concretionem calculum in vesica puerorum vocat, eorum, quæ in vesica post mictionem remanent, concretionem et subsidentiam intelligens, atque adeo calculum, qui B ex illa subsidentia post mictionem in vesica relicta gignitur. Illicque τὸ σύναγμα τὴν σύστασιν καὶ πῆξιν significat, ut expouit ibidem Galen., ut sit σύστασις καὶ ὑπόθεσις τῶν ἐν οὔρῳ μετὰ τὴν οὔρησιν, Eorum, quæ post urinæ mictionem remanent, concretio quædam ac depositio aut subsidentia. Eaque notione σύναγμα illic pro Calculo accipi testatur in Exeg. Gal.: Σύναγμα· ἤτοι ἐπίταγός τις, ἢ ἐναιώρημα, ἢ ὑπόστασις, ἢ πῶρος. Καὶ οὕτως ἄμεινον ἐν τῷ ἕκτῳ τῶν Ἐπιδημιῶν λέγεται. Sic enim ap. Galen. leg. existimo. (Καὶ ἐν, Ms. D. et Cod. Mosq.) Σύναγμα aut concretionem quandam significat, aut in medio urinæ suspensum quiddam, aut in ea subsidens, aut callum et tofum, eoque modo melius dicitur L. 6. Epid. Gal. in Com. illius sent. σύναγμα etiam agnoscit e L. 7. Epid. (p. 363, 28.) sed σύστημα passim legitur." Foës. Œcon. Hippocr.]

[* Σύναγμα, Congregatio. " Schol. Eurip. Hec. 313. (Ἐὰν πάλιν γένηται σύναγμα στρατοῦ καὶ ἀνάγκη τῶν πολεμίων.)" Boissonad. Mss.]

Σύναξις, (εως, ἡ,) Collectio, Congregatio, Conventus. Eust. 1335. Ὅτι οἰκεῖον λύσει ἀγῶνος ἢ ἁπλῶς συνάξεως λαοῦ, τὸ, λῦτο δ' ἀγών. [Schol. Eurip. Hec. 311. Ἄθροισις· συναγωγὴ, σύναξις. Glossæ: Σύναξις· Collectum. Αἱ συνάξεις· Conventicula.] || Σύναξις peculiariter dictus est a quibusdam Theologis Conventus qui fiebat ad celebrandam cœnam Domini, item Celebratio ipsius cœnæ.

[" Proprie σύναξις, ut observat Casaub., idem prorsus est ac συναγωγὴ, nam et Synaxis et Synagoga ab eodem verbo deducuntur. Sed videntur primi Christiani de industria vocis formationem novam usurpasse, ut discrimen ponerent inter Christianos Synaxes, et Judaicas Synagogas. Nam ante principium Christianismi parum usitata fuit v. σύναξις, neque ap. vetustiorem aliquem scriptorem observatur, cum ap. omnes veteres Græcos nomen συναγωγὴ sit usu tritissimum. Confirmat hoc analogiæ observatio in vv. similibus. Exempli gratia, ἀπαγωγὴν dixerunt veteres, ἄναξιν nemo. Dixerunt ἀγωγὴ, non ἄξις: ἀναγωγὴ, non ἄναξις: εἰσαγωγὴ, non εἴσαξις: ἐξαγωγὴ, non ἔξαξις. Ita in multis aliis. Hinc dubitandum non videtur, quin v. σύναξις vel ab Hellenistis primo fuerit excogitatum, ut alia multa, vel a novis Christianis, propter supra allatam causam, usurpatum. Est tamen, ubi etiam pro Synagoga Judaica ponitur. Theophyl. in Matth. 27, 62. p. 176. Οἱ παράνομοι Ἰουδαῖοι πρὸς τὸν ἀλλόφυλον Πιλάτον συνάγονται, ἀντὶ τῆς νενομισμένης συνάξεως, Loco Synagogæ, quam lex ordinarat. Alioqui illud verissimum est, primos Christianos nomen σύναξις usurpasse, ut cœtus suos ipso etiam nomine discernerent a Synagogis Judaicis, vel hæreticorum. Nam auctor est Epiphan. in disputatione contra Ebionitas, hæreticos, de quibus ibi loquitur, suos conventus appellasse Synagogam, non Ecclesiam, et suos præpositos Archisynagogos. Sed videamus loca, ubi σύναξις notat Congregationem populi. Apud Chrysost. legas * ὀλιγανθρωπος et πολυάνθρωπος σύναξις. Idem Homil. 29. in Act. p. 777. Τί κέρδος εἰς καὶ λαὸν, εἰ μέλλοιτε ἐκ τῶν αὐτῶν μένειν, εἰ μηδὲν αἱ συνάξεις εἰς ὑμᾶς ἐργάζονται ἀγαθόν; Ναὶ, φασὶν, εὐχώμεθα. Καὶ τί τοῦτο ἂν ᾖ χωρὶς ἔργων; Idem Hom. 14. T. 5. dicit καταλιμπάνειν τὰς συνάξεις, Conventus deserere. Idem Hom. 5. in Matth. p. 30. Οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς συνάξεως ἀναχωροῦντας εἰς τὰ μὴ προσήκοντα τῇ συνάξει ἐμβάλλειν ἑαυτοὺς πράγματα· ἀλλ' εὐθέως οἴκαδε ἐλθόντας τὸ βιβλίον μεταχειρίζεσθαι, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ παιδία πρὸς τὴν κοινωνίαν τῆς τῶν εἰρημένων καλῶν συλλογῆς, καὶ τότε τῶν βιωτικῶν ἅπτεσθαι πραγμάτων. In his tamen veterum scriptorum locis, ubi v. σύναξις occurrit, judicio opus est. Nam quod affirmat Dionys. Areop., ut post videbimus, ipsam Cœnæ Dominicæ celebrationem, Synaxin peculiari nomine appellari, verum id quidem est, sed non ubique locum habet. Ipse Dionys. in tractatu de Sacramentis sic semper accipit. Itaque observat Pachymer. σύναξιν Dionysio non significare Congregationem populi, ut ipsius ætate ea vox accipiebatur, sed Conjunctionem cum Christo, quæ fit per hujus Sacramenti participationem; sic enim ille ad Eccl. Hier. 3. p. 266. Σύναξιν * νοητέον, οὐ τὴν τοῦ λαοῦ, καθὼς τὴν λέξιν σήμερον ἐκλαμβάνουσι, ἀλλὰ τὴν πρὸς Θεὸν συναγωγὴν καὶ κοινωνίαν. Et clarius ad c. 4. p. 294. Σημείωσαι, ὅτι σύναξιν μόνην τὴν λειτουργίαν φησὶ, καθ' ἣν τῶν θείων μυστηρίων κοινωνοῦσιν οἱ ἄξιοι· ἐπὶ τούτῳ γὰρ καὶ τὸ ὄνομα λαμβάνει, οὐ διὰ τὸ συνάγεσθαι τὸν λαὸν, καθὼς οἰηθείη τις, ἀλλὰ διὰ τὴν πρὸς τὸ ἓν κοινωνίαν, καθ' ἣν τῷ σωτῆρι Χριστῷ, ὡς μέλη τῇ κεφαλῇ, συναγόμεθα. Hæc observatio vera est; nam ipsum Deum, qui per Sacramenta hanc conjunctionem operatur, Dionys. συναγωγὸν propterea appellat, Hier. Cœl. p. 2. Καὶ ἐπιστρέφει ἡμᾶς πρὸς τὴν τοῦ συναγωγοῦ καὶ θεοποιοῦ ἀπλότητα. Aliis tamen scriptt. vv. συνάγειν et σύναξις simpliciter usurpantur de Conventibus Christianis, sine respectu ad Eucharistiam. Exempla quædam jam vidimus: alia adhuc addimus. Cyrill. Jerosolymit. Catechesi 18. p. 177. Ἐκκλησία καλεῖται φερωνύμως, διὰ τὸ πάντας ἐκκαλεῖσθαι, καὶ ὁμοῦ συνάγειν. Αἰσθητὴ σύναξις, Sensilis conventus, ap. Basil. M. Homil. 1. in Ps. 28. p. 171. Ὁ θεοποιῶν καιλίαν, ἢ δόξαν, ἢ ἀργύριον, ἢ ἄλλο τι, ὃ πάντων μᾶλλον τετίμηκεν, οὔτε προσκυνεῖ τῷ Κυρίῳ, οὔτε ἐν τῇ αὐλῇ ἐστὶ τῇ ἁγίᾳ, κἂν ἄξιος ὢν αἰσθητῶν συνάξεων εἶναι δοκῇ. Illic αἰσθητὴ σύναξις est, quam Theologi appellant Ecclesiam visibilem. Aliquando diserte Synaxis distinguitur a celebratione Sacramenti. Socrates 5, 22. p. 249. b. de Ecclesia Alexandrina, Πάντα τὰ συνάξεως γίνεται, δίχα τῆς τῶν μυστηρίων τελετῆς, Omnia, quæ ad conventum Ecclesiasticum pertinent, fiunt, excepta mysteriorum celebratione. Vide Casaub. Exerc. 16, 42. Eodem sensu vocatur σύλλογος. Chrysost. Hom. 5. T. 5. p. 18. Καθημερινοὺς συλλόγους dicit. Homil. 11. ejusdem Tomi, Οἱ σύλλογοι καὶ αἱ διατριβαὶ αἱ κοιναί. Apud Justin. M. Apolog. ad Anton. Pium p. 162. συνέλευσις vocatur: Τῇ τοῦ ἡλίου λεγομένῃ ἡμέρᾳ, κατὰ πόλεις ἢ ἀγροὺς μενόντων ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέλευσις γίνεται. Mox: Τὴν δὲ τοῦ ἡλίου ἡμέραν κοινῇ πάντες τὴν συνέλευσιν ποιούμεθα.——Cœna Domini vocatur σύναξις, D idque frequentissime. Loca e Dionysio Areop. et ejus Paraphrasta Pachymere jam consideravimus. Addimus alia. Dionysii Areop. c. 3. Hier. Eccl. p. 240. hunc habet titulum, Περὶ τῶν ἐν συνάξει τελουμένων. In ipso hujus capitis contextu etiam vocatur σύναξα. Σύναξις φρικωδεστάτη vocatur a Chrysost.: σύναξις ἁγία ab Eodem, Hom. 11. de statuis." Suicer. Thes.]

[* Συναξάριον, τό. " Συναξάρια sunt Vitæ Sanctorum et Martyrum in compendium redactæ, et succincta expositio solemnitatis, de qua agitur. Antequam Menæa, aliique Græcorum libri ecclesiastici typis evulgarentur, omnibusque paterent, similes discursus et Sanctorum vitæ peculiari libro dispositæ, peculiare quoque sibi volumen poscebant, ut etiam ad hæc tempora e Mss. colligitur: postquam vero omnibus communia facta sunt, Synaxaria ejuscemodi una cum libris, officiis inservientibus, edita sunt. Dicuntur συναξάρια a συνάγω, quasi diceres Collectiones et contractiones. Res siquidem latius patentes, et longa narrationum serie prolixæ in angustiores

terminos colliguntur et contrahuntur. Gennadius c. 5. Τοῦτο ἐν τῷ Συναξαρίῳ τοῦ ἁγίου Μαξίμου γέγραπται, καὶ ἀναγνώτω ὁ βουλόμενος. Sæpius in Typico, et alibi ejus mentio. Meursius duplicia fuisse notat, et hæc quidem Xanthopuli dici, illa Triodii, observatque ex ipso Triodio, Πρόλογος ἐν ἐπιτόμῳ τῶν Συναξαρίων τοῦ Ξανθοπούλου εἰς τὰ τοῦ * Τριωδίου Συναξάρια. At negat Allatius hoc inde colligi. Probat e Prologo Synaxariorum, qui ita concipitur: Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου Συναξάρια εἰς τὰς ἐπισήμους ἑορτὰς τοῦ Τριωδίου μίαν ἑκάστην αὐτῶν αἰτιολογοῦντα, πῶς ποτὲ καθ' ἀρχὰς γέγονε, καὶ δι' ἣν αἰτίαν οὕτω νῦν ἔχουσι, καὶ παρὰ τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἐτάχθησαν μετά τινων ἐπιστάσεων μερικῶν, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, καὶ καταλήγοντα μέχρι τῶν ἁγίων πάντων. 'Nicephori Callisti Xanthopuli in præcipuas Triodii festivitates Synaxaria, quæ illarum causas reddunt, unde originem habuerunt, et quamnam ob causam hoc tempore ita se habeant, et a divinis Patribus ita dispositæ sint, cum nonnullis circumstantiis particularibus. Ordiuntur a Publicano et Pharisæo, finiunt a solennitate omnium Sanctorum. Ergo Synaxaria hæc Xanthopuli fuere ab eo in solennitatibus Triodii confecta, et Triodio locis suis inserta, quæ a Publicani Dominica incipiunt, et finiunt in Dominica omnium Sanctorum. Ergo Synaxaria Triodii et Pentecostarii, non quia diversa ab iis, quæ Xanthopulus composuit, sed quia Triodio et Pentecostario assuuntur, Xanthopuli sunt, et frustra alia in his duobus libris quæres. Sic item dicimus Troparia et Canones Triodii et Pentecostarii, quia in Triodio et Pentecostario habeantur, licet eorum auctores alii atque alii fuere. Non itaque alia Xanthopuli Synaxaria, alia Triodii, sed ea quæ Triodii esse asseruntur, quæ in Triodio leguntur, Xanthopuli erunt, quia auctor eorum Xanthopulus fuit, qui in illis pleraque e recentiorum Græcorum penu inspersit, digna animadversione ecclesiastica. Hoc confirmat Gennad. c. 2. de Azymo, asseveratque præterea ea in Constantinopolitana Ecclesia non legi: Ὡς ἂν δὲ Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου μηνσθῶ, ἔκτεισί μοι καὶ σφόδρα γελᾶν, ὃς ἐφιλοτιμήθη μὲν συγγράψαι τὰ ἐν τῷ Τριωδίῳ νῦν εὑρισκόμενα Συναξάρια· τῇ ῥύμῃ δὲ τῆς κακίας τοῦ σχίσματος κινηθεὶς ἔγραψε καὶ περὶ τῆς προκειμένης ἡμῖν ὑποθέσεως μεγάλα καὶ θαυμαστά· ὅτι δὲ ταῦτα ἐν Κωνσταντινουπόλει οὐκ ἀνεγινώσκοντο, ἴσασι πάντες, καὶ οὐ δεῖ με περαιτέρω προβαίνειν. Ἐν ταύτῃ μόνον τῇ πόλει τινὲς κατέταξαν ἐν τῷ Τριωδίῳ, ὡς εὑρίσκονται. 'Ut vero et Nicephori Callisti Xanthopuli mentionem faciam, sane illud ridiculum mihi videtur, quod ille Synaxaria, quæ nunc in Triodio sunt, componere ambitioso studio conatus est: verum impetu perniciosi schismatis motus scripsit, et de proposita hac materia ingentia et admirabilia. At Synaxaria illa Constantinopoli non fuisse lecta omnes norunt, nec oportet me ultra procedere. In hac tantum civitate nonnulli Triodio assuerunt modo, quo nunc reperiuntur." Suicer. Thes.]

[* Συνάξιμος, ὁ, ἡ. Eust. ad Il. Λ. p. 881. Συμφέρεσθαι δὲ μάχῃ, τὸ συμβάλλειν εἰς πόλεμον καὶ συνάγεσθαι, ἀφ' ὧν συμβολή τε ὁ πόλεμος, καὶ τὸ, Ξυνάγομεν Ἄρηα, καὶ Συμφερτὴ ἀνδρῶν ἀρετὴ, ὅ ἐστι συνοιστὴ κατὰ τοὺς παλαιούς, εἰπεῖν δὲ ἰδιωτικώτερον, συνακτή: 929. Ἔστι δέ τις ὅμως καὶ αὐτῶν ἀρετὴ, ἐὰν συμφερτὴ γένηται, ὅ ἐστι συμφορητὴ καὶ συνάξιμος ἐκ πολλῶν, καὶ ὡς οἱ παλαιοὶ φασι συνοιστή. Hesych. Συμφερτή· συμφορητή, συναστή.]

Συνακτὴρ, ῆρος, ὁ, proprie Collector, vel Contractor et Astrictor. Peculiariter sic vocatur Subligaculi s. Femoralium quoddam genus, quod ita describitur ab Josepho A. J. (p. 139.) Ὅταν δὲ προσίῃ ταῖς ἱερουργίαις ὁ ἱερεὺς, ἡγνευκὼς ἦν ὁ νόμος ἁγνείαν προσαγορεύει, πρῶτον μὲν περιτίθεται τὸν μαναχασὴν λεγόμενον· βούλεται δὲ συνακτῆρα μὲν δηλοῦν, διάζωμα δ' ἐστὶ περὶ τὰ αἰδοῖα ῥαπτὸν ἐκ βύσσου κλωστῆς εἰργνύμενον, ἐμβαινόντων εἰς αὐτὸ τῶν ποδῶν, ὥσπερ ἀναλιμβάνεται· ἀποτέμνεται δὲ ὑπὲρ ἡμισυ, καὶ τελευτῆσαν ἄχρι τῆς λαγόνος περὶ αὐτὴν ἀποσφίγγεται. "Ειργνύμενον, poeticum tamen istud dicunt Grammatici, εἰρνύμενον esse Atticum. Contextum vero exponunt Hieron. Epiphaniusque Latinus." Bern. "Forte εἰργασμένον." Cocc.]

Συνακτήριον, τὸ, Accumulatio, Cumulus, * συνάθροισμα, Hes.

Συνακτικὸς, ἡ, ὸν, Collectivus, Coactivus, Congregativus, Aptus ad colligendum s. cogendum: unde Συνακτικὴ δυνάμις, Vis cogendi aut contrahendi. [Lucian. Enc. Demosth. T. 3, 514. Εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ παραβάλλειν τῷ τούτου κρότῳ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμίᾳ, καὶ ταῖς τῶν διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδείξεων, καὶ τῷ συνακτικῷ γε, καὶ κρουστικῷ. Vertitur, Illam cogendi pariter atque impellendi vehementiam. Fl. habet συνεκτικῷ. Quam lectionem omnino amplectendam esse censemus. "Συνεκτικὰ in oratione dicuntur, Quæ habent vim firmandi, tuendi, continendique causam. Unde eadem τὰ ἰσχυρὰ dici solent. Sic Ulpian. ad Demosth. Olynth. 1. sub fin. Δεῖ ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ἀεὶ καὶ τῶν συνεκτικῶν τὰς ἀνακεφαλαιώσεις καὶ τοὺς ἐπιλόγους λαμβάνειν." Ernest. Lex. Rhet. Sed et vox κρουστικὸς, cum qua hic conjungitur, lectioni συνεκτικῷ unice patrocinatur. "Κροῦσις ap. Aristoph. Nub. 317. inter ea refertur, quæ arti rhetoricæ attribui possint, notatque explicante quidem Schol. ad h. l. ἀπάτην et παραλογισμὸν, Frandem, quæ fucato orationis nitore, vel futili ratiocinatione, vel veteratoria decipit. Cf. Cresoll. Theatr. 1, 14. p. 96. Alius Schol. intelligit τὸ συναρπάζειν τὸν ἀκούοντα. Unde ὁ κρουστικὸς in Equit. 1376. dicitur orator vehemens, Τὰ ὦτα τῶν ἀκροωμένων κρούων τῇ σφοδρότητι τῶν λόγων. Suid. expl. ἁρπαγὴν, pro quo Kust. e Schol. Aristoph. ἀπάτην reponendum existimat. Sed et illud sanum esse potest, si statuamus glossema factum e mente illius Schol. qui συναρπάζειν τὸν ἀκούοντα scripserat. Hesych. Κροῦσις· τὴν πρὸς τὸ λεγόμενον ἐν ταῖς ζητήσεσι ἀντίῤῥησιν καὶ παράκρουσιν οὕτω φασίν." Idem. Schneiderus in Lex., quem omnino vide, affert e Plutarcho Stobæi S. 61. p. 393., de Amore, Ἔχει τινὰ κρουστικὸν καὶ κινητικὸν αἰτίαν, Cod. αἴτιον, et ex Aristot. Probl. 10. Κρουστικὰ μᾶλλον τοῦ στόματος, quæ sic expl. Chabanon, Memoires de l'Acad. des Inscr. 46. p. 316., Ont quelque chose de plus leger et de plus gazouillant, fredonnant, que la voix humaine. In Lex. Hedericiano τὸ συνακτικὸν vertitur, Vis conciliandi in oratore, s. persuadendi. Respicitur proculdubio ad Luciani locum. Sed v. συνακτικὸς hoc sensu nusquam alibi legitur, nec v. συνάγω tali potestate gaudet. "Συνακτικὸς, Concludendi vim habens. Λόγοι συνακτικοὶ, Enchirid. 44. n." Ind. Gr. in Epictet. Sext. Empir. 104. Διὰ ταῦτα μὲν οὖν ἀνεπίκριτός ἐστιν ὁ παρὰ τοῖς διαλεκτικοῖς συνακτικὸς καλούμενος λόγος. Ibidem legitur: Εἰ τοίνυν ἡ ἀπόδειξις λόγος εἶναι λέγεται κατὰ συναγωγὴν, τουτέστι συνακτικὸς διά τινων ὁμολογουμένως ἀληθῶν, ἐπιφορὰν ἐκκαλύπτων ἄδηλον, ὑπεμνήσαμεν δὲ ἡμεῖς ὅτι οὔτε λόγος τίς ἐστιν, οὔτε συνακτικὸς, οὔτε ἀληθὴς, οὔτε διά τινων προδήλων ἄδηλον συνάγων, οὔτε * ἐκκαλυπτικὸς τοῦ συμπεράσματος· φανερόν ἐστιν ὅτι ἀνυπόστατός ἐστιν ἡ ἀπόδειξις: 111: Τό τε γὰρ, εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶ, συνακτικόν ἐστιν· ὡς φασι, τοῦ, φῶς ἐστί. Glossæ: "Συνακτικός· Conciliabundus."]

[* Συνακτέον. "Lucian. 2, 59. (Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα.)" Schæf. Mss. "Συνακτέον dedimus e Codd. M. A. G. W. P. * Συντακτέον Edd. omnes male." Reitz. Vertitur, Non temere connectere oportet. "Mallem e nostro et Anglicano Cod. συνακτέον, Res ipsæ non sunt temere congerendæ, corradendæ. Nam συντακτέον, quod in editis habetur, curam et ordinem notat, quæ in componendo adhibetur, quod tamen sententiæ hujus loci adversatur." J. G. G. Quem secutus est J. H. Maius Spec. Suppl. Thes. G. L. 197. Imo συνακτέον hic significat Describendæ, Narrandæ. Nam συνάγω, ut ex Appiano in voce vidimus, est Res gestas continua narratione complector. Unde συναγωγαὶ, Collectanea. Epictet. Diss. 2, 17, 40. Εἰ δὲ μὴ, οὐδ' ἐγγὺς ἐσόμεθα τοῦ προκύψαι, κἂν πάσας τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς συντάξεις τὰς Χρυσίππου μετὰ τῶν

'Αντικάτρου καὶ 'Αρχεδήμου διέλθωμεν. "Συναγωγὰς vertunt Collectanea: ego fere nullus dubito εἰσαγωγὰς leg. Cf. 2, 16, 34. ibique notata: ("Ὅτι εἰσαγωγὰὶ ἔπραξί τινας, καὶ * Χρυσίππεια ἀνέγνων. Eadem phrasi, εἰσαγωγὴν πράττειν, usus est Philosophus noster, 1, 29, 23. Erat vocabulum Dialecticis maxime proprium, εἰσαγωγαί, quo designabant Breves commentariolos, quibus artis suæ elementa tradebant, quas hodieque Introductiones, et Doctrinæ compendia, et Elementa appellamus. A. Gell. 16, 8.: Cum in disciplinas dialecticas induci atque imbui vellemus, necessum fuit adire atque cognoscere quas vocant Dialectici Εἰσαγωγάς. Quo e genere Porphyrii Isagoge in quinque Voces ad nostram etiam ætatem pervenit. Verbum πράττειν generali quadam neque ea musitata notione accipio, pro Tractare, Pertractare, Operam dare.') Pro συντάξεις perperam συνάξεις habet pb." Schweigh. At loci, quem V. D. affert e 2, 16, 34. diversa est ratio. In hoc enim agitur de eo, qui e Chrysippi aliorumque philosophorum libris εἰσαγωγὰς πράττει. At in illo, quem nunc tractamus, sermo est de eo, qui legit Chrysippi, Antipatri, et Archedemi libros, τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς συντάξεις. Recte igitur se habet vulg. συναγωγὰς, quod voci συντάξεις melius convenit, quam lectio a Schweigh. proposita εἰσαγωγάς. Fatendum est tamen Chrysippum multos scripsisse libros, quorum titulus fuit Εἰσαγωγὴ, ut e Diog. L. in Chrysippo satis constat. "Συνακτέον, Hippocr. de Humor. p. 51, 29." Scott. App. ad Thes. Aristoteles in Rhet. 1, 15. T. 4. p. 160. Buhl.: Ἐνταῦθα οὖν συνακτέον καὶ τὸ ἐπιορκεῖν ὅτι ἐστὶ τὸ τῇ διανοίᾳ, ἀλλ' οὐ τῷ στόματι, ubi vertitur, Recurrendum igitur eo est. "Eodem tempore dicendum." Wakef. Mss. Cf. Eust. ad Il. Z. p. 628, 24. Συνακτέον δ' ἐντεῦθεν, καὶ ὡς οὐ μόνον ἅρματοι ἄντυξ ἐστὶν, εἴ γε καὶ ἀσπίδος λέγεται.]

[* Συνακτός. Vide Συνάξιμοι. "Heyn. Hom. 6, 412." Schæf. Mss. "Porph. 71." Wakef. Mss.]

'Ασύνακτος, ὁ, ἡ, Qui congregari non potest, Insociabilis. Ab Hesychio exponitur ὁ μὴ συναγόμενος, et ἐξόβλητος voce corrupta. ["L. ἐξώβλητος." Salmas. et sic correxerat Musurus, sed correctionem typotheta neglexit, ut ait Schow. * Ἐξαπόβλητος legi jubet Soping.] ‖ In VV. LL. affertur ex Epicteto ἀσύνακτοι λόγοι, pro Sermonibus incongruentibus. Ego ἀσυνάκτους uctive, [sed contra Gr. linguæ analogiam, vide Θεοσύνακτος,] dici puto τοὺς μὴ συνάγοντας, i. e. συμπεραίνοντας, de qua signif. verbi συνάγειν supra dictum est. ["Non congruentibus," Wakef. Mss. Respicitur ad Epicteti Enchir. 44=66. p. 485. Οὗτοι οἱ λόγοι ἀσύνακτοι· Ἐγὼ σοῦ πλουσιώτερός εἰμι, ἐγὼ σοῦ ἄρα κρείσσων· Ἐγὼ σοῦ λογιώτερος, ἐγὼ σοῦ ἄρα κρείσσων· Ἐκεῖνοι δὲ μᾶλλον συνακτικοί· Ἐγὼ σοῦ πλουσιώτερός εἰμι, ἡ ἐμὴ ἄρα κτῆσις τῆς σῆς κρείσσων· Ἐγὼ σοῦ λογιώτερος, ἡ ἐμὴ ἄρα λέξις τῆς σῆς κρείσσων. Σὺ δέ γε οὔτε κτῆσις εἶ, οὔτε λέξις. "Ratiocinia non concludentia," Schweigh. Ind. Gr. ubi et Diss. 2, 1, 3. citatur, Τὸ δὲ φαινόμενον πολλοῖς ἐν τῷ τόπῳ παράδοξον, δοκεῖ μοι τοιοῦτον τινὸς ἔχεσθαι· εἰ μὲν γὰρ πρὸς τὰ αὐτὰ ἠξιοῦμεν χρῆσθαι τῇ τ' εὐλαβείᾳ καὶ τῷ θάρσει, δικαίως ἂν ἡμᾶς ᾠτιῶντο, ὡς τὰ ἀσύνακτα συνάγοντες, Ut qui res conjungeremus, quæ conjungi non possent. Schneider. Lex. consuli jubet Arriani Diss. 1, 7, 12. Οὐκοῦν ἐλήλυθεν ἡμῖν ἡ περὶ τῶν συναγόντων λόγων καὶ τρόπων πραγματεία καὶ γυμνασία, καὶ ἀναγκαία πέφηνεν. Adde Sext. Empir. 97. Τῶν δὲ λόγων οἱ μέν εἰσι συνακτικοὶ, οἱ δὲ ἀσύνακτοι· συνακτικοὺς μὲν, ὅταν τὸ συνημμένον, τὸ ἀρχόμενον μὲν ἀπὸ τοῦ διὰ τῶν τοῦ λόγου λημμάτων συμπεπλεγμένου, λῆγον δὲ εἰς τὴν ἐπιφορὰν αὐτοῦ, ὑγιὲς ᾖ, οἷον, ὁ προειρημένος λόγος συνακτικός ἐστιν, ἐπεὶ τῇ διὰ τῶν λημμάτων αὐτοῦ συμπλοκῇ ταύτῃ, ἡμέρα ἐστὶ, καὶ εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶν, ἀκολουθεῖ τὸ, φῶς ἐστὶν, ἐν τούτῳ τῷ συνημμένῳ, εἰ ἡμέρα ἐστὶ, καὶ εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστίν. 'Ασύνακτοι δὲ οἱ μὴ οὕτως ἔχοντες: 99. Οἵ γε μὴν διαλεκτικοὶ φασιν ἀσύνακτον λόγον γίγνεσθαι ἢ τοι παρὰ * διάρτησιν, ἢ παρὰ ἔλλειψιν, ἢ παρὰ τὸ κατὰ μοχθηρὸν ἠρωτῆσθαι σχῆμα, ἢ παρὰ παρολκήν· οἷον, κατὰ διάρτησιν μὲν κ. τ. λ. 110.: Δι' ἧς ἐνδέχεται δεικνῦναι ὅτι πάντες οἱ ἀποδεικτικοὶ λόγοι τῶν τε Στωϊκῶν καὶ τῶν Περιπατητικῶν ἀσύνακτοι τυγχάνουσιν ὄντες.]

[Ἀσύνακτος, Qui se abstinet a συνάξει s. communione Christiana, s. ab ea arcetur. Hoc forte sensu sumenda sunt Hesychii verba a Nostro supra citata.]

" Δυσσύνακτος, (ὁ, ἡ,) Qui difficulter cogi s. colligi " potest."

[* " Θεοσύνακτος, ὁ, ἡ. " Qui Deo conjungit, Qui ad Deum aggregat, s. colligit. Cyrill. Alex. Or. in Mysticam Cœnam p. 377. Ποθήσωμεν τὴν * ὑψηλοφερῆ ταπείνωσιν, τὴν θεοσύνακτον ἀγάπησιν." Suicer. Thes. Sed cum v. θεοσύνακτος activo sensu sumta Gr. linguæ analogiæ prorsus adversetur, reponendum censemus * θεοσυνακτικόν. Cf. 'Ασύνακτος.]

[* Λαοσυνάκτης, ὁ. " Inter officia et dignitates magnæ Ecclesiæ Constantinopolitanæ erat officium Laosynactarum, qui Diaconos congregabant, et intonabant, ne quis ex ipsis abesset; convocabant etiam Principes et populum in Ecclesiam." Suicer. Thes. Citatur in Ψάλτης Jo. Episcopus Citri in Resp. Ἀναγνωστῶν δὲ ὀφφίκια ταῦτα· ὁ δομεστικὸς τοῦ δεξιοῦ χοροῦ, ὁ δομεστικὸς τοῦ ἀριστεροῦ, λαοσυνάκτης ὁμοίως, ὁ παρά τινων λεγόμενος * πρωτοψάλτης.]

[* " Λαοσυναξία, Conjuratio. In Quæstionibus ad Nicetam, Metropolitanum Thessalonicensem: Ὁ λαοσυναξίας ἐκμελετῶν, τίνι ἄρα ἐπιτιμίῳ ὑποκεῖται; Qui conjurationes meditatur, cuinam pœnæ subest? Quod in Quæstione est λαοσυναξία, id in Responsione appellatur συνωμοσία et φρατρία, Conjuratio, Conspiratio." Suicer. Thes.]

[* Ἀντισυνάγω. " Canon 6. Concilii Constantinop. (Αἱρετικοὺς λέγομεν—τοὺς τὴν πίστιν μὲν τὴν ὑγιῆ προσποιουμένους ὁμολογεῖν, ἀποχίσαντας δὲ καὶ ἀντισυνάγοντας τοῖς κανονικοῖς ἡμῶν Ἐπισκόποις, 'Adversus canonicos nostros Episcopos congregationem faciunt,' Suicer. Thes. 1, 124.)" Kall. Mss.]

[* Ἀντισύναξις, εως, ἡ, Contrarius conventus. " Theodorit. H. E. 5, 9. (ex Epistola Synodica Concilii Constantinop. Καὶ γὰρ εἰ τὰ μάλιστα δοκοῦμεν τῆς τῶν διωγμῶν ἀπηλλάχθαι σφοδρότητος, καὶ τὰς ἐκκλησίας χρονίως παρὰ τῶν αἱρετικῶν κατασχεθείσας ἀρτίως ἀνακομίζεσθαι, πλὴν ἀλλὰ βαρεῖς ἡμῖν λύκοι, καὶ μετὰ τὸ τῆς μάνδρας ἐξωσθῆναι, κατὰ τὰς νάπας τὰ ποίμνια διαρπάζοντες, ἀντισυνάξεις τολμῶντες, δήμων κινοῦντες ἐπαναστάσεις, ὀκνοῦντες οὐδὲν εἰς τὴν τῶν ἐκκλησιῶν βλάβην.)" Kall. Mss.]

Ἀποσυνάγω, Disgrego, Dispello. Ita enim vertendum puto ad verbum in hoc loco, Regum 4, 5. Καὶ ἀποσυνάξει ἀπ' αὐτοῦ τὴν λέπραν αὐτοῦ, Ab eo disgregabit vel separabit lepram, i. e. Auferet. At paulo post inversa constructione, Καὶ ἀποσυνάξεις αὐτὸν ἀπὸ τῆς λέπρας, exponitur Curabis cum a lepra, vel Sanabis. Ego ad vim verbi respexisse LXX. Interprr. puto, perinde ac si diceremus, Recolliges eos a lepra, ut Lat. dicitur Recolligere se a morbo. [" Ἀποσυνάγω, Disgrego, Dispello, Aufero, Sejungo, 4 Reg. 5, 3. 6. 7. 11." Biel. Thes. Bernardi et Tittmanni Glossæ Iatr.: * Ἀπόστεμμα· τὸ ἀθροιζόμενον τοῦ ὑγροῦ, τουτέστιν ἀποσυναγόμενον. Istud ἀπόστεμμα deducendum esset ab ἀποστέφω, Corona privo, ut tradunt Lexica, (sic ἀποστεφανόω, Lucian. 2, 653. Ἀλλὰ νῦν ὅπως κἀκεῖνον ἐν τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπὸ τῶν ληστῶν,) quod ad rem medicam non pertinet. An legendum ἀπόσταγμα? Viderint medici eruditiores.]

[* Ἀποσύνακτος, ὁ, ἡ. " I. q. ἀποσυνάγωγος in N. T., A congregatione exclusus. Cyrill. Alex. in Jo. Lib. 6. p. 615. dicit cæcum, qui a Christo erat sanatus, et propterea factus ἀποσυνάγωγος Jo. c. 9. fuisse ἀποσύνακτον." Suicer. Thes. Epiphan. adv. Hær. 806. Ἔθεντο γὰρ καὶ οὗτοι, καθάπερ κἀκεῖνοι, πάντα τὸν ὁμολογοῦντα τὸν Κύριον ἀποσυνάγωγον αὐτῶν γενέσθαι, ἵνα δείξωσι τὸν ἀναβλέψαντα ἔλεγχον γεγονότα τῶν ἀβλεπτούντων· εἰ μὴ γὰρ ἦν ἡ συναγωγὴ αὐτῶν τυφλὴ ὅλη, οὐκ ἂν, οὐ ἠνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ, ἀποσύνακτον ἐποίουν. Idem ib. 916.: Καὶ ἀποσύνακτος γενόμενος διήλεγχεν ἐπὶ τοῦ βασιλέως τότε.]

Ἐπισυνάγω, Aggrego, Post alium colligo, s. congrego, vel Insuper colligo. Interdum simpliciter pro συνάγω. Polyb. 5. Ἀσφαλισάμενος δὲ ταύτην τὴν πόλιν, Χρυσόγονον μὲν ἐξαπέστειλε κατὰ σπουδὴν ἐπι-

συνάζοντα τοὺς ἄνω Μακεδόνας. Idem lib. 1. Καὶ τοὺς ἐπισυννηγμένους τῶν μισθοφόρων. ["Οἱ συνηγμένοι τῶν μισθοφόρων, Qui insuper coacti erant, 1, 75, 2. 14, 2, 8. Sic ἐπισυναγαγόντες τοὺς Δυμαίους, 5, 93, 7. Insuper congregantes, sc. præter mercenarios, qui mox ibidem commemorantur, ni malis, Congregantes adversus irruentes Ætolos." Lex. Polyb. Pseudo-Longin. 24, 1. Ἀλλὰ μὴν καὶ τοὐναντίον τὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν εἰς τὰ ἑνικὰ ἐπισυναγόμενα ἐνίοτε ὑψηλοφανέστατα. Plut. 9, 540. Ἀναξιμένης νέφη μὲν γίνεσθαι, παχυνθέντος ὑπερλεῖστον τοῦ ἀέρος, μᾶλλον δ' ἐπισυναχθέντος, ἐκθλίβεσθαι τοὺς ὄμβρους, ubi ἐπισυνάγω notat Cogo, Condenso. Æsop. Fab. 142. p. 78. Schæf. Ἦν τις σαλπιστὴς στρατὸν ἐπισυνάγων, Congregans. Suid. Σφηκώδεις· σκληροὶ, κάτισχνοι τοῖς σώμασι, καὶ (leg. καὶ γὰρ, ut in Ed. Mediol.) οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχουσιν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (301.) Μέγαν λαβόντες ὑμμένον σφηκίσκον. Ἤγουν ξύλον ὠξυμμένον, ἐπεὶ καὶ ὁ σφὴξ ὀξὺς ἐκ τῶν ὄπισθεν. Ἐπιτετήδευται ἡ λέξις παρὰ τὸν σφῆκα· τὰ γὰρ μικρὰ τῶν ξύλων, καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα, σφηκίσκους καλοῦσιν· ἐπεὶ καὶ τοὺς λαγαροὺς τοῖς σώμασιν ἀνθρώπους· καὶ μὴ προκοιλίους, σφηκώδεις φασί. Zonar. Σφηκώδεις· οἱ εὔζωνοι, ("hæc interpretatio quid sibi velit, nescio," Tittmann. Suidas habet σκληροὶ, v. nos infra) καὶ οἱ κάτισχνοι τοῖς σώμασι· καὶ γὰρ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχουσι. Καὶ σφῆκες καὶ σφηκίσκοι τὰ μικρὰ (adde, καὶ) εἰς ὀξὺ συνημμένα (l. συνηγμένα) ξύλα. Καὶ σφὴξ, σφηκός. Phot. Σφῆκες· οἱ τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχοντες. Σφηκώδεις· οἱ κάτισχνοι τοῖς σώμασιν. Σφῆκες καὶ σφηκίαι· τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα ξύλα. Οὕτως Φερεκράτης. Hesych. Σφηκίσκος· τὰ μικρὰ τῶν ξύλων, καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα, σφηκίσκους λέγουσιν· ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἄγαν ἔχουσιν· καὶ τοὺς λαγαροὺς τοῖς σώμασιν ἀνθρώπους, καὶ (μὴ) προκοιλίους (supple φασὶ, cum Nostro in Σφηκίσκος.) Σφηκοί· οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι, ἔνιοι δὲ ῥωμαλέους. Etym. M.: Σφῆκες· καὶ τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα ξύλα. Σφηκώδεις· οἱ κάτισχνοι τοῖς σώμασι, καὶ γὰρ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχουσι. Ad priorem glossam hæc notavit Sylburg.:—"Innuere videtur, σφῆκες etiam pro σφῆνες capi." Eust. ad Il. Μ. p. 897. Ἀπὸ δὲ τῶν σφηκῶν οὐ μόναν σφηκίσκοι ἀριθμητικὸν σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ (καὶ) εἰς ὀξὺ συνηγμένα· καὶ σφηκώδεις, οἱ λαγαροὶ τοῖς σώμασι καὶ συνεζωσμένοι, ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες ἔχουσιν ἐντομὴν κατὰ τὸ μέσον· δι' ἣν καὶ καλοῦνται οὕτως ὡς ἀπὸ τοῦ σφάζω σφάξω, ἐξ οὗ καὶ ἡ διασφὰξ ἐπὶ σχισμάτων λεγομένη, ὡς καὶ ὁ Ὀππιανὸς δηλοῖ σαφέστατα, καὶ ὁ τὸ θῆλυ μόριον οὕτω καλέσας· ἐκεῖθεν δὲ καὶ ὑποσφὰξ κοιλότης ὁμοία καὶ αὐτὴ ἀποίαν πάσχουσι τὰ σφαζόμενα, ἔνθα γίνεται ἡ σφαγή. Schol. ad Aristoph. l. c. Ἡμμένον σφηκίσκον· ἐπιτετήδευται ἡ λέξις παρὰ τὸν σφῆκα· τὰ γὰρ μικρὰ τῶν ξύλων καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα σφηκίσκους καλοῦσιν, ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνεσταλμένην ἔχουσιν, ἰσχνοὶ ὄντες ὄπισθεν· καὶ τοὺς λαγαροὺς δὲ τοῖς σώμασιν ἀνθρώπους καὶ μὴ προκοιλίους, σφηκώδεις φασίν. Ἄλλως. Σφηκίσκον, ὠξυμμένον ξύλον, ἐπεὶ καὶ ὁ σφὴξ ὀξὺς ἐκ τῶν ὄπισθεν. Hesych. solus μακρὰ pro μικρὰ habet. Albertius μικρὰ edidit, ut scribi jubent D. Heins. et Is. Voss. At contra Kustero, de cujus sententia prorsus silere non debebat Albert., μακρὰ magis placet, idque optimo jure. Quomam enim modo veteres Glossographi vocem σφηκώδεις interpretari potuissent τοὺς κατίσχνους τοῖς σώμασι, i. e. Graciles, si simul scripsissent, Σφῆκες· τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα ξύλα? Non bene conveniunt nec in una sede morantur parvum et gracile. Si σφῆκες recte dicantur τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα ξύλα, proculdubio erravit Aristoph., qui vocem σφηκώδης usurpavit pro Gracili, Plut. 559. παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες, Καὶ γαστρώδεις, καὶ παχύκνημοι, καὶ πίονές εἰσιν ἀσελγῶς· Παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοί, καὶ σφηκώδεις, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροί. Scholia ibi: Λεπτοὶ κατὰ τὸ μέσον, ὡς σφῆκες, ἢ πικροὶ, ἐπεὶ καὶ τὸ ζῶον πικρόν ἐστι σφόδρα· ἅμα μὲν ὅτι καὶ δριμύτεροι, ἅμα δὲ ὅτι καὶ ἰσχνότεροι γίνονται οἱ λιμώττοντες, ὡς οἱ σφῆκες. Ἄλλως, σκληροὶ, ἢ λεπτοὶ, μάλιστα τὰ κάτω τῶν γαστέρων, διὰ τὸ γοργὸν καὶ εὐκίνητον, τοιοῦτοι γὰρ οἱ σφῆκες τὸ μέσον. (Cf. Eust. l. c. Αἰόλοι δὲ τὰ μέσα οἱ σφῆκες ἢ ὡς εὐκίνητοι διὰ τὴν ἐντομὴν καὶ τὴν ἐκεῖθεν πτέρωσιν, ἢ διότι παμφάγοι ὄντες ποικίλοι καὶ ἐπίξανθοι τὴν χρόαν εἰσίν.) Sed et nostram sententiam plane confirmabit consideratio instrumenti Cunei dicti. Quid enim est Cuneus nisi Lignum oblongum et in acutum desinens? τὸ μακρὸν καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένον ξύλον. Ovid. M. 13, 778.: Prominet in Pontum cuneatus acumine longo Collis. Stare potest in Zonaræ glossa vocabulum εὔζωνοι, (Σφηκώδεις· οἱ εὔζωνοι,) cujus sensum Tittmann. parum percepit. Εὔζωνοι enim est Expediti, Agiles; i. q. Eustathio συνεζωσμένοι: εὐκίνητοι, ut vespæ.: Schol. Aristoph. supra, Σφηκώδεις· λεπτοὶ, μάλιστα τὰ κάτω τῶν γαστέρων, διὰ τὸ γοργὸν καὶ εὐκίνητον, τοιοῦτοι γὰρ οἱ σφῆκες τὸ μέσον. Eust. l. c. Αἰόλοι δὲ τὰ μέσα οἱ σφῆκες ὡς εὐκίνητοι διὰ τὴν ἐντομὴν καὶ τὴν ἐκεῖθεν πτέρωσιν. Cf. Liv. 9, 40., "Forma erat scuti, summum latius, qua pectus atque humeri teguntur, fastigio æquali, ad imum cuneatior mobilitatis causa," i. Paulatim angustior, decrescente latitudine, notante Gesnero Thes. L. L. "Homines σφηκώδεις et λαγαροὶ, Qui concinna et expedita figura sunt corporis, non obesi, neque ventriones." Casaub. Anim. ad Athen. 7, 16. Apprime huc facit Ennii versus. Festus:—"Cracentes, graciles. Ennius: Succincti gladiis, media regione cracentes." H. e. σφηκώδεις τὰ κάτω τῶν γαστέρων, Graciles, atque adeo ad agendum parati, γοργοὶ καὶ εὐκίνητοι. "A Craceo, Craber, qui postea Crabro, σφήξ. Cracere significat Gracilem esse Ennio; et σφηκώδεις Graciles dicuntur ap. vett. Comicos." Scalig. Conject. in Varr. 37. Suidas: Ἀκρὶς· εἶδος ζωϋφίου. Ἔσθιε δὲ ἀκρίδας ὁ Πρόδρομος. καὶ μέλι ἄγριον, ὅπερ, ἀπὸ τῶν δένδρων ἐπισυναγόμενον, Μάννα τοῖς πολλοῖς προσαγορεύεται. Const. Manass. in Meursii Opp. T. 7. p. 512. Καὶ μᾶλλον καλλικέλαδος ᾗ νεοττιτρόφος ὄρνις, Στρουθοὺς ἐπισυνάγουσα πάντοθεν τοὺς ἀπτέρους.] Apud. Matth. 23. ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου. Apud Marc. 13. Ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξαι τὰ τέκνα σου;

["Ἐπισυνάγω, Colligo, Congrego, Cogo in eundem locum, Ad eundem cœtum conduco. Matth. 23, 37. Ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου, ὃν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἑαυτῆς; Quoties incolas tuos ad cœtum civium meorum conducere volui, quemadmodum gallina congregat pullos suos sub alas suas? Luc. 13, 34. Matth. 24, 31. Καὶ ἐπισυνάξουσι τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ, Et congregabunt veros Christi cultores. Marc. 13, 27. Passivum ἐπισυνάγομαι, Congrego me, Confluo, Convenio ad aliquem locum, Coëo. Marc. 1, 33. Ἡ πόλις ὅλη ἐπισυνηγμένη ἦν πρὸς τὴν θύραν, Et omnes fere incolæ urbis congregati erant ad ostium. Luc. 12, 1. Sæpius non legitur in N. T. In versione Alex. respondet Hebraico קהל, 2 Chron. 20, 26. כנס, Psalm. 147, 2. קבץ, 1 Regg. 18, 20. et אסף, Ies. 52, 12. etc." Schleusner. Lex. in N. T.]

Ἐπισυναγωγὴ, (ἡ,) Aggregatio, ut 2. ad Thessal. 2. Ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτόν. ["Ἐπισυναγωγὴ non differt a v. συναγωγὴ, et 1. Congregationem, Collectionem in unum locum vel cœtum, in significatione activa significat, a præcedente ἐπισυνάγω. 2 Thess. 2, 1. Καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτὸν, Quo tempore etiam ad Christum congregabimur. 2. Conventus quilibet, maxime conventus sacer. Hebr. 10, 25. Μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν, Ne subducatis vos conventibus sacris Christianorum. Cf. H. Scholzii Disq. de Genuina vocis ἐπισυναγωγὴ ad Hebr. 10, 25. Notione, in Nova Bibl. Lubec. V. 1. p. 54. et C. G. Haubold. de Voce ἐπισυναγωγῆς ad Hebr. l. l. Lips. 1779. 4. Sæpius non legitur in N. T. Nuspiam Alexandrini hac voce usi fuerunt, sed legitur 2 Macc. 2, 7. Ἕως ἂν συναγάγῃ ὁ Θεὸς ἐπισυναγωγὴν τοῦ λαοῦ. Ib. v. 13. 14. 18. et 4, 39. Phavor. Ἐπισυναγωγήν· τὴν συμφωνίαν ἐκάλεσεν ὁ Ἀπόστολος, e Theodoreto ad Hebr. 10, 25." Schleusner. Lex. in N. T. Sua sumsit Phavor. e Zonara, cujus hæc sunt verba: Ἐπισυναγωγήν· τὴν συμφωνίαν ἐκάλεσεν ὁ Ἀπόστολος, Μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν. "Cod. D.

ἐγκαταλείποντες, ut vulgo editur l. c." Tittmann. Chrys. T. 1. Op. 701. C2. ap. Abresch. Diluc. Thuc. 746., Τὸ δὲ αἴτιον, οὐδέποτε τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν κατελίμπανον. Glossæ: Ἐπισυναγωγή· Congregatio.]

[* "Παρασυνάγω, Illicitos conventus agito. Zonar. ad Can. 31. in Trullo p. 155. Ὁ ἐν Εὐκτηρίῳ λειτουργῶν, ἢ βαπτίζων ἐντὸς οἰκίας παρὰ γνώμην τοῦ Ἐπισκόπου τῆς πόλεως ἐκείνης, παρασυνάγει, Qui in Oratorio ministrat, vel intra domum baptizat præter Episcopi sententiam civitatis illius, a congregatione divertit, vel, Illicitum conventum agitat. Idem ad Can. 10. Carthag. p. 400. Ὁ τ' τῆς ἐν Γάγγρᾳ συνόδου κανὼν ὑπὸ ἀνάθεμα τοὺς παρασυνάγοντας ἐποιήσατο, Qui seorsim congregationes instituunt. Eodem verbo ad eund. Can. usus est Balsamo. Quod his est παρασυνάγειν, id Can. Apostol. 31. est χωρὶς συνάγειν, Seorsim congregationes agitare, quod Alexius Aristinus in Synopsi Canonum exprimit ἐξ ἀναιτίου σχίζεσθαι, Sine causa se ab aliis segregare: Can. 6. Gangr. Παρὰ τὴν ἐκκλησίαν ἰδίᾳ ἐκκλησιάζειν, Extra Ecclesiam privatim ecclesiasticos conventus habere: Can. 10. Gangr. * κεχωρισμένως ἅγια τῷ Θεῷ προσφέρειν, Separatim Deo sancta offerre." Suicer. Thes. Male Schneider. Lex. hoc verbum pro dubio habet.]

[* "Παρασυναγωγὴ, (ἡ,) Falsa Synagoga, Illicitus conventus. Id docet Basil. Cæs. Epist. Can. 1. ad Amphilochium p. 758., quando dicit τοὺς παλαιοὺς nominasse παρασυναγωγὰς, τὰς συνάξεις τὰς παρὰ τῶν ἀνυποτάκτων Πρεσβυτέρων, ἢ Ἐπισκόπων, καὶ παρὰ τῶν ἀπαιδεύτων λαῶν γινομένας. Pergit: Οἷον εἴ τις ἐν παίσμασι ἐξετασθεὶς, ἐπεσχέθη τῆς λειτουργίας, καὶ μὴ ὑπέκυψε τοῖς κανόσιν, ἀλλ' ἑαυτῷ ἐξεδίκησε τὴν προεδρίαν καὶ τὴν λειτουργίαν, καὶ * συναπῆλθον τούτῳ τινὲς καταλιπόντες τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν, παρασυναγωγὴ τὸ τοιοῦτον. Nicetas de Fide Orthodoxa 5., interprete Morello: Id consecutus est, ut et martyrii corona exciderit, et a divis Patribus, qui Nicæam convenerant, eo nomine condemnatus sit, quia seorsum parasynagogas convocaret. Suffecisset dixisse, Parasynagogas, vel, Seorsum synagogas." Suicer. Thes. Etiam hoc nomen in dubiorum numerum retulit Schneider. Lex.]

[* "Παρασύναξις, (ἡ,) idem significat. Balsamo in Nomoc. Photii, t. 12. c. 2. p. 174. e c. 27. t. 1. lib. 1. Basil. Πάντες γενικῶς οἱ αἱρετικοὶ μήτε παρασυνάξεις ἢ * παραβαπτίσματα ποιείτωσαν, Omnes generaliter hæretici nec illegitimas congregationes, nec adulterata baptismata faciant. Act. 5. Conc. sub Menna p. 698. Τολμήσας καὶ παρασυνάξεις καὶ * παραφωτίσματα πληρῶσαι, Qui ausus fuerit illegitimas congregationes et adulteratos baptismos celebrare." Suicer. Thes. Male Schneider. Lex. hoc quoque vocabulum inter dubia et adespota posuit.]

[" Παρασυναγωγὴ, Ruhnk. ad Rutil. Lup. 153. (' Diatyposis, descriptio, vel formatio, ubi rebus subjectis personarum et formas ipsas et habitus describimus, et exprimimus. Hæc est lectio Edd. Ven. et Ald. Multum abit Ed. Rhen., Ubi rebus delectis personarum: cujus scripturam R. Steph. ineptissime sic immutare maluit, Ubi rebus derelictis personarum, quam veram lectionem petere e Mart. Capella, Ubi rebus subjectis personisque. Eam confirmat Alexander 1, 24. p. 50. Ὅταν ἅμα προσώπων καὶ πραγμάτων παρασυναγωγὴν ποιησάμενος, μὴ τοὺς λόγους μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ * ἐναργήματα, καὶ τὰ πάθη, καὶ τὰ ἤθη διατιθώμεθα.')" Schæf. Mss. Vox παρασυναγωγὴ in Ernestii Lex. Rhet. desideratur. Habet tamen Alexandri locum in v. Διατύπωσις.]

[* Περισυνάγω, Congrego circa. Schol. Oppian. H. 3, 231. Ἀμφαγέρονται· κύκλῳ συνέπονται, P. 2. περισυνάγονται, S. Epiphanius adv. Hær. 780., Ὁ ἐκ τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος τοσοῦτον γένος τῶν ἀνθρώπων περισυναγαγὼν ἐν ἀγαθότητι.]

Ὑπάγω, Subduco, Clam eximo. Hom. Il. A. (163.) Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης. Ubi Eust. ὑπαγε exponit ὑπεξῆγε. [Pseudo-Did. Ὑπαγε· ὑπεξῆγεν, ὑπεξέφερε.] Et ut Subducere alvum dicit Celsus metaphorica significatione, sic ὑπάγειν κοιλίαν Dioscor.: Galen. ὑπάγειν τὴν γαστέρα etiam dicit. At in VV. LL. pro eadem signif. citatur, ἐπάγειν κοιλίαν, pro Alvum ciere, dejicere, e Dioscor.; sed vitiosam esse hanc scripturam plerique alii loci probant, et illi adeo, in quibus ὑπαγωγὴ κοιλίας legitur, et ὑπαγωγός. Apud eund. Hom. ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους, quod ejus posteri dixerunt, ut annotat idem Eust., ὑπάγειν ζυγῷ, Ducere sub jugum, Subdere jugo. Il. Π. (148.) Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. Et Ψ. (291.) Ἵππους, δὲ Τρῳοὺς ὕπαγε ζυγόν. Esse autem intelligendum ὑπάγειν ζυγὸν, pro ἄγειν ὑπὸ ζυγὸν, ostendit versus, qui statim post sequitur, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους. Ut autem ὑπάγειν ζυγῷ ἵππους dicitur, et passive etiam, ὑπαχθησόμενος τῷ ζυγῷ, ap. Lucian., (3, 369.) sic Idem ὑπάγειν θησαυρὸν τῇ δικέλλῃ dixit in Timone p. 18(=151.) Σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. ‖ Ὑπάγω, Subjicio. Gr. ὑπάγειν τούτων τινὶ τῶν γεννήσεων τὴν θείαν. Aristides, Καὶ τὰ δῆλα τοῖς ἀδήλοις ὑπάγειν. Et ὑπάγεσθαι, pro Subjicere sibi, Subjugare. ‖ Ὑπάγω, Clam induco, vel paulatim, Compello paulatim, Perpello, Perlicio. Xenoph. Hipp. Πειρᾶσθαι τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. Dem. Ὑπάγουσιν ὑμᾶς ἐπὶ ταῦτα, [p. 37. ubi hodie legitur ἐπάγουσιν. Vide Ἐπάγω.] Et ὑπάγεσθαι pro eodem, ut ap. Herodian. (2, 9, 14.) Εὐμαρῶς αὐτοὺς ἐφ' ἃ ἐβούλετο ὑπηγάγετο. Apud Eund. (4, 7, 3.) ὑπάγεσθαι εἰς φιλίαν legitur, Ὠικειώσατο δὲ καὶ πάντας τοὺς ἐπέκεινα Γερμανοὺς, ἐς τε φιλίαν ὑπηγάγετο. Et alibi (2, 14, 8.) Τοιαῦτά τινα λέγων, ὑπηγάγετο τοὺς πλείστους εἰς εὔνοιαν καὶ πίστιν, ὧν ὑπισχνεῖτο, [" Illexit: 2, 15, 9. Ὡς ἂν μᾶλλον εἰς πίστιν ὑπαγάγοιτο, Adduceret: 2, 9, 17. Μεγάλαις πάντας ὑποσχέσεσιν—ἀναπείθων, ῥᾳδίως ὑπηγάγετο sc. αὐτοὺς, Illexit, In suas partes adduxit: 3, 12, 21. Ἤρέμα πως ὁ Σεβῆρος ὑπήγετο πειθοῖ τῶν—λεγομένων, Adducebatur: 6, 2, 3. Πάντα τὰ—βάρβαρα χειρώσασθαι, καὶ εἰς φόρου συντέλειαν ὑπάγεσθαι, Sibi vectigales fecisset." Irmisch. ad Herodian. Ind. Gr.] Isocr. ad Phil. [100. d.] Τοιαύταις ἐλπίσιν ὑπαγόμενος, Cum alliceret, s. perliceret proponendo has spes. Demosth. autem pro Corona dixit, (291.) Εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων, pro Impulsis et provectis, inquit Bud. Etiam cum infinitivo citatur e Demosth. in hac signif. ὑπαχθῆναι πόλεμον ἐκφέρειν, Impelli ad bellum inferendum. Bud. ὑπάγειν pro Cogere etiam et ὑπάγεσθαι pro Cogi aliquando poni, annotavit, in qua signif. plane Latinis Subigere et Subigi respondent, ideoque per illa interpretari mallem, nisi in hac signif. poetica potius essent. Æschines autem in Timarch. ὑπὸ τῆς ἀπάτης ὑπάγεσθε dixit, pro Dolo adducimini, Fallimini: [172. Ἐν δὲ ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τοῖς δικαστηρίοις πολλάκις ἀφέμενοι τῶν εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λόγων, ὑπὸ τῆς ἀπάτης καὶ τῶν ἀλαζονευμάτων ὑπάγεσθε.] Significat autem ὑπὸ Dolum in hoc verbo ὑπάγομαι, sicut et in ὑπέρχομαι. Sed et per se hoc verbum id significat; nam Suid. in hoc quem affert loco, Γνναίου ἀκολάστου καὶ τυραννικοῦ διαβολαῖς ὑπαγόμενος, vult ὑπαγόμενος esse πειθόμενος, vel ἀπατώμενος. Itidem ap. Plut. Solone ὑπαχθέντες τῇ ὄψει exponitur Decepti. Idem Suidas ὑπάγει ait esse ἐξαπατᾷ vel ὑποτάσσει.

Ὑπάγειν et Ὑπάγειν εἰς δίκην, Deferre, In judicium adducere. Plato in Apol. Ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν τῶν ῥητόρων. Xen. Ἡμεῖς μὲν οὖν τοῦτον ὑπάγομεν ὡς προδιδόντα ὑμᾶς, Postulamus proditionis, vel Reum facimus. Eodem modo dixit Hermog. Ὡς ἱερόσυλος ὑπάγεται, Sacrilegii accusatur. Ὑπάγειν εἰς δίκην, Thuc. (3, 70.) Ὑπάγουσιν αὐτὸν οὗτοι οἱ ἄνδρες εἰς δίκην. Ὑπάγειν, inquit Bud. in Lex. Objicere judicibus damnandum; et exemplum addit e Xenoph. Hell. 2. Καὶ τοὺς ὁμολογουμένους συκοφάντας ὑπάγεσθαι. Idem Bud. in Comm. 390. ὑπάγειν εἰς δίκην exponit Deferre et ad judicium exhibere judicandum. Ceterum ut Herod. (6, 136.) dixit ὑπάγειν θανάτου Μιλτιάδεα ὑπὸ τὸν δῆμον, ita cum eodem genitivo Xenoph. Hell. 2. Συλλαμβάνοντες ὑπῆγον θανάτου. Et in 1. Ὃς ὑπαγόμενος θανάτου ὕστερον ἐν Λακεδαίμονι. Exponitur autem in VV. LL. ὑπάγειν θανάτου, Accusare mortis, cum potius dicendum sit, Accusare criminis capitalis. Porro ut ibi Hero-

dotus adducit ὑπὸ τὸν δῆμον post ὑπάγειν, sic alibi (6, 82.) ὑπάγειν ὑπὸ τοὺς Ἐφόρους. Lucian. autem ὑπάγειν δικαστηρίοις dixit, quasi Subjicere judiciis, aut Sub judicia adducere; et Aristides, ὑπάγειν ταῖς πρεπούσαις ζημίαις. In VV. LL. legitur etiam ὑπαχθεὶς ὑπὸ δικαστήρων e Demosth. [Ἐσάγειν ὑπὸ δικαστήριον, Herod. 6, 104. Ὑπάγειν ὑπὸ δικαστήριον, 6, 72.]

Ὑπάγειν, neutraliter positum, Se subducere, Retrocedere. Aristot. de leone, Ἀλλ' ἐὰν καὶ διὰ πλῆθος ἀναγκασθῇ τῶν θηρενόντων ὑπαγαγεῖν. Citatur ex Aristoph. (Ran. 174.), ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, pro Subducite vos e via: [Av. 1017. Ὑπάγοιμι γὰρ ἄν γε, νὴ Δί'.] ‖ Ὑπάγειν, de animalibus dictum, Subsidere, Demitti, et clunem submittere in coitu, ut tradit Bud. C. 388, ex Aristot.

Ὑπάγειν pro προάγειν, Procedere, Progredi. Bud. e Plut. Vide 388. Suidas ὑπάγουσι pro προάγουσι citat e Philipp. Demosth. [Vide infra.] Sed et passiva voce ac significatione ὑπῆκται, Productus est, vel adductus, protrusus, exponitur a Budæo in Demosth. (423.) Ἀλλὰ καὶ διακρουόμενος ἅπαντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον εἰσελθεῖν, εἰς τοιοῦτον ὑπῆκται καιρόν. ‖ Ὑπάγειν, pro simpliciter Ire. Citatur ex Aristoph. Nub. ὕπαγε· τί μέλλεις; Ap. Matth. et Marc. frequens. Ammon. ex Eupolide affert, Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν. Ὑπάγειν, Hes. expouit ἡσύχως πίνειν, Potare quiete aut tranquille; et sic accipi posse videtur ap. Theognin, inquit Bud. [Locus est v. 920. Εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ἦν γαστρὶ χαριζόμενος· Χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ', ὑπάγω φρένα τέρψας. At alio sensu verba hæc accepit Brunck. cujus hæc est annotatio:—"Ὑπάγω significat προάγω, Progredior, i. e. Ævum duco, Je vais devant moi, quod proprium est animi curis vacui, et de eo, quod futurum sit, minime solliciti." Vide Ἄγω et Συνάγω.]

Ὑπάγεσθαι, præter significationes supradictas, Subjugare significat ap. Lucianum, teste Budæo. Sic autem et Philo de Mundo, dixit, Οὐδὲν παρὰ θεῷ μέλλον, τῷ καὶ τὰ τῶν χρόνων ὑπηγμένῳ πέρατα, Qui in suam potestatem redegit. In hac autem significatione optime respondet Lat. verbo Subigere, sicut et cum pro Cogi ponitur. ‖ Idem ὑπάγεσθαι pro Suadere affert e Xenoph. K. A. 2. Ὁ δὲ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος, etc. ‖ Item ὑπάγεσθαι sine casu pro Insurgere, ut vult Bud., in hoc Xenoph. loco, Ἐξορμήσας ὑμᾶς τοῖς πρώτοις ὑπαγομένοις ἐς ἡμᾶς, δίκην ἐπιτιθέναι, Insurgentibus in nos, de triginta tyrannis loquens.

["Ὑπάγειν, ¶ 1. Ducere. K. 5, 15. ὑπάγοντα τὰς κύνας ἐκ τῶν ἔργων. 10, 4. ὑπάγειν τὸν κυνηγέσιον. Gail: Amener avec ruse, avec précaution. ¶ 2. Dolo pertrahere, Pellicere, Decipere. Suid. et Phavor.: Ὑπάγει· ἐξαπατᾷ. H. 1, 6, 19. p. 79. τοὺς πολεμίους ἐς ἀνσχωρίαν φυγῇ ὑπαγαγόντες. 3, 2, 4. ἐπειδὰν ὑπάγωσι τοὺς πολεμίους. Impr. 4, 12. ¶ 3. Accusare. Hesych.: Ὑπάγων· ὑπὸ δίκην ἄγων. Timæus Lex. Plat.: Ὑπάγειν· εἰς δίκην ἐνάγειν. Pierson. ad Herodian. 478. plene dicendum fuisse dicit εἰς δίκην ὑπάγειν, uterque Portus δίκην ὑπάγειν. E. 2, 3, 17. p. 91. τοῦτον ὑπάγομεν ὡς ἐπιβουλεύοντα. §. 18. p. 96. τοὺς συκοφάντας ὑπάγεσθαι. c. gen. E. 1, 3, 12. ὑπαγόμενος θανάτου—διὰ τὴν προδοσίαν ἀπέφυγεν, Cum capitis accusaretur. 2, 3, 8. Sic E. 5, 4, 24. pro ἀπῆγον θανάτου VV. DD. restituunt ὑπῆγον 6. Cf. Fischer. ad Plat. Apol. Socr. 20, 10. et Valck. ad Herod. 9, 93. c. εἰς, E. 2, 3, 17. p. 91. τοῖς ὑπαγομένοις εἰς ὑμᾶς δίκην ἐπιτιθέναι. ¶ 4. Modice et pedetentim subsequi. A. 4, 2, 11. Ξενοφῶν—ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἄκρον, τοὺς δ' ἄλλους ἐκέλευεν ὑπάγειν, ὅπως οἱ τελευταῖοι—προσμίξειαν. ¶ 5. Procedere. Harpocr. et Suid.: Ὑπάγουσι· ἀντὶ τοῦ προάγουσι. Eodem modo Thom. M. et Ammon. explicant verbo προάγειν, cui Ammon. addidit interpretamentum: τουτέστιν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι. A. 3, 4, 29. τοῖς ἔμπροσθεν ὑπάγειν, all. ὑπάγων, παρεκελεύετο, τοῖς δὲ ὄπισθεν παριέναι. C. ὑποχωρεῖν nr. 4.

Ὑπάγεσθαι, ¶ 1. Subjicere, Suggerere, Monere. A. 2, 1, 13. ὁ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος καὶ αὐτὸν συμβουλεῦσαι. Suidas, ubi laudat hunc locum, legit ὑπῆγε, quod ait positum esse ἀντὶ τοῦ ὑπετίθετο. Cf. Bos. Animadv. c. 49. ¶ 2. Dolose suadere. Hesych.: Ὑπηγάγετο· ἠπάτησεν. Suid.: Ὑπαγόμενος· ἐξαπατῶν. Cf. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 58. et Dorv. ad Char. p. 46. A. 2, 4. 2. rex νῦν μὲν ἡμᾶς ὑπάγεται μένειν." Lex. Xenoph.]

["Ὑπάγω, l. proprie et active usurpatur ac notat, Subduco alterum, Exod. 14, 21. Thom. M. Τὸ ὑπάγω μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ζυγὸν ἄγω. Ὅμηρος, (Il. Π. 148.) ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους κ. τ. λ.) et intransitive: Subduco me, Abeo, Discedo. In N. T. tantum intransitive usurpatur, v. c. Matth. 5, 24. καὶ ὕπαγε, Et discede. ibid. 8, 4. 13. ὕπαγε, Domum redi. ibid. 32. 9, 6. ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου. ibid. 13, 44. 20, 14. ἆρον τὸ σὸν καὶ ὕπαγε. ibid. 27, 65. 28, 10. Marc. 1, 44. 2, 11. 5, 19. 6, 31. ἦσαν γὰρ οἱ ἐρχόμενοι καὶ οἱ ὑπάγοντες πολλοί. ibid. 33. 38. 7, 29. 10, 52. 16, 7. Luc. 10, 3. 17, 14. ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτούς, Et postquam abierant. Jo. 3, 8. καὶ ποῦ ὑπάγει. Et quo abeat, sc. ventus. ibid. 4, 16. 6, 67. μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν; Num etiam vos me deseretis? ibid. 7, 33. καὶ ὑπάγω πρὸς τὸν πέμψαντά με, Et redibo ad Deum, qui me misit. ibid. 8, 14. ὅτι οἶδα, πόθεν ἦλθον καὶ ποῦ ὑπάγω, Num ego scio, unde venerim et quo discedam. ibid. 21. 22. 9, 7. 13, 3. καὶ ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐξῆλθε, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπάγει, Seque a Deo exiisse et ad eum rediturum esse. ibid. 33. 14, 5. 16, 5. 10. 16. 17. 18, 8. 21, 3. 1 Jo. 2, 11. Apoc. 10, 8. 13, 10. εἰς αἰχμαλωσίαν ὑπάγει, Captivus abducetur. ib. 14, 4. 16, 7. 17, 8. 11. 2. Eo, Proficiscor, Iter facio, et si de navigio sermo est, Tendo. Matth. 5, 41. ὕπαγε μετ' αὐτοῦ δύο, Cum illo eas vel duo. ibid. 20, 4. ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα. ibid. 7. 21, 28. 26, 18. ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν, κ. τ. λ. Marc. 11, 2. 14, 13. Luc. 8, 42. ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτόν. Syrus: ܘܟܕ ܐܙܠ ܥܡ, Et cum iret cum illo. 12, 58. 19, 30. Jo. 7, 3. 9, 11. 11, 8. 31. 44. 12, 35. 15, 16. ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε, Ut per omnes terras proficiscamini, i. q. πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα. Marc. 16, 15. Jo. 6, 21. εἰς ἣν ὑπῆγον, Ad quam cursum navigii direxerant, coll. 17. 3. Ὑπάγω pleonastice interdum ponitur. Matth. 18, 15. 19, 21. Marc. 10, 21. Jo. 12, 11. ubi tamen ὑπῆγον etiam commode reddi potest, Partes Pharisæorum et reliquorum adversariorum J. C. deserebant. 4. Ὕπαγε ὀπίσω μου est formula solennis aut aversantium, qui aliquem jubent abire e conspectu, Apage te a me, aut eorum, qui alios monent, ne sibi molesti sint. Matth. 4, 10. 16, 23. Marc. 8, 33. Luc. 4, 8. Cf. Fischer. Prol. 15. de Vitiis Lexx. N. T. s. 3. p. 377. 5. Ὕπαγε εἰς εἰρήνην, s. ἐν εἰρήνῃ, Abi salvus et incolumis, Contingat tibi prosperitas, formula bene precandi abeuntibus, solennis ap. Judæos, quæ etiam interdum concedentis est, et ei dicitur, cui, quod petierat, conceditur. Marc. 5, 34. ὕπαγε εἰς εἰρήνην, Contingat tibi, quod petiisti. Eodem modo sumitur quoque formula לכי לשלום, 1 Sam. 1, 17. 20, 42. Jac. 2, 16. ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, Feliciter res vestras agite. 6. Ὑπάγω, sc. ἐκ τοῦ βίου, vel ἐκ τοῦ ζῆν, Morior, E vita discedo. Matth. 26, 24. ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ, Filius quidem hominis mox morietur, uti prædictum est de eo. Marc. 14, 21. Jo. 8, 21. ἐγὼ ὑπάγω, Mox moriendum mihi erit et secedendum ad Deum. ibid. 14, 28. Cf. Gen. 25, 32. 1 Reg. 2, 2. Eccl. 12, 5. Eodem modo ἀπέρχεσθαι et πορεύεσθαι usurpatur, ut multis exemplis docuit Palairet. Obs. Philol. 88 seq. Elsner. Comment. in Matth. T. 2, p. 251. et Casaub. ad Diog. L. 3, 6. Sæpius in N. T. non legitur." Schleusner. Lex. in N. T.]

[Ὑπάγω, Dorv. ad Char. 226. 319. D. R. ad Longin. 255. Toup. Opusc. 1, 521. 2, 92. ad Androm. 429. 900. Herodot. 471. 475. cf. 486. ad 501. 734. Fac. ad Pausan. 1, 347. Luzac. Exerc. 191. Cattier. 92. Porson. Orest. 1184. Kuster. Aristoph. 5. a. ad Diod. S. 2, 249. 392. Heyn. Hom. 5, 131. 6, 152. 7, 166. ad Dionys. H. 2, 1106. 3, 1429. Charit. 714. Recedo, Abeo, Wakef. S. C. 4, 107. 5, 44. Jacobs. Anth. 10, 15. Brunck. Aristoph. 3,

189. ad Diod. S. 2, 576. Decipio; Huschke Anal. 23. Schneider. ad Anab. 91. T. H. ad Schol. Aristoph. Plut. p. 58. (*Δόξειε δ' ἂν ἐρᾶσθαι τῆς Λαΐδος ἐκείνης ὑπαγομένης αὐτόν.* Hoc in A. sola. Fracinus in Flor. quam ceteræ sequuntur, unius literæ mutationem intulit *ἐπαγομένης*, quod si veterum librorum fide factum constaret, amplecteremur forte. Est enim *ἐπάγεσθαι* aliquando Allicere, Blanditiis ad se perducere, meretrici verbum utique conveniens; a qua potestate illa itidem dicuntur *ἑπαγωγὰ*, quæ vim pellacem, magnumque lenocinium habent. Verum cur ab Editionis castigatissimæ, qualem merito Gelenius prædicat, vestigiis abeamus, nihil est causæ: nam in *ὑπάγεσθαι* residet diversa quidem parumper, sed affinis tamen significandi virtus, Dolis aliquem capere, deceptumque suæ potestatis facere, quod a Laidis insidiis, quas non tam Philonidæ, quam divitiis ejus struebat, minime abhorret. Jambl. in Protr. e Platone, *Ἐνεδρεύει καὶ θηρεύεται τὴν δόξαν ἐπὶ ἀπάτῃ, καὶ ἃ ποιεῖται, ταῦτα καλλωπίζεται ὑπαγόμενος τοὺς ἀνθρώπους.* Commode Schol. ad Eq. 269. *ὑπέρχεται* exponit, *ὑπάγεται τὸν δῆμον ὑποτρέχων, καὶ κολακεύει.* Eleganter Ion ap. Athen. 604. *Ὡς εὖ ὑπηγάγετο τὸν παῖδα*, Se bene callido commento decepisse puerum,' v. Burmann. ad Quintil. 561., a Valck. Mss. citatum. ' Hæc pro vet. lect. firmanda sunt satis.' Vide et notata in *Ἐπάγω*.) Bast. Lettre 205. Lobeck. ad Ajac. p. 249. Schneider. ad Anab. 110. Med., ad Dionys. H. 1, 206. 2, 969. 3, 1383. Ruhnk. ad Vellei. 401. (e Cass. Dione 5. p. 783. afferens, *Ἄδδων γάρ τις, τὰ Ἀρτάγειρα κατέχων ὑπηγάγετο παρὰ τὸ τεῖχος τὸν Γάϊον.*) *Ὑπάγομαι* cum infin., Dionys. H. 5, 111. Fut. Med., Plut. 6, 234. Ed. Hutt. Suggerendo impello, ad Dionys. H. 2, 709. Ventrem solvo, Thom. M. 505. (*Κατὰ κοιλίας ποιεῖν, οἱ γυμναστικοὶ λέγουσιν, οὐκ οἶδ' ὅθεν λαμβάνοντες· οἱ γὰρ παλαιοὶ τὴν γαστέρα ὑπάγειν λέγουσι:*) Phrynich. 136. (*Κατὰ κοιλίας ποιεῖν, οἱ γυμναστικοὶ λέγουσιν· ὑπόθεν δὲ λαβόντες φασὶν, ἄδηλον· οἱ γὰρ παλαιοὶ ὑπάγειν τὴν γαστέρα λέγουσιν.*) *Ὑπάγω* sc. *ἑαυτὸν*, Albert. Peric. Crit. 94. Addo, Heyn. ad Apollodor. 1052. Eo, Heyn. Hom. 3, 252." Schæf. Mss.]

[*Ὑπάγω.* Thom. M. *Τὸ ὑπάγω μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ζυγὸν ἄγω. Ὅμηρος* (l. c.) *Ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. Οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν, ὅτι ὑπάγειν λέγεται τὸ προάγειν· ὥσπερ ὑφηγητὴς ἀντὶ τοῦ προηγητής· καὶ ὑπογραμμὸς ἀντὶ τοῦ προγραμμὸς, ὡς φησι καὶ Ἀριστοφάνης, Ἐγὼ ὑπαίρω τὸν ὅρκον, ἀντὶ τοῦ προαίρω· καὶ ὑποτίμησις, ἡ προτίμησις· καὶ ὑπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ προειπεῖν· καὶ ὑπολαβὼν, ἀντὶ τοῦ προλαβὼν, ὡς Θουκυδίδης* (1, 68.) *Οὐ γὰρ ἂν Κέρκυραν* (*Κέρκυράν τε*, hodie legitur in Thuc.) *ὑπολαβόντες βίᾳ ἡμῶν εἶχον*, (" sed vide illic Comm. et Schol. ad Aristoph. Ran. 175." Oudend.) *Οὕτως οὖν καὶ ὑπάγειν λέγομεν, ἀντὶ τοῦ προάγειν. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις* (l. c.) *Ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ. Καὶ Εὔπολις ἐν Βάπταις· Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν. Καὶ Θουκυδίδης· Παραινέσας ὑπῆγε τὸ στράτευμα,* (" 4, 127. *Τοιαῦτα ὁ Βρασίδας παραινέσας ὑπῆγε τὸ στράτευμα.* At illic non significat *προῆγε*, sed Reduxit, Subduxit exercitum, s. Retro cessit cum copiis." Oudend. " Thom. M. *ὑπάγειν* hic exponit *προάγειν*, et vetat *ὑπάγειν* dici pro *ἀπέρχεσθαι*. Non dubium est, quin *ὑπάγειν* sæpe ponatur pro *προάγειν*, i. e. *εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι*, quod etiam Harpocr. e Demosth.," imo Demosth. locus, ad quem respexit Harpocr., alio spectat, ut infra ostendemus, " Ammon. ex Eupolide et Schol. Demosth. ad Chersonesiac. p. 62. docent. Sed sententia h. l. non patitur, ut *ὑπάγειν* aliter accipiatur, quam pro *ὑποχωρεῖν*. Hoc apparet ex iis, quæ in fine c. 125. dicit Thuc., *Ὑποχωρῶν τοῖς τῶν ἐναντίων πρώτοις προσκεισομένοις*, et quæ mox cap. seq. *Νομίσαντες φεύγειν αὐτὸν*, et, *Ἡσυχαζόντων δὲ αὐτοὶ ὑπεχώρουν.* Nam hæc plane ostendunt, Brasidam cum suis non progredi, sed paulatim retro cedere voluisse. Eadem est significatio hujus verbi in iis, quæ paulo superius leguntur, *Κόσμῳ καὶ τάξει αὖθις ὑπαγαγόντες*, et 5, 10. *Ὑπάγειν ἐπὶ τῆς Ἠόνος.* Ap. Aristoph. quoque Nub. 1301. *Ὕπαγε, τί μέλλεις*; *ὕπαγε* est Abi, Discede, ut intelligitur ex eo, quod præcedit, *Οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας*; Sic *ὑπαγωγὴ* pro *ἀναχώρησις*, Thuc. 3, 97. *Καὶ ἦν ἐπίπολὺ τοιαύτη ἡ μάχη, διώξεις τε καὶ ὑπαγωγαί.*" Duker.) *Ὑπάγω καὶ τὸ ὑποβάλλω. Ἀριστείδης* (2, 333.) *ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· Καὶ τὰ δῆλα τοῖς ἀδήλοις ὑπάγειν.* Hermanni Libellus de Constr. Verb. 361.: *Ὑπάγει· ἀμετάβατον, τὸ ἤρεμα* (l. *ἠρέμα*) *καὶ κατὰ μικρὸν ἄπεισιν. Ὑπάγει καὶ τὸ ὑποβάλλει καὶ ὑποτίθησιν, αἰτιατικῇ, οἷον, Ὑπάγει σοι λογισμοὺς ὁ Χρυσόστομος,* (vide et *Ὑπαγορεύω.*) *Καὶ, Ὑπάγει τὴν κρηπῖδα τῷ τοίχῳ, ἀντὶ τοῦ ὑποτίθησι.* Hinc sua sumsit Phavor.: *Ὑπάγει· τὸ ἠρέμα καὶ κατὰ μικρὸν ἄπεισιν. Ὑπάγει, καὶ τὸ ὑποβάλλει, καὶ ὑποτίθησιν, οἷον, Ὑπάγει συλλογισμοὺς ὡς ἐχθρὸς, ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλει. Καὶ, Ὑπάγει τὴν κρηπῖδα τῷ τοίχῳ, ἀντὶ τοῦ ὑποτίθησιν.* Ammon.: *Ὑπάγειν καὶ πορεύεσθαι διαφέρει· ὅτι τὸ πορεύεσθαι μέν ἐστι τὸ βαδίζειν, ὑπάγειν δὲ, τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν βοῦς ἢ ἵππους, ἤ τι τῶν τοιούτων, ὡς Ὅμηρος· Ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.* (" Eadem ratione Thom. M. Nonnihil diversa Moschop. quorum tamen uterque pleraque omnia, quæ hic notantur, descripsit. Mosch. *Ὑπάγειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑπόζυγον ἄγειν, καὶ δουλοῦν βόας ἢ ἵππους,* ubi pro *ὑπόζυγον* leg. *ὑποζύγιον.* Lucian. Dial. Marin. 6. *Ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν.*" Valck. Imo lege, ne litera quidem addita, *τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν*, neque aliter legerat Phavor., qui Moschopuli verba descripsit: *Τὸ ὑπάγειν τοῦ πορεύεσθαι διαφέρει· ὑπάγειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν, καὶ δουλοῦν βόας ἢ ἵππους. Καὶ Ὅμηρος· Ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.* K. τ. λ. An Græce dici possit *τὸ ὑποζύγιον ἄγειν*, viderit ipse Valck. Tittmanni Technoll. Mss.: *Ὑπάγω· τὸ προάγω, καὶ τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγω.* Max. Tyr. p. 15., *Ὑπάγω βοῦν ἅρματι.* Eust. ad Il. Π. p. 1050. *Ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον ὑπάγειν ζυγῷ φασὶν ἐν δοτικῇ συντάξει, ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους, ταὐτόν ἐστι τῷ, ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν:* ad Il. Ψ. p. 1301. *Φησὶ γάρ, Ἵππους δὲ Τρωοὺς ὕπαγε ζυγὸν, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἦγεν ὡς κατωτέρω ἐρεῖ· ἄλλως γὰρ ἡ κοινὴ χρῆσις δοτικῇ τὸ ὑπάγειν συντάσσει.*) *Οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν,* (" id in v. Σταφυλὴν dicitur *βοηθεῖν τῇ συνηθείᾳ*, quæ pro Ammonii scopo indagando usui esse possunt." Valck.) *ὅτι ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν· ὥσπερ ὑφηγητὴν, ἀντὶ τοῦ προηγητὴν, καὶ ὑπογραμμὸν, ἀντὶ τοῦ προγραμμόν· ὡς φησι καὶ Ἀριστοφάνης, Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὅρκον, ἀντὶ τοῦ προαίρω. Οὕτως οὖν καὶ ὑπάγειν λέγομεν, ἀντὶ τοῦ προάγειν, τοῦτ' ἐστὶν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι. Κέχρηται τῇ λέξει Εὔπολις ἐν Βάπταις· Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν.* " *Τοιγαροῦν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι* non agnovit Thom. M. Eupolidis verba emendatius scribit Moschopul. *Σὺ δ' ὕπαγ' εἰς τοὔμπροσθεν*: quin et Phavor. *Σὺ δ' ὑπάγεις τ.* Demosth. Olynth. 3. p. 14. *Ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα.*" Valck. Egregie fallitur V. D. Locus integrior est p. 37. Reisk. *Οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθείρξαντες ὑμᾶς, ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα, καὶ πιθανεύουσι χειροήθεις αὐτοῖς ποιοῦντες.* *Ὑπάγουσιν* non hic, ut Valck. per errorem satis crassum putabat, est verbum intransitivum, notans i. q. *προάγουσι*, i. e. *εἰς τοὔμπροσθεν πορεύονται*, sed verbum activum, Impellunt, Stimulant. *Ὑπάγουσιν* est in Edd. Genev. 1607. Basil. 1532.; sed in Variis Lectt. huic Editioni subjectis positum est e Codice nescimus quo alia lectio *ἐπάγουσιν*, et in Variis Lectt. prioris Editionis, ex Augustano Codice a M. Simone Fabricio Marcopibertano, Franco, diligenter observatis, eadem scriptura reperitur, quam et Reisk. secutus est altera lectione non memorata. Sic et nos scripsimus in *Ἐπάγω*, et sic sane scribendum est. Non enim *ὑπάγεσθαι*, sed *ἐπάγεσθαι*, i. e. Feræ alicui immitti, canis dicitur, ut ostendunt exempla a nobis ibi allata. Pergit Valck.:—" Harpocr. *ἀντὶ τοῦ προάγουσιν.* Adde Eurip. Cycl. 505. Hel. 832." Et Harpocrationem quoque perperam huc traxit V. D. Verba sunt hæc:—*Ὑπάγουσιν· ἀντὶ τοῦ προάγουσι. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.* Eadem habent Suid. Phot. et Zonar. ubi recte Tittmann.:—" Philipp. 3, 127. *Ἡ γὰρ ἐξεπίτηδες, ἢ δι' ἄγνοιαν, εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα*

ὑπάγουσι τὴν πόλιν, quo loco simpliciter est Impellunt, ut προαγαγέσθαι εἰς γέλωτα ap. Herod. 2, 4. et Xenoph. Hist. 2, 3, 17. προάγειν τοὺς ξυνόντας εἰς πράγματα. Cf. Thom. M. (l. c.) Valck. ad Ammon. 140." Sed vir doctus lectores suos non debebat remittere ad Valck., qui locum hunc perperam interpretatus est. " Aristoph. verba, quæ in Lexicon recepit Phavor., obscura videntur, quin et minus sincera, (Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὅρκον,)" inquit idem Valck. in nota ad Ammon. l. c. " Valckenaerio Aristoph. verba haud immerito obscura minusque sincera videntur. Wolfius (i. e. J. C. Wolfius) conjecit * ὑπερῶ, sine dubio tunc legi quoque volens * προερῶ in seq. Mihi non liquet." Oudend. Recte omnino Wolfius conjecit. " Recepta erat Ammonii ævo consuetudo, verbum ὑπάγειν usurpandi pro πορεύεσθαι, quam loquendi rationem, a Grammaticis plerisque damnatam, alii tamen hoc argumento tuebantur, ut ὑπάγειν dici posset ἀντὶ τοῦ προάγειν: Ὥσπερ ὑφηγητὴν ἀντὶ τοῦ προηγητὴν, καὶ ὑπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ προγραμμόν· ὡς φησι καὶ Ἀριστοφάνης, Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὅρκον, ἀντὶ τοῦ προαίρω. Verba Aristoph. antea a me non intellecta, postquam paulo propius considerare cœpi, levissimo opere emaculari posse videbantur. Eadem autem in Ammonii Codd. quos Thom. M. et Moschop. tractarunt, si jam depravata fuisse dixero, nihil affirmavero, quod non vero videatur simillimum. Uterque enim alium locum ex Aristoph. Ran. 175. eundem in usum advocavit. Diversum etiam Etymologus in Ὑπογραμμὸς ex eadem Aristoph. Fabula v. 898. Ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπάσατε. Eo modo in edito Aristoph. corrigendum esse pro προσάσατε ex Etym. animadvertit Kuster. qui tamen minus recte scholion constituit, Τὸ ὑπάσατε ἴσον τῷ προσάσατε, cum scribi debeat, ἴσον τῷ προάσατε. (' Ὑπάσατε, sic tres Regii, ut perite Kust. legendum esse censuit. Meus ἐπάσατε, eodem errore, qui notatus ad v. 366. Vulgo προσάσατε. Etym. Ὑπογραμμός· * προγραμμός τις ὤν, ἢ γὰρ ὑπὸ ἀντὶ τῆς πρὸ, ὡς καὶ ἐν Βατράχοις Ἀριστοφάνης, Ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπάσατε, ἀντὶ τοῦ προάσατε. Ex hac observatione supplendum et emendandum esse Schol. Comici recte monuit Kust. Olim glossa erat προάσατε, quæ in textum primo invecta, postmodum depravata fuit et mutata in προσάσατε.——Ὑπάσατε, perperam Cod. sed vero propius ἐπάσατε, ut est meo. Ὑπὸ in compositione sæpe tantundem valet ac πρό. Sic Reisk. ὑπολαβὼν accipit in Æschinis Or. c. Timarch. p. 51.' Brunck.) Sed ut ad illam Aristoph. ῥῆσιν, cujus causa hanc notam exorsus sum, deveniam, primum eam e deperdita comœdia decerptam esse auguror, hoc autem modo corrigendam, Ἐγὼ δ' * ὑπερῶ τὸν ὅρκον, ἀντὶ τοῦ * προερῶ, Præibo verba jusjurandi. (Et sic correxit Wolfius supra citatus. Correctionem probat Brunck. ad Aristoph. Fragmm.) Hoc autem ut verum credam, facit Hesychii annotatio, itidem corrupta: Ὑπερῶ· ὑπερβάλλω, ἀντὶ τοῦ προερῶ. Primum ordo literarum in Hesychio minime spernendus posceit, Ὑπερῶ, (et sic legitur in Codice, Schowio teste.) Ad hoc indicium facile ita locum constitues, Ὑπερῶ· ὑποβαλῶ, ἀντὶ τοῦ προερῶ, Verba, quibus jurandum sit, subministrabo." Valck. Anim. ad Ammon. 219. Aliam lectionem præbet Etym. Gud.: Ὑπάγειν τοῦ πορεύεσθαι διαφέρει· πορεύεσθαι μέν ἐστι τὸ βαίνειν, ὑπάγειν δὲ τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν βοῦν, ἢ ἵππον, ἢ ἄλλο τι, ὡς Ὅμηρος. Οἱ δὲ βοηθοῦντες ταύτῃ τῇ λέξει φασὶν ὅτι ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν εἰς ὑπογραμμὸν ἡγητὴν, ἀντὶ τοῦ προηγεῖσθαι, (supple et corrige ex Ammonio, Thoma M. et Moschopulo. Nempe leg. hoc modo, Ὥσπερ γὰρ ὑπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ προγραμμὸν, καὶ ὑφηγητὴν ἀντὶ τοῦ προηγητὴν, οὕτω καὶ ὑπάγειν ἀντὶ τοῦ προηγεῖσθαι.) Ὡς φησιν Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός· Σὺ δ' ὑπάγεις τὸν ὅρκον, ἀντὶ τοῦ ὑπάγῃς (l. προάγεις.) Κέχρηται αὐτῇ τῇ λέξει (f. l. τῇ αὐτῇ λέξει) Εὔπολις, ἐμβατοὺς λέγων· Σὺ δ' ὑπάγεις εἰς τὸ ἔμπροσθεν. In Phavor., ut et Valck. supra citatus notat, Eupolidis versus scribitur, Σὺ δ' ὑπάγεις τοὔμπροσθεν. Illud ὑπάγεις fortasse verum est. Stare quidem an possit lectio Aristophanici versus, quam exhibet Etym. Gud., Σὺ δ' ὑπάγεις τὸν ὅρκον, viderint alii: J. Poll. 4, 30. Ὁρκίσαι δὲ, καὶ ὅρκους ἐπαγαγεῖν, δοῦναι, λαβεῖν, ἀπολαβεῖν, " Chrysost. Homil. 16. ὅρκον ἐπαναγαγεῖν dicit, Juramentum deferre," inquit Vales. apud nos supra in Ἐπακτὸς allatus. Sed Valck. emendatio lectionis, quam præbent Ammon. et Thom. M., Ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὅρκον, nobis unice placet ob Hesychianæ glossæ auctoritatem, Ὑπερῶ· ὑποβαλῶ, ἀντὶ τοῦ προερῶ. Wakef. ad marg. legit, Ὑπερορῶ· * ὑπερβλέπω (pro vulg. ὑπερβάλλω,) ἀντὶ τοῦ προορῶ. " Ὑπόδειγμα, in usu Exemplum, proprie Id est, quod præmonstratur. Eam habet in multis verbis vim præp. ὑπὸ, quæ alias propria est præpositioni πρό. Ita ὑπάγειν ponitur pro προάγειν: ὑφηγεῖσθαι præceptor dicitur, qui viam discipulo præmonstrat: ὑπεισπεῖν Aristophani Vesp. 55. et in Fragm. ap. Ammon. tantundem significat, ac προεισπεῖν. De hac virtute præpositionis in compositis egit H. Steph. in App. Thes. 185." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 478.]

[Ὕπαγε· πορεύου. Ἡρόδοτος τετάρτῳ, Ἀριστοφάνης Βατράχοις. Bekkeri Anti-Atticista. Ὕπαγε non legitur in Ranis, sed in Nub. 1298. Ὕπαγε, τί μέλλεις; οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα;]

[" Ὑπάγω, Succedo in acie, pugnæ conserendæ causa, 11, 16, 1. (Ὁ δὲ Φιλοποίμην ἅμα τῷ παραπεσεῖν κατὰ τῶν ὑπεναντίων τὸν ἐκ πολλοῦ χρόνου ἐωραμένον ὑπ' αὐτοῦ καιρὸν, τότε πᾶσιν ὑπάγειν τοῖς φαλαγγίταις καταβαλοῦσι τὰς σαρίσσας παρήγγειλε.)" Lex. Polyb. " Ὑπάγειν, Succedere, bene habet, nec opus videtur, ut ἐπάγειν corrigamus cum Arcerio ad Æliani Tact. 32. et Gronov. in Notis MSStis." Schweigh. Sed talis usus exempla desiderantur.]

[Ὑπάγειν· εἰς δίκην ἐνάγειν, Timæi Lex. De forensi usu verbi ἐνάγειν alibi locuti sumus. " Apolog. 365. Καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν τῶν ῥητόρων, καὶ ὑμῶν κελευόντων καὶ βοώντων. Cass. Dio 40. p. 256. Ὑπαχθεὶς δὲ ἐπὶ ἐκείνῳ (ἐγκλήματι) ἐάλω. Max. Tyr. 18, 219. Εἰ καὶ οἱ παῖδες νόμους πρὸς ἀλλήλους θέμενοι, καθίσαντες δικαστήριον ἑαυτῶν, ὑπάγοιεν ἄνδρα κατὰ τοὺς αὐτῶν νόμους, κάτα, εἰ δόξαι ἀδικεῖν, ψηφίζοιντο αὐτὸν ἄτιμον εἶναι ἐν τῷ τῶν παίδων δήμῳ, δημεύοιεν δὲ αὐτοῦ τὰ παιδικὰ χρήματα, τοὺς ἀστραγάλους, καὶ τὰ παίγνια, τί εἰκὸς πρᾶξαι τὸν ἄνδρα; ubi v. Davis. (' T. H. ad J. Poll. 9, 110. mavult ἀπάγοιεν, sed immerito. Vide modo Plat. Apol. 14. ac Etym. v. Ἔνδειξις.' Locus est hic: Ἔνδειξις· εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν, ἢ τύπων, ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ὑπῆγον εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἐδείκνυον εἶναι . . Δημοσθένης Κατ' Ἀριστογείτονος. ' In vacuo desideratur ὑπευθύνους, ἐκπεπτημένους, ἐνόχους, vel simile quid. A Suida et Harpocr. abest totum hoc commation.' Sylburg. ' Emend. Harpocr.' Valck. Mss. Verba sunt: Ἔνδειξις· εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν, ἢ τόπων, ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ὑπῆγον. Πολλοὶ μὲν οὖν εἰσὶ λόγοι ἐνδείξεως, γνωριμώτατοι δὲ οἱ Κατ' Ἀριστογείτονος Δημοσθένους. Sic edidit Jac. Gronov.: at in Ed. Lug. B. 1683. exhibetur ἀπῆγον, ad quam lectionem respexisse videtur Valck. Suidas, et Zonar.: Ἔνδειξις· εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν, ἢ τόπων, ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ὑπῆγον. Δημοσθένης Κατ' Ἀριστογείτονος. Verba Κατ' Α. in Zonara desunt. Verum re accuratius perpensa lect. ἀπῆγον probandam esse omnino censemus. Audi Salmas. de M. U. 780.:—' Harpocr. sub ἐνδείξεως appellatione videtur etiam ἀπαγωγὴν comprehendisse: Ἔνδειξις· εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν, ἢ τόπων, ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ἀπῆγον, Genus publicæ accusationis, qua eos, qui e legibus, locis certis, aut rebus abstinere erant jussi, nisi his temperarent, abducebant. Pene confundit cum ἀπαγωγῇ. Nam ita leg. in Harpocr., non ὑπῆγον. Quinimo ἀπαγωγὴν Suidas iisdem verbis definit, quibus ἔνδειξιν Pollux. Ἀπαγωγὴ, inquit ille, μήνυσις ἔγγραφος, διδομένη τῷ ἄρχοντι, περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα, Abductio, Delatio conscripta, magistratui tradita, de aliquo ducendo.' Plura habebis in Ἔν-

δειξις.) Liban. 1, 882. Καὶ ὁ ῥήτωρ ὑπάγεται τῷ νόμῳ. Hesych. Ὑπάγων· ὑπὸ δίκην ἄγων. (Ubi Toup. Emendd. 3, 283. affert e Porphyrio de Abst. 2, 40. p. 84. Καὶ τὸν ἄριστον θεὸν τούτοις τοῖς ἐγκλήμασιν ὑπάγειν.) Multo frequentior est plena locutio, εἰς δίκην ὑπάγειν. E Timæo castigabis Suidam, ubi sic editur, Ὑπάγειν ἐς δίκην· τὸ ἄγειν, nisi forte alium Lexicographum secutus sit. Addit enim: καὶ Θουκυδίδης καὶ ἄλλοι." D. R. Photius: Ὑπάγειν εἰς δίκην· τὸ ἄγειν, καὶ Θουκυδίδης καὶ ἄλλοι. "Scr. Ὑπάγειν· εἰς δίκην ἐνάγειν." Schleusner. Sed hæc correctio duplici laborat vitio, quorum unum est, quod sic scribendo Thucydidi tribueretur locutio ὑπάγω pro ὑπάγειν εἰς δίκην, cum Historicus ille posteriorem phrasin usurparit, vide eum ap. Nostrum supra; alterum autem, quod εἰς δίκην ἐνάγειν ne Græcum quidem sit. Dicitur ἐνάγω δίκην, ut ἐπάγω δίκην: "ἐπάγω δίκην φόνου τινί, Apollodor. 2. p. 83. Harpocr. v. Ἐξούλης, et plurima Elsner. 1, 383. Ἐνάγω usu forensi, ut ἐπάγω. Apollod. 3. p. 193. Ποσειδῶνος δὲ ἐπάγοντος ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ." Valck. ad Scap. marg. Suidas et Zonar. Ἀγωγεύς· ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. At nusquam legitur, nec legi potest phrasis ἐνάγω εἰς δίκην, cum ἐνάγω de judiciis dictum, nihil aliud significet quam Intendo, ut Lat. Intendo litem alicui. Et quis diceret Intendo litem in litem, ἐνάγω δίκην εἰς δίκην? Corruptus est Schol. Aristoph. Vesp. 240. Τοῦτο δέ φησιν, ὡς τοῦ Κλέωνος εἰς δίκην ἐπαγαγόντος τὸν Λάχητα. "Corrigendum ὑπαγ. Nam ita ὑπάγειν dixerunt, non ἐπάγειν. Pausan. 3, 7, 8. et 1, 24, 4. est ὑπάγεσθαι et ὑπάγειν ἐς δίκην, in posteriore loco Cod. Vind. perperam ἐπάγειν exhibet: et 3, 5, 3. ὑπάγειν ἐς κρίσιν." Siebel. ad Philochori Fragmm. p. 58. Miramur igitur Ruhn. Timæi glossam sic edidisse, Ὑπάγειν· εἰς δίκην ἐνάγειν, cum leg. sit Ὑπάγειν εἰς δίκην· ἐνάγειν, ut in Suida et Photio est, Ὑπάγειν εἰς δίκην· τὸ ἄγειν, pro quo malimus cum Schleusnero ἐνάγειν. Obstat tamen huic sententiæ, quod in Plat. loco, ad quem respexisse videatur Timæi glossa, reperiatur ὑπάγειν absolute, sine εἰς δίκην: Καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν. Sed ibi "Bas. 2. ἀπάγειν, quod etiam in margg. Steph. extat, non omnino male, (imo omnino recte; nusquam enim alibi repereris juncta ἐνδεικνύναι καὶ ὑπάγειν, at sæpissime ἐνδεικνύναι καὶ ἀπάγειν. Vide Salmasii verba supra citata: plura olim ex Eodem afferemus in Ἐνδειξις.) At Timæus quoque legit ὑπάγειν: nam in ejus Glossis extat etiam hæc, Ὑπάγειν· εἰς δίκην ἐνάγειν, quam huc pertinere certum est, cum nusquam alibi ap. Plat. verbum illud sic occurrat, ut sit Accusare. Pausan. 3, 5. dixit ὑπάγειν ἐς κρίσιν, ap. quem 3, 7. p. 221. etiam ὑπάγεσθαι ἐς δίκην legitur: et Herod. 9, 93. ὑπάγειν ὑπὸ δικαστήριον. Suid. Ὑπάγειν ἐς δίκην· τὸ ἄγειν, καὶ Θουκυδίδης, καὶ ἄλλοι. Sed Max. Tyr. tamen, imitator Platonis, 2. p. 26. ita simpliciter dixit ὑπάγειν, (p. 17. Davis. Ἐνέφυσε δέ τε αὐτῷ, nempe τῷ ἀνθρώπῳ, ζώπυρον ἀφανὲς πρὸς σωτηρίαν βίου, ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι νοῦν, ᾧ διατελεῖ σωζόμενον καὶ τὰς ἀπορίας ἐξιόμενον τοῦ βίου, καὶ θεραπεῦον τὴν ἔνδειαν τῶν σωμάτων, καὶ ἀντιτεχνώμενον ταῖς τῶν ἄλλων ζώων πλεονεξίαις, καὶ πάντων κρατοῦν, καὶ ὑπάγον τῷ τοῦδε νόμῳ καὶ λόγῳ. At hic ὑπάγειν non ponitur, ut V. D. credebat, pro Accusare, sed pro Subjicere: Cuncta sibi subjicit. Et forte eodem sensu dixit Liban. in loco, quem D. R. supra adduxit, Καὶ ὁ ῥήτωρ ὑπάγεται τῷ νόμῳ, Se subjicit; sed Editione, qua usus est, hodie carenius, atque adeo judicium ferre de eo, tota sententia non considerata, pene periculosius est.) Etiam ap. Xenoph. Hist. 5, 4, 24. pro ἀπῆγον θανάτου VV. DD. reponi jussere ὑπῆγον θανάτου. ("Eximendum v. ἀπάγειν e Xenoph. 5. p. 570. Οἱ δ' Ἔφοροι ἀνεκάλεσάν τε τὸν Σφοδρίαν, καὶ ἀπῆγον θανάτου. Interpres recte ad sensum: Capitis in eum judicium constituerunt. Sequitur enim ἀπέφυγε, Absolutus est. Litera mutata scr. ὑπῆγον θανάτου, qua loquendi formula alibi utitur Xenoph. Est autem elliptica pro ὑπάγειν εἰς δίκην θανάτου." Pierson. ad Mœr. 478. Cf. Lex. Xenoph. supra.) Et supra Plato dixit εἰσάγειν εἰς δικαστήριον. Sed apud Cass. Dion. 39. p. 95. Wechel. est simpliciter εἰσάγειν, ut ap. Plat. Ep. 7. p. 1277. Francof." Fischer. "Emend. Antipho 139. Καθ' οὓς ὑπήχθην νόμους. Sæpe Hermog. et p. 45. Ὡς ἐξειπὼν ὑπάγεται, Fit reus: 79. ὑ. τῷ νόμῳ. Lysias 112(=105=215.) Ὁ δὲ θεὸς ὑπῆγεν αὐτόν, ἵνα ἀφικόμενος εἰς τὰ ἁμαρτήματα, ἐπὶ τῇ ἐμῇ πυφάσει, δῴη δίκην, in pœnam." Valck. ad Scap. marg. Ubi Tayl. ex Herod. 8, 106. affert, Οἵ σε ποιήσαντα ἀνόσια, νόμῳ δικαίῳ χρεώμενοι, ὑπήγαγον ἐς χέρας τὰς ἐμάς. "V. ὑπάγειν in hac re proprium est: sub. τῷ δικαστηρίῳ, aut τῇ κολάσει." Reisk.]

[Ὑπάγω. "Εἰς τοῦθ' ὑπηγμένα πάντα τὰ πράγματα καὶ προειμένα ὁρῶ, Per negligentiam et socordiam eo deducta, ad conditionem tam lamentabilem delapsa, 110. Συμβαίνει τοῖς χρόνοις εἰς τοῦθ' ὑπηγμένα τὰ πράγματα ἤδη, 678. Φιλονεικίᾳ ὑπάγεσθαι, Ab impetu contentionis vel æmulationis efferri, 535. Ὑπάγεσθαι κατὰ μικρὸν, 1262." Reisk. Ind. Gr. Demosth.]

[Ὑπάγω. Suid. Ὑπάγει· ἐξαπατᾷ, ἢ ὑποτάσσει, Ὑπάγει τὰ προβλήματα τοῖς γενικοῖς. Ὑπάγοντος δὲ αὐτὸν τοῦ κέρδους, καὶ ἐπὶ μᾶλλον ὑποθήγοντος. (An Græce dici possit ἐπὶ μᾶλλον, jure optimo dubitaveris. Repone ἔτι μᾶλλον, Etiam magis, ut "Hier. 2, 18. Φυλάττεται ἔτι μᾶλλον, ἢ τὸ πρόσθεν. Sic K. A. 7, 3, 15. Μᾶλλον ἔτι ἐμοῦ legitur in nonnullis, cum all. ἔτι omittant." Lex. Xenoph.) Ὑπαγόμενοι· ἐξαπατῶν. Ὑπαγόμενος· ἐξαπατῶν. Ὑπαγόμενος δὲ τοὺς παῖδας προσωτέρω τῆς πόλεως. Ὑπάξεσθαι· ὑπαγαγεῖν, ὑποτάξαι. Ὑπισχνεῖτο δὲ πολλὰ μὲν ὑπάξεσθαι αὐτῷ τῶν ἐπὶ τῆς ὄχθης ἑρμάτων. Ὑπαχθέντες· ἀπατηθέντες. Hesych. Ὑπαχθέντες· ὑποβληθέντες, πεισθέντες, ἀπατηθέντες. Etym. Gud. Ὑπαχθέντες· ὑποβληθέντες, ὑποσυρέντες, ἀπατηθέντες. Phot. Ὑπαχθέντες· ἀπατηθέντες. Etym. M. Ὑπάγει· ἐξαπατᾷ, et sic Phot. et Zonar. "Pro ἀπατᾷν usitatum quoque ὑπάγειν, ut videre est e Suida. Et ita occurrit in Eurip. Andr. 428. ubi v. Schol. (Ὡς ὑπήγαγον· ᾧ λογισμῷ σε ἔπεισα, καὶ ἐδελέασα, καὶ ἐξηπάτησα, καὶ προετρεψάμην:) 1155. Aristide, aliisque. Significationem istam haud assecutus Interpres Herodoti 9, 93. male reddebat ταύτῃ τε ὑπάγοντες, Ita introducta ejus rei mentione, cum permutetur ibi cum ἐξαπατᾶν, unde verum ejus sensum facile erat colligere." Abresch. Diluc. Thuc. 526. Vide ibi Wessel. Suid.: Ὑπῆκτο. Ἡ δὲ Λιβανία τὸ θρασὺ αὐτοῦ καὶ γενναῖον ἀποκόψασα, αἰχμάλωτον ὑπῆκτο. Ἀντὶ τοῦ ὑπηγάγετο. Ὑπῆγεν· ἀντὶ τοῦ ὑπεστέλλετο. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Κλέαρχος ταῦθ' ὑπῆγε, βουλόμενος καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα πρεσβεύειν συμβουλεῦσαι μὴ παραδοῦναι τὰ ὅπλα. Vide Lex. Xenoph. supra, et Oudend. ad Thom. M. 737. Ad h. Xenoph. l. respexisse videtur Phot.: Ὑπήγετο· ἀνέπειθεν. Hesych. Ὑπηγάγετο· ἠπάτησεν, ὑπέμεινεν. Ὑπήχθην· ἦλθον. Ὑπαγμένοι· δοῦλοι, ὑπουργοί. "Pro ὑπηγμένοι, Subacti proprie. Sed locum alienum occupat hæc glossa. Forte ὑπαγόμενοι scribendum, pro quo vitiose ὑπατόμενοι, T pro Γ, ut sæpe, alibi (f. l. alicubi) reperit, quod ordini alphabetico h. l. respondet; idque deinde correctum, tandem extrito ō in ὑπαγμένοι mutatum. Lonpius abit, quod aliquando conjiciebam, ὑποτεταγμένοι, ut media pars vocabuli interciderit, cujusmodi mutilationes sæpius in hoc libro." Albert. Ὑπαγόμενοι corrigit Wakef. ad marg.]

[Ὑπάγω. Lucian. supra 976. b. allatus, Λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη, Ubi ex altero in alterum subit.]

[Ὑπάγω. Plut. 7, 235. Δόλῳ ὑπῆγε τὸν δεσπότην, Fraude aggressa est herum, sic vertit Reisk. in Indice.]

[" Ὑπάγω· ὑποτάττω, Redigo, Subduco, πορεύομαι, Vado. Ὑπάγεις· Abis. Ὕπαγε· I, Vade, Duc te. Ὑπάγομαι· Persuadeo. Ὑπήγαγεν· Redegit. Ὑπήγαγετο· Subegit. Ὑπαχθείς· Inductus. Ὑπαχθησομένην· Feriendam." Glossæ.]

[Ὑπάγω. J. Poll. 1, 125. Καὶ τὸ μὲν εἰς ἐμβολὴν ὑπαγαγεῖν εἰς τοὐπίσω τὴν ναῦν, ἀνακρούσασθαι· τὸ δὲ εἰς φυγὴν, πρύμναν κρούσασθαι. ("P. V. cum A. ita: εἰς ἐμβολὴν ὑπαγαγεῖν, P. R. ἐπαγ., εἰς τοὐπ." Seb. "Recte C. A. non agnoscit distinctionem ullam post ἐμβολὴν, quod Interpr. perpulit, ut ver-

terit: Et hoc quidem in congressum dicitur, Navim retro agere, repellere; de fuga autem dicimus, Detinere puppim, vel Puppim ferire: sine ullo sensu. Melius ita:—Ad faciendum impetum navim retro agere, *ἀνακρούσασθαι*, ad fugam vero, *πρύμναν κρούσασθαι* est. C. Salmasii, *ἀπαγαγεῖν*." Kuhn. "Ms. sic distinguit, *εἰς ἐμβολὴν ὑπαγαγεῖν, εἰς τοὐπίσω τὴν ναῦν ἀνακρούσασθαι*, recte, ni fallor, et sic etiam Pal. vet. et Aug. Seberi." Jung.) 151. *Πολέμους ἀκηρύκτους ὑπάγοντες, ἀκηρύκτως πολεμοῦντες.* (" Salm. e V. C. *πολέμους ἀκηρύκτους πολεμοῦντες ἀκηρύκτως, ἐνάγοντες.*" Kuhn. Lege, *Πολέμους ἀκηρύκτους ἐπάγοντες, ἀκηρύκτως πολεμοῦντες.* Phrasis, *ὑπάγω πόλεμον*, ne Græca quidem est.) 3, 92. de proficiscendo: *Προάγει, προάγων, ὑπάγει, ὑπάγων· ἔστι δὲ, τὸ οἷον ἡγεῖται καὶ ἄγει.* (" In Ms. deest *προάγει* cum ceteris usque ad *ἀνάβασις*. Quod vero hic in vulgatis, *ἔστι δὲ τὸ οἷον ἡγεῖται καὶ ἄγει*, cum forte respicerem ad Interpretem, quamvis illum fere nihil sani afferre nossem, tamen hic plane insanire videtur, qui Polluci affingit eum confundere Quod ducitur et ducit. Scilicet non intellexit bonus vir v. *ὑπάγειν* hic; nec enim si et ego recte capio, illud significatione discrepat a *προάγειν*, sed etiam est explicandum per Procedere, vel Ducere. Ideoque noster Pollux voluit explicare, *οἷον* dicas *ἡγεῖται* vel *ἄγει*. Suid. ex Harpocr.: *Ὑπάγουσιν· ἀντὶ τοῦ προάγουσι, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.* Idem ex Hesychio, puto: *Ὑπάγειν ἐς δίκην· τὸ ἄγειν, καὶ Θουκυδίδης, καὶ ἄλλοι.*" Jung. Imo longe aliter accipiendam esse priorem Suidæ glossam supra docuimus.) 4, 28. *Τιθασσεῦσαι, ὑπαγαγέσθαι*: 49. *Θεραπεύειν, *ὑπερθεραπεύειν, ὑπιέναι, ὑπάγεσθαι, ὑπέρχεσθαι*: 5, 11. de feris, *Ὑποφεύγειν, περιφεύγειν, ὑπάγειν, ἀποδιδράσκειν*: 9, 141. *Ὥσπερ καὶ τὸ χειρώσασθαι, καὶ παραστήσασθαι, καὶ ὑπαγαγέσθαι.*]

[* *Ὑπεχθέομαι*, verbum dubium. " *Ὑπεχθῆται*, iii. 21. a Cretico-Dorico *ὑπεχθέομαι*, i. e. *ὑπάγομαι*: unde * *ὑπεχθεσίμων*, *ὑπεχθησίμων* juxta Pricæum, 25., i. e. *ὑπαγωγίμων*. Sic Chishull. p. 528, 53. Verbum aliud est huic et sono et forsan sensu satis affine, * *ὑπάχθομαι*, quod compositum quidem non invenio, sed simplex *ἄχθομαι, ἀχθήσομαι*, vel *ἀχθέσομαι* H. Steph. Thes. *Ἀχθήσας· γομώσας*, Hesych. (Vide Nostrum in *Ἀχθέομαι*.) *Γόμος* Onus, Merces significat. Quidni ergo *ὑπάχθεσθαι*, Merces subvehere? Sed oportet rescribere *ὑπαχθῆται, ὑπαχθεσίμων*. Verbum huic formatura non absimile occurrit ap. Gruter. ccxvi. col. 1. l. 24. *συναχθησοῦντι* pro *συναχθήσονται*, a * *συναχθέω*. Sed *συνάχθομαι* tantum affert H. Steph. Thes. ex Isocr. cujus verbi significatio, Condoleo, nihil ad nostri Marmoris locum pertinet. Non autem ausim conjecturis meris nimis indulgere: quod audacioribus criticis lubentissime relinquo." Maittair. in Indice Marmor. Oxon. p. 663.]

Ὑπαγωγή, (*ἡ*,) Subductio. Et quidem in ea etiam significatione, qua dicit Celsus Subducere alvum: nam a Diosc. *ὑπαγωγὴ κοιλίας* appellatur cum alibi, tum 3, 30. *Βιβρώσκεται δὲ καὶ μετὰ χλωρῶν σύκων λείων, πρὸς ὑπαγωγὴν κοιλίας.* Et subjungit, *Σφοδρότερον δὲ καθαίρει μιγέντος αὐτῷ καρδαμώμου*, ubi *καθαίρει* nihil est aliud quam *κοιλίαν ὑπάγει*. Est etiam *ἀναχώρησις*, quod fit, cum receptui canitur, ut ap. Thuc. (3, 97.) *ἡ ὑπαγωγὴ* opponitur *τῇ διώξει*, quæ quia interdum subdola est ad pelliciendum hostem in insidias, ideo *ὑπαγωγὴ* ponitur *ἀντὶ ἀπάτης*, Pro deceptione. Vel ideo dicta est *ὑπαγωγὴ*, quod *ὑπάγω* significat *ἐξαπατῶ* et pellicio, inquit Bud. [" Thuc. 3, 98. *Τοξεύμενοι γὰρ οἱ Αἰτωλοὶ ἄνθρωποι ψιλοὶ ἀνεστέλλοντο.* Spectare huc videtur Hesych. *Ἀνεστέλλοντο· ὑπεχώρουν*, quod Schol. illustrat per *ἀνεχώρουν*, ut vs. 11. (l. c.) *ὑπαγωγὰς* ille per *ὑποχωρήσεις*, hic *ἀναχωρήσεις*." Abresch. Diluc. Thuc. 369. Suidas: *Ὑπαγωγάς· τὰς ἀναχωρήσεις. Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγὰς φησι Θουκυδίδης*, (3, 97. *Καὶ ἦν ἐπιπολὺ τοιαύτη ἡ μάχη, διώξεις τε καὶ ὑπαγωγαὶ, ἐν οἷς ἀμφοτέροις ἥσσους ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι.*) *Καὶ αὖθις· Καὶ πέρα τοῦ μετρίου δειμαίνοντας ἐς ὑπαγωγὴν μετανίστασθαι, ἀντὶ τοῦ, ὑπαναχώρησιν.* (Vertitur, Eosque ultra modum formidantes sese recipere jussit. " Hoc Fragm. legitur ap. Agathiam 2. p. 55. quem vide; nam noster Interpres haud parum hallucinatus est." Toup. Emendd. 2, 297.) *Ὑπαγωγαί· ἀπάται. Ὑπαγωγή· ὑποχώρησις. Ὅπως μὴ ἐθελοκακοῦντες ἐς ὑπαγωγὴν ὀξύτεροι εἶεν, τῶν ἵππων ἀπεβίβαζεν.* Zonar. *Ὑπαγωγή· ἡ ἀπάτη. Ὑπαγωγὴ, καὶ ἡ ὑποχώρησις· καὶ ταῖς ναυσὶ σκέπη καὶ προσόρμισις* (leg. ex A. * *προσόρμησις*, cf. Abresch. Diluc. Thuc. 279.) *οἷον ὕφορμός τις.* " D. numero plurali. Sic Suid. (Phot. et Etym. M.) Demosth. de Falsa Leg. 444. *Τὴν μὲν τοίνυν εἰρήνην, ταύταις ταῖς ἐλπίσι, καὶ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς ὑπαγωγαῖς, εὕρετο παρ' ὑμῶν ἄνευ Φωκέων.*" Tittm. Phot. *Ὑπαγωγαί· ἀπάται. Ὑπαγωγάς· τὰς ἀναχωρήσεις. Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγάς φησι Θουκυδίδης. Ὑπαγωγή· ἡ ταῖς ναυσὶ σκέπη καὶ προσόρμησις, οἷον ὕφορμός τις. Ὑπαγωγή· ὑποχώρησις.* Etym. M. *Ὑπάγει· ἐξαπατᾷ. Καὶ ὑπαγωγαί, αἱ ἀπάται. Καὶ ὑπαγωγὴ, ἡ ὑποχώρησις. Καὶ ὑπαγωγὰς, τὰς ἀναχωρήσεις. Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγὰς Θουκυδίδης φησί. Καὶ ὑπαγωγὴ δὲ λέγεται ἡ τῶν νηῶν σκέπη καὶ* * *προσόρμησις, οἷον ἐφόρμησις.* Pro ultima voce *ἐφόρμησις* Phot. et Zonar. exhibent *ὕφορμός τις*, recte forsan; minus enim accurate diceretur *προσόρμησις—οἷον ἐφόρμησις*. Sed illud Etymologi *ἐφόρμησις* nos induxit, ut in Photio et Zonara legeremus *ἔφορμός τις*. Vide Nostrum et a nobis notanda in *Ἔφορμος* et *Ὕφορμος*, atque Abresch. l. c. Omnino huc facit Hesych.: *Ἐπιωγαί· ἀνειμένοι τόποι, ἐφ' οὓς δύναται ἡ ναῦς ἐπέρχεσθαι.* Vide nos paulo post. Sic *ἐπιωγὴ* et *ὑπιωγὴ*, de quibus vocabulis mox agetur. Etym. Gud. *Ὑπαγωγή· ἀπάτη, ἀναχώρησις, δίωξις, ὑποχώρησις, γέγονε δὲ παρὰ τὸ ἄγω, συντάσσεται δὲ μετὰ αἰτιατικῆς.* Quam graviter lapsus sit iste Grammaticus, *ὑπαγωγὴν* interpretatus *τὴν δίωξιν*, ostendit Thuc. l. c., *Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγαί*, q. l. in animo habebat, sed, dum sua scribebat, ejus verba non inspexit. Glossæ Herod.: *Κυματωγή· ὑπαγωγὴ, αἰγιαλός.* Hesych. *Κυματωγή· ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπαγωγή.* Græv. ad Lucian. 1, 828. tacite scripsit * *ὑπεραγωγή*. Sed vulg. jure retinet T. H. ad Luciani Dial. Select. 116=81. in nota, quæ longe aliter habetur in Reitzii Edit. Apollon. Lex. *Ἐπιωγαί· οἱ ἀλίμενοι τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες καὶ σκέπην ὑπὸ ἀνέμων.* " Emendandus ex Apollonio videtur Hesychius: (*Ἐπιωγαί· οἱ ἀνειμένοι τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες, καὶ* * *ὑποσκεπὴν, καὶ καταγωγάς. Ἐπιωγάς· ἀνειμένοι τόποι, ἐφ' οὓς δύναται ἡ ναῦς ἐπέρχεσθαι.*)" Herm. Toll. Codex habet, *Ἐπιωγαί· οἱ ἀ. τόποι (καὶ ἀμμένοι,) ὑ.* " Verba, *καὶ ἀμμένοι*, male ejecit; pertinet enim ad glossæ interpretationem: reponenda itaque et scribenda sunt, *καὶ ἁλίμενοι*, Portubus carentes. Cf. VV. DD." Schow. Respicitur ad Odyss. E. 404. *Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπίωγαί, Ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε, πάγοι τε*, ubi Pseudo-Did. *ΕΠ. οἱ ἀνέμου σκέπην ἔχοντες τόποι, ἢ αἱ ἐξοχαὶ καὶ οἱ πλατεῖς αἰγιαλοί. ΑΚ. ἐξοχαί. ΠΡΟ. αἱ προβεβλημέναι τῆς θαλάσσης πέτραι. ΣΠΙ. αἱ διεσχισμέναι καὶ* * *κεκωλωμέναι πέτραι, ὑπὸ τῆς πλήξεως τῶν κυμάτων. ΠΑ. οἱ ὀξεῖς τόποι, αἱ πετρώδεις ἐξοχαί, ἢ εἰς ὕψος ἀνέχουσαι πέτραι, ἀνατεταμένοι τόποι.* Unde in Hesychio pro *ἀνειμένοι τόποι* corrigendum est *ἀνατεταμένοι*. *Ἀνειμένοι τόποι* Græcis nihil aliud sonarent præter Relicta et deserta cultoribus loca, Inculta, Deo cuipiam dicata et consecrata, ut docuit Noster in *Ἀνίημι*. Vulgatum tamen sine corruptelæ suspicione affert Brunck. ad Apollon. R. 4, 1640.] " *Ἐπιωγαὶ*, " Loca, in quibus stantes naves a ventorum injuria " tutæ esse possunt. Od. E. (l. c.) Ubi Eust. *ἐπιωγαὶ* " exponit *πλατεῖς αἰγιαλοὶ*, et quidem e veterum " auctoritate, addens, *μάλιστα δὲ τόποι ἀνέμου σκέ-* " *πην ἔχοντες*, ubi videlicet *ἰωὴ*, i. e. *πνοὴ, ἄγνυται*, " quod non possit illuc perveuire, et *κυματωγὴ* ad " imitationem hujus nominis dictum esse ab Hero- " doto pro *ἀκτὴ*, ubi *τὰ κύματα ἄγνυνται.*" [Verba sunt: *Ἐπιωγαὶ δὲ, ἐξοχαὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοὶ, μάλιστα δὲ τόποι ἀνέμου σκέπην ἔχοντες, ἔνθα καὶ ἰωὴ, τουτέστι πνοὴ, ἄγνυται μὴ δυναμένη δηλαδὴ προϊέναι· καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου καὶ κυματωγὴ παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ, ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυνται.* Etym. M. *Ἐπιωγαί· οἱ συγκλει-*

σμοὶ, οἱ παραθαλάσσιοι τόποι, οἷς τὰ κύματα * προσάγνυνται, ἀπὸ τοῦ ἐποῖσαι, ὅ ἐστι συγκλεῖσαι. (" Aptius pene ab ἐπιῶξαι deduxerimus τὰς ἐπιωγὰς, ut ex eo dictæ sint ἰωγαὶ et ἐπιωγαὶ, quia partim a fluctibus, partim ab iis quos premunt fluctus, magno clamore petuntur, παρὰ τὸ ἰᾴζειν s. ἰᾴσσειν. At ἰωκὴ et ἰωχμὸς sunt potius ab ἰώκω τὸ διώκω, Insequor s. Insector." Sylb.) Zonar. Ἐπιωγαί· σκέπαι, καταδύσεις, σύγκλεισμοι (leg. ut in Etym. M. συγκλεισμοί,) παραθαλάσσιοι τόποι, οἷς τὰ κύματα * προάγνυνται (l. προσαγν.), ἀπὸ τοῦ ἐποῖσαι, ὅ ἐστι συγκλεῖσαι. Etym. G. Ἐπιωγή· ἐκ τοῦ ὠγὴ, ὁ ὑψηλὸς τόπος, λέγεται. Apollon. Lex. Ἰωγή· ὁ αἰγιαλὸς, καὶ ἡ ὑποκάτω γῆ· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, * ὑποσκέπη. " Sic una voce legitur in Cod. Ms. ὑποσκέπη, quod vocabulum ab omnibus quidem Lexicis exulat, sed ideo non rejiciendum esset, cum id multis aliis accidat. (Recte omnino ὑποσκέπη, quam vocem ex Hesychio supra protulimus in loco, de cujus sanitate nemo dubitare possit.) Sed vide an non melius scriberetur, ut et edidit Albert., ὑπὸ σκέπῃ. Tunc enim alluderet ad hunc Hom. versum, ab Hes. laudatum, Od. Ξ. 533. Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὐδον Βορέω ὑπ' ἰωγῇ. Hic vides τὸ ὑπὸ σκέπῃ esse glossam τοῦ ὑπὸ ἰωγῇ." Villois. " Ἰωγὴ, ἡ ὑποκάτω γῆ, corrigendum videtur ἡ ὑπαγωγή." Herm. Toll. Recte et hoc. Nam Etym. M. Ἰωγή· ἡ σκέπη, ἀπὸ τοῦ ἰέναι, τὸ γὰρ σκέπον ἐπὶ πᾶν, ὃ σκέπει, ἴεται (l. ἴεται, " convenientius ἴεται hoc quidem loco," Sylb.) καὶ * ὑπιωγαὶ δὲ, αἱ ὑπαγωγαὶ καὶ σκέπαι. (Pro ὑπιωγαὶ leg. ἐπιωγαὶ, quem errorem Sylburgium non correxisse miramur.) Et Etym. G. Ἰωγή· ἡ σκέπη Βορέου, ὑπιογὴ (l. ἐπιωγὴ,) ἀπὸ τοῦ ἰέναι· τὸ γὰρ σκέπον ἐπὶ πᾶν, ὃ σκέπει, ἴεται, καὶ ὑπιωγαὶ (l. ἐπιωγαὶ) δὲ, αἱ ὑπαγωγαὶ καὶ σκέπαι. Zonar. Ἰωγή· ἡ σκέπη. Βορέω ὑπ' ἰωγῇ. Ἀπὸ τοῦ ἰέναι· τὸ γὰρ σκέπον ἐπὶ πᾶν, ὃ σκέπει, ἴεται. Eustath. 472. Ἰωὴ δὲ, ἡ τοῦ ἀνέμου πνοὴ, πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἐρωὴ καὶ ζωὴ, ἀπὸ τυῦ ἴω, καθὰ δηλοῖ τὸ, Φαίνεται ἰὼν κατὰ πόντον, (Il. Δ. 278. Φαίνετ' ἰὼν κ. π.) ἐξ αὐτῆς δὲ ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἰωγὴ, καθὰ δηλοῦται ἀκριβῶς ἐκεῖ: 846. Ἐκ δὲ τῆς ἐνταῦθα ἰωῆς, ὅ ἐστι πνοῆς, ᾗ καὶ αὐτῇ δύναται συμβιβάζεσθαι τὸ πολύπλαγκτος, γίνεται ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἰωγή: 794. Ἔστι δὲ ἰωὴ ἡ φωνὴ, τουτέστιν ὁ προφορικὸς λόγος ὁ τοῦ στόματος προϊών, δοκεῖ δὲ ἡ λέξις κεῖσθαι καὶ ἐπὶ ἁπλῶς ἤχου, ὅθεν ἐν Ὀδυσσείᾳ ἰωγὴ, ἔνθα ἡ τοῦ ἀνέμου ἰωὴ ἄγνυται, ἤτοι κλᾶται: 1046. Τὸ δὲ περιάγνυται, ἀντὶ τοῦ κλᾶται, ὡς μὴ μόνον τοὺς κατ' εὐθὺ ὄντας ἀκούειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατ' Ἀχιλλέα ἐκ πλαγίων διὰ τὸ περιάγνυσθαι τὴν ἠχώ· ἀφ' ἧς ἐννοίας ἡ ἀλλαχοῦ ἰωγὴ σύγκειται, ὅπερ ἐστὶν, ἰωῆς, ἤγουν φωνῆς, κλάσις καὶ ἀνανάκλασις: 1771. Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, τουτέστι σκέπῃ, ἔνθα ὁ Βορέας ἰὼν ἄγνυται καὶ οὐ δίεισιν ἐνδοτέρω· κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, καὶ ἔχει ὁμοίαν αὐτῇ τὴν κυματωγὴν, ὡς προδεδήλωται.] " Ἰωγὴ, Hesychio est σκέπη, ut Suidæ quoque, κα- " ταγωγὴ, αἰγιαλὸς, Tegmen, Deversorium, Litus," [an leg. ὑπαγωγή? nam καταγωγὴ, Deversorium, huc non pertinere videtur, cum Glossographo in animo esset Locus stationi navium accommodatus; at lectionem suam ipse Hesych. satis tuebitur, alibi scribens, Ἐπιωγαί· οἱ ἀνειμένοι τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες, καὶ ὑποσκέπην, καὶ καταγωγάς: sed in utroque loco per v. καταγωγὴν intellige Appulsum in portum, in stationem:] " item ἠσυχία, Quies: necnon πνοὴ, " φωνὴ, βοὴ, Flatus, Vox, Clamor. Apud Hom. Od. " (l. c.) Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, Aristarchus et cum eo Pseu- " do-Did. exp. σκέπῃ, Sub tegmine Boreæ." [Apollon. R. 4, 1638. Τοὺς δὲ Τάλως χάλκειος, ἀπὸ στιβαροῦ σκοπέλοιο Ῥηγνύμενος πέτρας, εἶργε χθονὶ πείσμαϊ ἀνάψαι, Δικταίην ὅρμοιο κατερχομένους ἐπιωγήν. Schol. editus: Ἐπιωγήν· σκέπην, ὑφ' ἧς ὁ ἄνεμος ἄγνυται. Schol. e Cod. Par. Ἐπιωγὴ δὲ λέγεται ἡ σκέπη, παρὰ τὸ τοὺς ἀνέμους ἄγνυσθαι ἐν αὐτῇ. " Flor. et al. Edd., ut et Vr. 2. Vatt. ἐπ' ἰωγήν." Beck. " Male in Flor. Ed. et exinde in celeris ἐπ' ἰωγήν. Perite Hoeltzlin. duas voces in unam contraxit. Hesych. Odyss. (ll. cc.) Oppian. H. 2, 549. σκιεροὶ δὲ μυχοὶ, χθαμαλαί τε χαμᾶδαι Στείνονται, λιμένες τε καὶ ἠϊόνων ἐπιωγαὶ Πάντοθεν εἰλομένων. Glossa, καταδύσεις." Bruncк. Adde Suid. Ἐπιωγή· ἡ σκέπη. Iterum Oppian. H. 1, 600., a Wakef. Mss. indicatus: Κεῖνος γὰρ πάσης γλυκυρώτερος Ἀμφιτρίτης Κύλπος, ἀπειρεσίοισι καὶ εὐΰδροις ποταμοῖσιν Ἀρδόμενος, μαλακαὶ δὲ * πολυψάμαθοί τ' ἐπιωγαί· Ἐν δέ οἱ εὐφυέες τε νομαὶ, καὶ ἀκύμονες ἀκταὶ, Πέτραι τε γλαφυραὶ, καὶ χηραμοὶ ἰλυόεντες, Ἄκραι τε σκιεραὶ, καὶ ὅσ' ἰχθύσι φίλτατ' ἔασιν, ubi Scholia Rittershusii: Ἐπιωγαί· δύσεις, P. 1. καταδύσεις εἰσὶν ἐκεῖ, P. 2. καταδύσεις, σκέπαι, αἰγιαλοί, S. Ceterum, etsi Bruncкius ἐπιωγὴν recte pro ἐπ' ἰωγὴν Apollonio restituisse censeamus, non tamen ipsum per se vocabulum ἰωγὴ, quamvis illi loco satis ineptum, damnandum videtur, quippe quod extet in Odyss. l. c. Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὐδον Βορέω ὑπ' ἰωγῇ. Sed, ut verum fateamur, versum hunc, a veteribus criticis pro sano habitum, haud satis sanum judicamus, cum propter vocem ipsam ἰωγὴ, quæ nusquam alibi legitur, tum propter repetitionem istam admodum inelegantem præpositionis ὑπὸ, et ab Homeri stylo forte abhorrentem: Sub rupe cava—sub tegmine Boreæ. An igitur leg. Βορέω ἐπιωγῇ, i. q. σκέπας ἀνέμοιο, Od. E. 443., " A shelter against the wind?" Nempe πέτρα illa γλαφυρὰ erat Βορέω ἐπιωγή. Viderint eruditi. " Al. ὑπ' ἰωγῖς," Ernest. " Ἰωγὴ, Quod ulteriorem progressum impedit, item, Quod vocem repercutit et resonare facit, et in genere, Ubi progressus fluidi cujusdam impeditur; nam est ab ἡ ἰωὴ, quatenus ea in genere Processum fluidi notat: sic tamen, ut e v. ἄγνυμαι τὸ γ inesse videatur: ἔνθα ὁ ἄνεμος ἰὼν ἄγνυται, καὶ οὐ δίεισιν ἐνδοτέρω. Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, Od. Ξ. 533., quod aliis verbis exprimit E. 441. Ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο Ἵξε νέων, τῇ δή οἱ ἐείσατο χῶρος ἄριστος, Λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, Aderat, ἐπῆν, tegmen a vento: ut ergo ἰωγὴ sic ἡ σκέπη, et ubi est ἰωῆς κλάσις. Apud Herod. est ἡ κυματωγὴ, i. e. ἡ ἀκτὴ, ἔνθα τὰ κύματα ἄγνυνται." Damm. Lex. Porphyr. Quæst. Hom. 29.: Κυρίως οὖν ἰωῆς τῆς πνοῆς οὔσης, καὶ τοῦ ἄγνυσθαι σημαίνοντος τὸ κλᾶσθαι, ἰωγὴ λοιπὸν ἡ τῆς πνοῆς ἂν εἴη κλάσις. Ἔφη οὖν που, Εὖδον Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, ὅπου ἄγνυται ἡ τοῦ Βορρᾶ πνοή. Intelligemus quidem quid sit Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, si cum Pseudo-Did. Eust. aliisque verteris, Sub tegmine Boreæ, " Under cover from the wind;" at quid sit ὑπὸ τῇ τῆς πνοῆς κλάσει, si cum Porphyrio senseris, parum percipiemus, nisi sic subintellexeris, ἔνθα ὁ Βορέας ἰὼν ἄγνυται καὶ οὐ δίεισιν ἐνδοτέρω.] " Ὑπιωγαὶ, in signif. τοῦ ἐπιωγαὶ, " ap. Hes. Vide Ἐπιωγή. At vero ὑπιωγὴ pro σκέ- " ψις ap. Suid. mendo carere non videtur." [Pro σκέψις Kust. recte reponit σκέπη. Zonar.: Ὑπιωγή· ἡ σκέπη. " Ὑπιωγαὶ quidam pro ἐπιωγαὶ Od. E. 404. ὑπ' ἰωγῇ Od. Ξ. 53. Etym. 481, 21. (supra.)" Tittm. Hesychii verba sunt hæc: Ὑπιωγαί· ὑπαγωγαὶ, ὑποδρομαὶ τῆς πέτρας διὰ σκέπην, σκεπτικὰ μέρη. Vide Bos. Obs. Cr. 100.]

[" Ὑπαγωγὴ, Subductio, Deductio. K. 6, 12. Πρὸς τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ κυνηγεσίου, Ut canes ducat, np. ad locum ubi esse putat feram. Leunel. Ad prædam in casses adducendam. Omnibonus: Ad saltus indaginem. Gail: Prædam caute deducturus in casses." Lex. Xenoph.]

Ὑπαγωγὴ, Submissio et succidua exceptio maris. Unde ὀχείαν ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς. Aristot. H. A. 6, [26=29. Ἡ δ' ἔλαφος τὴν μὲν ὀχείαν ποιεῖται, καθάπερ ἐλέχθη πρότερον, τὰ πλεῖστα μὲν ἐξ ὑπαγωγῆς· οὐ γὰρ ὑπομένει ἡ θήλεια τὸν ἄρρενα πολλάκις, διὰ τὴν συντονίαν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὑπομένουσαι ἐνίοτε ὀχεύονται, καθάπερ τὰ πρόβατα. " Vulg. ἐπαγωγῆς e Med. Canis. versione Thomæ correxit Camus. E subductione, Thomas; Subsidens male Gaza vertit. Cf. 5, 3. Τῶν δὲ ζωοτόκων καὶ μέγεθος ἐχόντων οὔτε τοὺς ἄρρενας ἐλάφους αἱ θήλειαι ὑπομένουσιν εἰ μὴ ὀλιγάκις, οὔτε τοὺς ταύρους αἱ βόες, διὰ τὴν τοῦ αἰδοίου συντονίαν, ἀλλ' ὑπάγουσα τὰ θήλεα δέχεται τὴν γονήν· καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἐλάφων ὥπται τοῦτο συμβαῖνον τῶν γε τιθασσῶν." Schneider. J. Poll. 4, 50. Παράκρουσις, παραγωγὴ, παρατροπὴ, φενακισμὸς, ὑποδρομὴ, ὑπαγωγὴ, τυπεινότης: 9, 142. Καὶ αἵρεσις, καὶ καθαίρεσις· βεβαιοτέρα γὰρ ἡ ἐπικράτησις παρὰ Θουκυδίδῃ· ἢ παρομοίαν ἂν τις εἶναι φαίη τὴν κατασράτησιν, καὶ τὸν καταγωνισμὸν, ἐκείνου ἀγωνισμὸν εἰπόντος, καὶ τὴν καταπολέμησιν, τὴν διαπολέμησιν εὗρον· ὑπαγωγὴ γάρ,

καὶ προσαγωγὴ, ἀνεκτά. "Desunt ista, ὑπαγωγὴ— ἀνεκτὰ, in Ms." Jung. Vertitur Subactio et subjectio. Glossæ: Ὑπαγωγή· Captio. "Ὑπαγωγὴ, Musgr. Hel. 411. Plutarch. Alex. 159. Schm. cf. 152. Toup. Opusc. 1, 512." Schæf. Mss.]

Ὑπαγωγὸς, ὁ, ἡ, Subductivus, Vim habens subducendi, ut ὑπαγωγὸς κοιλίας e Diosc. citatur, sicut et præcedens ὑπαγωγὴ κοιλίας, pro Vim habens subducendi alvum, vel Utilis ad subducendam alvum. Pro quo male alicubi legitur ἐπαγωγός. [Aretæus 117. Λαχάνων δὲ ἑφθῶν μὲν, ὁκόσα οὖρον καὶ κοιλίας ὑπαγωγά.]

Ὑπαγωγεὺς, (έως, ὁ,) Instrumentum fabrile, ut volunt Pollux et Aristoph. Schol., sed de ejus usu non consentientes. Hunc vide in Av. (1148.) Καὶ νὴ Δί' αἱ νῆτται γε περιεζωσμέναι Ἐπλινθοφόρουν· ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα Ἕτερον τ' ἔχουσαι κατόπιν, ὥσπερ παιδία, Τὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν αἱ χελιδόνες. Ubi sunt qui Tomentum esse putent, aut aliquid hujusmodi, quod calones oneri supponunt, ut pulvini usum præstet, quale est quod Festus Cesticillum appellat: [Cesticillus appellatur circulus, quem superponit capiti, qui aliquid est laturus in capite.] Quod convenit cum una ex interpretationibus quam affert, ut videlicet πῖλον significet: nam pro πηλὸν reponendum est πῖλον e Suida. [Schol. verba sunt hæc: Ὑπαγωγέα δὲ, τὸν ξυστῆρα, πλατὺ δέ ἐστι σίδηρον, ᾧ ξύουσι τὸν πηλόν. Ἔχουσαι κατόπιν· ὥσπερ παιδία βαστάζουσαι αὐτόν· ὡς εἰώθασι βαστάζειν τὰ παιδία. Ἀσαφῶς δὲ λέγει· λέγει γὰρ τὰς χελιδόνας τὸν ὑπαγωγέα ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτὰς κομίζειν, τὸν δὲ πηλὸν ἐν τοῖς στόμασι· καὶ ποιοῦσι τοῦτο, ὅταν τὰς νεοσσιὰς κατασκευάζωσιν. Ὁ δὲ ὑπαγωγεὺς, ὥς τινες, σιδηροῦν τι, οἷον * πτυΐδιον, ᾧ ἐχρῶντο οἱ κονιαταί· οἱ δὲ, ἐργαλεῖον οἰκοδομικὸν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας· τινὲς δὲ αὐτὸ παράξυστον καλοῦσιν· εἰ μὴ ἄρα πηλόν τινα ὑπαγωγέα καλοῦσι. Τοιοῦτον γάρ τε καὶ Ἑρμιππος ἐν τοῖς Τριμέτροις ἐμφανίζει.] "Παράξυστον, (τὸ,) "a quibusdam vocatur ὁ ὑπαγωγεὺς, quod est ἐργα- "λεῖον οἰκοδομικὸν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς "ἀλλήλας, ut tradit Schol. Aristoph. Dictum igitur "ex eo, quoniam servit lateribus in structura raden- "dis." [Ex Aristoph. Schol., pleniore quam qui hodie legitur, sua sumsit Suid.: Ὑπαγωγεύς· ἐργαλεῖόν τι τεκτονικόν· ὥς τινες, σιδηροῦν, οἷον πτυΐδιον, ᾧ χρῶνται αἱ κονιαταί· οἱ δὲ, ἐργαλεῖον οἰκοδομικὸν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας, ὅ τινες παράξυστον καλοῦσιν· οἱ δὲ, πηλὸν τινα· καθὼς καὶ Ἑρμιππος, Ξύνεστι γὰρ δεσμῷ μὲν οὐδενὶ, τοῖσι δ' ὑπαγωγεῦσι τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις. Καὶ Ἀριστοφάνης Ὄρνισι, l. c. Suidæ hunc locum affert Schneider. Lex. v. Ξυστὸν, sed per errorem tanquam ex Aristoph. Schol. "Πηλὸν, sic habet antiquissimus Ms. A. itemque Schol. Aristoph. et Hesych. (Ὑπαγωγεύς· πρὸς πλίνθων οἰκοδομὴν πηλός.) At Mss. B. et C. itemque priores Edd. minus recte πῖλον." Kust. Lectionem istam πῖλον probat Noster supra, atque e Suida Aristoph. Scholiastæ restituendam censet, quoniam in Festo legere est, Cesticillus appellatur circulus, quem superponit capiti, qui aliquid est laturus in capite, sed πηλὸν omnino tuetur Hesychii glossa, et firmant Aristoph. verba, ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα Ἑπέτονθ' ἔχουσαι κατόπιν, ὥσπερ παιδία, Τὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν αἱ χελιδόνες, et ipsius Schol. verba, et Hermippi versus. Adde Phot. et Etym. M. Ὑπαγωγεύς· ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν: Zonar. ἐργαλεῖον οἰκοδομικὸν, * πτυάριον ἢ ἄλλο τι, "D. πυάριον. Οἷον πτυΐδιον Suid. recte, et Schol. Aristoph." Tittmann.: J. Poll. 10, 147. Οἰκοδόμου δὲ σκεύη,—μολύβδαινα, ὑπαγωγεὺς, (ubi vertitur Malleus politor,) 7, 125. Ἐργαλεῖα δὲ αὐτοῦ (τοῦ οἰκοδόμου) σὺν τοῖς ξυλουργικοῖς,—ὑπαγωγεὺς, ᾧ παρέξεον, πέλεκυς, στάθμη, μολύβδαινα, κανὼν, διαβήτης. "Hesych. Ὑπαγωγεύς· πρὸς πλίνθων οἰκοδομὴν πηλός. Atqui Noster ait, ᾧ παρέξεον. Sed emendandum forte πῖλος e Suida: ut et ex Eodem ap. Aristoph. Schol., qui etiam πηλὸν habet, emendat H. Steph." Jungerm. Neque aliter corrigit Is. Voss. ap. Albert. Imo recte omnino se habet Hesychii lectio vulgata πηλός. Non enim πῖλῳ, sed πηλῷ πρὸς πλίνθων οἰκοδομὴν utuntur. "Quod Suid. ait ἀπευθύνουσι, Noster παρέξεον dixit, quod abradendo nempe illa ἀπεύθυνσις fiebat. Inde, a παραξέειν inquam, vel παραξύειν, et παράξυστον nominatum fuit." Idem. "Instrumentum esse constat τὸν ὑπαγωγέα, quo accommodare solent inter sese lapides οἱ κονιαταὶ, s. Cæmentarii. Sed secutus est Hesychius Hermippum, qui πηλόν τινα, h. e. Peculiare quoddam luti aut cæmenti genus, ita dixerat ἐν τοῖς Τριμέτροις, (teste Schol. Aristoph.)" D. Heius: "Ὑπαγωγεὺς Instrumentum est, quo exæquare lateres solent οἱ κονιαταὶ, s. Cæmentarii. Quæ autem instrumentum illud ferebant, ipsæ erant cæmentariæ anates. Scilicet verba ἐπλινθοφόρουν et ἑπέτοντο ad idem substantivum αἱ νῆτται pertinent. Præcinctas eas esse facete fingit Comicus, quia, ut Suid. et Schol. observant, pictarum hujus avis plumarum dispositio albæ zonæ speciem refert: Ἐζωσμέναι δὲ αἱ νῆτται, διὰ τὸ ἔχειν ζώνην λευκήν. Plumarum vero in summo tergo, alis expansis, figura ad ὑπαγωγέως, quem Gallice Une truelle appellamus, (Anglice, Trowel, 'est Lat. Trua, Mauerkelle, La truelle, nonnulli jam inter veteres ὑπαγωγέα putarunt dici τὸν πηλὸν, quod incommodum est.' Beck.) figuram accedit. Versus 115. Τὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν αἱ χελιδόνες spurius est, et a mala manu additus, prorsus deleri debuit: cum præcedentibus nullo nexu cohæret, et plane inutilis est. Quorsum enim avium lutum ferentium mentionem iterare, postquam supra 1142. fulicas lutum apportasse nuntius narravit? ('Reponi tamen potest, supra etiam 1141. jam ciconias dici πλινθοφορεῖν, et tamen idem h. l. anatibus tribui; deinde supra fulicas dici lutum pelvibus apportasse, h. l. hirundines cæmentum ore gustasse. Post στόμασιν commate est interpungendum.' Beck. Porro versum istum agnoscunt Scholia, atque ex eo veteres Critici, qui ὑπαγωγέα per πηλὸν interpretati sunt, interpretationem suam sumserunt.) Sic verti debuit h. l.: Atque edepol anates etiam præcinctæ lateres apportabant; sursum autem volabant, tergo impositam trullam gerentes, tanquam pueruli." Brunck. ad Aristoph. l. c. "Hemst. et Bergl. reddunt, Cæmentum habentes: Brunck. Mulleum dorso alligatum habentes: Wiland. Mit den Kellen auf dem Rücken." Beck.]

[* Ὑπαγωγεὺς, in re musica. Nicom. Geras. 2, 27. p. 148. Ὥσπερ δὲ ἐν τῇ τοῦ μουσικοῦ κανόνος κατατομῇ χορδῆς μιᾶς τεταμένης ἡ αὐλοῦ μήκους ἑνὸς ἐκκειμένου τῶν ἄκρων ἀμετακινήτων ὑπαρχόντων, μεταλαμβανούσης δὲ τῆς μεσότητος ἐν μὲν τῷ αὐλῷ διὰ τρυπημάτων, ἐν δὲ τῇ χορδῇ διʼ ὑπαγωγέως, ἄλλον ἐξ ἄλλου τρόπον ἀποτελεῖσθαι δύνανται αἱ προλεχθεῖσαι τρεῖς μεσότητες, ἀριθμητική τε, καὶ γεωμετρικὴ, καὶ ἁρμονική, ἵνα εἰκότως καὶ ἐντιμώτατα ἂν καλοῖντο, διὰ τὴν τοῦ μέσου μετάστασίν τε καὶ μεταγωγὴν διαφόρως συντελούμεναι, κ. τ. λ. "Ὑπαγωγεὺς dicebatur Fulcrum, vel Ponticulus mobilis, canoni suppositus; μαγὰς vero, Ponticulus fixus, super quo citharæ nervi contendebantur. Schol. Ms. in Harm. Ptolem. 1, 8. quod Bullialdus ad Theon. Smyrn. 260. excitavit: Μαγὰς, ἡ μὴ ἀγομένη· ὑπαγωγεὺς δὲ, ὁ ἀγόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ (adde ἡ) μαγὰς λέγεται ὑπαγωγεύς. Sic Nicom. Harm. Man. 1. p. 18. Ἀκολουθείσης τῇ χορδῇ ὑπαγωγεῖ. Idem est, quod Theo Smyrn. 16. p. 107. ὑποβολεὺς vocat: Ἐπὶ γὰρ τοῦ κανόνος αἰσθητὸς ὢν ὁ ὑποβολεὺς πάντως ἔχει τι πλάτος, ubi Bulliald. annotat:—'Μαγὰς est Hemisphærium fixum, super quo chordæ ex altera parte tensæ sunt; ὑπαγωγεὺς est Hemisphærium mobile, quo utebantur in canone per numeros distributo, ut partes quaslibet interciperent chordæ illiusque sonum. Canonem quoque vocant πῆχυν.'" Fr. Astius. "Ὑπαγωγεὺς, ein beweglicher Steig an Saiteninstrumenten, auch ὑποβολεὺς, bey Theo de Mathem. Platonis c. 16. u. Ptol. Harm. 1, 8. wo aber τὸ * ὑπαγώγιον steht." Schneider. Lex.]

[* Ὑπακτικὸς, ἡ, ὸν, Vim ciendi, subducendi, v. gr. alvum, habens. Athen. 92. e Mnesitheo Atheniensi de Comestibilibus: Διότερ ὠμὰ μὲν ἐσθιόμενα, κοιλίας ἐστὶν ὑπακτικὰ διὰ τὴν ἀλυκότητα ——. Διότερ αἱ μὲν ὑγρότητες, ἐν αἷς ἂν ἐψηθῇ τι τῶν ὀστρέων, ταραικταὶ καὶ ὑπακτικαὶ κοιλίας ἐστίν: 357. Βελτίω δ' ἐστὶν ἐψόμενα, τῆς δὲ κοιλίας ἐστὶν ἀνωμάλως ὑπακτικά:

358. Τῆς μὲν κοιλίας καὶ τῆς οὐρήσεως ὑπακτικώτερα ταῦτ' ἐστὶν ἐκείνων. "Casaub. ad Athen. 143." Schæf. Mss.]

[* Ὑπακτέον. "Geopon. 16, 5, 6. Clem. Alex. 246." Kall. Mss. Phot. Ὑπακτέον· πορευτέον. Etym. M. Ὑπακτέον· πορευτέον, ἐκ τοῦ ἄγω ἀκτέον, καὶ ὑπακτέον. Zonar. Ὑπακτέον· πορευτέον, ἐκ τοῦ ἄγω ἀκτέον.

Ἀνθυπάγω, Recriminor, Vicissim accuso. Thuc. 3, (70.) Καὶ ἦν γὰρ Πειθίας ἐθελοπρόξενός τε τῶν Ἀθηναίων, καὶ τοῦ δήμου προειστήκει, ὑπάγουσιν αὐτὸν οὗτοι οἱ ἄνδρες εἰς δίκην, λέγοντες Ἀθηναίοις τὴν Κέρκυραν καταδουλοῦν· ὁ δὲ, ἀποφυγὼν, ἀνθυπάγει αὐτῶν τοὺς πλουσιωτάτους πέντε ἄνδρας, φάσκων τέμνειν χάρακας ἐκ τοῦ τε Διὸς τεμένους καὶ τοῦ Ἀλκίνου. " "Ἀνθυπάγω, Aliud oppono alii verbo. Hæc significatio in Apollonio Dysc. de Pronom. p. 276. B. 1. p. 280. C. 8. p. 294. ibid. non invenitur, cum par ἀνθυποφέρω p. 289. C. 3. rectius definiatur." Fr. Spitzner. de Versu Gr. Heroico 191. "Aristid. 146." Wakef. Mss.]

" Ἀνθυπαγωγαὶ ὀνοματικαὶ γίνονται, ex Apollon. " Grammat. affertur pro Respondetur per nomina."

[* Καθυπάγω. " Euseb. H. E. 420." Kall. Mss. " Euseb. V. Const. 1, 26. (Εἴθ' ὥσπερ μέγα σῶμα τὸ πᾶν τῆς οἰκουμένης ἐννοήσας στοιχεῖον, κἄπειτα τὴν τοῦ παντὸς κεφαλὴν, τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς τὴν βασιλεύουσαν πόλιν, τυραννικῇ δουλείᾳ συνιδὼν καθυπηγμένην.) Const. Manass. Chron. p. 17. (Ed. Par. 1655.)" Boissonad. Mss. " Const. Manass. p. 34. Meurs. 108." Schæf. Mss. Const. Manass. p. 57. Ed. Par., (in Meursii Opp. T. 7. p. 441., Τὸν δὲ Χρυσάφιον πικρῷ θανάτῳ καθυπάγει. " Eustath. Il. 844, 50." Wakef. Mss. Vide Eust. supra p. 737. a nobis citatum.]

[" * Προϋπάγεσθαι, Antea sibi subjicere. Hist. 7, 1, 29. Ἐπαμινώνδας βουληθεὶς τοὺς Ἀχαιοὺς προϋπαγαγέσθαι—ἔγνωκε * στρατευτέον ἐπὶ τὴν Ἀχαΐαν. Morus: Arte quadam impellere. Minus bene, ut videtur. Schneider. malit προσαγαγέσθαι." Lex. Xenoph. Forte leg. προεπαγαγέσθαι, Antea arcessere sibi in auxilium, Sibi adjungere, Ditionis suæ facere. Vide notata in Ἐπάγω. " Προϋπάγω, et—υμαι, Ante induco ad aliquid, Pellicio, Arte quadam impello. In activo etiam, Ante decedo, Subduco me." Lex. Hederic. Ed. Lips. 1796.]

[* Συνυπάγω, Subjicio, Addo, Annecto, i. q. * συνυποφέρω, verbum Gramm. Schol. Soph. El. 147. " Schol. ad Orest. 741. 852. Moschop. ad Hesiod. p. 137. a. Cyrill. Vit. Sabæ in Monum. Eccl. Gr. 3, 227." Boissonad. Mss.]

" Ὑπεράγω, Exupero, Excello. Suid. ὑπεράγοντα " exp. ὑπερέχοντα in quodam quem affert loco:" [Τὸν δὲ ὑψηλὸν ἡλικίᾳ ὄντα, καὶ ὑπεράγοντα τὸν Ἐπίσκοπον, τὴν βλάβην τῇ κεφαλῇ δέξασθαι.] " Quæ " expositio convenit et isti Athenæi loco, Ζῶα ὑπε- " ράγοντα τῷ μεγέθει." [" Diod. S. p. 97." Scott. Append. ad Thes. " Ὑπεράγω, Exupero, Excello, Supero, Emineo. Sir. 33, 27. Ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου γίνου ὑπεράγων, In omnibus operibus tuis esto excellens. (' Est potius Tenere dominium, Dominum se gerere. Monet enim, ne paterfamilias uxori aut filiis tradat potestatem et bona, vide v. 19—21. et sqq. additque hæc, Omnium rerum domesticarum, ἔργα, dominium et gubernationem tibi serva, ne per uxorem et filios macula aspergatur honori tuo. Lindius bene vertit: Bleibe dein eigener Herr. Syrus: Elatus, i. e. Qui regnat. Arabs: Nobilis, Princeps.' Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.) 36, 22. Ὑπὲρ πᾶσαν ἐπιθυμίαν ἀνθρώπου ὑπεράγει, Omnem concupiscentiam hominis, h. e. Omne quod concupiscere potest homo, superat. 1 Macc. 6, 43. Καὶ ἦν ὑπεράγον πάντα τὰ θηρία, Et erat eminens super ceteras bestias. Hesych. Ὑπεράγων· διαφέρον." Biel. Thes. Albertii Cyrill. Lex. Ms. Ὑπεράγων· ὑπεραίρων, διαφέρον. " Athen. 202. (Καὶ θηρίῳ ὑπεράγοντα τοῖς μεγέθεσι. Huc forte Noster respexit.) Wessel. ad Diod. S. 1, 201. (' Τοῖς δὲ ὀδοῦσι πάντων ὑπεράγει. Non deerunt, qui πάντας præoptabunt. Joseph. A. J. 15, 7, 6. Κάλλει δὲ σώματος—αὐτὴν ὑπερῆγεν, ubi sane causa non erat, cur ὑπερῆρεν præferretur. Noster 3, 41. Τῇ εὐχρηστίᾳ πολὺ τοὺς ἄλλους ὑπεράγων. Neque ego dissentirem, nisi 4, 87. Orionem ῥώμῃ πολὺ τῶν μνημονευομένων ἡρώων ὑπεράγοντα dixisset.)" Valck. Mss. " Diod. S. 1, 168. Ὑπεράγων, Immensus, Diod. S. 1, 614. Καὶ παντοίων ἀνδριάντων φιλοτέχνως δεδημιουργημένων ὑπεράγων ἀριθμός: et sic alibi. Polyæn. 325(=114. Ἀλέξανδρος ἐστρατήγει πάντας ἀνθρώπους εἰς εὔνοιαν ὑπεραγαγέσθαι· καὶ δὴ διέγνω πάντας ἀντὶ βροτῶν, καὶ ἀνδρῶν, καὶ φωτῶν, καὶ μερόπων, καὶ ἀνθρώπων, Ἀλεξάνδρους καλεῖν.)" Wakef. Mss. " Ὑπεραγαγέσθαι, ita edidi pro vulgato ὑπάγεσθαι, cum Mss. Codd. Casauboni, ὑπεράγεσθαι." Maasvic. Vertitur, Ut omnes homines benevolentia superaret. At sic scribendum esset, e Gr. linguæ ratione, εὐνοίᾳ, vel κατὰ τὴν εὔνοιαν, (ut Diod. S. 1, 212. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν εὐχρηστίαν πολὺ τοὺς ἄλλους ὑπεράγων. " Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν εὐχρ. Co. Mut. Vat. Reg. Clar. 2. tum ὑπερέχων Co. Mut. vulgo ἀλλαὶ καὶ τῇ εὐχρηστέᾳ pari sententia." Wessel.) Recte igitur ὑπάγεσθαι restituit Corai., quod et sensus postulat, Operam dabat, ut hominum benevolentiam sibi alliceret: εὐεργετῶν ἀνθρώπους εὔνοιαν ἐξ αὐτῶν κτᾶσθαι καὶ φιλίαν, ut dixit Xenoph. K. II. 8, 2, 11. " Diod. S. 1, 327. 343. 580. 2, 179. 218. 231. 465. 481." Schæf. Mss. Pseudo-Did. ad Il. P. 330. Erotian.: Ὑπερτέρη· ὑπερβάλλουσα καὶ ὑπεράγουσα. Philosophus ap. Stob. Ecl. 2, 7. T. 3. p. 148. Heeren. Οἷον εὐφυΐαν ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπεράγειν τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας. " Ὑπεράγειν τινὸς καὶ διαφέρειν, Præstare, Antecellere, 11, 13, 5. n. (Ubi: ' Rarioris usus verbum, idem sonans ac ὑπερέχειν, ut Suid. notavit.') Suid. Ὑπεράγοντα· ὑπερέχοντα, sed exemplum citat, ubi cum accus. construitur, notatque Eminere statura supra caput alterius." Lex. Polyb. Etym. G. Ὑπερίγονται· * ὑπερθαυμάζουσιν, ἢ φθονοῦσι, τὸ γὰρ ἀγῶ οὐ μόνον τὸ θαυμάζω δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ φθονῶ. Ὅμηρος (Od. E. 129.) Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι· ἀντὶ τοῦ φθονεῖν. Ἄγω οὖν τὸ θαυμάζω, καὶ ἐκπλήττομαι, ἀπὸ τοῦ χαίρειν (l. χαίν.), ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγη· ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἄκη, ἐκ τῆς παρεπομένης ἀφωνίας τῇ ἐκπλήξει. Scribe, Ὑπεράγανται—. Ἀγῶ οὖν τὸ θαυμάζω. Orio Theb. 629. Ὑπεράγανται· ὑπερθαυμάζουσιν, ἢ φθονοῦσι· τὸ γὰρ ἀγῶ οὐ μόνον τὸ θαυμάζω δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ φθονῶ. Οὐδ' ἂν νῦν μοι ἄγασθαι, (scr. Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε·) ἀντὶ τοῦ φθονεῖν. Τὸ δὲ ἀγῶ, τὸ θαυμάζω καὶ ἐκπλήττομαι, γίνεται παρὰ τὸ χαίνω κατ' ἐπίτασιν τοῦ α· συμβαίνει γὰρ τοῖς ἐκπληττομένοις χαίρειν, l. χαίνειν.]

" Ὑπεραγύντως, q. d. Exuperanter, Supra mo- "dum." [" Heyn. Hom. 7, 98." Schæf. Mss. Hesych. Ἐσχάτως· ὑπεραγύντως, ἄκρως. Ὑπερδεᾶ· ὑπεραγόντως ἐνδεᾶ, ἢ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν, (ubi v. Interprr.) Ὑπερφυῶς· ὑπεραγύντως. " Ὑπεραγόντως, Exuperanter, Excellenter. 2 Macc. 7, 20." Biel. Thes.]

[* Αἱμαγωγὸς, ὁ, ἡ, Sanguinem educens. Diosc. 3, 137. Ἵπνις λεῖα ποθεῖσα, καὶ σὺν μέλιτι ἐν ἐρίῳ προστεθεῖσα, πεσσούς ἐστιν ὑδραγωγοὶ καὶ αἱμαγωγοί: et p. 460.]

" Γλευκαγωγὸς βύρσα, ap. J. Poll. 7, (192.) pro " Utre coriaceo, in quo vehitur mustum:" [Ἴσως δ' ἂν καὶ βύρσαν γλευκαγωγόν τινα φαίης· ἐπίπρασκον δ' οὗτοι τὸ γλεῦκος, ἐφ' ἁμαξῶν εἰς τὴν ἀγορὰν κομίζοντες. Φερεκράτης δ' εἴρηκεν ἐν Ἀγρίοις, Βύρσας, (Ms. Jung. Βύρσης) γλευκαγωγούς. " Γλευκαγωγόν τινα, l. γλευκαγωγῶν τινα· sequitur κ. οὗτοι. Pherecrates vero ipsam βύρσαν dixit, γλευκαγωγὸν, Utrem musto vehendo aptum." Kuhn. " Ut quid mihi videatur, indicem, arbitrer locum melius habiturum, si v. βύρσαν absit, ut ibi non de βύρσᾳ γλευκαγωγῷ, sed de ipso homine γλευκαγωγῷ sit sermo; quendam nempe inter τεχνίτας dicere te posse, ait Pollux, γλευκαγωγόν: quod ne absque auctoritate facias, in eam rem vocabuli similem χρῆσιν e Pherecrate profert. Et nostram sententiam videtur confirmare MS. qui habet, Γλευκαγωγὸς ὁ τὸ γλεῦκος ἐπ' ἀμάξης ἄγων καὶ πιπράσκων." Jung. " Delessem βύρσαν, si per MSS. licuisset; sed cum ii non faveant, patiamur inutilem vocem in textu remanere. Ita vero legerem: Ἴσως δ' ἂν κ. γλ. τ. φ. ἐπ. δ. οὗ. τ. γλ. ἐ. ἁμ. βύρσαις εἰς τ. ἀ. κ." Lederlin.]

[* Δικτυαγωγὸς, ὁ, ἡ, Retiarius. J. Poll. 5, 17. Καὶ

συνεργοὶ μὲν κυνηγέτον, κύνες, ἵπποι, κυναγωγοί, ἱππαγωγοί, δικτυαγωγὸς, λινόπτης, ὁ τὰ ἐμπίπτοντα ἀποσκοπούμενος.]

[* *Δραπεταγωγὸς, ὁ, ἡ,* Fugitivum retrahens. Antiphanes *ἐν Δραπεταγωγῷ* citatur ab Athen. 161. In Schneideri Lex. perperam scribitur *Δραπετάγωγος.*]

[* *Εἰρηναγωγὸς, ὁ, ἡ,* UNDE * *Εἰρηναγωγέω,* Pacifice deduco. Clem. Alex. Pæd. 1. p. 137. *Ἐπὶ τὴν ἱερὰν τῆς πολιτείας ὁμόνοιαν εἰρηναγωγεῖ.*]

" *Ἰαχαγωγὸς, ὁ, ἡ,* dicitur *ὁ τὸν ἴακχον ἐξάγων.* " Legitur ap. J. Poll. 1, (35.) tit. *Περὶ Μυστηρίων* " *τελούντων καὶ τελουμένων*: sed sine expositione. " Tantum dicit Atticum esse. Vide *Ἴακχος.*" [Verba sunt: *Ἰαχαγωγὸς γὰρ, καὶ κουροτρόφος τις, καὶ * Δαειρίτης* ("*Δ. δειρῖτις,*" Seb.), *καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἴδια τῶν Ἀττικῶν.* " C. A. *Ἰακλαγωγὸς* legit, sed λ lineola subnotatum. Est autem *Ἰαχαγωγὸς,* Qui hymnum præcinit Iacchо, ejusque festum celebrat." Kuhn. " *Ἰαχαγωγὸς,* Bacchi mysteriis initiatus dicitur. *Κουροτρόφος* vero Is videtur, qui juvenum ad sacra destinatorum nutritor est, s. prædagogus. *Δαειρίτην* autem Proserpinæ mystam appellaveris. *Δάειρα* n. Atticorum lingua Proserpinam significat." GU. H. St. " *Ἰαχαγωγοὶ,* Qui Bacchum deducunt et celebrant hymnis Bacchicis, quos Plut. Alcib. *παραπέμποντας τὴν τελετὴν,* et *μυσταγωγούς.* De *Δάειρα* v. Etym." Seb. 2. De *Δάειφα* v. et nos supra 236. b. et n. 2. " *Ἰαχαγωγὸς,* Mystagogus, Minister in Orgiis, s. Qui Bacchi imaginem in Orgiis portat." Lex. Hederic.]

[* *Ἱεραγωγὸς, ὁ, ἡ.* " *Ἱεραγωγὸς ναῦς,* Quæ sacra defert, 31, 20, 11. (*Οὗτος μὲν οὖν εὑρὼν ἐν τῷ στόματι τοῦ Τιβέριος ὁρμοῦσαν Καρχηδονίαν ναῦν ἱεραγωγὸν, ταύτην ἐναυλώσατο.*)" Lex. Polyb. " Wessel. ad Diod. S. 1, 497. (' Polyb. Exc. Legat. C. 114. Carthaginiensium *ναῦν ἱεραγωγὸν* habet, *ἐφ' ᾗ εἰς τὴν Τύρον ἐκπέμπουσιν οἱ Καρχηδόνιοι τὰς πατρίους ἀπαρχὰς τοῖς θεοῖς*:') 2, 415. (' Quotannis *τὰς πατρίους ἀπαρχὰς* selectissima navi, quam *ἱεραγωγὸν* vocant Græci, Tyrum religiosissime mittebant. Vide Polyb. Exc. Legat. 113. p. 1310.') Hedyl. Epigr. 8(=4.)" Schæf. Mss. Hedyli verba extant ap. Athen. 497. *Νεῖλος ὀκοῖον ἄναξ μύσταις φίλον ἱεραγωγοῖς Εὗρε μέλος θείων πάτριον ἐξ ἀδύτων.*]

" *Κυφαγωγὸς,* Leve onus ferens. Xenoph. de R. E. " (7, 10.) *Ἡνιοχείσθω δὲ, ἣν μὲν κυφαγωγότερος ᾖ ὁ* " *ἵππος, ἀνωτέρω ταῖς χερσίν.*" [" *Κυφαγωγὸς,* Cernuus. Ix. 7, 10. *κυφαγωγότερος ἵππος.* Oppon. *ἀνακεκυφώς.* Ita enim emendant VV. DD. e Poll. 1, 197. pro *κυφαγ.* quanquam hoc Salmasius e Xenophonte restitui vult in Polluce." Lex. Xenoph. Vide Noster in *Κυφαγωγός.*]

[* *Κυμαγωγία, ἡ,* vox nihili, Joseph. A. J. 15, 9, 6. Vide *Κυματωγή.* * *Κυμαγωγὴ,* Schol. ad Lucian. 3, 254.]

[* *Λαρκαγωγὸς, ὁ, ἡ,* Corbem gestans. Eurip. Fr. Autol. 1. ap. J. Poll. 10, 111. *Τοὺς ὄνους τοὺς λαρκαγωγοὺς οἴσειν ἐξ ὄρους ξύλα.* " Versus trochaicus est, nisi quod *οἴσειν* e loco suo ejectum sit: lege, *Τοὺς ὄνους τοὺς λαρκαγωγοὺς ἐξ ὄρους οἴσειν ξύλα,* vel forte, ut sententia continuetur, *λαρκαγωγοὺς, οἴσειν ἐξ ὄρους ξύλα.*" Bentl. Epist. ad T. H. p. 64. Ed. Lug. Bat. 1807.]

[* *Λιθαγωγὸς, ὁ, ἡ.* J. Poll. 10, 148. *Εἴποις δ' ἂν καὶ μηχανὴν λιθαγωγὸν,* Machinam saxigeram.]

[* *Μειαγωγὸς, ὁ, ἡ,* Introductor victimæ pro puero in tribum recipiendo.]

" *Μειαγωγέω,* significat *τὸ μεῖον ἄγω,* Minus pon" dero. In Apaturiis patres pro filiis offerebant ovem: " eam ferunt oportuisse aliquanto minus pendere soli" to pondere; ideoque *τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ* " *τοῦ ἱερείου ἐπιφωνῆσαι μεῖον.* Inde *μειαγωγεῖν* est " dicere *ἄγειν μεῖον,* Pendere minus. Aristoph. " Ran. (798.) *Τί δέ; μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν;*" [" Gl. *Ζυγοστατήσουσι,*" Brunck.] " Et ap. Synes. " (Ep. 147.) *Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ τοὐλαιον ζυγοστατοῦσι,* " *ῥοπῇ τὴν ἀρετὴν ἐξετάζοντες, καὶ τὸ μειαγωγοῦν* " *ἐν πλεονεκτήματος μοίρᾳ λογίζονται,* Quod minus " ponderet." [" Scilicet verbum hoc proprie significavit, *μεῖον,* Victimam leviorem definito pondere, tum omnino Victimam ad sacrificium, ubi quis inter *φράτορας* recipiebatur, adducere, offerre; inde, quoniam ejus pondus explorabatur, Ponderare instar victimæ talis, ovis aut capræ; Ponderare omnino: v. Petit. LL. Att. 224. et Ignarra de Phratr. 45. f." Beck. " Synes. in Dione p. 55. de appensa causas acturis clepsydræ mensura, *Ὅ τις ἂν ὑπηρέτης μειαγωγήσῃ δημόσιος,* Quam publicus aliquis actor appendat." Spanh. ad Aristoph. l. c., ubi Schol.: *Μεῖον λέγουσι τοὺς ὑπὲρ τῶν υἱῶν εἰς τὰ Ἀπατούρια οἷς ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσφερομένους, διὰ τὸ ἐπιῤῥωνεῖν τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου, Μεῖον* (Μεῖον, Μεῖον, Brunck. et Vales. ad Harpocr.) *Ὅτι δὲ ἵσταντο, Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι* (l. *Δράμασι,* cum Brunckio et sic ante eum legerat Vales.) *δεδήλωκε. Τοῦτο δὲ κέκληται * Κουρεῖον, ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἐθύετο. Μεῖον δὲ, διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν· καὶ ἐπιξήμιόν τι τοῖς ἧττον εἰσάγουσιν ἀπεδέδοκτο, καθάπερ αὐτός φησιν Ἀριστοφάνης, Ἀλλ' εὔχομαι ἔγωγ' ἐλκύσαι σε τὸν σφυγμὸν, Ἵνα μή με * προσπράττωσι γραῦν οἱ φράτορες,* (l. *τὸν σταθμὸν,* " male legitur *τ. σφυγμὸν,* quod admodum ineptum est." Brunck.) *Μειαγωγὸς δὲ ἐλέγετο, ὁ προσαγαγὼν τὸ ἱερεῖον· ὅτι μεῖον τὸ ἱερεῖον ἔλεγον, τὸ παριστάμενον ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας ἐκφερομένων. Μεῖον δὲ ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος· ἔδει γὰρ αὐτὸ* (*μὴ,* addit Vales.) *ἔλαττον ἔχειν* (*ἄγειν* habet Vales.) *σταθμοῦ τινὸς ἀπὸ τοῦ ὡρισμένου διὰ τοὺς φιλοδοξοῦντας. Οἱ δὲ φράτορες, ἵνα μείζους νέμωνται μερίδας, ἐπεφώνουν, οὐκ ἐῶντες ἱστάναι, διὰ τοῦ μεῖόν ἐστιν,* (corrupta sunt hæc, e Suida et Harpocr. corrigenda. Vales. habet, *διὰ τοῦ μεῖον εἶναι.*) *Ἄλλως. Ἐάν τις εἰσάγῃ εἰς τοὺς ἰδίους φράτορας υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ* (*ἐνήλικα,* Suid.) *γενόμενον, παρίστα αὐτοῖς ἐπὶ* (*ἐν,* Suid.) *ὡρισμένῳ σταθμῷ ἱερεῖον, πρὸς ὃν ἔδει προσάγειν· καὶ οὐκ ἐξῆν μεῖον παρασχεῖν. Ὅτε δὲ ἐντεθείη τὸ ἱερεῖον εἰς τὸν ζυγὸν, οἱ περιεστῶτες ἐβόων, Μεῖον, Μεῖον τοῦτο, Δῆλον ὅτι* (l. e Suida *δηλονότι*) *ἔλαττόν ἐστι. Παρὰ τοῦτο οὖν λέγει καὶ μειαγωγεῖν τὴν τραγῳδίαν· τοντέστι πρὸς τὸν ζυγὸν προσάξουσι καὶ στήσουσιν. Ἄλλως. Ἐπεὶ εἰώθασι προσφέρειν οἱ εἰς τοὺς φράτορας γραφόμενοι πρόβατον, καὶ οἱ ἱστάμενοι ἔλεγον, Μεῖον, Μεῖον· καὶ τὸν εἰσάγοντα μειαγωγὸν ἐκάλουν.* Suidas: *Μειαγωγεῖν· τὸ ἔλαττον φέρειν. Μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν. Ἐάν τις εἰσήγαγεν εἰς φράτορας υἱὸν * ἐνήλικα* (*ἐν ἡλικίᾳ,* Schol.) *γενόμενον, ἱερεῖον παρίστατο αὐτῷ* (l. *αὐτοῖς* e Schol.) *ἐν* (*ἐπὶ,* Schol.) *ὡρισμένῳ σταθμῷ, πρὸς ὃ* (l. *ὅν,* e Schol.) *ἔδει προσάγειν, καὶ οὐκ ἐξῆν μεῖον παρασχεῖν. Ὅτε δὲ ἐντεθείη τὸ ἱερεῖον εἰς τὸν ζυγὸν,* (*οἱ*) *περιεστῶτες ἐβόων, Μεῖον, Μεῖον· τοῦτο δηλονότι* (*δῆλον ὅτι,* Schol. corrupte) *ἔλαττόν ἐστι. Παρὰ τοῦτο οὖν λέγει, Μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν· πρὸς τὸν ζυγὸν προσάξουσι καὶ στήσουσι. Καὶ ὁ τὸ πρόβατον εἰσάγων, μειαγωγὸς ἐκαλεῖτο, Κουρεῖον,* (" supple et scribe, *τὸ δὲ ἱερεῖον τοῦτο καὶ κουρεῖον ἐκαλεῖτο,*" Kust.) *Ἔδει δὲ αὐτὸ* (*μὴ*) *ἔλαττον ἴσχειν σταθμοῦ τινὸς, διὰ τοὺς φιλοδοξοῦντας.* Photius: *Μειαγωγῆσαι· θῦσαι. Μεῖον γάρ ἐστι τὸ ἱερὸν* (l. *ἱερεῖον*) *τὸ θυόμενον, ἐπειδὰν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας εἰσάγωσιν. Μεῖον· τὸ ὑπὲρ τῶν ἐγγραφομένων παίδων εἰς τοὺς φράτορας θυόμενον ἱερεῖον, οὐ μεῖζον* (l. *μεῖον*) *ἀποδεδειγμένον τινὸς σταθμοῦ, ᾧ ἐπεφθέγγοντο οἱ φράτορες, εἰ* (B. omittit *εἰ*) *καὶ μεῖζον* (l. *μεῖον*) *εἴη, ὅτι μεῖον· καὶ μειαγωγὸς, ὁ τοῦτο παρέχων.* Bekkeri *Λέξεις ῥητορικαί*: *Μειαγωγῆσαι· θῦσαι. Μεῖον· τὸ θυόμενον ἱερεῖον, ὅταν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας εἰσαγάγωσιν.* Harpocr.: *Μεῖον, καὶ μειαγωγὸς, Ἰσαῖος ἐν τῷ Πρὸς Στρατοκλέα. παρέστησε μεῖον.* (Sic edidit Jac. Gronov. sed rectius sic distingueris, *μειαγωγός. Ἰσαῖος ἐν τῷ Π. Στρατοκλέα· Παρέστησε μεῖον.*) *Θῦμά ἐστιν ὃ τοῖς φράτορσι παρεῖχον οἱ τοὺς παῖδας εἰσάγοντες εἰς τούτους. Ἐρατοσθένης δ' ἐν τοῖς Περὶ Κωμῳδίας φησὶν οὕτως· Νόμου ὄντος μὴ μεῖον εἰσάγειν ὡρισμένου τινὸς, ἐπισκώπτοντες μετὰ παιδιᾶς πάντα τὸν εἰσάγοντα Μεῖον ἔφασαν εἰσάγειν, ὅθεν τὰ μὲν ἱερεῖα* (l. *τὸ μ. ἱερεῖον*) *μεῖον προσηγορεύθη, μειαγωγὸς δὲ ὁ εἰσάγων. Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Περὶ Θεῶν, οἱ φράτορες, φησὶν, ἵνα μείζονας νέμωνται μερίδας, ἐφώνουν ἑστῶτες, Ἱστάνειν δεῖν, μεῖον γάρ ἐστι,* (leg., ut in Ed. Lug. 1683. legitur, *ἐπεφώνουν,* deinde leg. *περιεστῶτες,* quod et Heyn. ad Apollodori Fr. p. 398. proposuit, postremo

leg. δεῖ,) μεῖον γάρ ἐστι. Περὶ δὲ τοῦ μειαγωγοῦ Εὐπολις ἐν Δήμοις· τοιγαροῦν Οὐδεὶς στρατηγὸς ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου Δύναιτ' ἂν, ὥσπερ μειαγωγὸς ἐστιῶν, Τῆς τοῦδε νίκης πλείονα ἑλκύσαι σταθμόν. (Porson. ad Hecub. 1175., a Schæf. Mss. indicatus: —"Δύνανται Ald. et plerique Codd. δύναιντ' ἂν Ms. Leid. teste Valck. Hippol. 294. Sic in Eupolidis versu, ubi Mss. dant Δύναται, feliciter Jac. Gronov. Δύναιτ' ἄν.") Μειαγωγῆσαι δέ ἐστι, τὸ ἐπιδοῦναι (sic et Phot., at Suid. ἀποδ.) τοῖς φράτορσι τὸ μεῖον, ὡς Λυσίας ἐν τῷ Κατὰ Δημοσθένους Ἐπιτροπῆς. "In v. Μεῖον, cum in distinguendo fluctuantibus ante VV. DD., nuperus sustineret hinc edere θῦμα δ' ἐστὶν et παρέστη, cum editi et scripti retinerent παρέστησε, opinor lenissima ratione me satisfecisse Harpocrationi et veritati. Sed et infra habebat Ms. Mediceus, Μειαγωγὸς ὁ εἰσάγων, etiam sine adversativa, quam Edd. inculcant. (At illud δὲ, Θῦμα δέ ἐστιν agnoscit Phot., et quidem recte.) Præterea ἱστάνειν δεῖν, non δεῖ, innuens vel ipsos, qui clamarent, infinitivo usos, vel se scripsisse e sua persona, quemadmodum illi φράτορες ἐφώνουν δεῖν ἱστάνειν. Major molestia est in versiculis Eupolidis, ubi novissimus e Frisia concinnat Δύναται μὲν, ὥσπερ μειαγωγὸς ἐστιῶν, interposita vocula μέν, quæ non in editis, non in scriptis antiquis extat; sed ut trivialem in modum ab homine prorsus puero in studiis pes versiculi, ut stare posset, fulciretur, ineptam hanc spissationem immissam agnosce. Itaque cum videatur nunc poeta jambis usus, lenissime succurrens edidi δύναιτ' ἂν, ὥσπερ. Possis etiam δύνηθ' ἄν." Jac. Gronov. "Quod in Harpocr. corrigo παρέστησε μεῖον, id non absque judicio facio. Existimavi enim ipsa esse verba Isæi; nam παριστάναι proprium in hac re vocabulum fuit teste Schol. Aristoph.—Apud Suid. leges Isæi verba, uti distinxi, nisi quod παρέστη habet: (* Μειαγωγία, καὶ μειαγωγός· ὁ εἰσάγων. Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Περὶ Θεῶν· Οἱ φράτορες, ἵνα μείζονος νέμωνται μερίδας, ἐπεφώνουν ἱστῶτες, Ἱστάνειν δεῖ· μεῖον γάρ ἐστι. Μειαγωγῆσαι δέ ἐστι τὸ ἀποδοῦναι τοῖς φράτορσι τὸ μεῖον.)" Vales. Photius: Μεῖον, καὶ μειαγωγός. Ἰσαῖος ἐν τῷ Πρὸς Στρατοκλέα φησίν· Παρέστη (l. Παρέστησε) μεῖον. Θῦμα δέ ἐστιν, ὃ τοῖς φράτορσι παρεῖχον οἱ τοὺς παῖδας εἰσάγοντες εἰς τούτους· ὅθεν τὰ μὲν ἱερεῖα (l. τὸ μ. ἱερεῖον) μεῖον προσηγορεύθη. Μειαγωγός· ὁ εἰσάγων. Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Περὶ Θεῶν· Οἱ φράτορες, ἵνα μείζονος μερίδος (l. μείζονας νέμωνται μερίδας, ut etiam Schleusner. monuit,) ἐπεφώνουν ἑστῶτες κτανεῖν δεῖος μεῖον γάρ ἐστι, (D. δεῖ δς μείων, leg. notante eodem Schleusnero, qui tamen ἑστῶτας pro ἑστῶτες scripsit, ἱστάνειν δεῖ, μεῖον γάρ ἐστι.) Μειαγωγῆσαι δέ ἐστι τὸ ἐπιδοῦναι (sic et Harpocr., at Suid. perperam ἀποδ.) τοῖς φράτορσι τὸ μεῖον. Hesych. Μειαγωγὸς, (l. Μειαγωγεῖν·) οὕτως ἔλεγον τὸ εἰσαγαγεῖν τὸ ἱερεῖον τὸ ἐκλεγόμενον (Cod. Marc. ἔριον τὸ λεγόμενον) ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων εἰς τοὺς φράτορας. Vide Toup. Emendd. 3, 525. J. Poll. 3, 52. Ἡ δὲ ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγομένων παίδων οἴνου ἐπίδοσις, οἰνιστήρια ἐκαλεῖτο. Τὸ δὲ ἱερὸν τὸ ὑπὲρ αὐτῶν, μεῖον· καὶ μειαγωγεῖν, τὸ εἰσάγειν ἱερεῖον. ("Dies, quo hoc solenne, ne quis ad οἰνιστήρια forte respiciat, dicebatur κουρεῶτις, ut in Κούρειον Etym. docet: e quo aliquis etiam suspicari posset hic pro ἱερὸν leg. ἱερεῖον, ut et mox est. Verum ἱερὸν etiam θῦμα significare notum est; et sic ipse Poll. 1, 31. ut quidem Ms. ibi habet." Jung. At nostra sententia, neque ἱερὸν pro ἱερεῖον, salva Gr. sermonis lege, usurpari potest, nec Poll. in initio sententiæ τὸ δὲ ἱερὸν τὸ ὑπὲρ αὐτῶν, Victima pro illis oblata, dicere potuit, et in fine τὸ εἰσάγειν ἱερεῖον, Victimam adducere. De una eademque re in eadem sententia scribens, unum idemque vocabulum adhibere debebat.) Κέκληται δὲ, ἢ ὅτι ἔσκωπτον ὡς μεῖον τοῦ δέοντος, ἢ ὅτι κεκωλυμένον ἦν εἰσάγειν, ("nescio an hæc integra; nec enim prorsus vetitum τὸ εἰσάγειν puto, sed μὴ εἰσάγειν τοῦ ὡρισμένου τινὸς lex quidem erat: an itaque forte πλέον deest? ut fuerint qui ambitione tracti plus inferrent; et licet lex vetaret, οὐδὲν ἧττον ἐφιλοτιμοῦντο, ut ait Noster." Jung. Imo vel deest μεῖον, vel subintelligi potest e præcedentibus, ἢ ὅτι ἔσκωπτον ὡς μεῖον τοῦ δέοντος.) ὡς μὴ ἀμιλλῶντο, μηδ' ἐμπίπτοιεν εἰς ἔριν, καὶ ταραχήν· οἱ μὲν γὰρ οὐδὲ ἧττον ἐφιλοτιμοῦντο, οἱ δὲ ἐπεβόων, μείονος, οὐχ ὑπερβαινόντων αὐτῶν τὸ μέτρον τοῦ νόμου. "Meurs. Gr. Fer. 1. e Schol. Aristoph. corrigit, οἱ δὲ ἐπεβόων, Μεῖον, ὡς οὐχ ὑπερβαινόντων αὐτῶν τὸ μέτρον τοῦ νόμου. In Mss. nihil opis hic est." Kuhn. Lege μεῖον γάρ ἐστι, οὐχ κ. τ. λ. Cf. Grammaticos supra citatos. "Duplex sententia est, cur dictum sit μεῖον: prima et vulgatior, quam refert Eratosthenes (ap. Harpocr. l. c.) secunda est, dictum esse ex eo, quod vetitum erat adducere ovem majorem certo quodam pondere, idque propter ambitionem quorundam, qui, uter grandiorem afferret, contendebant. Id sibi vult Pollux. Notandum, quod scribit (Aristoph. Schol.) ovem dictam esse κουρεῖον, unde explicandus est Isæi locus Περὶ Φιλοκτήμονος Κλήρου (p. 135. Reisk.) Καὶ οὕτω διετέθη εἴθ' ὑπὸ φαρμάκων, εἴθ' ὑπὸ νόσου, εἴθ' ὑπ' ἄλλου τινὸς, ὥστε ἐπείσθη ὑπ' αὐτῆς τὸν πρεσβύτερον τοῖν παίδοιν εἰσαγαγεῖν (εἰσαγαγεῖν, Reisk.) εἰς τοὺς φράτορας ἐπὶ τῷ αὐτοῦ ὀνόματι· ἐπειδὴ δὲ οὐδ' οὕτως αὐτῷ Φιλοκτήμων συνεχώρει, οὐθ' οἱ φράτορες * συνεδέξαντο, ("imo vero ἀνεδέξαντο," Reisk.) ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ * κούριον κ. τ. λ." Vales. "Palmer. sic interpretatus, Sed puer ablatus fuit, hanc ascripsit h. l. annotationem. (Hæc vox κούριον raro occurrit; fuit autem, ut ex h. l. conjicio, Codex s. Liber publicus τῶν φυλετῶν καὶ φρατόρων, ubi inscribebantur nomina adolescentium, qui in quaque familia e legitimo matrimonio nati, a patre vel aliis cognatis, consentientibus et approbantibus ex eadem gente propinquis, in album τῶν φρατόρων inferebantur. Nomen factum e κοῦρος et κούρη, quæ Adolescentulum et Adolescentulam, Puerum et Puellam significant. Lycurgus rhetor alium Codicem τὸ ληξιαρχικὸν vocat, quod est juvenum epheborum, qui inter viros censendi erant, et eos, qui jam ad functiones publicas petendas admittebantur, ἀπὸ τοῦ λαγχάνειν τὰς ἀρχὰς, Ab eo, quod magistratus sortiebantur.) Poterant hæc omnia potius non scripta manere, aut in spongiam incumbere, partim aliena ab h. l. pleraque falsa. Melius h. l. exposuit Vales. (l. c.) e Polluce et Schol. Aristoph., unde constat, κούριον, vel potius κούρειον, fuisse Sacerum, vel Victimam, oblatam pro adolescente in album phratorum inferendo. Quid Scaliger in mente habuerit, κόριον ascribens, ipse quisque arbitrator. Mihi non liquet, præterquam hoc unum, falsum eum fuisse." Reisk. Scaligero forte hoc unicum in animo erat, κούριον, Adolescentulus, non satis Atticum sonare, atque adeo pro eo scribendum esse κόριον, et sane, si id volebat, recte correxit: v. Phrynichi Ecl. 24. J. Poll. 2, 17. Thom. M. 548. Hesych. et notanda in Κόριον. Sed verum vidit Vales., atque ex eo Jungerm. ad J. Poll. 8, 107. et Reisk. modo scribas κουρεῖον pro κούριον. Veteres enim Attici, prosa oratione utentes, nomina semper efferebant παραγωγικῶς, quæ recentiores sæpissime ὑποκοριστικῶς pronuntiabant. Vide notata in Lex. Vocc. peregr. v. Σμυρνεῖον. Sed quid est, Ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ κουρεῖον? "Ἀποφέρειν, Perferre, quo oportet, vel pro simplici Offerre, Ἀπηνέχθη τὸ κούριον." Reisk. Ind. Gr. Isæi. Imo sensus est, ut Interpretatio Latina dedit, Sed sacrificium ab Euctemone pro impetranda pueri receptione oblatum repudiabant. "Φράτορες sunt ejusdem curiæ participes. Φρατίαρχος vero, ap. quem pueri et virgines nomen suum profitebantur. Antequam inscriptio fieret in album phratorum, parens jurabat se introducere genuinos liberos, natos e se et cive Attica: si alienum filium suo nomine a parente introduci scirent phratores, non recipiebant introductum, καὶ ἀπηνέχθη τὸ κόριον, et sacrificium, quod pro filii receptione dabatur, κούριον dictum, auferebatur ab ara Jovis Phratoris. Demosth. c. Macart." Kuhn. ad J. Poll. 8, 107. cujus hæc sunt verba περὶ Φρατόρων: Εἰς τούτους τούς τε κούρους, καὶ τὰς κόρας εἰσῆγον· καὶ εἰς ἡλικίαν προελθόντων ἐν τῇ καλουμένῃ κουρεώτιδι ἡμέρᾳ, ὑπὲρ μὲν τῶν ἀρρένων τὸ κούριον ἔθυον, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν, τὴν γαμηλίαν. "Interpres: Coriandrum offerebant. Sed lege κούριον, vel potius κου-

ρεῖον, ut Suid. (l. c.)" Vales. Noster in Κόριον, Pupa, Puellula, habet *κάριον*, quod interpretatur Sacrificium pro pueris juvenculis; sed *κόριον* sensu hoc gaudere nequit. "C. A. *κούριαν*, alii *κούρειον* et *κουρεῖον*." Kuhn. "Ms. *τὸ κούριον ἔθυον*. Et *κούριον* sane videtur emendandum; *κόριον* enim potius Puellam significat. Fuit itaque hoc *θῦμα*, *κούριον*, vel *κούρειον* dictum." Jung. "*Κούριον* emendavi, et ita quoque Vales. Vide Sophoclis versum ap. Hesych. v. *Κούριον*, in quo tam emendando, quam explicando cæspitarunt viri eruditi: nos alibi." T. H. De hac T. H. sententia nihil notavit Albert. (Ceterum pro *κούρους*, ut dedit Vales., lege *κόρους* e Seb. Kuhn. et Jung. Mss., ut hodie editur. Vide Jung. notam. Etym. M. *Κοροπλάστης· ὁ τὰ ζῶα διαπλάττων, οὐ γὰρ μόνον κούρους ἢ κόρας ὁμοίας πλάσσει, ἀλλὰ πᾶν ζῶον· καὶ κοροπλάθους, τοὺς ἐκ κηροῦ ἢ πηλοῦ, ἢ τοιαύτης τινὸς ὕλης, πλάττοντας κόρας ἢ κούρους· κάρη γὰρ τὸ σμικρὸν ἀγαλμάτιον, τὸ *γύψινον ἢ πήλινον.* Vide nos supra 296. b. Lege *διαπλάσσων—κόρους—ὁμοίως—πλάσσει—πλάσσοντας —κόρους.* Etym. G. *Κοροπλάστης· ὁ τὰ ζῴδια πλάσσων, οὐ γὰρ μόνον κούρους, ἢ ὁμοίως κόρας πλάσσει, ἀλλὰ πᾶν ζῶον.* Lege *κόρους*. Eodemque modo corrigendi sunt Suid. *Κοροπλάθοι· οἱ τοὺς κόρους πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ,* "malim *ἐκ κηροῦ ἢ γύψου*," Kust. *τουτέστι, τὰ ζῶα πάντα· οἱ κατασκιάζοντες εἴδωλα βραχέα ἐκ πηλοῦ πάντων ζώων, οἷς ἐξαπατᾶσθαι τὰ παιδάρια εἴωθεν, οὗτος κοροπλάθος καλεῖται. Κοροπλάθους λέγουσι τοὺς ἐκ πηλοῦ τινὸς, ἢ κηροῦ, ἢ τοιαύτης τινὸς ὕλης πλάττοντας κόρας, ἢ κούρους,* l. *κούρους*: et Harpocr. *Κοροπλάθοι· Ἰσοκράτης ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἀντιδόσεως. Τοὺς ἐκ πηλοῦ, ἢ κηροῦ, ἢ τινος τοιαύτης ὕλης πλάττοντας κόρας, ἢ κούρους,* l. *κούρους, οὕτως ὠνόμαζον.* Recte Lexicon Timæi: *Κοροπλάθοι· οἱ τοὺς κόρους πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ.* "Timæi glossam Suidas in Lexicon suum retulit, in qua Kust. sine causa corrigit, *ἐκ κηροῦ ἢ γύψου*." D. R. Corrige et Schol. Aristoph. Acharn. 146. *Λέγει δὲ νῦν Ἀπατουρίων, ἑορτῆς ἐπισήμου δημοτελοῦς, ἀγομένης παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις κατὰ τὸν Πυανεψιῶνα μῆνα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· καλοῦσι δὲ τὴν μὲν πρώτην Δόρπειαν, ἐπειδὴ φράτορες, ὀψίας συνελθόντες, εὐωχοῦντο· τὴν δὲ δευτέραν, Ἀνάῤῥυσιν,* sic leg. non ut editum est *Ἀνάῤῥουσιν, ἀπὸ τοῦ θύειν· ἔθυον δὲ Διὶ Φρατρίῳ, καὶ Ἀθηνᾷ· τὴν δὲ τρίτην, Κουρεῶτιν, ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγράφειν εἰς τὰς φρατρίας.* Lege *κόρους*, et sic legerat Sylb. ad Etym. 533. ubi sunt, *Τῇ δὲ τρίτῃ τοὺς κούρους*, l. *κόρους, εἰσάγουσιν εἰς τὴν ἑορτὴν, καὶ συνιστῶσι τοῖς συγγενέσι καὶ γνωρίμοις, καὶ ἐγγράφουσιν εἰς τὴν πολιτείαν, ἡ δὲ ἑορτὴ καλεῖται Κουρεῶτις.* In Schol. illo pro *τὴν δὲ δευτέραν Ἀνάῤῥυσιν ἀπὸ τοῦ θύειν*, quod etiam Sylb. sine defectus suspicione repetit, leg. *ἀπὸ τοῦ ἀναῤῥύειν τὸ θύειν*, et sic Kust. edidit in Suida v. *Ἀπατούρια*, scribens in nota: "Vox *ἀναῤῥύειν* a prioribus Edd. abest, quam negligentia Librariorum omissam esse existimo." Forma *κοῦρος* poetis solis reliquenda est.) Etym. M. *Κούρειον· τὰ διὰ τοῦ ειον τρισύλλαβα ἰδιάζοντα, τουτέστιν ἐνὶ τύπῳ μόνον λεγόμενα, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται καὶ προπαροξύνεται· οἷον, *Λάγειον, τὸ ἱπποδρόμιον Ἀλεξανδρίας, ἀπὸ Λαγοῦ τινος· Χλούνειον, τύπος ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅπου ἦν ὁ Χλούνης· Λαύρειον, τύπος ἐν Ἀττικῇ ἔχων μέταλλα· οὕτω καὶ Κούρειον· οὕτω δὲ καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον, ἡνίκα ἐγράφοντο οἱ κοῦροι,* l. *κόροι, εἰς τοὺς φράτορας· τοῦτο δὲ καὶ Μεῖον ἐλέγετο· καὶ Μειαγωγὸς, ὁ τοῦτο εἰσάγων· ἐκλήθη δὲ, ὅτι τὸ ἱερεῖον (εἰς τὸν ζυγὸν ἐντιθέντες,* supplet Sylb. e Suida,) *ἕλκουσιν, Μεῖον, Μεῖον, τουτέστιν ὀλίγον· ἡ δὲ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐποιοῦντο, ἐλέγετο Κουρεῶτις.* Bekkeri Lex. *ῥητορ.*: *Κουρεῖον· κοινῶς μὲν τὸ τῶν κουρέων ἐργαστήριον, ἰδίως δὲ καὶ τὸ διδόμενον ὑπὸ τῶν πατέρων τοῖς φράτορσιν, ὅταν εἰσφέρωσι τοὺς παῖδας εἰς φρατρίας· τὸ οὖν θυόμενον τότε ἱερεῖον Κουρεῖον ἐκαλεῖτο.* Schol. Aristoph. l. c. *Τοῦτο δὲ κέκληται Κουρεῖον ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἐθύετο.* Sed, cum forma *κοῦρος*, ut supra monuimus, poetis solis in usu sit, et *κουρεῖον* non tam sit vox poetica, quam ritus Atticus, rectius id deduxeris a *κουρὰ*, Tonsura, adeo ut *κουρεῖον* sit Sacrificium, cum tondentes puerorum capillos Dianæ sacrificant. Vide

Nostrum in Κουρεῶτις. "*Κούρειον*, Victima, Brunck. Soph. 3, 399. (' Hesych. *Κούρειον· Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ· Ἡμῖν σύ τοι κούρειον ῥρέθης πόλει· Νόμος γάρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις Κρόνῳ Θυηπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γένος.* Videndi Hesychii Interprr. *Κούρειον*, juxta Etym., *καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον, ἡνίκα ἐγράφοντο οἱ κοῦροι εἰς τοὺς φράτορας.* Sophocles hic aliter accepisse videtur pro Humana victima Saturno offerenda. Chori videntur esse verba ad Andromedam.') Aristoph. Fragm. 245." Schæf. Mss.]

"*Ἀμειαγώγητον χρῆμα*, Res quæ non minus pon-" derare dicitur, s. Quæ non ponderatur, Cujus " pondus non examinatur. Vide et *Μεῖον*." [Vox hæc neque in Hedericiano, neque in Schneideriano Lexico reperitur. "'Αμειαγώγητος, Non diminutus, Synes. 168." Wakef. Mss. " Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss.]

" *Μυριαγωγὸς ναῦς*, Navis, quæ decem millia ho-" minum vehere queat, quæ et *μυριοφόρος*. Sic *μυ-*" *ριαγωγὸς ὁλκὰς*, ap. Chrysost." [" Strabo (3, 3, 405.) Philo J. 1, 333 (=3, 98. *Δεινὸν γὰρ, εἰ τυφῶσι μὲν καὶ ἀρπυίαις αὐτόκρεμνα δένδρα πρὸς ἀέρα ἀνασπᾶται, καὶ μυριαγωγὰ σκάφη βρίθοντα φόρτῳ, καθάπερ τινὰ τῶν κυφοτάτων ἐκ μέσων τῶν πελαγῶν ἀναρπάζεται, καὶ λίμναι, καὶ ποταμοὶ μετάρσιοι φέρονται, τοὺς γῆς κόλπους ἐκλιπόντος τοῦ ῥεύματος, ἅπερ ἀνιμήσαντο αἱ τῶν ἀνέμων κραταιότατα καὶ πολυπλοκώτατοι δῖναι· τῇ δὲ τοῦ θείου πνεύματος καὶ πάντα δυνατοῦ καὶ τὰ κάτω νικῶντος φύσει, κοῦφος ὁ ναῦς ὢν, οὐκ ἐπελαφρίζεται, καὶ πρὸς μήκιστον ὕψος ἐξαίρεται, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ φιλοσοφήσαντος ἀνδρὸς.* Ubi recte vertitur, ut e v. *φόρτῳ* satis constat, Navigia, decem millium amphorarum capacia, mercibus onusta. Sic Auglice dicitur, A ship of 100 tons' burden. J. Poll. 1, 82. *Μυριοφόρος ναῦς, τὸ δὲ μυριαγωγὸς εὐτελές.* " *Μυριοφόρος*, Interpr. Navis decem millia hominum vehens, quod est monstrum horrendum, ingens. (Noster, qui v. *μυριαγωγὸς* minus recte interpretatus est, satis accurate tamen v. *μυριοφόρος* explicuit.) *Μυριοφόρος ναῦς* est, Quæ capit *μυρία κεράμια ταρίχων* vel aliarum mercium; Navis magnorum onerum vel myriadis mercium capax, quæ et *μυριάμφορος* dicitur. A navi itaque desumta est metaphora, quando Aristoph. Pac. (521.) *ῥῆμα* vocat *μυριάμφορον*, Ingens et vastissimum verbum. Dionys. Hal. A. R. 3, (44.) *Αἱ μὲν οὖν ἐπίκωποι νῆες, *ὁπηλίκαι ποτ' ἂν οὖσαι τύχωσι, καὶ τῶν ὁλκάδων αἱ μέχρι τροχιλιοφόρου,* l. **τρισχιλιοφόρου, εἰσάγουσί τε διὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ μέχρι τῆς Ῥώμης εἰρεσίᾳ καὶ ῥύμασι παρελκόμεναι κομίζονται,* Et onerariæ usque ad illas, quæ tria millia urceorum vehunt, si modo aliquid mutandum. (' *Τροχιλιοφόρου* perperam in Ed. Steph. Versio Lapi minus mendose habet Trichiliophoram. Sylb. Optime in Cod. Vat. *τρισχιλιοφόρων*." Reisk.) Athen. 5. de navi Hieronis, *Σίτου δ' ἐνεβάλλοντο εἰς τὴν ναῦν μυρίαδας ἓξ, ταρίχων δὲ Σικελικῶν κεράμια μυρία κ. τ. λ. Μυριάμφορος* Thucydidis est, 7. p. 500." Kuhn. Imo in Thuc. loco est *μυριοφόρος*, non *μυριάμφορος*. " Καὶ *μυριαγωγὸς ναῦς*, ait Cæl. Calcagn. Commentatione sua de Re Nautica ad L. Gyrald., i. e. Decies mille ferens, et Decies mille agens navis. Quæ referens Brodæus Misc. 9, 21. 'Verba cujusdam,' ait, Cælium intelligens, additque. 'Hoc vero quid sit, non explicat. Ego vero id ad amphoras referendum censeo, non ad homines, ut docent plerique; qui enim fieri potest? Latini aliquando non amphoris, sed modiis navium capacitatem metriti sunt. Nos Galli Græcam consuetudinem imitamur, atque eorum magnitudinem doliis exprimimus.' Quod ad amphoras attinet, locus est Ciceronis in Epist. Lentuli L. 12. nec unicus, ut quidam doctissimus juvenis putat in suo Auctario Philologico. Sunt enim et alibi in hanc rem, et ap. Liv. 6. in fine: ' Lex a Q. Claudio Trib. Pl. lata, Ne quis Senator, quive Senatoris pater fuisset, maritimam navem, quæ plusquam trecentarum amphorarum esset, haberet, id satius habitum ad fructus ex agris vectandos." Jung. Rem conficit Schol. ad Thuc. locum, ubi *μυριοφόρος ναῦς* explicatur, *μεγάλη, δυναμένη δέξασθαι μύριον φόρτον.*]

[" *Μυριαγωγέω*, Decem millia veho. J. Poll. 4,

165. Μυριάκις, *μυρίανδρος, μυριοφόρος, ὡς Θουκυδίδης, ὡς δὲ Δείναρχος, μυριαγωγοῦσα.*]

[* Ὀχεταγωγὸς, ὁ, ἡ, Aquam deducens. J. Poll. 1, 221. Εἶτα φυτουργοὶ, νεοῦντες, ἢ νεάζοντες, ἢ * νεοποιοῦντες, ὀχεταγωγοὶ, σκαλεῖς, ἀρόται, ἀγρόται, σπορεῖς, ἀμητῆρες. *οἱ δὲ ἀμῶντες ποιητικώτερον.* "Ὀχεταγωγοὶ, Elicum ductores, Aquilices, certo modo." Kuhn.]

[* Ὀχεταγωγέω, Irrigo. J. Poll. 1, 224. *Ἐρεῖς δὲ, ἄμπελον τεμεῖν, γεῦσαι, ταφρεῦσαι, ἀμῆσαι, κλάσαι, κλαδεῦσαι, ἄρδειν, ὀχεταγωγεῖν, ἀνακαθῆραι τὴν ὑδροῤῥόην.*]

[* Ὀχεταγωγία, ἡ, Aquæ ductus. " Plato de LL. 2, 844. *Πλὴν αὐτῆς τῆς ὀχεταγωγίας.*" Scott. App. ad Thes.]

[* Σειραγωγεὺς, έως, ὁ, Catena, Funis, quo quis ducitur vel trahitur. J. Poll. 1, 216. "Ἔστι δὲ *ἱππικὰ ὄργανα, σειραγωγεὺς, ῥυταγωγεύς.* " Interpr. *σεῖρα, ἀγωγεύς.* Verum uti *ῥυταγωγεὺς* notat Lorum, quo ducitur equus, ita *σειραγωγεὺς* Catena est, ut ita dicam, ductoria." Kuhn.]

[* Σκυμναγωγέω, i. q. *ἐπιφέρω σκυμνούς.* " Eustath. 1131, 41. (*Οἱ δὲ τοῦτο λέγοντες ἱστοροῦσι καὶ ὅτι λέων ἄῤῥην οὐ σκυμναγωγεῖ. Διὸ Ζηνόδοτος οὐ παρεδέχετο τοὺς ἐνταῦθα στίχους, λέοντα μὲν αὐτὸς τὸν ἄῤῥενα νοῶν, λέγων δὲ μὴ σκυμναγωγεῖν τὸν ἄῤῥενα· καὶ μὴν Ἀντίμαχος καὶ ἄλλοι σκυμναγωγεῖν ἱστοροῦσι καὶ τὸν ἄῤῥενα λέοντα.*) Pseudo-Did. ad Il. P. 133. (*ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν, Ὤ ῥά τε νήπι' ἄγοιτι συναντήσονται ἐν ὕλῃ Ἄνδρες ἐπακτῆρες· ἐπιφερομένῳ τοὺς σκύμνους, * σημειωτέον δὲ, ὅτι καὶ οἱ ἄῤῥενες τῶν λεόντων σκυμναγωγοῦσιν.*)" Wakef. Mss. Scholia Ven. ad eund. loc.: *Ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἐκ τούτου πλανηθεὶς, ᾠήθη καὶ τὸν ἄρσενα σκυμναγωγεῖν.——Φασὶ δὲ μὴ σκυμναγωγεῖν τὸν λέοντα.* " Heyn. Hom. 7, 311. 479. 8, 40." Schæf. Mss.]

[* Σπονδαγωγὸς, ὁ, ἡ. Bekkeri Phrynichus: *Σπονδαγωγοὶ κήρυκες· οἱ σπονδὰς φέροντες.* I. q. *σπονδοφόροι.* Ejusdem Bekkeri Lex. *ῥητορ.*: *Σπονδοφόροι· οἱ τὰς σπονδὰς φέροντες τοῖς πολεμίοις.*]

[* Φλεγμαγωγὸς, ὁ, ἡ, Pituitam subducens. Trall. 2. p. 184. Vide Castig.]

[* Φυγαγωγὸς, ὁ, ἡ, Captivi ductor. Polyæn. 8, 16, 6. *Σκηπίων, δορυάλωτον λαβὼν ἐν Ἰβηρίᾳ πόλιν Φοίνισσαν, ὡς οἱ φυγαγωγοὶ παρθένον ἤγαγον κάλλους ὑπερφυῶς ἔχουσαν, τὸν πατέρα αὐτῆς ἀνιχνηήσας, ἐχαρίσατο αὐτῷ τὴν θυγατέρα.*]

[* Φυταγωγέω. Etym. M. *Πράμνειος οἶνος· πραϋμένης, ὁ πραὺν τὸ μένος καὶ στέλλων, οἱ δὲ, τὸν ἐπὶ τοῖς πρέμνοις φυταγογούμενόν φασιν.*]

"A cum nominibus compositi exempla sunt hæc: *Ἀγήσανδρος* vocatur Orcus, tanquam adducens homines ad se, *ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς ἄνδρας.* Eodemque sensu *Ἀγησίλαος* vel *Ἀγεσίλαος* appellatur idem, *ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς λαούς.* Etym. M. *Ἀγεσίλαος· ἐπώνυμον τοῦ Ἅιδου.* Καλλίμαχος· Φοιτῶσι μεγάλῳ Ἀγεσιλάῳ. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαούς, ἄρχει γὰρ τῶν θανόντων. Οὕτω Μεθόδιος. [" Metrum postulare videtur *μεγάλῳ Ἀγελάῳ.*" Sylb. Respicitur ad Lav. Palladis v. 129. Καὶ *μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνύμενος ἐν νεκύεσσι Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.* " Præter Etym. memimit et Hesych. *Ἀγεσίλαος· ὁ Πλούτων. Ἀγήσανδρος· ὁ Ἅιδης.* (' *Ἀγήσανδρος*, Jacobs. Anth. 7, 176. ad Callim. 2, 12.' Schæf. Mss.) Lactantius de Falsa Relig. 1, 11. ' Ergo illud in vero est, quod regnum Orbis ita partiti sortitique sunt, ut Orientis imperium Jovi cederet; Plutoni, cui nomen Agesilao, pars occidentalis obtingeret. Athen. 99. Οἶδα δ' ὅτι καὶ Σιμωνίδης που ὁ ποιητὴς * Ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν Ἅιδην Ἀγεσίλαον, Νίκανδρος δὲ ὁ Κολοφώνιος * ἰοχέαιραν τὴν ἀσπίδα τὸ ζῶον. (' *Ἀγεσίλαος*, Dux populorum,' Casaub. ' Possis, Qui cogit populos, interpretari, ut *ἄγειν* idem atque *συνάγειν* intelligatur.' Schweigh.) Nicander ap. Eund. (683.) *Σαύρην τ', ἢ χθονίου πέφαται πτέρος Ἠγεσιλάου.* (' *Ἀγεσιλάου* maluit Casaub. Vocalem Ionicam cum Salmasio retinuit Schw.' Schneider. ad Nicandri Fragmm. 299. De hoc versu multa diximus supra ccccxlviii.) Vetus Epigramma ap. Gruter. p. MCXXX. ΜΗ ΜΟΥ ΕΝΥΒΡΙΣΗΣ ΑΓΝΟΝ ΤΑΦΟΝ Ω ΠΑΡΟΔΙΤΑ ΜΗ ΣΟΙ ΜΗΝΙΣΗ ΠΙΚΡΟΝ * ΕΠΑΓΕΣΙΜΗ ΠΕΡΣΕΦΟΝΑ ΤΕ ΚΟΡΑ ΔΑΜΑΤΕΡΟΣ ΑΜΑ ΠΑΡΕΡΠΩΝ ΕΙΠΩΝ ΑΡΑΤΕΙΩ ΓΑΙΑΝ ΕΧΟΙΣ ΕΛΑΦΡΑΝ. Lege: *Μή μου ἐνυβρίσῃς ἀγνὸν τάφον, ὦ παροδῖτα, Μή σοι μηνίω πικρὸν ἐπ' Ἀγεσίλᾳ, Περσεφόνᾳ τε κόρᾳ Δαμάτερος· ἀλλὰ παρέρπων Εἶπον Ἀρατείῳ, Γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν.* At Scaliger, in Indice Inscriptt., commentitiam illam Epagesimam mirifica quadam *ἀποθεώσει* inter deas collocavit." Bentl. " Cf. Valck. ad Herod. 462. Sed in Epigr. rectius cum T. H. legetur, *Μή σοι μηνίσῃ πικρὸν ἔπ' Ἀγεσίλαε, Περσεφόνα τε, κόρα Δαμάτερος.*" Blomfield. " Pulcerrime Pastor optimus, Jesus, Petro dicitur *ὁ ἀρχιποίμην*, 1 Petr. 5, 4. quam vocem rarissimam adhibet Hesych. observans, Cretenses *τὸν ἀρχικοίμενα*, s. Pastoribus ceteris præfectum, appellasse *Ἀρχίλαν*. Est autem *Ἀρχίλας* in dialecto Cretensi, qui vulgo diceretur *Ἀρχίλαος*, ut *Ἀγησίλαος* dicebatur et *Ἀγησίλας*. Hoc nomine velut appellativo utitur in Fragm. quodam Callim., cui Inferus Jupiter, s. Pluto, ad quem omnium animæ a Mercurio deduci censebantur, dicitur *Ἀγησίλας*." Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 74.] Existimo autem Callimachum hoc epithetum s. cognomentum ex Æschylo esse mutuatum, quem eo usum testatur Athen. (l. c.) Est præterea *Ἀγησίλαος*, nomen proprium notissimum. [" *Ἀγεσίλας*, ad Callim. 1, 229. 2, 12. *Ἀγεσίλαος*, Jacobs. Anthol. 7, 176. 12, 339. Valck. ad Phœn. p. 550. Plurimum nocuit Spartæ, Valck. ad Herod. 225. *Ἀγησίλαος*, ad Diod. S. 1, 711. 716." Schæf. Mss. Zonar. *Ἀγεσίλαος· κύριον καὶ ἐπώνυμον τοῦ Ἅιδου, εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαούς· ἄρχων γάρ ἐστι τῶν θανόντων.* " Phavor. *Ἀγεσίλαος· ὁ Πλούτων, ἐπώνυμον τοῦ Ἅιδου, εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς λαούς, ἀρχῶν* (l. *ἄρχων*) *γάρ ἐστι τῶν θανόντων.* Hesychium conjunxit, ut solet, cum Etymologo." Albert. ad Hes. Imo e Zonaræ loco sua sumsit Phavor.] " *Ἀγεσί-*" *λαος* Hesychio est *ὁ Πλούτων*, fortasse quoniam " mortales *ἑαυτῷ προσάγει.*"

" *Λαγέτης, ου, ὁ*, Dux, Ductor populi. Eustath. " (453.) *Ἀγελείη Ἀθηνᾶ, οὐκοῦν, ἀπὸ τοῦ τὰ ἄγη* " *ἐλαύνειν εἴη ἂν, ἵνα μὴ δασυνθῇ οὕτως ἡ ἄρχουσα·* " *εἴρηται δὲ μᾶλλον, ἢ ἀπὸ τοῦ λίαν ἄγειν, λητης γάρ* " *ἐστιν, ἢ παρὰ τὸ λεὼν ἄγειν, ἤτοι λαὸν, ὡς ἡγεμο-*" *νική· ἀφ' ἧς ἐννοίας καὶ τὸν στρατηγὸν λαγέταν ἡ* " *ποίησις ἔφη· ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὰ κύρια ὁ Ἀγησίλαος,* " *καὶ ὁ Ὁμηρικὸς Ἀγέλαος:*" [790. *Τὸ δὲ λαὸν ἄγων, τὸν παρὰ τῇ Τραγῳδίᾳ λαγέταν, ὅ ἐστι λαοῦ ἡγεμόνα, παρήγαγε.*] " Hesych. *Λαγέτης· ἡγεμὼν, ὄχλον συ-*" *ναγαγών.*" [Pind. Pyth. 3, 151. *Λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρκεται, Ἐλ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας Πότμος,* Schol. *Τὸν γὰρ δὴ τῶν λαῶν ἡγούμενον Πλοῦτον καὶ τύραννον ἡ ἐξ ἀρχῆς ἐδωρήσατό σοι καταβολὴ, καὶ ὁρᾷ σε, εἴπερ τινὰ ἄλλον, εὐδαίμονα. Λαγέταν γὰρ τύραννον· τὸν γὰρ Λαγέτην τύραννον ἔχειε Πλοῦταν· Λαγέτας δὲ, ὁ Πλοῦτος, ἐπεὶ πάντας ἄγει τοὺς λαούς· ὑποτάσσονται γὰρ αὐτῷ πάντες.*) 4, 190. *τάν ποτε Ζεὺς ὤπασεν λαγέτᾳ Αἰόλῳ καὶ παισὶ, τιμάν*: 10, 49. *Παρ' οἷς ποτὲ Περσεὺς Ἑδαίσατο λαγέτας, δώματ' εἰσελθών*: Ol. 1, 144. *Τέκε δὲ λαγέτας ἕξ Ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱοὺς*, ubi Schol. *λαγέτας ἕξ, ἤγουν ἡγεμόνας τῶν λαῶν ἡγουμένους.* " Heyn. Hom. 5, 729." Schæf. Mss.]

[* *Ἀγησίπολις.* " Personalia, aut propria, aut actum significantia, in diversos flexus exeunt, *Ἀγησιπόλιδος*, * *Εὐπόλιδος*, * *Νικασιπόλιδος, φιλοπόλιδος* Appian. de Reb. Syr. 598., cui contrarium est *οἱ φιλοπόλεις* Æschyl. S. c. Th. 178." Lobeck. Diss. ad Phrynichi Ecl. nondum edita.]

Ἀγησίχορος, (*ὁ,*) ap. Pindar. Ductor chori, Ducens chorum vel auspicans, ut *ἀγησίχορα προοίμια*, eodem sensu et eadem compositionis forma, qua Stesichorus * *ἀρχεσίμολπον* appellavit Musam: [Eust. 1480. *Καὶ Στησίχορος δὲ καλεῖ τὴν Μοῦσαν ἀρχεσίμολπον, καὶ Πίνδαρος, ἀγησίχορα τὰ προοίμια.* Respicitur Athen. 180. *Καλεῖ δὲ Στησίχορος μὲν τὴν Μοῦσαν, ἀρχεσίμολπον· Πίνδαρος δ' ἀγησίχορα, τὰ προοίμια.* Nempe in Pyth. 1, 6. *Ἀγησιχόρων ὑπόταν τῶν προοιμίων Ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα*, ubi Schol. *Ὅταν τῶν προοιμίων, τῶν ἡγουμένων τῶν χορῶν, τὰς πρυαναφωνήσεις καὶ κρούσεις διακινουμένη κατασκευάζῃς. Πίνδα-*

ἀρχέχορον affert Heyn. ex Eurip. Troad. 151. "'Αγεσίχορος, Wolf. Prol. 264." Schæf. Mss.]

"'Αγεσίφρων, Hesychio est τὰς ὀφρῦς ἐπαίρων, "Qui supercilia tollit." ["L. ἀγεσόφρων." Is. Voss. et sic Ruhnk. in Auct. Emendd. neque aliter postulat verborum ordo.]

'Αγέστρατος, (ὁ, ἡ,) Dux exercitus, Minervæ epithetum, Hesiod. Theog. (925.) Δεινὴν, ἐγρεκύδοιμον, ἀγέστρατον, ἀρτυτώνην. Fit ex ἄγω et στρατός. [Ubi Allegor.: 'Αγέστρατος δὲ, καὶ 'Αγελεία λέγεται, διὰ τὸ ἄγειν λαοὺς, καὶ διεξάγειν στρατόπεδα· τῇ γὰρ φρονήσει, καὶ στρατόπεδα διῴδυνεται, καὶ οἰκονομοῦνται οἰκίαι, καὶ εὐνομοῦνται πόλεις ταῖς νομοθεσίαις. "Nonn. Dionys. 13, 36. adjective: et alibi." Wakef. Mss. "Kuster. Bibl. Chois. 96." Schæf. Mss.]

"'Αγεστρατὸν, Hesychio κάλλυντρον, ἤγουν * κοσμητήριον, Id quo aliquid pulerius redditur et exornatur. Quanquam κάλλυντρον et Scopas peculiariter significat." ["L. *ἀγέσσαρον. Hinc Io, Παλαιὸν ὡς ἀγέσσαρον. Vide Σαρόν. "*'Αγέσυρτον. Vide Laert. Pittaco. Vide quoque notata ad 'Ασυρῇ. Cyrillo 'Αγάσυρτος· ἀκάθαρτος." Is. Voss. Zonaras: 'Αγάσυρτος· ὁ ἀκάθαρτος.] "'Αγάσυρτον, in meo Lex. "vet. ἀκάθαρτον, Immundum, Sordidum." [*'Αγέστρατον: nam στρωτὸς, Stercus, Lat. Struntus, et Teutonice Stront, i. q. στέργανος. ('Στέργανος, Fimus, κόπρος, Hesych.' H. St. Albertius edidit στεργάνος. Codex habet: Στεργάνος· κόπρων. 'Leg. suspicor, κοπρὼν, Sterquilinium.' Schow. Cf. Σάργανος et Τέραμνος.) Quodsi vulgata recta sit lectio, potest formari a στέαρ. Vide Στάρτοι, et Στρατός." Is. Voss. "Spanh. ad Callim. 455. legit, "Αγε, vel, "Αγες σάρον. Idque rejiciendum non videtur. Infra enim Σάρον Byzantiis ait notare κάλλυντρον. Κάλλυντρα autem explicat * κοσμητήρια. Præterea "Αγες paulo superius pro ἄγε, φέρε (poetice) usurpari indicavit. Quod hoc forte exemplo probat. Sensus itaque est, Affer scopas, quod ex Ionis Argivis citatur in Σάρον, ubi alia plura leges." Albert.]

[* 'Αγέχορος, "Brunck. Aristoph. 1, 76." Schæf. Mss.]

"'Αγώνυμος Hesychio idem est cum φερώνυμος, "Nomen cum re gerens, Recto nomine appellatus." "Γώνυμος, Eidem est φερώνυμος." ["Forte utrumque pro ἐπώνυμος." Albert. in Auct. Emendd. "Pro πώνυμος, quod pro ἐπώνυμος. Sic πιτίμια pro ἐπιτίμια, et similia." Salmas. "Pro ὤνυμος, ab ὄνυμα." G. "Eadem glossa in Cyrilli Lex. Ms. et Suida, (et Zonara, ubi Tittmann. 'Consentiunt Cyrillus meus et Hesych.') Non incommoda videtur Salmasii sententia. Passim enim Γ, sive Π, et Γ permutarunt Librarii; ut notum est, etiam in Sacris. Hinc Πώνυμος, pro ἐπώνυμος, migrare facile potuit in Γώνυμος. Supra tamen legitur: 'Αγώνυμος· φερώνυμος. Nisi et illud ex ἐπώνυμος corruptum sit, ut α et ε, in initio vocis, non raro ante π confuderunt. Sic ἐπευνίζειν pro ἀπευνίζειν Luciano reddidit T. H. ad Nigrin. p. 62. ut ἐπὶ et ἀπὸ sæpissime confunduntur in hoc Lex." Albert. in nota ad v. Γώνυμος.]

¶ 'Αγέομαι, οῦμαι, unde ἀγεόμενος ap. Herod., pro ἀγόμενος, Ductus, vel Qui ducitur. ["Ad Herod. 200." Schæf. Mss.]

"Αγημα, ατος, τὸ, Agmen elephantorum, equorum et peditum, quod regem anteibat, Hesych., Suid. sed pro ἵππων apud utrumque melius legeretur fortasse ἱππέων, Equitum. Ælius Dionysius ap. Eust. ἄγημα exp. Cohortem e selectis equitibus et gravis armaturæ militibus. Plut. in Eumene, Τοὺς ἐρώμενεστάτους ἱππεῖς τριακοσίους εἰς ἄγημα συντάξας. E quo loco possunt emendari eo modo quo dixi exemplaria Hesychii et Suidæ, reponendo ἱππέων pro ἵππων: nam ἵππος quidem fœminino genere Equitatum significat, at ἵπποι in plurali, minime, quod sciam. Sed et quod dicit Plut., ἐρώμενεστάτους ἱππεῖς convenit cum eo quod est ap. Suid. Plut. ibidem, Ἐπὶ δὲ τούτοις ἄγημα τρίτον οἱ λοχάδες τῶν Μακεδόνων. Xenoph. Laced. Polit. Λαβὼν τὸ ἄγημα τῆς πρώτης μοίρας ὁ βασιλεύς. Polyb. quoque 5. ἄγημα regibus tribuit, scribens, Εὐρύλοχος μὲν γὰρ ὁ Μάγνης ἡγεῖτο σχεδὸν ἀνδρῶν τρισχιλίων, τοῦ καλουμένου παρὰ τοῖς βασιλεῦσιν ἀγήματος. Athen. etiam elephantorum ἄγημα dicit, 12. Eustath., Ἱστορεῖται γάρ που ὥσπερ ἄγημα στρατιωτῶν ἀθανάτων καὶ μηλοφόρων, οὕτω καὶ ἄγημα ἐλεφάντων. Ceterum quin ab ἄγομαι deductum sit ἄγημα, vel potius ab ἀγέομαι pro ἄγομαι, ut πέσημα formatur a πεσῶ pro πίπτω, minime dubitandum puto; licet Eustath. tradat ἄγημα dictum quasi ἀγητὸν, Admirabile, ab ἀγῶ, ἀγήσω: [vide infra.]

["'Αγημα, Agmen. Est vocabulum Doricum, atque adeo Macedonicum pro ἡγημα. Hesych. et Suid.: "Αγημα· τὸ προϊὸν τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων καὶ ἵππων (l. cum Nostro, ἱππέων, ut patet e seq. v. πεζῶν) καὶ πεζῶν. Οἱ δὲ, τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως, κραταιὸν ὁπλίσει καὶ σωμάτων εὐεξίᾳ. Eust. ad Od. A. p. 1399, 62. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν, ἄγημα παρὰ Μακεδόσι, τάγμα ἀπόλεκτον ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν· τοῦτο δὲ ἴσως οὐδὲ ἀπὸ τοῦ ἄγειν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀγητὸν εἶναι. Legitur Agema etiam ap. Curt. et Liv. (Curt. 4, 13. In dextro cornu locati sunt equites, quos agema appellant, ubi v. Interprr. et Freinsh. in Indice.) In Xenophonte occurrit tantum in rebus Lacedæmoniorum. Fr. Portus intelligit Manum militum, quæ cum imperatore præcedit. Λ. 2, 9. Στρέψαντες τὸ ἄγημα ἐπὶ κέρας, ἐξελίττουσι: 13, 6. Λαβὼν τὸ ἄγημα τῆς πρώτης μόρας ὁ βασιλεὺς, ἄγει συστρέψας." Lex. Xenoph. "Agema Macedonicum, distinguitur a cetratis in exercitu Philippi, 5, 25, 1. a cetratis pariter et a phalange diserte distinguitur in exercitu Ptolemæi Philopatoris, ubi Agema e tribus fere millibus constabat, 5, 65, 1. sqq. 84, 4. validissimum habebatur equitum corpus, 31, 3, 8." Ind. Hist. et Geogr. Polyb. Vide Leopard. Emendd. 1, 23. Eustath. 1236. Ζητητέον δὲ εἰ καὶ ἡ στρατιωτικὴ λέξις τὸ ἄγημα, οἷον, ἱππέων ἄγημα, ἐκ τοῦ τοιούτου ἄγω γίνεται, πρὸς ἀναλόγιαν τοῦ πέσημα: 1877. Περιάδεται οὖν καὶ αὐτὴ οὐδὲν ἧττον ἥπερ αἱ θεωρικαὶ ξυνωρίδες τῶν ἐλεφάντων, καὶ τὰ κατὰ πόλεμον ἀγήματα τῶν αὐτῶν· ἱστορεῖται γάρ που ὥσπερ ἄγημα στρατιωτῶν ἀθανάτων καὶ μηλοφόρων, οὕτω καὶ ἄγημα ἐλεφάντων· τακτικὴ δὲ λέξις τὸ ἄγημα· ἴσως μὲν, παρὰ τὸ ἄγειν γεγονυῖα, ἴσως δὲ, παρὰ τὸ ἀγῶ ἄγημα, διὰ τὸ ἐκπλήττειν καὶ θαυμάζεσθαι. Etym. M. "Αγημα· τὸ προϊὸν τοῦ βασιλέως τάγμα, οἱ δὲ, τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως. Zonar. "Αγημα· τὸ προϊὸν (l. προϊὸν) τοῦ βασιλέως τάγμα, ubi Cod. K. præbet "Αγαμον. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: "Αγημα· τὸ προϊὸν τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων, καὶ ἵππων, (l. cum Nostro, ἱππέων,) καὶ πεζῶν, οἱ δὲ, τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως. Polyb. ap. Athen. 194. Οἷς ἐπηκολούθει τὸ καλούμενον ἄγημα, κράτιστον εἶναι δοκοῦν σύστημα τῶν ἱππέων, περὶ χιλίους. Glossæ: "Αγημα· Vehementia, Stupor. Vide Toup. Emendd. 4, 211. "Ad Diod. S. 2, 204. 338. Casaub. ad Athen. 107." Schæf. Mss. "Polyæn. 344." Wakef. Mss.]

'Αγητὴρ, ῆρος, ὁ, Vector. 'Αγητὴρ dicitur Pars colli quæ est inter πρηστῆρας et φάρυγγα, a vehendo, ut quidam putant. Vide J. Poll. [2, 134. ubi hodie rectius legitur ἀγκτήρ. Vide notata ibi. Vide et nos in 'Αγκτήρ.]

[* 'Αγὸς, ὁ, ἡ, Dux. Apollon. Lex. 'Αγός· ἡγεμών, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους. Il. Γ. 231. ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται, ubi Pseudo-Did. παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους: (Eust. 409. 'Αγοὺς ἐνταῦθα τοὺς ὑπὸ βασιλεῖ στρατηγοὺς λέγει.) Δ. 265. Τὸν δ' αὖτ' 'Ιδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἄντιον ἦῦδα, ubi Idem, ἡγεμών, παρὰ τὸ ἄγω, ῥῆμα: 519. βάλε δὲ Θρῃκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν Πείροος Ἰμβρασίδης, ubi Idem, ἡγεμών. Hesych. 'Αγός· ἡγεμών, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ πλήθη, καὶ ἡγεῖσθαι αὐτῶν, οἱονεὶ ἀγωγός. Καὶ ἐν Πέργῃ (ἡ) ἱέρεια 'Αρτέμιδος. "Αγον· ἐν Πέργῃ τὴν ἱέρειαν οὕτως καλοῦσιν. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: 'Αγός· ἡγεμών, βασιλεὺς, καὶ ἐν Πέργῃ ἡ ἱέρεια τῆς 'Αρτέμιδος: Συναγ. Λεξ. χρησ., 'Αγός· ἡγεμών. *"Αγος· ὁ Ζεὺς παρὰ Κυζικηνοῖς. Etym. M. 'Αγός· ἡγεμών, παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους. 'Αμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθοντο, (ex Il. l. c.) 'Αρχός· ὡς ἀπὸ τοῦ ἄγω ἀγὸς, οὕτω καὶ ἄρχω ἀρχὸς, ὁ ἡγεμών, παρὰ τὸ ἄρχειν. Etym. G. 'Αγοὶ Κρητῶν· οἱ ἡγεμόνες τῶν Κρητῶν, ἀγὸς δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους. Suid. "Αγος· μίασμα, ἢ ἀγκών.——'Αγὸς δὲ, ὀξυτόνως, ὁ ἡγεμών. Hesych. 'Αγοί· ἡγε-

μόνες. Ἄγος· κλάσμα, τραῦμα, ἀρχηγός. Ἀγὸς ἀσπιστάων· ἡγεμὼν τῶν ὁπλιτῶν. " Est ex Il. Π. 490. (Ὡς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων Κτεινόμενος μενέαινε.) Non inepta est Pergeri emendatio, (in fine, e superiore glossa, vocem ἀρχηγὸς addentis.) Phavor. etiam in v. Ἄγος omisit ἀρχηγός. Et tamen stare poterit, si respicianus Ἀγὸς, ὀξυτόνως, quod et supra. Accentuum enim rationem sæpe non habet Hesych., dum varias unius vocis signiff. exhibet. Vide Ἀγοί. Cf. Phavor. Et in eo acquiesco. Posset alioquin legi, Ἀγός· ἀρχηγὸς, quod exemplo probet, Ἀγὸς ἀσπιστάων. D. Heins. ἀρχηγὸς ante ἡγεμὼν ponit: ut ex autographo liquet, silente Verweio." Albert. Hesych. * Ἀφεστὴς· ἀγαθός. " Puto, Ἀφεστὴρ· ἄγος. (Ita in marg. Hesych.:) Lego, Ἀφεστὴρ· ἄγος. Nam ἄγος idem ac ἄρχων, Magistratus. Vide Plut. Quæst. Gr. 292." Toup. Emendd. 4, 328. Saltem scribendum esset ἀγός. Cf. Olear. Soping. et Albert. Hesych.: Βάγος· κλάσμα ἄρτου, μάζης, καὶ βασιλεὺς, καὶ στρατιώτης. Λάκωνες. Æschyl. Suppl. 255. Ἐγὼ δὲ πρός σε πότερον ὡς ἔτην λέγω, Ἢ * τηρὸν ἱεροῦ ῥάβδον, ἢ πόλεως ἀγόν; 911. Ἰὼ πόλεως ἀγοὶ, Πρόμοι, δάμναμαι. Vide Hermann. ad Orph. Argon. 869. Teste Abresch. ap. Albert. ad Hes. v. Ἀγοὶ, sæpe legitur in Pindaro, sed in Heynii Indice non invenimus. Extat in Nem. 1, 77. Ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλ-Κέοις σὺν ὅπλοις ἀθρόοι ἕδραμον. Glossæ: Ἀγοί· Ductores, Duces. " Heyn. Hom. 4, 379. 8, 390. Gesner. Ind. Orph. (sed cf. Hermann. in textu.) Valck. Diatr. 94. Dawes. Misc. 245. ad Il. Ψ. 160. (παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.)" Schæf. Mss. Diodor. Epigr. 6. " Ab Ἄγω, duco, derivatum proximum Ἀγὸς ap. Hom. occurrit, Ducem significans Il. Δ. 265. et alibi sæpius. Quando autem Hesych. in v. notat, sacerdotem feminam Dianæ ap. Pergenses sic dictam, nihil tamen aliud notat nisi Ducem. Sacerdos nempe ista princeps in Urbe illa fuit Mulier; ideo Ἀγὸς, Dux, dicebatur. Ap. eund. Hesych. alia extat Glossa. Ἀγόρ· ἀετός Κύπριοι. Cypriis Aquila Ἀγὸρ vocabatur. Cur autem? quod eam Jupiter ceterarum avium Regem constituisset. V. Horat. Od. 4, 4, 4. Cyprii autem, æque atque Eretrienses, Tarentini, Lacedæmonii, literam asperam ρ ponebant, ubi ceteris Græcis litera lenis ſ placebat. Superest a Boëthio in opere de Musica custoditum Laconicum SCtum ad istam rationem scriptum; et suppeditabit in eamd. rem unicum Hesychii Lexicon exemplorum affatim: inter cetera hoc quoque Βουάγορ· ἀγελάρχης, ὁ τῆς ἀγέλης ἄρχων παῖς. Λάκωνες." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 435.

[* Κοσμαγὸς, ὁ. " Ex Auctore Fragmenti, quod nuper offendi in Cod. Ms., hæc ascribam, alibi daturus integrum: Ἐκ μὲν γὰρ ἀρχῆς πάντα γεγέννηται, ὡς τὰ ἱερά φασι Λόγια· καὶ οὐχ ἕτερον ἀφ' ἑτέρου, ὡς τὰ Πορφυρίου καὶ Ἰαμβλίχου ληροῦσι περὶ τῶν προόδων συντάγματα· ἀποπεμπέσθωσαν δὲ ἡμῖν καὶ αἱ τοῦ Πρόκλου περιττολογίαι περὶ τῶν * ἀπογεννήσεων· καὶ μήτε τὸν πατρικὸν βυθὸν παραδεξώμεθα τὰς ἴυγγας ἀπογεννῶντα, μήτε ταύτας ἀποικτούσας τὰς * τελετάρχας, (an sana sunt hæc, de quibus vir doctissimus altum silet? Nobis quidem τὰς τελετάρχας vox nihili videtur. F. l. τελεταρχίας. Zonar. Τελεταρχία· ἡ τῶν τελετῶν, ἢ τῶν τελουμένων ἄρχουσα. ' Κ. * τελαρχία. Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 1, 3. 3, 2.' Tittmann.) μήτ' ἐκείνους τοὺς συνοχεῖς, cf. Procli Theol. Plat. 212. 213. 218. 222. 252., κρυπτέσθωσαν δὲ καὶ οἱ κοσμαγοὶ, si sana vox, addenda est Lexicis, καὶ ἡ * πολυμετρὴς, f. πολυμερὴς, Ἑκάτη καὶ ὁ ἅπαξ καὶ δὶς ἑκατέρωθι· καὶ αἱ πολλαὶ τῶν ὄντων πηγαί· τί γὰρ δεῖ τὸ ἅπαξ παρὰ τῆς πρώτης γεννηθὲν τελειότατον ἀπογεννᾶσθαι αὖθις παρὰ τῶν ἑφεξῆς;" Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 171. " Κοσμαγὸς, Synes. Hymn. 3, 271. (Σὲ μὲν κοσμαγοὶ * Ὀμματολαμπεῖς Νόες ἀστέριοι Ὑμνοῦσι μάκαρ, Οὓς πέρι κλεινὸν Σῶμα χορεύει.)" Boissonad. Mss.]

[* Πρωτάγος, ὁ. " Πρωτάγοι, Primum agmen. K. A. 2, 2, 8. Cod. Par. et marg. Steph. habent, Τοὺς πρωτάγους ἄγων, pro, Τοὺς πρώτους ἔχων." Lex. Xenoph. " Πρωταγὸς, Schneider. ad Xenoph. K. A. 98." Schæf. Mss.]

[* Τέναγος· τὴν ἱερὰν ὀργάδα τοῦ θεοῦ, Bekkeri Anecd. ῥητορ. Sed hoc forte pertinet ad Ἄγος.]

" Ἄκτωρ, oros, ὁ, Ductor. Hesychio ὁ ἀγωγεὺς, " ἱμὰς, σχοινίον, Lorum, aut, Funis, quo ducimus " aliquid. Est et nomen proprium." [Æsch. Eum. 402. Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ κρόμοι: Pers. 554=560. Τί ποτε Δαρεῖος μὲν οὔ Πω τότ' ἀβλαβὴς ἐπῆν Τόξαρχος πολίταις, Σουσίδαις φίλος ἄκτωρ; (Schol. A. ὁ φίλος ἄκτωρ καὶ βασιλεὺς τοῖς Σουσίδαις. ' Rectius explicuisset, ἄκτωρ φίλος τοῖς Σ.' Blomfield. Schol. B.: Ἄκτωρ· ἡγεμών:) Sept. c. Th. 561=551. Ἄκτωρ, ἀδελφὸς τοῦ πάρος λελεγμένου. Apollon. R. 1, 69. Καὶ μὴν Ἄκτωρ υἱὰ Μενοίτιον ἐξ Ὀπόεντος Ὥρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὕφρα νέοιτο. Etym. M. Ἄκτωρ· ὃς ἦν πατὴρ Μενοιτίου. Ἄγω βαρύτονον, ἐξ οὗ ἀγάγω, καὶ, Ἐπὴν ἀγάγωμι πόλιν, εἰς μι, (v. nos supra 799. b.) Ἄγω, ὁ παρακείμενος, ἦκται, ἄκτωρ, ὁ διακομίζων, ἡ γενικὴ ἄκτορος, καὶ ἀνατρέχει εἰς εὐθεῖαν. Ἔστι δὲ καὶ προσηγορικὸν, καὶ κύριον· ὃ φασί τινες ἀπὸ τοῦ ἄγω, τοῦ κλῶ, ἀφ' οὗ, Τοῦ δ' ἐξελιομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι, (Il. Δ. 214.) Ἄγω οὖν ἦκται, ἄκτωρ. Φασὶ τὸν πατέρα τοῦ Ἄκτορος Ἀζέα, πρὸς τὸν Γλαῦκον τοῦ Σισύφου, (" verius fortasse τὸν Σισύφου, vel, geminato articulo, τὸν τοῦ Σ." Sylb.) διαγωνιζόμενον Ὀλύμπια, κατεάξαι αὐτοῦ τὸ ἅρμα, καὶ ἐπὶ τῇ πράξει ὀνομάσαι τὸν υἱόν. Μεθόδιος. " Τῶν μεγάλων * ἔρκτορες εἰσὶ κακῶν. Advocat hunc pentametrum capite truncatum Etym. 375. ubi ἔρκτωρ explicat ὁ πρακτικὸς, et ab ἔρξω eodem modo deducit ἔρκτωρ, ut ab ἄξω ἄκτωρ, ab ἔξω ἕκτωρ. Nam sic Etym. leviter corrigi debebit. Possem, si hic locus esset, ostendere, formam ωρ de agente aliquo antiquitus valde frequentatam fuisse, cum contra rarius in serioribus scriptoribus occurrat. Mansit ea tamen, ut alia Græcorum antiquissima, Latinis communior. Pertinent huc, præter jam adducta, κοσμήτωρ, πράκτωρ, * βασιλεύτωρ, (de hoc postremo vir doctus egerat ad Fr. iv. p. 55.) cum similibus multis. Ἄκτωρ extat ap. Æsch. Eum. 402. ubi v. Interprr. et reponendum forte est in Hom. Hymn. 6(=7,) 55. ubi nunc legitur δῖε κάτωρ, (Θάρσει, δῖε * κάτωρ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,) ut scribatur δῖ' ἄκτωρ, aut e Cod. Mosc. ap. D. R. Epist. Crit. 60. exsculpendum δῖ' ἐλατὴρ, quod me docuit egregius noster Wolf. et omnino magis placet de Gubernatore navis. Nam forma solennis est ἐλαύνειν νῆα, ut in Odyss. sæpe. (Vide Nostrum in Ἐλατὴρ et Ἐλάτης. Δῖ' ἄκτωρ edidit Matthiæ. Hermann.:—' Cod. Mosc. δι' ἑκάτωρ. Paris. A. δῖ' ἑκάτωρ. Edd. Flor. Aldd. Ceph. δῖε κάτωρ. Nulla harum Edd. πάτωρ habet, quæ cujusdam conjectura est. Alii legunt κράτωρ. Ilgenius, δῖ' ἄκτωρ, quod nomen de belli duce usurpavit Æsch. Pers. 555. Eum. 396. Nam quis afferat Sept. ad Th. 557=561. ubi Ἄκτωρ nomen proprium est? Ab hymni scriptore ἄκτωρ hic positum esse eo magis dubito, quod id nomen de domino navis, non de gubernatore, intelligendum fuisset. Atqui, ut hic rem narrat, diversi sunt ἀρχὸς et κυβερνήτης.' De Wolfii conjectura, quæ nobis maxime arridet, Hermann. silet. Ruhnkenii verba sunt hæc:—' Κάτωρ legitur in Mss. Regiis et Ed. pr., quod recentiores in κράτωρ mutarunt. Cod. Mosc. habet, δῖ' ἑκάτωρ, e quo alius, ut spero, veram lectionem aliquando extundet. Martin. Var. Lect. 4, 3. κάτωρ, monstrum vocis, a κάζω repetens, explicat Gubernatorem. Sed hic κάτωρ νηὸς æque ridiculus est, ac Cator formularum, quem ille Ciceroni de Orat. 1, 55. obtrudebat.') In Antimachi versu Etym. M. Ms. Batav., notante Valck. ad Phœn. p. 607., præbet οἱ τῶν, unde ab Eodem restituitur integrum caput, Ὅσσοι σῶν μεγάλων ἔρκτορες εἰσὶ κακῶν. An alia auctoritate poetæ ἔρκτωρ hodie possit muniri, equidem nescio. Versum probabiliter e Lyde petitum esse, opinatur Valck. l. c." Schellenberg. ad Antimachi Reliqq. 83. " Ἄκτωρ, Brunck. ad Pers. 555." Schæf. Mss.]

" Ἀκτορίδης, et Ἀκτορίων, patronymica sunt ab " Ἄκτωρ, i. e. Filius s. Nepos Actoris, Qui ab Actore " ortum ducit." [Hesych. Ἀκτορίονε· Ἄκτορος παῖδε. " L. Ἀκτορίονες· Ἄκτορος παῖδες." Brunc. " Ita

quidem Phavor. at malim Ἀκτορίωνε, ut Il. Λ. 749. ubi Schol. Ἄκτορος παῖδες, Κτέατος et Εὐρυτος. Cf. Il. Ψ. 368. Παῖδε vero, ut Ἀκτορίωνε, est dualis es num." Albert. Codex exhibet: Ἀκτορίονε. "Ἀκτορες παῖδε. Vide Eustath. 882.: et 1321. Ἀκτορίωνες δὲ, παῖδες Ἄκτορος, Κτέατος καὶ Εὐρυτας, ἀνδρεῖοι καὶ * ἡνιοχικοὶ, ῥηθέντες που καὶ Μολίονες παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, * Μολιονίδαι.]

[*Ἄγδην, Raptim. Lucian. 2, 335. Εἶτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δρδούχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀῤῥητοποιοῖς, Δεινίαν σύρουσιν ἄγδην ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνίμαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὗπερ ὡσιώθησαν, ἀνώνυμοί τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. "Ἄγδην, τάκτικος (sic,) vox Cretensis, de qua v. Interpr. xii. Tabb." J. B. "Ἄγδην, Obtorto collo, Par les epaules." F. G.]

[* "Ἀκτὸς, Lex. Herod. 175. (Περιφόρητα· ἀκτά.) Heyn. Hom. 6, 229." Schæf. Mss.]

[* Βοαγίδης, Herculis cognomen. Etym. M. Βοαγίδας· ὁ Ἡρακλῆς, ὁ τοὺς βόας τοῦ Γηρυόνου ἄγων τῷ Διΐ. "Convenientius Βοαγίδας, nempe παρὰ τὸ βόας ἄγειν, Boum abactor." Sylb. Et sic ordo verborum postulat; nam sequitur: Βοάγρια· τὰ ἐκ βοῆς ἀγρευόμενα λάφυρα. Respicitur ad Lycophr. 652. Τοῦ στερροπέπλου * Σκαπανέως Βοαγίδα, ubi Schol. Βοαγίδα· ὅτι τὰς βόας τοῦ Γηρυόνου ἦγεν ἐξ Ἐρυθείας, τῆς περὶ τὸν Ὠκεανὸν νήσου. "Lobeck. Ajac. p. 367. Heyn. Hom. 6, 516." Schæf. Mss.]

[* Ἀγέλαος, nomen proprium ap. Hom. Il. Θ. 257. Λ. 302. Od. X. 131. 247. ubi al. Ἀγέλεως, 327. Υ. 321. X. 212. 241. Vide nos supra 643. d. Vide et Eustath. supra 1036. c. citatum.]

¶ Ἀγινέω, poeticum pro ἄγω, a quo fit ἀγνῶ, ut οἰχνῶ ex οἴχω, deinde per pleonasmum literæ ι, ἀγινῶ. Eust. [ad Od. K. 104. p. 1650. vide Καταγινέω:] Ἔστι δὲ ἀγινεῖν, κυρίως μὲν τὸ ἄγειν, ἐκ τῆς τοῦ ἄγω παραγωγῆς, νῦν δὲ τὸ καταφέρειν. [Τὸ δὲ ἀγινεῖν παράγωγον ὂν τοῦ ἄγειν, σεσημείωται τοῖς παλαιοῖς, ὡς ἀεὶ ἐκτείνει τὴν γι συλλαβήν· οἷον, Ἕκαστος μῆλον ἀγινεῖ· καὶ, Ἡάροιθεν ἀγίνεσκον, (Od. P. 294. τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας·) καὶ, Ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, (Il. Σ. 492. Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπὸ λυμπομενάων Ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ·) ἔνθα ἡ γι συλλαβὴ μετὰ τῆς ὄπισθεν αὐτῆς ἀπαρτίζουσα σπονδεῖον, τὰς ἑφεξῆς τέσσαρας προκοιλίου στίχου λόγῳ, * δακτυλικῶς ποδίζει.] Affero, Apporto, Adveho. Od. Ξ. (105.) Τῶν αἰεί σφιν ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ, [Pseudo-Did. ἄγει, κομίζει, Eust. 1753. Τὰ δὲ ἀγινεῖ, ἀχρεῖον μὲν εἰς * πεζογραφίαν, ἐκτείνει δὲ τὴν παραλήγουσαν. Et Il. Ω. (784.) Ἐννῆμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην, [ubi Pseudo-Did. ἦγον. Eust. 1376. Καὶ ὅτι ἐν τῷ ἀγινέμεν ὕλην, ὅ ἐστιν ἄγειν, φέρειν, μετακομίζειν, δηλοῦται ὡς καὶ τὸ ὕλην ἀξέμεν, τὸ ἀγαγεῖν μᾶλλον δηλοῖ, οὐ μὴν τὸ κλάσαι· πάντως γὰρ ἀγινεῖν, μόνον τὸ ἄγειν, οὐ μὴν καὶ τὸ κλᾶν. Hesych. Ἀγίνεον (Cod. Ἀγεινεός) ἦγον, τὸ ἐπὶ νεῶν ἄγειν, καὶ ἐν ναυσὶ κυρίως. "Ex Il. Ω. 784. In seqq. τὸ Ἀγινεῖν supplendum, aut forte retrahendum e superioribus. Cetera cf. Hortei Obs. Crit. 216." Albert. Od. Υ. 213. Τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς Ἔδμεναι, ubi Pseudo-Did. ἄγειν, κομίζειν.] Et Od. X. 198. ἠνίκ' ἀγινεῖς Αἶγας μνηστῆρσαι ἑὸμον κάτα, ubi Eust. (1924.) pro futuro ἄξεις poni tradit, vel pro ἀγάγῃς. [Il. Σ. l. c. Νύμφας—Ἠγίνεον. Eust. 1157. Εἰ μὲν γὰρ λαοῦ ἀγορὰ ἡ λαοφόρος νοηθείη, συμπληροῖ ὁ λόγος τὴν τοῦ γάμου ἔκφρασιν κατασταθεὶς εἰς τοὺς θεατὰς λαοὺς τῆς * νυμφαγωγίας, ἣν δηλοῖ * διαλελυμένως τὸ, νύμφας ἀγινεῖν. Apollon. Lex.: Ἀγείνεον· ἦγον, καὶ ἀγινεῖν, ἄγειν. "I. ἀγίνεον, ut est Il. Ω. (l. c.) pro ἀγινεῖν f. l. ἀγινεῖ, (et pro ἄγειν, ἄγει:) nam ἀγινεῖν nusquam in Homero." Villois. Apollon. Lex.: Ἠγίνεον· ἦγον. Ἠγίνεον κατὰ ἄστυ. "Il. Σ. 493. ubi legitur ἀνὰ pro κατά." Idem. "Verborum productorum exempla Homeri opera suppeditant hæc fere: Od. B. 323. ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν: Il. Ψ. 492. ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν. Nam Il. Σ. 493. ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, Od. K. 204. ἠρίθμεον, ἄρχον, scribendum statuo: certe hæc ita eloquenda esse, et mensura verbi ἀγινέω, cujus ι in epicis constanter producitur, et correptio ante θμ, quæ in heroico versu antiquo haud toleranda erit, evincunt. Veteres de eorum lectione ipsos ambigue judicasse, auctor est Eust. ad h. l. p. 1655." Spitzner. de Versu Gr. Heroico p. 62. Suidas: Ἀγίνεον· ἔφερον, ἀγινῶ γὰρ, ὁ ἐνεστώς. Etym. M. Ἀγινῶ· ἐκ τοῦ ἄγω, τὸ φέρω, γίνεται, πλεονασμῷ τοῦ ν· πέφυκε γὰρ πλεονάζειν τὸ ν ἐν τοῖς ῥήμασι· καὶ εἰ μὲν εὑρεθῇ φωνῆεν ἀλλεπάλληλον, φυλάττεται ἡ βαρεῖα τάσις· οἷον, θύω, θύνω, δύω, δύνω· ἐπὰν δὲ μὴ εὑρεθῇ ἀλλεπάλληλον φωνῆεν, ἀλλὰ σύμφωνον πρὸ τοῦ ν, περισπᾶται· οἷον, ἴκω, ἱκνῶ, οἴχω, οἰχνῶ· οὕτως ἄγω ἀγνῶ, καὶ ἀγινῶ, πλεονασμῷ τοῦ ι· ἢ ἐκ τοῦ ἄγω, ὃ σημαίνει τὸ ἐκπλήττομαι. Τὸ ι μακρόν. Περὶ δ' οὐρανὸς αὐτὸν ἀγινεῖ, φησὶν Ἄρατος, Phænom. 23. (" Quo in loco neutralem significationem habet, ut passim ap. Nostrum aliosque δινέω." Brunck. ad Apollon. R. 1, 613.) Adde 38. Ἕλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ Εἰν ἁλὶ νεσμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν, Naves dirigere, Schol. ἦγουν στρέφειν: 111. Καὶ βίον οὔπω νῆες ἀπόπροθεν ἠγίνεσκον, ubi vertitur, Victum ducebant: 356. τὸ δέ οἱ νότος ἐχθρὸν ἀγινεῖ Κῦτος: 792. Εἰ δ' αὖτως ὁρθὴ καὶ τέρατον ἦμαρ ἀγινοῖ. Est v. 788. Εἰ δέ κ' ἐπ' ἀμφοτέρων κεράων τρίτον ἦμαρ ἄγουσα. Etym. G. Ἀγινεῖν ἀπαρέμφατον, ὃ σημαίνει τὸ ἄγειν, ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἄγω, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι μαιροῦ γίνεται ἀγινεῖν. Ἀγίνεον· ἔφερον. Zonar. Ἀγινεῖ· ἀντὶ τοῦ φέρει. Ἐκ τοῦ ἄγω, τὸ φέρω, γίνεται, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν, ἄγω ἀγνῶ καὶ ἀγινῶ· τὸ δὲ ν πέφυκε πλεονάζειν. Hesych. Ἀγινεῖν· ἄγειν ἐν νηΐ· " Est quasi ἀγειν̃ειν, quod series posceret, (in Cod. est Ἄγεινεν pro Ἀγινεῖν.) Respexit forte illud Arati (l. c.) ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν." Albert. Imo aliud ἄγειν ἐν νηΐ, Vehere in navi; aliud νῆας ἀγινεῖν, Dirigere naves. " Cogita Manethonem Ionice loqui, unde σφαίρης pro σφαίρας 2, 29.: inde sæpius, saltem rectius, etiam Ἑρμείης, quam Ἑρμείας. Sic Τιτήν. Idem mox dicit v. 63. τάπερ αὐτὸς ἀτειρὴς αἰὲν ἀγινεῖ Οὐρανὸς ἐν στροφάλιγγι περὶ χθόνα δῖαν ἑλίσσων. Nam ἀγινεῖ est Ἰωνικώτερον, quam ἀγίνει." Dorv. ad Char. 261=103. Ἄγινω, nostra saltem sententia, est verbum nihili. Vide Nostrum infra. " Brunck. ad Apollon. R. p. 28. Wessel. Diss. Herod. 115. ad Herod. 104. 245. 246. Valck. Animadv. ad Ammon. 132. (' Gloss. Philox.: Aginare, Στρατεύεσθαι. Aginat. Στρατεύει. Ingeniosa est et docta Scaligeri ad Fest. emendatio; vera, quam libri sui oræ alleverat, στραγγεύεσθαι et στραγγεύει. Aginare est Gr. ἀγινεῖν, Circa eundem locum versari, et in se veluti revolvi. Agina est Foramen, in quo trutina se vertit. Vide Festum. Gloss. Lat. Ms. Aginat. Fugat.') Ernest. ad Hymn. p. 6.: in Apoll. p. 37. Ilgen. ibid. Ruhnk. Ep. Cr. 10. Lennep. ad Phal. 45. ad Il. Σ, 493. ad Callim. 1. p. 47. 59. Ἄγίνω, Dorv. (l. c.) ad Callim. 1. p. 59." Schæf. Mss.] " Ἀγίνεσκον, Ionice " pro ἠγίνεον, detracto augmento et inserto σκ, ut " τύπτεσκον pro ἔτυπτον: nisi malis esse ab ἀγίνεσκω." [" Hippodamus Pythag. de Rep. ap. Stob. 249. Ἔσεῖται δὲ τοῦτο, αἴκα τὰ πάθεα τᾶς ψυχᾶς παιδεύηται τῶν νέων, καὶ ἐς τὸ μέτριον ἀγινῆται, τοῖς ἀδέσι τε καὶ λυπαροῖς." Valck. Mss. Herod. 7, 33. Ὅς καὶ ἐς τοῦ Πρωτεσίλεω τὸ ἱρὸν ἐς Ἐλαιοῦντα ἀγινεόμενος γυναῖκας, ἀθέμιστα ἔρδεσκε. In Schweigh. Ed. vertitur Ductis mulieribus. H. Steph. Recens. Voce. Herod. ἀγινεόμενος h. l. passivum activa censet significatione, sed melius fortasse intellexeris in sensu medio: ἀγινεόμενος, Qui mulieres in templum adducendas curavit. Ἀγινέω ἀγώγιμα, Affero merces, Arrian. Ind. 8, 9. et 41, 7.: et 32, 7. Ἔνθεν τὰ κεννάμωμά τε καὶ ἄλλα τοιουτότροπα ἐς Ἀσσυρίους ἀγειτέεσθαι, l. ἀγινέεσθαι.]

Ἀπαγινέω, i. q. simplex ἀγινέω, ut ἀπαγινέειν φορτία apud Herod. (1, 1.) Apud Eund. autem ἀπαγινέειν ἀργύριον, vel φόρον, (3, 89. 94. bis,) Pendere tributum, habente præpositione ἀπὸ eandem vim, quam habet in ἀποφέρω, cum eidem nomini jungitur. [Vide et 3, 92. Sic ἀπαγωγὴ φόρου ap. Eund. occurrit, pro Tributi pensio. Vide Ἀπαγωγή. " Wessel.

ad Herod. 245. 246. ad Callim. 1, 59." Schæf. Mss.]

[* Ἐξαγινέω, Congrego. Herod. 6, 128. Καὶ ἐς γυμνάσιά τε ἐξαγινέων ὅσοι ἔσαν αὐτέων νεώτεροι. " Ad Callim. 1, 59." Schæf. Mss.]

" Ἐπαγινέω, Adduco, Admoveo. Herod. Ἐπαγινέειν σφίσι αἶγας, Admovere ipsis capras." [" Wessel. ad Herod. 104." Schæf. Mss. " Quint. Cal. 6, 235. (Τῷ δ' ἄρα θεσπεσίοιο βαθὺν ῥόον Ἀλφειοῖο Ὄμβριμος Ἡρακλῆς ἐπαγίνεεν.)" Wakef. Mss.]

Καταγινέω, Deorsum fero, vel, Deorsum veho, Deveho, E loco superiore fero. Odyss. K. (103. ἧπερ ἅμαξαι Ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην, [ubi Pseudo-Did. κατέφερον. Suid. Καταγινέων· καταλύων. Ἡρόδοτος. Glossæ Herod.: Καταγινέων· καταλύων. " Ambo verius κατάγων explicuissent. Cf. Hesychii Κατάγειν." Wessel. " Ad Herod. 476." Schæf. Mss.]

[* " Συγκαταγινέω, Defero cum. Quint. Cal. 14, 11. (Σὺν δ' ἄρα Τρωϊάδας καταγίνεον ἄλλοθεν ἄλλας.)" Wakef. Mss.]

[* Περιαγινέω, Circumagito. " Arat. 23." Wakef. Mss. Vide notata in Ἀγινέω.]

[* Συναγινέω, Colligo. Arriau. Hist. Ind. 8, 10. Τὸν γὰρ Ἡρακλέα, ὡς καλὸν οἱ ἐφάνη τὸ φόρημα, ἐκ πάσης τῆς θαλάσσης ἐς τὴν Ἰνδῶν γῆν συναγινέειν τὸν μαργαρίτην δὴ τοῦτον, τῇ θυγατρὶ τῇ ἑωϋτοῦ εἶναι κόσμον.]

¶ Ἄγνω pro ἄγω, Cretensium esse tradit Hesych.: quod tamen Etym. non scribit, cum ejus facit mentionem, dicens ex ἄγω fieri ἀγνῶ, deinde ἀγνῶ interjecto ι. [Hesych. Ἀγνεῖ· λαμβάνει. " I. e. ἄγει." Guyet. " Ἀγινεῖ forte." Arcer. " Ἄγνει, i. q. ἄγρει." Is. Voss. " L. ἀγρεῖ." Toll. in Auct. Emendd. " Pro ἀγινεῖ, uti scribitur apud Od. Ξ. 105. quo Hesych. respexisse puto. Certe ἀγινεῖ ibi signif. illam habet, quam τῷ ἀγνεῖ hic tribuit Hesych." Kust. Hesych. Ἀγνείετε, (Cod. Ἀγνείοτε·) ναῦς στρογγύλας. " Forte ἀγνείωτα, Naves rotundas, vel καμαρωτὰς, Concameratas, vel, In curvaturam fractas tectasve, quas Strabo vocatas ait καμαρωτὰς, Tacitus Cameras. M. Brutus Epist. 62. (61.) Ἀκύλαν τὸν ἐμὸν φίλον ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς κατασκευάσοντά μοι ναῦς στρογγύλας ν' etc." Perger. " Supra legitur: Ἀγινεῖν· ἄγειν ἐν νηΐ. Unde suspicor, h. l. ita scr. et supplendum esse, Ἀγνεῖτε, pro Ἀγινεῖτε ab ἀγινεῖν, ναυσὶ στρογγύλαις ἄγετε." Kust.]

¶ Ἄξω, pro ἄγω, formatum e futuro, ut οἴσω pro φέρω. Od. Ξ. (414.) Ἄξεθ' ὕων τὸν ἄριστον. Et Il. Ω. (778.) Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστνδε. Et Il. Π. [imo Il. Ψ. 50. Od. Ψ. 221.] ἀξέμεναι. Et ἄξασθε, Il. Θ. (505.) Ἐκ πάλιος δ' ἄξασθε βύας.

Ἀνάξω itidem pro ἀνάγω: unde Ἀναξιδώρα dicitur Ceres, ἡ ἀνάγουσα τὰ δῶρα ἐκ γῆς, Quæ munera e terra subvehit et submittit, i. e. Fruges: ἡ ἀνάγουσα καὶ ἀνιεῖσα τοὺς καρποὺς ἐκ γῆς Δημήτηρ, inquit Hesychius, δῶρα videlicet exponens τοὺς καρπούς. Ego autem δῶρα puto dici eo modo quo Lat. poetæ has ipsas fruges Cerealia dona vel munera appellant. [Cf. Hesych. Ἀνησιδώρα· ἡ γῆ, διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι. Vide Nostrum in Ἀνησίδωνις, et Ἀνησιδώρα, et Pausan. ap. nos supra 243. n. 1. Ἀναξιδώρα autem in Lex. Hederic. exponitur:—" Munera e terra submittens, cognomen Cereris ab ἀνάγω, Submitto, et δῶρον, Munus, vel, Principatum tenens in liberalitate munerum elargiendorum ab ἀνάσσω. Vide Ἀναξιφόρμιγξ."]

ΑΓΥΙΑ, ᾶς, ἡ, ab ἄγω Eustathio et Etym., Vicus, Via, ea significatione qua dicuntur Viæ urbis pro Vicis. Il. E. (642.) Ἴλιον ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς. Xenoph. K. II. 2. Ἐπεὶ δὲ κατενόησε τὴν ἀγυιὰν τὴν πρὸς τὸ βασίλειον φέρουσαν στενωτέραν οὖσαν ἢ ἐπὶ μετώπου πάντας ἰέναι. Sunt qui ἀγυιὰν et στενωπὸν idem significare velint; sed distingui solent: ut hic a Theodorito Eccl. Hist. 3. Περιῄει τὰς ἀγυιὰς καὶ τοὺς στενωπούς. Macrob. Saturn. 1, 9.: Græci vias, quæ intra pomœria sunt, ἀγυιὰς appellant. Hesych. ἀγυιὰν ait appellari ab ἄγειν et γυῖα, quod per eam ducamus γυῖα, i. e. Membra, i. e. Incedamus. Suidas autem ἀγυιαὶ exponens αἱ ἐπιμήκεις ὁδοὶ, i. e. Longæ viæ, subjungit, quod non habeant γυῖα, i. e. Membra, neque κάμψεις, i. e. Flexus, Anfractus. Vel ab ἀΐσσω derivatur, ut Stephanus ex Heracleone refert. Ego illam, quam ex Eust. et Etym. attuli etymologiam, secutus sum, ut minus longe petitam et verisimiliorem.

Ἀγυιὰ, Vicinia, γειτονία, inquit Hesych. addens ἀγυιὰς a quibusdam exponi etiam στενωπούς. Sed distinguuntur, ut modo dictum est. Idem ἀγυιὰν explicat ἄμφοδον, quod et ipsum diversum est, ut suo loco ostendetur.

[" Ἀγυιὰ, Via urbis, Platea. Hesych.: Στενωπός· ἡ ἀγυιὰ, καὶ πλατεῖα, καὶ ἄμφοδος. Ἀγυιά· ἄμφοδοι, ῥύμη, ὁδός. Suid.: Ἀγυιάν· τὸν στενωπόν. Ξενοφῶν. Καὶ ὅλως πολλὰ τὰ γλωσσηματικὰ παρ' αὐτῷ. Sed est vocabulum Homericum, et Suidas, ut in priore loco Hesych., respexit fortassis simul ad adjectivum στενωτέραν, quod in Xenophonte additum est. Pollux 9, 35. Ἐντείχιος τόπος εἴσω τείχους, καὶ ἐντὸς τείχους· τὰ δὲ ἔνδον, ἀγυιαὶ μὲν κατὰ Ξενοφῶντα καὶ καθ' Ὅμηρον. Idem docet Macrob. Saturn. 1, 9. Cf. Interpp. ad Horat. Od. 4, 6, 28. et Zeun. ad K. II. 2, 4, 2. Τὴν ἀγυιὰν τὴν πρὸς τὸ βασίλειον φέρουσαν, στενωτέραν οὖσαν, ἢ ὡς ἐπὶ μετώπου πάντας ἰέναι: §. 3. ἐπὶ στόμα τῆς ἀγυιᾶς." Lex. Xenoph.]

[Ἀγυιά. Hesych. Ἀγυιά· ἄμφοδος, ῥύμη, ὁδὸς, γειτονεία. (Cod. γειτνεῖα, Phavor. γειτονία, et sic Noster supra.) Ἀγυιάς· ἄμφοδα, ῥύμας. (" Rimas," Maussac. Codex habet, Ἀγυϊάς· ῥύμας, θήρας.) Ἀγυιαί· ἄμφοδοι, ῥύμαι, ὁδοὶ, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ἄγειν ἡμᾶς τὰ γυῖα, τουτέστιν πορεύεσθαι. Χρῆται γὰρ καὶ τῷ ἄγειν, ἀντὶ τοῦ φοιτᾷν, Ὅμηρος δὲ καὶ ἔρχεσθαι, (" καὶ ἔρχεσθαι scr. videtur post πορεύεσθαι, vel post φοιτᾷν, ut omittatur δέ. Vide Ἄγουσαν. Kuster.: " Hæc turbata sic in ordinem restituo, ἀντὶ τοῦ φοιτᾷν καὶ ἔρχεσθαι Ὅμηρος. Phavor. omittit illa, δὲ καὶ ἔρχεσθαι.'" Albert. " Ita h. l. legerem: Χρῆται γὰρ καὶ τῷ ἄγειν ἀντὶ τοῦ φοιτᾷν Ὅμηρος, καὶ τοῦ ἔρχεσθαι." Berkel. ad Steph. Byz. v. Ἀγυιά.) ὡς ὅταν λέγῃ· Λαοδίκην ἐσάγουσα. Οἱ δὲ στενωπούς. Codex exhibet στενῶ περ pro στενωπούς. " Il. Z. 252., Ἀν ἐς ἄγουσα ἴ" Steph. " Schol. l. c. πρὸς Λαοδίκην πορευομένη. Quod descripsit Noster in Λαοδίκην." Albert. Vide Εἰσάγω. " Arat. Phænom. 2. μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. Schol. Il. B. 12. Εὐρυάγυιαν· πλατυάμφοδον, μεγάλην. Ἀγυιαὶ γὰρ, τὰ ἄμφοδα, et Il. E. 642. Ἀγυιάς· ὁδοὺς, pro quo infra Γύας· ὁδοί. Alia vide in Ulpian. Enarr. ad Demosth. 162. b." Idem. Suid. et Zonar.: Ἀγυιαί· ἄμφοδα, ῥύμαι, ἢ ἐπιμήκεις ὁδοὶ, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πως γυῖα, καὶ μέλη, καὶ κάμψεις. Τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἑκατέρωθεν διεξόδους, καὶ ταύτῃ διαφέρουσιν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγυιαί· ἄμφοδα, ῥύμαι, καὶ Ὅμηρος εὐρυάγυιαν λέγει τὴν πλατυάμφοδον, οἷον· Νῦν γάρ κεν ἕλοις (l. ἕλοι) πάλιν εὐρυάγυιαν, (Il. B. 12.) Ἢ ἐπιμήκεις ὁδοὶ, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πως γυῖα, καὶ μέλη, καὶ κάμψεις· τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἑκατέρωθεν διεξόδους, καὶ ταύτῃ διαφέρει, (vel leg. ἔχει—διαφέρουσιν, vel ἔχουσιν—διαφέρουσιν.) Ἢ παρὰ τὸ ἄγω, τὸ πορεύομαι, οἷον· Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, (Il. Z. 252.) Οὕτως Ὡρίων. Apollon. Lex. Ἀγυιαί· αἱ ὁδοὶ, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ἄγειν, ὅ ἐστι πο . . . . εσθαι, καθ' ὅ φησι· Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην· ἀντὶ τοῦ, πρὸς Λαοδίκην πορευομένη. " Aliquot literæ desunt. Lege πορεύεσθαι cum Hes. qui eandem etymologiam, eundemque versus Homerici sensum affert." Villois. Etym. M. Ἀγυιά· ἡ ὁδὸς, παρὰ τὸ ἄγω, τὸ πορεύομαι. Τὰ διὰ τοῦ νια θηλυκὰ ὀνόματα ὑπὲρ β' συλλαβὰς (ὑπὸ β' συλλαβῶν, Cod. Dorv. teste Gaisford,) προπαροξυνόμενα, τῷ ι θέλει παραλήγεσθαι· οἷον, ἄρπνια, αἴθνια, ἄγνια, (dele ἄγνια,) Ὠρείθνια, Εἰλείθνια. Σεσημείωται τὸ μητρνιὰ, καὶ ὀργνιὰ, καὶ ἀγυιὰ ἡ ὁδὸς, παραληγόμενα τῷ ι καὶ ὀξυνόμενα· ἀναλογώτερον δέ ἐστι τὸ ἄγνια. Μέσην ἐς ἄγνιαν ἰοῦσαι, ex Il. Υ. 254. ubi Pseudo-Did. εἰς μέσον τὸ ἄμφοδον προελθοῦσαι. Etym. G.: Ἀγυιά· ἡ ῥύμη, παρὰ τὸ ἴάσσειν (l. ἀΐσσειν, v. Steph. Byz. infra,) καὶ ἄγεσθαι δι' αὐτῆς. Ἀγυιά· ἀγορὰ, ἀμφόδια, ἐμβολὴ, ῥύμη, ὁδός. Τὰ διὰ τοῦ νια θηλυκὰ ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παροξυνόμενα (sic, sed cf. Etym.) τῷ ι θέλει παραλήγεσθαι,

οἷον, ἅρπυια, Εἰλήθυια. Etym. M. 305.: Ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ἐπὶ τῶν εἰς α βραχυκαταληκτούντων εἰώθασιν οἱ Ἴωνες βαρύνειν τὰς λέξεις, ὡς καὶ ἡμεῖς, οἷον, ἄγνια, ὄργνια, Πλάτεια, Θέσπεια· ὅταν δὲ γένηται ἡ τελευταία συλλαβὴ μακρὰ, Ἰωνικῷ ἔθει καταβιβάζεται ὁ τόνος, οἷον, ἀγνιὰ, ὀργνιὰ, Θεσπειά. Hinc forte in priore Etym. M. glossa, ἅρπυια, αἴθυια, ἄγνια, nihil est mutandum. Zonar. Ἀγνιά· ῥύμη, ἀμφοδος, παρὰ τὸ ἄγω, τὸ πορεύομαι, τινὲς δὲ περισπῶσι τὸ ἀγνιᾶ ἐπ' εὐθείας. Albert. ad Hes. ex J. Zonaræ Lex. Ms. affert, Ἀγνιὰν τὸν στενωπὸν εἶπε Ξενοφῶν, quæ verba in Tittmanni Zonara frustra quæsiveris. Vide Lex. Xenoph. supra. Nicand. Alex. 189. Ἴχνεσι δὲ σφαλεροί τε καὶ ἐμπλάζοντες ἀγνιαῖς Χερσὶν ἐφερπύζουσι. Eutecnius: Πόδες τε οὐκ ἔτι δύνανται αὐτοῖς τὸν χρώμενον φέρειν, καὶ αἱ χεῖρες, ὡς αἱ τῶν ἐν τῷ σκότῳ βαδιζόντων ἀνὰ τοὺς στενωποὺς πλανώμεναί εἰσι, καὶ ἐπαφωμένων τὸν ἀέρα. Eustath. 166. Ὅτι τὴν Τροιὰν παραφράζων, πόλιν εὐρυάγυιαν Τρῴων καλεῖ· ἔστι δὲ εὐρυάγυια, ἡ πλατύῤῥημος· ἀγνιὰ γὰρ ἡ κοινῶς λεγομένη ῥύμη, ἀφ' ἧς καὶ ἀγνιεὺς, κίων ἱερὸς Ἀπόλλωνος πρὸ θυρῶν ἑστὼς, λήγων εἰς ἀξύ· γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἄγειν, ὅθεν καὶ ὁ ἀγὼν, καὶ ἡ ἀγορά· ἐναντία δὲ ἡ εὐρυάγυια ταῖς στενωποῖς· ἔφη δέ τις καὶ ἀγυιάτιδας θεραπαίνας, τοὺς πρὸ τῶν θυρῶν βωμοὺς, οἱ πρὸς χάριν Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος ἵδρυντο, τιμωμένου πρὸ πυλῶν, ὡς ἀλεξικάκου· ὅτι δὲ καὶ προπαροξύνεται ἡ ἀγυιὰ, δηλωθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς: 652. Τὸν δὲ Ἀρίσταρχόν φασι καὶ ἄλλα πολλὰ παρὰ τὴν ἀναλογίαν καινοτέροις τόνοις ὑποβαλεῖν· ὃς καὶ μέσην ἐς ἄγυιαν προπαροξιτόνως ἀναγινώσκων ἐν τοῖς ἐνικοῖς, τὸ εὐκτιμένας κατ' ἀγυιὰς ὀξυτόνως προέφερεν· ὑποῖόν τι πάσχει καὶ ἄλλους, ὡς προεγράφη, καὶ τὸ θέσπια καὶ θεσπιαὶ, καὶ πλάτπια καὶ πλαταιαί. (Lege, Θέσπεια καὶ Θεσπειὰ, καὶ Πλάτεια καὶ Πλατειά. Cf. Etym. M. supra citatum. Adde Etym. G. v. Εἰς: Ἐπειδὴ κανών ἐστι ὁ λέγων περὶ τῶν εἰς α βραχυκαταλήκτων, εἰώθασιν οἱ Ἴωνες βαρύνειν, l. βαρύνειν, τὰς λέξεις, ὡς καὶ ἡμεῖς, οἷον, ἀγνῖα, ὀργνῖα, Πλατνῖα, Θεσπεία, l. ἄγυια, ὄργυια, Πλάτεια, Θέσπεια· ὅταν δὲ γένηται ἡ τελευταία συλλαβὴ μακρὰ, Ἰωνικῷ ἔθει καταβιβάζεται ὁ τόνος, οἷον, ἀγνιὰ, ὀργνιὰ, Θεσπειά.) 1206. Τὴν δὲ ἀγυιὰν πολλοὶ τῶν παλαιῶν, ὡς καὶ προείρηται, προπαροξύνουσιν, καὶ οὐκ ἀναμφιλέκτως ὀξύνεται ἀεί: 1631. Ὄργυιαν δὲ προπαροξυτόνως ἡ παλαιὰ λέγει Ἀρθὶς, ὥσπερ καὶ ἄγυιαν, οἱ δὲ ὕστερον τὸν τόνον κατάγουσι. "Diphthongus υια, si in finem nominum incidit, cum tum quoque a breve sit, et verba, quæ hunc exitum affingunt, vel circumflexum in secunda, vel acutum tonum in tertia ab extrema syllaba agnoscant, mutari nequit. Leguntur ideo Il. Π. 150. Ἅρπυια, Od. Δ. 246. εὐρυάγυιαν, Il. Φ. 421. κυνάμυια, Δ. 131. μυῖαν, Hesiod. Th. 922. Εἰλείθυιαν. Quorum ad normam participia ejus formæ, qua Od. M. 85. λελακυῖα est, dicuntur. At ἄγυια et ὄργυια, quorum in sermone Atticorum ultima acuebatur, ex Ionum dialecto, v. Etym. M. et Eust. (ll. cc.) Atticorum quoque veterum in lingua proparoxytona fuerunt. Idem fatetur Draco 19. (Ἀθηνᾶ μακροκαταληκτεῖ· πᾶν γὰρ εἰς α λῆγον θηλυκὸν ὀξυνόμενον, ἢ περισπώμενον μακρῷ χρῆται τῷ α, οἷον, φοβερὰ, Ἀθηνᾶ, καὶ τὸ ἀγνιά· ἐὰν δὲ μεταβάλλῃ τὸν τόνον, μεταβάλλει καὶ τὸν χρόνον.) Quæ si perpetua Iados consuetudo viguerit, ne Il. E. 642. Z. 391. ἀγυιὰς ab accentu depravatum sit, vereor. Contrarium hisce, utpote oxytonum, Il. E. 389. μητρυιὴ, Homero proprium fuisse intelligimus." Spitzner. de Versu Gr. Heroico 31. "Quint. Smyrn. 2, 200. ἀμφὶ δ' ἀγυιὰ Στείνετ' ἐπεσσυμένων. Ex Iados præcepto scribendum esse ἄγυια patebit, si conferre placuerit, quæ p. 31. (l. c.) super h. v. disputavimus." Idem in Quint. Smyrn. p. 217. "Nonn. Dionys. 39, 9. Πόντον ἀμοιβαίῃσιν ἐπιῤῥήσσοντες ἀγυιαῖς. L. ἐρετμοῖς, cl. v. 307." Idem de Versu Gr. Her. 58. Steph. Byz.: Ἀγυιά· τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πορευτὴν ὁδόν. Ἡρακλέων δὲ ὁ Γλαύκωνος, ("in v. Ἀρέθουσα legitur ὁ Γλαύκου, sed nihil refert quomodo scribatur, v. Eust. ad Il. B. p. 369." Berkel.) παρὰ τὸ ἀΐσσω φησίν. Ἔστι δὲ, ὡς παρὰ τὸ ἅρπη ἅρπυια, ὀρέγω ὀρέγυια. "Salmas. legit ἅρπω, et hoc sequentibus convenit." Holst. "Hæc partim sunt mutila, partim corrupta, quæque proculdubio hoc modo sunt restituenda: Ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἄγω ἄγυια, ὡς ἅρπω ἅρπυια, ὀρέγω ὀρέγυια. Quia Heracleonis derivationem παρὰ τὸ ἀΐσσω non approbat, necessario aliam debebat iudicare, estque hæc παρὰ τὸ ἄγω ἄγυια, aliis Grammaticis familiarissima. Etym. M. Ἅρπυιαι·——αἱ ἁρπακτικαὶ θεαὶ, παρὰ τὸ ἅρπω τὸ ἁρπάζω, ἅρπυια, ὡς αἴθω αἴθυια, καὶ ἄγω ἄγυια." Berkel. In Sylburgii Etym. est, καὶ ἄγω ἀγυιά. Schol. Pind. Olymp. 9, 53. Κοίλαν πρὸς ἀγυιάν· ὥσπερ παρὰ τὸ αἴθω αἴθυια, οὕτω καὶ παρὰ (τὸ) μύω μυῖα, καὶ παρὰ τὸ ἄγω ἀγυιά. Cf. E. Schmidii Comm. ad Pind. Pyth. p. 89. Vide Orph. Argon. 1135. "Ἀγυιὰ, deest in Thesauro Bielii, Platea, Omnis via publica urbis. 3 Macc. 1, 17. Αἵ τε κατὰ τὰς ἀγυιὰς —ἠθροίζοντο, Aliæ per plateas congregabantur: 4, 3. Ἤ τινες ἀγυιαὶ κοπετοῦ καὶ γόων ἐπ' αὐτοῖς οὐκ ἐμπεπλῶντο; Lexicographi veteres in constituenda notione vocabuli consentientes, in etymologia ejusdem tradenda valde dissentiunt." Schleusner. Lex. in V. T. Spicil. post Biel. " Wakef. Ion. 188. Cattier. 21. Brunck. Soph. 3, 410. Pausan. 414. Heyn. Hom. 5, 117. 8, 64. Toup. Emendd. 1, 191. Zeun. ad Xenoph. K. II. 216. Dawes. Misc. 291. ad Od. B. 388." Schæf. Mss.]

[Ἀγυιᾶ, μακρῶς, Ἀττικῶς· ἀγνιὰ, Ἑλληνικῶς, Mœris. "Ἀγυιέα μ. Ἀ. ἀγυιέα (βραχέως) Ἑλ. Ita e conjectura: ad quam firmandam vide, quæ attulimus in Annott. ad v. Ἱππέα. In Ms. Ἀγυιᾶ, μακρῶς, Ἀττικῶς. ἀγνιὰ, Ἑλληνικῶς." Hudson. "Locus difficilis emendatu est, in quo Codd. Mss. parum aut nihil juvant. Hudsoni conjectura probanda non est. E Coisl. et Reg. nihil varietatis enotatum. In Ms. Leid. et Coll. Gron. legitur: Ἀγυιᾶ, μακρῶς τὴν ἐπὶ τέλει, Ἀττικῶς· Ἀγνιὰ, Ἑλληνικῶς. Suspicor Mœrin scripsisse: Ἀγυιᾶς, μ. Ἀ. Ἀγυιαὶ, Ἑλλ. Harpocr. Ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδοὺς, βελτίον δὲ περισπᾶν· ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας, et paucis interjectis, Ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιέας, καὶ κατὰ τὴν Ἀττικῶν διάλεκτον ἀγυιᾶς. Cf. Suid. et Steph. Byz. v. Ἀγυιὰ, et literatorum principem, T. H. ad Lucian. Prometh. 1, 202. cui tamen altera scribendi ratio ἀγυιὰς magis probatur. Etymologi observatio p. 14. l. 21. an huc faciat, et Mœridi lucem accendat, videant alii. An vero scribendum? Ἀγυιᾶ μ. Ἀ. Ἀγυιέα Ἐ. ut Εὐβοιᾶ, Πειραιᾶ, Στειριᾶ, pro Εὐβοιέα, Πειραιέα, Στειριέα. Accusat. singul. Ἀγυιᾶ legitur in Aristoph. Thesm. 496." Pierson. Cf. Zonar. Τινὲς δὲ περισπῶσι τὸ ἀγυιᾶ ἐπ' εὐθείας.]

[Ἀγυιὰς κνισσᾶν. J. Poll. 1, 28. de donis sacris: Ἡ δὲ Πυθία καὶ κνισσᾶν ἀγυιὰς ἀνῄρει. " Demosth. κ. Μειδίου (530.) Ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι τοὺς χοροὺς ὑμεῖς ἅπαντας τούτους, καὶ ὕμνους τῷ θεῷ ποιεῖσθε, οὐ μόνον κατὰ τοὺς νόμους τοὺς περὶ τῶν Διονυσίων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς μαντείας, ἐν αἷς ἁπάσαις ἀνῃρημένον εὑρήσετε τῇ πόλει, ὁμοίως ἐκ Δελφῶν καὶ ἐκ Δωδώνης, χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια, καὶ κνισσᾶν ἀγυιὰς, καὶ στεφανηφορεῖν. (Κνισσᾶν: τιμᾶν, Cod. Reg. e. quod displicet nostro Wolfio, ut decebat. Ille tamen conjicit, aliquando legi potuisse pro τιμᾶν, θυμιᾶν, ut esset Scholion. Hoc quidem eleganter.' Tayl. Sic ad Lucian. 1, 202. Schol. Κνισσᾶν· θυμιᾶν.) Ἀνάγνωθι δέ μοι λαβὼν αὐτὰς τὰς μαντείας. Μαντεῖαι. Αὐδῶ Ἐρεχθείδεσσιν ὅσοι Πανδίονος ἄστυ Ναίετε, καὶ πατρίοισι νόμοις ἰθύνεθ' ἑορτὰς, Μεμνῆσθαι Βάκχοιο, καὶ εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἱστάναι ὡραίων Βρομίῳ χάριν ἅμμιγα πάντας, Καὶ κνισσᾶν βωμοῖσι κάρη στεφάνοις πυκάσαντας. Περὶ ὑγιείας θύειν καὶ εὔχεσθαι Διὶ Ὑπάτῳ, Ἡρακλεῖ, Ἀπόλλωνι Προστατηρίῳ· περὶ τύχας ἀγαθᾶς, Ἀπόλλωνι Ἀγυιεῖ, Λατοῖ, Ἀρτέμιδι, καὶ κατ' ἀγυιὰς κρατῆρας ἱστάμεν καὶ χορούς, καὶ στεφανηφορεῖν, κατὰ τὰ πάτρια, θεοῖς Ὀλυμπίοις πάντεσσι καὶ πάσαις ἰδίαις ἑκάσταις καὶ ἀριστερὰς ἀνίσχοντες, καὶ περισωρεῖν. (Adde, π. Μακαρ. 1072. Ἀνάγνωθι δή μοι τὰ ἐκ τῆς μαντείας, τῆς ἐκ Δελφῶν κομισθείσης παρὰ τοῦ θεοῦ, ἵν' αἴσθησθε, ὅτι ταῦτα λέγει περὶ τῶν προσηκόντων τοῖς νόμοις τοῖς τοῦ Σόλωνος. Μαντεία. ——Θύοντας καλλιερεῖν Διὶ Ὑπάτῳ,—— Ἀπόλλωνι Ἀγυιεῖ, Λητοῖ, Ἀρτέμιδι, καὶ τὰς ἀγυιὰς κνισσᾶν, καὶ κρατῆρας ἱστάμεν καὶ χορούς· καὶ στεφα-

νηφορεῖν κατὰ πάτρια θεοῖς Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίαις, πάντεσσι καὶ πάσαις, δεξιὰς καὶ ἀριστερὰς ἀνίσχοντας * μασιδωρεῖν, κατὰ πατρῷα Ἥρῳ ἀρχηγέτῃ, οὗ ἐπώνυμοι ἐστὲ, θύειν καὶ * δωροτελεῖν, κατὰ πάτρια.) Inde et Aristoph. Eq. extr. (1319.) Ὦ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε φανεὶς νήσοις, καὶ φέγγος Ἀθήναις, Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνισσῶμεν ἀγυιάς;" Jungerm. Scholia: Ἐφ' ὅτῳ κνισσῶμεν ἀγυιάς· ἔθνον γὰρ πρὸ τῶν εὐαγγελίων πρό τῶν πυλῶν ἕκαστος. Ἀγυιὰς δὲ, τοὺς * ἀγυιοὺς θεούς, (pro voce nihili ἀγυιοὺς leg. * ἀγυιαίους,) ἀντὶ τοῦ, θυσίας ἐπιτελοῦμεν τοῖς θεοῖς. Ἄλλως. Ἔθος ἦν τοῖς ἐν ἀγυιαῖς ἱσταμένοις θεοῖς ἐπὶ ταῖς ἐρχομέναις ἀγγελίαις θύειν· ὡς ἂν, εἰ ἀγαθαὶ εἶεν, ἐπινέσαιεν ταύταις· εἰ δὲ τοὐναντίον, ἀποτρέψαιεν. Aristoph. Av. 1230. πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρὸς, Φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς, Μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις, Κνισσᾷν τ' ἀγυιάς. "Κνισσᾷν ἀγυιὰς est In vicis, vel Ante fores ædium Diis sacrificare. Alii tamen scribendum censent ἀγυιᾶς, cum circumflexo in ultima, tanquam a nominativo ἀγυιεὺς, inter quos est Harpocr. v. Ἀγυιᾶς." Kust. Scholiastam quidem ἀγυιᾶς legisse in Eq. l. c., satis patet ex ipsius verbis, ἀγυιὰς (l. ἀγυιᾶς) δὲ, τοὺς ἀγυιαίους θεούς. Themist. 13. p. 178. * Μετέδυνε οὖν ἤδη, ὦ πολυτίμητον θρέμμα Ῥωμύλου, τὴν λευκὴν ἐσθῆτα ἐπὶ λευκῇ βασιλείᾳ, καὶ λευκαῖς ἡμέραις, (v. Pierson. ad Herodian. 477.) καὶ χορεύειν, καὶ κλισιάζειν, καὶ κνισσᾷν ἀγυιὰς προτρεπομέναις, καὶ εὐφημούσαις τὰ ἐμὰ παιδικά. Vide Dorv. ad Char. 247=350. "Scribendumne sit ἀγυιὰς, an ἀγυιᾶς, ipsi veteres in diversum abierunt: utriusque sententiæ meminit ad Demosth. Midian. 611. c. Ulpian. 653. a. Pro posteriore stant Harpocr. et Schol. Aristoph. Eq. 1317. ubi v. Kust. (l. c.) Priorem ego amplector, ad quam constabiliendam pluribus opus foret, quam quæ capiat lex notarum præscripta: Lucian. in eadem fuisse opinione, e multis ejus locis plane colligi potest." T. H. ad Lucian. 1, 202. "Pluribus contendit Harpocr. legendum esse ap. Dem. non ἀγυιὰς cum gravi, sed circumflexe ἀγυιᾶς, a recto ἀγυιεὺς, κνισσᾷν non Vicos et compita, sed Statuas compitalitias ante fores positas. Hominem vide. Cujus tamen crisin refellere videtur Oraculum a Dem. allegatum in Or. c. Macart., iisdem fere verbis conceptum, quibus illud, in quo expoliendo jam exercemur. Et clarissime refellit epitheton εὐρυχόρους in hoc Oraculo. Quales enim, Dii boni! sunt Statuæ, in quibus Lati chori duci possunt?" Tayl. ad Dem. Midian. 590.]

Εὐρυάγυιος, ὁ, ἡ, Latas vias habens, ut—πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων, Il. B. (12.) i. e. * πλατύῤῥυμον, inquit Eust. (l. c.) * ἀγυιὰ γὰρ ἡ κοινῶς λεγομένη ῥύμη. At Hesych. habet, Εὐρυάγυια· μεγάλη καὶ πλατεῖα ῥύμη, quasi videlicet εὐρυάγυια idem valeat quod εὐρεῖα ἀγυιά: nisi forte mendosa hic sunt Hesychii exemplaria. [Additur in Hesychio, πλατὺ ἄμφοδον. "Etym. εὐρυάγυιαν interpretatur * πλατυάμφοδον, una voce, (Εὐρυάγυιαν· πλατυάμφοδον, μεγάλην, ἀγυιαὶ γὰρ τὰ ἄμφοδα:) et quidem rectius, quam Hesych. duabus vv. πλατὺ ἄμφοδον. Nam εὐρυάγυια non est Vicus latus, sed Vicum latum habens; neque πλατεῖα ῥύμη, sed potius πλατεῖαν ῥύμην ἔχουσα: ut vel e Lexx. vulg. discere licet." Kust. "Hausit sua Etym. e Schol. ad Hom. Il. B. 12. ubi pariter una voce πλατυάμφοδον, qua carent Lexx. Cum vero ita explicent v. εὐρυάγυιαν in accusativo, hic in nominat. πλατυάμφοδος rescribendum est, ut conveniat cum εὐρύαγυια. Neque enim dubitavi sua sede reponere, post ῥύμη. Infra: Εὐρυόδεια (l. Εὐρυοδεία·) μεγαλάμφοδος. Suid. Εὐρυάγυια· πλατυάμφοδος. Cf. not. in v. Βάρις (Βᾶρις)—περιάμφοδον. Suspicabar tamen olim, in expositione sua respexisse Hesych. ad simplicia, εὐρὺς et ἀγυιὰ, unde v. εὐρυάγυια composita est, atque ita stare posse illud πλατὺ ἄμφοδον, plane respondens τῷ πλατεῖα ῥύμη. Supra: Ἀγυιάς· ἄμφοδα, ῥύμας. Ἀγυιά· ἄμφοδοι, ῥύμαι. Dicitur enim ἡ ἄμφοδος, et τὸ ἄμφοδον. Infra: Εὐρὺ πλατὺ, μέγα. Cf. expositionem, ab hoc articulo pariter divulsam, in v. * Εὐρυάνασσα (· ἡ ἦβη, καὶ ἡ πλατεῖα, καὶ ἡ μεγάλη ἐν τῷ πλανᾶσθαι ὁδός. Spanh. ad Callim. 722. legit Ἥρῃ, Juno; Junoni enim, quæ erat regina cœli, non Hebæ, convenit hoc epitheton εὐρυάνασσα. Quam sententiam probat Kust. Sæpius autem β et ρ confuderunt. Vide not. in v. Ἐπιβρίξαι. Infra: * Εὐρωπία· ἡ Ἥρα.) Similis autem est glossa Suidæ: Εὐρυπύλης· πλατείας πύλης, pro quo Eust. et Noster, πλατεῖαν πύλην ἔχων." Albert. Etym. G. Εὐρυάγυιαν· πλατεῖαν, μεγάλην, εὐρὺς δὲ παρασύνθετον, παρὰ τὸ εὖρος, τοῦτο παρὰ τὸ εἴκειν, ὅ ἐστιν εὐκόλως φέρεσθαι. J. Poll. 9, 19. Καὶ τὴν μὲν ἐν ὁμαλεῖ (πόλιν ἐπαινῶν εἴποις ἂν—) καθ' Ὅμηρον, εὐρυάγυιαν. ("Laudi enim ducitur, si urbs latas habeat ac liberas vias: consule Eust. ad Hom., quem secuti alii poetæ sæpissime isthoc epitheto pulcras ac concinne structas urbes condecorant." T. H.) 55. Εἴσω δὲ παρελθόντων, τὸ μὲν σύμπαν, ἐντείχιος τόπος, εἴσω τείχους, καὶ ἐντὸς τείχους· τὰ δὲ ἔνδον, ἀγυιαὶ μὲν, κατὰ Ξενοφῶντα, καὶ καθ' Ὅμηρον· ἀφ' ὧν ἡ εὐρυάγυια Ὁμήρῳ πεποίηται, καὶ Ἀπόλλων Ἀγυιεύς. "Hom. H. in Cer. 16. coll. 428." Schæf. Mss.]

Ἀγυιεύς, έως, ὁ, Ara stans pro foribus, formam columnæ habens, Hesych. Itidem Schol. Aristoph. Vesp. (875.) Ὦ δέσποτ' ἄναξ, γεῖτον Ἀγυιεῦ Τοῦ μοῦ προθύρου, annotat ἀγυιεῖς dici apud Atticos, Aras quæ pro foribus erant. Idem tamen, sicut et Harpocr., Steph. Byz., Suid., et Eust., dicit ἀγυιεὺς esse Columnam ante fores stantem, in summa parte acutam. Hujusmodi autem columnas ait secundum quosdam Apollinis proprias fuisse, secundum alios, Bacchi: juxta quosdam vero, illis duobus esse proprias. Eustath. autem, ἀγυιεὺς, inquit, Columna Apollini sacra, stans pro foribus. Stephanus ait ἀγυιεῖς Eupolidi esse Obeliscos diis dicatos: qui ὀβελίσκους videtur appellare quod ipse, sicut et alii modo nominati, vocat Columnas in acumen desinentes. Apollo quoque, inquit Idem, dicitur Ἀγυιεὺς et Ἀγυιάτης, h. e. Ἐφόδιος, ubi ἐφόδιος pro simplici ὅδιος accipere eum puto, ut sit ἐφόδιος, Qui in viis colitur, quasi Viarius Latine dicas, a via: ut ab ὁδὸς dicitur ὅδιος. Item Aristoph. Schol. ait, Aliquando ipse deus Apollo, Ἀγυιεὺς dicitur. Pherecrates, Ὦ δέσποτ' ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μον: et ita accipi etiam in illo Aristoph. versu modo citato manifestum est. Macrob. Sat. 1, 9.: Idem Apollo apud illos (Græcos) et Ἀγυιεὺς nuncupatur, quasi Viis præpositus urbanis; illi enim vias quæ inter pomœria sunt, ἀγυιὰς appellant. Hæc Macrob. Habetur autem et hoc cognomentum ap. Demosth. adv. Midian, Ἀπόλλωνι Ἀγυιεῖ, Λατοῖ, Ἀρτέμιδι. [Vide Ἀγυιά.]

Ἀγυιεὺς in accusativo plurali ἀγυιέας facit, et ἀγυιᾶς per synæresin, ut inquit Steph. Byz.: Suidas autem dicit per synalœphen, Harpocrationem sequens, qui et Atticis eam in hujusmodi locis ait esse propriam. Aristoph. Eq. (1320.) Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνισσῶμεν ἀγυιάς; ubi Schol. ἀγυιὰς exponit ἀγυιοὺς θεοὺς, et stantes ἐν ἀγυιαῖς, i. e. In viis: atque ita exponens, ostendit se ἀγυιᾶς circumflexa ultima legere. Nam ἀγυιὰς acuta ultima sonaret vias. [Vide nos in Ἀγυιά.] Harpocr. quoque ap. Demosth. κ. Μειδίου κνισσᾷν ἀγυιᾶς, et in loco quem ex ejusdem Aristoph. Av. citat, κνισσᾷν τ' ἀγυιᾶς, cum circumflexo in ἀγυιᾶς legere inavult, non explicans tamen hujus nominis in illis locis significationem. Ceterum ut in Aristoph. textu melius legetur ἀγυιᾶς ultima circumflexa, quam ἀγυιὰς acuta; ita apud ejus Schol. ἀγυιεῖς rectius quam ἀγυιοὺς, ni fallor, ut sit ἀγυιεῖς, quod paulo post dicitur, τοὺς ἐν ἀγυιαῖς ἱσταμένους. Nam ἀγυίους, cum acuto in penultima, non in ultima, ut illic legitur, esset potius quasi a γυῖον, i. e. Membrum, præfixo α privativo: ut ἀγυίους esset quasi Carentes membris. De qua etymologia nihil apud ullum eorum quos citavi reperio.

[Ἀγυιεύς. Hesych. Ἀγυιεύς· ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστὼς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος. Steph. Byz. Ἀγυιά· τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πορευτὴν ὁδόν. Ἡρακλέων δὲ, ὁ Γλαύκωνος, παρὰ τὸ αἴσω φησίν. Ἔστι δὲ, ὡς παρὰ τὸ ἅρπη (ἅρπω) ἅρπυια, ὀρέγω * ὀρέγνια, (adde ὄθεν ὄργυια, Etym. M. Ὀρόγνια· ὀρέγω τὸ ἐκτείνω, ὁ μέσος παρακείμενος, ὄρεγα, ἡ μετοχὴ, ὠρεγὼς, τὸ θηλυκὸν,

ὠρεγνῖα, συστολῇ καὶ τροπῇ, ὀρύγια. " Quid sit, non exponit. Forsan ὀργνιὰν quasi ὀρόγνιαν dictam esse indicare vult." Photius: Ὀργυίας· λέγουσιν, οὐχὶ ὀργυίας. Ἀριστοφάνης. Cf. Schneider. Lex. v. Ὀργυιά.) Ὁ * τοπίτης, ἀγυιεύς. Λέγονται καὶ (ἀγυιεῖς) ὀβελίσκοι θεοῖς ἀνειμένοι, ὡς Εὔπολις· καὶ κατὰ συναίρεσιν ἀγυιέας, ἀγυιᾶς· λέγεται καὶ κίων ἀγυιεὺς εἰς ὀξὺ ἀπολήγων, ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἱστάμενος, (Voss. Cod. et Palatt. ἱστορούμενος, sed perperam, notante Berkelio.) Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (v. 488. εἶτ' ἠρειδόμην Παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ, κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.) Καὶ ὁ Ἀπόλλων Ἀγυιεὺς, καὶ Ἀγυιάτης, τουτέστιν ὁ Ἐφόδιος, καὶ θηλυκὸν Ἀγυιᾶτις, ὡς καὶ τὰ προπύλαια τοῦ Ἀγυιέως Ἀγυιάτιδες λέγονται. Τὸ τοπικὸν, * ἀγυιαῖος. Σοφοκλῆς Ἑρμιόνῃ· Ἀλλ' ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαίου πέδον. Ἔστιν οὖν τὸ μὲν ἀγυιεὺς, ἀπὸ τοῦ ἀγυιὰ, ὡς Τρύφων φησὶν ἐν Παρωνύμοις, πᾶν εἰς α θηλυκὸν * ἰσοσύλλαβον ἔχει τῇ εὐθείᾳ καὶ τῇ γενικῇ τὸ παρώνυμον. * Μοψοπία * Μοψοπιεὺς, * Ἐρετριεὺς, * Φωκαεὺς, * Θεσπιεύς. Τὸ δὲ ἀγυιάτης, ὡς * Κορώνεια * Κορωνειάτης, * Καρνειάτης, * Καυλωνειάτης. Τὸ δὲ ἀγυιαῖος, ὡς ἀρουραῖος. " Καρνειάτης optime rescripsit Xylander pro Καρνάτης, uti habent aliæ Edd. et etiam nobis Voss. Cod. exhibuit." Berkel. " Videtur scr. Καρνάτης. Vide Κάρνα." Holst. Harpocr.: Ἀγυιᾶς, Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου (v. Ἀγυιὰ,) Κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισσᾶν ἀγυιᾶς. Ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὑδοὺς, βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας, ὡς σαφὲς ποιοῦσιν Ἀριστοφάνης τε ἐν Σφηξὶ (v. 875.), καὶ Εὔπολις. Ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἵστασι πρὸ τῶν θυρῶν· ἰδίους δὲ εἶναι φασιν αὐτοὺς Ἀπόλλωνος· οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. Ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιέας, καὶ κατὰ τὴν Ἀττικῶν διάλεκτον ἀγυιᾶς· καθὰ καὶ Στειριᾶς, καὶ Μηλιᾶς, καὶ τὰ παραπλήσια λέγουσιν ἐν συναλοιφῇ. Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι (v. 1233.) Μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις, Κνισσᾶν τ' ἀγυιᾶς.—Φασὶ δ' αὐτὸ ἴδιον εἶναι Δωριέων, ὡς δῆλον ποιεῖ * Διευχίδας ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Μεγαρικῶν. Εἶεν (δ') ἂν καὶ οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί· ὡς φασι Κρατῖνος, καὶ Μένανδρος, καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Λαοκόωντι, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί· Λάμπει δ' Ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοῖς (σταλαγμοὺς) βαρβάρων εὐοσμίας. " Sunt verba Demosth., Κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισσᾶν ἀγυιᾶς. Vertit Latine, Et ritu patrio lustrare vicos. Primo an vocem postremam sic nobis persuadere vult usurpatam a Demosth.? Atqui contrarium docet Harpocr. per exempla Aristoph. et Eupolidis. Sed nempe Noster priores audit, et accipere mavult θηλυκῶς. Atqui tum debebat ὀξύνειν, quod clare dicit auctor eos facere; et hodieque fit apud Lucian. (Prometh. 19. Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγυιὰς, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. Schol. Κνισσᾶν· θυμιᾶν, V. ἀντὶ τοῦ θύειν, G.) Deinde qua auctoritate hic Interpres ausus est copulam omnibus præmittere, et quasi recte conjuncta edere, Ritu patrio lustrare vicos? Κνισσᾶν longinquum est a Lat. Lustrare. Sed nec Græci dixerunt κνισσᾶν κατὰ τὰ πάτρια, verum haud dubie hæ postremæ voces habent aliud quid, quo spectent, quodque e ritu patrio solitum fieri dicebant Athenienses. In Goesiani Codicis margine aliquis istorum heroum ascripsit haud dubie censens ita edi debere duo quædam ap. Demosth. præcedentia verba, nempe χοροὺς ἱστάναι, quod omnino ab auctore nostro additum reor, quomodocunque exciderit. Græci enim habebant passim in omnibus oppidis χορούς, et singuli κατὰ τὰ πάτρια, non ἐκνίσσων κατὰ τὰ πάτρια, quod faciebant non Græci tantum, sed universæ aliæ nationes. At chorum statuere in sacris non ita solebant peregrinæ nationes, ut quidem Græci, quod clare nos docet Herod., si voces ejus non corruptæ ad nos venissent et viris doctis fuissent intellectæ." Jac. Gronov. " Τὸ ὁλόκληρον. Multa hic sunt quæ sicco pede transire nefas esse existimavimus. Ἔστιν οὖν, inquit Harpocr., τὸ ὁλόκληρον ἀγυιέας etc. quæ verba repetit Suid., sed in fraudem eruditissimi viri, qui eorum mentem, in lucubrationibus suis ad Vespas Comici, nunquam videre potuit. Uno verbo hæc ita debent explicari, ἀγυιᾶς contractum est a simplici et primitivo ἀγυιέας: simplicia nomina Grammaticis ὁλόκληρα sunt, si cum contractis comparentur, quæ ὁλόκληρα non sunt. Igitur ἀγυιέας ὁλόκληρον est, ἀγυιᾶς contractum, τοῦ ἀγυιέας. Hæc Suidæ mens, qui ista e Nostro descripsit, et integriora retulit quam hodie legantur in omnibus excusis; ait enim: Ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιεὺς, καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἀγυιέας, ἐν συναλοιφῇ δὲ ἀγυᾶς. (Sic ap. Schol. Comici in Vesp. 533. ad illa, Ἀλλ' οὖν σὺ μέμνησ' αὐτὸς ἃ 'ν ἀπεκρίνατο, notat, ἃ 'ν τὸ ἐντελὲς ἃ ἄν. Suidas in Ἐὰν ait, Interpretes Thucydidis scribere ἐὰν * ὁλοκλήρως scribi, cum præcedit ἤ, ut ἢ ἐὰν, alias * συνῃρημένως efferri, i. ἂν.' Vales.) Rectum ἀγυιεὺς ὁλόκληρον est, reliqui casus tum simplices tum contracti ὁλόκληροι non sunt, quomodo Δ, Ο, στοιχεῖα non sunt ὁλόκληρα, ut A et B." Maussac. " Hæc plane non intelligo. Sumsit autem Maussacus ex Ammonio Grammatico v. Γράμμα, sed non intellexit quid sibi vellet Ammon. Ait enim Ammon. eo loco differre γράμμα et στοιχεῖον: γράμμα enim esse Typum ac formam, στοιχεῖον autem esse ἐκφώνησιν καὶ φθόγγον, i. e. Sonum, quo illi typi ac formæ efferuntur, ac pronuntiantur; ut in trigono γράμμα Δ, at στοιχεῖον est δέλτα. Addit Ammon.: Τὸ δὲ στοιχεῖον τὸ ὁλόκληρον, οἷον α β, καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα καταχρηστικῶς γράμματα, i. e. Integrum etiam Alphabetum 24. literarum, ut α, β, et ceterarum abusive vocari γράμματα, i. e. Literas. Scribe igitur in Græco ἄλφα, βῆτα. Nam si α et β scribas, non procedit, quod ait Ammon., cum α et β et Δ et C sint vere γράμματα. At vero ἄλφα, βῆτα, γάμμα, etc. proprie στοιχεῖα, non γράμματα, nisi improprie. Eundem locum restituimus, ut ibi vide. Diog. L. Zenone 471. Τῆς δὲ λέξεως στοιχειά ἐστι τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα· τριχῶς δὲ λέγεται (supple στοιχεῖον.) τὸ γράμμα, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον α. Lege ἄλφα: hoc enim ὄνομα, indeclinabile. Non pudet nos hæc tractare, quæ Stoicos philosophos gravissimos viros in scriptis suis tractare non puduit. Adde Boëtium in Librum de Interpretatione p. 297. ubi discrimen affert inter elementum et literam. Dionys. Hal. περὶ Δημοσθ. Δειν. sub finem (1115. Reisk.) Οἷόν τι γίνεται καὶ περὶ τὰς ἄλλας τέχνας, μάλιστα δὲ (καὶ οὐχ ἥκιστα, in Reiskii Ed.) περὶ τὴν καλουμένην γραμματικὴν· ἱκανὴ γὰρ αὕτη καὶ τὰς ἄλλας τεκμηριῶσαι, φανερωτάτη πασῶν οὖσα καὶ θαυμασιωτάτη· ταύτην γὰρ ὅταν ἐκμάθωμεν, πρῶτον μὲν τὰ ὀνόματα τῶν στοιχείων τῆς φωνῆς ἀναλαμβάνομεν, ἃ καλεῖται γράμματα· ἔπειτα τύπους τε αὐτῶν καὶ δυνάμεις. Et hic dissentit ab Ammonio. Cum Ammonio facit Priscian. L. 1.:—Hoc ergo interest inter elementa et literas, quod elementa proprie dicuntur ipsæ pronuntiationes; notæ earum, literæ. Abusive tamen et elementa pro literis, et literæ pro elementis vocantur. Mox: Sunt igitur figuræ literarum, quibus nos utimur, 23.; ipsæ vero pronuntiationes earum multo ampliores, etc. Eadem habet Diomed. 2. initio." Vales. Quod ad Diog. L. locum attinet, eum sic edidit Menag. Τριχῶς δὲ λέγεται τὸ γράμμα· τό τε στοιχεῖον, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον, ἄλφα: vertitur, Dicitur litera tripliciter; elementum, figura elementi, et nomen, ut alpha. " Legebam διχῶς, sed admonuit me P. Gales. legendum potius esse, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου, τό τε στοιχεῖον, καὶ τὸ ὄνομα, cui assentior." Is. Casaub. " Quanto melius H. Vales. ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον ἄλφα!" Menag. Imo ante Vales. legebatur, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, sed Valesii lectio est hæc, Τριχῶς δὲ λέγεται στοιχεῖον, τὸ γράμμα, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον ἄλφα. Quæ tamen proculdubio falsa est. Nam ipsi Valesio γράμμα est Typus ac forma. Et quid est Typus ac forma, nisi ὁ τοῦ στοιχείου χαρακτήρ? At idem Vales., legendo τὸ γράμμα, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου, discedit a se ipso, et inter τὸ γράμμα, et τὸν χαρακτῆρα τοῦ στοιχείου distinguit! Omnino igitur leg. cum P. Galesio et Is. Casaub., Τριχῶς δὲ λέγεται τὸ γράμμα, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοι-

χείου, τό τε στοιχεῖον, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον ἄλφα. Paulo facilius τό τε στοιχεῖον excidere potuit post τοῦ στοιχείου, quam, ut Vales. censebat, στοιχεῖον post λέγεται. Verba autem hæc vertenda sunt: Dicitur litera tripliciter, elementi figura, elementum, et nomen, ut alpha. Interpres alium ordinem secutus est, Elementum, elementi figura, et nomen, ut alpha: nec male. Ceterum cf. Valck. ad Ammon. 37. "Verum ex istis tricis Grammaticis, ascendamus ad majora, et tentemus, dum vacat opportune, quibusdam locis, male affectis hactenus, vitam dare. Dieuchidæ Megaricarum rerum scriptoris nomen h. l. jam vindicatum fuit ab Is. Casaub. ad Diog. L. sed deprehendimus nos in multis auctorum locis corruptissimum adhuc extare hujus scriptoris nomen: præsertim ap. enarratores Apollon. R., Aristoph. et Pindari. E quo autem literis operam navare cœpi, nihil me diutius exercitum habuit, quam verba, quæ in Scholiaste Comici fœdissime deturpata inveni: locus est notatu dignissimus tum ob errorem, in quo huc usque cubavit, tum ob felicem conjecturam, qua sine dubio ad veram sensus εὐστοχίαν collimatum est. Περὶ τοῦ Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος, ait ille ad Vesp. (875.) γεῖτον Ἀγυιεῦ: Ἰδίως Εὐτυχίας οὕτω γράφει, Ἐν δὲ τῷ ἰατρῷ τοῦτο διαμένει, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐστὶν ὡς Ἀγυιεὺς τῶν Δωριέων οἰκησάντων ἐν τῷ τόπῳ ἀνάθημα. Καὶ οὕτω καταμηνύει, ὅτι Δωριέων εἰσὶ τὰ Ἑλλήνων· τούτοις γὰρ ἐπὶ τὰς στρατιὰς φάσματος οἱ Δωριεῖς μιμούμενοι τὰς ἀγυιὰς, ἱστᾶσιν ἔτι καὶ νῦν Ἀπόλλωνι. Ἄλλως. Πρὸ τῶν θυρῶν ἔθος εἶχον κίονας εἰς ὀξὺ λήγοντας, ὡς ὀβελίσκους, ἱδρύειν εἰς τιμὴν Ἀπόλλωνος Ἀγυιέως. Ἄλλως. Ἀγυιεὺς, κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν· ἰδίους δέ φασιν αὐτοὺς εἶναι Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. Ἔστιν δὲ ἴδιον Δωριέων. Εἶεν δ' ἂν οἱ παρ' Ἀττικοῖς λεγόμενοι Ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί· ὡς Σοφοκλῆς μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν φησί· Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς, ἁλμίζων (l. ἀτμίζων) πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρους (l. βαρβάρων) εὐοσμίας. Ἄλλως. Ἀγυιεὺς, ὁ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν κωνοειδὲς (l. κωνοειδὴς) κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλλοις· Ὦ δέσποτ' Ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου. Nos breviter et sine venditatione asserimus restituendum esse: Ἰδίως Διευχίδας οὕτω γράφει, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ τοῦτο διαμένει: Sensus, De Agyæo Apolline peculiariter Dieuchidas sic scribit, in tertio autem illud extat aut legitur. I. e. ut omnes ad unum hæc percipiant, Dieuchidas rerum Megaricarum libro tertio hæc refert de Agyæo Apolline, quid amabo te refert? ὡς Ἀγυιεὺς τῶν Δωριέων οἰκησάντων (l. οἰκισ.) ἐν τῷ τόπῳ ἀνάθημα, et quæ sequuntur: hoc est quod voluit Harpocr., cum dixit, Φασὶ δ' αὐτὸ ἴδιον εἶναι Δωριέων, ὡς δῆλον ποιεῖ Διευχίδας ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Μεγαρικῶν. Quæ aut omnino expungi debent, aut censura nostra et restitutio probanda." Maussac. "Dele ἰδίως. Nam ἰδίως εὐτυχ. corrupte scriptum erat pro ὁ Διευχ. Quæ sequuntur, verba sunt Dieuchidæ: Ἐν δὲ τῷ ἱερῷ, (sic lego, non ἰατρῷ, nam sæpe hæc duo a Librariis confusa animadverti,) τούτῳ διαμένει, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐστὶν ὁ ἀγυιεὺς, &c. Nihil certius. Sequitur: Καὶ οὕτω καταμηνύει, ὅτι Δωριέων εἰσὶ τὰ Ἑλλήνων· τούτοις γὰρ ἐπὶ στρατιᾶς φάσματος οἱ Δωριεῖς μιμούμενοι τὰς ἀγυιὰς ἱστᾶσι καὶ νῦν ἔτι τῷ Ἀπόλλωνι, (in Kust. Ed. legitur, τὰς στρατιὰς—ἔτι καὶ νῦν,) quæ sunt mendosissima: postea addit quædam plane eadem, quæ hic ab Harpocr. dicuntur." Vales. "Ita ap. Schol. Apollon. R. p. 24. Ed. H. St. * Διρηχίδας ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς inepte legitur et insulse: reponendum Διευχίδας, ut ap. Pindari Interpretem, pro * Διευτιχίδας, Διευχίδας." Maussac. Διευχίδας δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς exhibet Schol. e Cod. Par. "Parthen. 13. Ἱστορεῖ Εὐφορίων Θρακὶ καὶ Δεκτάδας. Codex θραικὶ, i. e. θρᾳκί. Pro * Δεκτάδας, quæ vox verisimiliter corrupta est, proponit Galeus Διευχίδας. Cf. de hoc auctore Maussac. ad Harpocr. 10. Hicce criticus felici ingenio nomen Διευχίδας pluribus veterum quorundam Scholiastarum locis restituit. Quod attinet Schol. Apollon. R. 1, 517. ubi usque ad hodiernum diem legebatur Δηριχίδας, (imo Διφ.) Cod. Par. 2727. ejus correctionem confirmat. Nescio v. Διευχίδας an nostro loco conveniat. Antequam Galei notam legeram, legendum esse * Ἀθανάδας conjeceram, auctoris nomen, quem Anton. Lib. in c. 4. Metamorphosium transcripsit. Certe fabula de Harpalyce itidem transmutatione hujus in avem finitur. Interpres Franco-Gallicus v. Δεκτάδας habuisse videtur nomen familiæ cujusdam, cui literas miserit, et invicem missas acceperit Euphorion. Vertit ille: Euphorionis escript cecy à Trax et aux Dectades. Ita quoque versionem Cornarii intellexit: Scribit Euphorion ad Thracem et Dectadas." Bast. Ep. Cr. 230. Cf. Schol. Apollon. R. 1, 118. Ὡς φησι Δηριχίδας, pro quo Schol. e Cod. Par. habet, Ὡς φησιν Διρυχίας. Leg. Διευχίδας. Et sic legitur in Indice Scriptorum in Scholiis illis citatorum, a Schæfero edito. Suid. ex Harpocr. et e Schol. Aristoph. Vesp. l. c.: Ἀγυιᾶς δὲ ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι, θηλυκῶς δὲ χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς· βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας. Ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν· ἰδίους δέ φασιν αὐτοὺς εἶναι Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. Ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιεὺς, καὶ ἡ αἰτιατικὴ, ἀγυιέας, ἐν συναλοιφῇ δὲ, ἀγυιᾶς. Ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. Εἶεν δ' ἂν οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί· ὡς Σοφοκλῆς, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί· Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς, ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρους εὐοσμίας. ("Solebant veteres in aris ἀγυιεῦσι, s. ante fores ædium collocatis, odores incendere, vel victimas immolare, ut lætum nuntium a Diis impetrarent." Vide Aristoph. Eq. cum Scholiis, in Ἀγυιὰ citatum. "De hoc more videtur accipiendum esse Fragm. illud Sophoclis, quod emendatius ap. Harpocr. legitur." Kust.) Καὶ ἀγυιεὺς, ὁ πρὸ τῶν αὐλίων (Schol. Aristoph. rectius, αὐλείων) θυρῶν κωνοειδὴς κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλοις (l. Κραπατάλλοις·) Ὦ δέσποτ' Ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου. Zonar. Ἀγυιᾶς δὲ ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι, θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς· βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας, ἐν συναλοιφῇ δὲ ἀγυιᾶς. Ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. Εἶεν δ' ἂν οἱ παρὰ Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί· ὡς Σοφοκλῆς, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί· Λάμπαδ' (l. Λάμπει δ') ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρους εὐοσμίας. Καὶ ἀγυιεὺς ὁ πρὸ τῶν αὐλίων (Schol. Aristoph. αὐλείων) θυρῶν κωνοειδὴς κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλοις (l. Κραπατάλλοις·) Ὦ δέσποτα Ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου. Ἀγυιεύς· κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστῶσι (l. ἱστᾶσι) πρὸ τῶν θυρῶν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγυιᾶς· ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς· βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας· ἀγυιεὺς δ' ἐστὶ κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν· ἰδίους δὲ αὐτούς φασιν εἶναι Ἰλίου, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. Ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιεὺς, καὶ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν ἀγυιέας, καὶ κατὰ συναίρεσιν ἀγυιᾶς· σημαίνει δὲ τοὺς πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοὺς, ὡς Σοφοκλῆς, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί· Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς, ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρους εὐοσμίας. In Harpocr. est, Σμύρνης σταλαγμοῖς, βαρβάρων εὐοσμίας. Unde forsan Meurs. ad Hellad. Besant. 70. tacite correxit: Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς, ἀτμίζων πυρὶ, Σμύρνης σταλαγμοῖς, βαρβάροις εὐοσμίαις. Quam correctionem nos quidem omnino rejiciendam censemus, cum dativus σταλαγμοῖς referendus esset ad λάμπει, interposito alio dativo πυρὶ, ad interpositum aliud v. ἀτμίζων spectante, quæ constructio durior est. Melius ergo legit Brunck. Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς, ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρων εὐοσμίας. Illud βαρβάρων reperitur in solo Harpocr.; nam in Schol. Aristoph., Suida, Zonara, et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. est βαρβάρους εὐοσμίας, quod sane ob hunc ipsum Grammaticorum consensum nobis præferendum videtur; neque aliter judicabat Blomfield. Gloss. ad Æsch. Agam. 87. Eudocia p. 10.: Ἀγυιεὺς δ' ἐπονομάζεται δεόντως, ἱδρυνθεὶς ἐν ταῖς ἀγυιαῖς· κατανγάζει γὰρ ταύτας, καὶ πλῆροῖ φωτὸς ἀνατέλλων: 11. Ἐνοδία δέ ἐστι οὐ δι' ἄλλο τι ἢ διὸς καὶ Ἀπόλλω-

vos ἀγυιεὺς, in quo loco latet vitium, quod aliis tollendum reliquimus. Hellad. Besant. Chrestom. 25.: Τὸν Λοξίαν γὰρ προσεκύνουν, ὃν πρὸ τῶν θυρῶν ἕκαστος ἱδρύοντο· καὶ πάλιν βωμὸν παρ' αὐτῷ στρογγύλον ποιοῦντες, καὶ μυρρίναις στέφοντες, ἵσταντο οἱ παριόντες· τὸν δὲ βωμὸν ἐκεῖνον Ἀγυιὰν Λοξίαν ἐκάλουν, τὴν τοῦ παρ' αὐτοῖς θεοῦ προσηγορίαν νέμοντες τῷ βωμῷ· τὸ δὲ κνισᾶν ἀγυιὰς παρὰ Ἡσιόδῳ, τοῖς θεοῖς θύειν λέγει. "Apollo non Λοξίας, sed Ἀγυιεὺς, ante fores colebatur. Itaque Helladii hic manifestus certe error." Meurs. Quicquid vero de eo statuatur, confitendum erit vel Helladium, vel Librarios, qui ejus opusculum descripserunt, errasse, phrasin, κνισᾶν ἀγυιὰς, Hesiodo tribuentes, cum neutra vox in Hesiodi operibus et operum deperditorum Fragmentis, a Gaisfordio editis, extet. Lege igitur παρ' Ἀριστοφάνει, qui locutione ea usus est, ut supra notavimus. Etym. M. Ἀγυιεύς· ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἱστάμενος ἐν σχήματι κίονος, καὶ βωμός. " E Cod. Aug. del. καὶ ante βωμός." Tittm. cxxii. Bekkeri Σ. Λ. χ.: Ἀγυιεύς· κίων εἰς ὀξὺ ἀπολήγων, ὃν πρὸ τῶν θυρῶν ἵστασαν. Vide Toup. Emendd. 3, 316. 436. nescimus quid nugarum meditantem. Eurip. Phœn. 634. Καὶ σὺ, Φοῖβ' ἄναξ Ἀγυιεῦ, καὶ μέλαθρα χαίρετε, ubi "Schol. Ἀγυιεῦ· ἐν τοῖς προπυλαίοις καὶ οἰκήμασιν ἱδρυμένε, ὅτι τὸν Ἀγυιέα πρὸ πυλῶν ἵστασαν, κίων δὲ οὗτος ἦν εἰς ὀξὺ λήγων. (Plura Scholia, ut videtur, commiscet Flor. 33. Ἀγυιεῦ· τὸν Ἀγυιέα πρὸ τῶν πυλῶν ἔστησαν, κίων δὲ οὗτος ἦν εἰς ὀξὺ λήγων· ἐπεὶ πρὸ τῶν πυλῶν ἔστησαν ἀγάλματα Ἀπόλλωνος ὡς ἀλεξικάκου καὶ φύλακος τῶν ὁδῶν, διὰ τοῦτο Ἀγυιεύς. Ἀγυιεῦ· Ἀπόλλων ὁ ἐν ταῖς ἀγυιαῖς προπύλαιος ἱδρυμένος ἀλεξίκακος φύλαξ τῶν ὁδῶν, ὅτι τὸν Ἀγ. πρὸ τῶν ὁδῶν ἔστησαν, κίων δὲ ἦν οὗτος εἰς ὀξὺ λήγων. Media κίων—τοῦτο Ἀγυιεὺς sunt etiam in Aug. et Taur. nisi quod ille δὲ post κίων om. Tum uterque οὗτός ἐστιν εἰς ὁ. καταλήγων, et post ἀλεξικάκου interponit δεσπότου, denique διὰ γὰρ τοῦτο Ἀγ.) Ἀγυιεῦ· εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς στενωποῖς τὸν Ἀπόλλωνα γράφειν· εἰ γὰρ οὗτος ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον, ὁ δ' ἀνίσχων πρώτοις (πρῶτον edidit Valck.) προσβάλλει τοῖς στενωποῖς, εἰκότως ἀγάλματα Ἀπόλλωνος τοῖς προπυλαίοις Ἀγυιέως ἵστασαν· (ἃ καὶ ἐκαλοῦντο Ἀπόλλωνος Ἀγυιέως ἀγάλματα add. Baroc.) Baroc. 74. Gu. m. 2." Matthiæ. Æsch. Agam. 1089. ΚΛ. Ἄπολλον, Ἄπολλον, Ἀγυιᾶτ', ἀπόλλων ἐμός· Ἆ, ποῖ ποτ' ἦγαγές με; πρὸς ποίαν στέγην; " 1090. Ἀγυιά τ', Ald. ἀγυιᾶτα, Rob. ἀγυιᾶ τ', Med. ἀγυιεῦ τ', Turn. ceteri. 1095. ἀγυιά τ', Ald. ἀγυιᾶτ', Rob. ἀγυιεῦ τ', Turn. Sed, cum hæc notior forma sit, in alteram a Librariis mutari vix potuit. Steph. Byz. v. Ἀγυιά: Καὶ ὁ Ἀπόλλων Ἀγυιεὺς, καὶ Ἀγυιάτης, τουτέστιν ὁ Ἐφόδιος,—τὸ δ' Ἀγυιάτης, ὡς Κορώνεια Κορωνειάτης, Καρνειάτης (rectius V. D. cum L. Holstenio scripserit " Καρνάτης), " Καυλωνιάτης, (sic V. D. tacite correxit; nam editum est a Berkelio Καυλωνειάτης.) Sic etiam legit Hermann. Elem. Metr. 265." Blomfield. " Horat. Od. 4, 6, (26.) Phœbe, qui Xantho lavis amne crines, Dauniæ defende decus camœnæ, Lævis Agyieu.—Quare vero Apollo hoc nomine colebatur (coleretur,) docet Varro, Porphyrioni laudatus, nempe, ' quod e responso oraculi sui in viis publicis urbis suæ Athenienses statutis altaribus sacrificare Apollini instituerunt.' Et Macrob. Sat. 1, 9. (l. c.) Enimvero Agyiea, ut et Apollinem, inclamat Cassandra, non otioso cognomine, sed etymologiam respiciens; quippe τὸ ἀγυιεὺς ἀπὸ τοῦ ἄγειν derivari videtur. Multus est in hisce allusionibus Æschylus noster, Ἀγυιεῦ, inquit, ἃ ποῖ ποτ' ἦγαγές με; ita, Ἀπόλλων ἐμός· ἀπώλεσας γάρ." Stanl. " Originem vocis Grammatici arcessunt a vicis et angiportubus, quos ἀγυιὰς vocant, ut Troja dicitur εὐρυάγυια, quia illic erigi et coli solebat Apollo. Ἀγυιὰς autem dictas putant ἀπὸ τοῦ ἄγειν, quia per eas aguntur τὰ γυῖα, i. e. Membra, quod etymon præter Hesych. etiam Eustathius probat, et addit indidem dici ἀγῶνα, et ἀγοράν. Quin Hesych. ἄγειν esse φοιτᾶν et ἔρχεσθαι, probat ex Homeri loco, Λαοδίκην ἐσάγουσα. Hoc veriloquium mihi videtur φορτικώτερον, præsertim quod non tam in vicis et plateis statuebatur Apollo, quam in cujusque ædium liminibus. Sed, cum τὸν ἀγυιέα ap. Suid. videam exponi τὸν ὁλόκληρον, quod idem videtur esse atque τὸν ὑγιέα, vel ὑγιῆ, eo labor ut existimem, qua ratione dicta ipsius soror Artemis, quia ἀρτεμέοντας facit, i. γυαλκεῖς et ὁλοκλήρους, eadem dictum Apollinem fratrem Ἀγυιέα, i. e. Alios reddens ὑγιεῖς. Nam propterea Pæon dicitur." Flor. Christ. ad Aristoph. Vesp. 870. Imo per Suidæ τὸν ὁλόκληρον longe aliud innuitur, ut ostendit Maussac. l. c. J. Poll. 4, 123. de Partibus Theatri: Ἐπὶ δὲ τῆς σκηνῆς καὶ ἀγυιεὺς ἕκειτο βωμὸς πρὸ τῶν θυρῶν: 9, 35. locus in Ἀγυιὰ citatus est. Clem. Alex. Pædag. 44. Ἑρμῆν προσκυνοῦσιν ὡς θεὸν, καὶ τὸν Ἀγυιέα, θυρωρὸν ἱστάντες. Vide Meurs. Auctar. Philol. c. 2. (ubi a Plauto appellari Vicinum Apollinem docet,) Spanh. ad Callim. H. in Dian. 144. (qui consuli jubet Aristidem in Smyrnam 1, 407.) Turneb. Advers. 208. Selden. de Diis Syr. 134=224. Pierii Hieroglyph. p. m. 531. " Wakef. Ion. 188. Musgr. 186. Brunck. Œd. T. 16. Zeun. ad Cyrop. 217. Interprr. ad Mœr. 5. (in Ἀγυιὰ citatos.) Ilgen. Hymn. 604. Fac. ad Pausan. 1, 248. (Ἐπὶ τούτοις ἐστὶν Ἀπόλλων Ἀγυιεύς.)" Schæf. Mss. Adde Pausan. L. 1. c. 31. Ἔστι δὲ Ἀχαρναὶ δῆμος· οὗτοι θεῶν Ἀπόλλωνα τιμῶσιν Ἀγυιέα καὶ Ἡρακλέα: 8, 53. Τῷ δὲ Ἀπόλλωνι οἱ Τεγεᾶται τῷ Ἀγυιεῖ τὰ ἀγάλματα ἐπ' αἰτίᾳ φασὶν ἱδρύσασθαι τοιᾷδε κ. τ. λ. Vales. laudat et ejusdem Eliac. 159. sed locus in Indice Facii frustra quæsitus est.]

[* Ἀγυιαῖος, αία, αῖον, Ad vicum pertinens. Vide Sophoclem in Ἀγυιὰ citatum. Glossæ: Θεῶν ἀγυιαίων ἐυρταὶ, αἱ γινόμεναι ἐν ταῖς ὁδοῖς ὑπὸ τῶν προσηκόντων τοῖς νεκροῖς· Compitalia. Fr. Passov. in Beckii Act. Seminar. Reg. V. 1. p. 95. scripsit, ἀγυιαῖος, α, ον; sed in Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbucher p. 18. habet, ἀγυίαιος, ὁ, ἡ, minus recte, ut nobis videtur.]

Ἀγυιάτης, (ὁ,) Apollo dictus, eadem signif. qua Ἀγυιεὺς, ut modo e Steph. Byz. docui. [" Ilgen. Hymn. 604." Schæf. Mss. " Ἀγυιάτης, Qui vicis præest. Vide notas, (in Ἀγυιεὺς citatas.) Notior forma est Ἀγυιεύς." Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 1048.]

" Ἀγυιᾶται, Hesychio sunt κωμῆται, Vicini, Pa-" gani." [Etym. M. Ἀγυιᾶται· κωμῆται, γείτονες.]

Ἀγυιάτις, ιδος, ἡ, ut ἀγυιάτιδες θεράπαιναι, ad verbum Agyiatides famulæ, i. e. Ancillæ pro foribus in gratiam Agyiei Apollinis erectæ, qui ante portas colebatur, ut ἀλεξίκακος, i. e. Malorum depulsor, inquit Eustath., e quo emendandum puto Hesych., in quo θεραπεῖαι legitur: et ἀγυιάτιδες, quasi per se significans, αἱ πρὸ τῶν θυρῶν θεραπεῖαι. At Steph. Byz. dicit propylæa Agyiei dici ἀγυιάτιδας, cui potius assentior. [Hesychii verba sunt, Ἀγυιάτιδες· αἱ πρὸ τῶν θυρῶν θαραπεῖαι. " L. θεράπαιναι." Heins. " H. St. monet ex Eust. ap. Hes. pro ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι scribendum esse ἀγ. θεράπαιναι, (atque ex eo Maltbius Lex. Prosod.) Sed fallitur. Nam contra potius ap. Eust. scribendum est Ἀγυιάτιδας θεραπείας, ex Eurip. Ion. 186. (Οὐκ ἐν ταῖς ζαθέαις Ἀθάναις Εὐκίονες ἦσαν αὐλαὶ Θεῶν μόνον, οἰὸ' ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι,) ubi ῥήσεως hujus sedes est, quod H. Stephano latebat. Appellat autem Eurip. ἀγυιάτιδας θεραπείας, Honores, quibus Apollo in viis urbium colebatur, s. Aras, quæ in viis ante fores ædium erigebantur in honorem Apollinis, qui inde Ἀγυιεὺς, q. d. Vialis, appellabatur. Res ipsa satis nota est e veteribus Scriptt. et Grammaticis. Lex. Ms. Coisl. (in Bekkeri Anecd. Gr. 340.) Ἀγυιάτιδες· παρ' Εὐριπίδῃ οἱ πρὸ τῶν θυρῶν βωμοί. Recte, duminodo ex Eurip. addatur θεραπεῖαι." Kust. " Gemina monuit J. Barnes. ad Eurip. l. c. Sequentia leguntur in Cod. Ms. Grab.:—' Putabam primo hic supplendam vocem θεράπαιναι, (quod monuerat etiam H. St.) et addendam vocem ex Eust., qui monet ἀγυιάτιδας θεραπαίνας ita dici βωμοὺς, qui πρὸ θυρῶν. Sed monuit me Salmas. vulg. lect. commode retineri posse; nisi

INDEX TO PART III.

ἀ ἀ, s. ᾱ ᾱ 318 n
ἄβδης 58 a
ἀβλεμίως 153 a
ἀβραμίας 61 a
* ἀβραμίδια 62 a
ἀβραμὶς s. ἄβραμις 61-62 a
ἀβριάχομαι, verb. susp. 58 b
ἀβρίζω s. ἀβρίζω 57 c 58 b
ἀβριστὴς 58 a
ἀβρόδαις s. ἀβροδαὶς 49 a
* ἀβροκόσμητος 49 a
* ἀβρόμητος 50 b
ἀβρομίτρης 49 a
* ἀβροπέδιλος 49 b
ἀβρότηνος 49 b
ἀβρόκλωντος 49 b
* ἀβρότονος 50 a 318 n
ἄβρὸς 113 n
* ἀβρόσιτος 50 a
ἀβροσταγὴς 50 a
* ἀβροστόλιστος 50 b
ἀβρότης 53 a
* ἀβρότιμος 50 b
ἀβροτόνινος 60 a
ἀβροτονίτης 60 a et n. 7
ἀβρότονον s. ἀβρότονον 58 c
Ἀβρότονον 60 b et n. 8
* ἀβρότονος ἡ 59 c
* ἀβροτρόπεζος 51 a
* ἀβροχαιτήεις 51 b
* ἀβροχαιτόεις 51 b
* ἀβρόχροος 52 a
ἄβρυνα s. ἄβρυνα 56 b
* ἀβρυστὴς 56 a
ἀβρύνω 55 a
Ἄβρων s. Ἄβραν 52 b
Ἀβρώνειος 52 c
Ἄβρωνος βίος prov. 52 b
ἄβρὼς 52 c
ἄγα 177 a
ἀγάζω 106 a
* ἀγάζω i. q. τύπτω 112 a
* ἀγάζω i. q. θρασύνω 112 c
Ἀγαθὰ Κιλλικῶν prov. 128 d
* Ἀγαθαὶ δὺ' ἄγκυραι prov. 137 c
ἀγαθαρχία 157 a
Ἀγαθαρχίδης 156 a
ἀγαθαρχικὸς 157 a
Ἀγάθαρχος 156 a
* ἀγάθεος 63 b 116 n. 1
ἀγαθεωρέω 164 n
* Ἀγαθὴ ἐκ τῆς φαρέτρας ἡμέρα prov. 137 c
Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον prov. 135 b
Ἀγαθὴ Τύχη 137 d
* ἀγαθίδες s. ἀγαθῶδες 165 a
* ἀγαθίδιον 132 c
ἀγαθίζω 133 a
ἀγαθικὸς 147 d
* Ἀγαθῖνος 147 d
ἀγαθὶς 130 a
* Ἀγαθὶς 131 b
ἀγαθὶς μίλτου 240 n. 4
* Ἀγαθόβουλος 157 b
* Ἀγαθοδαίμων i. q. ἀγαθὸς δαίμων 157 b
* ἀγαθοδαίμων serpens 157 c 229 n
* Ἀγαθοδαίμων nom. prop. 157 c
ἀγαθοδαιμονισταὶ 140 c
ἀγαθοδότης 157 c
ἀγαθοδότις 157 c
* ἀγαθοδότως 157 d
ἀγαθοειδὴς 157 d
* ἀγαθοειδῶς 158 c
* ἀγαθοέργεια 163 d
* ἀγαθοέργημα 164 b
ἀγαθοεργὴς 164 a
* ἀγαθοεργήτις 164 a
* ἀγαθοθαλὴς 158 d
ἀγαθοθέλεια 158 d
* ἀγαθοθελὴς 158 d
* Ἀγαθοὶ δ' ὀριδάκρυες ἄνδρες prov. 135 c
* Ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν prov. 137 b
* Ἀγαθοὶ Ἥρωες 142 b
ἀγαθολογέω 159 a
* ἀγαθὸν φῶς 135 a
* ἀγαθοὸς 164 d
* ἀγαθοκάρσχος 264 n
ἀγαθοκοιέω 159 a
ἀγαθοκοΐα 160 c
ἀγαθοκοιὸς 159 c
* ἀγαθοπραγίω 252 n
ἀγαθοπρεπὴς 160 d
ἀγαθοπρεπῶς 160 d
* ἀγαθοπτικὸς 164 d
* ἀγαθὸς 166 c
* ἀγαθόῤῥυτος 160 d
ἀγαθὸς 120 d
ἀγαθὸς, ἀγαστὸς confusa 93 n. 1 115 b
* ἀγαθὸς δαίμων serpens 229 n
* ἀγαθὸς δαίμων nepeta montana 228 n
* ἀγαθὸς, ἐσθλὸς confusa 145 c
ἀγαθὸς, κακὸς confusa 145 c
ἀγαθὸς, καλὸς confusa 145 d
* Ἀγαθὸς ψάλτης, ἀγαθὸς ζωμοποιὸς prov. 137 b
ἀγάθοσμον 164 c
* ἀγαθοσύμβουλος 157 b
ἀγαθοσύνη s. ἀγαθωσύνη 147 a
ἀγαθοστέλεια 161 a
ἀγαθοτελὴς 161 a
ἀγαθόφης 145 d
* ἀγαθότροπος 161 a
* ἀγαθοτρυφία 161 a
* Ἀγαθότρυφος 161 a
* ἀγαθότυπος 161 a
Ἀγαθοῦ Δαίμονος πόμα 137 d
ἀγαθουργέω 161 b
ἀγαθουργία 163 b
ἀγαθουργικὸς 164 b
* ἀγαθουργικῶς 164 b
ἀγαθουργὸς 161 c
* ἀγαθουργῶς 164 b
* ἀγαθοφανὴς 164 b
* ἀγαθοφιλὴς 164 b
* ἀγαθόφρων 164 b
ἀγαθυφὴς 164 b
ἀγαθοφυΐα 164 b
ἀγαθύνω 165 b
* ἀγαθῶδες 165 a
Ἀγάθων 166 a
Ἀγαθῶν ἀγαθίδες prov. 130 b
Ἀγαθώνειος 166 c
* Ἀγαθώνιος 166 c
Ἀγαθώνιος pro Ἀργανθώνιος 168 b
* ἀγαθωνυμία 165 a
* ἀγαθώνυμος 165 a
* Ἀγαθώνυμος 165 a
ἀγαθῶς 144 d
ἀγαθώτατος 144 a
ἀγαθώτερος 144 a
ἀγαῖος s. ἄγαιος 92 a 96 n. 1 113 a et n
ἀγαίω 95 c 189 n. 1
ἀγαίων vox susp. 96 c 112 d et n. 2
ἀγαλέος 116 n. 1
ἀγαλλητὸς 180 b
ἀγάλλω 168 b
ἄγαλμα 181 b
* ἄγαλμα Πανὸς 274 a
ἀγαλματοφορέω 193 c
ἀγαλματοφόροι 193 c
ἀγαλότιμος, vox susp. 179 d
ἄγαμαι 96 c
* Ἀγαμεμνόνειος 187 c
ἀγαμένως 103 c
Ἀγαμήδης 177 a
ἀγαμήστωρ 164 n
ἄγαν 62 a
ἄγαν cum superlativo 70 n. 2
ἄγαν substantivo junctum 70 n. 2
ἀγανακτέω 64 a
ἀγανάκτησις 66 d
* ἀγανακτητήριον 68 a
ἀγανακτητὸς 67 c
ἀγανακτικὸς 68 a
* ἀγανακτικῶς 68 b
ἀγάνημαι 66 c
ἀγανοῦμεν pro ἀγαλοῦμεν 169 n. 1
ἀγαπάζω 88 b
ἀγαπᾷν, ἀγαπᾶν 73 n. 1
ἀγαπάω 70 c
ἀγαπάω ποιεῖν s. ποιοῦσα 72 c et n. 4
* ἀγαπέω 71 b et n. 1
ἀγάπη 87 a
ἀγάπημα 78 b 197 b
ἀγαπῆν 77 a
ἀγάπησις 78 c
ἀγαπησμὸς 81 a
ἀγαπητέος 87 a
ἀγαπητικὸς 86 b
* ἀγαπητικῶς 86 c
ἀγαπητὸς 82 a
ἀγαπητῶς 85 c
ἀγαπισμὸς forma vitiosa 81 b
ἀγαποσύνη verbum nihili 87 a
ἀγαπτερέων 165 n
* ἀγαπώντως 99 n. 1
ἄγασθαι, ἄγεσθαι confusa 103 c
ἄγασθαι, αἰσθάνεσθαι confusa 103 c
ἀγασθεὶη sensu passivo 180 b
ἀγάσιος 120 a
ἄγασις 120 c 169 n. 1
ἀγασὶς pro ἀγαθὶς 120 c
* Ἄγασις 120 d
ἄγασμα 110 a
ἀγασσὶς vox nihili 120 c
ἀγάσσω verb. susp. 112 a
ἀγαστὴς 120 a
ἀγαστὸς 92 d 115 a 119 a
ἄγαστος mors, vox nihili 119 a
ἀγαστῶς 119 b
* Ἀγάστροφος 177 a
* ἀγατὸς 92 d 117 b
Ἀγαυὴ 95 c
ἀγαύομαι verb. susp. 95 c
ἀγαυὸς 93 c 220 b
ἀγαυρὸς s. ἄγαυρος 113 n
ἀγάω 89 c
* Ἄγγελος Diana 243 a
* Ἀγγίτας 243 b
ἀγελοῦμεν verbum nihili 169 n. 1
ἀγέομαι 93 c
ἀγὴ 90 b 92 a
ἀγὴ 90 c 92 a 112 n. 1
ἄγη ἡ honor vox nihili 91 b 112 n. 1
ἀγηλόμεναι verbum nihili 177 b
ἀγηλοῦμεν verb. nihili 169 n. 1
ἀγηλῶ verbum nihili 169 n. 1
ἄγημα ab ἀγῶ 92 b
* ἄγημα ab ἄγαμαι vox dubia 78 c 197 b
ἀγητὸς 92 c 119 n. 1
ἀγητὸς, ἀγαυὸς 94 n. 6 119 a
* ἄγκαθεν 187 b
ἀγλαότιμος 179 d
* Ἀγλαοφάμη 273 b
* ἀγλαόφοιτος 265 c
ἄγνισμα 91 d
ἄγος s. ἄγος 91 c
* ἄγριον nepeta montana 229 n
* ἀγριόφυλλον nepeta montana 229 n
* ἀγνιεὺς ἡ ἑσπὰς vox susp. 266 a
* ἀγνιεὺς ἡ ἑσπὰς 266 a
* Ἀγχεσμίου Διὸς 311 c
* Ἀγχεσμὸς 311 c
ἀγχονιμαῖος 204 n
ἀγχονομαῖος vox nihili 204 n
ἄγω unde ἀγάλλω 168 n. 3
ἀδδέεσθαι 245 n
* ἀδίαστος 213 b
* ἀδιάσειστος 132 n
* ἀδιαφόρως 192 b
* ἀδιεξόδευτος 240 n. 4
* ἀεροφόρων 281 b
* ἀηδονιδεὺς 307 n
* ἀθαυμάστως 143 d
ἀθέμιστος 143 c
* ἀθεμιτογαμέω 160 c
ἀθέμιτος 143 c
* Ἀθηνᾶ ἡ ἑβδομὰς 265 d
Ἀθηναῖον s. Ἀθηναῖον 200 n. 2
Ἀθήναιον 200 n. 2
* Ἀθήνας μικρὰς 282 d
Αἰάκειον 201 n
* Αἰαντὶς Ἀθηνᾶ 237 n
* Αἰγεῖον, τὸ τοῦ Αἰγέως ἡρῷον 201 n
Αἰγεῖον, τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον 201 n
αἴγειον 201 n
αἰγιβότης 259 n
* Αἰγιναία Diana 288 c
Αἰδοῦς ἄγαλμα 182 b
* αἰγοβότης 259 n
Αἰγοφάγος Juno 223 b
* αἰγίστης 259 n
* αἰθερόπλαγκτος 175 b
* αἱμορῥυὴς 116 n. 2
* Αἰσήσιος 120 a
* αἰολόδεμτα 262 b
Αἰξωνίδα τρίγλην 236 n. 1
* Αἰξωνικὸς 236 a
αἰπεινὴ 219 b
* Αἰσύλη vox susp. 217
* αἰτιολογήματα 272 n
* Αἰτωλὴ Diana 284 b
* Αἰὼν 259 a
Αἰωνάριος 258 b
Αἰωνόριος 258 b
* ἀκασκαῖος 257 b
Ἀκραίας Veneris 248 a
* Ἀκρατοστότης beros 314 n. 315 n
* Ἀκρίσιος 216 n. 1
* Ἀκρισιώνη 216 n. 1
* ἀκρόδρυα 268 b—270 b
ἀκρολογέω 49 n. 1
ἀκρολόγος 49 n. 1
* ἀκρότυδες 188 b 318 n
* ἄκτικὸς 68 b
* Ἀλαῖα τὰ 318 a
* Ἀλέα urbs 318 a
* Ἀλέαι Ἀθηνᾶς 317 c
* Ἀλεὺς 317 c
* ἀλκαῖον 229 n. 2
ἀλκέα 229 et n. 2
ἀλκείη 229 n. 2
ἀλκεὼν vox dubia 229 n. 2
* ἀλληγορικῶς 221 n. 283 a
* ἀλλώνιος 253 n. 1
* Ἀλλώνησος 250 d
* ἀλυσείδιον 300 a
* ἅλυσις χρυσῆ 299 b c d
ἀλύσιον 299 d 300 a
* Ἀλφειαία Diana 281 b
* Ἀλώτια 318 a
ἀμάνδαλον 155 a
* ἀμαρτύρως 51 n. 1
* ἀμβλωτῆρας 214 c
ἀμβρίζω 58 a
* ἀμήτωρ 263 b
ἀμιθρὸν 155 a et n. 1
ἀμιθρὸς s. ἄμιθρος 155 a et n. 1
ἀμματίζω 214 c
Ἀμμωνεῖον 200 n. 2
* Ἀμμωνιεῖον 200 n. 2
* ἀμνησικακῶς 161 b
* Ἀμνοκοπία 270 c
* Ἀμοκοπία, vox susp. 270 c
* Ἀμυμώνη 284 a
ἀμύω i. q. ἀγκλίνω 245 n
ἀμύω i. q. σκεύδω verb. nihili 245 n
ἀμφαγαπάζω 89 a
ἀμφαγαπάω 87 c
* ἀμφάδην 175 c 178 a
* ἀμφιδρομέω 151 n
ἀμφιδρόμια 151 n
ἀμφιδρομία, vox susp. 151 n
* Ἀμφιδρομίαν ἄγειν prov. 151 n
* Ἀμφίδρομος 151 n
* ἀμφικάθημαι 242 b
Ἀμφίτυπος Diana 236 a
* ἀναζήτησις 239 n. 3
ἀνάθημα 192 d 217
* Ἀναΐτιδος, Dianæ, 290 d
* ἀνακαθάρματα 204 n
* ἀναμορφώσεις 137 c
* ἀναντεστέρα 318 c
* ἀναπηδήσιες 248 b
* Ἀναύρου 313 b
* ἀνατετρῆσθαι 324 b

ἀνατρητὰς s. ἀνατρητοὺς ἐμβάδας 224 n. 1
* ἀνατριχόω 282 b
* ἀνάττικος 116 n. 2, 117 n
* ἀνδράδελφος 237 n
* Ἀνδράχνου 317 a
ἀνδρείκελον 185 d
* ἀνδριαντάρια 305 b
* ἀνδριαντοειδὲς 188 a
ἀνδριὰς 185 c 191 b 192 b
* ἀνεικίζω verb. susp. 195 b
* ἀνεικοτολαλέω verb. susp. 63 n. 2
* ἀνεκπληξία 79 n
ἀνέμπτωτος 79 n
* ἀνεμώνιος 253 n. 1
* Ἀνησιδώρας 243 n. 1
* Ἀνθεὺς Bacchus 243 n. 1
ἄνθηρον, ἀνθηρὸν, 224 n. 1
* ἄνθιον τὸ ἔαρ 267 c
* Ἀνθίου Bacchi 243 n. 1
* Ἀντγριάδων Νυμφῶν 217
* ἀνίκανοι 155 n
* Ἄνονος 287 c
* ἀνταγανακτέω 68 b
* ἀνταγαπάω 87 c
* Ἀνταυγῆ 261 n
* Ἀνταύγην 261 a et n
* ἀντεξούσιος 158 a
* anterotes gemmæ 229 n
* ἀντήτουν 196 d
* ἀντιβαστάζω 282 a
ἀντίδορον 278 n
* Antinous deus 219 n
* Antinous urbs 219 n
* Antinoopolis 219 n
* ἀντιξέω 183 n
ἀντιξοεῖν 183 n
ἀντίξοος 183 n
Ἀντιξόειν τὸν ξύοντα prov. 183 n
* ἀντιπαρακεῖσθαι 222 n. 2
ἄντρον 224 n. 1
* ἀνύλακτοι 258 b
* ἀνωτάτω 264 n
* ἀνωφορούμενος 283 a
* ἀπαγχομένη Diana 287 a
* ἀπαλάμπτος 180 c
ἀπάλαμνος 180 c
* ἀπαλάμνως 181 b
ἀπαλλητὸς vox nihili 180 b
* ἀπαμαυρόω 261 n
* ἀπαραβάτως 165 c
ἀπάτημα 193 a
* ἀπειραγαθέω 150 b
* ἀπειραγαθία 150 c
* ἀπειράγαθος 149 c
* ἀπειραγάθως 150 c
ἀπειρολεχὴς 242 a
* ἀπειροτέχνη vox susp. 241 c
* ἀπειρότοκος s. ἀπειροτόκος 241 c
* ἀπελαστικὸς 59 b
* ἀπέλευσις 117 a
* ἀπηνῶς 63 n. 1
* ἀπογεννήσεις 248 d
ἀπόδειξις 79 n. 80 a et 99 n. 1
* ἀπόδεξις 79 n. 80 a et 99 n. 1
* Ἄποικος 243 n. 1
* ἀπόκλασις 112 c
* ἀποκυματίζω 65 c
* ἀποκινόω 231 a
* Ἀπολλωνεῖον 200 n. 2
* Ἀπολλωνιεῖον 200 n. 2
Ἀπολλώνιον 200 n. 2
* Ἀπόλλων ἡ μονὰς 263 b 265 d
ἀποξέειν τὴν αἰδῶ 183 n
ἀποξύειν τὴν αἰδῶ 183 n
* ἀποσκίμπτω 137 c
* ἀποσκορακιστέον 305 a
ἀπόστασις 59 n. 3
* ἀποτρόπιμα vox nihili 204 n
* ἀποτροπιαστικὸς 233 a
* ἀπραγματεύτως 166 b
* ἀπροσόρατοι 227 b
* ἀπτέον 204 n
* Ἀπτέρου Νίκης ναὸς 214 d 237 n
* ἀξιαγάπητος 86 b
ἀξιάγαστος 119 c
* ἀργεννόεσσι 59 n. 1
* ἀργίδα 267 c
* argyrodamas 229 n
* Ἀρισταίου τοῦ Παίονος 239 c
Ἀριστάρχειον s. Ἀρισταρχεῖον 201 n
* ἀριστερεὼν ὁ 212 a
* ἀριστερεὼν ἡ vox nihili 214 c
* ἁρματίας 61 a
* Ἀρσενόθηλυς Bacchus 243 n. 1
* Ἄρτεμις ἡ δυὰς 265 d
Ἀρτεμίσιον 200 n. 2
* ἀρτίδορον vox dubia 278 n
* ἀρτιχανὴς 278 n
* ἀρτίχνους 278 n
* Ἀρχάγαθος 150 b
* Archagatus 150 c
* ἀρχιγένεθλος 272 n
Ἀσκληπεῖον 200 n. 2 116 n. 2
* Ἀσκληπιεῖον s. Ἀσκληπίειον 200 n. 2 285 n. 116 n. 2
* Ἀσκλήπιον 285 n. 116 n. 2
ἀσπακὸς 245 n
Ἀσπακὸς 245 n
ἀσταφὶς 245 a et n
ἄσταχυς 245 n
* ἀστεράρχας 264 n
Ἀστερία 239 b
* astroïtes 229 n
* ἀστράρχη 264 n
* ἄστροφος 211 b 212 a
* ἀστρώδους 266 b
* ἀσυνέτως 181 b
* ἀσφάλεια ἡ ὀγδοὰς 266 a
* Ἀσφάλιος Ποσειδῶν ἡ ὀγδοὰς 265 d
ἀταίνω 189 n. 1
ἀταίω 96 b 189 n. 1
ἀτάλματα 197 c
ἀτάσθαλος sensu bono 120 b
* ἀτταγάζω 307 n
* ἀτταγίζω 307 n
* Ἀτταλικὸς 285 n
Αὐγουστεῖον 201 n
* Αὐγουστεών 201 n
* Αὐγούστιον 201 n
* αὐθυπεραγαθότης 147 a
* αὐξιθαλὴς 180 a et b
* αὐξυνθεῖσαν 243 a
αὐτάγητος 119 n. 1
* αὐτάναξ 161 a
* αὐταυγὴς 261 n
αὐτοάγαθος 146 b
* αὐτοαγαθότης 146 c
* αὐτοαγάπη 87 c
* αὐτοαρετὴ 157 n. 1
* αὐτοδόξα 157 n. 1
* αὐτοζωώσεις 146 d
* αὐτοθαῦμα 157 n. 1
* αὐτοθεότητος 146 d
* αὐτοθεώσεις 146 d
* αὐτοκαβδάλως 104 a
* αὐτοκράτεια 79 n
* Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν κ. τ. λ. prov. 136 a
* Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν κ. τ. λ. prov. 136 b
* αὐτοουσία 157 n. 1
αὐτοπραγία 79 n
* αὐτουμνηγορία 157 n. 1
* ἀφαιρέτιδες 259 n
ἀφεσμὸς vox nihili 101 n
ἀφιλάγαθος 149 c
* ἀφιλοσοφία 79 n
* ἀφομοιωματικὸς 262 c
* ἀφορκισμὸς 256 a
* ἀφρισμὸς 155 n
* ἀφροδιάζω verbum nihili 183 n
Ἀφροδισία ἄγρα 208 b
Ἀφροδίσιον 200 n. 2
* Ἀφροδίτη ἡ ἑξὰς 265 d
* Ἀφροδίτη ὁ καιρὸς 267 c
* Ἀφρόδιτος Venus 216 n. 1
* ἀχειρομίαντος 186 d
* ἀψύχως 146 a
* ἀώρως 253 a 234 b
* βαθυαιδοῖος 275 c
* βαθυδινήεις 52 a
* βαθυπλόκαμος 217
* βαθυσμήριγγος 241 n. 1
* βαθυχαιτήεις 52 a
* Βακχεῦ 243 n. 1
* Βακχευτηρίας vox nihili 217
* Βακχεύτρια vox suspecta 217
* βαρυδότειρα 259 n
* βαρυμελῆ 245 b
* βαρύπλους 201 n
* Βάσσαρε 243 n. 1 261 d
βασυνίας 250 c
* βάτεια i. q. μόρα 56 c
* βάτεια rubus 57 a
βάτια s. βατία τὰ 56 b et n. 4
* βατία ἡ 57 a
βάτινα 56 b
βαυκαλᾶν 253 a
* Baucalem 252 b
* Βαυκάλη Gello 252 n
* βαυκάλη 252 n
* βαυκαλία 252 n
* Βαυκάλιον Gillo 252 b
βαυκάλιον vas 252 n
βαύκαλις 252 n
* Βαύκαλις nom. viri 252 n
* Βαύκαλις locus Alexandriæ 252 n
* Baucatem 252 b
* βαύκη poculi genus 253 n
* βαυκὶς poculi genus 253 n
Βαύρων s. Βαυρὼν heros 292 a
Βαύρων s. Βαυρὼν pagus 292 a
* Βαυρωνία Diana 292 a
* Belus 303 n
* Besam deum 219 n
* Besam urbem 219 n
* Besantinous 219 n
* βιοδῶτι bis 259 n
* βίωρ 174 n
* Βοιβηΐδα λίμνην 284 n
βολίτινον σκέλος 231 c et n. 2
βόλιτος 231 c 232 a
* βοτρυοτρόφος 261 d
* βοτρυόκοσμε 261 d
* Βουλὴ 260 n. 1 et 2
βούνεβρος magnus hinnulus 58 n. 2
* βούνεβρος i. q. βούνευρος 58 n. 2
* βούνευρον 58 n. 2
* βούνευρος 58 a
Βραύρων s. Βραυρὼν pagus 292 a
Βραύρων s. Βραυρὼν heros 292 a
Βραυρωνάδε s. Βραυρώναδε 292 a
Βραυρωνία s. Βραυρώνια 292 a
Βραυρωνόθεν 292 a
βραδανίζει 133 n
βρέτας 185 c 188 a
βρέφος 155 a
βρεφύλλιον 296 d
βρίζα, βρίσδα confusa 133 n
* βρίμηνις 235 a
Βριμὼ 244 a
* βρυάκτα 272 b
* Βρυτῶν πανήγυρις 258 b
βωτὴρ 259 n
* βῶτις 259 n
* γάλος pro γάλως vox nihili 237 n
* γάμος ἡ ἑξὰς 265 d
* γάμος ἡ ἕνωσις 268 a
* Γάπωτος χύσις 211 b
* γαστροφορεῖν 314 n
* γαυρόμενος 175 c
* γεάγια vox susp. 304 a
* γεάρχαι vox dubia 200 n. 2
* γελάζω 116 b
γέλγη 304 a
* γέλγια 304 a
* γελγιοπῶλαι 304 b
* Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα prov. 254 a
Γελλὼ 252 a
Γελὼ 253 a
γενάρχαι 200 n. 2
* γενεθλιωμάτων 264 n
* γεννοδότειρα 259 n
* Γημήτηρ 275 a
* Γιλλόβρωτα 255 c
* Γιλλὼ 254 a
* Γλαυκοθέα 232 d
γλυκαίνω 274 n. 2
γλυκασμὸς 274 n. 2
* γλυκίζω 274 n. 2
γλυκισμὸς vox susp. 274 n. 2
* γλυκύκρεον 78 n. 1
* γλυκύκρεων 78 n. 1
* γλυκύνω 274 n. 2
* γλυκύσματα 274 n. 2
* γλυκυσμὸς 274 n. 2
* γοργόνιον ἡ σελήνη 265 d
* Γουστεῖον 201 n
* Γρυνεὺς 250 c
* γύψινος 296 b 305 b
* δάγυνον vox nihili 300 d
δαγὺς 296 c 297 a
Δᾳδοῦχος 236 b 239 n. 3
Δᾳδοφόρος Hecate 239 c
Δάειρα 236 b
δάειρα gnara 237 n
δαὴρ 236 n. 2
* δάηρος vox susp. 237 n
* δαιδαλεόδμοις 192 a
* δαϊκτὸς 227 b
Δαίρα s. Δαῖρα 236 b
* Δαίταν ἥρωα 315 n
* Δαίτων 315 n
* Δαίτων 315 n
* δακνύγοοι 49 a
* δάκρυα Διὸς, ὁ ὄμβρος 265 d
* δάκρυον Κρόνου ἡ θάλασσα 265 d
* Δαμαθὸς 243 n. 1
* Δάμασος 243 n. 1
δαξισμὸς forma vitiosa 81 n. 3
Δάσος 131 b
* Δατηνῶν 132 a
* Δάτον τὸ 131 b
Δάτος s. Δατὸς ἀγαθῶν 131 b
δατὺς vox susp. 297 b
* δεινοβίης 106 b
* δεινολεχὴς 227 b
Δειπνεὺς 314 n
* Δεισόζου 314 n
* δεκαετηρίαν vox susp. 270 d
* δενδράδι 241 n. 1
* δενδριακὸς 278 n
* Δέρεα 287 d
* Δέρειον 287 d
* Δέρριον 287 c
* Δερριάτις Diana 287 c
* Δεσποίνης ἱερὸν 316 b
* δεσποτείαις 259 n
* δεχὰς 262 d
* Δηϊσσόου 314 d
* Δημήτρειος καρπὸς 200 n. 2
* Δημητριεῖον 200 n. 2
Δημήτριον 200 n. 2
* Δημοκλεῖδαι 129 b
* Δημοκλείδου 129 b
* διαγάζω 114 c
* διαγάλλομαι 177 c
διαγανακτέω 68 c
* διαγανάκτησις 68 c
* διακοινοποιοῦντες 257 b
* Διακχῆν 264 n
διακχῆν 264 n
* Διάκχεια vox susp. 292 c
* Διακριῖς 292 c
* Διάκρεια 292 c
* Διακριεῖς 292 c
* Dianium 285 n
* διαξίσας 183 n
* διάρτησις 116 n. 2
* διάρτεσις 116 n. 2
* διάσειστος 132 n
* διαστελάσσω 274 n. 2
διατετρημένα 224 n. 1
διατετριμμένα 224 n. 1
διατετρυπημένα 224 n. 1.
διαφορητικὰ φάρμακα 59 n. 3
* διαφορικὸς verb. susp. 59 a
διαχέομαι 55 b et n. 1
Δίδυμα τὰ 200 n. 2
Διδυμαῖον τὸ 200 n. 2
Διδυμαῖος Jupiter 200 n. 2
Διδυμαῖος Apollo 200 n. 2
Διδυμεὺς Jupiter 200 n. 2
Διδυμεὺς Apollo 200 n. 2
* διδυμογενὲς ἄγαλμα 190 b
* διεκφαίνω 257 d
* διεξεσμένα 183 n
* διιναθεῖσα 217
* δικαστηρίδιον 200 n. 2
* διολισθεῖται 255 c
* Διώνης Priapi matris, vox susp. 216 n. 1
* Διονυσιεῖον 200 n. 2
Διονύσιον 200 n. 2
* Διονυσοδότης 243 n. 1
* Διόσθυος 201 n
* Διοσκόριον 201 n
* Διόσκορος 201 n
* δίσαβος 234 c
* δισυλλάβως 236 n. 2
Διωναία 217
* Dionæum antrum 217
* Διωναῖον 217
Διώνη Veneris mater 216 n. 1 217
* Διώνη Venus 216 n. 1 217
* Διώνης Priapi matris, vox susp. 216 n. 1
* Διωνία 217
* Διωνιάται 217
* δολιοθήρας 155 n
* δόμερτις 245 n
* δοναχῖν 132 n
* δονάκια 132 n
* δοναχὸν v. Addenda
* δορυξεῖν 183 n
δορύξειν vox nihili 183 n
* δορυξοῖν 183 n
* δορύξεον vox nihili 183 n
δορυξόος 183 n
* δορυξὸς 183 n
* δόρυξος vox nihili 183 n
* δρακοντιάδη 175 c
δρίλακες 281 a
* δρίλλη 280 a
* δριλλοποσίαι 303 n
* δρίλλος 280 a 303 n
* drillopotæ 280 a 303 n
* δριλοπόται 303 n
δρίλος s. δρίλος 280 a 303 n
* δρομιάμφιον ἦμαρ 150 d
δρύκαρπα 268 b
* δρύλλος 303 n
* δρυμεία vox dubia 216 n. 1
* δρυογόνοισι 242 a
* δρυόκαρπα 269 c
δρυοκολάπτης 268 c
* Δυόσθυος forma susp. 201 n
δυσανακτέω verb. susp. 70 n. 2
* δυσαυγίας 214 c
* δυσθαλάττιος 155 n
* δυσφρονέω 70 n
* δυσχεραινόντως 104 a
* δωδεκάβωμος 258 a
* δωδεκαετηρίαν 270 d
* δωροτῆρος 314 d
* Δωρίτιδος Veneris 248 a
* Δωσιάδου 253 n. 2
* ἐασίπυγος 259 n
* ἑβδομευόμενα 151 n. 1
* ἐγγαστρόχειρ 155 a
* ἔγγλαυκον 282 d 283 b
* ἐγκάρδιος 297 b
* ἐγκυλίσματα 278 n
* ἔγχος 221 n et n. 1
* ἐδαφιστήριον 58 n. 2
* ἐδαφίστριον 58 n. 2
* ἰθὰς 307 n
Εἰδωλεῖον 201 n
εἴδωλον 182 d 185 c
* Εἰλαπιναστὴν 313 n
* Εἰλιονία 206 n. 3
* εἱμάρσπος 234 c
* εἰσάγων 63 a
* εἰσάγγελσις 79 n
* εἰσανάγωσιν 87 c
* εἰωθὰς 307 n
* Ἑκαβόλος 249 b
* Ἑκαταῖα τὰ καθάρματα 198 c
* Ἑκαταῖα τὰ φάσματα 234 d
* Ἑκάταιον s. Ἑκαταῖον Hecates signum s. templum 200 a et n. 2
* Ἑκαταῖος Hecateius 207 a
* Ἑκάτεια τὰ φάσματα 234 d
* Ἑκάτειον s. Ἑκατεῖον Hecates signum s. templum 200 a et n. 2
* Ἑκάτη 198 a—248 c 267 n. 284 n. 285 n
* Ἑκάτη παρὰ Χαλδαίοις 248 c
* ἑκάτη 206 n. 1
Ἑκατηβελέτης 249 b
* Ἑκάτης ἄγαλμα 197 c
* Ἑκάτης δεῖπνον 198 a
* Ἑκατήσια sacra 214 c 252 c
* Ἑκατήσια urbs 251 a
* Ἑκατήσιον Hecates signum s. templum 200 a et n. 2 285 n
* Ἑκατήσιος Hecateius 203 n
* Ἑκατήσιος civis 251 b
* Ἑκάτης Μυχὸς 257 a
* Ἑκάτης νῆσος 250 a
* Ἑκατικὸς 248 d
* Ἑκατινὸς 248 d
* Ἑκάτιον 200 n. 2
* Ἑκατοννήσιοι 250 c
* Ἑκατοννησοι 250 c
Ἕκατος Apollo 249 a
* Ἑκατὸς Apollo 249 b
Ἐκβλητότεραι κοπρίων νέκυες prov. 211 n. 2
ἐκδήλως 219 n
* Ἐκηβελέτης 249 b
Ἑκηβόλος 249 b
* ἐκπορίζω 74 c et n. 4
* ἐκσίγησις 70 n. 2
* ἐκτετορνευμένον 183 n
ἐκτὸς βελῶν 210 c
* ἐκφόβησις 233 d
ἐλάδιον 285 n
* ἐλάσιππος 259 n. 1
* Ἐλαφιαίας 284 b
* ἐλαφρόπους 318 n
* Ἐλευθερίους 311 b
* Eleusinem heroa 236 n. 2
* Eleusinum heroa 236 n. 2
* ἐλεφαντωθῆναι 151 n. 2
* ἔλιγμα 250 n
* ἑλικαυγία 262 a
* ἑλικόδρομε 263 n. 1
* ἐμβαρύθουσα 222 n. 2
Ἐμπεδοκλία, Ἐπίχαρμον permutata 211 n. 2
* ἐμπλατυνάσασα 55 n. 2
Ἔμπουσα 231 b—234 d 246 a —247 a 255 a
* ἐμπυλίτη 227 b
* ἐναγάζομαι 114 c
* ἐναιμήεις 52 a
* ἐναίσιον 269 a
* ἐναίως 158 d
* Ἐνιαυτὸν 159 a
* ἐνίπεδα 231 d
ἐννιὰς 266 a
* ἐννόμως 268 b
* Ἐννυίας 312 d
* Ἐνόδιον 259 n. 1
* ἐνσειδῆ 158 a
* ἐνσειδῶς 159 d
ἐντὸς βελῶν εἶναι 210 c
ἐντὸς τοῦ καθάρματος 210 c
* ἐνύδρια 243 n
* ἐξαγάλλομαι 177 d
* ἐξαγανακτέω 69 a
ἐξάγαστος 119 c
* ἐξανάψαι 261 a
* ἐξηγηματικῷ 236 b
* ἐξηρέτμως 177 d
ἐπαγάζω 114 c
* Ἐπάγαθος 125 d 148 b
* Ἐπαγαθὼ 125 d 148 b
* Ἐπαγάθων 125 d 148 b
* ἐπαγαίομαι 100 c
ἐπαγάλλομαι 178 a
ἐπάγαμαι 105 b
ἐπαγανακτέω 69 a
* ἐπαγάσμαι 99 n. 2
* ἐπαειλίσσοντα 239 n. 4
* ἐπευφρήσει 264 b
* ἐπηθίσιν 223 n
* ἐπενθεῖναι 77 a 223 n
* ἐπευφραίνεσθαι 171 d
ἐπιαγαπητὸς 86 b
* ἐπιβῆναι 243 n
* ἐπιθαυμάζω de discipulis 113 c
* ἐπιθετικῶς 215 n. 1
* ἐπικαταυλεῖν 246 n
* Ἐπικλιβάνιος 215 n
ἐπικολλίκωμα 116 n
* ἐπικόλλημα 116 n
ἐπικόπανον 116 n
ἐπίκοπον 116 n
* ἐπικραδάεντας 320 a
* ἐπικύλλωμα 115 n. 2
* ἐπικῶς 270 d
* ἐπιλίκτην 151 n. 2
* Ἐπιμύλιος 215 n
* ἐπινικεῖον 199 n. 2
* ἐπινίσσεται 222 n. 2
* ἐπιπιδούμενος 266 b
* Ἐπιπυργιδίαν 214 d 247 b
* Ἐπιπυργῖτις 214 n. 2
* Ἐπισκόπου 202 n
* ἐπιτετριγότα 203 n. 2
* ἐπιτηλεδάουσαι 226 n. 2
* ἐπιφάντων 272 b
Ἐπίχαρμον, Ἐμπεδοκλία permutata 211 n. 2
* ἐπιψόγως 175 n
ἐπύλλια 296 d
* Heraclammon 219 n
* ἐρατοπλόκαμος 259 n. 1
* ἐργαστῖνος 148 b
* ἐριδαντίς 151 n. 2
* ἐριλαμπέτιν 265 c
Ἑρμαθήνη 217 n. 218 n
* Ἕρμαιον 202 n

ἑρμαῖον 201 n.
* Hermammon 219 n
* Hermanubies 217
Ἑρμαφρόδιτος 215 n
* Hermeracles 217
* Hermerotes 217
* Hermopanes 217
* ἐρυσίπτολι 261 d
* ἐρυθροχρόω 57 a
* ἐρυθρόχρων 235 n. 1
ἑσμὸς 49 a et n. 1 100 n. 3 223 n
ἑσμὸς vox nihili 101 n
ἑστίαρχος 210 d 211 a
* ἑτεροουσία 158 n. 1
* εὐαγωγία 79 n
* εὔαδα 175 b
* εὐάρματι 257 b
* Εὐβουλεὺς 259 n. 1 261 a
* εὐγάστορας 314 n
* Εὐγνωμοσύνης ἄγαλμα 275 b
* εὐδαίδαλον 319 d
* εὐδιάσειστον 131 n
* εὐδινάτοιο 244 a 259 n. 1
* εὐέξαπτον 257 d
* εὐέφετον 239 n. 4
* εὐηγήτορα 259 n. 1
* εὐθέρος 259 n. 1 274 n. 1
* εὐκράδαντον 131 n
* εὐλαβητικὸς 79 n
* εὐλαβουμένως 104 a
* εὐμετρία 157 d
* εὐμηχάνημα 261 b
* εὐμόμφητον 68 a
* εὐμοίροις 116 a
* εὔολβος 259 n. 1
* εὐπηνὴς 50 n. 4
* Euploea 248 a
εὔπτερος, εὔσπορος confusa 272 n
* εὐπτυχία 174 c
* εὐρύκολπον 63 b
* Εὐρυκύδειον 217
* εὐρυμενοῦς 228 a
* εὐρυφαρέτραν 249 c
εὔσπορος εὔπτερος confusa 272 n
* εὐρωτιᾶσθαι 177 a
* εὐωδιτὸς 265 c
* ἐφάπτωρ 243 n
* ἐψητῆρας 314 d
Ζέα 209 d
* Ζέας vox susp. 210 a
* Ζηρυνθιὰς 225 a
* Ζηρύνθιον 222 et n. 2, 224 a, 225 a
* Zerynthius Apollo 225 b et n. 1
* Ζηρύνθιος civis 225 a
* Ζήρυνθον 222 a et n. 2, 223 a—227 b, 241 n. 2
* Ζήρυνθος 227 a, 241 n. 1
* Zoraniseeos s. Zoroniseeos 230 n
* Zoromea 230 n
ζυγὸς 240 n. 2
* Ζωὴ 259 n. 2
* Ζωναῖα ὄρη 222 n. 2, 225 c 226 n. 2
Ζώνη 222 n. 2, 225 b, 226 n. 2
* Ζωοδοτὴρ 259 n. 1, 260 n. 2
ἡγάθεος 63 b 116 n. 1
ἠγαλέος 116 n. 1
* ἠγαλλέη 171 d
ἠγάσθησαν ἠγήσθησαν confusa 108 n
ἠγείσθην 108 b
ἡγεμόνεια 259 n. 1
ἠγήθην 108 b
ἥγημαι 108 b
* ἡθαλέας 89 b
* Ἠλέκτραι πύλαι 311 d
* Ἠλέκτρας 311 d
* Ἠλέκτριδες πύλαι 311 d
Ἠλιεῖον 201 n
* Ἡμερασία 286 n
* Ἡμερησίη 286 n
* ἡμερολέκτης 151 n. 2
ἡμύω 245 n. 1
Ἥραια τὰ 201 n
Ἡραῖον 200 n. 2
Ἥραιος 201 n
Ἡραῖος 201 n
Ἡράκλειον 201 n
Ἡρακλεῖον 201 n
Ἡρακλῆς 281 c
* Ἥρας ἄγαλμα 282 a
* Ἡρεῖον vox nihili 199 n. 2
* Ἠρικαπαῖος 259 n. 1, 262 n
ἠρίον ἡρῷον 201 n
Ἡροδότῳ Ἡρωδιανῷ confusa 90 d
Ἡρωδιανῷ Ἡροδότῳ confusa 90 d
ἡρῷον pro ἠρίον 201 n
Ἡφαιστεῖον 201 n
* ἠχεῖον 191 d
* Ἠῷος 191 d
* Θάλασσα ἀγαθῶν prov. 129 c 130 c
* θαμβήνειραι 227 b
Θάσος 131 b—c
Θάσος ἀγαθῶν prov. 131 b—c
θαυμάζω 97 a—98 c 105 d 106 n. 2, 108 c 113 a
θαυμάζω de discipulis 113 c
θαυμάσιος θαυμαστὸς 108 n. 143 d
θαυμασίως θαυμαστῶς 108 n
θαύματα θαυμαστὰ confusa 108 n
θαυματὸς θαυμαστὸς 93 a
Θεία 217 n. 265 a
* Θειαντὶς 265 c
* Θειαντιὰς 265 c
* Θειαντίνη 265 c
* Θειώματα 211 n. 1
* θερειτάτη 222 n. 2
* Θεσμοδότειραν 259 n. 1
* Thespiades 217
* Θετίδειον 202 n. bis
* Θετίδιον 202 n. bis
* Θέτις 202 n. bis
* θεώματα 211 n. 1
* θεῶσαι 211 n. 1
* θεώσειν 211 n. 1
θηεῖσθαι 113 a
θηητὸς 113 a
* θηϊστὸς 113 a
* θηρέω 155 n
* θηριοβολίαν 155 n
* θηροθῆραι 153 n
* θηροθόας 152 n. 2
* θηροθώας 152 n. 2
* θηρολεκτέω 152 n. 2
* θηρολέκτης 152 n. 2
θηρολέξης vox nihili 152 b et n. 2
* θηρολέξις vox nihili 152 n. 2
* θίβις θίβη 90 a 91 a
* θόασμα 178 n. 1
* θουρῶσαι 268 c
* θυματεύσας 209 a
* θυμίοις vox susp. 263 n. 1
θυννοθῆραι οἱ, αἱ 153 n
* θυννοφόροι 154 n
* θυρσενχὴς 261 d
* Θυωναίῳ 217
Θυώνη 217 n
Θυωνίδας 217 n
* θωοθῆραι 152 n. 2
* Ἰάννου 258 d
* Ἰανουάριος 258 b
* Ἱεράπολις 202 n
* Ἱεραπολίτης 202 n
* Ἱερεῖον vox nihili 199 n. 2
ἱερὸν Ὥριον confusa 270 n
* Ἱεροστολικὰ 270 d
* ἰθυντεύων 276 c
Ἰθυφάλλους 275 d 276 c, d
* Ἰθωμαῖα 314 b
* Ἰθωμάτας 313 c
* Ἰθώμης 313 d
* Ἰμβρασίης 311 b
* Ἰμβράσῳ 311 b
* Immarnachus 235 n. 2
* Ἴμμαρος 235 n. 2
* Ἰνὼ 259 n. 1
* ἵππαν 175 b
Ἱππεία Ἀθηνᾶ 237 n
Ἵππειος Ποσειδῶν 237 n
* ἱππελάτειρα 180 a
* ἱππεὺς 305 a
Ἱππία Ἀθηνᾶ 237 n
* Ἱππίας Ἥρας 238 n
* Hippice 279 n
Ἵππιος Ποσειδῶν 237 n
* Ἱππίου Ἄρεως 238 n
ἱππίσκος 305 a
* Ἰρεῖον vox nihili 199 n. 3
* ἰσάγαθος 148 b
* Ἰσεῖον 116 n. 2 199 n. 2
* Ἰσίδιον 262 n
* Ἰσιεῖον 116 n. 2 199 n. 2
* Ἴσιον 199 n. 2
* Ἴσμαρος 235 n. 2
* Ἰσμηνίδων 243 n
* Ἰσσωρίας 289 b
* Ἰσσώριον 289 b
* ἰσχνοκαλαμώδη 131 n
* ἰσχνῶς 183 n
* ἰσχυροσώματα 245 b
* Ἰσώρας 288 c
Ἰτὼν s. Ἴτων 319 c—320 d
Ἰτωναία Minerva 319 c—320 d
Ἰτωναῖοι 319 c—320 d
Ἰτώνη 319 c—320 d
Ἰτωνία Minerva 319 c—320 d
Ἰτωνιάδες 319 c—320 d
* Ἰτωνίαι πύλαι 320 a
Ἰτωνίδες 319 c—320 d
Ἰτώνιοι 319 c—320 d
* Ἰτωνίου τοῦ ἥρωος 319 c
* Ἰτωνὶς Minerva 319 c—320 d
Ἰτωνὶς χωρὰ 319 c—320 d
* Ἴτωνος ἡ 319 c—320 d
* Ἰτώνου τοῦ ἥρωος 320 d
* Ἰτώνου τοῦ ἱερέως 320 b
* ἰχθυοθῆραι 154 n
* Καβαῖος 261 b
* καγχρυφόρῳ 59 n. 4
* καθαμματίζω 214 n. 1
καθάρματα 198 c 204 n. 2, 207 b—211 b
κάθαρμα καθαρμὸς confusa 210 a
καθαρμὸς 211 n. 1
καθάρσια 198 c 204 n. 2, 207 b—211 b
* καθηγήτειραι 259 n. 1
* καθιέρωμα 182 a
* καινολόγος 155 n
* Καῖρα 235 n. 2
* Καῖρα 235 n. 2
* Καιρὸς 265 d
* κακκρυφίμαις 203 n
* κακοποιεῖν 159 b
* κακοποιητικὸς 159 c
κακοποιοὶ ἀστέρες 272 n
* Κάκραν 231 a
καλαθὶς 299 c—300 c
* Καλαμίτη 191 b
* καλαμῶνα 131 n
* καληπολυμήλη 132 n
* καλλίβοτρυς 257 c
* Καλλικῶν 129 b
* καλλιτέκνοισι 175 b
* Καλλιφῶν vox nihili 129 a, c
* καλλίχορος 131 n
* Καλυδωνίου 317 c
* καλυκώπιδες 259 n. 1
κάμπη 101 n
* κάμπος 101 n
* Καμπυλόχρωσι 267 b
Κανθάρου λιμὴν 209 d
* Κανθούρου λιμὴν 209 d
* Κανουβικὰ πόπανα 274 n. 2
* Κανωβικὰ πόπανα 274 n. 2
* Κάνωπος 235 n. 1
Κάνωπος 235 n. 1
* Καπετωλεῖα Ludi Capitol. 285 n
* Καπετωλεῖον 285 n
* Καπετωλίειον 285 n
* Καπετωλῖνος 286 n
Καπετώλιον 285 n
Καπετώλιος Ζεὺς 285 n
Καπετωλὶς 285 n
* Καπιτωλεῖον 285 n
* Καπιτώλιον 285 n
* καρδιουλκίαι 244 b
* Καρνάσιον ἄλσος 316 c
* κάρπασον 213 b 229 a
καρπησία 230 a
καρπήσιον 230 a
* καρποδοτείρη 259 n. 1
* Κάρχνη 299 a
* Κασταλίου 289 d
* καταβάσιον 254 n. 1
* καταβαυκαλίσαι 251 n
καταβολὴ 78 d et n. 2, 79 n. 1
καταβόησις 78 d et n 2, 79 n. 1
* καταξωστικὸν 270 d
* κατακαγχάζω 70 n. 2
* κατακύκλωμα 115 n. 2
* κατακύλλωμα 115 n. 2
* καταμματίζω 214 n. 1
* καταχωλὲ s. κατάχωλε 117 n
* κατεξυρημένος 166 n. 1
* κάτερνες 213 b
κατευθυντηρία 241 n
Κατήσιον vox nihili 200 n. 2
* Catonium 253 n. 1
* κατορεγομένη 166 b
* καῖκα 254 n
καικάλιον 252 n
* καυκίον 252 n. 253 n
* καύκος 252 n
* caucus 252 n
* Καφυάταις 287 b
* Καφυῶν 287 a
κάχαρις 297 c
* Κεκροπίηθεν 259 n. 1
* κελαδοδρόμον 227 b
* Κελευθείας 318 b
* κερατοβάτης 115 n. 2
* κερατόεις 115 n. 2
* κερατοπλάστης 115 n. 2
* κεραυνοπλὴξ 118 n
* Κέρδων 314 n
* Κεράωνα 315 n
* κέρκισι 267 b
κεροβάτης 116 n
κερόεις 116 n
κεροπλάστης 116 n
* Κεφαλληνιακῆς 222 n. 2
* κῆμος 213 b
* κηπεύσιμον 59 n. 1
κήπιον 305 b—d
* κηρόχυτον 306 a
* κηρύκειος 202 n
* Κιδαρίας Δήμητρος 283 b
* Κιθαιρωνίας Ἥρας 188 a
* Κιλίκων 128 d 129 a—c
* Κιλλαῖος 150 c
* Κιλλικῶν 129 a—c
* Κιλλικῶν 129 a—c
κινδάλη 279 n
* Κισσεὺς 261 b
* κισσηρίζειν 58 n. 2
κίσσηρις 58 n. 2
* κισσητὸς 257 c
* Κισσόβρυος 261 c
* Κισσοχαρὴς 261 d
κιχλίζω 307 n
* κλᾳδουχος 261 c
* κλειδοῦχος 262 d
* κλέω 183 n
* κλώκιον clypeum 155 b
* Κνακαλησίας Dianæ 287 b
* Κνάκαλος 287 b
* Κνατεάτιδος Dianæ 287 d
κνήθει 67 n. 1
* κνῆσις 67 a
* Κνὴφ 230 n
* κνηφεῖ 67 n. 1
* κνήφει 67 n. 1
κνήφη 67 n. 1
* Κνιδία Venus 248 b
κνίφος 67 n. 1
* κογχοθήρας 154 n
* κοιλοστάθμοις 118 n
κοίλωμα κύκλωμα 117 n
κοίρανος 268 b
κόκκαλος 250 n. 1
* κοκκονάρια 250 n
κοκκόνοι 250 n. 1
κοκκῶνες s. κόκκωνες 250 n. 1
* κόκκωρα 250 c
κολοβὸς κόλος 116 n
κόλος κολοβὸς 116 n
Κολωνὸς Ἵππιος 237 n
* κονδακοπαίκτης 279 n
* κόνδαξ 279 n
* Κονδυλέαι 287 a
* Κονδυλεάτιδος Dianæ 287 a
* Κονδυλῖτις Diana 287 b
* κοντάκιον 279 n
* κοντακοπαίκτης 279 n
* κόνταξ 279 n
* κοντομονόβολον 279 n
* κοντοπαῖκται 279 n
κοπτὰ πόπανα 274 n. 2
* Κοπτοῦ 274 n. 2
* κοραίνοντος 264 b
* κοραλλιοπλάσται 305 b
κοράλλιον 296 b—309 b
κοραλλιοπλάσται 296 b—309 b
* κόρη numisma 294 c
κόρη icuncula 296 b—309 b
* Coria Minerva 238 n. 286 n
* Κοριαννοῖ Κοριαννοῖς confusa 130 n. 3
* κορίσκεται 173 c
κοροκόσμια 296 b—309 b
* κοροπλαθικοῖς 305 b
κοροπλάθοι 296 b—309 b, 121 a
κοροπλάσται 296 b—309 b, 121 a
* κορὸς νοῦς 264 n
* Κορυβαντεῖον 202 n
Κορυβάντιον 223 n
* κορύλλιον vox nihili 296 c d
* Coryphasia Minerva 238 n
* Coryphasion 238 n
* Κορυφῆς 238 n
κορῶν κορωνῶν confusa 300 c
* κουκουνάρια 250 n. 1
κουράλλιον 296 b—309 b
* κραδαλὸν 131 n
* Κράθιδι 290 a
* κραιπολοβόσκου 251 n
* Κραναίας Minervæ 318 c
* κράτημα 183 n
* κρατητικὸς 79 n
κρεύλλιον 296 d
* Κρηναίας πύλας 312 a
* Κρηνίδες πύλαι 312 a
* Κριοφόρου Ἑρμοῦ 316 c
* Κροκεάτα Διὸς 313 b
* Κροκέαι 313 b
Κρόνος 264 b et n. 1
* Κρονότεκνε 262 a
* κυαναυγέτιν 175 a
* κυανοβλεφάρῳ 279 n
* κυανόχρωτοι 262 n
* κυάστορας 314 n
* κυδάσκοπος 82 n. 4
* Κυδωνιὰς 215 n. 1
* Κυδωνιάται 217
* Κυθηρίδος 214 b
* κυκλάδες 259 n. 1
* κυκλαμὶς 213 b 229 a
* κύκλιον 155 b
* κυκλοέλικτε 262 b
* κυκλοστάθμοις 118 n
κύκλωμα κοίλωμα 117 n
* Κυλλήνη 317 b
* Κυλληνίδος 223 n
* Κυλληνίου Ἑρμοῦ 317 a
* Κυλληνίῳ Πανὶ 193 b
* Κυλλῆνος 317 b
* κυλλότητα 118 n
* κυματοδέγμων 116 n
* κυματοθαλὴς 116 n
κυμοδέγμων 116 n
* κυμοθαλὴς 115 n. 2
* κύνες Περσεφόνης 267 c
κυνδάλη 279 n
κυνδαλισμὸς 279 n
κυνδαλοπαίκτης 279 n
κυνδαλοπαίστης 279 n
* κυνόρχης 61 a
κυνορχίας 61 a
* κυνόρχος 61 a
* Κυνόσουρα 291 a
* Κυνοσούρεις 291 a
* Κυνοσουρὶς 291 a
* Κυνοσφαγοῦς 206 n. 3
* Κυνοσφαγὴς 215 n. 1, 222 a
* Κύπτανον 279 n
* κυσγάστορας 314 d
* κύπειρον τὸ 213 b
* κυριολέκτης 151 n. 2
* κυριολεξίαν 176 c
* Κυτηΐδαισιν 227 b
* κυτογάστορας 314 n
* καμμωνία 305 a
* καμμωσία 305 a
κωραλλεὺς 306 c
κωράλλιον 306 c
* λαβρόγοοι 49 a
* Λαγιναῖος 251 b
* Λαγινία 251 b
* Λαγινίτην 251 b
* Λαγινίτης τὸ ἐθνικὸν 251 b
* Λαγινῖτις θεὸς 251 b
* Λαγίνοις 251 b
* Λαΐδιον 60 c
* Λαιστρυγὼν 257 a
* λαμπαδουχίαις 239 a
* λαμπετίη 259 n. 1
* λαμπραυγέσι 82 n. 4
* λαμπραυγέτις 82 n. 4
* λαμπροζώνους 49 b
* λαμπροφαὴς 94 c
* Λαπίθαιον 287 c
* Λαπίθου 287 c
Λάρισσα urbs 314 c
λάρισσα nomen ὅπλον, vox nihili 314 c
* λάρισσα ollæ genus 314 c
Λαρισσαῖοι 314 c
* Λαρισσαίου Διὸς 314 b
* Λαρισσαίους ἑψητῆρας 314 c
Λαρισσοποιοὶ 314 c
λᾶς 174 n
* Λαφριάδαι 290 c
* Λαφρίας 289 c 319 b
* Λάφριος 289 d
* Λαφυγμῷ 314 d
* λεκτέον 199 n. 2
* λέκτης 152 n. 2
* λεκτροχαρὴς 259 n. 1
* λεξιθὴρ s. λεξίθηρ 152 n. 2
* λεξιθῆραι 152 a et n. 2
* λεξιθηράω verb. susp. 153 n
* λεξιθηρέω 152 n. 2
* λεξιθηρία 152 n. 2
* λεξιθήρεσι vox nihili 153 n
* λεξίθηρος 152 n. 2
* λεοντοθῆραι 154 n
* Λέρνα 290 a
* Λερναῖα 290 a
* Λέρνη fonti 276 b
* Λεσβίδες 318 n
* Λετρωναῖοι 287 a
* Λετρίνους 284 b
* Λευκανία 223 n
* λευκόκηρος 297 b
* Λευκοσία 223 n
* λευκοστόλους 267 c
* Λευκοφροσύνης 309 d
* Λευκοφρυήνης Dianæ 309 b
* Λευκοφρύνης 309 b
* Λευκοφρύνης μνημεῖον 309 c
* Λεύκοφρυς Diana 310 c
* Λευκωνία 223 n
* Λευκωσία 223 n
* Λεωχάρους 315 c
* ληὶς 174 n
λῆμα 174 n
* Λημνίας 319 b
λῆς 174 n
λῆσις 174 n
λησμονὴ pro λησμοσύνη 116 n
Λητὼ 174 n
λιάζω 112 b
* Λιβανομάννα 271 a
* λιθαρίδιον 277 a
* λιθοξοεῖον 183 n
* λιμενοσκόπος 239 b 247 d
* Λιμνάδος 287 d
* Λιμναίας 287 d
* Λιμνάτιδος 287 d 309 a
* λιπόχαρις 298 b
* λογγάτις 313 a
λογοθῆραι 152 n. 2
* λυγοπῶλαι 152 n. 2
* λοιδορησμὸς 82 a
* λοιδορίζω 82 a
λοιδορισμὸς 82 a et n. 5
* λοιδοριστὴς 82 n. 5
* Λουσίας 293 c
* Λυγόδεσμας 290 d
* Λυκιάρχαις 199 n. 2
* Λυκόας 290 d
* Λυκοάτιδος 290 d
* Λύκου 202 n
* Λυκοφρονείας 239 n
* λυσεῦ 243 n
* λυσσῶπις 227 c
λῶ 174 n
* λῶμαι 174 c
* Λωστρυγὼν vox nihili 257 a
Magi 223 et n
* μαϊουμᾶν 258 a
* μαϊουμᾶς 258 a
* μαϊουμίζω 258 a
* μακροβόλος 249 a
* μακρογογγύλλους 78 n. 1
* μακρογογγύλους 78 n. 1
* μακροτείνοντι 193 b
μαλάχη 245 n. 1
* μάλιον 121 d
* marathriten 59 n. 7
* μαργαροφορίας 50 b
* μαργαροφοροῦσαν 55 n. 2
* Μάττων 314 n

* μαχαιροφοροῦντος 207 c
* Megalesia 286 n
* Μεγαλήσιον 286 n
* μεγαλόβρομος 313 a
* μεγαλόκολπος 239 c
* μεγαλοσώματα 245 b
* Μεγαρηΐδος 309 d
* μεθυδώτην 259 n
* μεθυπίδακα 278 n. 1
* μειρακιωδῶς 57 b
μειρακύλλιον 296 d
Μελαμπύγους 275 d
* μελανηφόρῳ 178 d
* μελανόκολπος 240 a
μέλημα 189 b
* μελλησμὸς vox proba 81 c
* μελλησμὸς orationis figura 81 n. 2
* μελλητικῶς 146 c
μελλισμὸς vox nihili 81 d
μελισσόφυλλον 116 n
* Μελιταῖον 303 a
* μελιτίνη 60 a
μελίφυλλον 116 n
* Μεμφῖτε 180 a 259 n. 1
μεσόκρανον 268 a
* Μεσσόα 291 a
μετεωροθῆραι 153 n
* Μηδὲ δίκην δικάσῃς prov. 62 n. 2
Μηδὲν ἄγαν prov. 62 et n. 2
* Μηλινόη 274 n. 1
* μηναῖος 243 n
Μητρῷον 201 n
* Μηχανέως 316 a
* Μιθροβαρζάνης 219 a
* μιλιάριον 251 n
* μιλτηρὴ 60 a
μίλτου ἀγαθὶς 240 n. 4
μίμημα 319 a
* Minervium 286 n
* μιξόθηροι 154 n
μισαγαθία 148 b
* μισάγαθος 148 b
* μισθοκομεῖται 251 n
* μίτον 267 c
* Μνησαρχίδην 156 b
* Μνήσαρχος 156 b
* μνηστέον 189 c
* Μοιραγέτης 316 b
* μοίρας 267 c
μολόχη 245 n. 1
* μονάλυσις 299 d
* Μονοβελεῖς 278 b
* μονόβολον 278 n. 1 279 n
* μονοβόλοις 278 n. 1
* μονόδροπον 278 n. 1
* μονοκέρως 266 c
* μονόποδα 231 d 233 a
* μονοστόρθυγξ 278 n. 1
* μορμολυκίας 233 c
* μόρσιμον 111 a
* Μοσυχλαίῃ 222 n. 2
* Μόσυχλον τὸ 222 n. 2
* Μόσυχλος ὁ 222 n. 2
* μόσχος 266 c
* μουνογένειαν 236 b
* μυθιητὴς 155 n. 1
Μυλάντειοι 215 n
* μυλὰς 215 n
* μυλόεντι 59 b
* μυλώνιον 234 a
μυοθὴρ ὄφις vox nihili 153 n
μυοθῆραι 153 n
* μυοθηρεῖν 155 n
μύρμαξ μώμαξ confusa 279 n
* Μύρμηκα 242 n. 1
Μυρμηκιὰ s. μυρμηκία ἀγαθῶν prov. 130 c
μυροσταγὴς 50 a
μυροφόροι 153 n
* μυστιπολεύτους 259 n. 1
* μώμαξ vox susp. 279 n
* μυοθήρας 153 n
* Ναΐα 289 b
* νάρκισσον τὸ vox nihili 257 c
* Νεάπολις 202 n
* Νεαπολίτης 202 n
* Νέδαν 314 b
* Νεμεακὸς 257 b
* Νεμεσεῖον 199 n. 2
* Νεοτευκτικὰ 270 d
* νεοφάντῃ 262 a
* Νῆϊς 312 a
* Νηΐτας πύλας 312 a
νήττιον in amantium deliciis 305 c 307 n
* Νικοφελῆ 238 n
* νοερώτατον 282 a
* νοητέον 177 a
* Νόμιος 240 c
* νυκτιβόα vox susp. 256 c
* νυκτιβόας 256 c
* νυκτιγάμοιο 257 a
* νυκτιφαὴς 271 n. 1
* νυκτίφαντον 236 a
* νυκτίφοιτον 256 c
* νυκτοφαίνουσα 215 a
* Νυκτῷον 205 n
Νυμφαῖον 200 n. 2
Νυμφαιὼν templum 203 n
* Νυμφαίων vox nihili 203 n.
Νυμφεῖον 200 n. 2
Νυμφεὼν 203 n. 284 n
* νύμφη icuncula 296 b—309 b
* νύμφην, τὴν γῆν 268 a
* νυμφικὰ 296 d
* Νύσιε 243 n
* νυχαυγὴς 259 n. 1 274 n. 1
* Νυχίαν Ἑκάτην 219 a
ξαίνω 183 n
ξανθίας 61 a
* ξανθιμίας 61 a
* ξάνθιμος 61 a
* ξανθὶς 61 a
* ξανθοχρῶτες 236 a
* Ξενοφύης 206 n. 3, 240 c
ξενύλλιον 296 d
ξέσμα 182 n
ξέω, ξύω 183 n
ξόανον 182 a—d et n. 187 d 188 a
* ξόανος 183 n
Ξυάριν s. Σάρδιν 274 a
* ξυνευνέτῃ 236 c
* ξυνεταιῶνα s. ξυνετεῶνα 58 n. 1
ξύρω 183 n
ξύσμα 183 n
ξύω, ξέω, 183 n
* ὀβριμόγυια 245 b
Ὄβριμος 245 b
* Ὀβριμώ 245 a
* ὀγδοαδικῆς 163 d
* Ὀγδοακοντάλιθος 270 d
* Ὀγκαΐδας 312 a
* Ὀγκείου 283 c
* ὀδαξᾶσθαι 245 n. 1
ὀδάξεσθαι 245 n. 1
ὀδαξεῖσθαι 245 n. 1
ὀδαξησμὸς 81 c et n. 3
* ὀδαξηστικὸς 81 n. 3
ὀδαξισμὸς vox nihili 81 n. 3
ὀδαξιστικὸς 81 n. 3
* Ὀδυσσεία 231 a
* Οἰαγρίδαο 222 n. 2, 225 c
* Οἴαγρος 222 n. 2, 226 n. 2
* Οἰχαλία 316 c
* ὀλβιοδῶτα 180 a 259 n. 1
* ὀλβιοδότην 259 n. 1
* ὀλβιόθυμον 180 b
* ὀλβιόμοιρε 180 b 190 a 215 n. 1
* ὀλβοδότιν 259 n. 1
* ὁλομέλειαν 266 c
* ὄλχος pro ὄχλος 155 b
* ὁλολευκοὶ 317 b
* Ὀλυμπίεια 286 n
* Ὁμαγυρίου 313 c
* ὁμαλιστηρίου 58 n. 2
* ὁμαλίστρα 58 n. 2
* Ὀμβριμώ 245 a
* Ὀμβρίου 311 c
* ὁμοάγαθος 148 b
* ὁμογνωμοσύνη 79 n
* Ὁμόλη 312 b
* Ὁμολιεὺς 312 c
* Ὁμόλιον 312 c
* Ὅμολις 312 d
* Ὁμολοεὺς 312 c
* ὅμολον 312 d
* Ὅμολος 312 c
* Ὁμολωΐας τῆς Ἐννυέως 312 d
Ὁμολωΐδες πύλαι 312 b
* Ὁμολωΐδος τῆς Νιόβης 313 a
Ὁμολώϊος Ζεὺς 312 c
* Ὁμολωΐα Δημήτηρ 312 d
* Ὁμολωΐων τῶν 312 d
Ὁμονοεῖον 284 n
* ὁμοπαίκτορα 279 n
* ὅμωρον 206 n. 3
* ὀνειρόπομπος 141 a
Ὀνοκώλη 231 c—234 a
* ὀνοματικῶς 94 a
ὀνοματοθήρας 152 n. 2
Ὀνοπόλη vox nihili 232 b
Ὀνοσκελὶς s. Ὀνόσκελις Empusa 231 c—234 a
Ὀνόσκελις mulieris nomen 274 n
* ὀνοστόρθυγγε 278 n
* ὀνοσφαγίαι 178 n. 1
ὄνω 245 n. 1
* ὀξυγὴ s. ὀξύγη 254 n. 1
ὀξυθύμια 199 a 204 n. 2, 211 a et n. 2
* ὀποβάλσαμος 56 c
ὀποκάρπασον 229 b
* ὄππόθι 242 n. 2
ὀπώρα 270 b
ὄργανα 282 c
* ὀργιοφάνταις 262 n
* ὀρθιακὸν 274 b
Ὀρθίας Ἀρτέμιδος 290 d
* Ὀρνιθομαντείαν 270 c
ὀρνιθοθῆραι 153 n
* Ὀρτυγίαν 236 a
* Ὀρφαϊκὸν 263 n. 1
ὀρφακίνης 279 n
ὄρφαξ 279 n
* Ὀρφεία 263 n. 1
* Ὀρφέως Δρύες 225 b
* Ὀρφικοῖς 270 d
ὀρφὸς 279 n
ὀρχησμὸς 82 a
ὀσκάλλω 245 n. 1
ὀσκάπτω 245 n. 1
ὀστακὸς 246 n. 1
* Ὀστακὸς 246 n. 1
ὄστασαν 245 n. 1
ὀσταφὶς 245 a et n. 1
* οὐράδιον 286 n
* οὐρανόφοιτος 241 c
* οὐρεσιφοῖτιν 219 a 259 n. 1
* παγγενέτωρ 159 a 262 a
* παγγλύκερος 99 n. 3
* πάγγλυκυς 99 n. 3
* Παιὰν Bacchus 261 d
* παιδαρίδιον 277 a
* pæderos 230 n
* pæderotas 230 n
* παίκτορα 279 n
Παιωνία 319 b
* παλαγμοῖς 209 b
* παλάτιον 286 n
* Παλλάδας 294 d
* παλλακῖνος 148 a
* παμβδελυρὰ 99 n. 3
* παμμήτειρα 259 n. 1
* παμμυσαρὰ 99 n. 3
πάναβρος 52 a
παναγάθη 148 c
* παναγαθία 148 d
πανάγαθος 142 d 148 c
* πανάγητος 93 b
* πανάγρα vox susp. 315 a
* παναγρὶς vox susp. 315 a
* Παναχαιᾶς 313 c
* Παναχαΐδος 319 b
* πανδαμάτειρα 262 n
* πανδώτειρα 259 n. 1
* Πάνειον 199 n. 2
* πανέξοχον 107 b
* paneros 230 n
* Πάνιον 199 n. 2
* Πανοπολίτης 274 b
* Πανὸς 274 a
* pansebastos 230 n
* pantagathi aves 227 n
* pantagathos herba 227 n
* Pantagathus tonsor 227 n
* παντέλεια 262 c 265 d
* παντοδίαιτε 230 n. 2
* παντοδότειρα 259 n. 1
* παντοδυνάστα 243 n
* παντοεργὸς 263 a
* παντολέτειρα 259 n. 1
* παντόμορφος 232 c
* παντοπαθῆ 234 c
* παράμηρον vox nihili 185 a
* παράμηρον μαρμάρινον confusa 184 a—185 a
* Παρείας 319 b
Πάρειος vox susp. 185 b
* παρειστρέχει 163 b
* παρεξανύσασα 267 a
* παρθενοσφάγοισιν 257 b
* παρθένους 294 d
* Παρίλια 287 n
Πάρινος 185 b
* Πάρνηθι 311 c
* Παρνήθιος 311 c
* πασσαλιστὴν 279 n
παστοφόρος 272 n
* πατησμὸς 82 a
πέβολον pro πεδόβολον 116 n
* πεδόβολον 116 n
πεδῶν πόλεων confusa 175 d
* πειδάγωνον 300 d
* Pelagia 248 a
* πενταετηροῦς 292 b
* πεντασυλλάβως 199 n. 2
* Πεντελησίου 284 b
* πεπαρρησιασμένως 157 b
* περιάγαμαι 105 b
περιαγαπάω 87 d
* περιαγαπάζω 89 c
περιάγειν 211 n. 1
* περιαγνίζω 211 n. 1
* περιγλυκίνω 274 n. 2
* περιδεσμέω 276 c
περιενεγκεῖν 211 n. 1
περιεστίαρχος 210 d
* περικαθαρτήρια 211 n. 1
* περικιόνιον 259 n. 1
* περίκλεισις 262 d
* περιξέεται 195 b
* περιπόλησις 159 b
* περισσόσαρκον 275 c
περιστερεὼν 212 a
περιστερεὼν ἀριστερεὼν confusa 213 b
* περιστέριον 214 b
* περιστερόεντα 214 b
περίστια 207 b
περιστίαρχος 199 a 207 b 208 a 210 d
* περίστικτον 222 n. 2
* περισφυρίους 175 n
* περιτετριγότα 203 n. 3
* περιφράνιοι 262 n
* περιχρωννὺς 195 b
* περιχυτὴς 279 n
* Περσαῖος 241 a
* Περσεία 175 b 216 a 241 a
* Περσέως 159 a
* Περσηΐς 239 b
Πέρσης 241 a
* Περσικῶς 106 a
* Πετροβάτα 272 b
* Πέτρωμα 283 b
πευκάεν s. πευκῆεν 132 n
* Πευκὼν 132 n. cf. Addenda
πηλαμὶς 61 b
πηλαμὺς 61 b
* Πηλιάδες 320 a
* πιθήκιον 306 d
* Πιμπληΐδος 226 n. 2
* πιννίνου 185 a
* πιστευτέον 215 n. 1
* πιστοφύλαξ 263 n. 1
* Πλάγγης 300 d
πλαγγὼν 296—309 b
* Πλαγγὼν 302 d 303 a
* πλαγγὼν caniculæ nomen 303 a
* πλαγιοφάλλους 276 c
πλάγκων vox nihili 301 a
* πλακοῦς 274 n. 2
πλὰξ 274 n. 2
* πλεονασιμὸν 134 n
* πλουθυγιείαν 127 c
* πλουμαρικοὺς 49 b
* πλουσιοῦφεῖς 49 b
* Ποδάγρας Dianæ 287 c
* ποδηροφορῶν 161 b
ποδίζω gradior verb. nihili 252 b
* ποδόκοιλον 251 n
* πολυαγάπητος 110 n. 1
* πολυάστερος 243 n
* πολύγηρως 50 n. 1
* Πολυγίου Ἑρμοῦ 317 b
* Πολύγυιος Ἑρμῆς 317 c
* πολυδέγμων 245 a
* πολυεθνέα 244 a
* πολυμέλαθρε 259 n. 1
* πολύμικτε 259 n. 1
* πολύμνηστον 262 n
* πολυόργιον 262 n
* πολύπηνα 50 n. 4
* πολύπτολις 259 n. 1
* πολύσεμνε 215 n
* πολύσεπτος 110 n. 1
* Πολύσυμνος 276 a
* Πολύυμνος 276 a
* Πολύυπνος 276 a
* πολυφάσματος 206 n. 3, 241 c
* Πολύφης s. Πολυφῆς vox nihili 238 n
* πολυφωνεῖν 307 n
* πολύχαρμον 304 a
* Ποντῖνον 284 a
Πόντος ἀγαθῶν prov. 129 c
* Ποπάνωνα 258 a
* ποπάνα vox susp. 258 n
πορίζεσθαι 75 n
* πόρνοπας 246 n
* πορφυροβεβαμμένους 49 b
* πορφυροβλάστητος 161 a
* πορφυρόστρωτον 50 b
Ποσειδάνειον 200 n. 2, 201 n
* Ποσείδιον 200 n. 2, 201 n
Ποσειδώνειον 200 n. 2, 201 n
Ποσειδώνιον 200 n. 2, 201 n
* Ποσιδεῖον 200 n. 2, 201 n
* Ποσιδήϊον 200 n. 2, 201 n
* Ποτάμιοι 293 b
* Ποταμὸς 293 b
* πραξῖνος 148 a
πρεσβεία 78 d et n. 2, 79 n. 1
πρέσβευσις 78 d et n. 2, 79 n. 1
* Πρεσβίστας 272 b
* Πρεσβίστατος 272 b
* Πριαποῦ ἄγαλμα 275 c
* προαγάλλω 179 a
* προβλεπτικὴ 283 a
* προδηλωτικὸς 79 n
* προδοσέταιρος 259 n. 1
* Προθυραία Diana 215 n
* Προθυριδία 247 c
* Προιτίσιν 311 d
* Προίτου 312 a
* πρόκακα 94 c
* προληπτικῶς 255 n. 2
* προμαθεστάταν 274 a
* Πρόμαχον 316 c
* Προμήθειον 236 b
* Προμυλαία 215 n
Προμυλέα vox nihili 215 n
Προμυλία vox susp. 215 n
* Προσψίου 311 c
* προπαραλήγουσα 202 n. 238 n. 277 a
* προπαροξυτόνως 202 n
* προπερισπάω 166 n. 2, 199 n. 2, 202 n
* προπερισπωμένως 202 n
* προπηδήσαντες 151 n. 3
* Πρόπυλα vox susp. 215 n
* Προπυλαία Ἑκάτη 215 n
* προπυλεῖται 215 n
* προσαγάζομαι 114 c
* προσαγάλλω 169 b 179 a
* προσάγαμαι 105 b
* προσαγανακτέω 69 a
* προσαγηλὴ 179 b
* προσανάγεσθαι 148 c 157 a
προσαπειλέω 179 b et n
* προσδεσμεύοντες 206 n. 1
* προσερωτάω 179 n
προσηλόω 193 n
* προσθεωρέω 283 a
* προσκαθηλοῦται 195 b
* προσκέλλω 195 a
* προσκεφαλάδιον 286 n
* Προστασίας 283 n
* Προσύμνης 284 a
* Προσύμνῳ 276 a
Prophetæ 228 n
* πρωκτοπεντετηρίδα 292 b
* πρώτη νύμφη terra 268 a
* πρώτιστος γάμος 268 a
* Πρωτογονῆς 243 n
* πρωτοτύπως 146 d
* πτερόπους 217
* Πτερωτοῦ Ἑρμοῦ 275 a
* Πτολεμαῖος 286 n
* Πτολεμαεῖον 286 n
* Πυθαγόρειοι 263 b
* Πυθαγορικὸς 266 c 273 a
* Πυθαγόριοι vox nihili 267 c
* Πυθαγορικῶς 70 n. 2
πύνδαξ 279 n
* πύνδος 279 n
* Πυραία 283 n
* Πυργοφόρου Δήμητρος 275 a
* πυρίδρομε 262 b
* πυρίπνοος 243 n
* Πυρισπόρος 243 n
* Πυριτόκος 243 n
* πυριφεγγὴς 243 n
* πωγώνιον 121 d
* πῶλον 294 d
πώρινος 185 a
πῶροι 185 a
* ῥάδα 132 n
* ῥαδαλονδονακῆα 132 n
ῥαδαλὸς 132 n
* ῥαδάνη 132 n
ῥαδανίζω 132 n
ῥαδανὸς 132 n
* ῥάδανος 132 n
* ῥαδελὸς vox dubia 132 n
* ῥαδηλὸς vox susp. 132 n
ῥαδινὸς 132 n
* ῥάδινος 132 n
* ῥαδονὸς 132 n
* ῥατάναν 133 n
Ῥέα 264 b 265 a
* ῥεγεωνάρχαι 202 n
Ῥεία 264 b 265 a
* ῥευστικὸς 133 n
* Rhascupolis 226 n. 2
* Rhascus 226 n. 2
* ῥηκτὸς 236 b
* Ῥήνης 225 n
* ῥηξίχθων 243 n
* Ῥησκυνθίδος 222 n. 2, 225 c
* Ῥησκύνθου 222 n. 2
ῥήσσειν τήκειν αἰθέρα 260 n. 2
* ῥιγῖνος 148 a
* ῥιζόθι 226 n. 2
* ῥιζωτῆρας 263 n. 1
* ῥοανὸς 131 n
* ῥοδάμνη 132 n
* ῥοδάνη 132 c et n
* ῥοδανίζω 132 n. 133 b
* ῥοδανὸς 132 n
* Ῥοδιακὸς 202 n
* ῥοιζήτορα 262 n. 263 n. 1
* ῥυσίθυμον 257 c
ῥωποπῶλαι 304 b
* Σαλαμίνιοι 56 n. 4
* Σαλμακίδων 307 n
* Σαλμώνιοι 56 n. 4
* Σαλμώνιος 56 n. 4
* Salonem 223 n
* Σαμβίκου 202 n
* Σαμίας Ἥρας 311 b
* Σάμιοι 222 n. 2, 241 n. 1
* Σάμιοι πλακοῦντες 274 n. 2
* Σαμοθρᾴκη 242 n. 1
* Samothracia gemma 242 n. 1
* Σαμόθρακος 242 n. 1
* σάμοι 222 n. 2
* Σάμος 222 n. 2
* Σάμων 223 n
* Σάον τὸ 222 a et n. 2, 241 n. 1
* Σάος ὁ 222 a et n. 2, 226 a 241 n. 1
* Σάρδιν τὸ νέον ἔτος 274 a
* σαρκοφθόρον 262 n
* σαφηγορὶς 250 a
* Σαώκη 222 n. 2, 241 n. 1
* Σαώκης 222 n. 2, 241 n. 1
* Σαωκὶς 222 n. 2, 241 n. 1
* Σαωκὼ s. Σαωκῶς 241 n. 1
* Σάων 223 n
* Σαώτου 315 c
* scillites 59 n. 7
* scyllites 59 n. 7
* Σεβαστεῦνον 202 n
* σεβαστοφόροι 202 n
* σεβεῦνος 148 a
* σελάγισμα 82 n. 4
* σελάζω 82 n. 4
* σελασμὸς 82 n. 4
σελάω 82 n. 4
σεμίδαλις 49 n. 2
* Σεραπεῖον 199 n. 2 116 n. 2
* Σεραπίδιον 199 n. 2 116 n. 3
* Σεραπίδειον 199 n. 2 116 n. 2
* Σεραπίειον 199 n. 2 116 n. 2
* Σημαλέου 311 c
* σημειωτέον 154 n

σησαμίς 49 n. 2
• σήσαμος 49 n. 2
• σησαμότυρον τὸ 274 n. 2
• σησαμότυρος vox nihili 274 n. 2
• σησύμβρια 49 n. 2
• σίαρ 174 n
• σίαρ 174 n
• σιγαλόεντα 304 n
• σιλλογραφῶν 118 n
σιμίδαλις 49 n. 2
• Σιμιχίδης 156 b
• Σίμιχος 156 b
• Σίμυλος 156 a
• Σιμύλος 156 a
• σινδόνιον 54 a et n. 2
σισαμίς 49 n. 2
• σίσαμος 49 n. 2, 274 n. 2
σισύμβρια 49 n. 2
• Σιτὼν 319 d 320 b
σκῆφαι, vox susp. 67 n. 1
σκιαθῆραι 183 n
• Σκοπελῖνος 147 a
• σκοπητήριον 222 n. 1
• σκυλάκαινα 227 c
• σκυλακῖτις 175 b 216 a
• σκυταλισμὸς 209 c
• σκυτικῶν 118 n
σκωραμίς 61 b
σμῆνος 101 n
Σμινθεὺς 250 b
• σμυραίνας ornamenta muliebria 299 b
• σπάρτος, ἡ, instrum. fabrile, 242 n
• σπάσσω 300 c
σπερματολόγος 116 n
σπερμολόγος 116 n
σπηλάδιον 285 n
• Σπλαγχνοτόμος 315 n
• σπογγοθήρ 155 n
σπογγοθῆραι 154 n. 155 n
• σπογγοθηρευτικὴ 154 n
• σποδεύειν 234 c
• σπουδαιότης 79 n
• σταθερῶν 131 n
στάθμη 241 n
• Στατοὶ 163 a
• σταχυοτρόφος 259 n. 1
• στερκτίων 74 n. 3
• στήμοσι 267 c
στίβει στίβῃ 91 a
• στιβίζω 165 n. 1
στιβίσματα 165 n. 1
• στίβος, τὸ, vox nihili 91 a
στίγματα 165 n. 1
• Στίρεδι 284 b
• Στιρίτιδος 284 b
• Στρατόδημος 62 n. 2
• Στρίγναν 254 n
• Στρίγλαν 254 n
• στροβιλίων 250 n
στρουθὸς 245 n. 1
• στρόφαλος 248 d
στροφῶ 245 n. 1
• Στρυμόνα 244 a
• συβώτης 259 n. 1
• συγγραφικὴ 62 n. 3
• συγγραφικῶν 62 n. 3
• συγκειμένοις 202 n
• συγκυρκανήσαι 50 n
• συγξέεται 183 n
• συλήτειραν 170 a
• συμπαίκτρια 279 n
συμπαίκτωρ 279 n
συμπαίστρια 279 n
συμπαίστωρ 279 n
• συμπενθῶν 181 d
• συμπεσεῖν 286 n
• συμπρεπόντως 146 c
• συμπροῆλθον 158 c
• σύμπτυκτον 130 n. 3
• συναγάλλομαι 179 c
συναγανακτίῃ 69 b
συναγανάκτησις 70 a
• συναγανάω 87 d
• συναιωρουμένων 141 d
• σύνδαστε 259 n. 1
• συνδενδρία 268 c
συνείσακτοι 85 a et n. 1
• συνεισθέοντες 163 d
• συνεξιόντες 171 d
• συνεσκευάσατο 227 c
• συνευναστῆρας 259 n. 1
• σύνευσις Κρόνου, ἡ δυὰς, 264 a
• συνθέτων 250 d
• συνθλίψεσι 282 b
• συνιδρῦσθαι 219 n
• συνωδίνει 179 c
• συοθήραι 154 n
• σφαῖρα glomus 150 b
• σφιγγία 306 d
Σφὶγξ 306 d
σχοινίον ὑπομεμιλτωμένον 241 n
• Σώδαμος 62 n. 2
σωλῆνες 78 n. 1
σωληνοθῆραι 153 n
• ταγατίζων 307 n
• ταγηνοκνισσοθήραι 154 n
• ταινία, piscis nomen, 235 n. 1
• ταινίαις 284 b
• ταπεῖον 202 n
ταμίας, ὁ, ἡ, 153 n
Ταναγρα 315 a
ταναύπρα 315 a
• Ταναγραίαν 317 a
• ταναυγρὶς 315 a
Ταναΐτιδος, Ταναΐδος, confusa 291 d
• ταπύσκω 115 n
• Ταραντηνὰ 274 n. 2
• Ταραντινὰ 274 n. 2
• Ταρταρόσαις 227 c
• ταυρία 58 n. 2
• ταυρία 58 n. 2
• ταυρόκερως 243 n
• ταυρομέτωπε 243 n
• ταυρώπις 211 c
• ταυρῶπις 242 a
• ταυτότης 79 n. 165 c
• ταχυτόμοισι 111 a
• ταῶνα 282 b
• Τεγεάτιδι 317 c
τείχεον, Τυχεῖον, confusa 285 n
• τελίσκων 309 d
• τελοσσιδώτειρα 259 a
• τελευταίσταν 144 c
• τελευτότης 157 d
• Τελχῖνων 215 n
• τεμενικὸν 199 n. 2, 286 n
• τεμένιον 202 n
• τερασκόποι 115 n. 2
τερατοσκόποι 115 n. 2
• Τερεντῖνον 274 n. 2
• Τεσμερίσιο 242 n. 1
• τετραγωνήσει 218
• τετρακέφαλον 242 c
τετράκυκλος 252 n
• τετράμορφος 258 b
• Tetrapylum 201 n
• Τετράντα 289 b
• τηγανιακὸν 203 n
τήκειν, βήσσειν alibi, 260 n. 2
• τηλῶτις 227 b
• τιάρας ὁ 133 n
• Τιβρανῆς 243 n
• τιτιγόνιον 307 n
τιτίζω 307 n
τιτὶς s. τίτις, avicula 307 n
• τιτὶς, mentula 307 n
• τιτὶς ἡ κέρκος 307 n
τορίνη 315 n
Τραγόπους 275 d
τραρὸν 32 n. 3
• τραχυφωνότερον 307 n
τρηῖρον vox nihili 52 n. 3
• τρῆρος 52 c
τρηρὸν 52 c
• Τριακάδες ἐν ἄξου, prov. 207 n
• τριακάδες, Hecatæ sacræ 204 a 205 n. 1, 267 n
τριακὰς ἡμέρα 267 n
τριακοστὴ, τριακάτη 205 n
τριακοστῆι, τριετάτης 205 n
• τριαύχενα 239 a
• Τριβαλλικὸν 199 n
Τρίβαλλοι s. Τριβαλλοὶ 198 det n
• τρογένητος 313 a
τρηγλίζω 307 n
• trigonion, vox dubia, 213 a
• τρίγωνον 261 c
• τρηγὸς 307 n
τρίζω 307 n
• τριλαμπὲς 149 d
• τριόδια 296 c
• Τριοδία 296 c
• τριοδίων, τριοδιῶν 296 b, c
τρίοδος 296 c
• Τριόπειος 109 c
• τριποθήτατ 154 n
• τρισσοκάρηνος 227 c 247 b
• τρισσοκέφαλος 247 b
• τρισυλλάβως 57 a 320 c
• Τριτωνίδος 320 a
• τρίχρωμος 256 b
• τρίψυχον 243 n
• Τροιζῆνι 224 a
• Τροιζηνίαν 224 a
• τροφοφόρου 268 c
• Τροφώνια 214 c 252 a
• Τροφωνίου 214 c 252 a
• Τροφωνίῳ 235 n. 1
• τροχάσμασιν 242 b
• τρυγάνιον 214 b et c 307 n
• Τρυγάνιον 307 n
• τρυγὸς 306 d et n
τρυγὼν 306 n. 307 n
• τρυγώνιον, vox nihili 214 b
τρύζω 307 n
• Τρυφέραν 307 n
• τρυφερεύεται 55 b
• τρυφερεύματα 55 n. 2
• τρυφεροτέπλων 50 b
• τρυφεροστήμονας 49 b
• τρυφερότητι 53 c
• τρυφεράματα 55 n. 2
• τυμβιδίην 175 b 216 a 259 a
• τυραννείης 54 n. 5
τυραννεύω 54 n. 5
τύραννος 268 b
• τυρὸς 306 d
• Τυχάδιον 286 n
• Τυχαῖον 286 n
• Τυχαῖος, ὁ τῆς Τύχης ναὸς 286 n
• Τυχέαν, vox nihili 286 n
• Τυχεῖον 286 n
• Τυχεῖον, τείχεον, confusa 286 n
• ὑγροκολλούριον 227 n
ὑδροχεῖον 116 n
• ὑδροχοεῖ 251 n
• ὑδροχοεῖον 116 n. 2, 183 n
• ὑδροχοΐας 251 n
• Ὑμηττίου 311 c
• Ὑμηττῷ 311 c
• ὑμηττὸν 193 c
• ὑμήτορα 147 a
• Ὑπτίνου, vox nihili 222 n. 2 226 n. 1
• ὑπαγανακτίω 70 b
• ὑπαγανάω 68 a
• ὑπακτικὸν 68 b
• ὑπακανθοῦντες 160 b
• ὑπεξίασιν 312 b
• ὑπεργάσασθαι 146 b
• ὑπεργασθότης 147 a
• ὑπεργάλλομαι 179 c
• ὑπεργάμαι 105 b
ὑπεργασάσθαι 88 a
ὑπεργανακτίω 70 b
• ὑπεραυχεῖ 178 d
• ὑπερβαλλόντως 87 d
• ὑπερβαυράζω 105 c
• Ὑπερειονὶς 265 c
• ὑπερούσιος 146 b 149 d
• ὑπερουσίως 194 d
• ὑπεροχικὸν 144 a
• ὑπερπαθῆ 195 d
• ὑπερπλεύσαν 257 a
• ὑπερστέργων 78 b 106 a
• ὑπερτραφοῦσ 251 n
• ὑπέρφυτος 149 d
• ὑπτοδόναν 259 n. 1
• ὑπτοδώτιδι 259 n. 1
• ὑπόβακχος 99 n. 3
• ὑπόδειξις 118 n
• ὑπολιπτικὸν 79 n
• ὑπομιλτόω 242 n
• ὑποφαρμάττω 213 c
• ὑποφείδω 291 b
• ὕσσαξ 279 n
ὑσσὸς 279 n
• Ὑψίστου Διὸς 311 c
• Ὑψίστας πύλας 312 a
• φαεσφορίην 235 b
Φαεσφόρος Hecate 235 b
• φαιδρύσμασιν 149 b
• Φαισύλη, Αἰσύλη, 217 n
• φαλητάρα 276 d
• φαλλαγώγια 277 b
• φαλλητάρια, vox nihili 276 d
φαλλὸς 275 d—281 a
• phallovitroboli 277 c 303 n
• phandovitroboli 276 a
Φάσηι 260 a
• Φασήτης 261 a
• φαυτὸς 260 a
• φάττια, palumbulæ, 307 n
• φελάρνων, vox nihili 277 a
• Φεραὶ 239 b 284 n. 285 n
• Φεραία Hecate 239 a, b 284 n. 285 n
• Φεραίας, τῆς Αἰόλου θυγατρὸς, vox nihili 239 b
• Φεραίας, Φερᾶς, confusa, 284 n
• Φεραίδδεν 286 n
• Φεραῖοι 284 n
• Φερᾶς, τῆς Αἰόλου θυγατρὸς, 285 n
• Φερεὰ, vox nihili, 283 n
• Φερεφαττεῖον 283 n
• Φερεφάττιον 283 n
• Φέρης 239 b 284 n.
• Φερσεφόνης κύκνοι planetæ 267 c
• φίλαβρος 52 b
• φιλαγαθία 149 b
• φιλάγαθος 148 d
• φιλαγάθως 149 b
• φιλάγρυπνε 190 a
• φιλαθλῆται 148 d
• φιλάνθεος 180 a
• φιλευλείχῳ 314 d
• φιλευριπίδης 175 d
• φιλευχειλῷ 314 n
• φιληδονεῖν 281 d
• φιληνίους 257 a
• φιλητικῶς 86 c
• φιλίδαφνε 261 b
• φιλοθηβαΐῳ 175 d
• φιλόκακος 148 b
• φιλοκοσμεῖν 166 n. 1
• φιλομετάβολος 230 n
• φιλοπάματε 264 n. 1
• φιλορμίστειρα 248 a
• φιλτροδότης 214 b
• φιλωρείτῳ 193 b
• φιτροῦσι 220 c
• φοίνιγμα 274 n. 2
• φοινικόφυτας 124 c
• Φόρβαντα 286 n
• Φορβαντεῖον 286 n
• Φόρβαντος 286 n
• φορυκτοὺς 49 b
φραστικὸς 79 n
• φρονητικὸς 230 n
• φυγαδοθῆραι 153 n
• φυγαλχμα 286 n
• φυλακίοις 206 n. 1
• Φύλαξ Hecate 239 n. 3
• Φυλλὶς 244 n
• Φυσιδδαῖ 242 n. 1
• φυτάριαν 277 a
• Φῶς 259 n. 2
• Φωσφόριον 235 n
Φωσφόρος Hecate 235 a—239 a et n. 3
• Φωσφόρος, Minerva 238 a
• φωτοφανείας 157 c
χαιτήεις 51 b
χαιτόεις 51 c
• Χαλυπίτιδος 318 c
• χαριδῶτι 190 a 259 n. 1
χαρίεις 298 a—d
χάρμα 189 b 197 a
Χάρων 253 n. 1
Χαρώνειος θύρα 253 n. 1
• Χαρώνιον 253 n. 1
• Charonium 253 n. 1
• Χειλώνιον 62 n. 2
Χθονία, Hecate 239 n. 3
Χθονίου Διὸς 311 d
• Χιόνη 216 n. 1
• Χιτώνη 259 n. 1
χοιρίδιον 208 a—209 d
• χοιροκτόνον 209 b
• χοιροφορεῖντες 207 c
Χορηγεῖον 201 n
• χορίτιδας 248 a
• χορομανέοιο 269 c
• χορομανέοντος 269 d
• χρηστέον 65 b 203 n. 2
χρόνος, χρυσὸς, confusa 49 n. 4
• χρυσαγίδος 319 d
• χρυσαλλὶς 297 c 299 a
• χρυσεγχὴς 261 d
• χρυσεοπήνην 50 n. 4
• χρυσεοπηνήτην 49 n. 4
• χρυσοφεγγὶς 262 a
• χρυσογενεία 135 n. 2
Chrysogenes 136 b
• Χρυσογένης, vox susp. 136 n. 2
• χρυσοίθειρα 265 c
• χρυσοκάραναν 170 b
• χρυσολογίῳ 50 n. 1
• χρυσολόγος 50 n. 1
• χρυσοπήνη 49 n. 4
χρυσὸς, χρόνος, confusa 49 n. 4
• χρυσοσπάταλον 55 n. 2
• χρυσοχίτων 257 b
• ψαμίτη 250 a, b
Ψαμίτη 250 a, b
• ψάμιτον 250 b
• Ψαμμίτη 250 b
• Ψαμμητικὴ 250 a, b
• Ψαμμητίχη, vox nihili 250 a, b
• ψαμμίτοις 250 b
• ψευδωμότῃ 268 a
• ψυχαῖς 243 n
• ψυχογονικὸς 266 b
• ψυχρὸς, frigidus in Venerem, 298 d 299 a
• ψωλὸς, verpus, 304 n
ψωλὴ, verpa, 304 n
ψωλὸς 304 n
• Ὠγυγίαι πύλαι 312 b
• Ὠιδεῖον 254 n. 2
• Ὠδυνήθη 309 d
• ὠκυλέχειος 213 n
• ὠκυτόκειον 202 n
• ὠογενῆ 175 b 262 n
• Ὠοθυτικὰ 270 d
• Ὠοσκοπικὰ 270 d
• Ὠραιοδότα 272 b
• Ὥριον 270 b
• ὠροτρόφους 263 n. 1
• ὠφελατικὰ 159 c

SPECIMEN VOCUM
E LABBÆI GLOSSARIIS
DEPROMTARUM,

Quæ in H. Stephani Thesauro Gr. Linguæ
FRUSTRA QUÆRUNTUR.

Voces in Schneideri Lexico desideratæ nota hac † indicantur.

ἀβεβαιότης
ἀγαλματογλύφος
ἀγγρισμὸς
ἀγγριστὴς
ἄγηρον
† ἀγητὴς
ἀγκαυνόδεσμος
Ἄγλυφος
† ἀγνεύτρια
† Ἄγξις
ἀγοραστὸς
† ἀγοράστρια
ἀγοραστὸς
† ἀγριοκινάρα
† ἀγριομαλάχη
† ἀγριόπρασον
ἀγρογειὴς
† ἀγροπόνος
† ἀγρυπνητὴς
† ἀγχιστὴς
ἀγχονιστὴς
† ἀγωνίασις
† ἀδελφόθεν
ἀδιαθέτως
ἀδιάνυτος
† ἀδιάσειστος
† Ἀδιαστίκτως
Ἀδιστάκτως
† ἀδρανισθέντων
Ἀδυναστία
ἀηθίζομαι
† ἀθεμιτοποιὸς
ἀθροιστικῶς
αἰγογενὴς
† αἰγοπόλος
† αἰδεστικὸς
† αἰδεστίκως
αἰθριόω
αἰσθητικῶς
αἰσιοποιῶ
† αἰσχρανδράποδα
† αἰχμαλατιστὴς
† ἀκαθάρτως
† Ἀκαινοτόμητος
† Ἀκαίρεος
† ἀκαιρεύτης
† ἀκαιρέως
† ἀκανθολαβὶς
Ἀκαταδίκαστος
† ἀκατάμικτοι
Ἀκαταπόνητος
ἀκατάτριπτος
† ἀκατασκόπως
† ἀκοΐδιον
† Ἀκονητὴς
Ἀκούρευτος
† ἀκρατάριον
† ἀκρατοπώλιον
ἀκροβολίται
† Ἀκροδάκτυλον
† ἀκροζώνη
Ἀκρομάσθιον
† ἀκροξιφιδίῳ
† Ἄκρουστος
† Ἀκροχορδάνη
† ἀκροχορδόνιον
ἄκρυπτον
ἀκρατηρίασις
ἀκτινοφόρος
† ἀκυρωσία
† ἀλάβεια
† ἀλατικὸν
† ἀλεκτροφώνιον
† Ἄλισμα
ἀλεστὴς
† Ἀλεύκαντος
† ἀλευρὼν
† ἀλευρώδης
ἀλέτης
† ἀληθολογία
† ἀλητὴς
ἀλικὸς
† ἀλιτάταρ
ἅλισις
† ἀλληλοκοιῶ
† ἀλλοδαπῶς
† ἀλογοθέτητον
ἀλόησις
† ἀλουτάριον
ἀλτικοὶ
† ἀλυσείριον
ἀλφιτικὸς
ἀλώδης
† ἀλωνίτης
ἀλώνιον
† ἀμαζουργὸς
† ἀμαλογίαι
† ἀμαλόγος
† ἀμαυρία
† ἄμβλυσις
ἀμβλυωπία
† ἀμέλημα
ἀμιτάγνωστον
† ἀμμὴ
† ἀμμόνιος
† ἀμνήμονος
ἄμπελικὸς
ἀμπελοφύτης
† ἀμπελόω
ἀμπελώδης
ἀμύντειρα
† ἀμφίστρις
† ἀμφίδρυς
† ἀμφιζητῶν
ἀμφίλυκος
ἀμφίσταυρος
ἀμφοδάρχης
† ἀμφορον
† ἀνάγιος
ἀναγνωσείω
† ἀναδιδακτέον
† ἀνακολαφὴ
† ἀνακολαφὶς
† ἀνακτίνισμα
ἀνάκυρτος
† ἀναλήψιμος
ἀναλόγιον
† ἀνάμαρτον
† ἀνανεωτέα
† ἀνανέωτος
† ἀνανίκτω
† ἀναντάλλαντον
ἀνακάρτιστον
ἀναρβαΐζει
† ἀνασαφνισθῆναι
ἀνασταύρωσις
ἀναφυτεύω
† ἀναχρονίσαι
† ἀναψηλαφῶντο
ἀνδρειότης
† ἀνδριαντάριον
Ἀνεκπλήρωτος
† ἀνεκφορεῦμαι
† ἀνεμώνιον
ἀνένδυτος
ἀνέντροπος
ἀνεξάντλητος
† Ἀνεξευμένιστος
Ἀνεξερεύνητος
† ἀνεξικακώτατος
† Ἀνεξιλίωτος
† ἀνεξούσιος
† ἀνεορταστὸς
† ἀνεπάγαθος
† ἀνεπίλεγκτος
† ἀνεπισκέπτεμαι
Ἀνερεύνησις
† Ἀνεράτητος
† ἀνευθύνει
ἀνεωγότως
ἀνημερότης
† Ἀνῆσυχος
† Ἀνθεὼν
ἀνθοφόρος
† ἀνθοφορία
† ἀνθρακάριος
† ἀνθρακοθήκη
† ἀνθρακόθεν
† ἀνθυπολογεῖ
† ἀνθυπολογισμὸς
† ἀνθῶν
† ἀνισχυρότης
† Ἀνόδευτος
† Ἀνταποτιννύω
ἀνταυγασία
† ἀντελλογεῖ
† ἀντελλογισμὸς
† Ἀντέλλογος
† Ἀντεπόπτευσις
† Ἀντενεχυριάζω
ἀντενέχυρον
Ἀντεπάγω
† Ἀντέπαρχος
Ἀντεπενεχθεὶς
Ἀντεπερεῖδομαι
Ἀντεπερωτῶ
ἀντεπερώτησις
Ἀντεπιφέρω
† ἀντεπιφορὰ
ἀντεράστρια
† ἀντιβαιβάζω
† ἀντιβολεὺς
† ἀντίγαμβρον
† ἀντιδιαλογίζεται
ἀντιδίκησις
ἀντιδικασία
† Ἀντιδιώκω
† ἀντιζηλία
Ἀντίζηλος
ἀντικατάστασις
Ἀντίκλειθρον
† ἀντικνυζῶμαι
† Ἀντικοτῶ
† ἀντικότησις
† ἀντικρυτέω
† ἀντικρουσμὸς
† ἀντιλαλεῖ
† Ἀντιπατάσσω
Ἀντιπαραδίδωμι
ἀντιπαρίστησιν
† ἀντιπήρωσις
Ἀντιπλέκω
ἀντιπνεῖ
† ἀντιπολέμησις
Ἀντιπρεσβευτὴς
Ἀντισκοτῶ
† ἀντισκότησις
ἀντισπουδάζει
ἀντίσταθμον
Ἀντιταμίας
Ἀντιχαίρω
† ἀντιχειριαῖος
† Ἀντιψηλαφῶ
Ἀντιψηφίζω
ἄντλησις
† Ἀνυπέγραφον
† ἀνυποιστότης
† Ἀνυπόστροφος
† ἀνύτης
Ἀνυφαίνω
ἀνύφαντος
† ἀνώδης
† ἀναφελία
† ἀξιολογότης
† ἀξιόμνηστος
ἀξιοτίμητος
† ἀξυντήριον
Ἄξυστος
† Ἄοδος
† ἀπαγελάζω
† Ἀπαγοράζω
† ἀπαιτητὴς
ἀπαχμάζει
† Ἀπαλόπους
† ἀπαλοῦμαι
† ἀπαντητήριον
† ἀπαντητὴς
† ἀπαντητικὸς
† ἀπαντητικῶς
ἀπαρέγκλητος
† ἀπάρεσκος
† ἀπαρθρόω
ἀπάρνησις
ἀπαρνητὴς
† Ἀπάροχος
ἀπατητὴς
ἀπειθία
ἀπειλητικῶς
Ἀπέκδυσις
Ἀπελάτης
ἀπέλευσις
† ἀπέπανος
† ἀπεπιτυχία
ἀπεπτῶ
† Ἀπευδοκίμησεν
† Ἀπευλυτῶ
† Ἀπευχὴ
ἀπηκριβωμένως
ἀπηναισχύντησεν
ἀπηνῶς
† ἀπιὼν
† Ἄπληγος
ἄπλαμα
† ἄπλωσις
Ἀποβαστάζω
† ἀποβροντάω
ἀπογλαττίζω
† ἀπογραφεὺς
† ἀποδαπανῶ
† Ἀποδαψιλεύομαι
† Ἀποδείκτης
ἀποδεικάτευσις
ἀποδεσμεύει
† ἀποδικτὰ
† ἀποδοκιμασταῖος
ἀποδοντούμενος
ἀποδυρμὸς
† Ἀπόζευξις
ἀποζυγόω
† ἀπόζωσις
ἀποθλάω
† ἀποθρομβεῖν
ἀποθυρίζω
† Ἀποιστέον
Ἀποιωνίζομαι
Ἀποκαθέζομαι
† ἀποκάθισμα
ἀποκατάσχεσις
ἀποκατέχω
† Ἀπόκαιμα
Ἀποκίνωσις
Ἀποκίνησις
Ἀποκληρουόμος
Ἀποκολακεύω
† ἀποκομιστικὸς
ἀποκορέννυμι
ἀποκόψιμον
† ἀποκρυστάλλω
† ἀποκυκλόω
ἀποκύρωσις
Ἀπολειτουργῶ
ἀπόληξις κριτῶν
† Ἀπολοιπογραφία
† ἀπόλουτρα
ἀπολυτικὸς
† ἀπομαχαρίζω
† Ἀπομειῶ
† Ἀπομολιβδῶ
ἀπονεμητὴς
ἀπονωτίζω
ἀπόπατον τὸ
† Ἀπόπιθω
† Ἀποπρίζω
ἀπόπρισμα
† Ἀποπρισαιτῶ
Ἀπόρθωσις
† Ἀπόρριμμα
† ἀπορρίνεω
† ἀπορρίνω
ἀπόσμηγμα

VOCES

EXTRA ORDINEM LITERARUM

IN LABBÆI GLOSSARIIS

OBVIÆ,

QUIBUS CARET

H. STEPHANI THES. L. GR.

† ἀγυιαίων θεῶν ἑορταὶ p. 90 c. 2 med. edit. nostræ

† ἀκαθάριστον γήδιον χρυσοῦ 49 c. 3 fin.

† ἁλοᾶν τὸν σῖτον 171 c. 4 init.

† ἀναβολικὸς 32 c. 4 init.

† ἀναφορίας 65 c. 3 med.

† ἀντεκιτρόπων 32 c. 4 init.

ἄξυστος 120 c. 1 init.

ἀποκεφαλισμὸς 64 c. 4 init.

ἀσπιδισκάριον 58 c. 4 fin.

† ἀσυνηγορεύτου πράγματος 143 c. 3 init.

† διάφαυμα 144 c. 3 fin.

ἔκζεστος 58 c. 1 init. 105 c. 2 init.

† ἔνηλος 70 c. 1 fin.

ἐξαμηνιαῖος 183 c. 4 init.

† ἐξάξιστον 62 c. 2 med. 117 c. 4 init.

ἐπαρχότης 148 c. 3 med.

ἐπιπληκτικῶς 122 c. 2 fin.

ἐρίδιον 137 c. 2 fin.

† ζευκτικὸς 88 c. 2 med.

† καθεδρατὸς 97 c. 1 fin.

κακεμφάτως 114 c. 3 init.

† καμαρίνας ψαφαρὸς 185 c. 2 fin.

† κεραυνοπλὴξ τόπος 170 c. 4 init.

κράνινος 110 c. 4 med.

λιβαρίδιον 185 c. 4 init.

† λιμνία βδέλλα 45 c. 2 init.

† λυχνικὰ * φωτιστήρια 181 c. 3 fin.

† μάντιον 183 c. 3 init. vide Ducangii not.

μελίσσιον σμηνίον 156 c. 1 fin.

μετακομιδὴ 117 c. 2. med.

μονοκόκκου 114 c. 2 med.

μονομαχεῖον 139 c. 2 fin.

μονόπτωτον 113 c. 1 med.

νίτρωμα 152 c. 3 init.

ὀποτέρωθι 129 c. 1 fin.

† παλλίον 44 c. 3 med.

† πανθήκη 104 c. 2 med.

† παπυρίνη 44 c. 3 med.

† παραμήριον, sica, 114 c. 4 med.

† πεντάκωπος 135 c. 4 init.

περιβαμίζω 150 c. 1 init.

περικυκλεύω 92 c. 4 med.

† ποδοστροφία 117 c. 2 init. 172 c. 1 med.

† πολυείλητος 102 c. 1 init.

πολύφυτον 161 c. 3 fin.

† προδικτέος 118 c. 2 init.

† πρωτοκατασκεύαστον εἶδος μονοξύλου πλοίου 63 c. 4 fin.

† πυροστρόφον βαβδίον 51 c. 3 fin.

σιτευτὴς βοῶν 47 c. 2 med.

συγκαττύω 79 c. 4 med.

συνάντησις 65 c. 2 init.

συναρμογὴ 160 c. 4 fin.

συνεκκόπτω 104 c. 3 med.

† σύνοχεσις 160 c. 3 med.

σφίγξις 64 c. 3 med. 139 c. 2 med.

ταινία 178 c. 3 med.

τετράστοον 123 c. 4 init.

ὑπερέκχυσις 103 c. 2 init.

† ὑπόρλωσις 65 c. 2 fin.

φιαλοειδὴς 143 c. 2 med.

† φυκίασις 122 c. 2 med.

† χαραγεῖον 170 c. 3 fin.

† χαρτοδοχεῖον 96 c. 4 fin.

† χαρτοτόμος σμίλα 156 c. 1 fin.

χρυσώδης 43 c. 4 fin.

† χορτοκοπικὸν δρέπανον 61 c. 2 fin.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 132. n. Sensus loci in Villoisoni Scholiis nobis suspecti est hic: Ut *νευκῆον* a *νευκὰν* formatur, sic *δονακῆον* descendit a *δονακέν*.

P. 62. n. 3. *ἀντιπράττειν*, sine asterisco—P. 63. b. *εὐρύκολπον*—P. 120. c. *φθονεῖν*—P. 157. d. *τελειτότης*—P. 143. c. *Ἅλωσ.*—P. 173. c. *ἀμφάδην*—P. 193. b. *Εὐρεῖαν*—P. 216. n. fin. *ἔκτασιν*—P. 217. *βαδυκλάκαμον*—Dionys. Af.[is]—P. 243. n. *δόρα*—P. 253. n. 1. *orci*—P. 266. a. *ἀνεὰς*, sine asterisco.

ADVERTISEMENT
TO PART III.

THE EDITORS of the *New and Improved Edition of* H. STEPHENS' GREEK THESAURUS request the SUBSCRIBERS to observe that they have put into the Notes many of their remarks, that they might not render their Work too voluminous from the extent of the new materials, taken from the papers of Professors SCHÆFER, BOISSONADE, SCHWEIGHÆUSER, CORAY, and KALL (of Copenhagen); and the Ms. additions to Scapula by RUHNKEN, VALCKENAER, and BRUNCK, and to Hederic by the late G. WAKEFIELD and the Rev. Dr. ROUTH; besides considerable contributions from the Rev. J. SEAGER, and other English Scholars.

With this view two classes of words have been introduced into the Notes. The first includes a part of those words, of which H. STEPHENS purposely inserted the explanations in his INDEX, as having no root in the THESAURUS. The other contains such, as are wholly omitted by him, and not referable to any of his radical terms.

When the SUBSCRIBERS consider the many incorporations, which the Text as well as the Notes contain of words discussed in H. STEPHENS' *Index Volume*, and the great number of new words, either supplied by the Mss. above mentioned, or collected by the EDITORS themselves, they will be satisfied that, though the third Number apparently does not advance beyond the letters *ΑΓΑ*, real progress has already been made in this arduous Undertaking.

Had the EDITORS adopted the plan of distributing in the Text under their respective initial letters those words, which they have placed in the Notes, it must be obvious to the SUBSCRIBERS that they would in all probability have occupied twice the room, which they now fill.

Should any of the SUBSCRIBERS, from a cursory view of the Work, be disposed to infer that, as so much space is employed in the explanations of some words, there is but little chance of the Undertaking ever being completed within the prescribed limits, the EDITORS would add that much of the matter both in the Text and in the Notes relates to words, which will come under discussion, as they proceed. The quotations, for instance, introduced from the Greek Writers and the Greek Grammarians to illustrate the various significations of the word Ἄγαλμα are equally applicable to the illustrations of the synonymes Ἀνάθημα, Ἀνδριὰς, Βρέτας, Γραφὴ, Ξόανον, etc., and thus the Work is in reality advanced in proportion to the extent of such matter.

It may be proper to state that each No. will contain *on the average* 170 pages, so that the size of any particular No. will form no ground for doubting the intentions of the EDITORS, who, in selecting the periods of publication, will of course be guided by circumstances.

For the use of such of their SUBSCRIBERS as possess H. STEPHENS' edition, the EDITORS have given a clue to its pages at the head of their own.

Many of the SUBSCRIBERS having suggested that it would greatly expedite the completion of this Work, if the Printer were allowed to proceed with such Parts of it, as are already in a state nearly fit for the press, while the THESAURUS itself was in course of publication; the EDITORS have not hesitated to adopt this judicious advice, and have therefore the satisfaction of delivering with their 3d No. the first portion of the ancient and valuable GLOSSARIES. Although it is called No. IV., yet it must be considered as part of the last Vol., as the general titles to each, which will be given at the end, will show.

It will be in the recollection of the SUBSCRIBERS that the republication of the GLOSSARIES, which first appeared as an Appendix to the GREEK THESAURUS of H. STEPHENS, and were afterwards much augmented by LABBE, formed a part of the EDITORS' plan, as specified in the *Address to the Public*, in which they first proclaimed their intention of re-editing that Work.

The EDITORS have not charged themselves with the responsibility of altering such parts of those GLOSSARIES, as they conceive to be erroneous in respect to the accents and breathings, but have taken LABBE as their guide, who *was himself directed by the authority of the Mss.*, from which his materials were taken. Such corruptions of the words, as have not been noticed by DUCANGE in the *Castigationes in utrumque Glossarium* appended to LABBE's work, will be pointed out by the EDITORS in Supplementary Notes.

For the satisfaction of those SUBSCRIBERS, who have not had an opportunity of consulting LABBE's GLOSSARIES, and are consequently unacquainted with the great value of them, the EDITORS have in a preceding page given a Specimen of the numerous words, which, in the first part only of the first letter of the Greek alphabet, they supply for the augmentation of the GREEK THESAURUS.

Several of the SUBSCRIBERS having expressed their regret at the narrowness of the margin, the EDITORS were induced to extend it in commencing the THESAURUS itself, as the SUBSCRIBERS may have observed in the sheets appended to No. II. In giving so small a margin the EDITORS were actuated, as the SUBSCRIBERS could not fail to remark, by a desire to furnish as much matter in as small a compass as possible, at the same time preserving the same size as the old Edition.

The EDITORS expect to be enabled in future to publish from 5 to 6 Numbers annually, all their arrangements being completed.

*** A few copies belonging to deceased SUBSCRIBERS are on sale at £1. 3s. each part, *small paper*, and £2. 10s. *large paper*. The price will be soon raised again.

L. gr.
84.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS

Graecae Linguae

AB H. STEPHANO

CONSTRUCTUS.

EDITIO NOVA AUCTIOR ET EMENDATIOR.

VOL. I.—PARS III.

Londini:

IN ÆDIBUS VALPIANIS,

[TOOKE'S COURT, CHANCERY LANE:]

PROSTAT ETIAM APUD BIBLIOPOLAS LONDINENSES, OXONIENSES, CANTABRIGIENSES, EDINENSES, ET DUBLINIENSES.

1817.

TO SUBSCRIBERS.

(*Price* 1*l.* 1*s. small Paper.*—2*l.* 2*s. large Paper.*) Total Subscription, 1068.

The Copies of deceased Subscribers may be had, small Paper, 1*l.* 2*s. large,* 2*l.* 10*s.*—*The Prices will be raised from time to time.*

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google